Ngân Dực Liệp Thủ Hệ Liệt

Contents

Ngân Dực Liệp Thủ Hệ Liệt **5**

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử . . . 5
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Huyết Sắc Khai Đoan . . . 6
3. Quyển 1 - Chương 2 . . . 12
4. Quyển 1 - Chương 3 . . . 17
5. Quyển 1 - Chương 4 . . . 20
6. Quyển 1 - Chương 5 . . . 27
7. Quyển 1 - Chương 6 . . . 33
8. Quyển 1 - Chương 7 . . . 38
9. Quyển 1 - Chương 8 . . . 43
10. Quyển 1 - Chương 9 . . . 48
11. Quyển 1 - Chương 10 . . . 53
12. Quyển 1 - Chương 11 . . . 58
13. Quyển 1 - Chương 12 . . . 64
14. Quyển 1 - Chương 13 . . . 70
15. Quyển 1 - Chương 14 . . . 75
16. Quyển 1 - Chương 15 . . . 79
17. Quyển 1 - Chương 16 . . . 88
18. Quyển 1 - Chương 17 . . . 94
19. Quyển 1 - Chương 18 . . . 101
20. Quyển 1 - Chương 19 . . . 108
21. Quyển 1 - Chương 20 . . . 115
22. Quyển 1 - Chương 21 . . . 122
23. Quyển 1 - Chương 22 . . . 127
24. Quyển 1 - Chương 23 . . . 134
25. Quyển 1 - Chương 24 . . . 139
26. Quyển 1 - Chương 25 . . . 146
27. Quyển 1 - Chương 26 . . . 153
28. Quyển 1 - Chương 27 . . . 158
29. Quyển 1 - Chương 28 . . . 160
30. Quyển 1 - Chương 29 . . . 168
31. Quyển 1 - Chương 30 . . . 171
32. Quyển 1 - Chương 31: Pn1 – Tương Quan Báo Đạo (bản Tin Đặc Biệt) . . . 172
33. Quyển 1 - Chương 32: Pn2 – Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng . . . 173
34. Quyển 1 - Chương 33: Pn3 – Lời Chúc Phúc Từ Xa . . . 230
35. Quyển 1 - Chương 34: Pn4 – Lang Kỵ Trúc Mã Lai . . . 235
36. Quyển 1 - Chương 35: Pn5 – Nhất Thưởng Tham Hoan . . . 260
37. Quyển 2 - Chương 1-1: Tiết Tử . . . 268
38. Quyển 2 - Chương 1-2: Bách Sắc Sử Mệnh . . . 270
39. Quyển 2 - Chương 2 . . . 278
40. Quyển 2 - Chương 3 . . . 285
41. Quyển 2 - Chương 4 . . . 290

42. Quyển 2 - Chương 5 . . . 298
43. Quyển 2 - Chương 6 . . . 305
44. Quyển 2 - Chương 7 . . . 314
45. Quyển 2 - Chương 8 . . . 320
46. Quyển 2 - Chương 9 . . . 325
47. Quyển 2 - Chương 10 . . . 334
48. Quyển 2 - Chương 11 . . . 341
49. Quyển 2 - Chương 12 . . . 350
50. Quyển 2 - Chương 13 . . . 358
51. Quyển 2 - Chương 14 . . . 365
52. Quyển 2 - Chương 15 . . . 371
53. Quyển 2 - Chương 16 . . . 380
54. Quyển 2 - Chương 17 . . . 388
55. Quyển 2 - Chương 18 . . . 395
56. Quyển 2 - Chương 19 . . . 403
57. Quyển 2 - Chương 20 . . . 411
58. Quyển 2 - Chương 21 . . . 419
59. Quyển 2 - Chương 22 . . . 426
60. Quyển 2 - Chương 23 . . . 434
61. Quyển 2 - Chương 24 . . . 440
62. Quyển 2 - Chương 25: Dương Quang Giả Kỳ . . . 447
63. Quyển 2 - Chương 26: Ký Đắc Đương Thì . . . 456
64. Quyển 2 - Chương 27: Linh Quỷ Song Sát . . . 487
65. Quyển 3 - Chương 1-1: Tiết Tử . . . 529
66. Quyển 3 - Chương 1-2: Hồng Sắc Dũng Khí . . . 532
67. Quyển 3 - Chương 2 . . . 536
68. Quyển 3 - Chương 3 . . . 540
69. Quyển 3 - Chương 4 . . . 543
70. Quyển 3 - Chương 5 . . . 547
71. Quyển 3 - Chương 6 . . . 552
72. Quyển 3 - Chương 7 . . . 555
73. Quyển 3 - Chương 8 . . . 559
74. Quyển 3 - Chương 9 . . . 562
75. Quyển 3 - Chương 10 . . . 566
76. Quyển 3 - Chương 11 . . . 570
77. Quyển 3 - Chương 12 . . . 573
78. Quyển 3 - Chương 13 . . . 577
79. Quyển 3 - Chương 14 . . . 581
80. Quyển 3 - Chương 15 . . . 585
81. Quyển 3 - Chương 16 . . . 589
82. Quyển 3 - Chương 17 . . . 592
83. Quyển 3 - Chương 18 . . . 595
84. Quyển 3 - Chương 19 . . . 599
85. Quyển 3 - Chương 20 . . . 603
86. Quyển 3 - Chương 21 . . . 607
87. Quyển 3 - Chương 22 . . . 611
88. Quyển 3 - Chương 23 . . . 614
89. Quyển 3 - Chương 24 . . . 618
90. Quyển 3 - Chương 25 . . . 621
91. Quyển 3 - Chương 26 . . . 624
92. Quyển 3 - Chương 27 . . . 629
93. Quyển 3 - Chương 28 . . . 633
94. Quyển 3 - Chương 29 . . . 637
95. Quyển 3 - Chương 30 . . . 641

96. Quyển 3 - Chương 31 . . . 646
97. Quyển 3 - Chương 32 . . . 649
98. Quyển 3 - Chương 33 . . . 653
99. Quyển 3 - Chương 34 . . . 656
100. Quyển 3 - Chương 35 . . . 659
101. Quyển 3 - Chương 36 . . . 663
102. Quyển 3 - Chương 37 . . . 667
103. Quyển 3 - Chương 38 . . . 671
104. Quyển 3 - Chương 39 . . . 674
105. Quyển 3 - Chương 40 . . . 678
106. Quyển 3 - Chương 41 . . . 682
107. Quyển 3 - Chương 42 . . . 686
108. Quyển 3 - Chương 43 . . . 689
109. Quyển 3 - Chương 44 . . . 693
110. Quyển 3 - Chương 45 . . . 697
111. Quyển 3 - Chương 46 . . . 701
112. Quyển 3 - Chương 47 . . . 705
113. Quyển 3 - Chương 48 . . . 710
114. Quyển 3 - Chương 49 . . . 714
115. Quyển 3 - Chương 50 . . . 718
116. Quyển 3 - Chương 51: Hắc Dữ Bạch . . . 722
117. Quyển 3 - Chương 52: Tuyết Sơn Minh . . . 728
118. Quyển 3 - Chương 53: Kim Tiêu Tửu Tỉnh Hà Xử . . . 738
119. Quyển 3 - Chương 54: Đọc Nhĩ . . . 745
120. Quyển 4 - Chương 1-1: Tiết Tử . . . 788
121. Quyển 4 - Chương 1-2: Chanh Sắc Ký Ức . . . 794
122. Quyển 4 - Chương 2 . . . 799
123. Quyển 4 - Chương 3 . . . 802
124. Quyển 4 - Chương 4 . . . 807
125. Quyển 4 - Chương 5 . . . 812
126. Quyển 4 - Chương 6 . . . 816
127. Quyển 4 - Chương 7 . . . 821
128. Quyển 4 - Chương 8 . . . 827
129. Quyển 4 - Chương 9 . . . 832
130. Quyển 4 - Chương 10 . . . 836
131. Quyển 4 - Chương 11 . . . 841
132. Quyển 4 - Chương 12 . . . 845
133. Quyển 4 - Chương 13 . . . 850
134. Quyển 4 - Chương 14 . . . 856
135. Quyển 4 - Chương 15 . . . 861
136. Quyển 4 - Chương 16 . . . 866
137. Quyển 4 - Chương 17 . . . 871
138. Quyển 4 - Chương 18 . . . 876
139. Quyển 4 - Chương 19 . . . 881
140. Quyển 4 - Chương 20 . . . 884
141. Quyển 4 - Chương 21 . . . 889
142. Quyển 4 - Chương 22 . . . 893
143. Quyển 4 - Chương 23 . . . 898
144. Quyển 4 - Chương 24 . . . 903
145. Quyển 4 - Chương 25 . . . 908
146. Quyển 4 - Chương 26 . . . 913
147. Quyển 4 - Chương 27 . . . 918
148. Quyển 4 - Chương 28 . . . 923
149. Quyển 4 - Chương 29 . . . 928

150. Quyển 4 - Chương 30 . . . 933
151. Quyển 4 - Chương 31 . . . 938
152. Quyển 4 - Chương 32 . . . 943
153. Quyển 4 - Chương 33 . . . 948
154. Quyển 4 - Chương 34 . . . 952
155. Quyển 4 - Chương 35 . . . 957
156. Quyển 4 - Chương 36 . . . 960
157. Quyển 4 - Chương 37 . . . 965
158. Quyển 4 - Chương 38 . . . 968
159. Quyển 4 - Chương 39 . . . 974
160. Quyển 4 - Chương 40 . . . 978
161. Quyển 4 - Chương 41 . . . 982
162. Quyển 4 - Chương 42: Tái Hồi Thủ . . . 987
163. Quyển 4 - Chương 43: Đào Nguyên . . . 993
164. Quyển 4 - Chương 44: Túng Sử Tương Phùng . . . 1015
165. Quyển 4 - Chương 45: Tối Viễn Đích Cự Ly . . . 1019
166. Quyển 5 - Chương 1-1: Tiết Tử . . . 1030
167. Quyển 5 - Chương 1-2: Tử Sắc Dã Tính . . . 1033
168. Quyển 5 - Chương 2 . . . 1037
169. Quyển 5 - Chương 3 . . . 1041
170. Quyển 5 - Chương 4 . . . 1045
171. Quyển 5 - Chương 5 . . . 1048
172. Quyển 5 - Chương 6 . . . 1051
173. Quyển 5 - Chương 7 . . . 1055
174. Quyển 5 - Chương 8 . . . 1059
175. Quyển 5 - Chương 9 . . . 1063
176. Quyển 5 - Chương 10 . . . 1067
177. Quyển 5 - Chương 11 . . . 1070
178. Quyển 5 - Chương 12 . . . 1074
179. Quyển 5 - Chương 13 . . . 1077
180. Quyển 5 - Chương 14 . . . 1081
181. Quyển 5 - Chương 15 . . . 1085
182. Quyển 5 - Chương 16 . . . 1089
183. Quyển 5 - Chương 17 . . . 1092
184. Quyển 5 - Chương 18 . . . 1096
185. Quyển 5 - Chương 19 . . . 1101
186. Quyển 5 - Chương 20 . . . 1104
187. Quyển 5 - Chương 21 . . . 1108
188. Quyển 5 - Chương 22 . . . 1112
189. Quyển 5 - Chương 23 . . . 1116
190. Quyển 5 - Chương 24 . . . 1120
191. Quyển 5 - Chương 25 . . . 1124
192. Quyển 5 - Chương 26 . . . 1127
193. Quyển 5 - Chương 27 . . . 1131
194. Quyển 5 - Chương 28 . . . 1135
195. Quyển 5 - Chương 29 . . . 1140
196. Quyển 5 - Chương 30 . . . 1144
197. Quyển 5 - Chương 31 . . . 1148
198. Quyển 5 - Chương 32 . . . 1153
199. Quyển 5 - Chương 33 . . . 1157
200. Quyển 5 - Chương 34 . . . 1161
201. Quyển 5 - Chương 35 . . . 1165
202. Quyển 5 - Chương 36 . . . 1169
203. Quyển 5 - Chương 37 . . . 1174

204. Quyển 5 - Chương 38 1176
205. Quyển 5 - Chương 39 1180
206. Quyển 5 - Chương 40 1185
207. Quyển 5 - Chương 41 1189
208. Quyển 5 - Chương 42 1193
209. Quyển 5 - Chương 43 1197
210. Quyển 5 - Chương 44 1201
211. Quyển 5 - Chương 45 1205
212. Quyển 5 - Chương 46 1210
213. Quyển 5 - Chương 47 1215
214. Quyển 5 - Chương 48 1219
215. Quyển 5 - Chương 49 1223
216. Quyển 5 - Chương 50 1226
217. Quyển 5 - Chương 51 1230
218. Quyển 5 - Chương 52 1234
219. Quyển 5 - Chương 53 1238
220. Quyển 5 - Chương 54 1243
221. Quyển 5 - Chương 55 1247
222. Quyển 5 - Chương 56 1252
223. Quyển 5 - Chương 57 1257
224. Quyển 5 - Chương 58 1261
225. Quyển 5 - Chương 59 1265
226. Quyển 5 - Chương 60 1270
227. Quyển 5 - Chương 61 1274
228. Quyển 5 - Chương 62: Thử Tình Khả Đãi 1278
229. Quyển 5 - Chương 63: Trì Đáo Đích Tình Nhân Tiết 1293

Ngân Dực Liệp Thủ Hệ Liệt

Giới thiệu
Thể loại : Đam mỹ, hiện đại đô thị, 1×1, Siêu cấp kinh điển, cường công cường thụ, lạnh lùng thụ cùng trung khuyển cô

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngan-duc-liep-thu-he-liet

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Lạc Mẫn tuổi trẻ anh tuấn là một gián điệp xuất sắc, ẩn mình trong giới xã hội đen, nhưng đồng thời lại đem lòng yêu một tên xã hội đen thông minh tàn nhẫn lại vô cùng tuấn mỹ … Ngay trong lúc ái tình sâu đậm, ngay trong lúc đồng đội đang gặp nguy hiểm, hắn sẽ chọn lựa như thế nào?

Lăng Tử Hàn 17 tuổi, là một liệp thủ hạnh nhất, nhận nhiệm vụ ám sát tại B quốc, song song đó yểm hộ đồng đội trong tiểu tổ "Xuân phong" hành động.

Thế nhưng hành động giữa chừng lại có biến cố, một đồng đội bị giam hãm tại Nam Cảng. Lăng Tử Hàn một mình chạy tới hỗ trợ, giúp cho hành động "Xuân phong" thuận lợi tiến hành, toàn bộ thành viên trong tiểu tổ an toàn rút khỏi vòng an nguy.

Nhưng, chính bản thân cậu lại nguy khốn vây chặt, nguy hiểm kề cập …

Tại chính nơi đây, Lăng Tử Hàn lần đầu tiên phải hi sinh bản thân mình vì công tác.

Tại chính nơi đây, Lăng Tử Hàn lần đầu tiên chứng kiến cái gì gọi là ái tình.

Tại chính nơi đây, Lăng Tử Hàn và Lạc Mẫn lần đầu tiên gặp nhau, …

Liệu Lạc Mẫn có bị phát hiện? Liệu Lăng Tử Hàn có thể an toàn rút khỏi vòng hiểm nguy?

Khi dòng máu đỏ đổ xuống, là nơi tất cả bắt đầu.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Huyết Sắc Khai Đoan

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mùa đông năm 2042, quang cảnh Bắc Kinh vẫn vắng vẻ như thường ngày, cho đến khi mặt trời chiếu những tia nắng nhạt xuống, vạn vật mới dần phô bày ra chút màu sắc hiếm thấy, làm cho tinh thần con người cũng thêm phấn khởi.

Tại tầng hầm cao ốc "Thứu tháp" (1), tổng hành dinh của Bộ An Toàn Quốc Gia, có một gian phòng họp nhỏ, thoạt nhìn không có gì đáng để ý. Hai mươi bốn cục trong Bộ Quốc An cho đến nay chưa ai dùng qua phòng họp đó cả. Trong ấn tượng của bọn họ, nơi đây có vẻ như dùng làm kho lưu trữ một số đồ không cần thiết. Lúc này, có ba người thanh niên đang ngồi bên trong, chuyên tâm lắng nghe bộ trưởng Bộ An Toàn Quốc Gia Lăng Nghị nói chuyện.

Lăng Nghị năm nay bốn mươi bảy tuổi, trong quá khứ đã từng hành động bí mật lập không ít chiến công hiển hách, từng được tuyên dương là "Quốc An đệ nhất dũng sĩ". Mười bảy năm trước, ông đã trợ giúp tổ chức liên minh thế giới tiêu diệt liên minh khủng bố quốc tế khiến khắp nơi khiếp sợ, chỉ một lần hành động ấy đã tiêu diệt phần lớn thế lực khủng bố Trung Á, bởi vậy mà vang danh quốc tế.

Cũng ngay trong lúc đó, ông đã lần đầu tiên kiến nghị lên trên suy nghĩ về việc thành lập một tổ chức đặc biệt, để có thể ứng phó trong tình trạng hiện nay thế giới đang dần có sự thay đổi phức tạp. Có thể linh hoạt hơn trong việc bảo đảm an toàn an ninh quốc gia, càng làm chặt chẽ hơn cơ cấu bộ máy hoạt động. Phương án này lập tức được uỷ ban An Toàn Quốc Gia ủng hộ. Ông được bổ nhiệm là chủ nhiệm, thủ lĩnh của bộ tình báo đặc biệt này, lúc này đây ông càng lập thêm được nhiều thành tích xuất sắc, vượt hơn cả những tiền bối đi trước, vì vậy một bước trở thành boss (2) trẻ tuổi của giới tình báo Trung Quốc.

Lúc này, nhân vật được nhắc đến nãy giờ đang tao nhã ngồi chỗ kia, đem nhiệm vụ tỉ mỉ truyền đạt lại rồi bố trí cho ba người thanh niên, song song đó cũng đem tư liệu cần thiết đưa cho bọn họ xem, muốn bọn họ cẩn thận mà nghiên cứu, một tuần sau bắt đầu hành động. Cuối cùng, ông nghiêm túc nói với bọn họ, "Hành động lần này mang tên 'Xuân phong'. Chủ nhiệm của các ngươi là Lữ Hâm cũng sẽ tham gia vào hành động lần này, tất cả hành động của các ngươi đều do y chỉ huy. Nhớ kỹ, nhất định phải đem người an toàn ra khỏi đó, dù là một người cũng không thể thiếu."

"Rõ." Ba thanh niên bình tĩnh đứng dậy, rồi lặng yên từ từ ra ngoài.

Ba thanh niên đó chính là những nhân vật kiệt xuất thuộc "Túy luyện kế hoa" (3) do chính ông đưa ra. Bọn họ trải qua mười năm nỗ lực, từ hơn 1000 thiếu niên thiên tài được chọn lọc kĩ lưỡng, trải qua quá trình huấn luyện lâu dài và nghiêm khắc, đã lập nên "Ngân Dực Liệp Thủ", cũng là những trinh thám bí mật vô cùng đắc lực của bộ tình báo đặc biệt.

La Hãn năm nay 27 tuổi, là liệp nhân trong tổ có tuổi lớn nhất, tính cách vô cùng trầm ổn, là chuyên gia máy tính và tâm lý học, song song đó cũng là một sát thủ vô cùng lạnh lùng.

Tác Lãng Trác Mã 26 tuổi, là cô gái thuộc dân tộc Tạng, có tinh thần cùng nghị lực vô cùng mạnh mẽ, là cao thủ hóa trang, chuyên gia đàm phán và thôi miên, công lực bất phàm.

Mai Lâm năm nay 19, sự trẻ con nông nổi vẫn còn, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, mạnh mẽ lại vô cùng chính xác, am hiểu bắt cóc, ám sát, đặt bom, là một tay thiện xạ bách phát bách trúng.

Bọn họ đã ra khỏi phòng họp, Lăng Nghị vẫn chưa đứng dậy rời khỏi.

Một lát sau, một người trẻ tuổi nhã nhặn thanh tú nhẹ nhàng đi đến, lẳng lặng ngồi đối diện ông.

Lăng Nghị nhìn cậu.

Người vẫn chưa đến 18 này chính là con trai ông, Lăng Tử Hàn, là thành viên nhỏ tuổi nhất trong tiểu tổ liệp nhân, nhưng là người gia nhập sớm nhất, cũng là người đầu tiên vượt qua cuộc sách hạch nghiêm ngặt để được phân trở thành liệp thủ đầu tiên chấp hành nhiệm vụ một mình. Trong thời gian mà tiểu tổ liệp nhân vẫn còn đang tuyển chọn thành viên, Lăng Nghị cũng bắt đầu nghiêm khắc huấn luyện con trai mình. Lăng Tử Hàn tại bất kì phương diện nào cũng đều thể hiện xuất sắc, có thể nói cậu chính kiệt tác mà ông đắc ý nhất do chính tay ông đào tạo.

Lăng Tử Hàn cùng cha cậu như nhau, từ nãy đến giờ vẫm im lặng, không hề hé răng, vẻ mặt trầm tĩnh.

Lăng Nghị dù đối diện với con trai vẫn nghiêm túc như thường, "Tư liệu này đã nghiên cứu qua?"

Lăng Tử Hàn đáp, "Đúng vậy."

Trong những ngày gần đây, Lăng Tử Hàn chuyên tâm nghiên cứu tư liệu của một người đàn ông trung niên. Người đó tên gọi Kim Thành Mậu, người Hoa gốc Nhật, là một thương gia nổi tiếng, có một phần đầu tư khổng lồ tại đại lục Trung Hoa, bình thường hay qua lại giữa hai bờ Trung Quốc, thỉnh thoảng cũng quay về Nhật Bản. Trên thực tế, y là một gián điệp người Nhật, hơn nữa lại là người phụ trách khu Đông Á, hiện đang cư trú tại thủ đô Khê La của đảo Nam Á thuộc B quốc, thường hay chú ý vào công tác tình báo của Trung Quốc. Những năm gần đây, y thành lập Đảng độc lập, tự đứng lên làm thủ lĩnh, được tổ chức hắc đạo Ngũ Mai bang, là một trong những hắc đạo to lớn có tiếng tăm đứng phía sau ủng hộ, đang tranh cử chức thị trưởng Khê La, chuẩn bị cho cuộc tranh cử tổng thống sắp tới.

Lăng Tử Hàn vô cùng cẩn thận nghiêm túc nghiên cứu tiểu sử của Kim Thành Mậu, thành viên trong gia đình, địa chỉ nhà ở cùng công ty, thói quen sinh hoạt hằng ngày, hiện nay đã nắm rõ như lòng bàn tay, thuộc lòng như cháo.

Lăng Nghị nói rất đơn giản, "Cậu đến Khê La, giết y!"

Lăng Tử Hàn đáp, "Yes, sir."

"Hành động của cậu bắt đầu từ ngày 3/12 đến ngày 5/12, chỉ trong ba ngày đó, không thể chậm trễ hơn, cũng không thể sớm hơn. Nhiệm vụ lần này yêu cầu cậu ám sát công khai, làm chấn động càng lớn càng tốt." Thanh âm Lăng Nghị rất thấp, "Thời gian nơi chốn hành động cụ thể, Lữ Hâm sẽ thông báo cho cậu biết sau. Giờ cậu chuẩn bị cho tốt đi."

Lăng Tử Hàn gật đầu, "Yes, sir."

Lăng Nghị tiếp tục nói: "Nhớ kỹ, nếu như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cậu cũng chỉ là một sát thủ quốc tế một mình gây án, không biết rõ chủ thuê của mình là ai."

Lăng Tử Hàn đơn giản mà nói: "Yes, sir."

Lăng Nghị nhàn nhạt thông báo: "Tốt, ngày mai cậu đến Đặc Biệt Y Liệu hóa trang, sau đó chuẩn bị xuất phát."

"Yes, sir." Thái độ của Lăng Tử Hàn cũng hờ hững, sau đó ngay lập tức đứng dậy rời khỏi.

Lăng Nghị mặt không cảm xúc, chỉ nhìn bóng lưng của con trai mình, mí mắt cũng không động nhẹ.

Ra khỏi "Thứu tháp", Lăng Tử Hàn kêu một chiếc xe taxi, về nhà thu dọn đồ đạc.

Từ trước tới nay cậu ở cùng cha tại biệt thự khu Mai Uyển ở Áo Vận thôn, một nơi khá xa và vắng vẻ so với thành thị đông đúc. Lúc này tuy là rét đậm, nhưng trong vườn cây cỏ vẫn um tùm tươi tốt. Nhà của bọn họ trước sau sân cũng trồng toàn hoa mai, đang mùa nở rộ, đẹp không sao tả xiết, hồng mai diễm lệ và mềm mại đáng yêu, bạch mai trong suốt, mai vàng thì lại tỏa hương thơm ngát từ cửa cho đến tận phòng

cậu.

Cậu gọn gàng mà đem quần áo, đồ dùng cá nhân, điện thoại di động cùng hộ chiếu toàn bộ đều bỏ vào trong túi du lịch. Mọi thứ cậu đều kiểm tra cẩn thận, bảo đảm toàn bộ đồ dùng đều là hàng nhập từ nước ngoài, hoàn toàn không có dấu tích gì của Trung Quốc.

Đợi khi cậu thu dọn xong, trời cũng chạng vạng.

Lăng Nghị muốn tăng ca, gọi điện về bảo cậu cứ ăn trước, không cần chờ.

Lăng Tử Hàn mới vừa ngồi vào bàn ăn, người bạn tốt của cậu, cũng là thanh mai trúc mã của cậu, Lôi Hồng Phi bước vào, vừa đi vừa cười hì hì.

Lăng Tử Hàn nhìn y một cái, ôn hòa mà cười nói: "Anh quả thật vô sỉ, chuyên môn chờ tới giờ ăn mà tới."

Lôi Hồng Phi lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: "Thực là! Người có lòng, mà lại bị hiểu nhầm. Tôi là sợ cậu ăn một mình, sẽ cô đơn, khó nuốt trôi, cho nên mới cố ý tới ăn cùng cậu đó."

Lăng Tử Hàn giễu cợt: "Nói dối mà mặt không đổi sắc."

Lôi Hồng Phi bình thản ung dung hỏi: "Cậu vừa dùng ngôn ngữ Zimbabwe (4) à?" Vừa nói, y vừa chạy đến tủ trưng bày rượu ngay góc tường, lấy ra một chai vang đỏ.

Tiểu bảo mẫu vừa cười vừa lấy ra thêm chén đũa cùng cặp ly.

Lôi Hồng Phi tự nhiên như nhà mình, tìm đồ mở chai, thành thạo mở chai rượu, rót ra hai chiếc ly chân dài. Sau đó cầm một ly nhét vào tay Lăng Tử Hàn, lấy ly của mình chạm nhẹ vào ly của Tử Hàn, uống một hơi cạn sạch, rồi mới chịu ngồi xuống.

Lăng Tử Hàn cầm ly rượu, nhìn y mặt tươi như hoa, cười nói: "Hôm nay có chuyện gì vui à?"

Lôi Hồng Phi rốt cục cũng chờ được đến khi cậu hỏi, nhất thời dào dạt đắc ý nói: "Tôi được phép bay rồi. Ha ha, trong nhóm học viên, tôi là người đầu tiên được phép bay, giỏi không?"

Hai năm trước, Lôi Hồng Phi 18 tuổi tốt nghiệp cấp 3 liền thi vào học viện không quân, trở thành học viên chuyên lái máy bay tiêm kích. Lăng Tử Hàn biết y được cất nhắc lên nhanh chóng như vậy, cũng vì y mà cao hứng. Cậu đưa ly rượu lên uống cạn, khoái trá mà cười: "Quả thật đáng chúc mừng."

Lôi Hồng Phi tươi cười rạng rỡ cầm lấy bình rượu, lại đổ vào ly rượu của hai người, có chút tự hào mà nói: "Cái này người ta nói trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền."

Người này từ nhỏ chẳng thích văn chương, nhưng cứ đụng đến là thế nào cũng danh ngôn tục ngữ, cho đến nay vẫn không thay đổi. Lăng Tử Hàn nghe xong, không khỏi bật cười, liên tục gật đầu: "Nói đúng lắm."

Lôi Hồng Phi lại cùng cậu uống thêm một ly, hai người vui vẻ mà cụng ly.

"A, còn cậu?" Lôi Hồng Phi hỏi cậu.

"Tôi thì sao?" Lăng Tử Hàn mỉm cười.

"Cậu hiện tại có dự định gì không?" Lôi Hồng Phi có chút quan tâm hỏi.

Lôi Hồng Phi so với Lăng Tử Hàn lớn hơn ba tuổi, khi còn bé là học chung tiểu học. Bắt đầu từ lúc đó, người bạn thân này của y cứ ba ngày đánh cá, hai ngày nằm võng phơi nắng, đối với việc đọc sách không hề có hứng thú. Năm nay cậu tốt nghiệp cấp 3, thế nhưng lại không có ý định vào đại học.

Hiện tại, việc học đại học cũng không giống như hồi mười năm trước, muốn vào đại học phải thi, chỉ cần học xong cấp 3, nộp đơn vào trường đại học mà mình muốn vào, sau đó trường sẽ đưa mở cuộc thi, thông thường có rất nhiều người đậu. Chỉ có những đại học danh tiếng, Viện Nghệ Thuật, Viện Quân Sự hay những trường đại học đặc thù mới có những yêu cầu khắt khe hơn, người thường khó có thể vào được.

Cho dù là như thế, Lăng Tử Hàn ngay cả vào đại học cho có với người ta cũng không hứng thú, khiến cho mấy người bạn thân như y đều lo lắng cho tương lai sau này của cậu.

Lăng Tử Hàn thờ ơ mà nói: "Hình như ba tôi đang có ý định đưa tôi vào làm một chức gì đó trong bộ An Ninh, làm nhân viên phân tích tư liệu thì phải."

"Ah, vậy cũng tốt." Lôi Hồng Phi không tiện nói tốt hay xấu, cầm lấy bình rượu đổ thêm một ly, "Nào, cùng uống!"

Lăng Tử Hàn nhịn không được lắc đầu, "Làm gì có người uống như anh chứ? Quả là trâu uống nước mà. Ăn trước đi rồi uống tiếp."

Lôi Hồng Phi liền buông ly rượu, cầm lấy chiếc đũa, càn quét thức ăn một vòng, có chút hào khí. Lăng Tử Hàn nhìn y, bị y đùa đến mức không nhịn được cười.

Ăn một hồi, Lôi Hồng Phi lại hỏi cậu: "Vậy cậu lúc nào thì đi làm?"

"Còn thêm một thời gian nữa." Lăng Tử Hàn nhàn nhạt mà nói, "Ngày mai tôi định đi du lịch đâu đó một chút."

Lôi Hồng Phi quan tâm hỏi: “Đi đâu?”

“Singapore, Mã Lai, Hồng Kông hay Thái gì đó. Dù sao đi đây đi đó, cũng giải bớt phiền muộn. Ở lâu tại Bắc Kinh, chán chết đi được.” Lăng Tử Hàn bắt đầu biểu hiện ra dạng một công tử ăn chơi trác táng.

Lôi Hồng Phi cười nói, “Cẩn thận, cậu trẻ người non dạ, ở Thái Lan coi chừng bị gay trêu chọc, thân xử nam cũng không thể tùy tiện phá nha.”

“Anh thật là cẩn thận.” Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói, “Anh nếu nói thêm gì nữa, tôi liền hạ dược vào trong rượu của anh, sau đó đem anh rút gân lột da, băm thành thịt vụn.”

“Sau đó đem làm nhân bánh bao.” Lôi Hồng Phi hi hi ha ha cười nói.

Lăng Tử Hàn gật đầu: “Yên tâm, tôi nhất định thỏa mãn ước nguyện trước khi lâm chung của anh.”

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà nói: “Haizz, dù sao chúng ta cũng là bạn bè lâu năm, bánh bao nhân thịt đó phải làm cho ngon một chút, sau đó đem cúng tôi, để ở dưới âm tào địa phủ cũng có thể nếm thử. ”

“Nhất định, nhất định.” Lăng Tử Hàn cười nói, “Để cho anh làm quà tặng cho đầu trâu mặt ngựa cùng Diêm La vương.”

“Đó là điều tất nhiên, sau đó tôi nhất định cùng bọn họ kết thành huynh đệ.” Lôi Hồng Phi cười ha ha, “Nói không chừng tôi còn đại náo thiên cung, cùng Ngọc đế đánh một trận. Nếu như cây đào tiên ra trái, tôi sẽ hái xuống mấy trái tặng cho cậu.”

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười ra tiếng.

Hai người cứ thoải mái mà trêu chọc nhau, cho đến khi trời tối Lăng Nghị tan tầm trở về, Lôi Hồng Phi mới chịu đi.

HẾT CHAP 01

Mục lục

(1) Thứu cũng có nghĩa là đại bàng.

(2) ‘Giáo phụ’ mang ý nghĩa theo QT là cha nuôi, cha đỡ đầu, nhân vật sừng sỏ chống đỡ cho cả giới tình báo. Ở đây Mai sẽ dùng cụm từ boss để thay cho từ này.

(3) "Túy luyện kế hoa": Kế hoạch huấn luyện đào tạo tinh hoa.

(4) Zimbabwe (tên chính thức là: Cộng hòa Zimbabwe, trước đây từng được gọi là Nam Rhodesia, Cộng hòa Rhodesia và sau đó là Zimbabwe Rhodesia) là một quốc gia không giáp biển nằm ở phía nam lục địa Phi, bị kẹp giữa hai con sông Zambize và Limpopo. Ngôn ngữ chính: Tiếng Anh, Shona và Ndebele.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Zimbabwe#Ng.C3.B4nng.E1.BB.AF

3. Quyển 1 - Chương 2

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nam Cảng, diện tích 137km2, là bến cảnh thông thương nổi tiếng của B quốc.

Diện tích B quốc không lớn, nhân khẩu đa số đều là người Hoa, nhưng bởi vì vị trí tọa lạc ngay tại eo biển khống chế giao thương, lại là cửa khẩu của con đường giao thương dầu mỏ từ Ấn Độ Dương đến Thái Bình Dương, cho nên đây trở thành vùng đất chiến lược quan trọng. Hiện tại, Nam Cảng đã có thể xem là bến cảng quốc tế lớn nhất B quốc, nắm giữ vị trí vô cùng quan trọng trong nền kinh tế châu Á.

Tại sân bay quốc tế Nam Cảng, La Hãn, Tác Lãng Trác Mã cùng Mai Lâm mang hộ chiếu quốc tịch Singapore thuận lợi nhập cảnh. Lữ Hâm tại sân bay đón bọn họ, sau đó lái xe tới gần Học Viện Nghệ Thuật trên đường Việt Hoa.

Lữ Hâm năm nay 34 tuổi, thân phận hiện tại của ông vẫn đóng vai là một nhà văn hạng ba, chuyên môn viết tạp văn (1) cùng du ký (2), nhưng văn phong thì bình thường, cũng không có thành tích gì đáng kể. Ông từng dừng chân tại Mỹ gần 1 năm, sau mới đến B quốc, công bố trên phương tiện đại chúng nói là ông sẽ viết một quyển du ký về B quốc. Thế nhưng hội văn hóa nghệ thuật B quốc đối với công bố đó của ông vô cùng thờ ơ. Ông đối với Nam Cảng dường như rất có hứng thú, mới đến B quốc liền chuyển sang đây, cũng gần 1 tháng rồi.

Trên thực tế, trong một năm tại Mỹ, bằng nỗ lực kiên nhẫn cùng mưu kế xảo diệu cuối cùng ông cũng đã mời được nhà khoa học nổi tiếng Lam Hân, một Hoa Kiều về bên phía ông. Lần này, Lam Hân mang danh nghĩa là hồi hương thăm thân nhân mà đến Nam Cảng, Lữ Hâm liềm sớm bố trí, chuẩn bị kĩ càng tại chỗ này, nhằm tránh các điệp viên Mỹ, bí mật mang Lam Hân đến Bắc Kinh.

Lam Hân vốn là nhà khoa học chuyên nghiên cứu các loại tia Gamma, chủ yếu là về Dao Gamma (3), có thể được xem y là một chuyên gia vô cùng tiếng tăm trong lĩnh vực này. Ý định của y là làm sao để có thể cải tiến tia Gamma càng lúc càng hoàn mỹ, vì nhân loại tạo phúc, nhưng mà, ý định đó cùng tài năng của y lại bị Mỹ dùng trong phương diện chế tạo vũ khí. Tại tổ chuyên gia nghiên cứu chế tạo vũ khí bằng tia

Gamma, Lam Hân là tổ trưởng.

Tia Gamma là những tia thẳng, vốn là những hạt nhân nguyên tử mang tính phóng xạ phát ra sóng điện từ tạo ra các bước sóng cực ngắn, đối với các loại vật chất có lực xuyên thấu rất mạnh. Dao Gamma chính là ứng dụng nguyên lý này, dùng trong chữa trị các bệnh ung thư bằng cách xác định vị trí rồi dùng dao giải phẩu từ bên ngoài, nhằm làm giảm đau đớn cho người bệnh, mang nhiều cơ hội sống sót hơn cho những người đó.

Thế nhưng ai có thể nghĩ được rằng, lực phóng xạ xuyên thấu cực mạnh của tia Gamma lại có thể chế tạo thành vũ khí hại người. Rót photon (4) năng lượng cao vào hạch nhân hafini (5) trong dung khí máy gia tốc hoặc lò phản ứng sẽ khiến cho gia tốc suy biến, sinh ra một lượng lớn phóng xạ Gamma, có thể trở thành vũ khí mang tính sát thương cao.

Vũ khí tia Gamma chọn dùng một ít hạt nhân có độ phóng xạ cao trong quá trình suy biến tạo ra tia Gamma, vũ khí sẽ có đặc thù của vũ khí hạt nhân nhưng nó có những khác biệt rất lớn với vũ khí hạt nhân truyền thống, cho nên khoa học gia đem loại vũ khí này xếp vào loại vũ khí đặc thù giữa vũ khí thông thường cùng vũ khí hạt nhân truyền thống. Chính vì vậy mà nó không bị sự bó buộc của hòa ước thế giới liên quan đến vũ khí hạt nhân (6).

Vũ khí hạt nhân (7) truyền thống lúc nổ sẽ tình hình đặc biệt lúc ấy sản sinh ra sóng xung kích mạnh mẽ, tiếp đó còn tạo ra bức xạ hạt nhân có bước sóng dài, loại phóng xạ này sẽ làm ô nhiễm môi trường cùng với thương tổn con người rất nặng. So sánh vũ khí hạt nhân truyền thống và vũ khí tia Gamma, vũ khí tia Gamma chỉ có thể sản sinh rất rất ít tính phóng xạ, sẽ không gây thiệt hại nghiêm trọng lâu dài cho môi trường.

Thế nhưng Tia Gamma có lực sát thương so với bom còn cao hơn ngàn lần, nhất là trong thời đại khoa học kĩ thuật phát triển, dùng vũ khí bằng tia Gamma lắp đặt tại máy bay, đại pháo, không chỉ giảm trọng lượng, mà còn có thể lừa mắt kẻ thù, đạt được mục đích tấn công bất ngờ. Vũ khí bằng tia Gamma so với vũ khí thông thường không có nhiều sức mạnh bằng. Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà các chuyên gia quân đội Mỹ vô cùng xem trọng loại vũ khí kiểu mới này.

Thế nhưng, vũ khí bằng tia Gamma được chế tạo rất phức tạp, lại vô cùng tốn kém, mỗi kilogram không dưới mấy chục ngàn đôla. Nó không phải là một loại vũ khí dành cho những quốc gia nghèo.

Theo những gì mà cơ quan tình báo thể hiện ra, vũ khí bằng tia Gamma được chính thức xếp vào danh sách các kỹ thuật Quân sự then chốt của bộ quốc phòng Mỹ. Hiện nay, việc nghiên cứu chế tạo đã đạt được nhiều tiến triển khả quan.

Đối với quân Mỹ mà nói, ngày mà vũ khí bằng tia Gamma được chế tạo thành công cũng là ngày mà họ mang nó ra sử dụng ngay lập tức, có thể giảm sự ỷ lại vào vũ khí hạt nhân trong quá trình chiến đấu, còn có thể nhờ đó mà giảm bớt những trách nhiệm nặng nề mà vũ khí hạt nhân mang lại, còn có tác dụng đả kích đối phương. Nhưng mà nếu dùng vũ khí bằng tia Gamma để thực chiến, có thể khiến cho giới hạn giữa vũ khí thông thường và vũ khí hạt nhân càng thêm mong manh, cuối cùng có thể dễ dàng vượt qua cảnh báo nhân loại đang đứng trước ngưỡng cửa chiến tranh hạt nhân. Cũng chỉ vì lẽ đó mà các quốc gia càng nhanh chóng chạy đua vũ trang, tạo nguy hiểm cho an toàn của thế giới. Tình huống nghiêm trọng hơn là, các quốc gia không có vũ khí tia Gamma sẽ không do dự dùng vũ khí hạt nhân để uy hiếp các nước khác.

Bởi vậy, kỹ thuật chế tạo vũ khí bằng tia Gamma trở thành chiếc hộp Pandora công nghệ cao.(8)

Lam Hân luôn khổ sở đấu tranh tư tưởng giữa lợi và hại của việc chế tạo vũ khí bằng tia Gamma xạ tuyến. Y là một khoa học gia có lương tâm, nắm trong tay kỹ thuật này cũng chỉ mong vì nhân loại tạo phúc, chứ không phải muốn sát thương nhân loại, tạo sụ uy hiếp đối với hòa bình thế giới.

Lữ Hâm nhận nhiệm vụ đến Mỹ, tìm cách tiếp cận Lam Hân, từng chút một cùng y kết giao, cuối cùng mới nhân cơ hội mà nói chuyện tìm hiểu. Sau khi biết được tâm ý của Lam Hân, Lữ Hâm hướng Lăng Nghị xin chỉ thị, sau đó lập tức diễn đạt lại cho Lam Hân, nếu như y nguyện ý đến Trung Quốc, bọn họ có thể bảo đảm việc y có thể tiếp tục nghiên cứu vấn đề này vì mục đích tốt đẹp, tuyệt đối không liên hệ gì tới lĩnh vực quân sự hay vũ khí.

Lam Hân sau khi cân nhắc liền vui vẻ đáp ứng.

Chính vì vậy, hiện tại có hành động mang tên "Xuân phong".

Lam Hân cùng vợ và con gái ngày 25/11 đi đến Nam Cảng, nghỉ ngơi một tháng.

Hành động của bọn họ là vào ngày 06/12. Bởi vì ngày hôm sau sẽ là ngày bỏ phiếu bầu cử thị trưởng của Khê La và Nam Cảng, cho nên ngày 6 là ngày tuyên truyền cuối cùng của bọn họ, tiểu tổ hành động có thể thừa dịp loạn lạc rời đi.

Ở được vài ngày, Lữ Hâm nhiệt tình mà dẫn dắt ba vị "cháu trai cháu gái" đi tham quan nội ngoại thành của Nam Cảng, ba thanh niên này cũng hăng hái bừng bừng, có vẻ rất hài lòng.

Phía Tây của Nam Cảng có dãy Trường Sơn, bởi chế độ quân sự quản chế bao năm qua nên người lui tới rất ít, do đó trở thành thiên đường của sinh thái tự nhiên.

Dưới chân dãy Trường Sơn ánh chiều dần hạ, dưới ánh trăng nhìn thấy bãi cát cùng lắng nghe tiếng thủy triều, là nơi núi biển giao liền, tạo nên phong cảnh tuyệt vời, là thánh địa của du lịch và nghỉ ngơi.

Nam Cảng những năm trước đã từng khai mở nền kinh tế công nghiệp, lấy đó làm trọng, những năm gần đây mới phát triển mạnh về văn hóa nghệ thuật, nhờ vậy mà không khí đậm chất trang nhã văn hóa, nhiều cao ốc chọc trời mọc lên nhang nhảng, tòa nhà cao nhất toàn quốc – toàn cao ốc quốc tế Nam Cảng cũng là ở nơi này, trở thành biểu tượng của nền kiến trúc của B quốc, nhất là trong màn đêm, là nơi có thể nhìn ngắm cảnh quan Nam Cảng dưới ánh đèn một cách rõ ràng và tuyệt vời hơn. Tại tầng 76 của cao ốc tại Nam Cảng, đó là vị trí chiêm ngưỡng cảnh quan Nam Cảng tốt nhất.

Bọn Lữ Hâm mấy lần đến cao ốc quốc tế này mà ngắm cảnh, cẩn thận quan sát toàn bộ thành phố Nam Cảng, sau đó, lại đi khắp phố lớn ngõ nhỏ của thành phố, rồi lại đi dọc toàn bộ bờ biển của Nam Cảng, thỉnh thoảng nhìn ra xa biển rộng, thầm cảm thán đẹp không sao tả xiết.

Bọn họ quả thực rất thích hợp làm du khách, đối với từng bóng cây ngọn cỏ tại Nam Cảng đều có cảm giác hứng thú, không tiếc lời mà ca ngợi. Đi đến bất cứ đâu cũng được dân bản xứ hoan nghênh.

Sau 4 ngày khi tiểu tổ của hành động "Xuân phong" đến Nam Cảng, Lăng Tử Hàn nhờ kĩ thuật tiên tiến giải phẫu thẩm mỹ thành một người khác đi đến Khê La, mang quốc tịch Malaysia, tên Khúc Ngạn.

Nhân viên hải quan đối với thiếu niên khí chất trong sáng sạch sẽ, hành lý giản đơn rất có thiện cảm, trên hộ chiếu Lăng Tử Hàn 22 tuổi, cậu nhã nhặn dùng tiếng Anh lưu loát nói mình vừa tốt nghiệp đại học, trước khi đi làm định du lịch thưởng ngoạn. Nhân viên hải quan liền mỉm cười biểu thị tán thành, vì vậy thuận lợi qua cửa.

Lăng Tử Hàn vào một khách sạn 3 sao tên Sướng Xuân, sau đó dạo một vòng Khê La, dường như đối với bất cứ thứ gì đều cảm thấy hứng thú, trên mặt biểu thị thần tình vui sướng chẳng khác một đứa trẻ, tỏ ra nét ngây thơ đơn thuần khiến ngay cả gian thương cũng không nỡ chặt đẹp cậu.

Trong khoảng thời gian này, cậu vô cùng cẩn thận quan sát hành động của Kim Thành Mậu, cơ bản cũng nắm được lộ trình hoạt động của y. Sau đó, cậu nghiên cứu phương tiện truyền thông liên quan đến hoạt động tranh cử của Kim Thành Mậu, từ đó phân tích phương hướng hành động tiếp theo của y.

Hiện tại, hoạt động tranh cử thị trưởng tại Khê La cùng Nam Cảng đang dần tiến vào giai đoạn khẩn trương, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, thế cục vô cùng phức tạp.

Ngày 5/12, Kim Thành Mậu sẽ đọc diễn thuyết tại Sân Độc Lập, mang yếu tố quyết định cho việc tranh cử lần này, chính vì vậy y vô cùng nỗ lực. Lăng Tử Hàn mướn một phòng trên tầng 17 của khách sạn Kim Hi cách sân Độc Lập khoảng 1300m, từ trên cao nhìn xuống, đối diện với cậu chính là khoảng sân rộng dùng làm nơi diễn thuyết.

Sau đó, cậu online lên một diễn đàn tình cảm hôn nhân viết bài.

Ngày thứ hai, cậu lại lên mạng thấy một bài bình luận về cuộc thi đấu tennis Australia gần đây.

Đêm đó, cậu đến quán bar nằm dưới khách sạn mà uống rượu. vẻ mặt cậu vẫn một dạng ấu trĩ ngây thơ, giả vờ chẳng hiểu mấy người nam nữ khác đang quyến rũ mình.

Cho đến khi cậu trở lại phòng, bên trong có thêm một túi va-li đen nhỏ.

Cậu biết, đó chính là dạng súng trường barrett (9) mà cậu thích dùng nhất trong việc ngắm bắn từ xa. Loại súng này có tầm bắn 1300m, trọng lượng chỉ có mười lăm ký, là một loại vũ khí vô cùng thuận tay lại thực dụng.

Hôm nay, là ngày 03/12.

HẾT CHAP 02

Mục lục

(1) Tản văn: một loại tản văn hiện đại, không chú trọng hình thức trình bày.

(2) Du ký: những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch.

(3) Dao Gamma: do Giáo sư Lars Leksell, người Thụy Điển phát minh ra nguyên lý hoạt động vào năm 1951. Dao Gamma là một thiết bị hiện đại, phẫu thuật bằng tia Gamma định vị 3 chiều, cho phép định vị chính xác vị trí bị tổn thương trong cơ thể để điều trị. Phương pháp này an toàn, hiệu quả, và không chảy máu, không có vết mổ, không gây mê, thời gian phẫu thuật ngắn. Dao Gamma với nguồn Cobalt 201, phóng xạ 60, độ chính xác 0.1mm, hệ thống kiểm tra, định vị và thao tác bằng phần mềm chuyên dụng.

(4) Photon: Trong vật lý, photon là một hạt cơ bản, đồng thời là hạt lượng tử của trường điện từ và ánh sáng cũng như mọi dạng bức xạ điện từ khác. Nó cũng là hạt tải lực của lực điện từ.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Photon

(5) Hafini: nguyên tố kim loại

(6) Hòa ước thế giới liên quan đến vũ khí hạt nhân (Hiệp ước Không Phổ biến Vũ khí Hạt nhân – NPT – Nuclear Non-Proliferation Treaty) được ký kết vào ngày 1/6/1968 với sự tham gia của gần 187 nước.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Hi%E1%BB%87p%C6%B0%E1%BB%9Bckh%C3%B4ngph%E1%BB%95bi%E1%BA%

(7) Vũ khí hạt nhân (nuclear weapon): là loại vũ khí hủy diệt hàng loạt mà năng lượng của nó do các phản ứng phân hạch hạt nhân hoặc/và phản ứng hợp hạch gây ra.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/V%C5%A9kh%C3%ADh%E1%BA%A1tnh%C3%A2n

(8) Chiếc hộp Pandora: là một vật trong thần thoại Hy Lạp, được giao cho Pandora giữm, bên trong chứa đựng tất cả các tội ác của thế giới. Kho mở hộp có nghĩa là giải phóng cái ác mà kiềm hãm hi vọng.

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Pandora'sbox

(9) Súng trường barrett:

4. Quyển 1 - Chương 3

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lam Hân, vợ y Ngả Phân cùng đứa con gái 8 tuổi đến Nam Cảng đã bốn ngày. Bọn họ hiện đang ở tại nhà cha mẹ của Ngả Phân, rất cao hứng đi thăm hỏi họ hàng thân thích, nhìn chung có vẻ hài lòng và vui vẻ.

Lữ Hâm tạm thời chưa cùng y tiếp xúc. Trên thực tế, toàn bộ phương án hành động từ lúc còn ở Mỹ đã thông báo cho Lam Hân biết hết rồi. Bây giờ giờ chỉ cần nhanh chóng lập ra kế hoạch, đến lúc đó trực tiếp hành động.

Xung quanh Lam Hân hiện giờ không hề xuất hiện bất kì ai khả nghi, nhưng Lữ Hâm lại biết rõ, Lam Hân là một người có thân phận đặc biệt, vừa quay về Phương Đông, xung quanh chắc chắn không ít đặc công đi theo, phòng ngừa y có hành động gì đó đáng ngờ. Ông để La Hãn, Tác Lãng Trác Mã cùng Mai Lâm cẩn thận tra xét xung quanh Lam Hân, từ đó lần ra dấu vết của bọn người theo dõi.

Rất nhanh, bọn họ liền lập ra được danh sách những người khả nghi, lúc này bọn họ cũng không muốn có những hành động gì nhiều, Lữ Hâm một lượt đưa toàn bộ những người đó vào dạng kẻ thù cần đối phó hay là tránh vào thời điểm hành động mà thôi.

Để tránh những người xung quanh nghi ngờ, bọn họ trong cuộc sống hằng ngày cũng sinh hoạt bình thường.

Mai Lâm thỉnh thoảng sẽ đến chỗ thuê băng đĩa vùng kế bên mướn vài đĩa phim về xem. Y thích nhất là những bộ phim Hollywood của Mỹ thời xưa như King Kong (1) , y đối với sự việc một mỹ nhân lọt vào mắt xanh của một con đại tinh tinh vô cùng hứng thú, cũng là do tính cách tuổi mới lớn mà thôi, cho nên ông chủ chỗ mướn băng đĩa cho rằng y rất đáng yêu.

Tác Lãng Trác Mã nhịn không được chọc y: "Có phải cậu muốn làm con tinh tinh đó để ôm mỹ nhân trong tay không?"

Mai Lâm lập tức cười nói: "Tôi thì lại thích làm mỹ nhân hơn!"

Những ngày gần đây, việc tranh cử chức thị trưởng đã bắt đầu bước vào giai đoạn đấu tranh trực diện giữa những người tranh cử, hai đảng phái nắm quyền cao nhất của B quốc cũng bắt đầu vào cuộc, đến Nam Cảng trợ tuyển. Vì thế, chính khách của B quốc từ khắp nơi 'cưỡi ngựa' chạy tới Nam Cảng, bắt đầu chuẩn bị tranh phiếu bầu theo thời gian đếm ngược.

Cũng theo những chính khách này liên tục Nam hạ, cho nên hầu như toàn bộ đặc công cũng đều đến Nam Cảng, nhanh chóng phân tán bảo hộ chung quanh Nam Cảng.

Vì vậy bầu không khí Nam Cảng càng ngày càng náo nhiệt ầm ĩ.

Lữ Hâm vô cùng trấn tĩnh. Ông đang chờ động tĩnh tại Khê La.

Lúc này, Lăng Tử Hàn mang chiếc vali nhỏ ra khỏi khách sạn Sướng Xuân, đón taxi, đến các công ty bách hóa tổng hợp, các cửa hàng bán hàng lưu niệm khắp Khê La, dạo quanh các nơi buôn bán, xem các sản phẩm trưng bày gần hết nửa ngày, sau khi xác nhận được bản thân không có bị theo dõi, mới tỏ ra thản nhiên bước vào Khách sạn Kim Hi.

Đúng một ngày một đêm, cậu đều ở trong phòng không đi ra ngoài.

Bên ngoài dày đặc bầu không khí tuyển cử, trên TV cũng liên tục phát sóng những vấn đề về tranh cử hay quảng bá những người tranh cử.

Cậu lẳng lặng mà đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn sân Độc Lập rộng hơn ngàn mét đằng xa. Có một đám người đang tại đó dựng bục giảng để cho hoạt động tranh cử ngày mai, bọn họ giăng biểu ngữ, treo cờ màu, trên các cây cao khắp sân vận động treo các quả bong bóng nhiều sắc màu.

Để chắc lại cự ly, Lăng Tử Hàn lấy súng ra đưa mắt vào kính nhắm, thẳng hướng bục giảng.

Đây là vùng nhiệt đới, mùa đông tại Khê La khí hậu dễ chịu, mang hơi mát, nhưng không nhiều gió, khiến cho nhiệm vụ của cậu vô cùng có lợi.

Buổi tối, cậu gắn bảng "Xin không quấy rầy" ngay cửa, yên ổn mà ngủ một đêm.

Cùng lúc đó, Mai Lâm vô cùng vui vẻ mà đi dạo đêm tại Nam Cảng.

Ánh đèn đường rọi sáng khắp nơi, toàn bộ con đường đều có vẻ rất yên bình, trên lối đi không có người đi lại, đôi lúc có vài chiếc xe chạy ngang qua.

Mai Lâm không nhanh không chậm mà đi, trông vô cùng nhàn nhã, ánh mắt lanh lợi nhìn bốn phía chung quanh. Y đang khảo sát đường đi trong đêm.

Bỗng nhiên, y nghe được từ một con hẻm nhỏ phía trước đường vang lên tiếng kêu "Cứu mạng" yếu ớt. Bước chân y dừng lại giây lát, lập tức nghiêng tai lắng nghe. Không lâu sau, tiếng "Cứu mạng" của một người con gái lại vang lên, thanh âm rất nặng nề, dường như bị cái gì bưng kín miệng.

Y do dự chốc lát, đứng lại.

"A ——" tiếng thét của cô vang lên được nửa chừng, rồi sau đó lại chợt biến mất.

Mai Lâm cảm giác được tế bào toàn thân của toàn thân dường như đang bùng nổ. Thanh âm đó nghe thê lương đến cực điểm.

Y đấu tranh tư tưởng dữ dội, chần chờ chốc lát, rốt cục ép buộc chính mình xoay người, chuẩn bị rời đi.

Đây không phải là lúc y nên lo chuyện bao đồng.

Y vừa mới đi chưa được nửa bước chân, bên tai y lại vang lên tiếng rên thê thảm.

Đầu óc y dường như nổ tung, nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, khiến cho y đột nhiên mất đi lý trí. Không đợi được y suy nghĩ thông suốt lợi và hại của việc này, thì thân thể của y như tên rồi khỏi dây cung, nhanh chóng vọt người vào nơi phát ra thanh âm.

Tình cảnh trong hẻm khiến người ta giận sôi, có bốn tên nam nhân đang cưỡng *** một thiếu nữ. Người con gái đó liều mạng giãy dụa, lại càng bị những bàn tay to lớn lực lưỡng đó ngăn chặn không thể động đậy.

Mai Lâm chưa kịp suy nghĩ, đã nhảy vọt tới bên người bọn họ. Y phóng người nhảy lên, một cước đá vào ngay đỉnh đầu của tên đang phát tiết thú tính, tên đó chưa kịp kêu một tiếng, hướng về phía trước, ngã nhào vào thân người con gái.

Ba nam nhân kia chưa kịp phản ứng, Mai Lâm dùng cú huýt khủy tay, cú chặt tay, xuất cước, ngay chỗ hiểm mà tiến đánh, trong phút chốc toàn bộ bọn người đó đều bị đánh bại.

Người thiếu nữ cảm thấy bản tay đang bịt miệng nàng dần buông lỏng ra, liền theo bản năng kêu to lên. Thanh âm the thé vang lên, vọng trong màn đêm tối tăm, nhất thời, đèn hai bên đường liền lập tức bật sáng lên.

Dường như có người gọi điện thoại báo cảnh sát, cách đó không xa còi cảnh sát vang lên, đồng thời rất nhanh mà từ xa đến gần, hiển nhiên xe cảnh sát đang hăng hái hướng bên này chạy tới.

Mai Lâm nhất thời đứng người.

Y nhạy cảm mà phát hiện được, ngay khúc cua quẹo vào con hẻm kế bên, có một đôi mắt hung ác nham hiểm dõi theo y.

Y biết, y không thể chạy thoát thân.

Chạy mau! Đây là điều đầu tiên mà y có thể nghĩ ra.

Thế nhưng, khi bước vài bước, y liền lập tức nhận ra, bình tĩnh mà suy nghĩ, nếu bây giờ y thoát thân, cặp

mắt phía kia chắc chắn sẽ theo dõi và phát hiện ra chỗ ẩn thân cùng thân phận của y. Nếu như y thoát thân bây giờ, chắc chắn sẽ gây nguy hiểm cho những người khác trong tiểu tổ, ảnh hưởng đến toàn bộ hành động lần này.

Nhìn bốn tên nằm chết trên mặt đất cùng người con gái đang khóc lóc, run rẩy đằng kia, nghe tiếng chân cảnh sát đang chạy vào hẻm, lần đầu tiên trong khi chấp hành nhiệm vụ Mai Lâm cảm thấy mình đã phạm vào sai lầm lớn, khiến cho sự tình trở nên phức tạp đến vậy.

Y nhanh chóng nhấn nút báo động trên đồng hồ đeo tay.

Tín hiệu báo động cảnh sát lập tức vang lên truyền đến phía bên kia.

Năm phút đồng hồ sau, toàn bộ tiểu tổ rút khỏi nơi đang ở, chuyển đến một địa điểm khác, ẩn mình.

Tại ngọn đèn nhấp nháy của xe cảnh sát, Mai Lâm rất hợp tác mà vươn hai tay, dễ dàng cho cảnh sát còng lên tay y. Y thoáng ngẩng đầu nhìn bấu trời, khuôn mặt trẻ trung biểu lộ sự bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như ngọn lửa đang đốt cháy.

HẾT CHAP 03

Mục lục

(1) King Kong: là tên một con ác thú khổng lồ (giống loài khỉ), sinh sống trên Đảo Đầu Lâu (Skull Island), ở đâu đó trên Ấn Độ Dương và được cư dân nơi đây thờ cúng như một quái vật ăn thịt linh thiêng. Đây cũng là tác phẩm điện ảnh kinh điển của Holywood.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/KingKong

5. Quyển 1 - Chương 4

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

10h sáng, Kim Thành Mậu đứng trên bục giảng, dõng dạc mà phát biểu bài diễn thuyết, nói về nguyên tắc cùng tổ chức chính trị của y. Đoàn trợ tuyển của y cùng quần chúng theo bên y huy động toàn bộ lực lượng ra quân, ở dưới bục thể hiện uy thế, đánh trống reo hò, kèm theo những lời trầm trồ khen ngợi, khiến cho không khí vô cùng náo nhiệt.

Lăng Tử Hàn không mở cửa sổ, để tránh bị chú ý. Cậu dỡ một miếng thủy tinh nhỏ trên cửa số xuống, vừa đủ để đưa nòng súng ra ngoài, sau đó nhắm thẳng vào Kim Thành Mậu đang đứng trên bục.

Cậu đo tốc độ gió trong không trung, vừa nhắm thẳng vào mục tiêu, vừa tỉ mỉ tính toán ảnh hưởng của gió đến hướng bay của đầu đạn trong cự ly 1300m.

Cậu chậm rãi di chuyển nòng súng, nhắm ngay mục tiêu.

Kim Thành Mậu trên bục đang quơ hai tay, miệng lưỡi lưu loát tràn đầy hưng phấn mà nói, đáng tiếc rằng một lát sau y sẽ không còn cơ hội để nói nữa rồi.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng bóp cò, ngay mục tiêu bắn liền hai phát.

Thân thể Kim Thành Mậu hướng lên phía trước một chút, rồi ngã xuống.

Tình cảnh xung quanh lập tức lộn xộn, có người tiến lên cứu giúp, có người báo cảnh sát. Những người dưới đài lập tức bỏ chạy tán loạn, những tiếng kêu sợ hãi vang tận mây xanh.

Động tác Lăng Tử Hàn vô cùng nhanh chóng. Cậu lập tức đem súng tháo ra, bỏ vào cái rương, sau đó mở rộng cửa đi ra ngoài. Cậu nhàn nhã mà đi dọc hành lang không một bóng người, bước vào thang máy.

Sự việc phát sinh tại sân Độc Lập vẫn còn chưa truyền tới đây, cho nên bên trong khách sạn vẫn rất trật tự.

Lăng Tử Hàn bình tĩnh mà mang theo cái rương đi qua hết người này đến người khác trong sảnh khách sạn, sau đó âm thầm biến mất tại cửa lớn.

Kim Thành Mậu bị trúng ngay cổ họng cùng tim, mất mạng tại chỗ.

Một giờ sau tin này lập tức được truyền ra. Việc này không chỉ rung động Khê La, mà cũng khiến tình hình tại Nam Cảng một trận chấn động.

Có tin ám chỉ rằng việc này là do Đảng Nhân Dân làm, mục đích là nhằm loại trừ đối thủ của người tranh cử đại diện cho Nhân Dân đảng. Cùng lúc đó, mọi người đều lo sợ sự việc sẽ phát sinh giống như vậy tại Nam Cảng. Vì vậy, toàn bộ lực lượng cảnh sát cùng bảo an ngay lập tức được huy động bảo hộ người được đề cử cùng những chính khách và trợ tuyển của họ.

Người tại Nam Cảng có chút hoảng sợ.

Cùng lúc đó, thị trưởng Khê La cũng khẩn cấp triệu kiến cảnh sát trưởng, yêu cầu tăng cường việc bảo vệ ông ta.

Đây là thời cơ hành động tốt nhất.

Lữ Hâm có chút lo lắng nhìn ra bên ngoài, đồng thời chờ đợi tin tức của Mai Lâm.

Mai Lâm giết liền bốn người, tội không nhỏ, nhưng là do y vì cứu một thiếu nữ đang bị cường bạo, cho nên thật ra cũng không hẳn là tội. Người con gái đó là nữ sinh của học viện nghệ thuật Nữ sinh danh giá, hoàn cảnh gia đình tốt, đối với Mai Lâm vô cùng cảm kích, nhưng mà, bởi chú ý đến danh dự gia đình, cho nên không thể đứng ra làm chứng cho y. Mai Lâm lâm vào hoàn cảnh khó xử, y hiện thời đang bị tạm giam tại sở cảnh sát, không thể thoát thân.

Vốn sở cảnh sát định điều tra thân thế hoàn cảnh của y, nhưng tin Kim Thành Mậu bị ám sát truyền đến Khê La, công việc của bọn họ lập tức bận hẳn lên, vừa phải cử người giữ gìn trị an xã hội, vừa phải bảo vệ an toàn cho lãnh đạo các Đảng phái, thực sự không rảnh để ý tới Mai Lâm, không thể làm gì khác hơn là tạm thời giam y lại để đó.

Không lâu sau, Lữ Hâm nhận được tin, không hề biết nguyên nhân tại sao nơi bọn họ trú ngụ lại bị kẻ khả nghi theo dõi. Suy tư một chốc, ông liền nghĩ ra, nhất định là Mai Lâm rước lấy phiền phức.

Hiện tại, không chỉ hành động đang đối mặt với việc thất bại, mà tiểu tổ của bọn họ có lẽ cũng đang lâm vào nguy hiểm.

Lúc này, Lăng Tử Hàn tại khách sạn Sướng Xuân trả phòng. mang theo túi du lịch đi ra cửa chính. Một chiếc taxi lập tức dừng trước mặt hắn. Cậu mở cửa xe bước lên, nói: “Đi sân bay.”

Tài xế taxi không nói một lời, bắt đầu lái xe, rất nhanh liền đem xe ra đường cao tốc đến sân bay quốc tế Khê La.

Lăng Tử Hàn nhàn nhã nhìn phòng cảnh ngoài của sổ xe.

Lúc này, tài xế taxi hỏi cậu: “Tiên sinh, đi du lịch sao?”

“Phải.” Lăng Tử Hàn thuận miệng đáp.

Tài xế taxi cười nói: “Khê La là một nơi du lịch rất tuyệt phải không?”

Lăng Tử Hàn cũng cười: “Đúng vậy.”

“Không đi Nam Cảng xem thử sao?” Tài xế thuận miệng nói, “Kỳ thực, Nam Cảng hiện tại rất đẹp, khí hậu cũng tốt, cảnh vật cứ như đang trong mùa xuân, làm con người ta rất thoải mái.”

Lăng Tử Hàn trong lòng có chút động, lập tức bất động thanh sắc mà mỉm cười: "Đúng vậy, không có ý định đi."

"Vậy quả thật đáng tiếc, Nam Cảng đương nhiên không đẹp như Khê La của chúng tôi, bất quá, cao ốc quốc tế rất đáng để xem qua." Tài xế taxi thờ ơ mà nói, "Tôi nghe nhiều du khách nói rằng, Xuân Phong của Nam Cảng đặc biệt mê người."

Lăng Tử Hàn nhàn nhạt mà cười nói, "Tôi cũng thấy vậy, có lẽ sẽ đi thử một chuyến."

Tài xế taxi liền không hề nói thêm cái gì. Xe ổn định nhanh chóng chạy đến sân bay Nam Cảng.

Xuống xe, Lăng Tử Hàn đi vào đại sảnh của phòng đợi, nhưng không đi làm thủ tục đăng ký. Cậu tìm một góc không người ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, kết nối mạng. Tài xế taxi kia chính là người một nhà với cậu, tới nhắn nhủ tin tức làm cậu trong khoảnh khắc có chút giật mình. Cậu cầm điện thoại, biểu tình hăng hái bừng bừng, mọi người đều cho rằng cậu đang chơi game, trên thực tế cậu đang nhận mệnh lệnh từ Lữ Hâm cùng Bộ tổng tư lệnh.

Một lát sau, cậu cất điện thoại, nhìn quanh một chút, liền cầm theo túi du lịch đi xuống lầu, tại chỗ bán vé mua vé của chuyến bay gần nhất đến Nam Cảng.

40 sau, cậu lên máy bay. Sau một giờ bay, cậu đặt chân xuống sân bay quốc tế Nam Cảng.

Vừa bước lên xe taxi, cậu liền dặn tài xế đi đến trước cao ốc quốc tế, sau đó lấy điện thoại ra gọi, nhiệt tình mà nói: "Chú, con đến Nam Cảng rồi … Phải, vừa xuống máy bay … Đúng vậy, là lần đầu tiên đến … Ở đây quả thật rất đẹp … Con đang đến cao ốc quốc tế … Phải … Haha, tại vì con muốn xem kiến trúc nổi tiếng đó như thế nào mà … Đúng vậy, thực ngại quá … Vốn là phải đến thăm chú trước mới đúng … Được … Được … Sau khi tham quan xong cao ốc quốc tế lập tức đến nhà chú … Được … Được … Gặp lại."

Tài xế nghe tiếng cười của người thanh niên vô cùng ngây thơ, cùng sự hứng thú đối với cao ốc của thành phố mình, nhất thời cảm thấy tự hào, nhịn không được liền giới thiệu cho cậu những phong cảnh đẹp của thành phố mình.

Lăng Tử Hàn ra vẻ chuyên tâm nghe, thỉnh thoảng phát ra những âm thanh ca thán đồng tình, nhưng con mắt không ngừng chuyển động nhìn tình hình xung quanh, nhận thấy bản thân mình không có bị theo dõi.

Cậu xuống xe tại Sân Đồng Hòa, đi vào cao ốc quốc tế, sau khi dạo một vòng, liền ra cửa, đến một quán cà phê đối diện ngồi xuống.

"Mocha."(1) Cậu nhìn bồi bàn nói.

Ngay khi ly cà phê Mocha nồng mùi hương được bưng lên, Lữ Hâm mang dáng vẻ của một người trí thức đi đến, ngồi trước mặt cậu.

Lăng Tử Hàn cung kính mà kêu một tiếng: "Thầy."

Lữ Hâm rất có cung cách của người thầy mà chậm rãi gật đầu, "Ân, từ khi em tốt nghiệp đến giờ vẫn chưa gặp lại. Lúc này sao rồi?"

Lăng Tử Hàn cúi người, "Cám ơn thầy quan tâm, từ khi em tốt nghiệp đến giờ, vẫn chưa đi làm."

Bọn họ nói chuyện phiếm khoảng chừng nửa tiếng, Lữ Hâm lấy ra một quyển sách điện tử đưa cho cậu, "Dạo gần đây thầy có tìm được một cuốn sách khá hay, em có thể đọc được."

"Dạ." Lăng Tử Hàn vội vã tiếp nhận, "Em nhất định sẽ đọc cẩn thận."

"Được rồi, thầy còn phải đi dạy." Lữ Hâm liền đứng dậy rời đi.

Lăng Tử Hàn đứng dậy nhìn ông ra khỏi cửa, lúc này để lại tiền nước, sau đó rời khỏi quán cà phê, đi vào cao ốc quốc tế Nam Cảng. Cậu mua vé vào cửa, lên tầng 76 ngắm cảnh, một mình ngồi ngay cửa sổ của quán cà phê trên đó, kêu một dĩa bò bít-tết, lập tức bắt đầu đọc văn kiện được mã hóa trong văn bản điện tử.

Cậu tại sân bay Khê La nhận được mật mã chỉ lệnh trên internet của Tổng bộ, biết được rằng tiểu tổ hành động tại Nam Cảng đang gặp nguy hiểm, bị vây khốn, ra lệnh kêu cậu đến tiếp viện. Bởi vậy, văn kiện này cũng rất đơn giản, chỉ cho cậu biết nơi của tiểu tổ hành động "Xuân phong", phương án hành động cùng phương thức liên lạc với nhân viên tại đây, người này hiện tại đang trú thân vào vai một cán bộ cao cấp của Nhật Nguyệt Hội, là một tổ chức xã hội đen nổi tiếng tại phân hội Nam Cảng, B quốc.

Từ lúc này, Lăng Tử Hàn sẽ không liên lạc gì với bất kì thành viên nào trong tiểu tổ cùng Lữ Hâm. Cậu hủy đi toàn bộ văn kiện trong sách điện tử, chậm rãi ăn vài món lặt vặt khác, sau đó đến sân ngắm cảnh một chút, lúc này mới thong thả mà rời khỏi đó, đến khách sạn Vu Giả Nhật. "Chú của cậu" đã thuê sẵn cho cậu một gian phòng, cũng thanh toán đầy đủ. Nữ nhân viên tiếp tân mỉm cười nhẹ nhàng đưa chìa khóa cho cậu, đối với người thanh niên nhỏ tuổi này rất có thiện cảm.

Lăng Tử Hàn vừa vào phòng, liền có một nhân viên mang hành lý đến, đưa cho cậu một cái rương lớn, nho nhã lễ độ nói: "Tiên sinh, đây là hành lý mà chú ngài bảo chúng tôi mang đến."

"Cám ơn." Lăng Tử Hàn mỉm cười tiếp nhận, thuận tiện boa cho nhân viên đó một tờ 50 dolla Mỹ.

Người nhân viên trẻ tuổi đó rất vui vẻ mà hướng cậu nói cám ơn, sau đó liền rời khỏi.

Cậu khóa cửa, lập tức che lại tất cả những vật có thể thu hình, rồi dùng mật mã mở khóa.

Bên trong là một vali vũ khí, ngoại trừ một khẩu súng trường đột kích AK(2) loại hình mới nhất cùng với

một vài khẩu súng lục HK(3) loại tự động ngoại tuyến, còn một bao thuốc nổ nhỏ, bên trong là bảy hỏa tiễn. Ngoài ra, còn có rất nhiều lựu đạn kỷ mai cùng rất nhiều đạn.

Cậu tỉ mỉ kiểm tra vũ khí đạn dược, sau đó chỉnh trang lại bề ngoài.

Cậu lấy ra một cái vali, bên sau vali có một chiếc túi nhỏ, bên trong chiếc túi có chìa khóa xe cùng một tờ giấy ghi biển số xe, cậu nhìn một chút, sau khi nhớ biển số, liền lập tức đem tờ giấy xe nát ra, rồi mang thả vào bồn cầu trong nhà vệ sinh, thoát nước.

Tiếp theo, cậu mang theo túi du lịch, kéo cái rương lớn, nhàn nhã mà đi thang máy xuống bãi giữ xe tầng ngầm thứ hai. Khi đi đến bên cạnh một chiếc Mitsubishi việt dã (4) cậu dừng lại, đem toàn bộ túi du lịch ném vào ghế sau, đặt cái rương tại hàng đầu cạnh ghế lái, sau đó lái xe ra bên ngoài.

Màn hình của máy vi tính trong xe chỉ ra một địa điểm, đó là sở cảnh sát nơi Mai Lâm bị giam giữ.

Cậu đưa tay điều chỉnh tần suất tương ứng, lập tức thấy được tín hiệu trên người Mai Lâm phát ra. Cậu nhanh chóng đem xe hướng thẳng đến mục tiêu, trên đường giữ nghiêm quy tắc giao thông, tránh cho bất cứ kẻ nào khác chú ý.

Cậu hướng về phía Bắc của đường Việt Hoa, đi qua ba con đường của Việt Hoa, sau khi qua đường thứ hai của Việt Hoa, cảnh vật của Nam Cảng cũng dần thay đổi, hiện tại cậu đang thẳng đến đường Đồng Hòa.

Dọc theo đường đi, người dân nhàn nhã dạo chơi hai bên đường trên lối đi cho người đi bộ. Bầu không khí tranh cử càng lúc càng nồng nhiệt, có không ít người thuộc những người đi tranh cử mang trên người vải hồng ngang vai phân phát tờ rơi cho người dân đi bộ.

Khi đường lên đèn, thì cũng là lúc cậu đưa xe vào sở cảnh sát 1 trên đường Đồng Hòa. Nơi đây thuộc vùng ngoại thành của Nam Cảng, tương đối yên tĩnh, người đi đường cùng xe cộ cũng không nhiều lắm. Hai bên đường là những cây đại thụ lâu năm vươn cành lá xanh ngát một màu, cảnh sắc động lòng người.

Lăng Tử Hàn đem xe đậu bên đường, cũng không tắt đèn. Cậu lấy tay kéo cái khóa của rương, từ vali lấy ra một rocket (5).

Lúc này, cả trước và sau đều không có xe đi đến, trên đường vô cùng yên tĩnh, đằng xa chỉ có mấy người đi đường qua lại.

Lăng Tử Hàn dùng tay trái trấn giữ nút, mở cửa xe bên phải xuống, tay phải lập tức dựng rocket lên bàn phóng, liên tục nhấn nút phóng tên lửa.

Ba tên lửa lập tức thẳng hướng vào cửa chính cùng cửa sổ bên phải sở cảnh sát. Ba tiếng oanh tạc đinh tai nhức óc, sở cảnh sát nhất thời lộn xộn.

Lăng Tử Hàn lập tức thả chân ga, nhanh như điện chớp mà nhân viên cảnh sát của sở cảnh sát Đồng Hòa 1 chạy ra.

Không lâu sau đó, có tiếng còi xe cảnh sát hướng về cậu chạy tới. Nhưng bọn họ không có để ý đến cậu, chạy xe qua mặt cậu, hướng sở cảnh sát Đồng Hòa 1 chạy đi. Lăng Tử Hàn phán đoán, rất có khả năng cảnh sát tại Đồng Hòa nghe thấy thanh âm bạo toạc lớn như vậy, cho nên cử người tới cứu viện.

Cậu lập tức gia tốc đến sở cảnh sát Đồng Hòa 2, Mai Lâm đang nhốt tại đây. Cậu nhìn vào màn hình xác định vị trí, nhanh chóng đoán ra được nơi chính xác mà Mai Lâm đang bị nhốt là phía sau bên trái khu nhà.

Nếu như theo những gì đã biết, thì hành động lần này của Lăng Tử Hàn quả thật to gan lớn mật, hoàn toàn không coi hệ thống an ninh ra gì và đang khiêu khích cơ cấu chấp pháp của Nam Cảng. Theo như những người chứng kiến tận mắt miêu tả lại, "Phần tử khủng bố" mang mặt nạ đen, mang một khẩu súng trường đột kích, từ trên xe nhảy xuống, liền đi vào sở cảnh sát.

Bởi sự kiện đấu súng tại Khê La, lúc này đại bộ phận cảnh sát đều ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, để bảo đảm trị an, những người cảnh sát còn lại vừa nãy cũng chạy tới đường Đồng Hòa 1, cho nên sở cảnh sát lúc này còn lại rất ít người canh gác. Hơn nữa phần lớn những người còn lại trong sở cũng không mang súng, những cảnh sát mang súng thì mang ngay thắt lưng, nhưng chưa kịp rút ra, thì đã ngã xuống dưới làm mưa đạn.

Lăng Tử Hàn không muốn tử thương vô tội, những người ngã xuống, cũng chỉ là cậu làm mất đi sức chiến đấu, liền thẳng đến phòng giam bên trái. Cậu không thể hiện ra bất cứ mục đích hay ý định gì đặc biệt, chỉ đem các khóa trong phòng giam lần lượt dùng súng bắn nát, rồi một cước đá văng cửa.

Sau đó, cậu không nói một lời, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn những người đang bị giam giữ, liền xoay người chạy ra ngoài.

Động tác của cậu vẫn nhanh như tia sét, khiến người ta không kịp nhìn.

Lúc cậu một lần nữa đi ra cửa sở cảnh sát, có người liền ngồi dậy gọi điện thoại, có người dùng bộ đàm khẩn cấp gọi trợ giúp, có người nổ súng hướng cậu bắn.

Cậu liền nhanh chóng ném lựu đạn vào giữa phòng.

Tất cả mọi người lập tức ngã xuống đất.

Ngay lúc tiếng nổ vang lên, cậu đã phóng người ra khỏi cửa, lên xe, hướng dãy Trường Sơn mà chạy.

HẾT CHAP 04

Mục lục

(1) Mocha: Cà phê mocha là một loại đồ uống nóng khá ưa chuộng. Thành phần là hỗn hợp giữa cà phêespresso được pha bằng hơi nước và chocolate nóng. Không như cappuccino chỉ với một lớp bọtsữa trên bề mặt, cà phê mocha còn hòa quyện cả vị thơm béo của kem tươi và chocolate sauce.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%A0ph%C3%AAmocha

(2) AK-47 là một trong những súng trường thông dụng của thế kỷ 20, được thiết kế bởi Mikhail Timofeevich Kalashnikov. Tên súng là viết tắt của "Avtomat Kalashnikova mẫu năm 1947 (tiếng Nga:
1947). Theo phân loại của khối Xã hội chủ nghĩa, AK-47 thuộc loại tiểu liên, họ súng máy. Theo phân loại của NATO, AK-47 thuộc loại súng trường tấn công, cũng thuộc họ súng máy (machine gun).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/AK-47

(3) HK: Heckler & Koch MP7, HK MP7 hay MP7 là súng tiểu liên thuộc loại vũ khí tự vệ cá nhân của hãng Hecker & Koch (Đức).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Heckler%26KochMP7

(4) Mitsubishi việt dã:

(5) Rocket: ống phóng tên lửa. tiếng Pháp: roquette tiếng Anh: rocket) hay đạn phản lực là loại đạn được phóng tới mục tiêu nhờ lực đẩy của động cơ phản lực. Rocket có thể được phóng từ các thiết bị phóng (giá, ống, bệ, giàn phóng…) đặt trên mặt đất, xe, khí cụ bay hoặc tàu chiến

6. Quyển 1 - Chương 5

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tại phòng giam trong sở cảnh sát, những phạm nhân đều không hề chần chừ. Bọn họ chỉ ngơ ngác nhìn người thanh niên trẻ tuổi kia tay cầm súng biến mất sau cánh cửa một lúc, sau đó chen chúc nhau tháo chạy.

Mai Lâm nhận ra được hình dáng của người này, không khỏi vừa xấu hổ vừa cảm kích. Y cũng bắt chước các phạm nhân khác, nhanh chóng chạy ra khỏi sở cảnh sát. Khác nhau ở chỗ, y vô cùng bình tĩnh đi đến bãi đỗ xe của sở cảnh sát, bẻ khóa một chiếc xe riêng, liền hướng xe chạy về phía Đông Nam, phóng nhanh

đến trung tâm văn hóa Nam Cảng.

Dọc theo đường đi, liên tục có xe cảnh sát nhấm hướng Tây Bắc chạy đi, còi cảnh sát vang lên khắp thành phố, những người đang ở bên ngoài tản bộ, du ngoạn, tiêu khiển đều kinh hoàng, chạy về nhà tránh né.

Mai Lâm không ngừng ấn vào cái nút nghiêng nghiêng trên đồng hồ đeo tay, báo cáo cho Lữ Hâm, y đã thoát thân an toàn.

Rất nhanh sau đó, Lữ Hâm cũng phát lại một dãy tín hiệu, đó là mệnh lệnh bảo hắn chạy xe đến "Thanh đạo".

Mai Lâm biết, bọn họ thừa dịp náo loạn bắt đầu hành động.

Chạng vạng, Lam Hân theo kế hoạch mang vợ con mình ra ngoài tản bộ. Bọn họ sẽ đến gặp một người bạn hữu bên cạnh trung tâm văn hóa, Lam Hân rất thích bầu không khí văn hóa nơi đây, thích ra ngoài tản bộ sau bữa cơm tối, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Bọn họ thanh thản mà đi dạo dưới làn gió nhẹ mát mẻ của mùa đông, Lam Hân thỉnh thoảng trả lời một số vấn đề của con gái mình, một nhà ba người đều thoải mái mỉm cười, so với lúc trước không có bất kì điểm khác biệt nào.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc sân khấu cần phải kéo màn lại, Lam Hân nhìn đồng hồ đeo tay, đưa theo vợ con mình đi vào nhà sách lớn bên cạnh trung tâm văn hóa.

Nhà sách này có quy mô cực lớn, trong đây toàn là những loại sách báo đầy đủ về các kinh tế, y tế, kiến trúc, nhiều nhất là các sách do hãng Bertelsmann Đức xuất bản, vừa đa dạng vừa đầy đủ, bởi vậy từ lúc khai trương đến giờ vẫn đông như trẩy hội, vô cùng náo nhiệt.

Lam Hân xem vài quyển sách khoa học, sau đó đưa con gái đến khu sách trẻ em.

Theo bọn họ có vài cái "Đuôi", luôn đứng cách bọn họ một khoảng khá xa, giả vờ đứng ở các hàng sách mà lật lật xem xem. Những người đó đều là người đông phương, trang phục cũng là của Nam Cảng, chỉ có điều biểu hiện cùng thái độ của bọn họ không giống những người Nam Cảng đang vui vẻ dạo chơi, mà ngược lại có thể thấy được chút khẩn trương.

Bỗng nhiên, từ xa xa mơ hồ nghe vài tiếng nổ lớn, khiến cho tất cả mọi người trong nhà sách đều hoảng sợ. Không lâu sau, tiếng còi cảnh sát từ bốn phương tám hướng vang lên. Mọi người càng thêm kinh hoàng, đều hướng cửa lớn chạy ra.

Đúng lúc này, toàn bộ toà nhà diện tích 5000m2 bỗng nhiên đen kịt một mảng.

Là cúp điện.

Không chỉ cúp điện, mà những thiết bị cung cấp điện tạm thời cũng đồng loạt gặp trục trặc, không thể sử dụng được.

Những người trong nhà sách bất ngờ gặp phải tình huống này, nhất thời không thích ứng kịp, bọn họ không tự chủ được la hoảng lên, lần mò xung quanh, kiếm đường thoát thân.

Trong nhà sách vô cùng hỗn loạn.

Lúc này, bỗng nhiên có một người nắm lấy tay của Lam Hân, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: "Phong vũ tống xuân quy (1). Lam tiên sinh, xin theo tôi."

Lam Hân vô cùng bình tĩnh, một chữ cũng không có hỏi, lập tức cùng người đó hướng về phía trước mà đi.

Cùng lúc đó, Ngải Phân, vợ của Lam Hân cũng bị một cô gái kéo tay, cũng một câu như vậy nói bên tai bà. Ngải Phân lập tức ôm lấy con gái, đi theo sự chỉ dẫn của cô gái đó, theo lối của nhân viên công tác bước vào cánh cửa nhỏ trong góc, rời khỏi nhà sách.

Tác Lãng Trác Mã ra cửa sau, quay người khóa cửa, sau đó mới tiếp nhận đứa bé, mang theo Ngải Phân đi theo cửa bên hông, dọc theo cầu thang thoát hiểm đến bãi đỗ xe, bước lên một chiếc xe việt dã Buick (2).

Lam Hân đã ở trên xe.

Đứa bé không hổ danh là con gái của một nhà khoa học, tuy rằng tình huống bất thường, nhưng vẫn nghe lời mẹ, vô cùng ngoan ngoãn mà không nói câu nào, lúc này nhìn thấy ba mình, liền nhào vào trong lòng y, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Daddy!"

Lam Hân thoải mái ôm bé, mỉm cười nói: "Không cần sợ, không có việc gì đâu."

Đứa bé gật đầu.

Ngải Phân ngồi vào bên cạnh chồng, thần thái vô cùng bình tĩnh. Bà cũng là một nhà khoa học, là trợ thủ của Lam Hân. Lúc Lam Hân quyết định trở về quê hương, Ngải Phân vô cùng ủng hộ. So với Lam Hân, thân là mẹ bà cũng không muốn tạo ra một loại vũ khí tổn thương người.

Bọn họ lái xe rời khỏi bãi, không làm người khác chú ý mà đưa xe hòa vào dòng người trên đường, rất nhanh đã ra đến cao tốc. La Hãn lái xe, chạy nhanh trên đường cao tốc, không lâu sau liền vào đường cao tốc sân bay, thẳng đến sân bay quốc tế Nam Cảng.

Vừa lúc bọn họ vào đường cao tốc, Mai Lâm ở phía sau, ngay đoạn cầu vượt then chốt, tạo ra một vụ tai nạn giao thông. Y giả bộ phanh xe không nhạy, khiến xe đang chạy ở tốc độ cao trượt một đường dài, đuôi xe quẹt mạnh vào hàng rào chắn, khiến chiếc xe nổ tung. Trước khi xe nổ, y đã nhảy ra ngoài xe ngay.

Lập tức giao thông ở chỗ này bị tắc.

Cho dù có cử người theo dõi, cũng không thể nào theo đuôi được bọn Lữ Hâm.

Mai Lâm lập tức hướng Lữ Hâm phát sinh tín hiệu liên lạc, xin phép ông cho y đi hỗ trợ Lăng Tử Hàn. Lữ Hâm nghiêm khắc cản y, ra lệnh cho y lập tức đến sân bay, theo kế hoạch ban đầu rời khỏi đó.

Mai Lâm tuy rằng không đồng tình với điều đó cho lắm, nhưng cũng không dám kháng lệnh. Y lập tức kêu một chiếc xe taxi, thẳng đến sân bay quốc tế Nam Cảng.

Lúc này, tại sân bay có một chiếc máy bay tư nhân thương vụ, trên thân máy bay còn để rõ tên hiệu cùng logo, đó là nhãn hiệu tập đoàn Kim Thái Dương nổi tiếng tại Nigeria (3).

Chủ tịch của tập đoàn này chính là Vu Già, người Nigeria gốc Hoa. Ông không chỉ là chủ tịch tập đoàn trải rộng ba nước, mà còn là cố vấn đặc biệt của tổng thống Nigeria, là nghị viện của đoàn tham nghị kinh tế tối cao ở Nigeria, cũng là chủ tịch của hội liên hiệp công thương nghiệp toàn quốc Nigeria, hơn nữa còn là phó thương hội người Hoa tại Phi Châu, và còn các chức vụ quan trọng khác. B quốc cùng Phi Châu hiện nay đang xây dựng mối quan hệ ngoại giao, hợp tác kinh tế, cho nên đối với ông vô cùng coi trọng.

Lần này, Vu Già lấy thân phận tư nhân tới đây khảo sát tình hình thực tế tại B, cho nên dù là Khê La hay Nam Cảng đều hoan nghênh nhiệt liệt chào đón ông. Hôm nay hành trình của ông chỉ tại đây một ngày đêm, bởi vì ngày thứ hai là ngày bầu phiếu, ông cũng không tiện ở lại, đồng thời trong thời gian này không hề phát biểu điều gìtrước phương tiện truyền thông, đơn giản cũng là nói chuyện qua loa cùng với thư ký của thị trưởng. Bởi vậy, ông quyết định 9h tối sẽ lên máy bay cá nhân của mình rời khỏi Nam Cảng, ghé qua Hương Cảng sau đó mới về nước.

Ngay lúc xe của bọn Lam Hân đến sân bay, trợ thủ của Vu Già chờ ở cửa chính. Ngoại trừ Lữ Hâm, bọn họ đều đã thay đổi trang phục bình thường ngay tại trên xe. Cả nhà Lam Hân đều được Tác Lãng Trác Mã hóa trang, hóa trang thành con lai nước da màu tối. Lần này theo Vu Già đến đây quả thật có vài vị viên chức là con lai.

Bọn họ vô cùng thuận lợi theo đoàn người của Vu Già đi vào sân bay, lên máy bay.

Không lâu sau, Mai Lâm cũng tới. Theo sự hướng dẫn của trợ thủ Vu Già, y vô cùng thuận lợi lên chiếc máy bay.

Lập tức, buồng máy bay đóng cửa, phi công hướng đến phòng kiểm soát điều khiển tại sân bay xin phép cất cánh.

Hai mươi phút sau, máy bay trượt trên đường băng, sau đó bay lên trời xanh, thẳng hướng Hương Cảng.

Mọi người lúc này mới thở một hơi dài.

Vu Già đối diện người với mọi người, vô cùng nhiệt tình bắt tay cùng vợ chồng Lam Hân, khen ngợi trình độ khoa học cùng đạo đức nghề nghiệp của họ: "Phi Châu là một vùng tràn ngập bi thương cùng nghèo khó, không bao giờ có khả năng mơ tưởng đến vũ khí bằng tia Gamma, cho nên nếu có quốc gia dùng loại vũ khí này đối phó người dân tại đó, cái đại lục đầy rẫy khó khăn ấy chỉ có thể mặc cho người chà đạp mà không thể phản kháng."

Vợ chồng Lam Hân nghe ông nói, cảm thấy thoải mái và nhẹ lòng hơn, cảm giác được rằng mình đã quyết định đúng đắn.

Trong một góc phòng, Mai Lâm cúi đầu ngồi trước mặt Lữ Hâm, lúng túng nói: "Sếp, tôi lần này … là phạm lỗi lớn."

Lữ Hâm nhìn y, nhẹ giọng nói: "Lần sau nhớ kỹ không được tái phạm, hiểu không?"

Thần tình của ông rất ôn hòa. Dù sao đây cũng chỉ một thiếu niên, dù cho đã trải qua cuộc huấn luyện gian khổ, nhưng lần đầu tiên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ quan trọng như vậy, lại lâm vào tình huống bất ngờ, cho nên cũng không nỡ trách cứ. Bản thân y dù sao cũng đã tự giáo huấn mình rồi.

Mai Lâm cảm thấy khó xử. Y chừng chừ chốc lát rồi mới nói: "Còn lão đại thì làm sao bây giờ?"

Sắc mặt của Lữ Hâm biến đổi, một lúc sau mới nói: "Đây không phải là vấn đề mà cậu phải lo lắng, nhiệm vụ của cậu ấy khác với chúng ta, chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình được rồi."

Mai Lâm cũng biết quy tắc. Có lẽ sẽ có người tiếp ứng Lăng Tử Hàn, có thể sẽ không, nhưng điều đó bọn họ không cần biết, y mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ. Máy bay đang trên những tầng mây cao,mặt trời đang dần rọi những tia sáng lên tầng mây xanh, phản chiếu lên màu nâu của máy bay, nhìn qua chẳng khác gì tiên cảnh.

Trong lòng y hỗn loạn, càng lúc càng run sợ, căn bản không dám tưởng tượng nhiều.Nếu như lần này vì y mà Lăng Tử Hàn gặp bất trắc, có lẽ y sẽ hối hận cả đời.

HẾT CHAP 05

Mục lục

(1) Phong vũ tống xuân quy: Câu thơ đầu trong Bốc toán tử – Vịnh mai của Mao Trạch Đông

Bốc toán tử – Vịnh mai

Phong vũ tống xuân quy,

Phi tuyết nghênh xuân đáo.

Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng,

Do hữu hoa chi tiếu.

Tiếu đã bất tranh xuân,

Chỉ bả xuân lai báo.

Đãi đáo sơn hoa lạn mạn thì,

Tha tại tùng trung tiếu.

Bốc toán tử – Vịnh hoa mai (Người dịch: Xuân Thuỷ)

Gió mưa đưa tiễn xuân đi

Tuyết bay chào đón xuân về cùng ai

Non cao băng đóng chặt rồi

Mà cành hoa ấy vẫn tươi muôn phần

Tươi nào phải để tranh xuân

Tươi là để báo tin xuân đã về

Tưng bừng đợi khắp sơn khê

Hoa này trong đám hoa kia cùng cười

Nguồn: http://www.thivien.net/viewauthor.php?ID=1105&ViewMode=Linear

(2) Xe việt dã Buick:

(3) Nigeria, tên chính thức: Cộng hòa Liên bang Nigeria (tiếng Anh: Federal Republic of Nigeria) là một quốc gia thuộc khu vực Tây Phi và cũng là nước đông dân nhất tại châu Phi với dân số đông thứ 8 trên thế giới.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Nigeria

7. Quyển 1 - Chương 6

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn lái xe chạy nhanh về hướng Tây Bắc, cậu cần phải dẫn dụ cảnh sát đi càng xa càng tốt.

Ở Nam Cảng, đường phố đều thông nhau, rất ít ngõ cụt, cho nên rất dễ chặn đường. Xe cảnh sát từ bốn phương tám hướng vây cậu lại. Cậu dọc theo con đường Việt Hoa, chạy dọc theo đường ray xe lửa, còn chưa tới Trường Sơn, liền lâm vào vòng vây.

Cậu một tay lái xe, một tay cầm lấy rocket, đánh mạnh vào cửa kính thủy tinh, sau đó hướng về xe cảnh sát phía trước mà bắn ra một quả hỏa tiễn. Theo tiếng nổ lớn là bụi bay mịt mù, xe cảnh sát bị văng lên rồi lăn trên mặt đất, sau đó bốc cháy. Mấy người cảnh sát trốn ở phía sau xe cảnh sát đang chặn phía trước cậu bỗng nhiên ngã trên mặt đất, có lẽ là bị thương hoặc do chấn động lớn dẫn đến hôn mê.

Lăng Tử Hàn dồn sức nhấn ga, chạy thẳng về phía trước.

Những người ở xe phía sau đuổi theo cậu thấy hỏa lực của cậu mạnh như vậy, đều lấy làm kinh hãi, tốc độ rõ ràng có chậm lại, sau đó mới dần hoàn hồn mà đuổi theo.

Kỳ thực chính bản thân Lăng Tử Hàn cũng không biết mình làm thế nào mới có thể thoát thân được. Cậu hiện tại chỉ nghĩ đến nhiệm vụ của mình mà thôi, làm thế nào để có thể dụ những người này cho đến tận 10h, sau đó cậu mới nghĩ cách trốn thoát.

Không ai chi viện cho cậu, tất cả chỉ còn dựa vào chính cậu.

Hiện tại, đã là 9h tối, màn đêm dần buông, trời không sao, hai bên đường đều đen kịt một mảng, chỉ có đường chính là còn đèn chiếu sáng, giúp cậu nhìn thấy được đằng trước đường có rất nhiều cảnh sát bố trí chướng ngại vật nhằm chặn cậu lại.

Lăng Tử Hàn quyết định mạo hiểm một phen. Cậu căn bản không biết địa hình ven đường, nhưng nhớ lại chi tiết trong tấm bản đồ mà hồi chiều cậu có lướt sơ qua trong khách sạn, liền quyết định đi hướng Tây, thẳng đến khu phong cảnh tự nhiên Trường Sơn. Khu phong cảnh kia kéo dài đến đường bờ biển, có thể cậu sẽ tìm được đường sống. Dù sao cậu cũng đã từng trải qua huấn luyện, cậu không cần bất cứ công cụ gì cũng có thể bơi qua eo biển. Chỉ cần bơi tới vùng biển quốc tế, sẽ không còn vấn đề nào lớn nữa.

Suy nghĩ xong, cậu bỗng nhiên phanh lại, xe lập tức theo quán tính mà trượt dài một khoảng trên đường, cậu khéo léo điều chỉnh khiến xe nằm ngang con đường. Cậu nhắm về bên phải phóng ra một quả đạn hỏa tiễn, rồi hướng bên trái bắn ra hai quả. Trong khoảnh khắc, hai bên đường đều đồng loạt vang lên tiếng nổ oanh trời động đất.

Cậu ném rocket, nhấn mạnh chân ga, lao xuống nền đường,chạy vào đất hoang ven đường.

Khu phong cảnh Trường Sơn hiện nay đang mở rộng, trên mặt đất đều là cỏ xanh, cho nên không khiến xe xóc nảy quá nhiều. Xe việt dã chạy như bay qua bãi cỏ, cứ hướng thẳng phía trước. Trong bóng đêm, Lăng Tử Hàn thấy được phía trước là địa hình núi.

Ngày mai là ngày bầu cử thị trưởng, cho nên tại Nam Cảng hiện giờ tập trung rất nhiều nhân vật chính trị cấp cao, vì thế lần này cảnh sát Nam Cảng vẫn không huy động toàn bộ lực lượng. Đại bộ phận lực lượng

cảnh sát hiện nay vẫn đặt nhiệm vụ bảo đảm an ninh trật tự cùng bảo hộ an toàn cho các nhân vật cấp cao. Bọn họ phỏng đoán "Tội phạm" lần này có thể là sát thủ của băng nhóm xã hội đen nào đó, từ hành động của cậu mà suy ra, có thể là trả thù cá nhân, hoặc là bên xã hội đen muốn làm "đẹp mặt" cảnh sát. Đương nhiên, cũng không bài trừ lý do chính trị, có thể là vì phiếu bầu lần trước tại Nam Cảng khiến người dân cảm thấy bất bình do thị trưởng mới vô năng.

Vì thế, thị trưởng Nam Cảng, cùng với lãnh đạo Nhân Dân đảng đều hạ lệnh toàn lực vây bắt, nhất định phải bắt cho bằng được "Tội phạm" này, không quan tâm là sống hay chết, vô luận bất cứ ai có thể bắt được cậu, đều được trọng thưởng.

Thế nhưng, hiện tại cảnh sát trưởng cục cảnh sát Nam Cảng là người của Đảng Tự Do, đối với mệnh lệnh của bọn họ bằng mặt chứ không bằng lòng, lấy danh nghĩa bảo đảm trị an cùng trật tự trong ngày tuyển cử, đồng thời cùng lúc đó phải bảo vệ các lãnh đạo cấp cao thuộc các đảng phái, cục cảnh sát Nam Cảng không tăng người truy bắt.

Nhưng, khi biết được tin "Tội phạm" lần này hỏa lực cùng năng lực đều mạnh, tổng trưởng cảnh sát B quốc lập tức tự mình hạ lệnh, tăng thêm 50 người cho cảnh sát Nam Cảng, toàn là đội viên đặc công mang tên "Đội phi hổ B quốc", nhanh chóng chạy tới yểm trợ. Tổng trưởng cảnh sát hạ lệnh, bởi vì "Tội phạm" lần này mang tính nguy hiểm cao, cho nên khi cần thiết "Giết bất luận tội".

Hiện tại, cảnh sát tham gia hành động đuổi bắt đã có hơn 200 người, xe cảnh sát vây thành một vòng, từng chút từng chút một mà vây kín Trường Sơn.

Bên trong khu Trường Sơn đầy cây cối, căn bản không có khả năng dùng xe để chạy. Lăng Tử Hàn đem xe chạy đến chân núi, sau đó đành bỏ lại. Cậu nhanh chóng mang túi du lịch ra, xử lý hết đồ dùng trong đó. Sau đó, cậu đem toàn bộ vũ khí từ vali phía trước ra bỏ vào trong túi.

Chạy khỏi xe khoảng chừng 20m, cậu ném 3 lựu đạn hướng về phía xe vô cùng chuẩn xác, sau đó nổ súng bắn trúng bình xăng.

Chỉ nghe một tiếng nổ oanh, chiếc xe việt dã đời mới lập tức hừng hực bốc cháy lên. Ngọn lửa trong chốc lát liền bao trùm lấy xe.

Lăng Tử Hàn lập tức một tay cầm lấy súng tự động, một tay mang theo túi du lịch, nhanh nhẹn hướng tới rừng rậm trong núi mà chạy trốn.

Ngọn núi rất yên tĩnh, bỗng chốc có tiếng nổ lớn như vậy, không ít chim thú bị khinh động mà bay nhảy toán loạn.

Lăng Tử Hàn vừa tập trung lắng nghe động tĩnh dưới chân núi, vừa bước nhanh đến hướng bờ biển phía đi Tây Nam.

Lúc này, bầu trời bắt đầu chuyển xám, những hạt mưa nhỏ rơi xuống, đêm đen như mực, trong rừng đã tối

nay còn tối hơn, nhưng bản thân Lăng Tử Hàn lại cảm thấy như vậy lại may mắn.

Hơn hết, bản thân cậu mang kính hồng ngoại nên cũng có thể nhận ra hành động của những đặc công đang không nhanh không chậm hướng về phía cậu mà đến, đã thấy được mấy người từ xa.

Lăng Tử Hàn vẫn không nổ súng, cũng không giảm bớt tốc độ. Cậu biết, nếu như cậu nổ súng trước, toàn bộ bọn họ sẽ nhanh chóng ùa tới. Cậu tuyệt không lỗ mãng hành động, phải xác nhận đối phương có phát hiện ra mình hay chưa, đồng thời phải hướng cậu mà nổ súng trước, cậu mới có thể nổ súng đáp trả.

Cuộc truy đuổi thầm lặng dưới cơn mưa phùn trong đêm chính thức bắt đầu.

Những đặc công đối với hành động cùng tốc độ của đối phương ở phía trước vô cùng kinh ngạc, trong suy đoán và qua quá trình trao đổi có thể đoán người đó là "Lang sát thủ". Bọn họ đều là những ác ma giết người không chớp mắt, hơn nữa lại trải qua huấn luyện tác chiến đặc chủng, mỗi người thân thủ bất phàm. Bọn họ quanh năm hành tung vô pháp tại B quốc, được xã hội đen trọng dụng, bắt cóc, vơ vét tài sản, giết người, cướp của, không chuyện ác nào không làm.

Khi nghĩ như vậy, hành động của những đặc công càng thêm cẩn thận. Đối phương hình như cũng giống như họ, hành động vô cùng càng thêm nhanh nhẹn lại cẩn thận, cũng không trực tiếp tiến tới, mà qua lại giữa các thân cây nhằm giấu mình, kỳ thực thân ảnh của cậu chưa bao giờ lộ ra quá một giây đồng hồ, khiến cho bọn họ không thể nào đoán được vị trí chính xác.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, việc theo đuổi của đặc công càng lúc càng khó khăn. Vì vậy, bọn họ quyết định nổ súng bắn, nhằm làm chậm tốc độ của đối phương.

Lăng Tử Hàn đứng sau một thân cây, từ từ hướng đến thân cây khác ẩn nấp, phía sau liền truyền đến tiếng súng liên tiếp. Làn mưa đạn từ súng tự động cùng súng trường đột kích trút đến, phần lớn đều trúng thân cây. Loài chim ăn đêm không ngừng bị khinh hãi mà bay tứ toán, phát ra tiếng kêu thảm thiết trong màn đêm tối tăm.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng lăn người một vòng, ra phía sau một thân cây đại thụ trốn. Cậu nhanh chóng khởi đạn, hướng về phía tiếng súng mà bắn.

Trong cơn mưa như trút nước, tại khu rừng âm u, tiếng đấu súng vang lên liên tục, đâu đó kèm theo tiếng nổ mạnh.

Tin tức truyền tới, cảnh sát trưởng thấy tình thế nghiêm trọng, vì vậy bất chấp đảng phái đang đấu tranh, hạ lệnh phái thêm 50 đặc công nữa, lập tức tới đó hỗ trợ.

Lăng Tử Hàn vừa đánh vừa lùi, sau đó lại dương đông kích tây, cố ý bố trí nghi trận, trong bóng đêm cấp bách suy nghĩ tính toán kế hoạch, mãnh liệt nổ súng bắn tất cả những người lộ diện trong tầm mắt của cậu. Cảnh sát không ít người không chết thì bị thương, đều nghĩ rằng đồng bọn của "Tội phạm" đã đến tiếp viện.

Lăng Tử Hàn lập tức quay về chỗ cũ, mang túi du lịch lên vai, vội vàng cất bước.

Lúc này, trên người cậu trúng 4 phát súng, vào 4 vị trí khác nhau: bên sườn phải, cánh tay trái, sát cẳng chân trái cùng vai phải. Những vết thương cũng không đến nỗi nghiêm trọng, cũng không để lại đạn trong cơ thể. Trong lúc đấu súng kịch liệt, cậu nhanh nhạy mà xé áo T-shirt mặc bên trong người, băng chặt tại chỗ mấy vết thương.

Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt hơn, gió lạnh không ngừng bao phủ vùng núi hoang sơ. Trong lúc chạy trốn cậu không ngừng thở ra từng làn hơi trắng, lượn lờ trong không khí tạo thành một màn sương, nhưng dù vậy vẫn không khiến truy binh phía sau phát hiện.

Giờ này khắc này, cảnh sát rải rác trong rừng đã muốn trông gà hóa cuốc, chỉ một tiếng động nhỏ cũng nổ súng loạn xạ, thỉnh thoảng có vài tiếng súng lẻ vang lên, đạn bay tứ tán lộn xộn.

Cậu vẫn một mực đi thẳng, không hề quay đầu lại bận tâm xem phía sau như thế nào, chân vẫn không hề giảm tốc độ, hướng thẳng về phía Nam mà chạy. Trong trí nhớ của cậu, nếu đi theo con đường trước mặt, khoảng thêm 1 km nữa là có thể đến bờ biển.

Đúng lúc này, một viên đạn lạc trong bóng đêm bay tới, trúng ngay ngực phải của cậu.

Cậu lập tức đứng lại, mau lẹ núp sau một thân cây, đưa tay lên che vết thương, chậm rãi hô hấp. Cậu cảm nhận rõ ràng, viên đạn từ cây súng lục đang nằm trong cơ thể cậu đã làm tổn thương phổi.

Cậu cau mày, từ áo T-shirt mặc bên trong xé ra một mảnh vải, băng chặt vết thương. Vừa làm cậu vừa suy nghĩ, với tình trạng hiện giờ của cậu không thể nào bơi qua biển được, vậy là phải thay đổi kế hoạch, đi đường bộ, men theo dọc bờ biển mà đi đến phía Nam. Cậu cũng suy tính đến thủ đoạn thường dùng của "Lang sát thủ", bắt cóc con tin, sau đó rời khỏi đây.

Nghĩ như vậy, cậu liền lập tức trên mặt đất đào một cái hố, sau đó đem toàn bộ đồ vật cùng túi du lịch để vào trong hố, rồi chôn lại, nhìn bên ngoài hoàn toàn không có bất cứ vết tích gì khả nghi. Lúc này, trong tay cậu chỉ còn một chiếc súng tự động HK-MP5K (1) tinh xảo, cũng nhẹ hơn nhiều.

Khi cậu bắt đầu đi về phía Nam, đồng hồ đeo tay của cậu phát ra ánh huỳnh quang, điểm 4h sáng.

Sắc trời khá tối, cộng thêm mưa gió lớn, cảnh sát đuổi bắt cậu vẫn chưa phát hiện hình bóng của cậu, và thêm nhiều lần nổ súng bắn loạn mà tự làm tổn thương người một nhà, cảnh sát trưởng tự mình đích thân đến chỉ huy ra lệnh chấm dứt truy sát, đầu tiên phong tỏa Trường Sơn, truy tra hành tung "Tội phạm", sau đó chờ trời sáng mới bắt đầu hành động tiếp tục.

Trong rừng nhất thời yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cây cùng hạt mưa đánh vào cành lá.

Lăng Tử Hàn chậm rãi hô hấp, tốc độ dần chậm lại. Mặc dù như vậy, trong cổ họng của cậu vẫn cảm nhận được mùi máu tanh đang không ngừng dâng lên. Cậu cố sức mà nuốt vào, không thổ ra máu. Mưa gió lạnh lẽo khiến cho cậu vẫn duy trì thanh tỉnh, nhưng cậu cũng ý thức được chính mình đã càng ngày càng suy yếu. Máu từ các vết thương chảy ra ướt đẫm mảnh vải băng bó, hòa cùng nước mưa khiến quần áo cậu nhuộm đỏ. Cũng may cậu mặc một thân y phục đen, cho nên dù là ban ngày, từ bên ngoài cũng không nhìn ra vết máu.

Khi đồng hồ trên tay cậu dần dần dịch chuyển đến con số 5, cậu ngừng lại, dựa vào gốc cây thụ thở hổn hển. Đợi khi nhịp thở ổn định, nhìn sắc trời, tại phương Đông ánh nắng rọi từng tia sáng của ngày mới hiện dần trong màn mây.

Lúc này, cậu nghe được âm thanh của thủy triều.

HẾT CHAP 6

Mục lục

(1) HK-MP5K

8. Quyển 1 - Chương 7

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Phong cảnh đẹp như tranh vẽ dưới ánh trăng khuya,chiếu xuống trường đại học ngoại thương Nam Cảng.

Trần Á là sinh viên ngành quản lý. Ngày 06/12 là sinh nhật tròn 20 tuổi của cô, vì vậy ngày hôm đó cô cùng bạn trai của mình lái xe đến bãi biển bên cạnh khu Trường Sơn, hai người dựng lều bạt ngay tại bãi biển mênh mông, rừng xanh bạt ngàn, trong màn đêm tĩnh lặng, cùng nhau chúc mừng. Tuy rằng cả đêm đều mưa, nhưng lều của bọn họ đủ chống chọi, trong tiếng mưa rơi càng khiến bọn họ tăng thêm hứng thú.

Đợi đến khi bình minh lên, hai người bọn họ vẫn còn đang thân thiết. Đang lúc tình tứ, lại có một tiếng nói nhỏ nhẹ từ bên ngoài lều: “Xin lỗi, có thể phiền anh ra ngoài một chút được không?”

Hai người sắc mặt biến đổi, họ nghĩ rằng mình đã phạm nội quy bãi biển Trường Sơn là khu quân nhân, bọn họ biết điều đó, nhưng hai người họ là đang ở dưới chân núi, lại ngay góc khuất, đáng lẽ là không có vấn đề gì mới đúng chứ?

Chu Minh an ủi Trần Á: "Không cần lo lắng, anh ra ngoài xem thử coi sao." Y vội vã mặc trang phục, sau đó khom người ra khỏi lều bạt.

Đang đứng ở bên ngoài là một thiếu niên. Cậu mặc một bộ y phục đen ướt sũng, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Hai tay của cậu để sau lưng, ánh mắt long lanh sáng ngời nhìn y.

Chu Minh nhìn thế nào cũng thấy cậu không giống như nhân viên bảo vệ an ninh của chính phủ, vì vậy tức giận hỏi: "Có chuyện gì?"

Lăng Tử Hàn nghiêng đầu hướng mắt về phía xa, chỗ có một chiếc xe hơi đang đậu, "Đó là xe của anh?"

"Phải, thì sao?" Chu Minh càng lúc càng thấy khó chịu. "Cậu là ai? Liên quan gì đến cậu?"

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, miễn cưỡng ngăn chặn huyết khí đang cuồn cuộn dâng lên cổ họng. Cậu ôn hòa mà nói: "Tôi có một đề nghị."

"Cái gì?"

Lăng Tử Hàn cười tủm tỉm: "Trước mặt bạn gái của anh, nhất định phải giữ gìn khí khái anh hùng, phải bình tĩnh."

Lúc này, trời còn đang mưa rất to, Chu Minh nhìn thấy người thiếu niên này bỗng dưng kêu y ra đứng dưới trời mưa, còn lại phải nghe mấy lời lời vô ích, nhịn không được cơn tức giận bước lại gần, muốn giơ nắm đấm lên mà đánh cậu.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng đưa tay từ sau lưng ra trước, đem nóng súng đặt ngay bụng gã tiểu tử chẳng biết trời đất kia.

"Cậu … " Chu Minh trong phút chốc đóng băng lại, không dám cử động.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Anh nói với bạn gái anh vài câu đi, sau đó chúng ta đi."

"Đi … Đi … đâu?" Chu Minh bắt đầu run rẩy.

"Không xa lắm, bảo đảm anh sẽ trở về an toàn." Lăng Tử Hàn bước lại gần y, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thân thiện

Từ xa nếu có người nhìn thấy, nhất định cho rằng họ là hai người bạn thân đang nói chuyện cùng nhau, nhiều lắm thì khi thấy hai người họ đứng dưới mưa mà trò chuyện cười đùa, cũng cho rằng do họ có thói quen khác người, cũng không để tâm làm gì.

Toàn thân Chu Minh không bị khống chế nhưng cũng cứng người: "Tôi … Tôi …"

Lăng Tử Hàn tay phải cầm súng, tay trái mạnh mẽ bóp chặt bờ vai của y, giúp y ổn định. "Bình tĩnh." Thanh âm của cậu vẫn đang rất nhẹ, nhưng vô cùng lạnh lùng. "Anh không muốn kinh động đến bạn gái anh phải không? Tôi bảo đảm, chỉ cần bạn gái của anh hét lên một tiếng, tôi lập tức giết hai người các anh, sau đó dùng xe của anh chạy thoát."

Chu Minh lập tức biết rõ lời cậu nói là thật. Y dần ổn định lại hơi thở dưới sự trợ giúp của "ác ma trong lớp vỏ thiên thần", quay đầu nói vọng vào bên trong lều: "Tiểu Á, anh gặp lại một người bạn cũ, có việc gấp cần đi xử lý ngay, em quay về trường học trước, anh sẽ về sau."

Trần Á hiển nhiên vô cùng bất ngờ: "Bạn cũ nào vậy?"

Chu Minh nhìn thoáng qua Lăng Tử Hàn, nói rằng: "Là bạn cũ từ hồi trung học, trong nhà cậu ấy có việc gấp, muốn nhờ anh đưa cậu ấy về."

Trần Á thông tình đạt lý mà nói: "Được rồi, vậy anh đi đi." Lúc này quần áo cô không chỉnh tề, mặt mày nhợt nhạt, nên không muốn ra chào khách.

Vì vậy Chu Minh cùng Lăng Tử Hàn đi với nhau đến chỗ đậu xe.

Lăng Tử Hàn đột nhiên hỏi: "Anh có khăn lông không?"

Chu Minh không nói gì, từ phía sau xe cầm ra một chiếc khăn lông đưa cho cậu.

Lăng Tử Hàn tiếp nhận, sau đó hỏi tiếp: "Có quần áo sạch không?"

Chu Minh dở khóc dở cười, ngón tay chỉ ra phía sau xe, nơi đó có để sẵn quần áo của y để dành thay đổi.

Lăng Tử Hàn đem khăn lông trùm lên người, ngồi trên xe. Máu loãng trên người cậu lập tức thấm ướt khăn bông, cho nên tạm thời sẽ không rơi lên xe.

"Được rồi, đi đến Mộc Lý. Tôi không muốn đi qua Trường Sơn, vòng qua ngoại ô thành phố, sau đó vào cao tốc. Nếu như gặp phải cảnh sát, anh tự ứng phó. Nhớ kỹ, chúng ta là bạn học." Cậu nhẹ giọng mà nói. "Thông minh một chút, trên tay tôi không phải súng lục bình thường, mà là súng tự động mà bộ đội đặc chủng rất thích sử dụng, súng có 68 viên đạn, trong vòng 300m không phát nào trượt, giết mười người cũng không có vấn đề gì."

Chu Minh nghe giọng cậu tuy ôn hòa nhưng câu nói lại lãnh khốc vô tình, không khỏi rùng mình một cái, lập tức cố gắng kiểm soát đôi tay đang run rẩy, khởi động xe, chạy ra bên ngoài.

Lăng Tử Hàn cố gắng kiên cường dùng ý chí chống đỡ, băng bó vết thương lại một lần nữa cho cẩn thận, dùng khăn lông thấm máu, sau đó mặc vào chiếc áo T-shirt màu xám đậm của Chu Minh, áo lông cùng quần jean màu đen. Tuy rằng động tác của cậu đã chậm đi rất nhiều, nhưng so với người bình thường vẫn nhanh không kém.

Hiện tại, cậu hoàn toàn biến thành một thư sinh yếu đuối nhã nhặn, là một thiếu niên đơn thuần trẻ tuổi, sắc mặt tái nhợt, như đang bị bệnh nặng, căn bản không nhìn ra được chút giấu hiệu nào của "Tội phạm."

Cậu tựa người ngồi vào ghế trước, không mở miệng, cứ hướng thẳng nhìn về phía trước. Chu Minh không cao hơn cậu là bao, nhưng lại so với cậu cường tráng hơn, cho nên nhìn chiếc áo lông khoác bên ngoài có vẻ rất rộng. Tay phải của cậu cầm súng giấu trong tay áo lông, tay trái đặt nhẹ nhàng lên trên tay phải, hoàn toàn không nhìn ra điểm kì quái nào.

Chu Minh lúc này mới dần bình tĩnh lại. Y đã tận mắt trông thấy "Phần tử khủng bố" trẻ tuổi này tự mình băng bó vết thương, trong lòng chẳng biết thế nào, dần dần ổn lại, cảm thấy người này thật sự cũng không đáng sợ cho lắm.

Hôm nay là ngày bầu cử, đại bộ phận cảnh sát Nam Cảng đều thường trực tại các điểm bầu, đề phòng tình huống ngoài ý muốn, cảnh sát của hành động tiến hành lùng bắt tại Trường Sơn đều rút về không ít.

Bọn họ dọc theo đường đi chạy một mạch, rất nhanh đã tiến vào đường cao tốc, hướng phương bắc mà đi.

Lăng Tử Hàn ngồi yên, nhìn cảnh sắc hai bên trái phải của đường cao tốc cứ lần lượt xẹt qua. Thân thể của cậu theo sự xóc nảy của xe, lại càng động đến vết thương ngay ngực của cậu, không chỉ khiến cậu vô cùng đau đớn, hơn nữa còn làm xuất huyết bên trong. Cậu hơi hơi cau mày, cố dùng hết sức còn lại nhẫn nại, kiên trì, thế nhưng, trước mắt cậu cứ dần dần lu mờ đi.

Cậu vội vã mở cửa sổ xe. Gió lạnh cùng bụi mưa phùn rơi ào ào vào bên trong xe, đánh vào mặt cậu, khiến cho cậu lập tức tỉnh táo lại.

Khi thấy đã dần rời khỏi Nam Cảng, cậu lập tức dùng ngón tay trái nhấn liên tục theo một tiết tấu kì lạ vào cái nút mini trên đồng hồ đeo cổ tay phải, phát ra tín hiệu liên lạc cho người ở Nam Cảng.

Vài tiếng sau, xe của Chu Minh tiến vào Mộc Lý. Lăng Tử Hàn nhìn địa hình chung quanh, bảo y ra khỏi nội thành, tại gần đó mà tìm một khách sạn dừng chân.

Chu Minh tại quầy tiếp tân đưa ra chứng minh nhân dân, đăng ký thủ tục.

Lăng Tử Hàn đi bên cạnh y. Sắc mặt cậu tái nhợt, nhưng bước chân lại vô cùng ổn định.

Cho đến khi ra khỏi thang máy, vào phòng, cậu vẫn bình tĩnh khôn ngoan mà dò xét chung quanh. Cậu nhìn đồng hồ đeo tay, khách sạn này không có gắn hệ thống camera, vì vậy yên tâm mà ngồi lên trên

giường, tựa đầu vào đầu giường.

Chu Minh đứng ở một bên, có chút sợ hãi mà nhìn cậu lấy khẩu súng tự động không khác khẩu súng lục là mấy từ dưới áo lông ra, chẳng biết có phải là cậu chuẩn bị giết người diệt khẩu hay không.

Lăng Tử Hàn trong chốc lát cũng không biết là nên nổ súng hay không, cứ như vậy nhìn y, im lặng.

Chu Minh lắng nghe thanh âm xe cộ bên ngoài thỉnh thoảng vang lên, trong nhất thời tâm tư rối loạn, toàn thân sợ run lên.

Lăng Tử Hàn dùng nòng súng chỉ vào y, thanh âm yếu ớt nói: "Ngồi đi."

Chu Minh chậm rãi đến gần cái ghế bên cạnh, rón rén ngồi xuống.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh, thân thể càng ngày càng trầm trọng, hô hấp càng ngày càng khó khăn, trước mắt càng ngày càng đen. Cậu nỗ lực mở mắt, mỉm cười nói: "Tôi rồi cũng sẽ chết nhanh thôi, lúc đó anh có thể rời khỏi đây. Bất quá, tôi khuyên anh đừng báo cảnh sát, nếu không cẩn thận lại bị bọn họ xem anh là đồng đảng của tôi, bắt anh gánh tội thay." Cậu vừa nói vừa nhẹ nhàng khụ một tiếng, khóe miệng xuất hiện ngụm máu đỏ tươi.

Chu Minh đang không biết làm thế nào, nghe thấy như vậy liền nói: "Cậu yên tâm, tôi tuyệt không báo cảnh sát. Nếu không thì giờ tôi gọi một bác sĩ đến giúp cậu được không?"

Lăng Tử Hàn cười khổ: "Vậy so với báo cảnh sát có gì khác nhau?"

Chu Minh liền không hề hé răng.

Lăng Tử Hàn cười cười, biết chính mình đã không còn cầm cự được, liền nhẹ nhàng mà nói: "Anh đi đi." Sau đó chậm rãi ngã xuống giường.

Chu Minh ngồi lại khoảng 10 , mới chậm rãi đứng dậy, cũng không dám tiến lại xem thử tình hình của cậu, nhẹ nhàng nhón chân đi tới bên cửa, mở ra.

Ngay lúc y vừa hé cửa, một cây súng lục lập tức chỉ thẳng vào đầu y.

HẾT CHAP 7

Mục lục

9. Quyển 1 - Chương 8

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chu Minh sợ đến mức thiếu chút nữa la lớn lên, liền nhanh chóng bịt kín miệng mình. Y sợ rằng mình vừa la lên đối phương sẽ lập tức nổ súng.

Người đó cầm súng dần dần bắt y lùi lại về phía sau, sau đó bước vào phòng, đóng cửa lại.

Hắn là một thanh niên chỉ hơn 20 tuổi, diện mạo anh tuấn, ánh mắt sắc bén, khí thế bức người. Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, theo tín hiệu phát ra mà nhìn về phía giường.

Người trên giường đã hôn mê bất tỉnh. Cậu mặc quần áo màu tối, bề ngoài nhìn vào không thấy vết thương gì, nhưng nhìn máu đỏ tươi dần thấm ướt tấm drap giường trắng tinh, hiển nhiên có thể thấy rằng vết thương không nhẹ.

Người nọ động tác cực nhanh, bắt Chu Minh ngồi xuống ghế, sau đó lập tức lấy ra một con dao nhỏ, rồi xé quần áo của Lăng Tử Hàn ra kiểm tra thương tích của cậu.

Lăng Tử Hàn tuy lúc còn trong núi đã kịp thời băng bó, dùng một loại thuốc chế từ cao phần tử của sinh vật mà cầm máu, làm chậm lại tình trạng xuất huyết, vết thương ngay phổi cũng đã được khống chế, nhưng cả đêm qua tới giờ cậu không hề nghỉ ngơi, càng chưa được trị liệu, miễn cưỡng kiên trì đến bây giờ, vết thương đã dần chuyển biến xấu, sinh mạng nguy hiểm vô cùng.

Người nọ suy nghĩ chốc lát, liền không hề do dự, lập tức lấy điện thoại di động ra, gấp gáp gọi điện: "Tự ca, em là Lạc Mẫn, có việc muốn nhờ anh giúp đỡ … Em họ của em đang bị trọng thương, bị súng bắn trúng, không thể đi bệnh viện, có thể để bác sĩ Trần đến đây xem giùm được không? … Phải, chính là người em họ từ Malaysia qua đây du lịch, cậu ấy vốn định đến Nam Cảng thăm em, chẳng biết tại sao lại bị thương tại Mộc Lý … Phải, cậu ấy đang hôn mê, em cũng không biết nữa, dù sao hiện giờ cứu người quan trọng hơn … Được được, cảm tạ Tự ca."

Bên kia dường như đồng ý ngay. Lạc Mẫn nói địa điểm cho đối phương: "Phải, đây là sản nghiệp của chúng ta. Em họ của em hiện đang bị thương rất nặng, không thể di chuyển … Phải, không thể làm gì khác hơn là ở chỗ này trị liệu trước … Đúng, đúng, chủ yếu là bị thương phổi, đạn còn đang bên trong, cần lấy ra gấp … Được, em sẽ đợi."

Lạc Mẫn buông điện thoại, nhìn Chu Minh, suy nghĩ một hồi lâu, tựa hồ là muốn giết y diệt khẩu. Chu Minh run rẩy càng lúc càng lợi hại, sắc mặt như tro, nhịn không được liền rơi nước mắt.

Lạc Mẫn nhanh chóng đến bên cạnh y lục soát túi tiền, từ túi quần lấy ra một cái bóp, mở ra, rút ra giấy chứng minh nhân dân của y, sau đó lấy từ trong người ra một dụng cụ chuyên dùng đọc mã chứng minh của cảnh sát đặc vụ, từ màn hình liền hiện ra hồ sơ cùng tin tức liên quan. Chỉ trong chốc lát toàn bộ tư liệu cá nhân cùng gia đình liền hiện rõ trên màn hình.

Lạc Mẫn đọc xong, đem tư liệu lưu lại, sau đó cầm chứng minh bỏ lại vào bóp, rồi đem cái bóp nhét vào trong túi tiền của y, nhàn nhạt mà nói: "Anh Chu, tốt nhất anh nên giữ mồm giữ miệng. Đừng cố gắng thử chọc vào Nhật Nguyệt Hội chúng tôi, nếu như anh đi báo cảnh sát, tôi sẽ giết toàn bộ người nhà anh."

Từng lời của hắn nói ra đều rất ôn hòa, nhưng lại khiến Chu Minh chảy mồ hôi lạnh, nhanh chóng nói: "Xin anh yên tâm, tôi bảo đảm một chữ cũng không nói."

Lạc Mẫn suy nghĩ một chút, hỏi y: "Là anh lái xe đưa cậu ấy tới?"

Chu Minh gật đầu.

Lạc Mẫn nhìn y cười: "Vậy thì tôi nên cảm ơn anh mới đúng. Ngày mai tôi sẽ cử người đem lễ vật đến trường của anh, để bày tỏ lòng biết ơn."

"Không không không." Chu Minh sợ đến liên tục xua tay. "Không cần, không cần, giúp … giúp đỡ … đây là điều hiển nhiên mà."

Lạc Mẫn mỉm cười nói: "Tôi tiễn anh ra ngoài, đồ vật của cậu ấy còn ở trên xe anh không?"

"Không có, không có." Chu Minh lắc đầu liên tục. "Trên người cậu ấy chỉ có khẩu súng đang cầm trong tay. Quần áo trên người cậu ấy.. là … của tôi, còn, khăn lông của tôi trên xe, cậu ấy cũng dùng qua … để lau … máu … trên người."

Lạc Mẫn gật đầu: "Tốt, vậy tôi sẽ giữ lấy khăn lông. Đi thôi."

Hai người ra khỏi khách sạn, đứng bên cạnh xe hơi. Hai chân Chu Minh đều run tới mức đứng không vững, Lạc Mẫn thân thiết mà kéo tay y, hầu như đa phần là đỡ y.

Chờ Chu Minh mở cửa xe, Lạc Mẫn ngồi vào chỗ hồi nãy Lăng Tử Hàn đã ngồi, cầm khăn lông nhuộm đầy máu bọc lại kĩ càng, cầm chặt trên tay, sau đó nhìn chung quanh xe một chút, liền lấy trong người ra cọc tiền, nhìn y cười: "Lập tức đem tới tiệm sửa xe Triều Dương thay toàn bộ đệm xe, nói với bọn họ là anh theo lời của Lạc Mẫn, sau đó nói với bọn họ đem xe từ trong ra ngoài rửa sạch sẽ toàn bộ. Nếu như hôm nay anh không đi, ngày mai tôi lập tức cho người tới tìm anh."

Tiệm sửa xe Triều Dương là tiệm sửa xe dây chuyền nổi tiếng toàn quốc, luôn luôn phục vụ sửa chữa cho những xe của người có tiếng tăm, đây cũng là sản nghiệp của công nhân Nhật Nguyệt Hội. Chu Minh vừa nghe liền hiểu, nhanh chóng nhận tiền, vội vàng đáp: "Rõ, rõ, tôi sẽ đi ngay."

Lạc Mẫn ôn hòa mà vỗ vỗ vai y: "Thả lỏng chút đi, quên chuyện ngày hôm nay. Anh may mắn lắm mới có thể giữ được mạng sống. Là người thì ai mà chẳng muốn sống lâu, từ từ mà hưởng thụ cuộc sống, phải không? Anh còn rất trẻ, thông minh một chút, không vì bản thân mình, thì cũng phải vì người nhà mà suy ngẫm kĩ càng."

Thanh âm của hắn vẫn rất ôn hòa, trên mặt vẫn là nét cười ấm áp, thế nhưng lại khiến Chu Minh rùng mình, vội vàng gật đầu: "Tôi hiểu, tôi hiểu, anh Lạc, anh yên tâm đi, bất luận thế nào tôi cũng không nói nữa lời."

"Vâng, tôi cũng anh Chu đây là người thông minh." Lạc Mẫn cười nhẹ đầy ẩn ý và liền xoay người đi vào khách sạn.

Chu Minh lập tức lái xe đi, nhanh chóng đến chi nhánh của tiệm sửa xe Triều Dương tại Mộc Lý, đổi bên ngoài, rửa bên trong. Y đông cứng người mà ngồi trên sofa ngay tại phòng chờ, nhìn bản tin trên TV "Đêm qua tại khu Trường Sơn xảy ra cảnh nổ súng kịch kiệt giữa cảnh – phỉ (cảnh sát và khủng bố)", trực giác mách bảo y là y đang trong cơn ác mộng.

Lạc Mẫn tìm văn phòng tổng giám đốc của khách sạn, cấp tốc xác định thân phận. Hắn hiện tại là phó hội trưởng Nhật Nguyệt Hội phân hội Nam Cảng, thuộc hạ tại phân hội Mộc Lý do hắn trực tiếp quản lý, vị tổng giám đốc kia cũng là người của Nhật Nguyệt Hội, nhìn thấy hắn lập tức kính cẩn mà tiếp đón. Hắn phân phó đơn giản vài câu, muốn ông ta bảo vệ khách sạn này cẩn thận, chú ý cảnh sát, thấy tình huống bất thường phải lập tức báo cáo, liền đến bàn tiếp tân ngoài sảnh lấy thẻ phòng, trở lại phòng khách.

Hắn nhìn người hôn mê trên giường, trong nháy mắt lại có một chút thất thần. Hắn không nghĩ người đó lại trẻ đến vậy. Bọn họ trong cùng một tổ chức cũng chưa từng thấy qua nhau lần nào, hắn chỉ phụ trách cung cấp vũ khí đạn dược cùng những trang bị khác cho tổ chức, ngay khi đang công tác, liền nhận được lệnh phải trợ giúp người này trốn đi. Đến tận ngày hôm qua, hắn mới nhận được mệnh lệnh trực tiếp, biết kế hoạch có thay đổi lớn, hắn phải toàn lực cứu viện người này, nếu như người này đã chết, nhất định phải tiêu hủy tất cả đầu mối. Dù vậy nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu là phải bảo hộ mạng sống của người này, khi cần thiết không quản bại lộ thân phận của chính mình, thậm chí dù phải hi sinh tính mạng của mình, hắn nghe vậy cũng vô cùng bình tĩnh mà tiếp nhận, lúc trước khi hắn gia nhập vào tổ chức, từng thề rằng sẽ hiến thân vì nước nhà, sống tại B quốc nhiều năm, vẫn sinh tồn trong mưa bom lửa đạn, đối với sống chết, hắn từ lâu đã không để ý.

Hắn không biết thân phận thực sự của người này, chỉ biết hiện tại cậu tên là Khúc Ngạn, 22 tuổi, từ Malaysia lại đây, lúc trước là cô nhi, sau đó được dì của hắn nhận nuôi, cho nên trên giấy tờ bọn họ là anh em họ. Dựa theo quy củ, những điều mà hắn cần biết cũng chỉ cần như vậy.

Bất quá, việc nổ súng tại Trường Sơn đêm qua đã gây chấn động lớn trong giới truyền thông, hắn một phần nào cũng đoán được là người này gây ra. Nhìn cây súng trên tay thiếu niên, đó là vũ khí do chính hắn đưa đến khách sạn, hắn yên lặng lại gần, cầm súng lên trên tay nhét vào khăn lông, sau đó bỏ vào tủ âm tường.

Nửa tiếng sau, bác sĩ chuyên dụng của Nhật Nguyệt Hội, chuyên gia ngoại khoa bác sĩ Trần mang theo hai người y tá đi đến.

Những năn gần đây, Nhật Nguyệt Hội cùng Ngũ Mai bang kịch liệt mà tranh giành nhau, nổ súng đấu đá là chuyện thường tình, loại tình huống này bọn họ đều không lấy làm lạ, lúc này cũng không hỏi nhiều, lập tức phẫu thuật ngay tại trên giường trong khách sạn.

Lạc Mẫn bình tĩnh là đứng ngay cửa, vừa chú ý động tĩnh bên ngoài, một bên chờ đợi kết quả, sống, hoặc là chết.

Giải phẫu sau nhiều giờ đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, bác sĩ Trần mệt mỏi nhìn hắn nói: "Vết thương không thành vấn đề, cậu ấy cần truyền máu, nếu như hai ngày sau kiểm tra lại không còn biến chứng gì, thì có thể xem là tai qua nạn khỏi. Nếu xuất hiện tình huống khẩn cấp, phải lập tức đưa đến bệnh viện, bằng không sẽ nguy hiểm tính mạng."

Lạc Mẫn ôn hòa gật nhẹ đầu: "Cảm ơn bác sĩ Trần, tôi hiểu."

Bác sĩ Trần nhìn hắn cười nói: "Tôi để lại hai y tá ở lại chăm sóc bệnh nhân, tôi đi trước."

"Được." Lạc Mẫn cùng ông trước đây cũng có rất nhiều lần liên hệ, cũng không cần khách khí nhiều, liền mở cửa tiễn ông ra ngoài.

Mới vừa đi đến cửa thang máy, cửa thang máy liền mở, từ bên trong một người đi ra. Y là một mỹ nam tử tiêu chuẩn, là một người lai, dáng người cao to, tóc cùng mắt đều màu nâu xám, da trắng như tuyết, ngũ quan đường cong rõ ràng, làm người khác vô cùng chú ý.

Bác sĩ Trần cùng Lạc Mẫn vừa thấy y, liền nở nụ cười.

Lạc Mẫn có chút bất ngờ: "Tự ca, sao anh lại tới đây?"

Bác sĩ Trần cũng đứng sau hắn mở miệng chào: "Chu hội trưởng."

Người này chính là hội trưởng Nhật Nguyệt Hội phân hội Nam Cảng, Chu Tự, là nhân vật đứng thứ 3 trong hội, luận tướng mạo lại là một mỹ nam tử. Lạc Mẫn chính là trợ thủ đắc lực của y.

Y nhìn hai người trước mặt, mỉm cười: "Bác sĩ Trần, khổ cực chú rồi. A Mẫn, em họ của cậu xảy ra chuyện ngay trên địa bàn của chúng ta, tôi đương nhiên phải đích thân đến xem. Thế nào rồi? Thương thế của em họ cậu ra sao? Có nguy hiểm không?"

Bác sĩ Trần thong dong nói: "Giải phẫu rất thành công, đạn và máu đọng trong ***g ngực cũng đã lấy ra, chỉ là bệnh nhân mất máu khá nhiều, cần truyền máu, nếu hai ngày sau vết thương không nhiễm trùng, thì coi như không còn vấn đề gì nữa."

"Vậy là tốt rồi." Chu Tự gật đầu. "A Mẫn, cậu lập tức gọi huynh đệ canh giữ kho máu mang máu lại đây."

Lạc Mẫn lập tức trả lời: “Dạ, em sẽ lập tức làm.”

Bác sĩ Trần ở một bên bổ sung: “Bệnh nhân thuộc nhóm máu O, trong kho máu hẳn là còn rất nhiều, hôm nay chỉ cần cấp 600CC là được rồi, ngày mai tái khám lại rồi tính sau.”

“Được.” Lạc Mẫn nhìn ông cười cảm kích.

Chu Tự khách khí cùng bác sĩ Trần bắt tay, nhìn ông bước vào thang máy, lúc này mới cùng Lạc Mẫn vào phòng.

Y tá đem dụng cụ phẫu thuật thu dọn sạch sẽ, trong phòng khôi phục lại trạng thái an tĩnh.

Nhìn bệnh nhân nằm ở trên giường, Chu Tự cũng cảm thấy có chút kinh ngạc: “Nhìn như thế nào cũng chỉ là một đứa nhỏ, làm sao lại bị trúng đạn chứ?”

Lăng Tử Hàn lần này thay đổi khuôn mặt thành một người dáng mạo phổ thông, chỉ sợ mười người nhìn qua cũng chẳng người nào có ấn tượng với cậu. Lúc này, sắc mặt cậu trắng bệch, lông mày nhẹ động đậy, nhìn qua là một thiếu niên nhu nhược, không có bất luận điểm gì khiến người lo sợ.

Lạc Mẫn đang gọi điện thoại phân phó người trong kho máu tại Nhật Nguyệt Hội mang máu lại đây, thanh âm rất nhẹ, rất nhu hòa.

Chu Tự không nghe hắn trả lời, ngồi xuống bên giường, nghiêm túc nhìn bệnh nhân. Chờ Lạc Mẫn nói điện thoại xong, y mới cười nói: “Cậu với đứa em họ này chẳng có điểm nào giống nhau, cậu lớn lên anh tuấn như thế, còn đứa nhỏ này lại không được đẹp lắm.”

Lạc Mẫn cười cười, ôn hòa mà giải thích: “Cậu ấy là một cô nhi, sau lại được dì của em nhận nuôi, cho nên em và cậu ấy coi như người một nhà.”

Chu Tự bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu: “Ra là như vậy, cậu ta bao nhiêu tuổi?”

Lạc Mẫn suy nghĩ một chút, mới nói: “Hình như 22 tuổi thì phải? Haizz, bọn em cũng đã nhiều năm không gặp. Lần này cậu ấy tốt nghiệp đại học. Nói là lại đây thăm em, thuận tiện du lịch, không nghĩ tới mới đến đã gặp sự tình này, thực sự là xui mà.”

Chu Tự quay đầu nhìn hắn mỉm cười: “Cái này gọi là trời còn không biết lúc nào phong ba, đời người ai biết phúc họa bao giờ thì tới, cũng không có gì đâu. Tôi thấy cậu ta đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời.”

Lạc Mẫn nhìn dáng cười nhẹ nhàng tuấn mỹ trên mặt y, nhẹ nhàng gật đầu: “Tự ca nói đúng.”

HẾT CHAP 8

Mục lục

10. Quyển 1 - Chương 9

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lăng Tử Hàn mở mắt, chợt cảm thấy trước mặt mù mịt.

Sau đó, dần dần cậu nhận ra nơi cậu đang nằm không phải bệnh viện cũng không phải nhà giam, mà giống một căn phòng bình thường, chỉ là nhìn qua cách trang trí nội thất thì đây là phòng của người giàu có, chứ không phải của người bình thường.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời tỏa sáng rực rỡ, Bắc Kinh giống như đang vào mùa xuân. Cậu có chút nghi hoặc. Bây giờ là lúc nào? Lẽ nào ta hôn mê đến mấy tháng? Mùa xuân tới rồi sao?

Đến lúc này, cậu mới cảm thấy vết thương ngực phải nhói đau, nhưng cái đau lần này cùng với lần trước hình như không giống, có thể kết luận rằng đầu đạn đã được lấy ra.

Không lâu sau, có một nữ y tá trẻ tuổi đến bên cạnh, mỉm cười nhìn cậu: "Cậu tỉnh rồi?"

Cậu miễn cưỡng nở nụ cười, định mở miệng hỏi cô, nhưng cô liền đưa một ngón tay lên môi cậu tỏ ý bảo im lặng: "Này, phổi của cậu bị thương rất nặng, bác sĩ có dặn, tạm thời không thể nói chuyện."

Lăng Tử Hàn không thể làm gì khác hơn là cười và gật nhẹ đầu.

Cô y tá đó kiểm tra tình hình truyền dịch một chút, sau đó nhìn cậu nói: "Cậu lần này quả thật là tìm được đường sống trong chỗ chết. Còn nhỏ tuổi như vậy mà bị thương như thế, thật đáng thương."

Lăng Tử Hàn nghe cô y tá dùng giọng B quốc đặc trưng nói tiếng Hán, ôn nhu mà nói với cậu, trên mặt cậu vẫn giữ nụ cười nhẹ. Dù cậu không thể nói chuyện, nhưng có vẻ như cô y tá vẫn hiểu được điều trong lòng cậu. Bản thân cậu không nghĩ chính mình có thể sống sót, nụ cười này không hề giả tạo mà hoàn toàn chân thực vui mừng.

Sau đó cô y tá còn lẩm bẩm: "Quả thật tuổi trẻ có khác, bị thương nặng đến vậy, mới năm ngày đã có thể

tỉnh …"

Lăng Tử Hàn cũng nhờ vậy mà biết ngày hôm nay là ngày mấy.

Khi y tá đang kiểm tra nhiệt độ cơ thể cùng mạch đập cho cậu thì một thanh niên tuấn tú đi đến bên cạnh, nhìn cậu cười nói: "A Ngạn, rốt cục em cũng tỉnh rồi, thật tốt quá."

Lăng Tử Hàn nhìn người này, trong chốc lát liền nhận ra, đây chính là người đã hóa trang thành nhân viên đưa hành lý tại khách sạn lần trước, đem vali tới cho cậu, vì vậy liền hiểu rõ sự việc, mỉm cười gật đầu nhìn hắn.

Lạc Mẫn đi tới bên giường, nhìn sắc mặt của cậu, thân thiết mà nói: "Anh đã gọi điện thoại nói cho dì biết là em đã tìm được anh, để dì không phải lo lắng."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn mỉm cười, gật đầu lần nữa.

Cô y tá lúc nãy nhìn Lạc Mẫn nói: "Lạc tiên sinh, bệnh nhân mới vừa tỉnh lại, tốt nhất không nên làm gì quá sức, để cậu ấy nghĩ ngơi nhiều một chút."

"Được." Lạc Mẫn gật đầu, nhìn cậu cười hiền. "Em tiếp tục ngủ đi, giờ đã có Mẫn ca ở đây, không còn gì để lo lắng nữa đâu."

Hóa ra người đó chính là Lạc Mẫn của Nhật Nguyệt Hội. Lăng Tử Hàn mỉm cười, nhắm hai mắt lại.

Thân thể của cậu trải qua sự huấn luyện trong nhiều năm, khả năng chống đỡ vô cùng mạnh, năng lực khôi phục cũng mạnh không kém, một tuần sau kể từ lúc cậu tỉnh lại, đã có thể xuống giường đi lại, cũng có thể nói nhẹ được vài từ.

Lạc Mẫn vẫn thường đi sớm về trễ, dường như rất bận rộn, nên thường chỉ có hai người y tá thay phiên nhau chăm sóc cậu, cậu và Lạc Mẫn rất ít nói chuyện với nhau.

Một tuần sau, Lạc Mẫn chở hai người y tá về, sau đó mới vào phòng cậu ngồi xuống, thiết lập màng chắn điện tử, màng chắn internet, cắt đứt tất cả những gì có khả năng thu âm nghe lén, sau đó nhỏ giọng nói cho cậu nghe tình hình hiện tại bên ngoài: "CIA của Mỹ đã cử một tổ điều tra đến Nam Cảng. Hiện tại ra lệnh giới nghiêm, phong tỏa tất cả các con đường giao thông, không cho bất kì một sự di cư nào ra ngoài lãnh thổ, cậu tạm thời không thể rời khỏi đây được."

Lăng Tử Hàn gật nhẹ đầu. Cậu tự nhận thức được tình trạng thân thể của mình, nếu như người bên ngoài không thể giúp cậu, thì ít nhất cũng phải một tháng sau, cậu mới có thể đủ sức tự mình bơi qua vùng biển quốc tế, sau đó leo lên tàu ngầm tiếp ứng.

Lạc Mẫn nhẹ giọng nói với cậu: "Trong khoảng thời gian này, cậu sẽ ở tại nhà tôi, tạm thời đây là nơi an toàn nhất. Kim Thành Mậu bị bắn tại Khê La, Ngũ Mai bang vẫn nói là do Nhật Nguyệt Hội làm, nhằm phá hủy cơ hội đưa Kim Thành Mậu vào giới chính trị của bọn họ, cho nên thề rằng nhất định phải trả thù, gần nhất có khả năng hai bên sẽ có cuộc tranh chấp lớn, nên tôi có hơi bận nhiều việc, không thể thường xuyên chăm sóc cậu được."

Lăng Tử Hàn nở nụ cười nhẹ: "Tôi hiểu, anh yên tâm đi, Mẫn biểu ca, tôi không cần anh phải quá để tâm chăm sóc, thế nhưng tôi hi vọng anh có thể cho tôi một khẩu súng."

Lạc Mẫn lần đầu tiên nghe cậu gọi tiếng "biểu ca", chẳng biết phải như thế nào, chỉ đành cười trừ. Hắn chỉ cảm thấy, khi cậu ta cười, trông đặc biệt dễ thương, thật khó làm người ta tin được, đó là lại người đã từng giằng co cả đêm với cảnh sát tại Trường Sơn, rồi thành công đào thoát. Hắn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Trong tủ đầu giường có một khẩu súng Glock (1) cùng một thanh mã tấu, đều là những thứ mà bình thường tôi hay dùng, bất quá hiện tại cũng không còn cần thiết nữa. Thế nhưng cậu hiện giờ mang danh nghĩa là đến thăm người thân cùng du lịch, nếu như không phải tình huống bất đắc dĩ, cũng đừng sử dụng nó."

"Tôi hiểu rõ." Lăng Tử Hàn nhìn hắn cười cười. "Anh yên tâm đi."

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

Lạc Mẫn vừa nghe, bỗng nhiên cười tươi. Lăng Tử Hàn giật mình. Nhìn nụ cười tràn đầy hạnh phúc vui sướng, có thể dám chắc hơn phân nửa người nhấn chuông là người yêu.

Lạc Mẫn nhìn cậu cười, nói: "Vậy cậu nghỉ ngơi đi!" Sau đó liền đứng dậy rời đi.

Hắn mở cửa chính. Chu Tự một tay chống tường, một tay đặt trên chuông cửa, bày ra bộ dáng chán chường, nhưng càng thêm quyến rũ. Hắn không khỏi bật cười: "Tự ca, mau vào!"

Chu Tự vừa vào cửa, lập tức ôm lấy hắn, áp sát vào tường, rồi dành tặng hắn một nụ hôn sâu.

Lạc Mẫn ôm lại y, trong mũi tràn đầy bạc hà thơm ngát, nhàn nhạt từ trên người y tỏa ra, trong phút chốc một luồng hỏa nhiệt chạy dọc toàn thân, liền nhanh chóng bám chặt vào người y, cùng y hôn trả kịch liệt.

Hai người thân thiết, đầu lưỡi giao lấy nhau, hô hấp càng ngày càng gấp.

Chu Tự cũng khẩn cấp, hai tay nhanh chóng cởi quần áo của Lạc Mẫn. Lạc Mẫn cũng đưa tay tháo dây nịt của y, sau đó quăng đi. Hai người họ vẫn hôn nhau nồng nhiệt, trong khi tay nhanh chóng cởi đi quần áo của đối phương.

Chu Tự quay người hắn lại, nhẹ nhàng cắn đầu vai hắn, một tay đưa ra phía trước an ủi dục vọng của hắn, một tay thì liên tục khai thông lối vào phía sau.

Lạc Mẫn nhanh chóng rơi vào vô lực, nhẹ nhàng rên rỉ.

Chu Tự lập tức đem dục vọng nóng rực như lửa của mình đi vào. Tay y siết chặt thắt lưng gầy nhỏ của Lạc Mẫn, nhẹ nhàng chậm chạp di chuyển, cảm thấy hắn đã dần quen, liền nhanh chóng cuồng nhiệt mà công kích.

Lạc Mẫn dùng hai tay chống lên tường, bị khoái cảm như triều dâng cuốn sạch mọi suy nghĩ, ý nghĩ rơi vào một mảng mê muội, chỉ biết nhẹ nhàng kêu: "Tự ca, Tự ca."

Chu Tự nghe được tiếng kêu nhẹ của hắn trong cơn mê loạn, mỉm cười, vừa mãnh liệt công kích, vừa từng chút một mà liếm cắn chiếc cổ xinh đẹp, cảm nhận được bên trong hắn co giật, truyền đến cho y trận trận khoái cảm cực hạn.

Lăng Tử Hàn nằm yên lặng trong phòng ngủ, chợp mắt. Tiếng thở dốc cùng âm thanh rên rỉ của hai người nam nhân ở bên ngoài truyền đến, lúc đầu cậu cũng chỉ cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng không giật mình.

Từ 20 năm trước, hôn nhân đồng tính ở trong phần lớn tất cả các quốc gia trên thế giới đều được công nhận là hôn nhân hợp pháp. Theo sự tiến bộ của y học, thụ tinh ống nghiệm cùng tử cung nhân tạo dần được phổ biến, việc làm tình trên giường đa phần cũng là vì hưởng thụ khoái lạc cuộc sống, chứ không phải vì duy trì giống nòi. Ở thời đại này, đồng tính luyến ái cùng dị tính luyến tình đều tồn tại song song, đều được coi là những tình cảm bình thường của con người. Hiện tại những người trẻ tuổi nghe nói vào thời đại cách đây nửa thế kỉ, đồng tính luyến ái bị mọi người xem là đại nghịch bất đạo, bọn họ đều không hiểu nổi. Trên đời này cũng đã từng tồn tại lối suy nghĩ cổ hủ đó sao?

Lăng Tử Hàn bị thương không nhẹ, lại mất máu quá nhiều, tinh thần cũng không tốt, lúc này rất mệt mỏi. Cậu cũng không muốn tìm hiểu chuyện riêng của Lạc Mẫn, vì vậy kéo chăn qua đầu, quyết định ngủ.

Lạc Mẫn bị sự tấn công điên cuồng liên tục từ phía sau, rốt cục nhịn không được phải rên rỉ cầu xin: "Tự ca, em không được … Tự ca, tha em đi …"

Chu Tự vô cùng thích giọng cầu xin khẩn khoản của người thanh niên anh tuấn này, không những không giảm bớt tốc độ, ngược lại còn mạnh mẽ trừu tống, y rút ra toàn bộ, rồi lại nhanh chóng mãnh liệt đi vào.

Lạc Mẫn bị sự kích thích mạnh mẽ khiến toàn thân chấn động phải gọi lên: "A … Tự ca … Tự ca … A … Không được …"

"Không được? Ân?" Chu Tự cắn vào vành tai của hắn, thở hồng hộc cười nói. "Không được thế nào? Nói cho tôi biết, cảm giác như thế nào mà không được?"

Hai chân của Lạc Mẫn đều vô lực, thân thể bị trượt dần xuống. Trong đầu hắn giờ loạn cả lên, khoái cảm mạnh mẽ từ cột sống truyền thẳng lên đỉnh đầu, khiến cho trước mắt hắn giờ đây chỉ toàn là một dải màu sắc sống động. Toàn bộ thân thể cùng tinh thần đều mở rộng trước mặt tình nhân, tùy ý để y công kích, cam tâm tình nguyện rơi vào tay giặc.

Chu Tự đưa tay ôm trọn hắn, cố định thân thể hắn, theo đuổi dục vọng đang trào dâng của chính mình, càng lúc càng mạnh mẽ khua động, càng lúc càng hưởng thụ cảm giác lửa nóng của bản thân bên trong mật động ấm áp, rốt cục, một luồng điện chạy dọc toàn bộ thân thể y.

Giờ khắc này, hai người song song đến đỉnh, kêu lên một tiếng rồi xuất ra nhiệt tình nóng bỏng. Hai thân thể trong thời gian dài hoạt động cường liệt, mồ hôi chảy ròng ròng, trong nhất thời không hề động đậy.

Lạc Mẫn bị nhiệt tình phun trào ở phía sau, cùng lúc đó cũng giải thoát khoái cảm lên tường, trong đầu vẫn còn bị khoái cảm lúc nãy kích thích khiến cho một trận choáng váng, thân thể suy yếu vô lực mà run rẩy.

Qua một hồi lâu, Chu Tự mới hơi hơi nhích người ra một chút. Lạc Mẫn đứng thẳng không được, lập tức ngã người xuống. Chu Tự nhanh chóng ôm lấy hắn, không khỏi cười khẽ.

Lạc Mẫn nghe được tiếng cười trầm thấp quyến rũ, cũng khẽ cười, thư thái mà từ từ nhắm hai mắt, dựa vào trong lòng y.

Chu Tự săn sóc cẩn thận, đưa hắn vào phòng tắm, rồi tỉ mỉ tẩy rửa thân thể của hắn.

Hai người tắm rửa xong, mặc áo tắm. Lạc Mẫn vẫn cảm thấy tay chân bủn rủn, liền nhanh chóng nằm xuống sofa trong phòng khách, không nhúc nhích.

Chu Tự biết cảm giác của hắn hiện giờ, cũng không miễn cưỡng, tự mình đi đến tủ lạnh lấy ra chai bia, sau đó đưa một chai cho hắn, hỏi: “Em họ của cậu thế nào rồi?”

“Khá.” Lạc Mẫn lúc này mới nhớ tới, chính mình cùng Chu Tự tạo ra âm thanh lớn như vậy, chỉ sợ Khúc Ngạn nghe được, khuôn mặt trắng nõn dần dần đỏ lên.

Chu Tự buồn cười mà nhìn người trợ thủ của mình, dù xảy ra chuyện gì cũng luôn bình tĩnh giờ lại tỏ ra ngượng ngùng, nhịn không được trêu chọc: “Thế nào? Sợ em họ cậu biết chuyện của chúng ta?”

“Không có.” Lạc Mẫn vội vã lắc đầu. “Chuyện này biết thì biết, có gì mà phải sợ? Em yêu anh, quang minh chính đại. Chỉ là, cậu ấy chỉ là thiếu niên, chuyện này của chúng ta để cậu ấy nghe được không hay cho lắm.”

“22 tuổi đã là thanh niên rồi.” Chu Tự uống một hớp lớn bia, nhẹ nhàng cười. “Thế nào? Lẽ nào tiểu gia hỏa kia là xử nam? Không thể nào?”

Lạc Mẫn cảm thấy buồn cười: “Em làm sao mà biết được chứ? Bọn em chưa có cơ hội tâm sự chuyện cá nhân.”

Chu Tự cũng cười.

Hai người ngồi trên sofa, nhàn nhã uống bia. Đèn tường trong phòng khách tỏa ra ánh sáng nhu hòa, cùng tiếng nhạc nhẹ nhàng khiến cho không khí thêm phần lãng mạn, khiến cho người ta ngây ngất.

Rất nhanh, hai người lại hôn nhau.

Lăng Tử Hàn trong bóng đêm từ từ nhắm hai mắt, nghe tiếng hô hấp bên ngoài cùng tiếng thỉnh cầu của Lạc Mẫn: "Không được … Đừng ở chỗ này … Vào phòng ngủ …" Rồi nghe được tiếng cười đùa của Chu Tự, khóe miệng của cậu không khỏi nhếch lên nở một nụ cười.

HẾT CHAP 9

Mục lục

(1) Súng Glock:

11. Quyển 1 - Chương 10

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng sớm, Lạc Mẫn tỉnh dậy. Hắn tắm rửa sạch sẽ, liền vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Sau đó, Chu Tự rời giường, tắm rửa, rồi mặc bộ hưu nhàn trang màu xám bạc hàng hiệu, từ từ mở cửa phòng Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn đã tỉnh, nhưng vẫn đang nhắm mắt lại dưỡng thần.

Chu Tự cúi người tỉ mỉ đánh giá cậu, sau đó đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt cậu.

Lăng Tử Hàn hơi hơi khẽ động, mở mắt, nét mặt trong lúc nhất thời vô cùng mờ mịt.

Chu Tự liền nở nụ cười kinh tâm động phách, nhìn hài tử nằm trên giường ôn nhu cười nói: "Tôi đánh thức cậu sao?"

Lăng Tử Hàn dường như dần dần thấy rõ được mặt y, nhất thời mở to hai mắt nhìn, không hề hé răng.

Chu Tự thường thấy được sự khinh hãi của đối phương đối với mình, cho nên không để tâm gì nhiều, thế nhưng biểu tình của Lăng Tử Hàn lại tỏa ra nét đơn thuần, luôn tảng mác nét mơ hồ, không biểu lộ bất kì tâm ý hay khát cầu nào, khiến cho y cảm thấy rất thoải mái, liền lấy tay lướt nhẹ qua môi cậu, cười nói: "Thế nào? Anh họ cậu chưa bao giờ nhắc đến tôi sao?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu, khóe môi có một tia ngại ngùng.

Chu Tự hài lòng cười, đưa tay vuốt nhẹ hai hàng lông mày thanh tú, có chút hài hước nói: "Tiểu quỷ, có bạn gái chưa?"

Lăng Tử Hàn có chút xấu hổ, một lát sau mới lắc đầu.

Chu Tự thấy vậy càng muốn trêu cậu: "Vậy còn bạn trai?"

Khuôn mặt tái nhợt của Lăng Tử Hàn ẩn lên một tầng đỏ, mi mắt hạ xuống, lần thứ hai lắc đầu, rất nhẹ.

Chu Tự mỉm cười nhìn cậu, bỗng nhiên cúi người hôn lên môi cậu, vừa hôn vừa nhẹ giọng nói: "Vậy tôi sẽ chỉ cho cậu."

Lăng Tử Hàn do bị thương mất máu quá nhiều, thân thể vẫn rất lạnh, lúc này đôi môi bỗng dưng được bao trùm bởi một đôi môi ấm áp của nam nhân, dường như là rất khiếp sợ, cả người đều đông cứng lại.

Chu Tự có chút nháo loạn mà hàn trụ đôi môi mỏng của thiếu niên yếu đuối đó, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua đôi môi, rồi dùng răng cắn nhẹ, sau đó mới buông cậu ra.

Lăng Tử Hàn có chút kinh sợ mà nhìn y, rồi bỗng dưng ho nhẹ.

Chu Tự nhìn đôi mắt đen óng của cậu, không khỏi nở nụ cười: "Đây là nụ hôn đầu tiên của cậu?"

Lăng Tử Hàn vừa ho vừa nhẹ giọng hỏi: "Anh họ của tôi đâu?"

Chu Tự nhìn biểu hiện của cậu như đang tìm người lớn giúp cậu không bị ăn hiếp nữa, càng thêm buồn cười: "Hắn đang ở nhà bếp, muốn tôi gọi hắn giúp cậu không?"

Lăng Tử Hàn rốt cục cũng ngừng ho, nhưng cũng chỉ cắn môi nhìn y, không hề hé răng.

Nhìn thấy sự sợ hãi của cậu, thái độ của Chu Tự cũng dần trở nên nhu hòa, dường như rất sợ làm sợ cậu: "Rốt cục cậu trưởng thành chưa vậy?" Y cười hỏi. "Đừng dụ dỗ tôi phạm tội!"

Lăng Tử Hàn cúi đầu, dường như không biết phải làm gì mới tốt.

Nhìn biểu dáng không biết làm sao của cậu, Chu Tự dĩ nhiên không đành lòng làm khó cậu nữa, vì vậy đứng dậy nói: "Được rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, một lát ăn sáng."

Lăng Tử Hàn gật đầu, nhìn y đóng cửa phòng đi ra ngoài, từ từ nhắm hai mắt lại. Nhìn qua, hô hấp của cậu vẫn có chút gấp gáp, dường như vẫn còn bị dọa bởi nụ hôn hồi nãy.

Đương nhiên, những biểu hiện từ nãy đến giờ của cậu cũng chỉ là đóng kịch, đáp lại sự dò xét của y. Trong lòng cậu hiện giờ, xuất hiện điểm nghi ngờ.

Bữa sáng của cậu do chính Lạc Mẫn bưng đến, một chén cháo yến mạch cùng ly sữa. Cậu cố gắng tự mình đi rửa mặt, sau đó bưng chén cháo, ngồi dựa vào giường, chậm rãi múc từng muỗng ăn.

Chu Tự cầm một ly sữa bò, đứng ở cửa nhìn, trên mặt vẫn giữ nét cười, dường như nghĩ rằng cậu rất thú vị.

Lạc Mẫn lúc này mới nhớ tới, nhanh chóng giới thiệu bọn họ: "Tự ca, đây là em họ của em Khúc Ngạn. A ngạn, y là Lão Đại của anh, Tự ca, lần này là nhờ anh ấy giúp đỡ, mới có thể nhanh chóng cứu chữa cho em, lấy lại mạng sống cho em, mau cảm tạ Tự ca."

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn Chu Tự một cái, miễn cưỡng cười cười, cúi đầu mà nói: "Cảm tạ Tự ca."

Chu Tự rất có phong độ đại ca: "Không cần cảm tạ, cậu là em trai A Mẫn, cũng chính là em trai của tôi."

Lạc Mẫn chờ cậu ăn cháo xong, dọn dẹp chén muỗng, lúc này mới hỏi: "Lần này sao em lại bị như vậy? Gặp chuyện ở đâu? Tại sao lại trúng đạn? Là ai làm?"

Lăng Tử Hàn như hái tử làm sai điều gì đó đang nghe trách phạt, cúi đầu lúng túng nói: "Em định đến Nam Cảng chơi trước, sau đó mới đi tìm anh. Em nghĩ em đã trưởng thành, cũng không phải đứa nhỏ, không nên chạy bám theo anh. Còn chuyện đó … là do tài xế taxi nói với em là, Trường Sơn phong cảnh rất đẹp, em muốn đi đến đó, kết quả … em bị lạc đường. Sau đó, bỗng dưng có rất nhiều người cầm súng chạy vào, còn có rất nhiều cảnh sát chạy đuổi theo bọn họ, đạn bay súng nổ khắp nơi, rồi em bị bắn trúng. Em … lúc đó rất sợ, chỉ biết là phải nhanh chóng rời khỏi đó càng nhanh càng tốt, cứ như vậy chạy đến đường cái, sau đó … gặp một chiếc xe, tiện đường đưa em đi … đến cái trấn nhỏ.. rồi đưa em xuống … Em nhờ người ta xế đó, giúp em liên lạc với anh."

Lạc Mẫn nghe xong, thở dài: "Em đó a, thật là còn nhỏ không hiểu chuyện, thiếu chút nữa là mạng của em đi rồi, lần sau phải chú ý cẩn thận, đi ra ngoài, an toàn là quan trọng nhất."

Lăng Tử Hàn vẫn cúi đầu, lát sau lại gật đầu nhẹ: "Vâng, em đã biết."

Chu Tự nhịn không được cười ra tiếng: "Được rồi, A Mẫn, cậu đừng có ra vẻ giáo dục học sinh như vậy, em họ của của cậu không ngờ lại dễ thương như thế, rất nghe lời."

Lạc Mẫn cũng cười: "Đúng vậy, Tự ca, em họ của em rất ngoan, cha em luôn lấy cậu ấy ra so sánh với em, nói em phản nghịch, không ra thể thống gì."

Chu Tự nhìn người thiếu niên ngồi an tĩnh đằng kia, cười nói: "Được rồi, cho em họ cậu nghỉ ngơi cái đã, chúng ta đi."

"Ân." Lạc Mẫn đứng dậy, ôn hòa nói: "A Ngạn, thương thế của em vẫn chưa lành hẳn, cần nghỉ ngơi nhiều. Đồ ăn anh làm để sẵn trong tủ lạnh, anh đã lập trình tự sẵn rồi, em nếu đói thì lấy ra ăn. Còn nữa, trong thư phòng của anh có máy vi tính, nếu thích, có thể lên mạng chơi, bất quá không được ngồi lâu, hiểu không?"

"Dạ biết." Lăng Tử Hàn vội vã quy củ đáp ứng, nhưng vẫn cúi đầu, dường như không dám ngẩng đầu nhìn Chu Tự.

Chu Tự cân nhắc nhìn khuôn mặt gầy của cậu, nhớ lại nụ hôn hồi nãy, cùng với biểu hiện kinh hoảng ngây ngô, không khỏi nhẹ nhàng cười. Nụ cười trầm thấp vang vọng trong căn phòng rộng lớn yên tĩnh, như một âm thanh mê hoặc người.

Lạc Mẫn đi tới trước mặt y, nghe tiếng cười, trong lòng rung động, bỗng nhiên nghiêng người, mạnh mẽ hôn lên môi y.

Chu Tự cũng không khách khí, đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, kéo sát vào người, hạ thân vô cùng ám muội mà cọ sát vào đối phương.

Lạc Mẫn bất ngờ không phòng bị, không khỏi cất tiếng rên rỉ, ngay lập tức nhận thức đang ở đâu, nhất thời mặt đỏ bừng, nỗ lực tránh khỏi cái ôm của y, quay đầu lại nhìn.

Lăng Tử Hàn nghiêng đầu qua một bên, giả bộ như không hề thấy cái gì.

Lạc Mẫn tự nhiên cũng không muốn giải thích, liền dùng lực kéo Chu Tự đang cười vui vẻ rời khỏi phòng.

Đợi hai người đi khỏi, cửa chính đóng lại, Lăng Tử Hàn mới thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Nhìn qua cậu như đang ngủ, kỳ thực đang suy tư, phán đoán âm thầm trong đầu.

Hiện tại xem ra, chỉ sợ Lạc Mẫn đã động chân tình, đây chính là điều tối kỵ đối với thành viên trong tổ chức. Tuy rằng hắn chỉ là nhân viên bên ngoài tiếp ứng hành động, cũng không biết nhiều nội tình bên

trong tổ chức, thế nhưng vẫn là một mối nguy hiểm.

Lăng Tử Hàn trước khi xuất ngoại đã điều tra kĩ càng tư liệu các băng nhóm xã hội đen tại B quốc, tư liệu của Chu Tự cậu cũng nắm tương đối rõ ràng, có người nói rằng y từ lúc xuất hiện đã nổi danh bởi khuôn mặt xinh đẹp cùng thủ đoạn tàn nhẫn, nhanh chóng được boss của Nhật Nguyệt Hội Lý Nguyên ưa thích, lên chức cực nhanh. Y 18 tuổi đã bắt đầu giương nanh, đến nay cũng đã 11 năm, đã trở thành người cầm quyền, không chỉ tại B quốc mà còn trong khu vực Đông Nam Á cũng vô cùng nổi tiếng.

Có người nói y tình nhân vô số, nhưng chưa bao giờ thấy động qua chân tình. Hiện tại xem ra, chỉ sợ là y cũng đang dần lâm vào lưới tình. Có điều, tại sao y lại muốn tới chọc ghẹo cậu? Lần này cậu đổi dung mạo cực kỳ phổ thông, đối với người khác cũng xem là thanh tú đi, nhưng nếu so với Chu Tự cùng Lạc Mẫn, tất nhiên là không bằng, nói thẳng ra là nửa điểm mê hoặc cũng không có, vậy tại sao y lại làm thế?

Cậu vẫn nằm yên một chỗ, tuy rằng ý nghĩa trong đầu biến chuyển thật nhanh, bao nghi vấn xuất hiện, thế nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn là duy trì hô hấp đều đều, dường như là đang ngủ say, thế nhưng hiện tại cảm giác của cậu lại rất nhạy cảm, tùy lúc vẫn tra xét tình hình động tĩnh xung quanh.

Cậu có tính kiên trì nhẫn nại cao gấp mấy lần so với người bình thường, để ám sát, thậm chí cho dù phải nằm sấp người giả chết trong điều kiện ác liệt như thế nào trong mấy ngày liền cũng không có gì là không thể, lúc này muốn giả bộ ngủ mấy tiếng đồng hồ, thật sự là dễ như trở bàn tay. Đến khi tủ lạnh vang lên tín hiệu rã đông, thức ăn đã được đun nóng, nhắc cậu đến giờ ăn trưa, cậu mới chậm rãi mở mắt, như trong động mới bị động giật mình tỉnh giấc.

Cậu chậm rãi mà từ từ đứng dậy, khoác áo ngủ vào người, đi vào phòng khách, mở cánh cửa đun nóng thức ăn của tủ lạnh, lấy ra chén cháo gan heo mà Lạc Mẫn làm sẵn cho cậu, ngồi lên sofa vừa xem tivi vừa uống.

Cuộc tuyển cử thị trưởng Khê La cùng Nam Cảng, Nhân Dân Đảng lấy được phần đông số phiếu, thừa thắng xông lên, tại hội nghị quốc dân nhờ vào số phiếu mang tính áp đảo mà bác bỏ "Đề án" của Đảng Tự Do. Gần đây có một đề án đưa ra khiến cho mọi người một phen náo nhiệt, đó là việc Mỹ muốn mướn toàn bộ khu cảng của Nam Cảng làm căn cứ hải quân với giá 200 triệu đô / năm, tổng thống B quốc vốn dĩ là người của Đảng Tự Do đã đồng ý, giờ hướng hội nghị quốc dân trình bày đề án hoạt động. Nhưng cựu hội trưởng Nhật Nguyệt Hội, giờ là chủ tịch quốc hội của hội nghị quốc dân Lý Nguyên nhiều lần đứng lên phản đối, cường liệt mạnh mẽ chống đối loại hành vi "Bán nước", không chấp nhận việc đề án được thông qua.

Lăng Tử Hàn xem kênh tin tức B quốc, dường như sự kiện này đang rất náo nhiệt, còn có rất nhiều người giơ băng-rôn biểu tình, kiên quyết phản đối việc hạm đội Mỹ bỏ neo tại đây.

Lăng Tử Hàn dường như đối với sự việc này không có hứng thú, uống xong chén cháo, liền tắt đi TV, vào thư phòng.

Cậu mở máy vi tính, lên mạng lướt một vòng, sau đó vào một trang web đánh bạc, bắt đầu kiểm tra tư liệu toàn diện của các các quốc gia trên thế giới, thêm vào đó là thua lỗ lời lãi của các công ty đánh bạc Âu Châu cùng Á Châu, đều là những con số trên hàng triệu, đầy màn hình. Cậu cẩn thận mà nghiên cứu, cho dù có người đang theo dõi cậu, cũng chỉ có thể cho rằng cậu là dân cờ bạc, rất khó tại những con số này

mà phát hiện được điều gì. Đây là một loại mật mã truyền thông tin mật vô cùng xuất sắc cùng an toàn tuyệt đối, vô luận là máy tính dạng nào cũng rất khó phá giải được, bởi vì 99% những con số này cũng chỉ là sự lời lỗ của các công ty đưa ra, không có chút kẽ hở nào.

Hệ thống tiểu tổ của bọn họ là một hệ thống độc lập, thân phận thực sự của cậu chỉ có hai người thượng cấp, chủ nhiệm bộ tình báo đặc biệt Lữ Hâm cùng Bộ Quốc An Lăng Nghị, cùng với 7 người chiến hữu liệp thủ trong tiểu tổ ra, không ai biết thân phận thực sự của cậu. Lúc này đây, mật mã mật trên sòng bạc online do Lữ Hâm phát ra, không ngừng gọi tên cậu, muốn xác nhận tình trạng hiện nay của cậu.

Nghiên cứu tư liệu hơn hai giờ trên game online, nhìn một chút qua sự bình luận của các chuyện gia, cậu liền đặt cược, đồng thời cũng đem tin tức truyền ra ngoài. Cậu tổng cộng đặt 15 trận, không có bất kì một sự giống nhau nào, ví dụ như Arsenal của Anh quốc, Dallas của Mỹ, PSV Eindhoven của Hà Lan, Barcelona của Tây Ban Nha, Palermo của Italia, Zenit Saint Petersburg của nước Nga (1), mỗi trận số tiền đặt cũng không giống nhau, từ 500 dolla Mỹ đến 1000 dolla Mỹ. Trên game online, cậu dùng nick của một người đã có hai năm kinh nghiệm đánh bạc, hoàn toàn giả thành một tay nghiện thực sự.

Sau khi đặc cược, xác nhận xong, cậu liền thoát ra, bắt đầu chơi trò ma thú.

Qua hết buổi trưa, cậu giống như một đứa trẻ đang chìm vào trong thế giới game online, kéo gậy đi khắp nơi đánh quái thú, chơi đến quên hết mọi thứ, ngay cả tín hiệu của tủ lạnh lần thứ hai nhắc nhở giờ ăn cậu cũng không để ý.

HẾT CHAP 10

Mục lục

(1) Toàn bộ đều là tên của câu lạc bộ bóng đá nổi tiếng của các nước.

12. Quyển 1 - Chương 11

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tối nay Lạc Mẫn không về nhà, Chu Tự tất nhiên cũng không đến, chỉ có y tá sang đây giúp cậu thay băng cùng cho cậu uống thuốc, đồng thời luôn miệng căn dặn cậu phải nghỉ ngơi nhiều.

Lăng Tử Hàn lên giường ngủ rất sớm. Bất quá, trừ khi cậu hôn mê bất tỉnh, chỉ cần là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cậu không bao giờ ngủ sâu, phân nửa đại não của cậu luôn tỉnh táo hoạt động.

Nửa đêm, có người mở cửa chính. Cậu lập tức hoàn toàn thức giấc, từ từ nhắm hai mắt nghiêng tai lắng nghe. Cửa chính đóng lại, liền thấp thoáng vang lên tiếng nói chuyện, cậu có thể nhận ra đó là thanh âm của Lạc Mẫn cùng Chu Tự. Sau đó có người đẩy cửa phòng của cậu, đi tới bên giường nhìn cậu.

Cậu nghe được hơi thở của Chu Tự cùng Lạc Mẫn, nhưng không chút nhúc nhích, vẫn giữ nguyên trạng thái đang say ngủ.

Một lát sau, hơi thở dần xa, cùng với tiếng đóng cửa phòng vang lên.

Sau đó vẫn như thường lệ, cậu khống chế hô hấp chính mình, dần dần ngủ.

Sáng sớm hôm sau lúc rời giường, liền thấy cánh tay trái của Lạc Mẫn dùng băng vải treo lên, cậu lập tức tỏ ra sợ hãi, hỏi: "Mẫn ca, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Lạc Mẫn mỉm cười nói: "Không có việc gì, bị một đám tạp chủng của Ngũ Mai Bang phục kích, bị thương nhẹ thôi!"

Chu Tự từ trong phòng bếp mang sữa bò, bánh mì, mứt quả, bơ lạc, lần lượt để lên bàn ăn, nhìn Lăng Tử Hàn thân thiết cười nói: "Đến, A Ngạn, ăn cơm đi. Vết thương của anh họ cậu không có vấn đề gì, so với cậu hồi trước còn đỡ hơn nhiều."

Lăng Tử Hàn trong lòng rùng mình, trên mặt lại lộ ra vài phần xấu hổ, ngây ngô mà nói: "Là do em ngu ngốc …" Nói đến đó liền ngồi xuống, nhanh tay lấy bánh mì ăn.

Lạc Mẫn nhìn động tác của cậu vẫn còn chút ngượng ngạo, cười hỏi: "Sao rồi? Vết thương còn đau không?"

"Còn chút chút, nhưng khá hơn nhiều rồi." Lăng Tử Hàn nhìn hắn một cái, tỏ ra bộ dáng trẻ con, sau đó liền cầm lấy bánh mì cắn một miếng lớn.

Chu Tự nhìn môi cậu vẫn không có chút huyết sắc nào, bỗng nhiên cười rộ lên: "A Ngạn, cậu thực sự là càng nhìn càng giống con nít, ngay cả râu mép cũng không có, quả thực là còn vị thành niên a!"

Lăng Tử Hàn ngừng ăn, một lát sau, cậu có chút ngượng ngùng mà nói: "Em không phải là dạng ẻo lả."

Lạc Mẫn cười ra tiếng, nhịn không được thân thiết vỗ đầu cậu, thoải mái nói: "Ý Tự ca không phải như vậy, ý y nói là em còn nhỏ. Bất quá, vài năm không gặp, em thế nào cũng không thay đổi, vẫn cứ như một đứa trẻ con, hay là do ăn uống không đầy đủ? Ngày hôm qua anh có chuẩn bị canh cho em, tại sao lại không uống chứ, chẳng tốt chút nào."

"Vâng, Mẫn ca, hôm nay em nhất định sẽ nhớ uống." Lăng Tử Hàn rất nghiêm túc mà bảo chứng.

"Vậy là tốt rồi." Lạc Mẫn nhìn Chu Tự đang ăn mà nói. "A Ngạn, anh cùng Tự ca cần ra ngoài vài ngày, em ở nhà một mình, cố gắng giữ gìn thân thể cho mau khỏe, những chuyện khác để hai người bọn anh về rồi nói tiếp."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Vâng, em đã biết."

Lạc Mẫn đứng dậy, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, liền nhìn cậu nói: "Anh có mua cho em vài bộ quần áo, để trong tủ đồ của em đó."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Dạ, cảm ơn Mẫn ca."

Chu Tự nhìn nụ cười ôn nhuận như nước của cậu, trong lòng bỗng nhiên lay động, nhưng không nói gì, liền cùng Lạc Mẫn đi.

Lăng Tử Hàn vô cùng thanh thản mà ở trong nhà, ngoại trừ thỉnh thoảng lên mạng online lướt web, thì mở TV coi tin tức, hay chơi game trên máy. Thương tích của cậu hồi phục rất tốt, có thể hoạt động như bình thường, chỉ là lượng máu đã mất vẫn chưa tẩm bổ lại đầy đủ, nên thân thể vẫn còn suy yếu.

Tin tức bằng mật mã online không ngừng truyền đến báo cho cậu biết một số diễn biến mới bên ngoài, bên Mỹ hiện nay vẫn chưa rõ hiện tại Lam Hân đang ở đâu, bởi vậy còn gia tăng truy tìm tung tích đầu mối tại B quốc. Đối với hành động lần này của người Mỹ, giới chính trị của B quốc vô cùng bài xích, không những không ủng hộ công tác của bọn họ, còn gây nhiều hạn chế cùng áp lực, vì vậy đối với việc thoát thân của Lăng Tử Hàn tương đối có lợi. Đương nhiên, về phía Trung Quốc sẽ không có bất kì sự trợ giúp nào đối với cậu, để tránh Mỹ tìm ra được đầu mối, tra được Lam Hân.

Thế nhưng, tiểu tổ liệp nhân đã qua quá trình huấn luyện đều biết rõ, bọn họ chấp hành nhiệm vụ đều là hành động độc lập, trên cơ bản không có quân tiếp viện, tất cả đều phải dựa vào chính mình, cho nên đối với việc này Lăng Tử Hàn cũng cảm thấy rất bình thường.

Liên tục nhiều buổi tối, cậu luôn cảm giác được có người lẻn vào nhà, thậm chí còn đi tới bên giường nhìn cậu. Dựa vào tri giác tối cao đã qua gọt giũa kĩ lưỡng so với người thường nhanh nhạy gấp mấy lần, cậu có thể biết được những người này đều là người lạ, nhưng trên người không có sát khí, vì vậy cậu vẫn giả bộ ngủ, chưa từng có bất kì biểu hiện gì cảm nhận nhạy cảm hay quan sát nhạy bén, vẫn thả lỏng toàn thân nằm trên giường ngủ say, một tia đề phòng cũng không có. Buổi tối giả bộ ngủ, ban ngày lại phải rời giường hoạt động bình thường, cũng vì vậy mà cậu có vẻ vô cùng uể oải, càng khiến cậu có vẻ yếu đuối hơn.

Ngay lúc chuông cửa vang lên, cũng đã qua Nguyên đán (Tết Âm lịch 01/01). Đêm trước Giáng Sinh, tối Năm mới, Lạc Mẫn thay mặt Nhật Nguyệt Hội hoặc mang danh là trợ thủ cùng Chu Tự đi tham gia các loại tiệc rượu, đi thăm hỏi những người có liên hệ mật thiết với Hội, bận rộn đến nỗi không thể về nhà, mấy ngày nay đều là Lăng Tử Hàn một mình tại nhà trải qua lễ tết. Cậu chỉ lên mạng cùng xem TV, ngay cả điện thoại cũng chưa từng đụng đến, trông qua vô cùng thoải mái

Bỗng dưng nghe được tiếng chuông cửa sau bao ngày vắng lặng, Lăng Tử Hàn cũng chỉ giật mình, lập tức tự nhiên mà đi đến bên cửa, tại chỗ kính ngay cửa nhìn bên ngoài xem là ai, rồi mở cửa.

Chu Tự đứng ở ngoài cửa, nhìn cậu mỉm cười. Y hôm nay mặc bộ hưu nhàn hàng hiệu vàng nhạt, thư thả đứng ngay cửa, cả người tựa như đang tỏa ra quang mang hoa lệ, làm người khác chú ý.

Lăng Tử Hàn nhìn chung quanh y, không khỏi có chút kinh ngạc: "Tự ca, chỉ có một mình anh sao?"

Chu Tự tự nhiên bước vào nhà, mỉm cười nhẹ: "Thế nào? Chỉ có một mình tôi thì không thể vào nhà sao?"

"Không phải." Lăng Tử Hàn xấu hổ mà nhanh chóng giải thích. "Em nghĩ rằng Mẫn ca sẽ đi cùng với anh."

"Àh, hắn còn đang một số việc cần xử lý tại Khê La, tạm thời chưa về được, tôi sợ cậu ở một mình sẽ buồn, cho nên lại đây chơi với cậu." Chu Tự vừa nói vừa đi đến mở tủ lạnh lấy bia. "Có muốn uống một chút không?"

"Việc này …" Lăng Tử Hàn cúi đầu nói. "Mẹ em không cho em uống rượu."

"Vậy rốt cuộc cậu chưa từng uống qua?" Chu Tự chọc ghẹo cậu.

Lăng Tử Hàn do dự một chút, gật đầu.

Chu Tự không khỏi cười ra tiếng, nhẹ nhàng xoa tóc cậu: "Cậu quả là mẫu thiếu niên điển hình lý tưởng đó nha. Với lại, thương tích của cậu vẫn chưa khỏe hẳn, tạm thời cũng không nên uống rượu."

Lăng Tử Hàn dường như bị thành ý của y ảnh hưởng, dần dần cũng không câu nệ gì nữa, nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn y gật đầu, nét mặt không còn cứng ngắc, trở nên nhu hòa hơn.

Chu Tự nhìn sự biến đổi đó, cũng rất vui vẻ: "Cậu lúc nào cũng ở trong nhà, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, chán chết phải không? Được rồi, tôi chở cậu ra ngoài chơi."

Lăng Tử Hàn nghe câu nói của y tuy rằng rất ôn hòa, nhưng cũng ẩn chứa trong đó âm sắc mệnh lệnh, cũng không muốn từ chối. Cậu vốn đang mặc bộ chiếc áo lông đen cùng quần jean, lúc này mặc thêm một cái áo khoác màu xám đậm, liền cùng y đi ra ngoài.

Chu Tự nhìn cậu, cười nói: "Nhìn cậu mặc bộ này cứ như ông cụ non ấy, A Mẫn cũng thật là, cậu cũng là một đứa trẻ, phải mặc những bộ sáng hơn mới đúng, vậy nhìn mới có tinh thần, thế nào lại mua những màu này cho cậu chứ?"

Lăng Tử Hàn ôn hòa giải thích: "Ngay từ khi còn nhỏ, chúng em đã được dạy là phải trầm ổn, chín chắn, cho nên thường mặc màu tối, trưởng bối trong nhà cho rằng màu sáng quá táo bạo, nóng nảy, cho nên, Mẫn ca mua đồ cho em cũng thường là màu tối."

"Vậy sao? Trách không được A Mẫn cũng thích mặc màu tối, có lúc tôi còn chọc hắn đôi lúc thấy hắn nhìn còn già hơn tôi." Chu Tự ra khỏi cao ốc chung cư, mở cửa xe, để Lăng Tử Hàn ngồi vào.

Đó là một chiếc xe thể thao màu sen cánh tím, vô cùng đẹp, từ kiểu dáng đến màu sắc, hơn nữa lại cho chính Chu Tự mở cửa, cứ như là người đẹp đang quảng cáo xe vậy. Lăng Tử Hàn vừa nhìn vừa tỏ ra bộ dạng ước ao, rồi ngồi vào trong xe.

Chu Tự đưa cậu đến trung tâm thương mại Spring Paris nổi tiếng bậc nhất. Lăng Tử Hàn đối với khu chuyên bán quần áo này rất hứng thứ, thế nhưng chưa kịp đi vào, đã bị Chu Tự kéo lên thẳng quầy quần áo –phụ kiện hàng hiệu dành cho nam trên lầu hai.

Chu Tự tự mình làm chủ lấy cho cậu biết bao nhiêu là bộ quần áo, nhưng đều là những màu xanh thẫm, xanh lam, trắng tinh, không nói gì đưa hết cho cậu, rồi dẫn cậu đến phòng thử đồ.

Lăng Tử Hàn từ chối gần nửa ngày nhưng vẫn không hiệu quả, chỉ có thể cầm quần áo đi thay.

Chu Tự nhìn người thiếu niên trẻ tuổi kia, vóc dáng gầy nhỏ, thắt lưng mảnh khảnh cùng vai nhỏ, căn bản nhìn qua cứ như chưa trưởng thành, màu da ẩn hiện dưới lớp áo thể hiện nguồn sinh lực dồi dào cùng khí tức trong sáng. Khuôn mặt cậu tuy rằng bình thản, nhưng đôi mắt đen kia lại long lanh như ngọc, đôi môi mỏng luôn mím lại, nhưng đồng thời cũng thấy được đường cong xinh đẹp trên vành môi. Điểm hấp dẫn lớn nhất của cậu chính là sự điềm đạm, không nhiều khát vọng mưu cầu, toàn thân một chút dục vọng cũng không có, phảng phất chỉ cần có cơm ăn có áo mặc có trò chơi chơi thì cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Cái lần mà y đột ngột hôn cậu, đôi mắt cậu mở lớn, to tròn tràn đầy kinh hãi nhìn y chẳng khác nào chú nai con, đây cũng là lần đầu tiên y bắt gặp qua. Nhiều năm như vậy, bản thân y cũng biết mình có lợi thế về sắc đẹp, cho nên chinh phục được rất nhiều người, những người được y hôn qua không vui mừng, thỏa mãn thì cũng biểu hiện ra khát cầu dục vọng, nhìn đến mức chán. Chỉ có người thiếu niên này thì không như vậy, bị người đẹp như y hôn, vậy mà lại tỏ ra uất ức như bị ăn hiếp, không như những người khác luôn mong muốn một cái gì đó tiếp theo, điều này khiến y cảm thấy mới mẻ, dường như trong thâm tâm lại càng muốn đùa cậu nhiều hơn, muốn thử xem phản ứng của cậu khác với người thường ra sao.

Chu Tự thật sự là tuấn tú vô cùng, đi đến đâu cũng thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác. Nhân viên bán hàng cứ chen nhau mà phục vụ. Chu Tự nhìn những thái độ này cũng không tỏ ra ái ngại hay phiền phức gì, cứ một mực chuyên tâm chăm sóc Lăng Tử Hàn, khi cậu đi ra từ phòng thử đồ thì thay cậu chỉnh lại quần áo, xem xét cẩn thận từ trên xuống dưới, khiến cho những người xung quanh nhìn cậu tràn đầy ước ao.

Lăng Tử Hàn không thích bị người khác chú ý, lúc này cảm thấy toàn thân như đang bị ngàn mũi nhọn chỉa vào, thỉnh thoảng lo sợ bất an mà liếc mắt nhìn Chu Tự.

Chu Tự biết cậu ta đang bị những ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm vào khiến vô cùng lúng túng, trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt bất động thanh sắc, cứ thản nhiên mà dạo vòng quanh.

Thật vất vả cuối cùng mới có thể kết thúc hoạt động mua sắm quần áo. Chu Tự vì cậu mà mua từ trong ra ngoài, ngoài quần áo, còn có áo khoác, thắt lưng, giầy vớ, cuối cùng mới tay xách nách mang cả đống túi xách ra khỏi cửa hàng bách hóa.

Lúc này, trời cũng chạng vạng. Đường rực rỡ lên đèn, gió biển thôi nhè nhẹ, khiến cho con người vô cùng thoải mái.

Chu Tự thân thiết hỏi cậu: "Có mệt hay không?"

Lăng Tử Hàn tuy rằng khôi phục không ít khí lực, nhưng cả ngày giày vò cậu như vậy, quả thật là mệt mỏi rã rời, liền gật đầu.

Chu Tự cũng không có kế hoạch gì khác, cười nói: "Vậy tôi dẫn cậu đi ăn cơm chiều, sau đó về nhà, được không?"

Thái độ Lăng Tử Hàn vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy, lúc này không nói lời nào, lại gật đầu.

Chu Tự ngồi ở ghế trước, nhưng không lái xe, đưa mắt nhìn cậu. Tướng mạo của cậu nhìn quả thật rất bình thường, nếu nói ra so với vài người thường thì cũng xem là thanh tú, nhưng nếu so sánh với y thì không hề đẹp. Hơn nữa bởi thương tích vẫn chưa khỏi hẳn, sắc mặt của cậu vẫn tái nhợt, nhưng càng làm tôn lên thêm đôi mắt cùng mái tóc đen nhánh. Lần trúng đạn này đã dọa cậu chết khiếp, tinh thần luôn như chim sợ cành cong, hơn nữa tính cách cũng hướng nội, rất ít nói. Chu Tự gặp biết bao nhiêu người hừng hực lửa tình đeo đuổi, cho nên đối với người thiếu niên bình đạm như thủy này lại có cảm giác yêu thích. Suy nghĩ như vậy, y cũng không khống chế được tâm tình mình, đưa tay kéo cổ cậu lại, đặt môi vào đôi môi lạnh của cậu.

Lăng Tử Hàn không thể tránh, hiện tại hoàn cảnh không phù hợp, thể lực cũng không đủ, chỉ có thể nhẫn nại để mặc y đùa giỡn, còn phải làm ra bộ dáng phù hợp tình cảnh: sợ hãi cùng mê mẩn. Cậu dần đóng bản thân mình lại, khép kín suy nghĩ, như một khúc gỗ, để y mặc tình hôn, trong lòng chẳng thể giải thích được, dáng dấp cùng biểu hiện của cậu như thế này làm sao mà y có thể nảy sinh dục vọng?

Lúc trước cậu chưa từng hôn qua ai, càng chưa từng có hành vi gì quá mức cần thiết, trước đây trong thời gian huấn luyện thì chủ nhiệm cũng có giảng qua cho bọn họ, cùng nam nhân thì sao, cùng nữ nhân thì thế nào, làm sao khống chế phản ứng của bản thân mình, theo trình tự bài học mà lần lượt thể hiện ra, tùy theo hoàn cảnh mà qua mặt đối phương. Hiện tại bản thân cậu cũng đang vận dụng những kĩ xảo, đối với hành động của đối phương mà biểu hiện sự kinh hoàng lúng túng, cho nên đối với nụ hôn nóng bỏng của mỹ nam tử tuấn mỹ kinh người đang kích thích trái lại với cậu hoàn toàn không có chút cảm giác, tâm tư của cậu căn bản không đặt trên vấn đề này.

Chu Tự thấy cậu hoàn toàn không có phản ứng gì nhiều với nụ hôn của y, cũng chỉ là thấy không biết nên làm sao tiếp theo, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác yêu thương cùng tiếc nuối. Trong xã hội ngày nay, gặp được một người thiếu niên sạch sẽ trong sáng như vậy quả thật rất hiếm.

Cuối cùng, y thả cậu ra, nhìn trong mắt cậu một mảng mê hoặc, không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng xoa mặt cậu: "Thực sự là một đứa trẻ dễ thương. Được rồi, chúng ta đi ăn."

HẾT CHAP 11

13. Quyển 1 - Chương 12

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chu Tự đưa Lăng Tử Hàn đến một nhà hàng Pháp, cũng không hỏi qua ý kiến của cậu, liền gọi một dĩa thịt xông khói, ốc hấp tỏi, đĩa beefsteak nhỏ, cá Ngân Tuyết (1) rán, tôm hùm, sau khi ăn xong gọi thêm món tráng miệng là tiramisù (2), cuối cùng là một chai vang đỏ tốt nhất.

Nhà hàng này mang phong cách trang nhã lãng mạn, khắp nhà hàng ánh sáng lung linh đầy màu sắc, đèn trên trần nhà là làm bằng các loại thủy tinh mang phong cách độc đáo, vô cùng rực rỡ và tráng lệ. Lăng Tử Hàn tựa như lần đầu tiên đến nơi cao cấp, không khỏi hiếu kỳ, tuy rằng kiệt lực khống chế, nhưng đôi mắt đen láy vẫn không ngừng nhìn quanh khắp nơi.

Chu Tự nhìn dáng vẻ trẻ con của cậu, không khỏi cười khanh khách.

Nhân viên phục vụ cầm chai rượu mà bọn họ đặt đến, đưa cho Chu Tự xem qua. Y nhìn qua nhãn hiệu cùng năm, gật đầu. Nhân viên phục vụ lúc này mới khui chai, rót một chút vào ly. Y cầm ly lên, vừa lắc nhẹ vừa nghe thanh âm, sau đó uống thử một ngụm, tự bình phẩm, liền biểu thị hài lòng. Nhân viên phục vụ lúc này mới rót vào cả hai ly của bọn họ, sau đó đem chai rượu đặt qua một bên trên bàn ăn.

Đối với những hành động này, Lăng Tử Hàn cũng chỉ nhìn, có vẻ rất bình thản.

Chu Tự nhìn cậu cười: “Chỉ uống một ngụm, cũng không có gì đâu.”

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Những món ăn trên bàn lần lượt được điểm qua toàn bộ, Chu Tự nhẹ nhàng chỉ cậu cách ăn từng món, món nào ăn như thế nào là tốt nhất. Lăng Tử Hàn cũng không có bất cứ thái độ xấu hổ hoặc băn khoăn gì, vô cùng chuyên tâm thành khẩn mà lắng nghe, sau đó bắt chước ăn theo y.

Chu Tự nhìn đôi mắt vô cùng trong sáng của cậu, không khỏi cười nói: “Cậu quả là một đứa trẻ dễ thương, ai gặp cũng thích.”

Lăng Tử Hàn nghe xong, hơi hơi có chút chần chờ, sau đó phảng phất như hạ quyết tâm, cố lấy dũng khí nói: “Tự ca, anh … đừng chọc em nữa, như vậy … không tốt.”

Chu Tự hơi hơi nhướng mày, cười hỏi cậu: “Không tốt thế nào?”

Lăng Tử Hàn cúi đầu một hồi, dường như là đang suy nghĩ tìm từ ngữ, một lát mới nói: “Nói chung, không tốt, anh là người mà Mẫn ca … thích, chúng ta … không nên, em … cũng không muốn … như vậy.”

Chu Tự cười vui vẻ, rồi nhẹ giọng nói với cậu: “A Ngạn, cậu ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh thử xem.”

Lăng Tử Hàn nghe lời chậm rãi nhìn chung quanh bốn phía.

Nhà hàng có rất nhiều khách, vô luận nam nữ, không nhìn chằm chằm thì cũng len lén nhìn Chu Tự, những ánh mắt này không chỉ ngạc nhiên, còn có yêu thương cùng ham muốn chiếm hữu, có nhiều người còn không thèm che giấu dục vọng.

Cậu dường như hiểu ra được gì đó, quay đầu nhìn Chu Tự, nhưng không hé răng.

Chu Tự cúi đầu mà cười, nụ cười đó mang sự khiêu khích đến mê hoặc, thế nhưng âm giọng vô cùng nghiêm túc: “A Ngạn, nhiều năm như vậy, cậu là người đầu tiên cự tuyệt tôi, cho nên tôi thích cậu.”

Lăng Tử Hàn dường như lại càng hoảng sợ, nhất thời ngẩn ra, một lát mới nói: “Tự ca, anh cùng Mẫn ca … cùng một chỗ, chẳng phải rất tốt sao, không thể … thể nào … lại đùa em như vậy? Em không muốn.. làm Mẫn ca không vui.”

Chu Tự tựa như mới nghe thấy một chuyện cười không thể tưởng nổi, sửng sốt một lát mới ngửa đầu nở nụ cười: “A Ngạn, cậu thực sự là … thực sự là … Ha ha, thật là một đứa trẻ dễ thương! Tôi cùng A Mẫn một chỗ quả thật rất tốt, thế nhưng, không có nghĩa là tôi không thể thích người khác mà.”

Lăng Tử Hàn nhìn y, tựa như giật mình: “Hai người cùng một chỗ, chẳng lẽ không nên chân thành với nhau sao?”

Chu Tự cười đến cả người đều run rẩy: “A Ngạn, cậu thật đáng yêu, tuy nhiên cậu có suy nghĩ thật trẻ con. Ha hả, tôi cùng A Mẫn sống ngày nào hay ngày ấy, làm gì nghĩ đến cái gọi là thiên trường địa cửu? Cũng chỉ đơn giản là tận hưởng lạc thú trước mắt mà thôi. Cậu cũng chẳng phải vậy sao? Nếu như không phải A Mẫn cứu cậu, mạng của cậu coi như xong rồi, còn có cái gì gọi là chân thành? Thế nào mới là chân thành?”

Lăng Tử Hàn cúi đầu, dường như nhất thời nghẹn lời. Cậu từ từ chậm rãi ăn đĩa beefsteak của mình, lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Dù sao … em cũng không muốn Mẫn ca không vui.”

Chu Tự gật đầu: “Cậu yên tâm đi, tôi cũng không muốn A Mẫn không vui. Bất quá, tôi cùng A Mẫn cùng một chỗ đã nhiều năm, hắn kỳ thực cũng không chỉ có mình tôi là tình nhân, đương nhiên tôi cũng có không ít bạn tình, đối với việc này, cả hai chúng tôi đều hiểu, cũng không coi trọng gì lắm.”

Lăng Tử Hàn trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Chu Tự buồn cười: "Thế nào? Không tin? Cậu có thể hỏi trực tiếp anh họ của cậu. Thật ra, những người đó cũng chỉ là bạn giường mà thôi, thỉnh thoảng muốn thì dùng một đêm. Tôi tin tưởng nhất chỉ có A Mẫn, hắn cũng như tôi. Tôi cùng hắn vừa là tình nhân vừa là huynh đệ, loại quan hệ này mới là thứ khiến người ta vui vẻ hạnh phúc nhất."

Lăng Tử Hàn dường như có chút thông hiểu, vì vậy gật đầu, khóe môi nở nụ cười.

Bữa cơm này quả thật rất vui vẻ, đồ ăn chế biến tinh xảo, không gian ưu nhã, phục vụ chu đáo, hai gò má tái nhợt của Lăng Tử Hàn giờ cũng ẩn lên một tầng đỏ ửng, dường như không còn dáng vẻ ủ rũ.

Chu Tự nhận hóa đơn, tính tiền, sau đó mỉm cười đưa cậu ra cửa.

Dọc theo đường đi, không ngừng có những ánh mắt tràn đầy hâm mộ cùng nụ cười ẩn ý hướng Chu Tự, y làm như không thấy, chỉ cầm bàn tay mảnh khảnh của Lăng Tử Hàn, thong thả mà kéo cậu khỏi cửa, sau đó lên xe ngồi.

"Mệt không?" Chu Tự nhìn cậu, ôn hòa cười nói. "Nếu như cậu không mệt, thì tôi sẽ đưa cậu đến một nơi thú vị khác để chơi."

Lăng Tử Hàn cũng nhìn y, con ngươi đen láy nhưng an tĩnh như biển sâu không đáy, trong nháy mắt lại tràn đầy thích ý, nhất thời khiến y bỗng nhiên có cảm giác kì lạ, thật muốn mãi chìm trong đôi mắt ấy. Lăng Tử Hàn không hiểu rõ tại sao bỗng nhiên người nam tử xinh đẹp trước mặt mình lại có thần tình nóng rực như vậy hướng cậu, nhưng cũng nhanh chóng mà nói: "Được, em không mệt."

Nhìn dáng dấp nhu thuận của cậu, Chu Tự nhịn không được đưa tay xoa nhẹ mái tóc đen láy của cậu, sau đó mới nổ máy xe chạy đi.

Con đường lớn Tân Hải của Nam Cảng rất nổi tiếng, là khu giải trí hoa lệ khác thường, con đường lớn ấy một bên là biển rộng bao la, một bên là dãy các toàn nhà hộp đêm hoặc sòng bạc. Ở đây … ít nhất … có hơn phân nửa là sản nghiệp thuộc Nhật Nguyệt Hội, kinh tế của Hội phần lớn chính là tập trung tại đây.

Chu Tự mang xe đến khách sạn kiêm sòng bạc lớn nhất Nam Á, "Emperor", lập tức liền có mấy người thân người vạm vỡ mặc ân phục đen đón y, theo xe của y đến chỗ đậu xe, rồi mở cửa, cùng nhau khom người nói: "Tự ca."

Chu Tự "Ừ" Một tiếng, gật đầu.

Lăng Tử Hàn tự mình mở cửa, ngẩng đầu nhìn khách sạn đầy đèn xanh vàng hồng lấp lánh rực rỡ trong màn đêm, trong lúc nhất thời có chút run.

Chu Tự cười nhẹ, ôm đầu vai cậu, thân thiết mà nói: "Đấy, vào chơi thử đi."

Lúc này, một người trẻ tuổi ăn mặc như một phần tử trí thức cấp cao trong công ty đến gần bọn họ, cung kính nói: "Tự ca, anh đã tới?"

Chu Tự gật đầu, thờ ơ hỏi thăm: "Có gì không ổn à?"

Người nọ nhìn thoáng qua Lăng Tử Hàn, có chút do dự.

Chu Tự cười nói, "Ah, được rồi, giới thiệu một chút. Cậu ấy là em họ của Mẫn ca đó. A Ngạn, đây là anh em tốt nhất của Mẫn ca cậu, Tôn Cạnh. Y so với cậu lớn hơn, cậu gọi y là Cạnh ca đi."

Lăng Tử Hàn lập tức ngoan ngoãn gọi: "Cạnh ca."

Tôn Cạnh vừa nghe đó là em họ của Lạc Mẫn, lập tức thay đổi thái độ, thân thiết hơn nhiều: "Thì ra là em họ của Mẫn ca, em cũng có nghe Mẫn ca nhắc qua, nhưng đây là lần đầu gặp đó."

Lăng Tử Hàn ngại ngùng mỉm cười nói: "Phải, đây là lần đầu tiên em đến đây thăm anh họ, trước đây phải học, mẹ không cho đi."

Tôn Cạnh nhìn cậu dễ thương như vậy, không khỏi cười càng lúc càng tươi: "Được được được, đến, A Ngạn, nếu như Tự ca đưa em đến đây chơi, vậy không cần khách khí, thắng về em, thua Tự ca thanh toán."

Chu Tự vừa nghe, lập tức hào khí mà cười ha ha: "Đó là đương nhiên, bất quá, lời này hẳn phải do tôi nói chứ, tiểu tử nhà ngươi cư nhiên dám qua mặt tôi lấy lòng A Ngạn, cẩn thận tôi xử cậu đó."

Tôn Cạnh hì hì lộ ra khuôn mặt vui vẻ: "Em chỉ là giúp anh biểu đạt tâm ý mà thôi, A Ngạn tất nhiên là nhận tâm ý của anh mà."

Lăng Tử Hàn bị Chu Tự ôm vào bên người. Cậu cũng được xem là cao, nhưng so với người có dáng cao to như Chu Tự nhìn qua vẫn thấp hơn nửa cái đầu, vóc người cậu lại nhỏ gầy đơn bạc, nhìn qua quả thật trông rất bé nhỏ. Đối với sự mạnh mẽ của Chu Tự, cậu thật sự là không tránh được, chỉ có thể thuận theo mà mỉm cười, theo bọn họ vào cửa chính của khách sạn.

Bên trong vô cùng náo nhiệt, âm thanh xôn xao khắp nơi, thanh âm hoạt động của mấy trăm máy đánh bạc vang lên bốn phía, tuy rằng điều hòa mở rất lạnh nhưng đâu đâu cũng như bốc lên một làn nhiệt sóng, khích động người ta nhiệt huyết sôi trào, không tự chủ được mà bức chân về phía các canh bạc.

Chu Tự mỉm cười nhìn tràng diện đồ sộ, nhẹ giọng hỏi: "A Ngạn, cậu muốn chơi trò gì? 21 điểm (3)? Roulette (4)? Máy đánh bạc?"

Lăng Tử Hàn nhìn bên này ngó bên kia, thần tình mờ mịt mà nói: "Em cái gì cũng không biết."

Chu Tự cười, nhìn khuôn mặt ngây thơ của cậu, cười nói: "Thế nào? Trước đây chưa bao giờ chơi đánh bạc à?"

Lăng Tử Hàn nhìn về phía y. Chu Tự khi sinh ra đã có được một dung nhan tuấn mỹ đến mức tận cùng, cười lên, quả thực như hoa tươi nộ phóng, dương quang sáng lạn, hầu như không ai là không mê muội. Lăng Tử Hàn nhìn con ngươi màu nâu như loài miêu của y, một loại cảm giác như kim châm bén nhọn xâm nhập vào sâu trong nét cười rạng rỡ ấy, chạm đến một luồng khí tức hắc ám và băng lãnh. Trong chớp mắt cậu liền biết rõ, Chu Tự biết rất rõ cậu thường lên mạng cá độ bóng đá. Vì vậy, cậu do dự mà nói rằng: "Em … chưa chơi qua những trò như vậy, chỉ là … thỉnh thoảng lên mạng cá độ bóng đá, những thứ này là dựa trên phân tích mà đánh cả, em cũng không dám tùy tiện mà đánh, em … không có nhiều tiền vốn, không dám xằng bậy, mẹ em … không biết em có chơi đánh bạc."

Hắc ám trong lòng Chu Tự nhanh chóng nhạt dần, nghe vậy cười ha ha: "Vậy mới phải chứ, thanh niên mà, cũng phải có sở thích. A Cạnh, cậu đi cấp A Ngạn 30.000 token, muốn chơi thế nào cũng được, nếu thắng thì cậu ta lấy, thua thì đưa hóa đơn qua cho tôi thanh toán. Còn nữa, cậu tìm người chơi cùng cậu ấy, đừng để người khác khi dễ."

Tôn Cạnh nhanh chóng nói "Dạ", cười meo meo nhìn vẻ mặt trẻ con của người thiếu niên.

Lăng Tử Hàn nghe được câu cuối, mặt nhất thời đỏ bừng lên, yếu ớt mà kháng nghị: "Tự ca, em … cũng không phải là đứa trẻ, không cần có người dẫn đi chơi đâu."

Chu Tự ôn hòa ghé vào tai cậu nói: "Cần đấy, tôi không muốn A Mẫn tức giận."

Lăng Tử Hàn liền không hề hé răng.

Chu Tự lúc này mới buông cậu ra, cùng Tôn Cạnh rời khỏi.

Nếu Chu Tự đã lên tiếng, không cần Tôn Cạnh phân phó, người bên cạnh đã nhanh chóng đi đến quầy đổi token đến cho cậu, cung kính mà nói: "Ngạn ca, em đưa anh đi, anh xem anh muốn chơi trò gì?"

Lăng Tử Hàn vừa nghe cách xưng hô của y, dường như lại càng hoảng sợ thêm, nhanh chóng nói: "Cái kia … Đại ca, anh đừng gọi em vậy, gọi A Ngạn được rồi."

Người nam tử đó nhìn qua cũng không lớn lắm, khuôn mặt vuông vắn, toàn thân trên dưới biểu lộ một cơ thể kiên cường, rất có uy thế, nhưng dáng cười lúc này lại nhẹ nhàng ôn nhu nhìn cậu: "Anh là em của Mẫn ca, tất nhiên phải gọi anh là Ngạn ca. Ngạn ca đừng khách khí, gọi em Tiểu Lý là được."

Lăng Tử Hàn nhìn y một lát, vì cậu là một người có tính cách "nhu nhược", tự nhiên cũng sẽ không kiên trì những việc như vậy, vì vậy cầm một đống khối 1000 toke bước vào khu đánh bạc.

Cậu bên phải nhìn, rồi lại bên trái nhìn, cuối cùng nghĩ trò baccarat (5) là dễ nhất, liền ngồi xuống bàn bắt đầu đặt, mỗi lần đặt đều đặt rất nhỏ. Nếu như thắng, cậu sẽ lộ ra dáng cười hài lòng, nếu như thua, liền mím chặt môi, dường như nỗ lực khống chế được thần tình uể oải.

Chu Tự ngồi ở phòng quản chế, nghe Tôn Cạnh "Báo cáo công tác", đôi mắt vẫn chằm chằm nhìn vào màn hình có Lăng Tử Hàn, đối với phản ứng hành vi của cậu vô cùng thấy thú vị.

Tôn Cạnh nhìn theo ánh mắt của y, nhìn Lăng Tử Hàn, không khỏi cười nói: "Thật không nghĩ tới em họ của Mẫn ca lại là một đứa trẻ thành thật đáng yêu như vậy."

Chu Tự gật đầu: "Đúng vậy, A Mẫn là một người nhanh nhẹn dũng mãnh, em họ của hắn cùng người khác nói vài câu là có thể đỏ mặt, ha hả, thật thú vị."

Đang nói, bỗng nhiên có một đám người áo đen che mặt chạy vào, trong tay đều cầm súng tự động, sau đó nhắm ngay đèn trần mà nổ loạt tiếng súng.

Nhất thời, từ màn hình, có thể thấy khung cảnh dần trở nên đại loạn. Những khách nhân thét chói tai chạy loạn khắp nơi, những nhân viên chia bài đều sợ đến run, phần lớn người núp dưới gầm bàn đánh bạc, Lăng Tử Hàn đang ngẩn ngơ đứng không biết làm sao thì có một người kéo lấy cậu, ép sát người cậu qua một bên.

Nhân viên của Nhật Nguyệt Hội trong sòng bạc đều giơ súng lên bắn trả, trong lúc nhất thời bên trong mưa bom bão đạn, sòng bạc hoa lệ nhất thời biến thành chiến trường đầy máu.

"Con mẹ nó, ai dám có gan lớn như vậy, cư nhiên dám đến địa bàn của tao làm loạn?" Chu Tự nhanh chóng bước ra ngoài, rút cây súng lục bên hông ra.

Tôn Cạnh cũng không chậm trễ, một bên dùng bộ đàm gọi trợ giúp, bố trí phản kích, một bên rút súng cầm trên tay, theo Chu Tự phóng xuống lầu một.

HẾT CHAP 12

Mục lục

(1) Cá ngân tuyết (gadus macrocephalus): một loài cá, miệng có một sợi râu, trên lưng có nhiều vằn đen, có ba vây lưng, bụng màu xám trắng, gan là nguyên liệu quan trọng làm dầu cá.

(2) Tiramisù (Món ăn của Ý): món được làm bằng gạo, bên trên có lớp kem bằng hỗn hộp mascarpone và coffee

(3) 21 điểm (Black jack) Cách chơi Black jack là xem bài Tụ Cái và người chơi, tụ nào gần 21 điểm hơn và

không bị lủng. Trong trò chơi "21 Điểm" (Black jack), lá bài "A" có thể xem là 1 điểm hoặc 11 điểm, bài hình nhân tượng "J,Q,K" là 10 điểm. Những lá bài còn lại dựa vào điểm số cơ bản trên mặt bài để tính.

Nguồn: http://www.s988s.com/livegame/casino-jupiter-2.aspx

(4) Roulette: Cách chơi của trò chơi quay số là đặt một quả cầu nhỏ quay đều trên bàn quay có 37 ô số. Khi bàn quay ngưng chuyển động, quả cầu sẽ rơi vào bất kỳ một ô. Mục đích của trò chơi quay số là dự đoán quả cầu sẽ rơi vào ô nào. Nếu như bạn đoán chính xác con số đó, bạn sẽ giành được phần thưởng theo tỷ suất cược. Tỷ suất cược lớn hay nhỏ tùy thuộc loại cá cược bạn chọn mà tính toán.

Nguồn: http://www.s988s.com/livegame/casino-jupiter-3.aspx

(5) Baccarat: Trong trò chơi Baccarat sẽ phát bài cho 2 tụ Tụ Cái và Người Chơi, Bạn sẽ đặt cược Tụ Cái hoặc Tụ Người Chơi, tụ nào sẽ tiếp cận gần với 9 điểm là thắng. Bạn cũng có thể đặt cược hòa (Ví dụ như bài của tụ Cái và Người Chơi có số điểm giống nhau). Trò chơi Baccarat sử dụng 8 bộ bài với mỗi bộ có 52 lá bài.

Nguồn: http://www.s988s.com/livegame/casino-jupiter-1.aspx

14. Quyển 1 - Chương 13

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đại sảnh lúc nãy còn chói sáng giờ đã trở nên mờ ảo, đèn trần, đèn tường đa phần đều bị vỡ, những mảnh thủy tinh văng tung tóe khắp nơi.

Ngay sau tiếng súng đầu tiên vang lên, Lăng Tử Hàn đã bị Tiểu Lý ngay bên cạnh nhanh tay kéo nằm xuống, dùng chính thân thể của y che chắn cho cậu. Cậu ngồi yên trong lòng người thanh niên cao lớn đang bao bọc cậu phía trước, có bàn đánh bạc ngay phía trước cả hai che chắn, tiếng súng vang lên ngay bên tai đều là từ cây súng Glock trên tay của Tiểu Lý. Tay trái Tiểu lý mạnh mẽ giữ chặt vai cậu, đề phòng cậu hốt hoảng lúng túng gây lộn xộn, trong đó cũng chứa đựng thận trọng vững vàng, dường như qua đó nói cho cậu biết là không phải sợ, cậu cũng thành thật nghe lời mà ngồi yên, trong lúc đó cũng âm thầm suy đoán cục diện tình hình.

Đoàn người phục kích hỏa lực cực mạnh, mỗi người đều cầm súng trường đột kích AK-74 (1), hơn nữa tất cả đều bắn liên tục, đạn như mưa trút nước, căn bản không có bắn tỉa. Lăng Tử Hàn không cần nhìn, chỉ dùng cái lỗ tai cũng có thể suy ra được, những người này không phải sát thủ chuyên nghiệp hay chiến sĩ đặc chủng, hơn phân nửa là băng đảng xã hội đen, những phần tử được cảnh sát gọi là "Tội phạm".

Nhưng cậu lại không thể xem thường. Thời gian cậu dưỡng thương ở lại nhà Lạc Mẫn đúng dịp như thế, dù cho giả vờ giống như thế nào, cũng có thể khiến người khác hoài nghi, Lạc Mẫn có giỏi thế nào cũng không thể tiêu diệt sạch mọi đầu mối, thân phận của cậu cuối cùng cũng không qua mặt được một vài người. Vào nửa đêm người đột nhập vào phòng cậu xem xét có thể là người của Chu Tự, cũng có thể là người của cục tình báo Mỹ (CIA), hoặc cũng có thể là quân đội của B quốc. Bọn họ đến nay không hề đụng tới cậu, rất có thể do cậu quá trẻ, những người này sợ bắt nhầm người, tra sai đầu mối, có thể bứt dây động rừng, hoặc cũng có thể đang kiêng dè nhau, muốn toàn cục cân đối hòa bình nên vẫn chưa động thủ, "lấy tịnh chế động", nghiêm mật cẩn thận giám sát cậu, hoặc yên lặng tìm cơ hội thử cậu. Dù là tình huống thế nào, cậu đều tuyệt không thể để mình bị vạch trần. Chính vì vậy, lần này bất ngờ xảy ra xung đột, dù là đạn có bay tới trước mặt cậu, cậu cũng không thể biểu lộ ra thân phận của mình để né tránh.

Chu Tự mới vừa xuống cầu thang, liền có vài phát súng hướng y bắn tới. Y lập tức nép người vào góc tường, tùy tình huống mà suy tính kế hoạch.

Tôn Cạnh cùng y tạo thành một góc, vừa bắn trả, vừa qua thiết bị liên lạc trên tai gọi anh em trên lầu dưới lầu đến chi viện.

Chu Tự vô cùng bình tĩnh, lắng tai nghe tiếng súng, thỉnh thoảng đưa súng lên bắn trả. Trên tay y là một cây "Desert Eagle" màu bạc đã qua cải tiến. Loại này là loại súng lục uy lực cực mạnh có danh xưng "Tụ Trân Pháo" (Pháo bỏ túi), qua cải tiến thậm chí còn nâng cao uy lực hơn nữa, có thể dùng một phát hạ gục một con nai một tấn. Chu Tự tướng mạo xinh đẹp, nhưng tính cách hào phóng, rất thích loại súng này, âm thanh khi súng nổ khiến y vô cùng hưng phấn không thể hiểu được.

Lúc này, y chỉ dùng súng lục giằng co với súng tự động của đối phương, thế nhưng một chút sợ hãi cũng không có, trái lại nhiệt huyết sôi trào, khoái cảm giết chóc truyền khắp toàn thân y.

Khóe miệng y nở một nụ cười khoái trá, dù trong tình huống nguy hiểm vẫn bình thản ngắm nhìn từng loạt đạn bay tới hướng mình, rồi thăm dò bắn trả. Trong cơn mưa đạn, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu rên của người trúng đạn. Kẻ tập kích cùng anh em Nhật Nguyệt Hội liên tiếp trúng đạn rồi ngã xuống.

Đối phương lần này dường như đã có kế hoạch sẵn, người rất đông, hơn nữa không giống như tập kích bừa bãi, mà mục tiêu chỉ hướng về một mình Chu Tự. Nghe được tiếng súng đặc biệt của y, hầu như toàn bộ người dưới lầu đều chạy lên lầu hai hướng về phía y.

Tôn Cạnh đứng nghiêng nghiêng đối diện Chu Tự, so với y thì đứng trước hai bước. Bên cạnh y đã có không ít người ngã xuống, mà kẻ thù thì từng bước từng bước áp sát tới, tuy rằng trên cầu thang có không ít tên bịt mặt trúng đạn ngả xuống đất, nhưng những tên khác vẫn ngông cuồng mà tiến lên. Y cảm nhận tình huống dần xấu đi, nhanh chóng nói: "Tự ca, anh lui trước đi, tụi em sẽ ở đây ngăn chúng."

Chu Tự mỉm cười: "A Cạnh, cậu có khi nào thấy tôi bỏ anh em trong nguy hiểm một mình chạy trốn chưa?"

Tôn Cạnh bắn xong một lượt, đạn cũng đã hết. Y vội vã từ trong túi lấy ra băng đạn, vừa nạp đạn vừa nói: "Hiện tại tình thế khẩn cấp, anh là đại ca, không thể bị tổn hại, các anh em ở đây, đều nguyện ý bỏ mạng giúp anh an toàn rút lui."

Y cùng mọi người bên cạnh Chu Tự cương trực nói: "Phải, Tự ca, anh rút trước đi."

Đạn của Chu Tự cũng đã hết. Y đưa tay cắm súng vào bên hông, sau đó từ tay của một người anh em bên cạnh nhận lấy một cây súng lục Glock, vừa bắn trả vừa cười nói: "Được rồi, đừng dài dòng nữa, tình hình vẫn chưa xấu đến mức đó."

Tôn Cạnh nhìn người bên cạnh dùng ánh mắt chỉ thị: "Các cậu đưa Tự ca đi trước đi."

Hai tên to lớn đó lập tức bắt lấy tay của Chu Tự.

Hai hàng lông mày Chu Tự nhếch lên, đang muốn quát lớn, ngay cửa liền vang lên tiếng súng, rồi ngay cầu thang ầm lên một tiếng nổ mạnh.

Đây là súng trường đột kích AH-94 (2), so với AK tính năng còn ưu việt hơn, còn có thể mang kèm thêm lựu đạn. Nhật Nguyệt Hội là đội buôn lậu súng ống đạn dược lớn nhất B quốc, khác với các bang xã hội đen khác phải dùng súng nhập lậu là loại AK, mà loại súng trường AH rất khó mua này thì chỉ có Nhật Nguyệt Hội là có vài cây.

Chu Tự vừa nghe tiếng súng cùng tiếng nổ mạnh, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ vui sướng. Tôn Cạnh cùng anh em khác trên nét mặt lộ rõ vui mừng, đồng thanh nói: "Mẫn ca tới."

Lạc Mẫn cầm súng, nhanh chóng cùng kẻ thù ở bên ngoài một trận càn quét sạch sẽ, lập tức khom người chạy vào khách sạn. Những người theo hắn cũng vô cùng nhanh nhẹn vừa vào liền lập tức chia thành hai đội, một đội hướng tới đại sảnh lầu một, một đội hướng chỗ cầu thang mà tấn công.

Lạc Mẫn thấy thế tiến công của kẻ thù tập trung tại một chỗ, đó là lầu hai, liền dẫn đầu đội hướng phía đó mà chống trả. Đám người bịt mặt kia không ngờ tới việc hắn không có mặt tại đây từ trước, giờ dĩ nhiên lại từ ngoài đánh thẳng vào trong, nhất thời có chút hoảng loạn, liền hướng bọn hắn mà bắn trả, áp lực trên lầu hai phút chóc giảm mạnh.

Lạc Mẫn xụ mặt, cắn răng, chạy đến quầy tiếp tân, lật đổ một chiếc sofa lớn, dùng làm tấm chắn, rồi hướng bọn họ bắn trả.

Từ xa, Lăng Tử Hàn cũng thấy được hắn. Tuy rằng mang dày đặc sát khí, khuôn mặt Lạc Mẫn vẫn anh tuấn, trong người càng tỏa ra khí thế tao nhã khác hẳn bình thường. Lăng Tử Hàn nhìn hắn linh hoạt di chuyển không ngừng, song song duy trì liên tục hỏa lực áp chế đối phương, không khỏi thầm khen trong lòng.

Tiểu Lý bên cạnh cậu vừa nổ súng vừa hưng phấn nói: "Ngạn ca, Mẫn ca tới, vậy là không sao rồi."

Lăng Tử Hàn nghe thế, giật mình. Xem chừng, vị trí cùng uy tín của Lạc Mẫn trong Nhật Nguyệt Hội quả thật không nhỏ.

Những tên bịt mặt không ngừng ngả xuống đất, hỏa lực càng ngày càng yếu. Ngay trong lúc Nhật Nguyệt Hội gần toàn thắng, bỗng nhiên có tiếng thủy tinh bị vỡ nát, một quả đạn hỏa tiễn từ bên ngoài bắn vào.

Tiểu Lý theo bản năng nằm sấp trên người Lăng Tử Hàn.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh vang lớn lên, toàn bộ khách sạn đều lung lay. Sau đó, theo tiếng bạo tạc, toàn bộ đèn trong đại sảnh lầu một đều đồng loạt tắt ngúm.

Lăng Tử Hàn được thân thể cường tráng của Tiểu Lý đè chặt, không thể nhúc nhích. Trước mắt một mảnh tối đen, chỉ có tiếng súng vang lên đâu đó. Cậu từ từ khống chế toàn thân, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống bất ngờ.

Ngọn đèn vừa tắt, Lạc Mẫn cùng người của hắn không có chút nào chần chờ, lập tức lấy ra kính hồng ngoại mang vào, tiếp tục tiêu diệt kẻ thù xung quanh, đối phương nhất thời không kịp thích ứng với bóng đêm, chưa xác định được mục tiêu, đều bị trúng đạn.

Lầu hai vẫn còn đèn, Chu Tự cùng Tôn Cạnh mang theo những anh em còn lại, cùng nhau yểm hộ, hướng dưới lầu đi tới.

Lạc Mẫn vừa thấy y, lập tức lạnh lùng nói: "A Cạnh, đưa Tự ca lên lầu, mau."

Tôn Cạnh không chút nghĩ ngợi, xoay người lại giữ chặt Chu Tự, hai người anh em ở bên cạnh cũng trợ giúp, lập tức lôi y lên lại lầu hai.

Chu Tự vừa tức giận vừa buồn cười, lớn tiếng nói: "Cậu con mẹ nó, A Mẫn, cậu xem tôi là cái gì hả?"

Trong lúc hỗn loạn, dưới lầu còn sót lại vài người nhanh chóng xoay người lại, hướng phía trên lầu bắn. Tôn Cạnh cũng đã kịp thời mang Chu Tự núp vào góc tường ngay mép cầu thang, đúng lúc tránh khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn kinh hãi thấm ra mồ hôi lạnh. Y dùng thân thể che chắn cho Chu Tự, vừa bắn trả vừa nói: "Tự ca, Mẫn ca nói đúng, hiện tại đâu cần anh dẫn đầu nữa. Đây không phải là lúc anh ra uy."

Chu Tự trên tay vẫn cầm súng, nhưng lại không có cơ hội nổ súng, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Cái tên A Mẫn này, thật là!"

Rất nhanh, tàn quân dưới lầu liền bị quét sạch.

Lạc Mẫn lớn tiếng ra lệnh: "Đi, tìm chung quanh xem có ai còn sống không, nếu có, dù thế nào cũng không để y chết. Cậu, mau chóng cầm đèn bàn đến. Cậu, lập tức kiểm tra hệ thống cung cấp điện. Mấy người còn lại, lập tức đi cứu hộ các anh em bị thương."

Âm thanh đồng loạt vang lên "Dạ", Lạc Mẫn kêu lên: "Tự ca, anh thế nào rồi?"

Tôn Cạnh lúc này mới buông y ra, nhường đường cho y xuống lầu.

Chu Tự vững vàng đi xuống cầu thang rải rác thi thể cùng máu tanh, cười nói: "Tôi còn sống, cũng không bị thương."

Lạc Mẫn vui mừng mà thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lúc này mới hiện nụ cười tươi: "Vậy là tốt rồi."

Chu Tự thấy hắn, lúc nãy bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, gương mặt liền biến sắc: "A Mẫn, A Ngạn còn đang ở lầu một."

"Cái gì?" Lạc Mẫn kinh ngạc. "A Ngạn? Nó … nó sao lại tới đây?"

"Là tôi dẫn cậu ta tới đây chơi." Chu Tự có chút ân hận nói. "Tôi sợ cậu ta một mình ở nhà sẽ chán, nên muốn dẫn cậu ta ra ngoài chơi. Tôi có cho Tiểu Lý theo cạnh cậu ta, chắc là cũng không có vấn đề gì đâu."

Tôn Cạnh cũng nhanh chóng nói giúp: "Đúng vậy, Tiểu Lý rất thông minh, hẳn là có thể bảo vệ được A Ngạn."

Lạc Mẫn liếc mắt nhìn hai người bọn họ, trong lòng vẫn là sốt ruột, chạy ào vào đại sảnh, kêu lớn: "A Ngạn, A Ngạn, em ở đâu?"

Qua một hồi lâu, mới nghe được tiếng trả lời yếu ớt: "Mẫn ca, em ở chỗ này."

Lạc Mẫn vừa nghe, càng gấp hơn, bước ngắn bước dài mà hướng nơi phát ra âm thanh đi tới. Có anh em cầm đèn pin chạy theo hắn, rất nhanh liền thấy một bàn đánh bạc bị nổ nát, có một thân thể đầy máu quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm Lăng Tử Hàn cũng từ phía dưới thân thể này truyền ra.

Lạc Mẫn cẩn thận dò xét cổ động mạch Tiểu Lý, lập tức phân phó người bên cạnh: "Y còn sống, các cậu phải cẩn thận, chậm rãi đưa y lên, mang đến trên lầu, lập tức cấp cứu."

"Dạ." Có mấy người đàn ông to lớn đi tới, cẩn thận mà mang người nằm trên mặt đất lên.

Lăng Tử Hàn bị sóng xung kích bạo tạc chấn động mạnh, đầu óc có chút choáng váng, yếu ớt nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, Chu Tự cũng đi tới bên cạnh, thấy thế lấy làm kinh hãi, vội vàng ngồi xổm xuống thân thiết hỏi: "A Ngạn, cậu thế nào rồi?"

Lạc Mẫn không động cậu, cẩn thận hỏi: "A Ngạn, có bị thương chỗ nào không?"

“Hình như … không có.” Lăng Tử Hàn cúi đầu mà nói. “Chỉ là hơi choáng.”

Lạc Mẫn thở phào nhẹ nhõm, đi qua bên cạnh cậu, lập tức bế lên: “Anh mang em ra ngoài, để bác sĩ kiểm tra một chút.”

Lúc này sòng bạc Empress đã thành một mảng hỗn độn, mọi người rối ren, có còi cảnh sát the thé vang lên, từ xa đến gần, chạy lại đây.

HẾT CHAP 13

Mục lục

AK-74:

AH-94

15. Quyển 1 - Chương 14

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sòng bạc Empress nổi tiếng khắp nơi giờ đây đã biến thành một bãi hoang tàn lẫn bệnh viện dã chiến.

Lầu một hoàn toàn thay đổi, thiếu chút nữa thành đất khô cằn, lầu hai thì chỉ có cầu thang cùng các ngã rẽ gần đó là dày đặc vết đạn, những chỗ khác thì hoàn toàn không có thiệt hại gì, những người thương vong đều được an trí tại chỗ này, từng bước mà xác minh thân phận từng người.

Bác sĩ Trần đưa theo mấy người bác sĩ, y tá chạy tới, lập tức tiến hành chữa trị.

Một đám cảnh sát hiện tại đã vào bên trong khách sạn khám xét hiện trường, Chu Tự cùng Tôn Cạnh đứng bên cạnh bọn họ, đưa ra bộ mặt không biết làm sao kêu oan, yêu cầu cảnh sát vì “người dân lương thiện nộp thuế đầy đủ” mà làm chủ, mau chóng điều tra rõ thủ phạm, đem ra trước pháp luật trừng trị.

Nhật Nguyệt Hội đóng thuế nhiều nhất Nam Cảng, sòng bạc này cũng được coi là một trong những sản nghiệp chính cung cấp nguồn vốn cho Nam Cảng, cảnh sát đối với hành vi của bọn họ cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở, nếu bọn họ không làm chuyện gì quá phận, thì cảnh sát cũng không xen vào làm gì. Lần này tại sòng bạc Empress lớn nhất nhì xảy ra nổ súng kịch liệt, ngay từ đầu bọn họ đã nhận được thông

báo rồi, chỉ là do bọn họ chần chừ chậm chạp đi tới, bọn họ không muốn tham gia việc tranh đấu nội bộ của xã hội đen, nhưng bọn họ cũng không muốn đắc tội với Nhật Nguyệt Hội, cho nên đợi khi tiếng súng không còn nữa, lúc này mới theo lệ lại đây xem và điều tra. Nghe Chu Tự nói, bọn họ đối với "Người bị hại" cũng theo lễ thói mà biểu hiện sự đồng tình cùng an ủi, rồi hứa rằng sẽ toàn lực điều tra và giải quyết, sớm ngày truy ra thủ phạm, đem ra pháp luật.

Mỗi người đều bận rộn giải quyết nhiệm vụ của mình, Lạc Mẫn thì đang trông coi Lăng Tử Hàn, đây là lần đầu tiên trong thời khắc quan trọng mà hắn không ở bên cạnh Chu Tự.

Lăng Tử Hàn nằm ở trong phòng khách ở khu massage, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại vô cùng bình tĩnh.

Bạo tạc dữ dội đã phá hủy toàn bộ hệ thống camera tại đây, thế nhưng cậu vẫn không thiếu cảnh giác, nhấn đồng hồ đeo tay, phóng ra sóng gây nhiễu mạnh mẽ quét toàn phòng, sau đó mới bộc lộ bản thân, thản nhiên nhìn Lạc Mẫn, nhẹ giọng nói: "Anh vì muốn cứu Chu Tự, ngay cả mạng cũng không màng, có phải là thật sự yêu y?"

Lạc Mẫn ngẩn ra, nhất thời không lên tiếng. Lăng Tử Hàn im lặng nhìn hắn, không hề có ý gây sự, nhưng đôi mắt lặng sâu như không đáy như muốn xuyên thấu vào trong lòng hắn. Hắn hơi trầm ngâm, không có che giấu, nặng nề gật đầu: "Đúng vậy, tôi yêu y."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn một hồi, lúc sau mới dời tầm mắt, nhàn nhạt nói: "Anh không thích hợp làm tay trong, không bằng thay đổi dự định một chút đi. Thân thủ của anh rất tốt, rút khỏi đây, chuyển sang tổ hành động làm cũng được lắm."

Lạc Mẫn do dự thật lâu, sau mới nhẹ nhàng nói: "Tôi nhận lệnh tới đây, cũng đã được 6 năm, đi theo Tự ca cũng gần 5 năm. Y … rất thấu hiểu sự đời, đối với tôi cũng vô cùng thương yêu và chăm sóc. Ngay từ đầu tôi còn chưa thích ứng với cuộc sống này, thế nhưng có một lần cùng Ngũ Mai bang dùng binh khí đánh nhau, y vì cứu tôi, đã khiến bản thân bị chém 7 đao, trúng 3 phát súng, thiếu chút nữa mất mạng. Bắt đầu từ khi đó, tôi … thật lòng mà yêu y. Hiện tại, cho dù mất mạng, cũng xem như là trả lại ơn cứu mạng cho y, tôi cam tâm tình nguyện. Cũng bởi vì tôi liều mạng vì y, cho nên mới có được địa vị và thế lực như hiện nay, đối với nhiệm vụ của tôi cũng mang lại rất nhiều thuận lợi. A Ngạn, những điều mà cậu nói …. tôi hiểu rất rõ, tôi quả thật không thích hợp làm tay trong nữa, chỉ là … tôi liều mạng nhiều năm như vậy, hôm nay khó khăn lắm mới có được vị trí này, giờ đây muốn tôi buông tay, thật sự rất đáng tiếc, đối với nhiệm vụ của chúng ta mà nói, cũng không có lợi. Cho nên, tôi … vẫn rất do dự, không muốn … cứ như thế … từ bỏ."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: "Tôi không phải thượng cấp của anh, kỳ thực cũng không cùng tổ với anh, nên không tiện nói gì. Có thể tình huống hiện nay của anh đối với nhiệm vụ chung rất có lợi, cũng không có gì là không thể. Nhưng điều này tôi cũng không khẳng định được rốt cục là tốt hay xấu, tôi cũng không có tư cách chỉ trích hoặc là ra lệnh cho anh. Chúng ta là người một nhà, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở anh mà thôi, anh không nên động tình với người trong lúc thi hành nhiệm vụ, sẽ rất nguy hiểm. Tôi chỉ hy vọng, anh sẽ không vì tình cảm cá nhân mà làm ảnh hưởng tới sức phán đoán cùng năng lực hành động của bản thân."

Lạc Mẫn lần này không có chần chờ, lập tức gật đầu: "Mọi việc tôi đều có chuẩn bị, cậu yên tâm. Tôi dù có yêu y, cũng không phản bội Tổ quốc, cũng không làm trái lời thề của mình."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn mỉm cười, cũng không đề cập đến vấn đề này nữa. Cậu nhẹ giọng hỏi: "Người lúc trước đưa tôi đến Mộc Lý như thế nào rồi?"

Lạc Mẫn nở nụ cười: "Tôi là xã hội đen, tự nhiên không cần giảng đạo lý. Vào lúc ban đêm tôi chạy tới trường của y, lời nói ngắn gọn, thần sắc nghiêm nghị mà buộc y biến mất một khoảng thời gian. Y qua ngày hôm sau viết đơn nộp hiệu trưởng xin nghỉ bệnh, tôi liền sắp xếp cho y xuất ngoại."

Lăng Tử Hàn cười cười: "Thân phận của anh quả nhiên thật có lợi. Uhm, như vậy là tốt rồi. Hiện tại xem ra, tôi không thể đi được. Anh tuy rằng đã dẹp bỏ manh mối, nhưng những người cố tình muốn điều tra ra tôi cũng chỉ là vấn đề thời gian. Thái độ của Chu Tự gần đây đối với tôi có chút kì quái, tôi nghĩ là do y đang nghi ngờ tôi, cho nên muốn thử tôi. Đối với chuyện này, anh cứ để mặc, không cần cần ngăn. Nếu như y đã nghi ngờ, như vậy sợ rằng bản thân anh cũng không thoát khỏi sự hoài nghi, cho nên, chúng ta càng phải cẩn thận. Anh nên biểu hiện thế nào cứ như vậy mà biểu hiện, không cần do dự. Tôi không biết việc ở chung của anh cùng Chu Tự, bất quá, nên ghen thì cứ ghen, nên tức giận thì cứ tức giận, không được thể hiện bất cứ thái độ nào không phù hợp với tình trạng hiện tại của anh, hiểu chưa?"

"Tôi hiểu rõ, cậu yên tâm." Lạc Mẫn dường như biết cậu đang nói cái gì, khóe môi không khỏi nở nụ cười. "Chu Tự chọc giận gì cậu sao? Tính cách y là như vậy, cứ thế mà làm. Từ ngày đầu tiên tôi biết y, y đã theo đuổi tôi rồi. Y càng lớn càng đẹp, những người có ý với y đếm không hết, những người muốn thượng y cũng không ít, khiến y ngán đến tận cổ, cho nên y thấy càng khó càng xông tới. Y vẫn thường có hứng thú với những người ngay từ đầu không có ý lên giường với y, đương nhiên ít nhất người đó cũng phải thuận mắt y. Y coi đó như một lời khiêu chiến, đem người không thích y dụ dỗ lên giường, y nghĩ thế rất thú vị, haha, rất dễ thương đúng không?"

Lăng Tử Hàn nhịn không được đưa tay lên vuốt tóc, nghĩ cũng không ra nên hỏi hắn: "Anh có nghĩ rằng y yêu anh không?"

"Nói như thế nào đây?" Lạc Mẫn nhún vai. "Tôi nghĩ là yêu. Y từ trước tới giờ cùng người khác ân ái xong sẽ đi, sẽ không dẫn người về nhà mình, cũng sẽ không đi tới nhà của người ta, càng đừng mong ngủ chung với y. Chỉ khi y cùng một chỗ với tôi, hoặc là tới nhà tôi, hoặc tôi tới nhà y, cùng tôi ân ái trên giường, sau đó ôm nhau yên lành mà ngủ thẳng tới sáng, có nhiều khi mấy ngày liền ở bên nhau. Tôi nghĩ, đây cũng có thể coi là yêu đi? Tôi với y vốn quen sống trong môi trường đầy biến động, cũng không biết bình thường người ta thể hiện tình yêu như thế nào."

"Anh nói vậy cũng có lý." Lăng Tử Hàn cười khanh khách. "Nhưng ít ra anh còn hơn tôi, tôi thậm chí không biết tình yêu là như thế nào. Nếu như anh nghĩ vậy, có thể là thật vậy."

Lạc Mẫn nhìn khuôn mặt tươi cười dễ thương của cậu, nhịn không được hỏi: "Cậu chưa từng yêu sao?"

Lăng Tử Hàn chần chờ một chút, mới nhẹ giọng nói: "Chưa từng."

Lạc Mẫn quý mến mà xoa đầu cậu, cười nói: "Thực là cậu lớn lên cũng không khác gì một đứa nhóc."

Lời còn chưa dứt, Chu Tự đã mở cửa bước vào, nghe vậy cười nói: "A Ngạn không có việc gì chứ?"

Lạc Mẫn cười tươi: "Đúng vậy, khá tốt."

Lăng Tử Hàn nhìn về phía hắn, sắc mặt đã trở nên ôn hòa.

Phía sau Chu Tự là bác sĩ Trần. Ông tiến lên kiểm tra toàn diện Lăng Tử Hàn, lại hỏi tình huống bị tập kích lúc nãy, mỉm cười nói: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là đại não bị chấn động, nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi. Nhưng, nếu có hiện tượng nôn mửa, phải lập tức đến bệnh viện kiểm tra."

Lạc Mẫn vội vã đáp lời: "Được, bác sĩ Trần, làm phiền chú rồi."

Bác sĩ Trần nhìn người thiếu niên nằm trên giường massage rộng lớn, vừa nhìn qua khí chất của cậu không giống như người của xã hội đen, trong lòng tuy rằng có chút tiếc nuối, trên mặt cũng chỉ có thể mỉm cười khách khí, nhìn Lạc Mẫn nói rằng: "Mẫn ca quá khách khí, thân thể em họ của anh rất yếu, lần này lại bị chấn động, cần phải nghỉ ngơi nhiều mới được."

"Vâng, tôi hiểu." Lạc Mẫn gật đầu. "Cảm ơn bác sĩ Trần."

Lăng Tử Hàn bỗng nhiên nhìn về phía Chu Tự, sợ hãi hỏi: "Tự ca, người kia … vị đại ca đã bảo vệ em như thế nào rồi?"

Chu Tự ôn hòa nói: "Y không sao, tuy rằng nhìn thấy máu chảy nhiều, nhưng chỉ là tổn thương da thịt, không nguy hiểm đến tính mạng."

Lăng Tử Hàn thở dài an tâm, đưa mắt nhìn Lạc Mẫn nói: "Mẫn ca, phiền anh thay em cảm ơn y, lần này nhờ y đã cứu em."

"Yên tâm đi, A Ngạn, đó là điều đương nhiên." Lạc Mẫn nhẹ nhàng mà xoa mặt cậu, trên mặt tràn đầy nét cười yêu thương. "Nghỉ ngơi cho tốt vào, đừng suy nghĩ nhiều."

Chu Tự nhìn thấy tay của Lạc Mẫn cứ xoa nhẹ mặt của Lăng Tử Hàn, bỗng nhiên cảm thấy rất chướng mắt, liền tiến lên, nhanh chóng đưa tay vuốt vuốt lại tóc người thanh niên tái nhợt kia, ôn nhu nói: "Lần này là Tự ca không tốt, đáng lẽ không nên để cậu gặp nguy hiểm như vậy, may là cậu không có việc gì, tôi phải tạ lỗi nhiều mới được."

"Tự ca, em không … không có việc gì." Lăng Tử Hàn nhìn thoáng qua Lạc Mẫn, hơi hơi nghiêng đầu, dường như muốn né tay của y.

Chu Tự mỉm cười, phảng phất như không biết, ngón tay thon dài hạ xuống mép tóc, vẫn quấn quanh ngón tay một chốc, rồi mới buông ra.

Lăng Tử Hàn lại nhìn về phía Lạc Mẫn, ánh mắt rất rõ ràng. Người này trước mặt anh làm trò như thế,

rốt cuộc là có ý gì?

Lạc Mẫn nhìn Chu Tự rất giống như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm, không khỏi hơi hơi lắc đầu, liền đến bên cạnh ôm thắt lưng y, đưa y ra ngoài cửa: "Được rồi được rồi, đừng làm phiền A Ngạn nghỉ ngơi. Bên ngoài nhiều việc như vậy, chúng ta thương lượng một chút cách giải quyết vấn đề cho tốt. Trong đám người đó hình như còn có người sống, nhanh chóng đi điều tra chủ mưu, đưa ra cho chú Nguyên xử trí …"

Chu Tự cũng không phản đối, liền cười hì hì theo hắn đi.

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại, trong lòng đã có điểm nghi hoặc. Cậu từ nhỏ đã chịu tang mẹ, năm tuổi bắt đầu bị cha huấn luyện nghiêm ngặt, chưa từng có cuộc sống bình thường của một thiếu niên, đối với tình yêu lại càng thêm mù mờ không rõ. Huấn luyện viên dù đã từng nhắc tới, bất quá cũng chỉ là từ góc độ sinh vật học để giải thích. Từ lúc cậu bắt đầu chấp hành nhiệm vụ tới nay, cũng chưa từng gặp vấn đề nào nhiễu loạn như vậy, đa phần đều là hoàn thành nhanh chóng rồi dọn dẹp sạch sẽ ra đi.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cuộc sống tình cảm bình thường của người bình thường. Tuy rằng nếu nói cho đúng thì Chu Tự cùng Lạc Mẫn không thể tính là người bình thường, căn bản là nhân vật quan trọng trong xã hội đen, nhưng so với cuộc sống của cậu mà nói, thì rốt cuộc đã có tình vị, cứ như là nhìn vào ống kính vạn hoa, muôn màu muôn sắc, biến hóa khôn lường, làm cậu không kịp nhìn, cũng không thể hiểu được.

HẾT CHAP 14

Mục lục

16. Quyển 1 - Chương 15

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sòng bạc Empress bị tập kích, Chu Tự cùng Lạc Mẫn vô cùng bận rộn, đi từ sáng sớm tới tối mịt mới về, cả hai luôn đi cùng nhau, trông vô cùng ăn ý.

Lăng Tử Hàn nhìn hai người kia sóng vai đi ra ngoài, chỉ cảm thấy bọn họ ngay cả bóng lưng cũng rất xứng đôi, sau đó sẽ mỉm cười, tự thấy bản thân mình rất buồn cười vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà vui.

Đem bữa sáng đã dùng qua dọn dẹp sạch sẽ, cậu liền vào phòng sách, giống như lúc trước mà lên mạng đánh cược. Lúc này, cậu chú ý thấy, phần mềm máy vi tính của Lạc Mẫn đã nâng cấp hệ thống chống Presence.

Từ năm 2012, khi công ty IBM (1) hướng toàn cầu muốn phát triển kỹ thuật Presence, liền xảy ra chấn động mạnh. Kỹ thuật Presence là một loại phương pháp tìm người thông qua internet. Thông qua tài khoản đăng ký cá nhân có thể biết được người mà mình cần tìm ở đâu, dùng thiết bị gì để lên mạng, là PC (2), hay là PDA trên điện thoại di động (3). Một số chương trình ứng dụng của Presence còn có thể giúp nhận định được người đăng ký sử dụng thiết bị nào, từ đó cho hệ thống mẹ lựa chọn điều kiện tốt nhất để truyền thông tin đến cho người sử dụng: nếu như người đó sử dụng PC thì có thể dùng hình thức liên lạc bằng tần số còn nếu người đó sử dụng laptop thì có thể dùng hình thức liên lạc bằng văn bản còn nếu như người đó dùng điện thoại, thì có thể dùng hình thức liên lạc bằng âm thanh. Kỹ thuật GPS (4) được cài đặt trong điện thoại còn có thể truy ra vị trí chính xác của người sử dụng, vị trí sai số không vượt lên trên 3 mét. Bọn họ tuyên bố, loại kỹ thuật này mang lại một điều bất lợi đó là như một dây quấn quanh cổ không được tự do cứ như: "Bạn có thể ngồi yên thân một mình sao?"

Hiện tại, loại kỹ thuật này đã phát triển lên cao đến cực điểm, kết hợp với wireless (5) tốc độ cao, bất kì ai đều có thể trong thời gian rất ngắn tìm được người mà mình muốn tìm, cho dù người này đang ở nơi nào. Vì vậy, mọi người đối với việc bảo hộ cá nhân mình cũng chú ý nhiều hơn bao giờ hết, theo thời theo thế các công ty phần mềm cũng tung ra các "thiết bị bảo hộ", những chương trình "tấm chắn" cũng được nâng cấp thành kĩ thuật làm nhiễu sóng lắp đặt cho các khách hàng, thậm chí còn có khả năng truy ngược lại, lần dò ra tên đang có ý định truy tìm thông tin của mình.

Lúc này kỹ thuật Presence cùng chống Presence cứ như là bệnh và vacxin, hacker cùng phản hacker, là đạo cao nhất trì, ma cao một trượng (6), "Shield Internet" (7) được nâng cấp, thì kỹ thuật thăm dò cùng điều tra cũng biến đổi thành nhiều phương thức mới.

Đây là phiên bản mới nhất của phản Presence được cài trong máy của Lạc Mẫn, nhưng dù sao phần mềm này cũng chỉ là phần mềm bình thường mà người dân sử dụng, nếu so ra thì tổ chức tình báo sử dụng phần mềm cao cấp hơn nhiều. Tại bộ phận An Ninh Quốc Gia, toàn bộ đều được thiết lập thiết bị cao cấp nhất, tập hợp trong đó nhiều người đã từng là cao thủ hacker, trong vấn đề thiết kế phần mềm phản Presence cùng Presence so với các công ty bên ngoài còn cao hơn vài bậc. Đồng hồ đeo tay của cậu cũng là chương trình phần mềm của Bộ thiết kế riêng cấp cho, chỉ là bình thường thì cậu rất ít dùng, để tránh cho người khác chú ý hoặc cảnh giác. Trừ chiếc đồng hồ đó ra, hiện tại cậu không mang theo bất kì thiết bị điện tử nào, tất cả các loại máy tính, điện thoại di động, DV, v.v, như vậy có thể tăng thêm độ khó cho những người truy tìm.

Mỗi ngày, như thường lệ, cậu đều tỉ mỉ xem qua cùng nghiên cứu các xác suất thua lỗ, sau đó mới đặt cược. Cậu đặt tỉ lệ thắng dao động ở khoảng 60%, cho nên mỗi khi kết toán lãi suất cũng có được phần dư chút ít. Nhìn tiền tổng của mình không có xuất hiện số âm, cậu sẽ cười tỏ nét hài lòng, càng lộ ra khuôn mặt trẻ con đơn thuần.

Chạng vạng cùng ngày, Chu Tự cùng Lạc Mẫn trở về sớm hơn bình thường. Khi bọn họ vừa vào cửa, Lăng Tử Hàn đang chơi game mini đánh quái thú, vui đến quên hết mọi việc. Chu Tự đứng ở phía sau cậu, nhìn một hồi, cũng cười lớn.

Máy vi tính của Lạc Mẫn là loại tối tân nhất, có hai màn hình phản quang, một cái đặt trên bàn bằng tinh thể lỏng 21 tấc Anh (8), một cái còn lại là màn hình siêu lớn được thiết lập âm tường. Lúc này, trên mặt tường đối diện bọn họ là khung cảnh tranh đấu dữ dội, kết hợp cùng với âm thanh được truyền ra, cho dù chỉ đứng ở một bên nhìn, cũng có thể cảm nhận được bầu không khí vui vẻ.

Chu Tự nhìn, đưa tay ôm chầm vai Lăng Tử Hàn, còn tay kia thì vuốt nhẹ tóc cậu.

Lăng Tử Hàn kêu to: “Mau buông, sắp chết rồi.”

Chu Tự cố ý không buông.

Lăng Tử Hàn động tác chợt chậm lại một chút, lập tức lọt vào vòng vây, sau đó nghe quái thú kêu gào một trận, liền hiện lên GAME OVER. Lăng Tử Hàn tức giận tắt đi máy vi tính, đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Tự cười ha ha, nhào lên trước ôm cậu vào lòng, vô cùng thân thiết nói: “Đừng nóng giận, nếu không tôi tìm hai người cao thủ PK (9) giúp cậu.”

“Không muốn.” Lăng Tử Hàn thể hiện tính trẻ con liền nhanh chóng từ chối, xoay người muốn đẩy y đi.

Chu Tự ngược lại càng ôm chặt cậu, nhịn không được đưa tay lên vuốt ve chóp mũi thanh tú.

Lạc Mẫn từ trong phòng bếp đi ra, không khỏi lắc đầu, cười nói: “Được rồi, anh đừng chọc cậu ấy nữa, nhanh ăn cơm thôi.”

Chu Tự lúc này mới buông tay, cười hì hì nhanh chóng tới phụ dọn bàn.

Lăng Tử Hàn cũng đi giúp xới cơm.

Chờ khi đã ngồi vào bàn, Lạc Mẫn thân thiết nhìn Lăng Tử Hàn nói: “A Ngạn, tối nay chúng tôi có hành động, em đi theo cùng anh.”

Lăng Tử Hàn giật mình mà nhìn về phía hắn: “Em cũng phải đi sao?”

“Ừ.” Chu Tự mỉm cười nói. “Tập kích khách sạn chúng ta lần này chính là người của Ngũ Mai Bang, cho nên chúng ta muốn triển khai hành động để trả thù. Bất quá, chúng tôi còn nhận được tin báo, Ngũ Mai Bang không chỉ muốn giết tôi, còn muốn giết A Mẫn. Hắn sợ những người đó tìm không được hắn sẽ quay qua đối phó cậu, cho nên, trong khoảng thời gian này cậu đi theo chúng tôi, đó là cách an toàn.”

“Vâng.” Lăng Tử Hàn rất nghe lời gật đầu nhẹ, nét mặt vô cùng dễ thương.

Lạc Mẫn ôn hòa nói: “Em yên tâm, có anh ở đây, em sẽ không có việc gì đâu.”

“Vâng.” Lăng Tử Hàn rất tin tưởng mà lại gật đầu.

Chu Tự nhìn dáng dấp nhu thuận của cậu, không khỏi buồn cười.

Cơm nước xong, trời đã tối rồi. Lạc Mẫn vào phòng, lấy ra một khẩu súng Glock, hỏi cậu: "Em từng dùng súng qua chưa?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu.

Lạc Mẫn liền đối với cậu làm mẫu một chút: "Em xem, rất đơn giản, nếu có người hướng về phía em mà nổ súng, thì em phải nhắm ngay thân thể của người đó mà bắn, ngàn vạn lần không được chần chờ, hiểu chưa?"

Lăng Tử Hàn có chút do dự, lúc này mới gật đầu.

Chu Tự tiêu sái mà dựa vào sát tường, mỉm cười nhìn hai người bọn họ, nhìn thấy biểu tình có chút nao núng của Lăng Tử Hàn, không khỏi an ủi: "A Ngạn, cây súng mà cậu cầm, cũng chỉ để phòng xảy ra chuyện thôi. Nói chung chúng tôi nhất định sẽ che chở cho cậu, sẽ không dễ dàng bắt cậu nổ súng đâu. Bất quá, cậu cũng đừng tùy tiện nổ súng, như thế, cả tôi và Mẫn ca cậu có thể gặp nguy hiểm."

Lăng Tử Hàn vốn có ý định nhận lấy cây súng, nghe vậy liền rụt tay về: "Vậy … em không nhận đâu."

Lạc Mẫn cười kéo tay cậu ra, đem súng đặt vào tay cậu: "Cây súng này cũng là để bảo vệ thôi, cầm thôi chứ không cần nổ súng. Em cứ cầm lấy, dù là không nổ súng, cũng có thể hướng đối phương hù dọa, khiến y nhảy dựng lên mà chạy."

Chu Tự nghe xong, cười đến ngửa tới ngửa lui: "Ừ, lời này nói đúng, cũng như là uy hiếp bằng vũ lực."

Lạc Mẫn cũng nhịn không được cười ra tiếng.

Lăng Tử Hàn dường như cảm thấy đúng, liền nhận lấy cây súng lục, nhưng chỉ biết cầm trong tay, không biết nên làm cái gì tiếp theo.

Lạc Mẫn đi tới bên cạnh cậu, đem súng cắm vào bên hông, sau đó giúp cậu mặc áo chống đạn, cuối cùng mặc áo khoác kéo khóa che giấu cẩn thận cho cậu: "Như vậy là tốt rồi!"

Chu Tự cũng không đùa nữa, đưa tay ra nhìn một chút, nói rằng: "Vậy chúng ta đi thôi!"

Đi xuống lầu, bọn họ hai người không có cùng nhau hành động, mỗi người bước lên một chiếc xe jeep, rồi tự mình nổ máy chạy đi.

Lăng Tử Hàn ngồi ở trên xe Lạc Mẫn, vẫn không mở miệng hỏi. Lạc Mẫn đem xe hướng thẳng vùng ngoại

ô mà chạy, trái phải hai bên người ở càng ngày càng ít, sau đó xuất hiện một dàn nhà trệt được sắp đặt ngay ngắn, vừa nhìn thì biết đó là khu kho hàng.

Lạc Mẫn nhẹ giọng nói với cậu: "Lần này tôi cùng Tự ca binh chia làm hai đường, y dẫn người đi phá hộp đêm Huy Hoàng của Ngũ Mai Bang, tôi đi thiêu hủy kho hàng vũ khí của chúng. Chúng tôi nghe nói Ngũ Mai Bang mới chuyển hơn 300 kg heroin từ Philippines qua, đang đặt tại đây. Hừ, tôi muốn đốt sạch hết, cho bọn chúng tán gia bại sản."

Lăng Tử Hàn nghe, chậm rãi gật đầu.

Trên tư liệu mà cậu đã xem qua có nói rõ, trong giới xã hội đen B quốc, hai đại bang phái lớn nhất chính là Nhật Nguyệt Hội cùng Ngũ Mai Bang, Nhật Nguyệt Hội chủ yếu kinh doanh sòng bạc cùng buôn lậu súng ống đạn được, còn chủ nghiệp của Ngũ Mai Bang lại là mại *** cùng buôn lậu thuốc phiện. Bởi vậy, từ chính giới, cảnh giới đến người dân bình thường, đối Nhật Nguyệt Hội ấn tượng cũng tốt hơn. Có thể thấy rõ điều đó qua việc bang chủ Lý Nguyên của Nhật Nguyệt Hội sau khi bước vào chính giới, có thể cấp tốc ngồi vào vị trí chủ tịch quốc hội hội nghị quốc dân, còn đến khi Ngũ Mai Bang vào chính giới, lại bị chèn ép, không thể tự ý hành động. Mấy năm gần đây, hai đại bang phái trước sau như nước với lửa, vẫn luôn trong tình thế giằng co cực liệt.

Hộp đêm Huy Hoàng là ổ mại *** lớn nhất Nam Cảng, cũng là cây hái ra tiền của Ngũ Mai bang. Chu Tự dẫn người đi phá, xem như là diệt đi nguồn sống. Lạc Mẫn lại đi thiêu hủy kho hàng, vậy còn độc ác hơn. Hơn 300kg heroin, tại thị trường quốc tế có giá hơn 200 triệu đola Mỹ, nếu cứ như vậy mà đốt đi, chẳng biết Ngũ Mai Bang từ nay về sau có thể gượng dậy nổi hay không? Bất quá, đối với hành động lần này, Lăng Tử Hàn tự nhiên là rất tán thành. Nhiều chất có hại như vậy, đã hủy diệt đi biết bao gia đình, hại chết bao nhiêu người, tuy nói rằng những việc này phải thuộc về cảnh sát quản lý và xử lý, theo lẽ thường không có liên quan tới cậu, nhưng nếu đã nhúng tay vào rồi, cậu cũng sẽ không thờ ơ, nhất định sẽ dốc toàn lực.

Suy nghĩ một chút, cậu hỏi: "Chỉ có một mình anh hành động sao?"

"Không phải. Còn có 5 người khác nữa, bọn họ luôn luôn theo phía sau tôi." Nói xong, Lạc Mẫn dừng xe lại tại một nơi xa. "Trừ khi nào không còn cách nào khác, cậu không nên động thủ."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi hắn: "Để tôi đi với anh, là ý của anh, hay là ý của Chu Tự?"

"Ý của Chu Tự." Lạc Mẫn thở dài. "Tôi cũng biết là y muốn thử cậu, nhưng tôi lại không thể phản đối. Tin tức của bên Ngũ Mai Bang là thật, là do chính người của tôi truyền đến, dường như bọn họ đang định lúc cậu có một mình mà công kích bất ngờ. Cho nên, tôi cảm thấy việc đem cậu theo là hợp lý, có tình huống khẩn cấp gì cũng có thể phối hợp cùng nhau, hoặc là yểm hộ cậu rời khỏi."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Tôi hiểu rõ rồi. Anh yên tâm, tôi biết làm như thế nào."

Lạc Mẫn ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời. Trong đêm, chỉ có một vầng trăng khuyết soi rọi, chẳng còn nguồn

sáng nào nữa. Khắp nơi mù mịt, một mảnh tối đen, chỉ có khu kho hàng đằng xa, dưới các mái hiên đều có hai ngọn đèn chân không, càng làm tăng thêm sự ảm đạm chung quanh, vô cùng thuận lợi cho hành động lần này.

Lạc Mẫn mang theo Lăng Tử Hàn chạy về phía trước. Vì để đề phòng có người hoài nghi, hắn chạy không nhanh, trước sau vẫn giữ tốc độ để một người chưa qua huấn luyện nhưng vẫn có thể đuổi kịp. Thể lực Lăng Tử Hàn tất nhiên là đã khôi phục không ít, đi lại nhanh nhẹn theo sát phía sau hắn, nhanh chóng tiếp cận mục tiêu.

Lạc Mẫn đội tai nghe mini wireless, đem đồng hồ đeo tay trên tay tới gần miệng, nhẹ giọng gọi thuộc hạ, hỏi tình huống.

Rất nhanh, những người đã mai phục sẵn tại đây một ngày đêm hướng hắn báo cáo kết quả quan sát.

Thủ vệ Ngũ Mai Bang ở chỗ này chỉ có hai mươi người, buổi tối có mười người nhận trách nhiệm, nhưng trên cơ bản đều ở phòng trực ban đánh bài hoặc chơi vi tính, rất ít đi ra tuần tra, còn những người trực ca sáng, hiện tại đều đang ngủ, giải quyết cũng nhanh lẹ hơn. Những kho hàng này đều mang kết cấu chủ yếu bằng gỗ, thuộc về kiến trúc nhiên liệu dễ cháy. "Hàng" của bọn chúng rất có khả năng đặt tại trung tâm khu hàng số A7, nhưng cũng không thể khẳng định.

Lạc Mẫn hạ lệnh, đem người Ngũ Mai Bang giết sạch, thiêu hủy toàn bộ kho hàng của chúng.

Nhật Nguyệt Hội quả nhiên không hổ là trùm buôn lậu vũ khí, bọn Lạc Mẫn mang tới đây toàn là đạn lửa kiểu mới nhất của Mỹ mới nhập về không lâu. Lăng Tử Hàn nhìn mà buồn cười, chỉ sợ cả bom, tên lửa cùng pháo, có khi đạn hạt nhân họ cũng có.

Năm thuộc hạ của Lạc Mẫn khiêng ra một loại súng phóng khí lửa tựa như rocket, đem đạn nhét vào, hướng thẳng vào khu kho hàng, hỏa tiễn liền lập tức mạnh bạo khai nổ, bắn ra một nguồn sáng dài gần nửa thước, vừa tiếp xúc với kho liền nổ lớn, sau đó như lửa gặp củi khô mà bốc cháy dữ dội.

Lập tức, cả khu kho hàng liên tiếp mà dấy lên một ngọn lửa.

Người của Ngũ Mai Bang tất cả đều kinh hãi, liền cầm súng chạy vọt ra, nghênh tiếp bọn họ là từng làn đạn như mưa.

Năm thuộc hạ của Lạc Mẫn cùng hắn ở các vị trí khác nhau, một bên phóng lửa một bên giết địch. Lạc Mẫn đặc biệt lưu ý đã có vài người không muốn sống mà chạy nhanh vào kho hàng A7, lập tức hiểu rõ, heroin chính xác là đặt tại đó, lúc này mệnh lệnh ra toàn lực tấn công vào kho hàng A7.

Ngay tức khắc, một làn đạn lửa nhắm thẳng vào đó. Những tên lửa đạn được đặc chế đặc biệt, chỉ cần gặp vật, liền lập tức bùng cháy, không cách nào dập tắt. Mấy người kia trong biển lửa kêu thảm thiết, nhưng cũng nhanh chóng nín lặng.

Lạc Mẫn sợ Lăng Tử Hàn bị đạn lạc bắn trúng, hoặc bị trúng những sóng lửa thiêu cháy đằng xa, nên phân phó chỗ bí mật cho cậu. Lăng Tử Hàn xem qua trận thế, cũng biết cậu không cần phải ra tay giúp đỡ, chính bọn họ đã có thể đối phó, liền an an ổn ổn mà trốn trong góc.

Ngọn lửa không ngừng từ các kho hàng bốc cao lên, trong đêm như con hỏa long, vô cùng to lớn. Âm thanh tường cháy, tiếng súng cùng tiếng kêu thảm thiết của người liên tiếp vang lên, rất có lợi trong việc che giấu hành động tập kích trong bóng tối.

Lăng Tử Hàn bỗng nhiên cảm giác được xung quanh xuất hiện khác thường, cũng đã không kịp lánh.

Có bốn người song song hướng cậu nhào tới, một người một tay vòng quanh cổ cậu, một tay cầm khăn tay bưng kín miệng mũi cậu, mặt khác ba người kia cầm hai tay cùng hai chân cậu, vững vàng mà chế trụ cậu.

Cậu lập tức hiểu rõ bốn người này là nhắm tới cậu, trong khăn tay chắc hẳn là thuốc mê cực mạnh.

Cậu vùng vẫy mười giây đồng hồ, dần dần giảm bớt lực, thân thể nặng nề mà rũ xuống, có lẽ là đã hôn mê.

Thấy vậy bốn người kia tinh thần mới dần thả lỏng, lực đạo trên tay trong nháy mắt không tự chủ được cũng buông dần ra, lập tức liền nhanh chóng đem dây lại, dự định trói cậu.

Nhanh như chớp, ngay lúc đó, tứ chi của Lăng Tử Hàn giống như cá, trơn trượt mà thoát ra sự nắm giữ của ba người kia. Mũi chân phải cậu đá mạnh lên đầu của người đang nắm chân, hai tay ra quyền sắc bén như đao, hướng hai bên tay toàn lực chém ra. Thanh âm cổ họng nát vang ra rất nhỏ, sau đó hai tay cậu nhanh chóng như sấm chớp, vươn ra phía sau bẻ quặc đầu người ở phía sau, một phát hữu lực, chỉ nghe "Bộp" một tiếng, xương cổ người nọ đã gãy.

Bốn người cùng lúc té trên mặt đất, mất mạng tại chỗ. Lăng Tử Hàn theo đà mà ngã xuống mặt đất, tay phải đồng thời rút súng ra, hướng về phía hai giờ tính theo cậu là trung tâm. Trong khoảng khắc chỉ mành treo chuông, tay cậu vẫn dừng ngay động tác ấn cò súng, cả người đông lại, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng như thế, phảng phất cứ như pho tượng.

Trong bóng tối, người đứng nơi đó chính là Lạc Mẫn.

Hắn mặc dù đang chỉ huy hành động, cũng không ngừng quay đầu lại lưu ý an toàn của Lăng Tử Hàn. Ngay trong lúc bốn người kia chế trụ cậu định bắt cậu đi, hắn lập tức liều lĩnh xoay người lại chuẩn bị cứu viện. Nhưng lúc đó, hắn liền thấy hai tay cùng mũi chân của Lăng Tử Hàn đều chuẩn xác mà trúng yết hầu của kẻ tập kích, sau đó vặn gãy cổ của một người. Những động tác này hầu như đồng thời cùng hoàn thành một lúc, hơn nữa đều là một chiêu trí mạng. Hắn ngẩn ngơ, liền thấy Lăng Tử Hàn giơ súng lên, chỉ về phía hắn. Trong nháy mắt, hắn đã rõ, nếu như không phải Lăng Tử Hàn kịp thời thu súng, hắn đã chết. Tốc độ như vậy, căn bản là hắn không thể tưởng tượng được, không ai có thể vừa né tránh vừa đánh trả cùng một lúc như thế.

Hắn vẫn không biết một thanh niên nhìn ngây thơ và nhu nhược như Lăng Tử Hàn rốt cuộc là tới đây để

làm gì, mặc dù đang trong khách sạn tại Mộc Lý đã từng thấy cậu cầm súng qua, nhưng một người thanh niên đang hôn mê dù thế nào cũng không tỏa ra được sát khí hại người. Thế nhưng, giờ khắc này, hắn đã rõ. Người thanh niên này chính là một sát thủ bậc nhất. Giờ này khắc này, cả người cậu như một thanh lưỡi dao sắc bén, cho dù là tay không, cũng có thể đem người chém thành hai.

Lạc Mẫn ở trong Nhật Nguyệt Hội cũng có thể coi là tay súng bậc nhất, nhưng tốc độ của thanh niên kia so với hắn còn nhanh hơn gấp mười. Nếu như chân chính cùng hắn quyết đấu, Lạc Mẫn chỉ sợ trong lúc đó tại khoảng cách như thế này sẽ chết hơn mười lần.

Đêm đã khuya, tiếng súng tuy rằng vẫn còn vang, nhưng đã dần trở nên thưa thớt. Phía sau chính là ngọn lửa đỏ rực, Lạc Mẫn vẫn đứng ở trong bóng tối không nhúc nhích.

Lăng Tử Hàn hiểu được cảm giác của hắn, đem súng vắt vào bên hông, ung dung đứng dậy, hướng hắn vẫy tay.

Lạc Mẫn lúc này mới phản ứng, lập tức bước nhanh chạy tới.

Lăng Tử Hàn chỉ chỉ bốn người trên mặt đất: "Anh nhìn xem, có biết họ không?"

Lạc Mẫn lập tức cúi đầu, nhìn kỹ mặt của bốn người họ, lập tức lắc đầu: "Không nhận ra, bất quá xem trang phục cùng động tác bắt cóc cậu của bọn họ, không phải là người của Ngũ Mai Bang."

Lăng Tử Hàn nhanh chóng lục soát người của bốn tên đó. Bọn họ đều mang theo súng Glock, cũng không có gì ngạc nhiên. Ngoài ra còn có điện thoại di động, cái bật lửa, còn có điếu thuốc lá bán tại khắp B quốc, nhìn không ra đầu mối nào. Ngoài những thứ đó, còn có một người đeo đồng hồ đeo tay. Lăng Tử Hàn lấy tay che đi mặt đồng hồ cũng là camera mini, lúc này mới cẩn thận mà cởi dây đồng hồ của tên đó ra, hướng thẳng ngọn lửa mà ném vào.

Một lát, cậu thở dài: "Bọn họ hơn phân nửa là người của cục tình báo CIA. Được rồi, mau nhanh xử lý thôi."

Động tác Lạc Mẫn nhanh nhẹn cùng với cậu, đem bốn người họ ném vào trong ngọn lửa đang cháy rực.

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, đem toàn bộ vật dụng của bọn họ ném vào ngọn lửa, cháy sạch sẽ.

Lạc Mẫn hiểu rõ rằng cậu không thể đem những thứ này về, trong nhà có Chu Tự, còn có không ít máy camera cùng Paresence, thật sự là không thể lộ ra nửa điểm kẽ hở.

Lúc này, tất cả tiếng súng đều ngừng, thuộc hạ của Lạc Mẫn hướng hắn báo cáo, đã giết sạch toàn bộ người của Ngũ Mai Bang, kho hàng cũng đã cháy sạch.

Lạc Mẫn nghe xong, lập tức hạ lệnh: “Rút!” Sau đó, hắn cũng định rời khỏi.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: “Anh nên nhìn quanh một chút, xem còn quên … cái gì không?”

Lạc Mẫn bỗng nhiên nhận thức được vấn đề. Hắn trong giới xã hội đen đã lâu, tư duy đã bất tri bất giác giống như bọn họ. Hắn vẫn tin tưởng mấy bộ hạ đắc lực của mình, bọn họ sẽ không lừa dối hoặc là phản bội hắn, lại không nghĩ rằng lúc này là tình huống đặc biệt, một chút sơ sẩy cũng có thể thí mạng.

Suy nghĩ một chút, hắn hướng Lăng Tử Hàn cười cười áy náy, sau đó cùng cậu đi xung quanh toàn bộ kho hàng.

Đến tận khi xác nhận không còn người sống, lửa cháy khắp nơi, lúc này hai người mới xoay người, chạy vào trong bóng đêm.

HẾT CHAP 15

Mục lục

(1) IBM: http://vi.wikipedia.org/wiki/IBM.

(2) PC – Personal Computer: http://en.wikipedia.org/wiki/Personalcomputer.

(3) PDA – Personal digital assistant – thiết bị hỗ trợ cá nhân: http://vi.wikipedia.org/wiki/Thi%E1%BA%BFtb%E1%BB%8E

(4) GPS – Global Positioning System – Hệ thống định vị toàn cầu: http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%87th%E1%BB%9

(5) Wireless: thiết bị không dây.

(6) Câu nói chính xác: Đạo cao nhất xích, Ma cao nhất trượng, Đạo cao quá trượng Ma nhượng quy hàng – Cổ Đức.

(7) Shield Internet: Tường lửa.

(8) 1 tấc trung bình 2.54 cm (Hình ảnh của tivi).

(9) PK: đấu đối kháng trực tiếp trên mạng.

17. Quyển 1 - Chương 16

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngày thứ hai, tờ báo nổi tiếng Nam Cảng nhật báo tăng cường số trang báo cùng đưa thêm nhiều ảnh chụp đăng tin, "Sau khi khách sạn Empress bị một đám xã hội đen che mặt dùng súng tấn công, hộp đêm Huy Hoàng cũng có chung số phận."

Có người nói phương pháp tấn công tại hai bên đều giống nhau, những gã xã hội đen đều mặc đồ đen, trong tay cầm súng tự động, vừa chạy ào vào cửa liền nhắm trần nhà bắn phá, dường như cho khách có cơ hội chạy trốn, sau đó mới hướng đám bảo vệ mà nổ súng kịch liệt. Theo phân tích của truyền thông, những người đến chiếu cố cả hai nơi đều thuộc dạng phú hào hoặc quan viên cao cấp, mà loại hành vi của bọn xã hội đen này hiển nhiên không có ý tổn thương những người này, cho nên bọn họ không phải là lưu manh bình thường, có vẻ mang ý định trả thù là nhiều hơn. Có một phóng viên đưa tin trên TV lá gan lớn suy đoán, nghe phong phanh là hai lão bản của hai bang phái ở phía sau có mâu thuẫn, cho nên mới tập kích đối phương.

Có nhà kinh tế học bắt đầu phân tích tình hình sau khi cả hai nơi nổi tiếng tiêu phí nhiều nhất Nam Cảng bị cướp sạch, sẽ có ảnh hưởng gì tới GDP của Nam Cảng. Mà cảnh sát thì cứ luôn miệng nói, bọn họ đang gia tăng lực lượng để nhanh chóng phá án, nhanh chóng truy bắt hung thủ, hướng dân chúng bảo đảm, trị an Nam Cảng vẫn yên bình như cũ, kêu bọn họ cứ yên tâm mà vui chơi giải trí, không cần sợ. Chu Tự nở nụ cười sáng lạn trước phóng viên phỏng vấn, nói rằng nhất định nhanh chóng trùng tu lại khách sạn Empress, vì sự phát triển của nền kinh tế Nam Cảng mà đóng góp hết mình.

Trong giới xã hội đen cũng có tin tức lan truyền nhanh chóng, Ngũ Mai Bang mới từ ngoại quốc nhập về rất nhiều "rock candy" (1) bị một ngọn lửa thiêu cháy sạch, tổn thất hơn 200 triệu dolla Mỹ, là ai làm vẫn chưa rõ. Tuy rằng mọi người đều biết rõ, người có gan làm hành vi hung hãn như vậy hơn phân nữa chắc chắn là hai sát tinh anh tuấn phiêu lượng của Nhật Nguyệt Hội, nhưng không có chứng cứ, ai cũng không dám nói lung tung. Ba vị đương gia của Ngũ Mai Bang tàn bạo nói, chỉ cần tìm ra được tên phóng hỏa, nhất định sẽ lột ba tầng da của nó, rồi giết sạch cả nhà.

Đối với câu uy hiếp đó, Chu Tự cùng Lạc Mẫn lại chẳng hề để ý, cả hai người bọn họ tại B quốc không ai thân thích, đều là dân tứ cố vô thân, đối với vấn đề "giết sạch cả nhà" hay đại loại như vậy, căn bản không có gì quan trọng. Đương nhiên, nếu có ai hỏi, hai người cũng biểu lộ vẻ mặt không biết gì, nói đêm hôm đó bọn họ đều ở hộp đêm Huy Hoàng trả đũa Ngũ Mai Bang, hoàn toàn không biết vùng ngoại ô có vụ nổ lớn.

Dù thế nào đi nữa, hiện tại Ngũ Mai Bang càng hận Nhật Nguyệt Hội thấu xương, mắt thấy các bang xã hội đen đối chọi nhau đến mức độ căng thẳng mà từ trước tới nay chưa từng có, giới chính trị nhất thời cảm thấy đứng ngồi không yên. Tổng thống B quốc liền mời chủ tịch quốc hội hội nghị quốc dân Lý Nguyên, khách sáo mà nhờ ông đứng ra hòa hoãn thế cục căng thẳng hiện nay, để tránh phá hỏng hòa bình trong nước. Lý Nguyên cũng vì nể mặt, đồng ý rằng trước tiên sẽ điều tra sự thật, tận lực hòa giải, tránh cho xảy ra chiến tranh nội bộ.

Sau đó một thời gian, trên giang hồ trời yên biển lặng, tuy rằng sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nhưng

biểu hiện ra ngoài vẫn là tương kính như tân, không ra mặt đối chọi nhau. Thật ra, toàn bộ đều do chính Lý Nguyên tự mình đứng ra bắt ép. Ông vốn là trụ cột tinh thần của cả giới xã hội đen B quốc, dù nhập chính giới uy thế vẫn không hề dao động. Tam đương gia của Ngũ Mai Bang nếu mà so với ông, cũng như người tài mới lên, việc này không thể không nể mặt ông, cho nên tạm thời ngấm ngầm chịu đựng, không hề ra tay.

Ngay lúc khách sạn Empress dọn dẹp sạch sẽ, chuẩn bị sửa chữa, Chu Tự nhận được điện thoại của Lý Nguyên. Y đem chuyện làm ăn bàn giao cho Tôn Cạnh, liền cùng Lạc Mẫn, mang theo Lăng Tử Hàn đi Khê La.

Từ Nam Cảng đến Khê La, đi đường cao tốc khoảng chừng 6 tiếng, bọn họ ăn điểm tâm xong liền xuất phát.

Dọc theo đường đi, Chu Tự đều cùng Lạc Mẫn thoải mái mà vui đùa: "Ai, A Mẫn, người ta nói, muốn giết sạch cả nhà của tôi, cậu là lão bà của tôi, vậy là không trốn được rồi."

Lạc Mẫn xì mũi coi thường: "Xì, người ta cũng nói muốn giết sạch cả nhà của em, anh cũng là lão bà của em, cũng không thoát được rồi."

Chu Tự ngồi ở ghế phụ bên tay lái, nghe vậy liền vỗ ngay sau ót của hắn: "Muốn chết phải không? Rốt cuộc ai là lão bà của ai?"

Lạc Mẫn cười ha ha: "Dù sao chúng ta đều là người một nhà, người ta muốn giết cả nhà em hay cả nhà anh đều không quan trọng."

Chu Tự quay đầu lại nhìn Lăng Tử Hàn một cái, cười nói: "A Ngạn, cậu coi như là một người trong nhà của A Mẫn, có sợ không?"

Lăng Tử Hàn ngại ngùng mà cười, lắc đầu: "Không sợ. Cùng Mẫn ca một chỗ, em sẽ không sợ."

"Ha ha, lời này nói đúng, A Mẫn quả thật làm cho người ta có cảm giác an toàn." Chu Tự nhìn Lạc Mẫn một cái, trêu chọc: "A Ngạn có phải yêu A Mẫn rồi không?"

Lăng Tử Hàn lại càng hoảng sợ, nhanh chóng xua tay: "Không phải, không phải, em đối với Mẫn ca … không phải loại tình cảm này … Anh ấy là anh của em …"

Lạc Mẫn sang sảng cười nói: "A Ngạn, đừng để ý đến y, em cứ tự nhiên mà yêu anh, có sao đâu, phải không? Tự ca anh thấy thế nào?" Nói xong, hắn giở giọng trêu chọc.

Chu Tự buồn cười: "Cậu đừng kích tôi nha, cẩn thận tôi cho một đao giáng xuống phía dưới, biến cậu thành thái giám."

Lạc Mẫn cười nói: "Em đây liền cho một súng ngay thẳng đầu của anh."

Chu Tự quay đầu lại nhìn Lăng Tử Hàn nãy giờ vẫn mỉm cười nghe bọn họ nói chuyện, cười nói: "A Ngạn, cậu xem cậu lợi hại chưa kìa, chưa gì hết mà đã khiến tôi cùng Mẫn ca của cậu chuẩn bị dùng đao súng quyết đấu rồi."

Lăng Tử Hàn trừng mắt nhìn, nghiêm túc mà nói: "Chuyện đó … đâu phải tại em?"

"Đương nhiên là không, y đang vu oan hãm hại em đó." Lạc Mẫn thoải mái mà cười, ổn định tay lái, lướt như bay trên đường cao tốc.

Lăng Tử Hàn ngồi một hồi, liền mơ mơ màng màng mà nằm ngủ ở ghế sau.

Chu Tự nhìn cậu chẳng khác gì một chú mèo con, rất dễ thương, không khỏi cười cười, liền hạ giọng nói nhỏ, cùng Lạc Mẫn thảo luận việc chính: "Cậu xem lần này chú Nguyên bảo chúng ta đi Khê La, có phải là đứng ra giảng hòa cùng ba tên hỗn tạp bên Ngũ Mai Bang không?"

"Cũng có thể." Lạc Mẫn nhìn con đường phía trước, vẻ mặt bình tĩnh. "Chúng ta giảng hòa cùng bọn họ hay không không quan trọng, rốt cuộc là bọn họ lần này tổn thất nhiều hơn chúng ta, chỉ sợ bọn họ không bỏ qua dễ dàng vậy thôi."

"Hắc hắc, lẽ nào chúng ta sợ chúng sao? Đánh thì đánh!" Chu Tự giơ nắm tay, biểu thị hình dạng nóng lòng muốn tỷ thí.

Lạc Mẫn trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: "Chúng ta tại Nam Cảng nháo thành như thế, tại sao Khê La lại bình tĩnh như vậy? Anh nói xem bọn Trịnh Tây Đồng dựa vào cái gì lại có thể ở chung tốt với Ngũ Mai Bang?"

Chu Tự nghe vậy, cũng lâm vào trầm tư.

Trịnh Tây Đồng là hội trưởng phân hội Khê La của Nhật Nguyệt Hội, cùng Chu Tự là một Nam một Bắc, mỗi người một giang sơn. Sau khi Lý Nguyên đi vào chính giới, bên ngoài là rời khỏi Nhật Nguyệt Hội, trên thực tế vẫn là Lão Đại trong hội, mà hai người bọn họ không hề liên lạc, phân địa vị trên dưới, dự định sau khi Lý Nguyên thoái vị liền tranh vị trí dẫn đầu, bởi vậy cả hai luôn xem nhau không thuận mắt, khi chiến tranh thì cả hai cùng đối phó, nhưng lúc hòa bình thì cả hai lại tranh đấu gay gắt. Chuyện này bên ngoài đều biết, nhiều Đại ca của phái khác cũng nắm rõ, Nam Bắc của Nhật Nguyệt Hội có mâu thuẫn, không ít người vui vẻ chờ xem hai người bọn họ gây ra nội chiến như thế nào. Thế nhưng, Lý Nguyên cũng biết cách, cho dù hai người đó nháo loạn bao nhiêu năm, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng ra mặt thách thức nhau, bởi vậy ông cũng dễ dàng cho qua, để bọn họ tự do xử lý mọi chuyện.

Hai năm trở lại đây, cùng Ngũ Mai Bang tranh đấu dữ dội là Chu Tự, còn Trịnh Tây Đồng ẩn tại phương Bắc lại hòa bình chung sống với Ngũ Mai Bang.

Suy nghĩ, Chu Tự hừ lạnh một tiếng: "A Mẫn, cậu không đề cập tôi quả thật cũng không để ý tới. Xem ra, lần này tôi phải nhắc nhở chú Nguyên một chút, xem tên họ Trịnh đó đang làm chuyện gì cùng với bọn Ngũ Mai Bang. Hừ, hơn phân nửa là tên khốn đó đã kí hiệp định làm ăn gì với bọn đó, sợ rằng Nhật Nguyệt Hội của chúng ta bị tên đó bán luôn rồi cũng nên."

Nghe được câu cuối, Lạc Mẫn nhịn không được nở nụ cười: "Chú Nguyên là gừng càng già càng cay, Trịnh Tây Đồng chỉ là một con ngựa non háu đá, tưởng rằng có thể qua mặt được, len lén giở trò sau lưng, em thấy cũng chỉ là ảo tưởng của y mà thôi."

"Ân, tôi cũng nghĩ vậy. Chú Nguyên còn rất nhanh nhạy, hắc hắc." Chu Tự cười gật đầu, rồi lại trầm tư.

Ra khỏi đường cao tốc, tốc độ xe giảm bớt. Xe bỗng phanh lại đột ngột khiến cậu tỉnh giấc, miễn cưỡng ngồi thẳng lên, nhìn xe dần đi vào Khê La.

Bọn họ không có đi vào nội thành, mà tiến về Thượng Thanh viên nằm ở ngoại ô phía Bắc.

Lăng Tử Hàn từ trên tư liệu cũng có biết qua chỗ này. Vùng này nổi tiếng là khu ở của các phú hào nổi tiếng, khung cảnh vô cùng xinh đẹp, nước từ trên núi chảy xuống giao nhau, tinh xảo đặc sắc, so với phong cảnh Giang Nam ở Trung Quốc cũng không kém cạnh là bao, các tòa nhà được xây ngay ngắn thẳng hàng, những cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước, hoa và cây cảnh tươi tắn, dòng nước soi bóng phong cảnh, càng khiến cho non sông mỹ lệ thêm phần xinh đẹp, làm người ta quên mất trần gian thế tục. Khu nhà này chỉ có 16 căn biệt thự xa hoa, mỗi căn đều dựa vào các kiểu kiến trúc của các quốc gia khác nhau, được xưng là "Khu triển lãm kiến trúc thế giới", khu này còn được nhận phần thưởng quý giá của hiệp hội kiến trúc thế giới.

Lý Nguyên trước đó có nhắn tin qua, cho nên bọn họ có thể thuận lợi đi qua cổng bảo vệ vô cùng nghiêm mật của khu này, chạy xe qua khu rừng trúc rậm rạp xanh miết, cuối cùng tiến vào khu dãy biệt thự kiến trúc tiêu chuẩn.

Lăng Tử Hàn theo Chu Tự cùng Lạc Mẫn xuống xe, đi vào biệt thự.

Sofa trong phòng khách có một người trung niên cường tráng cao lớn đang ngồi, tóc đen nhánh, tinh thần sáng láng, đôi mắt lấp lánh hữu thần. Ông chính là nhân vật nổi tiếng có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn trong giới xã hội đen, Lý Nguyên.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn vừa đi vào cửa chính, liền cung kính mà đồng thời khom người, nói to: "Chú Nguyên."

Lý Nguyên đang dùng ấm Tử Sa (1) uống trà, thấy bọn họ vào, hòa ái mà gật đầu: "Tốt, A Tự, A Mẫn, lại đây ngồi, nếm thử loại trà này, đây là loại trà mới ra trong năm nay, tất cả đều là đầu trà nguyên chất, thật đúng là trà ngon, là hàng cực phẩm."

"Dạ." Chu Tự cười đi đến, thoải mái mà ngồi xuống ghế sofa bên cạnh bàn trà.

Lạc Mẫn lôi Lăng Tử Hàn đang đứng phía sau, mỉm cười nói: "Chú Nguyên, đây là em họ của cháu, A Ngạn, chú không phải nói là muốn gặp cậu ấy sao? A Ngạn, mau, chào chú Nguyên."

Lăng Tử Hàn có chút khiếp sợ, cúi đầu, thanh âm rất nhẹ mà gọi: "Chú Nguyên."

Lý Nguyên nhìn cậu một chút, cười gật đầu: "Ân, A Mẫn ở chỗ này đã nhiều năm rồi, nhưng chúng tôi chưa từng gặp qua thân nhân của hắn, lần này khó có được dịp cậu đến đây chơi, cho nên tôi kêu bọn họ đưa cậu qua chỗ tôi, vui chơi thoải mái. Đến đây nào, đừng khách khí, uống trà đi, một hồi cùng nhau ăn cơm chiều. Được rồi, lát A Đồng cũng tới, A Tự, các ngươi phải gặp nhau nói chuyện cho đàng hoàng đấy."

Chu Tự mặt không đổi sắc mà cúi người cười: "Được, tôi cũng đã lâu rồi không gặp Đồng ca, vừa lúc cùng y thỉnh giáo một chút."

"Tiểu tử, khẩu thị tâm phi." Lý Nguyên chỉ tay về phía y, cười ha ha. "Lòng dạ hẹp hòi của cậu tôi còn không rõ sao? Cậu từ lúc nào mà phục A Đồng, hiện tại còn trước mặt tôi nói hai từ thỉnh giáo."

Chu Tự cười hì hì nói: "Tôi là nói thật mà. Tôi gần đây đang đau khổ suy tư, vì sao bên chúng tôi cứ cùng Ngũ Mai Bang náo động, thế nhưng ở phía Bắc lại vô cùng yên ả? Đồng ca nhất định có phép màu gì đó. Chú Nguyên, tôi là muốn Đồng ca chỉ dạy cho tôi chút bí quyết, chú cũng giúp tôi nói vài lời, đừng để cho y giấu giếm tài năng, chúng ta đều là người một nhà, y phải tận tình giúp đỡ tôi mới tốt."

Lý Nguyên trầm mặc chốc lát, khe khẽ thở dài: "A Tự, không phải là tôi trách cứ gì cậu. Lúc này sắp đến năm mới, chính là lúc dễ kiếm lời nhất, các cậu nháo lộng như vậy, còn ra thể thống gì?"

Chu Tự cúi đầu nghe ông giáo huấn, bất đắc dĩ mà nói: "Tôi là đang ngồi trong nhà, họa bỗng ập tới đó chứ. Chú Nguyên, nguyên nhân của việc này tôi nghĩ chú đã biết rõ, chúng tôi căn bản không đi chọc Ngũ Mai Bang, chuyên tâm làm ăn buôn bán, người của bọn họ lại tới cửa phá hoại, chú nói tôi nên làm gì bây giờ? Nên nuốt giận bỏ qua, hay lập tức trả thù?"

Lý Nguyên nâng chung trà lên, uống một ngụm, suy nghĩ một hồi, lúc này mới nói: "Tôi cũng đã điều tra qua, nhưng vẫn chưa nghĩ ra, lần này Ngũ Mai Bang vô duyên vô cớ lại tấn công khách sạn Empress, rốt cuộc là có ý gì? Chính vì vậy tôi cũng rất muốn đích thân gặp ba vị lão đại bên kia mà thỉnh giáo mới được."

Chu Tự lập tức hỏi: "Chúng ta sẽ cùng nói chuyện với Ngũ Mai Bang sao?"

Lý Nguyên trừng mắt liếc y: "Đương nhiên là phải nói chuyện, dù sao cũng phải giải quyết những chuyện hiểu lầm, không sẽ lại có rắc rối."

Chu Tự trở nên cợt nhả: "Được được được, đương nhiên chú Nguyên đã nói thế nào thì tất phải là thế ấy."

Y vốn lớn lên tuấn mỹ, biểu tình trên mặt lại vô cùng sống động, dù là vui hay giận, cũng mang nét đặc

biệt, Lý Nguyên một chút tức giận cũng không có, đưa tay xoa mặt y: "Cậu đúng là hỗn tiểu tử, ngay cả tôi cũng dám đùa."

Chu Tự càng ha ha cười nói: "Chú Nguyên như Phật tổ Như Lai, còn tôi là Tề Thiên đại thánh, dù có trở mình cũng không thoát ra khỏi lòng bàn tay của chú mà."

"Biết là tốt rồi." Lý Nguyên vô cùng thân thiết mà cười nói. "Cậu đúng là một con khỉ con, tuy đúng là to gan lớn mật, bất quá chuyện cậu làm tại Nam Cảng cũng rất hợp ý tôi, nhất là việc đốt đi "rock candy", làm rất đúng, rất tốt."

Chu Tự biết Lý Nguyên luôn kiên quyết phản đối buôn lậu thuốc phiện, Nhật Nguyệt Hội không bao giờ dính tới những chất độc hại, thà rằng buôn lậu súng ống đạn được, mở sòng bạc, mấy năm gần đây cũng có nhiều cuộc làm ăn buôn bán hợp pháp, khiến cho tiền tài vẫn cứ cuồn cuộn, đồng thời rửa đi vết tích xã hội đen, khiến cho bản thân Lý Nguyên càng trong sạch, nhanh chóng trở thành nhân vật nổi tiếng trong chính giới và thương giới, cho nên, lần này y cùng Lạc Mẫn tự ý hành động, đi thiêu hủy những chất độc hại của Ngũ Mai Bang cũng không làm Lý Nguyên phật ý.

Nghe được lời khen của Lý Nguyên, y cười đến rạng rỡ: "Là do A Mẫn làm đó."

Lý Nguyên nhìn về phía Lạc Mẫn đang ngồi quy củ đằng kia, gật đầu tỏ ý khen ngợi: "A Mẫn, làm rất tốt."

Lạc Mẫn liền cúi người: "Cảm ơn chú Nguyên đã khen."

Chu Tự nhìn thần tình trong mắt Lý Nguyên, đang muốn vui đùa một chút nữa, một bóng người xuất hiện ngay cửa, cung kính mà kêu: "Chú Nguyên."

Lý Nguyên quay đầu nhìn về phía đó, cười nói: "A Đồng tới rồi à? Ngồi đi."

Người kia nhìn qua có vẻ lớn hơn Chu Tự, vóc dáng nhỏ gầy, diện mạo bình thường, chỉ có đôi mắt lóe ra nét hung ác nham hiểm, nhìn qua có vẻ không tốt.

Y chính là nhân vật số hai của Nhật Nguyệt Hội: Trịnh Tây Đồng.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn vội vã đứng dậy, khách khí mà hướng y chào hỏi: "Đồng ca."

Trịnh Tây Đồng mỉm cười hướng bọn họ gật đầu: "A Tự, A Mẫn, các cậu tới sớm vậy? Đi đường mệt lắm không?"

"Không mệt." Chu Tự cùng Lạc Mẫn chờ y ngồi trước, lúc này mới ngồi xuống.

Lý Nguyên thấy bọn họ cũng rất quy củ, không giống như những gì mà bên ngoài đồn đại là kiêu ngạo ương ngạnh, mỉm cười thoả mãn, gật đầu.

Lạc Mẫn ở một bên đưa tay, cầm lấy ấm trà, thay Trịnh Tây Đồng rót trà, mỉm cười nói: "Đồng ca, mời uống trà."

"Ừ." Trịnh Tây Đồng nhìn hắn một cái, lập tức nhìn về phía Lăng Tử Hàn đang ngồi ở bên người hắn. "Vị này chính là?"

"A, là em họ tôi, A Ngạn." Lạc Mẫn vội vàng nói. "A Ngạn, mau chào Đồng ca."

Lăng Tử Hàn vẫn cẩn thận mà ngồi một bên không hề hé răng, lúc này khẩn trương ngại ngùng mà lên tiếng: "Đồng ca."

Trịnh Tây Đồng lập tức thân thiết mà cười nói: "Ừ, lần đầu tiên thấy cậu, tuổi còn nhỏ quá, vẫn còn là trẻ con. Nếu cậu là em họ của A Mẫn, chúng ta chính là người một nhà, tại Khê La muốn chơi cái gì, thích cái gì, chỉ cần nói Đồng ca biết, tất cả đều không có vấn đề gì."

Lăng Tử Hàn có chút do dự gật đầu nhẹ: "Vâng, được, cảm ơn Đồng ca."

Lý Nguyên nhìn qua đồng hồ trên tường, thản nhiên nói: "Chúng ta ăn cơm trước đi, một hồi A Mẫn mang A Ngạn đi lên phòng nghỉ, A Đồng cùng A Tự đi họp cùng tôi."

Trịnh Tây Đồng, Chu Tự cùng Lạc Mẫn nhanh chóng đứng lên nói: "Dạ."

Lăng Tử Hàn cũng đứng lên, nhưng trầm mặc không nói một tiếng.

HẾT CHAP 16

Mục lục

(1) rock candy: Còn gọi là Đường phèn – crystal sugar, ám chỉ thuốc phiện, heroin

18. Quyển 1 - Chương 17

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Khách sạn Vũ Đô là một khách sạn năm sao, cũng là sản nghiệp thuộc Nhật Nguyệt Hội.

Lạc Mẫn cùng Lăng Tử Hàn ở chỗ này chia thành 2 người một phòng. Lăng Tử Hàn biết hắn sẽ ở cùng Chu Tự, nên cũng không nói gì.

Tuy nói là phòng đơn, nhưng bên trong phòng cũng không nhỏ, thiết kế trong phòng chia ra làm hai khu: trong và ngoài. Khu trong có một chiếc giường lớn cùng một chiếc TV, khu bên ngoài có bàn, trên bàn đặt máy tính, có thể lên mạng, ngoài ra, còn có một quầy bar nhỏ, một chiếc sofa bằng da, phối hợp hài hòa với một chiếc thảm màu xanh xám, tạo cảm giác rất dễ chịu.

Lúc này, Lạc Mẫn ở trong phòng Lăng Tử Hàn, từ quầy bar mà lấy ra chai bia, vừa uống vừa nói chuyện phiếm cùng cậu.

Lăng Tử Hàn không uống bia, chỉ uống trà. Cậu yên lặng đưa mắt khắp phòng dò tìm camera cùng thiết bị thu âm, sau đó mới cùng Lạc Mẫn đi vào vấn đề chính: "Đêm nay Nhật Nguyệt Hội cùng Ngũ Mai Bang thương lượng, lúc trước có xảy ra việc như vậy chưa?"

"Từng có, trước đây cũng có vài lần." Lạc Mẫn không để tâm nói. "Dù sao nói qua một lần, hai bên liền yên tĩnh mấy tháng, sau đó lại gặp vài chuyện vặt vãnh, nhưng lại không ai chịu nhường bước, vậy lại tiếp tục nháo lộng, chờ nháo đến tình trạng không thể vãn hồi, lại bắt đầu làm hòa, vòng đi vòng lại, cứ vậy mà tiếp tục hoài."

Lăng Tử Hàn nghe vậy nở nụ cười, tiếp tục hỏi hắn: "Anh trước đây có từng tham gia cuộc họp thương lượng kiểu này không?"

"Lúc có lúc không, còn phải xem chú Nguyên cùng Tự ca bọn họ quyết định thế nào nữa."

Lăng Tử Hàn gật đầu, như nhớ điều gì, nói: "Lý Nguyên từ trước tới giờ quan điểm rõ ràng, kiên quyết chống Mỹ, thái độ của Chu Tự thì sao?"

"Cũng vậy." Lạc Mẫn mỉm cười. "Y là con lai giữa Trung và Mỹ, khi còn nhỏ, cha mẹ y ly hôn, mẹ y một mình nuôi y, ở bên Mỹ gặp nhiều sự kỳ thị, sống qua ngày rất cực khổ, vì vậy phải trở về đây, tái giá với một người bản xứ. Y từ nhỏ đã đánh nhau cùng bọn nhóc quỷ bên Mỹ, đến nay vẫn rất ghét Mỹ."

Lăng Tử Hàn vừa gật đầu vừa suy tư, hỏi hắn: "Còn Trịnh Tây Đồng thì sao?"

"Y?" Lạc Mẫn nghiêm túc suy nghĩ một hồi, lắc đầu. "Tôi không rõ lắm, Chu Tự cùng y quan hệ không tốt lắm, ngoại trừ khi họp trong bang thì cũng không lui tới đây, chứ đừng nói hỏi han xã giao."

Lăng Tử Hàn trầm ngâm một lát, từ tốn nói: "Được rồi, Mẫn ca, tôi sẽ đem thân thế của tôi nói cho anh nghe một chút, chỉ sợ sau này sẽ cần dùng đến."

Lạc Mẫn đối với cậu rất hiếu kỳ, cho dù là thân phận đang ngụy trang, cũng rất muốn biết, nghe vậy vội vã gật đầu: "Tốt."

Lăng Tử Hàn nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: "Kỳ thực, tôi còn chưa đến 18 tuổi."

Lạc Mẫn nhất thời mở to hai mắt.

Lăng Tử Hàn liền đem thân thế ngụy trang lần này của cậu nói lại cho hắn biết. Bộ Quốc An từ lâu tại Malaysia đã an bài nhân chứng vật chứng tỉ mỉ cẩn thận, cho nên thân phận của cậu cùng Lạc Mẫn đều là thiên y vô phùng. (1)

Lạc Mẫn nghe, liên tục gật đầu, trên mặt tràn đầy kính phục. Cho dù Lăng Tử Hàn có thật là 22 tuổi, hắn cũng phục sát đất năng lực của cậu, đừng nói là chưa đến 18 tuổi. Hắn trong lòng âm thầm suy nghĩ, làm thế nào có thể huấn luyện thành được như vậy? Quả thực làm nghề này cũng cần có thiên phú.

Lăng Tử Hàn nói xong, hỏi hắn: "Có cái gì không rõ không?"

Lạc Mẫn lập tức lắc đầu: "Không có, tất cả đều rõ."

Lăng Tử Hàn vừa cười lên, nhất thời vẻ mặt thể hiện nét trẻ con, trông rất ngây thơ. Cậu nhấp một ngụm trà, cười nói: "Chuyện chính đều đã nói xong, chúng ta nói một chút chuyện cá nhân, không phiền chứ? Này, khi làm tình cảm giác như thế nào?"

Lạc Mẫn ngẩn ra, lập tức cũng cười, chọc cậu: "Cậu thật chưa làm qua?"

Lăng Tử Hàn thành thật lắc đầu: "Chưa."

"Thật là xử nam?" Lạc Mẫn cười lớn rồi nhìn cậu.

"Thật." Lăng Tử Hàn có chút vô cùng kinh ngạc. "18 tuổi còn là xử nam bộ không được sao?"

Lạc Mẫn hớp một ngụm bia, sau đó lau mặt mình một chút, lúc này mới cười nói: "Không, không phải không được, bất quá, những thiếu niên thời nay, khoảng chừng 13, 14 tuổi thì đã làm rồi, chúng nghĩ rằng nếu đến 18 tuổi mà vẫn còn là xử nam, thì thật là mất mặt."

"Thật sao?" Lăng Tử Hàn gãi đầu, hình như vẫn không rõ lắm.

Lạc Mẫn suy nghĩ, buồn cười: "Lúc tôi 18 tuổi tôi cũng là xử nam, kết quả trong ngày sinh nhật của tôi có mấy người bạn thân gấp đến độ không thể chờ thêm được nữa, nói rằng tôi như vậy khiến bọn họ cũng mất mặt, xém chút nữa là kéo tôi đến nhà chứa mà tìm một cô nàng hay MB cho tôi khai bao."

Lăng Tử Hàn vừa nghe, không khỏi cười ha ha: "Sau đó thì sao?"

"Tất nhiên là không thể như vậy được, nói thế nào cũng là lần đầu tiên mà, tôi nhất quyết không đi, thiếu chút nữa là cùng bọn họ đánh nhau rồi." Lạc Mẫn nhớ lại khoảng thời gian lúc trước, những ngày còn vui vẻ ung dung, trên mặt tràn đầy dáng cười. "Sau đó, tôi gia nhập vào tổ chức, tiếp nhận huấn luyện, đến 22 tuổi thì qua đây. Lần đầu tiên của tôi, chính là Chu Tự."

Lăng Tử Hàn nghe thế, đột nhiên hỏi hắn: "Anh nói thật sao, ngoại trừ Chu Tự, anh có từng cùng người khác làm qua?"

"Không có." Lạc Mẫn lắc đầu. "Tôi cũng không phải là người buông thả dục vọng, cũng không có hứng thú lạm giao."

"Nhưng Chu Tự nói với tôi rằng anh cũng có bạn giường khác?" Lăng Tử Hàn cảm thấy rất kì quái.

Lạc Mẫn có chút bất đắc dĩ mà cười nói: "Y chưa bao giờ thật tâm với một người nào, cũng rất sợ ai đối với y thật tâm. Y không thích cùng người trên giường hứa hẹn những việc liên quan đến trách nhiệm gì gì đó, nghĩ như vậy sẽ cảm thấy áp lực. Tôi đã tận mắt thấy y vứt bỏ những thiếu niên vì y mà thủ thân như ngọc. Cho nên, bản thân tôi thoải mái một chút, khiến cho y nghĩ tôi cùng người khác lên giường, sẽ khiến y rất nhẹ nhàng tự tại hơn."

Lăng Tử Hàn nghĩ thấy rất ngược đời: "Không nghĩ rằng anh lại yêu y như vậy."

"Đã thích rồi, thì làm chút gì đó vì y cũng tốt." Lạc Mẫn mỉm cười. "Nói chung cũng không có gì."

Lăng Tử Hàn buông chén trà, bỗng nhiên dời người ngồi bên cạnh hắn, hiếu kỳ mà nói: "Không bằng hôm nay chúng ta làm đi được không?"

Lạc Mẫn kinh ngạc, ngụm bia vừa mới uống nhất thời ngẹn lại tại cổ họng, khiến cho hắn ho vài cái.

Lăng Tử Hàn vội vã giúp hắn vỗ vỗ lưng: "Làm sao vậy? Không cần phản ứng mạnh vậy chứ?"

Lạc Mẫn vô cùng không hiểu mà nhìn cậu: "Cậu … vừa nói gì?"

Lăng Tử Hàn khờ dại hỏi: "Muốn làm thử với anh xem sao. Làm sao vậy? Không được sao?"

"Đương nhiên không được." Lạc Mẫn liên tục lắc đầu. "Đây là lần đầu tiên của cậu, làm sao có thể tùy tiện như vậy?"

Lăng Tử Hàn nghiêm túc mà nói: "Bởi vì là lần đầu tiên của tôi, cho nên tôi muốn hưởng thụ cho tốt đó. Anh không chịu? Lẽ nào anh muốn tôi tìm Chu Tự?"

"Cậu dám." Lạc Mẫn lập tức nhảy dựng người lên, nửa thật nửa giả mà uy hiếp: "Nếu như cậu dám thượng y hoặc để y thượng cậu, tôi sẽ lập tức giết hai người thông *** các ngươi."

Lăng Tử Hàn vô cùng oan ức mà nói: "Là do anh không chịu cùng tôi làm mà."

Lạc Mẫn cảm thấy không thể chịu được nữa, nhanh chóng hỏi cậu: "Cậu là đang làm theo chỉ thị?"

Lăng Tử Hàn bình tĩnh mà mỉm cười, nhẹ giọng nói với hắn: "Chỉ có một câu thôi, sau này vô luận xảy ra chuyện gì, nhất định phải bình tĩnh, ghi nhớ kỹ, ghi nhớ kỹ."

"Được, tôi hiểu rõ." Lạc Mẫn lập tức gật đầu.

"Được rồi, công việc tôi đã nói xong rồi, hiện tại là thời gian cá nhân." Lăng Tử Hàn tươi cười rạng rỡ mà nói. "Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, Chu Tự dù sao cũng đang họp, nhất thời cũng chưa về, chúng ta làm đi thôi. Anh thượng tôi, hay tôi thượng anh, đều không quan trọng, tôi để anh quyết định đó."

Lạc Mẫn nghe cậu nói xong liền cảm thấy khó khăn, ấp úng nói: "Tôi không được … Tôi cùng người khác không có cảm giác, không cách nào làm được … Chuyện đó … Cậu là nên nghỉ ngơi trước đi, tôi trở về phòng đây. Nếu cậu có chuyện gì, thì gọi cho tôi là được rồi."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn vội vàng chạy ra cửa, lập tức hủy bỏ chương trình ngăn chặn hệ thống quan sát cùng nghe nhìn, nụ cười trên mặt thu dần lại. Cậu mở máy vi tính, lên mạng xem lướt qua tỉ lệ thắng thua của bóng đá, rồi mở TV, xem trận đấu đá bóng trực tiếp của Âu Châu, vừa nhìn vừa đặt cược, có vẻ vô cùng chuyên tâm cùng trầm lặng.

Lạc Mẫn trở lại phòng của mình, lúc này mới dần khôi phục lại trấn tĩnh, không biết nên khóc hay nên cười, chính mình lại để cho một đứa nhóc nhỏ hơn mình mười tuổi hù dọa. Trong phương diện tình cảm, hắn có điểm cổ hủ một chút, tuy rằng nói loại tình cảm sâu đậm nặng tựa thái sơn sâu như biển cả có vẻ mờ mịt buồn cười, nhất là đối với lớp thế hệ mới lớn bây giờ, quả thực chẳng đáng nhắc đến, nhưng chính hắn đã nhận định tình cảm của mình rồi thì thế nào cũng phải tiếp tục đến cuối cùng thôi.

Hắn cố quên đi chuyện này, đi tắm rửa sạch sẽ, cất súng dưới gối đầu, sau đó tựa ở đầu giường, xem bộ phim trong TV. Hắn thích nhất là những bộ phim về cảnh sát-ăn cướp đối đầu, bắn nhau, coi như là đang rèn luyện bản thân cũng được.

Đến tận hơn ba giờ sáng, Chu Tự mới về. Lạc Mẫn vừa mới nhận phòng liền dùng điện thoại nhắn tin cho

y, vì vậy giờ y chỉ cần trực tiếp lên ấn chuông cửa.

Lạc Mẫn không ngủ, một mực chờ y, nghe được chuông cửa liền lập tức đi ra mở cửa.

Chu Tự vẻ mặt ủ rũ, tiến đến ôm sau cổ hắn.

Lạc Mẫn toàn thân mặc áo tắm, cả người tản ra hơi ấm áp, hòa cùng với mùi thơm trên khăn tắm càng thêm quyến rũ. Chu Tự vùi đầu vào cổ hắn, thật sâu mà hít thở, lập tức hôn lên đó.

Y toàn thân đều thoảng hương thuốc lá, làm cho người ta có thể tưởng tượng ra hội trường tràn ngập thuốc lá. Lạc Mẫn cũng ôm y, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Tranh luận rất ác liệt? Nói chuyện không thành sao?"

Chu Tự lắc đầu, một hồi lâu sau mới rầu rĩ nói: "Chú Nguyên đứng ra, thì ba đám mai thối rửa đó làm sao không để mặt mũi chứ? Chỉ là nói ra điều kiện, tôi không chịu đáp ứng, mọi người tranh luận mới dữ dội thôi."

Lạc Mẫn "À" một tiếng, không hỏi lại y điều kiện mà Ngũ Mai Bang đưa ra là gì, thoải mái mà nói: "Vậy anh tắm đi, rồi đi nghỉ."

Chu Tự gật đầu, không có nhìn hắn, liền xoay người vào phòng tắm.

Lạc Mẫn đi pha trà, bưng đến bên giường, đặt trên tủ đầu giường, liền tựa ở đầu giường tiếp tục xem TV.

Chu Tự tắm rửa thật lâu sau mới đi ra. Y cái gì cũng không có mặc, thân thể xích lõa, vừa lau khô tóc vừa bước đến bên giường.

Lạc Mẫn nhìn y. Trên người y có biết bao nhiêu vết thương do đao súng, nhưng một chút cũng không gây tổn hại đến nét đẹp của y. Thân hình y cao to cân xứng, toàn thân không có một vết sẹo lồi nào, hơn nữa ngũ quan đường cong rõ ràng, cả người đều tản ra mùi vị gợi cảm mê người.

Chu Tự ném khăn mặt xuống, vừa áp hắn xuống giường vừa đưa tay tháo bỏ thắt lưng áo tắm, trong miệng lầm bầm: "Tôi đã về rồi, cậu mặc kín như vậy để làm gì chứ?"

Lạc Mẫn nở nụ cười, nâng cao thắt lưng, để y thuận lợi mà cởi áo tắm của hắn, ném ra phía xa. Thân thể hắn đẹp mê người chẳng khác nào Chu Tự, cũng có rất nhiều vết thương, nhưng không tổn hao gì đến đường cong tuấn dật mê người, nhất là phần thắt lưng trong lúc đó lại càng gợi cảm, xinh đẹp khiến người khác chảy nước miếng. Lúc Chu Tự lần đầu tiên nhìn thấy vóc người này là ở bãi biển. Lạc Mẫn 22 tuổi mặc quần bơi, đi trong ánh mặt trời, xinh đẹp đến mức khiến trái tim y động mạnh, lúc đó đã tiến đến quyến rũ, đến nay chuyện đó vẫn bị Lạc Mẫn cười.

Bất quá, Chu Tự dẫu là ra tay trăm trận trăm thắng, thì vẫn phải mất đến nửa năm theo đuổi mãnh liệt mới được. Khi đó, một người đuổi, một người trốn, cũng thấy rất thú vị. Đến giờ, cũng đã được hơn 5 năm, đã cùng nhau trải qua biết bao sống chết trước mắt, thực sự quả thật là hoa ái tình dùng máu mà nuôi.

Lạc Mẫn nằm ở trên giường, vẫn mỉm cười.

Chu Tự nhìn hắn, bỗng nhiên thò người ra ngoài, dây lưng áo tắm mới treo ở bên giường lúc nãy, bịt kín con mắt sáng trong suốt của hắn, cột chặt lại ngay bên mặt, sau đó mới mạnh mẽ hôn xuống.

Lạc Mẫn không nhìn thấy, hoàn toàn đánh mất quyền chủ động, chỉ có thể dùng xúc giác của thân thể, đưa tay ôm lấy lưng y.

Chu Tự mãnh liệt mà hôn môi hắn, đầu lưỡi xâm nhập tiến vào, cùng hắn dây dưa cuồng nhiệt, hai tay thành thạo mà vuốt ve ngực bụng của hắn, không ngừng khiêu khích khu vực mẫn cảm của hắn.

Chỉ chốc lát sau, Lạc Mẫn liền rên rỉ. Hắn không tự chủ được mà nhẹ nhàng vặn vẹo thắt lưng, tách hai chân ra quấn lên chân Chu Tự.

Hai thân thể trẻ trung dán sát vào nhau, bụng của hai người nhanh chóng dấy lên hỏa diễm hừng hực.

Trong đêm này, Chu Tự dường như đặc biệt hưng phấn.Y hung hăng mà xâm nhập vào thân thể Lạc Mẫn, sau đó liền nhanh chóng luật động, hung mãnh mà xông tới, tiến thẳng đỉnh khiến cho Lạc Mẫn rên rỉ không ngớt. Y không ngừng mà nhẹ giọng kêu: “A Mẫn, A Mẫn …” không ngừng nghỉ mà đưa hai người một lần lại một lần đưa lên đỉnh cao trào.

Lạc Mẫn cho tới bây giờ chưa thấy y điên cuồng như vậy, cuối cùng chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Chu Tự ngoảnh mặt làm ngơ, xoay người hắn lại, sau đó lại mạnh mẽ chạy ào vào thân thể hắn. Y nằm trên lưng hắn, vừa mãnh liệt mà đĩnh động thắt lưng, vừa kịch liệt cắn cổ vai hắn.

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, người trên lưng hắn như một chiếc máy ép, dù thế nào cũng không chịu bỏ qua. Người hắn đầy mồ hôi, không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể vô lực mà dựa vào giường, tiếp nhận trùng kích nóng bỏng của Chu Tự.

Trên người Chu Tự cũng là mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt ửng đỏ. Y tha thiết ôm thân thể vô lực của Lạc Mẫn, dục vọng cứng rắn nóng rực nhưng càng lúc càng thêm kêu gào không ngừng, nỗ lực mà khoan vào thật sâu, càng sâu càng tốt. Y dường như điên rồi, phảng phất như muốn đem những gì tích tụ trong lòng phát tiết đi ra.

Tại khoảnh khắc va chạm hăng hái mãnh liệt, y đột nhiên cảm nhận một trận khoái cảm mãnh liệt bất ngờ công kích khó có thể thành lời, một luồng khí nóng ùn ùn kéo tới, nhanh chóng bao phủ toàn thân y, dường như đang dần tản ra từng mảng da thịt, hòa tan vào trong máu thịt của y. Y tha thiết mà ôm lấy thân thể

trong lòng, cả người đều run rẩy, lập tức liền đem ngọn lửa trong người phun ra ngoài.

Lạc Mẫn cảm nhận được hơi nóng run liền lên một chút, lúc này mới mơ mơ màng màng mà thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tự cảm thấy không có khí lực, cả người đều cảm thấy thoải mái không lời nào diễn tả được. Y lười biếng mà nằm trên lưng Lạc Mẫn, nhẹ giọng kêu: "A Mẫn, A Mẫn, A Mẫn …"

Lạc Mẫn say mê trong cái ôm nhiệt tình cùng tiếng kêu gọi hắn đầy ôn nhu của y, nhanh chóng cảm thấy uể oải cực hạn mà ngủ say.

Lúc này, phía chân trời phương Đông đã xuất hiện những tia nắng ban mai rực rỡ.

HẾT CHAP 17

Mục lục

thiên y vô phùng: áo tiên không thấy vết chỉ khâu, ý chỉ không lộ chút sơ hở nào.

19. Quyển 1 - Chương 18

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Chu Tự tỉnh lại, thì đã gần trưa. Nằm bên cạnh y, Lạc Mẫn ngủ rất say, trên môi vẫn còn giữ nụ cười. Chu Tự nhìn hắn chăm chú, trong mắt biểu hiện vô cùng phức tạp.

Một lúc lâu, y mới nhẹ nhàng rời giường, vào phòng tắm rửa mặt, rồi mặc quần áo im lặng rời cửa.

Lăng Tử Hàn cũng là đến tận sau nửa đêm mới ngủ, vừa chợp mắt, chuông cửa liền vang lên. Cậu đi đến mở cửa, thấy Chu Tự cười hì hì tựa ở cạnh cửa. Cậu theo thói quen mà nhìn chung quanh, rồi đưa ánh mắt thắc mắc nhìn về phía Chu Tự.

Chu Tự cười nói: "A Mẫn còn đang ngủ. Chiều nay hắn cũng có việc cần phải làm, tôi đưa cậu đi ra ngoài chịu không?"

Lăng Tử Hàn liền gật đầu.

Chu Tự đầu tiên là dẫn cậu đến quán hải sản Thiên Hải Các nổi tiếng nhất Khê La, nghiên cứu thực đơn gần nửa ngày, sau đó chân thành mà hỏi ý kiến Lăng Tử Hàn, gọi bào ngư Bắc Cực xiên que, tôm hùm Châu Thanh lăn bột, đuôi tôm Bạch Chước Cơ, thịt cua trứng cá muối, canh tổ yến Thái Cực, vi cá Thiên Hải loại nhất, rồi thêm một chai vang đỏ. Bữa ăn này tính sơ qua, cũng phải hơn 10.000.

Lăng Tử Hàn nghe y gọi món, có chút lo lắng: "Cái này … Tự ca, không cần nhiều như vậy đâu. Rất mắc tiền."

Chu Tự thương tiếc mà hướng cậu cười nói: "Không có việc gì, một bữa cơm cũng đâu khiến tôi nghèo, phải không? Chỉ là chút lòng thành thôi."

Lăng Tử Hàn lúng túng nói: "Chúng ta… sợ ăn không hết … lãng phí …"

Chu Tự cười, đưa tay, cưng chiều mà xoa đầu cậu, ôn nhu nói: "Không có việc gì, cậu có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, nhiều đây không coi là nhiều đâu. Bất quá, cậu quá gầy, phải tẩm bổ nhiều nhiều mới được."

Lăng Tử Hàn có chút xấu hổ mà nở nụ cười: "Em cũng không tính là gầy, vậy là vừa rồi."

Tuy rằng giá cả rất mắc, nhưng khung cảnh nơi đây, rượu và thức ăn cùng cung cách phục vụ quả thật là hạng nhất. Lăng Tử Hàn ăn rất nhiều, có vẻ rất hài lòng.

Chu Tự ăn không nhiều, chỉ là không ngừng uống rượu, sau đó lại thúc giục Lăng Tử Hàn: "Ăn nhiều một chút."

Trong lòng Lăng Tử Hàn đã hiểu rõ, tuy vậy trên mặt cậu vẫn là nụ cười ôn thuần, nghe theo lời ăn không ít, sau đó hiện vẻ mặt đau khổ nói: "Tự ca, em thật sự là ăn không vô nữa rồi. Nhưng sao anh lại không ăn?"

Chu Tự cười cười, liền lấy một con tôm, chậm rãi lột vỏ, chấm gia vị rồi ăn, sau đó cầm lấy khăn tay thơm ngát mà lau tay, lúc này mới ôn hòa hỏi cậu: "No rồi phải không?"

Lăng Tử Hàn liên tục gật đầu.

Chu Tự ngoắc tay kêu phục vụ đến, đưa ra một thẻ vàng, trên hóa đơn ký một chữ, rồi lại mang Lăng Tử Hàn đi.

Lăng Tử Hàn vẻ mặt đầy nghi vấn, bất quá cái gì cũng không hỏi. Chu Tự tất nhiên nhìn ra, vừa mở cửa cho cậu vừa nói: "Nhà hàng này cũng là sản nghiệp của chúng ta, nên có quyền ký tên."

Lăng Tử Hàn lúc này mới hiểu ra.

Chu Tự thấy cậu không thích nói, thế nhưng nhìn vẻ mặt dường như cái gì cũng hiện ra hết, liền cảm thấy thiếu niên này vô cùng dễ thương. Ngồi vào trong xe, y nhìn đồng hồ trên xe, liền nổ máy, ôn hòa mà nói: "Tôi đem cậu đến chỗ này chơi."

Cách nơi này không xa, trong tầng ngầm tầng một của một trung tâm mua sắm, là khu vui chơi giải trí điện tử, vừa vào liền nghe thấy những tiếng thét chói tai của thiếu niên, thiếu nữ. Lăng Tử Hàn vừa thấy liền vui mừng, lập tức chạy đi đến một hành lang mà nhìn xuống khu trò chơi phía dưới, tìm trò chơi chiến đấu mà cậu thích nhất.

Chu Tự đi đến quầy hàng, mua loại thẻ IC tổng hợp cho tất cả các trò, sau đó mới cười mỉm đi tìm Lăng Tử Hàn.

Lúc này, thân ảnh tinh tế cao gầy kia đang đứng ngay trước một máy chơi game mới tinh đời mới, vẻ mặt hướng về màn hình siêu lớn. Bên trong có nhiều người đàn ông cao to vạn vỡ đang hỗn chiến: "Hey heya " tiếng kêu vang lên nhiều lần.

Chu Tự đi tới phía sau cậu, đưa tay khoát lên vai cậu, thân thiết hỏi: "Muốn chơi trò này sao?"

Lăng Tử Hàn không hé răng, nhưng nhịn không được gật đầu.

Chu Tự đưa ra thẻ IC cắm vào lỗ phía dưới, nhìn cậu cười nói: "Vậy chơi đi. Ở đây thu phí thấp nhất là 5 đồng tiền một giờ, nếu như muốn tăng thêm trang bị cùng vũ khí, thì giá tiền sẽ tăng thêm, còn muốn nói máy thi đấu cũng phải thanh toán tiền, dù sao tôi cũng không rành mấy thứ này lắm … Trong thẻ có 1000 đồng, cậu muốn chơi thế nào cũng được."

Lăng Tử Hàn rất có lễ phép mà nói: "Cảm ơn Tự ca." Lúc này mới đi đến máy khởi động.

Chu Tự lấy ra một điếu thuốc, xoay đầu nhìn tình hình chung quanh một chút.

Nơi này phải ít nhất 5000 m2, ở đây đầy đủ các loại trò chơi, ở giữa còn có một máy PK, ở phía trên là loại màn hình siêu lớn, người chơi lên đài đối chiến, mọi người ở bên ngoài cũng có thể nhìn vào mà đặt cược. Bất quá, ở chỗ vui chơi này đều là mấy thằng nhóc choai choai, ngay cả sinh viên cũng rất ít, phần lớn là học sinh trung học, cũng có học sinh tiểu học. Xung quanh đều là âm thanh nháo loạn của bọn nhóc, tiếng cười, tiếng la hét vang khắp nơi, hơn nữa âm thanh truyền ra từ các máy chơi game cũng hòa vào, nếu như lúc này có ai hướng y mà bắn súng, sợ rằng y không thể nghe được.

Lúc trước, y chưa từng đi đến những nơi này bao giờ. Nhưng hôm nay không giống như mọi ngày. Tối hôm qua có nói, cho đến khi nào chuyện hôm nay giải quyết rõ ràng, Ngũ Mai Bang khẳng định sẽ không động tới y. Suy nghĩ như vậy, y đưa ánh mắt nhìn về phía thiếu niên đang đứng trước máy chơi game điên cuồng nhấn nút, trong mắt xuất hiện một tia thương tiếc.

Tuy rằng Lạc Mẫn đã từng nói qua cậu đã 22 tuổi, nhưng nhìn thế nào cũng thấy cậu còn nhỏ, vóc dáng này nhìn qua chưa đến 20 tuổi, biểu hiện lại ngây thơ như vậy. Cậu tuy rằng rất ít nói chuyện, luôn thể hiện ra mình là người lớn, nhưng bất cứ người từng trải nào nhìn qua, cậu cũng chỉ là một thiếu niên trong sáng như tờ giấy trắng.

Trong quá trình trưởng thành của Chu Tự, cũng đã từng khai sai tuổi tác, lý lịch tóm tắt, cho nên, đối với việc của người khác, y cũng chỉ nghe cho có, về phần thật hay giả, y căn bản là không để trong lòng.

Trong lòng y tâm loạn như ma, cứ ngẩng người, vừa nghĩ đến người thiếu niên đang đứng trước mình, vừa nghĩ đến Lạc Mẫn đang ngủ say trong khách sạn, bất tri bất giác đã được hai tiếng.

Bỗng nhiên, có người ở cách đó không xa la toáng lên: "Con mẹ nó, đứa nào là Thiết Kim Cương? Bước ra đây cho tao coi."

Chu Tự nhìn qua, đó là thằng nhóc choai choai, khoẻ mạnh kháu khỉnh, dáng vẻ lưu manh, mũ lưỡi trai đội ngược trên đầu, khuôn mặt đen đang bừng bừng đỏ.

Lăng Tử Hàn nhìn y một chút, quay đầu lại nhìn Chu Tự.

Chu Tự lập tức hiểu được, tiến lên nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh âm Lăng Tử Hàn càng thêm thấp: "Em giết chết y đến mấy lần."

Chu Tự nở nụ cười, vỗ vỗ vai cậu: "Cũng là trò chơi thôi, đừng để ý."

Đứa nhóc kia tỏ ra bộ dáng giống bá vương trong trường học, thấy không ai chịu đứng ra thừa nhận, liền chỉ huy mấy đứa khác trong nhóm tản ra xung quanh tìm kiếm. Có một thằng nhóc nhìn vào màn hình chơi game của Lăng Tử Hàn, liền kêu to lên: "Đại ca, chính là nó."

Lăng Tử Hàn nhìn thằng nhóc đó một cái, có chút do dự đứng lên.

Nghe được tiếng kêu, mấy đứa khác liền ngay lập tức hướng về phía đó chạy lại.

Đứa nhóc lưng hùm vai gấu đó tuy rằng so với Lăng Tử Hàn thấp hơn một cái đầu, khí thế lại tỏa ra ngang ngược hơn. Y nhìn thoáng qua màn hình trên máy, đưa tay lên hung hăng đẩy vai cậu một cái, mắng: "Mày, con mẹ nó, chuyên môn tìm tao mà giết, là có ý gì?"

Lăng Tử Hàn bị y đẩy mạnh liền lùi về phía sau vài bước, trong miệng thì thào nói: "Là do cậu tới tìm tôi trước."

Chu Tự không lại để giúp cậu, trái lại còn giả bộ như đang nghe điện thoại, bình tĩnh mà đứng ra một bên.

Đứa nhóc kia thể hiện tính trẻ con háo thắng, chỉ thẳng vào cậu mắng: "Cây trúc khô khốn nạn, đến đây cũng không chịu hỏi thăm, xem đây là địa bàn của ai, muốn chết à? Con mẹ nó, tao thách mày cũng chưa chắc mày dám chống tao, nói đi, là ai kêu mày tới đây? Sao Bắc Đẩu hay là Tây Môn Đao?"

Lăng Tử Hàn nghe không hiểu: "Không có … không ai kêu tôi đến đây hết … Tôi chính là … chính mình đến … chơi …"

Lời này vừa nói ra, đám nhóc xung quanh liền ầm ỹ: "Đại ca, nó là đứa ngoại lai thế mà cư nhiên lại dám đánh anh, vậy nghĩa là không cho anh mặt mũi, đánh nó."

Đứa nhóc kia cũng mang khí thế của đại ca, nghe vậy, liền lập tức đưa tay lên: "Được, con mẹ nó, hôm nay tao muốn đem cây trúc khô này chẻ thành hai mảnh."

Lập tức, 20 đứa nhóc nhanh chóng ào lên, đánh đập tới tấp.

Lăng Tử Hàn không cách nào đánh trả, chỉ cau mày chạy đi, không lâu sau liền bị bọn nhỏ đuổi theo, vây quanh lại ra sức đánh.

Chu Tự ở một bên một hồi, thấy cậu tuy rằng đang miễn cưỡng ngăn cản, nhưng thật sự là không được ích gì, nhìn ra chỉ là một thư sinh yếu đuối, đánh không được cái nào, vì vậy huýt sáo một hơi dài.

Chung quanh lập tức xuất hiện mấy người, vừa nhìn ánh mắt Chu Tự, liền lập tức đi đến, lần lượt quăng từng đứa ném ra chỗ khác, đem Lăng Tử Hàn trên mặt đất đứng lên.

Chu Tự nhanh chóng đi đến, thân thiết mà hỏi thăm: "Thế nào? Có bị thương không? Tôi chỉ mới đi tiếp điện thoại một chút, thế nào lại thành ra việc thế này thế?"

Thái dương Lăng Tử Hàn đen lại một khối, trên quần áo nhăn nhún lại đầy bụi cùng dấu giầy, hiển nhiên bị đá đánh không ít. Cậu dường như cố nén cơn đau, nỗ lực mỉm cười một chút, nói rằng: "Em không sao."

Chu Tự liền kéo cậu đi ra ngoài: "Quên đi, chúng ta về khách sạn thôi."

Lăng Tử Hàn dọc theo đường đi không hề nói gì, cúi đầu gảy gảy ngón tay của mình.

Chu Tự cũng không nói gì thêm, biểu tình trên mặt vẫn giữ nét ôn hòa.

Vừa đi vào sảnh lớn, liền có một nữ nhân viên phục vụ rất xinh đẹp của khách sạn đến gần, khách khí mà hướng Lăng Tử Hàn cười nói: "Xin hỏi ngài là khách của phòng 1827?"

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Cô gái ấy nói: "À, là như thế này, hôm nay chúng tôi có sắp xếp một hội nghị, cho nên thay đổi phòng ngài một chút. Ngài có thể đến phòng ở tầng 20 được chứ?"

Lăng Tử Hàn lập tức nói: "Có thể, không thành vấn đề."

Cô gái ấy lập tức khom người về phía cậu: "Thật sự cám ơn, vậy phiền ngài theo tôi đi đổi thẻ phòng!"

Lăng Tử Hàn liền trong túi lấy ra thẻ khóa phòng, cùng này đi đến quầy tiếp tân đổi thẻ.

Chu Tự tại cửa thang máy chờ cậu. Lăng Tử Hàn không đợi y hỏi, liền nói: "Thay đến phòng 2039."

Chu Tự gật đầu, liền cùng cậu vào thang máy.

Hai người yên lặng mà ra thang máy, tìm được phòng mới, Chu Tự không vào cửa, chỉ là ôn hòa nói: "Cậu tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, buổi tối tôi cùng A Mẫn tới tìm cậu rồi đi ăn."

Lăng Tử Hàn mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, liền đóng cửa lại.

Chu Tự đứng ngoài cửa phòng một hồi, lúc này mới nhanh chóng đi theo lối nhỏ bên phía kia, nhấn chuông phòng.

Cửa vừa mở ra, bên trong liền truyền đến tiếng nói, y không chút do dự đi vào. Cạnh cửa trái phải hai bên là 4 tên cao to, trong đó một người hướng y vươn tay ra, lễ phép mà cười nói: "Tự ca, súng của anh."

Chu Tự biết đây là người của Ngũ Mai Bang cùng Nhật Nguyệt Hội phái ra, phụ trách bảo quản vũ khí trên người mỗi người, bảo đảm cho sự an toàn của hai bên. Y từ bên hông rút ra một khẩu "Desert Eagle" màu bạc, đưa cho huynh đệ Nhật Nguyệt Hội, lập tức giơ lên hai tay. Hai người Ngũ Mai Bang tiến lại, từ trên xuống dưới mà lục soát, lập tức khách khí mà hướng y khom người: "Tự ca, mời vào."

Mặt Chu Tự vẫn bình tĩnh, bước vào.

Đây là một phòng đôi vô cùng lớn, ngoại trừ đại sảnh, bên trong còn có phòng ngủ hai người. Sảnh lớn được trải thảm dày, có hai ghế sofa, chỗ tường bày mấy chiếc ghế nhẹ có chút mất trật tự, trên tường chính là màn hình loại lớn, trong đó chính là toàn cảnh căn phòng mà Lăng Tử Hàn hiện tại đang ở.

Cậu đang tắm trong phòng tắm, trong phòng tắm rộng lớn khí nóng dày đặc lượn lờ, khiến cho người xem nhìn không rõ lắm, thỉnh thoảng loáng thoáng có thể thấy được thân thể xích lõa của cậu. Cậu có chiếc cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo, thắt lưng nhỏ gầy cùng hai chân thẳng tắp, dưới ánh đèn nhu hòa

trong phòng tắm khiến cho cậu mang vẻ vô cùng ôn nhuận, khiến người ta thèm nhỏ dãi. Cậu không dùng bồn tắm, mà đứng dưới vòi sen, không ngừng chuyển động, cơ bản hình như đang tẩy sạch cả người cùng gội đầu, sau đó liền dùng một chiếc khăn tắm lớn quấn quanh người, khóa nước đi ra, mở TV. Từ đầu tới cuối, mấy người ngồi ở sofa cũng không thể nhìn rõ ràng được bộ vị phía dưới của cậu.

Thấy biểu hiện của những người trong sảnh, trong lòng Chu Tự có chút khó chịu, liền không nói gì, chỉ ngồi xuống ở một bên sofa còn trống, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc.

Mấy người bọn họ nghe được tiếng bật lửa "Đinh" một tiếng, tất cả liền quay đầu lại nhìn y.

Ngoại trừ Trịnh Tây Đồng cùng trợ thủ của y, còn lại là ba vị lão đại của Ngũ Mai Bang. Người cao to chính là Trương Nam Việt, người nhỏ gầy là Trịnh Thất Long cùng Khang Minh – tướng mạo anh tuấn là ba người từ nhỏ lớn lên trong một trấn nhỏ ở đông nam, khi còn ở trong khu chợ đã gọi nhau là Ngũ Mai. Bởi vậy, khi bọn họ sáng lập bang hội, liền lấy danh xưng Ngũ Mai, để nhớ lại tình bạn hồi lúc xưa. Trong Ngũ Mai Bang, bọn họ sắp xếp thứ bậc lớn nhỏ theo tuổi tác, quyền lực không phân biệt ai cao ai thấp, cũng không chia đảng phái, cho nên chưa từng xảy ra nội loạn.

Thấy Chu Tự, Trương Nam Việt híp mắt lại, buông lỏng khớp hàm đang cắn chặt, thờ ơ nói: "Ra là Tự ca tới. Tối hôm qua tôi còn cùng A Long, A Minh nói chuyện, lâu rồi không gặp anh, Tự ca càng ngày càng xinh đẹp, không hổ là hoa khôi trong giới xã hội đen chúng ta."

Trịnh Thất Long âm âm mà cười cười: "Đúng vậy, chúng ta là phải dùng thực lực mới có được thiên hạ, người ta chỉ cần dùng mặt thôi."

Khang Minh hừ một tiếng, quay tay xoay người mà nói: "Nhờ bò lên giường lão đại mà lập nghiệp, chúng ta quả thật không có bản lĩnh đó, thật sự là bái phục."

Trịnh Tây Đồng mỉm cười mà ngồi một bên nghe, thỉnh thoảng uống một ngụm trà.

Chu Tự miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, trên tay tiêu sái mà đưa điếu thuốc lên, đưa vào miệng hút một hơi thật sâu, lúc này mới tự tiếu phi tiếu mà nói: "Việt ca, Long ca, Minh ca, tất cả mọi người cùng là người trong giới cả, ai chẳng biết rõ nhau? Lúc mà các anh mới lập nghiệp, Minh ca chẳng phải cũng lên giường của không ít người sao? Tôi nhớ kỹ lúc đó vì giành lấy công trình kho Sơn Thủy ở Tiêu Nam, Minh ca chẳng phải vội vàng bò lên giường cùng cục trưởng công trình sao. Cái tên lão nhân đó, tôi nhìn còn thấy tởm, vậy mà Minh ca phải ở trước mặt ổng mà cởi quần, mệt thật mà, khiến cho Chu Tự tôi không phục không được."

Lời vừa nói ra, ba vị lão đại Ngũ Mai Bang lập tức giận tím mặt, hoắc mắt đứng dậy. Khang Minh liền bước một bước ào tới, đánh ra một quyền ngay mặt y.

Chu Tự nhấc chân đá ra.

Lúc này, chỉ nghe ở cửa một tiếng hét lớn: "Được rồi, tất cả dừng tay cho tôi."

HẾT CHAP 18

Mục lục

20. Quyển 1 - Chương 19

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Khang Minh cùng Chu Tự lập tức dừng lại. Vẻ mặt Khang Minh tràn đầy giận dữ, còn Chu Tự thì lại biểu hiện chẳng muốn để tâm.

Lý Nguyên chậm rãi đi đến. Phía sau ông có thêm bốn người nữa, ánh mắt nhạy bén, thân hình cao to. Đó là những sát thủ do chính tay Lý Nguyên huấn luyện, mỗi người tay chân nhanh nhạy linh hoạt, nhưng chỉ trung thành với mỗi mình ông. Lý Nguyên hiện giờ dù đã bước vào giới chính trị, ít nhúng tay vào việc trong giang hồ, nhưng ông vẫn giữ những người này ở bên cạnh. Đây cũng là lý do khiến cho Trịnh Tây Đồng cùng Chu Tự tuy rằng có thế lực, nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy ông, tất cả những người đang ngồi đều đứng lên, cung kính gọi: "Chú Nguyên."

Lý Nguyên gật đầu, lập tức lớn tiếng trách cứ Chu Tự: "Cậu thế nào mà cả chút nguyên tắc của người làm chủ cũng không biết hả? Thế nào đây? Cậu làm vậy chính là bậy. Người ta đến chỗ chúng ta, đó là nể mặt chúng ta, cho chúng ta mặt mũi, cậu chưa gì hết đã dám động thủ trước, còn ra thể thống gì nữa?"

Trương Nam Việt nhanh chóng khách khí nói: "Không dám không dám, chú Nguyên nói quá lời. Chúng tôi cũng chỉ bàn luận công việc mà thôi, không có gì gọi là thất lễ cả."

Đã nói đến mức này, Khang Minh cũng không muốn gây sự thêm nữa, vì vậy liền về chỗ của mình ngồi.

Lý Nguyên nhìn những người trong sảnh một chút, khuôn mặt bình tĩnh nhìn Chu Tự: "A Mẫn đâu?"

Chu Tự vội vã đáp: "Hắn vẫn còn nằm nghỉ trong phòng."

Lý Nguyên lập tức nhìn người bên cạnh nói: "Đi gọi hắn đến đây."

Người nọ lên tiếng: "Dạ", lập tức ra khỏi cửa.

Chu Tự vội vã nói: “Để cho tôi đi kêu.”

Lý Nguyên trừng mắt liếc y: “Nếu đêm qua chúng ta đáp ứng người ta, thì nên nói được làm được. Giờ cậu đi ra ngoài, muốn cho người ta nghi ngờ sao? Quan hệ của cậu cùng A Mẫn là như thế nào? A Mẫn cùng A Ngạn lại là quan hệ gì? Cậu cứ ngoan ngoãn mà ở đó đi.”

Sự thờ ơ không để tâm trên mặt Chu Tự lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, giờ vô cùng thành khẩn nói: “Chú Nguyên, tôi ở trong giới này cho đến bây giờ, tất nhiên biết rõ quy tắc thế nào, một chữ tôi cũng chưa từng nói qua với A Mẫn cùng A Ngạn.”

Lý Nguyên đã chút bớt giận, gật nhẹ đầu: “Như vậy là tốt rồi.”

Lúc này, từ trên màn hình có thể nhìn thấy, Lăng Tử Hàn đi kéo rèm cửa lại, tắt TV cùng đèn. Trong phòng bỗng chốc tối đen, cậu liền nằm xuống ngủ.

Lý Nguyên nhìn một loạt số liệu hiện ra chung quanh màn hình, nhiệt độ cơ thể, tốc độ tim, tần suất hô hấp của Lăng Tử Hàn dần dần hiện rõ ra từng mục từng mục một, 5 phút sau, từ số liệu hiện ra cho thấy Lăng Tử Hàn đã ngủ say.

Ba người bên Ngũ Mai Bang nhìn về phía ông.

Trịnh Tây Đồng cùng Chu Tự cũng nhìn ông. Trịnh Tây Đồng mặt trầm như nước, nhìn không ra là đang nghĩ gì. Trên mặt Chu Tự không có gì, nhưng trong mắt lại chứa đầy sự phức tạp, khiến cho phong thái của y dần dần có sự thay đổi.

Lý Nguyên nhìn y một chút, liền trịnh trọng mà quay đầu hướng ba vị lão đại của Ngũ Mai Bang nói: “Giờ tôi đi, ba vị bang chủ cần phải xem cẩn thận.”

Trương Nam Việt lập tức cúi thấp người: “Đương nhiên là phải vậy, làm phiền chú Nguyên rồi.”

Lý Nguyên bình tĩnh đi về phía cửa, nhưng đúng lúc đó Lạc Mẫn lại bước vào.

Những người bên cạnh cửa thu giữ súng của hắn, sau đó lục soát trên người, rồi mới cho hắn bước vào. Hắn thấy Lý Nguyên đứng ở một bên yên lặng, vội vã cung kính chào: “Chú Nguyên.”

Lý Nguyên gật đầu, từ tốn nói: “A Mẫn, cậu cùng A Tự ở đây đi.”

“Dạ.” Lạc Mẫn vội vã tránh ra.

Lý Nguyên liền mang theo bốn người hộ vệ ra khỏi phòng.

Đợi khi cửa phòng đóng lại, Lạc Mẫn mới xoay người nhìn vào bên trong phòng.

Chu Tự đã đứng dậy, lập tức nhanh chóng tới chỗ hắn, ôm hắn vào người.

Lạc Mẫn nhìn chung quanh căn phòng, lập tức liền nhớ tới đây là nơi nào.

Lức trước hắn cùng Chu Tự đã tới đây một lần, cũng không phải là do chính mình tự đi tới. Hắn là trên đường bị phục kích, rồi bị bắt trói lại, ở trong một căn phòng tối bị nghiêm hình bức cung, được vài ngày sau mới được thả ra, rồi được người khác đưa đến đây xem kết quả trắc thí (1).

Thì ra, đây là bộ hệ thống thiết bị phân tích tinh vi đời mới nhất của một nhà khoa học người Anh nghiên cứu chế tạo ra, có thể đem phản ứng của một người trong tình huống nguy hiểm cùng một số chuyện đã làm, câu đã nói qua mà nhập vào, hoặc là trực tiếp dùng máy ghi nhận tần số, vào trong máy tiến hành phân tích ra, có thể nhìn ra rất nhiều sự việc liên quan đến người nọ, bao gồm tất cả tư liệu, độ tin cậy, độ khả nghi, mức độ nguy hiểm, v.v… Lý Nguyên vừa nhìn qua liền thích, lập tức mua về một bộ, đem hết tất cả các cán bộ trong hội ra trắc thí, nhờ vậy mà tìm ra được một cảnh sát nằm vùng, hai người thuộc bang hội khác trà trộn vào. Việc này sau khi lan truyền ra ngoài, toàn bộ các bang phái trong B quốc dù lớn hay nhỏ đều lập tức mua về sử dụng, phục hệ thống thiết bị cao này sát đất.

Lần này không biết lại muốn trắc thí ai nữa đây. Lạc Mẫn nghĩ, hướng đến màn hình nhìn.

Trong phòng rất tối, nhìn không ra đó là ai.

Chu Tự ôm vai hắn, đưa hắn ngồi xuống ghế, chính mình ngồi sát bên cạnh hắn.

Trịnh Tây Đồng thờ ơ liếc mắt nhìn hai người bọn họ, không có lên tiếng, quay đầu tiếp tục nhìn lên màn hình.

Ba vị lão đại Ngũ Mai Bang quay đầu chăm chú theo dõi, trên mặt có chút hả hê.

Lạc Mẫn nhìn ra không ra vẻ mặt này của bọn họ là có ý gì, cũng không muốn để ý nữa, chỉ lẳng lặng mà nhìn vào màn hình đặt ở giữa.

Bỗng nhiên, đèn ngủ trong phòng được bật sáng, ngọn đèn đó dù có mờ cũng đủ cho tất cả mọi người nhìn rõ tình hình trong phòng.

Người trên giường chỉ lộ ra khuôn mặt, hình như không bị ngọn đèn được mở mà tỉnh giấc.

Lạc Mẫn hoắc mắt ngồi thẳng người dậy, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Người nọ là Lăng Tử Hàn.

Hắn ngỡ ngàng nhìn về phía Chu Tự, trong chốc lát vẫn không hé răng.

Chu Tự lập tức ôm chặt hắn, muốn kéo hắn đến phòng ngủ. Y cúi đầu nói: "A Mẫn, đừng xem."

Lạc Mẫn chỉ là ngơ ngác cố sức đẩy y đang che trước mặt hắn ra, nhìn chằm chằm về phía màn hình.

Lý Nguyên đã đi vào trong phòng. Ông vừa đi vừa cởi quần áo của chính mình, bóng lưng cao to cường tráng trên màn hình càng tỏ ta uy thế hơn người.

Bốn người bên đi cạnh ông liền mỗi người một góc, núp trong bóng tối.

Lý Nguyên leo lên giường, xốc chăn lên, thô lỗ xé rách khăn tắm trên người Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn liền giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn, lập tức kêu lên sợ hãi.

Thanh âm theo dõi truyền ra, Trịnh Tây Đồng phất phất tay, có người đi tới mở lớn âm lượng.

Lý Nguyên vô cùng thô bạo mà một tay giữ chặt lấy cậu, một tay tháo khăn tắm trên người cậu ra.

Lăng Tử Hàn vẻ mặt kinh hoàng, nỗ lực chống cự, thanh âm gián đoạn mà truyền ra: "Không … không … Chú làm gì vậy … Mẫn ca … Mẫn ca … Không được …"

Lạc Mẫn bỗng nhiên hiểu được, đây chính là đang trắc thí, do chính Lý Nguyên đi cưỡng bạo Lăng Tử Hàn. Hắn lập tức cảm giác toàn thân rung mạnh, liền đứng dậy, định chạy ra ngoài.

Chu Tự lập tức chặn ngang hắn ôm lấy, đem hắn kéo vào một phòng ngủ bên cạnh, một cước đá bay cửa.

Lạc Mẫn gấp đến độ cả người run rẩy, nỗ lực giãy dụa: "Tự ca, Tự ca, anh cho em ra ngoài đi. Chú Nguyên… chú ấy … chú ấy … chú ấy không thể làm vậy được."

Chu Tự dùng hết toàn sức lực đem hắn giữ chặt trên giường, cố gắng ngăn chặn hắn, lấy tay bưng kín cái miệng của hắn. Y thấp giọng nói: "A Mẫn, đây là điều kiện của Ngũ Mai Bang. Bọn họ hoài nghi A Ngạn là cảnh sát nằm vùng, muốn chúng ta đưa cậu ấy ra, cho bọn họ thẩm vấn. Tôi làm thế nào có thể đưa A Ngạn cho bọn họ tha hồ dằn vặt? Bọn họ liền đưa ra cuộc trắc thí như vậy. A Mẫn, cậu bình tĩnh chút đi. A Ngạn bỗng nhiên xuất hiện tại Mộc Lý trong tình trạng như vậy, cậu chẳng lẽ không nghi ngờ?"

Lạc Mẫn nghe đến đó, giãy dụa càng mạnh hơn. Hắn nhìn Chu Tự, trong mắt đầy phẫn nộ.

Chu Tự biết rõ suy nghĩ của hắn, lập tức nói: "A Mẫn, cậu hãy nghe tôi nói, tôi không phải hoài nghi cậu, tôi cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghi ngờ cậu, tôi đã sớm đem mạng của tôi đặt vào tay cậu rồi, đối với tôi cậu là người đáng tin nhất. Thế nhưng, cậu cùng A Ngạn đã có 6 năm không gặp nhau, trong những năm đó cậu ấy làm gì, cậu có biết không? Tôi nói rõ với cậu, không chỉ có tôi, còn có tên họ Trịnh, còn có chú Nguyên, đều nghi ngờ cậu ấy, hơn nữa cũng vì vậy mà bản thân cậu cũng không thoát ra khỏi vòng nghi vấn, cho nên cuối cùng tất cả bọn tôi đều đồng ý cuộc trắc thí này."

Lạc Mẫn càng nghe càng nóng nảy. Thế nhưng Chu Tự thân cao chân dài, lại dùng toàn lực trấn áp, khiến hắn không thể nào động đậy. Hắn tức giận đến muốn hộc máu, khiến cho khuôn mặt đỏ bừng.

Chu Tự chỉ sợ hắn trong lúc tức giận, sẽ lỡ lời nói ra điều gì, đến tai người ở ngoài, truyền đến tai Lý Nguyên, sợ rằng sẽ không bỏ qua cho hắn. Y cố gắng bịt chặt miệng Lạc Mẫn, ghé vào lỗ tai hắn thành khẩn nói: "A Mẫn, thử nghĩ kĩ lại đi, trắc thí như vậy thật sự là ít thương tổn nhất đối với A Ngạn. Ngay từ đầu ba tên hỗn đãn của Ngũ Mai Bang yêu cầu người do chính bọn họ đưa ra, tôi tất nhiên là không đồng ý. Chú Nguyên cũng không nguyện ý. Mặc kệ nói như thế nào, A Ngạn cũng là thân thích của cậu, coi như là muốn đánh muốn giết, cũng phải do chính tay chúng ta làm, đâu thể nào lại để người ngoài ra tay? Bọn họ cũng chỉ muốn tốt mà thôi. Bên chúng ta cử người ra, chỉ có hai người, một là tên họ Trịnh, hai là chú Nguyên. A Mẫn, nếu như là cậu, cậu sẽ vì A Ngạn mà chọn người nào trắc thí cậu ấy?"

Động tác Lạc Mẫn dần dần dịu bớt. Hắn đã rõ, về tình về lý mà nói, Chu Tự đều đã làm hết sức rồi, thế nhưng … giờ đây hắn nhìn người nằm trên hắn, bỗng nhiên nhớ tới đêm hôm qua y giày vò mình như thế nào, rồi lại bịt kín hai mắt của mình không chịu đối mặt. Nghĩ như vậy, trong lòng hắn dâng lên một nỗi hận.

Chu Tự cảm giác được động tác của hắn đột ngột ngừng lại, đôi mắt dần nghiêm túc, không khỏi có chút hốt hoảng, liền buông tay đang bịt miệng hắn ra.

Lạc Mẫn nhẹ giọng nói, cũng rất rõ ràng: "Tự ca, A Ngạn, cậu ấy … chỉ là một thiếu niên, cậu ấy còn chưa tới 18 tuổi. Anh nghĩ cảnh sát sẽ phái cậu ấy tới làm cảnh sát nằm vùng sao?"

"Cái gì?" Chu Tự giật mình. "Nhưng cậu nói với tôi là cậu ấy đã 22 tuổi."

Sắc mặt Lạc Mẫn tái nhợt, dường như dần dần biến thành một khối băng. Giọng hắn càng thêm nhẹ: "Em đã từng nói qua với anh, A Ngạn … là một cô nhi, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện. Sau khi dì em có bạn đời, hai người họ không có dự định sinh con, liền muốn nhận con nuôi, là hai bé gái. Nhưng chính phủ có quy định, nếu như nhận nuôi hai đứa trẻ cùng giới, thì phải nhận thêm một đứa trẻ khác giới, tuổi chưa đến 14. Dì em cùng bạn đời của dì đều ghét bé trai, nhưng không còn cách nào khác, nên muốn nhận nuôi một đứa bé trai tính cách ngoan hiền, phải hơn 13 tuổi. Viện trưởng cô nhi viện rất thương A Ngạn, cũng biết được tính cách của A Ngạn rất hợp yêu cầu, liền tự mình làm chủ sửa tuổi lại cho cậu ấy. Cậu ấy vốn dĩ lớn lên cũng cao hơn những bạn đồng lứa, lúc dì em đi tới cô nhi viện nhận nuôi hai đứa em gái, chưa từng liếc mắt qua nhìn cậu ấy, cho nên cũng không chú ý tuổi của cậu ấy có phù hợp với dáng người của cậu ấy hay không, liền mang cậu ấy đi luôn. Cậu ấy trong nhà chưa từng được yêu thương, nhưng cậu ấy luôn luôn an tĩnh, cũng không nói nhiều, là em thấy vậy không thích, lúc rảnh rỗi thường tìm cậu ấy chơi cùng, cho nên cậu ấy dần đối với tôi nói nhiều hơn. Em cũng vì vậy mà mới biết, cậu ấy so với tuổi trên giấy tờ còn nhỏ nhiều lắm." Nói đến đó, vành mắt hắn đều đỏ. "Tự ca, cậu ấy còn chưa đến 18 tuổi, anh giúp em van cầu chú Nguyên, thả cậu ấy đi được không?"

Chu Tự nghe vậy, trên mặt xuất hiện sự đau lòng. Y tha thiết ôm Lạc Mẫn, nặng nề mà nói: "A Mẫn, đã không còn kịp rồi."

Lúc này, chỉ nghe một tiếng kêu vang lên thật dài, thanh âm tràn ngập đau đớn vọng tới đằng sau cánh cửa, thật rõ ràng mà đập mạnh vào tai hai người.

Tim Lạc Mẫn như nát ra, trong lúc nhất thời đau nhức không chịu nổi. Hắn liền nhớ tới hôm qua, cậu thiếu niên ấy hăng hái bừng bừng quấn quít lấy hắn muốn cùng hắn lên giường, khờ dại mà nói rằng muốn biết tư vị của tình ái là như thế nào, nhưng hắn không suy nghĩ gì nhiều liền từ chối. Hắn chính là vì Chu Tự mà từ chối. Vì một tình yêu sâu đậm không nên có của hắn, hắn mới từ chối làm người đầu tiên của người thiếu niên đó.

Cho dù cậu ấy có là một sát thủ xuất sắc thế nào, thì vẫn chỉ là một thiếu niên chưa trưởng thành. Để thuận lợi công tác, cậu nhất định sẽ không thể hiện tài nghệ, chỉ có thể như những thiếu niên bình thường, đem hết toàn lực yếu đuối mà giãy dụa, cuối cùng cũng sẽ để Lý Nguyên thuận lợi hành động, hơn nữa không thể làm bất kì hành động nào để bảo hộ chính mình. Cậu ấy chỉ có thể chấp nhận, chấp nhận thương tổn, chấp nhận đau đớn.

Càng suy nghĩ, trái tim hắn càng đau đớn, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.

Chu Tự chưa bao giờ thấy hắn biểu hiện như vậy, không khỏi lo lắng. Y sợ hắn hít thở không thuận, liền lấy tay chống lên giường, nâng thân thể mình lên một chút.

Lạc Mẫn lấy tay gạt y qua một bên, sau đó bản thân phun ra một bụm máu.

Chu Tự hoảng hốt: "A Mẫn, cậu không sao chứ? Cậu bình tĩnh chút đi."

Nghe được hai chữ "bình tĩnh", Lạc Mẫn bỗng dưng tỉnh lại, tối hôm qua Lăng Tử Hàn đã từng vô cùng trịnh trọng mà nói với hắn, cho dù sau này gặp phải chuyện gì, nhất định phải bình tĩnh, "Nhớ kỹ, nhớ kỹ."

Rất nhanh, hắn khôi phục sự trấn định, từ trên giường xoay người xuống đất, liền hướng cửa mà đi.

Chu Tự vội vã ngăn cản hắn: "A Mẫn, cậu đừng nên nhìn."

Lạc Mẫn cúi đầu mà quát: "Tránh ra."

Chu Tự nhanh chóng ôm lấy hắn, trên mặt tràn đầy thành khẩn: "A Mẫn, cậu nghe tôi nói được không? Đừng nên nhìn."

Lạc Mẫn nhìn y, lạnh lùng mà nói: "Vừa nãy chú Nguyên không phải dặn tôi và anh đứng ở đâu sao? Anh muốn biến tôi thành rùa đen rút đầu? Em trai của Lạc Mẫn này đang bị người khác cưỡng bạo, tôi không

cứu được cậu ấy, anh còn muốn tôi ẩn núp không dám nhìn, để cho người khác chế nhạo sao?"

Chu Tự khe khẽ thở dài: "Cậu hẳn là phải biết rõ, đây chỉ là trắc thí. A Ngạn chỉ cần qua được cửa này, cậu và cậu ấy đều có thể thoát khỏi hiềm nghi, từ nay về sau trời cao biển rộng, đây cũng là điều đáng mà."

Lạc Mẫn dường như không muốn nói với y nữa, đi ra ngoài.

Chu Tự muốn ngăn hắn lại.

Lạc Mẫn nhìn về phía y, từng chữ một nói rõ ràng: "Đại ca, anh yên tâm, tôi sẽ không làm ra những chuyện không có lý trí. Tôi chỉ là muốn ra ngoài nhìn, chờ sau khi chuyện này kết thúc sẽ mang A Ngạn đi, vậy cũng được phép chứ?"

Chu Tự nhìn biểu cảm trên mặt hắn cùng bên khóe môi vươn ra tia máu, trong lòng vừa cảm thấy khó xử vừa đau lòng, do dự chốc lát, gật đầu.

Lạc Mẫn đạp mạnh cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, trên các thiết bị các con số nhanh chóng biến động liên hồi, trên màn hình đang hiển thị rõ ràng cuộc trắc thí tàn nhẫn.

Tất cả hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người trong phòng.

Lý Nguyên đã chế ngự được thiếu niên kia, đưa thân thể thon dài đơn bạc của cậu đặt trên giường, phân thân cứng rắn mãnh liệt mà đâm mạnh vào giữa mông chật hẹp, thỉnh thoảng có dòng máu đỏ tươi theo động tác của ông mà chảy ra, vươn lên trên da thịt trơn bóng của thiếu niên.

Thiếu niên kia dường như chẳng còn chút sức nào nữa, yếu đuối nằm trên giường, từ từ nhắm hai mắt, cắn môi, hai tay nắm chặt drap giường, thỉnh thoảng tại sự trùng kích mãnh liệt của dã thú mà rên rỉ vài tiếng nhỏ vụn.

HẾT CHAP 19

Mục lục

(1) Trắc thí: kiểm tra, thí nghiệm

21. Quyển 1 - Chương 20

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đối với giây phút này, Lăng Tử Hàn đều đã chuẩn bị sẵn.

Ngân Dực Liệp Thủ bọn họ không ai không phải là tinh anh trong tinh anh, đã từng qua cuộc tuyển chọn gắt gao cùng muôn ngàn thử thách. Bọn họ cũng không đơn thuần chỉ là sát thủ, bọn họ đối với những sự vật, sự việc, hiện tượng trong cuộc sống đều có sự nhạy cảm cùng mức độ phân tích vượt qua người thường, đồng thời có thể nhanh chóng đưa ra quyết định chính xác và quyết đoán. Nếu như lựa chọn tối ưu là bọn họ phải hi sinh, bọn họ cũng sẽ không chút do dự chấp hành.

Từ ngày hôm qua vừa bắt đầu tiến vào biệt thự Lý Nguyên, qua biểu hiện chung quanh, cậu cũng đã dần suy đoán ra, Lý Nguyên rất nghi ngờ cậu, nhất định trước tiên sẽ tìm cách thử cậu. Trên thực tế, phương pháp thăm dò chỉ có hai loại, một là thương tổn thân thể, một là vừa thương tổn cả thân thể lẫn tinh thần. Nếu như chọn cách thứ hai, vậy thì chỉ có cách tốt nhất là ngược đãi ***. Hôm nay Chu Tự bỗng nhiên đối với cậu tốt như vậy, cũng không có hành vi chọc ghẹo cậu, khi đến khách sạn lại được đổi phòng, cậu còn không biết chuyện gì đang xảy ra sao.

Trở về phòng, cậu rất tự nhiên mà đi tắm, sau đó xem TV rồi đi ngủ.

Lý Nguyên tiến đến tất nhiên là cậu biết, nhưng vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ. Tuy rằng thảm rất dầy, bước chân của những người bước vào vừa nhanh vừa nhẹ như mèo, nhưng cậu vẫn có thể đoán ra được có tất cả 5 người, trong lòng không khỏi suy tính, nếu như 5 người họ lần lượt thượng, không biết bản thân có chịu nổi hay không.

Rất nhanh, Lý Nguyên liền tấn công.

Cậu cũng vì vậy mà "giật mình tỉnh giấc", lập tức kinh hoàng mà giãy dụa, kêu cứu, tính toán cẩn thận mà dùng vừa đúng khí lực của một người thiếu niên bình thường, chính xác mà diễn xuất sự hoảng loạn của một người bình thường đột nhiên bị tấn công, không biết làm sao.

Lý Nguyên xuất đạo gần 30 năm, chưa từng cường bạo qua người nào, đây chính là lần đầu tiên. Ông nghi ngờ người thiếu niên này, nhưng tin tưởng Chu Tự cùng Lạc Mẫn, vì vậy quyết định trắc thí lần này do chính ông tự mình chấp hành.

Ông bình tĩnh mà khống chế người thiếu niên giống như chú mèo con đang cực lực trốn thoát kia, hai bàn tay to trong lúc hỗn loạn không ngừng lướt qua thân thể mềm mại, khiến ông có thể cảm nhận được những cảm xúc kì lạ: sự co giãn, sự mềm dẻo, sự trơn phẳng của một thân hình trẻ con vừa mới lớn. Đường cong trên thân thể đang bị áp chặt của người thiếu niên này trong lúc chống cự càng khiến cậu thêm xinh đẹp, sức sống bừng bừng. Vốn ban đầu ông cũng chỉ định vì nhiệm vụ mà làm qua một lần cho có, nhưng lúc này dục vọng trong ông được khơi dậy bừng bừng phấn chấn, như một đốm lửa đang dần cháy rực lên, sau

đó mãnh liệt cháy quét qua một đồng cỏ rộng.

Nhìn khuôn mặt người thiếu niên dần tái nhợt, nhất là cặp mắt đen hiện ra sự kinh hoàng cùng sợ hãi, trong lòng ông bỗng dưng dâng lên cảm xúc muốn lăng nhục cậu mãnh liệt. Ông cảm nhận được khí lực của cậu đang dần giảm bớt, vì vậy hai tay như kìm sắt giữ chặt cậu, mạnh mẽ cử động thân mình, tiến ào vào trong thân thể cậu.

Tựa như một cây thép sắt nóng rực bỗng nhiên đâm vào, trực tiếp xuyên thủng thân thể đang đóng chặt tại trên giường, cơn đau khó có thể diễn tả bằng lời trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Lăng Tử Hàn. Cậu không có nhẫn nại, tựa như người bình thường, phát ra tiếng kêu thảm thật dài.

Sau đó cây thép sắt nóng rực ấy lui ra ngoài, lại thêm một lần mạnh lẽ tiến vào.

Cậu lần thứ hai kêu thảm thiết.

Rất đau. So với đạn bắn vào trong người còn khó chịu gấp mấy lần.

Cậu từ từ nhắm hai mắt, cắn chặt môi, dần dần chịu đựng sự ngược đãi như mưa rền gió dữ từ phía sau. Dần dần, cậu cảm thấy sự choáng váng khiến bao sức lực như tan biến, vì vậy thả lỏng thân thể, tựa như một người đang dần mất đi ý thức, mềm liệt nằm trên giường.

Lý Nguyên cũng giống rất nhiều người đàn ông khác, không ngại khi lên giường có người theo dõi, hơn nữa như vậy chỉ càng khiến ông thêm hưng phấn. Giờ này khắc này, ông hầu như quên mất chính mình đang tiến hành trắc thí. Thân thể này bị ông mạnh mẽ xâm nhập càng khiến ông cảm giác được sự thoải mái đến mê người, tựa như một nụ hoa vừa hé nở, mà ông lại là người đầu tiên nếm thử mật ngọt bên trong. Ông giữ chặt người bên dưới, cảm giác thân thể này như một chồi xuân sạch sẽ thuần khiết dưới trùng kích mãnh liệt của ông mà run rẩy. Khuôn mặt thiếu niên tái nhợt theo sự xông tới mãnh liệt của ông mà rên rỉ. Đây … chính là loại cảm giác mà ông chưa từng nếm qua trước đây. Lúc trước những người cùng ông lên giường tuy rằng cũng có vài người bị ép buộc, nhưng trên giường cũng miễn cưỡng vui cười, tận lực đón nhận ông, chưa từng có người nào như người thiếu niên này, thân thể xinh đẹp hoàn mỹ như vậy lại vô lực mà để ông tự do xâm chiếm. Ông trong giây phút phá hoại đó lại cảm thấy khoái ý tàn khốc cường liệt, càng làm ông say sưa mê mẩn.

Qua màn hình, mọi người kinh ngạc mà nhìn hình ảnh mình đang xem.

Trương Nam Việt cười nói: “Thật không nghĩ tới, chú Nguyên đúng là gươm quý không bao giờ cùn, quả thật là sơn lâm oai hùng.”

Trịnh Thất Long cũng cười: “Đúng vậy, lần này có thể cho ông ấy hảo hảo mà sảng khoái một lần rồi.”

Khang Minh nói: “Sớm biết như vậy, tôi đã tìm cách để cho chú Nguyên áp rồi, bị ông ấy xâm phạm nhất định rất đã ghiền.” Nói xong, liền đưa ánh mắt đầy khiêu khích nhìn Chu Tự.

Trương Nam Việt cùng Trịnh Thất Long cười ha ha.

Trong phòng này người bên Nhật Nguyệt Hội đa phần đều là thủ hạ của Trịnh Tây Đồng, tuy rằng sự lăng nhục của bọn họ với Chu Tự khiến họ có chút không hài lòng, nhưng cũng không có ai ngăn lại.

Chu Tự hoàn toàn không để ý đến bọn người đó, y từ nãy đến giờ vẫn lo lắng canh chừng động tĩnh của Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn đứng yên như gỗ, vẫn kiên trì nhìn màn hình, hai tay nắm chặt lại, các ngón tay nắm đến trắng bệt, cả người cứng như đá.

Qua mấy tiếng đồng hồ, Lý Nguyên trong sự xâm chiếm mãnh liệt mà đạt được cao trào tuyệt vời chưa từng có. Ông mồ hôi như mưa, mềm người ngả xuống nằm trên Lăng Tử Hàn, thở hổn hển.

Lăng Tử Hàn tựa như mới từ trong nước vớt ra, toàn thân nhuốm mồ hôi lạnh cùng mồ hôi trên người Lý Nguyên rớt xuống. Cậu đã sớm không nhúc nhích, đến cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Chờ Lý Nguyên kết thúc trắc thí, những người hộ vệ của ông từ trong góc đi ra, thay ông hướng về màn hình, đưa tay làm dấu hiệu.

Những người trong phòng lập tức hiểu ý, rồi tắt đi hệ thống máy theo dõi.

Hệ thống phân tích liền kết thúc thu thập thông tin, bắt đầu phân tích.

Vài phút sau, một loạt các con số xuất hiện trên màn hình.

Độ tin cậy: 87.31%

Độ khả nghi: 11.95%

Mức độ không rõ: 0.74%

Kiểm tra mật độ cốt xương: 18 –.

Khuynh hướng bạo lực: 8.207%

Tính nguy hiểm: 4.33%

….

Trong phòng, người bên Nhật Nguyệt Hội nhìn qua liền kết luận, không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Theo như những số liệu này, qua nhiều lần trắc thí những người trong hội mà suy ra, người này dĩ nhiên là cực kỳ đáng tin.

Về phần số liệu mật độ cốt xương thì biết được người thiếu niên đó còn chưa đến 18 tuổi, bọn họ nghĩ cũng không có gì quan trọng. Chỉ có Chu Tự, tuy rằng đã biết, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy chấn động.

Lạc Mẫn hờ hững mà nhìn những con số liên tiếp nhảy, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Bốn người ngay cửa ngăn cản hắn.

Hai người anh em bên Nhật Nguyệt Hội biết rõ người mới bị trắc thí là em trai của Lạc Mẫn, tất nhiên là cảm thông với hắn, nhưng mệnh lệnh của Lý Nguyên bọn họ không dám không nghe, cũng chỉ có thể nhã nhặn mà thỉnh cầu hắn: "Mẫn ca, đừng làm khó chúng tôi được không? Đợi một lát nữa, chú Nguyên tới, anh muốn đi đâu cũng được. Việc này chúng tôi không làm chủ được, xin lỗi …"

Lạc Mẫn đứng ở nơi đó, trong đầu không có một suy nghĩ nào, dường như đang xem thử có nên xông ra ngoài hay không.

Chu Tự ôm lấy hắn, nhẹ giọng mà an ủi: "A Mẫn, chờ một chút, bình tĩnh, bình tĩnh. Tất cả đều qua hết rồi, không có gì đâu, qua hết rồi."

Lạc Mẫn quay đầu nhìn y một cái, nhãn thần trống rỗng, phảng phất dường như không nhận ra y.

Tâm của Chu Tự trầm xuống, càng ôm chặt hắn hơn.

Lạc Mẫn nhẹ nhàng mà nói: "Buông."

Chu Tự chấn động, hai tay càng ôm siết hắn hơn, không chịu buông ra.

Một lát sau, Lý Nguyên vội vã tắm rửa rồi mặc áo tắm bước vào. Thần tình ông bình tĩnh, tựa như không hề có chuyện gì, hờ hững hỏi: "Thế nào?"

Chu Tự cùng Lạc Mẫn không hề hé răng.

Trịnh Tây Đồng khụ một tiếng, đứng dậy, cười nói: "Không có vấn đề gì, rất đáng tin cậy. Bất quá, tuổi không phù hợp, theo như chứng minh của cậu ấy, thì năm nay cậu ấy 22, nhưng trên thực tế cậu ấy còn chưa đến 18."

Sắc mặt Lý Nguyên khẽ biến, lập tức nhìn về phía Lạc Mẫn, ôn hòa hỏi thăm: "A Mẫn, vậy là sao?"

Cổ họng Lạc Mẫn nghẹn ngào, một câu nói cũng nói không nên lời.

Chu Tự cảm giác được thân thể hắn run rẩy, vì vậy nhanh chóng thay hắn nói ra mọi việc.

Lý Nguyên hơi hơi gật đầu, thần tình trở nên ôn hòa: "Nếu là như vậy, A Mẫn nên cố gắng chăm sóc cậu ấy hơn."

Lạc Mẫn hít sâu một hơi, mới miễn cưỡng bảo trì cung kính, thấp giọng hỏi: "Chú Nguyên, giờ cháu có thể mang A Ngạn về không?"

Lý Nguyên nhíu nhíu mày, lập tức nhìn về phía ba vị bang chủ Ngũ Mai Bang, khách khí mà nói: "Các cậu thấy sao? Kết quả này đã thỏa mãn các cậu chưa?"

"Đương nhiên, đương nhiên." Trịnh Thất Long lập tức cười: "Từ trước tới nay, chú Nguyên luôn công tư phân minh, khiến người khác bội phục."

Trương Nam Việt cũng hào sảng mà cười nói: "Đúng vậy, chú Nguyên, chú đã vì việc công mà không nể tình riêng, chúng tôi có được kết quả này còn nói được gì. Nói chung, như chú Nguyên đã nói, hai bên đều đồng thời đình chiến, ai làm sinh ý người đó, hòa khí thì phát tài mà."

Khang Minh đã bị ông làm cho khơi mào tính dục, đang nóng lòng muốn đi ra ngoài tìm người phát tiết, lúc này nhanh chóng nói: "Chú Nguyên, cảm ơn chú đã nể mặt. Chúng ta đây giờ đi trước. Sau đó có chuyện gì, cứ mặc nhiên tùy chú phân phó."

Lý Nguyên cười gật đầu, hòa nhã mà nói: "Như vậy là tốt rồi. Chúng ta vốn kinh doang khác ngành với nhau, mọi người nước giếng không phạm nước sông, cần gì lại chống đối nhau lưỡng bại câu thương? Với bên nào cũng không tốt."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Lý Nguyên nhìn về phía Trịnh Tây Đồng: "A Đồng, cậu thay tôi tiễn ba vị bang chủ."

Trịnh Tây Đồng từ lúc ông vào cửa đã đứng dậy sẵn, lúc này mới đáp: "Rõ", liền khách khí mà cười, cùng người bên Ngũ Mai Bang đi ra cửa.

Đi ngang qua Chu Tự cùng Lạc Mẫn, ánh mắt Khang Minh lại dính sát lên người Lạc Mẫn đảo qua một vòng, sau đó mới rời đi.

Lý Nguyên ngồi xuống, tiếp nhận lý trà của hộ vệ rồi uống một ngụm, giương mắt nhìn Lạc Mẫn, vô cùng ôn hòa mà nói: "A Mẫn, không phải tôi cố ý làm khó A Ngạn, đây là quy củ, cậu hẳn là biết rõ?"

Lạc Mẫn trầm mặc chốc lát, mới cúi đầu nói: "Dạ, cháu hiểu rất rõ."

Lý Nguyên thoả mãn gật đầu nhẹ. Suy nghĩ một hồi, ông hỏi: "Em họ của cậu, đây là lần đầu tiên?"

Vành mắt Lạc Mẫn lại đỏ, khổ sở nói không ra lời, một lát mới gật đầu một cái.

Lý Nguyên nhìn về phía Chu Tự: "A Tự, cậu lập tức gọi bác sĩ đến. Mặt khác, cậu đến ngân hàng mở cho A Ngạn một tài khoản, nạp vào 200.000 đô. Rồi xem cậu ấy có yêu cầu gì, cậu tận lực đáp ứng. Trong khoảng thời gian này, phải cố gắng chăm sóc cậu ấy."

Chu Tự lập tức đáp: "Dạ, tôi sẽ lập tức làm."

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy càng ngày càng khó chịu, lại nhớ tới tình huống hiện tại của thiếu niên kia, vì vậy tận lực tránh khỏi cái ôm của Chu Tự, thấp giọng hỏi: "Chú Nguyên, cháu có thể đi xem A Ngạn không?"

"Ừ, đương nhiên, đi đi." Lý Nguyên nhấp một ngụm trà, thoả mãn ung dung nói, sau đó bảo người bên cạnh hủy đi những số liệu nãy giờ.

Lạc Mẫn nhanh chóng bước vào căn phòng đó, lập tức mùi máu tanh xộc mũi hắn.

Lăng Tử Hàn vẫn nằm trên giường, không nhúc nhích. Trên người cậu được đắp một cái chăn dày, lộ ra đầu vai xích lõa.

Chu Tự đi theo bên cạnh Lạc Mẫn, sau đó đưa tay ôm cậu: "Nhanh chóng giúp cậu ấy rửa sạch …"

Lạc Mẫn đưa tay đánh bạt y ra, lạnh lùng nói: "Đừng chạm vào cậu ấy!"

Chu Tự có chút khó khăn mà đứng một bên, nhưng vẫn tận lực khống chế tâm tình, bình tĩnh mà nói: "A Mẫn, tôi hiểu rõ tâm trạng cậu hiện giờ, nhưng đây không phải là lúc tính toán được mất, việc cấp bách hiện giờ là phải giúp A Ngạn giảm ít thương tổn nhất."

Lạc Mẫn dùng chăn bao Lăng Tử Hàn lại, sau đó bế cậu lên, xoay người hướng cửa mà đi.

Chu Tự vội vã đuổi theo: "A Mẫn, cậu không thể tùy hứng như vậy, cậu muốn đưa A Ngạn đi đâu?"

"Không liên quan đến anh." Lạc Mẫn lạnh lùng nói. "Tóm lại là không ở lại đây."

Chu Tự liền một bước chặn ngang trước hắn. Y nhìn thiếu niên luôn an tĩnh nhu thuận lúc này lại đang yếu ớt nằm trong lòng Lạc Mẫn, trong lòng cũng không chịu nổi. Nhìn biểu tình đang bị tổn thương của Lạc Mẫn, y càng đau lòng không ngớt. "A Mẫn, cậu phải mau chóng giúp A Ngạn trị liệu." Y thành khẩn thấp giọng nói.

Tâm trạng của Lạc Mẫn rõ ràng là đã không còn khống chế được, cắn răng nói: "Thêm một chốc cũng không chết được, nói chung tôi sẽ không để cậu ấy lại chỗ này. Anh tránh ra, nếu không thì giết chúng tôi đi."

Chu Tự nhìn hắn, rốt cục tránh ra.

Lạc Mẫn ôm Lăng Tử Hàn sắc mặt trắng bệch, bước nhanh đi hướng thang máy, rất nhanh xuống ngầm gara.

Chu Tự vẫn đi theo bên cạnh hắn, dường như là muốn đi cùng hắn.

Lạc Mẫn không thèm để ý tới y, vừa ra khỏi thang máy, liền tìm xe của mình, nhưng không thể nào lấy chìa khóa mở xe.

Chu Tự lập tức nhanh tay lấy chìa khóa trong túi hắn ra, thay hắn mở cửa xe, nhẹ giọng nói: "Tôi lái xe, cậu ôm cậu ấy ngồi phía sau đi."

"Không cần." Lạc Mẫn liền cự tuyệt, lập tức đem Lăng Tử Hàn ngồi xuống ghế phó lái, rồi hạ thấp ghế xuống để cho cậu nằm. Hắn đóng cửa xe, đi đến cửa bên kia, giọng băng lạnh. "Mời anh xuống xe."

Chu Tự nhìn hắn, không khỏi thở dài: "A Mẫn, cậu cần gì lại như thế?"

Lạc Mẫn giật mạnh cửa xe, nhanh tay kéo y đi ra, đem y quăng qua một bên, rồi ngồi lên xe. Hắn đang tức giận, khí lực cũng rất lớn, Chu Tự lảo đảo mấy cái mới đứng vững, lúc đó hắn cũng đã lái xe đi mất.

Chu Tự cười khổ, rồi liền chạy đến chiếc xe để tạm thời gần cửa chính. Nếu Lý Nguyên ở bên trong khách sạn, thì sẽ có tài xế ngồi trong xe, đợi mệnh lệnh của ông. Y nhanh chóng tìm được chiếc Mercedes của Lý Nguyên, đem tài xế quăng qua một bên, liền leo lên xe đuổi theo.

HẾT CHAP 20

Mục lục

22. Quyển 1 - Chương 21

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong lòng Lạc Mẫn giờ rất rối loạn, không biết nên đi đâu, bất thần mà chạy đến đường cao tốc Nam Cảng.

Chu Tự thở nhẹ ra, y biết giờ Lạc Mẫn đang rối bời. Y vừa sợ Lạc Mẫn lái xe không cẩn thận lại xảy ra chuyện không may, vừa lo lắng thương thế của người thiến niên kia. Thế nhưng xe mà Lạc Mẫn đang chạy chính là xe thể thao BMW, tốc độ không kém xe Mercedes là bao, muốn vượt lên trước hoàn toàn không có vấn đề gì. Y lấy điện thoại ra bấm số, nhưng có lẽ điện thoại cùng đồ dùng của Lạc Mẫn vẫn còn để trong phòng khách sạn, chuông reng nhưng không ai bắt máy. Y bấm số điện thoại trên xe của hắn.

Lạc Mẫn liếc nhìn màn hình nhỏ bên cạnh tay lái, ở trên đó hiện lên dãy số. Hắn liền đưa tay tắt máy.

Chu Tự cười khổ buông điện thoại di động, chỉ có thể chú tâm lái xe, nhanh chóng chạy đuổi theo phía sau xe hắn.

Đầu óc Lạc Mẫn giờ trống rỗng, trong mắt hiện tại chỉ có con đường phía trước. Lúc này ánh tà dương dần rọi những tia sáng cuối ngày, đám sương nhạt nhòa nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, càng khiến cho hắn thêm phiền muộn.

Hắn quay đầu nhìn một chút. Lăng Tử Hàn nghiêng người nằm trên ghế, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại có vẻ bình tĩnh. Hắn vô cùng hối hận, hối hận ngày hôm qua không đáp ứng yêu cầu của cậu, càng thêm hận chính bản thân mình sao lại quá thâm tình với Chu Tự.

Hắn không mở miệng nói được lời nào, đạp mạnh chân ga. Xe càng thêm tăng tốc, như tên lửa đang bay.

Lăng Tử Hàn bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Anh chạy nhanh quá, chậm lại chút đi.”

Lạc Mẫn giật mình, nhanh chóng buông chân ga, tốc độ xe rõ ràng là có giảm.

Lăng Tử Hàn tiếp tục nói: “Đừng dừng lại, tiếp tục đi về phía trước. Duy trì sự tức giận của anh, khống chế nó ở trình độ có vẻ như không khống chế được.” Thanh âm của cậu có chút khàn, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Lạc Mẫn lập tức hiểu được, lại tăng tốc, sau đó bảo trì tốc độ 160 km/h, tiếp tục hướng về phía trước. Hắn nhìn đường, cất tiếng hỏi: “Cậu thế nào rồi?”

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Không có việc gì, đây là vết thương nhỏ, cũng không chết được."

Lạc Mẫn do dự, không biết nên hỏi thế nào mới tốt.

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt nhưng dường như có thể nhìn thấu được tâm tư của hắn, mỉm cười nói: "Anh không cần tự trách, chuyện có phải xử nam hay không tôi chẳng để tâm lắm. Huống hồ, xử lý như vậy rốt cuộc là nhẹ nhất rồi, tôi còn cho rằng bọn họ muốn cùng một lúc năm người đó chứ, không nghĩ tới chỉ có một người. Đại khái là cũng cho anh mặt mũi đó, dù sao tôi cũng là nhờ có Mẫn ca bảo hộ."

Lạc Mẫn rầu rĩ nói: "Cậu đừng chọc tôi nữa, nếu tôi có thể bảo hộ cậu tốt thì đâu ra cớ sự hôm nay."

"Con người không ai hoàn hảo, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi. Chúng ta nên mừng vì mức độ trắc thí lần này coi như nhẹ nhàng, nếu không như vậy, mà bọn họ dự định chém tay hoặc chân của tôi, thì chúng ta hiện tại không dễ dàng qua cửa vậy đâu. Ha hả, nếu thật sự vậy, tôi sẽ bắt cóc Lý Nguyên, cùng anh chạy trốn. Bất quá, giờ mọi việc đã qua, không cần suy nghĩ nữa, cũng đừng để trong lòng." Thái độ Lăng Tử Hàn rất ôn hòa. "Xem ra kết quả trắc thí lần này khiến bọn họ rất thoả mãn, sự hoài nghi của bọn họ đối với tôi có phải đã được xua đi không?"

"Được rồi." Lạc Mẫn nở nụ cười hiếm hoi. "Theo số liệu biểu thị, cậu rất đáng tin cậy, thậm chí so với tôi, Chu Tự cùng Trịnh Tây Đồng, mức độ an toàn cùng tin cậy còn cao hơn."

Lăng Tử Hàn cười cười, cũng không có biểu hiện bất ngờ gì. Trên thế giới có bao nhiêu loại trắc thí mà bọn họ chưa từng thử qua, bọn họ cũng đã từng có khoa học gia hướng dẫn cùng phân tích cách thức tính toán của loại thiết bị này, bởi vậy bọn họ có thể tạo ra những phản ứng chuẩn xác, làm cho máy tính tạo ra đúng kết quả cần thiết.

Trên xe có thiết lập chương trình phản Prensence cộng thêm đang trên đường cao tốc, muốn nghe lén cũng rất khó, cho nên Lăng Tử Hàn có chút thả lỏng. Trong xe mở điều hòa, rất ấm áp. Tuy rằng cậu nói với Lạc Mẫn như vậy, nhưng thực tế, thân thể cậu lần này chịu sự tàn phá mãnh liệt, khiến cậu nhất thời không thể động đậy. Cậu cũng chỉ yên lặng nằm, trên mặt lại không biểu lộ bất cứ sự đau khổ nào.

Lạc Mẫn cũng nhận thấy được sự mệt mỏi của cậu, sẵn tiện nói: "Cậu ngủ một chút đi, còn 5 tiếng nữa mới tới Nam Cảng."

"Được." Lăng Tử Hàn nhẹ giọng đáp ứng, liền nhắm mắt ngủ.

Lạc Mẫn dần bình tĩnh lại, nhưng khi thấy xe của Chu Tự đuổi theo phía sau từ kính hậu, trong lòng hắn lại bùng lên sự tức giận.

Bóng đêm lẳng lặng bao phủ, gió biển thổi qua, nhẹ nhàng quét ngang lên cửa kính xe.

Hắn một đường chạy qua các dãy núi, đi qua một cây cầu lớn rồi qua những ruộng đồng bao la, trong lòng

cảm thấy được chút ấm áp cùng an toàn, đây là loại cảm giác mà khi hắn ở cùng Chu Tự không hề có. Chỉ khi ở cùng Lăng Tử Hàn, hắn không cần phòng vệ, không cần giấu diếm, không cần nghi kỵ. Cậu cũng không phải là thượng cấp của hắn, không cần xem xét lời ăn tiếng nói, cũng không phải thuộc hạ của hắn, không phải ra vẻ làm gương. Hắn không biết thân phận chính xác của cậu là gì, cũng không biết cậu từ đâu tới, sau này rồi sẽ đi đâu, nhưng hắn biết cậu và hắn là người một nhà, khiến hắn cảm giác vô cùng thân thiết. Hắn vẫn luôn tưởng rằng hắn cần phải bảo vệ cậu, thế nhưng rốt cục lại không thể làm được gì cho cậu. Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được thở dài một hơi.

Lăng Tử Hàn ngủ hơn 3 tiếng đồng hồ liền tỉnh giấc, ngay lúc nghe tiếng thở dài của hắn. Tinh thần của cậu cũng đã khôi phục được rất nhiều, cẩn thận chậm chạp cử động phần thân dưới, thay đổi tư thế cho thoải mái một chút.

Lạc Mẫn nhìn cậu một cái, mỉm cười nói: "Tỉnh rồi sao?"

"Uhm." Lăng Tử Hàn vươn một tay từ trong tấm thảm bao bọc cậu ra, điều khiển ghế nâng cao một chút, rồi dựa vào thành ghế. "Có thuốc lá không?"

Lạc Mẫn chỉ vào ngăn trước mặt cậu.

Lăng Tử Hàn mở ra, từ bên trong lấy ra một hộp thuốc lá nổi tiếng của địa phương, thuần thục lấy ra một điếu, ngậm ở miệng, sau đó đem hộp thuốc quăng vào trong ngăn, đóng ngăn lại.

Lạc Mẫn lấy ra một cái bật lửa, đưa cho cậu. Cậu tiếp nhận, châm thuốc, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra.

Nhìn những động tác này của cậu, quả thật đoán không ra cậu cũng chỉ mới là một thiếu niên còn trẻ, khí chất tràn đầy ý vị sâu sắc, tựu như biển rộng mênh mông, chỉ có thể nhìn xa trên bề mặt, hoàn toàn không thể nào đoán biết được đáy sâu như thế nào.

Lạc Mẫn nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ mau chóng nghĩ cách giúp cậu xuất ngoại."

Lăng Tử Hàn biểu thị thái độ không quan tâm, chỉ đơn giản hỏi: "Xuất cảnh theo cách thông thường được không?"

"Không được. Có người nói những người từ sân bay ra hải quan liền mất tích, không có đăng ký, cũng không có nhập cảnh lại. Tôi nghi là do bọn CIA làm."

"Uhm." Cánh tay phải trần trụi cùng trên đầu vai tràn đầy máu bầm của Lăng Tử Hàn hiện ra, nhưng cậu lại chẳng để ý. "Tôi tạm thời chưa thể rời đi, còn một việc tôi cần phải làm."

Lạc Mẫn cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Được, nếu cần tôi giúp gì, thì nói tôi một tiếng."

"Uhm." Lăng Tử Hàn vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, một lát mới nói. "Tôi nghi ngờ Trịnh Tây Đồng. Nếu như gặp y thêm lần nữa, cần chú ý tới hắn, bất quá đừng hành động gì, việc này không cần anh quản, sẽ có người xử lý. Về việc Ngũ Mai Bang lần này tại Nam Cảng đột nhiên tập kích sòng bạc Empress, thực sự là có chút kỳ lạ, đằng sau sự việc còn uẩn khúc gì, anh nhớ điều tra cẩn thận."

"Được." Lạc Mẫn cắn răng. "Chuyện xảy ra với cậu lần này, người khác thì tôi không làm gì được, nhưng ba tên hỗn đãn Ngũ Mai Bang tôi sẽ không bỏ qua."

Lăng Tử Hàn buồn cười: "Mẫn ca, không thể báo thù riêng được, đó là công tác."

Lạc Mẫn thở dài một hơi: "Tôi biết là công tác, bất quá, thuận tiện cũng muốn báo thù."

Lăng Tử Hàn cười cười: "Anh đầu tiên điều tra bối cảnh của bọn người đó trước đã."

Lạc Mẫn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Cậu nghĩ xem có nên xử lý luôn Lý Nguyên hay không?"

"Tuyệt đối không được." Lăng Tử Hàn trở nên nghiêm túc. "Lý Nguyên là người đứng đầu của chủ nghĩa dân tộc tại B quốc, có ông ta, thì có thể dễ dàng ngăn cản chiến lược Nam Á của Mỹ – Nhật, gián tiếp giữ gìn con đường dầu mỏ trên biển của quốc gia chúng ta. Anh không chỉ không thể đụng tới ông ta, mà còn phải bảo vệ ông ta."

Lạc Mẫn vừa nghe liền hiểu: "Là do tôi sai, Lý Nguyên lần này kiên quyết phản đối đề án Mỹ sử dụng Nam Cảng thành lập căn cứ hải quân, xác thực rất đáng ca ngợi."

"Vậy được rồi." Lăng Tử Hàn trầm tĩnh lại, trên mặt xuất hiện nét hiền hòa. "Có phải Chu Tự vẫn chạy theo chúng ta?"

"Phải." Mặt Lạc Mẫn trầm xuống. "Tôi sẽ không tha thứ cho y."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Vì sao?"

Lạc Mẫn lạnh lùng nói: "Y biết rõ bọn họ là muốn đối phó với cậu, nhưng lại giấu giếm tôi, còn … còn … Nói chung, là do tôi có mắt như mù."

"Không thể nói như vậy." Lăng Tử Hàn ôn hòa nói. "Nếu đứng trên lập trường của Chu Tự, làm vậy cũng không sai. Nếu nói thẳng ra, y còn chuyên nghiệp hơn cả anh."

Lạc Mẫn ngẩn ra, suy nghĩ một hồi, mới thở dài nói: "Phải, cậu nói đúng, tôi bị tình cảm chi phối khiến cho rối trí, trình độ nhận thức cũng càng lúc càng giảm, dần dần cũng trở thành dân nghiệp dư rồi."

“Được rồi, anh cũng không cần hối hận, kỳ thực anh làm được đến vậy là tốt lắm rồi.” Lăng Tử Hàn ôn hòa nói, tắt điếu thuốc, đem cánh tay bỏ vào trong chăn, thoải mái mà nhắm hai mắt lại. “Trong lòng Chu Tự, chỉ sợ là rất yêu anh, chỉ là do y không chịu nhìn thẳng vào vấn đề mà thôi.”

“Đừng đùa.” Lạc Mẫn cười nhạt. “Y mà yêu tôi?”

Lăng Tử Hàn mỉm cười: “Ngay từ đầu y đã nghi ngờ tôi, thế nhưng e ngại anh, nên không sử dụng bất kì hành động quá khích nào, mặc dù có thử, cũng đều rất ôn hòa, tận lực cố gắng không thương tổn tôi. Tôi nghĩ anh trong lòng y chiếm một vị trí rất quan trọng.”

“Tất nhiên rồi.” Lạc Mẫn vẻ mặt tự giễu. “Tôi đối với y đặt hết niềm tin cùng hy vọng, vì y mà không màn sống chết, trong thời này, người ngốc như tôi không còn nhiều như vậy đâu.”

Lăng Tử Hàn mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, không khỏi lắc đầu: “Anh quá coi nhẹ bản thân mình rồi. Anh chẳng lẽ không biết, nếu so ra, anh từ bên ngoài đến khí chất đều không thua y, thậm chí so với y còn hơn hẳn. Y là nét đẹp kinh người, nhưng khí chất quá phức tạp, làm cho người ta vừa bị y hấp dẫn vừa sinh ra cảm giác đề phòng. Nhưng anh lại rất trong sáng, điều này càng mê người hơn. Anh luôn luôn nghĩ Chu Tự hoa tâm, bên ngoài phiêu lượng, thủ đoạn bá đạo, sẽ không đối với anh một lòng, thế nhưng vì sao không đứng ở góc độ khác mà nhìn lại?”

Lạc Mẫn phiền não lắc đầu: “Quên đi, giờ chuyện này có còn quan trọng hay không? Tôi thực sự không muốn để ý tới y nữa.”

Lăng Tử Hàn cười nói: “Được rồi, đây là chuyện tình cảm riêng của anh, tôi cũng không hiểu cho lắm, nói ra cũng chỉ càng thêm rối. Anh không cần nghe tôi, do chính mình quyết định đi. Bất quá, tôi chỉ có một câu nói, vô luận xảy ra chuyện gì, nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không được xử lý theo cảm tính.”

“Tôi biết rõ.” Lạc Mẫn trịnh trọng bảo chứng. “Cậu yên tâm, tôi tuyệt không hành sự lỗ mãng.”

“Uhm.” Lăng Tử Hàn nhìn ngọn đèn dầu xa xa của Nam Cảng, nhắm hai mắt lại.

Lạc Mẫn lúc này mới mở điện thoại trong xe, ấn một dãy số: “Bác sĩ Trần, tôi là Lạc Mẫn … Phải, có thể mời chú 30 phút sau đến chỗ tôi một chút được không? … Cái gì? Tự ca đã báo chú rồi sao? … Ừ, vậy được rồi, gặp lại sau.”

Lăng Tử Hàn nghe vậy, không khỏi mỉm cười.

HẾT CHAP 21

Mục lục

23. Quyển 1 - Chương 22

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn nhanh chóng tiến vào nội thành Nam Cảng, chạy thẳng đến nhà của mình.

Hắn mới vừa xuống xe, xe của Chu Tự cũng tiến vào bãi đổ, dừng kế bên xe của hắn.

Hắn không thèm quan tâm, đi tới bên kia, mở cửa xe, ôm Lăng Tử Hàn ra.

Chu Tự cũng không nói gì thêm, xuống xe, theo hắn vào cửa.

Bác sĩ Trần chờ ở cửa thang máy, vừa nhìn thấy người bị thương lại là em họ của Lạc Mẫn, không khỏi kinh ngạc. Đứa trẻ này làm thế nào mà cứ bị thương hoài thế?

Vừa vào cửa, Lạc Mẫn ôm Lăng Tử Hàn vào phòng ngủ dành cho khách.

Thế nhưng Chu Tự lại nói: "Trước tiên cần tẩy sạch cho cậu ấy cái đã, không sau này sẽ rắc rối lắm."

Lạc Mẫn cũng biết rõ chuyện này, liền xoay người vào phòng tắm. Chu Tự cũng bước vào theo.

Lạc Mẫn cau mày, quay đầu nhìn y: "Ra ngoài."

Chu Tự thong dong nói: "A Mẫn, cậu giận gì tôi cũng được, nhưng chuyện này, tôi có kinh nghiệm hơn cậu, để tôi làm cho."

Lạc Mẫn đông cứng người, nói: "Không cần, tôi biết làm."

Chu Tự thốt ra: "Ngay cả bản thân cậu cũng là do tôi làm giùm, vậy cậu giúp ai làm rồi mà biết chứ?"

Mặt Lạc Mẫn nhất thời đỏ, thẹn quá hoá giận: "Đó là chuyện của tôi, ai cần anh lo?"

Chu Tự nhìn bộ dáng dễ thương của hắn, không khỏi thở dài: "Được rồi, A Mẫn, để tôi làm giùm cho. Nếu như cậu không biết cách, chỉ càng khiến cho A Ngạn đau hơn thôi. Chí ít tôi so với cậu có kinh nghiệm

hơn, có thể khiến cậu ấy dễ chịu một chút."

Lạc Mẫn nghe vậy, cũng không muốn cố chấp làm gì.

Chu Tự vô cùng thành thạo, lập tức đi tới bồn tắm xả nước ra bồn, bỏ vào trong đó ít bath salts (1), sau đó đi chuẩn bị khăn tắm cùng khăn mặt sạch, lúc này mới mở tấm chăn bọc Lăng Tử Hàn ra, đón lấy cậu từ tay Lạc Mẫn.

Lúc này, Lạc Mẫn mới nhìn thấy rõ, tấm chăn màu nâu nhạt loang lổ vết máu, khiến hắn kinh hãi.

Trên người Lăng Tử Hàn tất cả đều là máu bầm nổi hẳn lên trên da, sau mông cùng trong đùi đều là vết máu, càng khiến cho toàn thân như tái nhợt hẳn đi, khiến cho người nhìn càng giật mình thêm.

Lúc Chu Tự bế cậu đặt vào trong nước, cảm giác được cậu run lên nhè nhẹ, y lập tức nhỏ nhẹ nói: "Đừng sợ, đừng sợ, không có việc gì, chịu khó một chút, rất nhanh sẽ xong thôi."

Lăng Tử Hàn cảm thấy tay y vói vào trong thân thể mình, nhất thời toàn thân cứng ngắc.

Chu Tự không dám mạnh tay, nhẹ giọng nói: "A Ngạn, thả lỏng một chút, tôi chỉ muốn giúp cậu rửa sạch mà thôi."

Lăng Tử Hàn lúc này mới dần dần trầm tĩnh lại, thả lỏng hơn, nhưng vẫn không chịu mở mắt.

Chu Tự rất hiểu cảm giác của một thiếu niên chưa trải qua sự đời lại bỗng nhiên gặp biến cố lớn, nhẹ nhàng giúp cậu rửa sạch sẽ, sau đó dùng khăn mặt mềm mại thay cậu lau sạch người, rồi mới bế cậu lên.

Lạc Mẫn lập tức mở ra chiếc khăn tắm lớn, bọc toàn thân cậu lại.

Chu Tự đem nước tắm giờ đã biến thành màu hồng do máu loãng tan ra xả hết, rồi dọn dẹp lại phòng tắm, sau đó bước vào phòng ngủ.

Bác sĩ Trần nhìn vết thương khắp người cậu thiếu niên, cũng có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra với cậu, ôn hòa nói: "Những … vết thương này cũng không có gì hệ trọng, cũng chỉ là tổn thương phần mềm, nghỉ ngơi vài ngày là tốt."

Lạc Mẫn đem Lăng Tử Hàn quay người lại, để cho ông xem vết thương bên trong.

Bác sĩ Trần đã từng là một bác sĩ trẻ có danh trong một bệnh viện nổi tiếng, tiền đồ vô lượng, sau này trong một cuộc phẫu thuật, viện trưởng của ông gây ra sự cố, lại đẩy hết trách nhiệm qua cho ông, kết quả ông bị thu hồi giấy phép hành nghề, chỉ có thể chuyển thành bác sĩ ngầm hành nghề tự do. Sau hai năm

làm việc cho Chu Tự, Chu Tự đứng phía sau giúp đỡ, không chỉ giúp ông lấy lại giấy phép hành nghề, còn giúp ông mở một bệnh viện. Ông vốn là bác sĩ ngoại khoa, nên những vết thương như vậy chỉ là chuyện nhỏ đối với ông. Tỉ mỉ kiểm tra xong, ông nói với Lạc Mẫn: "Hoàn hảo, không tổn thương đến tràng bích, vết thương này chịu khó mỗi ngày xoa thuốc, để tránh nhiễm trùng, chừng 10 ngày là khỏi."

Lạc Mẫn lúc này mới cảm thấy thoải mái, không nói gì, gật đầu nhẹ.

Bác sĩ Trần thay Lăng Tử Hàn xoa thuốc, sau đó tiêm vào tay cậu một liều thuốc hạ sốt, cáo từ.

Đứa trẻ này nhìn qua là biết mới bị cường bạo xong, là ai lại dám động thủ trên đầu thái tuế, nhưng điều khiến ông cảm thấy kì lạ nhất, đó là thái độ của Chu Tự cùng Lạc Mẫn nhìn qua không hề có gì là tức giận, trái lại còn rất bình tĩnh, càng khiến người ta khó hiểu. Bất quá, ông đủ thông minh để biết cái gì cần hỏi cái gì không, trước khi ra khỏi cửa thì đề nghị: "Người bình thường gặp phải loại sự tình này tương lai thường để lại bóng ma trong lòng, chờ thân thể của cậu ấy hồi phục, các anh nên dẫn cậu ấy đến bác sĩ tâm lý thử xem, có thể cải thiện được gì cũng tốt."

Chu Tự gật đầu cười: "Được, cám ơn bác sĩ Trần."

Sau khi ông đi, Lạc Mẫn tiến thẳng đến phòng của Lăng Tử Hàn, Chu Tự liền lập tức chặn lại: "A Mẫn, cậu một ngày một đêm không nghỉ ngơi gì rồi, như vậy thân thể làm sao chịu nổi, đi ăn chút gì đó đi. Thương thế của A Ngạn đã xử lý xong, cứ để cậu ấy nghỉ ngơi, chắc là không có vấn đề gì đâu."

Lạc Mẫn bình tĩnh lại, lúc này mới cảm giác được mình đói đến không chịu nổi, vì vậy đi mở tủ lạnh, tìm đại mấy quả trứng gà, rồi đi tới bếp bật lửa.

Chu Tự đứng ở cửa nhà bếp, dựa vào khung cửa nhìn hắn.

Lạc Mẫn cởi áo khoác, hiện giờ trên người chỉ mặc áo sơmi màu nâu cà phê cùng chiếc quần tây đen, lộ ra đường cong vô cùng xinh đẹp, từ sau vai đến thắt lưng chuyển đến mông rồi đến hai chân dài, càng nhìn càng khiến lòng người nhộn nhạo. Tâm tư của hắn luôn biến đổi khôn ngừng, trong thân thể cường tráng lại ẩn hiện chút khi chất mềm yếu, điều này làm cho tim Chu Tự đập thình thịch.

Y bước đến gần, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn.

Lạc Mẫn run lên một chút, lập tức quát lớn: "Buông ra."

Chu Tự vươn tay tắt bếp, ôm mạnh lấy hắn kéo về phía sau, xoay người hắn lại áp lên trên tường.

Đây là thói quen của Chu Tự. Y rất thích đem Lạc Mẫn bao vây giữa y và tường, sau đó tiến công cuồng nhiệt.

Lạc Mẫn lần này không có thuận theo, lập tức đưa khủy tay lên định thúc vào người y. Chu Tự tay mắt lanh lẹ, hai tay đưa lên, liền kẹp chặt hai tay hắn lại, nhưng cũng vì vậy mà không thể cởi bỏ quần áo của hắn. Hai người giằng co như thế, phảng phất cứ như hai đấu sĩ đấu nhau.

Một lúc lâu, Lạc Mẫn dần dần không có khí lực, Chu Tự cũng mệt mỏi thở hồng hộc.

Ngoài cửa sổ, ánh bình minh dần hé lộ ra dương quang, chiếu rọi lên người bọn họ tia nắng ban mai, càng tô đậm lên đường viền trên người bọn họ, tỏa ra khí chất mê người.

Chu Tự hăng hái bừng bừng, một tay ôm lấy Lạc Mẫn, kéo ra nhà bếp, đưa hắn tới giường ngủ trong phòng, lập tức đè lên người hắn, nhẹ nhàng hôn.

Lạc Mẫn cũng đã bớt tức giận, lại thêm cơn đói hoàng hành, ý định phản kháng cũng dần biến mất, trong lòng mờ mịt.

Chu Tự hôn hắn một hồi, nhưng cảm thấy hắn không đáp lại, khiến chính mình không có chút dục vọng gì, liền ngừng lại. Y nhẹ giọng: "A Mẫn, chuyện này, tôi chỉ có thể làm đến như vậy, cậu hẳn là biết rõ?"

Lạc Mẫn cười khổ một chút: "Tự ca, tôi … trong lòng tất nhiên là biết rõ, anh đã cố gắng hết sức rồi. Chỉ là, A Ngạn, cậu ấy … cậu ấy … bị đến như vậy, anh nói tôi làm sao mà chịu nổi đây?"

Chu Tự quan tâm ôm chặt lấy hắn, ôn nhu nói: "Tôi biết rõ tâm trạng của cậu hiện giờ. Sau này chúng ta sẽ chiếu cố cậu ấy gấp bội lần, để cho cậu ấy đi qua cuộc sống hồn nhiên vô tư, xong được chuyện này rồi, tương lai của cậu ấy cũng sẽ không còn vướng bận gì nữa."

Lạc Mẫn tâm trạng rối bời, hoàn toàn không biết nên làm gì hay tỏ thái độ gì với y. Nghĩ đến Lăng Tử Hàn nằm sát vách, bỗng nhiên nhớ tới cậu ấy hình như cả một ngày đêm chưa ăn gì, vì vậy nói với Chu Tự: "Anh để tôi đứng lên, tôi muốn qua xem A Ngạn."

Chu Tự bỗng dưng cảm thấy khó chịu, càng ôm chặt hắn hơn, rầu rĩ nói: "Cậu ấy nhất định ngủ rồi, cậu cần gì cứ phải qua làm phiền cậu ấy như thế? Xảy ra việc này, cậu ấy cũng không nhất thiết lúc nào cũng có người ở bên cạnh, để cậu ấy một mình yên tĩnh cũng tốt mà."

Lạc Mẫn vẫn không có giống lúc trước đưa tay ôm lại y, chỉ bất động nằm dưới thân của y, thần tình có vẻ rất lãnh đạm. Hắn mờ mịt mà nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói: "Cậu ấy chưa ăn gì cả."

Chu Tự lúc này mới nhớ tới, nhanh chóng đứng dậy: "Cậu hẳn là đói bụng lắm phải không? Mau mau mau, đi ăn."

Lạc Mẫn thở dài. Chu Tự lần này từ Khê La đuổi tới Nam Cảng, hắn cũng hiểu rõ được, tạm thời bỏ qua vấn đề yêu hay không yêu, chí ít trong lòng Chu Tự, hắn là một người quan trọng, so với Lăng Tử Hàn còn quan trọng hơn gấp bội. Nhưng mà trong lòng hắn, hiện tại sự áy náy đối với Lăng Tử Hàn cùng tình cảm

dành cho Chu Tự đang đấu tranh dữ dội, đem trái tim hắn xoắn lại, thật sự là khiến hắn sức cùng lực kiệt.

Hắn cũng không muốn suy nghĩ nhiều, máy móc đứng dậy, vào nhà bếp, một lần nữa bật bếp chiên trứng, sau đó từ tủ lạnh lấy ra sữa bò đun nóng tự động, đem vào phòng ngủ của khách.

Lăng Tử Hàn nằm ở trên giường, đang ngủ say.

Dường như chỉ trong một đêm, người thiếu niên này càng thêm gầy gò. Cậu nằm thẳng, trên người chỉ có một tấm chăn mỏng nhẹ, hơi thở chậm chạp, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như không có ai bên dưới lớp chăn cả. Khuôn mặt tiều tụy của cậu lộ ra bên dưới lớp chăn, cằm nhọn, mái tóc đen mềm mại ướt sũng, khiến mặt cậu như chìm hẳn dưới lớp gối, làm cho người ta có cảm giác cậu như một người làm bằng sứ, chỉ đụng vào một cái liền vỡ ra.

Lạc Mẫn đứng ở bên giường, ngơ ngác mà nhìn cậu, không nhúc nhích.

Chu Tự lo lắng lấy khay đồ ăn trên tay hắn, nhẹ nhàng đưa hắn ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại.

Lạc Mẫn mặc y đưa mình đến ngồi xuống bàn ăn, nhìn y đem sữa bò, trứng chiên đặt tới trước mặt mình, thuận miệng nói: “Anh cũng ăn đi.”

Trong lòng Chu Tự vui vẻ, giương mắt nhìn về phía hắn.

Lúc này mới Lạc Mẫn phản ứng, không khỏi có chút xấu hổ. Bình thường hắn có thói quen cùng Chu Tự ăn sáng, lúc này cũng chỉ là thuận miệng nói ra.

Chu Tự than nhẹ một tiếng, hướng hắn nói: “Cậu ăn nhanh đi, rồi tôi sẽ ăn.”

Hai người liền ngồi ở bên cạnh bàn, yên lặng ăn bữa sáng giản đơn, bầu không khí có chút lạnh lẽo buồn tẻ.

Đợi ăn xong, Lạc Mẫn theo thói quen dọn dẹp chén dĩa. Chu Tự cầm lấy cổ tay hắn. Lạc Mẫn lập tức cố sức muốn tránh thoát.

Chu Tự bỗng nhiên nói rằng: “Năm anh 14 tuổi, bị cha dượng cưỡng bạo. Đó cũng là lần đầu tiên của anh.”

Lạc Mẫn ngạc nhiên, nhất thời ngừng giãy dụa, giương mắt nhìn về phía y.

Chu Tự buông tay hắn ra, từ trong túi lấy ra điếu thuốc châm lửa, bình tĩnh hít một hơi, lúc này mới nói tiếp: “Ông ta dù đối xử với mẹ anh không coi là tốt, nhưng cũng không đến nỗi tệ. Mẹ anh thân thể rất yếu, hay bị bệnh, khi đó thường xuyên nhập viện, toàn bộ viện phí cùng sinh hoạt phí đều do ông ta chi trả, anh cũng không còn cách nào khác ngoài việc thuận theo. Hai năm sau, mẹ anh qua đời, anh cũng

không chịu cùng ông ta lên giường nữa, ông ta quá thú tính, đem anh ra bạo hành. Qua vài ngày, anh giả bộ đồng ý ở cùng ông ta, ông ta mới thả lỏng anh ra. Anh thừa lúc ông ta ngủ, đi xuống nhà sau cầm một con dao làm bếp, đâm chết ông ta."

Lạc Mẫn nhìn y cứ như đang nói chuyện của người khác, trên mặt không chút cảm xúc, nhưng lại khiến hắn cảm thấy đau lòng không thôi.

"Cũng chính anh báo cảnh sát." Chu Tự nhìn hắn cười cười. "Anh cũng biết rõ chuyện sẽ như thế nào. Anh lúc đó còn là vị thành niên, ông ta cường bạo anh, lúc đó trên người anh vết thương chằng chịt, tất cả chứng cứ đều có lợi đối với anh, sau khi phạm tội lại ngoan ngoãn chịu tự thú, bởi vậy rốt cuộc cuối cùng sau khi qua đợt thẩm án, anh vô tội. Trong trại tạm giam, anh quen biết được với người trong Nhật Nguyệt hội, sau đó ra trại thì theo họ lăn lộn. Tuy rằng chỉ có 17 tuổi, bất quá anh ngày thường cao to, đánh nhau như bán mạng, suy nghĩ linh hoạt, thế nên cũng được nhiều người tán thưởng. Về sau, vào thời điểm tết âm lịch, anh gặp chú Nguyên, chú ấy hỏi anh có muốn ở cùng chú ấy hay không, anh không do dự, lập tức gật đầu. Trong khoảng thời gian đó, chú ấy chăm sóc anh, cũng luôn cho anh cơ hội để thể hiện, giúp anh từng bước tiến lên. Thời điểm mà anh biết em, chú ấy cũng buông anh ra. Chú ấy bảo anh đã trưởng thành, cũng nên bắt đầu sống cuộc đời của riêng mình, cho nên để anh được tự do. Anh suốt đời cảm kích chú ấy."

Lạc Mẫn trong lòng càng lúc càng cảm thấy đau, nhưng chân tay luống cuống, không biết làm sao có thể an ủi được người đàn ông cao lớn vĩ ngạn trước mặt mình.

Chu Tự hút hết điếu thuốc, đem tàn thuốc vẩy lên đĩa, nhàn nhạt nói: "Chú Nguyên là người rất có nguyên tắc, tuyệt không cường bạo ai bao giờ, dù cho chú ấy có coi trọng ai đến đâu, cũng đều chờ người đó nguyện ý mới cùng nhau lên giường. Chuyện trắc thí lần này, là do anh yêu cầu chú ấy làm. Chú ấy là nể trọng mặt mũi của anh, hơn nữa cũng coi trọng em, nên mới phá lệ một lần, tự mình thượng. Em có thể hận anh, nhưng không thể hận chú ấy, mặt nào cũng không tốt đối với em."

Lạc Mẫn càng lúc càng khó xử, cúi đầu suy nghĩ một lát, thở dài: "Em không hận chú Nguyên, cũng không hận anh. Em chỉ là … chỉ là cảm thấy có lỗi với A Ngạn."

Chu Tự đứng dậy, đi đến bên cạnh ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Tất cả cũng đã qua. Em xem không phải giờ anh cũng rất tốt sao? A Ngạn cũng sẽ dần khôi phục thôi."

Lạc Mẫn dựa vào ngực y, hơi hơi gật đầu.

Chu Tự nghĩ bầu không khí quá mức nặng nề, liền mỉm cười nói: "Ngày hôm nay phản ứng của em mạnh như vậy, có thể biết được lần đầu tiên của em nhất định là rất ngọt ngào, ai, thực sự là một người may mắn."

Khóe miệng Lạc Mẫn không khỏi nhoẻn lên: "Đúng vậy, em là một người rất may mắn."

"Không, anh không nói em, anh nói cái người đầu tiên của em kìa, con mẹ nó, thằng đó quả thật may mắn." Thần tình Chu Tự lại khôi phục lại sự hào phóng.

Lạc Mẫn rốt cục bật cười.

Chu Tự nghĩ cách cười của hắn có chút kì lạ, cúi đầu nhìn hắn: "Cười cái gì? Còn nhớ tới thằng đó sao? Thằng đó có cái gì tốt chứ?"

Lạc Mẫn ngửa đầu nhìn về phía y: "Cái tên may mắn đó chính là anh!"

Chu Tự giật mình: "Cái gì? Em … em … em lúc đó không phải nói là đã làm qua rồi sao?"

Lạc Mẫn hừ một tiếng: "Ai bảo anh nói rằng không làm cùng với xử nam?"

Chu Tự suy nghĩ một lát, dường như đang nhớ lại tình cảnh lúc đó, liền cười rộ lên. Y ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Lạc Mẫn, cười nói: "May là lúc đó anh đối em rất nhẹ nhàng, không làm đau em."

Mặt Lạc Mẫn hơi hơi đỏ lên, mắng: "Cái tên phong lưu nhà anh, lão luyện tình trường, không biết xấu hổ."

Chu Tự cười ha ha, một tay ôm lấy hắn, đem hắn tiến vào phòng ngủ.

Lạc Mẫn lập tức nói rằng: "Ngày hôm qua anh giày vò em chưa đủ sao? Hôm nay không được."

Chu Tự hôn hắn, cười nói: "Yên tâm, hôm nay không đụng tới em, nhưng em phải nghỉ ngơi cho tốt mới được. Anh cũng thật sự là mệt muốn chết rồi, hai ngày một đêm không ngủ được tí gì. Chúng ta cùng nhau ngủ đi."

Đầu Lạc Mẫn đau như búa bổ, cũng mệt muốn chết rồi, nghe vậy liền "Ừ" một tiếng.

Hai người cởi quần áo, nằm trên giường ôm nhau mà ngủ, cảm giác như đã lâu lắm rồi mới có thể ngủ ngon như vậy.

HẾT CHAP 22

Mục lục

(1) bath salts – muối tắm: dùng để khử trùng.

24. Quyển 1 - Chương 23

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn ngủ cả ngày, sau đó bị cơn đói bụng làm tỉnh giấc. Lạc Mẫn bưng đồ ăn tới, cậu giả dạng như mình vừa mới trải qua một cú shock mạnh, không ăn nổi gì hết. Đối mặt với mỹ thực mà không thể ăn, quả thật là khó chịu mà.

Chu Tự nhìn biểu dạng mệt mỏi không muốn ăn uống của cậu, liền ngồi xuống bên giường cố gắng khuyên bảo.

Lăng Tử Hàn không nhìn tới y, đối với những gì mà y nói càng mắt điếc tai ngơ, chỉ là nghiêng người nằm, ngơ ngác mà nhìn ngoài cửa sổ.

Lạc Mẫn cùng Chu Tự chỉ có thể luân phiên khuyên bảo, sau lại ép buộc cậu ngồi dậy, buộc cậu uống canh gà nhân sâm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy trải qua hai ngày, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Chu Tự vừa nhìn qua cửa kính, không khỏi giật mình, nhanh chóng mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa chính là Lý Nguyên, còn có bốn người hộ vệ.

"Chú Nguyên, sao chú lại tự mình tới đây?" Chu Tự cười nói. "Mời vào."

Lý Nguyên trừng mắt liếc y: "Cậu lấy xe tôi rồi chạy mất tiêu, nhìn qua cũng biết là cậu chưa có ý định trở về, tất nhiên tôi phải tự mình đến đây rồi."

Chu Tự mặt mày rạng rỡ cười haha: "Lúc đó gấp quá mà, cũng đành làm vậy thôi. Chú Nguyên lâu như vậy mới tới Nam Cảng một chuyến, hiện tại nhân cơ hội này cải trang vi hành một phen, cũng đâu có uổng công tôi giật xe chạy mất."

Trong lúc Chu Tự nói, Lý Nguyên cũng đã tiến vào đến đại sảnh. Ông nhìn quanh bốn phía, hỏi: "A Mẫn đâu?"

Chu Tự chỉ chỉ phòng ngủ của khách: "Đang đút A Ngạn ăn canh."

"Vậy sao, thế A Ngạn thế nào?" Lý Nguyên ôn hòa hỏi, sau đó bình tĩnh mà đi thẳng đến phòng ngủ của

khách.

Lăng Tử Hàn mới ăn canh xong, đang định cầm chén đưa cho Lạc Mẫn. Vừa nhìn thấy Lý Nguyên vào, người cậu lập tức cứng ngắc lại, trong mắt tràn ngập kinh hoàng, lập tức đưa tay hướng đến Lạc Mẫn, sợ hãi kêu lên: "Mẫn ca …"

Lạc Mẫn vội vã cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, ôn hòa nói: "Đừng sợ, chú Nguyên chỉ đến thăm em thôi. Anh cũng đã nói qua với em rồi mà, chú Nguyên làm vậy chỉ vì muốn cứu em, em đừng để trong lòng."

Lý Nguyên nghe thấy vậy rất thỏa mãn, gật đầu cười.

Lăng Tử Hàn càng nghe càng rối, hoàn toàn không hiểu được tại sao 'Cường bạo cậu lại là cứu cậu', chỉ là co rúm người lại nằm gọn trong lòng Lạc Mẫn, nhìn về phía Lý Nguyên.

Chu Tự đem cái ghế mà hồi nãy Lạc Mẫn vừa ngồi, đặt phía sau Lý Nguyên, sau đó đưa cho ông một tách trà, thoải mái nói: "Chú Nguyên, ngồi đi, uống chút trà nào."

"Ừ." Lý Nguyên nhìn nụ cười thoải mái của Chu Tự, trong lòng cũng có chút dễ chịu. Ông ngồi xuống, nhận chén trà, cười tủm tỉm nhìn Lăng Tử Hàn. "A Ngạn, sao lại gầy như vậy? A Tự, A Mẫn, xem ra các cậu không chăm sóc cậu ấy đàng hoàng rồi."

Lạc Mẫn nhẹ nhàng vỗ lưng Lăng Tử Hàn, dường như đang an ủi cậu.

Chu Tự đứng một bên cười nói: "Khẩu vị của A Ngạn không tốt cho lắm, ăn như mèo vậy, được có vài miếng đã no, còn phải dụ dỗ mới chịu ăn, cho nên mới ốm như vậy."

Lý Nguyên nhìn về phía Lăng Tử Hàn, bỗng nhiên nói: "A Tự, A Mẫn, các cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện với A Ngạn."

Lăng Tử Hàn vừa nghe, càng tỏ ra hoảng sợ, hai tay nắm chặt quần áo của Lạc Mẫn không buông, nhưng một chữ cũng không dám nói.

Lạc Mẫn dường như cũng không muốn đi ra ngoài, chỉ đưa mắt nhìn Chu Tự.

Chu Tự mỉm cười, ôn hòa lấy tay của cậu ra khỏi người Lạc Mẫn, nhẹ nhàng cầm lấy, nhẹ giọng nói: "A Ngạn, đừng lo, chú Nguyên là một người tốt, chỉ là muốn nói chuyện với cậu mà thôi, cậu đừng sợ."

Lăng Tử Hàn hình như biết có nói gì cũng vô dụng, liền cúi thấp đầu xuống, đan tay vào nhau, hiển nhiên là đang rất sợ hãi.

Sau đó Chu Tự kéo Lạc Mẫn ra ngoài, Lý Nguyên đứng dậy, mỉm cười đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay vuốt nhẹ lên đôi môi mỏng không chút máu của cậu.

Môi của người thiếu niên này mềm mại ôn nhuận, hiện tại lại cộng thêm bộ dáng kinh hãi, trông càng mê người.

Lý Nguyên cười cười, đặt tách trà trên tay xuống tủ đầu giường, nhanh chóng cầm lấy hai tay của thiếu niên, cẩn thận mà vuốt ve.

Y theo lệ cũ, Lăng Tử Hàn trước khi xuất phát thực hiện nhiệm vụ đều đến Đặc Biệt Y Liệu tiến hành thay đổi toàn diện, lúc này hai tay trơn tuột nhẵn nhụi, một vết chai cũng không có, hoàn toàn không phải là tay của một người cầm súng.

Lý Nguyên cảm thấy rất thoải mái, cứ cầm tay cậu mãi không buông, cười hỏi: "Cậu khi nào thì tròn 18 tuổi?"

Lăng Tử Hàn hạ mi mắt, có vẻ rất khẩn trương, một lát mới cúi đầu nói: "Còn … còn hai tháng nữa."

"Vậy sao?" Lý Nguyên ngồi sát vào cậu một chút, trên mặt mang theo nhiều yêu thương. "Đến lúc đó tôi tổ chức một buổi lễ long trọng cho cậu, chúc mừng cậu thành niên, được không?"

Lăng Tử Hàn ngây người một hồi, lắc đầu, thanh âm càng lúc càng thấp, thì thào mà nói: "Cháu muốn … về nhà."

Lý Nguyên chậm rãi cười nói: "Loại nhà như vậy, không trở về cũng được. Cậu trước cứ theo tôi trở về, sau đó dưỡng thân thể cho khỏe, sau đó dần tính đến tương lai."

Lăng Tử Hàn càng tỏ ra hoảng hốt lúng túng, ngay cả nói cũng không nên lời, chỉ lắc đầu.

"Đứa nhóc này." Lý Nguyên nhìn biểu hiện của cậu, càng cảm thấy cậu rất dễ thương, đưa tay xoa nhẹ đầu của cậu, liền đứng dậy đi ra.

Lạc Mẫn vẫn đứng ở đại sảnh, lúc này nhanh chóng thẳng lưng, nhìn về phía ông.

Lý Nguyên ôn hòa mà cười nói: "A Mẫn, lúc này đang là năm mới, sự vụ trong hội bận rộn, cậu cùng A Tự sợ là không có thời gian chăm sóc cho A Ngạn. Huống hồ, các cậu cũng còn trẻ, có thể tự chăm sóc bản thân của mình đã là hay rồi. Như vậy đi, tôi mang A Ngạn về cùng với tôi, để chữa trị cùng điều dưỡng cho tốt. Cậu đi nói với em họ của cậu một chút, bảo cậu ấy đừng sợ, yên tâm theo tôi." Tuy rằng lời nói của ông nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng không ai dám chống lại.

Lạc Mẫn cắn cắn môi, một lát mới cầu xin: "Chú Nguyên, A Ngạn nó còn nhỏ."

Lý Nguyên mỉm cười: "Đương nhiên tôi biết, bởi vậy tôi sẽ càng chăm sóc tốt cho cậu ấy."

Lạc Mẫn còn muốn nói gì nữa, Chu Tự đưa tay đẩy nhẹ hắn: "A Mẫn, nghe chú Nguyên nói, mau vào phòng đi."

Lạc Mẫn bất đắc dĩ đi vào phòng ngủ của khách.

Lý Nguyên ngồi xuống sofa, nhìn về phía Chu Tự cười, vẻ mặt hiền hòa: "A Tự, cậu giờ thực sự đã trưởng thành rồi. Thấy A Ngạn, lại khiến tôi nhớ lại lúc mới lần đầu gặp cậu. Khi đó cậu cũng lớn cỡ cậu ấy phải không? Bất quá cậu lúc đó lại như một con báo xinh đẹp dũng mãnh, làm cho người ta yêu thích không buông tay. Nếu so ra với cậu, A Ngạn như một con mèo con, khiến người khác muốn yêu thương bảo bọc."

Chu Tự biểu lộ ra dạng thái không quan tâm, cười nhẹ: "Chú Nguyên, chú thật sự coi trọng A Ngạn sao? Không thể nào? Cậu ấy nhìn bình thường như vậy, lại không biết phong tình, chỉ sợ hầu hạ chú không tốt, trái lại càng dễ khiến chú tức giận nữa."

"Muốn nói đến phong tình, tôi sợ không tìm ra người nào hơn được cậu." Lý Nguyên mỉm cười. "A Tự, chú Nguyên của cậu sắp 50 tuổi rồi, đối với việc ứng phó với hồ ly tinh như cậu đã không còn tinh lực nữa. A Ngạn bây giờ còn nhỏ, tuy nói là người ngoài, nhưng dù sao cũng là em của Lạc Mẫn, coi như là người một nhà, tin được. Tính cách cậu ấy cũng tốt, không liên lụy người, tôi còn thích như vậy hơn. Hơn nữa, lần đầu tiên của cậu ấy cũng là của tôi, tất nhiên là tôi sẽ không bạc đãi cậu ấy. Tôi nghĩ cho cậu ấy theo tôi vài năm, dạy cậu ấy đối nhân xử thế, tương lai cậu ấy cũng có thể sống tốt được, suốt đời cũng có thể ngẩng cao đầu trong cuộc sống, như vậy không tốt sao? Cậu thấy sao?"

Chu Tự cười đến sang sảng: "Vậy tất nhiên là tốt rồi, đây cũng là vận may của A Ngạn. Tôi thấy tính tình cậu ấy hướng nội, luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, đôi lúc với một số việc lại ngu ngốc, ngay cả điện thoại người nhà gọi tới cho cậu ấy cũng không có, nhìn qua là biết bọn họ không quan tâm tới cậu ấy. Nếu có chú Nguyên chăm sóc, cậu ấy có thể bình yên vui vẻ mà hưởng thụ cuộc sống, tính cách có thể cũng thoải mái ra một chút."

"Đúng vậy." Lý Nguyên cười nói. "A Tự, cũng là cậu thông minh nhanh nhẹn, có thể biết được tâm ý của tôi. Tôi xem tác phong hành động của cậu trong hai năm qua, tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn còn rất tàn nhẫn, vẫn chưa chín chắn, bất quá, có A Mẫn bên cạnh, coi như là bù đắp phần thiếu hụt này của cậu. Uhm, tôi dự định cho cậu tiến vào giới chính trị, sang năm tranh cử vào nghị viện, tôi sẽ cực lực nâng đỡ cậu, tin tưởng vấn đề này cũng không có gì khó khăn. Chỉ là, từ giờ trở đi, cậu cần đem khí chất xã hội đen của cậu thu lại, tận lực tỏ ra khí chất chính trị gia. Nếu muốn theo chính trị, phải thay đổi khí chất."

Chu Tự cảm thấy bất ngờ, lập tức chấn động, hì hì cười nói: "Dạ, đa tạ chú Nguyên bồi dưỡng."

Lý Nguyên rất có phong phạm trưởng bối, từng lời từng chữ nói: "Cậu cũng trưởng thành rồi, cũng nên suy nghĩ tới tương lai, cậu định ăn chơi vậy tới già sao, danh tiếng cũng không tốt, đối với sự phát triển trong tương lai của cậu cũng có hại. Tôi thấy cậu cũng là thật tình thích A Mẫn, không bằng thay đổi rồi hướng hắn biểu lộ. Hai người các cậu đều là nhân tài, thân thủ đều hạng nhất, đầu óc cũng linh hoạt, tính cách hợp nhau lại bù khuyết, như là quần anh tụ hội, trời sinh một đôi."

Chu Tự cười đến hài lòng: "Chú Nguyên khích lệ chúng tôi như vậy, càng khiến cho tôi thêm hoảng sợ, chú cứ tự nhiên mắng tôi hai câu, tôi thấy thoải mái hơn đó."

Lý Nguyên buồn cười, đưa tay chỉ vào y: "Cậu nha, chỉ biết đùa tôi mà thôi."

Trong phòng, Lạc Mẫn cái gì cũng chưa nói, chỉ là cầm tay Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn cũng không lộ ra chút kẽ hở nào, trầm mặc một lúc lâu, đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, đem mặt vùi vào trong lòng ngực của hắn, nhẹ nhàng nói ba chữ: "Đừng lo lắng."

Lạc Mẫn không nói gì mà xoa nhẹ tóc của cậu, một tay vỗ nhẹ lưng cậu, dường như đang an ủi cậu.

Chu Tự tiến đến, thấy tình cảnh như vậy, nhất thời có chút cảm động, lập tức cười đến gần: "Coi các cậu kìa, cứ như đang sinh ly tử biệt vậy, kỳ thực muốn gặp nhau đều có thể gặp mà. Chỗ của chú Nguyên tốt, thích hợp cho việc điều dưỡng. Biệt thự của chú ấy non xanh nước biếc, lại an toàn thoải mái, rất tiện nghi."

Lạc Mẫn cũng không muốn biểu lộ phong thái chia tay sướt mướt giống con gái, liền đỡ Lăng Tử Hàn xuống giường, muốn giúp cậu thay quần áo.

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn Chu Tự, dường như không dám cởi áo ngủ trước mặt người ngoài.

Chu Tự cũng rất hiểu tâm trạng của cậu, mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Lăng Tử Hàn thay quần áo xong, được Lạc Mẫn ẵm ra ngoài.

Lý Nguyên nhìn bọn họ, ôn hòa cười, sau đó nhìn qua thuộc hạ bảo bọn họ tiến lên giúp.

Lăng Tử Hàn bị một người đàn ông to lớn ẵm, nhất thời kinh hoảng kêu lên: "Mẫn ca, Mẫn ca." Nỗ lực giãy dụa muốn xuống đất.

Người đàn ông đó không nói gì, ẵm cậu hướng thẳng ra cửa.

Lạc Mẫn muốn đuổi theo, Chu Tự liền kéo hắn lại.

Lý Nguyên hiển nhiên rất vui, đối hai người nói: "A Tự, A Mẫn, các cậu đều rất thông minh, tiếp tục cố gắng, tiền đồ vô lượng."

"Dạ, chú Nguyên." Chu Tự lập tức lễ phép đáp.

Lý Nguyên xoay người rời đi.

Lạc Mẫn khó chịu, liền đánh bạt tay của Chu Tự ra khỏi người mình, xoay người đi vào phòng ngủ, muốn khóa cửa.

Chu Tự tiến lên, chặn cửa không cho hắn đóng.

Lạc Mẫn vẫn không nhìn y, lúc này bộc phát ra, quát to: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Chu Tự nhìn hắn chăm chú, thành khẩn mà nói: "A Mẫn, chúng ta kết hôn đi."

HẾT CHAP 23

Mục lục

25. Quyển 1 - Chương 24

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lý Nguyên lần này đến Nam Cảng, là dùng xe nhà hiệu Cadillac (1), Lăng Tử Hàn bị ôm đặt vào ghế sau, Lý Nguyên bước vào ngồi bên cạnh.

Lăng Tử Hàn cuộn tròn thân mình lại, vẫn không dám nhìn ông.

Lý Nguyên cười cười, nhẹ nhàng nói với cậu: "Cậu ngủ một chút đi, không cần sợ, muốn cái gì cứ nói, trong xe thức ăn nước uống đều có, nếu muốn cũng có thể xem TV hay phim cũng được."

Lăng Tử Hàn vẫn không hé miệng nói tiếng nào.

Lý Nguyên cũng không giận, liền đưa tay lấy chiếc vi tính nhỏ trong ngăn kéo trên xe ra, tập trung tinh thần mà xem văn kiện.

Xe nổ máy bắt đầu chạy, nhưng lại rất yên tĩnh. Máy điều hòa trong xe điều chỉnh chế độ mát lạnh, còn tỏa ra mùi hương cỏ thoang thoảng.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Tử Hàn liền buồn ngủ.

Lý Nguyên xử lý xong công sự, lúc này mới ngẩng đầu nhìn cậu.

Ra cậu bé đã ngủ gật trên ghế. So với lần đầu tiên gặp tại Khê La, chỉ mới có ba ngày, giờ mặt cậu đã gầy hóp vào, cả người trông lại càng thêm bình lặng, lúc ngủ say, ngay cả tiếng hít thở dường như cũng không thể nghe thấy, cảm giác được sự yếu đuối đến đáng sợ.

Lý Nguyên nhìn cậu không chuyển mắt, khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười. Lúc trước ông luôn một mình ngồi tại ghế sau, cũng không cảm thấy có gì bất ổn, lúc này có thêm một người ngồi cùng, dù là đang ngủ say, trong lòng ông bất giác cũng có chút gì đó thỏa mãn cùng yêu thương. Trên người thiếu niên này luôn tỏa ra một khí chất, khiến cho những người ở bên cậu luôn cảm thấy an tâm.

Ông vẫn cứ nhìn cậu như thế, vẫn không có bất kì động tĩnh nào khác. Dường như là sợ quấy nhiễu cậu thiếu niên kia.

Đến tận khi xe dừng xe ngay trước biệt thự, do xe đột ngột thắng lại khiến cho Lăng Tử Hàn giật mình tỉnh giấc, hơi hơi mở mắt, trong lúc nhất thời lại không biết mình đang ở đâu.

Lý Nguyên cười cười, liền đẩy cửa đi ra ngoài trước.

Một vệ sĩ của ông tiến đến, ôm Lăng Tử Hàn ra ngoài, đưa vào nhà, trực tiếp đưa đến một gian phòng ngủ dành cho khách rộng thênh thang trên lầu hai.

Có bác sĩ cùng y tá đã chờ sẵn tại đó, không nói gì liền tiến lại phía cậu tiến hành kiểm tra toàn diện.

Chờ bọn họ rời khỏi đó, trong phòng liền an tĩnh trở lại, trên mặt Lăng Tử Hàn liền biểu hiện thái độ cam chịu số phận một cách tiêu cực, đơn giản đắp chăn lại nằm ngủ.

Lý Nguyên vẫn không xuất hiện, cho đến lúc ăn tối vẫn không thấy ông ta, chỉ có mấy người hầu liên tục chạy lăng xăng hầu hạ Lăng Tử Hàn, bưng lên rất nhiều thức ăn thơm ngon.

Hành động của cậu quả thật gặp nhiều bất tiện, chỉ đi lại tập tễnh trở lại phòng mình, nằm ở trên giường xem TV, được một chút, đã ngủ thiếp đi.

Cứ như vậy vài ngày lặng lẽ trôi qua, tinh thần của cậu dường như cũng dần khá hơn, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Giờ đang vào chiều, dương quang rọi khắp nơi, trong vườn nhiều loại hoa nở rộ, tựa như một tràn gấm hoa. Hiện tại tuy là tháng một, nhưng B quốc nằm tại vùng nhiệt đới, khí hậu vô cùng ấm áp.

Lăng Tử Hàn chậm rãi đi ra cửa chính, đứng ngay trong vườn, nét mặt có vẻ chán nản.

Lúc đó Lý Nguyên trên chiếc Mercedes chống đạn tiến vào trong, liếc mắt liền nhìn thấy một thiếu niên đang bước dạo trên con đường mòn trong vườn hoa. Thân người cao gầy của cậu có vẻ vô cùng đơn bạc, bước từng bước chậm rãi đi trên đường mòn dưới ánh chiều, nhìn từ hoa này đến hoa khác, trông qua có vẻ rất buồn chán.

Lý Nguyên cười rộ lên, gõ tay xuống ghế. Tài xế lập tức ngừng xe. Ông đẩy cửa xe bước xuống, đi về phía Lăng Tử Hàn.

Cậu thiếu niên đang trông trạng thái hồn lơ lửng tận đâu đâu, cho đến tận khi ông ấy đi đến trước mặt, mới nhận ra, không khỏi càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn ông, trong ánh mắt tràn đầy hoảng hốt, thì thào nói: "Chú … chú Nguyên … Cháu … Đi ra … Đi một chút …"

Lý Nguyên cười gật đầu: "Uhm, rất chán sao? Thân thể thế nào rồi?"

"Khá!" Lăng Tử Hàn hạ tầm mắt, một lát mới cố lấy dũng khí, cố gắng nói trôi chảy. "Chú Nguyên, cháu… có thể lên mạng được không?"

"Đương nhiên có thể." Lý Nguyên nhanh chóng đáp ứng, vô cùng sảng khoái. "Mấy ngày nay tôi muốn cậu tĩnh dưỡng cho khỏe, nên mới không bố trí. Như vậy đi, hôm nay tôi gọi người đem máy tính đến phòng của cậu, cậu muốn dùng máy để bàn hay laptop."

"Cái nào cũng được, cháu không quan tâm lắm đến vấn đề này." Lăng Tử Hàn nghe được cậu có thể lên mạng chơi, nét mặt cũng thể hiện sự vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên Lý Nguyên cùng cậu ăn cơm chiều, thấy cậu câu nệ, ăn rất ít, liền quan tâm mà nói: "Cậu bây giờ còn nhỏ, cũng đang trong giai đoạn phát triển, cần ăn nhiều một chút."

Lăng Tử Hàn gật đầu, nghe lời ăn thêm nửa chén cơm.

Lý Nguyên thoả mãn mà dặn dò quản gia lập tức sắp đặt máy vi tính.

Lăng Tử Hàn tuy rằng ngồi không nhúc nhích, nhưng trong ánh mắt liền hiện ra thần tình vui vẻ.

Lý Nguyên thấy cậu đứng ngồi không yên, trong lòng tự nhiên biết rõ, liền cười nói. "Đi chơi đi. Sau đó cậu cứ tự nhiên coi đây là nhà của mình, không cần khách khí."

"Vâng, được." Lăng Tử Hàn lung tung đáp lời, liền vội vàng chạy nhanh về phòng của mình.

Bên trong quả nhiên có một chiếc máy vi tính mới tinh, là loại đường truyền mạng không dây. Cậu vừa ngồi vào liền lướt web, đi vào các trang mạng, lướt lung tung chẳng khác gì một người đã lâu không được lên mạng vậy. Qua một hồi lâu, cậu mới mới bắt đầu im lặng vào trang đặt cược bóng đá, cẩn thận tỉ nghiên cứu các tỉ suất, tham khảo sự phân tích của chuyên gia, sau đó cẩn thận đặt cược.

Chờ cậu chơi xong, cũng đã hơn 10h. Cậu liền mở TV, xem trận thi đấu phát sóng trực tiếp qua vệ tinh.

Mới được nửa trận, Lý Nguyên liền bước vào.

Lăng Tử Hàn vội vã đứng lên.

Lý Nguyên vừa nhìn những hành động này của cậu, liền biết được tuy rằng cậu sinh trưởng trong một gia đình không được ấm áp tình yêu thương, nhưng gia giáo lại rất tốt, đây cũng là điểm ở cậu khiến ông yêu thích. Ông mỉm cười đi đến máy vi tính nhìn một chút, ôn hòa hỏi cậu. "Thích đánh cược bóng đá sao?"

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Cũng có chút, sẵn tiện … kiếm chút tiền tiêu vặt."

Lý Nguyên mở lại trang web vừa đóng hồi nãy của cậu, bỗng nhiên cười nói: "Sao đặt ít quá vậy?"

Lăng Tử Hàn hơi hơi đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Không dám đặt nhiều, thua sẽ không bù nổi."

Lý Nguyên hiểu được liền cười cười, đưa tay lấy điện thoại nhấn một dãy số, nói: "Tôi là Lý Nguyên, mời Thành ca nói chuyện một chút."

Một lát sau, tiết mục trên TV bị gián đoạn, xuất hiện một người đàn ông trung niên khí độ bất phàm.

Lý Nguyên thay đổi vị trí ngồi, nhằm để cho đối phương có thể thấy được ông.

Người đàn ông kia nở nụ cười: "Nguyên ca, đã lâu không gặp."

Lý Nguyên cũng cười: "Đúng vậy, Thành ca, anh thế nào? Làm ăn vẫn phát đạt tiến tới?"

Người kia danh tiếng là Macau Đổ vương Tần Thành, thế nhưng ông ta lại rất ít xuất hiện, người bình thường khó có thể thấy được hình dáng của ông ta ra sao. Nhìn qua, cũng có thể biết được ông ta cùng Lý Nguyên có mối quan hệ rất tốt, nói qua nói lại vài câu, lúc này mới nở nụ cười nói: "Chuyện làm ăn của tôi cũng bình thường thế thôi, đánh bạc mua vui là chuyện của thiên hạ, là thú vui của con người, cũng vẫn có thể xem là ăn nên làm ra, không có gì đáng bàn. Còn anh? Xem ra con đường làm quan thuận lợi a, tiếp theo có định tranh cử chức tổng thống không vậy?"

Lý Nguyên mỉm cười: "Có thể, hiện tại không ít chuyên gia cổ vũ tôi, có lẽ tôi sẽ thử."

"Vậy thật tốt." Tần Thành cười ha ha. "Đến lúc đó chúng tôi cũng cử người đi cổ vũ cho anh. Hiện tại hành động cùng tác phong của anh, nhất là việc kiên quyết chống Mỹ – phản Nhật vừa rồi, khiến cho không ít người dân ủng hộ anh a, muốn thắng tuyển cũng không khó."

"Thành ca đã nói như vậy, tôi nghĩ tôi càng thêm tự tin." Lý Nguyên cũng là hào khí bừng bừng.

Tần Thành nhìn thấy Lăng Tử Hàn bên cạnh ông, cười nói: "Thế nào? Quen được một tiểu bằng hữu à?"

Lý Nguyên thư thích mà tựa lưng vào ghế ngồi, khoái trá gật đầu nhẹ: "Đúng vậy, tiểu bằng hữu của tôi thích chơi đánh cược bóng đá, cũng thường vào bên các anh mà đặt cược. Trước đây tiền vốn của cậu ấy rất ít, cho nên đặt cũng ít, chơi cũng không thoải mái. Tôi muốn cùng Thành ca thương lượng một chút, do chính tôi bảo lãnh, đưa vào bên cậu ấy thêm một khoản tiền vốn nữa được không?"

Tần Thành lập tức nói: "Vậy thì có vấn đề gì chứ? Mười triệu có đủ hay không?"

Lý Nguyên quay đầu, ôn hòa hỏi Lăng Tử Hàn: "Mười triệu đủ không?"

Lăng Tử Hàn quá sợ hãi: "Không nên nhiều như vậy."

Lý Nguyên suy nghĩ một chút, liền cười nói: "Cậu ấy cũng còn nhỏ, anh Thành đừng làm cậu ấy sợ. Để tôi xem, khoảng ba triệu là được rồi, đơn cược hạnh ngạch là 100.000."

Tần Thành mỉm cười gật đầu: "Được thôi, cho tôi số tài khoản đi."

Lăng Tử Hàn liền nói số tài khoản của mình.

Tần Thành ngay máy vi tính ở bên cạnh thao tác một chút, dựa vào số tài khoản tra ra thông tin cá nhân, nhìn vào số tài khoản của cậu, không khỏi buồn cười: "Nguyên ca, tiểu bằng hữu của anh rất khá, ngoại trừ nửa năm đầu hay thua, sau này vẫn duy trì tỉ lệ thắng rất tốt, khó có được, khó có được, rất thông minh. Hôm nay cậu ấy cược chín bàn, có bảy bàn thắng, thật sự là không lầm, có thể chơi lớn một chút cũng tốt."

Lăng Tử Hàn vừa nghe ông ta nói đến việc thắng thua, không khỏi giật mình.

Tần Thành cười ha ha: "Nguyên ca, tiểu bằng hữu quả thật rất dễ thương, bữa nào rảnh dẫn đến chỗ tôi chơi một chuyến đi."

"Không thành vấn đề." Lý Nguyên suy nghĩ một chút. "Tôi gần đây có hơi bận một chút, nhưng đến tháng sáu có thể rút ra chút ít thời gian, đến lúc đó qua Macau thăm anh."

"Được."

"Cứ vậy đi, anh cũng rất bận rộn mà." Lý Nguyên mỉm cười kết thúc trò chuyện.

Lăng Tử Hàn vẫn đứng ở bên cạnh ông, rất khép nép, một lời cũng không dám nói lung tung.

Lý Nguyên hướng cậu vẫn rất ôn hòa: "Cậu refresh đi, xem có thay đổi gì không?"

Lăng Tử Hàn nghe theo lời, kích hoạt lại tài khoản. Quả nhiên, con số tiền vốn so với lúc đầu đã khác hoàn toàn, hạn ngạch từ 20.000 dolla Mỹ bỗng nhiên lên đến ba triệu, đơn chú hạn ngạch từ 2.000 lên đến 100.000. Nhìn những con số này, cậu bỗng có chút hoảng loạn, quay đầu nhìn Lý Nguyên: "Chú Nguyên, còn tiền … tiền trước đây của cháu?"

Lý Nguyên đưa tay xoa đầu cậu, hòa ái mà nói: "Chắc là chuyển vào tài khoản ngân hàng của cậu rồi, cậu tra thử xem, nếu như không có, tôi sẽ thay cậu nạp vào."

Lăng Tử Hàn không chút nghĩ ngợi, liền vào tài khoản ngân hàng của mình, trên đó hiển thị số tài khoản dư của cậu là 20.000, lúc này cậu mới thở phào.

Lý Nguyên thấy số tiền, bỗng nhiên khuôn mặt trầm lại, lập tức lấy điện thoại gọi cho Chu Tự: "Tôi bảo cậu là cấp cho A Ngạn 200.000."

Chu Tự có chút không hiểu: "Rồi mà, bỏ vào trong số tài khoản mà A Mẫn cho tôi."

Lý Nguyên quay đầu hỏi Lăng Tử Hàn: "Cậu còn tài khoản khác sao?"

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Đúng vậy, đó là do mẹ cháu mở để cấp tiền sinh hoạt cho cháu. Mẹ không muốn cháu ở cùng, từng tháng sẽ chuyển tiền qua cho cháu. Bất quá, từ khi trên chứng minh cháu tròn 18 tuổi, thì mẹ cháu không chuyển tiền nữa. Kỳ thực … cháu cũng có nói là không cần … cháu cũng có tiền rồi…" Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của cậu càng lúc càng thấp, dường như đang nén chịu ủy khuất.

"Vậy sao?" Lý Nguyên thương tiếc mà vỗ vỗ vai cậu. "Vậy giờ vào xem thử coi, xem giờ có bao nhiêu rồi?"

Lăng Tử Hàn lại vào tài khoản khác, xem vào phần số dư có đến tận 200.000 dolla Mỹ, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Lý Nguyên nở nụ cười, cùng Chu Tự nói chuyện phiếm vài câu, liền cắt điện thoại.

Lăng Tử Hàn nhìn con số trên màn hình, sợ hãi hỏi: "Cái này … là của Tự ca cho cháu sao?"

Lý Nguyên lại sờ sờ đầu của cậu: "Không phải, là của tôi cho cậu."

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng cắn môi, dường như biết được lý do tại sao ông ta lại cho cậu nhiều tiền đến vậy, thần tình trong sáng trên mặt dần tỏ ra ảm đạm, cúi đầu.

Lý Nguyên kéo cậu đứng dậy, thanh âm vô cùng nhu hòa: "Cậu bây giờ còn nhỏ, còn có một số việc cậu không hiểu đâu. Tôi chỉ có thể nói với cậu, sự kiện này thế nào cũng sẽ phát sinh, nếu như không phải là tôi, đối với cậu thương tổn càng nhiều hơn."

Lăng Tử Hàn chỉ là cúi đầu, không nói tiếng nào.

Lý Nguyên chỉ cảm thấy từ người cậu có hương thơm thoang thoảng tỏa ra, đó là mùi hương của một cậu bé, sạch sẽ thơm mát, không khỏi khiến ông nảy sinh dục vọng. Không chút do dự, ông liền quyết định nghe theo dục vọng của bản thân, đưa tay ôm ngang lấy người cậu, đem cậu đặt lên giường.

Lăng Tử Hàn sợ đến cứng cả người.

Lý Nguyên lần này vô cùng nhẹ nhàng, vừa nói nhỏ: "Đừng sợ, đừng sợ, thả lỏng một chút, không sao đâu …" vừa hôn cậu, chờ cho cậu dần bình tĩnh lại, mới cởi bỏ quần áo của cậu, lộ ra thân thể mềm mại của một người đang tuổi trưởng thành. Ông cố gắng rất nhiều mới có thể khống chế sự kích động bên trong mình, tận lực trấn an cậu, để cho thân thể cậu dần dần thích ứng, sau đó mới đem phân thân cứng rắn của mình tiến vào bên trong cậu.

Lăng Tử Hàn dường như không thể thích ứng, nhưng cũng không có dãy giụa chống cự, chỉ là đóng chặt suy nghĩ, hai tay nắm chặt ra giường, bị động mà thừa thụ trùng kích của ông, hô hấp dần dần gấp, nhưng vẫn không hé răng.

Lý Nguyên cũng không cưỡng bức cậu phối hợp. Cứ như hiện giờ, ông cũng đã thỏa mãn rồi. Thân thể này của cậu, cũng đã khiến cho ông phiêu phiêu dục tiên, sự mềm mại thắt chặt cùng ấm áp vây quanh, làm ông hưng phấn đến co giật cả người. Tốc độ của ông dần dần nhanh, lực đạo càng lúc càng mạnh, chú tâm theo đuổi dục vọng bản thân.

Lăng Tử Hàn vẫn rất bình tĩnh. Cậu có thể chặn được cảm nhận thân thể truyền lên não. Đây là cách dùng để đối phó việc tra tấn của kẻ thù, cũng là cách giảm bớt đau đớn nhiều nhất, cho nên việc chịu đựng đau đớn của liệp nhân bọn họ so với người thường cao hơn nhiều. Lúc này, cậu cũng y như vậy mà chặt đứt sự nhận biết của đại não. Cậu từ từ nhắm hai mắt, cảm giác được người nằm trên mình hăng hái ra vào thân thể mình, nhưng cường lực mạnh mẽ xông tới lại không cho cậu bất kì khoái cảm cùng đau đớn nào. Ngoại trừ lúc mới vào có chút đau nhức, trung khu thần kinh của cậu đối với chuyện này hoàn toàn chết lặng. Cậu hiện tại cũng không cần làm gì, chỉ cần cắn môi, lấy tay nắm chặt drap giường, có thể diễn tả được cảm xúc cần diễn tả rồi, còn dễ hơn rất nhiều là đằng khác.

Lý Nguyên nắm lấy thắt lưng tinh tế của cậu, mồ hôi rơi từng giọt trên người cậu. Ông nhìn vào khuôn mặt gầy của cậu, đôi mắt nhắm chặt với hàng lông mi đôi lúc rung nhẹ, còn có đôi môi mỏng, cùng với thân thể tinh xảo, khiến cho máu trong người ông dường như sôi lên, dục vọng kêu gào mạnh mẽ, càng làm cho ông kịch liệt chuyển động tìm kiếm khoái cảm.

Rốt cục, Lý Nguyên mồ hôi nhễ nhại gầm nhẹ, trong hậu huyệt nhỏ bé đạt cao trào. Ông đè lên người Lăng Tử Hàn, ôm chặt lấy cậu, thân thể căng thẳng, trong tư vị vui sướng nhộn nhạo, thật lâu vẫn không giảm bớt.

Lăng Tử Hàn lúc này mới chậm rãi buông lỏng ra hai tay, nhưng vẫn nhắm hai mắt, không rên một tiếng.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, trong phòng tĩnh lặng một mảnh.

Một lúc lâu, Lý Nguyên mới chuyển động thân thể, yêu thích mà hôn lên môi thiếu niên, nhẹ giọng nói: "A Ngạn, theo tôi được không, tương lai muốn gì cũng được, vĩnh viễn cũng sẽ không có ai khinh bỉ cậu."

Lăng Tử Hàn tóc đã bị mồ hôi làm ướt, càng khiến cho cậu trông có vẻ yếu đuối vô lực. Cậu chậm rãi mở ra đôi mắt đen ôn thuần như nai con, lẳng lặng mà nhìn Lý Nguyên, nhưng vẫn không hé răng.

HẾT CHAP 24

Mục lục

(1) Cadillac:

26. Quyển 1 - Chương 25

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Từ đêm đó, Lăng Tử Hàn càng lúc càng được yêu thương.

Lý Nguyên hàng đêm đều đến phòng cậu, cùng cậu ngủ, sáng sớm trước khi đi làm còn dặn dò quản gia không được đánh thức cậu, còn tự mình nghiên cứu sách dạy nấu ăn, luôn dặn dò người làm chuẩn bị những món ăn dinh dưỡng ngon miệng để cho cậu ăn nhiều nhiều một chút

Ngoài ra, điều khiến cho mọi người ngạc nhiên chính là, ông đem hai vệ sĩ thân thiết của mình chuyển sang bảo vệ an toàn cho cậu. Ông cũng cho Lăng Tử Hàn một thẻ vàng, đồng thời làm cho bản thân một thẻ phụ chung tài khoản với cậu, hạn mục tiền vốn lên đến 5 triệu dolla Mỹ, nói cậu muốn mua gì cũng được.

Những người trong biệt thự của ông đều là những người thân tín lâu năm, cũng chưa từng thấy ông đối xử với ai như thế bao giờ. Cho dù lúc trước có Chu Tự đẹp đến kinh tâm động phách, ở đây nhiều năm, Lý

Nguyên tuy rằng thích y, nhưng cũng rất thờ ơ, bởi vì tính cách của y kiêu ngạo cuồng dã, Lý Nguyên dù muốn hay không cũng phải thường xuyên ra tay gõ y. Mà Lăng Tử Hàn thật sự là an tĩnh hướng nội, chưa bao giờ đưa ra bất luận yêu cầu gì, trái lại như vậy càng khiến Lý Nguyên săn sóc tỉ mỉ, muốn làm cho cậu luôn hài lòng vui vẻ.

Lăng Tử Hàn cùng Chu Tự quả thật khác biệt nhau. Chu Tự là người có gió liền căng buồn ra khơi, tự do tự tại, tiêu xài tiền cũng hoang phí. Còn Lăng Tử Hàn hướng nội, trầm tĩnh, đôi lúc mới đi ra ngoài, có lần đi đến chỗ trung tâm trò chơi điện tử lúc trước Chu Tự từng dẫn cậu đến, kết quả đụng phải tiểu Đại ca lần trước. Hai người PK trên đài đại chiến hơn mười hiệp, kết quả 5/5, cuối cùng không những chỉ hòa thuận, mà còn kết thân cùng nhau. Chuyện này được vệ sĩ báo lại với Lý Nguyên, khiến cho ông thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng. Ngoại trừ dùng tiền lẻ để chơi trò chơi điện tử, cậu không dùng thêm một đồng tiền nào nữa, khiến cho Lý Nguyên lên tiếng, nói rằng khi cậu đi ngao du trong mấy trung tâm mua sắm thì nên mua cho mình một vài món đồ gì đó.

Phần lớn thời gian, Lăng Tử Hàn đều ở trong biệt thự, nếu không lên mạng chơi trò chơi, cũng sẽ đi ra hồ bơi dưới tầng hầm bơi, đối với những vết tích ám muội lưu trên người mình, cậu dường như cũng không để tâm, dường như đã xem đó là chuyện hiển nhiên.

Lý Nguyên đối với việc này cũng rất thỏa mãn: “Thanh niên mà, càng vận động nhiều càng tốt.”

Chớp mắt đã đến tết âm lịch, Lý Nguyên phải tham gia các tiệc chúc tụng đầu năm, còn có rất nhiều cuộc gặp xã giao, thường thường không ở nhà, còn nếu về nhà thì cũng đã khuya, Lăng Tử Hàn cũng tự tìm niềm vui, không có biểu hiện khó chịu không vui gì.

Đối với một người nhu thuận hiền ngoan như vậy, tất cả người trên kẻ dưới trong nhà không ai không thích, đồng thời nhìn vào cũng biết cậu thuộc dạng “thiếu niên trong sạch”, dần dần cũng tỏ ra yêu thương quan tâm cậu.

Nhanh chóng, người trong Nhật Nguyệt Hội cũng biết lão đại của mình vô cùng yêu thích “Em trai của Mẫn ca”, vì vậy đối với Lạc Mẫn càng thêm thân thiết khách khí, khiến cho Chu Tự cũng được chút chiếu cố.

Không lâu sau đó, sắc mặt Lăng Tử Hàn cũng hồi phục nhiều, đã có điểm hồng hào, làn da khỏe mạnh sáng bóng. Rất nhiều người tặng cậu vật phẩm, nào là vây cá, tổ yến, bào ngư vi cá … khiến cho cậu càng mau chóng khôi phục thể lực. Tuy rằng đêm nào Lý Nguyên cũng giày vò cậu gần cả đêm, nhưng cũng rất thương cậu, chính bản thân ông cũng chú ý cho sức khỏe, nên không yêu cầu vô độ. Từ sau khi dọn đến biệt thự của Lý Nguyên, những chương trình giám sát cùng kiểm tra đối với cậu cũng được loại bỏ, khiến cho cậu có thể dễ dàng hoạt động hơn.

Dần dà, thể lực Lăng Tử Hàn cũng đã khôi phục, nhưng cậu vẫn không vận động thêm gì khác để tránh bị lộ, cho nên thường ngày bảo trì hoạt động bơi đường dài, trong nước rèn luyện thân thể toàn thân, tận lực bảo trì trạng thái tốt nhất.

Lúc Trịnh Tây Đồng đi tới bể bơi, thấy cậu so với cá chuồn (1) chẳng khác gì nhau, tốc độ trong làn nước trong suốt được duy trì đều đặn, nhanh nhẹn. Y không gọi cậu, chỉ đơn giản mỉm cười nhìn cậu bơi tới bờ

bên kia, rồi xoay người đạp nước, quay trở về.

Hai người vệ sĩ đứng ở bên cạnh hồ, cảm thấy buồn chán, thấy y tiến đến, liền cùng y trò chuyện: "Đồng ca."

Trịnh Tây Đồng cười với bọn họ.

Lăng Tử Hàn lúc này mới dừng lại, nhìn về phía bọn họ, lập tức hướng bên này bơi đến.

Trịnh Tây Đồng ôn hòa nói: "A Ngạn, cậu quả thật bơi rất giỏi."

Lăng Tử Hàn ngại ngùng cười cười: "Em thích bơi, cho nên, cũng có thể xem là bơi tốt đi."

Trịnh Tây Đồng ngồi xổm xuống, cười hỏi hắn: "Bơi xong chưa?"

Lăng Tử Hàn hơi hơi có chút kinh ngạc: "Đồng ca, anh là tới tìm em sao?"

Nét cười trên mặt Trịnh Tây Đồng vẫn giữ nguyên, vô cùng hòa ái: "Ừ, chú Nguyên nói cậu không thích ra ngoài chơi, cho nên kêu tôi mang cậu ra ngoài chơi cho khuây khỏa."

Lăng Tử Hàn mở to mắt, nhất thời có chút hoang mang, một lát mới nói: " Em cũng không biết đi đâu, chỉ có một mình chơi cũng chẳng thích. Hơn nữa, ở đây cái gì cũng có, cho nên không buồn chán lắm."

Trịnh Tây Đồng buồn cười: "Trách không được chú Nguyên lại thích cậu, cậu quả thật rất dễ thỏa mãn. Bất quá, anh họ cậu cùng Tự ca kết hôn, cậu không định mua lễ vật cho họ sao?"

Lăng Tử Hàn ngẩn ra, lập tức hiện rõ nét mặt vui mừng: "Thật sao? Bọn họ thật sự sẽ kết hôn?"

"Đúng vậy, tuy rằng chưa xác định ngày nào, nhưng họ dự định tổ chức một buổi lễ đính hôn. Cậu là em của A Mẫn, hiện tại cũng là người của chú Nguyên, đương nhiên là phải tham gia. Thế nào? Có muốn đi mua lễ vật không?" Trịnh Tây Đồng nhìn tâm tính trẻ con ngây thơ của cậu, thanh âm càng thêm nhu hòa.

Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu: "Muốn!" Nói xong, cậu liền cầm lấy tay vịn, đi lên.

Trịnh Tây Đồng vội vã lấy chiếc áo tắm được cậu ném lên chiếc xe đẳng xa, đưa tay choàng qua người cậu.

Lăng Tử Hàn khách khí nói: "Cám ơn Đồng ca."

Trịnh Tây Đồng cười khẽ: “A Ngạn luôn luôn lễ phép như thế.”

Lăng Tử Hàn cười cười, nhanh chóng trở về phòng, vội vã tắm rửa thay quần áo, liền đi ra.

Leo lên xe, Trịnh Tây Đồng hỏi cậu: “Cậu muốn mua lễ vật như thế nào?”

Lăng Tử Hàn hình như hoàn toàn không có chút ý tưởng gì, mờ mịt lắc đầu: “Em cũng không biết. Theo anh tặng lễ vật như thế nào mới tốt?”

Trịnh Tây Đồng suy nghĩ một chút, không khỏi cười nói: “Nói thật, việc tặng quà này cũng khiến anh em trong hội đau đầu không ít. Nói thẳng ra, hai người bọn họ cái gì cũng có rồi, tất cả mọi người không biết tặng cái gì mới tốt, chỉ đơn giản đi tìm mua lung tung. Đây là lần đầu tiên trong hội tổ chức tiệc vui như thế, hơn nữa còn là A Mẫn cùng Tự ca. Hai người bọn họ lớn lên đều kiệt xuất, có võ công, cũng đầu óc, trong hội là thần tượng của rất nhiều anh em, xác thực trời sinh một đôi. Bọn họ quyết định kết hôn, đây thực sự là điều mà mọi người mong muốn, từ chú Nguyên đến mỗi người trong hội đều rất vui mừng. Ha hả, hai người bọn họ kỳ thực thích nhất chính là vũ khí, tôi nghĩ lần này lễ vật hơn phân nữa là súng ống đạn dược rồi.”

Lăng Tử Hàn đang nghe, đến cuối cùng có câu kết như vậy, càng thêm hoảng sợ: “Nhưng … em sẽ không … không tặng cái đó đâu.”

“Đương nhiên.” Trịnh Tây Đồng nhanh chóng nói, làm cho cậu thấy thoải mái: “Cậu không cần phải xen vào, muốn tặng cái gì thì tặng cái đó. Chú Nguyên nói ông ấy cho cậu một thẻ vàng, cậu muốn mua cái gì thì mua.”

“Dạ!” Lăng Tử Hàn đau khổ suy tư. “Nếu vậy, mua cho bọn họ một cặp đồng hồ, được không?”

Nhìn qua cũng không phải là một lễ vật ý nghĩa lắm, nhưng cầm đến cho có cũng được. Trịnh Tây Đồng gật đầu: “Có thể chứ, tôi đưa cậu đi xem thử.”

Trung tâm khu phố có một khu thương mại kinh doanh vàng bạc đá quý mang tên Thế Kỷ nổi tiếng khắp vùng, ở đây mỗi cửa tiệm đều đặc sắc các loại hàng, vàng thì lóng lánh, kim cương thì sáng chiếu, bên ngoài khu rất nhiều xe nổi tiếng, vừa đến đầu khu là gặp ngay những người phú quý gia hào.

Lăng Tử Hàn xuống xe, đứng ở một chỗ nhìn xung quanh, cảm thấy khá thích thú.

Trịnh Tây Đồng vỗ vỗ vai cậu: “Đến đây đi!”

Phía sau bọn họ, hai người vệ sĩ vẫn trầm mặc, yên lặng theo sau bám sát hành động của họ.

Trịnh Tây Đồng dường như cùng quản lý tại đây quen thân, y vừa mới nói ra yêu cầu, quản lý liền đem ra

một loạt các loại hàng đặt lên bàn, bên trong toàn là đồng hồ dành cho nam, tất cả đều làm bằng vàng nguyên chất, trên còn chạm khắc thêm các kim cương, ngọc bích, bảo thạch.

Lăng Tử Hàn thấy hoa cả mắt, hoàn toàn không biết nên chọn cái nào.

Người quản lý đó hướng cậu mỉm cười nhẹ nhàng, lần lượt giới thiệu cho cậu từng sản phẩm, từ cách làm, phối trang sức cho đến công năng của từng cái.

Lăng Tử Hàn suy nghĩ thật lâu, do dự mà cầm lấy một đôi nạm toàn bằng vàng, hỏi: "Đồng ca, anh xem cái này có được không?"

Trịnh Tây Đồng coi sơ qua, liền gật đầu: "Rất tốt!"

Lăng Tử Hàn thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng hướng quản lý nói: "Tôi chọn cái này." Sau đó lấy ra thẻ vàng đưa cho ông ta.

Quản lý rất vui: "Vòng này trên toàn bộ thế giới chỉ có 3 cặp, ngài đúng là tinh mắt. Bởi vì số lượng có hạng, cho nên chúng tôi tuyệt không giảm giá, thế nhưng nếu là người do Đồng ca đưa đến, chúng tôi chỉ lấy 90%."

Lăng Tử Hàn vội vã gật đầu: "Được, cám ơn!"

Trịnh Tây Đồng nhìn quản lý cái kia gói xong món quà, lúc này mới nói rằng: "Ông đem cái này đến Vườn Thượng Thanh trên đường Louis."

"Rõ, hôm nay tôi sẽ cho người chuyển đến." Quản lý nhiệt tình đáp ứng, kính cẩn tiễn bọn họ ra cổng.

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng súng, cùng với tiếng thét chói tai của phụ nữ.

Nhất thời, trên đường liền lộn xộn hẳn lên, người đi đường chung quanh chạy trốn tán loạn, các cửa hàng cũng vội vã buông xuống cửa bảo vệ.

Hai người vệ sĩ đồng loạt tiến lên phía trước, đem Lăng Tử Hàn kéo qua một bên, áp cậu vào tường. Ba người cùng nhau ngồi xổm xuống, hai người kia rút súng ra, dùng thân thể bảo vệ cậu.

Động tác Trịnh Tây Đồng cũng không chậm, lập tức lánh vào một chiếc xe đậu kế bên, trong tay cũng nắm một khẩu súng, thỉnh thoảng lanh lợi ngóc đầu ra quan sát tình huống chung quanh.

Lúc này, còi cảnh sát vang lên, vài chiếc xe cảnh sát từ đầu phố chạy vào, ngăn chặn ở hai đầu con đường khu trung tâm thương mại. Từ trên xe nhảy xuống rất nhiều cảnh sát, trong tay đều cầm súng. Bọn họ

dùng xe làm lá chắn, hướng vào bên trong khu thương mại.

Bỗng nhiên, từ trong một cửa tiệm kim hoàn lớn lao ra mấy kẻ cướp bịt mặt, trong tay đều cầm AK-47, trong đó có người còn cầm một thanh rocket loại nhỏ. Bọn họ vừa chạy ra đã không nói năng gì, hướng hai đầu đường nổ súng, sau đó nhảy lên một chiếc xe việt dã đậu bên đường.

Cảnh sát lúc đó cũng mãnh liệt đánh trả, kính gương của chiếc xe việt dã trong khoảnh khắc liền nát bấy.

Bọn cướp ngồi trong xe liền phóng rocket liên tục, nổ ầm ầm, khiến cho các xe cảnh sát chắn giữa hai đầu đường nổ văng lên cao. Xe việt dã một mực tăng tốc như bay vượt qua hàng tuyến của cảnh sát, hướng ra phía ngoài. Sau đó một làn đạn bay ra từ trong xe, khiến cho những người dân bình thường chưa kịp ẩn náu bị vạ lây, trúng đạn ngã xuống.

Cảnh sát lập tức lên xe, nổ máy đuổi theo.

Cảnh sát cùng bọn cướp nổ súng kịch liệt tại khu thương mại phố kim hoàn nhanh chóng được đưa lên các trang báo cùng bản tin.

Tức thời tin tức lập tức tại TV cùng trên internet phát ra rộng rãi, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Theo phân tích của chuyên gia, bọn cướp lần này cùng tên cướp tại khu Trường Sơn tại Nam Cảng đấu súng cùng cảnh sát không có khác biệt, cách sử dụng vũ khí đều giống nhau, rất có khả năng chúng là cùng một bọn. Tất nhiên, vì bảo đảm an toàn của người dân, giữ gìn danh dự của cảnh sát, cảnh sát trưởng ra lệnh lùng diệt bọn chúng …"

Rất nhiều người đều hưng phấn mà nhìn màn hình. Có đài truyền hình đã phái phi cơ trực thăng bay đến hiện trường theo dõi đưa tin. Bao quát được toàn cảnh còn có thể thấy được xe hơi bị tạc bay. Trên đường những chiếc xe đang chạy bình thường cũng né tránh bọn họ, xuất hiện một loạt các tai nạn giao thông. Tiếng xe cấp cứu không ngừng vang lên, vọng lên tận không trung.

Hai người vệ sĩ thấy đã dần bớt nguy hiểm, liền cẩn thận đưa Lăng Tử Hàn sắc mặt tái nhợt lên xe.

Trịnh Tây Đồng cũng thẳng người đứng dậy, trong mắt đăm chiêu, leo lên xe, cười hỏi: "A Ngạn, lần trước cậu bị thương, là do bọn chúng làm phải không?"

Lăng Tử Hàn cố sức mà suy nghĩ một chút, có chút không rõ: "Lúc đó trời quá tối, lại có mưa, không thấy rõ cho lắm. Bọn họ dáng người quả thật rất giống, nhưng em không dám chắc."

Trịnh Tây Đồng liền không hề nói thêm cái gì, mỉm cười lái xe rời đi.

Sự việc cảnh sát cùng bọn cướp phát sinh nổ súng hôm nay, không chỉ oanh động toàn quốc, hơn nữa còn khiến cho cục tình báo dời đi chú ý. Bọn họ nghĩ chính mình có lẽ đã truy sai đầu mối, vì vậy nhanh chóng điều chỉnh kế hoạch hành động.

Lăng Tử Hàn rốt cục cảm thấy sự quản chế giám sát trên người cũng đã giảm bớt khá nhiều, nếu có cũng chỉ đơn giản là hệ thống Prensence bình thường cài đặt trong máy vi tính, không có gì đáng ngại.

Sau vụ việc trên, Lý Nguyên càng đối với cậu vô cùng nhiệt tình, mỗi lần đều giày vò cậu cả đêm, khiến cậu lần nào xong cũng chìm vào hôn mê, mới khiến cho ông dừng lại.

Chờ cậu tỉnh lại, Lý Nguyên rất thương yêu mà ôm cậu, nhẹ giọng nói: "Mệt muốn chết rồi phải không?"

Lăng Tử Hàn vô lực gật đầu nhẹ.

Lý Nguyên hôn lên trán của cậu, cười nói: "Nghi thức đính hôn của A Tự cùng A Mẫn chuẩn bị tại Khê La, ngày 8 tháng 2, ngày 9 cũng là giao thừa, coi như là tăng thêm niềm vui."

Lăng Tử Hàn lấy vai ông làm gối, nhẹ nhàng "Uhm" một tiếng.

Lý Nguyên càng ôm cậu chặt hơn, khoái trá nói: "A Tự cùng A Mẫn nếu như kết hôn, đó quả là một đôi hoàng kim, tương lai nếu bọn họ đi vào chính giới, tham gia tranh cử đều rất có lợi. Hai đứa nó đứa nào cũng có dũng có mưu, ngoại hình lại chuẩn, ha hả, sau đó tại chính giới sợ là không ai làm địch thủ, trở thành trợ thủ đắc lực nhất của tôi."

Lăng Tử Hàn dường như đối với những việc này không có hứng thú, chỉ đơn giản "Uhm" một tiếng.

Lý Nguyên bỗng nhiên quan tâm hỏi cậu: "Được rồi, cậu muốn làm gì?"

Lăng Tử Hàn có chút không rõ: "Cháu?"

"Đúng vậy!" Lý Nguyên cười hôn cậu. "Khi còn bé có ước mơ gì không?"

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Không bị người khác khi dễ, có cơm ăn."

Trong lòng Lý Nguyên có chút thương yêu, lập tức nói rằng: "Yên tâm, sau này sẽ không có ai khi dễ cậu nữa, còn nữa, muốn ăn cái gì cũng đều có cái đó."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Vâng, cháu biết, chú đối với cháu rất tốt."

Lý Nguyên vừa nghe, không khỏi vô cùng vui sướng. Nhiều ngày như vậy, người thiếu niên này đối với ông vẫn có chút sợ, trên giường cũng có phần không thoải mái, rất ít cùng ông nói chuyện, hôm nay có thể nói ra một câu đơn giản như thế, thật sự là khiến cho ông cảm thấy vui sướng. Ông nghiêng người áp lên người cậu, cười hỏi cậu: "Còn ước mơ nào khác không? Sau này có ý định làm gì không?"

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, tâm tính trẻ con mà nói: “Cháu thích biển, có lúc muốn nghiên cứu sinh vật biển, bất quá, cũng chỉ là nghĩ mà thôi, không có cơ hội.”

Lý Nguyên nở nụ cười: “Thế nào lại không có? Như vậy đi, chờ đến qua hè, đến mùa thu khai giảng, tôi đưa cậu đến học viện hải dương nghiên cứu sinh vật biển, cậu chịu không?”

“Thật sao?” Lăng Tử Hàn nhất thời rất hài lòng. “Vậy thật là tốt, chịu.”

Lý Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười tươi rạng rỡ thoải mái của cậu, trong lòng nóng lên, liền hôn xuống.

Qua cả đêm này, đến tận hôm sau Lăng Tử Hàn cũng chưa thể xuống giường.

Từ lúc đó về sau, cậu có thể tự do hoạt động, cho dù muốn ra ngoài, ngoại trừ có tài xế đưa đi, hai người vệ sĩ cũng không có theo.

Cậu đi dạo chung quanh, phần lớn thời gian là dạo quanh khu thương nghiệp trung tâm, thỉnh thoảng mua vài thứ. Người tài xế đi theo cậu, thay cậu cầm đồ, chỉ cảm thấy cậu giống như một thiếu niên còn ngây thơ, đối với cái gì cũng cảm thấy tò mò.

Lăng Tử Hàn trong lúc này quan sát địa hình cùng những tuyến đường có thể sẽ dùng đến.

Thời gian hành động của cậu, chính là vào ngày 8/2.

HẾT CHAP 25

Mục lục

(1) Cá chuồn:

27. Quyển 1 - Chương 26

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chớp mắt đã tới năm mới, khắp nơi đều ngập tràn không khí nhộn nhịp vui tươi.

Màn đêm buông xuống, khắp nẻo đường Khê La tràn ngập màu sắc phủ đầy trời, nơi nơi đều là cảnh phồn hoa, vô cùng náo nhiệt.

Tại khu biệt thự của những tay nhà giàu, ngay trước nhà hàng nổi tiếng nhất Triều Châu – Triều Giang Xuân, đông nghịt xe cộ, khách kéo một hàng dài, phần lớn nếu không phải là người có tiền thì cũng là người có quyền, tiếng cười đùa vui vẻ, tiếng trò chuyện râm rả không dứt bên tai.

Cách Triều Giang Xuân một con đường là một quán rượu xây theo kiểu truyền thống Nhật. Nếu so với Triều Giang Xuân, tuy rằng ở đây cũng rất đông khách, nhưng vẫn còn kém nhiều mặt lắm.

Lăng Tử Hàn lái xe lại đây, đem theo một cái hộp tiến vào một căn phòng trống. Nhân viên tiến lên hỏi, cậu thông thạo dùng tiếng Nhật nói ra một cái tên tiếng Nhật. Cô nhân viên mặc bộ kimono nở nụ cười tươi rồi dẫn cậu đến phòng mà cậu đã đặt trước. Cậu khách sáo nói với cô nhân viên còn khoảng nửa tiếng nữa người đi cùng với cậu mới đến, cô cứ tùy ý đi làm công việc của mình, không cần chú ý tới cậu, nếu như bạn cậu tới, lúc đó cậu sẽ gọi cô sau. Nhân viên cười đáp ứng, rồi thay cậu rót một ly trà, sau đó rời đi.

Lăng Tử Hàn tới khóa cửa, tắt đèn, đi tới bên cửa sổ, hướng về phía đối diện nhìn.

Đêm nay, lễ đính hôn của Chu Tự cùng Lạc Mẫn được tiến hành tại Thiên Hải Các, hình thức vô cùng long trọng. Không chỉ các lão đại của các đại bang phái đích thân tới tham dự, còn có rất nhiều người cấp cao trong chính phủ đến đây tham gia.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn đều mặc lễ phục màu trắng, trông càng phong lưu phóng khoáng. Trên cổ tay của hai người đều mang đồng hồ đính đá quý mà Lăng Tử Hàn cho người mang đến từ trước, càng khiến bọn họ rạng rỡ hơn.

Khách rất đông, còn là những người có địa vị, bọn họ cùng Lý Nguyên không ngừng tiếp đãi khách nhân cho chu đáo, bận rộn đến tối tăm mặt mũi. Lý Nguyên đưa bọn họ giới thiệu cho những nhân vật nổi tiếng trong chính giới, mỉm cười nói với bọn họ cả hai ai cũng đều rất có tương lai, mong những người đó quan tâm đến hai người bọn họ hơn. Những người khách nhân này tự nhiên đều đồng ý. Lúc này, mọi người cùng nhau nói cười liến thoắng, thổi phồng câu chuyện lên thao thao bất tuyệt.

Vẫn còn chưa khai tiệc, Lăng Tử Hàn trốn ở góc phòng ngồi uống trà, ăn chút điểm tâm, không làm gì cả.

Người của bên phân hội Nam Cảng không có qua đây, những người ở đây đều là những người mà cậu không quen, bởi vậy không ai qua nói chuyện cùng cậu. Cậu thấy buồn chán nên đi lại vòng quanh, cũng gây không ít trở ngại cho nhân viên phục vụ.

Rốt cục, cậu lặng lẽ đến bên người Lý Nguyên, nói nhỏ với ông: “Chú Nguyên, cháu đi ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Lý Nguyên mặc dù đang rất bận, cũng không quên đôi chút thì nhìn cậu một lần, từ lâu đã biết cậu có thói quen cùng hành động âm thầm lặng lẽ như vậy, giờ trong trường hợp này, khó tránh khỏi có chút khó chịu,

liền gật đầu, thân thiết nói: "Được, bất quá đừng đi xa quá, 40 phút nữa là khai tiệc rồi, đến lúc đó nhớ về đúng giờ."

"Dạ, cháu biết." Lăng Tử Hàn cười cười, liền xoay người rời đi.

Lạc Mẫn bận rộn trăm việc nên không có thời gian nhìn tới cậu, hắn cùng Chu Tự phải tiếp chuyện cùng khách liên hồi.

Bên ngoài đường mới lên đèn, ánh sáng rực rỡ, người đi đường chen chúc nhau, vô cùng náo nhiệt. Lăng Tử Hàn đón một chiếc taxi, kêu xe chạy đến một sân chơi trong tầng ngầm của một trung tâm bách hóa. Ở đây bọn nhỏ đùa vui, dòng người đông đúc chật chội, âm thanh ồn ào đến đinh tai nhức óc.

Cậu len lỏi trong đó, đến khi đảm bảo là không có ai theo dõi, lúc này mới đi ra khỏi cửa, đến một chiếc xe lớn đậu sẵn tại đó, mở cửa khởi động xe chạy đến Triều Giang Xuân.

Lúc này, trên lầu hai của Triều Giang Xuân, cửa sổ một căn phòng xa hoa được mở ra, khách nhân cùng chủ nhân đang nâng ly chúc mừng nhau, đây là lúc quán rượu buôn may bán đắc nhất.

Tuy là náo nhiệt, nhưng trên bàn đó cũng chỉ có 4 người, Trương Nam Việt, Tiền Thất Long của Ngũ Mai Bang cùng Trịnh Tây Đồng của Nhật Nguyệt Hội, ngoài ra còn có một người đàn ông trung niên, nhìn qua có vẻ là một thương nhân, không giống người trong giới xã hội đen.

Lăng Tử Hàn đã xem qua tư liệu của người đàn ông này trên mạng, xem sơ lượt qua ảnh chụp của y, tin tức về người này được ẩn trong tin tức về một hội nghị, trong một đám người ở hội nghị, hình ảnh của y hiện ra một cách lặng lẽ không tiếng động, không chú ý kỹ sẽ bỏ qua, sau đó lại lặng lẽ biến mất.

Người nọ đã từng là một nhân viên công vụ của quốc gia, năm ngoái di dân khỏi Trung Quốc. Gần đây, có manh mối cho biết y nắm nhiều thông tin tình báo kinh tế quan trọng, người của CIA đang cố gắng tiếp cận y, nhưng hành động của y vẫn rất bí ẩn, bọn người họ vẫn chưa tìm được y, đến tận giữa tháng trước mới phát hiện y đã nhập cảnh vào B quốc. Theo sự phân tích của Bộ Quốc An, có thể song phương hẹn gặp tại chỗ này, thăm dò rồi cùng nhau kí kết hiệp nghị. Nếu bây giờ phái người từ Trung Quốc qua thì cũng không kịp, bởi vậy đưa đến một mệnh lệnh, Lăng Tử Hàn diệt trừ y ngay tại chỗ.

Mặt khác, sau quá trình điều tra của Bộ Quốc An, hiện nay có thể khẳng định, Trịnh Tây Đồng xác thực là người của CIA, đồng thời rất có thể là y sẽ cùng tên bán nước kia tiếp xúc nhau, mệnh lệnh cho cậu diệt trừ cả y luôn.

Về phần có cả người của Ngũ Mai Bang tham gia vào việc này, quả thật có khiến Lăng Tử Hàn bất ngờ một chút. Thế nhưng, nếu đã ngồi cùng nhau, tự nhiên là cá mè một lứa, cậu cũng không cần khách khí.

Quan sát một chút, Lăng Tử Hàn mở hộp, lấy ra một khẩu súng trường M16K7 mang sẵn ống giảm thanh, núp người bên cạnh cửa sổ hướng thẳng về phía bên kia.

Thời gian của cậu rất ngắn. Tối đa chỉ có10 phút, nhân viên phục vụ chuẩn bị đến gõ cửa phòng, hỏi bạn của cậu có tới hay không.

Cậu ngắm thẳng về phía bên kia phòng.

Hướng lưng về phía cửa sổ chính là ghế của chủ tiệc, Trịnh Tây Đồng ngồi ngay tại đó, khách nhân ngồi ngay bên cạnh y. Mặt khác, Trương Nam Việt cùng Tiền Thất Long ngồi hướng về phía cửa sổ, ở giữa cũng không có vật gì ngăn trở.

Lăng Tử Hàn lập tức liên tục ấn cò súng.

Lần này để thành công tuyệt đối, cậu không ngắm vào giữa trán hay yết hầu, mà chuẩn xác nhắm thẳng ngực của bọn họ. Súng trường M16K7 sử dụng loại đạn có đường kính nhỏ, nhưng sau khi đạn vào cơ thể lại xoáy sâu và mạnh mẽ, bởi vậy đầu vào thì nhỏ đầu ra thì lớn, sau khi xuyên qua thân thể tạo nên vết thương trên người so với súng AK còn nghiêm trọng hơn, thường những người trúng đạn cũng sẽ là vết thương trí mạng.

Chỉ thấy thân thể bốn người đó đồng loạt run lên, Trịnh Tây Đồng cùng mục tiêu kia ngã lên trên bàn, Trương Nam Việt cùng Tiền Thất Long ngửa mặt lên trời rồi té xuống đất.

Có thể là thanh âm hai người ngã xuống đất kinh động những người canh giữ bên ngoài. Có người đẩy mạnh cửa bước vào, biểu tình trên mặt lúc đầu là kinh ngạc, sau đó liền chuyển thành kinh hoàng.

Lăng Tử Hàn tuyệt nhiên không quan tâm đến kết quả, lập tức xoay người lại đem súng bỏ vào trong hộp, lập tức cầm theo hộp từ trên cửa sổ nhảy xuống, nhanh chóng hướng tới chiếc xe đậu ven đường mà chạy đi.

Bên phòng đối diện có người đã thấy cậu, kêu lớn lên, đồng thời có vài cây súng hướng về phía cậu mà bắn, đạn bay sượt qua người cậu.

Hành động của Lăng Tử Hàn vô cùng nhanh nhẹn, dòng người nhốn nháo đông đúc trên đường cùng bóng đêm chập chờn quả thật giúp cậu không ít. Nghe được tiếng súng, đoàn người nháo loạn, chạy lung tung loạn xạ cả lên. Cậu mặc bộ quần áo màu đen, đi nhanh lẩn khuất trong bóng tối, làm cho người ta không thể nào phân biệt được.

Những người đó thấy cậu xen lẫn trong đám người, không thể nổ súng bắn trúng cậu, liền có người xoay người chạy về hướng cửa, xuống lầu lái xe, có người còn mạo hiểm nhảy trực tiếp ra từ cửa sổ, hướng cậu đuổi theo.

Lăng Tử Hàn mở mạnh cửa xe, leo lên, nổ máy, hướng thẳng ra ngoài mà chạy.

Chạy đến một con đường, cậu liền tấp xe vào lề, nhảy xuống, chạy vào trung tâm thương mại bách hóa

Xuân Paris trên một con đường lớn.

Cậu bình tĩnh mà bước vào cửa trung tâm bách hóa, đồng thời ấn vào chiếc điều khiển mini trong túi quần. Lập tức, chiếc xe nổ tung, đồng thời đem súng cùng tất cả vết tích trên đó loại bỏ triệt để.

Theo tiếng nổ lớn, trung tâm nhất thời hỗn loạn, tiếng thét chói tai cứ lần lượt vang lên, người người kinh hoàng thất thố, tông cửa xông ra.

Lăng Tử Hàn theo dòng người tuôn ra cửa hông, trong lúc đó còn giúp đỡ một bà cụ xém chút bị ngã do dòng người xô lấn.

Dòng người như nước thủy triều, đông nghịt đến không chịu nổi, vừa ra cửa trung tâm liền chạy tứ tán. Lăng Tử Hàn bình tĩnh theo sát dòng người đi ra đường lớn, rời khỏi hiện trường vụ nổ càng xa càng tốt, sau đó mở cửa một chiếc xe thể thao đậu bên đường, hướng đến bờ biển mà chạy.

Cậu chạy rất nhanh, chớp mắt đã ra khỏi nội thành, chạy xe tới đê chắn sóng sát biển, dưới biển rộng trong màn đêm mịt mờ, cậu xuống xe.

Biển rộng yên tĩnh, từng con sóng vỗ về bờ đê.

Cậu đang muốn tiến về phía trước, bỗng nhiên nhanh chóng xoay người lại, lập tức dừng lại thủ thế của mình, cười nói: “Đáng lẽ anh không nên tới đây.”

Lạc Mẫn chậm rãi đi đến, ôn hòa nói: “Phải, là tôi xử sự theo cảm tính, tôi muốn tiễn cậu một đoạn. Yên tâm, có người thay tôi yểm hộ rồi, không có việc gì đâu.”

Nếu người đã tới rồi, Lăng Tử Hàn sẽ không nói thêm gì nữa, chỉ là tiến lại gần hắn, cười nói: “Chúc hai người trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm.”

Lạc Mẫn cảm xúc dâng trào, kéo người cậu qua ôm chặt lấy, một lát sau mới nói: “Lên đường bình an.”

Lăng Tử Hàn vươn hai tay, cùng hắn tha thiết ôm, sau đó buông hắn ra, đi tới bờ đê, phóng xuống nước, như một con cá xinh đẹp vẩy mình, thả người xuống mặt biển rộng lớn.

Lạc Mẫn nhìn mặt biển tối tăm đằng xa, lập tức lên xe, quay đầu lại nhìn một lần nữa, rồi lái xe chạy đi.

HẾT CHAP 26

Mục lục

28. Quyển 1 - Chương 27

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Hừng đông mùng một tháng giêng, toàn bộ Trung Quốc đều đang say ngủ, giáp Đông Hải lại có một chiếc tàu ngầm mini đang hoạt động lặng lẽ.

Loại tàu ngầm này do chính Trung Quốc tự mình nghiên cứu chế tạo, có thể chứa được 6 người, chủ yếu là cung cấp cho những nhân viên có nhiệm vụ đặc thù sử dụng. Trong một đêm, nó di chuyển từ Nam Hải ra phía Bắc, sau khi vào vùng Đông Hải thì chuyển hướng, chạy đến bờ biển đại lục Trung Quốc.

Sau khi tiến gần bờ, cửa khoang thuyền mở ra, một bóng người từ đó nhảy xuống biển, thẳng hướng lên bờ.

Nước biển tháng 2, nước lạnh thấu xương, nhưng người nọ thân hình vẫn mạnh mẽ như vậy, như mũi tên cứ bơi thẳng về phía trước, rất nhanh đã tiến gần đến bãi cát. Cậu dần từ ngoài khơi xa đặt bước chân lên bờ.

Lúc này bầu trời vẫn còn một mảng tối tăm, là khoảng thời gian chuẩn bị đón ánh bình minh buổi sớm, trên bờ chỉ có duy nhất một người đang chờ. Vừa thấy thân ảnh người kia tiến lên bờ, y nhanh chóng chạy lại gần.

Lăng Tử Hàn nhìn Mai Lâm vô cùng hấp tấp chạy lại trước mặt mình, mỉm cười đứng lại.

Mai Lâm nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cậu, vành mắt đỏ lên, nói không nên lời.

Lăng Tử Hàn cười nói: "Được rồi, tôi vẫn chưa chết mà, không cần dùng điếu văn sớm vậy đâu."

Mai Lâm cũng chỉ có thể nuốt lại lời xin lỗi xuống bụng, vội nói: "Đi thay quần áo nhanh đi."

Lăng Tử Hàn cười nhẹ, ôn hòa nói: "Không sao đâu."

Vào thời điểm này nước biển lạnh cóng, cậu lại mặc quần áo ướt đẫm đứng trong gió biển, thế nào lại không sao được? Mai Lâm nhanh chóng kéo tay cậu hướng lên bờ.

Trên con đường cái cách bờ biển không xa có một chiếc máy bay loại nhỏ đang đậu.

Mai Lâm đẩy cậu vào trong đó: "Mau, thay đồ liền đi!" Sau đó nhảy lên ghế phi công, khởi động máy bay trượt trên đường, cất cánh bay lên.

Lăng Tử Hàn lập tức cởi quần áo ướt, dùng khăn mặt mà Mai Lâm chuẩn bị sẵn lau khô thân thể, sau đó mới mặc nội y, áo lông, áo khoác, giầy vớ … để sẵn trong đó.

Lúc này, máy bay đã bay lên trời, hướng thẳng về phía Tây.

Lăng Tử Hàn ngồi dựa mình vào ghế, chậm rãi thở phào một cái.

Khi máy bay tiến vào địa phận Bắc Kinh, ánh nắng ban mai cũng dần hiện ra. Tại sắc trời vàng nhạt hòa cùng màu trắng mờ của làn mây, Lăng Tử Hàn nhìn thấy một ngọn đèn hải đăng đang chiếu những tia sáng cuối cùng của mình dưới mặt đất, trong lòng bỗng nhiên có chút kích động.

Mai Lâm tập trung lái máy bay đến phía Tây Bắc Kinh, đáp xuống trước một khách sạn nhỏ hẻo lánh. Lúc này, trong khách sạn ánh đèn vẫn sáng rực, dường như bên trong có gì đó đang diễn ra.

Lăng Tử Hàn từ máy bay nhảy xuống, đẩy cửa chính, bình tĩnh bước vào.

Toàn bộ ở đó đều là người trong tiểu tổ liệp nhân, ngoài ra còn có sếp của cậu, Lữ Hâm, cùng cấp trên của sếp cậu, vừa là cha cậu, Lăng Nghị.

Cậu mỉm cười nhẹ, hầu như hiểu được cảm giác của bọn họ hiện giờ.

Lăng Nghị vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, chỉ đơn giản nhìn cậu. Lữ Hâm đứng lên, trên mặt vẫn giữ sự bình tĩnh cùng lạnh lùng. Thế nhưng 6 liệp thủ khác nhịn không được, cứ từng người từng người mà tiến về phía cậu.

La Hãn cầm tay Lăng Tử Hàn, thân thiết mà hỏi thăm: "Thế nào rồi?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Không có việc gì."

Tác Lãng Trác Mã nhẹ giọng trách cứ: "Cậu thật là, chỉ có một tin nhắn, làm cho chúng tôi gấp đến mức không biết phải làm sao luôn. Bọn họ cứ cãi nhau ầm tỏi cả lên, mấy lần đòi đi tìm cậu đó."

Lăng Tử Hàn nhìn Lăng Nghị, có chút do dự, nói: "Có chút việc xảy ra khiến cho nhiệm vụ chậm trễ."

Lăng Nghị bất động thanh sắc nói: "Việc này sẽ nói sau, giờ cậu cứ nghỉ ngơi trước đi."

Các thành viên trong tiểu tổ liệp nhân ngoại trừ hỏi thăm tình hình của cậu lúc ở Nam Cảng, những việc khác họ đều không đề cập tới.

Lăng Tử Hàn không muốn nhiều lời, chỉ là cười nói: "Không phải tôi còn sống trở về rồi sao? Cái khác không còn quan trọng nữa. Sếp không phải đã nói vậy sao? Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng."

Lữ Hâm rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu nói: "Đúng, chính là như vậy."

Lúc này, mấy liệp thủ trẻ tuổi cũng đều nhìn ra Lăng Tử Hàn có chút ủ rũ, liền nói: "Lão đại, cậu nhanh đi nghỉ ngơi trước đi."

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu với bọn họ.

Thế nhưng Lăng Nghị lại nói: "Đã có bác sĩ chờ cậu sẵn tại đây, cậu lên lầu đi."

Những chuyên gia thuộc Đặc Biệt Y Liệu dùng đến gần 20 giờ đồng hồ, với nhiệm vụ "Hoàn thiện lại khuôn mặt thật", cẩn thận tỉ mỉ mà đem phần tử sinh vật cao phân tử, thứ đã dùng trên người cậu để biến đổi khuôn mặt cậu mà hòa tan ra, khôi phục lại tướng mạo sẵn có của cậu.

Sau khi giải phẫu xong, cũng đã nửa đêm, Lăng Nghị tự mình lái xe tới đón cậu về nhà.

Xe hơi cứ bình ổn chạy vào Áo Vận Thôn. Trong suốt một giờ đường xe chạy, hai người bọn họ cũng không nói với nhau câu nào.

Cho đến khi vào cửa nhà, Lăng Nghị mới không khống chế được tâm tình mà nhẹ nhàng xoa tóc đứa con trai ông.

HẾT CHAP 27

Mục lục

29. Quyển 1 - Chương 28

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng sớm, Lăng Nghị lặng lẽ đẩy cửa phòng Lăng Tử Hàn bước vào trong.

Tử Hàn khi ở nhà lúc nào cũng cởi bỏ hoàn toàn phòng bị, giờ đang ngủ say.

Lăng Nghị đứng ngay bên giường, nhìn không chuyển mắt vào cậu. Đứa con này của ông gầy hẳn đi, sắc mặt có chút tái nhợt, khiến cho ai nhìn qua cũng cảm thấy cậu rất yếu. Biểu tình trên mặt Lăng Nghị rất phức tạp, trong hai tháng lo lắng chờ đợi tin tức, thiếu chút nữa khiến ông bạc đầu.

Qua một lúc lâu, Lăng Tử Hàn dường như cảm thấy có người trong phòng, liền mơ mơ màng màng mở mắt. "Cha?" Cậu nghi ngờ gọi nhẹ một tiếng.

Sắc mặt Lăng Nghị khôi phục như thường. Ông đem một cái hộp nhung màu xanh lục để bên gối ngủ của cậu, mỉm cười nói: "Đây là phần thưởng của quốc gia trao tặng cho con."

Lăng Tử Hàn theo bản năng mỉm cười với cha mình, nhưng hình như vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

Lăng Nghị giúp cậu chỉnh lại chăn, nhẹ giọng nói: "Con cứ ngủ tiếp đi. Cha đi làm."

Lăng Tử Hàn đáp: "Dạ."

Lăng Nghị vừa muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại nói: "À, Hồng Phi được nghỉ phép, có đến tìm con mấy lần, cha nói con bị tai nạn giao thông tại Singapore, đang ở bệnh viện chữa trị."

Lăng Tử Hàn nói: "Dạ, con biết rồi."

Lăng Nghị đi rồi, Lăng Tử Hàn lại chìm sâu vào giấc ngủ. Một giấc tới tận buổi chiều, cậu mới dần tỉnh táo lại.

Nằm trên giường trở mình một cái, cậu đưa tay cầm lấy cái hộp bên cạnh gối, mở ra, bên trong có một tấm huân chương ngôi sao cấp một rất nặng.

Cậu nhìn nó thật lâu.

Từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên cậu nhận được huân chương, đáng lẽ cậu phải rất xúc động, thế nhưng, hai tháng trước phải cố gắng hết sức chạy thoát khỏi bàn tay lạnh lùng của tử thần, giờ đây, vinh dự này khiến cậu cảm thấy đã không còn đáng kể nữa. Cậu vươn một ngón tay, lướt theo từng đường nét khắc trên huân chương băng lạnh, trong lòng vô cùng tĩnh lặng.

Bỗng nhiên, trong căn nhà yên tĩnh phát ra chút âm thanh nháo loạn, như là có người có người ở dưới lầu cùng bảo mẫu nói cái gì đó, sau đó nghe bước chân thình thịch chạy lên lầu.

Lăng Tử Hàn biết người đó là ai, cũng chỉ có người này mới đủ bản lĩnh phát ra tiếng động như thiên quân vạn mã như vậy. Cậu mỉm cười đóng hộp, nhanh chóng nhét lại dưới gối.

"Lăng Tử Hàn, tôi thực sự là bái phục cậu rồi, ngay cả Singapore là nơi để người ta đến du lịch vui chơi, cậu cũng có thể gây ra tai nạn, còn khiến bản thân nằm trên giường không nhúc nhích nổi." Cùng với âm thanh trêu chọc vang dội, Lôi Hồng Phi tinh thần phấn chấn tươi cười rạng rỡ xuất hiện trước cửa phòng cậu.

Lăng Tử Hàn lười biếng mà ngồi dậy, chậm rãi mà hỏi thăm: "Vậy theo ý kiến của anh, nơi nào mới có thể xảy ra tai nạn giao thông đây?"

"Ở nơi nào cũng đều không được, nói chung chính là do cậu vụng về." Lôi Hồng Phi leo lên giường, đưa tay kéo cậu. "Nhanh thức dậy nào, sao lại ngủ lâu như vậy chứ?"

Lăng Tử Hàn gõ vào tay đang nắm tay mình: "Được rồi, tôi tự đứng lên được, anh đi ra ngoài trước đi, để tôi thay quần áo."

Lôi Hồng Phi bĩu môi: "Cần gì phải vậy? Ngay từ lúc tôi biết cậu, cậu cả người trống trơn, có gì mà tôi chẳng thấy chứ."

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn y: "Đi ra ngoài lẹ coi."

"Được được được, tôi ra ngoài là được chứ gì." Lôi Hồng Phi làm mặt quỷ, nhanh chóng ra ngoài, xuống cầu thang.

Lăng Tử Hàn lập tức đem cái hộp dưới gối bỏ vào ngăn kéo, sau đó đặt mật mã khóa lại, lúc này mới nhanh chóng vào phòng tắm rửa mặt thay đồ, ra cửa đi xuống lầu.

Phòng khách vang ra rất nhiều tiếng cười đùa, hình như là có rất nhiều người. Cậu vừa đi xuống nhìn, không khỏi nở nụ cười.

Ngoại trừ Lôi Hồng Phi, trên ghế sofa còn có hai người thanh niên sĩ quan, một người mặc đồng phục hải quân màu xanh lam đậm, một người mặc đồng phục không quân màu xanh lam nhạt.

Thượng úy Không quân Long Tiềm là con trai của phó tổng tham mưu, hiện là phi công mang quân hàm cấp một ở phía Nam.

Trung úy Hải quân Trương Hải Dương là con trai của tư lệnh hải quân, hiện đang công tác tại tàu khu trục (1) đạn đạo.

Còn phụ thân Lôi Hồng Phi hiện giữ bộ trưởng quốc phòng, thượng tướng lục quân Lôi Chấn.

Bọn họ cùng Lăng Tử Hàn đều là bạn từ nhỏ, ba người kia rốt cuộc chính là "hổ phụ sinh hổ tử", chỉ có mình cậu, ở trong mắt người ngoài, chính là "hổ phụ sinh khuyển tử", không đáng nhắc tới.

Bọn họ không cùng tuổi, Lăng Tử Hàn nhỏ nhất, nhưng bốn người từ nhỏ đến lớn quan hệ rất tốt. Ba người kia luôn luôn khuyến khích Lăng Tử Hàn tòng quân, thế nhưng cậu một chút hứng thú cũng không có, nói chính mình chịu không nổi kỉ luật nghiêm ngặt của quân đội, thích cuộc sống tự do tự tại hơn.

Thấy Lăng Tử Hàn đi xuống, ba người bọn họ đang cùng nhau cười đùa liền lập tức đứng dậy, cùng nhau tiến đến vây quanh cậu.

Long Tiềm đã 25 tuổi, như một đại ca ca ôn nhu cười nói: "Tử Hàn, em hôm nay tròn 18 tuổi, anh cố gắng sắp xếp bay về chúc mừng em nè."

Trương Hải Dương hoạt bát cười, vỗ vỗ vai Lăng Tử Hàn: "Đúng vậy, anh cũng cố ý xin cấp trên cho nghỉ phép trở về."

Lôi Hồng Phi kéo cậu đi: "Được rồi, đi thôi, cậu hôm nay thành niên, chúng ta rốt cục có thể cùng nhau phạm tội rồi, từ trước giờ chỉ mình chúng tôi là thoải mái đùa vui, còn cậu lại không thể, có phải khó chịu lắm không?"

Lăng Tử Hàn cũng chỉ cười cười, liền theo chân bọn họ đi ra cửa, ngồi trên xe việt dã săn bắn của quân đội.

Long Tiềm lái xe ra cửa chính Mai Uyển, lập tức đổi hướng, đi đến Trúc Uyển cách đó không xa.

Lôi Hồng Phi cười với Lăng Tử Hàn, nói: "Bọn họ muốn về nhà thay quần áo, bọn họ không muốn chết sớm vì mặc đồng phục đi phạm tội đâu."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu.

Trúc Uyển cùng Mai Uyển như nhau, gác cổng rất nghiêm ngặt, các bảo vệ canh cửa tuy rằng biết bọn họ, nhưng vẫn tiến hành các thủ tục kiểm tra theo quy định. Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi đều ngại phiền phức, nên không vào, xuống xe đứng ở bên ngoài nói chuyện phiếm.

Tuy rằng mới đầu tháng giêng, Bắc Kinh cũng đã qua mùa đông, thế nhưng ven đường vẫn còn đọng lại các bãi tuyết, không khí cũng còn lạnh.

Lôi Hồng Phi nhìn quần áo của Lăng Tử Hàn, không khỏi quan tâm hỏi: "Ai, sao cậu mặc ít quá vậy? Có lạnh lắm không?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu: "Không sao, cũng không lạnh lắm."

Lôi Hồng Phi cũng không nói thêm gì, liền đưa tay vắt qua vai cậu ôm cậu vào lòng.

Đúng lúc này, một chiếc xe quân đội tiến đến, đậu ngay bên cạnh hai người bọn họ, cửa kính hạ xuống, lộ ra một người có khuôn mặt tương tự Lôi Hồng Phi.

Lăng Tử Hàn vội vã cúi chào: "Lôi bá bá."

Lôi Chấn vẻ mặt hài lòng mà cười: "Tử Hàn, con ở chỗ này làm gì thế?"

Lôi Hồng Phi cướp lời: "Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của cậu ấy, chúng con muốn tổ chức ăn mừng cho cậu ấy lớn lớn một chút. Long Tiềm cùng Hải Dương cũng đã trở về, chúng con đang chờ bọn họ đi ra."

Lôi Chấn lúc này mới nhớ ra, vội vã xuống xe, kéo Lăng Tử Hàn lại gần ôm lấy, hòa ái mà nói: "Tốt, con cuối cùng cũng trưởng thành rồi. Bác thật sự là bận đến mức lú lẫn luôn, quên mất đi chuyện này. Như vậy đi, các con cứ đi chơi trước, ngày mai bác sẽ cử người đem quà đến cho con."

"Dạ." Lăng Tử Hàn đáp ứng. Cậu được một người cao to như Lôi Chấn ôm vào trong ngực, nhìn qua chẳng khác gì một đứa trẻ nhỏ.

Lôi Hồng Phi cười hì hì nói: "Cha, nếu như hôm nay chúng ta phạm tội, Tử Hàn cũng sẽ bị xử phạt, không nể nang gì hết nữa phải không?"

Lôi Chấn liếc mắt nhìn y: "Mày chính là đứa nhóc quỷ, chính mình quậy còn chưa đủ sao? Mày nếu dám làm hư Tử Hàn, không cần biết là làm cái gì, cha trước hết là xử mày trước."

Lôi Hồng Phi kêu lên: "Lão cha đúng là năm mươi năm vẫn không đổi, vẫn cứ thích bạo lực gia đình như vậy."

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười ra tiếng.

Lôi Chấn trìu mến mà xoa đầu cậu, ôn hòa cười nói: "Tử Hàn, hôm nay cứ thoải mái mà chơi, vui vẻ một chút."

"Dạ!" Lăng Tử Hàn gật đầu.

Cậu biết những người chú bác này vẫn luôn thương cậu do cậu chịu tang mẹ từ nhỏ, cho nên đối với cậu đặc biệt quan tâm, cũng đặc biệt khoan dung, căn bản là cũng không bắt ép cậu phải có tiền đồ sáng lạng, quan trọng chỉ cần cậu vui vẻ là được, cho nên cậu cũng rất vui vẻ mà sắm vai cậu ấm "Chơi bời lêu lổng".

Chờ Lôi Chấn lên xe rời khỏi, Long Tiềm cùng Trương Hải Dương cũng lái xe đi ra.

Lăng Tử Hàn một ý kiến cũng không có, để cho bọn họ tùy ý dẫn đến một club náo nhiệt.

Quản lý vừa thấy bọn họ liển nhiệt tình tiến lên đón: "Ai nha, không phải là Lôi công tử, Trương công tử, Long công tử, Lăng công tử sao? Đã lâu không gặp, gần đây tới đâu chơi vậy, cũng không thèm đến đây ủng hộ."

Lôi Hồng Phi khuôn mặt tươi cười mà nói: "Anh em chúng tôi đều có công việc phải làm mà, ngoại trừ nơi đây ra còn có thể đi đâu ủng hộ đây?"

"Vậy cũng đúng." Quản lý cũng cười. "Mau tới đây nào."

Đang trong tết âm lịch, ở đây vẫn chưa buôn bán lại, nên rất yên tĩnh.

Trương Hải Dương cười nói: "Hôm trước chúng tôi có đặt trước bàn tại đây, ông không quên đó chứ?"

Quản lý lập tức ân cần đáp: "Làm sao dám quên? Sinh nhật 18 tuổi của Lăng công tử, đây là ngày quan trọng, tất nhiên là chúng tôi phải toàn lực mà chuẩn bị, đã xong hết rồi."

Long Tiềm ở một bên hướng Lăng Tử Hàn nói: "Chúng tôi cũng không muốn đi tới đi lui nhiều nơi, hôm nay đặt hàng tại đây, ăn cơm trước, sau đó tắm rửa, karaoke, uống rượu, cả đêm không say không về."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, liên tục gật đầu.

Lôi Hồng Phi quay đầu lại, thần bí mà nói: "Còn có tiết mục đặc biệt nữa, haha."

Lăng Tử Hàn thấy y không nói, cũng không tiếp tục hỏi.

Quản lý đưa bọn họ tiến vào một căn phòng xa hoa, lập tức có nhân viên phục vụ đến bắt đầu công việc.

Lôi Hồng Phi thế nhưng lại nói: "Chuyện này quyết định xong rồi hãy ăn được không?"

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương đồng thanh: "Tất nhiên rồi."

Lôi Hồng Phi cũng không nói thêm gì, lập tức đem Lăng Tử Hàn áp vào sát tường, vô cùng trịnh trọng nói: "Cậu ngàn vạn lần không được nhúc nhích, nghe rõ không?"

Lăng Tử Hàn không biết bọn họ định làm cái quỷ gì, chỉ phải gật đầu, đứng ở đó không nhúc nhích.

Ba người kia đi tới phía bên kia tường, hướng nhân viên phục vụ nói: “Cô đếm giùm bọn tôi, nói Một … Hai … Ba.”

Cô gái kia cũng không hiểu rõ chuyện gì, liền nghe theo lời nói đó. “Một, hai, ba.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ba người lập tức như tên rời khỏi tên cung, hướng thẳng đến Lăng Tử Hàn mà vọt tới. Lôi Hồng Phi nhanh như chớp, thân thủ chống tường, nhanh chóng đến sát Lăng Tử Hàn, hôn lên môi cậu.

Một phút sau, Trương Hải Dương cùng Long Tiềm cũng đến bên cạnh. Lăng Tử Hàn bị một cổ lực mạnh liên tục trùng kích, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn.

Lôi Hồng Phi đắc ý dào dạt mà buông cậu ra, cười nói: “Tôi thắng rồi nha. Ha ha, rốt cuộc tôi vẫn là người tiện nghi nhất nha.”

Trương Hải Dương cùng Long Tiềm cũng cười ha ha: “Cậu là thằng quỷ, chơi xấu.”

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà nói: “Đó là do tôi thông minh.”

Lăng Tử Hàn lúc này mới có thể thở được, mắng bọn họ: “Các anh muốn giết tôi chết phải không?”

Long Tiềm nhanh chóng kéo cậu lại: “Ân, không có việc gì, không có việc gì.”

Lăng Tử Hàn tức giận nói: “Rốt cục là có chuyện gì?”

Trương Hải Dương ở một bên mỉm cười: “Ăn trước cái đã, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Bốn người lúc này mới ngồi vào bàn ăn.

Bởi vì không có khách khác, món ăn rất mau đưa lên. Nhân viên phục vụ thay bọn họ rót rượu, bọn họ uống cũng không phải rượu nổi tiếng gì, cũng chỉ là rượu xái (1) bình thường.

Bốn người trước tiên cụng ly chúc mừng Lăng Tử Hàn, sau đó mới bắt đầu ăn.

Sau một hồi nói chuyện phiếm, Lôi Hồng Phi mới vào chủ đề: “Tử Hàn, hôm nay cậu tròn 18 tuổi, dù thế nào cũng không thể tiếp tục làm thân xử nam, cho nên, chúng tôi với cương vị là anh trai lớn của cậu, hôm nay muốn thay cậu làm chủ, phá thân cho cậu, cho cậu thực sự trở thành đàn ông.”

Lăng Tử Hàn nhìn y một cái, coi như y đang nói chuyện trên trời dưới đất, không hề để ý.

Trương Hải Dương cũng cười gật đầu: "Đúng vậy. Nếu như em thích con gái, bọn anh sẽ gọi điện kêu bọn Nhã Tâm tới, cho em lựa chọn. Nếu như em thích con trai, vậy khỏi cần tìm người khác, cả ba người bọn anh đều có khả năng. Bất quá, bọn anh không muốn làm khó em, tất cả đều là bạn thân, nếu như kêu em chọn, chỉ sợ là em khó lựa chọn, cho nên bọn anh tự mình quyết."

Long Tiềm thay Lăng Tử Hàn gắp một con tôm, cười nói: "Ba người bọn anh quyết định thi, ai hôn em trước thì người đó thuộc về em."

Lôi Hồng Phi rung đùi đắc ý: "Cho nên, tối hôm nay cậu thuộc về tôi."

Long Tiềm dùng chiếc đũa chỉ vào y: "Sai, là cậu thuộc về Tử Hàn."

Lôi Hồng Phi hời hợt cười: "Nói sao mà chả được, nói chung cũng là hai người chúng tôi."

Lăng Tử Hàn nghe thế, vừa tức giận vừa buồn cười: "Tôi có thể không làm được không?"

"Không được!" Ba người trăm miệng một lời.

Trương Hải Dương nghiêm túc nói: "Sao có thể giữ thân xử nam hoài được? Sinh mạng rất đáng quý, tình ái giá rất cao, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, em không nên kéo dài."

Lăng Tử Hàn nghe bọn họ nói xong cũng thông suốt, nói chung hôm nay ngắn gọn là bọn họ muốn đem cậu lên giường, nói sao cậu cũng không thể từ chối, cười nói: "Được rồi được rồi, em chấp nhận, vậy là được phải không?"

Long Tiềm cười tủm tỉm nhìn về phía Lôi Hồng Phi: "Tiện nghi cho cậu chưa? Bất quá, ngày mai phải báo cáo tình hình chiến đấu cho tụi tôi biết, bằng không xem tôi xử cậu như thế nào."

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý nói: "Cùng lắm thì ngâm rượu thôi, tôi thà chết chứ không chịu khuất phục, đánh chết cũng không nói."

Trương Hải Dương giả vờ nghiêm túc: "Cậu chuẩn bị sẵn sàng chưa đó? Nếu như chưa, tôi có mang theo đồ dùng nè, có thể bán cho cậu dùng đỡ."

Lôi Hồng Phi hít một hơi dài: "Tôi từng gặp qua người vô sỉ, nhưng chưa có ai qua mặt được các anh."

Nghe bọn họ trêu chọc nhau, ngay cả nhân viên phục vụ đứng một bên không nhịn được cười.

Bữa cơm kéo dài rất lâu. Bọn họ vừa cười nói rôm rả vừa kéo nhau đi tắm. Hiện tại là thời khắc hòa bình, ba người thanh niên dù rằng đều là quân nhân, nhưng chưa từng trải qua súng đạn, nên đối với những vết

thương trên người Lăng Tử Hàn, bọn họ xem nửa ngày vẫn không biết do đâu mà có, liền nghe lời cậu nói, cho rằng do tại nạn giao thông lưu lại.

Đợi ca hát xong xuôi, Long Tiềm nhìn đồng hồ: "Được rồi, cũng 11 giờ rồi. Dù thế nào cũng phải trước 12 giờ cho Tử Hàn thành đàn ông. Hồng Phi, các cậu đi đi, phòng nằm ở tầng 4, đây là thẻ vào."

Lôi Hồng Phi lập tức kéo Lăng Tử Hàn đi.

HẾT CHAP 28

Mục lục

(1) Tàu khu trục hay còn gọi là khu trục hạm, (tiếng Anh: destroyer) là một tàu chiến chạy nhanh và cơ động, có khả năng hoạt động lâu dài bền bỉ dùng cho mục đích hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội, đoàn tàu vận tải hoặc một chiến đoàn, và bảo vệ chúng chống lại những đối thủ nhỏ tầm gần nhưng mạnh mẽ, thoạt tiên là những tàu phóng lôi, và sau này là tàu ngầm và máy bay. Khu ( ) và trục ( ) là các chữ Hán-Việt đều có nghĩa là "đuổi đi".

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A0ukhutr%E1%BB%A5c

30. Quyển 1 - Chương 29

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Vào phòng hai người cũng không tắm lại, Lôi Hồng Phi liền nhanh chóng cởi bỏ áo lông của Lăng Tử Hàn.

Hệ thống sưởi hơi được mở trong phòng, bọn họ không ai mặc áo ba-đơ-xuy, lúc này cởi bỏ cũng mau chóng. Hai người bọn họ từ nhỏ đến lớn cũng lỏa thân trước mặt nhau nhiều lần rồi, lúc đó không có nghĩa gì khác, lần này phút chốc cởi sạch, nhưng lại cảm thấy bầu không khí giữa hai người có gì đó khác lạ.

Lôi Hồng Phi vò đầu của mình, có chút xấu hổ mà nói: "Vậy … chúng ta lên giường đi."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, kéo chăn ra, chui vào.

Lôi Hồng Phi theo sau, không để lỡ giây phút nào, chui vào chăn cùng với cậu.

Lăng Tử Hàn cũng rất tự nhiên mà ôm y, trong mắt có ánh cười.

Lôi Hồng Phi nhìn khuôn mặt thanh tú của cậu, trong lòng nóng lên, liền cúi người hôn mạnh lên môi cậu.

Nụ hôn của y so với Chu Tự cùng Lý Nguyên bất đồng, tuy có gặp chút khó khăn nhưng lại tràn ngập kích tình của tuổi trẻ, chỉ đơn giản dùng đôi môi khô ráo hữu lực mà áp lên môi cậu, đầu lưỡi lại dè dặt tiến vào thăm dò miệng cậu, cứ như không biết phải làm thế nào tiếp theo, chỉ đơn giản là huýt nhẹ vào lưỡi cậu một cái rồi lại đưa ra.

Lăng Tử Hàn cũng rất bị động, chỉ thỉnh thoảng mới đáp lại nụ hôn của y.

Thân dưới của hai người dính sát vào nhau, nhanh chóng khiến cho cả hai người bùng lên ngọn lửa.

Lôi Hồng Phi xoay người ngồi dậy, nhảy xuống giường đi nhặt quần của mình tìm lục bên trong, rốt cục một lát sau lấy ra BCS cùng dầu bôi trơn, tay chân luống cuống xé mở bao ra.

Lăng Tử Hàn nghiêng người nhìn y, khóe môi nở nụ cười.

Lôi Hồng Phi vội vàng, gấp đến độ mở bao không được, quay qua hỏi cậu: “Cậu có biết cái này mang làm sao không? Cứ như vậy mà tròng vào thôi à?”

Lăng Tử Hàn cười ha ha: “Bộ anh là xử nam sao? Hình như cái gì cũng không biết hết.”

Lôi Hồng Phi trừng mắt liếc cậu: “Tôi chỉ muốn mình cậu, nên không tùy tiện với người khác.”

Lăng Tử Hàn nao nao, trong lòng có chút vui mừng, ôn hòa mà nói: “Quên đi, không cần mang, lát sau đi rửa sạch là được rồi.”

Lôi Hồng Phi vừa nghe liền vui mừng, lập tức ném bao đã được mở sẵn qua một bên, cầm lấy dầu bôi trơn nhảy lên giường.

Lăng Tử Hàn nhìn y nghiêm túc mà làm công tác chuẩn bị, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy một cảm xúc rất xa lạ, khiến cho đầu óc cậu có chút choáng váng, thân thể cũng vì vậy mà bay bổng nhẹ nhàng hơn, phảng phất như đang ở trên tầng mây.

Lôi Hồng Phi ngu ngốc mở rộng thân thể cậu, dục vọng nóng bỏng đã không thể nào kiềm chế, nhưng vẫn cẩn thận hỏi cậu: “Được không? Có thể chưa?”

Lăng Tử Hàn nhìn vẻ mặt đỏ bừng của y, nhìn trên trán y dính đầy mồ hôi, liền quay người nằm sấp xuống, nói với y: “Được rồi.”

Lôi Hồng Phi ôm thắt lưng của cậu, dần dần thăm dò rồi đẩy vào bên trong thân thể cậu. Nhìn phân thân của chính mình dần dần vùi vào bên trong cậu, một cổ nhiệt huyết dâng trào phút chốc xông lên đánh thẳng vào xương sống thắt lưng cuả y, làm y rên lên một tiếng, theo bản năng bắt đầu luật động.

Lăng Tử Hàn không cảm thấy đau đớn, nhưng lại cảm thấy một cảm giác tê dại khác không thể nói thành lời. Lôi Hồng Phi không hề có kỹ xảo, tựa như chỉ biết có như thế mà tiến đến, sau đó lui ra, rồi lại tiến đến, nhưng trong những lúc vừa vào lại lui ra như vậy, lại cho cậu một khoái cảm không gì sánh được. Cậu nằm ở trên giường, cảm giác được thân thể nặng nề của Lôi Hồng Phi đè trên cậu, thay đổi nhiều tư thế, thay đổi nhiều sức lực, thử thăm dò, cố gắng tìm kiếm đủ loại khoái cảm. Bỗng nhiên, chẳng biết y đánh vào nơi nào, khiến cho Lăng Tử Hàn toàn thân tê dại, không khỏi kêu thành tiếng.

Lôi Hồng Phi đã nhanh chóng tiết ra một lần, nhưng vẫn chưa dừng lại, tiếp tục trong thân thể cậu trừu sáp, phân thân nhanh chóng cứng rắn trở lại. Y cảm thấy như đang có trận trận khoái cảm ùn ùn kéo đến, vừa hôn lên vai Lăng Tử Hàn vừa nhẹ giọng nói: "Anh đã đợi em 18 năm, rốt cục cũng đã đợi được tới ngày này."

Lăng Tử Hàn ở dưới thân thể nóng bỏng của y mà run nhè nhẹ. Nghe được lời này của y, trong mắt bỗng nhiên nóng lên, cậu vội vã đem mặt vùi vào trong gối đầu mềm mại.

Đến tận khi trời hừng đông, Lôi Hồng Phi vẫn chưa buông cậu ra.

Lăng Tử Hàn thực sự chống đỡ không được, tức giận hỏi y: "Anh có chịu để em yên hay không? Anh muốn làm đến bao giờ mới chịu ngừng đây?"

Lôi Hồng Phi cười hì hì: "Thân thể của anh là thân thể phi công, chẳng lẽ em không biết."

Lăng Tử Hàn oán hận cắn răng hỏi: "Vậy anh còn dự định làm đến chừng nào?"

Tinh thần Lôi Hồng Phi hăng hái, trên người cậu càng thêm tăng lực, rất vô lại nói: "Hôm nay khỏi về luôn cũng được."

Lăng Tử Hàn hừ một tiếng: "Hôm nay cha anh sẽ tới tặng quà sinh nhật cho em, để em nói cho ông ấy biết sự gian xảo của anh, nhất định phải khiến ông ấy lột da của anh."

"Em cứ tự nhiên." Lôi Hồng Phi cợt nhả nói. "Nếu như cha anh biết chuyện này của chúng mình, chỉ sợ lập tức hướng cha em cầu hôn liền đó."

Lăng Tử Hàn vừa nghe, nhất thời không lên tiếng.

Lôi Hồng Phi cười ha ha, nhanh chóng quay người cậu lại, càng thêm nhanh chóng mà xông tới.

Lăng Tử Hàn tha thiết ôm y, trong cuộc sống bình thường, lần đầu tiên để tình cảm thiêu đốt, miệng không ngừng phát ra thanh âm rên rỉ.

HẾT CHAP 29

Mục lục

31. Quyển 1 - Chương 30

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong "Thứu tháp", ngay văn phòng bộ trưởng, Lăng Nghị nhìn màn hình của máy vi tính trên tường, nghe Lữ Hâm báo cáo qua kênh mã hóa.

Lữ Hâm ngồi trước bàn công tác, bình tĩnh mà nói: "Kết quả kiểm tra đều đã có, trạng thái thân thể của cậu ấy rất tốt, không bị nhiễm HIV cùng các chứng bệnh khác. Ngoài ra, cậu ấy cũng đã hoàn thành cuộc kiểm tra tâm lý, kết quả rất tốt, chuyên gia tâm lý của chúng ta đánh giá cậu ấy rất cao, cho rằng cậu ấy không hề để bất kì chuyện cũ nào làm ảnh hưởng đến tinh thần hiện tại, trái lại sự việc qua càng khiến cậu ấy thêm trầm ổn, bình tĩnh. Sau khi báo cáo lên trên, cậu ấy có thể bắt đầu công tác trở lại."

Lăng Nghị hơi hơi gật đầu, trầm mặc chốc lát, lúc này mới ôn hòa nói: "Là một liệp thủ rất xuất sắc."

Khóe miệng Lữ Hâm hiện ra nụ cười hiếm thấy: "Đúng vậy, trò giỏi hơn thầy, bách chiến bách thắng. Sếp, từ nay anh đã có người kế nghiệp, xin chúc mừng."

Lăng Nghị không cười. Ông chỉ đơn giản gật đầu một cái, sau đó lập tức kết thúc trò chuyện.

Màn hình tối đen lại. Trong phòng sự yên tĩnh bao trùm.

Ông đứng lên, đi tới bên cửa sổ, dõi mắt trông về phía xa, trong mắt hiện lên một chút tình cảm dịu dàng, sau đó lại lập tức trở về trạng thái bình tĩnh không chút gì dao động.

Ngoài cửa sổ, dương quang tỏa sáng muôn nơi, băng tuyết tan rã.

Mùa xuân đã tới rồi.

HẾT CHAP 30

Mục lục

CHÍNH VĂN HOÀN

32. Quyển 1 - Chương 31: Pn1 – Tương Quan Báo Đạo (bản Tin Đặc Biệt)

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mấy ngày trước trên một tờ báo đưa tin, nhà hàng Triều Giang Xuân nổi tiếng xảy ra một vụ thảm sát, bốn người khách đang dùng cơm trong phòng hạng sang bị trúng đạn từ bên ngoài cửa sổ, mất mạng tại chỗ. Trong bốn người đó, có ba người là người trong nước, còn một người là người Canada gốc Hoa.

Theo sự tiết lộ của một người đáng tin, trong số ba người quốc nội bị giết chết có một người là nhân vật cấp cao của Nhật Nguyệt Hội, còn hai người kia cũng đều là lão đại của Ngũ Mai Bang, cho nên cảnh sát nghi ngờ đây là "Hành động trừ gian", nhưng hung thủ rốt cuộc là người của Ngũ Mai Bang hay Nhật Nguyệt Hội, hay sát thủ được người ngoài mướn, hiện nay vẫn chưa có ai khẳng định được.

Tờ báo cũng đưa tin là ngày 8/2 vừa rồi tại Thiên Hải Các có một nghi thức đính hôn được tổ chức long trọng, trong buổi lễ đó một thiếu niên quốc tịch Malaysia tên Khúc Ngạn bị mấy tên phần tử vũ trang bắt cóc, một trong hai chú rể, Lạc Mẫn phát hiện được chuyện đó khi thấy có một chiếc xe đáng nghi rời khỏi buổi lễ giữa chừng, nên muốn đi theo cứu viện, nhưng lại bị trúng đạn, nên nhanh chóng được chuyển đến bệnh viện cứu chữa.

Có tin tức nói, vụ bắt cóc lần này là do "Tam ca" Khang Minh của Ngũ Mai Bang gây ra. Sau khi Khúc Ngạn bị bắt cóc không bao lâu, chủ tịch quốc hội hội nghị quốc dân Lý Nguyên nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, nội dung không rõ, có người nói hình như trong cuộc thoại đó bọn bắt cóc đưa ra yêu cầu về tiền bạc và địa điểm giao con tin, thế nhưng vấn đề tiền bạc lại quá lớn, Lý Nguyên yêu cầu tạm hoãn lại, nhưng bọn bắt cóc lại uy hiếp giết con tin, cắt đứt ngang cuộc gọi, sau đó không hề nghe tin tức gì nữa. Hiện tại, cảnh sát tiết lộ, theo phương thức hành động của bọn bắt cóc có thể biết chúng rất hung ác, thủ đoạn tàn nhẫn, có thể Khúc Ngạn đã bị giết.

Tờ báo ra ngày 15/2, có người ở gần bờ biển phía đông nam Khê La phát hiện một bộ quần áo dính máu, sau khi xem xét thì biết rằng bộ đồ này chính là bộ Khúc Ngạn mặc lúc bị bắt cóc, sau khi đối chiếu tư liệu do cảnh sát Malaysia chuyển tới, cùng với việc xét nghiệm DNA của Khúc Ngạn trên mẫu quần áo dính máu đó, cùng với việc kiểm nghiệm vết tích của vết đạn cùng vết đâm trên quần áo, xác thực rằng đây là vết thương do nạn nhân bị trúng đạn cùng dao đâm lưu lại, đồng thời cũng cho biết là vết thương trí mạng, đoán chừng có hể bọn bắt cóc giết người rồi quăng xác ra biển, quần áo bị dính máu trôi dạt lên bờ.

Ngày hôm qua, cảnh sát chính thức tuyên bố Khúc Ngạn tử vong.

Vì thế, Lý Nguyên tại hội nghị quốc dân nói ra quan điểm hoài nghi năng lực phá án của cảnh sát, sau đó đưa ra bài văn bản về việc không tín nhiệm tổng trưởng cảnh sát, bảo ông ta tự nhận lỗi rồi từ chức. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Trong khoảng thời gian gần đây Khê La cùng Nam Cảng xảy ra liên tiếp các sự kiện gây chấn động, mà các sự kiện càng lúc càng có xu thế thăng cấp. Tổng thống Dĩ Vu chiều hôm qua hướng toàn quốc phát biểu trên TV, kêu gọi các bất đồng khắp nơi hãy cố gắng hòa hoãn bảo trì hòa bình, tranh thủ tiến hành đối thoại nội bộ, giải quyết vấn đề.

Chiều hôm qua, người nhà Khúc Ngạn đi máy bay từ Malaysia đến Khê La, Lạc Mẫn mặc dù thương thế chưa lành vẫn kiên trì xuất viện, đích thân đến sân bay đón.

Tờ báo ra ngày 20/2, chỗ trống tại vị trí Tổng hội trưởng của Nhật Nguyệt Hội chính thức do Chu Tự đảm nhiệm, song song đó, người mà trong những năm gần đây có biểu hiện cực kỳ xuất sắc – Lạc Mẫn – đảm nhiệm hội trưởng phân hội Khê La, trợ thủ của hắn Tôn Cạnh tiếp nhận chức vụ hội trưởng phân hội Nam Cảng.

Theo tin đáng tin, toàn bộ nhân vật cấp cao trong Nhật Nguyệt Hội lần này được điều chỉnh đều mang mục đích chung, tỏ Nhật Nguyệt hội đang chuyển hình (từ xã hội đen sang phần tử trí thức), càng ngày càng gia nhập vào việc xây dựng kinh tế, nhanh chóng có sự ảnh hưởng lớn sự tăng trưởng GDP của quốc gia.

Nghe nói rằng, Chu Tự lần này tranh cử bước chân vào giới chính trị, chưa gì đã có sự ủng hộ lớn từ những người có vị thế cùng lão làng trong chính giới. Cho nên có thể khẳng định, trong lần tranh cử này, nhân vật vừa xinh đẹp vừa trẻ tuổi đó chắc chắn vững bước tiến vào chính giới, trở thành một ngôi sao sáng trong giới chính trị.

HẾT PHIÊN NGOẠI

Mục lục

33. Quyển 1 - Chương 32: Pn2 – Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn vừa xuống máy bay liền cảm nhận được ánh nắng mặt trời chói lọi.

Hắn từ Kuala Lumpur (1) bay đến Khê La. Malaysia cũng là xứ nhiệt đới, so với khí hậu nơi đây cũng không khác biệt lắm, thế nhưng chắc do tâm lý ảnh hưởng, hơn nữa nơi này là thuộc ngay vành xích đạo, cho nên ánh mặt trời cũng vì thế mà sáng chói hơn chăng?

Hắn đẩy xe hành lý ra đại sảnh sân bay, dù chưa ra bên ngoài nhưng có thể cảm nhận được không khí nóng bức đến rát cả mặt. Hắn không chút nghĩ ngợi, liền nhanh chóng lên taxi, nói với tài xế: "Đến làng đại học Khê La (2)."

Đây là mùa thu năm 2036, Lạc Mẫn vừa tròn 22 tuổi đã đạt được bằng cử nhân ngành kinh tế học của đại học Malaysia, cũng do thành tích ưu tú mà giành được suất học bổng toàn phần tại B quốc, nên đến đây tiếp tục học tiếp bằng thạc sĩ Quản Lý Hành Chính. Xe nhanh chóng từ sân bay đi ra đường cao tốc, Lạc Mẫn nhìn những tòa kiến trúc hiện đại lần lượt hiện ra trước mắt, cùng tòa nhà cao nhất thành phố Khê La dần hiện rõ ra, trong lòng tràn ngập hưng phấn.

Năm hắn 19 tuổi, so với thanh thiếu niên Trung Quốc bình thường cũng không có gì khác biệt, luôn hướng về tương lai, chăm lo học hành, sau đó mang thành tích ưu tú bước vào học viện Bắc Kinh khoa Ngoại ngữ, khi đó hắn có ước mơ sẽ được làm việc trong bộ ngoại giao hay được làm trong Liên Hợp Quốc. Kết thúc năm nhất, trường thông báo hắn đi họp, nhưng chỉ có duy nhất một người trong văn phòng nói chuyện cùng hắn, sau khi nói chuyện phiếm khá lâu, người đó đơn giản hỏi hắn có muốn vào Bộ An Toàn Quốc Gia hay không?

Xuất thân Lạc Mẫn rất tốt, cha là nhân viên công vụ của nhà nước, mẹ là giảng viên đại học, toàn bộ đều là người rất truyền thống, hắn còn có một đứa em trai, nhìn qua cũng giống như hắn, đơn thuần mà nhiệt tình, yêu Tổ Quốc, hiếu thuận với cha mẹ, nỗ lực học tập, hòa ái, là một người rất lương thiện. Nghe tên Bộ Quốc An, hắn cũng có thể biết được là công việc không khác gì tình báo hay gián điệp, lòng hiếu kỳ cùng với những tình tiết kích thích, mạo hiểm trong phim truyền hình hay tiểu thuyết khiến hắn không ngăn cản được cơn xúc động, hắn suy nghĩ hai ngày liền đồng ý gia nhập.

Từ đó về sau, hắn lặng lẽ làm thủ tục thôi học, rời khỏi trường. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Mẹ của hắn là người Malaysia, bởi vậy thân phận mới của hắn là một thanh niên sinh trưởng tại một gia đình giàu có tại Malaysia. Tại Bắc Kinh hắn được bí mật huấn luyện ba năm, trong lúc này hắn thông báo với gia đình là mình đang ở Ipoh (3), qua mạng internet học bằng cử nhân kinh tế học của đại học Malaysia, năm cuối mới qua Kuala Lumpur, cùng "người nhà" vừa sống chung vừa đi học. Sau khi hoàn thành luận văn, liền thuận lợi trải qua kì vấn đáp, sau đó theo chỉ thị của thượng cấp đến B quốc tiếp tục học.

Hắn tới nơi này nhiệm vụ chủ yếu là làm tình báo viên, trước là làm quen với tình hình trong nước tại B quốc, sau đó mới đi nhận nhiệm vụ.

Rốt cục có thể bắt đầu chính thức công tác, hắn vô cùng hài lòng. Khi hắn gia nhập vào tổ chức liền biết được rằng công tác của bọn họ so với phim ảnh là một trời một vực, nhưng công việc không giống người bình thường này vẫn khiến hắn cảm thấy kích thích.

Hiện tại là tháng 9, là mùa khai giảng, hắn trên mạng online thuê được một nhà trọ tại nội thành Khê La, ngay bên cạnh làng đại học, điều kiện cũng rất tốt.

Tất cả đều rất thuận lợi, phòng trọ của hắn có một phòng ngủ một sảnh, vật dụng trong nhà, thiết bị điện mọi thứ đều đầy đủ, vô cùng tiện lợi, chủ nhà trọ đối với người thanh niên tuấn tú lại trẻ tuổi này rất ưa thích, sau khi thu tiền thuê nhà cùng tiền thế chấp, liền đưa chìa khóa nhà cho hắn, còn nhiệt tình chỉ cho hắn biết siêu thị, cửa hàng tổng hợp cùng tiệm cơm gần đó.

Sau khi chủ nhà trọ đi rồi, hắn mới đem hành lý sắp xếp gọn gàng, rồi đem laptop của mình ra, nối internet rồi liên lạc cùng với thượng cấp. Sếp của hắn nói hắn cứ nghỉ ngơi trước, mệnh lệnh sẽ đưa ra sau, trước hết cứ làm quen với B quốc, sau đó sẽ tiến hành công tác.

Sau đó, hắn trở thành một du học sinh Malaysia bình thường, đi đến trường báo danh, rồi bắt đầu học, thời gian rảnh thì đi dạo phố. Hắn mua một chiếc xe Honda secondhand, rồi chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ của Khê La, nhanh chóng làm quen với môi trường hoàn cảnh nơi đây.

Vào cuối tháng 11, khí trời vẫn đang rất nóng, nhưng so với mùa hè vẫn còn đỡ hơn nhiều, bạn học của hắn liền đề nghị tập hợp lại, tại ngày lễ Quốc Khánh đi biển chơi.

Lạc Mẫn tự nhiên cũng tham gia, theo đám bạn học cùng lứa tuổi vô ưu vô lự tới bãi biển nổi tiếng của Khê La, tại bãi cát vàng rực của biển chơi bóng chuyền, sau đó lại nhảy vào nước biển xanh ngát mà bơi lội.

Lạc Mẫn chỉ mặc quần bơi quả thật gợi cảm đến kinh ngạc, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Tướng mạo của hắn vô cùng tuấn tú, vóc người cân xứng, tứ chi thon dài, da trơn láng, giống như loài cá bóng loáng dưới ánh mặt trời, tỏa ra khí tức mạnh mẽ. Khi chơi đùa cùng bạn học, hắn luôn luôn mỉm cười, toàn thân đều tỏa ra sự ấm áp lại tỏa sáng rực rỡ, khiến người ta yêu thích.

Tại dãy ghế nằm được đặt trên bãi biển, tất cả mọi người đều nhìn hắn, âm thanh khen ngợi không ngừng truyền đến.

Chu Tự cũng nằm ở trên bờ cát, mang kính râm, nhìn người thanh niên dáng người mạnh mẽ đó. Bản thân y cũng mang một khuôn mặt xinh đẹp, trên chiếc ghế bạc khoe ra thân hình đẹp đến lóa mắt, ánh mắt hướng về y cũng không ít, thế nhưng y lại không thèm để ý, chỉ lo tập trung toàn bộ ánh nhìn vào người thanh niên anh tuấn đằng xa.

Rốt cục, y không chần chừ nữa, khi nhìn thấy người thanh niên ấy bước vào phòng thay quần áo, liền lập tức đi vào.

Lạc Mẫn cởi quần bơi, dưới làn nước của vòi hoa sen rửa sạch nước biển.

Chu Tự cũng cởi hết quần áo, đứng ngay phòng tắm đối diện phòng hắn. Nhìn hai tay của hắn từ trên người mơn trớn, trong làn nước mà thỏa thích vui đùa, khép hờ hai mắt hưởng thụ, cổ họng Chu Tự cảm thấy nóng rát, thiếu chút nữa nhịn không được liền đi qua bên đó, kéo hắn qua bên đây, đặt hắn lên tường mà chiếm lấy hắn.

Lạc Mẫn cảm thấy một ánh nhìn nóng rực gần trong gang tấc hướng về phía mình, không khỏi kinh ngạc

nhìn về phía y.

Chu Tự lập tức khôi phục bình tĩnh, mỉm cười hướng hắn nói: "Tôi tên Chu Tự, còn cậu?"

Lạc Mẫn nhìn người con trai cao to tuấn mỹ trước mặt mình, không khỏi sửng sốt, lập tức có thiện cảm, liền cười nói: "Tôi tên Lạc Mẫn."

Chu Tự vươn tay về phía hắn: "Rất vui khi được làm quen với cậu."

Lạc Mẫn nhìn thần sắc nghiêm trang của y, cứ như hai người họ đang mặc âu phục mà gặp nhau bình thường bên ngoài, không khỏi buồn cười, liền vui vẻ mà đưa tay ra: "Tôi cũng vậy."

Chu Tự cầm chặt bàn tay ướt đẫm nước của hắn, sau đó mới buông ra.

Hai người vừa tắm vừa nói chuyện phiếm. Chu Tự nhanh chóng biết được hắn từ Malaysia qua, tại đại học Quốc gia học MPA. Bản thân y thì không học hành đàng hoàng, ngay cả học cấp 3 cũng là qua loa cho có, nhưng y lại vô cùng kính trọng những người có học, cho nên nghe vậy càng thích hắn hơn.

Sau khi mặc xong quần áo ra ngoài, hai người trao đổi số điện thoại.

Khi trở về nhà, Lạc Mẫn cho rằng đây cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ bình thường giữa người và người, vì vậy không có báo cáo cho cấp trên.

Chiều ngày thứ hai, Chu Tự đến tìm hắn.

Lạc Mẫn cũng không biết Chu Tự đang làm cái gì, y chỉ nói mình là viên chức bình thường, Lạc Mẫn cũng không suy nghĩ nhiều. Thế nhưng, khi Chu Tự từ chiếc xe thể thao Lotus (4) hạng sang bước xuống đứng chờ hắn ngay tại cửa viện nghiên cứu quản lý đại học Quốc gia thì quả thật làm Lạc Mẫn hoảng sợ.

Mùa đông tại xứ nhiệt đới, khí hậu nhất thích hợp, Chu Tự mặc một chiếc áo sơ-mi hàng hiệu, quần tây màu sáng, đứng dựa lưng tại cửa xe, mỉm cười nhìn hắn, đẹp đến kinh động ánh mắt của tất cả mọi người. Chung quanh không ngừng vang lên tiếng huýt sáo, khiến cho Lạc Mẫn nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Chu Tự dường như đã quen với điều này, vừa thấy thân ảnh của hắn, lập tức mỉm cười ngoắc tay: "A Mẫn, tôi mời cậu đi ăn."

Lạc Mẫn thấy mọi ánh mắt lại chuyển về phía hắn, khuôn mặt trong phút chốc đỏ bừng, nhanh chóng bước đến ngồi vào xe.

Chu Tự đắc ý cười, mang xe nổ máy rít lên một tiếng chạy đi.

Lạc Mẫn nhanh chóng nói: "Này, đây là phố xá đông người, anh chạy chậm chút đi."

Chu Tự làm như không nghe thấy, nhanh chóng chạy xe ra cạnh biển, cười nói: "Hôm nay ăn hải sản, chúng ta đi tới làng chài mới mở đi."

Lạc Mẫn cảm thấy không còn cách nào khác, hiếu kỳ hỏi y: "Anh không phải là nhân viên công chức bình thường sao? Làm sao lại có thể lái loại xe này? Ăn trộm à? Hay là con ông cháu cha, lấy của nhà để chạy?"

Chu Tự cười ha ha: "Toàn bộ đều sai? Cậu có ba lần đoán, cho cậu đoán lại đó."

Lạc Mẫn nghi ngờ liếc mắt nhìn y: "Đoán không được."

Chu Tự cười cười không nói, chỉ chuyên tâm lái xe, chạy nhanh như chớp vào làng chài, dừng ngay trước cửa một quán hải sản.

Ở nơi đây nơi nào cũng là nhà tranh bằng trúc, nhưng hầu như mọi nhà đều là kinh doanh hải sản, dù là người Khê La hay du khách đều yêu thích nơi này, bởi vì nơi đây mỗi ngày đều có hải sản tươi sống, hơn nữa dùng lưới bắt trong nước biển, vô cùng ngon.

Chu Tự xuống xe, mỉm cười dẫn Lạc Mẫn đi vào.

Dễ nhận thấy y là khách quen, ông chủ nhiệt tình theo sát bên cạnh y nói chuyện: "Tự ca tới rồi, mau mau mau, ngồi đi, anh chỉ cần một cú điện thoại, tôi lập tức chuẩn bị cá tôm tươi nhất cho anh. Tới đây nhìn nào, lần này muốn ăn món gì, tôi lập tức dặn dò nhà bếp."

Lạc Mẫn nhìn Chu Tự cùng ông chủ nói chuyện rất thân thiết, đi tới phía sau nhìn chung quanh, cũng không thể đoán được rốt cục y làm gì.

Hắn trước đây không suy nghĩ đến chuyện tình cảm, cũng không biết tính hướng của chính mình rốt cuộc là gì, cha mẹ cũng chưa từng hỏi qua hắn. Thế nhưng, lần đầu tiên hắn gặp Chu Tự, trong lòng chợt có chút kì lạ. Lúc đầu còn tưởng rằng bị nét đẹp kinh thiên động địa của y làm mình mê hoặc, mạnh mẽ trấn định bản thân, kêu gọi lý trí trở về, sau mới dần bình tĩnh lại. Không nghĩ tới hôm nay y lại xuất hiện ngay cửa trường đại học, hơn nữa lại đường hoàng như vậy, bản thân lần thứ hai lại bị hấp dẫn. Hắn biết không thể như vậy, trong thời gian huấn luyện, huấn luyện viên đã nói qua, bọn họ chính là công tác bí mật, dù như thế nào cũng phải khống chế tình cảm của mình, không được để người ngoài hay sự vật sự việc gì đó mê hoặc, cần bình tĩnh, lạnh lùng mà xem xét bản chất mọi việc, bằng không sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hắn quay đầu nhìn về phía biển rộng ngoài cửa sổ, nỗ lực ổn định nỗi lòng kịch liệt của chính mình.

Một lát sau, Chu Tự cười cười đi về phía hắn, ông chủ vẫn cực cung kính theo sát y, đưa y đến chỗ ngồi, ân cần mà cầm lấy ấm trà, thay y rót nước vào tách, lúc này mới lui ra đi thu xếp món ăn.

Nhân viên phục vụ bưng lên món rau trộn khai vị, Chu Tự cùng Lạc Mẫn vẫn chưa động đũa, vẫn chậm rãi thưởng trà, nhìn con thuyền ngoài khơi căng buồm, đang tiến về phía cảng biển.

Chu Tự thu hồi đường nhìn, liền hướng ánh mắt về phía Lạc Mẫn.

Người thanh niên này so với y cũng nhỏ hơn khoảng 2 tuổi, thế nhưng cảm giác lại khiến hắn so với y nhỏ hơn nhiều lắm, có lẽ do chính mình nhiều lần trải qua tang thương, còn Lạc Mẫn đi trên con đường có thể xem là bằng phẳng hơn chăng? Còn nữa, so với Chu Tự, Lạc Mẫn có vẻ đơn thuần trong sáng, hơn y phần ưu nhã, có thể xem là ánh sáng của học thức chiếu rọi không nhỉ?

Chu Tự đã từng thấy qua nhiều người đẹp, chính mình cũng được xem là thân kinh bách chiến, bởi vậy ngay từ đầu đã chú ý tới đôi môi của Lạc Mẫn, một màu môi nhạt, hẳn đây là người rất ít dính vào ***, thậm chí là người chưa trải qua *** mới có màu sắc tinh thuần đến thế, khiến cho y vô cùng hài lòng.

Lạc Mẫn chú ý tới ánh mắt của y, quay đầu nhìn lại, cười hỏi: "Nhìn cái gì vậy?"

Chu Tự khuôn mặt tươi cười mà nói: "Cậu rất đẹp, khiến tôi rất ngạc nhiên."

Lạc Mẫn cười ra tiếng, giễu cợt: "Đừng chọc tôi chứ, anh mới là mỹ nhân chân chính đó. Nói thật, tôi lớn tới chừng này, chưa từng thấy qua người nào hấp dẫn như anh."

Từ khi Chu Tự còn nhỏ, những người khen y đẹp đếm biết là bao nhiêu, cái lỗ tai nghe riết thành quen rồi, thế nhưng khi nghe Lạc Mẫn nói, y lại vô cùng vui vẻ, cười hì hì nói: "Vậy cậu có ngạc nhiên hay không?"

"Có." Lạc Mẫn sảng khoái gật đầu. "Kinh hãi vi thiên nhân" (5)

Chu Tự lập tức hùa theo đó, cười nói: "Xem ra chúng ta chính là tài sắc vẹn toàn, trời sinh một đôi, địa tạo một cặp."

Lạc Mẫn buồn cười, khẽ lắc đầu: "Đừng nói anh là người miệng mồm liến thoắt, mở miệng thành văn chứ? Sao lại nói ngọt xớt như thế, dùng tục ngữ thành ngữ lung tung."

Nhanh chóng, tôm hùm, hải đảm (6), thạch ban (7), cua, thanh khẩu (8), sò biển lần lượt được bưng lên, Lạc Mẫn nhìn thấy liền hết hồn: "Hai người chúng ta làm sao ăn hết?"

Chu Tự không đồng tình: "Chúng ta đều là thanh niên tuổi trẻ, thân thể cường tráng, khẩu vị cũng tốt, sao lại ăn không hết. Tôi nói là cậu khách khí với tôi đó, nào, cứ thoải mái mà ăn đi." Nói xong, y lấy đũa gắp thạch ban hấp.

Lạc Mẫn cười, không khách khí nữa, cũng theo đó mà thoải mái ăn.

Hai người nói cười vui vẻ, vừa ăn hải sản vừa uống rượu gạo của chính dân bản xứ chế riêng, cảm giác vô cùng thoải mái.

Người trong nhà hàng cũng dần đông lên, có du khách nước ngoài cũng có người Khê La, lập tức có một người la lên: "Tự ca, anh cũng ở đây!" Lập tức ý vị thâm trường nhìn về phía Lạc Mẫn.

Chu Tự tùy tiện gật đầu cùng bọn họ, cũng không giới thiệu Lạc Mẫn. Y không muốn tạo cơ hội cho người khác nhúng tay vào người mà y có hứng thú.

Bọn họ cũng tự nhiên mà hiểu điều đó, cũng không hỏi nhiều, liền đi sang bàn khác, gọi món rồi cùng nhau vui vẻ, không đá động gì tới hai người bọn họ.

Lạc Mẫn càng ngày càng khó hiểu, hiển nhiên biết được Chu Tự tuyệt đối không thể là một viên chức nhỏ được. Hắn dùng khả năng phân tích đã được huấn luyện qua tại trường để đoán thử nghề nghiệp của Chu Tự, khả năng lớn nhất là làm nghề phi pháp, không phải là ngành nghề tốt đẹp gì đó, có thể là buôn lậu, đánh bạc, cho vay cắt cổ, hay cái gì đó khác tựa tựa như vậy.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, lại có một người đứng trước bàn của bọn họ, rộng rãi cười nói: "A Tự, đang ăn cùng bạn sao?"

Từ nãy đến giờ Lạc Mẫn mới nghe được một người không gọi y là "Tự ca", liền ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, vóc dáng nhỏ gầy, khuôn mặt bình thường, nhưng cặp mắt lại vô cùng sắc bén, lúc này trên mặt khẽ mỉm cười, nhưng nhìn qua cũng biết đó là mặt nạ, thật ra y không hề có gì gọi là vui vẻ cả.

Chu Tự thoáng đứng đắn một chút, thờ ơ mà gật đầu chào: "Đồng ca, sao lại trùng hợp như vậy? Anh cũng cùng bạn tới đây ăn sao?"

Lạc Mẫn hướng về phía y đang nhìn, liền thấy đứng phía sau người đàn ông đó là một mỹ thiếu niên còn khá trẻ. Cậu có vẻ rất xấu hổ, khi gặp hai người đẹp trai, đồng loạt cùng nhìn về phía mình, hai mắt liền mở to lên. Lạc Mẫn nghĩ rằng cậu rất dễ thương, liền mỉm cười nhìn cậu gật đầu. Khuôn mặt của cậu thiến niên đó chợt đỏ lên, cúi đầu.

Trịnh Tây Đồng suy ngẫm gì đó nhìn về phía Lạc Mẫn, cười hỏi: "Là bạn mới của A Tự sao? Lần đầu gặp đó. Nhìn qua khí chất có thể biết là một người có học, không phải trên đường rồi."

Lạc Mẫn dường như nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Chu Tự.

Chu Tự vội vã cợt nhả nói: "Đồng ca quả nhiên mắt sáng như đuốc, vừa nhìn liền biết. Hắn đang học MPA tại đại học Quốc gia, là phần tử trí thức 100%."

"Vậy sao?" Trịnh Tây Đồng biến sắc, có vẻ cảm thấy hứng thú. "Bội phục bội phục, A Tự rất giỏi, quả nhiên là bách chiến bách thắng."

"Đâu đâu?" Chu Tự vẫn cười đến sáng lạn. "Làm sao mà so được với thủ đoạn của Đồng ca? Bên người lúc nào cũng là mỹ nhân."

Trịnh Tây Đồng cũng mang nụ cười hiền hòa: "A Tự à, muốn nói đến mỹ nhân, ai có thể so được với cậu? Nếu như cậu đứng thứ hai, ai dám lên hàng đầu chứ?"

"Quá khen, quá khen!" Chu Tự rộng rãi cười nói. "Đồng ca quá đề cao tôi rồi."

Lạc Mẫn nghe vậy quả thật không hiểu, nhìn qua Chu Tự, lại nhìn tới Trịnh Tây Đồng. Hai người kia biểu hiện ra dù là chuyện trò vui vẻ, trên thực tế sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, cứ như đang giao chiến, chẳng biết rốt cuộc là quan hệ gì.

Trịnh Tây Đồng nhìn về phía Lạc Mẫn, thấy hắn vẻ mặt đơn thuần, trong mắt vừa có hiếu kỳ lại có nghi hoặc, không khỏi cười nói: "A Tự, bạn của cậu không biết cậu đang làm gì sao? Chú Nguyên không phải vẫn nói muốn chúng ta chuyển đổi cơ cấu, cần phải thu nạp nhiều nhân viên cấp cao bằng cấp chính qui sao, tôi thấy bạn của cậu rất hợp tiêu chuẩn đó."

Sắc mặt Chu Tự hơi đổi, thu lại nụ cười, thờ ơ nói: "Đồng ca, bạn là bạn, cùng với công việc không có quan hệ, không nhất định cưỡng cầu phải không?"

"Cũng đúng." Trịnh Tây Đồng lập tức gật đầu. "Tôi cũng chỉ tùy tiện nói thôi, không có ý gì đâu."

Chu Tự mỉm cười: "Đồng ca, nãy giờ nói chuyện lâu như vậy, người bạn nhỏ của anh chắc là mệt rồi." Nói xong, y quay qua nhìn cậu thiếu niên mỉm cười.

Cậu thiếu niên càng thêm xấu hổ, mặt càng lúc càng đỏ hơn.

Trịnh Tây Đồng nhìn lại, trên mặt có chút thương xót, đưa tay qua ôm lấy vai cậu, hướng Chu Tự nói: "Vậy chúng tôi không làm phiền nữa."

Chu Tự đứng dậy, lễ phép nói: "Đồng ca đi thong thả."

Trịnh Tây Đồng thân thiết ôm cậu thiếu niên đó rời đi, dọc theo đường đi đều có người hoặc khách khí hoặc nhiệt tình gọi y "Đồng ca", hiển nhiên thân phận của y cũng không bình thường.

Lạc Mẫn cũng không có hỏi gì Chu Tự, chậm rãi mà ăn, tiếp tục bàn đến đề tài hồi nãy bị cắt ngang.

Chu Tự cũng không nhắc đến Trịnh Tây Đồng nữa, hăng hái bừng bừng giới thiệu với Lạc Mẫn các danh lam thắng cảnh tại B quốc.

Khi trở lại nội thành Khê La, thì sao đã hiện trên nền trời. Chu Tự đưa Lạc Mẫn đến trước con đường nơi ở trọ của hắn, đậu trước cửa.

Lạc Mẫn nói với y: "Cảm ơn, ngủ ngon."

Chu Tự trong đáy mắt có nét cười, ôn nhu hỏi: "Không mời tôi vào uống tách cafe sao?"

Lạc Mẫn ngẩn ra, lập tức hiểu được ý của y, hơi hơi lắc đầu, uyển chuyển từ chối: "Muộn quá rồi, ngày mai tôi phải đi học sớm."

Chu Tự có chút bất ngờ, đây là lần đầu tiên có người từ chối y. Trước đây những người đó, dù là y thích hay thích y, đều là nhanh chóng muốn cùng y lên giường, thật không giống như Lạc Mẫn, dường như hoàn toàn nghiêm túc xem y là bạn, và cũng chỉ là bạn mà thôi.

Y cũng không miễn cưỡng hắn, nghe vậy gật đầu, ôn hòa nói: "Vậy cậu sớm nghỉ ngơi đi."

Lạc Mẫn mỉm cười, nhẹ nhàng mà nói: "Được, anh cũng mau về nghỉ ngơi sớm."

Chu Tự nở nụ cười. Đối với y mà nói giờ này nghỉ ngơi còn sớm quá đi, công việc làm ăn của y chính là vào khoảng thời gian này mà. Bất quá y cái gì cũng không nói, chỉ là gật đầu.

Lạc Mẫn cười xuống xe, bình thản mà đi vào nhà trọ.

Chu Tự nhìn cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất sau cửa, lúc này nhẹ nhàng huýt sáo, cười nói: "Tôi thích như vậy!" Sau đó quay đầu xe lại, dọc theo con đường Lục Lâm mà chạy.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) Kuala Lumpur: là thành phố lớn nhất và là thủ đô của Malaysia. Kuala Lumpur là một trong ba lãnh thổ của Liên bang Malaysia, nằm trong đất của bang Selangor, trung-tây của Bán đảo Malaysia. Dân Malai gọi tắt tên thành phố này là KL.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/KualaLumpur

(2) Làng đại học Khê La: khu đường tập trung các trường đại học nằm ngay trong nội thành Khê La.

(3) Ipoh: là một thành phố ở bang Perak của Malaysia, cách thủ đô Kuala Lumpur 200 km về phía bắc. Đây là một trong những thành phố đông dân nhất Malaysia

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ipoh

(4) Xe thể thao Lotus: hãng xe thể thao của Anh

Nguồn: http://vietbao.vn/O-to-xe-may/Lotus-gay-choang-tai-Paris-Motor-Show-voi-5-mau-xe-moi/1735128725/380/

(5) Kinh hãi vi thiên nhân: khiến người khác hoảng hốt đến mức rối loạn tâm trí.

(6) Hải đảm: còn gọi là Urchin

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Seaurchin

(7) Thạch ban ( ): là một loại cá thuộc giống Ngân lư, phân bố tại khu vực nhiệt đới và ôn đới, nơi tập trung nhiều san hô cùng nham thạch. So với các loài cá cùng giống thì chúng lớn hơn nhiều. Thạch ban chủ yếu tập trung sinh sống tại vùng nước có nhiều san hô hay mỏm đá, thân có nhiều vết đốm nên được gọi là thạch ( ) nghĩa là đá và ban ( ) nghĩa là đốm.

Nguồn: http://www.heng333.com/products/7.shtml

(8) Thanh khẩu ( ) nó là một loài sinh vật biển, tựa như chem chép của bên Việt Nam mình vậy, Mai cũng không chắc lắm, bạn nào muốn thì tìm hiểu thêm ở trang dưới.

Nguồn: http://westernfood.abang.com/od/xicanrecan/a/qingkou.htm

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Bar Ngân Nguyệt là một một quán bar Gay nổi tiếng, giá cả bên trong đắt đỏ vô cùng, bầu không khí cũng rất tốt, vừa sôi động vừa yên tĩnh, đồng thời cũng cung cấp các MB có chất lượng, tới nơi này tiêu khiển phần lớn đều là xã hội thượng lưu, bao gồm cả nghị viên, CEO của các tập đoàn lớn, đại luật sư, bác sĩ, giám đốc công ty, cho nên việc làm ăn rất thuận lợi.

Trong đại sảnh có một sân khấu rất lớn, ở trên được trang bị rất nhiều trang thiết bị hiện đại, buổi tối có nhiều thanh niên vô cùng xinh đẹp lên biểu diễn, cực kỳ mê người.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn ngồi ở bên quầy rượu, nhìn sân khấu sáng rực, đang có một thiếu niên vô cùng xinh đẹp múa cột. Cậu thiếu niên này cả người đều mềm mại dẻo dai, không chú ý mà tỏa ra mị lực của sự đơn thuần.

Dưới sân khấu mọi người nhiệt liệt hưởng ứng, nào là ủng hộ, nào là huýt sáo, nào là vỗ tay, vô cùng nhộn nhịp.

Lạc Mẫn chỉ là cười, thỉnh thoảng nhấp một ngụm cocktail margarita (1).

Cậu thiếu niên trên sân khấu nhìn rất quen, hình như nửa năm trước có thấy qua thì phải. Cậu ấy luôn đi theo Trịnh Tây Đồng, ít khi trò chuyện, lại hay xấu hổ, nhìn qua cũng biết Trịnh Tây Đồng rất yêu thương cậu ấy. Sau này, khi Chu Tự dẫn hắn tới nơi này chơi, vừa nhìn người đang biểu diễn trên sân khấu, Lạc Mẫn liền giật mình.

Chu Tự cười hì hì nói: "Cậu ta cũng chỉ là biểu diễn thôi, không tiếp khách. Mọi người ở đây đều biết cậu ta là tình nhân của Trịnh Tây Đồng nên không ai dám trêu chọc."

Lạc Mẫn gật đầu.

Chu Tự bỗng nhiên vừa cười nhẹ vừa nói thêm một câu: "Giống như cậu là người của tôi, cho nên không ai dám có chủ ý đến giao tiếp cùng cậu vậy."

Lạc Mẫn nhìn y một cách kì lạ, thờ ơ nói: "Có sao? Sao tôi lại không biết nhỉ?"

Chu Tự cũng không giận, cười tủm tỉm nói: "Có một số việc, thường chính bản thân cũng không biết, nhưng sự thật là đã khắc sâu vào tim, được gọi là tình yêu."

Lạc Mẫn nhịn không được cười ha ha: "Uhm, anh nói vậy cũng đúng. Đừng hiểu lầm, tôi không biết rằng anh cũng hứng thú định nghĩa về tình yêu cơ đấy."

Chu Tự nhún vai, cầm lấy ly rượu, uống một ngụm whisky (2).

Bọn họ hiện tại hầu như mỗi ngày đều cùng một chỗ.

Lạc Mẫn chỉ cần vừa ra khỏi viện nghiên cứu, liền thấy Chu Tự đang đợi hắn. Hiện tại, bạn học của hắn đều biết hắn có một người vô cùng xinh đẹp theo đuổi, ai nghe nói vậy cũng đều đau thương mà rút lui, tự thấy mình so với người đó kém xa, người ta vừa cao to tuấn mỹ, lại còn trẻ, nhiều tiền, thực sự là đốt đèn ***g cũng tìm không được người thứ hai. Lạc Mẫn lớn lên cũng đẹp, hai người đứng chung một chỗ thật

sự rất xứng. Không lâu sau, bọn họ liền trở thành cảnh tượng đặc sắc nhất trong trường đại học Quốc gia, thường thường có rất nhiều sinh viên chạy tới hỏi thăm chương trình học của Lạc Mẫn, phần lớn thời gian là nhìn cảnh tượng của Chu Tự cùng hắn, còn có người cầm các loại camera, máy ảnh chụp lại, còn đem đi tham gia triển lãm. Cũng chính vì vậy mà hiện nay khắp các trường đại học đều truyền tụng câu chuyện "Mỹ nhân tiếp mỹ nhân", rất đúng giờ lại cực kỳ chuẩn xác địa điểm để đến xem qua tận mắt tiết mục này.

Lạc Mẫn không nghĩ tới Chu Tự lại gióng trống khua chiêng mà theo đuổi mình, chính vì vậy mà đem toàn bộ tình hình hiện tại thông báo cho cấp trên.

Bọn họ làm công tác bí mật, nhất định phải chú ý ẩn giấu chính mình, không thể làm người khác chú ý. Thế nhưng hiện giờ hắn lại trở thành trung tâm chú ý trên các giảng đường đại học còn hơn cả hoa hậu, ngay cả người bên ngoài trường cũng chú ý, muốn giấu cũng giấu không nổi.

Dần dần, bọn họ từ các bữa ăn đơn thuần đến sau khi ăn xong đến quán bar uống một ly rượu, có đôi khi Chu Tự còn dẫn hắn đến sòng bạc chơi vài bàn.

Rất nhanh, hắn cũng biết rõ thân phận của Chu Tự. Y là cán bộ trọng yếu của Nhật Nguyệt Hội, bang xã hội đen lớn nhất B quốc.

Hắn lập tức thông báo chuyện này cho cấp trên, hỏi có cần phải tách riêng tránh mặt gặp gỡ hay không.

Không lâu sau, cấp trên ra lệnh, Chu Tự ở trong hội rất được Lý Nguyên coi trọng, Lạc Mẫn không những phải cùng y gặp gỡ kết giao, hơn nữa nếu có cơ hội thì gia nhập vào Nhật Nguyệt Hội, khi cần thiết có thể biểu hiện khả năng của mình.

Lạc Mẫn nhận lệnh, cho nên thoải mái đồng ý hẹn hò cùng Chu Tự, nhưng nhất quyết không chịu cùng y lên giường.

Mỗi tối, Chu Tự đều tỏ ý muốn vào nhà của hắn, hoặc là đề nghị đi khách sạn thuê phòng, thế nhưng Lạc Mẫn đều khéo léo từ chối.

Chu Tự cũng không cưỡng cầu, luôn luôn mỉm cười rời đi, ngày thứ hai lại đúng giờ xuất hiện trước mặt Lạc Mẫn.

Đối mặt với người như vậy, dù là sắt đá cũng sẽ bị tan rã mất, Lạc Mẫn đã sớm động tâm, thế nhưng việc lên giường với hắn mà nói là việc vô cùng quan trọng, trừ khi hắn nhận định rõ đó là người mà hắn yêu thật tâm, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng lên giường cùng người đó.

Chu Tự đối việc này cũng rất thoải mái, mặc dù đang cùng Lạc Mẫn gặp gỡ, cũng không thiếu bạn tình. Hay nói chính xác hơn là do Lạc Mẫn hay từ chối y nên với chuyện như thế này y cũng không để tâm nhiều đến việc Lạc Mẫn để ý hay không.

Chớp mắt cũng qua nửa năm, tháng 5 tại Khê La khắp chốn hoa tươi nở rộ, dương quang tỏa ánh nắng rực rỡ, chiếu lên khắp vạn vật, khiến trong lòng người ta cũng vô cùng vui vẻ.

Chu Tự theo thường lệ đến đón Lạc Mẫn, cùng đi ăn bò bít-tết, sau đó đến Bar Ngân Nguyệt.

Bọn họ là khách quen, quản lý mỉm cười nghênh tiếp, sau đó an bài vị trí cho bọn họ, rồi mang rượu cùng thức ăn nhấm lên.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn tựa lưng vào ghế ngồi, khoái trá cười, nhìn màn biểu diễn trên sân khấu, có vẻ rất thoải mái.

Một lát sau, có một người ngồi bên cạnh Chu Tự, hướng y nói: "Đêm nay có chút bất thường, Ngũ Mai Bang hình như biến chuyển lớn."

Chu Tự dáng cười như cũ, nghiêng đầu nhìn về phía người đó, thấp giọng hỏi: "Biến chuyển gì?"

Người nọ là một người đàn ông, tướng mạo bình thường. Trong tay cầm ly rượu, trên mặt hiển nét cười, nhìn qua tựa như đang cùng Chu Tự nói chuyện nhà, "Tạm thời chưa biết, chỉ biết là hôm nay bọn họ triệu tập toàn bộ nhân viên."

Chu Tự suy nghĩ một chút: "Chúng ta gần đây giành không ít địa bàn của họ."

Người nọ gật đầu: "Đúng vậy, cho nên hiện tại anh đang làm tâm điểm, gần đây nhất danh tiếng của anh rất trội, trong hội có không ít người đỏ mắt, đối thủ thì hận anh chết đi được."

"Tôi biết." Chu Tự mỉm cười. "Tôi sẽ cẩn thận."

Người nọ hình như chưa nói hết, nhìn thoáng qua Lạc Mẫn ngồi kế bên, cười cười: "Người tình mới?"

Chu Tự gật đầu.

Người nọ cười nói: "Vậy thì ngay cả hắn cũng phải cẩn thận đó. Nếu như thực sự là nhắm vào anh, thì nói không chừng bọn chúng cũng không bỏ qua hắn ta đâu."

Chu Tự rùng mình, nụ cười phai nhạt: "Được, tôi biết."

Người nọ cùng y cụng ly, rồi đứng dậy rời đi như bình thường.

Ngũ Mai Bang là một bang xã hội đen cũng không kém cạnh gì Nhật Nguyệt Hội tại B quốc, chuyên kinh

doanh về lĩnh vực mại *** cùng buôn bán ma túy, chất gây nghiện. Ba người đứng đầu trong bang là thanh mai trúc mã, tình anh em sâu nặng, coi như là lớn lên cùng bên nhau vượt qua bao mưa bom bão đạn, chỉ là dù thế nào cũng không thể đấu lại Lý Nguyên đa mưu túc trí, lại như ngựa non háu đá, mới nổi được vài năm lại ảo tưởng giành được vị trí của Nhật Nguyệt Hội, cho nên trở thành kẻ thù không đội trời chung của Nhật Nguyệt Hội.

Chu Tự nhìn cậu thiếu niên mềm mại đáng yêu trên sân khấu, thế nhưng trong lòng lại đang tính toán kế hoạch.

Lạc Mẫn chú ý tới sự khác thường của y, thân thiết hỏi: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

Chu Tự quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy khuôn mặt tuấn lãng dưới ngọn đèn lại trông vô cùng nhu hòa, con mắt sáng sủa lại như dòng nước trong vắt tỏa ra nét ngây thơ, một hạt bụi cũng không nhiễm, vô cùng mê người. Người như vậy thế nào lại có thể lọt vào tay bọn hỗn đản đó để bọn chúng hành hạ, dù là bất kì thương tổn nào, y cũng không thể để người con trai mà y quyến luyến này gánh chịu.

Vẻ tinh khiết trong thuần của Lạc Mẫn, ôn nhu, văn nhã của hắn, y đều đã từng mong muốn mình có thể như vậy, có tri thức, có trí tuệ, có bình tĩnh, có nguyên tắc của chính mình, hơn nữa sẽ kiên trì đến phút cuối cùng. Thế nhưng vào năm y 14 tuổi, toàn bộ lý tưởng ước mơ đều bị hiện thực tàn khốc đập nát. Khoảng khắc khi y gặp Lạc Mẫn, bản năng của y bảo y phải tới gần hắn, bảo hộ hắn, đương nhiên, còn muốn có được hắn.

Lạc Mẫn thấy y nhìn mình rồi đờ ra, nghĩ rằng chắc có chuyện gì đó không ổn, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Tự ca, rốt cuộc làm sao vậy?"

Chu Tự lúc này mới tỉnh táo lại, thần tình khôi phục lại dáng vẻ thất thường cùng cà lơ phất phơ, cười nói: "Không có chuyện gì lớn đâu, cậu ngày mai còn phải đi học, tôi đưa cậu về."

Lạc Mẫn cũng không hỏi nữa, ôn hòa gật đầu nói: "Được."

Đi ra khỏi bar, Chu Tự đưa Lạc Mẫn lên xe, sau đó gọi điện thoại triệu anh em của mình tới, gọi bọn họ hộ tống phía sau, ba chiếc xe cùng nhau hướng đường lớn mà đi.

Ở đây so sánh với khu giải trí quả thật là thanh tĩnh, trên đường một người cũng không có, các ngọn đèn đường soi rọi ánh sáng nhạt xuống, khiến cho người ta cảm giác rời xa chốn hồng trần, tinh thần cũng vì vậy mà thả lỏng.

Rất nhanh xe liền đến trước dãy nhà trọ của Lạc Mẫn, Chu Tự dường như là thở phào nhẹ nhõm. Đang muốn dừng xe lại, bỗng nhiên một trận mưa đạn bay tới, lập tức xe hơi đầu hai bên đầu đường phát nổ, xe máy cùng xe hơi vì trận nổ đó mà hướng bọn họ bay tới, rồi lật tung trên mặt đường, ngăn đường chạy của bọn họ, đạn như mưa bay về phía bọn họ.

Chu Tự một tay từ bên hông rút ra súng lục, một tay đem Lạc Mẫn đè xuống dưới, nhanh chóng nói: "Nằm

yên ở đây, đừng đi ra." Sau đó lập tức giơ súng đáp trả.

Anh em trong Nhật Nguyệt Hội đều nhanh chóng mà ra khỏi xe, tự mình tìm đến các góc tường, trạm gác của giao thông công cộng hay sau cánh cửa, cầm súng hướng bọn tập kích mà bắn trả.

Lạc Mẫn nghe được tiếng súng vang lên bên tai, biết hỏa lực của đối phương rất mạnh, mà Chu Tự hiển nhiên không thể chống lại đối phương, trong đầu không khỏi tính toán.

Sau một lát, Chu Tự cũng hiểu rõ nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, vì vậy quyết định thật nhanh, hướng Lạc Mẫn nói: "Cậu có thể chạy không?"

Lạc Mẫn lập tức trả lời: "Có thể."

Chu Tự nói rằng: "Chúng ta đồng loạt xuống xe, tôi sẽ yểm hộ cho cậu, cậu chạy đến tòa lầu đằng kia."

Lạc Mẫn lắc đầu: "Chắc chắn đối phương đã vây chặt các tòa nhà xung quanh đây rồi, tôi và anh có chạy đằng trời."

Chu Tự bắn xong một loạt đạn, nhanh chóng nạp đạn, rồi lại hướng ra bên ngoài vừa bắn vừa hỏi: "Vậy cậu nói giờ phải làm sao?"

Lạc Mẫn kiên định nói: "Cùng nhau đi, tôi biết một con đường nhỏ."

Chu Tự nở nụ cười, hài lòng nói: "Được, cậu đi trước dẫn đường, tôi đi sau."

Lạc Mẫn cũng rất nghiêm túc mà nhìn về phía y: "Nếu như anh nói dối, không cùng đi, tôi sẽ lập tức quay trở lại tìm anh, tôi nói được là làm được."

Chu Tự nghe hắn nói không chịu trốn thoát một mình tự tìm đường sống, trong lòng rất cảm động, nếu như trong hội có người anh em như vậy, hắn sẽ không cảm thấy bất ngờ, điều đó bất quá chứng minh cậu là người có nghĩa khí, thế nhưng Lạc Mẫn là một thư sinh, miễn cưỡng nói thì cũng xem là bạn, đừng nói hai người chưa từng ngủ cùng nhau, bất quá dù có, cũng là "Phu thê vốn là chim trong rừng, gặp đại nạn đều tự bay đi". Y cho tới bây giờ chưa từng nghĩ rằng người cùng giường cũng có nghĩa khí. Lạc Mẫn cứ như vậy mà đợi y, đó là đem tính mạng giao cho y, dĩ nhiên mơ hồ còn có sống chết có nhau, khiến trong lòng y chợt thấy nóng lên, vô cùng vui mừng.

Y đem súng bắn một lượt về phía kẻ thù để đánh lạc hướng, lập tức quay đầu nhìn Lạc Mẫn, thần tình nghiêm túc đặc biệt của hắn càng thêm đoạt phách kinh người. Y bỗng nhiên ôm lấy cổ hắn, kéo hắn qua, giảo hoạt mà hôn lên môi hắn, lập tức vô cùng thân thiết mà nói: "Được, tôi nhất định theo cậu."

Đây là nụ hôn đầu tiên của Lạc Mẫn, không nghĩ tới sẽ phát sinh trong mưa bom bão đạn như vậy, hắn

thoáng chấn động, lập tức nặng nề mà hôn trở lại, sau đó mở cửa xe, mau lẹ mà vọt người nhảy ra, trên mặt đất lăn mấy vòng, sau đó biến mất sau tòa nhà.

Chu Tự theo sát phía sau hắn.

Đạn nhanh chóng hướng về phía bọn họ, không ngừng mà bay qua đỉnh đầu của hai người bọn họ.

Đối phương thấy bọn họ đi ra, tựa hồ là dự định trốn thoát, lập tức hướng về phía đó đuổi theo.

Anh em của Chu Tự càng tăng thêm hỏa lực, toàn lực ngăn chặn bọn chúng.

Chu Tự hướng Lạc Mẫn nói: "Đi mau."

Lạc Mẫn không chút do dự chạy qua các căn nhà, chạy về phía sau.

Chu Tự theo sau hắn, vừa dùng thân thể yểm trợ hắn vừa dùng súng bắn trả.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

(1) Cocktail margarita: Margarita là một ly cocktail bao gồm rượu tequila trộn với rượu có mùi vị cam và chanh hoặc nước chanh … Tequila-cocktail phổ biến nhất tại Hoa Kỳ. Nó hoặc là được lắc chung với đá lạnh hoặc là pha chế riêng rồi đổ vào ly đá …

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Margarita

(2) Whisky: Uýt ki (tiếng Anh, tiếng Pháp: Whisky, tại Ireland và phần lớn nước Mỹ là Whiskey) là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Whisky

PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Tường phía sau của tòa nhà nơi Lạc Mẫn đang ở hiện nay làm bằng sắt, bên trong là vườn trường đại học, cây cối xung quanh tạo thành một mê cung.

Lạc Mẫn leo thoăn thoắt lên tường, sau đó nhảy xuống, xoay người nhìn Chu Tự cũng vừa mới nhảy xuống, rồi cùng chạy về phía trước.

Hắn chạy trốn rất nhanh, Chu Tự tin rằng lúc trước hồi còn học phổ thông chắc chắn hắn là một kiện tướng thể dục thể thao. Hai người một trước một sau hỗ trợ nhau, chạy nhanh về khu vườn mê cung đằng trước.

Do vắng vẻ, bọn họ có thể nghe được tiếng bước chân của rất nhiều người cùng âm thanh hô quát ở phía sau. Bọn họ như hai con báo nhỏ bị một đám lang sói đuổi theo phía sau, biết rõ đánh không lại, bởi vậy toàn lực chạy trốn, thế nhưng trong lòng lại không có chút sợ hãi.

Đối phương không quen thuộc địa hình bằng Lạc Mẫn, nhanh chóng bị tụt lại phía sau.

Chu Tự lúc này mới lần mò lấy một chiếc túi đựng di động trong túi ra, một nút, điện thoại liền tự động gọi cho số đã cài sẵn.

Hiện tại đã gần nửa đêm, qua một hồi lâu mới có người tiếp điện thoại, Chu Tự vừa chạy vừa nói: "Tôi là A Tự, tôi tìm chú Nguyên, rất khẩn cấp, nhanh lên."

Lúc bọn họ gần chạy ra khỏi khu vườn mê cung, cũng là lúc đầu kia có người tiếp điện thoại, Chu Tự gấp gáp nói: "Chú Nguyên, chúng tôi hiện đang bị một số người của Ngũ Mai Bang vây quanh • • • • • • Đúng, hỏa lực của bọn họ rất mạnh • • • • • • chúng tôi hiện tại đang ở bên trong sân trường đại học Quốc gia • • • • • • Phải, đang đột phá vòng vây • • • • • • ok, được, được, • • • • • • "

Y còn chưa nói xong, dường như người trong vườn thấy bọn họ, liền nổ súng.

Đạn bay ngang, tránh cũng không thể tránh, Lạc Mẫn cùng Chu Tự song song kêu lên một tiếng, cả hai đều trúng đạn, điện thoại cũng rơi xuống mặt đất.

Chu Tự chỉ cảm thấy sau thắt lưng nóng lên, lập tức cảm nhận được cơn đau, nhưng cố gắng chống đỡ, khẩn trương mà hỏi thăm: "A Mẫn, cậu thế nào?"

Đạn sượt qua đầu vai, cũng không đáng lo ngại. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Chu Tự, mặc kệ bản thân hỏi lại: "Anh không phải cũng bị thương sao? Vết thương có nghiêm trọng không?"

Chu Tự nở nụ cười thoải mái với hắn: "Tôi không sao, cậu cứ yên tâm."

Lạc Mẫn cũng cười: "Cũng như nhau thôi."

Hai người tiếp tục chạy như điên, rất nhanh ra khỏi khu vườn mê cung. Cách đó không xa là tòa nhà thí nghiệm, cửa đã đóng kín. Chu Tự dùng súng phá nát ổ khóa, lập tức đưa chân lên đá văng cánh cửa, cùng Lạc Mẫn chạy vào bên trong. Lạc Mẫn cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, xoay người lại đóng cửa, làm vậy, sẽ không khiến ai phát hiện là có người phá cửa vào trong, cần phải cẩn thận đề phòng khả năng bị phát hiện, như vậy cũng sẽ tự khéo dài thêm thời gian cho bản thân.

Vết thương trên người hai người không ngừng chảy máu ra bên ngoài, nhưng đều không để lại vết tích trên mặt đất.

Thang máy đã đóng từ lâu, Lạc Mẫn cùng Chu Tự chạy thang bộ, hô hấp dần dần gấp, nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

Chạy được lên tới tầng 6, hai người đều kiệt sức, vừa ngồi xuống nghỉ ngơi vừa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lạc Mẫn đem áo sơ mi của mình xé ra làm thành miếng vải băng, tạm thời băng bó vết thương của chính mình cùng Chu Tự.

Bọn họ không thể nói chuyện để tránh khỏi bại lộ hành tích, nhưng mà trong lúc đó cũng cảm nhận được đồng sinh đồng tử hoạn nạn cùng nhau.

Chu Tự nhịn không được, sau khi đợi hắn cẩn thận băng vết thương của mình xong, liền ôm lấy thắt lưng của hắn, mạnh mẽ hôn lên môi hắn, vô cùng mãnh liệt, dường như muốn thiêu đốt hắn bằng ngọn lửa nhiệt tình không thể kiềm chế của y.

Lạc Mẫn bị y ôm lấy, hôn đến nỗi khiến hắn cảm thấy thiên toàn địa chuyển, chỉ có thể bị động tiếp nhận, hoàn toàn không biết đáp lại thế nào.

Chẳng biết qua bao lâu, cửa chính dưới lầu vang lên âm thanh bị đá văng ra khiến cho thần trí của họ quay về. Sau đó nghe được âm thanh tiếng bước chân lẫng lặng tìm kiếm xung quanh.

“Nhất định ở chỗ này.”

“Tìm mau.”

“Các cậu xuống tầng hầm, các cậu lên lầu, tìm từng phòng từng phòng một cho kĩ.”

“Cẩn thận mà xem xét, nhất định không được để tên tiểu tử hỗn đản họ Chu đó chạy thoát.”

“Mau mau, đi theo tôi.”

“Mọi người cần phải cẩn thận, ba người một tổ, dù là ai cũng không được ẩu tả, con mẹ nó đều coi chừng một chút.”

Theo tiếng nói, tiếng bước chân lên lầu một cách lộn xộn liền vang lên.

Chu Tự lắng nghe thanh âm tiếng nói, âm thầm cắn răng, lập tức kéo Lạc Mẫn chạy lên trên, vừa chạy vừa hỏi hắn: “Tòa nhà này có bao nhiêu tầng?”

“Chắc là 12 tầng.”

Chu Tự hạ thấp giọng, nhanh chóng mà hỏi: “Được, từ tầng 7 đến tầng 9 có phòng lưu trữ hay gì đó tương tự không? Cái loại phòng không có cửa sổ chỉ có cửa chính thôi ấy.”

Lạc Mẫn có chút áy náy nói: “Không rõ lắm, tôi chỉ mới tới đây có một lần.”

Chu Tự gật đầu, thoải mái mà ôm vai hắn: “Không có việc gì, xem ra lần này vận khí của chúng ta không được tốt lắm.”

Người ở dưới lầu còn phải lục tìm, cho nên tốc độ đi lên rất chậm, Chu Tự không hề sợ hãi, bình tĩnh đi nhìn từng phòng từng phòng một.

Cửa chính của mỗi phòng ở đây đều được lắp đặt bằng thủy tinh trong suốt, vừa nhìn qua là thấy bên trong. Rất nhanh, Chu Tự quyết định đi vào căn phòng đầu tiên của tầng 8. Phòng này mặc dù có cửa sổ, nhưng cũng nằm sát góc, hơn nữa độ góc lắp đặt ở bên ngoài cũng rất khó nhìn vào trong, khiến cho người trong phòng cũng cảm thấy yên tâm hơn, đối mặt với hành lang chỉ có một cửa chính, dễ chặn người ra kẻ vào hơn. Trong phòng đều là các bàn thí nghiệm, dùng làm vật cản trở rất tốt, có thể xem là dễ đối phó nếu có nhiều người tấn công.

Y hôn nhẹ Lạc Mẫn, nhẹ giọng nói: “Cậu đi đến tận cùng bên trong nấp đi, dù ở đây xảy ra chuyện gì cũng đừng đi ra.”

Lạc Mẫn ôm lấy thắt lưng của y, kiên định nói: “Không cần, tôi sẽ đi cùng anh, tôi trong trường vẫn luyện Taekwondo, bản lĩnh cũng khá, không phải là văn nhược thư sinh.”

Chu Tự rất hài lòng, lấy một cây dao từ trong túi ra, nhấn lò xo một cái, lưỡi dao sắc bén liền hiện ra. Y đem dao đưa cho Lạc Mẫn, mỉm cười nói: “Đã từng giết người chưa?”

Lạc Mẫn cũng thoải mái mà cười, lắc đầu: “Chỉ biết đánh nhau thôi.”

Chu Tự vừa cùng hắn nói chuyện vừa nhấc bàn thứ sáu lên chặn trước cửa lại: “Có thắng không?”

Lạc Mẫn lập tức nói: "Đương nhiên thắng." Trong giọng nói ẩn chứa chút trẻ con cùng đắc ý.

"Tốt." Chu Tự cười hì hì, cùng hắn tách ra đứng ở hai bên cửa. Bọn họ có thể từ cửa chính của phòng quan sát được động tĩnh trên hành lang, nhưng người bên ngoài hành lang lại không thể trông thấy bọn họ.

Trong phòng rất im ắng, còn động tĩnh của bọn truy kích càng ngày càng rõ ràng.

Chu Tự chỉ hy vọng có thể cố gắng kéo dài thời gian, chờ Lý Nguyên phái viện quân đến. Bản thân y không sợ chết, nhưng y lại không muốn Lạc Mẫn xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, y liền ngẩng người. Cho tới tận bây giờ, y cũng chưa từng có loại cảm giác như vậy đối với bạn tình của mình. Y cũng rất yêu chiều bọn họ, trong lúc quan hệ tình cảm cũng rất quan tâm đến họ, đối với tiền bạc cũng không hề keo kiệt, trên cơ bản là muốn gì có đó, vô cùng nuông chiều. Nhưng cho tới giờ y chưa từng yêu ai trong số bọn họ, cũng không bao giờ để tâm đến tính mạng của bọn họ.

Một trận rung động mạnh, y nhìn về phía Lạc Mẫn.

Người thanh niên kia đang đứng ngay sát tường, toàn thân đều tràn ngập khí tức ưu nhã, trong tay cầm dao, nhưng lại không hề căng thẳng, càng không có biểu hiện sợ hãi, tư thế đề phòng không có chút cảm giác cứng ngắt, trái lại tràn ngập nét mê hoặc.

Bản thân Chu Tự có thể xem là một đóa hoa tươi đang nở rộ, đường hoàng mà diễm lệ, đẹp đến dương nanh múa vuốt, gai độc bao bọc khắp thân, làm cho người ta vừa ham muốn vừa sợ hãi. Nhưng Lạc Mẫn lại như một đóa hoa lan trong cốc, lẳng lặng chậm rãi mà nở hoa, mị lực mê người như thế này cứ dần dần mà lan tỏa, khiến cho người ta không hề cảm thấy áp lực, cảm nhận được sự nhẹ nhàng cùng bình tĩnh thoải mái.

Chu Tự thích nhất là loại cảm giác đạm bạc sạch sẽ này, cái cảm giác mà từ hồi nhỏ y đã muốn có được.

Y nhìn Lạc Mẫn đến đờ ra, còn Lạc Mẫn chăm chú nhìn bên ngoài hành lang, không để tâm đến người bên cạnh.

Rốt cục, những người đó tìm từng tầng một, tiếng xôn xao cũng dần vang lên tầng này.

Chu Tự lập tức lấy lại tinh thần, tỉ mỉ nhìn chăm chú xem xét động tĩnh bên ngoài.

Bọn họ đem cửa chính từng phòng mở ra, sau đó tỉ mỉ coi, xác nhận không người, mới đi ra tiếp tục tìm kiếm. Nếu không may, cuối cùng rồi bọn họ cũng phải giao chiến chính diện.

Dần dần, bọn họ cũng lục tìm gần hết các căn phòng.

Đến tầng 8, các phòng đều không có người, khiến cho bọn họ cũng dần buông lỏng ra, hơn nữa bọn họ cũng chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, bất quá tất cả đều dựa vào sức lực nhanh nhẹn, dũng mãnh cùng nhiệt huyết, cho nên bọn họ không có bảo trì đội hình yểm hộ. Vài người tán loạn đứng ở ngoài cửa, chờ một người mở rộng cửa.

Y xoay xoay nắm cửa một chút, liền hướng với người phía sau nói: "Hình như phòng này khóa cửa rồi."

Những người đó cũng không để tâm lắm, dưới các tầng khác cũng có phòng bị khóa, bọn họ nghe qua cũng chỉ ậm ờ, thường chỉ cần bắn vỡ khóa vào mà xem xét. Nghe y nói xong, liền có người đưa súng lên bắn nát khóa cửa, sau đó bước vào.

Chu Tự bình tĩnh giơ súng lên, liên tục bóp cò. Người bên ngoài bất ngờ không phòng bị, nếu chết thì cũng không bị thương, dĩ nhiên không kịp đánh trả.

Lúc này, đạn của Chu Tự cũng bắn gần hết, y không chút do dự lật đổ cái bàn, rồi lao ra cửa cướp lấy súng của những kẻ bị bắn.

Lạc Mẫn cũng chạy ra ngoài.

Chu Tự thuận lợi lấy một khẩu đưa cho hắn, vừa muốn nói gì đó, liền thấy từ xa có một ánh sáng lóe lên. Y không chút nghĩ ngợi, lập tức phi thân nhào lên người Lạc Mẫn.

Tiếng súng song song vang lên, thân thể Chu Tự chấn động, lập tức đem Lạc Mẫn đẩy mạnh vào cửa phòng.

Lạc Mẫn tay mắt lanh lẹ, một cước đem cái bàn phía sau đá về hướng cửa, khiến cửa trở nên thêm vững vàng, hướng mắt nhìn về phía Chu Tự.

Khóe miệng Chu Tự tuôn ra dòng máu tươi, nhưng trên mặt tràn đầy nét cười, mạnh mẽ đứng dựa ở bên cửa, giơ súng lên hướng bên ngoài mà bắn.

Lạc Mẫn cũng không nhiều lời, nhào tới phía sau y, đem áo sơmi xé ra thành miếng vải, rồi băng lại vết đạn phía sau lưng cùng đùi của y.

Tiếng súng của bọn họ đồng thời khiến cho bọn truy kích chạy tới.

Vị trí hiện tại của Lạc Mẫn rất khó cho việc nổ súng bắn trả, nên hắn chỉ đứng về một bên, đợi cho Chu Tự bắn hết đạn, lập tức đưa cây súng mà hắn đang cầm cho y.

Chu Tự tiếp nhận rồi tiếp tục bắn trả. Hướng bắn của y rất chuẩn, đối phương tử thương không ít người, nhưng rốt cuộc một bàn tay không vỗ nên tiếng, nguy hiểm vẫn đang cận kề.

Đạn cuối cùng cũng bắn hết, Chu Tự ném súng, nhìn về phía Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn vẫn không hề có bất cứ biểu hiện hoảng sợ nào, trái lại còn đưa dao cho y.

Chu Tự nhịn không được mà cười, đưa tay tiếp nhận.

Đối phương đợi một hồi, thấy không còn nghe tiếng súng nữa, liền kết luận y đã hết đạn, lập tức lớn mật mà theo sát tường tới gần bọn họ.

Một khẩu súng hướng vào phòng, đặt ngay sát mép cửa.

Chu Tự ngồi chồm hổm, tay trái nhanh chóng vươn ra, cầm chặt cán dao, lập tức giơ dao lên chặt ngang cánh tay đang cầm súng.

Bên ngoài truyền đến tiếng hét thảm.

Chu Tự đoạt được súng, liền nhảy ra ngoài.

Những người đó đều đã tới cạnh cửa, có người đối diện y bắn trả, ngăn chặn hỏa lực của y, có người bị văng vào cửa do lúc nãy y nhảy ra đột ngột.

Lạc Mẫn toàn thân căng thẳng, chuẩn bị tốt mọi mặt.

Rốt cục, một tiếng nổ lớn vang lên, cái bàn kê ở cửa ngã xuống, cửa phòng lập tức bị phá, người bên ngoài cũng đồng loạt ầm ầm xông vào.

Lạc Mẫn nhấc chân đá mấy cái. Tư thế của hắn vô cùng chuẩn và đẹp. Chuẩn xác đá vào ngực của bọn người đó, lực đạo rất mạnh.

Đây toàn bộ đều là cú trí mạng. Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra ngụm máu, lập tức mềm người ngã xuống đất.

Người phía sau bị tên phía trước ngã xuống bất thình lình như vậy, trong phút chốc tốc độ có giảm lại.

Chu Tự nhân cơ hội liên tục nổ súng, đem đối phương từng người hạ gục.

Sau những nỗ lực không nhỏ của những người đi trước, người bên ngoài cũng đã tiêu hao ngã gục không ít, người đi phía sau nhờ vậy mà rút kinh nghiệm, tiến lên càng mạnh mẽ hơn.

Trận vật lộn kịch liệt triển khai bên trong.

Người bên bọn chúng cũng đã dùng hết đạn, không ít người trong tay đều cầm dao Đức, ánh sáng từ những con dao sáng lấp lánh, hướng hai người bọn họ mà chém tới.

Lạc Mẫn cùng Chu Tự đều là thân thể nhanh nhẹn, trong tích tắc nguy hiểm đều có thể phán đoán mà tránh né, tính toán thời điểm phản kích.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, rất nhanh hợp lại một chỗ, dựa lưng vào nhau, giảm bớt uy hiếp từ phía sau.

Lạc Mẫn quả thật là có luyện qua Taekwondo, cho nên lúc này cú đá nào cũng như gió chém ngang qua, lực đạo cực mạnh, khiến đối phương khó lòng chống đỡ.

Chu Tự nhìn qua hai chiêu của hắn liền thấy yên tâm, cho nên cũng chú tâm mà đối phó kẻ thù phía mình, thỉnh thoảng thay Lạc Mẫn ngăn cản mấy cú chém lén hai bên, khiến bản thân bị trúng một dao. Lạc Mẫn cùng không khác gì y, thường đánh đến quên mình, vì y mà khiến cho hắn cũng không cản kịp mấy trận công kích của kẻ thù.

Không lâu sau, trên người hai người đều có không ít vết chém, mồ hôi cùng máu hòa cùng nhau nhễ nhại, nhưng dường như càng tăng thêm khí thế, càng đánh càng hăng.

Một đám người vùi đầu khổ chiến, cũng không nghe được âm thanh của một đội người đang ầm ầm kéo đến.

Viện quân Nhật Nguyệt Hội mang theo các loại vũ khí tiến vào, tiếng súng nhất thời vang lên, cũng không ít người mang dao tiến lên, hướng người của Ngũ Mai Bang chém. Âm thanh của dao đâm vào thân thể không ngừng vang lên, làm cho bất kì ai nghe cũng hoảng sợ.

Áp lực của Chu Tự cùng Lạc Mẫn giảm mạnh. Lúc này, hai người bọn họ trên người đều là máu, căn bản có thể xem là thế suy sức yếu. Nếu như viện binh đến chậm một chút nữa, bọn họ chết là cái chắc.

Đợi cho đến khi tên cuối cùng bên đối phương bị chém ngã xuống, Chu Tự dùng hết tất cả sức lực cuối cùng định đỡ Lạc Mẫn, ai ngờ cuối cùng lại ngã xuống.

Lúc Lý Nguyên đi vào, điều mà ông nhìn thấy đó là Chu Tự hôn mê sâu nằm trên tay của Lạc Mẫn.

HẾT PHẦN 03

Mục lục

PHẦN 04

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Chu Tự ngồi ở trên đầu giường, người quấn đầy vải băng, nhưng trên mặt lại là nụ cười tủm tỉm, đang nhìn một người nữa nằm trên giường.

Lạc Mẫn cả người cũng mang thương tích, thần tình thoáng chút uể oải.

Chu Tự thoải mái nói: "Được rồi, A Mẫn, có chú Nguyên ra mặt nói giúp cậu, cậu còn lo lắng cái gì?"

Lạc Mẫn thở dài: "Tuy nói như thế, nhưng sao biết hiệu trưởng có ghi nợ hay không? Tôi khiến cho trường tổn thất lớn như vậy, đuổi học tôi cũng là nhẹ lắm rồi."

"Ông ta dám?" Chu Tự trừng cặp mắt đào hoa lên, lập tức khôi phục nụ cười trên môi. "Cậu yên tâm đi. Chủ yếu là cậu mới tới đây không bao lâu, đối với tình hình nơi đây cậu cũng không biết rõ, có chú Nguyên đứng ra, tên nào to gan không dám nể mặt? Thậm chí tổng thống cũng phải nhượng ông ấy ba phần mặt mũi, người khác thì tính gì?"

"Thật sao?" Lạc Mẫn dường như không tin được. "Chú Nguyên lợi hại như vậy à?"

Đang nói chuyện thì Lý Nguyên bước đến.

Ông ta cũng vừa qua tuổi 40, cũng vì vậy mà nhìn trẻ trung khoẻ mạnh. Dáng người bình thường đã cao to cường tráng, uy phong lẫm lẫm, hiện tại danh tiếng càng thêm chấn động vang dội khắp cả xã hội đen lẫn chính giới, hiệu lệnh vừa ra, ai dám trái.

Chu Tự luôn luôn trong hình dạng cà lơ phất phơ, dù là sống chết trước mắt cũng không thấy y đàng hoàng đối phó, thế nhưng khi nhìn thấy Lý Nguyên, y lập tức thu lại nụ cười, vô cùng kính cẩn: "Chú Nguyên, thế nào rồi?"

Lý Nguyên ôn hòa gật đầu nhẹ, đi tới giường của Lạc Mẫn, nhìn hắn cười nói: "Được rồi, hiệu trưởng đồng ý không truy cứu trách nhiệm của cậu nữa đâu."

Lạc Mẫn mở rộng hai mắt: "Thật sao?"

"Uhm." Lý Nguyên thờ ơ nói. "Phá hư cũng không phải chủ ý của cậu, vốn dĩ cậu là người bị hại, vì vậy thật ra mà nói cậu với tổn thất lần này không hề liên quan. Mặt khác, tôi có đem 10.000.000 hỗ trợ cho

trường, để giúp bọn họ tu sửa khu thực nghiệm cùng tân trang toàn bộ lại."

Lạc Mẫn lập tức hiểu được ý của ông, lúc này mới thở dài một hơi, nở nụ cười: "Vậy • • • • • • cám ơn chú Nguyên, khiến chú phải tiêu tốn nhiều như vậy, cháu thật sự cảm thấy áy náy."

Lý Nguyên nhìn hắn, trong mắt có nét khen ngợi, ôn hòa nói cười: "A Mẫn thực sự là khách khí. Kỳ thực cũng là do thành tích của cậu tốt, là một nhân tài, thầy giáo trong trường cũng thương mến cậu, tôi nghe nói giáo sư chủ nhiệm của cậu một mực nói với hiệu trưởng bỏ qua chuyện này, giữ cậu ở lại trường, bởi vậy lần này quyết định của hiệu trưởng cũng là tùy thời thế mà ra thôi. Về phần tiêu tốn, đây cũng không phải do cậu, mà là do tên hỗn tiểu tử A Tự này. Lần tập kích này là nhắm vào y, cậu là bị y làm liên lụy, cậu nên hung hăng mắng y một trận cho thỏa đi."

Lạc Mẫn nghe vậy ngẩn ra, nhìn một chút Chu Tự, nghiêm túc nói: "Cháu cho đến giờ chưa từng nghĩ vậy."

Chu Tự vừa đứng đắn được một chút, lại nở nụ cười nhẹ, nói năng ngọt xớt: "Chú Nguyên, chú muốn chia rẽ tình cảm của tôi cùng A Mẫn sao. Hắn cùng tôi lần này đồng sinh cộng tử, giao tình này hơn hẳn vật chất rồi."

Lý Nguyên liếc mắt nhìn y: "Tôi tất nhiên biết tình cảm là vô giá, bất quá cậu cứ như vậy, sao xứng với A Mẫn?"

Chu Tự làm mặt quỷ: "Tình cảm không phải món hàng để buôn bán, gì mà xứng hay không, đúng không A Mẫn?"

Mặt Lạc Mẫn hơi hơi đỏ lên, quay qua một bên.

Lý Nguyên vô cùng thích người thanh niên này, cũng có điều tra qua bối cảnh cùng lý lịch bản thân hắn, cười rồi vỗ nhẹ nhẹ lên vai hắn: "A Mẫn à, tên A Tự này da mặt dày như vậy đấy, cậu cùng y một chỗ, nên hảo hảo giáo huấn y lại cho tốt, đừng để cho y càn rỡ như vậy nữa."

Chu Tự kêu lên: "Còn giáo huấn tiếp sao? Hắn đã giáo huấn tôi hơn nửa năm rồi, vậy còn chưa chịu sao?"

Lý Nguyên vừa nghe càng thêm hài lòng, không khỏi cười ha ha: "Tốt, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người chế ngự được con ngựa hoang này. A Mẫn, cậu có muốn vào Nhật Nguyệt Hội không?"

Lời này của ông cũng chỉ đơn giản thuận miệng nói ra, phảng phất nghe như không có gì quan trọng, Chu Tự cũng ngẩn ra, nhanh chóng nói: "Chú Nguyên, A Mẫn còn phải tiếp tục học nữa."

"Học hành tất nhiên là phải chú trọng rồi." Lý Nguyên mỉm cười, nhìn Lạc Mẫn. "Nhật Nguyệt Hội hiện nay rất cần máu mới, nhất là người có bằng cấp cao như cậu. Cậu hiện nay chính là MPA, tương lai tốt nghiệp có thể làm trợ lý của tôi, chẳng phải tôi như hổ mọc thêm cánh sao?"

Chu Tự nóng nảy, nhưng nỗ lực khống chế tâm tình, cười hì hì nói: "Chú Nguyên, A Mẫn là người mà tôi thích, hắn cũng thích tôi, chú đừng chia rẽ uyên ương chứ. Các chú là chính trị gia, tất nhiên cũng có nhiều khó khăn hơn, A Mẫn đơn thuần như thế, sao mà tiếp nhận được môi trường như vậy."

Lý Nguyên nhìn y một cái, cười nói: "Xem ra cậu thật sự thích hắn."

Chu Tự lập tức gật đầu: "Đương nhiên, tôi vì hắn cả tính mạng cũng có thể bỏ."

Lý Nguyên liền hiểu rõ, ông tất nhiên cũng sẽ không cướp người của Chu Tự, lập tức liền buông tay, nhẹ nhàng nói: "Như vậy cũng tốt, A Tự, Nam Cảng cũng bị Ngũ Mai Bang tập kích, A Hưng bị bọn họ giết rồi."

"Cái gì?" Chu Tự thiếu chút nữa nhảy dựng lên. "Anh Hưng, y • • • • • • "

Lý Nguyên điềm tĩnh ngồi xuống, thờ ơ nói: "A Hưng bị bọn chúng mai phục, trúng đạn chết. Hiện tại Nam Cảng như rắn mất đầu, Ngũ Mai Bang vô cùng hung hăng càn quấy, một mực muốn chiếm lấy địa bàn của chúng ta. Tôi muốn cậu qua bên đó, tiếp nhận vị trí của A Hưng, nhanh chóng ổn định cục diện."

Chu Tự vừa nghe, tinh thần chấn động: "Được, tôi lập tức chuẩn bị."

Lý Nguyên nhìn y một chút: "Thương thế của cậu nên nghỉ ngơi thêm vài ngày, bất quá tới Nam Cảng nghỉ ngơi cũng được, dù sao hiện tại cũng không cần cậu đi giết người, để mấy chuyện đó cho thuộc hạ làm, cậu chỉ cần trấn thủ là được."

Chu Tự liên tục gật đầu: "Rõ, tôi biết. Chú Nguyên, chú yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng làm thật tốt, tuyệt không làm chú mất mặt."

Lý Nguyên vô cùng hài lòng mà đứng dậy, vô cùng thân thiết mà nhéo chóp mũi của y: "Thằng nhóc cậu đó, thực sự là trưởng thành rồi. Tuy rằng tính tình có chút cứng đầu, bất quá cũng chưa làm gì sai quấy, tôi cũng khá vui lòng. Làm việc cho tốt, tiền đồ vô lượng."

"Rõ, cám ơn Chú Nguyên đào tạo." Trên mặt Chu Tự lộ ra nụ cười sáng lạn, thực sự là vui như mở hội, làm cho người ta vừa thấy liền chấn động tâm can.

Nhãn tình Lý Nguyên có chút sáng lên, lập tức nhẹ nhàng thở dài: "Cậu cứ như là một tòa kiến trúc hoàn mỹ, quả thật giờ nghĩ lại có chút hối hận khi thả cậu đi."

Chu Tự tùy tiện nói: "Vậy thu hồi tôi lại mấy khi. Dù cho tôi pháp lực cường thịnh trở lại, cũng không thể trở mình trốn khỏi lòng bàn tay của Phật tổ."

Lý Nguyên nhìn y một chút, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu y, ôn hòa nói: "Không được, tôi cho đến cuối cùng

cũng không thể đi cùng cậu suốt đời được. Từ giờ cậu cần phải bắt đầu con đường đi của chính mình rồi."

Nụ cười của Chu Tự thu lại, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy thắt lưng Lý Nguyên, đem mặt vùi vào trong ngực ông, rầu rĩ nói: "Chú Nguyên, tôi cả đời này mang ơn của chú."

Lý Nguyên yêu thương vỗ vỗ lưng y: "Thằng nhỏ ngốc, không cần cảm ơn tôi, chỉ cần sống thật tốt, chỉ cần như vậy tôi sẽ rất vui mừng."

Chu Tự gật đầu: "Chú yên tâm, tôi nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện thật ổn thỏa."

"Uhm." Lý Nguyên buông y ra, thờ ơ nói: "Vậy đem A Mẫn đi cùng cậu đi, có thể cho cậu một vài ý kiến hay đó."

"Được!" Chu Tự lập tức đáp ứng.

Lý Nguyên nhìn Lạc Mẫn, liền mỉm cười rồi đi.

Chu Tự lập tức sinh động trở lại, nhảy xuống giường, ngồi kế bên Lạc Mẫn, nghiêm túc nói: "A Mẫn, theo tôi cùng đi được không?"

Lạc Mẫn có chút do dự: "Tôi còn muốn đến trường học tiếp."

Chu Tự phản đối: "Tôi thấy học đâu nhất thiết phải đến lớp mỗi ngày, có thể học từ xa qua mạng internet mà. Hơn nữa, thực tế hiện nay cậu cũng đâu cần mỗi ngày tới trường lên lớp nghe giảng bài, chỉ cần tra chút tư liệu, sau đó đi điều tra, rồi viết báo cáo là xong rồi chẳng phải sao? Ở Nam Cảng làm cũng được vậy. Bất quá đôi lúc quay lại trường tham gia tọa đàm là được chứ gì, từ Nam Cảng đến Khê La cũng chỉ phải đi mấy tiếng xe mà thôi, rất gần, đâu phải chân trời góc biển đâu."

Lạc Mẫn nghe vậy nở nụ cười: "Anh xem vậy chứ cũng biết nhiều chuyện quá nhỉ?"

"Đó là tất nhiên." Chu Tự hì hì cười nói. "Muốn đem cậu đi cùng tôi, tất nhiên là phải điều tra rõ mọi chuyện mới dám suy tính tiếp chứ."

Trong vòng nửa tháng, bọn họ vẫn ở tại biệt thự của Lý Nguyên dưỡng thương. Lạc Mẫn qua mạng internet liên lạc cùng với thượng cấp của mình, đem tình huống báo cáo lại cho tổ chức, không lâu sau đó nhận được mệnh lệnh, hắn có thể gia nhập vào Nhật Nguyệt Hội, lợi dụng cơ hội này tiếp cận Lý Nguyên. Bởi vậy, khi nghe Chu Tự nói vậy, hắn liền thẳng thắn nói: "Được rồi. Tôi đồng ý gia nhập, cùng anh tới Nam Cảng."

Chu Tự vừa nghe, thực sự là mừng rỡ, nhanh tay ôm chặt lấy hắn, hôn hắn: "Quả nhiên chỉ có A Mẫn của tôi là tốt nhất."

Mặt Lạc Mẫn dần đỏ lên, nhịn không được nhẹ nhàng đẩy y ra: "Đừng nói mấy câu buồn nôn như vậy."

Chu Tự đắc ý cười, tha thiết mà ôm hắn, nhưng không có được một tấc lại muốn tiến một thước, dù sao còn nhiều thời gian.

Ngày thứ hai, bọn họ thu thập vài vật dụng cá nhân. Lạc Mẫn đi đến trường làm thủ tục chuyển sang học từ xa qua mạng, sau đó lên xe Nam hạ.

Chu Tự cũng dẫn theo mấy người anh em thân thiết của y cùng, chuyển thành 3 chiếc, trong đó một chiếc là xe thùng, rất tiện nghi, bọn họ ở bên trong xe nằm xuống trên giường mini, vừa nhìn phong cảnh ven đường, vừa thong thả nói chuyện.

Nói một hồi, Lạc Mẫn có chút buồn ngủ, rất tự nhiên mà ngủ.

Chu Tự thừa cơ di chuyển đầu của hắn qua, đặt lên trên đầu vai của chính mình. Bọn họ quen biết hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên chung chăn chung gối, nhưng tuyệt không ướt át gì, trái lại cảm giác rất ấm áp, rất yên ổn.

Sau đó đến nơi Chu Tự sắp xếp xong mọi việc, liền thuê một căn nhà trọ xa hoa. Tài lực Nhật Nguyệt Hội hùng hậu, mỗi nhân viên có một căn nhà riêng. Nhà trọ nằm ngay đường Hoàng Kim, cửa sổ bằng thủy tinh của căn hộ hướng thẳng ra biển rộng trong vắt, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Chu Tự vẫn chưa có ý định sẽ cùng bất kì ai ở chung, bao gồm cả Lạc Mẫn, bởi vậy Lạc Mẫn ở một căn hộ khác ở cách không xa căn của y.

Lạc Mẫn lúc này vẫn chưa chính thức thêm vào Nhật Nguyệt Hội, Chu Tự sợ nếu đột nhiên cho hắn đãi ngộ thì sẽ khiến người khác chú ý, vì vậy căn hộ của hắn chỉ đơn giản là một căn hai phòng, nhưng tất cả trang thiết bị đều đầy đủ, vô cùng thuận tiện.

Lúc đến Nam Cảng, Chu Tự bắt đầu khẩn trương công tác, làm quen với thuộc hạ của mình cùng địa phương nơi đây, sau đó điều tra hướng hàng động của Ngũ Mai Bang. Trong lúc ấy, y vẫn án binh bất động, chỉ là đem các xí nghiệp cơ ngơi chỉnh đốn lại mà thôi.

Lạc Mẫn giúp y trong phương diện quản lý quả thật là ban ân lớn cho y. Hắn điều tra cách quản lý của các tập đoàn lớn trên thế giới qua mạng, sau đó căn cứ thực tiễn mà tiến hành biến đổi phương thức cho phù hợp, hoạt động cùng cách thức làm việc vô cùng hiệu quả, khiến cho phân hội Nam Cảng lập tức càng lúc càng nổi bật, không chỉ Lý Nguyên đối với hắn vô cùng hài lòng, mà anh em ở cấp dưới cùng vô cùng bội phục hắn. Lạc Mẫn nhanh chóng tìm được vị trí đứng của mình tại Nhật Nguyệt Hội, trở thành trợ thủ danh xứng với thực của Chu Tự.

Một tháng sau, vết thương trên người bọn họ hoàn toàn bình phục. Ngay lúc lớp vảy cuối cùng trên người rớt ra, Chu Tự nghiêm trang nói: "Đêm nay chúng ta phải ăn mừng mới được."

Lạc Mẫn thấy y nêu lên lý do kì hoặc như thế, không khỏi buồn cười, nhưng cũng gật đầu: "Được."

Bọn họ không đi ra ngoài, Chu Tự từ ngay trong hội tuyển ra một đầu bếp trong nhà hàng nổi tiếng, đến tận nhà y làm một bàn tiệc linh đình. Y cùng với Lạc Mẫn ngồi ở ban công rộng thênh thang, nhìn ra mặt nước biển đang ánh rọi nắng hoàng hôn đằng xa, thấy được màu vàng nhạt bao phủ không gian. Những đoàn tàu biển lớn ở xa xa, hải âu ở phía sau, tung bay xuôi ngược. Gió nhẹ thoảng qua trước mặt, mang theo hơi nước biển nhạt.

Bàn ăn cũng được chuẩn bị xong, với khăn bàn trắng tinh, ở giữa đặt một bình hoa hồng lớn, ly thủy tinh đựng vang đỏ, dụng cụ thì được mạ vàng, đồ ăn được chế biến tinh xảo đặt trong các đồ sứ, âm nhạc từ trong phòng vang ra những điệu nhạc nhẹ nhàng, khiến bầu không khí vô cùng lãng mạn, Lạc Mẫn thả lỏng người, quyết định say sưa một chút.

Chu Tự nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy sung sướng của Lạc Mẫn, trong lòng vô cùng đắc ý.

Bữa cơm này chiếm không ít thời gian. Đến tận khi hoàng hôn buông những tia sáng cuối cùng trong ngày, Chu Tự mới mở đèn ban công, ngọn đèn nhu hòa ấm áp bao phủ, càng khiến cho người ta cảm giác muốn nghỉ ngơi.

Hai người đều uống không ít rượu, thân thể hiện tại đều mềm cả ra. Lạc Mẫn nói chuyện rất ít, chỉ cười suốt. Chu Tự kêu hắn hai tiếng, bỗng nhiên nhận thấy hắn đã say mất rồi.

"Say cũng không nháo, quả thật khó tìm." Chu Tự nói thầm, đỡ hắn vào trong phòng.

Lạc Mẫn dựa vào lòng y, vẫn giữ nụ cười, có vẻ như rất thoải mái.

Chu Tự sờ sờ mũi, trong lòng đấu tranh dữ dội. Vốn là ban đầu y có dự định cùng Lạc Mẫn trải qua một đêm khó quên, nhưng ai ngờ được là hắn lại say, y là loại người không định lợi dụng người ta trong lúc khó khăn đâu. Chỉ là mới nghĩ như vậy liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn ửng hồng, đôi mắt trong như mặt nước, đôi môi hồng, cùng hình dáng mê hoặc người như thế, thật sự là không thể trách người khác muốn phạm tội mà.

Làm 25 năm lãng tử hào hoa khó có lúc mà Chu Tự dâng lên trong lòng chút tội lỗi khi làm chuyện xấu, nhưng y cũng nhanh chóng quăng nó lên tận chín tầng mây xanh. Y mang Lạc Mẫn tiến vào phòng ngủ, đặt lên giường, nhanh chóng cởi quần áo của hắn vừa nói: "Có thế nào cũng đừng trách tôi, là cậu dụ dỗ tôi trước."

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy chính mình phiêu phiêu dục tiên, toàn bộ thân thể như không còn tồn tại nữa. Chu Tự đang làm cái gì, hắn chút cảm giác cũng không có, chỉ có lúc Chu Tự nâng người hắn dậy thì chút ấn tượng.

Chu Tự thành thạo mà cởi xong quần áo của hắn, lập tức không chút do dự cởi bỏ quần áo của chính mình, sau đó áp lên người hắn.

Lạc Mẫn thoáng thanh tỉnh một chút, hoang mang hỏi y: "Anh đang làm gì vậy?"

Chu Tự cảm thấy thú vị, vừa hôn lên môi hắn, vừa đưa tay ma sát trên người hắn.

Da của Lạc Mẫn rất mịn, y như tơ lụa, vừa có sự khỏe mạnh của thanh niên, lại có độ co dãn của thiếu niên, chạm vào vô cùng thoải mái. Chu Tự giở trò chọc ghẹo hắn, được một lát thì nhiệt huyết dâng lên, dục vọng quả thật cũng không thể khống chế được nữa.

Trong cơn say mông lung, Lạc Mẫn chỉ cảm thấy trên người bỗng nhiên có áp lực nặng nề, rồi lại bỗng nhiên thấy vô cùng thoải mái. Hắn mở môi, lại bị Chu Tự hôn sâu, nụ hôn này mang theo hương vị quen thuộc, vừa khiến hắn muốn đáp trả vừa khiến hắn có chút do dự.

Chu Tự cảm giác được hắn có chút khó khăn, bỗng nhiên ngừng động tác, ghé vào lỗ tai hắn hỏi: "A Mẫn, cậu là xử nam sao?"

Trong ý thức của Lạc Mẫn, đến tuổi này mà còn là xử nam là một chuyện vô cùng mất mặt, nghe thấy vậy hắn liền lập tức phản đối: "Ai là xử nam chứ? Tôi sớm đã không phải rồi."

Chu Tự yên lòng, lại tiếp tục mạnh mẽ hôn hắn. Y vừa hôn dần xuống vành tai, đầu vai, xương quai xanh vừa nói: "Nếu như cậu là xử nam, tôi quả thật không dám chạm vào."

Lạc Mẫn trong khoái cảm thở hổn hển, vô ý thức hỏi: "Vì • • • • • • vì sao?"

Chu Tự hàm trụ nhũ tiêm của hắn, nhẹ nhàng liếm qua rồi mút lấy, thoả mãn mà lắng nghe tiếng rên rỉ của hắn, hàm hồ nói: "Cùng xử nam lên giường, trách nhiệm rất lớn, tôi không gánh vác nổi."

Lạc Mẫn cho tới bây giờ chưa từng bị ai khiêu khích qua như thế, lại uống rượu, thân thể mẫn cảm vô cùng, bị y chạm vào như vậy chẳng khác gì điện giật. Hắn khó nhịn mà nhẹ nhàng giãy dụa thân thể, mê say đắm chìm vào trong vui sướng như ngọn lửa thiêu đốt như vậy.

Chu Tự thẳng người dậy, nhìn biểu tình trên mặt hắn, mê muội nói: "Tôi không nhịn được nữa rồi. A Mẫn, cậu quả thật rất xinh đẹp."

Lạc Mẫn cảm thấy có một vật khác thường xâm nhập cơ thể, không khỏi theo bản năng cứng người lại.

Chu Tự cười khẽ: "Chặt như thế. Lâu rồi không có làm phải không?"

Lạc Mẫn mơ mơ màng màng nói: "Uhm."

Chu Tự hôn hắn, khoái trá nói: "Rất tốt, tôi thích như vậy."

Tác dụng của vang đỏ quả thật lợi hại, Lạc Mẫn bất tri bất giác uống rất nhiều, lúc này say đến mơ hồ, cho nên đối với cảm giác đau đớn của thân thể cũng không còn rõ ràng, rất nhanh thả lỏng người ra.

Chu Tự cực kinh nghiệm, đối với hắn vô cùng ôn nhu, dùng dầu bôi trơn mở rộng đầy đủ thân thể của hắn, sau đó mới giang hai chân hắn ra, chậm rãi đi vào.

Lạc Mẫn dần dần túm chặt drap giường, men say có chút mất đi, thanh tỉnh lại.

Chu Tự thong thả mà động người, cảm thụ được trong thân thể hắn có sự biến hóa, sự ấm áp cùng chặt chẽ này dường như đang dẫn dụ y, mỗi lần tiến sâu vào lại ôm trọn lấy, khiến y cảm giác dục tiên dục tử. Nhìn người thanh niên sạch sẽ này vì y mà mở rộng thân thể, tiếp nhận sự đi vào của y, ôm lấy dục vọng của y, quả thực khiến y nhiệt huyết sôi trào. Y hít sâu một hơi, không thể kiềm được, đè người dưới thân lại nhanh chóng gia tăng tốc độ. Y thích thân thể này, khiến y cảm nhận được sự mê muội mà trước đây chưa từng có, y càng muốn nhiều hơn nữa, càng lúc càng nhiều vui sướng, càng nhiều ấm áp, càng nhiều an toàn.

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy có một loại trùng kích không ngừng mạnh mẽ tấn công hắn, càng lúc càng thâm nhập, càng lúc càng mãnh liệt, từng đợt sóng khoái cảm như thủy triều tỏa ra khắp người hắn, cùng với cơn say, khiến hắn như đang phiêu bồng trên mây. Cảm giác xa lạ từ bốn phương tám hướng kéo tới, không ngừng lay động hắn, chạm vào hắn, hắn ôm chặt lấy người trên mình, mê hoặc mà rên rỉ, trầm luân vào trong cao trào chưa từng có.

Chu Tự quả thực bị nét mặt của hắn làm cho mê say, chẳng biết mệt mỏi rã rời mà tiếp tục theo đuổi dục vọng cùng khoái cảm của chính mình, cảm giác say này hình như càng làm tăng thêm nhiệt tình trong y, khiến y càng mạnh mẽ tiến công. Y nhanh chóng đưa tay bắt lấy dục vọng đứng thẳng của Lạc Mẫn, cùng với tiết tấu của mình mà ma sát, cảm giác được thân thể hắn càng ngày càng gấp, biểu tình trên mặt càng ngày càng mê loạn.

Rốt cục, trong lúc thế tiến công mạnh mẽ như bão tố phong ba như vậy, một dòng điện cùng một lúc đánh lên đỉnh đầu của bọn họ. Trong cơn co giật kịch liệt, hai người kêu to ra, cùng nhau xuất ra dịch thể nóng rực. Chu Tự nằm lên người Lạc Mẫn, tha thiết mà ôm lấy hắn. Hai thân thể thanh niên trong cơn dư vị mà run rẩy.

Lạc Mẫn vô lực mà nằm, trong cơn say thâm trầm cùng tình hình kịch liệt khiến hắn rất uể oải, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Một lúc lâu, Chu Tự nâng người lên, nhìn Lạc Mẫn ngủ say, không khỏi nở nụ cười: “Vậy mà cũng ngủ được? Tốt, dù sao đêm cũng rất dài, tôi cũng không dễ dàng bỏ qua cậu như vậy.”

Sau vài lần cao trào, Lạc Mẫn rốt cục tỉnh hoàn toàn.

Hắn phát hiện chính mình đang úp sấp trên giường, Chu Tự phủ lên lưng hắn, nhiệt liệt mà tiến công. Hắn nhẹ nhàng rên rỉ, chỉ cảm thấy chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều mềm nhũn ra, nửa phần khí lực cũng không có. Khoái cảm vẫn đang bao lấy hắn, theo sự tỉnh táo của hắn mà càng khiến hắn cảm nhận rõ ràng.

Kí ức trong suốt một đêm như thủy triều tiến đến, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, nhưng đồng thời cũng khiến hắn rất vui sướng.

Hắn nhẹ nhàng mà kêu lên: "Tự ca."

Chu Tự cúi người xuống gần lỗ tai hắn, thắt lưng vẫn không ngừng lại, tiếp tục mạnh mẽ động.

Lạc Mẫn như quân lính bại trận trong sự xông tới kịch liệt, chỉ có thể cúi đầu kêu: "Tự ca, Tự ca."

Chu Tự vô cùng thích, càng thêm gia tăng lực đạo.

Kích thích cường liệt khiến Lạc Mẫn không biết làm thế nào. Không khỏi mở miệng nói: "Tự ca, tôi không được, không được."

Chu Tự cảm giác bên trong hắn lại thêm một lần co giật, vì vậy nhanh chóng tăng mạnh tốc độ cùng lực, cùng hắn lên đỉnh.

Trong nháy mắt, Lạc Mẫn chỉ cảm thấy bên tai ông ông tác hưởng, trước mắt một trận biến thành màu đen, toàn bộ thân thể đều ngã xuống giường.

Chu Tự thở hồng hộc nằm xuống bên cạnh, đem hắn trở mình ôm lấy, một tay vỗ về lưng của hắn.

Lạc Mẫn chậm rãi bình thường trở lại, nhịn không được hừ một tiếng.

Chu Tự hôn hắn, thương tiếc mà nói: "Xin lỗi, tôi có hơi quá. Cậu lâu như vậy chưa làm qua, có phải có chút khó chịu không?"

Lạc Mẫn tựa vào vai y, cảm thấy rất thoải mái, không khỏi cọ cọ vào cái trong lòng y, lúc này mới mơ mơ màng màng nói: "Anh thật là lợi hại."

Chu Tự cười cười ôm hắn càng chặt, ôn nhu mà nói: "Cậu quả là mê người, khiến cho tôi nhịn không được."

Lạc Mẫn nhất thời không thể nói gì nữa, một lát mới hoang mang hỏi y: "Anh không phải là khiến tôi bán thân bất toại rồi đó chứ? Làm thế nào mà giờ tôi một chút tri giác cũng không có."

Chu Tự cười ha ha, đứng dậy ôm lấy hắn: "Đây là việc tự nhiên thôi, tôi có hơi mạnh một chút, khiến cho cậu mệt lắm rồi. Đến đây nào, tôi giúp cậu tẩy rửa một chút, sau đó ngủ ngon một giấc, hẳn là khôi phục lại như bình thường thôi."

Lạc Mẫn mặt đỏ lên, lập tức ngoan ngoãn mà tựa ở trong lòng y, mặc y ôm mình vào phòng tắm.

HẾT PHẦN 04

Mục lục

PHẦN 05

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Lạc Mẫn đứng trong sòng bạc xa hoa Empress, lắng nghe âm thanh chuyển động của máy đánh bạc hòa tiếng hét chói tai của những người chiến thắng, trên mặt luôn là nụ cười hiền hòa.

Máy điều hòa được mở tối đa mang theo khí lạnh, nhưng dường như cũng không thể làm giảm được nhiệt huyết của những người nơi đây. Chung quanh là những người đang ham mê chìm đắm mình vào trong ván bạc, hoàn toàn quên mất bản thân, khiến bọn hắn cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa vui sướng khi nhìn thấy kế hoạch của mình đã thành công.

Từ đêm đầu tiên với Chu Tự cho đến nay cũng đã hơn một năm. Hắn thuận lợi tốt nghiệp, cũng lấy được bằng MPA ưu tú nhất, trở thành người đầu tiên trong lịch sử Nhật Nguyệt Hội đến trường có bằng cấp cao, khiến cho mọi người trong hội càng thêm tôn kính hắn.

Ngày tốt nghiệp, không chỉ có Chu Tự, ngay cả Lý Nguyên đều có mặt để chúc mừng, khiến cho toàn trường bữa đó một trận oanh động.

Lý Nguyên rất thích Lạc Mẫn, chỉ là lúc biết Chu Tự cũng thích hắn, liền không có cưỡng cầu nữa, nhưng sự yêu thích đối với Lạc Mẫn càng ngày càng tăng. Có hắn đi theo Chu Tự, Lý Nguyên cũng tương đối yên tâm, rốt cục cũng có người khắc chế được con ngựa hoang này, khiến y cũng dần đi vào quỹ đạo.

Thượng cấp của Lạc Mẫn đã biết mối quan hệ vượt qua mức bình thường của hắn cùng Chu Tự, sau khi báo cáo xong, lãnh đạo tối cao cũng không phản đối, chỉ nêu ra mệnh lệnh bảo hắn đối với tình huống này phải nhanh chóng có sách lược.

Địa vị của Lạc Mẫn trong Nhật Nguyệt Hội càng lúc càng cao, công tác mà thượng cấp giao cho hắn càng ngày càng ít, chỉ đơn giản căn dặn hắn chú ý an toàn.

Cũng hơn một năm qua, số lần Chu Tự cùng hắn qua đêm cũng rất nhiều. Trong lúc cùng Ngũ Mai Bang tranh giành căng thẳng, Chu Tự thường thường lôi kéo hắn cá nước thân mật, nói là để "Thả lỏng tinh thần."

Trong loại việc này, Lạc Mẫn chẳng khác gì một tờ giấy trắng, Chu Tự chiếm chủ động tuyệt đối, cũng vì vậy mà hưng phấn hơn hẳn. Y mê luyến Lạc Mẫn, loại cảm giác hưởng thụ thế này y chưa từng có qua với ai. Lạc Mẫn tuy rằng không nói gì, trong lòng cũng đã yêu sâu sắc người đàn ông mỹ lệ mà đường hoàng này, để bản thân chìm đắm trong lửa tình nhiệt liệt của y.

Khi rảnh rỗi, Chu Tự hay dẫn hắn đi bão, bắn súng, đánh bạc, cùng hắn đi nhà thổ của Ngũ Mai bang phá rối đường dây buôn bán ma túy của bọn chúng, chơi đến vui vẻ. Tuy rằng Lạc Mẫn giả bộ cái gì cũng không hiểu, vì dù sao những thứ này trước đây trong đợt huấn luyện, huấn luyện viên đã dạy hắn qua, nhưng qua những gì Chu Tự dạy, hắn tiếp thu rất lẹ, cái gì cũng chỉ cần qua một lần, dạy một hiểu ba, nhanh chóng trở thành cao thủ, khiến Chu Tự không khỏi ngạc nhiên mừng rỡ.

Không bao lâu, Chu Tự cùng Lạc Mẫn được mệnh danh là kim đồng ngọc lữ nổi danh khắp B quốc, thậm chí ngay cả các đại ca thuộc các bang hội khác khắp Á Châu đều nghe danh. Lý Nguyên đối với hai người bọn họ càng lúc càng tín nhiệm.

Cũng chính vì điều đó, mà bọn họ cùng hội trưởng Trịnh Tây Đồng phân hội Khê La càng ngày càng đối lập, quan hệ vô cùng cứng ngắt. Chu Tự đối với việc này cũng không để tâm, Lạc Mẫn đương nhiên cũng chẳng màn để ý.

Lúc này, Lạc Mẫn dựa vào quầy bar, trong tay là một ly nước chanh.

Hiện tại là đang trong lúc công tác, nguyên tắc của hắn là tuyệt không uống rượu. Chu Tự đối với nguyên tắc này của hắn vô cùng tán thưởng, dần dần tự mình cũng thay đổi thói quen uống rượu trong khoảng thời gian này, giống hắn uống nước trái cây.

Tháng trước, Chu Tự đến Khê La đi tham gia hội nghị thường kỳ, báo cáo tổng kết tình hình làm ăn của phân hội Nam Cảng. Thành tích của bọn họ hiện giờ đã vượt xa phân hội Khê La, khiến cho Trịnh Tây Đồng không thoải mái. Trong chính sự không tìm được chỗ để công kích, y liền nhìn Chu Tự cười mỉa mai: "Nghe nói tất cả thói quen của cậu đều bị A Mẫn sửa đổi? Thật khiến người khác ngạc nhiên, thì ra cũng có lúc cậu chuyên tâm cùng với một người. A Mẫn quả thật rất giỏi, lúc nào rảnh rỗi, tôi cũng muốn đến Nam Cảng một lần, cùng với hắn giao lưu, học một hai chiêu gì đó."

Chu Tự nghe xong, vẻ mặt như cũ, thờ ơ nói: "Mấy chuyện đó hình như không liên hệ tới A Mẫn thì phải? Uống rượu cùng uống nước trái cây có gì khác nhau, tựa như tán người đẹp, chỉ đơn giản là thay đổi khẩu vị thôi. Tiểu tình nhân của anh hình như đã đi rồi phải không? Thật đáng tiếc, tôi muốn thử tiếp nhận cậu ta, nếm thử tư vị của cậu ta ra sao. Khó mà kiếm được một thiếu niên tuyệt hảo như vậy, vậy mà Đồng ca nói không muốn là không muốn, thật là người lạnh lùng quyết đoán."

Ánh mắt Trịnh Tây Đồng dần âm u lại.

Thiếu niên xinh đẹp kia kỳ thực cũng không phải là y không muốn, mà ngược lại là do thiếu niên kia không muốn y, có một tên phú thương nói chuyện hợp tác làm ăn cùng cậu ta, rồi mang cậu ta đến Italia. Trịnh Tây Đồng là vô cùng thích thiếu niên này, nhưng cậu ta không nói tiếng nào đã biến mất không thấy tăm hơi, thiếu chút nữa khiến y thành trò cười cho thiên hạ, may là y tùy cơ ứng biến, lập tức nói là chính mình từ bỏ cậu ta, sau đó nhanh chóng tìm người tình mới, lúc này mới không đánh mất mặt mũi.

Nghe Chu Tự nhắc tới chuyện cũ, y đương nhiên biết rõ là Chu Tự đã cho người tìm hiểu thực hư câu chuyện ra sao, không khỏi hừ một tiếng, thoải mái mà cười nói: "Xinh đẹp như thế nào cũng không còn như lúc đầu, cũng chơi hai năm rồi, phải thay đổi sớm thôi."

Chu Tự hơi hơi bĩu môi, không có thừa thắng xông lên.

Bất quá, Trịnh Tây Đồng nhắc nhở y, nửa năm qua y thực sự là vì Lạc Mẫn mà dần thay đổi bản thân, đây cũng không phải là chuyện tốt. Y quả thật cũng không suy nghĩ đến chuyện tình cảm, nhất là càng không tin vào tình yêu, đây quả thật là một khái niệm vừa giả tạo vừa buồn cười đối với y, dùng để nói bâng quơ với người trên giường thì còn có thể, chứ nếu như bảo y thật sự dính vào đó, đây mới chính là chuyện nực cười.

Sau khi trở về từ Khê La, y lại khôi phục lại dáng vẻ phong lưu lúc trước, luôn luôn đi khắp nơi săn tìm người đẹp, thường thường mang mấy thiếu niên xinh đẹp đi khách sạn thuê phòng, hoặc mang họ đến sòng bạc để huênh hoang.

Trong lòng Lạc Mẫn có chút cay đắng, nhưng cũng chỉ đứng nhìn, trên mặt luôn là một nét cười ôn hòa, chưa từng hỏi qua câu nào, cứ như đó là chuyện bình thường.

Chu Tự vừa rời khỏi, cánh tay còn đang ôm chặt lấy người thiếu niên xinh đẹp. Cậu trai đó cùng y chơi đánh bạc cũng hơn một tiếng đồng hồ, thắng rất nhiều tiền, làm cho cậu ta rất hứng khởi, sau đó lợi dụng lúc cậu ta đang chuyên tâm đánh bạc, y mới đến bắt chuyện nói vài câu cùng Lạc Mẫn, rồi đắc ý mang người đi.

Trợ thủ Tôn Cạnh của Lạc Mẫn vì hắn mà cảm thấy chút bất công cùng thương tổn, nhìn Chu Tự lái xe đi, đến bên người hắn nói: "Tự ca thực sự không nên như vậy, Mẫn ca sao anh không nói với anh ấy."

Lạc Mẫn thờ ơ nói: "Tôi lấy tư cách gì nói anh ta? Luận thân phận, y là lão đại của tôi, muốn làm cái gì thì làm cái đó thôi."

Tôn Cạnh ngẩn ra, suy nghĩ một chút, hắn nói cũng không sai, liền không nhiều lời nữa, chuyển hướng đi làm việc của chính mình.

Trong lúc náo nhiệt, thời gian vì vậy mà qua cũng rất nhanh, Lạc Mẫn trên tay cầm ly rượu đi tới quầy bar, nhìn một chút, cũng đã hừng đông, nói như vậy, nếu như đến giờ này vẫn không có chuyện gì xảy ra thì coi như ngày hôm nay đã xong.

Hắn lên lầu nói chuyện cùng Tôn Cạnh vài câu, rồi rời khỏi đó.

Trong lúc có chút phiền muộn, không muốn về nhà, hắn lái xe dọc theo con đường Tân Hải đầy gió, hai bên đường cây dừa phấp phới chuyển động theo hướng gió, không khí trong lành làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Chạy đến bãi biển đầy cát, hắn mới dừng xe lại, xuống xe đi tới cạnh biển, nhìn mặt trời mọc.

Mặt biển tĩnh lặng, từng cơn sóng đánh tới đều đặn, rồi lại rút đi, có tiết tấu rõ ràng. Hắn ngồi trên bãi cát vàng óng dưới ánh nắng bình minh, cảm thấy hạt cát rất mịn, liền nằm xuống, nghiêng đầu nhìn đường chân trời đằng xa.

Đang lúc ánh bình minh dần lộ ra, Lạc Mẫn bỗng nhiên thấy cách đó không xa có thân ảnh đang đi xuống biển rộng.

Người nọ mặc quần áo, hiển nhiên không phải là người đến đây bơi lội, rõ ràng dự định tự sát.

Hắn phút chốc ngồi dậy, nhìn một lút nữa, càng thêm khẳng định phán đoán của mình, vì vậy không chút nghĩ ngợi, đứng dậy chạy nhanh đến đó.

Nước biển cũng đã ngập đến hông người nọ, rất nhanh sẽ nuốt chửng người đó, rồi cuốn người đó vào dòng nước sâu bên dưới.

Lạc Mẫn chạy ào vào trong nước biển, đem người đó ôm chặt lấy, cố sức mang người ấy lên bờ.

Người nọ liều mạng giãy dụa, cầu xin: "Để tôi chết, để tôi chết đi, van cầu anh • • • • • • " Nghe âm thanh, có thể biết đây là một thiếu niên còn khá nhỏ.

Lạc Mẫn cũng không muốn nói nhiều với cậu ta, một tay ôm lấy ngang hông cậu, vừa ôm chặt vừa đi lên bờ. Bộ quần áo cùng giầy thuộc hàng hiệu của hắn đã bị nước biển làm ướt hết, nhìn qua là biết tất cả đi tong hết rồi.

Đi tới bên cạnh xe, hắn mới buông cậu ta ra, tức giận nói: "Có chuyện gì đều có thể giải quyết, vì sao lại muốn làm chuyện ngu ngốc này hả? Cậu nhiêu tuổi rồi? "

Thiếu niên này có khuôn mặt thanh tú, ngũ quan đầy đặn, nhìn điềm đạm đáng yêu, trong mắt tràn đầy nước mắt tuyệt vọng, nhìn qua cũng khoảng 14, 15 gì đó. Người thiếu niên nhìn thanh niên tuấn lãng trước mặt, tâm tình cuồng loạn nãy giờ mới có thể bình tâm lại một chút.

Nhìn cậu vẫn không nói gì, Lạc Mẫn thu lại âm giọng, thờ ơ nói: "Sao lại muốn tự sát?"

Thiếu niên cúi đầu, khóc thút thít nói: "Ba tôi • • • • • • đánh bạc, thua • • • • • • rất nhiều tiền, không cho phép tôi đi học nữa, bắt tôi • • • • • • làm MB, tôi • • • • • • tôi có chết cũng không muốn làm việc này."

Lạc Mẫn nhìn cậu, không khỏi thở dài: "Đầu tiên cậu cứ theo tôi đi thay đồ trước cái đã, có chuyện gì bình tĩnh nói sau."

Thiếu niên kia trầm mặc chốc lát, gật đầu.

Lạc Mẫn cùng cậu ướt đẫm người leo lên xe, tuy là cuối thu, nước biển không lạnh lắm, thế nhưng lại khiến bọn họ cảm thấy có chút lạnh, chỉ là cậu vẫn giữ im lặng, leo lên xe theo Lạc Mẫn về nhà hắn.

Lạc Mẫn mang thiếu niên kia vào nhà tắm, đi tìm một cái khăn tắm sạch sẽ, đưa thêm cho cậu một bộ áo tắm của mình, ôn hòa nói: "Tắm rửa sạch sẽ trước đi."

Cậu ta rụt rè gật đầu, ở trong phòng tắm thật lâu sâu mới chịu đi ra. Áo tắm rõ ràng lớn hơn khổ hình người cậu rất nhiều, kéo dài đến mắt cá chân của cậu, hai tay của cậu bị cũng tay áo che phủ mất, nhìn qua rất buồn cười. Cậu dùng đai lưng kéo chặt lại, trên mặt đầy nét căng thẳng, hiển nhiên có lẽ không bao giờ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ xảy ra theo tình huống này.

Lạc Mẫn nhìn cậu rồi chỉ về bàn ăn, thoải mái mà cười nói: "Ăn sáng thôi."

Thiếu niên sửng sốt, thấy trên bàn nào là bánh mì, trứng chiên cùng sữa bò, dường như rất ngạc nhiên.

Lạc Mẫn đã đi vào phòng tắm.

Chờ hắn mặc đồ ngủ đi ra, thiếu niên ấy đã đem đồ ăn trên bàn ăn gần hết, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, không khỏi có chút xấu hổ, đỏ mặt cúi đầu.

Lạc Mẫn ngồi vào bàn, thanh âm nhu hòa, chậm rãi hỏi: "Cậu tên gì?"

Thiếu niên nhẹ giọng đáp: "Thạch Lỗi."

"Tên rất hay." Lạc Mẫn cười nói. "Tôi họ Lạc, gọi là Lạc Mẫn."

Thiếu niên ấy cũng rất thông minh, lập tức kêu lên: "Mẫn ca."

"Ừ." Lạc Mẫn suy nghĩ một chút, hỏi cậu. "Cậu có biết cha mình thiếu nợ tất cả bao nhiêu không?"

Thạch Lỗi suy tư, cũng không chắc, chần chờ nói: "Lúc cha và mẹ cãi nhau, hình như có nói qua là nợ hơn 500.000, nhưng hình như là nợ bọn cho vay cắt cổ."

Tại Nam Cảng những người cho vay cắt cổ hơn 80% là người ngầm của Nhật Nguyệt Hội. Lạc Mẫn nghe vậy, liền đi tới phòng khách cầm lấy điện thoại.

Sau khi phân phó Tôn Cạnh điều tra, hắn quay qua bảo Thạch Lỗi lên phòng ngủ của khách nghỉ ngơi.

Hai người họ mỗi người một phòng, đợi đến lúc tỉnh lại cũng đã chiều. Lạc Mẫn đưa Thạch Lỗi đến trung

tâm thương mại mua ít quần áo, sau đó nhận được điện thoại của Tôn Cạnh. Hắn im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại ừ một tiếng, cuối cùng mới nói: "Cậu gọi người ở dưới đem biên lai mượn tiền cùng khế ước mua bán nhà toàn bộ đem đến chỗ tôi, tôi lập tức đến đó."

Thạch Lỗi ngơ ngác nhìn hắn, trên mặt tràn đầy thắc mắc.

Lạc Mẫn nở nụ cười, tỉ mỉ xem bộ đồ trên người cậu, thoả mãn gật đầu: "Rất hợp, mua bộ này."

Thạch Lỗi lúng túng nói: "Quá mắc ..."

Lạc Mẫn nở nụ cười, cầm thẻ thanh toán đến bàn thu ngân, liền ôm vai cậu đi ra ngoài.

Thạch Lỗi cầm lấy mấy bao quần áo, theo hắn leo lên xe.

Lạc Mẫn đột nhiên hỏi cậu: "Cậu nhiêu tuổi?"

"14."

"Đang đi học à?"

Thạch Lỗi nhất thời có chút buồn bã: "Vốn là đang học, nhưng cha tôi nói không cho tôi tiền đến trường học nữa • • • • • • tôi tại học kỳ đều tự mình đi làm thêm kiếm tiền đi học, nhưng nhiều nơi nói tôi chưa đủ tuổi, cho nên tiền lương cũng rất ít."

"Đó là điều đương nhiên." Lạc Mẫn mỉm cười. "Thạch Lỗi, cậu thử xem xem, tôi có thể chăm sóc cho cậu. Cậu có thể đến trường để học, muốn cái gì cũng được, thậm chí dù muốn học lên bác sĩ, tôi cũng có thể đáp ứng. Sau này không cần phải đi làm thêm nữa, chỉ cần chuyên tâm học hành mà thôi."

Thạch Lỗi không thể tin được, mở to hai mắt nhìn.

Lạc Mẫn nhìn cậu một cái, cười ôn hòa: "Tôi cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ cần nghe lời tôi, không được nhiều chuyện nói năng lung tung, biết điều một chút, có thể không?"

Thạch Lỗi dường như hiểu được chuyện gì đã xảy ra, suy nghĩ một chút, liền nhếch môi lên, gật đầu: "Được, tôi đồng ý."

Lạc Mẫn nhanh chóng đem xe đến trước sòng bạc Empress, sau đó ôm vai Thạch Lỗi đi vào.

Đây là lần đầu tiên hắn mang một thiếu niên đến, khiến cho toàn bộ anh em ở đó đều kinh ngạc, vừa nhìn

người thiếu niên từ nãy đến giờ không dám ngẩng đầu lên vừa cung kính chào "Mẫn ca".

Lạc Mẫn mạnh mẽ gật đầu, rồi mang Thạch Lỗi đi tới văn phòng trên lầu hai.

Tôn Cạnh cũng rất ngạc nhiên, gần nửa ngày mới phản ứng. Nguyên lai cả hai vị đại ca đều thích đùa vui, nhưng quả thật cả hai đều là tám lạng nửa cân, sau này y cũng sẽ không cần vì Lạc Mẫn mà bất mãn nữa.

Suy nghĩ một hồi, y từ ngăn kéo lấy ra một xấp biên lai để lên bàn, hướng Lạc Mẫn nói: "Tất cả đều ở đây, tổng cộng là 500.000, lợi tức 5%, lãi sinh lãi, hiện tại cũng gần 1 triệu rồi."

Lạc Mẫn yên lặng lật từng tờ giấy xem, từng ngón tay giở mỗi tờ giấy mỏng, động tác đặc biệt ưu nhã.

Thạch Lỗi cũng dần đoán ra được, nhất thời khẩn trương, con mắt ngay lập tức chớp liên hồi nhìn hắn.

Lạc Mẫn xem xong, ngẩng đầu lên nhìn cậu: "Đây là tiền thiếu nợ của cha cậu, nhà của gia đình cậu bán ra cũng không đủ trả, không còn gì để khoán nợ, nên khó trách ông ấy bức cậu đến thế."

Vành mắt Thạch Lỗi đỏ lên, thiếu chút nữa rơi lệ.

Lạc Mẫn thoải mái nói: "Yên tâm đi, việc này cứ để tôi giải quyết."

Thạch Lỗi cảm kích gật đầu. Nhìn người thanh niên tuổi trẻ anh tuấn, khí chất cao quý, thái độ ôn hòa trước mắt, nếu như nhất định phải bán thân trả nợ, cậu tình nguyện đi theo người này.

Lúc này, ở dưới lầu có người dùng bộ đàm thông báo lên cho Tôn Cạnh "Cạnh ca, người nọ đã tới."

Tôn Cạnh bình tĩnh nói: "Đưa ông ta lên đây."

Một lát sau, cửa văn phòng mở ra, một người đàn ông trung niên đầu tóc rối bù ăn mặc lôi thôi lếch thếch bị đẩy vào.

Thạch Lỗi giật mình. Đây chính là cha của cậu.

Lạc Mẫn ngồi ở phía sau bàn lớn, thoải mái mà chỉ vào đống giấy tờ trên mặt bàn, mỉm cười nói: "Đây là biên lai mượn tiền của ông, phải không?"

Người đàn ông kia nhút nhát nhìn hắn một cái, rồi chậm rãi tiến lên nhìn, sau đó gật đầu.

Lạc Mẫn cầm lấy hợp đồng mua bán nhà ném vào ông: "Trả lại nhà cho ông."

Người đàn ông đó có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn hắn.

Lạc Mẫn thẳng thắn nói: "1 triệu đó tôi sẽ trả thay cho ông, nhưng con trai ông sẽ thuộc về tôi. Có ý kiến gì không?"

Hiện tại, dưới sự quản lý làm ăn của Chu Tự cùng Lạc Mẫn, phân hội Nam Cảng cung ứng tài sản vào hội càng ngày càng tăng, chỉ sòng bạc Empress mỗi năm tiền lời lên đến hơn 2 tỷ, cuối năm luận công để thưởng, Lý Nguyên tặng cho Lạc Mẫn hơn 30 triệu tiền lãi. Đối với địa vị Lạc Mẫn lúc này, 1 triệu bất quá cũng chỉ cần đơn giản một tiếng nói mà thôi.

Người đàn ông vừa nghe, quay đầu nhìn Thạch Lỗi đang đứng gọn trong một góc, trên mặt xuất hiện một nụ cười ám muội: "Hắc hắc, việc này • • • • • • việc này • • • • • • đại ca, dù nói như thế nào, con trai của tôi cũng là do tôi cực khổ nuôi đến 14 năm trời • • • • • • chẳng lẽ chỉ có giá trị nhiêu đó thôi sao?"

Lạc Mẫn nhìn ông cười khẩy.

Thạch Lỗi chán nản ngồi xuống, cả người run rẩy.

Người đàn ông kia nuốt nước bọt, bị tiền làm cho mờ mắt, đánh bạo nói: "Tôi có hỏi qua, nếu như thằng nhóc đó đến hộp đêm là MB, đêm đầu chắc chắn sẽ rất được giá. Người ta có nhìn qua nó, nói rằng có thể cho đến 100.000 đồng phí khai bao. Sau này cứ mỗi đêm đều tiếp khách, tính ra mỗi tháng có thể kiếm đến 300.000, nếu như gặp khách hào phóng, con số này chỉ sợ không nói hết. Cho nên • • • • • • việc này • • • • • • đại ca • • • • • • có thể đưa thêm được không?"

Thạch Lỗi nghe thấy như thế liền đan chặt hai lòng bàn tay vào nhau, rơi lệ.

Lạc Mẫn nghe xong, thản nhiên nói: "Nói không sai, bất quá, nhưng khoản tiền đó trong thời gian ngắn không thể trả đủ tiền ông đã mượn. Ông đừng quên ông đã ký biên lai mượn tiền lấy lãi, hiện tại mỗi ngày lấy lãi 50.000, nếu như hôm nay ông trả không hết nợ, 50.000 này ngày mai sẽ trở thành tiền vốn, lại sinh tiền lãi. Ông định bán con của mình mấy lần? Hay là • • • • • • ông có bao nhiêu đứa con?"

Thạch Lỗi cúi đầu, khóc không thành tiếng.

Người đàn ông kia có chút xấu hổ, cười nói: "Chỉ có một, chỉ có một • • • • • • đại ca, thêm chút nữa được không?"

Lạc Mẫn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cầm giấy tờ bán nhà trở về, hời hợt nói: "Như vậy đi, giấy tờ nhà sẽ chuyển thành tên của Thạch Lỗi, 1 triệu đó tôi sẽ trả cho ông, từng tháng … tôi sẽ chuyển cho ông thêm 50.000. Nếu như ông muốn tiếp tục đánh bạc, tất nhiên chúng tôi vô cùng hoan nghênh, tới cửa đều là khách, chúng tôi tuyệt đối không ngăn cản. Bất quá, nếu như ông tiếp tục mượn tiền của bọn cho vay

nặng lãi, bị chém chết, tôi cũng không quan tâm. Từ hôm nay trở đi, con trai ông và ông không còn quan hệ, cậu ta là người của tôi, ông hiểu chưa?"

Người đàn ông dường như trong lòng tính toán gì đó, sau cúi người, liên thanh nói: "Rõ, rõ, rõ, Thạch Lỗi có thể theo đại ca, thực sự là phúc phận của nó, mong rằng đại ca chiếu cố nó."

"Đó là điều hẳn nhiên." Lạc Mẫn quay đầu phân phó Tôn Cạnh. "Anh đi đi, dẫn ông ta đến chỗ văn phòng luật sự làm thủ tục, sau đó đem hết biên lai mượn nợ đốt, sau đem 50.000 đưa cho ông ta, ghi vào tài khoản của tôi."

Tôn Cạnh đáp ứng, liền mang người đàn ông đó đi.

Lạc Mẫn đứng dậy, ôm lấy Thạch Lỗi mặt đầy nước mắt.

Thạch Lỗi nhào vào lòng hắn, khóc thành tiếng.

Lạc Mẫn vỗ vai cậu, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, từ nay tôi sẽ chăm sóc cho cậu, cậu không còn phải lo lắng gì nữa, sẽ không còn bất kì ai có thể tổn thương đến cậu. Bất quá, bản thân cậu cũng cần phải kiên cường hơn nữa."

Thạch Lỗi khóc một lúc lâu, sau mới nén tiếng nấc, con mắt đã đỏ như hai quả đào.

Lạc Mẫn nhìn, không khỏi nở nụ cười: "Cậu nhìn hình dáng cậu lúc này xem, thật đáng thương. Thôi nào, chúng ta về thôi. Ngày mai tôi đưa cậu đến trường làm lại thủ tục nhập học, để cậu còn tiếp tục đi học nữa."

Thạch Lỗi gật đầu: "Cám ơn Mẫn ca."

Đến khi về tới nhà, Thạch Lỗi cũng đã mệt mỏi rã rời. Lạc Mẫn cho cậu đi ngủ xong, theo thói quen mà đi tắm sơ qua, rồi thay quần áo ở nhà, lúc này mới vào bếp nấu cơm.

Vừa nấu xong nước súp, chuông cửa liền vang lên.

Lạc Mẫn biết là ai, ngoại trừ người này ra, không ai không cho hay trước đã tự tiện đến tìm hắn.

Hắn tiến đến mở cửa, quả nhiên nhìn thấy Chu Tự đứng ở ngay cửa, liền mỉm cười nghiêng người, hỏi: "Tự ca, sao lại đến đây lúc này?"

Chu Tự thấy tóc hắn ướt sũng, hiển nhiên vừa tắm qua, trong lòng rất khó chịu. Bước chân vào nhà, y thuận miệng nói: "Nghe nói ở chỗ cậu có một thằng nhóc, nó đâu?"

Lạc Mẫn cũng thuận miệng đáp: “Đã mệt rồi, hiện đang ngủ trong phòng.”

“Mệt?” Chu Tự đưa tay bắt lấy người hắn kéo lại, ấn lên tường, hung dữ nhìn hắn. “Nghe nói thằng nhóc đó mới 14 tuổi, cậu giày vò thằng nhóc đó đến mức nào vậy? Không biết thương hoa tiếc ngọc sao?”

Lạc Mẫn ngẩn ra, lập tức lắc đầu, thoải mái mà cười nói: “Đó là chuyện đôi bên đều tình nguyện mà, thế nào lại gọi thành giày vò? Chỉ là cậu ấy còn quá nhỏ, cho nên lúc đầu vẫn chưa quen, sau này sẽ dần tiếp thu tốt hơn.”

“Hừ hừ, sau này?” Chu Tự nhẹ giọng nói lại, bỗng nhiên nghiêng đầu hôn lên môi hắn.

Nụ hôn kịch liệt qua đi, sắc mặt Lạc Mẫn ửng đỏ, hơi thở gấp, khoái cảm kéo tới trong người khiến toàn thân hắn căng thẳng.

Chu Tự thấy phản ứng của hắn rất thoả mãn, trêu chọc nói: “Có phải gần đây nhu cầu không được đáp ứng không?”

“Nào có.” Lạc Mẫn đưa tay đẩy y ra. “Dù có em cũng sẽ tự mình tìm người giải quyết.”

Chu Tự âm thầm cắn răng, thô lỗ kéo hắn vào phòng ngủ, vừa nhìn trên giường không ai ngủ, liền biết rõ thằng nhóc kia chắc chắn nằm ngủ ở phòng dành cho khách, trong lòng lúc này mới dễ chịu được một chút. Y lập tức đưa chân đá cửa đóng lại, đem Lạc Mẫn đặt lên giường, đè lên người hắn.

“Hừ, chỉ có một thằng nhóc con thì có ích lợi gì? Để cho tôi giúp cậu từ từ mà thỏa mãn.” Chu Tự bất mãn nói thầm, vừa đem quần áo của hắn cởi ra, vừa hôn lên môi hắn.

Rất nhanh, Lạc Mẫn liền như toàn thân nằm trong ngọn lửa, bị Chu Tự kịch liệt xông tới, run rẩy, xâm nhập tiến công hắn mãnh liệt như mưa rền gió dữ khiến cho hắn rùng mình choáng váng.

Đến tận khi màn đêm buông xuống, Chu Tự vẫn chưa chấm dứt.

HẾT PHẦN 05

Mục lục

PHẦN 06

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Từ khi Lạc Mẫn tới B quốc đến nay, chớp mắt đã qua 6 năm.

Thạch Lỗi cũng tốt nghiệp cao trung, trở thành một thiếu niên 18 tuổi. Lạc Mẫn vẫn như cũ chăm sóc cho cậu, không cho cha cậu quấy rầy. Cậu hiện tại càng thêm xinh đẹp phong độ, trong trường học được phong làm bạch mã hoàng tử của biết bao người, hầu như mỗi ngày đều có thư tình, thế nhưng trong lòng cậu chỉ có duy nhất hình bóng một người, đó chính là Lạc Mẫn.

Từ ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau, Lạc Mẫn đã hướng ra bên ngoài biểu thị cậu là người của hắn, cũng cố ý khiến cho người khác hiểu lầm rằng bọn họ đã sớm lên giường cùng nhau. Thế nhưng trên thực tế, Lạc Mẫn đối với cậu vô cùng nguyên tắc, cho tới bây giờ không có chạm qua cậu, ngay cả hôn cũng chưa từng.

Thạch Lỗi rất thông minh, cũng chưa bao giờ ở bên ngoài làm sáng tỏ chuyện này, trái lại đối với Lạc Mẫn càng thể hiện thái độ không muốn xa rời, hành động giữa hai người vô cùng thân thiết, càng nhìn càng thấy bọn họ giống y như bạn giường mỗi ngày cùng nhau. Những người trong hội dù vô ý hay có ý cũng tự nhiên bảo vệ cậu, không cho bất kì ai quấy rầy cậu.

Từ năm 16 tuổi, Thạch Lỗi càng lúc càng lớn mật mà hướng Lạc Mẫn biểu lộ tình cảm trong lòng, thế nhưng Lạc Mẫn lại ôn hòa nói với cậu: “Em giờ mới là vị thành niên, căn bản là chưa hiểu rõ thế nào là tình cảm, không cần gấp, cứ từ từ. Chờ đến khi em tốt nghiệp đại học, lúc đó em mới có thể biết chính xác bản thân mình muốn cái gì, lúc đó nghĩ tới chuyện tình cảm cũng tốt hơn mà.”

Nếu nói về mặt trình độ, Lạc Mẫn chỉ lớn hơn cậu 10 tuổi mà lại tựa như cha của cậu. Lúc hắn đi họp phụ huynh, nói về chuyện học tập của cậu vô cùng nghiêm túc, còn bàn về vấn đề giáo dục với thầy cô giáo của cậu nữa. Trên phương diện bài tập cùng bài vở, Lạc Mẫn dư sức phụ đạo cho cậu, bằng thạc sĩ MPA của hắn không phải là giả, dạy học cao trung là tuyệt đối có thể. Nhiều bạn học vô cùng ước ao được như cậu, thậm chí ngay cả thầy cô trong trường cũng đối với người thanh niên anh tuấn này ái mộ không ngớt. Thạch Lỗi mỗi lần bị Lạc Mẫn ôm trước mặt người khác, đều đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, trong lòng vừa có chút kiêu ngạo vừa có chút ngọt ngào.

Cậu cứ như vậy mà yêu hắn.

Thế nhưng, đến khi cậu tốt nghiệp cao trung, Lạc Mẫn không nói không rằng an bài cho cậu đi du học. Hắn hy vọng rằng người thiếu niên này sẽ thoát được ảnh hưởng của hắn, có thể tự do tự tại lựa chọn tương lai của chính mình.

Thạch Lỗi không hề phản đối. Cậu chỉ âm thầm hạ quyết tâm, nhất định nỗ lực học tập, tạo ra thành tựu, sau đó trở về theo đuổi Lạc Mẫn, cùng hắn bên nhau suốt đời.

Đến tận khi tiễn cậu lên máy bay, Chu Tự mới có thể thở dài một hơi.

Trong suốt mấy năm qua, nhìn thấy Lạc Mẫn đối với thằng nhóc đó tốt như vậy, trong lòng y vô cùng khó

chịu, nhưng trăm triệu lần không chịu thừa nhận là mình đang ghen. Y tuy rằng thay người tình không ngừng, nhưng luôn cảm thấy nhạt như nước ốc, liền nhanh chóng bỏ rơi người ta, chạy tới tìm Lạc Mẫn, hơn nữa vừa lên giường liền lập tức giày vò hắn, cho đến khi Lạc Mẫn sức cùng lực kiệt mới chịu ngừng.

Tốn nhiều thời gian như vậy, cuối cùng cái thằng nhóc kì đà ấy cũng ra đi, Chu Tự lúc này mới hài lòng, đem Lạc Mẫn để qua một bên, một lần nữa trở lại cuộc sống lãng tử đào hoa.

Chỉ là, y thế nào cũng không ngờ tới, những ngày tháng vui sướng như vậy mới qua được 4 tháng, em họ của Lạc Mẫn từ đâu nhảy ra.

Cậu A Ngạn đó cùng với Thạch Lỗi không cách nhiêu tuổi, lại không có quan hệ huyết thống cùng với Lạc Mẫn, nhất thời khiến y cảm thấy nguy hiểm, quyết định tiên hạ thủ vi cường, y nhanh tay hơn, chờ cho đến khi cậu ta yêu Lạc Mẫn, chính mình ra tay không phải là muộn rồi sao.

Chỉ là, kế hoạch còn chưa kịp thực thi, sóng to gió lớn liền từng đợt từng đợt tiến đến. Y tận mắt nhìn thấy sự chăm sóc cùng hành vi của Lạc Mẫn đối với Khúc Ngạn mang rất nhiều tình cảm, loại tình cảm này so với đối với Thạch Lỗi còn đặc biệt hơn nữa, càng khiến cho y bất an nhiều hơn.

Sau đó, việc "Trắc thí" cuối cùng y cũng không dám nói cho Lạc Mẫn biết. Nhìn Lạc Mẫn ôm Khúc Ngạn tái nhợt gầy yếu ra khỏi khách sạn, trong lòng y quả thật rất sợ. Y sợ Lạc Mẫn sẽ không chịu tha thứ cho y, càng sợ hắn sẽ rời khỏi y.

Lúc Lý Nguyên tới Nam Cảng, mang Khúc Ngạn đi, y cuối cùng cũng nói ra: "A Mẫn, chúng ta kết hôn đi."

Lạc Mẫn giật mình. Hắn chưa từng nghĩ rằng bản thân có hi vọng nào về chuyện tình cảm này. Chu Tự trời sinh lãng tử, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có ý định cải tà quy chính. Tình cảm của hắn không chỉ không thể biểu đạt, còn ẩn nhẫn rất nhiều, thậm chí còn giả việc cùng người khác lên giường, cố gắng bình ổn tâm trạng đè nén tình cảm.

Bọn họ ở cùng nhau 5 năm, hắn thật không nghĩ tới có một ngày Chu Tự sẽ cầu hôn hắn.

Chu Tự thừa dịp hắn đờ ra, dùng sức đẩy cửa, ôm chặt hắn vào lòng, trịnh trọng nói: "A Mẫn, anh thật sự nghiêm túc. Cuộc sống rất bấp bênh, cũng rất nguy hiểm, chúng ta hãy an ổn cùng một chỗ, trải qua cả cuộc đời bên nhau thật tốt được không?"

Lạc Mẫn dựa vào lòng ngực ấm áp của y, một lúc lâu không nói, bỗng nhiên rơi lệ.

Chu Tự cũng rất vui mừng, lập tức nói: "Như vậy đi, hôn lễ mà làm gấp quá cũng không tốt, chúng ta cứ đính hôn trước đi, sau đó chọn ngày tốt kết hôn, em thấy sao?"

Lạc Mẫn gật đầu.

Chu Tự bỗng nhiên nói: “Em có muốn thông báo cho cha mẹ em biết không?”

Lạc Mẫn bỗng nhiên buồn bã. Cha mẹ của hắn, vĩnh viễn cũng không có khả năng gặp lại nhau rồi.

Chu Tự cũng biết hắn thương tâm, từ khi Lạc Mẫn bước vào Nhật Nguyệt Hội, danh tiếng vang xa, cha mẹ hắn ở Malaysia cũng đều biết chuyện này, nhất thời giận dữ, gọi điện thoại lại đây muốn hắn rời khỏi xã hội đen, lập tức về nhà. Lạc Mẫn kiên trì không chịu. Cha hắn lập tức đăng báo nói rõ, cùng với hắn chính thức cắt đứt quan hệ cha con, trục xuất hắn ra khỏi Lạc gia. Lạc Mẫn giận dỗi, liền nhập quốc tịch B quốc.

Nhìn thần tình khổ sở của hắn, Chu Tự ôn nhu nói: “Kỳ thực có thể thừa dịp này cùng cha của em giải hòa, mặc kệ nói như thế nào, rốt cuộc cũng là cha con.”

Lạc Mẫn lắc đầu: “Cha em rất rất quật cường, trừ khi em rời tổ chức, trở lại cuộc sống bình thường, bằng không cha sẽ tuyệt không tha thứ đâu.”

Chu Tự không nói thêm gì nữa, càng thêm thương tiếc mà ôm lấy hắn. Y biết tình cảm của Lạc Mẫn đối với y, vì y không chỉ từ bỏ cả gia đình, hơn nữa còn mấy lần vì y mà vào sinh ra tử, đây thực sự là thứ tình cảm đánh đổi bằng cả sinh mạng cả cuộc sống, không phải tầm thường.

Lạc Mẫn đưa lời cầu hôn của y báo cáo lên thượng cấp.

Nhanh chóng, mệnh lệnh truyền đến, chính thức thông báo cho hắn, hắn chuyển tới Bộ Quốc An cục 19, trực tiếp nhận lệnh từ tổng bộ chỉ huy.

Những người thuộc cục này là nhân viên của Bộ tập hợp lại trên toàn thế giới, tất cả đều là nhân vật quan trọng, không chỉ không cần tiếp nhận nhiệm vụ, mà còn được cử thêm người bảo hộ an toàn cho bản thân, bởi vì an nguy của họ trực tiếp ảnh hưởng tình hình của Trung Quốc.

Mệnh lệnh đưa ra vừa đồng ý cho hắn cùng Chu Tự kết hôn, cũng muốn hắn chân thực mà làm bạn đời của Chu Tự. Theo sự phân tích của chuyên gia tình báo Bộ Quốc An, trong tương lai Chu Tự có khả năng sẽ kế nhiệm chức vị của Lý Nguyên lúc ông đương nhiệm vị trí tổng thống, như vậy Lạc Mẫn sẽ là “Bạn đời chính thức” của y, đối với việc bảo hộ con đường dầu mỏ trên biển của Trung Quốc vô cùng quan trọng.

Cho tới bây giờ Lạc Mẫn không nghĩ tới chuyện xa xôi như vậy, Bộ Quốc An cũng không có đem kết quả phân tích này nói cho hắn biết, nói hắn chỉ cần lúc thích hợp làm chuyện thích hợp là được.

Mệnh lệnh yêu cầu hắn chỉ được đính hôn với Chu Tự vào ngày 8/2, vào thời điểm đó yểm hộ Khúc Ngạn hành động.

Chu Tự đối hắn nói gì nghe nấy, ngày cứ thế mà quyết định.

Anh em trong Nhật Nguyệt Hội cũng có rất nhiều người lấy vợ rồi, nhưng chưa từng có ai chính thức tham dự hôn lễ của người trong hội, nhất là giữa hai thành viên cấp cao trong hội. Chu Tự cùng Lạc Mẫn được mọi người nói là một đôi kim đồng, bề ngoài hào nhoáng, suy nghĩ linh hoạt, thân thủ lại tốt, thật sự là trời đất tạo nên một đôi. Tuy rằng trong hội không ít người ái mộ bọn họ, nhưng ai cũng thừa nhận bọn họ thật sự rất xứng đôi.

Tin tức truyền ra, lễ vật cuồn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng đưa đến, đủ loại, nào là quà truyền thống đến súng ống rồi cả Porche (1), đủ loại, cái gì cần có đều có. Lúc nhận được lễ vật mà Khúc Ngạn phái người đưa tới, Lạc Mẫn rất thích, liền lấy ra mang. Chu Tự thấy hắn rốt cục tiếp nhận chuyện Khúc Ngạn cùng Lý Nguyên sống chung, cũng rất vui, liền đồng ý cùng hắn đeo đồng hồ đôi, rồi khen vài câu nói Khúc Ngạn có khiếu thẩm mĩ, y rất thích.

Nhanh chóng, ngày đính hôn của bọn họ cũng tới.

Đó là một đêm đầy tráng lệ và vui sướng, khắp nơi tràn ngập người. Lạc Mẫn bên cạnh Chu Tự, cùng y đi khắp nơi chào hỏi quan to hiển quý, tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người, cũng vì Chu Tự sắp đi vào chính giới mà tạo nền móng.

Khúc Ngạn cũng đến. Người thanh niên đơn bạc kia hình như đang chán chết mà đi chung quanh, dáng dấp tuy bình thường nhưng chất vẫn sạch sẽ thuần khiết. Lạc Mẫn càng nhớ tới lại càng đau lòng. Dù cho thế nào, cậu ấy vẫn là một thiếu niên, chỉ vì công tác mà phải cùng người mình không yêu lại từng cường bạo mình ngủ chung một giường, cố gắng đạt được tín nhiệm của người đó, thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn. Thấy Khúc Ngạn bình tĩnh như vậy, hắn thật sự là kính phục vô cùng.

Nghi thức đính hôn tiến hành thuận lợi. Ở trước mặt mọi người. Bọn họ trao đổi nhẫn, uống champagne, ôm chặt lấy nhau trong tiếng vỗ tay của nhiều người.

Chu Tự đối hắn nói: “A Mẫn, anh yêu em.”

Lạc Mẫn kích động nói: “Em cũng yêu anh.”

Đang chuẩn bị khai tiệc, một tiếng bạo tạc vang lên. Mọi người giật nảy mình. Không khỏi hai mặt nhìn nhau, không ít người muốn rời khỏi bữa tiệc, nhưng không dám mở miệng nói.

Lý Nguyên lập tức dặn dò người: “Đi ra ngoài xem, coi có chuyện gì xảy ra?”

Trong lúc hỗn loạn, Lạc Mẫn lặng lẽ rời khỏi nhà hàng.

Người đi đường bên ngoài tất cả đều hoảng hốt mà chạy trốn. Lạc Mẫn xen lẫn trong đám người leo lên xe, lập tức hối hả hướng tới bờ biển.

Hắn nhìn thấy Khúc Ngạn nhảy vào biển rộng, lập tức đem xe rời đi.

Tất cả dựa theo kế hoạch tiến hành, có người ngụy trang bọn cướp giữa phố xá sầm uất bắt người, hắn đuổi theo phía sau, bắn nhau kịch liệt, không để lộ điều gì.

Bởi vì tham gia nghi thức đính hôn, hắn không mang theo bất kì phương tiện thông tin nào, không thể báo cho Chu Tự biết.

Vì vậy, hắn một mình chiến đấu, rốt cuộc bị bọn cướp đó bắn trúng.

Chờ Chu Tự nghe thấy việc đó dẫn người chạy tới, thì hắn đã vô lực nằm trên ghế trong xe, máu đỏ nhuộm khắp bộ âu phục trắng.

Chu Tự quá sợ hãi, cẩn thận ôm hắn, đưa hắn đi bệnh viện.

Thanh âm Lạc Mẫn yếu ớt: "Tự ca, cứu A Ngạn • • • • • •"

Chu Tự lập tức nói: "Được, được, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ cứu A Ngạn."

Không lâu sau, Lý Nguyên nhận được điện thoại, bọn cướp cho ông nghe tiếng của Khúc Ngạn, Khúc Ngạn sợ hãi kêu lên: "Mẫn ca • • • • • • chú Nguyên • • • • • •"

Trái tim Lý Nguyên nhất thời nứt ra, vô cùng đau đớn. Ông trầm giọng nói "Các cậu muốn cái gì?"

Thanh âm bên kia vô cùng kiêu ngạo: "Rất đơn giản, 200.000.000 dolla Mỹ, cùng với 14 sòng bạc của Khê La cùng Nam Cảng."

Lý Nguyên giận dữ: "Biết mình đang nói cái gì không?"

"Biết chứ." Người bên kia cười nhạt. "Nhật Nguyệt Hội là bang phái lớn nhất B quốc, đừng nói nhiêu đó không có. Theo chúng tôi biết hình như tiểu bạch kiểm này là tâm can bảo bối của ông phải không? Ông nhẫn tâm nhìn nó cứ thế mà chết sao? Tôi có thể nói cho ông biết, chúng tôi chưa từng có ý định nuôi dưỡng con tin, nếu như ông không đáp ứng điều kiện của chúng tôi, chúng tôi sẽ tiền *** hậu sát, đem thằng nhãi này ném vào biển, đến lúc đó ông chờ cho người đến nhặt xác của thằng nhãi này đi."

Sau đó, nghe tiếp theo là tiếng quần áo bị xé nát, Khúc Ngạn kêu thảm thiết một tiếng, điện thoại liền cắt ngang.

Lý Nguyên hỏi người nghe lén: "Tra được phương hướng không?"

Tất cả đều lắc đầu: "Đối phương hình như sử dụng thiết bị phản Prensence, thời gian lại quá ngắn, chúng tôi tra không được."

Sắc mặt Lý Nguyên vô cùng tồi tệ. Trong 10 năm trở lại đây, không ai dám đụng tới ông. Tin tức bọn cướp này thực sự là nhanh nhẹn, tuy rằng ông vô cùng mê mẩn người thanh niên kia, thế nhưng thời gian cũng mới đây, ông cũng chưa từng mang Khúc Ngạn ra trước công cộng, người biết cậu ấy càng ít hơn, những người đó thế nào lại có thể bắt người chuẩn như thế?

Không lâu sau, tin tức Trịnh Tây Đồng cùng hai người lão đại của Ngũ Mai Bang tại Triều Giang Xuân ăn uống, kết quả bị người ám sát truyền đến chỗ ông. Lý Nguyên liền hiểu ra, vỗ mạnh bàn: "Thì ra là tên hỗn đản này bán đứng tôi."

Ngày thứ hai, Lạc Mẫn làm xong giải phẫu tại bệnh viện tỉnh lại, câu đầu tiên hắn nói với Chu Tự đang canh bên cạnh hắn: "A Ngạn đâu? Cứu được không?"

Chu Tự lắc đầu, thoải mái nói: "Em yên tâm đi, bọn cướp đã gọi điện tới, một mực cùng chú Nguyên nói điều kiện. Chú Nguyên cũng nghe thấy giọng của A Ngạn, chí ít chứng thực cậu ấy còn sống."

Lạc Mẫn có vẻ khó tin, vẫn ngơ ngác mà nhìn trần nhà, một lát mới nói: "Nếu như A Ngạn xảy ra chuyện gì, em ăn nói sao với dì đây? Nhà của em • • • • • • cũng sẽ không tha thứ cho em."

Chu Tự đau lòng nhẹ nhàng vuốt ve trán hắn: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, em trước hết cần dưỡng thương cho khỏe đã. Về phần cứu A Ngạn, chú Nguyên và anh nhất định sẽ nỗ lực."

Lạc Mẫn gật đầu, tinh thần có chút uể oải, dần dần ngủ.

Cuối cùng Khúc Ngạn cũng không được cứu ra, hiện trường cùng vật chứng được làm vô cùng hoàn mỹ, chuyên gia của cục cảnh sát sau khi kiểm tra tỉ mỉ, tuyên bố Khúc Ngạn tử vong, vụ án bắt cóc chấn động một thời kết thúc tại đó.

Lý Nguyên lúc này mới đến bệnh viện thăm Lạc Mẫn.

Ông có chút tiều tụy, cũng, làm cho người ta nhìn thấy vô cùng kinh ngạc.

Ông thật sự rất thích người thiếu niên bình thường kia, thật sự là khiến cho tất cả mọi người đều khó tin. Lúc trước, ông ở cùng Chu Tự đẹp như người trời cũng không lưu luyến đến vậy. Chẳng lẽ là bởi vì hiện tại ông đã già?

Nhìn Lạc Mẫn ánh mắt rưng rưng, Lý Nguyên thở dài, cúi đầu mà nói: "A Mẫn, cậu đừng thương tâm như vậy. Lần này không thể cứu được A Ngạn, bản thân tôi cũng rất áy náy. Vốn dĩ • • • • • • tôi thật sự muốn cùng A Ngạn sống vài năm với nhau • • • • • • Nói thật, càng ở chung với cậu ấy, tôi càng thích. Nếu như cậu ấy đồng ý, tôi thậm chí muốn cùng cậu ấy đi qua cuộc đời này. Thực sự là không nghĩ tới • • • • • • chuyện sẽ xảy ra như vậy • • • • • • "

Lạc Mẫn nằm ở trên giường, trong mắt mờ mịt, phảng phất như không nghe ông ấy nói gì.

Chu Tự đứng ở bên cạnh Lý Nguyên, lo lắng nhìn Lạc Mẫn, nhưng cũng cảm thấy hốt hoảng vì tâm tình của Lý Nguyên.Y không tưởng được người đàn ông cường ngạnh lãnh đạo bang xã hội đen gần nửa đời người này lại thật sự thích người thiếu niên rất đỗi bình thường kia.

Nghĩ như vậy, y nhịn không được đặt tay lên vai Lý Nguyên, an ủi ông đừng thương tâm nữa.

Lý Nguyên hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn y, bỗng nhiên lộ ra thần sắc mệt mỏi rã rời: "A Tự, chú Nguyên của cậu thật sự đã già rồi, không thể bình ổn như trước nữa rồi."

Chu Tự ôn hòa nói: "Chú Nguyên, chỉ là chú mệt mỏi quá thôi. Hiện tại chú còn chưa đến 50 mà, đây mới là lúc đàn ông trở nên thành thục mạnh mẽ, tương lai còn có rất nhiều người chờ chú, còn có chúng tôi ở trong hội nữa mà, sẽ cùng chú tiếp tục đi lên phía trước. Chú trước hết cứ nghỉ ngơi, tinh thần sẽ khôi phục thôi."

Lý Nguyên gật đầu, chậm rãi nói: "A Tự, trọng trách lãnh đạo Nhật Nguyệt Hội, tôi muốn giao cho cậu. Sau đó, tôi sẽ toàn lực phát triển tại chính giới, cậu cần phải quan tâm đến cả hai bên."

Chu Tự không thể nào nhảy nhót vui mừng, trầm mặc một hồi, mới kính cẩn mà nói: "Chỉ cần chú Nguyên tin tưởng, tôi nhất định tận lực."

Lý Nguyên thu lại tiếng thở dài, thoải mái ngẩng đầu lên nhìn y, lập tức kéo tay y, vỗ nhẹ nhẹ lên mu, mỉm cười nói: "Tôi đương nhiên tin cậu, nhất là cậu còn có A Mẫn bên cạnh. Cậu ấy vốn là MPA, hiện tại lại cùng cậu qua nhiều năm đến vậy, vào sinh ra tử, năng lực rõ như ban ngày, có hắn phụ trợ cậu, tôi tin tưởng tuyệt không vấn đề."

Chu Tự gật đầu cười.

Lý Nguyên như dỡ được gánh nặng, trên vai nhẹ đi, thắt lưng cũng thẳng lên. Ông đứng dậy, đưa tay xoa đầu Lạc Mẫn, thân thiết nói: "A Mẫn, phấn chấn lên, mau chóng dưỡng thương cho tốt. Cậu là anh họ của A Ngạn, hậu sự của cậu ấy đương nhiên là do tôi xử lý, bất quá cũng cần lấy ý kiến của cậu, nói chung đừng làm cho cậu ấy cảm thấy tủi thân."

Lạc Mẫn trầm mặc, hơi hơi gật đầu một cái.

Lý Nguyên xoay người vỗ vỗ Chu Tự. "Chăm sóc A Mẫn cho tốt." Lập tức đi ra cửa.

Chu Tự tiễn Lý Nguyên đi, sau đó mới trở lại phòng bệnh.

Sắc mặt Lạc Mẫn tái nhợt, trong mắt toát ra thần tình uể oải.

Chu Tự đau lòng mà đi tới chỗ hắn, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Chuyện A Ngạn là chuyện

không ai muốn. Sự tình đã xảy ra, em cũng đừng để lòng rồi thương tâm."

Qua một hồi lâu, Lạc Mẫn mới nói: "Em phải báo với dì biết."

Chu Tự ôn hòa mà nói: "Cục cảnh sát đã liên lạc qua cảnh sát Malaysia rồi, đã báo cho dì ấy biết. Dì ấy ngày mai sẽ tới Khê La, đến lo hậu sự của A Ngạn."

Lạc Mẫn sửng sốt chốc lát, ngơ ngác mà nói: "Em muốn ra sân bay đón dì."

Chu Tự nỗ lực khuyên bảo: "Không thể nào được. Thương thế của em còn chưa lành hẳn, anh đi đón là được."

Lạc Mẫn thở dài một tiếng: "Tự ca, em biết anh lo cho em, nhưng chuyện đi đón dì là chuyện quan trọng, em phải tự mình đi, nếu không sẽ không biết dì sẽ tức giận đến mức nào. Lúc A Ngạn còn sống dì không thích cậu ấy, hiện tại trong việc xử lý hậu sự, em cũng không muốn để dì tức giận, tránh cho A Ngạn chịu oan ức."

Chu Tự nghe xong, suy nghĩ một lát, bất đắc dĩ gật đầu: "Tốt, vậy anh đưa em đi."

Lạc Mẫn tựa trong lòng Chu Tự, chỉ có một ý niệm trong đầu, sau này, trong lòng hắn sẽ chỉ có mình y.

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn hạ dần xuống, không khí phiền muộn tràn ngập, trong lòng Lạc Mẫn cảm thấy trống rỗng. Hắn rốt cục chiếm được toàn bộ tình yêu của Chu Tự, nhưng tận sâu thẳm tâm hồn, dường như tồn tại một sự hiu quạnh vĩnh viễn khó có thể biến mất.

Hắn thở dài, giơ tay lên, ôm chặt Chu Tự.

HẾT PHẦN 06

Mục lục

(1) Porche:

PHẦN 07

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Tuyển cử nghị viên hội nghị Quốc dân bắt đầu từ ngày 20/02, trước đó, toàn bộ những người được đề cử tham gia tranh cử chức nghị viên đều bắt đầu hăng hái hành động, đọc diễn văn, tham gia các loại hoạt động, hướng cử tri trình bày ý tưởng chính trị của mình, hy vọng bọn họ sẽ bỏ một phiếu cho mình.

Toàn bộ thủ đô B quốc vô cùng náo nhiệt, trên đường, mái nhà, khắp nơi đều là hình chụp màu của những người được đề cử, báo, TV, internet cũng đề cập, tranh cãi đến những sự kiện liên quan, chuyên mục quảng cáo cũng dần hướng về sự kiện này, nhằm đi sâu vào cuộc sống của người dân.

Chu Tự cảm thấy mệt muốn chết đi được.

Trên thực tế, con đường đi tranh cử của y rất thuận lợi, bởi vì phía sau y có một nguồn tài chính hùng hậu, còn có rất nhiều người làm hậu thuẫn, đây toàn là những thứ mà những người được đề cử khác không thể so sánh được.

Các loại quảng cáo có liên quan đến y đều được phát rộng rãi khắp con đường từ thành thị đến nông thôn, trên báo là trang đầu tiên, TV thì là quảng cáo trong giờ vàng, thậm chí trên trang web chính phủ y cũng chiếm một vị trí tốt nhất, ngoài ra y còn quyên góp giúp quỹ: Cô nhi viện, viện dưỡng lão, bệnh viện, trường học … Thật sự là tiêu tiền như nước.

Hiện tại, những người trong Nhật Nguyệt Hội cũng hơn 100.000, còn có người nhà thân hữu, không dưới 1.000.000, họ chắc chắn sẽ bầu cho hội trưởng của mình, mà đa phần các công nhân của Nhật Nguyệt Hội đều là viên chức của các xí nghiệp lớn, chỉ có những người nào là CEO (1) của các tập đoàn tôn trọng quyền dân chủ như phương Tây thì chưa chắc sẽ bỏ phiếu cho y, nhưng còn lại hầu như các công nhân khác đều ủng hộ y, bởi vì Nhật Nguyệt Hội giúp bọn họ có nơi công tác cùng thu nhập ổn định, có được cơm no áo ấm, nuôi gia đình sống qua ngày, … nhiêu đây lý do cũng đủ rồi.

Tiếp tục phát huy, Chu Tự cùng Lạc Mẫn là một đôi "Hoàng kim bạn lữ" (2) mà bắt đầu hoạt động tranh cử khắp toàn quốc, một Chu Tự mỹ lệ đường hoàng cùng một Lạc Mẫn anh tuấn kín đáo khiến cho người khác nảy sinh cảm tình, quả thật là không đánh cũng thắng, đơn giản đưa tay nắm lấy được trái tim của người khác. Bọn họ đi đến chỗ nào, thì chỗ đó như được thông gió, khiến cho không khí vô cùng cuồng nhiệt, vô số phụ nữ nhào đến trước bọn họ, thanh niên thiếu nữ thì tựa như các fan hâm mộ thần tượng thay nhau giơ máy ảnh lên chụp, thậm chí còn đưa giấy đòi xin chữ ký.

Bọn họ đi đến cô nhi viên ôm lấy trả em, đến viện dưỡng lão thì cùng người già bắt tay, đến công đoàn phụ nữ thì an ủi xoa dịu những người phụ nữ phải trốn nhà đi vì bạo lực gia đình, đến bệnh viện thì nói chuyện cùng những bệnh nhân bệnh nan y hay người tàn tật, luôn luôn nói rằng hãy vì những người đã khuất mà cố gắng sống thật tốt.

Truyền thông tất nhiên là đi theo cùng với toàn bộ hành trình của hai người bọn họ, và hiển nhiên là những hình ảnh tin tức này cũng được đưa ra.

Đối lập với Chu Tự mang dung nhan mỹ lệ kinh tâm động phách, Lạc Mẫn luôn là một khuôn mặt tươi cười, ôn hòa khiến cho mọi người luôn cảm thấy thân thiết cùng thoải mái. Chính vì vậy mà mọi người thường hướng hắn mà kể khổ, đồng thời chuyện nào cũng có thể nhanh chóng được giải quyết thích đáng. Nhật Nguyệt Hội có rất nhiều tiền, gì mà tu sửa hệ thống cung cấp nước, gì mà tăng thêm nguồn cung ứng

điện, hoặc là mua thêm vài thiết bị cần thiết trong cuộc sống, đều là những thứ rất dễ dàng xử lý.

Trong toàn bộ quá trình tranh cử, đối thủ của bọn họ cũng không từ thủ đoạn mà công kích bọn họ. Thế nhưng thấy bọn họ ở phương diện nào cũng không thể chê được, bọn họ cũng chỉ có thể khuấy vào trong mặt quá khứ lúc bọn họ còn là xã hội đen mà tấn công. Với việc này, bọn họ tập hợp các nhà xã hội học, tâm lý học, những người truyền bá, chuyên gia mỹ học cùng cố vấn đoàn tranh cử cũng điều tra ra và nghiên cứu, vì bọn họ mà chuẩn bị sẵn các đáp án tốt nhất để đáp lại mấy vụ hoạch họe này.

Chu Tự khuôn mặt mang nụ cười, rất có phong độ, thoải mái, hài hước mà nói: " Tôi nhớ có một tác giả bán sách rất chạy viết thế này, hôn nhân như giới xã hội đen, người chưa vào giới thì chưa biết, người vào giới rồi thì không nói, bởi vậy chân tướng vĩnh viễn chẳng ai biết. Cho nên, cái gọi là xã hội đen, bất quá cũng là thứ huyễn hoặc mọi người tự dựng nên trong lòng mình, sau đó bị TV điện ảnh bẻ cong, khuyếch đại, rồi trở thành những thứ tưởng tượng, không thực tế. Đương nhiên, tựa như rất nhiều xí nghiệp đều có cơ mật thương nghiệp, Nhật Nguyệt Hội chúng tôi cũng có bí mật không thể công khai cho ngoại giới biết được, đây chỉ là phương thức phòng ngự hợp lý mà thôi, mong mọi người hiểu cho."

Nụ cười của Lạc Mẫn càng làm cho người ta cảm thấy như mùa xuân đến. Đối mặt những câu hỏi mang tính chất gây sự của một số phóng viên, hắn chỉ ôn hòa mà nói: "Cũng giống như tôi đã có bằng tiến sĩ MPA vẫn đồng ý gia nhập vào Nhật Nguyệt Hội, tất nhiên cũng là vì trong đó có cơ hội cho tôi phát triển. Mọi người cũng thấy rõ, các tổ chức kinh doanh của Nhật Nguyệt Hội chúng tôi phát triển không ngừng, gia tăng thêm cho nguồn GDP quốc gia, làm giảm lại tỉ lệ thất nghiệp, khiến cho thị trường kinh tế thêm phồn thịnh, giúp cho nhiều người có được mức sống tốt hơn. Huống hồ, việc đánh bạc tại quốc gia chúng ta là hợp pháp, chúng tôi cũng là theo luật mà kinh doanh, theo luật mà nộp thuế. Tuy nói là mở cửa, chúng tôi cũng tuyệt không buộc người khác bước vào, cũng như mở nhà hàng khách sạn như nhau, cũng là làm ăn mà thôi. Mà chúng tôi hằng năm đều hướng quốc gia giao nộp một khoản thuế rất lớn, cũng có thể nói là gián tiếp vì phúc lợi toàn dân mà cống hiến. Nếu như vì những điều chỉ trích không đúng về xã hội đen mà yêu cầu toàn bộ xí nghiệp của Nhật Nguyệt Hội đóng cửa, như vậy, không chỉ là tổng công ty trực thuộc mà còn có rất nhiều các các cơ sở chi nhánh cũng phải phá sản, chỉ trong một đêm hằng trăm người sẽ thất nghiệp. Những người này đều trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, đẩy bọn họ ra khỏi xã hội, chẳng khác nào tăng thêm gánh nặng quốc gia. Bởi vậy, tôi cho rằng, chỉ vì mục đích chính trị riêng của một số người, hoặc là để tự thỏa mãn ham muốn cá nhân của bản thân mà không màng đến trách nhiệm với xã hội tự tiện vu oan cho nugời khác, thậm chí là ép người khác phải bước vào tình huống nước sôi lửa bỏng, thật là một cách làm không thể chấp nhận được."

Bài phát biểu của hắn lập tức được sự hưởng ứng nhiệt liệt của rất nhiều công nhân của các cơ sở chi nhánh.

"Nói cũng đúng, mở sòng bạc không sai, chỉ có người đánh bạc mới sai. Tôi không đánh bạc, thì làm gì có ai dám bắt buộc tôi chứ."

"Mấy tên đó có ý gì đây? Muốn chúng ta thất nghiệp sao? Nếu như thật sự như vậy, chúng ta sẽ đi phá nát nhà của mấy tên đó."

"Quyết không thể tuyển người như vậy, bằng không những công ty nhỏ như chúng ta không phải bị bọn chúng bức tử sao?"

Vì vậy, đối thủ hướng bọn họ làm khó dễ, không những không thực hiện được, trái lại còn lọt vào sự phản

kích của bọn họ, khiến cho bản thân càng lâm vào tình huống khó khăn. Thế nhưng, bọn chúng cũng chưa từ bỏ ý đồ.

Không lâu sau đó, chuyện Chu Tự đã từng giết chết cha dượng của y vào khoảng thời gian niên thiếu bị đào móc trắng trợn.

Lúc này, Chu Tự không hề mở miệng nói gì.

Lạc Mẫn đối diện với phương tiện truyền thông xót xa mà nói: "Một đứa trẻ chỉ mới 14 tuổi bị cha dượng cậu cường bạo, ngược đãi, đến tận 2 năm, không thể nhịn được nữa mới quyết định phản kháng, lại bị tên cầm thú được gọi là cha dượng bắt trói lại lên giường giày xéo, hơn nữa là liên tục mấy ngày mấy đêm, hành vi phạm tội như vậy thật sự khiến người khác giận sôi gan. Đứa trẻ đó vì muốn trốn khỏi hoàn cảnh khủng bố cùng thống khổ này, mà ra tay giết chết tên tội phạm, tôi hoàn toàn ủng hộ hành vi này, dù cho là pháp luật cũng ủng hộ, đây gọi là phòng vệ. Tôi thật không hiểu nổi, vì sao lại có người nhất định phải vạch trần quá khứ đau thương thời niên thiếu của người khác như vậy? Là để đả kích sao? Nhưng một người thiếu niên mới 16 tuổi có thể vượt qua chuyện đó tự mình đứng lên, phấn đấu không ngừng, hôm nay bản thân y cũng đã trở thành một người kiên cường không thể khuất phục, sự đả kích này bất quá chỉ cho chúng ta thấy đối phương đê tiện xấu xa bao nhiêu, chứ tuyệt không tổn hao gì đến hình tượng của chúng tôi."

Cuộc nói chuyện này của hắn khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy đồng cảm, làm cho tất cả cử tri đồng loạt hướng đối thủ của bọn họ phỉ nhổ.

Lúc Chu Tự quay trở lại, thân người cao to đứng thẳng, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy trầm ổn cùng kiên nghị, càng làm tăng thêm cảm tình với mọi người, ngay cả truyền thông cũng không còn làm khó dễ, bắt đầu xuất hiện hiện tượng nghiêng về trạng thái một bên.

Trong tiếng ủng hộ của mọi người, bọn họ chiến thắng trở về.

Truyền thông cùng chuyên gia đều xem trọng hai người bọn họ, số phiếu dẫn đầu của bọn họ xem như đã định được kết cục.

Thế nhưng Chu Tự bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Làm người của công chúng, khiến cho mọi người phải nhìn đến, bản thân y cũng không cảm thấy khó chịu gì, dù sao từ nhỏ đến lớn y cũng đã quen được người khác chú ý. Thế nhưng giờ chân chính mà làm, y mới hiểu được, căn bản không như y tưởng tượng.

Bọn họ hiện tại có một cố vấn đoàn. Quần áo của bọn họ là do chuyên gia thời trang chọn, ngôn hành cử chỉ phải dựa theo chuyên gia lễ nghi chỉ đạo, nói chuyện thì có chuyên gia soạn sẵn bài phát biểu, hơn nữa còn phải trải qua nhiều lần huấn luyện nào là về giọng điệu, dáng cười, lên bổng xuống trầm. Dần dần, y cảm thấy mình chẳng khác gì một con rối.

Một tối, hai người bọn họ trên giường. Hiện tại chỉ có ở chỗ này, bọn họ mới có thể hoàn toàn thoát khỏi mấy tên chuyên gia cùng nhân viên công tác lúc nào cũng kè kè xuất hiện bên cạnh họ, khó lắm mới lấy lại được tự do.

Chu Tự ôm Lạc Mẫn, nhiệt tình mà hôn hắn, phát tiết hết tất cả phiền muộn mà những sự việc ban ngày đem lại. Đang trong lúc nhiệt tình, y bỗng nhiên căm giận nói: "Anh hiện tại chẳng khác gì con manơcanh của bọn chuyên gia thời trang, như tác phẩm ưng ý của bọn họ vậy."

Lạc Mẫn buồn cười, ôm chặt lấy y, vuốt ve nhẹ nhàng trên tấm lưng trần nhẵn nhụi của y, thoải mái nói: "Chính trị là vậy mà, mặt tiền của cửa hàng luôn rất được chú trọng. Cố gắng nhẫn nhịn một chút, sẽ mau tới ngày bầu phiếu thôi."

Chu Tự than thở, hai tay vòng quanh thắt lưng của hắn: "Nói thật. Anh ngày đêm đều phải cười, khuôn mặt lúc nào cũng phải rạng rỡ, hiện tại đối với em, anh ngay cả muốn cười cũng cười không nổi."

Lạc Mẫn càng nghe càng buồn cười, cũng không có khước từ, thuận theo tay của y mà quay người lại nằm sấp xuống.

Chu Tự biết hắn rất mệt, vì vậy vì hắn mà dùng một số phương thức để chăm sóc hắn, cho hắn nằm trên giường, cái gì cũng không cần làm. Y yêu thương mà hôn lên sau vai hắn, từ từ di chuyển xuống dưới, hôn qua thắt lưng cùng mông mang đường cong duyên dáng, đến tận hai chân thon dài của hắn.

Lạc Mẫn ôm gối đầu, từ từ nhắm hai mắt nhẹ nhàng mà thở dốc, hưởng thụ sự âu yếm của y.

Chu Tự nhẹ nhàng chậm chạp làm xong tất cả công phu, lúc này mới cố nén xung động không thể chờ của mình, đem dục vọng nóng rực của mình chậm rãi đưa vào thân thể hắn. Trong lúc luật động từ tốn có tiết tấu, y nghe được tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của Lạc Mẫn phát ra, nhất thời nhiệt huyết dâng lên, vui sướng mà cúi người ôm lấy hắn, phần eo bắt đầu dùng sức mà động, cùng hắn đi tới sự vui sướng cực lạc.

Lạc Mẫn nhanh chóng tan vào trong nhiệt tình nóng bỏng của y. Hắn thả lỏng thân thể, tùy ý để y lôi cuốn chính mình, lay động chính mình, tại cơn kích tình cuồn cuộn mà trôi dạt.

Cảm giác của bọn họ cứ như vậy mà hòa làm một, dường như cả người được thả tận lên không trung, lại dường như chìm vào đáy biển sâu. Thế giới bên ngoài cửa sổ trở nên trong sáng, nhưng bọn họ lại cảm thấy vô cùng xa xôi. Giờ khắc này, chỉ có thân thể đang ôm lấy bọn họ mới là thật, quyến luyến hai người bọn họ, như cơn chấn động đến tận tâm can, đưa bọn họ cuốn lên khoảng không trên trời, lại như đẩy vào cơn sóng cuộn, dẫn bọn họ đến biển rộng mù mịt, nhưng sức lực vẫn không hề suy giảm, cho bọn họ khoái cảm cường liệt, rồi bọn họ dần chìm vào trong hư không.

Trong cơn cao trào mạnh mẽ, Chu Tự hung hăng ôm chặt lấy hắn, thân thể không ngừng được mà run nhẹ lên, ý nghĩa chìm vào một mảng mê muội, rốt cục kêu ra thành tiếng.

Lạc Mẫn toàn thân bị xiết chặt, hàm răng cắn gối đầu, trong cơn kích thích cường liệt không ngừng duy trì

liên tục khiến thần trí không rõ, chỉ có thể cảm thấy thân thể bao trùm trên người mình nóng hổi như hỏa, cảm thấy hai tay như thiết, ôm chặt khiến người hắn mềm cả ra.

Cứ như vậy thật lâu, hai người chìm đắm trong tư vị còn sót lại, thân thể thỉnh thoảng sẽ có trận run nhẹ. Tuy là mùa đông, trong phòng có hệ thống sưởi, bọn họ đều là mồ hôi nhễ nhại. Ngoại trừ tiếng thở dốc, trong phòng không còn thanh âm gì khác, khiến cho không khí rất an tĩnh. Bọn họ vẫn dính chặt vào nhau, dường như không có ý định cử động, thiếu chút nữa cứ thế mà ngủ.

Rốt cục, Chu Tự di chuyển thân, nhẹ nhàng hôn lên đầu vai Lạc Mẫn, ghé vào tai hắn nói: "A Mẫn, chúng ta kết hôn đi."

Lạc Mẫn mơ mơ hồ hồ, căn bản không rõ y đang nói cái gì.

Chu Tự quay người hắn lại, đưa hắn ôm chặt lấy, lập lại lần nữa: "A Mẫn, chúng ta đính hôn cũng lâu rồi, có thể kết hôn không?"

Lạc Mẫn lúc này mới nghe rõ, cười gật đầu.

Chu Tự rất hài lòng, vừa cười vừa nói: "May là chúng ta cũng cách nhau không bao nhiêu tuổi, chờ anh già đi, em cũng không còn trẻ nữa, anh cũng không phải lo lắng nhiều việc thằng nhóc quỷ Thạch Lỗi kia sẽ chen ngang vào mà bắt em đi."

Lạc Mẫn xì một tiếng, cười ra tiếng: "Anh đó, luôn gây khó dễ cho cậu ấy."

Chu Tự tức giận nói: "Đó là lúc trước, anh lúc trước tuy là đào hoa, ngắm hoa hái cỏ rất nhiều, nhưng cũng không để lại phiền toái, một miếng lá cũng không để dính người. Em thì sao? Chỉ là nhặt được một thằng nhóc, chưa hề đụng vào nó, lại khiến nó tương tư. Thực sự là buồn cười."

Lạc Mẫn xê dịch đầu, gác trên đầu vai của y, cảm thấy rất thoải mái, lúc này mới nói: "Em luôn xem cậu ấy là em trai mình, anh cũng không cần lo lắng nhiều. Cậu ấy còn trẻ, tương lai còn dài, tất nhiên sẽ gặp người mà cậu ấy thật sự thích, lúc đó cũng sẽ không còn đi theo đuổi em nữa."

"Ừ." Chu Tự hôn lên mặt của hắn, ôn hòa nhã nhặn nói: "Kết hôn lần này, để cho tâm của mấy người đó chết hết một lượt đi."

Lạc Mẫn cũng thuận nói: "Được rồi, cứ nghe theo anh đi."

Chu Tự nói ra việc kết hôn, thật ra cũng có chút ý đồ, chính là nhân cơ hội này mà trốn một chút, hoãn lại hoạt động tranh cử khiến y uể oải cùng chán ghét này.

Những chuyên gia cố vấn vừa nghe, tất cả đều vỗ tay tán thành, lập tức chuẩn bị, muốn đem hôn lễ lần này

biến thành một cú chấn động trước ngày bầu phiếu.

Chu Tự nghe xong rất là bất mãn, nhưng cũng không có cách nào khác.

Lý Nguyên tất nhiên là đồng ý, còn tự tay đi mời các danh nhân trong thương giới cùng chính giới tại các quốc gia đến tham gia hôn lễ, còn mời chuyên gia phụ trách hôn lễ hoàng gia của Anh quốc đến tận đây chuẩn bị.

Hôn lễ dự định tiến hành vào ngày 16/02.

Các hãng truyền thông thậm chí còn cho thuê phi cơ trực thăng, chuẩn bị theo dõi phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình.

Tính ra hôn lễ lần này tiêu tốn đến khoảng mấy chục triệu, hoàn toàn có thể so sánh với hôn lễ của vương tử Đan Mạch cùng vương tử Tây Ban Nha cách đây không lâu. Chu Tự mặc lễ phục màu đen do thiết kế sư nổi tiếng nhất Âu Châu thiết kế, Lạc Mẫn là lễ phục màu trắng, đứng chung một chỗ, thật sự là khiến cho tất cả mọi người khen ngợi không ngớt.

Hai người tại tòa thị chính đầy hoa tươi màu trắng cùng hồng nhạt, nghe theo Cha xứ hỏi: "Dù cho bần cùng hay tật bệnh, cậu đồng ý vĩnh viễn cùng cậu ta một chỗ?"

Bọn họ kiên định mà nói: "Tôi đồng ý."

Cha xứ mỉm cười, trịnh trọng nói: "Tốt, tôi tuyên bố, các anh chính thức là bạn đời hợp pháp của nhau."

Chu Tự đem chiếc nhẫn nhẫn kim cương được thiết kế trang nhã, tinh xảo đeo lên tay Lạc Mẫn. Sau đó đưa tay ra để Lạc Mẫn đeo vào tay y. Hai người ôm nhau, hôn môi.

Khung cảnh vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

Khách quý ngồi phía dưới đa số đều là khách quý đến từ cả năm lục địa, nào là cựu tổng thống Úc, chủ tịch quốc hội Nghị Viện Nhật Bản, phó tổng thống Ấn Độ, phó tổng thống Hàn Quốc, vương tử Jordan, ngoài ra còn có không ít các phú hào đến từ các quốc gia. Sự tham gia của các quý khách trong hôn lễ của Chu Tự càng khiến cho việc tranh cử thuận lợi hơn, đồng thời khẳng định sự hòa bình sắp tới.

Trong tiếng vỗ tay của nhiều người, hai người bọn họ tay nắm tay đi ra toà thị chính.

Bên ngoài sân là rất nhiều người dân đến tham gia, cũng có nhiều người là công nhân viên chức làm trong công ty của Nhật Nguyệt Hội, còn có người trong hội, lúc này vừa thấy bọn họ đi ra, liền ầm ĩ hoan hô, tiếng cười, tiếng huýt sáo vang khắp trời.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, hướng mọi người bắt tay.

Qua một hồi lâu, bọn họ mới leo lên chiếc xe mui trần lộng lẫy, chậm rãi tiến vào đường phố Khê La, khán giả ven đường đều hướng hai người bọn họ mà vỗ tay. Trên mặt mọi người đều là nụ cười tươi, cho dù chỉ xem quá trình qua chiếc TV nhỏ trong xóm nghèo, cũng hiểu được dù cảnh sắc hoành tráng trong TV cách xa họ vô cùng nhưng nó sẽ tạo thêm sắc màu cho cuộc sống ảm đạm của họ.

Ban ngày hướng mọi người mỉm cười chào hỏi, sau lại mượn biệt thự của Lý Nguyên mở ra một bữa tiệc long trọng đã tất cả các khách quý.

Sau đó vài ngày, các phú hào từ các công ty của các quốc gia đến tham dự hôn lễ của bọn họ mới bắt đầu bàn đến công việc, nói về việc đầu tư, trực tiếp tạo cho dân chúng B quốc có cơ hội làm ăn phát triển. Truyền thông không ngừng theo dõi mà đưa tin.

Về phần có phải xã hội đen hay không, mọi người đã quên mất luôn rồi.

Cuối cùng cũng đã đến ngày bầu phiếu. Và hiển nhiên, Chu Tự cùng Diêu Diêu có số phiếu vượt xa các đối thủ khác, trở thành nghị viên hội nghị quốc dân.

Màn ảnh truyền thông vẫn theo sát y, từ lúc y cùng Lạc Mẫn trước lúc bầu phiếu, đến tận lúc bọn họ trở về văn phòng mình chờ kết quả.

Ngay lúc tin tức chính thức thông báo Chu Tự được tuyển cử thắng lợi trên màn hình lớn, toàn bộ chuyên gia cố vấn cùng nhân viên công tác trong văn phòng tất cả đều hoan hô. Bọn họ bắt tay, ôm, có người mở champagne, mọi người nâng chén chúc mừng.

Chu Tự cũng rất bình tĩnh, mỉm cười từ sofa đứng dậy, ôm chặt lấy Lạc Mẫn.

HẾT PHẦN 07

Mục lục

(1) CEO: Tổng giám đốc điều hành (tiếng Anh: Chief Executive Officer – CEO) hay tổng giám đốc là chức vụ điều hành cao nhất của một tập đoàn, công ty hay tổ chức, phụ trách tổng điều hành một tập đoàn, công ty, tổ chức hay một cơ quan.

Ở đây không chỉ là CEO mà bao hàm luôn các nhân viên cấp cao của một tổ chức.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB%95nggi%C3%A1m%C4%91%E1%BB%91c%C4%91i%E1%BB%81uh%C3%

(2) Hoàng kim bạn lữ: đôi bạn đời danh tiếng vang dội.

HẾT PHIÊN NGOẠI

34. Quyển 1 - Chương 33: Pn3 – Lời Chúc Phúc Từ Xa

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Áo Vận Thôn rộng lớn này có rất nhiều quán lẩu với đủ món ăn phong phú, buôn bán rất phát đạt.

Tết Âm lịch vừa qua không bao lâu, nhưng các quán xá cũng bắt đầu buôn bán trở lại, nhất là thanh niên, cũng không còn muốn ăn cơm tại nhà nữa, thường thường kêu gọi bạn bè cùng ra ngoài ăn uống.

Lăng Tử Hàn ngồi trong quán lẩu Kim Phù Dung, yên lặng chờ Lôi Hồng Phi. Tết âm lịch năm nay cậu không có nhiệm vụ, cho nên ở Bắc Kinh. Lôi Hồng Phi trong kỳ nghỉ đông cũng không có về, nói là học viện tổ chức cho bọn họ thực tập ở bên ngoài, đến tận tết âm lịch mới có thể liên lạc lại với cậu, nói là y có được khoảng thời gian nghỉ, sẽ về ở cùng với cậu.

Bữa ăn này là Lôi Hồng Phi đề nghị, nói là muốn ăn lẩu đến phát điên rồi.

Lăng Tử Hàn liền đặt bàn rồi đến đây chờ y.

Ở đây cùng với những quán ăn cao cấp khác cũng như nhau, trên tường ở mỗi bàn đều có một chiếc TV nhỏ, khách có thể tự mình chuyển kênh, lựa chọn tiết mục muốn xem. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Lăng Tử Hàn phải đợi Lôi Hồng Phi tới mới gọi món ăn, nhất thời không có gì làm, liền đưa tay nhấn nút, định xem một chút tin tức.

Rất nhanh chuyển đến kênh tin tức, bên trong đang đưa tin chuyên đề về hôn lễ long trọng của Chu Tự cùng Lạc Mẫn.

Lăng Tử Hàn nhìn chăm chú, khóe miệng nở nụ cười nhẹ, có vẻ rất khoái trá.

Thấy Chu Tự cùng Lạc Mẫn trao đổi nhẫn, sau đó ôm hôn, cậu cảm thấy rất hài lòng.

Tình cảm của Lạc Mẫn đối với Chu Tự cậu đã từng tận mắt thấy qua, cũng đã từng vì hắn mà lo lắng,

hiện tại mọi sự đều thành, rốt cục tình cảm này cũng đã được đền bù xứng đáng.

Biên tập viên có đến hai người, đều vừa cười vừa đọc tin, sử dụng toàn là từ ngữ tán dương, thuận tiện nói tới tương lai của Chu Tự trong chính giới nhất định sẽ phát triển.

Đang trong lúc cao hứng, bỗng nhiên có hai người khách uống say, bởi vì một chuyện nhỏ xảy ra tranh chấp, liền sử dụng quyền cước với nhau.

Nhất thời chỉ còn nghe được tiếng kêu sợ hãi của con gái, tiếng ghế ngã xuống đất, chén dĩa đũa bát bị rơi vỡ, ngoài ra còn có tiếng quát mắng cùng tiếng khuyên giải của phục vụ quán, cực kỳ hỗn loạn.

Lăng Tử Hàn không hề để ý tới, vẫn nhìn TV.

Đợi đến lúc Chu Tự cùng Lạc Mẫn đi ra toà thị chính, hướng mặt ra quần chúng phất tay, một bình rượu hướng thẳng cậu bay tới. Cậu cũng không hề nhìn, đưa tay cầm lấy thân bình, lập tức bình tĩnh đặt lên trên bàn, tiếp tục xem.

Chiến sự bên kia dường như càng lúc càng ác liệt, ngoài tiếng đánh nhau, còn có tiếng đồ vật bị đập vỡ, các khách khác hầu như đều đã chạy trước hết rồi.

Trên TV, Chu Tự cùng Lạc Mẫn ngồi ở trên xe hoa chậm rãi chuyển bánh, Lăng Tử Hàn tựa lưng vào ghế ngồi, vẫn nhìn dáng dấp thần thái phi dương của bọn họ.

Lúc này, phía sau cậu vang lên tiếng cười của Lôi Hồng Phi: "Chuyện gì xảy ra ở đây? Mưa bom bão đạn à?"

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn y một chút, thấy y da đen hơn trước do phơi nắng nhiều, nhưng thân thể nhìn lại thấy rắn chắc lại hơn một chút, liền nhún vai cười: "Ai biết? Hình như là uống say rồi đánh nhau."

Lôi Hồng Phi ngồi đối diện cậu, quay đầu nhìn TV, cười nói: "Chậc, khoa trương đến vậy, cũng là kết hôn mà thôi, cần gì phải thế."

Lăng Tử Hàn đá tên chuyên phá hỏng phong tình trước mặt, hỏi y: "Có muốn ăn ở chỗ này không?"

Lôi Hồng Phi ngồi, đưa người nhìn chung quanh, cười nói: "Tùy em, đổi cũng được, ăn ở đây cũng được, anh không để ý."

Lăng Tử Hàn tự nhiên cũng không đề cập nữa, nhìn ra chỗ đang có đánh nhau: "Hình như bọn họ cũng đánh xong rồi, chúng ta cứ ăn ở đây đi."

Lôi Hồng Phi lập tức gật đầu: "Được, ở đây hương vị cũng khá, anh thích." Nói xong, liền ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ.

Một nữ phục vụ nơm nớp lo sợ mà đi tới, hỏi bọn họ: "Tiên sinh, cần gì ạ?"

Lôi Hồng Phi vô cùng khí thế mà nói: "Tôi gọi món."

Nhân viên phục vụ gật đầu, lấy ra thực đơn, rồi chuẩn bị viết.

Lúc này, lại thêm một bình rượu bay tới, nhắm thẳng ngay đầu của nữ nhân viên.

Lôi Hồng Phi tay mắt lanh lẹ, một quyền đánh bật ra. Bình rượu bay đi, đụng mạnh vào tường, thủy tinh cùng rượu trong bình bay vỡ tứ tung.

Mặt cô gái sợ đến không còn chút máu, trong mắt đã có ánh nước.

Lôi Hồng Phi hoắc mắt đứng dậy, đi tới cái đoàn người hỗn chiến đằng kia, quát to: "Được rồi, dừng tay, nếu không tôi gọi cảnh sát."

Tuy rằng ngày thường y cao to, nhưng vẫn còn trẻ, cũng đang mặc quần áo bình thường, hoàn toàn không có sức uy hiếp. Những người đó nhìn y một cái, rồi không thèm để ý, tiếp tục cầm bình rượu đại chiến.

Quán lẩu tất nhiên không dám báo cảnh sát, sợ đắc tội bọn họ sau đó lỡ bọn họ vào trả thù thì sao. Ngay cả bảo vệ cũng bị thương không ít, đầu họ ai cũng bị thương chảy máu, chỉ biết né tránh, tự mình băng bó vết thương. Nhân viên phục vụ càng sợ hơn, sớm đã tránh xa. Những khách khác đều bỏ đi hết, chỉ còn bàn của Lăng Tử Hàn là có người.

Lôi Hồng Phi tức giận, một quyền đánh ra.

Lăng Tử Hàn lập tức kêu lên: "Hồng Phi."

Lôi Hồng Phi bỗng nhiên tỉnh giác. Đó một phần do thân phận được gọi là "Thái tử gia" của bọn họ, cho nên mọi chuyện càng phải cẩn thận, nếu không sẽ làm phiền đến cha của bọn họ, bị kẻ thù chính trị công kích, rơi vào thế bị động. Y luôn luôn dễ bị kích động, nhưng Lăng Tử Hàn luôn bình tĩnh, cho nên thường nhắc nhở y.

Lúc này vừa nghe tiếng gọi của Lăng Tử Hàn, Lôi Hồng Phi lập tức dừng tay, ngược lại lấy ra điện thoại, nhấn 110. Y nhanh chóng nói chuẩn xác ngắn gọn tình huống nơi này cùng địa chỉ cho bên kia, sau đó đi trở về chỗ ngồi.

Những người đó đều đang nhập tâm vào trận đấu, không hề để ý tới hành động của y.

Ba phút sau, cảnh sát liền tới. Bọn họ lập tức chế trụ hai bên đang ẩu đả, sau đó còng tay, chuẩn bị mang về cục cảnh sát.

Lúc này mới có người ý thức được chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên mắng to: "Con mẹ nó thằng nào báo cảnh sát, có tin tao chặt mày ra từng khúc không?"

Cảnh sát nổi giận quát: "Mày cũng quá kiêu ngạo rồi đó, trước mặt cảnh sát mà dám nói như vậy. Muốn chặt ai? Tao cho mày mượn đao, mày cứ thử đi."

Mặt khác có người lớn tiếng nói: "Đại ca, hơn phân nửa chắc chắn là người trong quán này báo, hừ, chúng nó cứ chờ mà xem."

Lôi Hồng Phi vừa nghe chịu không được nữa, đứng lên nói: "Là tôi báo 110, có ngon từ chặt tôi này."

Cảnh sát nhìn y, thấy y tuy rằng tuổi trẻ, cũng một thân chính khí, đều sinh thiện cảm với y, hướng y mỉm cười gật đầu. Mấy người cảnh sát đẩy mạnh mấy tên lỗ mãng đó, quát to: "Còn sức lực đến vậy sao? À? Hay là muốn vào chỗ bọn tao ngồi vài ngày? Dễ thôi, cơm trong ngục của tụi tao dư mà. Còn trẻ mà không lo học hành, thế nào đây? Muốn ra làm xã hội đen sao? Không muốn sống thọ phải không?"

Cái tên đó không thèm trả lời, chỉ hung hăng mà nhìn Lôi Hồng Phi.

Lôi Hồng Phi cười lạnh một tiếng: "Tôi học tại học viện Không quân, là phi công, có gan thì cứ tới tìm tôi. Mấy tên cặn bã như các người, một mình tôi cũng dư sức. Có muốn tôi đưa chứng minh nhân dân cho các người đi photo hay không? Để tránh cho các người tìm không được."

Mấy người cảnh sát nghe vậy đều nở nụ cười, lập tức đem bọn người đó ra ngoài.

Lăng Tử Hàn nhìn Lôi Hồng Phi uy phong lẫm liệt, không khỏi cười nói: "Được rồi, làm anh hùng xong rồi, giờ ăn được chưa?"

Lôi Hồng Phi buồn cười, lập tức trở nên cợt nhả: "Tất nhiên là ăn, anh đói chết rồi."

Nhân viên phục vụ nhanh chóng dọn dẹp lại quán, quản lý chạy tới, mỉm cười nhìn bọn họ nói lời cảm ơn, rồi biểu thị ý định mời khách.

Lôi Hồng Phi tùy tiện vung tay lên: "Không cần, mời gì chứ? Chúng tôi ăn trả tiền, không giống cái loại người vừa rồi."

Quản lý khách khí nói thêm vài câu, Lăng Tử Hàn ôn hòa nói: "Chúng tôi cũng không có làm gì, chú không cần để trong lòng, nếu không chúng tôi sẽ không ăn ở đây nữa."

Quản lý liên tục cảm ơn, lúc này mới lui ra, dặn dò nhân viên phục vụ chăm sóc bọn họ cho tốt.

Trong quán chỉ có bàn của bọn họ, cho nên món ăn mau chóng được bưng ra, nhất thời cả bàn đầy ắp thức ăn.

Lôi Hồng Phi nhìn thấy hơi nóng ngùn ngụt, cùng với hương thơm của nước lèo, trên bàn lại đầy thịt cá tươi, càng lúc càng đói bụng.

Lăng Tử Hàn cười lắc đầu, lập tức nghiêng đầu nhìn TV.

Chu Tự đang cùng Lạc Mẫn trong công viên tham gia một vũ hội ngoài trời, trên bãi cỏ xanh mướt, hai người nắm tay ôm nhau nhảy, trong vô cùng phóng khoáng.

Lôi Hồng Phi liếc mắt, bỗng nhiên mờ ám hỏi cậu: "Nếu đến lúc chúng ta kết hôn, em có muốn một nghi thức giống như vậy không?"

Lăng Tử Hàn nhìn y một chút, tỏ ý không nghe y hỏi cái gì.

Lôi Hồng Phi sờ sờ mũi, cười ha ha, cầm lấy chiếc đũa vớt đồ ăn trong nồi lẩu, miệng nói liên hồi: "Nào nào nào, ăn nhanh đi, anh đói bụng lắm rồi."

Lăng Tử Hàn lúc này mới chậm rãi cầm đũa bắt đầu ăn.

Trong miệng Lôi Hồng Phi nhét đầy thức ăn, nhưng vẫn muốn nói chuyện. Y vừa nhai vừa hàm hm hồ hồ mà nói: "Tử Hàn, đã mấy tháng rồi không gặp nhau, anh thực sự rất nhớ em."

Lăng Tử Hàn "Ừ" một tiếng, mỉm cười nhìn y một chút, lập tức để ý thấy bên ngoài có vài bông tuyết rơi, không khỏi nói nhẹ: "Ơ? Tuyết rơi."

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn ra bên ngoài, chẳng hề để ý nói: "Không sao, chúng ta ăn xong liền đến khách sạn đi."

Lăng Tử Hàn nhìn hoa tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ, nở nụ cười.

Bây giờ ở Miền Nam, là mùa xuân ấm áp.

Lạc Mẫn, tôi mong cuộc đời anh vĩnh viễn là mùa xuân.

Tôi ở nơi xa này chúc phúc cho anh.

HẾT PHIÊN NGOẠI

Mục lục

35. Quyển 1 - Chương 34: Pn4 – Lang Kỵ Trúc Mã Lai

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nhà trẻ Tuyết Anh cùng trường tiểu học Tuyết Anh, trung học Tuyết Anh tại Bắc Kinh, tất cả đều là trường học quan trọng trực thuộc Trung Ương, nằm tại giải đất tây nam ở Áo Vận Thôn, cách công viên Áo Vận không xa, kiến trúc bên trong đều lấy màu đỏ làm chủ đạo, xung quanh là cây xanh cùng sân cỏ rộng, nhìn qua đặc biệt bắt mắt, vô cùng xinh đẹp.

Ngày 01/09 là ngày khai giảng hằng năm, cũng là ngày học sinh lớp 1 nhập học. Ở đây so với trường học bình thường tất nhiên có điểm khác biệt, sáng sớm không ít xe chạy đến, những đứa trẻ từ trên xe xuống đều mang trên mặt nét hưng phấn, theo sau bọn trẻ đó là những công nhân viên chức, nhìn qua liền biết đó là cha mẹ của bọn trẻ. Bọn họ đi theo con mình vào trường, trên mặt là nụ cười quan tâm cùng nuông chiều.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, có một chiếc xe tư nhân bình thường tiến vào cổng trường, đỗ xe vào bãi đậu ở gần đó, cửa xe lập tức mở ra, từ bên trong có một cậu bé khoẻ mạnh khấu khỉnh xuống xe, tiếp sau đó là một đứa trẻ thanh tú. Cả hai đều mang cặp trên lưng, vẻ mặt rất hài lòng.

Cậu bé bước xuống trước cao hơn đứa trẻ kia nửa cái đầu, thân thiết ôm chặt lấy vai cậu, tươi cười nhìn vào trong xe nói: “Mẹ, mẹ về đi, để con đưa Tiểu Hàn đi báo danh.”

Đứa trẻ nhã nhặn cười nói: “Dì Tưởng, cám ơn dì, con cùng Hồng Phi có thể tự mình đi được rồi.” Tưởng Ngọc Lan lúc trẻ chỉ là một nhân viên công vụ bình thường của bộ Thông tin thành phố Bắc Kinh, nhưng Lôi Chấn lại công tác tại tổng bộ Quốc gia, bởi vậy con của bọn họ Lôi Hồng Phi vẫn có tư cách đến trường tiểu học Tuyết Anh để học. Bạn thân của bọn họ Lăng Nghị đã vào Bộ Quốc An công tác mấy năm nay, từ lâu uy danh truyền xa, còn được vinh danh “Quốc an đệ nhất dũng sĩ”, nhưng vợ của ông ấy cách đây không lâu bị phần tử khủng bố sát hại tàn nhẫn, cho nên ông quyết định để cho con trai của mình, Lăng

Tử Hàn mới năm tuổi, năm nay nhập học, nhưng lại không rảnh tự mình đưa cậu đến trường, cũng không muốn để trợ thủ của mình đưa đi, tránh bị người khác chú ý. Lôi Chấn cùng ông là bạn thân lâu năm, suy nghĩ cũng không khác gì ông, cho nên rất hiểu tâm trạng của ông, Lôi Hồng Phi cũng đã sớm nháo nhào đòi cùng đi học với Lăng Tử Hàn, tan học cả hai sẽ cùng ở chung trong ký túc xá tại trường. Tưởng Ngọc Lan dù sao đưa một đứa đi học cũng là đưa, đưa hai đứa cũng là đưa, cho nên sáng sớm hôm nay liền đi đón Lăng Tử Hàn, đưa hai đứa tới trường học.

Lúc này, bà bước xuống xe đem hai đứa trẻ ôm chặt vào lòng, thương yêu hỏi Lăng Tử Hàn: "Con đi một mình được không? Nếu không để dì đưa con vào lớp, cũng nhân tiện nói chuyện với thầy của con một chút."

"Không cần." Lăng Tử Hàn mỉm cười nói. "Con có thể tự đi, không cần thầy giáo đặc biệt quan tâm."

Lôi Hồng Phi tùy tiện mà nói: "Mẹ, không cần lo lắng, có con bảo vệ cậu ấy, ai cũng không dám khi dễ cậu ấy đâu. Hơn nữa, còn có Long Tiềm cùng Hải Dương mà." style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Tương Ngọc Lan trừng mắt nhìn y: "Học kỳ này con còn dám đánh nhau, xem mẹ có lột da con không."

Lôi Hồng Phi hình như không để lời hâm dọa của mẹ mình vào trong tai, cười ha ha: "Người khác không chọc con, con sẽ không đụng đến nó, nhưng nếu có người chọc con, con không thể nào như rùa đen rút đầu không phản kháng."

"Con ..." Tưởng Ngọc Lan quả thực bị đứa con nghịch ngợm này gây sự đến mức không còn cách nào dạy dỗ, không khỏi cắn răng nói: "Chuyện khác mẹ mặc kệ, dù sao quan trọng là con cần phải chăm sóc Tiểu Hàn cho tốt, nếu không xem mẹ xử lý con như thế nào."

"Đó là đương nhiên." Lôi Hồng Phi cầm lấy đôi tay của Lăng Tử Hàn, đứng thẳng lưng lên, tỏa ra bộ dáng khí khái anh hùng. "Tử Hàn là em trai thân thiết nhất của con, ai dám gây khó dễ cậu ấy, chính là gây khó dễ con."

Trên mặt Tương Ngọc Lan lộ ra nụ cười khen ngợi: "Tốt, như vậy là được rồi."

"Vâng, tạm biệt mẹ." Lôi Hồng Phi lập tức lôi kéo Lăng Tử Hàn xoay người chạy.

Tưởng Ngọc Lan thoả mãn mà nhìn bóng lưng con mình thẳng tắp chạy ào vào trong cửa trường học, lúc này mới lái xe rời đi.

Lôi Hồng Phi dừng lại bước chân, nhìn một chút phía sau, thấy mẹ đã rời khỏi, liền đối với Lăng Tử Hàn làm mặt quỷ, cười ha ha nói: "Mẹ của tôi đúng thật là dài dòng, sợ mẹ quá thôi!"

Lăng Tử Hàn dù không có tiếp nối theo sau lời của y, nhưng khóe môi bạc không nhịn được vẫn nhếch lên hiện ra nét cười.

Lôi Hồng Phi vươn người nhìn quanh. Trên tường của trường học có thể nhìn thấy rất nhiều máy vi tính hiển thị chữ, trong đó có một cái hiện lên dòng chữ "Nơi học sinh lớp một báo danh" cùng với một mũi tên chỉ hướng. Y liền kéo tay Lăng Tử Hàn, theo hướng mũi tên mà đi.

Báo danh cùng thủ tục học phí thì phụ huynh học sinh đều đã hoàn thành xong qua internet, phân tại lớp nào trường cũng đã thông báo qua trước cho phụ huynh. Lăng Tử Hàn tới đó cũng chỉ đơn giản là báo tên, rồi nhận sách giáo khoa, cố gắng đem hết những thứ đó đến lớp học.

Lôi Hồng Phi rất ra dáng anh trai, vừa giúp đỡ cậu xếp sách vở gọn gàng, thay Tử Hàn viết tên, bỏ vào cặp, rồi lại đưa cậu vào lớp 1/2.

Bên trong hầu như từng đưa trẻ đều có người lớn theo kèm để tìm chỗ ngồi cùng cất giữ đồ vật vào trong ngăn tủ, cho nên một "người lớn" nhỏ bé như Lôi Hồng Phi đặc biệt làm người khác chú ý.

Y nhanh chóng tìm thấy ngăn tủ có tên Lăng Tử Hàn, lập tức nói cho cậu: "Tất cả sách vở của cậu đều để ở đây, nếu có bài tập cần làm, thì đem quyển sách ấy về nhà, rõ chưa?"

Lăng Tử Hàn nhu thuận nghe xong, gật đầu: "Đã biết."

Mấy người lớn đứng chung quanh nhịn cười không được nói: "Các cháu là anh em à?"

"Đúng vậy." Lôi Hồng Phi kiêu ngạo mà ngước đầu lên. " Nó là em trai cháu."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, không có hé răng.

Lôi Hồng Phi lôi kéo cậu đến chiếc bàn học có dán tên cậu, nhìn cậu cười nói: "Cậu cứ ngồi ở đây học, lúc tan học tôi sẽ đến tìm cậu. Nếu có chuyện gì, cứ đến lớp 3/1 tìm tôi, tôi trên lầu 4."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu: "Được."

Lôi Hồng Phi đứng ở nơi đó, trái phải nhìn quét qua một vòng, lần lượt nhìn chằm chằm từng đứa trẻ trong lớp, sau đó mới chạy đi. Chính y còn chưa báo danh a.

Trong lớp này, xét theo tuổi mà nói, Lăng Tử Hàn đếm ngược thì đứng thứ mười, thế nhưng cậu so với những đứa trẻ khác lại cao thứ hai trong lớp, cho nên được ngồi ngay cuối. Hôm nay là ngày đầu tiên đến trường, mỗi đứa trẻ đều rất nghiêm túc, nỗ lực thích ứng với bầu không khí trường lớp, thời gian sau khi học xong ngoại trừ nhận biết sơ các đứa trẻ khác, cũng không có nói chuyện cùng nhau, bởi vậy thường vào ngày này, toàn bộ 31 đứa trẻ trong lớp đều xa lạ với nhau.

Hôm nay học Ngữ Văn, Toán học, tiếng Anh, Đạo Đức cùng Thể dục, kỳ thực cũng là để thầy cô nhìn mặt mà thôi, Ngữ Văn thì học 6 chữ cái, Toán học thì từ 0 – 9 mười chữ số Arab, tiếng Anh dạy 7 mẫu kí tự,

Thể dục cũng chỉ là tập đội hình đội ngũ. Bọn nhỏ nhìn qua đều là học hành nghiêm túc, chỉ có Lăng Tử Hàn có chút lơ đãng.

Cậu từ 2 tuổi đã bị cha mẹ nửa đùa nửa thật dạy rất nhiều thứ, cơ bản tiếng Anh cùng tiếng Pháp đối thoại đều được, chí ít có thể xem một số phim tài liệu bằng tiếng Anh cùng tiếng Pháp. Toán học cũng đã biết cộng trừ nhân chia, về phần thể năng cũng không phải là kém cỏi, hiện tại chương trình học của lớp 1 không khỏi khiến cậu cảm thấy có chút nhạt nhẽo, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Tuy rằng như vậy, trên mặt cậu vẫn luôn hiện ra nét nghiêm túc, không để cho thầy cô nhìn ra chút khác lạ nào.

Giờ ăn trưa, Lôi Hồng Phi chạy xuống lầu, trực tiếp nhắm thẳng lớp 1/2, vui vẻ kéo Lăng Tử Hàn vào căn tin. Bữa ăn trưa của bọn họ không khác tiệc đứng là bao nhiêu, thức ăn phong phú, dinh dưỡng phối hợp đặc biệt hợp lý. Lôi Hồng Phi cầm lấy một dĩa cơm cho Lăng Tử Hàn, hứng thú mà dẫn cậu đến bàn thức ăn nóng hổi, lấy cho cậu nhiều món ngon, tiện tay lấy thêm hai quả táo, lúc này mới cùng cậu và hai dĩa cơm đầy thức ăn nhiều màu sắc kiếm bàn ngồi xuống, mở miệng ăn.

Lúc này, Long Tiềm đang học lớp 6 cùng Trương Hải Dương học lớp 4 cũng bưng dĩa cơm đi tới bên bàn ngồi xuống, cười hì hì ngồi đối diện bọn họ, vừa ăn vừa quan tâm hỏi: “Thế nào, Tử Hàn? Ngày đầu tiên đến trường, đã quen chưa?”

Lăng Tử Hàn cười gật đầu.

Lôi Hồng Phi mạnh mẽ giơ lên nắm tay. “Có tôi làm chỗ dựa cho cậu ấy, tất nhiên là không thành vấn đề.”

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương nhìn tiểu quỷ đang ra dáng người lớn che chở Lăng Tử Hàn, nhịn không được cười ra tiếng.

“Thôi đi, Hồng Phi, cái này giống đang tìm lý do để đánh nhau hơn đó.” Long Tiềm cười lắc đầu. “Coi chừng mẹ mày lột da mày đó.”

Trương Hải Dương cũng cười: “Đúng vậy, chính là việc mày có đánh nhau hay không cũng không được liên lụy Tử Hàn.”

Lôi Hồng Phi miệng ngậm một tràn thức ăn, trên mặt tràn đầy ý mặc kệ bọn họ. Múc thêm một muỗng cơm đầy, y liền quay qua nhìn dĩa cơm của Lăng Tử Hàn, thấy cậu ăn rất nhã nhặn, liền đưa tay huých cậu một cái: “Tử Hàn, ăn nhiều chút, ăn cho no, nếu không tan học sẽ đói bụng. Cậu đừng nghe hai người họ gây xích mích ly gián, mất khẩu vị.”

Lăng Tử Hàn “Uhm” Một tiếng, động tác cũng nhanh hơn một chút.

Long Tiềm quan tâm nhìn cậu, cười nói: “Tử Hàn đừng sợ, có chuyện gì cứ tìm bọn anh, bọn anh sẽ không

để ai gây khó dễ cho em." Cậu bé này năm nay bất quá cũng mới 12 tuổi, nhưng cũng ra dáng thiếu niên, lúc này lại nghiêm túc mà nói ra những lời này, nhất thời khiến cho những đứa trẻ khác ngồi chung quanh có cảm giác an toàn có thể dựa vào.

Trương Hải Dương liên tục gật đầu, tràn ngập thân thiết mà nói: "Tử Hàn, em nhỏ tuổi, rất có khả năng sẽ có người bắt nạt em, em đừng sợ, bọn anh nhất định sẽ làm chỗ dựa cho em. Người khác không dám nói, chứ ông ba của bọn anh lúc nào cũng bắt bọn anh nào là đứng tấn, luyện võ, cho nên đánh nhau là dư sức."

Kỳ thực cha mẹ của bọn họ năm nay cao lắm cũng hơn 30, nhưng từ trong miệng bọn họ nói ra toàn bộ biến thành " ông ba, bà mẹ", mỗi lần nghe vậy Lăng Tử Hàn đều thấy buồn cười.

Lôi Hồng Phi cao hứng bừng bừng mà nện vào bàn một cái: "Đúng vậy, đúng vậy, Tử Hàn, nói ra cũng là cậu tốt số, cha của cậu không bắt cậu học mấy cái võ này, sáng sớm cũng có thể ngủ nhiều một chút."

Trương Hải Dương cười khúc khích: "Biết mày là con quỷ lười chắc chắn chịu không nổi mà, ông ba bà mẹ của mày cũng thật là lợi hại."

"Mấy cái đó có là gì?" Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý. "Tôi không phải là không chịu nổi, chỉ sợ người không chịu nổi là anh đó. Cha của anh cũng không phải là người hiền lành gì cho cam."

Long Tiềm cũng không có ý hùa theo bọn họ, chỉ là thân thiết nhìn Lăng Tử Hàn, cười nói với cậu là ăn nhiều thêm một chút.

Trên thực tế, mẹ của Lăng Tử Hàn tuy rằng đã qua đời hơn hai tháng, thế nhưng cậu hoàn toàn không biết, Lăng Nghị chỉ nói với con trai mình, là mẹ cậu đi công tác, sau lại sinh bệnh, tạm thời chưa về, Lăng Tử Hàn tất nhiên là tin cha mình, cho nên cũng không biểu hiện gì khác, vẫn sống rất vui vẻ. Trong bốn người bọn họ, chỉ có Long Tiềm ra dáng người lớn, cũng nhận thức được nhiều hơn so với bọn họ, ngay khi cha mẹ của y biết tin Lăng phu nhân mất, liền nghiêm túc căn dặn y, trong trường học nhất định phải chăm sóc thật tốt Lăng Tử Hàn, ngàn vạn lần không được để cậu chịu tổn thương gì. Cho nên, Long Tiềm lúc này đối Lăng Tử Hàn không chỉ đặc biệt quan tâm, trong ánh mắt cũng có sự thương tiếc sâu sắc.

Bọn họ cơm nước xong, đem dĩa cơm trả về chỗ cũ, cùng nhau ra khỏi căn tin. Lôi Hồng Phi tinh thần hăng hái bừng bừng nói: "Tôi không muốn ngủ, chúng ta lên mạng chơi trò chơi đi."

"Không được, Tử Hàn phải nghỉ ngơi." Long Tiềm lập tức chối bỏ. "Mày cho là ai cũng như mày, giống hệt Lỗ Trí Thâm (1) à?"

"Đúng vậy đúng vậy." Trương Hải Dương cười ha ha. "Tử Hàn, đừng để ý đến y, anh đưa em về ký túc xá. Cố gắng ngủ thật ngon, buổi chiều còn học tiếp."

Lôi Hồng Phi nghe xong, liền cũng không kiên trì, lập tức ôm vai Lăng Tử Hàn, hứng thú mà hướng ký túc xá đi đến.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) Lỗ Trí Thâm: Lỗ Trí Thâm , biệt hiệu là Hoa Hòa Thượng ( ) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Lỗ Trí Thâm là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, một trong 36 Thiên Cang Tinh, sao Thiên Cô Tinh.

Ông có sức khỏe cường tráng, nhổ bật gốc dương liễu ở trước chùa Trấn Quốc.

Nói chung, sức trâu!!:)

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%97Tr%C3%ADTh%C3%A2m

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ký túc xá của trường tiểu học Tuyết Anh có đầy đủ tiện nghi, cảnh vật chung quanh lại xinh đẹp, mỗi đứa trẻ đều có một giường riêng, để những đứa trẻ ấy sau bữa ăn trưa có thể ngủ một chút, sau giờ ngủ trưa mới tan học về nhà. Có một số học sinh mà cha mẹ phải công tác trường kỳ, liền gởi gắm con mình tại trường, đến lúc nghỉ định kỳ mới tới đón. Đương nhiên, những vấn đề này tất nhiên có thu phí, phụ huynh cũng cam tâm tình nguyện bỏ tiền túi ra.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng chạy tới bảng thông báo ngay hành lang của khu đại sảnh ký túc xá dò ra được phòng nghỉ của Lăng Tử Hàn, liền kéo cậu đến phòng thứ hai bên trái trên lầu một. Vừa tới cửa, bên trong bỗng nhiên có một tiếng động lớn. Cửa phòng vừa mở thì có một con vật nhỏ màu trắng từ trong phòng nhảy ra, hướng thẳng ngực của Lăng Tử Hàn.

Lôi Hồng Phi nhanh tay chụp lấy, rồi để trước mắt nhìn mình cho kỹ. Đây là một con mèo con màu trắng. Lôi Hồng Phi cầm ngay cổ của con mèo, giơ cao lên, lớn tiếng nói: "Ám khí này của ai vậy hả? Muốn hại người à?"

"Là của em … của em …" Ngay cửa ký túc xá vang lên tiếng nói rụt rè của một học sinh lớp một.

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương đi sau bọn họ, lúc này cũng trông thấy cậu học sinh nhỏ kia. Cậu bé ấy lo lắng nhìn con mèo trên tay của Lôi Hồng Phi, con mèo ấy kêu lên một tiếng thảm thiết, khiến cậu bé ấy cũng muốn khóc.

Lôi Hồng Phi chưa kịp nghe đầu đuôi liền lập tức khiển trách: "Đây là trường học, cậu cho đây là nhà của cậu sao? Là mèo của cậu sao? Tên gì? Còn cậu tên gì?"

Y hỏi liên thanh như đang bắn súng, không đầu không đuôi, Long Tiềm cùng Trương Hải Dương nghe vậy cũng không nhịn được cười, thế nhưng cậu bé kia cũng không suy nghĩ nhiều, hỏi gì nói nấy, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: "Lâm Lâm là do em mang đến, em tên Lưu Ký, em biết nơi đây là trường học, là do em sai, em không nên mang nó theo, nhưng em sợ rằng nó ở nhà một mình sẽ buồn, cho nên … Đại ca ca, anh trả Lâm Lâm lại cho em được không, em hứa sau này … sẽ không bao giờ mang nó đến trường nữa."

"Lâm Lâm? Là con mèo này sao?" Lôi Hồng Phi cau mày nhìn con mèo trên tay, liếc mắt một cái, liền đưa tay quăng con mèo đi, trả lại cho chủ nhân của nó.

Lưu Ký không hề chuẩn bị gì, nên không chụp kịp, con mèo rơi bịch xuống đất, lập tức kêu "Meow" một tiếng, nghe thật thê thảm. Nước mắt Lưu Ký chợt rơi xuống.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng cúi người ôm lấy con mèo nhỏ, đưa tới trước mặt Lưu Ký, nhẹ nhàng nói: "Trả cậu nè, đừng khóc."

Lưu Ký nhìn cậu một cái, thấy vẻ mặt hiền hòa của cậu, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút, cúi đầu nói: "Cám ơn anh." Sau đưa nhanh chóng đưa tay nhận con mèo.

"Cái gì mà anh chứ?" Lôi Hồng Phi cười nhạt. "Cậu đừng thấy cậu ấy cao hơn cậu, coi thế chứ cậu ấy nhỏ hơn cậu đó. Động chút là khóc, cậu có thật là con trai không vậy?"

Thấy y lên mặt cụ non mà dạy dỗ mình, nước mắt Lưu Ký lại rớt xuống. Con mèo nhỏ trong tay cậu bé dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn của chủ nhân mình, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng, liếm liếm tay cậu bé.

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương thấy Lôi Hồng Phi ỷ mình là học sinh lớp 3 ăn hiếp học sinh lớp 1, cũng không tốt cho lắm, đang định ngăn y lại, thì ngay sau lưng bọn họ vang lên một thanh âm nghe như vô cùng tức giận: "Ỷ lớn hiếp nhỏ, xấu hổ thật."

Lưu Ký như thấy được cứu tinh, vừa mừng vừa sợ mà kêu lên: "Hồ ly ca ca."

Không có ít học sinh vây quanh bọn họ, lúc này đều quay đầu nhìn lại. Đứng bên ngoài là một nam sinh, cao xấp xỉ với Lôi Hồng Phi, Trương Hải Dương, bộ dáng nho nhã lịch sự. Thấy mọi người liền né qua một bên nhường đường, y liền bước lên.

Lưu Ký lập tức đến bên người y cọ cọ, khuôn mặt tràn ngập thê lương giờ đã có chút màu sắc.

Nam sinh kia thoải mái mà vỗ vỗ vai cậu bé: "Đừng sợ, nơi này là trường học, không phải chỗ riêng của ai kia, sao để tên đó xưng vương xưng bá được."

“Hừ, câu này là nói cho tôi nghe chứ gì?” Lôi Hồng Phi bước lên đứng ngay trước mặt y.

Rất nhiều người đều biết y là ai. Y tên gọi Nhạc Quang, giống Long Tiềm, là học sinh lớp 6, là một họa sĩ tương lai, từng được khen ngợi tại rất nhiều cuộc thi vẽ. Có người nói y rất thông minh lanh lợi, nên còn có biệt hiệu là “Tiểu hồ ly”.

Lôi Hồng Phi tuy rằng mới lên lớp 3, nhưng dựa theo thành tích hai năm trước mà nói y có sức học không đồng đều. Khoa học tự nhiên cực kỳ ưu tú trong khi khoa học xã hội thì dở tệ. Thế nên đối với loại hình học sinh ưu tú văn vẻ như Nhạc Quang không thích lắm. Lúc này, y nói mấy câu khiêu khích, chuẩn bị nếu nói không được thì dùng nắm tay.

Long Tiềm đã nhìn ra, lập tức nhanh chóng nắm lấy vai Lôi Hồng Phi, chưa đợi Nhạc Quang nói gì, liền quay đầu nói với Trương Hải Dương: “Ai, hai ngày nay hình như trên TV có chiếu Tiếu Ngạo Giang Hồ (1) .”

Trương Hải Dương từ nhỏ lớn lên cùng với y, cho nên tâm ý tương thông, lập tức theo phụ họa: “Đúng vậy, hình như đêm qua Lệnh Hồ Xung (2) có nói một câu y như vậy.”

“Thế nhưng, người diễn viên hôm qua nói câu này khí thế vẫn còn kém lắm.” Long Tiềm cười lạnh một tiếng. “Hôm nay nghe câu này mới ra dáng đại hiệp nè.”

“Em cũng thấy vậy.” Trương Hải Dương cười ha ha. “Đạo diễn tuyển sai diễn viên rồi, ở đây mới có người thích hợp đóng phim.”

Lời vừa nói ra, mấy đứa trẻ đứng xung quanh nghe thấy lập tức cười, còn Lôi Hồng Phi nghe vậy cười còn dữ dội hơn, tiếng ha ha vang đi rất xa.

“Các cậu …” Nhạc Quang bị bọn họ châm chọc khiêu khích khiến cho tức giận đến nghẹn lời, tay liền nắm chặt lại.

Lưu Ký nhanh chóng kéo áo y, nhỏ giọng nói: “Hồ ly ca ca, quên đi.”

Đang trong thế giằng co, bên ngoài liền vang lên một thanh âm uy nghiêm: “Chuyện gì vậy? Buổi trưa không về phòng ký túc xá nghỉ ngơi, đứng cả đám ở đây làm gì?”

Tất cả học sinh đều quay đầu lại nhìn, ngay cửa là một người đàn ông khuôn mặt nghiêm trang, dường như đang tức giận nhìn chằm chằm vào mấy người đứng giữa. Có người cũng biết ông, ông ấy là thầy dạy Ngữ Văn Phí Thủy. Trường học này phân ra làm ba nhóm, nhóm thầy cô đầu tiên dạy lớp 1 và 2, nhóm thứ hai dạy lớp 3 và 4, nhóm giáo viên còn lại dạy lớp 5 và 6, phân đoạn giáo dục như vậy để dạy dỗ cũng đạt kết quả cao hơn.

Những giáo viên chuyên môn sẽ làm chủ nhiệm lớp 1, sang năm chuyển lên lớp 2, rồi lại quay xuống lớp 1.

Hiện tại, Phí Thủy là chủ nhiệm lớp Lăng Tử Hàn, mà năm trước, ông đã từng chủ nhiệm lớp Lôi Hồng Phi, cho nên đối với đứa học sinh bướng bỉnh tinh nghịch này biết rất rõ, cũng là đứa học sinh khiến ông đau đầu nhất.

Mấy đứa trẻ vừa nhìn thấy thầy giáo tới, liền quay đầu bỏ đi, trở về ký túc xá của mình.

Lôi Hồng Phi với ông thầy này đã đấu tranh lâu rồi, lúc này cũng không muốn giao thủ nữa, liền cầm tay Lăng Tử Hàn đưa vào ký túc xá, nói cậu ngủ cho thật ngon, liền cùng Long Tiềm, Trương Hải Dương đi về.

Nhạc Quang cũng không nói gì, vội vã giúp đỡ Lưu Ký đem con mèo nhỏ giấu sau lưng, để khỏi bị giáo viên nói này nói nọ, sau đó cũng đi.

Phí Thủy tự nhiên biết mấy đứa nhóc này đang diễn trò, nhưng hôm nay cũng là ngày đầu tiên nhập học, ông cũng không muốn quá mức nghiêm khắc, liền đi ra ngoài. Đợi cho mấy đứa học sinh lớp khác ra khỏi ký túc xá, ông mới chậm rãi đi đến ký túc xá của Lăng Tử Hàn, nhìn chung quanh một chút, sau đó kéo chăn đang đắp của Lăng Tử Hàn lại cho ngay ngắn, lúc này mới đóng cửa đi khỏi khu ký túc xá.

Buổi chiều là tiết Mỹ Thuật, Âm Nhạc cùng một tiếng Vi Tính căn bản, sau đó liền tan học.

Lôi Hồng Phi vô cùng cao hứng lôi kéo Lăng Tử Hàn leo lên xe của Tưởng Ngọc Lan, dọc theo đường đi thao thao bất tuyệt hỏi chuyện trong lớp của Lăng Tử Hàn, Lăng Tử Hàn cũng rất vui vẻ, cái gì cũng nói.

Tưởng Ngọc Lan nhìn kính chiếu hậu thấy khuôn mặt hai đứa trẻ tràn đầy vui vẻ, trong lòng liền thở dài.

Vốn Tưởng Ngọc Lan muốn đưa Lăng Tử Hàn đến nhà bà, thứ nhất là có thể chơi cùng Lôi Hồng Phi, thứ hai là có thể ăn uống cho đầy đủ. Lăng Nghị gần đây cứ tăng ca suốt, chỉ sợ không có thời gian chăm sóc cho con trai mình, bọn họ đều lo lắng Lăng Tử Hàn còn nhỏ như vậy cứ tiếp tục thế sẽ cảm thấy buồn khi ở nhà một mình. Thế nhưng, Lăng Tử Hàn kiên trì nhất định về nhà, nói là muốn điện thoại nói chuyện cùng với mẹ. Tưởng Ngọc Lan đương nhiên biết "cú điện thoại" này là từ đâu mà tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt đầy hứng khởi của Lăng Tử Hàn, chỉ có thể cười rồi đưa cậu về nhà.

Lôi Hồng Phi ầm ĩ nhất định không chịu về nhà, chạy theo Lăng Tử Hàn lên trên lầu. Tưởng Ngọc Lan đối với tính cách của con trai mình cũng quá rành nên không ngăn cản gì, để cho y tự do.

Lăng Tử Hàn dùng vân tay của mình mở khóa, cùng Lôi Hồng Phi vào căn nhà hai phòng của mình. Cậu buông cặp xuống, chạy vào trong phòng, mở chiếc máy vi tính lớn như một quyển sách đặt trên tường.

Lôi Hồng Phi hăng hái bừng bừng kéo một cái ghế tới ngồi sát bên cạnh cậu, cùng cậu quỳ trên ghế để có thể nhìn rõ màn hình vi tính trên tường.

Lăng Tử Hàn điều chỉnh đến hệ thống kết nối trò chuyện, lại nhìn đồng hồ, kiên nhẫn chờ điện thoại của mẹ gọi tới.

Lôi Hồng Phi ngồi một chút liền thấy chán, cùng cậu thương lượng: "Bằng không, chúng ta vừa chơi trò chơi vừa chờ."

"Không!" Lăng Tử Hàn liên tục lắc đầu. "Mẹ của tôi ở một chỗ rất xa, lỡ như chúng ta chơi trò chơi, mẹ gọi tới không kết nối được thì sao?"

Lôi Hồng Phi đối với máy vi tính cũng mù mờ, lúc này suy nghĩ thấy cậu nói cũng có lý, lập tức nói: "Được, chúng ta không chơi, để cho dì gọi tới nói chuyện xong mới chơi."

Không lâu sau, máy vi tính liền vang lên một tiếng nhạc rất êm tai, Lăng Tử Hàn mừng rỡ: "Là mẹ gọi!" Cùng lúc đó liền đưa tay chạm vào màn hình, ấn vào nút "Trò chuyện".

Màn hình biến đổi, trên màn hình liền xuất hiện một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, cười nói: "Con trai, hôm nay khai giảng, cảm giác thế nào?"

"Mẹ!" Lăng Tử Hàn cả người nhào lên màn hình, cười đến vui vẻ. "Trường học rất tốt, thầy giáo, bạn học đều rất tốt, nhưng mà giáo trình thì hơi đơn giản. Mẹ, con thật sự phải học lớp 1 sao?"

Người phụ nữ ấy nhàn nhã ngồi trước bàn, nhìn vào màn hình đối diện, phía sau lưng là bức tường bằng kim loại, bà mặc một chiếc áo lông màu xanh nhạt, trong tay cầm một chén trà bằng gốm, nụ cười tươi đến chói lọi. "Vậy sao, con trai mẹ thấy chương trình học dễ, vậy càng tốt chứ sao. Thế nhưng, nếu thật sự con muốn nhảy lớp, vậy con nói chuyện với cha con thử xem, mẹ cũng không thể tự quyết định được." Thanh âm của bà thanh thúy ôn nhu, nghe thật đặc biệt thoải mái.

"Dạ, được!" Lăng Tử Hàn nhu thuận gật đầu nhẹ. "Chờ cha đã trở về, con sẽ nói cho cha nghe."

Lôi Hồng Phi hiếu kỳ hỏi: "Dì Tiết, dì đang ở đâu vậy?"

"Dì đang ở Nam Phi, có việc cần làm ở đây." Người phụ nữ nhìn về phía y. "Hồng Phi, năm nay con lên lớp 3 phải không?"

"Đúng vậy!" Lôi Hồng Phi sờ sờ đầu, có chút xấu hổ. "Dì Tiết, thành tích học tiếng Anh của con luôn kém, chờ dì trở về, dạy kèm thêm cho con được không?"

"Được!" Người phụ nữ vui vẻ gật đầu. "Con cùng Tử Hàn hiện tại đang học cùng nhau, trong trường nhờ con chăm sóc nó nhiều một chút."

"Đó là tất nhiên!" Lôi Hồng Phi hăng hái. "Dì cứ yên tâm, có con ở đây, sẽ không ai ăn hiếp được Tử Hàn."

"Vậy là tốt rồi!" Người phụ nữ mỉm cười nhìn Lăng Tử Hàn. "Con trai, ở nhà phải nghe lời cha, cố gắng học hành, biết không?"

"Dạ!" Lăng Tử Hàn nhanh chóng gật đầu đáp ứng. "Mẹ, mẹ chừng nào thì về? Lần trước cha nói mẹ bị bệnh, hiện tại mẹ khỏe chưa?"

"Khỏe rồi, cũng chỉ là cảm mạo bình thường thôi, uống thuốc là sẽ hết." Người phụ nữ nhìn Lăng Tử Hàn với ánh mắt rất dịu dàng, tràn ngập yêu thương. "Tử Hàn, mẹ còn khoảng mấy tháng nữa mới về, con phải một mình tự chăm sóc bản thân thật tốt. Mỗi ngày mẹ sẽ gọi điện cho con, mỗi ngày đều gửi bưu kiện cho con."

"Dạ!" Lăng Tử Hàn nhịn chốc lát, rốt cuộc nhịn không được, có chút làm nũng mà nói. "Mẹ, con nhớ mẹ!"

"Con trai, mẹ cũng nhớ con!" Thanh âm của người phụ nữ có chút nghiêm trang. "Mẹ không ở bên cạnh, con phải ngoan. Con đã lớn, đi học cũng tốt, ở nhà cũng được, quan trọng là phải ngoan."

"Dạ, con biết!" Lăng Tử Hàn cố sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy sự nghiêm túc. "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ ngoan."

"Được, mẹ rất yên tâm!" Người phụ nữ nói chuyện thêm vài câu với hai đứa trẻ, sau đó mới cúp máy.

Lăng Tử Hàn lưu luyến không rời nhìn hình ảnh mẹ mình biến mất trên màn hình, lúc này mới hưng phấn mà nói với Lôi Hồng Phi. "Tôi cho anh xem hình chụp của mẹ tôi gửi."

Lôi Hồng Phi đương nhiên cũng thấy rất hứng thú, liền nhìn Lăng Tử Hàn đem bưu kiện mà mẹ cậu gửi tới mở ra, lấy ra một xấp hình ảnh chụp cảnh ở Phi Châu, thỉnh thoảng lại mở miệng líu lo không ngừng khen ngợi cảnh vật.

Hai người chơi đến sau giờ cơm, nhận được điện thoại của Lăng Nghị, nói với Lăng Tử Hàn, cơm đã chuẩn bị xong, hai người bọn họ cứ tự nhiên lấy ra ăn, ông còn phải tăng ca, khuya mới về.

Cái gì mà cơm đã chuẩn bị sẵn, bất quá cũng là dựa vào tính năng chế biến theo yêu cầu của bếp điện tử mà làm, Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi cũng không soi mói gì, chạy đến nhà bếp đem cơm nước lấy ra, vừa xem phim hoạt hình vừa ăn, cảm thấy rất vui vẻ.

Chơi đến mệt, Lôi Hồng Phi gọi điện thoại nói cha mẹ biết, rồi leo lên giường Lăng Tử Hàn, hai đứa trẻ cùng ôm nhau ngủ.

Đến tận đêm khuya, Lăng Nghị mệt mỏi trở về nhà, đầu tiên là bước vào phòng con trai.

Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi cùng nhau ngủ giữa gối chăn sặc sỡ sắc màu, cái nào trên đó cũng có hình hoạt họa, nhìn qua vô cùng dễ thương. Trong phòng rất yên tĩnh, đầu giường là một ngọn đèn ngủ tỏa ánh sáng nhu hòa, khiến cho toàn bộ căn phòng màu xanh nhạt rất ấm áp và an toàn.

Lăng Nghị vô thanh vô tức mà đứng ở bên giường, say sưa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình. Khuôn mặt tinh xảo thanh tú này quả thật rất giống vợ ông.

Người phụ nữ xinh đẹp, thông minh cùng nhiệt huyết đó, lúc rời khỏi thế giới này còn chưa đến 30 …

Nghĩ như vậy, con người rắn rỏi nổi tiếng khắp nơi đó lẳng lặng mà rơi lệ.

Việc vợ ông qua đời ông vẫn không biết nói như thế nào cho con trai hiểu. Chuyện này đối với ông là một đả kích lớn, khiến ông gần như không gượng dậy nổi. Nếu như không phải thượng cấp, đồng nghiệp cùng bạn thân dùng hết sức quan tâm cùng ủng hộ, chỉ sợ lúc này đây ông không chống đỡ được đến giờ này. Thế nhưng, con trai ông còn nhỏ như vậy, lại ngây thơ hồn nhiên như vậy, ông làm thế nào nói cái tin tàn khốc như vậy cho nó đây? Bởi vậy ông chỉ có thể lừa cậu, dùng khoa học kỹ thuật, rồi nhờ chuyên gia vi tính giúp đỡ, đem âm thanh cùng hình tượng ôn tồn của chính mình chuyển hoán thành vợ ông, sau đó cùng con trai trò chuyện, tựa như chính hai mẹ con đang nói chuyện. Lăng Tử Hàn dù rất thông minh thì cũng còn nhỏ, không biết sử dụng hệ thống Prensence để truy tìm địa điểm của đối phương, cũng chưa phân biệt được thật giả từ màn hình máy vi tính, chỉ là đơn thuần nhìn thấy mẹ mình liền nhảy nhót vui mừng. Mỗi khi trên màn hình thấy ánh mắt mừng rỡ cùng tràn đầy mong mỏi của con trai, ông liền cảm thấy trong ngực từng cơn đau nhức, thậm chí hai mắt không biết lúc nào đều đẫm lệ.

Lúc này, ông nhìn con trai mình thật lâu, trong mắt tràn ngập thương tiếc cùng áy náy. Thật lâu sau, ông cúi người xuống, nhẹ nhàng đem chiếc chăn mà con trai cùng Lôi Hồng Phi đá văng ra đắp lại cẩn thận, lúc này mới tắt đèn trên đầu giường, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

(1) Tiếu ngạo giang hồ (chữ Hán giản thể: , chính thể: , latin hóa: xiào ào jiāng hú), tiếng Anh: The Smiling, Proud Wanderer, hoặc State of Divinity) là một tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung, lần đầu tiên được phát hành trên Minh báo vào năm 1967. Tiêu đề "Tiếu ngạo giang hồ" được đặt theo một bản nhạc cầm tiêu hợp tấu đóng vai trò trung tâm của tác phẩm. Tiếu ngạo giang hồ được coi là một trong những tiểu thuyết đặc sắc nhất của tác giả.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%BFung%E1%BA%A1ogiangh%E1%BB%93

(2) Lệnh Hồ Xung (, Lìnghú Chōng) là tên một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung, xuất hiện trong bộ tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ. Lệnh Hồ Xung có sở trường sử dụng kiếm thuật với bí kíp Độc cô cửu kiếm và là một trong những nhân vật được nhiều người yêu thích nhất trong các nhân vật chính trong các tiểu thuyết của nhà văn Kim Dung.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%87nhH%E1%BB%93Xung

PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mỗi ngày đến trường đối với Lăng Tử Hàn là một niềm vui, bởi vì có rất nhiều bạn nhỏ cùng chơi khiến cậu cảm thấy rất vui. Nhưng bài học thì quả thật rất chán, may là Lăng Nghị có cho cậu một số bài tập riêng, cậu liền lén trong giờ học mà lấy ra làm một số bài toán, hay là xem vài bài đọc tiếng Anh. Cậu ngồi ở cuối dãy, cho nên thầy cô cũng không phát hiện. Cậu vốn tướng mạo thanh tú, cử chỉ nhã nhặn, lại rất thông minh, cho nên giáo viên cũng tập trung vào những đứa nhỏ bướng bỉnh, căn bản không nghĩ tới đứa trẻ này bằng mặt mà không bằng lòng, hoàn toàn không hề nghe họ giảng bài.

Chương trình học của lớp 1 khối tiểu học hầu như không hề biến đổi gì trong 50 năm trở lại đây, tuy rằng sách giáo khoa đã nhiều lần chỉnh sửa, nhưng Ngữ Văn vẫn là bắt đầu từ ghép vần, sau đó thì đến các nét chấm, gạch, phẩy, cuối cùng mới dạy đến các chữ Hán giản đơn. Khi bọn họ hoàn thành xong phần ghép vần, Lăng Tử Hàn cũng đã nhận biết được hơn ba nghìn chữ Hán, cho nên có thể đọc được tiểu thuyết.

Trong lúc đó, Lôi Hồng Phi vẫn đối với Lăng Tử Hàn trước sau như một, vô cùng nhiệt tình quan tâm chăm sóc cậu. Trừ lần đó ra, y cũng không quên gây sự, đánh nhau, hầu như tháng nào cũng phải viết bản kiểm điểm, chuyện này thường thường làm y khổ não không thôi.

Lăng Tử Hàn tận mắt thấy y đi gây sự với người ta. Đó là lúc đi đụng phải Nhạc Quang, sau đó ầm ĩ đổ thừa rằng do Nhạc Quang cố ý đụng y, xô đẩy qua lại không chịu ngừng. Nhạc Quang cũng không tỏ ra yếu kém, chỉ trích y là người đụng trước. Hai người nói qua nói lại một hồi lại sử dụng nắm đấm.

Lôi Hồng Phi tuy rằng so với Nhạc Quang nhỏ hơn ba tuổi, nhưng kĩ thuật đánh nhau cũng không phải tầm thường, Nhạc Quang là một học trò trí thức, chưa đánh nhau qua bao giờ, qua một hai cái đấm bắt đầu rơi vào thế hạ phong. Đợi lúc giáo viên chủ nhiệm Lý chạy tới, liền đem hai đứa nhỏ đứa trên đè đứa dưới nằm trên mặt đất tách ra, thái dương cùng bên má của Nhạc Quang đều sưng lên, khuỷu tay bị rách miếng da, khiến y ôm chặt cánh tay, cứ liên tục rên rỉ.

Vẻ mặt Lôi Hồng Phi tỏ rõ sự xem thường, hừ hừ mà liếc Nhạc Quang. Lăng Tử Hàn chạy tới bên cạnh Lôi Hồng Phi, quan tâm nhìn mặt y một chút, lại kéo tay y, nhẹ giọng hỏi: “Anh có bị thương không?”

“Không có.” Lôi Hồng Phi nắm lấy tay cậu, khí khái anh hùng mà ngẩng đầu lên. “Tên đó chỉ là một tên ngốc biết vẽ tranh, làm sao đánh thắng được tôi.”

Thầy Lý nghe được những lời này của y, nhất thời giận tím mặt: “Lôi Hồng Phi, em vi phạm nội quy trường học, còn không nhận lỗi sai của mình, làm sao lại như thế được. Em từ nay phải nhận thức lại mới được, ngày mai nộp bản kiểm điểm, không được ít hơn 800 chữ, phải viết tay, không được dùng máy vi tính đánh máy. Nếu như không nhận lỗi sai của mình bằng bài cảm nhận, thầy nhất định sẽ nói lên cho hiệu trưởng xử phạt.”

Lôi Hồng Phi đưa tay chỉ thẳng vào Nhạc Quang: “Anh ta cũng vi phạm nội quy như em, có phải cũng cần viết bản kiểm điểm không?”

"Lôi Hồng Phi, thái độ này của em là ý gì hả?" Thầy Lý giận dữ. "Đừng tưởng rằng cha em thuộc bộ Quốc Phòng thì chúng tôi không dám đụng tới em. Em là em, cha em là cha em, em đừng nghĩ rằng dựa vào thân thế của cha em thì có thể hoành hành ngang ngược. Nói cho em biết, không có được đâu."

Lôi Hồng Phi vừa nghe, hai hàng chân mày liền chau lại, chuẩn bị mở miệng nói lại.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng cầm tay y ngăn lại, lập tức tao nhã nói: "Thầy Lý, Lôi Hồng Phi đánh bạn, là do anh ấy sai, thế nhưng, chuyện này cùng với quan hệ cha con của anh ấy không hề có liên quan gì."

Thầy Lý nhất thời nghẹn lời, đưa mắt nhìn đứa nhỏ trước mặt mình, trong phút chốc không nhớ được đứa nhỏ này là ai. Toàn bộ học sinh trong trường nhiều như vậy, ông tất nhiên là không thể nhớ được hết tất cả, Lôi Hồng Phi vốn dĩ có tiếng là vua đánh nhau, cho nên ông mới có thể biết rõ như vậy, còn với Lăng Tử Hàn thật đúng là không có ấn tượng gì.

Xem đứa nhỏ này một bộ dáng ngoan ngoãn, ông cũng không dám thô lỗ, vẻ mặt ôn hoà hỏi thăm: "Em thuộc lớp nào? Tên gì vậy?"

Lăng Tử Hàn vừa muốn trả lời, Lôi Hồng Phi đưa tay kéo cậu ra phía sau y tỏ ý muốn bảo vệ, cảnh giác nhìn thầy Lý: "Cậu ấy không phạm lỗi gì hết, không liên quan đến cậu ấy."

Thầy Lý thấy y tỏ ra thần tình như vậy liền nở nụ cười, sự tức giận cũng vì vậy mà giảm hơn phân nửa, hướng y phất phất tay: "Thầy có nói em ấy phạm lỗi gì đâu, chẳng lẽ thầy giáo không được hỏi tên học sinh của mình hay sao? Được rồi, vào học rồi, em đi đi, nhớ kỹ ngày mai nộp bản kiểm điểm đó."

"Vâng!" Lôi Hồng Phi kéo Lăng Tử Hàn xoay người bỏ chạy.

Đợi chạy ra được một khoảng, y mới đứng lại, quay đầu lại nhìn một chút. Chỉ thấy thầy Lý đang quan tâm mà hỏi Nhạc Quang, chung quanh cũng không có ai, lúc này mới thở dài: "Thật là bi thảm mà, lại phải viết bản kiểm điểm, còn phải là hơn 800 chữ, thêm cảm nhận nữa chứ, cái này làm sao viết đây?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Tôi giúp anh viết."

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn cậu. Ở dưới ánh mặt trời, ánh mắt đen láy của Lăng Tử Hàn lóe lên tia sáng, làm bất kì ai nhìn vào cũng sinh thiện cảm.

Lăng Tử Hàn nhìn khuôn mặt Lôi Hồng Phi hiện rõ lên nét mừng rỡ, tựa như mới vừa trút được gánh nặng, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Lôi Hồng Phi liền đưa tay ôm lấy vai cậu, kích động mà đưa cậu đến lầu lớp học, trong miệng còn liên tục nói: "Có anh em hỗ trợ, tôi tất nhiên là an tâm. Tử Hàn, hôm nay tan học tôi đến nhà cậu."

“Ừ, được!” Lăng Tử Hàn vui vẻ gật đầu.

Bắt đầu vào tiết học, bọn họ liền chia nhau vào lớp. Lôi Hồng Phi nhanh chóng lấy cặp, vừa nghe tiếng chuông kết thúc liền chạy ra khỏi lớp, ba chân bốn cẳng chạy tới trước cửa lớp học của Lăng Tử Hàn.

Bên cạnh bàn của Lăng Tử Hàn đang có mấy người bạn học vây quanh, khiến cậu nhất thời không đi được.

Lôi Hồng Phi sợ người ta đang ăn hiếp cậu, nhanh chóng chạy tới, lớn tiếng hỏi: “Tử Hàn, có chuyện gì vậy?”

Lăng Tử Hàn đang cùng bạn học nói gì đó, lúc này quay đầu lại, ôn hòa cười nói: “Bạn học của tôi hỏi tôi có muốn vào câu lạc bộ Văn học hay không?”

“Xì, câu lạc bộ gì nghe tên đã thấy chán, vào đó làm gì chứ.” Lôi Hồng Phi không khỏi phân bua, đồng thời kéo tay cậu ra khỏi lớp. “Nhanh lên, chúng ta về nhà thôi!”

Lăng Tử Hàn hướng mấy bạn học của mình nói: “Mình phải về nhà rồi, có gì mai nói tiếp nha!”

Mấy đứa nhỏ ấy cũng tới lúc phải về nhà, lúc này liền cùng nhau gật đầu. Chưa kịp nói gì thêm, Lăng Tử Hàn đã bị Lôi Hồng Phi kéo ra cổng trường.

Ngồi trên xe Tưởng Ngọc Lan, Lôi Hồng Phi khẩn trương nắm chặt tay Lăng Tử Hàn, rất sợ cậu sẽ nói ra chuyện y đánh nhau trong trường hôm nay. Lăng Tử Hàn cũng biết rõ tâm trạng của y, cho nên cũng chỉ đơn giản nói vài ba chuyện vặt trong trường cho Tưởng Ngọc Lan nghe, không hề đề cập gì tới chuyện đánh nhau.

Đợi lúc xe dừng lại, Lôi Hồng Phi kéo Lăng Tử Hàn vào nhà, lúc này mới yên lòng.

Luật giáo dục cải đổi lần thứ 5, không cho phép học sinh tiểu học học quá nặng, cho nên hiện tại thường học sinh tiểu học đều không có bài tập về nhà, nhưng Lăng Tử Hàn lại nhờ Lăng Nghị cho cậu một số bài tập để làm, Lôi Hồng Phi cũng lấy ra một cuốn sách toán học nặng khoảng 7gr được bao bằng giấy bìa xanh, cả hai đứa đều cùng ngồi trên bàn học, yên lặng mà tự mình làm bài tập của mình.

Lôi Hồng Phi chuyên tâm hoàn thành bài tập ngày hôm nay, sau đó mới đưa mắt nhìn Lăng Tử Hàn đang làm cái gì, phát hiện thấy cậu đang thay y viết bản kiểm điểm, nhất thời cao hứng mà mặt mày hớn hở. Y không dám lên tiếng, sợ quấy rối suy nghĩ của Lăng Tử Hàn, liền chạy đến phòng khách chơi trò chơi.

Lăng Nghị hôm nay đúng giờ tan sở, vừa vào cửa liền Lôi Hồng Phi đang hưng phấn chơi trò CS (1) Đội Đột Kích bản mới nhất. Tên nhóc đó vừa đem súng bắn vừa ném bom, đôi lúc cười ha ha “Để xem đánh mày như vậy mày còn sống được không? Giết chết mày nè!” đại loại như vậy, toàn bộ nhà bị tiếng của y làm cho náo nhiệt hơn.

Lăng Nghị thấy y không hề phát hiện mình vào nhà, cũng không cất tiếng gọi y, nhanh chóng bước đến phòng con trai mình, đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Lăng Tử Hàn cũng đã viết gần xong, đang trong phần "nhận thức lỗi lầm sâu sắc", định sau đó hướng thầy nói rằng sau này sẽ tuân thủ nội quy trường học. Lăng Nghị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chuyên tâm của con trai, không khỏi nở nụ cười.

Ông bước vào phòng, sẵn tiện nhìn xem con trai đang viết cái gì, không khỏi có chút kinh ngạc. Ai có thể hiểu con bằng cha, con trai Lăng Nghị lẽ nào lại phải có lúc viết bản kiểm điểm. Ông vẫn không hề lên tiếng, đứng ở phía sau con trai, nhìn trên khuôn mặt tính trẻ con lại chứa đầy quyết tâm của cậu, ngay trên tên học sinh được viết một cái tên ba chữ rất ngay ngắn "Lôi Hồng Phi", lúc này mới hiểu được, nét cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Lăng Tử Hàn viết xong, nhìn từ đầu tới đuôi một lần, hài lòng mà nhảy xuống ghế, muốn đi ra ngoài đưa cho Lôi Hồng Phi xem. Quay người lại, cậu liền thấy cha cậu đứng ngay trước mặt, nhất thời hoảng sợ, theo bản năng đem tờ kiểm điểm giấu sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ bừng.

Lăng Nghị cũng không trêu chọc gì cậu, yêu thương mà đưa tay sờ sờ đầu của cậu, không nói thêm gì mà đi vào nhà bếp làm cơm.

Lăng Tử Hàn trong lòng bất an, chẳng biết cha có nhìn thấy việc mình làm hay không, lại không dám nói gì, liền nhanh chân nhanh tay chạy ra giữa phòng khách, đi tới bên cạnh Lôi Hồng Phi, đánh mạnh vào cái tên bạn thân đang hết sức chăm chú chiến đấu kịch liệt kia: "Này, cha tôi về lúc nào vậy?"

Lôi Hồng Phi không nghe được tiếng, vừa nhìn siêu màn hình trên tường vừa hỏi lại: "Cái gì?"

Lăng Tử Hàn giận, đưa tay giật lấy điều khiển game trong tay y lại, hỏi: "Cha tôi về lúc nào?"

Lôi Hồng Phi ngạc nhiên mà mở to hai mắt nhìn: "Cha cậu về rồi sao? Sao tôi lại không biết vậy ta?"

Lăng Tử Hàn không biết nên khóc hay cười: "Anh ở ngay phòng khách, vậy mà cha tôi về lúc nào anh cũng không biết sao?"

"Đúng vậy, hoàn toàn không biết." Lôi Hồng Phi kinh ngạc mà nhìn chung quanh. "Vậy giờ cha cậu đang ở đâu?"

"Nhà bếp!" Lăng Tử Hàn tức giận mà đem bản kiểm điểm nhét vào tay y."Đi chép lại nhanh đi!"

Lôi Hồng Phi cầm lấy nhìn qua, nhất thời hoan hô: "Aha, thật là nhiều chữ nha, Tử Hàn, cậu thật là lợi hại."

“Nhỏ giọng chút, đừng để cha tôi nghe được.” Lăng Tử Hàn đưa tay đẩy y đi.

Lôi Hồng Phi lập tức im tiếng, thè lưỡi, liền chạy vào phòng Lăng Tử Hàn đóng cửa lại, ngồi xuống chép lại bản kiểm điểm.

Lăng Tử Hàn tắt đi máy chơi game, điều chỉnh TV dò kênh, trong lúc nhất thời đứng ngồi không yên, cuối cùng hạ quyết tâm, đi vào nhà bếp.

Lăng Nghị đang đưa tay vừa xào rau, vừa nấu canh, trong phòng bếp tràn đầy hương thơm mê người.

Lăng Tử Hàn đi đến bên cạnh cha mình, lúng túng nói: “Cha, con vừa … vừa …”

Lăng Nghị quay đầu nhìn con trai mình một cái, tiếp tục xào rau, thần tình ôn hòa nói: “Vừa gì?”

Lăng Tử Hàn do dự chốc lát, liền hạ quyết tâm, xúc động thừa nhận: “Con vừa giúp Hồng Phi viết bản kiểm điểm.”

Lăng Nghị tắt bếp, múc món ăn trong nồi đặt lên bàn ăn, lúc này mới ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn về phía con trai, ôn nhu hỏi: “Vì sao nói cho cha biết?”

“Vì cha là cha con.” Lăng Tử Hàn rất nghiêm túc. “Con không thể giấu cha.”

Trong lòng Lăng Nghị chợt cảm thấy nóng lên, nhịn không được ôm lấy con trai, hôn mặt cậu.

Lăng Tử Hàn thấy phản ứng của ông dường như không có ý định trách mình, nhất thời yên lòng, vui vẻ ôm lấy ông, cười hỏi: “Cha, cha không trách con sao?”

“Phải chờ cha hỏi rõ đầu đuôi rồi mới quyết định được.” Lăng Nghị buông con trai mình ra, ôn hòa mà cười. “Trong trường học Hồng Phi làm gì vậy? Vì sao con phải giúp y viết bản kiểm điểm?”

Lăng Tử Hàn liền kể đầu đuôi góc ngọn cho ông nghe: “Y cùng bạn học đánh nhau, thầy giáo bắt y phải viết kiểm điểm, mà phải viết tay, còn phải hơn 800 chữ, thêm phần cảm nhận nữa, nếu không sẽ phạt nặng y. Y không biết viết làm sao, nên con giúp y viết.”

“Vậy sao?” Lăng Nghị vừa nghe liền hiểu chuyện gì xảy ra. Ông không hề tán thành cách giáo dục này, nhưng hình thức giáo dục của Trung Quốc hơn trăm năm qua chưa từng biến đổi chút nào, ông cũng không có biện pháp nào để biến đổi, bởi vậy, ông cho rằng con trai mình không hề sai, cũng cảm thấy Lôi Hồng Phi không sai, trái lại càng cảm thấy hình thức xử phạt của thầy giáo đó không được ổn. Suy nghĩ vậy, ông nhẹ nhàng lấy tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình, ôn nhu cười nói: “Không có việc gì, y không biết viết, con giúp y viết, cha đồng ý.”

Lăng Tử Hàn cảm thấy bất ngờ, lập tức mừng rỡ. Đang muốn nói gì đó, thanh âm Lôi Hồng Phi vang lên: "Tử Hàn mau tới đây, chữ này đọc làm sao? Mang nghĩa gì vậy? Bản kiểm điểm của cậu có nhiều chữ tôi không biết đọc, nếu lỡ thầy bắt tôi đọc qua một lần, tôi chết chắc luôn rồi."

Lăng Nghị nghe thanh âm hùng hồn của đứa nhóc tinh nghịch đó, không khỏi cười đến khoái trá. Ông rất thích Lôi Hồng Phi, một đứa nhỏ quang minh lỗi lạc, tính cách thẳng thắn lại mạnh mẽ, lại tốt bụng, đối với Lăng Tử Hàn cũng quan tâm rất nhiều.

"Đi đi, chí ít cũng phải giúp Hồng Phi hiểu được ý tứ của con chứ." Ông hài hước mà hướng con trai nói. "Đọc cho y nghe qua một lần đi, sẵn tiện … giải thích ý nghĩa trong đó cho y."

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười ra tiếng, lập tức gật đầu, xoay người chạy vào phòng của mình.

HẾT PHẦN 03

Mục lục

(1) Trò CS – Counter-Strike là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản của Half-Life do Lê Minh (Minh Gooseman) và Jess Cliffe thực hiện.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Counter-Strike

PHẦN 04

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Nghị nhìn dáng người giống y như mình kia, ở trong lòng thầm thở dài một hơi thật sâu. Việc vợ ông qua đời đã giấu hơn nửa năm, còn có thể tiếp tục được đến bao giờ? Giả mạo vợ ông để cùng con trai nói chuyện trong thời gian dài như vậy, bản thân ông cũng dần cảm thấy kiệt sức. Câu hỏi mà con ông đưa ra ngày càng nhiều, lại thông minh như thế, ông phải cố gắng che giấu để cho con trai không phát hiện ra điểm kì lạ. Bởi vậy, tuần trước ông nói với con trai, mẹ của cậu đã đi đến một nơi rất xa, nơi đó ở vùng núi, tín hiệu vệ tinh rất kém, mẹ không thể cùng cậu nói chuyện trong một khoảng thời gian dài. Con trai ông chấp nhận lời giải thích, tỏ ra thông hiểu mà gật đầu nhẹ. Tuy rằng trong lòng rất mong muốn được nhìn thấy mẹ, nhưng cậu biết rõ không thể làm ảnh hưởng đến công tác của mẹ, cho nên không nói gì, chỉ đơn giản mở to đôi mắt trong suốt, ngoan ngoãn yên lặng mà chờ đợi. Nhìn đứa con trai còn nhỏ mà đã ngoan hiền như thế, trong thâm tâm người làm cha vẫn luôn day dứt không yên.

Rất nhanh, trong phòng con trai liền truyền ra tiếng cười lanh lảnh của hai đứa trẻ. Lôi Hồng Phi hiển nhiên đã biết Lăng Nghị không trách Lăng Tử Hàn giúp y viết kiểm điểm, lá gan liền tăng lên, lập tức khôi

phục dáng vẻ dửng dưng.

Lúc Lăng Nghị đem cơm nước ra ngoài, liền nghe được Lôi Hồng Phi lớn tiếng đọc: "Em xin hứa sau này sẽ hòa thuận cùng với bạn học, tuân thủ nội quy trường học, nghe lời thầy giáo, làm học sinh ngoan …"

Lăng Nghị biết tính cách của đứa trẻ này, vừa nghe những lời hứa cho y liền mỉm cười.

Quả nhiên, Lôi Hồng Phi còn chưa đọc xong lời hứa liền sốt ruột mà nói: "Ê, Tử Hàn, không thể viết vậy được đâu? Nếu tôi lỡ hứa rồi, lần sau lại đánh nhau thì làm sao đây? Đánh nhau không tính là sai, nếu xảy ra chuyện mà cứ đứng nói nói, thì làm sao còn xem là nam tử hán đại trượng phu."

Lăng Nghị vừa đem ba cái chén cùng ba đôi đũa sắp lên bàn, vừa nghe y nói thì cười đến đôi tay run rẩy. Đứa trẻ này thật là nghịch ngợm mà.

"Tôi cũng biết sau này anh cũng sẽ như thế mà." Lăng Tử Hàn cười nói. "Anh nhìn đi, tôi chưa từng viết là xin hứa sau này không bao giờ … đánh nhau nữa."

Lôi Hồng Phi nhìn kỹ, nhất thời cười ha ha: "Tốt, tốt, tốt, Tử Hàn, cậu là thực sự là người anh em tốt nhất của tôi nha. Sau này, lỡ mà tôi có đánh nhau tiếp, cậu sẽ người giúp tôi viết kiểm điểm."

"Ừ, được!" Lăng Tử Hàn gật đầu mỉm cười, hiển nhiên nghĩ việc này rất thú vị.

Lăng Nghị lúc này mới cất giọng kêu: "Tử Hàn, Hồng Phi, ra ăn cơm thôi."

Hai đứa trẻ đáp ứng một tiếng, lập tức chạy ra.

Nhìn trên bàn đầy món ngon, Lôi Hồng Phi nhanh chóng lấy cái chén, mở rộng miệng mà ăn. Miệng y ngậm một họng, nuốt ực một cái, liền đưa tay về hướng dĩa rau: "Lăng thúc, chú làm đồ ăn ngon thật nha, mẹ con làm cơm rất khó ăn, cha con làm thì tạm được, nhưng cha không có thời gian làm, cha luôn nói 'công tác bận rộn, công tác bận rộn'." Hai câu cuối cùng, y làm giống hệt như thanh âm của Lôi Chấn, thực sự là giống như đúc.

Lăng Tử Hàn nghe Lôi Hồng Phi khen cha của mình, trong lòng có chút ngọt ngào cùng tự hào, dùng chiếc muỗng nhỏ cùng đôi đũa chung một bộ với cái chén có hình bộ phim hoạt hình mà cậu thích do chính mẹ cậu mua cho, chăm chú ăn, cảm thấy rất ngon miệng.

Lăng Nghị nhìn dáng dấp vui vẻ của con trai, vẫn rất chần chờ, thực sự không biết có nên nói cho con trai mình biết hay không, rằng mẹ của cậu vĩnh viễn cũng không thể trở về được nữa.

Hơn nửa năm nay, công tác của ông vô cùng bận rộn, song song đó còn phải rút ra thời gian để giả thành vợ ông nhằm thăm hỏi con trai. Làm sao mà ông có thể nói chuyện vợ ông qua đời cho con ông biết đây,

đối với người làm cha như ông quả thật là một chuyện khó nói, hoàn toàn không còn sự cơ trí anh minh của người từng được phong làm "Quốc an đệ nhất dũng sĩ" anh minh cơ trí nữa rồi. Ông cũng đã từng hỏi qua nhà tâm lý học nhi đồng nổi tiếng, bọn họ đều cho rằng ông nên uyển chuyển mà nói, nhưng dù thế nào thì cũng phải mau chóng nói ra việc mẹ cậu đã qua đời, nếu không, sẽ khiến cho đứa trẻ tự suy nghĩ lung tung, thí dụ như cho rằng hai người họ đã ly hôn, thậm chí mẹ rời nhà đi ra ngoài, điều đó sẽ làm ảnh hưởng xấu đến tâm lý của cậu, trái lại càng thêm có hại với cậu.

Lăng Nghị trầm tư, nhưng bên ngoài không biểu hiện gì khác lạ. Ông cẩn thận tỉ mỉ giúp cho hai đứa trẻ ăn xong, hòa ái mà cùng Lôi Hồng Phi nói mấy chuyện trong trường học, đối với mấy câu phát ngôn bừa bãi của y vẫn không tức giận, lớn tiếng la mắng như một người lớn, trái lại còn cùng y bàn luận hoặc chăm chú nghe như một người bạn, đối với những cách nhìn kì lạ của y với một số vấn đề cảm thấy có đạo lý cũng tỏ ý tán thành, cổ vũ y nói nhiều hơn, không cần phải giữ lễ nghi với ông.

Lôi Hồng Phi lần đầu tiên được một người lớn tán đồng quan điểm của mình, nhất thời vô cùng mừng rỡ, cơm cũng ăn nhiều hơn một chén.

Lăng Tử Hàn ăn cơm do chính tay cha làm, nghe tiếng nói huyên náo của Lôi Hồng Phi, tuy rằng không hề nói chuyện nhiều, nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ. Ăn xong rồi, cậu hoàn toàn tự động phụ cha dọn chén đũa, đem vào bếp.

Lôi Hồng Phi nhìn thấy Lăng Tử Hàn nhỏ hơn mình rất nhiều còn biết tự dọn, bản thân không thể nào không biết xấu hổ mà khoanh tay đứng nhìn. Cả hai đứa trẻ cùng nhau đem dĩa đồ ăn cùng tô canh dọn hết vào bếp.

Lăng Nghị mỉm cười chờ hai đứa làm xong, sau tự mình vào bếp rửa chén, rồi mang hai đứa trẻ vào phòng khách.

Lôi Hồng Phi muốn chơi trò chơi, Lăng Tử Hàn lại muốn xem TV. Cả hai đứa trẻ muốn tranh nhau, thì Lăng Nghị đem máy vi tính cùng TV tắt hết đi.

Ông để hai đứa trẻ ngồi hai bên, bản thân ông ngồi bên cạnh, ôn hòa nói: "Tử Hàn, cha có chuyện muốn nói với con."

Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu: "Dạ!"

Lôi Hồng Phi cũng an tĩnh lại, chuyên tâm mà nhìn Lăng Nghị, chờ ông nói.

Lăng Nghị suy xét thật lâu, rốt cục quyết định dùng câu nói bình thường nhất để nói chuyện này với con trai mình: "Tử Hàn, mẹ của con … đã đi đến một nơi rất rất xa rồi …."

Lăng Tử Hàn ngửa đầu nhìn cha, khờ dại: "Vậy mẹ lúc nào thì trở về? Ở đó có thể gọi điện thoại không?"

"Không thể." Lăng Nghị nhẹ nhàng lắc đầu. "Mẹ con … mẹ con khi đi đến đó sẽ không thể trở về được nữa, thế nhưng, mẹ sẽ ở đó chờ chúng ta, có một ngày chúng ta sẽ đi đến nơi đó."

"Vậy sao giờ chúng ta không đi liền đi?" Lăng Tử Hàn hiếu kỳ hỏi.

"Bây giờ thì chưa được." Lăng Nghị dùng tất cả ý chí kiên cường mà cố gắng chống đỡ, để chính mình có thể tiếp tục mỉm cười. "Con trai, con còn chưa lớn, cho nên không thể đi. Cha sẽ ở đây cùng con. Chờ cho con trưởng thành, cha cũng sẽ đi tìm mẹ của con."

"Vậy đến lúc con trưởng thành, con có thể đi cùng cha không?" Lăng Tử Hàn hướng về phía ông. "Cái nơi mà mẹ ở có tốt không? Mẹ ở đó có vui không?"

"Nơi đó rất tốt." Lăng Nghị nhẹ nhàng cười nói. "Mẹ con đi đến đó cũng tốt và đẹp như ở thiên đường vậy, vì mẹ con là một người tốt nên mới được đến đó."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tử Hàn tràn đầy thích thú: "Thật tốt quá, con cũng muốn tới đó."

"Tương lai đi!" Lăng Nghị nhìn con trai, ôn nhu mà xoa đầu cậu. "Chờ con trưởng thành rồi đi. Hiện tại, con ở đây ngoan ngoãn học tập, mau mau lớn lên. Cha cũng sẽ như trước tới giờ cùng ở đây với con, con chịu không?"

"Dạ!" Lăng Tử Hàn rất hài lòng mà cố sức gật đầu, nhưng cũng vì vậy mà có thêm nhiều lo lắng. "Thế nhưng, mẹ một mình ở đó, có sợ hay không? Không ai ở chung với mẹ, mẹ có buồn không?"

Trong mắt Lăng Nghị nóng lên, thiếu chút nữa rớt nước mắt.

Ông một tay ôm Lôi Hồng Phi, một tay ôm con trai, nhẹ nhàng mà nói: "Sẽ không, mẹ đang nhìn thấy con đó. Con trai, phải sống thật tốt, lớn lên thật tốt, mẹ con nhất định sẽ rất vui."

"Con nhất định sẽ sống thật tốt, lớn lên thật tốt." Lăng Tử Hàn không hiểu rõ hai câu nói đầy ẩn ý này của ba cậu, nhưng cũng nhanh chóng hứa, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cùng kiên quyết. "Cha, tương lai lúc chúng ta đến chỗ mẹ, mẹ có ra đón chúng ta không?"

"Tất nhiên!" Lăng Nghị nhẹ giọng thở dài. "Con trai, đến lúc đó cha cùng mẹ sẽ ra đón con. Nhưng trước lúc đó, con phải làm một đứa trẻ ngoan."

"Dạ, con nhất định sẽ làm một đứa trẻ ngoan." Lăng Tử Hàn dùng sức gật đầu.

Lăng Nghị quay đầu nhìn Lôi Hồng Phi yên lặng một cách khác thường, ôn hòa mà nói: "Hồng Phi, sau này nhờ con chăm sóc Tử Hàn."

Lôi Hồng Phi như một tiểu nam nhân, đặc biệt hiểu chuyện mà cố sức gật đầu: "Chú Lăng, chú yên tâm đi, con vẫn sẽ luôn chăm sóc Tử Hàn."

Lăng Nghị không nói thêm gì nữa, chỉ đơn giản ôm hai đứa trẻ, lẳng lặng mà ngồi ở sofa.

Qua một hồi lâu, ông mới buông hai đứa ra, ôn hòa nói: "Được rồi, các con tự mình chơi đi!" Sau đó đứng dậy đi vào phòng mình, mở máy tính lên tiếp tục làm việc.

Lôi Hồng Phi thái độ khác thường, không hề tranh điều khiển từ xa cùng với Lăng Tử Hàn, bỗng nhiên nói: "Cậu xem TV đi!"

Lăng Tử Hàn liền vui vẻ mà mở TV, mở đến kênh địa lý quốc gia, chăm chú xem.

Lôi Hồng Phi lặng lẽ đi vào phòng của Lăng Nghị.

Lăng Nghị mỉm cười hỏi y: "Có việc gì sao?"

Lôi Hồng Phi cẩn thận tỉ mỉ mà đóng cửa phòng, đi tới trước mặt Lăng Nghị, trịnh trọng mà nói: "Lần trước bà nội con qua đời, mẹ con cũng nói với con rằng bà nội con đi tới một nơi rất rất xa. Lăng thúc, dì Tiết có phải mất rồi không?"

Lăng Nghị cảm thấy có chút bất ngờ. Kỳ thực câu nói hồi nãy ông dùng, cũng là do chủ ý của Lôi Chấn cùng Tưởng Ngọc Lan, không nghĩ tới bọn họ đã từng dùng qua. Ông dựa thẳng vào ghế, đối mặt với đứa trẻ, chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy, dì Tiết của con sinh bệnh, đã qua đời."

Lôi Hồng Phi yên lặng, bỗng nhiên trong ánh mắt tròn tròn tràn đầy nước mắt, có chút nghẹn ngào hỏi: "Thật vậy sao? Vậy từ nay Tử Hàn có phải sẽ không có mẹ nữa hay không?"

Trong mắt Lăng Nghị có chút ánh nước. Ông yên lặng gật đầu nhẹ, một chữ cũng không nói được.

Lôi Hồng Phi bỗng nhiên hoảng sợ: "Vậy … bây giờ Tử Hàn sẽ làm sao đây?"

"Nó còn cha." Lăng Nghị kiên định nói: "Chú sẽ ở cùng nó."

Lôi Hồng Phi lúc này mới yên lòng, suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên quay đầu chạy ra ngoài.

Lăng Nghị lo lắng đi theo ra bên ngoài.

Lôi Hồng Phi vọt tới bên người Lăng Tử Hàn, ôm cổ cậu, lớn tiếng nói: "Tử Hàn, tôi sẽ mãi ở bên cậu.

Hiện tại chúng ta là anh em, sau này chúng ta là vợ chồng, tôi sẽ lấy cậu làm lão bà của tôi. Chúng ta cả đời cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau."

Lăng Tử Hàn đang xem giới thiệu phim bắc cực, Bắc cực quang (1) mỹ lệ tại bầu trời vùng địa cực lóe ra ánh sáng, thình lình Lôi Hồng Phi chạy lại nói ra lời y như tuyên thệ, cậu có chút giật mình, một lát sau mới hiểu được. Ngẩng đầu nhìn trên mặt Lôi Hồng Phi tràn đầy sự chân thành, cậu dần dần nở nụ cười, lập tức nặng nề mà gật đầu: "Được!"

Lôi Hồng Phi nhất thời vui mừng, vẫn ôm cậu không chịu buông tay, đơn giản cùng cậu ngồi xuống, cùng xem chương trình mà trước đây chưa từng xem qua.

Lăng Nghị yên lòng, lén lút lui về, đóng lại cửa phòng. Trong lòng ông tự nhiên hiểu rõ, cả hai đứa trẻ này kỳ thực cũng không hiểu được cái gì là cả đời, cái gì là vĩnh viễn, càng không biết anh em cùng vợ chồng khác nhau chỗ nào. Bọn họ thấy trên TV người ta nói thế nào, có thể bắt chước thì bắt chước, hiện tại cũng y như vậy mà nói. Thời gian của bọn họ còn rất dài, trong suốt quãng đường đời còn gặp rất nhiều gian nan hiểm trở, thế nhưng, giờ này khắc này, ông có thể khẳng định, hai đứa trẻ này suốt đời đều có thể là anh em tốt của nhau, đây là điều sẽ không bao giờ thay đổi.

Nếu như thực sự là như vậy, ông có thể yên tâm được rồi. Về phần tình cảm, thì đó là chuyện tương lai, cũng là chuyện riêng của bọn nhỏ, ông sẽ để theo tự nhiên, mặc cho nó tự phát triển, vĩnh viễn cũng không can thiệp.

Vô luận thế nào, ông cũng chỉ mong muốn con trai mình có thể hạnh phúc mà sống quãng đời còn lại.

Ngoài cửa sổ chợt có cơn mưa nhỏ, đôi lúc ánh lên vài tia sấm chớp cùng vài cơn gió. Lôi Hồng Phi tha thiết ôm Lăng Tử Hàn, trên người tản ra hơi nóng.

Hai đứa trẻ ngả vào nhau, hoàn toàn không có cảm giác lạnh, chỉ có ấm áp cùng thỏa mãn.

HẾT PHẦN 04

Mục lục

(1) Bắc cực quang: Trong thiên văn học, cực quang là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. Các cực quang mạnh nhất thường diễn ra sau sự phun trào hàng loạt của Mặt Trời. Các dải sáng này liên tục chuyển động và thay đổi làm cho chúng trông giống như những dải lụa màu trên bầu trời. Đây có thể coi là một trong những hình ảnh đẹp của tự nhiên.

Trên Trái Đất, Mộc Tinh, Thổ Tinh, Thiên Vương Tinh và Hải Vương Tinh, các cực quang được sinh ra do tương tác của các hạt trong gió mặt trời với từ trường của hành tinh, và vì thế chúng là rõ nét nhất ở các vĩ độ cao gần các cực từ. Vì lý do này, cực quang diễn ra ở Bắc bán cầu Trái Đất được gọi là bắc cực quang ...

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/C%E1%BB%B1cquang

PHẦN 05

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mùa xuân mười hai năm sau, Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi đi đến nghĩa trang tại vùng ngoại ô phía Tây Bắc Kinh.

Mẹ của Lăng Tử Hàn được an táng tại đây.

Mười hai năm trước, cha cậu nói với cậu, mẹ cậu đi đến một nơi rất xa. Đối với nhận thức của cậu lúc đó, "nơi xa" bất quá cũng là Nam cực hay Bắc cực, hoặc là một nơi núi cao vực sâu rừng cỏ hoang vu nào đó tại Nam bán cầu. Tuy rằng cậu rất nhớ mẹ, nhưng nghĩ rằng sau này mẹ cũng sẽ trở về, cho nên cố gắng kiên nhẫn chờ đợi.

Sáu năm sau, trong một đêm về nhà thì cha cậu bị tai nạn xe cộ trọng thương, tài xế cùng bảo vệ của ông đều chết ngay tại chỗ, sự việc này mới khiến Lăng Tử Hàn nhận thức được, mẹ đi xa nghĩa là đã mất.

Cậu lập tức hỏi cha. Lần đầu tiên cha rút thời gian rảnh được nghỉ phép dẫn cậu đi leo núi K2 (1), để cho cậu chinh phục tất cả gian khó khổ cực cùng cô độc rồi nhìn thấy cảnh tượng đẹp đến vô cùng.

Sau đó, bọn họ trở lại Bắc Kinh, cha cậu đưa cậu tới đây, nói cho mẹ cậu biết, con trai của hai người họ đã trưởng thành.

Từ đó về sau, cậu bình tĩnh tiếp nhận chuyện mẹ mình đã vĩnh viễn rời xa mình.

Hôm nay, cậu cầm tay Lôi Hồng Phi kéo đến đây, hài lòng đứng trước mộ của mẹ. Cậu cầm bó hoa trong tay mình đặt lên mộ, khoái trá mà nói: "Mẹ, con đã 18 tuổi rồi, là một người trưởng thành rồi."

"Đúng vậy." Lôi Hồng Phi cũng nhìn bức hình xinh đẹp trên tấm bia, cười chân thành. "Dì Tiết, con cùng Tử Hàn là người yêu của nhau rồi. Dì yên tâm, chúng con nhất định sẽ mãi bên nhau."

Lăng Tử Hàn ngồi xổm xuống, ngắm nhìn nụ cười xinh đẹp của mẹ cậu, nhẹ nhàng mà nói: "Mẹ, con rất hạnh phúc. Ở trên trời mẹ có thấy không?"

Lôi Hồng Phi cũng ngồi xổm xuống, thoải mái mà ôm vai Lăng Tử Hàn, trên mặt tràn đầy thương tiếc: "Tử Hàn, mẹ em nhất định thấy mà, em nhìn xem mẹ em cười vui đến cỡ nào."

"Ừ!" Lăng Tử Hàn cười gật đầu, vui vẻ quay đầu lại nhìn y.

Lôi Hồng Phi nhân cơ hội hôn cậu một cái.

Lăng Tử Hàn xấu hổ mà đẩy y một cái: "Trước mặt mẹ em, anh đừng có làm bậy."

"Cái này có gì mà bậy?" Lôi Hồng Phi đanh đá mà ôm chặt lấy cậu. "Anh chính là muốn dì Tiết nhìn thấy, như vậy thì dì mới có thể hoàn toàn yên tâm."

Lăng Tử Hàn nghĩ cũng có lý, liền không hề chống cự, quay đầu tiếp tục nhìn bức hình của mẹ, nói mấy chuyện cỏn con như đang độc thoại, nào là xuân tới hoa nở rất đẹp, nào là khí hậu trở nên ấm áp, nào là các bạn thân đều có tiền đồ, nào là sức khỏe của cha rất tốt …

Lôi Hồng Phi nghe xong nửa ngày, nhưng mãi vẫn không nghe thấy cậu nói đến nội dung mà y muốn nghe, liền nhịn không được, cắt đứt lời cậu nói: "Vì sao không nói cho mẹ em biết chuyện của anh và em? Nãy giờ toàn là anh nói, em cái gì cũng đều không nói."

Lăng Tử Hàn ngừng một chút, trên khuôn mặt thanh tú có chút ửng hồng, suy nghĩ hơn nữa ngày mới chậm rãi nói: "Mẹ, con và Hồng Phi cùng một chỗ rồi. Mười hai năm trước, y nói muốn cùng con một chỗ, vĩnh viễn cũng không xa nhau, con cũng đã đáp ứng y. Cuối tuần trước, lúc con vừa tròn 18, đã thành niên, thì con cùng y một chỗ với nhau luôn. Mẹ, Hồng Phi khi còn bé mẹ cũng rất thích y, hiện tại y đã vào Học Viện Không Quân Phi Hành, là phi công máy bay tiêm kích, thành tích rất tốt, con nghĩ mẹ sẽ càng thích y hơn."

"Đúng vậy!" Lôi Hồng Phi cướp lời nói tiếp. "Dì Tiết, con không những thành tích tốt, lúc lớn lên cũng cao to uy vũ anh tuấn tiêu sái, giao Tử Hàn cho con là tốt nhất."

Lăng Tử Hàn nghe thấy y trước mặt mẹ mình tự biên tự diễn, không khỏi buồn cười: "Vâng, y gần đây quả thật có tiến bộ hơn trước, đã nhiều năm không cần viết bản kiểm điểm."

Lôi Hồng Phi cười ha ha, một tay ôm lấy cậu đè ngã ra đất, cười mắng: "Tiểu tử thối, em dám trước mặt dì Tiết nói ra điểm yếu của anh, để xem anh thu thập em thế nào."

Lăng Tử Hàn cũng không tỏ ra yếu kém, tận lực cùng y trên mặt đất đùa giỡn.

Mộ bia phía trước mặt họ, tấm hình người phụ nữ xinh đẹp vô vẫn đang nhìn bọn họ, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, dường như toàn bộ thế giới đều đang lắng đọng lại cùng với bà, cùng bà hạnh phúc vì con trai.

HẾT PHẦN 05

Mục lục

(1) K2 (còn được gọi là đỉnh Godwin-Austen, Lambha Pahar, Chogori, Kechu hay Dapsang) là đỉnh núi cao thứ nhì trên mặt đất, nằm tại giáp ranh biên giới giữa huyện Taxkorgan, địa khu Kashgar, Tân Cương, Trung Quốc và Pakistan, thuộc dãy núi Karakoram.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/K2

HẾT PHIÊN NGOẠI

36. Quyển 1 - Chương 35: Pn5 – Nhất Thưởng Tham Hoan

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi lần thứ hai được nghỉ là vào tháng 9.

Đó là cuối thu, tiết trời mát mẻ, bầu trời quang đãng, rất thích hợp để đi chơi.

Y nhanh chóng chạy ra khỏi học viện, lấy điện thoại di động ra liền gọi cho Lăng Tử Hàn: "Tử Hàn, Tử Hàn, em có đang ở Bắc Kinh không?"

"Có." Lăng Tử Hàn mỉm cười xuất hiện trên màn hình, thể hiện bộ dáng lười biếng, nhìn khung cảnh phía sau cậu thì có thể biết rằng cậu đang ở nhà.

Lôi Hồng Phi mừng rỡ: "Chờ anh, anh lập tức qua chỗ em." "Được." Lăng Tử Hàn khoái trá gật nhẹ đầu.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng cúp máy, đưa tay ngoắc một chiếc taxi.

Từ buổi tiệc sinh nhật 18 tuổi của Lăng Tử Hàn cho đến giờ, cũng đã hơn nửa năm, hai người ngoại trừ thỉnh thoảng trò chuyện ra, cũng không gặp nhau nhiều. Lôi Hồng Phi cần rất nhiều nỗ lực ở trên lớp học cùng những khi bay trên không mới có thể gạt hình ảnh của Lăng Tử Hàn ra khỏi đầu. Nhất là khi trời tối nằm trên giường, trong đầu y lại hiện lên hình ảnh lúc hai người thân thiết lần trước.

Loại khoái cảm tiêu hồn này khiến y khát vọng không gì cản được, càng làm cho y thêm nhớ nhà. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});Lăng Tử Hàn lần này ở Bắc Kinh cũng đã hơn một tháng.

Lần trước do cậu đã hoàn thành được hai nhiệm vụ quan trọng, cho nên lần này cậu nhận lệnh được phép nghỉ ngơi hồi phục.

Bản thân cậu không làm công việc quan trọng gì, thể hiện ra bên ngoài là hình tượng một công tử nhà giàu ăn chơi lêu lổng, vì vậy kì nghỉ này cậu mừng rỡ mà nằm nghỉ ở nhà. Ngoại trừ mỗi ngày tự mình rèn luyện kĩ năng từ các thiết bị được trang bị đầy đủ trong tầng hầm, khi thì cậu xem TV, khi thì đi câu cá, hoặc là online trên các kênh địa lý nổi tiếng viết vài câu chuyện du ký, còn không thì chạy đến chỗ mấy người trong vườn học cách nuôi chim.

Đêm khuya những khi trời yên tĩnh, cậu cũng sẽ nhớ tới Lôi Hồng Phi, nhưng cậu biết y đang trong quân đội, có quân kỷ quản thúc, hơn nữa là học phi hành, cho nên không dám làm gì phiền nhiễu đến y. Nghĩ tới việc Lôi Hồng Phi có thể được trở về nhà vào cuối tuần hoặc trong những kì nghỉ, nên cậu thường ở lại Bắc Kinh, không dám đi du lịch.

Hiện tại, biết Lôi Hồng Phi sắp tới, cậu cảm thấy rất vui, tuy rằng vẫn ngồi một chỗ nhìn TV, nhưng trên mặt nở nụ cười.

Cô giúp việc đã đi chợ, sẽ về trễ, trong nhà chỉ còn lại một mình cậu. Cậu ngồi một mình xem TV, sau đó lại chuyển sang xem tạp chí, rồi đứng dậy đi vòng quanh phòng khách một chút, cuối cùng là ra ngoài vườn đến chỗ hồ ngắm.

Ánh mặt trời mùa thu tỏa ra sự ấm áp, nhưng vẫn khiến cho người đổ mồ hôi, cậu đột nhiên nhận ra rằng, bản thân cậu thật sự cũng rất mong chờ gặp Lôi Hồng Phi, từ nãy đến giờ cậu hành động như vậy cốt yếu là do chờ không được.

Cậu tự cười một mình, rồi cầm lấy thức ăn cho cá, chậm rãi đi đến hồ cá ngoài vườn, tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại.

Vừa mới biết được đến thế nào là mùi vị ***, đã khiến cho cậu cảm nhận được sự tuyệt vời của tình yêu.

Thời gian ở cùng với Lý Nguyên, cậu chưa từng một lần mở rộng trái tim mình để cảm nhận tình cảm, thân thể cũng chưa từng hòa cùng với ông. Cậu luôn tâm niệm rằng việc ở trên giường cùng với Lý Nguyên là nhiệm vụ cần phải thực hiện, cậu cần bảo đảm việc mình sẽ rời khỏi B quốc, cho nên cậu hoàn toàn không hề chống cự ông, luôn thể hiện ra bản thân là một thiếu niên ngây ngô ôn thuần cùng nhu nhược. Lý Nguyên cùng cậu hàng đêm mây mưa thất thường, có thể thấy được ông rất vui sướng, nhưng cậu thì chưa từng để mình chìm đắm trong đó.

Thực sự mà nói, nhìn về mặt sinh lý, cậu tất nhiên cũng cảm nhận được phần nào. Lý Nguyên đang ở độ tuổi tráng niên, tinh lực tràn đầy, kinh nghiệm phong phú, cùng ông làm tình cũng không có gì bất lợi, trong lúc ông hưởng thụ cũng để ý đến cảm nhận của cậu, thấy cậu không vui sướng, sẽ tăng thêm kích thích cho cậu, giúp cậu đạt được cao trào. Thế nhưng, sự sung sướng đó chưa bao giờ cậu dùng trái tim mình cảm nhận, càng chưa bao giờ đọng lại trong lòng cậu. Cậu luôn luôn chú trọng bảo vệ chính mình, ẩn dấu bộ mặt thật của mình, chuẩn bị ra đi bất kì lúc nào.

Từ sau khi trở thành người yêu của Lôi Hồng Phi, cậu mới cảm nhận được thế nào là cảm giác lúc làm tình, hiểu được thế nào là sự khoái cảm cùng sung sướng, cũng chân chính hiểu được thế nào là tình yêu.

Đó là một loại tình cảm khắc cốt minh tâm.

Trong giây phút đó, ngoại trừ cha cậu ra, trong lòng cậu liền xuất hiện một nỗi lo khác, một sự nhớ nhung khác, cũng có một niềm hạnh phúc khác.

Lôi Hồng Phi xuống taxi, đi qua phòng bảo vệ, vừa vào cửa Mai Uyển liền chạy nhanh vào trong.

Chạy ào vào Bạch Mai Viên, y liền thấy Lăng Tử Hàn đứng bên cạnh hồ cá, đang cúi đầu trầm tư. Thân hình cao gầy thon dài của cậu càng phát ra sự mê người, trên khuôn mặt tinh xảo hơi hơi có ý cười, thực sự là đẹp cực kỳ.

Y liền nhanh chân đi tới đó, ôm chặt lấy người trước mặt, thở hồng hộc nói: "Nhớ em đến chết anh rồi."

Lăng Tử Hàn cố gắng quay đầu, nhìn người phía sau mình nói: "Vào nhà thôi."

"Được." Lôi Hồng Phi không chịu buông cậu, đưa tay ôm lấy người cậu, trực tiếp bế lên, không quên cúi đầu hỏi: "Trong nhà có người không?"

"Không có ai hết." Lăng Tử Hàn biết y muốn, cũng không ngăn cản.

Trong nhà xác thực không có ai, cho dù cô giúp việc có về, cũng sẽ vào thẳng nhà bếp làm cơm, không lên lầu làm gì. Cha thì đang trong giờ làm, còn phải trực đêm, nên buổi tối có lúc về lúc không, nếu như phải tăng ca, thì tất nhiên là sẽ không về. Cậu biết Lôi Hồng Phi không chờ được cũng sẽ đi tìm khách sạn thuê phòng, thôi thì giờ phóng túng một chút vậy.

Nét mặt Lôi Hồng Phi hiện rõ sự vui mừng, liền bế cậu vào phòng, một cước đá cánh cửa, thậm chí không thèm kéo rèm cửa, liền nhào tới lên giường, đè lên người cậu, hôn mãnh liệt.

Khát vọng như thủy triều bỗng nhiên ập đến cuốn trôi Lăng Tử Hàn. Cậu vừa đáp lại nụ hôn kịch liệt của Lôi Hồng Phi, vừa đưa bàn tay vào trong quần áo của Lôi Hồng Phi, trên thân thể của y mà vuốt ve.

Lôi Hồng Phi cảm thấy toàn thân mình dường như đang bị thiêu đốt, nhiệt huyết sôi trào. Y cứ mãnh liệt mà hôn cậu, lần lượt lướt đôi môi trên khắp người cậu, đôi tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cả hai.

Lăng Tử Hàn được đặt ngang trên giường, bị y nặng nề đè ở trên, thân thể xích lõa dần nổi lên một tầng mồ hôi khiến làn da càng thêm sáng bóng. Cổ họng cậu không thể nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, đôi tay ôm chặt lấy người ở phía trên.

Lôi Hồng Phi một phút cũng không muốn buông cậu ra, càng ôm chặt lấy cậu, hai chân mạnh mẽ tách đôi chân thon dài của cậu ra. Trong đầu y giờ chỉ có lửa cháy muốn thiêu đốt tất cả, hoàn toàn không nhớ gì cái gì mà khúc dạo đầu, cái gì dầu bôi trơn, cái gì bao, cứ như vậy tiến quân thần tốc, liền đi vào.

Lăng Tử Hàn hít vào một hơi thật dài, đau đến cắn chặt môi. Cậu nhanh chóng điều chỉnh thân thể, cố gắng thả lỏng.

Dục vọng nóng rực của Lôi Hồng Phi bất chợt được bao vây bởi sự chặt chẽ cùng ấm áp, nhất thời khoái cảm dâng trào liền rên lên. Y ngừng một chút, hôn môi Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng hỏi: "Em thế nào rồi? Được không?"

"Ừ, được." Lăng Tử Hàn mỉm cười.

Lôi Hồng Phi cũng không nhịn nữa, thong thả mà hữu lực xông tới, lập tức tốc độ càng lúc càng nhanh, như mưa rền gió dữ đánh thẳng vào người nằm dưới mình.

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng rên rỉ, theo tiết tấu lay động của y, tại từng đợt cao trào không ngừng đánh tới mà run rẩy.

Lôi Hồng Phi mồ hôi nhễ nhại. Thân thể y là thân thể của phi công, tuổi trẻ, rất mạnh mẽ, không ngừng hướng vào trong mật động mê người đầy ngọt ngào kia mà tiến công. Khi y tập luyện hay khi phi hành, dù có cực khổ bao nhiêu y vẫn có thể chịu được, thế nhưng giờ phút này y cảm thấy rất choáng váng. Y không ngừng mà hôn người nằm dưới mình, nghe cậu thốt ra tiếng rên rỉ tuyệt vời, run rẩy theo từng tiết tấu của mình, trong đầu y giờ đây là từng đợt sắc màu thay nhau chuyển đổi khiến y trời đất quay cuồng, khiến y cảm thấy mình như đang ở thiên đường. Y dùng thân thể cường tráng của mình tha thiết bao trùm thân thể thon dài cân xứng kia, dùng nhiệt độ cơ thể cùng lửa nóng của mình thiêu đốt cậu.

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, tại ngọn sóng của ái tình cảm thấy vô cùng thoải mái, rồi như chợt rơi xuống biển sâu. Cậu ôm chặt lấy vai người ở phía trên mình, tại áp lực nặng nề cùng sự trùng kích kịch liệt khiến cậu gần như không thở nổi. Cậu không ngừng mà run rẩy, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, cả người gần như mất đi trọng lượng, như đang bay tại không trung. Phân thân của cậu lại bị thân thể của hai người áp sát ở giữa, nhanh chóng trong dục tình mà đưa cậu lên đỉnh.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Thân thể tuổi trẻ của hai người vẫn dây dưa cùng một chỗ. Bọn họ ôm lấy nhau, thở hổn hển, lại phát ra tiếng rên rỉ, lay động trong tiết tấu, đồng loạt phun trào trong khoái cảm, mồ hôi hòa vào nhau rồi cố gắng hít thở. Thân thể vẫn dính vào nhau, không muốn chia lìa.

Lôi Hồng Phi trong cơn khoái cảm cao trào mà run người, song song đó cũng cảm nhận được sự co giật của Lăng Tử Hàn, cảm giác sung sướng này khiến cho đầu óc y choáng váng, ngã xuống nằm trên người Lăng Tử Hàn, không hề muốn động đậy.

Thân thể Lăng Tử Hàn cũng đầy mồ hôi, trong lúc nhất thời cảm thấy hoàn toàn kiệt sức, cũng không thể nhúc nhích.

Hai người cứ ôm nhau như thế, cho đến khi hô hấp dần bình ổn trở lại, thân thể nóng hổi của hai người cũng dần mát lạnh lại.

Lôi Hồng Phi nhúc nhích thân thể, nhìn thẳng vào gương mặt thanh tú ấy, ôn nhu nói: "Mấy ngày nay anh đều nghĩ đến em, ngay cả mơ cũng mơ thấy em."

"Em cũng vậy." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Rất nhớ anh."

Lôi Hồng Phi cúi đầu chạm nhẹ vào môi Lăng Tử Hàn, một lần, một lần, rồi lại một lần nữa, rồi ngừng lại y ngẩng đầu lên nhìn người yêu, từ mái tóc đen ướt rũ vì mồ hôi đến hàng mi cong cong, đôi mắt ôn nhuận, chiếc mũi thẳng cao, đôi môi mỏng manh, chiếc cằm đầy đặn, từng bộ phận đều nhìn thật nhiều lần, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

"Tử Hàn, anh yêu em." Y không ngừng nhắc lại câu đó. Thanh âm nhẹ nhàng, tựa như đang nói mê.

Lăng Tử Hàn ôn nhu đón lấy ánh mắt tha thiết của y, cánh tay vẫn ôm lấy thắt lưng của y, cúi đầu nói: "Em cũng yêu anh."

Hai người tiếp tục triền miên, không chịu rời giường mà tắm rửa. Bỗng nhiên, thanh âm của cô giúp việc vang lên ngoài cửa: "Lăng ca, đến giờ dùng cơm rồi."

Lăng Tử Hàn nhìn Lôi Hồng Phi, hai người đều lén lút nở nụ cười. Lăng Tử Hàn dùng thanh âm bình thường nói: "Được, tôi sẽ lập tức xuống."

Cô giúp việc liền đi xuống lầu chuẩn bị.

Lăng Tử Hàn lúc này mới cùng Lôi Hồng Phi tách ra, cùng nhau vào phòng tắm.

Lôi Hồng Phi vừa giúp cậu tẩy sạch vừa năn nỉ nói: "Anh hôm nay ở nhà em được không? Thực sự không muốn lãng phí thời gian ra ngoài tìm khách sạn."

Từ lúc còn nhỏ y đã thường ngủ tại nhà Lăng Tử Hàn, thỉnh thoảng Lăng Tử Hàn cũng sẽ đến nhà của Lôi Hồng Phi. Hai người ngủ chung một giường, dùng chung một cái chăn, người lớn ở hai bên nhà thấy mãi cũng quen, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Việc này so với trước đây cũng không có gì đặc biệt, nhưng từ lúc chính thức trở thành người yêu của nhau, trong lòng liền cảm thấy có chút nhột, sợ rằng nếu thân thiết trong nhà sẽ khiến cho người lớn nghi ngờ rồi phát hiện, cảm thấy rất xấu hổ.

Trẻ con vẫn là trẻ con, rõ ràng là chuyện quang minh chính đại mà lại lén lút làm, nói đúng hơn là có tật giật mình, khi nhớ lại cũng cảm thấy buồn cười, giờ thì chỉ còn táo bạo đến mức mua nhà ở chung mà thôi.

Lại nói tiếp, Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi cả hai đều là những người to gan lớn mật, nhưng đều là do cha của hai người bọn họ đều là những người có quyền có thế. Trong cảm nhận của hai người họ, người cha trong lòng họ đều là thần tượng của họ, dù thế nào cũng không thể chống lại được khả năng cùng uy nghiêm không gì sánh được đó. Cho nên bọn họ không muốn hạnh phúc mới vừa có được sớm bị ngăn cản, cho rằng hiện giờ không phải thời điểm thích hợp nói ra chuyện này, hơn nữa đối với bọn họ làm vậy cứ như đang yêu đương vụng trộm, trái lại càng tăng thêm vui sướng.

Lăng Tử Hàn nghe Lôi Hồng Phi nói, không khỏi hỏi y: "Anh không sợ cha em biết à?"

"Có sợ một chút." Lôi Hồng Phi gãi gãi đầu. "Thế nhưng, anh nghĩ từ trước tới nay anh đều ở cùng với em, không muốn ra ngoài phí thời gian. Còn nữa, lần này anh có đến 10 ngày nghỉ phép, lẽ nào cứ đến khách sạn hoài? Phải biết quý trọng thời gian."

"10 ngày lận sao, thật tốt." Lăng Tử Hàn hài lòng mỉm cười. "Vậy chúng ta đi du lịch đi, tìm một nơi non xanh nước biếc ít người lui tới, chi phí cũng không nhiều, lại có thể chơi thoải mái."

"Được." Lôi Hồng Phi cũng cao hứng. "Vậy em cứ sắp xếp đi, chỗ nào cũng được."

"Để em suy nghĩ đã." Lăng Tử Hàn tắt nước, lấy ra khăn tắm đưa cho Lôi Hồng Phi, rồi lập tức lau khô thân thể.

Hai người đi xuống lầu, cô giúp việc có chút giật mình, lập tức cười nói: "Lôi ca cũng tới rồi, sao không nói tôi biết trước một tiếng? Tôi cứ nghĩ có mình Lăng ca ăn, nên làm rất ít."

Lăng Tử Hàn nhìn thức ăn trên bàn, ôn hòa nói: "Không sao đâu, vậy là được rồi."

Cô giúp việc nhanh chóng đi bới thêm một chén cơm.

"Cám ơn." Lăng Tử Hàn hướng cô mỉm cười nói: "Chị cứ đi nghỉ trước đi, chúng tôi tự mình ăn được rồi."

Cô giúp việc mỉm cười gật đầu, liền rời khỏi phòng. Cô là người giúp việc do chính quốc gia phân phối cho Lăng Nghị, nằm trong biên chế dành cho nhân viên công tác, ở trong cơ quan cũng có ký túc xá riêng, nếu cần cũng có thể sử dụng.

Lôi Hồng Phi khoan khoái mà cùng Lăng Tử Hàn ăn cơm, cảm thấy như đây chính là nhà của mình. Nếu như có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Lăng Tử Hàn, đó chính là chuyện hạnh phúc nhất đời y.

Y đang dự tính trong lòng, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Lăng Nghị từ tốn nói với con trai: "Cha phải đi công tác, phải đi ngay, ngày mốt mới về."

"Dạ." Lăng Tử Hàn gật đầu cười.

Lôi Hồng Phi nhất thời cao hứng đến mặt mày hớn hở, nhưng cố nén không dám thể hiện ra.

Lăng Nghị không nói thêm gì nữa, liền cúp máy.

Lôi Hồng Phi lập tức nhảy dựng lên: "Muôn năm."

Lăng Tử Hàn buông điện thoại, hài lòng xoay người nhìn y, đuôi lông mày khóe mắt nhiện ra nét vui mừng.

Tối nay, hai người có thể thống thống khoái khoái mà cuồng hoan rồi.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng ăn xong chén cơm, lại gắp rau vào trong chén Lăng Tử Hàn, vội vàng nói: "Ăn nhanh đi, ăn xong rồi chúng ta lên lầu."

"Hôm nay mới là ngày đầu tiên." Lăng Tử Hàn buồn cười mà nói. "Sau đó còn tới 9 ngày, sao anh không biết kiềm chế vậy chứ, lúc trở về còn khí lực để mà bay không đó?"

"Hừ, tính toán mấy chuyện đó làm gì?" Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà cười. "Thân thể của anh là thân thể mạnh mẽ, từ sắt thép luyện ra, không dễ gục ngã đâu."

Lăng Tử Hàn cười lắc đầu, cũng không khuyên nữa.

Cơm nước xong, hai người cũng không vội vàng lên lầu, dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn rồi ra phòng khách ngồi xuống sofa xem TV.

Lôi Hồng Phi thỏa mãn mà ôm Lăng Tử Hàn, con mắt nhìn màn hình, nhưng miệng không ngừng hôn mặt cậu.

Lăng Tử Hàn tựa vào trong lòng y, khóe môi vẫn nở nụ cười thích thú.

Lôi Hồng Phi cúi đầu mà ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tử Hàn, sau này chúng ta cứ vậy đến vĩnh viễn, đến tận lúc đầu bạc, chúng ta vẫn ở cùng nhau, được không?”

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn y, trên mặt chậm rãi hiện lên nét cười vui mừng. Cậu khẽ gật đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Được.”

HẾT PHẦN 2

Mục lục

HẾT PHIÊN NGOẠI

PHIÊN NGOẠI HOÀN

GIỚI THIỆU

Tuổi 18 của một người thiếu niên,

Lần đầu tiên chứng kiến một tình yêu câm lặng nhưng cũng đầy mãnh liệt của đồng nghiệp.

Lần đầu tiên một mình đối diện sinh tử vì cứu đồng nghiệp.

Lần đầu cảm nhận nỗi đau như xé nát cả thể xác vì bảo vệ đồng nghiệp.

…

Tất cả đổi lại bằng một huy chương lạnh lẽo.

Tấm huy chương lạnh, hay là do tình cảm đã dần lạnh?

Vì cậu biết, nếu còn tiếp tục bước chân trên con đường này, tình cảm càng nóng, nguy hiểm càng cao.

Nhưng cũng chính vào thời điểm đó, cậu cũng đã biết thế nào là yêu, là ấm áp, là hạnh phúc.

Níu kéo trái tim khát khao tình cảm cháy bỏng của một người thiếu niên luôn mong ước hạnh phúc.

Bộ 1 – Huyết sắc khai đoan chính là sự mở đầu, sự mở đầu bằng màu đỏ.

Màu đỏ của máu, là những gì mà các liệp thủ phải đánh đổi vì sự nghiệp bảo vệ Tổ quốc.

Màu đỏ của tình yêu, là những gì mà những liệp thủ mong ước và khát khao.

Màu đỏ của quyết tâm, là điều đã tạo nên sức mạnh của các liệp thủ.

Màu đỏ của dũng cảm và hi sinh, là hình tượng của các liệp thủ.

Giờ đây, xin mời các bạn đón đọc bộ 2, Bạch sắc sử mệnh.

Tại sao là màu trắng? Các bạn hãy đọc và cảm nhận nhé!

(Maikari)

37. Quyển 2 - Chương 1-1: Tiết Tử

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Phía tây Tây Tạng là vùng giáp biên giới Ấn Độ, nơi có rặng núi băng Karakorum (1) hùng vĩ. Vùng này có nhiều ngọn núi tuyết cao hơn mặt nước biển gần 7000m, có thể nói là vượn khỉ khó trèo, chim bay khó lọt.

Tại vùng núi tuyết này, có một con đường cái uốn lượn quanh co. Vào mùa hè hàng năm có khoảng nửa thời gian có thể qua lại, từ Tây Tạng qua khu Ladakh (2) mà Ấn Độ quản chế. Nhưng do núi cao hiểm trở nên khoảng thời gian đó trên đường cái cũng có rất ít xe cộ qua lại.

Tại một vùng cách biên giới Trung Quốc khoảng 70 km, trên con đường cái ngay giữ lưng núi tuyết, một bên là sông băng gào thét, một bên là vách đá nhọn như dao, chung quanh là những ngọn núi tuyết cao và dốc. Ngoại trừ âm thanh "ẦM ẦM" do nước sông băng chảy ra, bốn phía đều vắng lặng, không có một bóng người.

Thế nhưng, tại bờ đối diện con đường cái, ít ai để ý thấy trên vách đá có một hang động nhỏ, bên trong là băng tuyết trong suốt phủ kín, khí lạnh bức người, miệng động gần như cũng bị khối băng bao trùm, từ bên ngoài rất khó có thể nhận ra.

Trong động băng như thế có một người. Cậu đang làm nhiệm vụ từ trên đưa xuống là trực tại chỗ này ám sát một người, liệp thủ Lăng Tử Hàn. Một tuần trước, sở trưởng của sở Nghiên cứu khoa học bỗng nhiên

biến mất một cách kì lạ, khiến cho uỷ ban Quốc Gia An Toàn chấn động mạnh. Vị sở trưởng này nắm trong tay thông tin cơ mật, đó là bản nghiên cứu chế tạo tên lửa mới nhất của Trung Quốc. Nhưng dưới các thủ đoạn mánh khóe của tổ chức tình báo phương Tây, gã đã phản bội Tổ quốc. Bộ Quốc An cùng Bộ Quốc Phòng đối với các hành động khác thường của gã đã sớm đề phòng, vẫn đang trong giai đoạn điều tra, nhưng gã lại đi trước một bước. Xét thấy mức độ cơ mật của vụ việc, uỷ ban Quốc Gia An Toàn nghiêm lệnh: "Nếu như không thể ngăn chặn hành động của người đó ngay tại vùng biên giới, thì cứ giết bất luận tội."

Lần này là do Bộ Quốc An và Bộ Quốc Phòng cùng hợp tác, toàn lực ứng phó truy kích người đó, cho nên ra lệnh phong tỏa nghiêm mật các đường xuất cảnh, khiến cho bọn người đó phải mạo hiểm xuất cảnh từ Tây Tạng bằng đường này.

Tiểu tổ liệp nhân bố trí phục kích dọc đường, nhất định phải giết chết người này.

Lăng Tử Hàn canh giữ trên tuyến đường ngang qua Ladakh này, cũng đã đợi hơn 5 ngày rồi. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).p thời gian này là tháng 7, băng trong động vẫn đang thổi khí lạnh vào người,nhiệt độ ban ngày tại vùng chung quanh là 0 độ, về đêm rớt xuống khoảng -30 độ. Lăng Tử Hàn mặc quần áo giữ ấm được chế tạo đặc biệt, đem miệng mũi đều che đậy kín, để tránh việc hít vào khí lạnh sẽ khiến phổi bị thương tổn. Đã 5 ngày, khi cậu đói bụng cũng chỉ có thể ăn thực phẩm đóng hộp được chưng nóng, khát thì chỉ có thể uống nước băng tan chảy, rất khó mà ngủ được một giấc ngon lành. Chỉ cần có tiếng xe đi qua, cậu sẽ lập tức di chuyển đến miệng động dò thám, đem hệ thống phân tích sinh vật so sánh, đối chiếu cẩn thận người trên xe với mẫu sinh vật có sẵn, xem xét có nên ngắm bắn hay không.

Mấy ngày qua, từ hệ thống thông tin cậu không ngừng dùng phương thức cho nổ băng để đưa tin tức, báo cáo rằng chưa nhìn thấy mục tiêu.

Căn cứ theo hành trình, chỉ sợ đối phương đã đến được biên giới vùng núi tuyết này. Từ nơi này xuất cảnh chỉ có hai con đường, hoặc sẽ đi Rutog (3), hoặc sẽ đi ngang Ladakh. Dựa theo đó sắp xếp, Mai Lâm canh giữ ở Rutog, còn cậu canh giữ tại đây. Đến cuối cùng cũng phải đi qua cửa khẩu duy nhất. Nếu như để lọt mục tiêu trên hành trình, nhất định phải thay đổi kế hoạch, cả tổ liệp nhân phải vượt qua biên giới Ấn Độ, hạ gục đối tượng ngay.

Khi ánh bình minh của ngày thứ sáu hiện ra, cậu còn chưa nghe được âm thanh của động cơ xe hơi, thì trên máy dò sóng âm liền phát ra tín hiệu, báo cho cậu biết có xe hơi từ hướng Tây Tạng đi đến.

Lăng Tử Hàn lập tức đứng dậy, chuẩn bị tốt rocket, đồng thời dò xét kĩ lưỡng các số liệu trên hệ thống.

Nhanh chóng, trên hệ thống dò xét hồng ngoại cùng nhiệt cảm đều báo cáo xe hơi đã xuất hiện, tiếp theo đó, hệ thống phân tích sinh vật cũng báo cho cậu biết, mục tiêu cần tìm ngồi ngay trên chiếc xe đó.

Cậu liền mang kính dạ quang, nhìn ra bên ngoài.

Trong bóng đêm đen như mực, chỉ có hai ánh đèn xe lóe trong đêm, dám chạy trên con đường hiểm trở

trong bóng đêm như vậy, quả thật rất khâm phục sự dũng cảm của người lái xe.

Hệ thống phân biệt sinh vật lần thứ hai phát tín hiệu "Xác nhận".

Lăng Tử Hàn nhấn cò súng, liên tiếp bắn ra 5 phát đạn hỏa tiễn.

Theo tiếng nổ liên tiếp, chiếc xe hơi phía bên kia bờ biến thành một quả cầu lửa, bay lên đụng vào vách núi, sau đó rơi xuống, trên mặt đất lăn vài vòng, rớt xuống dòng sông băng.

Tiếng nổ mạnh kịch liệt làm vỡ nát không ít tuyết đọng trên đỉnh núi tuyết, âm thanh tuyết lở dần dần truyền đến rõ ràng hơn.

Lăng Tử Hàn lắng nghe thanh âm, nhanh chóng phát ra tín hiệu "Mục tiêu đã được loại bỏ", lập tức đem các hệ thống cùng rocket bỏ vào trong balo leo núi được chế tạo đặc biệt.

Đợi cho âm thanh tuyết lỡ dần biến mất, mặt trời cũng đã ló dạng, trên con đường cái đối diện hiện ra vài mảnh vỡ xe hơi, thế nhưng vết tích tai nạn xe cộ cùng dấu vết nổ mạnh không hiện rõ. Cậu xác nhận không cần phải xử lý đặc biệt, liền đeo balo lên lưng, từ động băng trên vách núi leo xuống, trèo đèo lội suối, hướng vùng biên giới Trung Quốc mà đi.

(1) Karakorum: Karakoram (hoặc Karakorum) là một dãy núi lớn bao trùm biên giới giữa Pakistan, Ấn Độ và Trung Quốc, nằm ở khu vực Gilgit-Baltistan (Pakistan), Ladakh (Ấn Độ), và khu vực Tân Cương, (Trung Quốc). Nó là một trong những dãy núi lớn của châu Á, thuộc một phần của Himalaya lớn hơn trong khi trên thực tế nó nằm về phía bắc của dãy Himalaya.

38. Quyển 2 - Chương 1-2: Bách Sắc Sứ Mệnh

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

01/08/2044 là ngày thành lập quân đội nhân dân (1), tại sân bay quân sự phía tây Bắc Kinh vô cùng náo nhiệt.

Không ít các quan quân cấp cao mang quân hàm cấp tướng ngồi trên đài chủ trì, chung quanh đều là sĩ quan cấp tá, sĩ quan cấp uý, những người thuộc binh nhì hầu như không thấy bóng. Ngoại trừ quân nhân ra, còn có một ít người mặc thường phục như là nhân viên của các viên chức chính phủ, rất nhiều phóng viên qua lại không ngớt.

Đang giữa hè, nắng gắt như lửa, thế nhưng các quân nhân tất cả đều quần áo chỉnh tề, vẫn duy trì tác phong và kỷ luật quân đội. Những người khác cũng đều khoác trên người quần áo trang trọng, tuy rằng nóng đến chảy mồ hôi, cũng đều ngồi nghiêm chỉnh trên khán đài, một số nhân viên tay cầm quạt chậm rãi đong đưa, nhưng cũng chỉ làm dáng cho phong nhã.

Lúc này, mọi người đều mang kính râm, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Tại bầu trời ở sân bay, tiếng nổ ầm vang thật lớn không dứt bên tai, vài máy bay tiêm kích Jianji (2) số hiệu 32, là dạng máy bay chiến đấu kiểu mới nhất đang trên bầu trời tiến hành biểu diễn kỹ năng đặc biệt. Chỉ thấy dưới ánh mặt trời phi cơ lộn mình vài vòng, thực hiện các động tác mạo hiểm nhưng đẹp mắt, cuối cùng, các phi cơ tạo hình bay trên tầng mây tạo ra những làn khói trắng, trên bầu trời các đường khói bắt ngang chân trời.

Khán giả phía dưới nhiệt liệt vỗ tay.

Đến khi phi cơ chạm đất, khán giả bên sân mới đứng dậy. Người lãnh đạo theo lệ gặp gỡ các phi công tham gia biểu diễn kỹ năng đặc biệt, nói một hai câu gì đó. Sau khi sắp xếp xong xuôi, cho phép phóng viên phỏng vấn bộ trưởng quốc phòng Lôi Chấn cùng một số vị lãnh đạo khác. Những người khác không còn việc gì đều có thể tự do ra về.

Lăng Tử Hàn đứng trong hàng khán giả ngay khán đài bên, nhìn phi cơ đáp xuống sân bay, nhìn phi công từ bên trong đi ra. Cậu hôm nay mặc áo T-shirt ngắn tay cùng quần jean bạc màu, nhìn qua rất trẻ, giống như một học sinh cấp 3 vậy. Người bên cạnh cậu lần lượt ra về, nhưng cậu vẫn đứng đó không hề di chuyển.

Từ xa, có một người mặc quân phục phi công chạy về phía cậu. Cậu nhìn bóng người cao to đằng xa, trên miệng liền nở nụ cười.

Lôi Hồng Phi đầu đầy mồ hôi chạy tới, mỉm cười nhẹ nói: "Tử Hàn, thế nào? Anh bay thế nào? Tốt không?"

Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu: "Tốt, rất tốt."

Lôi Hồng Phi đưa tay hạ đôi kính râm của cậu xuống, nhìn nụ cười trên mặt cậu, nhịn không được ôm cổ cậu, than thở: "Thật đáng ghét, ngày mai anh phải trở về đơn vị rồi, chỉ có thể ở bên em một đêm. Anh thực sự là nhớ em chết được, một đêm làm sao mà đủ chứ?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Kỳ thực như vậy cũng tốt. Mỗi lần gặp mặt, chúng ta đều rất hài lòng, cũng sẽ không có thời gian cãi nhau."

Lôi Hồng Phi lập tức vui mừng: "Đúng vậy, tiểu biệt thắng tân hôn phải không?"

Lăng Tử Hàn vừa nghe y lại bắt đầu dùng tục ngữ, nhịn không được cười lắc đầu.

Bọn họ đứng dưới ánh mặt trời nóng bức, nhưng trong lòng rất vui vẻ nên cũng không cảm thấy nóng. Đang trong lúc nói chuyện, Lôi Chấn mặc bộ quân phục màu lục mang hàm tướng quân đi tới.

Lôi Hồng Phi lập tức nghiêm người, cúi chào: "Sir."

Lôi Chấn nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội, lúc này mới cười nói: "Bay rất tốt."

Lôi Hồng Phi đáp: "Yes, sir."

Lôi Chấn ôn hòa mà nói: "Nghỉ."

Lôi Hồng Phi lúc này mới trở lại dáng vẻ linh hoạt, lập tức cởi bỏ bộ đồng phục phi hành, trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, đem ống tay áo lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm nói: "Thời thiết quái quỷ gì thế này, nóng chết người mất."

"Nóng cái gì? Này mới là khảo nghiệm mà thôi." Lôi Chấn trừng mắt liếc y. "Mày thích cả ngày ngồi trong phòng máy lạnh phải không, tao cho mày chuyển vào làm công chức, có thể mỗi ngày đều ngồi ở văn phòng."

Lôi Hồng Phi làm mặt quỷ: "Cha, cha tạm tha cho con đi, cha biết rõ con ghét nhất là văn chương, lại chuyển con vào làm trong văn phòng, đây chẳng phải là một dao lấy mạng con sao?"

Lôi Chấn hừ một tiếng: "Vậy tại sao lại bực tức?"

Lôi Hồng Phi cợt nhả mà nói: "Con đây không phải là càu nhàu do bực tức, mà là miêu tả hiện tượng sự vật một cách chân thật mà thôi."

Lăng Tử Hàn nghe hai cha con họ nói chuyện, nhịn không được liền cười.

Lôi Chấn yêu thương nhìn cậu, ôn nhu hỏi: "Tử Hàn, con có nóng không?"

Lôi Hồng Phi nghe ông hỏi như vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời trừng mắt, vẻ mặt không biết làm sao, nói thầm: "Bất công quá đi."

Lăng Tử Hàn cố nén cười, nhu thuận mà nói: "Cũng được ạ, không quá nóng."

Lôi Chấn gật đầu, thân thiết nói: "Bác nghe cha con nói, gần đây con tìm việc làm với tư cách là phóng viên phải không?"

"Dạ đúng." Lăng Tử Hàn gật đầu. "Là phóng viên du lịch, đồng thời cũng có thể tranh thủ đi du lịch không tốn tiền."

"Aha, quả nhiên gian xảo." Lôi Hồng Phi mặt tươi như hoa mà cười nói. "Đó là do em thích đi khắp nơi chơi, cho nên mới muốn là phóng viên du lịch, đây không phải là nhất cử lưỡng tiện sao? Chính mình vừa được đi chơi, chi phí có người trả hết, còn trả thêm tiền lương cho em."

Lăng Tử Hàn cười tủm tỉm hỏi y: "Anh cũng thích vậy sao?"

Lôi Hồng Phi nhìn Lôi Chấn, liên tục lắc đầu: "Không không không, chỉ là vui mừng thay cho em mà thôi. Anh bây giờ hứng thú làm phi công, tương lai tranh thủ trở thành phi hành gia vũ trụ, bay lên mặt trăng, bay lên sao Hỏa."

Y nói bằng khí thế bừng bừng, Lăng Tử Hàn cùng Lôi Chấn đã nghe ước mơ từ nhỏ này của y nhiều năm lắm rồi, cho nên bây giờ nghe riết thành nhàm. Lôi Chấn không thèm để ý đến y, thân thiết vỗ vỗ vai Lăng Tử Hàn: "Được rồi, phần biểu diễn của Hồng Phi đã kết thúc. Y hôm nay có thể rời đơn vị, cho y chơi thả ga một ngày một đêm, mai trở về đơn vị. Các con thoải mái đi chơi đi, nhưng đừng phơi nắng nhiều."

Lôi Hồng Phi mừng rỡ, lập tức nghiêm: "Yes, sir."

Lăng Tử Hàn nhã nhặn nói: "Gặp lại sau, bác Lôi."

Lôi Chấn cười gật đầu, nhìn con trai mình kích động lôi kéo đứa nhỏ thanh tú nho nhã kia, chớp mắt đã biến mất.

Dưới chân Lôi Hồng Phi cứ như có gắn thêm tên lửa, chỉ trong chốc lát đã đưa Lăng Tử Hàn tới bãi đỗ xe, đưa cậu ngồi vào một chiếc xe Jeep quân dụng, sau đó bản thân mở cửa kia ra ngồi vào, đưa xe ra khỏi sân bay, nhanh chóng chạy ra đường cao tốc số 5.

Lăng Tử Hàn chậm rãi lấy ra bịch khăn giấy, lấy ra hai tờ đưa cho Lôi Hồng Phi, sau đó rút thêm một tờ lau mồ hôi trên trán.

Lôi Hồng Phi lấy hai tờ khăn giấy, lau qua loa trên mặt, khẩn cấp hỏi cậu: "Chúng ta đi khách sạn à?"

Từ sinh nhật 18 tuổi của Lăng Tử Hàn đến nay, cũng đã hơn 1 năm rưỡi. Lôi Hồng Phi là quân nhân, có quân kỷ quản thúc, rất ít khi được ra ngoài, mà Lăng Tử Hàn cũng thường xuyên ra ngoài "Du lịch", cho nên hai người gặp nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Mỗi lần có thời gian ở cùng với nhau, cũng không tiện hẹn hò tại nhà họ Lôi, tại không tiện qua đêm tại nhà họ Lăng, cho nên bọn họ sẽ đi khách sạn thuê phòng, cuồng hoan thoả thích.

Vừa nghe Lôi Hồng Phi hỏi, Lăng Tử Hàn lẳng lặng mà nở nụ cười: "Tại Long Quan em có mua một căn hộ nhỏ, vừa tu sửa xong, có thể chuyển đến ở. Chúng ta đến đó đi."

"Thật tốt quá, sao anh lại chưa từng nghĩ đến chuyện này cơ chứ? Em đúng là thông minh nhất." Lôi Hồng Phi vừa nghe liền mừng rỡ không thôi, không khỏi vỗ tay lái. "Tiền mà chúng ta từ trước tới nay đi khách sạn thuê phòng có thể để dành để thuê một căn hộ nhỏ, rất tiện lợi nha."

Lăng Tử Hàn trêu chọc y: "Một tháng quân lương của anh có bao nhiêu hả? Đủ để trả tiền thuê nhà hay không? Có phải tính làm chuyện bậy bạ gì hay không?"

Lôi Hồng Phi cười nhẹ: "Anh muốn làm tướng quân, sao có thể làm chuyện bậy bạ được chứ? Tuy rằng trong tay anh không có nhiều tiền, nhưng tiền thuê căn hộ thì vẫn trả được. Còn em thì sao? Tiền đâu mà em mua nhà?"

"Tiền nhuận bút đó." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Mỗi lần em chụp một bộ ảnh nộp cho tòa soạn, sẽ có được 1.000, nếu như họ dùng làm ảnh bìa, thì sẽ có 3.000, nếu có thêm bài viết, thì sẽ càng có thêm nhiều tiền. Em vừa hoàn thành một bộ du ký, vừa có ảnh chụp vừa có bài viết, tòa sạn trả đến 5.000. Em liền nhanh tay mua nhà trả từng đợt, thanh toán năm đầu tiên. Còn lại khoảng 35 năm tiếp theo, trả dần thì dư sức."

Lôi Hồng Phi thở dài: "Cầm bút luôn hơn cầm súng nha."

Lăng Tử Hàn nhìn nét mặt ảo não của y, trên mặt nụ cười càng tươi.

Lôi Hồng Phi lái xe, chạy trên đường cao tốc số 5 từ Tây sang Bắc, lập tức ra khỏi cửa khẩu, theo chỉ dẫn của Lăng Tử Hàn, một đường chạy thẳng đến căn hộ tại Long Quan.

Ở đây khung cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, theo kiến trúc Châu Âu, đều là các căn hộ riêng biệt, chuyên môn bán cho những thành phần tri thức đi làm trong nội thành. Lúc này là thời gian đi làm, trong khu lặng ngắt như tờ, một người cũng không nhìn thấy, chỉ có vài con chim nhỏ được nuôi trong sân tại vài căn hộ kêu tiếng thánh thót.

Lôi Hồng Phi đứng tại bậc thềm tại tòa nhà có căn hộ của Lăng Tử Hàn, nhìn cậu ấn mật mã, theo cậu vào thang máy. Đợi thang máy vừa đóng cửa, y lập tức mạnh mẽ ôm chặt lấy người yêu, nhiệt tình hôn cậu.

Lăng Tử Hàn ra sức giãy dụa ấn nút 20, lúc này mới ôm thắt lưng y, kịch liệt hôn trả.

Thang máy nhanh chóng đưa họ lên tầng 20, âm thanh "Đinh" vang lên, cửa thang máy mở.

Lôi Hồng Phi lúc này mới lưu luyến buông cậu ra, cùng cậu đi ra cửa thang máy.

Căn hộ của Lăng Tử Hàn cũng khóa bằng mật mã, phải đồng thời dùng máy vi tính phân tích vân tay cùng con mắt của cậu mới mở khóa ra. Nếu có người muốn bẻ khóa đi vào, máy vi tính sẽ nhanh chóng khởi động hệ thống theo trình tự, từ cảnh báo đến điện giật, với đủ loại phương thức ngăn cản. Chỉ là, loại sản phẩm này của Lăng Tử Hàn ngoại trừ các tính năng giống những loại bình thường cũng có, nó còn một tính năng đặc biệt, đó là khởi động hệ thống phát nổ, làm cho tất cả mọi vật trong căn hộ có liên quan đến

cậu biến mất không tì vết.

Thời đại này có rất ít người dùng khóa mở bằng chìa, chỉ có một số ít người tôn trọng lịch sử truyền thống thì sử dụng nó, còn lại đều hướng đến cái mới.

Lăng Tử Hàn mở khóa mất 20s, nhưng Lôi Hồng Phi lại cảm thấy rất lâu. Y chỉ cảm thấy trong người như có lửa nhiệt thiêu đốt, làm y khó có thể chịu được. Thật vất vả mới có thể đợi Lăng Tử Hàn mở được cánh cửa ra, y một tay đẩy mạnh cậu lên tường, mạnh mẽ hôn.

Lăng Tử Hàn nghe được âm thanh khóa cửa tự động, lúc này mới thả lỏng tâm lý đề phòng, hôn đáp trả.

Tiếng hít thở gấp gáp vang lên, vọng trong căn hộ.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy như mình vừa bị tiểu lão hổ cắn xé, đôi môi rất đau. Cảm thấy tức giận, cậu cũng hung hăng mà cắn lại đối phương. Hai người dần dần từ triền miên biến thành giác đấu. Nháo loạn một hồi, hai người buông nhau ra, cười ha hả.

Lăng Tử Hàn thở hổn hển, một lát mới nói: "Tắm trước cái đã, bằng không không cho phép lên giường của em."

Vẻ mặt Lôi Hồng Phi đỏ bừng, trên trán lại có thêm tầng mồ hôi.

Lăng Tử Hàn xoay người điều chỉnh máy điều hòa. Bọn họ vừa vào cửa, máy điều hòa liền tự động khởi động dựa theo nhiệt độ trên người bọn họ, điều chỉnh theo chế độ lạnh, đem nhiệt độ căn hộ nhanh chóng hạ xuống. Thế nhưng, đối với hai người đang tinh lực mạnh mẽ, dù chỉ là hôn môi cũng khiến hai người bọn họ nhiệt huyết sôi trào.

Lôi Hồng Phi không nói hai lời, vừa cởi quần áo vừa hỏi: "Phòng tắm ở đâu?"

Lăng Tử Hàn khẽ mỉm cười, chỉ chỉ một cánh cửa bên cạnh phòng ngủ.

Lôi Hồng Phi lôi kéo cậu: "Đến nào, cùng nhau tắm."

Dòng nước ôn hòa nhanh chóng rửa sạch mồ hôi trên người hai người bọn họ, khiến hai người cảm thấy thư thích.

Lôi Hồng Phi nhìn thân thể gầy của Lăng Tử Hàn, có chút buồn bực: "Kỳ quái ta, em ngày đêm chơi bời lêu lổng, sao không mập lên được chút nào vậy? Anh có cảm giác hình như em càng lúc càng gầy hơn thì phải, hơn nữa cũng đen hơn trước."

Lăng Tử Hàn lấy tay ôm lấy thắt lưng y, cười nói: "Ừ, còn anh thì lúc nào cũng oai hùng hết."

"Đó là tất nhiên." Lôi Hồng Phi lập tức xông xáo, vỗ mạnh vào khuôn ngực cường tráng. "Anh là ai chứ? Hiện nay là phi công máy bay tiêm kích ưu tú nhất, tốt nghiệp hạng xuất sắc đó."

Lăng Tử Hàn nhìn người bạn thân thanh mai trúc mã, cũng là người yêu hiện tại, bỗng nhiên tiến lại gần, ghé vào lỗ tai y nói: "Anh tốt nghiệp với thành tích ưu tú như thế, em nên tặng lễ vật gì đây?"

Lôi Hồng Phi chỉ cảm thấy bên tai một trận ngứa, nhưng cái nhột này lập tức khiến toàn thân tê dại. Y ôm lấy Lăng Tử Hàn, đưa tay lướt qua da thịt ôn nhuận của cậu, nhẹ nhàng mà nói: "Anh chỉ muốn em."

Lăng Tử Hàn cười khẽ: "Vậy không phải là tiện lợi cho em quá sao, tiết kiệm được không ít tiền."

Lôi Hồng Phi lập tức ôm chặt lấy thắt lưng nhỏ của cậu: "Vậy à. Ừ, vậy anh muốn một bộ mô hình xe tăng chiến chiến tranh thế giới thứ 2."

Lăng Tử Hàn buồn cười: "Anh hai à, cái đó rất mắc tiền."

Lôi Hồng Phi trừng mắt nhìn cậu: "Em mới nói chỉ cần viết mấy chữ, đem dán trước cửa nhà, tiền liền 'vèo vèo' bay đến, hiện tại than nghèo, là có ý gì? Không muốn tặng thì cứ nói đi, giả bộ hoài."

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười ra tiếng: "Anh đúng là tên khốn mà. Được được được, sợ anh rồi, em sẽ tặng cho anh."

Lôi Hồng Phi khóa nước, cầm lấy khăn thay cậu lau khô, thanh âm ôn nhu: "Lần sau anh trở về, em sẽ tặng cho anh, được không?"

"Ừ, được." Lăng Tử Hàn lấy khăn chùi mặt, ôn hòa mà trả lời.

Nói chung là vì công việc của cha mình, bọn họ ngay từ nhỏ đã được giáo dục việc bảo mật cùng với việc không hỏi thăm sự việc bí mật của người khác, riết đã thành thói quen. Lôi Hồng Phi sau khi tốt nghiệp sẽ điều đến nơi nào, Lăng Tử Hàn không biết, cậu cũng không hỏi. Nếu như Lôi Hồng Phi có thể nói, tự nhiên sẽ nói cho cậu biết, nếu như không nói, có nghĩa đó là bí mật quân sự, cậu tất nhiên sẽ không hỏi một chữ.

Lôi Hồng Phi khó dằn nổi mà đem hai người lau khô, lôi kéo Lăng Tử Hàn tiến thẳng vào phòng ngủ. Y hoàn toàn chẳng thèm chú ý tới sự tu sửa bên trong, chỉ chăm chú vào cái giường lớn gần bên cửa sổ, lập tức liền ôm lấy Lăng Tử Hàn, ném lên giường.

Hai người nằm xuống, dây dưa trên chiếc giường mềm mại có tỏa ra hương thơm nhẹ. Lôi Hồng Phi dùng hết sức lực toàn thân quấn lấy Lăng Tử Hàn, vừa hôn thân thể cậu vừa nói: "Thật là muốn chết anh rồi mà, hôm nay đừng mong anh tha cho em."

Lăng Tử Hàn bị vùi trong cơn kích tình, lung tung nói: “Sẽ chết đói đó.”

“Vậy thì chết đói.” Lôi Hồng Phi há mồm ngậm lấy dục vọng của cậu, hai cánh tay mạnh mẽ vuốt ve thắt lưng cùng đôi chân cậu, thanh quản không nhịn được hừ nhẹ.

Thân thể Lăng Tử Hàn căng thẳng, trong cơn cao trào cuộn trào mãnh liệt phát ra tiếng rên rỉ.

Lôi Hồng Phi đợi sau khi cậu phun trào, không hỏi gì thêm, liền theo thói quen của hai người mà hướng tủ đầu giường kéo ra ngăn nhỏ, từ bên trong lấy ra dầu bôi trơn.

Tất cả đều quen thuộc đến cực điểm, hai người trong lúc đó vô cùng ăn ý, dù cho là thân thể hay tâm hồn, đều tự nhiên mà hấp dẫn lẫn nhau, tựa như hai cực trắng đen trên thái cực đồ, xa nhau thì tôi có cậu, cậu có tôi, gặp nhau thì kết hợp chặt chẽ, nước sữa hòa nhau.

Lôi Hồng Phi đem chính mình vùi sâu trong thân thể nóng cháy mà mình ghi nhớ khát khao, cảm nhận được hương vị tuyệt vời trong sự chuyển động đến tận cùng, khoái cảm tựa như cảm giác bay lượn trên bầu trời, trong nháy mắt cơn cao trào cuốn đi mọi suy nghĩ của y, đánh thẳng lên xương sống thắt lưng của y, đều khiến y không khỏi không kêu lên vui mừng.

Y nhẹ giọng nói nhỏ: “Tử Hàn, Tử Hàn, chúng ta cùng nhau bay, anh mang em cùng nhau bay.”

Lăng Tử Hàn chấp nhận sự xung động của y mà rên rỉ, liên thanh nói: “Được, được, được …”

Bọn họ không có kéo rèm cửa sổ, ánh mặt trời bên ngoài chói chang tiến thẳng vào trong phòng, bao phủ hai thân thể đang tiếp hợp nhau, khiến căn phòng tựa như cõi thiên đường.

HẾT CHAP 01

Mục lục

(1) Giải phóng quân Nhân dân Trung Quốc được thành lập ngày 1 tháng 8 năm 1927.

Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Quốc (hay Trung Quốc Nhân dân Giải phóng Quân) là quân đội của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là quân thường trực lớn nhất thế giới và bao gồm các lực lượng: hải quân, không quân, và lực lượng hạt nhân.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Qu%C3%A2nGi%E1%BA%A3iph%C3%B3ngNh%C3%A2nd%C3%A2nTrungQu%E1%

(2) Máy bay tiêm kích Jianji: Còn có tên gọi là Shenyang là một loại máy bay tiêm kích của Không quân Quân giải phóng dựa trên kiểu máy bay Sukhoi Su-27 SK.

39. Quyển 2 - Chương 2

Editor: Maikari

Beta: kaori0kawa

Ánh bình minh của ngày mới xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu lên tường, Lôi Hồng Phi trong giấc ngủ say từ từ mở mắt.

Lăng Tử Hàn vẫn đang nằm trong lòng y, đầu của cậu gác lên cánh tay y mà say ngủ.

Ngày hôm qua thực sự là cuồng hoan, hai người dây dưa tới khi trời đen khịt, mệt mỏi rồi lại ngủ, sau khi tỉnh lại tiếp tục ôm nhau. Đến tận bóng đêm nặng nề che phủ, Lăng Tử Hàn nghĩ đến việc ngày mai y phải về đơn vị sớm, lúc này mới kiên quyết cự tuyệt sự đòi hỏi của y. Hai người vội vã ăn chút gì đó, liền ôm nhau ngủ.

Lôi Hồng Phi trước khi đi ngủ có ấn hệ thống báo thức trên đồng hồ đeo tay, vì vậy theo đúng thời điểm đã định bắt đầu khởi động quá trình đánh thức, càng ngày càng mạnh, rốt cục khiến y tỉnh lại. Tại ánh sáng nhè nhẹ của bình minh, y nhìn khuôn mặt an tĩnh của Lăng Tử Hàn lúc ngủ, không muốn nhúc nhích.

Cảm giác được đường nhìn của y, Lăng Tử Hàn cũng tỉnh lại. Cậu không mở mắt, chỉ thấp giọng nói: "Tỉnh rồi sao? Phải đi à?"

Lôi Hồng Phi ôm chặt lấy cậu, thở dài nói: "Đúng vậy, thế nhưng anh không muốn đi."

Khóe miệng Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng giương lên, mỉm cười: "Quân lệnh như núi, anh dám cãi sao?"

Lôi Hồng Phi đem mặt vùi vào trong hõm vai của cậu, rầu rĩ nói: "Không dám."

Lăng Tử Hàn đưa tay khoát lên trên lưng y, ôm chặt, thoải mái nói: "Còn nhiều thời gian, không cần gấp gáp quá."

"Ừ." Lôi Hồng Phi ôm cậu một hồi nữa, lúc này mới thở dài, buông cậu ra, ngồi dậy. "Em ngủ tiếp đi, anh đi tắm."

Lăng Tử Hàn nói: "Ăn cái gì trước đã, anh cứ đi tắm, em sẽ làm điểm tâm."

Lôi Hồng Phi cũng không từ chối.

Đây là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn xuống bếp nấu cho y ăn. Trước đây bọn họ đều là ra khỏi khách sạn thì tìm quán nào đó ăn cơm, giải quyết qua loa. Lôi Hồng Phi tắm rửa xong, đi ra, nhìn trên bàn cơm là một cái trứng chiên cùng jăm-bông, bánh mì nướng, cùng với một ly sữa nóng, chỉ cảm thấy đây là bữa ăn ngon nhất trong suốt 23 năm qua của y.

Lăng Tử Hàn nhìn biểu hiện rạng rỡ của y, không khỏi buồn cười: "Biểu hiện vậy là sao? Nhìn anh quả là người dễ lấy lòng."

Lôi Hồng Phi ngẩng đầu: "Dễ lấy lòng? Đổi lại là em thử xem."

Lăng Tử Hàn cười cười, đi vào phòng tắm.

Lôi Hồng Phi nghe tiếng nước chảy bên trong, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, lập tức nhanh chóng mà ăn trứng, uống sạch ly sữa, liền đứng dậy dọn dẹp.

Lăng Tử Hàn mặc áo tắm đi ra, hướng y cười nói: "Để đó đi, còn khách sáo làm gì, em sẽ dọn cho. Anh nhanh đi đi, mắc công lại trễ, bị phạt giam lại bây giờ."

Lôi Hồng Phi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Lại đây."

Lăng Tử Hàn cười tủm tỉm mà đi về phía y, đứng trước mặt y.

Chiều cao của bọn họ so với nhau cũng không khác biệt lắm, nhưng Lăng Tử Hàn nhìn lại nhỏ hơn y, nhìn qua tựa như Lôi Hồng Phi cao hơn. Không khí buổi sáng bao vây lấy bọn họ, làm cho người ta không tự chủ được mà cảm thấy biếng nhác. Đó là sự tận hưởng lạc thú trước mắt vào buổi sáng, thế nhưng Lôi Hồng Phi rốt cục không thể không dừng lại.

Y kéo Lăng Tử Hàn qua ôm chặt lấy, vô cùng khổ sở nói: "Thật không muốn đi."

Lăng Tử Hàn chỉ là cười, cái gì cũng không nói.

Lôi Hồng Phi thở dài, rốt cục buông cậu ra, sau đó thay đồ, mở cửa, nhanh chóng rời đi.

Từ trước tới giờ bọn họ không có việc âu sầu chia tay nhau, càng chưa từng nói những câu giao hẹn như "Sẽ gọi điện" hay "Gửi bưu tín". Sinh hoạt của bọn họ đều giống nhau ở chỗ phải luôn không ngừng chia tay lâu dài và gặp nhau ngắn ngủi. Bọn họ cũng ít khi nào để đối phương chờ đợi bằng những câu nói, cũng không giữ lại đối phương khi họ cần phải đi, bọn họ chỉ giữ kỹ những kỉ niệm khi ở bên cạnh nhau, nhớ kỹ những khoảnh khắc hạnh phúc khi ở bên cạnh nhau.

Lăng Tử Hàn nghe tiếng cửa căn hộ đóng lại, liền yên lặng đi dọn chén dĩa trên bàn ăn, nhấn nút hoạt động của máy rửa chén đa năng. Máy có thể tự động rửa sạch, khử trùng, hong khô, sau đó phân loại ra

lần lượt úp vào tủ chén, không cần cậu động tay.

Cậu vừa ra phòng khách, liền nghe được tiếng ong kêu rất đặc thù. Đó là tín hiệu đến từ tổng bộ, triệu cậu trở về bắt đầu nhận nhiệm vụ.

Cậu lập tức thay đồ, nhanh chóng rời cửa, lái một chiếc xe cũ để tránh cho người khác chú ý, chạy thật chậm, yên lặng hướng tới phía tây Bắc Kinh mà đi.

Một giờ sau, cậu đã ra khỏi đường cao tốc, đi đến trước một nhà cao tầng bình thường.

Bên ngoài tầng nhà đó có một mảnh đất trống, chỉ có cỏ mà không có cây nào cả, nhìn tầng nhà cũng không giống có dạng hệ thống gì đặc biệt. Xa xa có rào chắn bao quanh, cửa chính ghi rõ đây là câu lạc bộ tư nhân, không phải hội viên không được vào.

Máy vi tính trên xe Lăng Tử Hàn có hệ thống mã hóa riêng, cách cửa chính khoảng 500m, thì thiết bị điện tử giám sát và điều khiển ở cửa chính lập tức phân tích mã hóa của xe cậu, xác nhận được cấp bậc bí mật của cậu là được phép vào. Xe vừa đến cửa, cánh cửa sắt cao lớn có điện cao thế chậm rãi mở ra, chờ cậu thoải mái chạy vào xong lại đóng chặt như cũ.

Lăng Tử Hàn đem xe chạy qua khu đất trống, dừng tại chỗ đậu xe của tầng nhà. Chỗ này đã có vài chiếc đậu trước, nhìn thấy vậy cậu không khỏi mỉm cười.

Lúc này, từ cửa xuất hiện vài người, người đầu tiên ra trước là một người có nước da nâu nhạt, ngũ quan đường nét rõ ràng, đôi mắt có màu xanh lam, tóc đen. Anh tên là Vệ Thiên Vũ, năm nay 27 tuổi, cha là người Trung Quốc, mẹ là người Ả Rập. Trên người anh đều tập trung tất cả ưu điểm của cả cha lẫn mẹ, anh tuấn và thông minh. Trong tiểu tổ liệp nhân, anh ngoại trừ kỹ năng kỹ xảo cơ bản mỗi người phải biết ra, còn cực kỳ tinh thông về máy móc. Từ các loại xe cộ giao thông bình thường đến các loại máy bay hành khách, máy bay chuyên dụng, rồi cả tàu ngầm, phi thuyền vũ trụ, có thể căn cứ vào tình huống mà lập tức sửa chữa tức thời, thay đổi cùng thao tác vô cùng linh hoạt nhanh chóng. Anh có đôi bàn tay khéo léo không gì sánh được, làm cho người khác phải ca ngợi không ngừng.

Lúc này, anh vui vẻ mà đi về phía cậu, nhưng không có lỗ mãng ôm Lăng Tử Hàn, chỉ là nắm tay cậu, ôn hòa mà hỏi thăm: “Lão đại, đã lâu không gặp, gần đây thế nào rồi?”

Lăng Tử Hàn mỉm cười: “Rất tốt, còn anh thì sao?”

“Ừ, cũng tốt. Tôi đang suy nghĩ việc đem xe chở hàng biến đổi thành xe thiết giáp cần mất bao nhiêu thời gian.” Vệ Thiên Vũ nói xong mặt mày hớn hở. “Tôi nghĩ rằng cũng hơn 10 giờ, bằng không có thành cũng không hoàn toàn tốt.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu.

Lúc này, ngay tại cửa chính vang lên một tiếng cười nhẹ. "Được rồi, Thiên Vũ, anh đừng có bắt lão đại đứng dưới nắng nói mấy chuyện này chứ, có gì vào cửa rồi nói."

Đó là tiểu công chúa của tiểu tổ liệp nhân La Y. Cô gái nhìn qua rất yểu điệu này năm nay đã 23 tuổi, thế nhưng đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá, cô là một người vô cùng lạnh lùng, am hiểu trộm cướp, ám sát cùng cải trang. Hiện giờ, cô chỉ mặc một chiếc áo sơmi trắng cùng quần jean, nhìn qua y như một cô sinh viên bình thường.

Lăng Tử Hàn nhìn cô cười, rồi cùng Vệ Thiên Vũ vào cửa.

La Y cười nói: "Lão đại, tôi nghe nói hình như Mai Lâm đang quen với một cô gái rất xinh đẹp."

"Thật sao?" Lăng Tử Hàn có chút hiếu kỳ mà nhìn cô.

"Đúng vậy, Du Dặc có gặp qua một lần, thiếu chút nữa chảy nước miếng tại chỗ." La Y cười ha ha.

Du Dặc dựa ngay sát tường, khoanh tay lại, lười biếng nói: "La Y, tôi chúc cô sau này gặp phải một người thân thủ tốt hơn cô, miệng cũng độc hơn cô, là một thằng chồng hay ghen lại gia trưởng, cho cô cả đời này khỏi vùng lên."

Vệ Thiên Vũ phì cười.

Lăng Tử Hàn cũng cười: "Du Dặc, anh nói chính bản thân anh sao?"

Lúc này, La Y đã nhào người tới. Tung người lên, đưa chân đá ra liên tục, rồi sau đó đưa tay ra thế chặt tấn công về phía Du Dặc.

Du Dặc năm nay 26 tuổi, cũng là một sát thủ xuất sắc. Vừa thấy thân hình La Y khẽ nhúc nhích, hắn liền lập tức dàn sẵn trận địa đón địch. Lưng dựa vào tường, bất động như núi, hai tay nhanh chóng đưa ra giải được thế tấn công của La Y, nhưng không nhân cơ hội đó phản công.

Trong lúc hai người hăng say đánh nhau, La Hãn, Tác Lãng Trác Mã, Mai Lâm cùng một người thanh niên trẻ tuổi – Triệu Thiên lần lượt vào cửa. Vừa nhìn tình hình, bọn họ đều nở nụ cười.

Triệu Thiên thân hình nhỏ gầy, tinh thông thuật đánh bạc, trò lừa gạt, thuật thôi miên, có thủ pháp trộm cướp cực kỳ cao siêu, được xưng là thần trộm. Nhìn thấy cảnh này, y lập tức chậc chậc rồi nói: "Làm sao vậy? Cái này có phải là thương nhau lắm cắn nhau đau không nhỉ?"

La Y đang cùng Du Dặc chiến đấu, nghe vậy bỗng nhiên liền đồng thời xoay người, một trái một phải tiến đến chỗ Triệu Thiên mà đánh.

Triệu Thiên quá sợ hãi, lập tức đi chuyển người, trốn sau lưng Lăng Tử Hàn, làm bộ kêu to: "Lão đại cứu mạng."

Du Dặc cùng La Y phối hợp vô cùng ăn ý. La Y thân pháp nhẹ nhàng, chuyển hướng giữa không trung, đưa chân đá thẳng vào Triệu Thiên. Du Dặc chờ đúng thời cơ, khi Triệu Thiên lập tức né qua một bên, hắn vươn người, lập tức bắt lấy vai của Triệu Thiên, quật Triệu Thiên ngã xuống đất.

Triệu Thiên bị hai đại sát thủ đồng loạt đánh thế gọng kiềm không thể trả đòn, ngã xuống kêu lên: "Ê, các người không thể ăn hiếp tôi quá đáng vậy chứ?"

Những người khác đều cười ha ha.

Lúc này, từ trên trần nhà truyền đến thanh âm của Lữ Hâm: "Toàn bộ đến phòng họp."

Nét mặt của tám người đều biến đổi, lập tức bước lên phòng họp lầu hai. Bước chân của bọn họ đều trầm ổn thong dong, nhưng trong mắt lại ánh lên nét hưng phấn.

Bình thường mỗi liệp thủ đều mang trong mình những nhiệm vụ khác nhau, rất ít khi nào tụ hội đầy đủ. Lần này, bọn họ nhận được lệnh triệu tập của Lữ Hâm, mỗi người một nơi giờ lại tụ hội lại đây, tựa như bầy sói được Lang Vương triệu tập, tập thể chuẩn bị đi ra ngoài săn bắn, tất cả đều vô cùng hưng phấn, nhiệt tình.

Trên bàn họp, trước mặt mỗi người đều là một màn hình lớn.

Lữ Hâm bình tĩnh đem tư liệu chuyển lên màn hình cho bọn họ xem, sau đó hướng bọn họ nói qua về nhiệm vụ lần này.

Tư liệu lần này cũng không có gì phức tạp, ngay từ khi chiếu lên bọn họ cũng đã nắm được phần nào.

Việc này từ lâu đã lưu truyền mạnh mẽ trên truyền thông, có một trang báo mạng nổi tiếng từng có một bài báo ngay trang bìa với dòng title màu đỏ tươi: "Ai ở trong tối ám toán người Trung Quốc?"

Gần đây, tại khu Trung Á xảy ra một loạt sự kiện khủng bố tập kích, đồng thời phần lớn đều nhằm vào người Trung Quốc.

Tại Afghanistan (1), phần tử khủng bố ban đêm đột nhập vào công trường Kunduz (2) đang xây dựng một toàn kiến trúc do người Trung Quốc thầu, dùng súng tự động bắn phá tàn nhẫn, khiến cho 79 người chết, 35 người bị thương. Thảm án này nhất thời rung động toàn bộ thế giới, thủ tướng Trung Quốc cùng tổng thống Afghanistan đều lập tức phát biểu, mạnh mẽ lên án bọn người khủng bố không có lương tâm này. Các truyền thông cũng đều nói lên quan điểm về những kẻ tập kích lần này, nhưng mỗi người lại mỗi khác.

Ngay sau đó, Pakistan (3) xảy ra sự kiện đặt bom nổ xe hơi, làm chết 9 kỹ sư người Trung Quốc.

Tại Kazakhstan (4), xe hơi của đại sứ Trung Quốc bị tập kích, quan ngoại giao Trung Quốc cùng những người đi theo bị lựu đạn nổ chết.

Tại Kyrgyzstan (5), vài thương nhân người Trung Quốc bị tàn sát, phân tử khủng bố thậm chí còn tập kích cả cảnh sát, đánh chết cảnh sát cục trưởng.

Tại Uzbekistan (6), phân tử khủng bố không chỉ giết chết người đứng đầu đạo Hồi, hơn nữa còn giết chết hai cha con thẩm phán người địa phương đang ở trong nhà thờ Hồi giáo nghe giảng đạo, nguyên nhân là vì bọn họ đã trợ giúp vài kiều bào Trung Quốc.

Ngân Dực Liệp Thủ tỉ mỉ mà xem các hình ảnh cùng tư liệu được thay đổi không ngừng trên màn hình, cùng với những nơi được đánh dấu đặc biệt trên sơ đồ.

Lữ Hâm nói rõ ràng: "Sau vụ việc thảm sát tại Kunduz, chính phủ nước ta lập tức phái một tổ công tác sang Afghanistan, một bên đưa những người bị thương về nước chữa trị, một bên tiến hành điều tra. Tác Lãng Trác Mã cùng Triệu Thiên là nhân viên trong tổ công tác đó. Sau quá trình trinh sát, cùng với tư liệu đã qua phân tích của chuyên gia tình báo của chúng ta, hiện nay có thể xác nhận, người đứng sau vụ thảm sát độc ác tàn nhẫn đó chính là người đứng đầu quân cách mạng Thánh Nguyệt, Shafula. Đây là một phần tử khủng bố cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa có dấu hiện cho thấy, tên đó đã phái người đột nhập vào khu Tây Bắc của nước ta, chuẩn bị tiến hành một loạt sự kiện khủng bố tập kích. Chính vì vậy, chúng ta phải giành thế chủ động, ngăn cản thảm kịch tiếp tục phát sinh. Mệnh lệnh đưa ra là, bắt Shafula, đưa tên đó về nước, còn sống."

Tám người không nói tiếng nói, chỉ chuyên tâm lắng nghe.

Trên màn hình dần xuất hiện mệnh lệnh cùng phương án hành động của mỗi người.

Lữ Hâm tiếp tục nói: "Hiện nay có thể khẳng định, tên Shafula hành tung bất minh đó hiện tại đang ở khu Kim Tân Nguyệt. Về việc tên đó có quen biết trùm Guzman của khu vực đó hay không, tạm thời tình báo chúng ta chưa có tư liệu. Bởi vậy, hành động lần này là hai người một tổ. Tổ A gồm Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đi vào khu Kim Tân Nguyệt, tiếp cận tướng Guzman, điều tra rõ tình huống. Tổ B gồm Du Dặc cùng La Y âm thầm lẻn vào, phối hợp với tổ A tiến hành trinh sát. Tổ C gồm La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã thực hiện nhiệm vụ tiếp ứng, thay tổ A, tổ B duy trì liên hệ với tổng bộ. Tổ D gồm Triệu Thiên cùng Mai Lâm làm hậu viện, tùy hoàn cảnh phối hợp tác chiến. Rõ chưa?"

"Yes, sir." Tám người cùng lên tiếng.

Lữ Hâm lưu loát nói: "Tốt, hiện tại toàn bộ tư liệu tình báo liên quan cùng kế hoạch hành động lần này đều ở đây, các cậu nghiên cứu cẩn thận, ba ngày sau xuất phát."

"Yes, sir."

HẾT CHAP 02

Mục lục

(1) Afghanistan: Cộng hòa Hồi giáo Afghanistan là một quốc gia nằm giữa lục địa châu Á, có tên cũ là Nhà nước Hồi giáo Afghanistan. Cái tên Afghanistan có nghĩa "Vùng đất của người Afghan".

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Afghanistan

(2) Kunduz: còn biết đến với các tên như Kundûz, Qonduz, Qondûz, Konduz, Kondûz, Kondoz, hay Qhunduz, tọa lạc phía bắc Afghanistan, trực thuộc tỉnh Kunduz. Thành phố này tọa lạc ngay trên vùng trung tâm lịch sử Bactria …

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Kunduz

(3) Pakistan: tên chính thức Cộng hoà Hồi giáo Pakistan, là một quốc gia ở Nam Á. Tiếng Việt còn gọi quốc gia này vào thế kỷ 20 là Hồi Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Pakistan

(4) Kazakhstan: Cộng hoà Kazakhstan là một quốc gia trải rộng trên phần phía bắc và trung tâm của lục địa Á-Âu. Kazakhstan là quốc gia có diện tích đứng hàng thứ chín thế giới. Nước này có một phần nhỏ lãnh thổ nằm ở bờ phía tây sông Ural, thuộc phần châu Âu.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Kazakhstan

(5) Kyrgyzstan: (tuỳ từng trường hợp còn được dịch thành Kirgizia hay Kirghizia), tên chính thức Cộng hoà Kyrgyz, là một quốc gia tại Trung Á.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Kyrgyzstan

(6) Uzbekistan: (có thể gọi là Uzbekstan hay Ozbekistan), tên chính thức Cộng hoà Uzbekistan, là một quốc gia nằm kín trong lục địa tại Trung Á, trước kia từng là một phần của Liên bang Xô viết.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Uzbekistan

40. Quyển 2 - Chương 3

Editor: maikari

Beta: kaori0kawa

Vùng nhiệt đới vào tháng 08, nhiệt độ như muốn thiêu đốt tất cả, nếu có người nào dám để mình trần đi dưới ánh mặt trời, da sẽ nhanh chóng bị thương tổn. Ban ngày, trên đường đặc biệt an tĩnh, người người đều trốn trong phòng điều hòa, không có việc gì cũng không đi ra ngoài, đừng nói tới việc phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Trong sân bay quốc tế Khê La vẫn vô cùng náo nhiệt, khắp nơi là dòng người đông đúc.

Lạc Mẫn chờ ở cửa ra trên lầu một, xem bảng điện tử di chuyển các "Chuyến bay đến", chuẩn bị tiếp người.

Năm ngoái, Chu Tự cầu hôn hắn, càng làm cho hắn thêm lo lắng, dù về mặt tình cảm, hắn cũng không thể tự ý quyết định, vì vậy theo quy trình mà báo cáo cho thượng cấp, xin được phép kết hôn. Không lâu sau, hắn nhận được mệnh lệnh, nói cho hắn biết hiện tại hắn không còn thuộc bộ phận lúc đầu nữa, mà đã chuyển hắn qua bên cục 19 thuộc bộ Quốc An.

Cục này bố trí nhân viên ra khắp nơi trên thế giới, tất cả đều là nhân vật quan trọng, không những không cần tiếp nhận nhiệm vụ, mà còn được người khác bảo vệ an toàn, bởi vì an nguy của họ ảnh hưởng trực tiếp hay gián tiếp đến tình hình chung của Trung Quốc, thậm chí có khi còn liên hệ tới kết cục Á Châu thậm chí cả thế giới.

Từ tổng bộ trực tiếp đưa ra hai mệnh lệnh cho hắn, một là đồng ý cho hắn kết hôn cùng với Chu Tự, đồng thời cũng muốn hắn thực sự tham gia vào giới chính trị, làm một người bạn đời thật sự bên cạnh Chu Tự. Chuyên gia tình báo của Bộ Quốc An phân tích, tương lai Chu Tự rất có khả năng sẽ kế thừa chức vị của Lý Nguyên khi ông lên làm tổng thống, như vậy Lạc Mẫn sẽ trở thành "Bạn đời chính thức" của y, điều này vô cùng quan trọng đối với việc bảo hộ con đường dầu mỏ trên biển của Trung Quốc.

Trung Quốc hiện tại là cửa khẩu nhập dầu của nhiều nước Châu Á, cũng vì vậy mà Mỹ cùng Nhật Bản luôn tìm cách cản trở việc dẫn dần từ Trung Á sang Trung Quốc, hiện nay Trung Quốc vận chuyển dầu thô vào bến cảng chủ yếu bằng đường biển. Nếu như con đường trên biển bị cắt, sẽ khiến cho nền kinh tế Trung Quốc trong nhất thời gặp khủng hoảng. Bởi vậy, Trung Quốc luôn cố gắng hết sức lực để khống chế các âm mưu chống phá của phương Tây.

Nếu như Chu Tự quả thực có thể trở thành tổng thống của B quốc về sau, xét độ tuổi của y, chí ít có thể ảnh hưởng đến B quốc khoảng hai mươi năm, thậm chí có thể lâu hơn, mà Lạc Mẫn lại là bạn đời của y, vì vậy rất có lợi trong việc xây dựng mối quan hệ cùng bảo vệ đường biển. Bởi vậy, Lạc Mẫn hiện tại trên thực tế đã về hưu, trừ phi quốc gia có chuyện liên quan đến hưng vong, Bộ Quốc An tuyệt đối không dùng tới hắn nữa.

Lúc này đây, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cải trang biến đổi, từ Manila (1) đến Khê La, chỉ đơn giản

là muốn dùng Chu Tự cùng Lạc Mẫn làm "người dẫn đường", cũng không muốn làm nguy hiểm tới tính mạng của hắn.

Thế nhưng Lạc Mẫn lại thấy rất hưng phấn.

Cũng đã hơn 1 năm, hắn rất ít khi nhận được mệnh lệnh của thượng cấp, cho dù có, cũng chỉ dặn hắn cẩn thận an toàn. Tuy rằng không cần dấn thân vào chỗ nguy hiểm nữa, nhưng lại khiến hắn rất cô đơn. Cho nên, khi nhận được mệnh lệnh lần này là đưa hai người họ vào khu Kim Tân Nguyệt, trong lòng hắn lập tức thấy hưng phấn.

Trước khi hai người họ đến B quốc, tất cả các mặt đều đã được xếp đặt chu đáo.

Vua bài Macau Tần Thành gọi điện cho Lý Nguyên, báo cho ông biết rằng bang chủ Hổ Đầu Bang của Philippines Trần Nhất Cẩn bị bệnh nặng, cho nên muốn để con nuôi của mình là Musa Oman nhậm chức, nhưng sợ mọi người lại không phục, bởi vậy hy vọng anh ta có thể đến khu Kim Tân Nguyệt, trực tiếp cùng tướng Guzman kết nối quan hệ, giao dịch trực tiếp cùng ông ta, sau đó thiết lập con đường buôn lậu súng ống đạn dược. Nhật Nguyệt Hội cùng tướng Guzman đã có hơn mười năm giao dịch, hy vọng Lý Nguyên nể mặt là bạn cũ lâu năm, giúp đỡ anh ta một chút.

Việc này Lý Nguyên cũng có nghe qua. Hổ Đầu Bang của Philippines là một bang xã hội đen mới thành lập, ngoại trừ buôn lậu vũ khí thì không làm gì khác. Đối với tình hình chính trị bất ổn của Philippines, chỉ cần bất cứ nơi nào cần súng ống đạn dược, Hổ Đầu Bang luôn cung ứng đúng lúc, việc buôn bán rất giữ chữ tín, nhất là trong bang bọn họ còn có chuyên gia súng ống, có thể căn cứ yêu cầu của khách mà thay đổi vũ khí, bởi vậy làm ăn vô cùng hưng thịnh. Trước kia, phần lớn nguồn cung cấp cho bọn họ đều là do Nhật Nguyệt Hội, hai bên hợp tác rất vui vẻ.

Lúc này đây, ngoại trừ Tần Thành gọi điện thoại cho ông, đích thân Trần Nhất Cẩn đang nằm liệt giường cũng gọi nói vài câu với ông, tha thiết van cầu ông giúp đỡ đứa con nuôi mà mình yêu thương hết mực này, cũng hứa rằng sau khi giao dịch thành công với tướng Guzman, về mặt giao chuyển vẫn sử dụng tàu thuyền của Nhật Nguyệt Hội y như lúc trước, mỗi năm đưa cho bọn họ thêm 2% lợi tức, tuyệt không để bọn họ chịu thiệt thòi. Trần Nhất Cẩn sắc mặt xanh xám, là một người tàn tật ốm gầy, nhìn dáng dấp này của ông ta, chỉ sợ không còn cố gắng được thêm nhiêu ngày nữa. Đối với lời cầu xin hợp lý cùng chân thành của người bạn cũ, Lý Nguyên tất nhiên là không chối từ.

Cùng lúc đó, một tín đồ đạo Hồi hoành hàng hơn mười năm tại Philippines hiện này đang giữ chức thủ lĩnh của đội du kích vũ trang Abu Sayyaf, Malabanan, gọi điện thoại cho Chu Tự, nói y trợ giúp giùm cho người bạn thân Musa Oman. Chu Tự nghe xong, tất nhiên liền đáp ứng. Abu Sayyaf là một khách hàng lớn của bọn họ, bao năm qua đều công khai chống đối chính phủ, hơi một tí mà dùng phi cơ trực thăng cùng quân hạm, vũ khí đạn dược tiêu tốn không ít, cho nên mua bán cũng rất hào phóng, lại không thiếu nợ, hàng năm vì Nhật Nguyệt Hội mà cung ứng tiền lời hơn mấy chục triệu đô la. Một người khách tốt vậy, tất nhiên là phải cực lực giữ gìn rồi, chỉ cần không phải là yêu cầu quá phận, Chu Tự cũng không từ chối làm gì.

Rất nhanh, bọn họ nhận được điện thoại của Musa Oman, báo cho bọn họ biết chuyến bay cùng thời gian đến của bọn họ.

Theo ý của Chu Tự, định là phái một cán bộ cao cấp trong tổ chức đi tiếp là được, không cần phiền đến Lạc Mẫn. Hai người bọn họ chính thức kết hôn cũng mới nửa năm, y đối với Lạc Mẫn vẫn vô cùng săn sóc bảo vệ, nghĩ rằng trời nóng như thế không cần hắn bôn ba lao lực, đối phương là có chuyện nhờ mình, không cần chăm sóc cẩn thận như thế.

Thế nhưng Lạc Mẫn kiên trì muốn đi đón. Hắn cười nói: "Em biết bọn họ không quan trọng gì, nhưng nếu là chú Thành, chú Cẩn cùng cả Malabanan cũng đã gọi điện, thì phải cho bọn họ chút mặt mũi chứ. Nếu như bọn họ ở chỗ của chúng ta xảy ra chuyện gì, anh ăn nói sao với những người kia đây?"

Chu Tự nghe xong cũng thấy có lý, lúc này mới không phản đối, nhưng phái vài người theo, tránh cho hắn gặp phải nguy hiểm.

Tết âm lịch năm ngoái, em họ của Lạc Mẫn "bị giết hại", khiến hắn bị đả kích lớn, Chu Tự tận mắt nhìn thấy biểu tình của hắn khi nằm ở bệnh viện, hắn cứ trầm mặc ít lời, đau lòng đến chịu không nổi.

Sau đó, dì của Lạc Mẫn đến đây lo chuyện hậu sự của Khúc Ngạn, đối với hắn không có chút hòa nhã nào, ngôn ngữ cũng không có chút thông cảm, trước mặt Chu Tự còn trách cứ hắn: "Nhà họ Lạc của mày ở Mã Lai được xem là gia đình trong sạch, thế nào lại có một đứa nghịch tử như mày chứ? Không chỉ bản thân nhập tịch nước khác, trở thành xã hội đen, còn liên lụy đến em họ của mình chết không có chỗ chôn, mày còn mặt mũi nào ăn nói với liệt tổ liệt tông nhà họ Lạc hả? Ba của mày không chịu nhìn mặt mày là đúng mà, thương cho chị của tao, thực sự là tốn công sinh dưỡng mày. Bởi vậy tao mới ghét con trai, dưỡng nó nhiều năm đến vậy, kết quả cũng là công dã tràng? Có ý kiến gì sao? Em họ của mày tuy rằng tuy kém nhiều mặt, học cũng không giỏi, không có ý cầu tiến, chí ít cũng ngoan ngoãn, sẽ không xằng bậy. Ai biết đến nơi đây thăm mày, cũng bị mày liên lụy …"

Lạc Mẫn nghe dì mắng, chỉ có thể cúi đầu trầm mặc. Chu Tự ở một bên nhìn, thật sự là khó chịu thay hắn, nhanh chóng đưa ra khuôn mặt tươi cười, lại ăn nói khép nép mà giải thích. Bạn đời của dì Lạc Mẫn là nữ, thế nên bà coi đàn ông trong mắt chẳng khác gì giống như rác rưởi, khuôn mặt tươi cười như hoa của Chu Tự hoàn toàn không có đất dùng võ, khiến y càng thêm bực mình. Bất quá, vì cái chết của Khúc Ngạn, vì Lạc Mẫn, còn vì Lý Nguyên đang âm thầm khổ sở, y vẫn cho người chạy trước lo sau chuyện hậu sự, cho Khúc Ngạn một buổi lễ long trọng, lại thay cho người phụ nữ kia làm xong thủ tục kế thừa di sản. Đến tận khi đưa dì ta lên máy bay bay về Mã Lai, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ đó về sau, Chu Tự giống như là biến thành một người khác. Y hành sự trầm ổn, tình cảm chuyên nhất, đối mặt truyền thông có lý có lẽ, hơn nữa còn có dung mạo tuấn mỹ không gì sánh kịp, nhanh chóng tiến vào chính giới cùng chiếm được ủng hộ của người dân khắp nơi, cho nên thuận lợi được tuyển vào trong đợt tuyển cử nghị viên năm nay.

Sau đó, Lý Nguyên biến đổi toàn bộ Nhật Nguyệt Hội, tuyên bố thành lập Nhật Nguyệt Đảng, bản thân lên làm chủ tịch, Chu Tự trở thành phó chủ tịch, Lạc Mẫn đảm nhiệm bí thư trưởng. Nhật Nguyệt Đảng sau khi biến đổi, lập tức thay đổi tình hình, toàn lực tiến quân vào lĩnh vực kinh tế, khiến cho tỉ lệ thất nghiệp của B quốc giảm 2%, mọi người đều ca tụng, những người chống lại cũng không thể nói gì.

Đối với hướng đi của Nhật Nguyệt Đảng, truyền thông vẫn quan tâm mật thiết, luôn tận dụng tất cả các cơ hội để phỏng vấn lấy tin tức. Như hiện tại, khi Lạc Mẫn đang chú ý lắng nghe phát thanh báo chuyến bay vân sân, thì chẳng biết từ đâu một đám phóng viên ào ra, vây quanh hắn, thất chủy bát thiệt mà hỏi.

Theo âm thanh ầm ĩ, còn có nhiều ánh đèn sáng ngời.

Bên cạnh Lạc Mẫn có mấy người "Nhân viên công tác trong Đảng", thấy tình thế không ổn, muốn cản trở cũng không kịp. Lúc này tự nhiên không thể cứng rắn, đối với hình tượng chính trị của Lạc Mẫn cùng Chu Tự không có lợi. Lạc Mẫn thẳng người, trên mặt anh tuấn lộ nét cười lễ phép ôn hòa, rất mê người.

Các phóng viên liên tục hỏi tới.

"Xin hỏi Lạc tiên sinh, nghe nói hai năm sau Lý Nguyên tiên sinh có ý định tranh cử tổng thống, định sẽ đưa nghị viên Chu Tự trở thành người tranh cử vị trí của ông ấy, việc này có thật hay không?"

Lạc Mẫn nhướng mày, hài hước nói: "Chuyện này tôi chưa nghe nói."

"Vậy thì, xin hỏi Lạc tiên sinh, Chu tiên sinh bằng cấp không cao, ngay cả đại học cũng không học qua, anh có cho rằng y cho thể đảm đương trọng trách của nghị viên không?"

Lạc Mẫn trầm ổn mà mỉm cười nói: "Tôi nghĩ, vấn đề này anh nên hỏi những người dân đã tín nhiệm bầu phiếu cho y."

Có một nữ phóng viên sắc sảo hỏi thêm: "Xin hỏi Lạc tiên sinh, nghe nói anh cùng Chu tiên sinh trước đây đều là xã hội đen, đúng không?"

Đối vấn đề này, bọn họ sớm đã có chuẩn bị. Lạc Mẫn phát huy đầy đủ mị lực đặc biệt của hắn, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt ấm áp như xuân phong, thanh âm nhu hòa nói: "Thưa cô, cái gọi là xã hội đen, bất quá là do mọi người gọi là như vậy, cuộc sống ở bên trong cùng những người làm công việc khác cũng chẳng khác gì nhau, có tốt cũng có xấu, không thể quơ đũa cả nắm. Muốn nói đến mặt xấu, người làm công việc bình thường chẳng lẽ không có? Chúng ta làm công việc, tất nhiên cũng không hy vọng làm ảnh hưởng đến cuộc sống ổn định cùng trật tự xã hội, nỗ lực khiến kinh tế phát triển, khiến cho cuộc sống bọn họ càng lúc càng tốt."

Đối với câu trả lời không chê vào đâu được của hắn, phóng viên chung quanh đều lấy làm sgiật mình, sau đó có một nữ phóng viên tuổi còn trẻ dời đi trọng tâm câu chuyện trong lúc rối ren: "Xin hỏi Lạc tiên sinh, ngài đến sân bay là đón ai? Là chính khách sao? Hay là một người quen … lúc trước trong bang?"

Lạc Mẫn nở nụ cười hiền nhìn về phía cô: "Thưa cô, tôi tới đón bạn của mình. Bọn họ chỉ là người bình thường trong giới kinh doanh, lại đây bàn chuyện làm ăn."

Phóng viên khác hiển nhiên đối với trọng tâm câu chuyện này không có hứng thú, lập tức có người hỏi: "Lạc tiên sinh, Chu nghị viên tháng sau sẽ đi 5 nước Tây Âu, cùng chủ tịch quốc hội EU (2) đàm phán, xin hỏi bọn họ sẽ bàn luận tới vấn đề gì?"

Lạc Mẫn lập tức trở nên nghiêm túc, rõ ràng mà nói: "Chủ yếu là thêm nước ta vào trong tổ chức thương

mại EU, hy vọng có thể hợp nhất kinh tế."

Phóng viên này cảm thấy hăng hái hơn, hỏi càng nhiều, Lạc Mẫn cũng chỉ mắt điếc tai ngơ. Hắn chú ý tới hai người cao gầy trẻ tuổi đứng xa xa, nhìn hướng về bọn họ, liền lập tức nói với những phóng viên này: "Xin lỗi, chuyến bay tôi đợi giờ đã tới rồi, xác thực không có thời gian trả lời thêm các vấn đề của mọi người. Nếu như mọi người còn cần phỏng vấn, có thể liên lạc Bộ Quan Hệ Xã Hội trong Đảng, để bọn họ sắp xếp thời gian. Cám ơn mọi người." Nói xong, hắn liền đi nhanh ra ngoài, vội vã hướng về phía trước.

Các phóng viên muốn đuổi theo, những người là "Nhân viên công tác" ra sức bao vây, chặn bọn họ lại.

Lạc Mẫn bước đi đến chỗ hai người. Trên điện thoại hắn chỉ mới gặp qua Musa Oman, gương mặt đường nét của người này vô cùng đẹp, làn da nâu sáng bóng, mái tóc đen hơi xoăn, vừa nhìn liền biết người này có huyết thống Arab, đây có thể cũng là nguyên nhân mà Malabanan tình nguyện giúp đỡ người này đi.

Người đứng cạnh anh ta vóc người cao gầy, tướng mạo xinh đẹp, nhưng toàn thân đều toát ra nét lạnh lùng, khiến cho người hơn nghìn dặm cũng cảm thấy sợ, làm người bình thường hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào cậu.

Lạc Mẫn nhìn hai người xa lạ, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như là nhìn thấy người nhà đã lâu không gặp, khiến trong lòng hắn cảm thấy nóng, kích động vô cùng. Hắn nhanh chóng đưa tay ra, cùng Musa bắt tay: "Oman tiên sinh, hoan nghênh hoan nghênh."

Musa Oman cười nói: "Bí thư trưởng, thực sự là xấu hổ, để cho ngài tự mình tới đón. Ngài cùng cha nuôi của tôi là bạn, cũng không cần khách khí, gọi tôi Musa là được rồi."

"Ừ, được, vậy cậu cũng không cần gọi tôi là bí thư trưởng gì đó, giữa chúng ta không cần lễ nghi, cứ giản đơn là được." Lạc Mẫn cũng cười. "Mấy cái này là giữ lại để nói với phóng viên."

Musa Oman nghe được thấy buồn cười, nhưng cũng thẳng thắn, lập tức gật đầu: "Tốt. Mẫn ca, tôi đã sớm nghe qua danh tiếng của anh cùng Tự ca, các anh là thần tượng của tôi đó."

Lạc Mẫn rộng rãi cười mà lắc đầu: "Đâu? Lời này của cậu là quá khoa trương rồi, đó là thủ đoạn mánh khóe của phóng viên, cậu đừng để bọn họ đầu độc cậu chứ."

Musa Oman vừa nghe, không khỏi cười ra tiếng. Nói đùa lâu như vậy, anh bỗng nhiên ý thức được, vội vã chỉ chỉ người thanh niên trẻ tuổi đứng thẳng người như cây giáo bên cạnh: "Cậu ấy gọi là Diệp Thu, là bạn thân của tôi, tôi cùng cha nuôi cũng rất thích cậu ấy, lần này cho đi theo cùng tôi học hỏi kinh nghiệm, mong rằng Mẫn ca quan tâm nhiều hơn. Tiểu Thu, lại đây, chào Mẫn ca đi."

Diệp Thu vẫn lạnh lùng như cũ, liếc mắt qua nhìn Lạc Mẫn, không nói gì, cũng không cử động.

Lạc Mẫn nhìn ánh mắt của Diệp Thu, chủ động tiến lên, hướng cậu vươn tay, nhiệt tình mà nói: "Tiểu

Thu, hoan nghênh tới Khê La."

HẾT CHAP 03

Mục lục

(1) Manila: Manila là thủ đô của Philippines, trung tâm hành chính của tỉnh và đồng thời là vùng thủ đô Philippines. Đây là trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa của Philippines. Thành phố tọa lạc bên bờ đông của Vịnh Manila trên đảo Luzon – đảo lớn nhất đảo quốc này.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Manila

(2) EU: Liên minh châu Âu hay Liên hiệp châu Âu (tiếng Anh: European Union), viết tắt là EU, là một liên minh kinh tế chính trị bao gồm 27 quốc gia thành viên thuộc Châu Âu. Liên minh châu Âu được thành lập bởi Hiệp ước Maastricht vào ngày 1 tháng 11 năm 1993 dựa trên Cộng đồng châu Âu (EC).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Li%C3%AAnminhch%C3%A2u%C3%82u

41. Quyển 2 - Chương 4

Editor: maikari

Beta 1: kaori0kawa

Diệp Thu vẫn yên lặng nhìn nụ cười của Lạc Mẫn, vẻ mặt lạnh lùng, dường như hoàn toàn không bị lung lay vì sự nhiệt tình của hắn, không muốn cùng hắn bắt tay.

Lúc này, đã có hai vị "Nhân viên công tác" chạy tới bên cạnh Lạc Mẫn, nhìn thấy người này lại có thể dửng dưng không cho Mẫn ca chút mặt mũi nào, đột nhiên biến sắc.

Trên mặt Lạc Mẫn vẫn nở nụ cười như cũ, tay phải ổn định giữ nguyên tư thế hướng về cậu.

Musa Oman lên tiếng: "Tiểu Thu, trước khi tới đây cha nuôi đã nói thế nào? Cậu quên rồi sao?"

Diệp Thu do dự chốc lát, lúc này mới miễn cưỡng đưa tay lên cùng Lạc Mẫn nắm một chút, lập tức thu về.

Musa Oman liền nhanh chóng nói với Lạc Mẫn: "Mẫn ca, anh ngàn lần đừng để ý đến chuyện này. Tiểu

Thu không thích gần người, cũng không chú trọng đến cái gọi là lễ nghi, nếu như có chỗ không phải, xin cho cha nuôi tôi chút mặt mũi, đừng trách cậu ấy."

Lạc Mẫn ôn hòa quay đầu nhìn về phía anh, mỉm cười nói: "Musa quá khách khí rồi. Người với người đều khác nhau, hoa cũng có đến trăm loại, chuyện này tôi hiểu mà. Nếu đó là tính cách của Tiểu Thu, cũng có nghĩa không chỉ đối với riêng tôi, làm sao tôi lại có thể tức giận được?"

Musa Oman lập tức bánh ít đi, bánh quy lại: "Mẫn ca quả nhiên có phong độ của một đại tướng, đúng thật danh bất hư truyền."

Lạc Mẫn nhìn những phóng viên đang cố gắng xô đẩy người của hắn để chạy về phía này, liền nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi. Các cậu đến khách sạn của chúng tôi trước để nghỉ ngơi, buổi tối tôi cùng Tự ca sẽ tự mình đón tiếp."

"Tốt, nếu đến nhà thì là khách, tất nhiên do Mẫn ca cùng Tự ca sắp xếp." Nói xong, Musa Oman mỉm cười cùng hắn đi ra ngoài.

Trên tay Diệp Thu cầm một chiếc túi du lịch màu đen, người đi theo Lạc Mẫn định tiến đến cầm giùm, nhưng cậu lại vô cùng kiên quyết từ chối, khiến cho khuôn mặt của người đó vô cùng tệ. Sau đó Diệp Thu giống như tăng cường cảnh giác, nhanh chóng đi theo phía sau Lạc Mẫn cùng Musa Oman.

Đoàn người nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe, người của Nhật Nguyệt Hội bố trí cho Musa Oman cùng Diệp Thu đi một chiếc xe khác, theo sau xe của Lạc Mẫn, từ sân bay hướng ra đường cao tốc, hướng thẳng đến nội thành Khê La.

Để thể hiện thực lực, năm ngoái Nhật Nguyệt Hội tại khu trung tâm thương nghiệp của Khê La khởi công xây dựng cao ốc Nhật Nguyệt 68 tầng. Tòa cao tầng mới mẻ độc đáo cùng kiến trúc đồ sộ này được chia làm 3 khu vực, khu vực dưới có 38 tầng là các nhà hàng khách sạn 5 sao, khu giữa là 10 tầng chuyên về giao dịch thị trường tài chính chứng khoán, 15 tầng trên là các văn phòng công ty, trong đó có 5 tầng trên cùng là thuộc về Nhật Nguyệt Hội, bao gồm cả văn phòng tư nhân của nghị viên Chu Tự, cùng với tổng bộ Nhật Nguyệt Đảng.

Musa Oman cùng Diệp Thu tất nhiên là ngủ tại khách sạn trong cao ốc Nhật Nguyệt.

Đi vào đại sảnh, Lạc Mẫn ôn hòa hỏi bọn họ: "Các cậu ở một phòng hay hai phòng?"

Musa Oman lập tức nói: "Một phòng."

"Vậy … cần phòng đôi không?"

"Không quan trọng, bất quá, cần hai giường đơn lớn." Musa Oman cười hì hì bổ sung.

Lạc Mẫn mỉm cười: "Dù là phòng đôi chỉ có một giường đôi thôi. Vậy giờ làm sao? Nếu không đặt hai phòng đơn được không?"

Musa Oman lập tức nói: "Không cần, một phòng thôi, Tiểu Thu có thể ngủ dưới đất, nếu không tôi sẽ ngủ sofa."

Lạc Mẫn hài hước nói: "Sao thế? Hai người nhất định phải ở chung sao?"

Musa Oman quay đầu lại nhìn Diệp Thu vẫn thờ ơ với cuộc nói chuyện của hai người bọn họ, sau đó cười với Lạc Mẫn: "Cứ coi như vậy đi, hai người ở bên cạnh nhau dù sao cũng cảm thấy an tâm hơn."

Lạc Mẫn lập tức gật đầu tán thành: "Đương nhiên, chuyện này tôi có thể hiểu được." Sau đó, hắn đưa tay lên ra hiệu.

Người bên cạnh hắn lập tức cầm đến một thẻ phòng, đưa bọn họ lên thang máy.

Sau khi vào một phòng đôi, Musa Oman cười nói: "Gia nghiệp Nhật Nguyệt Hội của các anh càng lúc càng lớn nha, thật sự là chúng tôi cần phải học tập nhiều."

Lạc Mẫn lập tức khách khí mà nói: "Chú Cẩn cũng rất xuất sắc, quý bang tuy rằng khởi đầu chậm, nhưng hậu sinh khả uý, trên giang hồ sớm lưu truyền giai thoại."

Diệp Thu dường như không nhịn được chuyện nghe hai người họ cứ tấm tắc khen nhau mãi thế, liền cầm túi du lịch vào phòng ngủ. Cậu một câu cũng không nói, đặt túi xuống liền vào phòng tắm, sau đó chợt nghe tiếng nước chảy ào ào, hiển nhiên là cậu đang tắm.

Cả tòa cao ốc đều có máy điều hòa không khí, trong phòng còn có thêm máy kiểm soát nhiệt độ cảm ứng, rất mát mẻ. Lạc Mẫn cùng Musa Oman ngồi ở sofa trong phòng khách, để cho thuộc hạ của hắn thay bọn họ rót trà, sau đó để bọn họ ở lại mà ra khỏi cửa, cho bọn họ được không gian để nói chuyện.

Lạc Mẫn thoải mái mà khởi động trình tự phản Prensence. Dù là hắn hay Chu Tự, chỉ cần nói một tiếng đều có thể khởi động trình tự này trong đồng hồ đeo tay đối với hệ thống trong cao ốc, sẽ không để người khác nghe lén, tất nhiên người trong hội cũng vô cùng quy củ, cũng sẽ không đi nghe lén, trái lại càng thêm cẩn thận xem xét các hệ thống nghe trộm của người ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn chặn.

Musa Oman lúc này mới đứng dậy, ôm chặt Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn cảm xúc dâng trào, vành mắt đều đỏ, ôm chặt lấy anh không chịu buông tay. Hắn biết, nếu như hắn muốn cùng Chu Tự ở chung một chỗ, vậy có nghĩa là tiêu hủy toàn bộ thân phận của hắn, vĩnh viễn sẽ không thể nào khôi phục lại tướng mạo sẵn có. Cha mẹ ruột của hắn, tên họ cùng tướng mạo của hắn, bạn học cùng bạn thân của hắn, tất cả mọi thứ, đều phải lãng quên, cả đời này không thể nhắc tới được nữa. Hơn nữa, sau này chỉ sợ cơ hội gặp lại những đồng đội như mình càng ngày càng ít. Nếu nói thêm

một nghĩa nào đó, thì hắn là người hoàn toàn cô độc. Nhưng hắn là vì tình yêu, cam tâm tình nguyện mà lựa chọn sự cô độc này, bởi vậy hắn coi như là người may mắn. Giờ này khắc này, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại không biết nên nói gì mới tốt.

Musa Oman, cũng chính là Vệ Thiên Vũ, rất hiểu tâm tình của hắn hiện giờ, nhẹ nhàng ôn hòa vỗ lưng hắn, trong động tác tràn ngập sự an ủi, nhằm hướng hắn biểu hiện sự kính trọng trong lòng mình.

Một lúc lâu, bọn họ mới tách ra, Lạc Mẫn có chút xấu hổ: "Đã lâu không gặp người nhà, tôi trong nhất thời không khống chế được tâm tình, khiến cho cậu cười chê rồi."

"Tuyệt đối không." Vệ Thiên Vũ rất thành khẩn nói. "Có ai không hướng tới máu thịt thân thiết? Tôi cũng như vậy thôi, mỗi lần về đến nhà đều rất kích động."

Lạc Mẫn có chút do dự, thở dài một tiếng.

Thế giới lớn như vậy, dù chỉ trong nội bộ hệ thống quốc an, cũng hơn 100.000 nhân viên, hơn nữa còn phân chia ra các cục khác nhau. Nhất là mật công, nếu như không cùng một tuyến, hoàn toàn không thể nhận ra nhau. Hắn rất muốn hỏi năm ngoái "Khúc Ngạn" có về nhà an toàn hay không, thế nhưng vấn đề này nếu hỏi thì thật không "chuyên nghiệp", đừng nói người trước mặt này có khả năng không biết cậu thiếu niên kia, dù cho có biết, cũng sẽ không nói. Tuy rằng chính hắn từ lâu biến thành nghiệp dư, nhưng không thể càng lúc càng nghiệp dư được. Bởi vậy, hắn cố gắng hít thở sâu, thế nhưng trong lòng sự nghi vấn này không thể nuốt trôi, cảm giác vô cùng khó chịu.

Vệ Thiên Vũ hình như biết hắn đang suy nghĩ điều gì, trước khi đi cũng đã nhận được mệnh lệnh từ thượng cấp, vì vậy cười nói: "Có một người nhờ tôi nhắn lại với anh một câu, người ấy rất bình an, xin anh yên tâm, đồng thời vô cùng biết ơn anh đã cứu mạng người ấy."

Lạc Mẫn ngẩn ra, bỗng nhiên trong lòng yên ổn lại, tựa như đã cất đi được một tảng đá lớn trong lòng, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng. Đợi một lúc, hắn cẩn thận hỏi: "Người ấy … thế nào rồi? Tất cả mọi việc … đều ổn chứ?"

Vệ Thiên Vũ cũng không biết thời gian Lăng Tử Hàn tại Khê La đã gặp phải chuyện gì, nhưng anh có thể tưởng tượng được, nhất định phải cận kề cái chết. Bất quá, tiểu tổ bọn họ người nào cũng vậy, luôn gặp phải tình huống này, cho nên cũng không có gì bất ngờ, xem chuyện đó vô cùng bình thường. Vừa nghe Lạc Mẫn hỏi, anh lập tức gật đầu: "Đúng vậy, người đó rất tốt, anh yên tâm đi."

Lạc Mẫn rốt cục yên tâm, chậm rãi ngồi xuống sofa, uống một ngụm trà.

Những người làm mật công thường rất giỏi che giấu cảm xúc của mình, thể hiện hỉ nộ ái ố ra mặt như Lạc Mẫn như thế thật đúng là hiếm thấy. Vệ Thiên Vũ nhìn Lạc Mẫn, không khỏi có chút hiếu kỳ, người có tình cảm phong phú như thế không biết lúc trước tại sao lại được tuyển chọn, nhưng tất nhiên anh chỉ nghĩ chứ không hỏi.

Lạc Mẫn đặt tách trà xuống, nghiêm túc mà nói: "Lần này tôi sẽ cùng các cậu đi Kim Tân Nguyệt."

"Không được." Vệ Thiên Vũ như đinh đóng cột lập tức nói. "Mẫn ca, hiện tại anh đối với chúng tôi rất quan trọng, an toàn được đặt trên cấp A1, để bảo hộ anh, chúng tôi có thể hi sinh không ít người, mà bản thân anh cũng không được để mình có chút sơ hở nào, để cho bản thân gặp phải nguy hiểm. Tuy rằng anh đã về hưu, nhưng rốt cuộc vẫn là người trong tổ chức, cho nên nhất định phải giữ nghiêm kỷ luật. Nhiệm vụ lần này của anh chính là nhờ Chu Tự gọi điện cho Guzman, để chúng tôi tiến hành dễ dàng một chút. Công tác nhiệm vụ tiếp theo, là chuyện của chúng tôi, không liên hệ tới anh, nên anh không thể đi."

Lạc Mẫn trong lòng cũng biết trước chuyện này: "Musa, tôi không phải là nhất thời xung động, không xử lý theo cảm tính. Guzman chiếm giữ Kim Tân Nguyệt hơn 30 năm, gốc rễ sâu, phòng thủ kiên cố vô cùng, nếu như không có tôi hoặc Chu Tự tự mình đi theo, dù như thế nào ông ta cũng sẽ không để các cậu đi vào. Nhiều năm như vậy, cảnh sát quốc tế luôn tìm cách bắt ông ta, rất nhiều quốc gia trên thế giới rất muốn phá hủy khu này, nhưng chưa quân nào làm được, đó là do Guzman vô cùng cẩn thận, không hề tin người ngoài. Nơi này địa thế phức tạp, núi hoang rất nhiều, trốn trong đó vô cùng khó tìm, cho dù có kiên cường muốn thử thách, cũng cần phải bỏ ra rất nhiều công sức. Dù là nhiệm vụ của các cậu là gì đi nữa, không có tôi đi theo, các cậu không thể nào vào Kim Tân Nguyệt đâu."

Vệ Thiên Vũ nghe xong, có chút do dự, lập tức nghiêng tai lắng nghe tiếng nước trong phòng tắm.

Hành động lần này là do Lữ Hâm đảm nhiệm tổng chỉ huy, mà chỉ huy mặt trận lại là Lăng Tử Hàn, nếu như Lạc Mẫn thật sự phải đi, thì phải được cậu ấy đồng ý mới được.

Lăng Tử Hàn đã sớm tắm xong, mặc một chiếc quần đen, đừng ở cửa phòng ngủ. Lẳng lặng nghe Lạc Mẫn nói xong, cậu cũng có chút suy tư, liền thờ ơ nói: "Nếu như anh muốn đi cũng được, thế nhưng, nếu như ngày đó Guzman thực sự chấp nhận cho chúng tôi đi vào, anh phải lập tức rời khỏi đó, không được chần chừ."

Lạc Mẫn quay đầu lại nhìn về phía cậu.

Trên tay Lăng Tử Hàn mang theo một chiếc áo sơmi bằng vải đen, nhưng chưa mặc vào, thân trên xích lõa, hiện ra đường cong hoàn mỹ, vai rộng, thắt lưng nhỏ, hai chân mặc quần vải cũng thể hiện sự thon dài thẳng tắp. Màu da trên người cậu là màu mật ong, nhưng khiến người khác chú ý chính là hình xăm trên ngực phải, một cái đầu lâu màu đen được bao bọc bằng ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa ấy có vẻ vô cùng nóng rực, tràn ngập sự hủy diệt, mà đầu lâu kia lại được khắc với nụ cười quỷ dị trên mặt, khiến người ta vừa thấy liền sởn tóc gáy.

Lạc Mẫn đã sống mấy năm trong mưa bom bão đạn, luôn luôn đấu tranh giữa ranh giới sống chết, có thể nói to gan lớn mật, hơn nữa cũng biết cậu là người một nhà, thế nhưng, vừa thấy hình xăm này, toàn thân bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Lăng Tử Hàn thấy thần sắc trên mặt hắn có chút khác thường, nhưng chưa có dự định mặc áo vào.

Lạc Mẫn nhìn thấy người lạnh lùng như băng bỗng nhiên trong mắt có ánh cười, cảm giác băng giá trong

tim dần nhạt lại. Hắn đứng dậy, khách khí mà nói với Lăng Tử Hàn: "Nếu như các cậu đi vào khu Kim Tân Nguyệt, gặp được Guzman, mà ông ta cũng biểu thị ý định muốn cùng các cậu hợp tác, tôi nhất định sẽ trở về. Cậu không cần sợ tôi chần chừ, tháng sau tôi phải cùng Chu Tự đi Âu Châu, cho nên cũng không thể cùng các cậu ở lâu được."

Lăng Tử Hàn cũng biết việc này, vì vậy gật đầu: "Được rồi, anh có thể đi cùng chúng tôi. Bất quá, trước tiên tôi phải nói rõ, anh phải nghe theo mệnh lệnh từ tôi, vì tôi là chỉ huy, gặp phải bất ngờ, không được động thủ, phải để chúng tôi giải quyết. Nhiệm vụ hàng đầu của anh chính là bảo hộ chính anh, tất cả chuyện khác không cần quan tâm." Thanh âm của cậu rất trầm thấp, thể hiện uy nghiêm khiến người khác không dám cãi lời.

"Đúng vậy, nếu nói về vấn đề động thủ, chúng tôi tương đối chuyên nghiệp hơn anh." Vệ Thiên Vũ ở một bên hì hì cười nói. "Dù sao anh cũng đã đổi nghề làm bạn đời của chính khách, sẽ không muốn vì chuyện nhỏ làm hư chuyện lớn chứ phải không."

Lạc Mẫn đương nhiên không có ý kiến, chỉ là có chút phiền muộn: "Ai, lâu như vậy chưa cùng người khác động thủ qua, thật sự là không còn chút sức lực nào. Bất quá các cậu yên tâm, tôi biết được thân phận cùng trách nhiệm của mình mà."

Lăng Tử Hàn liền không hề nói thêm cái gì, yên lặng nghe động tĩnh ngoài cửa, liền chậm rãi mặc áo vào.

Cậu vừa mới mặc được một tay áo vào người, cửa phòng liền mở, Chu Tự tiêu sái đi vào.

Trên mặt tuấn mỹ của y hiện ra nụ cười khoái trá, đang muốn cùng khách nói vài câu, lại nhìn thấy hình xăm trên ngực phải của Lăng Tử Hàn hấp dẫn, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ kỳ quái.

Lăng Tử Hàn không để ý đến y, lại mặc tiếp tay áo kia, kéo áo từng nút mà cài lại. Động tác của cậu rất thong thả, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy như cậu đang xù lên lông nhím, toàn thân đều là lưỡi dao sắc bén, tỏa ra chút băng lạnh.

Chu Tự lúc này mới phục hồi tinh thần lại, không khỏi cười nói: "Thì ra cậu chính là "Khô Lâu Sát Thủ" đỉnh đỉnh đại danh."

Lạc Mẫn dường như lấy làm kinh hãi: "Thật sao? Tiểu Thu là …" Nói đến đây, hình như hắn ý thức được việc không tiện nói lên tên hiệu của người kia, liền quay đầu nhìn về phía Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ dường như có chút khó khăn, phảng phất tựa như không biết nên nói hay không, nên không lên tiếng.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng xoay người đi tới quầy bar, rót một ly nước đá, sau đó đến bên cửa sổ ngắm nhìn ra ngoài, dường như đối Chu Tự nửa điểm hứng thú cũng không có.

Chu Tự thế nhưng lại vô cùng hứng thú với hai người họ, đối Lạc Mẫn cười nói: "A Mẫn, em đã từng bao giờ nghe đến 'Linh Quỷ Song Sát' không?"

"Đương nhiên, như sấm bên tai, chỉ là rất ít người gặp qua họ." Lạc Mẫn vô cùng thông minh, nói đến đây, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn. "Các cậu thật sự là …"

Vệ Thiên Vũ nhấp một ngụm trà, cười cười không nói. Nhìn nét mặt của họ, anh biết tin tức của Chu Tự từ đâu mà đến, cho nên cũng không quan trọng việc nói hay không nữa rồi.

Lăng Tử Hàn căn bản không nhìn nửa con mắt đến bọn họ, chỉ là ẩn tại góc chết bên cửa sổ, nhìn động tĩnh ngoài cửa sổ cùng dưới lầu. Dáng người của cậu nhìn qua rất yên tĩnh, cũng không chê vào đâu được, phảng phát tựa như đang đề phòng sự tấn công của người ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Đó là tập quán của một sát thủ ưu tú, bất luận thời gian nào cũng không thư giãn.

Chu Tự nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, cười hướng Vệ Thiên Vũ vươn tay: "Oman tiên sinh, lần đầu gặp mặt, bất quá đối với danh Ky Giới Thủ Linh Sa nghe tiếng xa gần, tôi từ lâu đã rất ngưỡng mộ."

Vệ Thiên Vũ lập tức lễ phép đứng dậy, cùng y bắt tay, khiêm tốn nói: "Đâu đâu? Tự ca quá khách khí rồi, Tự ca trên giang hồ oai phong một cõi hơn 10 năm, Ngọc Diện Tu La tên không người không biết, không người không hiểu. Musa chính là bạc danh, không đáng nhắc tới."

Lạc Mẫn lấy làm kinh hãi: "Thật là Ky Giới Thủ Linh Sa? Vậy cậu ấy …" Hắn nhìn về phía Lăng Tử Hàn bên cửa sổ.

Người niên thiếu mặc đồ đen kia vẻ mặt vẫn hờ hững, cả người an tĩnh như núi, nhưng lại ẩn chứa lực vô cùng mạnh.

Chu Tự trịnh trọng nói: "Đúng vậy, cậu ấy chính là Khai Thang Thủ Quỷ Thu."

Lạc Mẫn sắc mặt khẽ biến.

Danh tiếng của hai người này có từ 3 năm trước. Khi đó tại Á Châu xuất hiện hai người thần bí, tuổi rất trẻ, có kỹ thuật vô cùng tuyệt vời, đối súng ống cực kỳ tinh thông, lại biết nâng cấp, có thể cải tạo các vũ khí thông thường thành những vũ khí có sát thương cao gấp vài lần so với ban đầu, khiến cho người trong giới xã hội đen đổ xô vào, đối với đôi tay còn tinh xảo, chính xác hơn cả tay người máy sùng bái sát đất. Thế nhưng rất ít người biết được tên đầy đủ của họ, chỉ biết là tên của một người có từ Sa, lúc bắt đầu mọi người gọi là Tiểu Sa, sau đổi thành "Linh Sa". Linh Sa chưa từng đích thân ám sát người nào, chỉ là say mê chế tạo vũ khí giết người. Khác với anh, người thanh niên kia là thấy máu liền cuồng, giết người vô số, hơn nữa xuất thủ rõ ràng dứt khoát, thích dùng mũi dao hoặc là đạn xé nát lòng ngực đối phương, sở thích này thật sự là khiến người ta nghe là sợ mất mật. Thân thủ của cậu lại vô cùng nhanh nhạy, hành tung như quỷ mỵ, làm cho người ta khó lòng phòng bị, tên của cậu có một chữ Thu, cho nên người ta gọi cậu là "Quỷ Thu".

Có người nói tính tình cùng phong cách hành sự của hai người kia vô cùng khác biệt, nhưng tựa như bạn thân, nếu như muốn tìm Quỷ Thu, chỉ có thể biết qua Linh Sa, cho nên trên giang hồ mọi người thường ghép cặp Ky Giới Thủ Linh Sa cùng Khai Thang Thủ Quỷ Thu hợp xưng "Linh Quỷ Song Sát."

Lạc Mẫn có chút buồn bực, hai người kia rốt cuộc thân phận thật là như thế nào? Nếu như là giả mạo, người biết Linh Sa cũng không ít, quả thật rất nguy hiểm. Nếu như là thật, Quỷ Thu kia đã từng tàn sát biết bao nhiêu người trong giới xã hội đen, khiến cho máu chảy thành sông, chẳng lẽ tổ chức cho phép cậu ta làm như thế sao?

Trong lòng tuy có nghi vấn, hắn vẫn đang đúng mức chính là biểu hiện sự ngưỡng mộ cùng kinh ngạc: "Thật không nghĩ tới, có thể gặp được hai người nổi danh như vậy. Musa, ra cậu chính là con nuôi của chú Cẩn, trên giang hồ vậy mà không biết thân phận của cậu, quả thật bảo mật rất tốt."

Vệ Thiên Vũ cười, ôn hòa nói: "Xấu hổ, kỳ thực là do cha nuôi tôi dặn dò như vậy. Ông ấy nói trong bang có phần tử phản bội, người sợ đối với thân phận của tôi sẽ bất lợi. Tôi bình thường cũng ít nói chuyện, cho nên cũng chỉ có mấy người bạn thân là biết thân phận thật của tôi mà thôi. Không nghĩ tới Malabanan ngay cả chuyện này cũng nói với Tự ca, giao tình của các anh thật là sâu đậm."

Chu Tự vội vã giải thích: "Musa, mọi người đều là người nhà, xin cậu đừng hiểu lầm. Chủ yếu là tướng quân Guzman trời sinh tính đa nghi, nếu không nói tỉ mỉ thân phận, ông ấy sẽ không chịu gặp các cậu, cho nên tôi mới liều hỏi. Malabanan cũng gặp qua Guzman, biết tính tình của ông ta, cho nên cũng nhiều lời một chút, coi như là giúp đỡ các cậu phần nào."

"Đúng vậy, chúng ta đều là người một nhà. Các cậu cứ yên tâm, ngoại trừ tướng quân Guzman, chúng tôi tuyệt không nói với người ngoài chuyện này." Lạc Mẫn mỉm cười phụ họa. "Ha hả, quả thật tôi rất hưng phấn nha, có thể gặp được hai nhân vật nổi tiếng như vậy. Cậu có biết không? Rất nhiều người đều muốn gặp các cậu, nhất là Linh Sa, không ít chuyên gia súng ống đều muốn tìm cậu luận bàn, để thiết kế càng nhiều vũ khí tân tiến hơn, thậm chí có người còn muốn mua vũ khí do chính cậu thiết kế. Ai, nói thật, Musa, cậu có muốn ký một hợp đồng mua bán cùng tôi không, có thể lời nhiều hơn đó." Nói xong lời cuối cùng, hắn cười ha ha.

Chu Tự cũng cười: "Đúng vậy, ngày mai giúp tôi nhìn qua khẩu súng của tôi, nếu như tiện, giúp tôi sửa lại luôn. Bọn họ chỉ cho tôi dùng một khẩu súng, chẳng thoải mái chút nào."

"Cái gì súng lớn súng bé? Sửa cái gì sửa? Anh muốn làm gì?" Lạc Mẫn liếc y trừng mắt. "Đã nói bình thường không cho anh mang theo súng, còn sửa làm gì?"

Chu Tự nhất thời vô cùng phiền muộn, thở dài một tiếng: "Không cho anh mang theo súng, chẳng khác nào chặt đi một tay của anh, thực sự không quen."

Lạc Mẫn tức giận nói: "Tính tình của anh vốn ác liệt, vạn nhất trong lúc đọc diễn văn gặp phải đảng đối lập quấy rối, nói không chừng liền rút súng bắn chết người ta, đây chính là tin tức đầu trang đó."

Chu Tự bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, nghe lời em là được chứ gì?"

Vệ Thiên Vũ nhìn bọn họ phu xướng phu tùy, nhịn không được cảm thán: “Mọi người đều nói tình cảm của Tự ca cùng Mẫn ca làm cho người ta ước ao, hơn nữa hai người đều anh tuấn tiêu sái, lại thông minh, thân thủ tốt, thực sự là quần anh tụ hội. Đời người khó có thể tìm được người yêu như vậy. Nhìn tình cảm của các anh, khiến cho người khác đều phải đố kị rồi.”

Lạc Mẫn nhất thời có chút xấu hổ: “Chúng tôi đâu có tốt đến vậy? Do mọi người đồn thổi thôi.”

Chu Tự hào sảng mà nói: “A Mẫn, Musa là người một nhà, em cũng đừng khách sáo như vậy. Chúng mình vốn rất tốt mà, cả địa cầu ai mà chẳng biết.”

Nghe nói như thế, ngay cả Lăng Tử Hàn đứng bên cửa sổ cũng cảm thấy buồn cười, trên khuôn mặt băng lãnh liền có chút nhu hòa.

Vệ Thiên Vũ càng cười to: “Đúng vậy, cứ tự nhiên, không cần khách khí.”

Lạc Mẫn tuy rằng là xuất thân từ xã hội đen, hiện tại đã gia nhập chính giới, trong thâm tâm luôn rất truyền thống, thực sự không muốn công khai nói về tình cảm cá nhân của mình, liền xua tay nói: “Đến giờ rồi, đi ăn chút gì đi.”

Vệ Thiên Vũ lập tức gật đầu nói: “Được.”

HẾT CHAP 04

Mục lục

42. Quyển 2 - Chương 5

Editor: Maikari

Beta: kaori0kawa

Bữa tối vô cùng thịnh soạn. Trong phòng riêng của nhà hàng, trên bàn có nào là hải sản, vây cá, rượu ngon nhất, nhưng chỉ có 4 người bọn họ.

Vệ Thiên Vũ tới trước, Tần Thành cùng Trần Nhất Cẩn đều có nói qua là trong Hổ Đầu Bang có điều khác lạ, cho nên hi vọng bọn họ sẽ giữ kín việc lần này, để tránh gây nguy hiểm cho Vệ Thiên Vũ, vì thế Chu Tự cùng Lạc Mẫn cũng không có gióng trống khua chiêng mà tiếp đãi bọn họ.

Tuy không có nhiều người, nhưng bầu không khí cũng rất náo nhiệt, Vệ Thiên Vũ vô cùng hài lòng đối với sự sắp xếp của bọn họ, trên mặt luôn giữ nụ cười hiền. Tuy rằng anh có huyết thống Arab, nhưng trong việc ăn uống không kiêng kỵ, thế nhưng người mặc đồ đen thần bí kia thì lại kiêng kỵ nhiều thứ. Cậu không uống rượu, thậm chí không uống cà phê cùng trà, chỉ uống nước lọc, không ăn thức ăn có mùi tanh, chỉ thích ăn chay, hải sản có thể miễn cưỡng, nhưng thịt thì không thích đụng tới, đối với danh xưng "Khai Thang Thủ" hình như không hề phù hợp.

Chu Tự nhìn cặp đôi kỳ lạ trước mặt mình, cảm thấy thú vị vô cùng. Vệ Thiên Vũ chuyện trò vui vẻ, rượu đến liền uống, nhiệt tình hào khí. Lăng Tử Hàn lại lặng yên không một tiếng động, cầm ly uống nước, thỉnh thoảng ăn một chút rau xà lách hay là bông cải xanh xào hoa lan, trên mặt không chút cảm xúc, dường như với những việc xung quanh không có chút liên hệ gì tới cậu, chỉ khi nào Vệ Thiên Vũ bắt ép, cậu mới miễn cưỡng gia nhập.

Lạc Mẫn nhanh chóng để ý thấy thói quen ăn uống của Lăng Tử Hàn, lập tức dặn dò mấy người đầu bếp chuẩn bị thức ăn chay đem lên. Lăng Tử Hàn dường như cũng biết được hắn là cố ý chuẩn bị cho mình, vì vậy sắc mặt có chút dễ chịu, hướng hắn lễ phép hạ thấp người, biểu thị ý cảm ơn.

Chu Tự đầu tiên còn khách khí nói qua loa mấy vấn đề gì đó với Vệ Thiên Vũ, sau liền chịu không nổi liền đem trọng tâm câu chuyện chuyển đến súng ống, từ súng trường đột kích G40K(1) của Đức mới sản xuất đến súng lục P226 (2) của Nga tuy đã lỗi thời nhưng vẫn rất xuất sắc. Vệ Thiên Vũ đối với ưu khuyết điểm của từng loại súng ống đều thuộc như lòng bàn tay, thỉnh thoảng thuận tiện nói ra vài câu, nêu lên kinh nghiệm của bản thân, làm sao để biến đổi khuyết điểm của những vũ khí này, khiến cho nó trở nên thêm chắc chắn, cũng tăng uy lực. Chu Tự nghe thấy vậy cứ như đang say trong men rượu, Lạc Mẫn cũng dần nghe chăm chú hơn.

Ở đây khắp nơi đều được trải thảm đẹp đẽ quý giá rất dày, nhưng Lăng Tử Hàn bất động thanh sắc vẫn nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài dần dần tiến đến. Cậu chọn vị trí giữa cửa sổ và cửa chính, có thể nhanh chóng ứng phó sự tấn công bất ngờ của ít nhất hai người đến từ cả hai hướng, thế nhưng, lúc này cậu vẫn cầm ly nước, không hề thể hiện có gì khác lạ.

Rất nhanh, anh em trong Nhật Nguyệt Hội mở cửa phòng, cực kỳ cung kính mà nói: "Tự ca, chú Nguyên tới."

Chu Tự có chút kinh ngạc, nhưng lập tức đứng dậy. Ba người kia cũng đứng dậy theo y.

Cửa chính bằng gỗ bông được điêu khắc tinh xảo, lấy hình hoa làm chủ đạo, trên hai cánh cửa chính có hai bông hoa lớn được nạm vàng, giờ được mở rộng hoàn toàn, Lý Nguyên với nụ cười trên môi, bình thản đi vào. Ông mới vừa qua tuổi 50, nhưng tinh thần sáng láng, sống lưng thẳng tắp, vóc người cao to không có vết sẹo nào, hiển nhiên là do kiên trì luyện tập giữ gìn. Ông tuy rằng đang cười, nhưng ánh mắt tràn ngập uy thế, làm cho người ta vừa thấy liền tôn kính.

Chu Tự vội vã chào đón, cười nói: "Chú Nguyên, sao chú cũng tới đây vậy? Sao không cho người báo cho tôi biết một tiếng."

Lạc Mẫn đi sau y, liền nhanh chóng căn dặn: "Người đâu, châm trà, đưa khăn lên, mang thêm chén đũa

đến đây."

Vệ Thiên Vũ khách khí cười, cũng đi tới. Thế nhưng Lăng Tử Hàn chỉ đứng một chỗ, hình như có chút khó chịu, dường như đối với mấy lễ nghi xã giao như thế này vô cùng chán ghét.

Lý Nguyên nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt, chỉ thấy bọn họ một người toàn thân đồ trắng, vô cùng xinh đẹp hào hiệp, một người toàn thân đồ đen, rất tiêu trí sắc bén, đứng chung một chỗ, quả là càng tăng thêm ngàn uy thế, liền lộ ra chút tán thưởng, đưa tay ra trước Vệ Thiên Vũ: "Là Musa phải không?"

"Phải, con là Musa Oman." Vệ Thiên Vũ vội vã vươn hai tay, khiêm tốn có lễ cầm tay Lý Nguyên, cười đến nhiệt tình cùng thể hiện chút thành khẩn. "Làm phiền chú Nguyên phải tự mình đến chỗ chúng con, thực sự là quý không dám nhận. Chúng con là vãn bối, theo lý phải đến chào chú Nguyên trước mới đúng."

"Tôi không để tâm đến mấy cái nghi thức này nọ gì đâu." Lý Nguyên cười nói. "Vốn lúc đầu tôi nghĩ các cậu so với bọn A Tự A Mẫn cũng không cách nhau bao nhiêu tuổi, có thể gặp liền hợp nhau, nên cũng không định tới, để cho các cậu thoải mái nói chuyện. Bất quá, hai đứa lại là đại danh đỉnh đỉnh Linh Sa cùng Quỷ Thu, tôi thực sự rất muốn gặp qua một lần mở rộng tầm mắt. Hai đứa thành danh mấy năm, người gặp được hai đứa không có bao nhiêu người, nếu có cơ hội, tôi thật không muốn bỏ qua."

Từ ngữ của ông khôi hài, khiến cho Chu Tự cùng Lạc Mẫn cũng cười ra tiếng. Vệ Thiên Vũ có chút xấu hổ: "Chú Nguyên thực là đang chọc chúng con rồi. Chúng con chỉ là hậu bối, bất quá hai năm qua không biết trời cao đất rộng, đánh bậy đánh bạ, chỉ có chút tài năng, nhưng người bên ngoài lại đồn thổi, so ra kém xa với chú Nguyên, thậm chí còn không bằng được Tự ca cùng Mẫn ca. Lần này tới đây, lại được chú Nguyên, Tự ca cùng Mẫn ca đồng ý giúp đỡ, Musa thực sự là vô cùng cảm kích."

Lý Nguyên mỉm cười: "Xem ra tài ăn nói của cậu không thua gì tài bắn súng nha. Cậu yên tâm, nếu do chính Cẩn ca nhờ, dù cho bận rộn cách mấy chúng tôi cũng nhất định dành thời gian giúp đỡ."

Vệ Thiên Vũ lập tức khom người: "Cám ơn chú Nguyên."

"Đừng khách khí, ngồi đi." Lý Nguyên nói xong, liền hướng Lăng Tử Hàn đi đến, vươn tay.

Lăng Tử Hàn dường như rất không muốn cùng người khác bắt tay, nhưng lại không tiện bất kính với Lý Nguyên, đành miễn cưỡng nhanh đưa tay ra cầm lấy tay ông, trong vẻ mặt tràn đầy lãnh đạm, không nói tiếng nào.

Lý Nguyên cầm bàn tay so với tay của Musa Oman cũng khá giống nhau, cân xứng thon dài, lại rất tinh tế, chỉ là trong lòng bàn tay cùng cổ tay tràn đầy vết chai, lại thể hiện được sự mạnh mẽ, hiển nhiên là do nhiều năm luyện tập đao thuật cùng cầm súng lưu lại. Ông đã từng huấn luyện qua sát thủ, tất nhiên cũng biết nhưng sát thủ ưu tú thường không cùng người khác bắt tay, chỉ đơn giản đưa tay ra nắm chặt rồi cũng nhanh chóng rút lại, ông cũng mỉm cười rồi bước lại phía bàn ăn.

Chu Tự nhanh chóng thay đổi vị trí, rời khỏi ghế chủ tiệc, đứng dậy kéo ghế, chờ Lý Nguyên ngồi xuống,

lúc này mới cười cùng Vệ Thiên Vũ và Lăng Tử Hàn ngồi xuống. Ông tay chân nhanh nhẹn, từ ngữ khôi hài, nhanh chóng tạo lại bầu không khí nhiệt tình.

Nói được vài câu, Lý Nguyên thân thiết hỏi: "A Tự, chuyện của Musa đã sắp xếp xong chưa? Dự định lúc nào đi?"

Chu Tự lập tức đáp: "Sắp rồi. Tôi đã nói chuyệi với tướng quân Guzman, ông ấy vừa nghe Linh Sa cùng Quỷ Thu, lập tức đồng ý gặp mặt cùng bọn họ, bất quá, ông ấy yêu cầu bên chúng ta phải cử người đến trước, để tránh cho bọn họ nhận nhầm người. Tôi không đi được, chỉ có thể để A Mẫn đưa bọn họ đi. Về phần đường đi, lần này bọn họ không cần nhập hàng, cho nên chúng ta có thể đi từ Khê La thẳng đến Karachi (3), sau đó đi đường bộ đến Kim Tân Nguyệt."

"Vậy là tốt rồi." Lý Nguyên thoả mãn gật đầu. "Chuyến này cực cho A Mẫn rồi, nhưng cần phải hỗ trợ tốt cho Musa. Tôi thấy Cẩn ca cũng không còn được bao nhiêu ngày, trước khi lâm chung nhờ tôi chuyện này, tôi cũng không muốn phụ lòng ông ấy. Các cậu cố gắng đừng làm hỏng chuyện, tránh cho tôi không có mặt mũi nhìn ông ấy."

Lạc Mẫn ôn hòa cười nói: "Chú Nguyên, chú yên tâm đi, con nhất định cố gắng hết sức. Thật ra cũng không có gì đáng lo đâu. Chúng ta quan hệ với tướng quân Guzman cũng không phải là một năm hai năm, uy tín của bên kia cực kỳ tốt, bọn họ hẳn là sẽ cho chúng ta mặt mũi. Hơn nữa, chúng ta là đến giới thiệu cho bọn họ khách hàng lớn, bọn họ cũng đâu muốn thua thiệt."

Hắn nói vậy, cũng khiến bầu không khí thoải mái hơn. Lý Nguyên cười gật đầu, yêu mến nhìn hắn: "Ừ, A Mẫn làm việc luôn luôn cẩn thận chắc chắn, cậu so với A Tự càng khiến tôi yên tâm nhiều hơn."

Chu Tự gắp một con tôm đến chén của Lý Nguyên, cợt nhả mà nói: "Chú Nguyên lúc nào cũng nghĩ tôi làm việc không chắc, thực sự khiến tôi xấu hổ vô cùng nha."

Vệ Thiên Vũ vẻ mặt cảm kích nói: "Chú Nguyên thực sự là nghĩ chu toàn cho chúng con, cha nuôi của con vẫn hay nói với con rằng chú Nguyên trên giang hồ là có danh là người đi đầu, trọng nghĩa khinh tài, vì bạn bè không tiếc cả mạng sống, không ai không phục, hôm nay xây đập mở nước khiến cho ba đường xã hội đen, chính trị cùng kinh tế tương thông nhau, là tấm gương sáng để chúng con học tập. Lúc này đây vì con, phiền Tự ca tự mình gọi điện thoại, càng phiền Mẫn ca phải cực khổ theo chúng con chuyến này, thực sự là khiến con không biết nói sao. Nói chung, sau này có chuyện gì cần đến Musa này, chỉ cần nói một tiếng. Tiểu Thu cũng vậy, mọi người có gì cần cậu ấy, cứ nói với con là được."

Nghe anh nói vậy, Lăng Tử Hàn cũng không tỏ ý phản đối, chỉ là yên lặng uống nước, không nói tiếng nào.

Lý Nguyên mỉm cười gật đầu: "Tốt. Kỳ thực tôi cũng không cần gì, đối với hậu bối của mình, đây là chuyện phải làm thôi, không cần báo đáp gì cả. Bất quá, tôi thấy A Tự, A Mẫn bọn họ rất thích các cậu. Có gì thì nhờ cậu giúp họ một tay, thỏa được sở thích của họ."

Lời vừa nói ra, Chu Tự cùng Lạc Mẫn đều cười ha ha. Vệ Thiên Vũ cũng cười: "Đây có gì khó đâu chứ? Musa cũng chỉ có vài món nghề nhỏ nhặt không cần phải giấu giếm, nhất định cống hiến sức lực."

Mọi người đều vui vẻ cụng ly, lại bàn đến vài việc lớn trong giới xã hội đen Á Châu gần đây, nhất là bang xã hội đen của Nhật Bản cùng bang xã hội đen của Hàn Quốc đang đấu tranh gay gắt cùng nhau ở Busan (4), Hàn Quốc thì được chính phủ ủng hộ, trang bị vũ trang, phóng đạn tấn công một thương thuyền của Nhật Bản, nhưng chính phủ Nhật Bản đối với việc này bảo trì trầm mặc, nhưng lại phong tỏa truyền thông, không cho phép đưa tin, khiến cho người dân cảm thấy vô cùng khó hiểu. Bọn họ thảo luận nửa ngày, vẫn không bắt được trọng điểm, cũng liền thôi.

Sắp kết thúc, Lý Nguyên bỗng nhiên nói rằng: "A Mẫn, tôi nghe nói Khang Minh của Ngũ Mai Bang cũng muốn đi Kim Tân Nguyệt. Gần một năm nay, phần lớn tinh lực của tên đó đều dồn vào ma túy, tôi đoán có thể y muốn cùng tướng quân Guzman thảo luận giá cả cùng đặt hàng. Cậu nên cẩn thận một chút, tốt nhất đừng xung đột gì với y. Dù sao cũng là đất của người khác, mình nháo loạn là không đúng, đối với chúng ta cũng không có lợi gì."

Lạc Mẫn gật đầu: "Dạ, con hiểu."

Chu Tự thoáng có chút lo lắng: "Tên quỷ sắc Khang Minh kia luôn không có ý tốt với A Mẫn, lần trước nếu không phải y, A Ngạn làm sao lại bị …" Y vừa mới nói, liền nhận ra mình đang đề cập đến vấn đề gì, lập tức ngậm miệng lại, nhìn Lý Nguyên.

Khuôn mặt Lý Nguyên buồn bã, không nói tiếng nào.

Lạc Mẫn cũng buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lúc nhất thời, căn phòng rộng thênh thang đầy màu sắc im ắng hẳn, chỉ có nền nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Vệ Thiên Vũ dường như có chút khó hiểu, cũng không dám hỏi nhiều.

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn liếc mắt, hờ hững cầm lấy chiếc đũa, đưa tay gắp lấy món nấm hướng ăn.

Sau một lát, Lý Nguyên liền khôi phục lại, trên mặt nở nụ cười, hòa ái đối Vệ Thiên Vũ nói: "Musa, ăn nhiều một chút, đừng khách khí."

Vệ Thiên Vũ gật đầu, lập tức cầm lấy một cây tôm hùng xiên que lên ăn.

Lý Nguyên bắt chuyện với Lạc Mẫn: "A Mẫn, đừng buồn, sự tình đều đã qua lâu như vậy, cậu cũng đừng để ở trong lòng. Tôi chính là sợ cậu ở đó nhìn thấy Khang Minh sẽ không khống chế được bản thân, xảy ra xung đột, cho nên mới nhắc nhở cậu. Tôi muốn cậu nhớ kỹ, ở đó không phải chỗ của chúng ta, gặp chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, có cái gì trở về sau đó tính tiếp."

Lạc Mẫn lập tức gật đầu: "Dạ, con hiểu mà, chú Nguyên cứ yên tâm đi. Con không phải thằng nhóc con nữa, biết cái gì lợi cái gì hại, bằng không cũng sẽ không lâu như vậy không động tới Khang Minh."

Chu Tự đưa tay cầm lấy tay hắn, thoải mái nói: "Động tới tên đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi, không nên vội vàng, lần này trước hết là em cần phải bảo hộ chính mình, đi sớm về sớm, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Lạc Mẫn hài lòng nhìn về phía y. "Yên tâm đi, em cũng không phải là thư sinh yếu đuối, nếu muốn đơn đả độc đấu, tên Khang Minh cũng không phải đối thủ của em, huống hồ, còn có Tiểu Thu theo bọn em nữa mà."

Vệ Thiên Vũ lúc này mới tìm được cơ hội tiếp lời, hăng say nói: "Đúng vậy, chú Nguyên, Tự ca, hai người cứ yên tâm đi, có Tiểu Thu, dù chuyện gì xảy ra chúng tôi cũng bảo đảm sự an toàn của Mẫn ca."

Tất cả bọn họ đều ngước mắt nhìn Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn vẫn như cũ, hờ hững không nói tiếng nào, nhưng gật đầu khẳng định sự chắc chắn.

Chẳng biết thế nào, nhưng người thiếu niên này tuy rằng nói năng không tùy tiện, khí chất quỷ dị, chỉ gật đầu nhẹ một cái, liền khiến người khác có cảm giác vô cùng yên tâm, tựa như dù cho trời có sập xuống, cũng sẽ có cậu đứng ra đỡ, tuyệt không để người bên cạnh bị thương.

Chu Tự rộng rãi cười nói: "Tốt, có Tiểu Thu che chở, tôi nhất định không lo gì. Bất quá, các cậu dù sao cũng là khách của chúng tôi. Sự an toàn của A Mẫn cũng không thể làm phiền các cậu. Tôi sẽ cho người đi theo hắn, bảo hộ hắn. Thế nhưng, vạn nhất có tình huống bất ngờ, thực sự là nhờ Tiểu Thu rồi."

Lạc Mẫn có chút bất đắc dĩ, thấp giọng oán giận y: "Lời này của anh, có phải ý nói em tay trói gà không chặt không hả?"

Chu Tự mỉm cười nhẹ giọng giải thích: "Là anh lo cho em, coi như là để anh yên tâm hơn đi."

Lạc Mẫn thở dài, lắc đầu.

Vệ Thiên Vũ buồn cười, nhưng không tiện ra tiếng, chỉ có thể nén lại.

Lý Nguyên nhìn nét mặt của anh, không khỏi cũng cười: "Musa, Kim Tân Nguyệt bên đó tình hình hơi phức tạp, tuy rằng có A Mẫn đi theo, trước đó cũng nói qua với Guzman, được ông ấy đồng ý, nhưng không đảm bảo là an toàn tuyệt đối, dù sao cậu cũng cần chú ý. Tôi thấy tính tình cậu ôn hòa, đối xử với mọi người nhiệt tình, thật là một người tốt, bất quá đôi lúc cần phải cảnh giác một chút. Nói chung, cẩn thận muôn đời vẫn tốt nhất."

Lý Nguyên nhìn Lăng Tử Hàn, gật đầu tán thưởng: "Không nghĩ tới Tiểu Thu còn nhỏ mà đã có thành tựu như vậy, quả là tài giỏi, có thể thấy được làm gì cũng cần tài năng thiên phú hết."

Lăng Tử Hàn tựa như không nghe thấy, liền uống nước tiếp.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng nói thay cậu: "Chú Nguyên quá khen, cậu ấy làm sao so được với cao thủ của bang. Cái này là do ra tay nhiều, mới được mọi người để ý, kỳ thực bé nhỏ không đáng kể."

""Linh Quỷ Song Sát" không thể chỉ là cái tên do đồn thổi mà có được, đó là như sấm bên tai." Lý Nguyên lại cười nói. "Hai đứa còn nhỏ tuổi mà có thành tựu như vậy, thật sự là rất giỏi rồi."

Vệ Thiên Vũ còn muốn khiêm tốn, Chu Tự ở một bên nở nụ cười: "Được rồi, tất cả mọi người là người một nhà, cũng đừng khách sáo như vậy chứ. Nói chung, chúng ta tất cả đều giỏi hết, sau này còn học tập lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ."

Tiếng cười vang vọng khắp nơi, bọn họ lại kính rượu nhau, rồi lại nâng cốc.

Sau khi kết thúc, mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Ngày kế, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn tại Khê La được giải lao một ngày đêm. Vệ Thiên Vũ cải biến súng lục của Chu Tự cùng mấy người cán bộ cấp cao trong Nhật Nguyệt Hội, giúp nâng thêm mấy phần uy lực, khiến bọn họ khen ngợi vô cùng. Đôi tay của anh biến đổi lanh lẹ khiến bọn họ hoa cả mắt, khiến cho những tay chơi súng già đời đều ước ao vô cùng. Hiển nhiên, anh đã quá quen thuộc việc biến đổi vũ khí rồi, sự yêu thương cùng nhiệt tình đối với việc này không hề giả bộ, cho nên kết quả đạt được cũng vô cùng khả quan.

Ngoài ra, cũng có người muốn thử chiêu với Lăng Tử Hàn, nhưng cậu không chút hứng thú, lạnh lùng nói: "Tôi không phải diễn viên xiếc." Khiến cho người khác cảm thấy vô cùng khó xử, chỉ là e ngại mặt mũi Oman, cũng không thể tức giận gì.

Hai đêm ở Khê La, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn ngủ chung trên một chiếc giường cũng không có gì phiền hà, vô cùng an tĩnh. Sợ là bắt đầu từ đây, sẽ có một thời gian dài họ không có được giấc ngủ ngon.

Sáng sớm ngày tiếp theo, khi mặt trời vừa lo dạng khỏi mặt nước biển hé ra ánh bình mình, bọn họ cùng Lạc Mẫn lên máy bay, hướng thẳng Pakistan.

HẾT CHAP 05

Mục lục

(1) G40K

(2) P226

(3) Karachi là thủ phủ của tỉnh Sindh và là thành phố đông dân nhất của Pakistan, thỉnh thoảng còn được biết đến là City of Quaid, theo tên của Muhammad Ali Jinnah – người thành lập quốc gia Pakistan.

Karachi là trung tâm tài chính, thương mại và cảng lớn nhất của Pakistan.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Karachi

(4) Quảng vực thị Busan (âm Hán Việt: Phủ Sơn), hay còn được gọi là Pusan là thành phố cảng lớn nhất của Hàn Quốc. Với dân số khoảng 4 triệu người, Busan là thành phố lớn thứ hai tại Hàn Quốc sau Seoul.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Busan

43. Quyển 2 - Chương 6

Editor: Maikari

Beta 1: kaori0kawa

Từ những năm 80 đầu thế kỉ, trên thế giới có ba vùng đất sản xuất chất gây nghiện nổi tiếng nhất, "Tam Giác Vàng" (1) của Nam Á, "Kim Tân Nguyệt" của Trung Á cùng "Ngân Tam Giác" của Nam Mỹ.

Kim Tân Nguyệt nằm ở ngay giữa vùng biên giới ba nước Afghanistan, Pakistan cùng Iran, lúc đầu được gọi là "Vịnh Hoàng Kim bán nguyệt", vì khu này có hình dạng uốn cong như vầng trăng lưỡi liềm, sau này được đổi thành Kim Tân Nguyệt.

Kim Tân Nguyệt chuyên về sản xuất chất gây nghiện, xuất hiện sau Tam Giác Vàng không lâu. Những năm gần đây, sản lượng thuốc phiện hằng năm mà khu Kim Tân Nguyệt sản xuất cũng hơn 20.000 tấn, là nơi cung cấp 9/10 ma túy cho toàn thế giới, trở thành khu sản xuất và buôn bán chất gây nghiện mạnh nhất thế giới.

Đến gần những năm cuối thế kỉ trước đầu thế kỷ này, lực lượng quân sự của một số quốc gia ở trong liên hợp chống chất độc hại quốc tế họp tại Trung Quốc, quyết định tiến hành càn quét quy mô lớn khu Tam Giác Vàng. Trung Quốc hàng năm viện trợ không ràng buộc cho Myanmar trồng cây khác thay thế cây thuốc phiện. Cho nên sản lượng chất gây nghiện của Tam Giác Vàng từ từ giảm bớt, Kim Tân Nguyệt trở thành bá chủ, các ông trùm chuyển qua Kim Tân Nguyệt.

Lúc trước, chất gây nghiện của Kim Tân Nguyệt chủ yếu cung ứng cho Âu Châu cùng Bắc Mỹ, sau khi Tam Giác Vàng bị diệt, nó cũng trở thành nguồn cung ứng duy nhất cho Á Châu, dần dần chiếm lĩnh thị trường của Tam Giác Vàng.

Khu này nằm ngay vùng biên giới tiếp giáp ba nước, thế nhưng ít nhất cũng phải hơn 3.000 km đường tiếp giáp, nên tình hình xã hội vô cùng phức tạp, hơn nữa người thì thưa thớt, giao thông bất tiện, khí hậu khô hạn, đến nay vẫn giữ tình trạng nửa phân nửa nhập với thế giới. Chính phủ ba nước Afghanistan, Pakistan

cùng Iran chưa tiến hành công tác quản lý hiệu quả, nên khu này trở thành nơi cung cấp ma túy lớn nhất thế giới. Ngày nay, ma túy nhập vào Mỹ có hơn 8/10 là từ khu này ra, mà thị trường chất gây nghiện vào Âu Châu toàn bộ cũng do Kim Tân Nguyệt cung ứng.

Từ xưa tới nay, phân biệt chủng tộc, mâu thuẫn tôn giáo cùng tệ nạn khủng bố đều có mối liên quan chặt chẽ với khu này, ngoài ra khu này còn tham gia buôn lậu thuốc phiện cùng buôn bán vũ khí, trở thành nơi nguy hiểm nhất Trung Á.

Hơn hai mươi năm trước, Lăng Nghị đích thân chỉ huy hành động chống khủng bố quy mô lớn, cùng năm nước Nga, Iran, Afghanistan, Pakistan và Trung Á, một lần tiêu diệt phần lớn tổ chức khủng bố vũ trang của khu Trung Á, khiến căn cứ bị tổn thất nặng. Ngoài ra còn đột phá các tổ chức khủng bố nổi danh quốc tế, đồng thời quét sạch khu Kim Tân Nguyệt. Thế nhưng, bởi vì xung đột dân tộc, mâu thuẫn tôn giáo cùng bạo loạn chiến tranh, chất gây nghiện của khu Kim Tân Nguyệt lần thứ hai mạnh mẽ xen vào nền kinh tế thế giới, trở thành nơi sản xuất chất gây nghiện lớn nhất thế giới. Hiện tại, GDP của Afghanistan phần lớn là từ thu nhập của việc trồng cây thuốc phiện.

Kim Tân Nguyệt ngoại trừ sản xuất thuốc giảm đau, còn sản xuất ma túy cùng cocaine, hơn nữa qua cửa khẩu Âu Mỹ, từ Thổ Nhĩ Kỳ, Pakistan cùng Iran đều có thể vận chuyển các chất này đến khắp Âu Mỹ, cho nên từ lâu trở thành cây cầu lớn nối liền ngành cung cấp thuốc phiện từ Âu Á.

Nói chung, nơi này là thiên đường của phần tử khủng bố cùng tội phạm, cũng là ác mộng của hệ thống hành pháp thuộc chính phủ các quốc gia.

Nhóm Lăng Tử Hàn sau khi nhập cảnh Karachi, liền có người của công ty chi nhánh trực thuộc Nhật Nguyệt Hội ra đón, một đường ăn ngon ngủ tốt, dọc theo đường đi, nhanh chóng tiến vào Balochistan (2).

Phần lớn các tập đoàn lớn của Nhật Nguyệt Hội đều có công ty tại Balochistan, bao gồm cả vận tải đường thuỷ, mậu dịch, công trình xây dựng … tất cả đều là kinh doanh hợp pháp, theo hạn nộp thuế, cũng không tham gia giao dịch cùng xã hội đen, thỉnh thoảng tiếp đãi một số bạn bè hay đối tác từ nơi khác đến, không có chỗ nào khả nghi, cho nên dọc theo đường đi không gặp phải phiền phức gì.

Những năm gần đây, Balochistan vẫn thường xảy ra bạo loạn, các bộ tộc tại địa phương cùng quân chính phủ không ngừng xảy ra xung đột vũ trang, quân ủng hộ chính phủ cùng quân chống chính phủ đều tự mình nhanh chóng lập chính quyền riêng, còn chính phủ Pakistan kiên trì giữ vững hệ thống quản lý hành chính của mình, cho nên càng khiến cho xung đột thường xuyên hơn.

Bọn Lạc Mẫn vừa tiến vào Balochistan, liền có vài tên giơ súng lên hướng về phía bọn họ, trên người trùm khăn kín đầu tiến lên. Bọn họ nói chuyện với Lạc Mẫn bằng tiếng Anh đậm chất địa phương, sau đó liền hộ tống bọn họ đi qua vùng biên giới.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ từ đầu tới đuôi không hề nói tiếng nào, biết rất rõ những người này là phần tử của một bộ tộc thuộc vùng Balochistan, vũ khí cùng tài chính của bọn họ đa phần đều là do tướng quân Guzman chu cấp, nên đối với khách của Guzman, bọn họ tất nhiên là bảo vệ cẩn thận.

Một đường không có nguy hiểm gì, tất cả mọi người thuận lợi đến biên giới Pakistan và Afghanistan.

Lạc Mẫn xuống xe, sau đó liền gọi những người trực thuộc công ty đến hộ tống bọn họ trở về, không cần đi cùng họ nữa. Những người đó đều là người Nhật Nguyệt Hội, tất nhiên là biết rõ quy tắc, cũng không hỏi nhiều, lập tức lên xe rời đi.

Trên tay Lăng Tử Hàn vẫn cầm chiếc túi du lịch màu đen, không cho bất luận người nào đụng tới. Vệ Thiên Vũ thì lại đi tay không, vô cùng thong dong tiêu sái.

Đi theo bên cạnh Lạc Mẫn là bốn người đàn ông cao lớn, đó là những người võ công cao cường do chính tay Chu Tự cố ý lựa chọn bắt đi cùng hắn, bọn họ cũng là anh em nhiều năm của hắn, vô luận nguy hiểm cỡ nào, thề sống chết cũng sẽ bảo vệ hắn.

Bởi vì nhập cảnh từ hải quan, bọn họ lần này cũng không có mang theo vũ khí.

Bọn họ được hộ tống bởi những người trầm mặc, cuối cùng đi qua biên giới Afghanistan cùng Pakistan. Tuy nói là biên giới, kỳ thực cũng là dãy núi cao hiểm trở, cho nên ai cũng có thể tự do đi lại.

Những người đó hoạt động nhiều năm tại đây, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng, mà nhìn lại Vệ Thiên Vũ, Lạc Mẫn cùng Lăng Tử Hàn thanh tú nhã nhặn lại có bước chân mạnh mẽ vững vàng, một tấc cũng không rời theo sát bọn họ, thân thủ nhanh nhẹn. Về sau, trong ánh mắt bọn họ liền toát ra sự tán thưởng, cũng dần thân thiện với bọn Lạc Mẫn hơn.

Trên đường đi vội, bọn họ rất ít dừng lại ăn cơm, chỉ là thỉnh thoảng uống miếng nước, lau mồ hôi trên trán. Lúc này, bọn họ đã đi một đêm, nhưng vẫn không ai kêu khổ. Tất cả mọi người rất trầm mặc, thỉnh thoảng những người kia dùng tiếng Pashtun (3) nói chuyện với nhau. Lăng Tử Hàn nghe hiểu được, những người kia đều là nói những chuyện bình thường, ví dụ như đi như thế nào, ở đâu hay nghỉ tại nơi nào. Khuôn mặt cậu vẫn lạnh lùng nghiêm nghị, tựa như không nghe thấy họ nói gì.

Lạc Mẫn thân thiết hỏi Vệ Thiên Vũ: "Cậu sao rồi? Chịu nổi không?"

"Không có việc gì, tôi cũng không phải thư sinh bằng giấy." Vệ Thiên Vũ mỉm cười. "Kỳ thực nếu nói về thân thủ, tôi cũng không kém Tiểu Thu là bao, kẻ đầu đường xó chợ vốn dĩ không làm được gì tôi, mà tôi cũng ít động thủ, cho nên ít người biết thôi."

"Vậy sao?" Lạc Mẫn cảm thấy bất ngờ, lập tức nhìn về phía Lăng Tử Hàn.

Dưới ánh trăng sáng, người thiếu niên mặc đồ đen kia an tĩnh ngồi xổm trên mặt đất, không hề cử động, chỉ có đôi mắt đen luôn đề cao cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Tuy rằng cậu không hề cử động, thế nhưng cả người đều toát ra khí lực mạnh mẽ, không ai dám xem thường.

Khi ánh bình minh dần hé lộ, bọn họ đã tiến vào biên giới Kim Tân Nguyệt.

Đây là một ngôi làng nhỏ, bên trong khắp nơi đều là các cửa hàng không bán súng cũng buôn thuốc phiện, Vệ Thiên Vũ nhìn thấy cảm thán không ngừng.

Lạc Mẫn cười nói với anh: "Khắp biên giới Afghanistan đều là như vậy, súng cùng thuốc là hai trụ cột kinh tế chính của họ. Bất quá, nếu cậu không có dự định mua, thì đừng hỏi gì bọn họ cả."

Vệ Thiên Vũ vội vã gật đầu, khống chế cảm giác muốn qua hỏi thăm, không đi đến các cửa hàng bán vũ khí nữa.

Những người đưa họ tới đây liền hướng Lạc Mẫn nói lời tạm biệt. Nhiệm vụ chính của những người đó là hộ tống họ tới đây, về phần cái khác, những người đó không quản. Lạc Mẫn vội vã chào, liên tục cảm ơn. Tuy rằng những người đó che mặt, nhìn trong ánh mắt vẫn hiện lên nét cười. Sau khi chia tay bọn Lạc Mẫn, những người đó mỗi người đi một ngả.

Lạc Mẫn nhìn đồng hồ, hướng Vệ Thiên Vũ nói: "Vẫn còn sớm, chúng ta đi ăn chút gì đi."

Vệ Thiên Vũ lập tức gật đầu: "Đã tới đây, tất nhiên là nghe Mẫn ca, anh cứ tự nhiên sắp xếp."

Lạc Mẫn cười cười, mang bọn họ đi qua phía Tây làng.

Nơi này có một tiệm cơm dùng gạch vuông dựng lên, có thể dừng chân uống trà, bất quá ngay cả tên tiệm cũng không có, thật sự là đơn giản vô cùng.

Lạc Mẫn không chút nghĩ ngợi, đi vào đầu tiên. Vệ Thiên Vũ, Lăng Tử Hàn cùng bốn người kia cũng theo sau. Trên mặt bọn họ đều bình tĩnh, không ai nghĩ nơi này bất tiện hay dơ bẩn.

Ra chào khách là một phụ nữ trung niên mặt đen, đường viền gương mặt không rõ nét, tựa như là lai nhiều huyết thống cùng nhau, vừa có huyết thống tộc Tampa cùng tộc Pashtun, còn có đặc trưng giống người Mông Cổ. Bà cười hiền hòa, dùng tếng Anh hòa chút tiếng địa phương nói chuyện cùng họ.

Lạc Mẫn nhìn bà gật đầu mỉm cười, nói dùng chút trà cùng bánh, sau đó nhìn Vệ Thiên Vũ nói: "Ở đây chỉ có mấy thứ này mà thôi, chịu khó một chút, sau khi vào phủ tướng quân, chúng ta sẽ có một bữa ăn ngon."

Vệ Thiên Vũ buồn cười: "Được, không thành vấn đề."

Lăng Tử Hàn ngồi một hồi, dường như muốn tìm toilet, nhìn chung quanh một chút liền đứng dậy rời đi, trên tay vẫn cầm theo túi du lịch không rời.

Phía sau là một nhà bếp nhỏ, bên trong có một người đàn ông trung niên đang làm bếp, vừa nhìn Lăng Tử Hàn tiến vào, vội vã tươi cười, dùng tiếng Anh đậm chất địa phương hỏi cậu: "Cần gì?"

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nói: "Tôi muốn rửa tay."

Người đàn ông liền cầm lấy cái gáo múc nước trong vại sành ra, sau đó đem đến trước mặt cậu, để cậu rửa tay.

Lăng Tử Hàn đem túi du lịch để lên bàn bên cạnh, cẩn thận rửa tay, sau đó nói: "Cảm ơn."

Người đàn ông buông gáo xuống, nhanh chóng lấy khăn mặt đưa cho cậu chùi tay.

Lăng Tử Hàn tiếp nhận khăn mặt, nhanh chóng lấy thứ gì đó gói trong khăn giắt ở bên hông, lập tức lau khô tay, rồi mới cầm túi đi ra.

Vội vã ăn xong, Lạc Mẫn lấy ra một tờ dolla Mỹ thanh toán, mang bọn họ ra ngoài.

Vừa ra khỏi làng, bọn họ liền bị cảnh sắc trước mắt chấn động.

Đó là một ruộng thuốc phiện rộng bao la, lúc này tất cả đều nở hoa, một mảng màu hồng cùng màu tím hòa cùng nhau trải đến tận chân trời, thỉnh thoảng có vài đáo hoa trắng lẫn vào, nhưng vẫn tựa như một đại dương màu hồng.

Bọn họ đi trong đêm, tuy rằng có đi qua vài ruộng cây thuốc phiện, nhưng không nhìn thấy được màu sắc mĩ lệ, đến tận lúc này mới thấy được mỹ cảnh kinh tâm động phách, ánh mặt trời rọi sáng mảnh ruộng, đem biển hoa càng thêm rực rỡ.

Bọn Lạc Mẫn đi vào con đường giữa ruộng hoa, càng thêm say mê khi được bao bọc bởi mỹ cảnh.

Đột nhiên, từ xa vang lên tiếng động cơ. Phía trước, bụi bay mù mịt, một chiếc xe việt dã đang chạy thẳng về phía bọn họ. Theo sau chiếc xe đó, là hai chiếc Hummer (4) lớn, trên còn có súng máy.

Lạc Mẫn đứng lại, mang chút kinh ngạc mà nở nụ cười: "Anh Túc phu nhân đích thân đến nghênh tiếp, thực sự nghĩ không ra."

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ lập tức biết được thân phận người trên xe.

Irene Kusconkun là con gái duy nhất của Guzman Kusconkun, năm nay 29 tuổi. Mẹ đẻ của cô là người Pháp, vì bất mãn Guzman tại chỗ này cưới bà hai, bà ba, bà tư, nên tức giận bỏ đi, từ đó về sau không xuất hiện nữa. Irene lớn lên vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng rất độc ác, 25 tuổi thì kết hôn, một năm sau tự tay giết chồng mình, nguyên nhân đến nay vẫn không rõ. Dân bản xứ đối với cô vừa kính vừa sợ, đều ngầm xưng cô là Anh Túc phu nhân, khi cô nghe thấy cũng không giận, trái lại vui mừng, cho rằng chính mình đang được ca ngợi, liền lan truyền danh xưng này, xã hội đen thế giới cũng nghe danh. Đây là một người phụ nữ xinh đẹp nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Thật không nghĩ tới, công chúa Kim Tân Nguyệt, hay nói đúng hơn là nữ vương, có thể tự mình đi đến đón tiếp bọn họ.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn nhau, âm thầm đề phòng.

Xe hơi gia tăng tốc độ, như gió mà chạy tới chỗ bọn họ, trước khi đụng bọn họ liền nhấn chân ga dừng lại, nhất thời bụi mù tung lên, thuận gió hướng về phía bọn Lạc Mẫn.

Vệ Thiên Vũ hình như rất thích sạch sẽ, nhanh chóng phất tay cản bụi. Lạc Mẫn cũng nghiêng đầu, rốt cuộc nhịn không được, đưa tay xua xua vài cái. Bốn người bảo vệ cùng một tay bịt mũi miệng vừa cảnh giác nhìn người trước mặt.

Chỉ có Lăng Tử Hàn vẫn không nhúc nhích, vẫn đứng thẳng người như cây thương, ngừng thở, chờ bụi mù qua đi, ánh mắt sắc bén hướng thẳng vào chiếc xe.

Cửa xe lập tức mở, một người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười bước xuống.

Nhìn cô rất rõ là có sự hỗn hợp giữa ưu điểm của người Pháp cùng dân bản xứ, hai hàng lông mày thanh tú, con mắt xanh, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng trơn bóng, mái tóc dài xoăn màu nâu, da trắng nõn. Lúc này cô mặc chiếc váy màu tím, dường như hòa cùng với màu của biển hoa xung quanh, càng tôn thêm bộ ngực đẫy đà, vòng eo mảnh khảnh, cùng với gót chân nhỏ nhắn, trên chân là đôi giày da màu hồng, duyên dáng yêu kiều, tựa như một đóa hoa diễm lệ giữa biển hoa.

Phía sau cô hai chiếc xe cũng dừng lại, từ đó nhảy xuống vài người, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu M4A9 (5) hay M16 (6) của Mỹ đời mới nhất. Bọn họ đều mặc áo dài màu trắng, biểu tình thoải mái mà đứng ở cỏ nhìn bọn họ, nòng súng hướng xuống mặt đất. Hiển nhiên, bọn họ đều biết Lạc Mẫn, biết hắn là bạn không phải địch.

Lạc Mẫn cười dùng tiếng Anh nói: “Irene, sao em lại tự mình đến đây? Gọi Dalla đến là được rồi. Bỗng nhiên em tiếp đón long trọng vậy, khiến anh cũng khẩn trương hơn.”

Irene cười vang. Bước đến gần, bước chân cô vẫn yểu điệu. Thanh âm của cô trong trẻo, nói bằng giọng Oxford chuẩn: “Lạc, đã lâu không gặp, em rất nhớ anh, dù sao không có việc gì, nên tới đây đón bọn anh. Hơn nữa, anh mang đến cho chúng em hai vị khách quí, đây là cách em biểu thị thành ý.”

Vệ Thiên Vũ vội vã mỉm cười, rất có lễ phép mà nói: “Thực sự không dám nhận, lại khiến cho Anh Túc phu nhân đại giá, Musa không dám nhận.”

Irene nhìn anh, hiển nhiên đối với người có huyết thống Arab cảm thấy vô cùng thân thiết, ôn hòa nói: “Danh hào Linh Sa tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, tướng quân nghe anh muốn tới, rất cao hứng, vô cùng hy vọng có thể cùng anh bàn luận vui vẻ.”

Vệ Thiên Vũ nghe cô giống những người khác, cũng gọi cha mình là "Tướng quân", cũng không biểu thị sự vô cùng kinh ngạc, chỉ đơn giản khẽ gật đầu: "Lần này tôi đích thân đến đây chính là muốn gặp tướng quân, còn rất nhiều điều muốn thỉnh giáo tướng quân."

"Musa thực sự là khách khí." Irene cười, tiến lại gần, bắt tay anh. "Tại phương diện thay đổi vũ khí, anh mới là bậc thầy, cha tôi rất muốn mời anh chỉ dẫn một số kỹ sư ở đây."

Vệ Thiên Vũ lập tức nói: "Chỉ dẫn thật không dám, chỉ có thể cùng nhau bàn luận."

Irene thoả mãn gật đầu, lập tức đưa ánh mắt hướng về phía Lăng Tử Hàn nãy giờ không nói một tiếng, đôi mắt trong sáng chính trực, như mặt hồ sâu không đáy. Cô mỉm cười, thản nhiên nói: "Tôi nghe nói trên người sát thủ đại danh Khô Lâu Sát Thủ có một hình xăm tuyệt mỹ, có thể cho tôi nhìn qua không?"

Lăng Tử Hàn vẻ mặt hờ hững, lạnh lùng nhìn cô, thân hình không chút động đậy, phảng phất tựa như một người băng, giữa đại dương cũng không thể tan chảy.

Irene cảm thấy hứng thú, chậm rãi đi tới trước mặt cậu, mỉm cười nói: "Không nghĩ tới Quỷ Thu vừa nghe tới đã khiến người ta sợ mất mật lại là một thiếu niên, tôi rất thích. Cậu mấy tuổi thì bắt đầu giết người?" Càng về sau, thanh âm như thì thầm, tràn ngập ý tứ hàm xúc đầy mị hoặc.

Lăng Tử Hàn không hề chớp mắt, nhìn cô từ từ đến gần, liền lùi về sau một bước, nhắc nhở cô nên dừng lại.

Irene dường như không có phát hiện, vẫn hướng phía trước đi tới.

Vệ Thiên Vũ nhất thời bất an, khuyến cáo nói: "Phu nhân, tính tình Tiểu Thu có chút cổ quái, xin chị đừng tới gần, miễn cho cậu ấy làm chị bị thương."

"Vậy sao?" Trên mặt Irene tiếu ý càng đậm, đôi mi thanh nhướng lên. "Thật sao? Không cho người khác tới gần. Vì sao?"

Trong mắt Lăng Tử Hàn xẹt qua một tia khó chịu, nhưng cố gắng nhẫn nại, lại lùi phía sau một bước.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng bước tới, ngăn Irene, thanh âm nhu hòa: "Phu nhân, xin thứ lỗi, Tiểu Thu cậu ấy không biết nhiều lễ nghi cho lắm."

Irene không đợi anh đến gần, đã vươn tay ra: "Vậy có thể bắt tay không? Lễ nghi này chắc cũng biết chứ?" Cô nhìn Lăng Tử Hàn, trong câu nói tràn đầy ý châm chọc.

Lăng Tử Hàn nhìn bàn tay vươn ra của cô, cả người như pho tượng không nhúc nhích, hiển nhiên không chịu cùng cô bắt tay.

Vệ Thiên Vũ vội nói: "Tiểu Thu, tôn trọng phụ nữ, bắt tay một chút cũng không sao đâu."

Lăng Tử Hàn nhìn anh, lúc này mới miễn cưỡng giơ tay lên, bắt một chút lấy lệ, đang định buông ra, chợt nhận thấy một cỗ lực mạnh kéo tới. Làn váy Irene khẽ động, hiển nhiên là cô định quật cậu xuống đất.

Lăng Tử Hàn lập tức nhanh chóng phản đòn lại, bàn tay nắm chặt, chặn đứng lực đạo của cô, thân thể nhanh chóng bước qua một bên, cùng cô xoay một vòng tròn, đứng ngay sau lưng cô, đưa tay siết ngang cổ, trong tay trái xuất hiện một con dao nhỏ, mũi dao chĩa thẳng vào ngực, nhưng giữa nguyên thế chủ động, không đâm dao vào ngực.

Tất cả đều phát sinh tựa như sét đánh. Tất cả mọi người không ai kịp phản ứng, Irene đã bị Lăng Tử Hàn chế trụ, hơn nữa thân thể cô chen giữa Lăng Tử Hàn cùng hướng súng của mấy người đi theo cô.

Những người đi theo cô lúc nãy vẫn đứng yên, lúc này mới thấy rõ tình thế, có người hét lớn một tiếng, nòng súng mọi người hướng thẳng bọn họ.

Lăng Tử Hàn cười mỉa.

Trên mặt Irene cũng không có nửa phần sợ hãi, trái lại càng tăng thêm sự tán thưởng, nhìn con dao trong tay cậu, tấm tắc khen: "Quả là một con dao xinh đẹp, rất xứng với cậu."

Con dao này có chuôi tạo hình kỳ lạ, toàn thân màu đỏ máu, ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng vậy. Chuôi đao không tầm thường, điêu khắc hình bộ xương tay khô, Lăng Tử Hàn nắm chuôi đao, tựa như nắm một bàn tay bằng xương trắng, mà lưỡi dao lại có hình cung tựa như đường môi mỏng, khiến người khác dù sợ hãi vẫn không thể kiềm lòng bị hấp dẫn.

Irene nhìn con dao xong, nhìn theo hướng cổ tay của cậu lên trên, thấy trên đó có một cái đồng hồ đeo tay, bên ngoài cũng điêu khắc hình bộ đầu xương khô, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh vàng. Cô cười hỏi: "Tay phải cậu hình như mang một chiếc nhẫn, cũng là hình bộ xương khô, đúng không?"

Vệ Thiên Vũ lúc này mới từ sự ngạc nhiên mà phản ứng, lo lắng nói: "Tiểu Thu, không được quá đáng, mau buông phu nhân ra."

Lăng Tử Hàn không nói được một lời, đột nhiên buông cô ra, lập tức thối lui hai bước.

Irene ưu nhã quay người lại, nụ cười trên mặt tựa như một đóa hoa rực rỡ. Cô nhìn người thiếu niên an tĩnh như núi, nhanh nhạy như thỏ này, ý vị thâm trường nói: "Tôi thích cái chết, bởi vì nó tràn ngập thần bí, cho nên cũng tràn ngập mị lực, khiến người ta hướng tới. Quỷ Thu, cậu và tôi là cùng loại. Những người như chúng ta, thế giới này rất ít. Chúng ta say mê đem người khác đến nơi huyền bí tràn ngập mị lực kia, cho nên, chúng ta là sứ giả."

Lăng Tử Hàn lẳng lặng nhìn cô, băng lãnh trên mặt dần dần hòa hoãn. Cậu không nói gì, từ bên hông rút

ra một vỏ dao, đem con dao cắm vào.

Irene nhìn cậu đem dao cắm vào vỏ, rồi để lại vào bên hông, lại đi tới nhặt lấy chiếc túi du lịch vừa rớt xuống hồi nãy, lúc này mới vui mừng xoay người nhìn về phía Lạc Mẫn cùng Vệ Thiên Vũ, cao giọng nói rằng: “Hoan nghênh tới Kim Tân Nguyệt.”

HẾT CHAP 06

Mục lục

(1) Tam giác Vàng (tiếng Anh: Golden Triangle) là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanma, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới. Nằm trên bờ sông Mêkông thuộc địa phận thành phố Chiang Rai- một tỉnh biên giới miền Bắc Thái Lan, nơi đây những năm 70 đã từng là đại bản doanh của trùm thuốc phiện Khun Sa khét tiếng, nhưng ngày nay không còn trồng thuốc phiện nữa mà trở thành khu du lịch sinh thái lý tưởng, theo đó, những cánh đồng anh túc năm xưa được thay bằng những thửa ruộng hoa màu, cây trái quanh năm xanh tốt.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tamgi%C3%A1cV%C3%A0ng

(2) Balochistan: Balochistan hay Baluchistan có thể chỉ:

Các lãnh thổ hiện tại

Balochistan (vùng), một vùng ở tây nam Pakistan, tây nam Afghanistan và tây nam Iran

Balochistan (Pakistan) một tỉnh của Pakistan

Balochistan (Afghanistan), trung tâm miền nam và tây nam của Afghanistan

Sistan and Baluchestan Province, một tỉnh của Iran

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Balochistan

(3) Tiếng Pashtun (có thể chuyển tự thành Pakhto, Pushto, Pukhto, Pashtu, hay Pushtu), cũng được gọi là tiếng Afghani. Là một ngôn ngữ thuộc Nhóm Đông Iran của Ngữ hệ Ấn-Âu được sử dụng chủ yếu ở Afghanistan và phía tây Pakistan. Hiến pháp Afghanistan công nhận tiếng Pashtun là một ngôn ngữ quốc gia và chính thức của đất nước.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%BFngPashtun

(4) Hummer:

(5) M4A9:

(6) M16:

44. Quyển 2 - Chương 7

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn ngồi trên xe Irene. Bốn người bảo vệ Lạc Mẫn thì ngồi trên xe jeep Hummer phía sau, bọn họ hiển nhiên cũng đã tới đây không chỉ một lần, cho nên có quen biết với những người cầm súng. Mấy người bọn họ gặp nhau có ôm, có bắt tay, có đặt tay lên vai bọn họ, dường như vô cùng thân thiết, sau đó mới vui vẻ bước lên xe.

Irene rất quen thuộc đường đi ở đây, không quay đầu xe, tiếp tục chạy về phía trước, rồi đột ngột ngoặt, hướng về phía khác chạy, tất nhiên đây không phải là đường đi lúc ban đầu của cô.

Dọc theo đường đi có ngang qua mấy ngôi làng nhỏ khác. Người dân ở đây nhìn qua cũng không được giàu có, tại vài ruộng thuốc phiện có vài thanh niên thiếu nữ da ngăm đen cầm dao thu nhựa cây thuốc phiện, mấy đứa trẻ nhỏ thì bò lăn trên mặt đất, thân dính đầy đất. Thấy xe của bọn họ, những người đó liền co rúm người lại, nhưng trong mắt lại ánh lên sự cảm kích.

Ở ghế sau, Lạc Mẫn ngồi đối diện Vệ Thiên Vũ nói: "Cây thuốc phiện ở đây là loại cây một vụ mùa, một năm chỉ trồng được một lần, tháng 11 hàng năm gieo mầm, tháng 2 năm sau nở hoa, đầu mùa xuân có thể thu hoạch. Bất quá, người của Irene mời tới chuyên gia nông nghiệp, trải qua nhiều đợt thí nghiệm gien, cây thuốc phiện hiện giờ có thể trở thành cây hai mùa vụ. Hiện tại, người dân nơi thu hoạch vào hai đầu xuân và thu, tháng 4 hàng năm gieo một lần, tháng 8 nở hoa, đầu thu có thể có thu hoạch lớn. Thu nhập hàng năm của người dân tại đây nhớ vậy mà tăng gấp đôi, cho nên đều rất cảm kích bọn họ." Để tôn trọng Irene, nên khi nói hắn cũng dùng tiếng Anh để nói.

Vệ Thiên Vũ vội vã biểu thị kính phục: "Vậy thật sự là quá tốt, quả thực là vì dân tạo phúc."

Irene nở nụ cười: "Quá khen, kỳ thực là đôi bên cùng có lợi. Thu nhập bọn họ gia tăng gấp đôi, chúng tôi cũng có khác gì đâu."

Lạc Mẫn gật đầu: "Đây là điều đương nhiên, nên việc làm ăn của bên các người vô cùng có ý nghĩa."

Irene cười to, nhanh chóng lái xe vào đường núi. Hai bên sườn núi không có một ngọn cỏ, nhìn như đất badan ở Trung Quốc, vô cùng cằn cỗi. Xe bọn họ chạy qua, bụi bặm bay lên, thật lâu vẫn không tan.

Rốt cục, trước mắt bọn họ xuất hiện một thung lũng, nhưng so với cảnh vật bên ngoài tuyệt nhiên khác hẳn, tựa như ốc đảo giữa sa mạc, có cỏ có cây có hồ nước, vài căn biệt thự xinh đẹp rải rác trong đó, sân nhà chung quanh đều có hoa nở rộ. Vừa nhìn thấy, cứ tưởng rằng là cảnh do huyễn tưởng mà ra, không có thật.

Đỉnh núi chung quanh thung lũng có vài trạm canh gác, từ sớm đã thấy bọn họ, liền thông báo cho những người gác cửa ở thung lũng. Lúc xe của Irene chạy tới gần, cửa sắt tại cửa chính đề phòng sâm nghiêm mở ra cho bọn họ chạy vào.

Irene cũng không biểu hiện gì, cứ thế đem xe chạy vào. Nhưng người trên hai chiếc xe Hummer chạy phía sau thì hoặc là huýt sáo thật dài hoặc hò hét vui mừng với những người gác trạm, hướng mấy người canh trạm nói vài câu.

Xe dừng lại, Irene quay đầu lại cười với Lăng Tử Hàn, rồi nói với Vệ Thiên Vũ: "Tới rồi, mời vào, tướng quân đang chờ mọi người."

Vệ Thiên Vũ gật đầu cười.

Bốn người cùng nhau xuống xe.

Trước mặt chính là một dãy biệt thự đạt tiêu chuẩn hạng nhất, tràn ngập sự lãng mạn, vừa đi vào vừa nhìn, tường được làm bằng gỗ thiên nhiên sậm màu, khắp nơi được trang trí bằng giấy tráng kim (1), một bên là bàn hội nghị bằng gỗ teak (2) màu sậm, chung quanh bàn là những cái ghế cao có lưng dựa, mặt đất được lót bằng đá sa hồng thạch (3) Ấn Độ, bầu không khí vừa yên lặng lại trang nghiêm.

Trong phòng không có ai, Irene hoạt bát nói bọn họ: "Các anh cứ ngồi trước đi, tôi đi mời tướng quân tới."

Lạc Mẫn cùng Vệ Thiên Vũ, Lăng Tử Hàn theo hướng tay của cô, ngồi xuống trên ghế dựa bằng gỗ cây tử đàn điêu khắc hoa tinh tế, Irene mỉm cười, nhanh nhẹn rời đi.

Một lát sau, người hầu bưng trà lên, là những chén trà dùng loại trà Long Tĩnh ướp cùng trà búp Minh Tiền.

Bọn Lăng Tử Hàn đều đã xem qua tư liệu của Guzman Kusconkun. Người đã xưng vương tại "Kim Tân Nguyệt" với ba mươi năm kiêu hùng có huyết thống người Hoa, mẹ của ông là người Thái Lan gốc Hoa, bởi vậy ông vô cùng đam mê truyền thống cùng phong tục Trung Quốc, tựa như cách trang trí nhà cửa, hay như tập quán ẩm thực.

Bên trong rất an tĩnh, máy điều hòa thổi nhẹ đem cái nóng bên ngoài xua đi mất. Bọn họ cũng không nói

gì với nhau, chỉ là nâng chung trà lên uống, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Ngoài cửa sổ dường như có người rình, sau một lát liền rời khỏi, có một làn hương nhẹ tỏa ra. Đó là dòng nước hoa JOY (4) sang quý nhất trên thế giới, mỗi một ounce (5) đều dùng 10.600 đóa Molly (6) cùng 28 đóa hoa hồng Bulgaria (7) cùng Lily magnolia (8), trộn cùng hoa huệ và vài hương cỏ quý tinh luyện, làm cho người ta không khỏi mơ màng. Bóng người lặng yên ngoài cửa sổ kia chắc chắn là một phụ nữ.

Không gian yên ắng, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân xuống lầu.

Ba người lập tức đứng lên.

Một người đàn ông vóc người cao gầy, tóc hoa râm đi xuống, ông có vóc người to lớn, hai đầu lông mày tỏa ra nét kiên cường, quả nhiên là tên cướp hùng bá nhất phương, khiến cho chính phủ các quốc gia phải khoanh tay. Ông chưa từng tham gia quân đội hay có đội quân riêng, nhưng lại được danh xưng "Tướng quân" – Guzman Kusconkun.

Nhìn thấy ba người thanh niên tư thái vô cùng cung kính, ông liền mỉm cười, tiến lại gần bắt tay từng người bọn họ, liên thanh nói rằng: "Hoan nghênh, hoan nghênh." Ông dùng tiếng Hán, khẩu âm có chút cổ quái, tựa như tiếng phổ thông ở phía nam Trung Quốc, dùng từ đơn cũng không cuốn lưỡi.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng nói: "Tướng quân, hân hạnh."

Lăng Tử Hàn không nói một lời, bắt tay cùng ông.

Guzman chú ý nhìn cậu một cái, cũng không nói chuyện, chỉ là hướng cậu cười, liền xoay người sang Lạc Mẫn, cười nói: "A Mẫn, hôn lễ của cậu cùng A Tự rất đẹp, đáng tiếc lúc đó tôi có chút việc bận, không thể tham gia."

Lạc Mẫn khoái trá mà cười, cùng ông bắt tay: "Quà mừng mà chú tặng tụi con đã nhận được rồi, thực sự là quá khách khí, tặng tụi con quà mừng quý như vậy, con cùng A Tự đều thích vô cùng."

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nghe xong, trong lòng đoán quà mà ông tặng hai người bọn họ có lẽ là tên lửa cùng xe tăng.

Guzman hiển nhiên vô cùng thích Lạc Mẫn. Tại phương diện truyền thống đạo đức, ông là người khá cổ hủ, vô luận đối phương thích là nam hay nữ, đối bạn đời chung thủy đều khiến ông vô cùng tán thưởng. Nghe Lạc Mẫn nói xong, ông cười ha ha, thân thiết vỗ vỗ vai Lạc Mẫn: "Đừng khách khí, nhiêu đó cũng không tính là gì, cậu cùng A Tự thích là được rồi."

Lạc Mẫn cũng cười nói: "Tướng quân, con mỗi lần thấy chú, con luôn mang hình dáng này, chẳng có gì biến đổi, tựa như là dùng thuốc trường sinh bất lão vậy."

Guzman càng cảm thấy hài lòng: “A Mẫn, dù là nói đùa cũng làm tôi rất vui đấy.”

“Con là nói thật.” Lạc Mẫn cùng ông nói đùa một chút, lúc này mới chuyển sang đề tài chính. “Tướng quân, ý định tới đây của Musa con đã nói qua trong điện thoại với chú, chú xem thử coi có thể cùng với bọn họ nói chuyện không?”

“Đương nhiên có thể.” Guzman mỉm cười nhìn về phía Vệ Thiên Vũ. “A Tự cùng A Mẫn thực sự là rất có nghĩa khí, rõ ràng có thể làm trung gian chuyển hàng cho các cậu, ở giữa có thể kiếm thêm được không ít tiền, thế nhưng bởi vì Malabanan nhờ bọn họ giúp đỡ, họ liền đem người đến trước cửa. Tình cảm của bọn họ đối với bạn bè tôi rất ngưỡng mộ, hơn nữa, đại danh Linh Sa tôi ngưỡng mộ đã lâu, cho nên, chỉ cần giá cả phù hợp, việc làm ăn này bàn luận cũng sẽ tốt đẹp thôi.”

Vệ Thiên Vũ vội vã hơi hơi hạ thấp người: “Rất cám ơn tướng quân. Tự ca cùng Mẫn ca giúp đỡ tụi con như vậy, tụi con xin ghi tạc trong lòng, sau này có cơ hội nhất định báo đáp. Còn về chuyện làm ăn, tụi con xin nghe tướng quân, không có vấn đề gì cả.”

Guzman gật đầu: “Tốt, tôi là rất thích người hào phóng. Chuyện làm ăn cũng không cần gấp, ngày mai tôi sẽ dẫn các cậu đi tham quan xưởng, mấy kĩ sư của tôi nghe nói có cậu đến, vô cùng hưng phấn, đều đang chờ được cậu chỉ dẫn thêm.”

“Đây thật không dám nhận.” Vệ Thiên Vũ ôn hòa mà cười nói. “Đây chỉ là sở thích của con mà thôi, bọn họ mới là chuyên gia. Mọi người cùng nhau bàn luận mới đúng.”

Guzman hiển nhiên đối với phong độ khí chất cùng ăn nói lễ phép của anh vô cùng thoả mãn, sang sảng mà nói: “Được, vậy hôm nay chúng ta thoải mái uống vài chén cùng nhau, ngày mai bàn chính sự. Đi thôi, tiệc rượu đã chuẩn bị xong.”

Bọn Lăng Tử Hàn theo Guzman đi qua căn biệt thự, hướng đến gian nhà kế bên. Hiển nhiên đây là căn biệt thự dùng cho hội nghị, còn sinh hoạt thì ở bên kia.

Bọn họ vừa đi tới cửa nhà ăn, cửa sắt lại mở ra, hai xe việt dã tiến đến.

Guzman quay đầu nhìn một chút, bỗng nhiên cười với Lạc Mẫn: “Kẻ địch của cậu tới rồi kìa.”

Lạc Mẫn vẻ mặt không hiểu: “Ai cơ? Ở đây hình như con chỉ có bạn, đâu có kẻ địch đâu?”

“Đương nhiên, ở chỗ này cậu chỉ có bạn.” Guzman mỉm cười. “Thế nhưng, người kia là bang chủ Khang Minh của Ngũ Mai Bang ở chỗ các cậu, cũng là đến đây bàn chuyện làm ăn. Vốn là tôi hẹn y mấy ngày nữa hãy tới, miễn cho hai người các cậu chạm mặt nhau. Ai biết y sốt ruột, có thể là tới mùa thu hoạch rồi, y sợ hàng hóa bán hết, nhất định phải lập tức tới. Tôi cũng nghĩ, các cậu nếu đến chỗ của tôi, coi như là cho tôi chút mặt mũi, không đến mức trước mặt mà đối đầu, nên mới đáp ứng.”

Sắc mặt Lạc Mẫn tự nhiên trầm xuống, lập tức cố gắng nhẫn nại, cười nói: "Tướng quân cứ yên tâm, con dù không hiểu chuyện, cũng sẽ không ở đây xảy ra tranh chấp cùng y. Hơn nữa, việc làm ăn của chúng con vốn dĩ khác y, đường lớn trước mặt, ngã rẽ hai bên. Chỉ cần y không chọc con, con cũng không có chuyện gì cùng y."

"Nói rất đúng." Guzman tán thưởng vỗ vỗ vai hắn. "Yên tâm, có tôi ở đây, tất nhiên là không cho phép y xằng bậy, trừ phi y không muốn tiếp tục làm ăn nữa."

Đang nói, cửa xe việt dã mở ra, Khang Minh anh tuấn lại nhiễm chút tà khí nhảy xuống xe. Đi bên cạnh y, là một người đàn ông dáng người thấp bé, đôi mắt sáng nhưng tràn ngập giả dối, vừa nhìn có thể biết là một người quỷ kế đa đoan. Lạc Mẫn có biết ông ta, đó là quân sư Viên Sa bên cạnh Khang Minh mới xuất hiện năm ngoái.

Từ khi hai người bang chủ trong Ngũ Mai Bang bị một người sát thủ thần bí bắn chết, Khang Minh từ lúc đó vô cùng cẩn thận, đầu tiên là tìm một người quân sư vì y bày mưu tính kế, sau đó lại thuê làm tám gã bộ đội đặc chủng xuất ngũ Đài Loan, một tấc cũng không rời theo sát y. Lần này đến "Kim Tân Nguyệt", y tự nhiên cũng mang theo những người này bên cạnh.

Guzman nhìn những người đi theo bên cạnh y, dáng cười trên mặt vẫn giữ nguyên.

Khang Minh bước đi tới Guzman, khách khí nói: "Tướng quân, cám ơn chú đã cho người tới đón chúng tôi."

"A Minh quá khách khí." Guzman cười nói. "Cậu tới đây, tất nhiên là khách. Đạo đối khách, tôi tất nhiên rất chú trọng."

"Tất nhiên, tướng quân hiếu khách thiên hạ đều biết." Khang Minh rất có lễ phép mà tán dương, lập tức nhìn về phía Lạc Mẫn bên cạnh ông. "Mẫn ca cũng tới rồi?"

"Đúng vậy." Lạc Mẫn khẽ gật đầu. "Không nghĩ tới lại có thể gặp Minh ca ở đây."

"Ha hả, cái này vốn dĩ là do chúng ta hữu duyên mà." Khang Minh vừa nhìn thấy hắn, trong ánh mắt không tự chủ được mà lóe lên chút lửa. "Một lát nữa tôi phải kính Mẫn ca một ly."

Bốn người đi theo Lạc Mẫn vốn đang thoải mái đứng ở đằng xa, vừa thấy Khang Minh, lập tức chạy vội tới bên này, đứng bên cạnh Lạc Mẫn, bảo vệ hắn, cảnh giác nhìn Khang Minh. Người này đối Lạc Mẫn vẫn tà tâm không dứt, bọn họ đều biết rõ, đã sớm hận y tới tận xương tủy.

Tám người đi theo Khang Minh nhìn thấy tình cảnh vậy, cũng lập tức vây quanh lại chỗ y.

Bầu không khí nhất thời tựa như gươm súng đã sẵn sàng.

Lạc Mẫn đối với mấy người bên cạnh thấp giọng nói: “Lui xuống hết đi, trước mặt tướng quân không được làm càn.”

Bốn người kia cũng hiểu được, nhanh chóng thối lui.

Khang Minh cũng hướng người bên cạnh y trách cứ: “Làm gì vậy hả? Không nhìn thấy tướng quân sao? Ai dám trước mặt chú ấy làm trò tổn hại danh dự tôi chứ hả? Thực sự là hồ đồ.”

Guzman nhìn tay chân của hai người họ đều quy củ tuân theo, liền gật đầu: “Bọn họ cũng là khẩn trương lo lắng cho các cậu mà thôi, rất trung thành, tốt. Được rồi, nếu đều tới rồi, cùng nhau ngồi xuống đi.”

Vệ Thiên Vũ vẫn cười tủm tỉm nhìn từ nãy tới giờ. Lăng Tử Hàn đứng ở phía sau anh, hờ hững nhìn. Hai người đều thể hiện dáng dấp siêu thoát mọi sự không liên quan tới mình.

Lạc Mẫn cùng Guzman đi vào trước. Khang Minh đang muốn vào, liếc mắt thấy Vệ Thiên Vũ, không khỏi nhíu mày, nở nụ cười nhẹ hỏi thăm: “Này, mỹ nhân, cậu tên gì vậy? Từ đâu tới đây?” Trong thanh âm tràn đầy ý tứ hàm xúc ngả ngớn.

Vệ Thiên Vũ vừa nghe liền trầm mặt lại.

Trên người Lăng Tử Hàn bỗng nhiên tràn ngập sát khí, hướng thẳng vào Khang Minh.

Người chung quanh Khang Minh tất cả đều bị hù dọa đến hoảng sợ, lúc này mới nhìn về phía người đồ đen đứng kế bên. Cậu đứng ngay bên cạnh Vệ Thiên Vũ mặc đồ trắng toát, chớp mắt tựa như không tồn tại, lúc này bỗng trở nên hung hăng, khiến cho tất cả mọi người đều chú ý.

Nhìn thấy khuôn mặt của cậu, Khang Minh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, lập tức bị sát khí của cậu làm khiếp sợ, không khỏi cười gượng hai tiếng, nhanh chóng đi vào nhà ăn.

HẾT CHAP 07

Mục lục

(1) Giấy tráng kim: Golden Century

(2) gỗ Teak: Tếch hay giá tỵ (danh pháp hai phần: Tectona grandis) là một loài cây gỗ lớn trong chi Tectona, cao tới 30–40 m và rụng lá vào mùa khô. Khu vực phân bố là Ấn Độ và Đông Dương.

Nguồn: http://www.vncreatures.net/=2.php

(3) đá sa hồng thạch: Cát kết hay sa thạch (đá cát) là đá trầm tích vụn cơ học với thành phần gồm các hạt cát chủ yếu là fenspat và thạch anh được gắn kết bởi xi măng silic, canxi, oxit sắt… Tuỳ theo từng loại xi măng mà cát kết có màu sáng, xám, lục đỏ. Do cát kết thông thường tạo ra các vách đá dễ nhận thấy và các hình khối tự nhiên bằng đá khác nên màu sắc của đá cát có thể coi giống hệt như là màu sắc của khu vực đó.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%A1tk%E1%BA%BFt

(4) Joy:

(5) ounce: đơn vị trọng lượng Anh, Mỹ, bằng 1/16 bảng 1 ounce = 28,3495 gam

(6) molly: còn gọi là hoa lài.

(7) hoa hồng bulgaria: (8) lily magnolia:

45. Quyển 2 - Chương 8

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Mặt trời ngã về tây, ánh chiều rọi sáng ruộng thuốc phiện khiến cho biển hoa hồng càng rực sáng như lửa, gió mát thổi nhẹ, khiến cho biển hoa có từng đợt sóng lăn tăn liên tiếp trong gió.

Lăng Tử Hàn cùng Irene bước chậm trong biển hoa, tựa như một bức tranh tuyệt mỹ, khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Bữa tiệc chào đón khách của Guzman rất náo nhiệt, Irene cũng tới, còn có thêm vài thành viên chủ chốt kề cận của Guzman, bọn họ mỗi người đều có những nhiệm vụ khác nhau: buôn bán chất gây nghiện hoặc buôn bán vũ khí.

Lạc Mẫn và Vệ Thiên Vũ cùng bọn họ ăn uống linh đình, chuyện trò vui vẻ, Khang Minh cũng không để mình đi sau người khác, cùng những người xung quanh xưng anh gọi em, rượu đến liền cạn, vô cùng phóng khoáng.

Irene ngồi ở bên cạnh Lăng Tử Hàn, thỉnh thoảng cùng cậu nói vài câu chuyện phiếm, không hề liên quan gì đến việc làm ăn hay tiểu sử cá nhân, chỉ đơn giản hỏi cậu sở thích là gì, bình thường thích làm gì.

Người thiếu niên nhuộm đẫm máu thích ẩn mình trong bóng tối nổi danh truyền thuyết này hình như không thích nói chuyện, đa phần đều là nghe cô hỏi, theo phép tắc trả lời lại, nhưng cũng chỉ gói gọn trong một hai câu. Thanh âm cậu trầm thấp, nói tiếng Anh nhưng nghe rất êm tai, dường như là cùng giọng Oxford giống như Irene, khiến cô vô cùng thích thú.

Lăng Tử Hàn hờ hững nói: "Tôi bình thường không có sở thích gì đặc biệt, chỉ đơn giản thích leo núi, lặn biển."

Irene đang muốn nghe tiếp, nhưng cậu chỉ nói đến đó là dừng, khiến cô sửng sốt, một lát mới biết được cậu đã kết thúc câu trả lời. Cô nhịn không được uống một ly rượu vang, cười nói: "Mấy sở thích này của cậu … hình như … cậu là người thích cuộc sống bình dị an ổn thì phải?"

"Ừ!" Lăng Tử Hàn giương mắt nhìn tình cảnh ồn ào náo nhiệt trước mắt, sắc mặt vẫn bình thản. "Tôi thích leo lên núi tuyết, hay lặn xuống biển sâu, cảm thấy rất yên tĩnh, không bị người khác quấy rối."

Irene nhìn cậu đầy tán thưởng, cười gật đầu: "Tôi hiểu, tôi cũng biết thiên nhiên còn xinh đẹp tốt lành hơn thế giới con người ngàn vạn lần, cho nên rất nhiều người đáng chết, bọn họ không nên xuất hiện trong thế giới này." Nói ra những lời này, thái độ cô cũng không biểu thị gì nhiều, chỉ thờ ơ mà nói, tựa như đó là chuyện vô cùng bình thường trên đời.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, cho nên muốn giết họ." Cậu vừa nói vừa nhìn mấy người bàn bên cạnh say đến mặt đỏ lừ.

Irene nghe cậu nói, hiển nhiên càng thêm thích cậu, thấy cậu không còn động đũa, liền tiến đến gần chỗ cậu ngồi, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: "Chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi?"

Lăng Tử Hàn có chút do dự, không dám nói không được, nhìn về phía Vệ Thiên Vũ.

Irene dường như hiểu được gì đó, liền cười nói: "Musa, Tiểu Thu ăn xong rồi, tôi đưa cậu ấy đi dạo một chút, được không?"

Vệ Thiên Vũ nhìn Lăng Tử Hàn, lập tức sảng khoái gật đầu: "Tất nhiên được, Tiểu Thu cũng không thích mấy sự kiện linh đình này, không bằng đi ra ngoài dạo cho thoải mái một chút."

Lăng Tử Hàn không nói thêm lời nào, liền đứng dậy, theo Irene đi ra ngoài.

Một người đàn ông râu ria bờm xờm ngồi bên cạnh Guzman cười ha ha: "Ồ? Irene thích cậu thiếu niên kia à?"

Một người đàn ông trung niên mặc áo dài cười nói: "Vậy thì có sao đâu? Chỉ cần Irene thích là tốt rồi …"

Trong tiếng cười nói bàn luận náo nhiệt kia, Lăng Tử Hàn leo lên xe Irene, để cô đưa cậu ra khỏi thung lũng, đến một ruộng thuốc phiện.

Hai người xuống xe, chậm rãi đi trong ánh tà dương.

Thỉnh thoảng trong không trung vang lên tiếng chim hót ríu rít, tựa như trong vùng làng quê thanh tĩnh, gió nhẹ thổi qua lọn tóc trước mặt, mang chút hơi ấm, khiến cho người khác cảm thấy an bình.

Irene hít một hơi thật sau làn khí chiều mang theo chút hơi nắng cuối ngày, đột nhiên hỏi cậu: "Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Lăng Tử Hàn chần chờ một chút, dường như không thích nói chuyện của bản thân mình, nhưng rốt cục cũng trả lời cô: "Hai mươi."

"Trẻ thiệt nha!" Irene nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phảng phất tựa như đang nhớ lại lúc mình hai mươi. Bên môi cô hiện lên một nụ cười có chút ẩn ý, cũng toát lên mị lực mê người.

Cô đã thay đồ, mặc một chiếc áo áo sơmi màu hồng, quần jean màu đen, một đôi giày da màu đen, dáng diệu nhanh nhẹn hoạt bát, vóc người lả lướt di chuyển vẫn tựa như đóa hoa rực rỡ trong biển hoa, tỏa ra lực hấp dẫn vô cùng.

Thế nhưng Lăng Tử Hàn lại hoàn toàn không hứng thú với nét đẹp kiều diễm của cô, nhìn chăm chú ruộng thuốc phiện xinh đẹp rực rỡ trước mặt.

Irene theo hướng nhìn chăm chú của cậu, lập tức chủ động giải thích: "Những bông hoa này rất nhanh sẽ rụng, hơn mười ngày sau mới kết quả, dùng dao cắt những quả đó, đem chất nhựa bên trong đó lấy ra, thứ còn đọng lại chính là cao thuốc phiện, dùng dao gọt thêm một lớp mỏng, đó chính là thuốc phiện, sau đó chiết xuất ra, có thể làm ra đủ loại sản phẩm. Còn những cành nhánh còn lại của cây thuốc phiện sẽ rất nhanh hư thối, biến thành phân, khiến cho đất trồng ở đây càng ngày càng phì nhiêu, có thể liên tục trồng, không phí đất. Người ở đây sinh sống chủ yếu là nhờ vào cái này."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Hoa rất đẹp. Tôi biết cây thuốc phiện ở Ai Cập cổ được gọi là "Hoa Thần", Hy Lạp cổ, La Mã cổ gọi là "Hoa Anh Hùng." "

"Đúng vậy." Irene vỗ tay. "Tôi rất thích giống hoa này, tuy rằng người đời không chấp nhận sự tồn tại của nó, nhưng nó hoàn toàn không để ý tới, vẫn sinh trưởng mạnh mẽ, bừng bừng khí thế, đường hoàng ra màu sắc rực rỡ, làm cho người ta sợ hãi, cũng giống như cậu vậy."

Lăng Tử Hàn nhìn cô một cái, trên gương mặt lạnh lùng dần hiện lên nét cười: "Phu nhân là đang nói chính mình?"

Irene ngửa đầu cười to, tiếng cười như ngọc sáng vang vọng trong gió, thật lâu vẫn không tan.

Hoàng hôn dần hạ, Irene lúc này mới cùng Lăng Tử Hàn trở về. Đợi khi xe vào đến thung lũng, trời cũng tối đen, mỗi khu biệt thự đều lộ ra ánh đèn, từng chấm từng chấm nổi bật trên màn đêm, cộng thêm đèn sân vườn, khiến cho nhìn qua tựa như tiên cảnh.

Lăng Tử Hàn nhảy xuống xe, hướng Irene khách khí gật đầu: "Cám ơn phu nhân, ngủ ngon."

Irene lại cười nói: "Ngủ ngon, ngày mai gặp!"

Lăng Tử Hàn nao nao, lập tức nói: "Ngày mai gặp!" Sau đó xoay người bước vào trong.

Cậu vốn dĩ không biết chỗ ngủ tối nay của mình, nhưng khi nghe tiếng xe, Vệ Thiên Vũ đã đi ra, đứng dưới ngọn đèn trước cửa, mỉm cười nhìn bọn họ. Lăng Tử Hàn quay người lại thì thấy ngay anh, nên thẳng bước đến đó.

Sau đó, Lạc Mẫn cũng đi ra, cười tủm tỉm nhìn cậu: "Thế nào? Cảnh sắc đẹp không?"

Lăng Tử Hàn gật đầu, một câu cũng không nói, đi vào cửa biệt thự.

Vệ Thiên Vũ đưa cậu đến lầu ba, nhẹ nhàng nói nhỏ với cậu: "Dàn phòng này là dành cho chúng ta, cậu và tôi ngủ một phòng, Mẫn ca ở một phòng, mấy anh em đi cùng hắn ở lầu hai."

Lăng Tử Hàn không hé răng, chỉ là nghe, sau đó theo anh vào phòng.

Lạc Mẫn cũng theo vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Lăng Tử Hàn nhìn Vệ Thiên Vũ, anh là chuyên gia máy móc, cũng là chuyên gia CNTT, nên căn phòng này có cất giấu hệ thống giám sát hay không anh biết rất rõ. Vệ Thiên Vũ lắc đầu nhẹ, ý bảo không có. Hiển nhiên Guzman rất tín nhiệm Lạc Mẫn, hơn nữa theo tính cách của Guzman, ông cũng không phải là loại người thích sử dụng mấy cái hệ thống giám sát theo dõi này, ông tin vào mấy hệ thống kiểm soát truyền thống hơn, điều đã khiến ông ở tại nơi này an toàn hơn hai mươi năm qua.

Lăng Tử Hàn tháo dỡ mặt nạ của mình xuống, sắc mặt nhu hòa rất nhiều, ngồi vào góc tường bên cửa sổ, nhẹ giọng nói với Lạc Mẫn: "Ngày mốt anh đi về đi."

Lạc Mẫn có chút do dự: "Tôi định ở lại thêm vài ngày nữa, các anh vừa tới, mọi người vẫn chưa quen thân với nhau, vạn nhất có gì đó không rõ, đụng tới Guzman hay thuộc hạ của ông ta, xảy ra xung đột, vậy không hay lắm đâu."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, nhìn hắn mỉm cười: "Anh phải phải tin tưởng năng lực của chúng tôi. Anh cứ ở đây sẽ khiến tôi lo lắng, ảnh hưởng của anh quả thật rất quan trọng, thực sự không thể tiếp tục mạo hiểm ở chỗ này. Thẳng thắn mà nói, nếu như hành động của chúng tôi lần này không thành công,

có thể rời khỏi, mạo hiểm tìm biện pháp khác, đổi kế hoạch khác, cũng không nóng lòng, cho nên thật sự không cần anh trợ giúp."

Vệ Thiên Vũ cũng nói: "Đúng vậy, Mẫn ca, nhiệm vụ của chúng tôi tuy rằng quan trọng, nhưng không bằng an toàn của anh. Hiện tại Khang Minh cũng tới, tên khốn đó có chút tư tưởng không tốt, chỉ sợ không thể kiềm chế bộc phát tà tâm, ở nơi đây gây chuyện với anh, chúng tôi làm sao mà bù đắp được mất mát."

Lạc Mẫn biết không lay chuyển được bọn họ, ngồi yên lặng một chỗ, lúc này mới thở dài: "Vậy được rồi, ngày mai tôi nói chuyện với Guzman, ngày mốt rời khỏi đây. Các anh cần gì muốn biết thêm không?"

Lăng Tử Hàn chậm rãi nói: "Người phụ nữ tên Irene, có chút tư tưởng Hitler, mang luận điệu của những phần tử mang ý tưởng cực đoan tàn khốc, lúc trước khi anh đến đây có thấy cô ta như vậy không? Gần đây cô ta có liên hệ với phần tử khủng bố hay không?"

Lạc Mẫn tỉ mỉ suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Có thể. Năm ngoái lúc tôi tới đây, phát hiện ở đây có không ít người có hành vi kỳ lạ, có thể là người đạo Hồi hoặc là quân cách mạng Thánh Nguyệt, người của tổ chức cũng có liên hệ với bọn họ. Thế nhưng mấy chuyện này tôi không có hỏi qua, Irene dường như không thích nói đến mấy vấn đề này."

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu: "Tôi hiểu rồi. Còn Guzman thì sao? Ông ta có liên hệ với mấy người này không?"

"Nhìn không ra." Lạc Mẫn lắc đầu. "Ông ta thuộc loại người không để lộ tài năng, nhìn qua truyền thống lịch sự, ăn nói nhã nhặn, chưa từng lớn tiếng cùng ai."

"Ừ, được rồi. Mẫn ca, ngày mai chúng tôi bắt đầu công tác, chỉ sợ không thể bảo vệ anh, anh cần phải chú ý an toàn." Lăng Tử Hàn nghiêm túc căn dặn.

Lạc Mẫn lập tức nói: "Cậu yên tâm, không cần lo cho tôi. Tôi sẽ tự mình cẩn thận. Hơn nữa, mấy người anh em tôi mang theo đến đây cũng không ngồi không đâu."

Lăng Tử Hàn thần tình vô cùng nghiêm túc: "Mấy người đi theo tên Khang Minh kia là xuất thân từ bộ đội đặc chủng, bốn người anh em của anh không phải đối thủ của họ. Tôi nghĩ anh nên đi cùng Musa, đừng rời ảnh. Irene lại hen tôi ngày mai gặp mặt, chỉ sợ tôi không tránh được. Anh đi cùng Musa, tôi cũng yên tâm hơn."

"Được, tôi nghe theo cậu." Lạc Mẫn không có ý kiến gì khác.

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Được, ngày mai tôi sẽ nói muốn Mẫn ca đi cùng tôi."

Lạc Mẫn rất tính tình ôn hòa của anh, thích nụ cười tựa như gió xuân ấm ấp của anh, nghe vậy cũng cười: "Cũng may là lần này anh được đi đến xưởng chế tạo vũ khí ngầm của bọn họ, chúng ta đến đây buôn bán

vũ khí, là người mua hàng lớn của bọn họ, đi tham quan cũng không có vấn đề gì."

Lăng Tử Hàn không nói thêm gì, đứng dậy, tới trước cửa sổ, quan sát tình hình bên ngoài.

Ở phía bên kia vườn hoa trăm đóa rực rỡ khoe sắc, là một khu biệt thự, bên trong đèn đuốc sáng trưng. Trước cửa sổ lầu ba có một người, nhìn thẳng về phía bọn họ bên này.

Lăng Tử Hàn liếc mắt liền nhận ra, đó là Khang Minh. Cậu mãnh liệt tỏa ra sát khí, đưa ánh mắt tựa như đao chết người nhìn y.

Khang Minh hơi hơi rùng mình, những vẫn cố chống lại không nhúc nhích.

Hai người giằng co chốc lát, Khang Minh liền đưa tay kéo rèm cửa sổ, che khuất bên trong.

Bầu trời, vầng trăng sáng trên cao, lẳng lặng tỏa ra từng tia sáng nhạt trong màn đêm.

HẾT CHAP 08

Mục lục

46. Quyển 2 - Chương 9

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều ăn sáng ngay tại phòng của mình, sau đó đến đại sảnh tập hợp.

Irene đã tiến lên nói với Lăng Tử Hàn: "Thu, hôm qua chúng ta đã hẹn rồi, giờ cậu sẽ không đi cùng bọn họ phải không?"

Vệ Thiên Vũ nở nụ cười, xoay người lại nói với cậu: "Đi đi, Tiểu Thu, tôi đi cùng Mẫn ca là được rồi."

Guzman hiển nhiên vô cùng yêu chiều đứa con gái duy nhất này, nghe vậy cũng chỉ cười cười nhìn Lăng Tử Hàn, không hề nói gì.

Lăng Tử Hàn yên lặng mà đem túi du lịch đưa cho Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ cười rộ lên: "Tiểu Thu là người rất thành thật và có nề nếp, tôi chỉ cần một hộp đồ nghề mà thôi, những cái khác cứ để trên phòng, thế nhưng cậu ấy cứ nhất quyết mang theo hết như vậy." Nói xong, anh kéo khóa túi, từ bên trong lấy ra một hộp dụng cụ màu bạc, sau đó đem túi trả lại cho Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn cũng không nói gì, cầm lấy túi du lịch sau đó để bên người.

Mọi người cùng đi ra ngoài, Vệ Thiên Vũ cùng Lạc Mẫn ngồi lên xe của Guzman, đi ra khỏi thung lũng.

Khang Minh lúc này đi ra, nhìn Lăng Tử Hàn mỉm cười, sau đó đi qua hướng khác.

Irene cười nói: "Tiểu Thu, cậu có đem súng theo không?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu.

Irene lập tức nói: "Tôi sẽ cho cậu một khẩu. Nào, đến chỗ tôi chọn nhé?"

Lăng Tử Hàn có chút do dự, sau đó gật đầu, đi theo cô vào một phòng nằm sâu bên trong khu biệt thự.

Đi trên một con đường mòn khá lâu sau mới đến trước một căn biệt thự mang phong cách Anh quốc thời Victoria cực kỳ xinh đẹp, Irene nhìn cậu nói: "Mời vào!"

Lăng Tử Hàn liền cùng cô vào.

Tuy nói là nơi ở của nữ, nhưng cách bài trí trong phòng chẳng khác gì khu phòng mà Guzman ở, vô cùng lạnh lẽo, không có một chút gì lãng mạn.

Irene đưa cậu lên lầu hai, mở cửa vào một căn phòng.

Bên trong có đầy đủ tất cả các loại vũ khí, quả thật có thể coi là một kho báu.

Irene khoái trá đưa tay ra hướng cậu nói: "Thích cái gì, cứ chọn."

Lăng Tử Hàn hiển nhiên vô cùng hứng thú, tỉ mỉ nhìn từng loại, thỉnh thoảng lại cầm lấy một khẩu súng coi xem xét cẩn thận, thử tính năng của nó, sau đó mới buông xuống. Đi xong một vòng, cậu chọn một khẩu súng Desert Eagle cải tiến, khách khí nhìn Irene: "Tôi chọn cái này!"

Irene gật đầu: “Quả nhiên phù hợp với tính cách của cậu.”

Lăng Tử Hàn liền đem khẩu súng vắt ở thắt lưng, sau đó hướng cô nói: “Cảm ơn!”

Irene nhìn diện mạo cùng dáng điệu của cậu, quả thật là càng nhìn càng yêu, bỗng nhiên đưa tay vòng qua cổ cậu.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng tránh được.

Irene ngẩn ra, lập tức tán thưởng vỗ tay: “Thân pháp rất nhanh nha, quả nhiên không hổ danh là Quỷ Thu.”

Lăng Tử Hàn chớp mắt, dường như không thể hiểu được hành vi lúc nãy của cô, đứng yên một chỗ.

“Đừng sợ đừng sợ, tôi không ăn thịt cậu đâu.” Irene cười vui vẻ, nói. “Đến đây, đi ra uống tách cà phê.”

Lăng Tử Hàn lúc này mới chậm rãi đi ra cửa.

Irene không dẫn cậu đi xuống phòng khách, trái lại đưa cậu lên thêm một lầu, dẫn cậu đến thẳng phòng ngủ của cô. Cô mời cậu ngồi xuống sofa đặt ngay giữa phòng, sau đó tự mình đi pha cà phê.

Lăng Tử Hàn có chút buồn chán, con mắt chậm rãi đảo qua bốn phía căn phòng.

Đây là một căn phòng bình thường, có một cái TV, máy vi tính, dàn loa, cũng có bàn trang điểm. Bỗng nhiên, ánh mắt cậu dừng lại trên một bức tường, trên đó có rất nhiều khung hình, bên trong đa phần là hình chụp lúc trẻ, có vài tấm là Irene chụp một mình, còn lại là hình chụp của Irene cùng người khác.

Người thanh niên đó thường thường xuất hiện chung quanh Irene, là một người vô cùng đẹp trai lại hào hoa phóng khoáng, là người phương Tây rất điển hình, cao to anh tuấn, tóc vàng mắt xanh, ôm vai Irene vô cùng thân thiết, nhìn qua hai người rất hạnh phúc.

Còn có một ít ảnh chụp là của Irene cùng một đoàn người, rất tùy ý, nhưng cũng rất vui vẻ, người người đều cầm súng, đều đang cười.

Trong đó có một tấm là Irene chụp cùng một đoàn người mặc trang phục tín đồ đạo Hồi, nổi bật trong đó là một thanh niên sắc mặt ủ dột, ánh mắt hung tàn, lạnh lùng nhìn màn ảnh.

Lăng Tử Hàn nhận ra được người đó, đó chính là mục tiêu của hành động lần này của bọn họ, thủ lĩnh “Quân cách mạng Thánh Nguyệt”, Shafula.

Khuôn mặt cậu vẫn vô cảm, thu hồi lại ánh mắt, nhìn sang chỗ khác.

Irene bưng hai tách cà phê đi ra, đưa cậu một tách, thuận miệng hỏi: "Nhìn gì vậy?"

Lăng Tử Hàn tiếp nhận, nhẹ nhàng hướng đầu qua một bên, ý chỉ về phía tường có những bức hình.

Irene nhìn, dường như nhớ tới lời đồn đãi trong giang hồ, bỗng nhiên nói rằng: "Người đó là chồng trước của tôi. Anh ấy là người Anh, tôi đã từng rất yêu anh ấy."

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu, nhưng một chữ cũng không có hỏi.

Irene rất thích sự trầm tĩnh của cậu, nhún vai, thoải mái mà nói: "Sau khi kết hôn tôi mới phát hiện, ra anh ấy là cảnh sát quốc tế, đến đây nằm vùng, người như vậy tất nhiên không thể lưu. Bất quá, đó là người mà tôi thích, đương nhiên cũng chỉ có thể do chính tay tôi giết, cho nên, tôi đã giết anh ấy. Thi thể anh ấy được chôn ở ruộng cây thuốc phiện. Lúc còn sống anh ấy thù ghét loại cây này, tôi để sau khi anh ấy chết trở thành phân cho nó, để cho hoa của cây đó nở càng thêm rực rỡ. Mỗi lần thấy cây thuốc phiện nở hoa, tôi tựa như nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh ấy vậy." Cô nói ra câu nào câu nấy đều sảng khoái, dường như rất thích ý tưởng này của mình.

Lăng Tử Hàn thờ ơ bưng tách cà phê lên, nhưng không uống, chỉ chuyên tâm mà nghe cô nói, thỉnh thoảng lễ phép gật đầu nhẹ, chỉ là không hề nêu ra câu bình luận nào.

Irene cảm giác như cô đang độc thoại một mình, cảm thấy không bằng lòng, đột nhiên hỏi cậu: "Còn cậu thì sao? Lớn như vậy, có thích người nào chưa?"

Lăng Tử Hàn suy tư chốc lát, gật đầu một cái.

Irene nhất thời cảm thấy hứng thú: "Ai vậy?"

Lăng Tử Hàn chần chờ, dường như không biết nên nói hay không.

Irene hình như biết được, thử hỏi cậu: "Là … Musa sao?"

Lăng Tử Hàn có chút không được tự nhiên, cúi đầu lấy tay vòng quay miệng tách.

Irene vui vẻ cười nói: "Lẽ nào cậu không nói cho anh ấy biết?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu: "Chuyện của chúng tôi, vốn dĩ không cần dùng lời nói. Tôi suy nghĩ gì, anh ấy đều biết."

“Thật sao?” Irene càng cảm thấy thú vị. “Thì ra đã hợp ý như vậy rồi.”

Lăng Tử Hàn hờ hững nhìn cô, nhưng ý tứ rất rõ ràng, những lời cô nói đều vô nghĩa.

Irene cười, bỗng nhiên buông tách cà phê xuống, ngồi xuống bên cạnh cậu, đưa tay ôm lấy cánh tay cậu.

Lăng Tử Hàn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Irene thấy phản ứng của cậu rất thú vị: “Cậu chưa từng chạm qua nữ giới?”

Lăng Tử Hàn do dự, gật đầu.

Đôi môi đỏ mọng của Irene hướng tới tai cậu, nhẹ nhàng khẽ nói: “Vậy có bao giờ nghĩ tới?”

Lăng Tử Hàn đứng ngồi không yên, định đứng dậy tránh qua một bên.

Irene đưa tay đè vai cậu bắt cậu ngồi xuống, thân người nghiêng qua một bên, hầu như là ngồi hẳn lên người cậu, đôi môi nhẹ nhàng mà chạm vào gương mặt cậu, tinh tế mà nói: “Thu, tôi thích cậu.”

Gương mặt Lăng Tử Hàn bỗng nhiên đỏ lên, tay cầm tách cà phê liền run lên, khiến nó đổ vào người cả hai. Cậu nhanh chóng đẩy Irene ra, lúng túng nói: “Phu nhân, chuyện này … không được, tôi … tôi … tôi không thể …”

Irene cầm lấy tách cà phê trên tay cậu, đặt xuống bàn, rồi ôm chặt lấy người cậu, hai tay tự nhiên mà cởi nút áo của cậu ra, rồi vòng quanh thắt lưng của cậu, rồi tán thưởng nói: “Thực sự là người trẻ tuổi có khác, da tốt thật nha …”

Lăng Tử Hàn cắn răng một cái, bỗng nhiên phát lực đẩy mạnh cô ra, lập tức hoắc mắt đứng dậy, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, phu nhân, tôi không thích phụ nữ, sợ rằng đã phụ tình cảm của chị. Quần áo của tôi đã dơ, phải về để thay đổi, tạm biệt.”

Cậu mới vừa đi tới cửa, Irene bỗng nhiên gọi lại: “Quỷ Thu.”

Lăng Tử Hàn đứng lại, quay đầu lại nhìn về phía cô.

Irene vẫn đang mỉm cười, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, hờ hững hỏi cậu: “Trước khi cậu tới, tôi có cho người điều tra về cậu, nghe nói cậu chỉ vì tiền mà giết người, không cần biết lý do, phải không?”

Lăng Tử Hàn khẽ gật đầu: “Đúng vậy. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ.”

"Vậy sao? Vậy ngoại lệ thế nào?" Irene thờ ơ dựa vào sofa, chiếc áo sơ mi màu hồng có dính màu cà phê, nhìn qua tựa như vết máu, thế nhưng cô vẫn không hề để ý, tựa như đó là hoa văn của quần áo mình vậy.

Lăng Tử Hàn vẫn đang mặc áo sơmi màu đen, nơi bị dính nước cà phê càng thêm sậm màu, nhưng không nhìn ra được, thái độ của cậu vô cùng bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Nếu tôi nghĩ người đó đáng chết, dù không có tiền cũng giết."

Irene cao giọng cười to: "Tốt, tôi thích. Kỳ thực, chúng ta cũng có thể làm giao dịch. Cậu có thể làm một mình không? Hay cần ông chủ của cậu phê chuẩn? Cần Musa gật đầu?"

Lăng Tử Hàn nhìn cô, lạnh lùng mà nói: "Không cần. Tôi thích làm gì thì làm, ai cũng không thể xen vào."

Hai mắt Irene tỏa ánh sáng, hai tay nắm chặt lại, cực kỳ hưng phấn mà nói: "Vậy là tốt rồi, cậu cứ đi thay đồ trước, sau đó tôi mang cậu đến nơi này thử súng."

Lăng Tử Hàn lấy tịnh chế động, vẫn giữ dáng vẻ lạnh như băng, đi thay một bộ đồ khác, cũng là một áo sơmi vải bông màu đen, cùng một chiếc quần tây màu đen.

Irene hiểu việc tại sao cậu lại hay chọn quần áo bằng vải bông để mặc. Nếu như có bị thương do đạn bắn trúng hay các loại vũ khí khác tấn công, thì sợi vải rất dễ dính vào vết thương, nếu như là sợi hóa học, sẽ khiến vết thương dễ nhiễm trùng, khó có thể khép lại, mà vải bông thì không ảnh hưởng.

Cô ngồi lên xe, vẫn cười, nhìn thân ảnh cao gầy của Lăng Tử Hàn đi ra từ biệt thự, thong thả ngồi lên xe, liền lái xe chạy ra khỏi thung lũng.

Trong thung lũng bỗng trở nên yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài người giúp việc đi qua đi lại, vệ sinh nhà cửa, tưới cây quét sân, chuẩn bị cơm tối, quang cảnh hiền hòa.

Đợi ánh mặt trời dần lặn xuống, đoàn xe của bọn Guzman mới dần tiến vào thung lũng.

Người nào người nấy xuống xe khuôn mặt cũng đều hiện nét vui vẻ. Vệ Thiên Vũ đi giữa bọn họ, hiển nhiên đã được tôn sùng lên thành khách quý. Thùng dụng cụ của anh được một người đàn ông cao lớn cẩn thận cầm giùm, địa vị người kia cũng cao, lúc này cũng cam tâm tình nguyện cầm cái thùng giùm anh, hiển nhiên đối với anh bội phục sát đất.

Khang Minh cùng người phụ trách của Guzman đã bàn luận xong chuyện làm ăn, nghe được tiếng động, lập tức mặt đầy nét cười đi ra đón, cao giọng bắt chuyện: "Tướng quân, nhìn rất vui nha, quả thật Linh Sa xác thực danh bất hư truyền mà."

Guzman vô cùng cao hứng mà khua tay nhìn y: "Đúng vậy, Musa thực sự là làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Vũ khí của chúng tôi nếu như tất cả đều có cậu ấy ra tay cải tiến, uy lực so với hiện tại có thể cao gấp ba, tôi có thể thu lời gấp hai rồi."

Những người khác đều nói rằng: "Đúng vậy, hoàn toàn không nghĩ ra, có thể để ý đến chuyện này, nguyên lý đường đạn hoàn toàn cải biến, trách không được dù cho lúc trước chúng tôi có tìm mua được vũ khí do chính Linh Sa cải tiến vẫn không nghiên cứu được gì."

Guzman cười nói: "Musa, cậu hôm nay mệt mỏi rồi, đi tắm rửa trước, sau đó đi ăn, tôi nhất định phải kính cậu một ly."

Vệ Thiên Vũ cười gật đầu: "Dạ!"

Lạc Mẫn cùng anh bước vào biệt thự, mỗi người trở về phòng của mình, nhanh chóng tắm rửa.

Khang Minh nghĩ đến cảnh tắm rửa của hai người họ, trong lòng không khỏi nóng lên, có chút rục rịch.

Viên Sa dường như đã nhìn ra, nhanh chóng ở phía sau y nói: "Minh ca, ở đây không phải chỗ chúng ta, tướng quân không phải dễ chọc, ông ta lại rất thích hai người đó, anh phải khống chế chính mình, không được hành động thiếu suy nghĩ."

Khang Minh gật đầu.

Bầu không khí tối nay càng thêm nồng nhiệt so với hôm qua, không còn sự khách khí lúc ban đầu, mà đã xem Vệ Thiên Vũ như người anh em thân thiết, không ít người đều nói: "Linh Sa, anh ở đây thêm mấy ngày nữa đi, chúng ta cùng nhau nghiên cứu, chế tạo ra thêm nhiều loại vũ khí mới, có thể bán giá cao thêm."

Người phụ trách buôn bán vũ khí bên cạnh Guzman cũng kích động: "Chúng tôi từ trước tới nay đều phỏng lại vũ khí của người khác mà chế tạo ra, cho dù có nhiều cải tiến hữu ích, nhưng nếu có anh giúp đỡ cải tạo thêm một chút nữa, nhất định có thể khiến việc làm ăn buôn bán của chúng tôi tăng vọt."

Guzman cười gật đầu: "Đúng vậy, Musa, như vậy đi, cậu ở lại đây thêm ít lâu nữa. Về phần chuyện làm ăn, đó là tuyệt đối không thành vấn đề, cậu muốn hàng nào, tôi nhất định cung cấp đầy đủ cho cậu, không lấy tiền lời."

Vệ Thiên Vũ vẻ mặt vẫn ôn hòa, chậm rãi nói: "Dạ được, dù sao đó cũng là đam mê của con, đây thực sự cầu còn không được."

Những người khác vừa nghe, nhất thời hoan hô, lập tức nâng chén cùng anh uống cạn.

Thừa dịp mọi người cao hứng, Lạc Mẫn mỉm cười hướng Guzman nói: "Tướng quân, nếu như chú đã cùng Musa thành người một nhà, con cũng nên rời khỏi đây."

Guzman có chút kinh ngạc: "Làm sao vậy? A Mẫn, cậu có thể ở đây thêm mấy ngày nữa mà, chúng ta thật

lâu không gặp nhau rồi."

Lạc Mẫn nhã nhặn cười nói: "Con cũng muốn ở lại thêm, thế nhưng trong nhà còn rất nhiều việc cần con làm. Mặt khác, Tự ca tháng sau phải qua Âu Châu, con phải đi cùng, trước đó cũng phải chuẩn bị nhiều thứ."

Guzman tán thưởng liên tục gật đầu: "Vậy à. Tôi rất thích cách thức làm việc của A Tự, theo sự nghiệp chính trị, đối với việc làm ăn buôn bán của tôi cũng bảo vệ được rất nhiều."

"Đúng vậy." Lạc Mẫn mỉm cười.

"Các cậu đều làm rất tốt, tương lai nếu cố gắng có thể thành tổng thống rồi." Guzman cười ha ha. "Giờ tôi chúc mừng các cậu trước vậy."

Những người khác cũng đều cười ha hả, có vẻ vô cùng vui vẻ. Nếu như Chu Tự thật sự lên làm tổng thống, đây có thể xem là xã hội đen xâm nhập chính trị thành công, thắng lợi vẻ vang, hoàn toàn có thể đưa vào sử sách.

Lạc Mẫn cũng cười, khiêm tốn nói: "Chuyện này, khó mà nói trước, nói chung tụi con nhất định nỗ lực."

Guzman thân thiết vỗ vỗ vai hắn: "Được rồi, vậy ngày mai cậu đi phải không, tôi sẽ cho người thông báo người ở làng tiễn các cậu, đưa các cậu an toàn trở về."

"Cám ơn tướng quân." Lạc Mẫn cười cầm lấy ly rượu, cùng Guzman cạn ly.

Khang Minh nhìn trên khuôn mặt anh tuấn của Lạc Mẫn có nụ cười nhẹ, trong mắt xẹt qua một tia sáng kỳ dị.

Rượu uống chưa hết, Irene cùng Lăng Tử Hàn liền tiến vào. Tóc hai người đều là ướt sũng, trên mặt Irene tràn đầy hưng phấn cùng mệt mỏi rã rời, nhưng Lăng Tử Hàn vẫn bình tĩnh như cũ.

Guzman nhìn Irene, khoái trá mà hỏi thăm: "Thế nào? Hôm nay đi chỗ nào chơi? Hình như rất vui thì phải."

"Đúng vậy." Irene nhún vai. "Con cùng Tiểu Thu đi đến bãi tập bắn."

Guzman liền hiểu: "Là dã chiến?"

"Đúng." Irene sang sảng nói. "Con không thắng được cậu ấy, cậu ấy quá lợi hại."

Ngoại trừ Vệ Thiên Vũ cùng Khang Minh, những người khác đều biết bãi tập bắn kia là một sân huấn luyện dã chiến, bọn họ bình thường dùng để huấn luyện quân đội trong chiến đấu. Guzman có quân vũ trang của chính mình, hơn nữa quy mô rất lớn, vũ khí trang bị đầy đủ hết, huấn luyện viên toàn bộ đều là quan quân xuất ngũ được Guzman thuê tới.

Người đàn ông to lớn ngồi ở bên người Guzman vừa nghe Irene nói, nhất thời nhìn Lăng Tử Hàn với cặp mắt khác, đưa ngón tay cái của y lên: "Tốt, ngay cả Irene cậu cũng thắng, thực sự là rất giỏi."

Một người khác hiếu kỳ hỏi: "Các người là một đối một."

Irene mỉm cười: "Chúng tôi có năm người, cậu ấy không muốn cùng người khác, chỉ duy nhất một mình."

Những người khác nghe được bỗng nhiên chấn động: "Năm đối một mà các người vẫn thua sao?"

Irene dường như thua tâm phục khẩu phục, cười như hoa xuân nở, hài lòng nói: "Đúng vậy, thua, quả nhiên không hổ danh là Khai Thang Thủ."

Khang Minh nghe vậy cả kinh, lẩm bẩm: "Thì ra thằng ranh ấy là Quỷ Thu."

Với thân phận của Viên Sa hiện giờ, trong bữa tiệc tối nay ông ta không có tư cách lên tiếng, lúc này chỉ là nhìn Lăng Tử Hàn, dưới bàn đưa chân đá Khang Minh, bảo y nên ăn nói cẩn thận, đừng chọc vào Irene.

Khang Minh quả nhiên không hề hé răng, chỉ là vùi đầu uống rượu.

Lăng Tử Hàn cảm giác được có ánh mắt nhìn thẳng vào mình, nhưng vẫn hờ hững không để tâm, dường như coi không có chuyện gì lớn lao. Dưới ánh đèn trong suốt, khuôn mặt thon gầy có chút nhu hòa, mái tóc đen ướt sũng rũ trước trán, khiến cậu trông càng trẻ.

Vệ Thiên Vũ ở một bên cười nói: "Mọi người đừng khen ngợi cậu ấy quá, cậu ấy cũng chỉ có chút bản lĩnh mà thôi, còn thua kém các vị rất nhiều. Mọi người ở đây mới là những người chuyên làm chuyện lớn."

Guzman cười ha ha: "Musa quá khách khí, cậu cùng Tiểu Thu đều là những người tài giỏi, tuổi còn trẻ mà đã có tài như vậy, rất khó kiếm được nha."

Irene nhìn Lăng Tử Hàn, cười phụ họa: "Đúng vậy, mỗi người một vẻ."

Lăng Tử Hàn cầm ly nước trong tay mình hướng cô, biểu thị cám ơn.

Irene có vẻ rất hài lòng.

Vệ Thiên Vũ lúc này mới nói: “Tiểu Thu, Mẫn ca ngày mai đi rồi.”

Lạc Mẫn cười nói: “Đúng vậy, tôi có chút bận, không muốn cứ ở ngây ngốc một chỗ mãi, ở đây thực sự là nơi khiến cho người khác đã tới thì khó đi. Musa, Tiểu Thu, chờ các cậu xong việc, nhất định phải tới Khê La, chúng ta gặp nhau nói chuyện.”

Lăng Tử Hàn nhìn về phía Lạc Mẫn, hơi hơi gật đầu.

HẾT CHAP 09

Mục lục

47. Quyển 2 - Chương 10

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tia nắng ban mai ở đây tuyệt đẹp, so với ánh bình minh trên biển khác hẳn hoàn toàn, biển hoa trải dài vô tận yên lặng đón nhận những tia nắng sớm vàng nhạt, thực sự là đẹp đến mức khiến người ta lặng cả người.

Lạc Mẫn ngồi trong chiếc Hummer, hắn rất thích cái không khí trong lành từ cửa sổ mở rộng trước mặt thổi vào mặt như thế này.

Bởi muốn đi khi trời mát, nên hừng đông hắn đã rời giường.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn cũng thức dậy tiễn hắn.

Đi ra khỏi cửa, Guzman cùng Irene xuất hiện.

Hắn lần lượt bắt tay từng người, vừa cười vừa nói: “Sau này gặp lại.” Lúc này mới cùng người của hắn leo lên Hummer do Guzman gọi đến.

Tổng cộng có hai chiếc, chiếc phía sau là những người thuộc quân đội vũ trang hạng nặng hộ tống bọn hắn.

Xe dần rời khỏi thung lũng, xuyên qua vùng quê vắng vẻ, dọc theo đường đi cũng không có xuất hiện chuyện gì bất thường. Những người hộ tống bọn hắn hình như đã quen với loại chuyện này, tất cả cười nói,

không hề biểu lộ thái độ sợ hãi gì cả.

Chưa đến ba tiếng, xe đã đưa bọn hắn đến làng cửa khẩu mà lần trước hắn cùng bọn Vệ Thiên Vũ đã đặt chân qua.

Lạc Mẫn xuống xe, đứng ở cổng làng nhìn chung quanh một chút, nhưng không thấy những người mà Guzman cử đón để tiễn bọn họ đến Balochistan. Hắn suy nghĩ một chút, liền nói với những người trong quân đội hộ tống bọn hắn: "Các anh cứ về trước đi, tôi sẽ ở đây chờ."

Những người đó cũng không nghĩ sẽ có vấn đề gì, liền cười với hắn rồi khoát tay áo, quay đầu lại chạy đi.

Lạc Mẫn nhìn cảnh thôn làng an bình, lại vào giờ sớm nên không gian cũng yên ắng, nhất thời không biết đi đâu, định đi dạo chung quanh.

Thỉnh thoảng vang lên tiếng súng, nhưng người trong làng ngay cả mí mắt cũng không động, bởi vì tiếng súng này cũng là do những người mua súng đang thử hàng mà thôi.

Ngay cây đại thụ ven đường có một quán trà giữa trời, có một số người vừa uống trà vừa hút ma túy, khói thuốc lượn lờ trong những khuôn mặt mỉm cười đầy thỏa mãn.

Lạc Mẫn dạo qua một vòng trong làng, lúc này mới thấy ở cổng làng xuất hiện 6 người trong tay mang súng tự động, trên mặt che khăn bố kín. Thấy hắn, ánh mắt của những người đó lập tức hiện ý cười lễ phép, hướng hắn khẽ gật đầu.

Hắn liền đi tới gần.

Người dẫn đầu bọn họ dùng tiếng Anh nói với hắn: "Lạc tiên sinh, chúng ta đi thôi."

Lạc Mẫn vừa nghe khẩu âm của y, hai hàng lông mày liền nhíu lại, hỏi thăm: "Xin hỏi quý danh của ngài là gì? Abdullah đâu? Sao anh ấy không tới?"

Người nọ ấp úng nói: "Anh ấy bị bệnh, nên phái tôi tới."

Lạc Mẫn tập trung nhìn thẳng vào mắt y, mỉm cười nói: "Vậy sao? Tôi bỗng nhiên nhớ tới còn chút việc chưa bàn với tướng quân, cần phải quay trở lại gấp. Các anh cứ đợi ở đây trước, buổi chiều tôi sẽ quay lại."

Người nọ dường như không ngờ tới hắn sẽ nói vậy, nhất thời có chút khó xử: "Chuyện này … Lạc tiên sinh, thời gian không còn sớm, nếu như không lên đường, tôi sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra."

Lạc Mẫn bỗng nhiên cười khẩy: "Người Pashtun chân chính tuyệt không nói như vậy. Bọn họ có thể tại

bất kì thời điểm nào đều không sợ có chuyện không hay xảy ra." Vừa nói xong, hắn bỗng nhiên rút súng từ bên hông ra.

Bốn người phía sau hắn vừa nghe, cũng lập tức rút súng.

Thế nhưng, súng tự động của 6 người kia nãy giờ vẫn hướng vào bọn hắn nên tốc độ nhanh hơn, ánh điện nổ của đạn lóe lên, vang lên tiếng súng kịch liệt, một chuỗi đạn xuyên qua thân thể 4 người bảo vệ của Lạc Mẫn, nhắm thẳng vào điểm yếu, làm tất cả bọn họ gục xuống. Trong lúc trúng đạn, súng trong tay bọn họ vẫn bắn ra loạt đạn báo thù, khiến cho bên đối phương cũng có ba người trúng đạn ngã xuống.

Không ai quan tâm, cho rằng vẫn là khách hàng đang thử súng.

Lạc Mẫn bị bắn trúng vai phải cùng hai chân, ngã xuống trên mặt đất. Bất quá, trong lúc đó, hắn cũng nổ súng bắn trúng ngực người trước mặt.

Máu tươi từ trên người vài người chảy ra, nhanh chóng thấm ướt mặt đất.

Tiếng súng vừa dừng, liền có một chiếc xe hàng tiến lại, mang người bị thương cùng chết bỏ vào trong đem đi, sau đó lập tức chạy mất.

Rất xa, hai người thanh niên bản địa ngồi xổm ven đường dường như đang hút ma túy bỗng nhiên đứng dậy, một người chạy lại chiếc xe tải nằm trong đống rơm, nổ máy chạy theo chiếc xe hàng kia, còn một người thì chạy vào trong quán cơm mà lần trước bọn Lạc Mẫn từng dừng chân lại ăn.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy y chạy vào, lập tức thận trọng nhìn ngoài cửa.

Người đàn ông trung niên đang ở phía sau nấu nước nhìn đồng hồ trên tay, xác nhận là không có ai theo dõi, liền hỏi: "Sao vậy?"

Người thanh niên nhỏ gầy mặc trang phục bản địa kia chính là thần trộm Triệu Thiên, y lo lắng nói: "Lạc Mẫn bị người khác bắn bị thương rồi bắt cóc. Mai Lâm đã theo dấu. Bọn chúng chí ít có 8 người, hỏa lực trong tay rất mạnh."

Thì ra đôi trung niên kia chính là La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã giả dạng, nghe vậy đều giật nảy người. Hai người lập tức thấp giọng bàn bạc.

"La Y cùng Du Dặc thì lão đại đã phái đi giám thị nghiêm mật Irene rồi, giờ đuổi theo không kịp."

"Chỉ có để lão đại cùng Mai Lâm đi cứu thôi."

“Lập tức thông báo lão đại biết.”

“Ừ, trên người Lạc Mẫn có đặt thiết bị theo dấu của lão đại, hẳn là không có vấn đề gì.”

Nói đến đó, Tác Lãng Trác Mã khe khẽ thở dài: “Lạc Mẫn cũng quá sơ ý.”

La Hãn trầm tĩnh nói: “Cũng không có thể trách hắn, nơi như vậy, tình hình quá phức tạp, nếu có người mang tâm đánh lén, khó lòng phòng bị.”

Tác Lãng Trác Mã gật đầu. “Hy vọng lão đại có thể cứu kịp.”

La Hãn nói với Triệu Thiên. “Cậu đi đi, cố gắng tiếp ứng Mai Lâm. Dựa theo lúc diễn luyện, lão đại ở bên kia không thể quản được hết mọi việc, nhưng khâu giải quyết lão đại phụ trách.”

“Được.” Triệu Thiên lấy ra một cái bánh, bẻ đôi nó, bên trong lộ ra một cái máy tín hiệu nhỏ.

10 giây sau, đồng hồ đeo tay trên cổ tay Lăng Tử Hàn phát ra rung động mãnh liệt, đó là tín hiệu cảnh báo, theo tiết tấu của sự rung động tạo nên tín hiệu mật mã, nói cho cậu biết Lạc Mẫn bị tập kích, sau khi làm hắn bị thương thì bị bọn chúng bắt cóc.

Lúc này, cậu đang ở trong ruộng thuốc phiện, tràn đầy hứng thú mà xem người dân ở đây thu hoạch quả thuốc phiện. Đứng bên cạnh cậu, tất nhiên không ai khác chính là Irene xinh đẹp.

Vừa nhận được tín hiệu, cậu liền hoắc mắt xoay người, nhanh chóng nói với Irene: “Phu nhân, xin lỗi, bỗng dưng tôi có việc gấp, muốn mượn xe của chị dùng một chút.”

Irene sang sảng cười nói: “Muốn đi đâu? Tôi đưa cậu đi.”

“Xin lỗi, việc này rất gấp, tôi nhất thời không thể nói rõ, nhưng nhất định phải đi ngay lập tức.” Cậu vừa nói xong liền lập tức nhấc chân khỏi ruộng, hướng đến chiếc xe màu tím đậu kế bên ruộng mà nhảy lên.

Irene ngẩn ra, lập tức đuổi theo phía sau.

Tuy rằng cô chạy rất nhanh, nhưng tốc độ so với Lăng Tử Hàn còn kém xa, chỉ thấy thân ảnh thon gầy lúc này tựa như một con báo, chạy như bay trên đường mòn giữa ruộng, nhảy ào lên xe.

Ở đây cùng với thành thị rất khác, sau khi xuống xe Irene luôn luôn để lại chìa khóa, không lấy ra, cũng không ai dám có gan mà lấy trộm xe của cô.

Lăng Tử Hàn lập tức nổ máy xe, như tên bắn mà chạy đi.

Irene nhìn con đường mịt mù bụi phía sau xe, không khỏi lắc đầu, cười nói: "Rốt cuộc vẫn là thanh niên, luôn thiếu kiên nhẫn." Nói xong, cô lấy ra một chiếc điện thoại di động nhấn số gọi, nói muốn nhanh chóng đưa một chiếc xe trong thung lũng đến chỗ cô.

Trong lúc cô nói chuyện, chiếc xe giờ đã biến thành một điểm nhỏ, hướng về phía Đông mà chạy đi.

Lăng Tử Hàn ra sức nhấn chân ga, hai tay giữ vững tay lái, con mắt thỉnh thoảng lại lại nhìn qua đồng hồ đeo tay.

Nắp hình bộ xương khô mở ra, màn hình được điều chỉnh đến chức năng "Truy tìm", chỉ thấy có một tím hiệu màu xanh lá không ngừng lóe ra hướng phía đông nam mà di chuyển.

Lăng Tử Hàn vô cùng lo lắng. Cho dù nhiệm vụ lần này thất bại, cậu cũng phải cứu cho bằng được Lạc Mẫn, bởi vậy cậu hoàn toàn không để ý đến hậu quả, tìm không được con đường có thể đi, liền cho xe chạy ngang qua ruộng thuốc phiện. Cậu cứ theo tín hiệu mà chạy thẳng, tăng hết tốc lực mà chạy tới chỗ Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn nằm ở trong xe, chung quanh tối đen, hoàn toàn không có lực cử động.

Vết thương của hắn lúc ở trong xe đã được băng bó qua loa, sau đó liền bị trói chặt hai chân và tay. Có người buông xuống cửa sau xe, sau đó không để tâm đến hắn nữa.

Xe xóc nảy khiến chỗ bị thương của hắn càng thêm đau đớn, hắn cắn môi, nỗ lực làm cho bản thân mình phải suy nghĩ gì đó, rốt cuộc là ai dám làm loại chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một người dám ở địa bàn Guzman làm ra chuyện ngu xuẩn như thế này, đó chính là Khang Minh.

Trong lòng hắn lửa giận cao ngút trời, nhớ tới bốn người anh em theo hắn nhiều năm như vậy đã ngã xuống dưới làn mưa đạn, trong lòng bỗng nhiên đau đớn, rồi lại nhớ tới tình cảnh hiện nay của chính mình, suy xét xem rốt cuộc Khang Minh muốn làm gì.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ lại đêm hôm qua, Diệp Thu bảo Musa Oman cài một thiết bị truy tìm phía sau cổ của hắn, chẳng biết hiện tại có thể dùng được không. Nhưng dựa theo tay nghề của Musa Oman cùng năng lực chế tạo thiết bị hiện đại của Bộ Quốc An, hắn thực sự không cần lo lắng gì nhiều. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn lại yên ổn một chút.

Kỳ thực mặc kệ thế nào, nói chung chỉ có một nguyên tắc, đó chính là cắn răng kiên trì, tuyệt không khuất phục.

Đang miên man suy nghĩ, xe bỗng dừng lại, người trên xe ôm lấy hắn đưa cho người ở bên ngoài xe. Người nọ đưa tay tiếp lấy hắn, người bên cạnh liền lấy một cái khăn bịt kín mắt hắn.

Dựa theo cảm giác, hắn biết rằng bọn họ đang ở trên núi. Ánh sáng mặt trời nóng rực chiếu thẳng vào người hắn, khiến cho cơ thể mất máu đang dần lạnh lại của hắn dần có được chút sức sống. Khoảng chừng nửa tiếng sau, bọn họ dường như chui vào một cái hang động. Lại đi vài phút, hắn bị ném tới trên mặt đất, đau đến mức phải rên lên một tiếng.

Sau đó, nghe có người thấp giọng hỏi: "Tình hình sao rồi?"

Lập tức có người nhẹ giọng đáp: "Chắc là không kinh động đến ai. Bốn người đi theo hắn đều chết hết, bên chúng ta có một người chết, hai người trọng thương."

Người nọ hừ nhẹ một tiếng. "Thực sự là rất giỏi."

Sau đó, có người tháo khăn bịt mắt của hắn ra.

Hắn mở mắt ra, dần dần thấy rõ người trước mặt.

Quả nhiên là Khang Minh.

Vẻ mặt y hiện lên nụ cười đầy giễu cợt, chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay lướt nhẹ qua khuôn mặt tái nhợt của hắn, sau đó dùng ngón tay mơn trớn đôi môi hắn, *** tà nói: "Thực sự là rất xinh đẹp. Lạc Mẫn, từ bốn năm trước lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi vẫn luôn nhớ thương cậu cho tới tận bây giờ, ai biết được cậu lại có thể leo lên giường của Chu Tự, khiến y mê muội điên đảo, không chỉ đính hôn, còn kết hôn luôn. Con mẹ nó thật càng ngày càng khó đụng tới, nếu như không phải lần này tới chỗ tướng quân, tôi thật không có cách nào bắt được cậu. Thế nào? Lạc Mẫn, không ngờ tới phải không? Kỳ thực cũng không có gì khó cả. Bên tướng quân sẽ nghĩ rằng cậu lần này là theo bọn người Pashtun, dù xảy ra chuyện gì, cũng không liên hệ tới chúng tôi. Chu Tự có tức giận thế nào, cũng không dám trở mặt thành thù với tướng quân phải không? Bất quá cũng chỉ dám nuốt máu hận xuống cổ họng, cũng giống như lúc hai người anh của tôi chết vậy. Sau đó, hoa hoa công tử Chu Tự còn không đi kiếm người khác hoan ái sao. Lạc Mẫn, cậu nghĩ cậu trong lòng y có tầm quan trọng đến mức nào hả? Thế nào? Không bằng theo tôi đi, tôi cũng có thể khiến cậu thoải mái, kỹ thuật chỉ sợ so với tên Chu Tự kia còn tốt hơn."

Lạc Mẫn cố gắng cắn chặt môi, nỗ lực đè nén cảm giác buồn nôn, chỉ cảm thấy bàn tay y đặt trên da mình, chẳng khác gì mấy con sâu lông đang bám vào, vô cùng khó chịu.

Tay Khang Minh vuốt từ cằm hắn rồi đến cổ, sau đó ngang qua xương quai xanh, sau đó một tiếng 'Xoạt', áo sơ mi của hắn bị xé nát ra, lộ ra vết thương ở đầu vai. Y đưa tay chạm đến chỗ đó, mạnh mẽ sờ vào.

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy một trận đau nhức, khiến cho trước mắt hắn biến thành một màu đen, toàn bộ thân thể đều như đang kéo căng ra, hai lòng bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

Khang Minh buông lỏng tay ra, nhìn hắn thở hổn hển, một lát mới dần bình ổn lại. Tay y trong lúc đó lướt qua nhũ tiêm, vùng ngực bụng của hắn, mỉm cười hỏi: "Lạc Mẫn, đại ca, nhị ca của tôi là do các cậu phái người tới giết phải không? Thuận tiện tiêu diệt luôn tên Trịnh Tây Đồng kia, mở rộng đường cho cậu cùng

tên Chu Tự đi, thực sự là thông minh khiến cho người khác phải bội phục. Là ai làm? Quỷ Thu sao?"

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy bàn tay đầy ý *** loạn của y sờ mó trên người hắn chẳng khác gì đang vũ nhục hắn. Bất quá, sự đau đớn kịch liệt từ vết thương trung hòa đi những vuốt ve mơn trớn của Khang Min. Tuy rằng Khang Minh vô cùng thuần thục đùa bỡn vùng mẫn cảm của hắn, nhưng hắn một chút cảm giác cũng không có, thần kinh chỉ cảm nhận được đau nhức.

Khang Minh hướng phía bên cạnh giơ tay lên.

Một bộ đội đặc chủng đứng gần đó rút dao đưa cho y.

Khang Minh cười, đem dao lướt nhẹ trên vùng da thịt từ đầu vai vói vào tay áo, mũi dao hướng về phía trước, chỉ nghe 'Xoạt' một tiếng, vải vóc bị cắt ra một đường, lộ ra cánh tay hắn.

Lạc Mẫn đơn giản nhắm mắt lại, mặc y đem quần áo của chính mình xé nát ra. Nhanh chóng, thân thể xính lõa của hắn hiện rõ trên nền đất, bên cạnh là những mảnh quần áo nhuộm đỏ máu, khiến cho làn da tái nhợt của hắn nổi bật hẳn lên, khuôn mặt anh tuấn, tư thái khêu gợi, dĩ nhiên có sự mê hoặc kỳ dị, làm chấn động nhục dục của con người.

Con mắt Khang Minh hơi hơi chớp, tham lam đánh giá người nằm trên mặt đất, sau đó huýt sáo một tiếng dài, ngả ngớn nói: "Tên nhóc Chu Tự kia thực sự là diễm phúc tràn đầy."

Lạc Mẫn cắn chặt môi, đau đớn cùng căng thẳng khiến cho toàn bộ cơ thể hắn run lên. Hắn không rên một tiếng, tâm trạng từ lâu hạ quyết tâm, dù là gặp bất kì dằn vặt gì, hắn cũng sẽ không nói một câu.

Khang Minh mạnh mẽ nhào tới, nằm ở trên người hắn, bắt đầu cuồng bạo hôn hắn, cắn hắn, hơi thở dần dần gấp, tựa y như dã thú.

Ngoại trừ một người canh giữ cửa hang động cùng hai người bị thương nằm trong xe, quân sư Viên Sa cùng bốn tên bộ đội đặc chủng khác đều yên lặng nhìn y thi bạo trên người Lạc Mẫn, trên mặt không chút biểu cảm nào. Nhìn một hồi, đoán rằng Lạc Mẫn vô lực phản kháng, sẽ không gây nguy hiểm cho Khang Minh, bọn họ liền yên tâm. Viên Sa bước đến thành hang ngồi xuống nghỉ ngơi. Có hai người đi ra xe chăm sóc bạn mình, còn hai người khác canh giữ hai bên. Bọn họ lui ra phía sau, nhưng không rời khỏi đó, vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ bảo hộ Khang Minh.

Khang Minh để lại trên người Lạc Mẫn vô số dấu răng, máu chảy ra, hưng phấn mà nói: "Thế nào? Lạc Mẫn, tôi so với tên Chu Tự kia mạnh hơn không? Sao hả? Nói đi, là cậu cùng Chu Tự phái người tới giết đại ca, nhị ca của tôi phải không? Là ai làm? Có đúng là Quỷ Thu hay không? Cậu không nói cũng không sao, tôi tiền *** hậu sát, quăng xác núi hoang, để cho dã thú ăn sạch cậu, cuối cùng cũng không ra được một cái xác hoàn chỉnh, coi như là tôi báo thù thay cho hai vị ca ca."

Lạc Mẫn vẫn không nhúc nhích, ngay cả con mắt cũng không động.

Khang Minh bỗng nhiên nổi giận, phất tay cắt đứt dây trói ngay mắt cá nhân của hắn, sau đó đá một cước vào chân hắn.

Chỗ bị thương ở đùi do bị trúng đạn bị động mạnh, đau đớn khiến Lạc Mẫn chấn động toàn thân, trên trán liền xuất hiện tầng mồ hôi.

Khang Minh thuận lợi đem cán dao đâm mạnh vào hậu huyệt của hắn, sau đó xoắn mạnh lại, máu lập tức từ đó chảy ra.

Lạc Mẫn đau đến mức cắn môi chảy cả máu, nhưng nhất quyết không rên một tiếng.

Khang Minh hưng phấn đến hai cánh mũi nở ra, khuôn mặt đỏ bừng. Một tay rất nhanh mà di chuyển, một tay thì bóp chặt phân thân mềm mại của Lạc Mẫn.

Thống khổ cùng khuất nhục cùng lúc đánh mạnh vào hắn, lại liên tục bị mất máu, khiến cho Lạc Mẫn dần dần cảm thấy choáng váng, thân thể càng thêm mềm ra.

Khang Minh chỉ cảm thấy dục hỏa đốt người, đem dao ném qua một bên, lập tức đứng dậy cởi bỏ thắt lưng.

Y luống cuống tay chân mà kéo quần, xoay người Lạc Mẫn đang hôn mê kia lại, rút ra dục vọng nóng bỏng của y, liền áp xuống phía dưới.

Ngay trong lúc này, tiếng súng vang lên.

HẾT CHAP 10

Mục lục

48. Quyển 2 - Chương 11

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn lái xe chạy vọt tới một nơi vùng đất hoang sơ gần đó rồi hãm mạnh thắng, lập tức nhảy xuống chạy thẳng lên núi.

Cậu tìm một chỗ ở góc núi cách một khoảng nơi mục tiêu bị giam giữ, bước chân của cậu nhanh như bay nhưng cũng rất nhẹ. Hệ thống cảm nhiệt trên cổ tay cậu bắt đầu hoạt động, dò xét xung quanh rồi tổng hợp lại khai báo tất cả những sinh vật nằm trong phạm vi, bao gồm cả động vật.

Lúc này, Mai Lâm là người đầu tiên lái xe truy tìm cũng đã mai phục tại gần đó. Lạc Mẫn hiện tại không xảy ra chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, Lăng Tử Hàn vẫn chưa đến, mà một mình y cũng chưa chắc nắm được phần thắng, chỉ có thể án binh bất động. Y đã từng để bản thân một lần lỗ mãng gây nên sai lầm, sau này tuyệt đối không muốn lặp lại nữa.

Đến khi Lăng Tử Hàn chạy đến, y mới lợi dụng mặt đồng hồ phản xạ ánh nắng, báo cho cậu biết nơi y ẩn náu.

Lăng Tử Hàn lập tức nhìn thấy liền hiểu, chạy vội tới chỗ y.

Đây là một khe núi, cách cái cửa động kia không xa, nhưng không thể nhìn rõ được tình hình bên trong đó.

Lăng Tử Hàn hỏi y: "Bên trong thế nào?"

Bọn họ lấy ra một robot mini thăm dò điện tử, phía sau được nối bằng một sợi dây mỏng như sợi tóc, đây là được làm theo nguyên lý Vòi Sứa, Mai Lâm điều khiển nó lén chạy tới cửa động, đưa camera trên thiết bị hướng vào bên trong động.

Lăng Tử Hàn nhìn về phía màn hình trên đồng hồ đeo tay ở cổ tay y.

Động núi này rất lớn, giống như động trong động vậy, những người đó phần lớn đều tập trung ngay cái động rộng nhất, cách cửa động khoảng 60m. Bên ngoài cửa động có một người canh gác. Do góc nhìn của camera, nên không thể nhìn rõ được người ở bên trong động, nhưng việc Khang Minh đang làm nhục Lạc Mẫn thì nhìn rõ ngay mắt.

Tình thế khẩn cấp, dù là một phút cũng không thể chậm trễ, Lăng Tử Hàn nói với Mai Lâm: "Tôi vào trước, đối phó người ngay cửa động, Khang Minh cùng hai người bên phải. Anh đối phó người bên trái. Bọn họ có tất cả mấy người?"

Mai Lâm trả lời rõ ràng: "Tôi nhìn sơ qua thì có bảy, trong đó có hai người bị thương nặng, đã mất đi sức chiến đấu."

"Tốt." Lăng Tử Hàn gật đầu. "Tôi nghĩ một tên là quân sư, sáu người khác là bộ đội đặc chủng, phải cẩn thận."

"OK!" Mai Lâm lưu loát đáp, lập tức thu hồi máy thăm dò.

Lăng Tử Hàn nói một tiếng: "Đi!" Liền nhanh chóng lẻn ra ngoài, từ một vùng phía sau cuộn mình lăn đến phía trên cửa động, trong tay cầm một con dao nhỏ sắc bén chẳng khác gì một con dao phẫu thuật.

Mai Lâm phối hợp nhịp nhàng cùng cậu, lúc này nắm một vụn đá nhỏ thảy đến trước cửa động.

Người nọ nghe được động tĩnh, liền đi đến bên cạnh cửa động, nhìn ra bên ngoài xem xét tình hình.

Mai Lâm nhìn thấy tên đó cảnh giác nhìn chung quanh được một lát, xem chừng gã nghĩ do động vật tại đây gây ra tiếng, cơ mặt cũng giãn lỏng ra, chuẩn bị lùi vào trong, ngón tay cũng rời khỏi cò súng, liền đưa tay lên hướng về phía Lăng Tử Hàn ra dấu.

Lăng Tử Hàn từ phía cửa động nhảy xuống, chiếc dao nhỏ trong tay đâm thẳng vào yết hầu của tên đó.

Người nọ không kịp kêu một tiếng liền ngã xuống đất.

Lăng Tử Hàn liền nhanh tay đỡ lấy, lập tức giật khẩu súng tự động trong tay tên đó.

Mai Lâm lập tức từ chỗ ẩn thân nhảy ra, chỉ vài bước liền nhảy nhanh vào động.

Hai người một trước một sau đi qua con đường động ngoằn ngoèo, rất nhanh liền vào đến động chính. Từ một chỗ núp có thể nhìn thấy được tình cảnh phía trong động lớn đó.

Lăng Tử Hàn nhìn thấy tên quân sư kia, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lập tức lấy tay cản Mai Lâm nói: "Kế hoạch thay đổi, chỉ một mình tôi vào, anh ở đây thay tôi dàn trận. Nếu như xảy ra tình huống khẩn cấp, anh hãy xuất hiện, khi đó cứ giết bất luận tội. Nếu như tôi có thể khống chế cục diện, anh liền lập tức rời khỏi đây."

Mai Lâm lập tức gật đầu: "OK!"

Lúc này, Khang Minh đã nhanh chóng đứng dậy cởi bỏ thắt lưng của chính y. Động tác của y gây chú ý cho tất cả mọi người, mọi người đều muốn nhìn thấy y cường bạo người thanh niên anh tuấn kia.

Lăng Tử Hàn lập tức nắm lấy thời cơ, nhắm ngay hai tên canh phòng đang lơ lỏng đứng bên cạnh y, lập tức bóp cò.

Súng bắn tỉa chính là vũ khí quen thuộc của cậu, không trượt phát nào.

Tiếng súng vang lên, hai người kia trúng đạn mất mạng.

Cùng lúc đó, hai người bộ đội đặc chủng còn lại lập tức hướng về phía cửa động lớn, nâng súng lên.

Nhưng mà, động tác của bọn chúng mặc dù rất nhanh, nhưng động tác của Lăng Tử Hàn còn nhanh hơn gấp bội, viên đạn lại được bắn ra hướng thẳng về phía bọn họ, chui vào thân thể, đoạt đi sức chiến đấu.

Động tác nổ súng của Lăng Tử Hàn hoàn toàn lưu loát liên tục như không cần nghĩ ngợi, tiếng súng cứ thế vang lên không hề gián đoạn, giải quyết bốn người còn chưa đến một phút đồng hồ. Sau đó, ba viên đạn được bắn thẳng vào lưng Khang Minh, hạ gục y, khiến y ngã đè trên người Lạc Mẫn.

Trong tay Viên Sa không có vũ khí, lập tức tiến đến chỗ hai người gần ông ta nhất cầm lên một khẩu súng.

Lăng Tử Hàn hướng thẳng cánh tay của ông nhấn cò.

Ông ta kêu lên một tiếng đau đớn, liền cầm chặt bàn tay đang máu chảy đầm đìa, trong nhất thời không thể động đậy.

Lăng Tử Hàn lúc này mới hiện thân, đằng đằng sát khí mà đi đến chỗ Khang Minh, kéo y lên quẳng qua một bên, nhanh chóng cởi áo sơmi trên người, đắp lên người Lạc Mẫn, dùng tay áo vòng qua hông của hắn, đem chỗ tư mật của hắn che lại, lúc này mới đứng dậy, rút ra con dao hình bộ xương khô bên hông ra.

Viên Sa vừa nhìn thấy hình xăm ngay ngực của cậu, toàn thân đều sợ run.

Bộ xương khô màu đen kia đang nhe răng cười, hòa cùng ánh lửa hừng hực tỏa ra hơi thở của sự chết chóc, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Lăng Tử Hàn đi đến một góc động, mang đao đâm thẳng vào ngực của những người đang bị thương, hung hăng kéo dài một đường, kết liễu mạng sống của bọn họ.

Những người đó vốn dĩ đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, đã từng liếm máu ở trên đầu dao, vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh, lúc này thấy cậu ra tay tàn nhẫn như vậy, đều khinh hoàng mở to hai mắt nhìn.

Bọn họ đều bị trọng thương, hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể mở to mắt mắt mở trừng trừng nhìn tên sát thần này cầm trong tay bộ xương khô màu máu, đem mũi dao sắc bén đâm vào tim của chính mình, tiễn mình xuống địa ngục.

Viên Sa vốn mạnh mẽ trấn định, lúc này rốt cục sợ đến la hoảng lên: “Mày là quỷ, không phải người, là quỷ … Quỷ …”

Lăng Tử Hàn giết hết sáu tên bộ đội đặc chủng, lúc này mới lạnh lùng nhìn ông một cái.

Viên Sa sợ đến thở cũng không thể, bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh.

Lăng Tử Hàn không để ý đến ông, xoay người đi tới giữa động, đem tên Khang Minh đang sợ đến mất hồn kia quay người lại, cầm dao đâm xuống.

"Tiểu Thu, dừng tay!" Từ chỗ cửa động lớn vang lên một tiếng hét lên, đó là giọng của Irene.

Lăng Tử Hàn ngừng tay, quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt tràn đầy sát khí.

Irene đã tới nãy giờ rồi.

Mai Lâm ở ngoài động nhìn thấy tín hiệu kiểm soát được kẻ địch của cậu, liền nhanh chóng rời khỏi đó, phục sẵn ở chỗ xa, tùy thời chuẩn bị phối hợp tác chiến.

Không lâu sau, xe của Irene liền chạy tới. Cô mang theo một đám người có vũ trang hạng nặng, xem xét đánh giá chung quanh, liền chạy lên núi, nhanh chóng tìm được một cái cửa động, liền chạy vào.

Lúc cô tiến vào trong động, Lăng Tử Hàn đang cầm dao đâm thẳng vào tim của tên bộ đội cuối cùng, rồi rút dao ra. Cả người cậu tràn đầy sát khí cùng máu tanh hỗ trợ thêm càng tỏ ra hung hiểm bức người.

Irene nghe tiếng kinh hô của Viên Sa, nhìn Lăng Tử Hàn xoay người, lộ ra hình xăm ngay ngực, nhất thời ngơ ngàng, đến tận khi cậu chuẩn bị giết Khang Minh, lúc này mới ý thức được, nhanh chóng lên tiếng hét lớn chặn lại.

Tiếp xúc với ánh mắt của Lăng Tử Hàn, thậm chí cả người phụ nữ giết người dễ dàng và tàn nhẫn như cô cũng không khỏi rùng mình một cái, lập tức trấn định lại, hướng cậu nói: "Tiểu Thu, Khang Minh không thể chết tại chỗ của chúng tôi."

Thanh âm của Lăng Tử Hàn lạnh hơn cả băng: "Vậy còn Mẫn ca? Anh ấy có thể chết sao?"

"Đương nhiên là không thể." Irene lập tức nói. "Cám ơn cậu đã tới cứu Lạc, bằng không chúng tôi thật không biết phải ăn nói thế nào với chú Nguyên cùng Chu. Nhưng Khang Minh cũng không thể chết, y là đến chỗ chúng tôi bàn chuyện làm ăn, không thể cứ như vậy mà làm xằng làm bậy, có gì cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích. Tôi muốn đưa y trở về. Cậu yên tâm, tướng quân tuyệt không che chở y."

Lăng Tử Hàn dường như rất không tình nguyện, nhưng đúng là phải cho Irene chút mặt mũi, vì vậy hừ lạnh một tiếng, liền đem Khang Minh ném qua một bên.

Cậu không hề để ý tới Irene, đem chiếc dao máu chảy đầm đìa kia vung lên, cắt đứt sợi dây trói chặt hai tay của Lạc Mẫn, lúc này mới đem dao tra vào vỏ, đặt vào bên hông, lập tức cúi người ôm lấy Lạc Mẫn vẫn đang hôn mê, đi ra ngoài động.

Irene lúc này mới nhìn rõ tình trạng thê thảm của Lạc Mẫn, không khỏi càng thêm buồn bực, lạnh lùng liếc mắt nhìn tên Viên Sa ngất xỉu cùng Khang Minh mặt không còn chút máu đang nằm trên mặt đất, quát lên: "Đem hai tên đó về, không cho chúng chạy, cũng không để chúng chết."

Lăng Tử Hàn ôm Lạc Mẫn, cẩn thận nhanh chóng xuống núi.

Irene đã cho người chờ sẵn ở đằng xa cùng một chiếc xe việt dã, thấy Lăng Tử Hàn ôm Lạc Mẫn cả người đầy máu chạy xuống núi, người lái xe lập tức thay cậu mở cửa.

Lăng Tử Hàn ngồi vào ghế sau, cẩn thận mà đem hai chân bị thương của Lạc Mẫn đặt lên trên ghế, còn thân thể thì dựa vào trong lòng cậu, đầu tựa vào vai cậu, lên tiếng nói: "Lái xe, lập tức trở lại."

Thanh âm của cậu lạnh lùng, không giận mà uy, bản năng người kia liền lên tiếng phải nghe lời, liền nổ máy.

Lúc này Irene cũng đã xuống núi, chạy tới cửa xe nhìn cậu, thành khẩn mà nói: "Tiểu Thu, cậu yên tâm đi, tôi đã báo bác sĩ rồi, nhất định cứu chữa cho Lạc."

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu.

Irene khoát tay, xe liền bắt đầu di chuyển.

Lăng Tử Hàn cự kỳ thành thạo mà ôm Lạc Mẫn, tận lực tránh cho hắn không bị đau đớn do xe xóc nảy, nhưng mà đường gồ ghề, Lạc Mẫn cuối cùng bị sự đau đớn kịch liệt đánh thức.

Hắn không mở mắt, chỉ đơn giản để bản thân cố chịu đau đớn.

Lăng Tử Hàn cảm thấy hô hấp của hắn trong phút chốc có biến hóa, vì vậy ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Mẫn ca, là tôi, Tiểu Thu, anh đã an toàn rồi."

Lạc Mẫn mở choàng mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Thu. Cậu thiếu niên luôn lạnh lùng như băng này trong ánh mắt tràn đầy thân thiết, khiến hắn hoài nghi bản thân có phải đang gặp ảo giác hay không. Lập tức hắn liền cảm giác được phần thân trên xích lõa của hắn kề sát vào thân thể ấm áp của cậu, cảm xúc này là thật, không phải mộng.

Vậy có nghĩa, hắn đã được cứu rồi.

Hắn thở một hơi dài, sự đau đớn toàn thân lập tức ập trở lại, khiến hắn run nhẹ.

Lăng Tử Hàn đau lòng mà đem tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán hắn, ôn hòa nói: "Cố nhịn một chút, một

lát tới nơi sẽ có người tới chữa thương cho anh."

Lạc Mẫn gật đầu, cắn chặt hàm răng, cố nén đau đớn, trong mắt trống rỗng.

Người lái xe phía trước bỗng nhiên móc ra trong túi một thứ gì đó, nói vọng ra sau: "Tiên sinh, để cho hắn hít cái này, có thể giảm bớt đau đớn."

Lăng Tử Hàn tiếp nhận lấy nhìn lại, đây là nha phiến.

Lạc Mẫn lắc đầu, ý bảo không muốn.

Lăng Tử Hàn liền buông nha phiến ra, tiếp tục ôm hắn.

Khi xe chạy tới con đường mòn trong ruộng thuốc phiện thì Lạc Mẫn đã bị đau đớn khiến cho hôn mê bất tỉnh. Đến tận khi vào thung lũng, hắn cũng không tỉnh lại.

Trong thung lũng có không ít người chờ sẵn, Guzman cùng Vệ Thiên Vũ cũng ở đó.

Lăng Tử Hàn đầu tiên nhảy xuống, sau đó cẩn thận mà bế Lạc Mẫn ra khỏi xe. Trên người cậu bị dính không ít máu từ người Lạc Mẫn chảy ra, lan đến hình xăm trên ngực, càng thêm kinh tâm động phách.

Lạc Mẫn đang hôn mê ngoại trừ ngay hông có một chiếc áo sơmi đen che ngang ra, toàn thân chỗ nào cũng là vết thương, làm cho người ta vừa khiếp sợ vừa nghi ngờ, suy đoán thử xem hắn rốt cục bị ngược đãi như thế nào.

Lăng Tử Hàn không nói một lời, ôm Lạc Mẫn đi vào biệt thự nơi bọn họ ở, đến lầu ba.

Vệ Thiên Vũ đi trước mở cửa phòng, giúp cậu cẩn thận đặt Lạc Mẫn xuống giường.

Mấy người bác sĩ, y tá đồng loạt tiến vào, mấy dụng cụ thiết bị chữa trị cũng đem ra, ở đây lập tức biến thành phòng bệnh.

Vệ Thiên Vũ lúc này mới hỏi: "Ai làm vậy?"

Sắc mặt Lăng Tử Hàn tái mét, như màn sương lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Khang Minh."

Vệ Thiên Vũ lập tức cắn chặt răng: "Tên hỗn đản này, thực sự là to gan lớn mật, ở chỗ này cũng dám ra tay."

Lăng Tử Hàn nhanh chóng nói: "Lập tức báo cho Tự ca biết, bốn người đi theo Mẫn ca đã bị giết chết, bảo Tự ca phái người tới hộ tống Mẫn ca trở về."

Guzman đến bên cạnh họ nãy giờ, bọn họ làm bộ không biết, chỉ đơn giản nói cho chính mình nghe. Nghe được Lăng Tử Hàn nói vậy, Guzman lập tức ngăn cản: "Musa, Tiểu Thu, đừng vội. A Mẫn tại chỗ của tôi gặp chuyện không may, đây là trách nhiệm của tôi. Trước để hắn ở chỗ này dưỡng thương, chờ cho khỏe lên được một chút, tôi sẽ để Irene đích thân tiễn hắn về, ngay mặt hướng A Tự xin lỗi."

Nhìn thần tình trên mặt Lăng Tử Hàn, hiển nhiên không tin lời nói bọn họ, nhưng cũng không tiện nói thêm gì, chỉ là đưa ra khuôn mặt lạnh lùng.

Vệ Thiên Vũ thở dài: "Tướng quân, chúng con có thể không nói, nhưng Mẫn ca cùng Tự ca yêu thương nhau như vậy, mỗi ngày đều phải nói chuyện điện thoại. Tự ca biết rõ hôm nay Mẫn ca sẽ trở về, dựa theo hành trình, ngày mai hắn đã đến nơi rồi, nếu như không gặp được người, nhất định sẽ gọi điện cho hắn. Chúng ta muốn giấu cũng tối đa được hai ngày một đêm thôi."

Vẻ mặt Guzman u ám, suy nghĩ một hồi, mới bình tĩnh nói: "Được rồi, chờ xong đêm nay, ngày mai tôi sẽ đích thân nói chuyện cùng A Tự."

Vệ Thiên Vũ gật đầu, không nói gì nữa, vẻ mặt luôn an tĩnh ôn hòa lúc này tràn đầy lo lắng.

Vết thương của Lạc Mẫn không nặng, đạn xuyên thấu thân thể hắn, không có ở lại trong cơ thể, cũng không có cắt đứt gân mạch, có vết thương ảnh hưởng đến xương đùi, nhưng sẽ không lưu lại di chứng. Chỉ là hắn mất máu quá nhiều, lại còn bị dằn vặt tàn khốc, nên mới ngất đi. Bác sĩ nhanh chóng xử lý vết thương cho hắn, truyền máu, rồi hướng Guzman báo cáo tình trạng.

Guzman nghe báo cáo về những vết thương khác thì khuôn mặt trầm ổn, cho đến khi nghe đến vết thương nơi hậu huyệt của hắn, chân mày khẽ run, con mắt híp lại, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

Sau một phen tất bật, trời cũng chạng vạng. Lăng Tử Hàn ngồi ở bên giường Lạc Mẫn, lẳng lặng nhìn hắn.

Vệ Thiên Vũ vỗ nhẹ vai cậu, thanh âm nhu hòa nói: "Cậu cũng tắm rửa rồi thay quần áo đi. Tạm thời anh ấy chưa tỉnh lại đâu."

Lăng Tử Hàn gật đầu, đi đến bên túi du lịch mở ra lấy bộ quần áo, liền vào phòng tắm.

Một lát sau, Irene vào. Trên mặt cô không còn lúm đồng tiền thoải mái như bình thường, mà thay vào đó là nét thâm trầm. Nhìn Lạc Mẫn mê man trên giường, vẻ mặt cô đầy hoang mang, thì thào mà nói: "Thật không nghĩ tới, tự nhiên lại phát sinh chuyện này. Nhiều năm như vậy, tôi chưa từng gặp qua người nào can đảm đến mức làm ra chuyện điên rồ như tên Khang Minh kia."

Vệ Thiên Vũ nhìn cô, lẳng nghe ý tứ trong câu nói của cô, không nói gì.

Irene quay đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Có người chặn đứng tay chân của chúng tôi ở Balochistan tới đón Lạc. Hồi nãy, chủ tịch tỉnh có gọi tới, nói CIA muốn chúng tôi giao cho họ hai người."

Vệ Thiên Vũ lẳng lặng nhìn cô.

Cô thở dài: "Là Khang Minh cùng Viên Sa."

Vệ Thiên Vũ thoáng kinh ngạc: "Lẽ nào bọn họ là người của CIA?"

"Không biết, có thể là vậy, hoặc có thể là có quan hệ cùng nhau, cũng giống như chúng tôi với bọn họ vậy." Irene nhẹ giọng nói. "Anh có thể nói với Tiểu Thu không, tôi sợ khi cậu ấy biết sẽ tức giận, nói không chừng sẽ giết hai người kia. Kỳ thực với thân thủ của Tiểu Thu, muốn giết tên đó dễ như lật bàn tay, không bằng hiện tại buông tha chúng. Chờ bọn chúng rời khỏi đây, bất luận chân trời góc biển cũng có thể truy sát bọn chúng. Khi đó bọn chúng cùng chúng tôi không còn quan hệ nữa. Tiểu Thu tuổi trẻ, có tài năng, nguyên bản không phải chuyện xấu, bất quá có đôi khi đó lại là nguy hiểm trí mạng. Musa, anh tương đối trưởng thành hơn, có thể khuyên bảo cậu ấy."

Vệ Thiên Vũ cảm thấy hoang mang: "Bên chị dự định giao người?"

"Phải." Irene gật đầu. "Chuyện làm ăn của chúng tôi cần sự che chở của CIA, cần bọn họ âm thầm ủng hộ. Nếu như đắc tội bọn họ, phong tỏa con đường vận tải của chúng tôi, hàng hóa của chúng tôi không còn đường ra, chẳng khác nào chặt đứt mạch máu kinh tế ở đây. Musa, đây là làm ăn, anh có thể hiểu mà phải không?"

Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên hiểu ra, lập tức gật đầu: "Tôi hiểu. Phu nhân, chị yên tâm, tôi sẽ nói với Tiểu Thu, bảo cậu ấy đừng kích động, vô luận như thế nào cũng không gây phiền hà cho bên chị."

Irene lúc này mới mỉm cười: "Musa, cám ơn anh."

"Không cần khách khí." Vệ Thiên Vũ rất có lễ phép khom người. "Đây là chuyện phải làm."

Irene bỗng nhiên nhớ tới, không hiểu được liền hỏi thăm: "Musa, Lạc Mẫn bị Khang Minh bắt cóc, làm sao Tiểu Thu biết được?"

Vệ Thiên Vũ lập tức cười nói: "Lúc Mẫn ca gặp chuyện không may, tuy rằng bị bọn họ trói chặt, nhưng âm thầm nhấn nút gọi của điện thoại bên người hắn. Tôi nhận được điện thoại, nghe thấy âm thanh tựa như bất ổn, lập tức thông báo Tiểu Thu chạy đi cứu người."

"Ra là vậy, nhờ có anh quyết định nhanh, Tiểu Thu lại hành động thần tốc, ha hả, thật không hổ là "Linh Quỷ Song Sát"". Irene gật đầu cười. "Cũng hên là vậy, nếu không chỉ sợ tên Khang Minh thực sự tại chỗ của chúng tôi tiền *** hậu sát, quăng thây núi hoang, rồi sau đó sợ Chu Tự sẽ mang theo toàn bộ Nhật Nguyệt Hội tiến đánh Kim Tân Nguyệt."

Vệ Thiên Vũ thở dài một hơi: “Đúng vậy, nghĩ tới lại sợ.”

Nói đến đây, phòng tắm mở cửa, Lăng Tử Hàn đi ra.

HẾT CHAP 11

Mục lục

49. Quyển 2 - Chương 12

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Irene nhìn người trước mắt.

Mới vừa tắm rửa xong, trên mặt cậu có chút hồng, cùng thêm màu đen của quần áo, khiến cho làn da của cậu thêm sáng bóng. Chiếc áo sơmi rộng thùng thình khiến cho thân thể cậu nhìn hơi gầy, làm cho người khác thấy cậu có chút yếu đuối. Nhưng khi cô nhớ tới cảnh cả phần thân xích lõa trần ngập máu tanh của cậu hồi còn trong động, cô lập tức rũ bỏ ngay cảm nhận này.

Người này chính là một thiên sứ của địa ngục.

Cô nhìn cậu chằm chằm, một lát sau mới cười nói: “Hai người cũng mệt rồi, hôm nay cứ nghỉ ngơi trước đi, có gì ngày mai nói sau. Bất quá, nếu hai người muốn ăn gì thêm, tôi sẽ cho người làm, hai người chịu khó xuống dưới dùng nhé.”

Vệ Thiên Vũ hơi hơi hạ thấp người, lễ phép nói: “Cám ơn phu nhân.”

Lăng Tử Hàn trầm mặc, đứng ở đó không nói một lời.

Irene nhìn họ gật đầu, liền rời đi.

Vệ Thiên Vũ nhìn Lăng Tử Hàn, ôn hòa nói: “Cậu một ngày đêm không ăn gì rồi, nhanh ăn chút gì đi.”

Khuôn mặt Lăng Tử Hàn vẫn như cũ, bình thản vô cùng, xoay người xuống lầu, vào phòng ăn.

Lúc này đây chủ nhân không ra đón khách, chỉ có vài người hầu đang sắp chén đũa. Vừa nhìn thấy cậu, quản gia liền cười nói: "Hôm nay Tứ thái thái tự mình xuống bếp làm món ăn cho các ngài, tiên sinh nhớ ăn nhiều một chút."

Lăng Tử Hàn nhướng mi, thấy có chút kì lạ. Tứ thái thái mà ông ta đề cập đến chính là Tứ phu nhân của Guzman, không nghĩ tới sẽ tự mình xuống bếp, liền nói: "Thay tôi cám ơn phu nhân."

"Dạ." Quản gia cung kính trước cậu nói. "Mời tiên sinh dùng."

Mấy người hầu liền lui ra ngoài.

Ở chỗ này, người hầu cũng không cần đứng kế bên hầu hạ, cũng phần nào giống nhân viên phục vụ ở khách sạn vậy, chỉ xuất hiện trước khi khách dùng món, đôi lúc có mặt để đổi món, dọn dẹp mặt bàn cho sạch ra, còn lại đều để khách tự do thoải mái, để tránh cho bọn họ cảm thấy khó chịu.

Lăng Tử Hàn ngồi ở một góc bàn, chậm rãi ăn.

Thức ăn trên bàn đều là món Trung Quốc, nửa mặn nửa chay, vừa nhìn đã biết là làm riêng cho cậu cùng Vệ Thiên Vũ. Cậu nếm thử, món khai vị có màu xanh lá không biết gọi là gì này nhìn qua tuy rất thanh đạm, nhưng lại rất ngon, giống như vị của món điểm tâm Dương Châu, rất ngọt và thanh. Cậu cũng không nói gì thêm, liền đem chén múc một muỗng lớn.

Một lát sau, Vệ Thiên Vũ cũng bước vào.

Hai người không có nói chuyện với nhau, im lặng ăn cơm, hiển nhiên phần nào cũng là do tâm tình không tốt.

Cho tới khi ăn xong, bỗng nhiên từ cửa toát ra một hương thơm nhẹ thấm tận tim gan, bọn họ vừa ngửi qua liền biết, đó là mùi hương của nước hoa JOY.

Sau đó, một thân ảnh yểu điệu xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hai người ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một người không kém mỹ nữ Trung Quốc thời xưa là bao, mặc một bộ sườn xám, mang vài bộ trang sức bình thường, khuôn mặt trái xoan với làn da trắng, mái tóc đen dài, môi hồng, tràn ngập sự dịu dàng, không nhìn ra được tuổi, đại khái chắc cũng 30.

Hai người trước mặt nữ giới luôn có phép tắc chuẩn mực nên lập tức đứng dậy.

Quản gia đứng phía sau người phụ nữ đó, cung kính nói: "Hai vị tiên sinh, vị này chính là Tứ thái thái."

Vệ Thiên Vũ lập tức khom người: "Phu nhân, thật sự cám ơn phu nhân, món ăn rất ngon."

Người phụ nữ kia mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Không dám nhận, các cậu thích là tốt rồi." Thanh âm của bà vô cùng dịu dàng nhu hòa, khác hẳn với cách nói chuyện của Irene.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn không biết nói gì mới tốt, chỉ có thể đứng ở đó, chờ bà nói hết.

Bà ôn nhu cười, nói: "Chuyện hôm nay, tướng quân cảm thấy rất có lỗi. Tôi cũng không giúp được gì, chỉ có thể làm được một việc nhỏ như vậy, hi vọng có thể khiến tâm tình hai vị tiên sinh đỡ được phần nào."

Vệ Thiên Vũ lập tức khiêm tốn nói: "Phu nhân quá khách khí, việc này không có liên quan tới tướng quân, chúng tôi nào dám có ý trách chú ấy, xin nhờ phu nhân chuyển lời tới tướng quân, xin tướng quân không cần quá nhạy cảm."

"Đâu? Phải xin hai vị tiên sinh đừng để bụng mà thôi." Người phụ nữ kia uyển chuyển nói, vẫn mang theo nét cười. "Nếu vậy, tôi xin rời trước, hai vị tiên sinh nghỉ ngơi."

"Được, phu nhân đi!" Vệ Thiên Vũ rất có phong thái quý ông tiễn bà đến tận cửa, sau đó mới trở về phòng ăn.

Lăng Tử Hàn nãy giờ vẫn không nói gì, ngồi xuống uống chén canh, liền lên lầu tiếp tục chăm non Lạc Mẫn.

Vệ Thiên Vũ cùng quản gia nói vài câu, sau đó cũng lên lầu.

Tình trạng của Lạc Mẫn đã ổn định, truyền máu truyền dịch cũng xong hết, mặt nạ dưỡng khí cũng đã lấy ra. Hắn chỉ yên lặng nằm đó, nhìn qua rất bình ổn.

Y tá tất cả đều đã rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại có ba người bọn họ.

Lăng Tử Hàn đột nhiên hỏi Vệ Thiên Vũ: "Anh sẽ khuyên anh ấy à?"

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, lập tức nhớ tới thương thế của Lạc Mẫn, nhất là nhớ tới việc bác sĩ đề cập tới việc bị ngược đãi, không khỏi khổ não, lắc đầu: "Tôi không biết khuyên sao nữa, cậu khuyên đi."

Tại tiểu tổ liệp nhân, chỉ có La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã là chuyên gia tâm lý học, cũng là chuyên gia đàm phán, mấy người khác đều thuộc về cao thủ hành động, chiến thuật dùng tâm đối địch cũng có sở trường, nhưng với chính người bên mình thì lại không biết phải làm thế nào, nhất là trong tình huống này. Với bọn họ, chuyện này chỉ là một việc nhỏ, hoàn toàn không cần khuyên giải gì, quan trọng là tìm cách

dưỡng thương cho tốt, coi như là bị chút dằn vặt, có gì lớn lao đâu, chỉ cần còn sống là được.

Giờ này khắc này, trong mắt bọn họ Lạc Mẫn chỉ là một nhân viên công tác bình thường, hơn hết không có trải qua sự huấn luyện đặc thù như bọn họ. Hai người đều có sự cảm thông, nhưng lại không biết nên khuyên thế nào cho phù hợp.

Một lát sau, Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói với Vệ Thiên Vũ: "Anh ngủ trước đi, ngày mai còn phải công tác. Tôi ở đây chăm sóc anh ấy cho. Chờ anh ấy tỉnh lại, tôi thử nói chuyện với anh ấy, thử xem được gì hay không."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười, gật đầu.

Trong tiểu tổ bọn họ, Lăng Tử Hàn nhỏ nhất, hiện tại cũng mới 19 tuổi, thế nhưng lần đầu tiên gặp nhau bọn họ đều đã nhìn ra được cậu đã có vẻ trưởng thành, chưa từng ai trong bọn họ xem cậu là đứa trẻ. Trước mặt mọi người cậu luôn có dáng dấp một người anh trai lớn, luôn biết cách chăm sóc người khác, chưa từng bận tâm chính bản mình, cho nên bọn họ đều thích gọi cậu là "Lão đại", trong lòng cũng luôn coi cậu là "Đại ca".

Nghĩ như vậy, anh đi đến bên cậu đưa tay đặt lên vai cậu, thân thiết nắm chặt một cái, rời mới buông ra, rời khỏi phòng.

Lăng Tử Hàn tắt đèn, chỉ để lại chiếc đèn nhỏ ngay tủ đầu giường, sau đó cứ như vậy ngồi yên ở cái ghế, lẳng lặng nhìn Lạc Mẫn. Để có thể lắng nghe động tĩnh chung quanh, cậu không có đóng rèm cửa sổ.

Đêm nay không có trăng, đèn bên ngoài vườn chiếu sáng qua khung cửa, tạo ánh phản quang lên trên tường cùng trần nhà, khiến căn phòng nhẹ nhàng hẳn đi. Thỉnh thoảng có người nhẹ nhàng mà đi qua con đường nhỏ ở dưới cửa sổ, mơ hồ vang lên bước chân, dần dần đi xa, càng thêm khiến cho người ta cảm nhận được màn đêm yên tĩnh.

Đến tận lúc nửa đêm Lạc Mẫn bỗng nhiên mở mắt.

Lăng Tử Hàn lập tức đi đến bên cạnh giường, ôn hòa hỏi hắn: "Mẫn ca, anh thấy sao rồi?"

Lạc Mẫn chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đau đớn toàn thân rõ ràng cảm nhận được. Nghe Lăng Tử Hàn hỏi, nhìn trần nhà trang trí nhã nhặn khác hẳn với động núi lởm chởm gồ ghề, bỗng nhiên hắn cười khổ, yếu ớt nói: "Thời gian qua sống quá thoải mái, khiến cho sức chịu đựng của tôi kém hẳn đi."

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Đau đớn chính là đau đớn, dù cho có chịu đựng, thì sự thật nó vẫn tồn tại, đó thứ mà con người không thể điều khiển được."

Trong lòng Lạc Mẫn dần dễ chịu hơn, lại không biết nên nói cái gì, chỉ là mờ mịt nhìn ánh sáng phản quang trên trần nhà.

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng đi rót một ly nước, lấy một cây ống hút, bưng lại cho hắn uống.

Lạc Mẫn yên lặng uống hết nước, vẫn không nói gì.

Lăng Tử Hàn nhỏ giọng nói: "Tôi gọi bác sĩ tới tiêm thuốc giảm đau cho anh nha."

Lạc Mẫn hơi hơi lắc đầu: "Tôi có thể chịu được, không sao."

Lăng Tử Hàn cũng không đề cập đến nữa, chỉ là ngồi ở bên giường cùng hắn.

Qua một lúc lâu, Lạc Mẫn mới nhẹ giọng nói: "Tiểu Thu, lúc Musa đến Khê La, có người nhờ anh ấy chuyển lời cho tôi, cậu có biết người đó không?"

Lăng Tử Hàn có chút do dự nói: "Biết!"

"Cậu ấy … giờ có tốt không?" Lạc Mẫn nhìn nóc nhà, thanh âm rất nhẹ.

Lăng Tử Hàn khẳng định mà nói: "Đúng vậy, giờ cậu ấy rất tốt."

Lạc Mẫn tựa như đang phảng phất nhớ lại chuyện lúc trước, nhẹ nhàng nói: "Cậu cùng Musa đều nói như vậy, trước đây, lúc xảy ra chuyện, cậu ấy cũng nói như vậy với tôi, tôi cũng tin như vậy. Thế nhưng … hiện tại tôi mới biết được, loại chuyện này … Ngay cả tôi còn chịu không nổi, huống chi cậu ấy chỉ là một đứa trẻ …"

Trong lòng Lăng Tử Hàn có chút sợ hãi. Biểu hiện Lạc Mẫn như vậy cực không bình thường. Đối với những người làm nghề này như bọn họ, mọi người đều rất trầm tĩnh, rất nhiều chuyện sẽ không hỏi, càng lại không thể nói. Hiện tại tuy rằng thái độ của Lạc Mẫn rất bình tĩnh, lại có thể nói ra một chuyện xảy ra từ rất lâu mà giờ đã chìm sâu vào trong quá khứ, thật sự là phạm vào tối kỵ. Nếu như hắn tiếp tục giữ tình trạng này, có khả năng ở ngay trong lúc hang hổ lộ ra kẽ hở, từ đó sẽ ảnh hưởng tới sự an toàn của bọn họ. Cho dù không có lộ ra sơ hở, thì có khả năng lớn là hắn không thể tiếp tục hoàn thành công tác, sẽ khiến quốc gia tổn thất thật lớn, cũng khiến chính hắn rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Cậu cân nhắc, rốt cục quyết định mạo hiểm tiết lộ chân tướng, để giúp Lạc Mẫn khôi phục bình thường.

Đêm rất yên tĩnh, Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng bước đến, đưa tay che lại miệng của Lạc Mẫn chuẩn bị nói gì đó, sau đó cúi đầu bên tai hắn, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng: "Biểu ca!"

Đó là thanh âm của một người thiếu niên sắp lớn, âm điệu hơi cao, hơn nữa từng chữ ở gần cuối đều được kéo dài, có chút hơi rung động, có vẻ nao núng, nhát gan, không biết làm sao, khiến người ta thương tiếc. Đó là thanh âm của Khúc Ngạn lúc 17 tuổi.

Lạc Mẫn đột nhiên chấn động, sự hỗn loạn trong đầu đột nhiên thanh tỉnh vô cùng. Hắn nhìn về phía Lăng Tử Hàn đang nâng người lên. Nụ cười trên mặt nhìn tuyệt nhiên khác hẳn với nụ cười bình thường của Khúc Ngạn, ánh mắt đen láy lại có phần sáng hơn.

Lăng Tử Hàn cười, lấy tay ra khỏi miệng Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn hít một hơi dài, một lát mới nhẹ giọng kêu: "A Ngạn?"

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu, lại nói: "Tôi hiện tại là Tiểu Thu, anh gọi sai rồi."

Hiện tại cậu lại dùng thanh âm của Diệp Thu, trầm thấp, kiên định, chân thật đáng tin, mỗi một từ nói ra đều dứt khoát, vừa xong liền dứt, có vẻ vô cùng trưởng thành, đồng thời rất mạnh mẽ.

Nếu như cậu không nói, sẽ không ai có thể nghĩ ra rằng, hai người hoàn toàn bất đồng nhau lại là cùng một người mà ra.

Một sự vui mừng chạy khắp toàn thân Lạc Mẫn, ngay cả sự đau đớn kịch liệt cùng sự khuất nhục ở trong lòng phai nhạt rất nhiều. Hắn không chút nghĩ ngợi, liền đưa tay cầm lấy tay Lăng Tử Hàn, vết thương trên vai lập tức bị đụng khiến cho đau hơn, kêu lên một tiếng.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng đỡ lấy tay hắn, cẩn thận buông ra, đem chăn đắp lại cho cẩn thận, nhẹ giọng cười nói: "Hiện tại tận mắt anh đã thấy, tôi rất tốt."

Lạc Mẫn cũng cười, con mắt không chớp mà nhìn cậu.

Lăng Tử Hàn thấy trên mặt hắn xuất hiện lại nụ cười ấm áp, trong lòng tựa như rơi xuống tảng đá lớn trong lòng, lúc này mới an lòng hơn.

Qua một hồi lâu, Lạc Mẫn nhẹ giọng nói: "Tiểu Thu, lại đây."

Lăng Tử Hàn lắc đầu: "Toàn thân anh giờ đang bị thương."

Lạc Mẫn như một đứa trẻ kiên trì: "Anh chỉ muốn tự mình kiểm tra thôi."

Lăng Tử Hàn có chút khó xử, không thể làm gì khác hơn là đi đến bên giường, cẩn thận nằm bên trái hắn.

Lạc Mẫn giơ lên tay trái không bị thương, tìm thắt lưng cậu, nhẹ nhàng đặt lên, sờ qua.

Lăng Tử Hàn cũng không cử động.

Một lúc lâu, Lạc Mẫn mới nở nụ cười: "Em so với lúc trước rắn chắc hơn nhiều."

Lăng Tử Hàn cười khẽ: "Khi đó tôi bị thương, giờ thì đâu có."

"Ừ!" Lạc Mẫn thỏa mãn thở dài. "Anh yên tâm rồi."

Lăng Tử Hàn ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Hiện tại lo lắng chính là anh mới đúng. Anh phải mau chóng khỏe lại, rời khỏi đây, hiểu không?"

"Anh biết." Lạc Mẫn có chút lưu luyến. "Thật muốn ở cùng với mọi người."

Lăng Tử Hàn nhịn không được cầm tay hắn, một lát mới nói: "Tôi rất kính phục anh."

Lạc Mẫn có chút xấu hổ: "Không, anh mới là khâm phục em mới đúng. Kỳ thực anh không làm được gì cả, những công tác nguy hiểm nhất đều là do các em làm."

"Sai rồi, công tác nguy hiểm nhất là công tác anh đang làm." Lăng Tử Hàn thì thầm. "Tụi tôi bất quá là âm thầm hành động, anh mới là mục tiêu công khai. Theo thân phận hiện tại của anh, vừa có kẻ thù trong giới xã hội đen, vừa có đối thủ chính trị của Chu Tự, còn có phía Mỹ, phía Nhật luôn bị hai người cản trở, họ cũng muốn diệt cả hai. Nếu như thân phận thật của anh bị lộ, Lý Nguyên cùng Chu Tự cũng sẽ không tha cho anh đâu phải không? Anh mới là người không phút nào không sống trong sự nguy hiểm, cứ như vậy mà phải sống suốt đời. Cho nên, tôi rất kính nể anh."

Lạc Mẫn cầm lấy những ngón tay thon dài của cậu, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, hài lòng cười nói: "Kỳ thực cũng không có gì, coi như chính mình sinh ra chính là Lạc Mẫn, nên cũng tự nhiên mà sống vậy thôi."

Lăng Tử Hàn cười cười, thân thiết nói với cậu: "Anh tiếp tục ngủ đi, như vậy đối với vết thương mới có lợi."

"Ừ!" Lạc Mẫn nhắm hai mắt lại.

Lăng Tử Hàn đợi một chút, liền buông tay hắn ra, dự định đứng dậy.

Lạc Mẫn bỗng nhiên nắm lấy tay cậu, nói rằng: "Tiểu Thu, anh rất hối hận, đêm đó, nếu anh đáp ứng em thì tốt rồi."

Lăng Tử Hàn ngẩn ra, một lát mới nhớ được chuyện mà hắn nói là chuyện gì, không khỏi cười nói: "Tôi khi đó còn trẻ, không hiểu chuyện, cho rằng loại sự tình này cũng không có gì, cho nên mới nói bậy, anh đừng để ở trong lòng. Anh từ chối là đúng rồi, tôi hiện tại sẽ không bao giờ … nói bậy như vậy nữa."

Lạc Mẫn tựa hồ nghe ra cái gì, mở mắt ra nhìn về phía cậu, trêu chọc mà hỏi thăm: “Thế nào? Có người yêu rồi sao?”

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu một cái: “Ừ!”

Lạc Mẫn cảm thấy hứng thú: “Thật sao? Là … đồng nghiệp?”

Lăng Tử Hàn lắc đầu: “Không, y thuộc không quân, là phi công.”

“Vậy sao? Thật tốt quá!” Lạc Mẫn vì cậu mà vui mừng. “Nhìn qua tình cảm của các em rất tốt nha.”

“Cứ coi như vậy đi.” Lăng Tử Hàn thản nhiên nói. “Tụi tôi là bạn từ nhỏ của nhau, đã quen thân rồi, cho nên tiến thêm một bước cũng là chuyện rất tự nhiên.”

Thân thể Lạc Mẫn rất yếu, nhiều sự hưng phấn khiến hắn vô cùng mệt mỏi.

Lăng Tử Hàn lập tức nhìn ra nét ủ rũ của hắn, vươn một ngón tay đè lên môi hắn, trịnh trọng nói: “Anh ngủ đi!”

Lạc Mẫn tràn ngập vui sướng nhìn cậu, lập tức gật đầu.

Lăng Tử Hàn đứng dậy xuống giường, suy nghĩ một chút, đối hắn căn dặn một câu: “Tôi hiện tại là Tiểu Thu.”

Lạc Mẫn lập tức nghiêm túc mà nói: “Anh biết, em yên tâm, anh sẽ không gọi sai tên.”

Chờ hắn lần thứ hai ngủ say, tia nắng ban mai bên ngoài cũng hé lộ.

Lăng Tử Hàn đưa tay kéo lại rèm cửa, lẳng lặng ngồi xuống, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, trên mặt lại khôi phục lại sự băng lạnh khiếp người cùng sắc bén.

HẾT CHAP 12

Mục lục

50. Quyển 2 - Chương 13

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Buổi trưa, Lạc Mẫn bắt đầu phát sốt, ý chí dần mơ hồ, bác sĩ chích một mũi thuốc kháng sinh liều mạnh cho hắn, buổi tối mới dần giảm sốt.

Lăng Tử Hàn vẫn ngồi suốt trong phòng không chịu đi, lạnh lùng không nói một lời. Thể hiện ra bộ dáng không muốn hỏi bác sĩ bệnh tình của Lạc Mẫn, mà hỏi rồi thì càng không biết phải chăm sóc hắn thế nào, như một người muốn làm nhưng không biết phải làm ra sao.

Irene có ghé thăm, Lăng Tử Hàn nhìn cô một cái, trên mặt biểu hiện không vui.

Vệ Thiên Vũ bất đắc dĩ xin lỗi với Irene: "Phu nhân, chuyện của Khang Minh, tôi đã nói qua với cậu ấy. Kỳ thực cậu ấy cũng hiểu, chỉ là trời sinh tính cậu ấy ương bướng, nên chị đừng để ý."

Irene gật đầu, cười nói: "Không có việc gì, tính cách của Tiểu Thu tôi hiểu mà, nói chung đó cũng là nét dễ thương."

Vệ Thiên Vũ vẫn luôn giữ nụ cười trên môi, nhưng cũng không đi đâu, chỉ ngồi ở biệt thự.

Dựa theo hành trình bình thường, sáng sớm hôm nay Lạc Mẫn phải xuất hiện tại cửa khẩu Pakistan, gặp mặt người của công ty chi nhánh Nhật Nguyệt Hội, thế nhưng giờ vẫn chưa thấy hắn, nhất thời khiến mấy người đó sốt ruột, lập tức báo cáo cho Chu Tự.

Chu Tự nhận được tin, liền điện thoại ngay cho Guzman, hỏi tăm tích Lạc Mẫn.

Trong điện thoại Guzman khéo léo nói sơ lược tình huống, chỉ nói Lạc Mẫn không cẩn thận để bị thương, muốn tĩnh dưỡng vài ngày cho khỏe mới trở về, xin y cứ yên tâm, sẵn hướng y nói lời xin lỗi, bảo chứng chắc chắn sẽ đưa Lạc Mẫn hoàn hảo không tổn hao gì trở về.

Ai cũng không có ngờ tới, Chu Tự vừa cúp điện thoại liền máu nóng dâng lên, cái gì mà yên tâm chứ, y cứ thế mà bỏ hết tất cả mọi việc, nhảy lên máy bay cá nhân của Nhật Nguyệt Hội bay thẳng đến thành phố Kandahar ở phía Nam Afghanistan, rồi lên ôtô đi về phía Nam thẳng đến "Kim Tân Nguyệt".

Khi y đến chỗ của Guzman, cũng đã nửa đêm, nhất thời gây nên chút rối loạn.

Lần này nhóm người y mang theo tựa như một quân đội thu nhỏ, mỗi người ai cũng là cao thủ đứng đầu trong bang, mang theo súng ống đạn dược xuyên qua Afghanistan, thậm chí cả hai người cận vệ của riêng

Lý Nguyên cũng được y mang theo hai người, vừa nhìn đều có thể thấy là đi báo thù đòi người.

Guzman nhìn người đàn ông cao to tuấn mỹ từ trên xe nhảy xuống, cả người tràn ngập tức giận, giận dữ hỏi ông: "A Mẫn đâu?" Không khỏi cười lắc đầu, đưa tay chỉ về khu biệt thự dành cho khách.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều bị sự chấn động khác thường mà giật mình, một người đi đến bên cửa sổ, một người đứng gần cửa chính, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống khẩn cấp.

Chu Tự xông thẳng lên lầu, mặt đầy lo lắng.

Lăng Tử Hàn vừa thấy y, lập tức mở cửa.

Chu Tự bước vào trong phòng, liếc mắt nhìn thấy Lạc Mẫn ngủ say trên giường, còn ngửi được mùi khử trùng cùng mùi máy trong phòng, sắc mặt liền biến, chạy đến bên giường, đưa tay sờ ngay động mạch cổ của hắn.

Tim của Lạc Mẫn đập vẫn có lực, lúc này y mới yên tâm được một chút.

Vệ Thiên Vũ đứng ở bên nhẹ giọng nói: "Tự ca yên tâm, sinh mạng Mẫn ca không có nguy hiểm, nhưng bị thương không nhẹ, cần phải chữa trị cho tốt, mấy ngày nay cũng đã điều dưỡng đỡ nhiều rồi."

Chu Tự trầm giọng hỏi: "Ai làm vậy?"

Vệ Thiên Vũ nhìn ánh mắt của Guzman, có chút do dự.

Guzman đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vai Chu Tự, ôn hòa nói: "A Tự, lần này tôi bảo vệ A Mẫn không tốt, rất xấu hổ, bất quá, tôi muốn xin cậu cho tôi chút mặt mũi, tạm thời không nên truy cứu tên hung thủ kia."

"Vì sao?" Chu Tự liền đứng thẳng người dậy. "Tướng quân, nếu nói trên lý thuyết mặt mũi của chú tất nhiên tôi không thể không cho. Hai nhà chúng ta giao dịch cũng sắp hai mươi năm, chú cùng chú Nguyên lại là bạn lâu năm, tôi vẫn luôn xem chú là trưởng bối, chú nói gì tôi cũng nghe, thậm chí là bỏ mạng tôi cũng không màng. Thế nhưng, A Mẫn bị thương thành như vậy, chú muốn tôi bỏ qua cho tên hung thủ, điều này làm sao tôi tiếp nhận được. Vì sao chứ? A Mẫn không giống tôi, thái độ làm người cùng xử sự luôn có chừng mực, ở đây lại càng không xúc phạm ai, làm sao lại có người phục kích hắn? Rốt cuộc người kia là ai, sao chú lại bảo vệ tên đó đến vậy?"

Guzman thở dài: "Tôi không bảo vệ y, nhưng hiện tại y không thể ở chỗ của tôi gặp chuyện không may. CIA đã mở miệng đòi người, hôm nay tôi cũng đã đưa người đi rồi. A Tự, chắc cậu cũng biết chuyện làm ăn của chúng tôi cần có người bảo hộ, bọn họ đã mở miệng đòi người, tôi không thể không giao."

"CIA?" Chu Tự nghi ngờ nhìn ông. "Chẳng lẽ là bọn họ cho người tập kích A Mẫn?"

"Cái này tôi không rõ lắm." Guzman lắc đầu. "Nhưng CIA muốn bảo vệ hai người đó, họ có cho người nhắn tin qua đây, vô cùng quyết liệt."

Chu Tự nôn nóng đi qua đi lại trong phòng, trong miệng lẩm bẩm: "Con mẹ nó thằng Mỹ, tao và tụi bây thề không đội trời chung. Tụi mày đừng nghĩ tới việc bước vào Nam Cảng một bước. Gì mà xây dựng căn cứ? Con mẹ nó, vương bát đản, chỉ cần Chu Tự tao còn sống, tụi mày cũng đừng mơ có ngày này."

Những người khác đều không nói gì, chỉ nghe y mở miệng chửi.

Một lát sau, bỗng nhiên y dừng bước, nhìn về phía Guzman, nặng nề nói: "Tướng quân, tôi đáp ứng hiện tại sẽ không báo thù, thế nhưng chú nói cho tôi biết, tên đó là ai?"

Guzman nghĩ thầm, dù sao "Linh Quỷ Song Sát" cũng biết rõ chuyện này, không cần phải giấu diếm, liền nói: "Khang Minh."

Chu Tự ngẩn ra, lập tức cười mỉa: "Thì ra là vậy. Thì ra Ngũ Mai Bang vẫn cùng CIA câu kết làm bậy, thảo nào lại phát triển nhanh như vậy, còn muốn đoạt lấy địa vị hiện tại của Nhật Nguyệt Hội. Hừ, để xem tao diệt tụi bây thế nào."

Nói tới đó, bỗng nhiên y biến sắc, lo lắng mà hỏi thăm: "Khang Minh? Tên khốn đó làm gì A Mẫn vậy?"

Guzman biết y đang hỏi cái gì, nhanh chóng nói: "A Mẫn bị hành hạ rất nhiều, bất quá cũng tốt, không làm hư hỏng hay ảnh hưởng nhiều gì tới các bộ phận trong người, Tiểu Thu tới kịp lúc nên cứu được người."

Chu Tự lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía Lăng Tử Hàn, thành khẩn nói: "Cám ơn cậu đã cứu A Mẫn."

Lăng Tử Hàn có chút bức rức, sau một lát mới nói: "Chuyện đương nhiên, Tự ca khách khí."

Lạc Mẫn bị tiếng nói chuyện của bọn họ đánh thức, chậm rãi mở mắt. Vừa hạ sốt, nên hắn có chút yếu đuối. Hắn vô lực nhìn về phía thân ảnh quen thuộc kia, trong mắt bỗng nhiên nóng lên. Trước mặt Lăng Tử Hàn hắn cũng không nghĩ gì nhiều, thế nhưng vừa thấy Chu Tự, sự uất ức trong lòng bỗng nhiên dâng lên.

Chu Tự chú ý thấy hắn tỉnh lại, gì cũng không nghĩ nữa, nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, cúi người hỏi: "Thế nào rồi? A Mẫn, em thấy sao rồi?"

Lạc Mẫn mệt mỏi rã rời nói: "Em khỏe."

"Em vậy mà nói khỏe sao?" Chu Tự tức giận nói. "Anh đã dặn em phải cẩn thận rồi mà."

Khóe miệng Lạc Mẫn hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói: “Anh muốn la em thì ít nhất đợi em khỏe lại rồi la, có được không?”

“La? Ai la em?” Chu Tự tức giận nói. “Sau này không cho đi đâu hết, chỉ được ở bên cạnh anh thôi.”

Vệ Thiên Vũ cùng Guzman nghe thấy đều buồn cười, Lăng Tử Hàn cũng hơi nghiêng đầu, dường như không nghĩ tới đại danh đỉnh đỉnh lãng tử Chu Tự trong giới xã hội đen lại có một ngày nói ra câu buồn nôn đến vậy.

Guzman dù sao cũng là người từng trải, liền hướng hai người kia làm chút biểu hiện.

Hai người kia hiểu ý, liền lặng lẽ rời khỏi phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa.

Chu Tự chờ bọn họ đi hết, lúc này mới nhanh chóng hôn nhẹ lên đôi môi mất máu của Lạc Mẫn, ôn nhu hỏi: “Bị thương ở đâu?”

Lạc Mẫn mỉm cười. “Vai phải, hai chân, bất quá không sao”

Chu Tự suy nghĩ một chút, vừa nghĩ đến ánh mắt gian tà của tên sắc quỷ Khang Minh, có chút lo lắng, cẩn thận lấy chăn của hắn ra, nói rằng: “Để anh xem.”

Lạc Mẫn muốn cản cũng không kịp.

Vì để tiện tiêm thuốc nên hắn không có mặc gì cả, dấu hôn thô bạo để lại vết bầm xanh tím trên người lộ rõ ra.

Chu Tự mở to hai mắt nhìn, trên mặt liền hiện lên nét lo lắng, nhìn khắp người hắn, lúc này mới đắp chăn cẩn thận, hô hấp cũng gấp hơn.

Lạc Mẫn nhanh chóng khuyên y. “Tự ca, có gì cũng đừng nháo ở đây, chúng ta về nhà trước đi đã.”

Chu Tự gật đầu, nhưng sắc mặt trầm trọng, hiển nhiên trong lòng rất khó bỏ qua.

Lạc Mẫn biết y suy nghĩ chuyện gì, mỉm cười nói: “Tự ca, không phải như anh nghĩ đâu. Tên đó chỉ dùng chuôi dao thôi. Sau đó, Tiểu Thu chạy tới cứu kịp.”

Chu Tự nghe hai từ “chuôi đao”, trong lòng run lên, chờ nghe được câu cuối, mới thở phào nhẹ nhõm, cúi người sát đến đầu giường, lấy tay vỗ nhẹ mặt hắn, nhu hòa nói: “Em cũng đừng nghĩ gì, anh chỉ không muốn em bị oan ức thôi, chứ không có ý gì khác. Em là một người rất sạch sẽ, anh tuyệt không thể để người khác làm bẩn em được.”

"Ừ, em biết. Anh yên tâm, em không sao." Lạc Mẫn ủ rũ, dần dần chống đỡ không được, nhắm mắt lại ngủ.

Chu Tự cứ như vậy ở bên cạnh hắn, chăm sóc hắn đến tận nửa đêm.

Đợi khi bình minh tới, quần áo của mỹ nam tử nổi tiếng giờ trở nên nhăn nhúm, trên cằm có chút râu, nét mặt có chút đau buồn. Y nói với Guzman: "Tướng quân, tôi muốn đưa A Mẫn về."

Guzman có chút kinh ngạc: "Tình hình hiện tại của A Mẫn, dưỡng thêm vài ngày nữa mới tốt. A Tự, tôi hiểu tâm trạng hiện tại của cậu, dù cho cậu giận tôi, cũng phải để ý đến thân thể A Mẫn phải không?"

Chu Tự khe khẽ thở dài: "Tướng quân, tôi tất nhiên là không giận chú, việc này cũng không phải là chú cho người làm mà. Tôi đưa A Mẫn đi, chính là không muốn liên lụy chú. Tôi tin chú cũng biết, mấy quốc gia trong Cục Liên hiệp bài trừ ma túy quốc tế, dự định sẽ làm một trận càn quét Kim Tân Nguyệt. Các nước nhỏ thì không nói gì, Trung Quốc cùng nước Nga không thể khinh thường. Ở bên chú sắp xảy ra đại chiến, A Mẫn là một người bị thương, ở đây sẽ khiến hắn không an toàn, cũng liên lụy các chú."

Guzman uy nghiêm gật đầu: "Việc này tôi cũng nghe nói qua. Lần này công tác bảo mật của bọn họ làm rất tốt, tập kết quân đội xong tôi mới nhận được tin. Như vậy cũng tốt, cậu mang A Mẫn về đi. Hơn nữa, dù sao thì cậu cũng là người chính giới, nếu bị người ngoài nhìn thấy cấu ở đây, đối với sự nghiệp chính sự cũng không tốt."

"Tôi sao cũng được, nếu có tên phóng viên nào viết bậy, tôi sẽ cho nó cả đời khỏi ra cửa." Chu Tự hừ lạnh. "Bất quá, A Mẫn xác thực phải về nhà trị liệu, như vậy tôi cũng yên tâm hơn."

Trên mặt Guzman hiện ra nụ cười tán thưởng. "Không nghĩ tới A Tự có một ngày sẽ trở thành một người chồng tốt như vậy. Được rồi, các cậu cứ đi đi."

"Như vậy, chúng tôi đi trước." Chu Tự đứng dậy, thần tình rất thành khẩn. "Tướng quân, chú cũng bảo trọng."

Chờ lúc Chu Tự trở lại bên cạnh Lạc Mẫn, Vệ Thiên Vũ đang đúc hắn ăn cháo, Lăng Tử Hàn vẫn đứng một bên, vẫn không nói được lời nào.

Chu Tự lập tức từ trong tay Vệ Thiên Vũ tiếp nhận chén cháo, cẩn thận tỉ mỉ một muỗng một đem chén cháo gà đúc đến miệng Lạc Mẫn.

Sắc mặt Lạc Mẫn tuy vẫn còn tái nhợt, nhưng tinh thần cũng đỡ hơn nhiều, trên môi có nét cười, khiến người ta nhìn cũng thoải mái hơn.

Đợi ăn xong, Chu Tự buông chén, một bên dùng khăn tay chùi miệng hắn: "Chúng ta lập tức đi thôi."

Lạc Mẫn sửng sốt, rồi lập tức gật đầu.

Chu Tự quay đầu nhìn về phía Vệ Thiên Vũ, ôn hòa nói: "Musa, anh cùng Tiểu Thu cũng theo chúng tôi đi đi, ở đây sắp có chiến tranh rồi."

Vệ Thiên Vũ giật mình: "Chiến tranh?"

"Đúng vậy. Cục Liên hiệp bài trừ ma túy quốc tế chuẩn bị đại sự, có thêm Pakistan, Afghanistan cùng Trung Á, lần này là do Trung Quốc cùng nước Nga làm nhân vật chính, quy mô không nhỏ. Lúc tôi đến đây, dọc hai bên đường đều có quân đội, nghe nói Trung Quốc cùng nước Nga phái ra bộ đội đặc chủng cũng đã đến vùng gần đây. Tôi cũng phải mau chóng rời khỏi đây."

Tựa như hành động bọn họ đối với những Bộ khác đều phải bảo mật, thì hành động của các Bộ khác cũng bảo mật, vì sự an toàn chung, đến tận khi nào phái ra đội Thiểm Điện đột kích, từng Bộ mới theo lệnh báo cho những Bộ có liên quan biết qua để nắm tình hình, nhất là Bộ An Toàn Quốc Gia cùng Bộ Cảnh Sát.

Chuyện này tuy chưa phái đội ra, nhưng tổng bộ cũng đã báo qua La Hãn, nhờ đó đưa tin tới các thành viên trong tổ. Bọn họ đang muốn nhân cơ hội đục nước béo cò, tranh thủ có thể đem tên Shafula phải xuất đầu lộ diện, tóm gọn một mẻ.

Nghe y nói xong, Vệ Thiên Vũ mỉm cười lắc đầu: "Tôi thật sự rất muốn chạy, nhưng Tiểu Thu là người thích náo nhiệt. Tự ca, anh cùng Mẫn ca đi trước đi, tôi cùng Tiểu Thu lưu lại đây tham gia. Nếu được, Tiểu Thu cũng muốn chơi với bộ đội đặc chủng một chút, so cao thấp một lần."

Chu Tự cười ha ha, nhớ tới tâm tính trẻ con của Diệp Thu, chỉ sợ vừa nghe có đối thủ mạnh, không chỉ không chạy, mà ngược lại còn xoa xoa tay, nóng lòng muốn tỷ thí, giống như y hồi lúc trẻ.

Nghĩ vậy, y cũng không khuyên nữa, kêu mấy người trong bang lại, dùng cáng cứu thương đưa Lạc Mẫn lên, xuống lầu lên xe.

Lạc Mẫn bỗng nhiên kêu lên: "Chờ một chút."

Những người đó lập tức dừng lại.

Chu Tự nhanh chóng hỏi hắn: "Thế nào? Còn muốn đem theo gì à?"

"Không phải." Lạc Mẫn nỗ lực ngẩng đầu, tìm Lăng Tử Hàn. "Tiểu Thu đâu?"

Lăng Tử Hàn lập tức từ phía sau đi lên, đứng ở cửa xe.

Lạc Mẫn vươn tay về phía cậu.

Lăng Tử Hàn có chút do dự, đưa tay ra.

Lạc Mẫn hai tay xiết chặt lại, tha thiết cầm tay cậu, chân thành nói: "Tiểu Thu, cám ơn cậu đã cứu tôi. Lần này sau khi xong hết mọi việc, nhất định phải tới Khê La, chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Lạc Mẫn có chút không muốn, cứ thế nắm chặt tay cậu.

Chu Tự vừa nhìn, trong lòng rất không hài lòng, đưa tay kéo tay Lạc Mẫn ra, tha thiết nắm chặt trong tay y, ra lệnh: "Lái xe."

Đoàn xe do hai mươi chiếc việt dã chạy ra khỏi thung lũng, động cơ vang trời, tiếng kêu vang trời.

Chu Tự nhìn bóng dáng Lăng Tử Hàn dần xa, liền hỏi Lạc Mẫn: "Đừng nói với anh em thích tên tiểu quỷ kia nha? Anh thấy cậu ta mặt thì lạnh băng, người thì gầy guộc, không thích nói chuyện, tính cách kỳ quặc, lại cứng nhắc, chỉ sợ còn là xử nam đó. Nửa điểm tình thú cũng không có, sao em lại thích chứ?"

Lạc Mẫn không biết nên khóc hay cười: "Anh nói bậy bạ gì đó? Người ta là ân nhân của em đó."

Chu Tự liếc mắt trừng hắn: "Ân nhân cứu mạng thì đúng, thế nhưng em không được lấy thân báo đáp."

Lạc Mẫn cố nén cười, nói với y: "Anh đừng chọc em nữa, nhịn cười đau bụng quá đi."

Những người khác trên xe nhịn không được, lúc này tất cả đều cười ha ha.

Chu Tự cũng thấy buồn cười, nhưng phụng phịu nói: "Câm miệng, ai còn dám cười nữa, tôi liền quăng xuống biển cho cá mập."

HẾT CHAP 13

Mục lục

51. Quyển 2 - Chương 14

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bọn Chu Tự rời khỏi ngay lúc giữa đêm, đồng thời ngay thời điểm đó Vệ Thiên Vũ nhận được thông báo từ Guzman, bảo họ thu dọn hàng lý cùng bọn họ rời đi.

Đoàn xe của bọn họ trong bóng đêm hướng về phía Tây, xuyên qua những ruộng thuốc phiện, dần dần tiến vào trong dãy núi cao.

Khắp chốn đều là núi hoang, những ngôi sao trên trời đêm ẩn sau từng rặng núi lúc mờ lúc tỏa, càng khiến cho không khí thêm phần thần bí.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ rất yên lặng, ngồi ở trong xe nhìn phong cảnh ven đường, không hỏi gì cả.

Xe hơi chạy mấy vòng đường trường ở trong núi khoảng mấy tiếng, sau đó trực tiếp tiến vào trong lòng núi.

Bên trong rất lớn, đây là động trong động, động động nối liền, như một tòa mê cung.

Hiện tại, ở đây khắp chốn đều là người, mỗi người súng vác vai, đạn lên nòng, đều là vũ trang hạng nặng, nhưng tất cả đều mặc quần áo thường màu xanh đậm của tổ chức dân binh địa phương, bầu không khí không có gì là khẩn trương, lúc thấy đoàn xe của bọn họ tiến vào, liền thét to hai tiếng rồi cười, cùng người trên xe chào hỏi thân thiết.

Cục Liên hiệp bài trừ ma túy quốc tế, cảnh sát quốc tế cùng với những quốc gia gần đây tổ chức những hành động đánh Kim Tân Nguyệt cũng không phải mới một hai lần, trận to trận nhỏ đều có, sớm đã quen, lúc này nghe nói lại muốn đánh, họ không sợ trái lại còn có chút hưng phấn.

Khuôn mặt Lăng Tử Hàn lạnh lùng xuống xe cùng Vệ Thiên Vũ, theo Guzman đi vào con đường có chút nhấp nhô. Hai bên trái phải có rất nhiều căn phòng nhỏ, mọi người ra ra vào vào, hình như đang tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Bọn họ không có nhìn kỹ chung quanh, đi thêm một khoảng dài nữa, quẹo thêm mấy lần, sau đó mới dừng lại.

Lăng Tử Hàn đoán rằng bọn họ không còn trong lòng ngọn núi mới vào mà đã tiến sang lòng ngọn núi gần đó rồi.

Trên tường có một khe nhỏ dùng để quan sát, Guzman hướng ra phía ngoài nhìn một chút. Ở đây tương đối cao, cho nên có thể nhìn thấy được ruộng thuốc phiện đằng xa, lúc này toàn bộ đều đã biến thành màu xanh lá, các cây trĩu nặng xuống với thân người đầy quả.

Guzman nhìn một hồi, thở dài, mỉm cười nói: "Đáng tiếc, thu hoạch tốt như vậy, trong nháy mắt sẽ không còn nữa, thị trường năm nay chỉ sợ sẽ thiếu hàng, giá cả sẽ tăng cao, những người đó muốn hít, càng phải nỗ lực kiếm thêm nhiều tiền, gián tiếp cũng khiến cho tỉ lệ tội phạm gia tăng hơn. Những tên luôn nghĩ tới việc càn quét nơi này tự gọi mình là người chính nghĩa thực sự là cổ hủ, bọn họ có biết rằng chuyện bọn họ làm chỉ làm tăng thêm tội phạm hay không?"

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Bọn họ cũng chỉ vì danh tiếng mà thôi, mấy chuyện như thế này đâu có thèm quan tâm."

"Đúng vậy." Guzman tán thành gật nhẹ đầu. "Chính khách vĩnh viễn cũng là vì lợi ích của chính mình, chỉ tiếc cho những chiến sĩ mà thôi."

Vệ Thiên Vũ cười gật đầu.

Lăng Tử Hàn không nói gì.

Irene không đi chung với họ, cho nên giờ vẫn chưa nhìn thấy người đâu, Lăng Tử Hàn cẩn thận tỉ mỉ quan sát, nỗ lực cảnh giác, suy đoán cô có phải đến chỗ của Shafula hay không.

Guzman mỉm cười quay đầu nhìn về phía cậu nói: "Tiểu Thu nhất định rất thích cuộc chiến lần này phải không? Nghe nói đội mà nước Nga phái tới chính là tiểu tổ Alpha nổi danh, đội Trung Quốc phái tới cũng là một đội đột kích có chút thần bí, gọi là Thiểm Điện, đây là lần đầu mà tôi nghe nói. Trước đây, Trung Quốc về phương diện chống khủng bố đều là xuất động đại đội tinh anh, lần này lại thay đổi, thực sự là khiến tôi vô cùng hiếu kỳ."

Vệ Thiên Vũ lập tức lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc: "Vậy sao? Đội đột kích Thiểm Điện à? Quả là chưa nghe nói qua. Lần này để Tiểu Thu có thể cùng bọn họ đấu một trận coi như là cho con mở thêm tầm mắt."

Lăng Tử Hàn đứng ở một góc động, môi nhếch lên, trong mắt dần hiện lên ánh hưng phấn, khiến cho Guzman nhìn thấy phải bật cười.

Kỳ thực, hai người bọn họ cũng từng nghe qua tên đội đột kích Thiểm Điện rồi. Đây là tiểu đội mới thành lập được hai năm trước bao gồm toàn bộ đội đặc chủng tinh nhuệ, thuộc về quân đội cao cấp cơ mật, giống như những tin tức quân nhân cấp cao không để tiết lộ rộng. Bọn họ cũng chỉ là nghe nói sơ qua, đương nhiên cũng không tìm hiểu nhiều làm gì, vì vốn dĩ đâu liên quan đến nghiệp vụ của nhau.

Những năm gần đây, vũ khí công nghệ cao không ngừng xuất hiện, hình thức chiến tranh cũng khác hẳn với quá khứ. Nhưng dù cho sử dụng máy bay ném bom đường dài, thì vẫn cần có người điều khiển, cho nên bộ đội tác chiến đặc chủng vẫn có ảnh hưởng lớn đến các cuộc chiến.

Hiện tại, Trung Quốc càng ngày càng tham gia nhiều vào những việc mang tính quốc tế, cho nên ở một số nơi địa vị không kém Mỹ là bao. Dựa vào đó mà xem xét, bộ Quốc Phòng đưa ra, yêu cầu phải thành lập một tổ bộ đội đặc chủng tinh nhuệ có thể tác chiến với mọi hoàn cảnh, vừa mới đưa ra ý tưởng đã được

quân trung ương phê chuẩn.

Tiêu chuẩn Bộ đội đặc chủng tuyển nhân viên cực kỳ hà khắc, trên cơ bản là tuyển ra từ bộ đội đặc chủng đang tại ngũ, sau đó lan sang cả bộ đội trinh sát cùng bộ đội phản ứng, đặc vụ … tuyển ra tinh anh, song song xét luôn cả nhân viên ưu tú trong không quân cùng hải quân. Bộ đội đặc chủng được xưng là "Tinh anh trong quân đội", mà đội này được gọi là "Tinh anh trong Bộ đội đặc chủng".

Có người nói lúc mới đầu xây dựng tiểu đội này đã gây nên tiếng vang rất lớn, người báo danh rất nhiều, nhưng chỉ có người nổi bật chân chính có tài năng mới được thêm vào. Sau đó bọn họ được tiếp thu huấn luyện nghiêm khắc cực kỳ, cho bọn họ trở thành chiến sĩ đặc chủng ưu tú toàn năng.

Lần này hình như là lần đầu bọn họ xuất kích thì phải?

Nói chuyện phiếm vài câu, Guzman liền thân thiết mà nói với bọn họ: "Các cậu cả đêm không ngủ, hai ngày nay Tiểu Thu cũng bôn ba không ít, nhất định là mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi. Tôi nghĩ đối phương dù là muốn đánh cũng phải ba bốn ngày sau mới tấn công."

Vệ Thiên Vũ gật đầu, cùng với Lăng Tử Hàn, theo quản gia của phủ tướng quân quanh co lòng vòng đi tới khu vực động ở của bọn họ.

Quản gia nói sơ qua chỗ dùng cơm, rửa mặt cùng vài nơi mang tính nhu cầu cá nhân cho hai người bọn họ, sau đó mới khách khí mà rời khỏi.

Vệ Thiên Vũ đóng cửa lại, lập tức kiểm tra xem có thiết bị nghe lén hay không, sau đó hướng Lăng Tử Hàn lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có thiết bị điện tử nào cả. Tôi nghĩ, dù sao ở đây cũng là nơi ẩn thân của Guzman, chỗ như thế này cũng rất nhiều, nên ông ta không cần hệ thống giám sát, rất phiền phức. Bất quá, khẳng định ông ta có mang theo thiết bị giám sát, chúng ta không thể liên hệ trực tiếp với bên ngoài được đâu."

Lăng Tử Hàn khẽ gật đầu, cúi đầu nói: "Lần này đội đột kích Thiểm Điện cùng tiểu tổ Alpha liên thủ, cùng với quân đội quốc gia khác, tôi nghĩ chắc Guzman chống đỡ không được, cho nên quân cách mạng Thánh Nguyệt nhất định sẽ đến trợ giúp."

Vệ Thiên Vũ đồng ý: "Dựa theo những ảnh mà cậu thấy trong phòng Irene, có thể phân tích, quan hệ của bọn họ không chỉ là quen biết, mà còn là bạn thân. Nếu như Guzman chống không được, Irene khẳng định sẽ cầu viện gã, Shafula nhất định sẽ đến. Những người đó đều là người liều chết, nên không sợ bộ đội đặc chủng đâu."

"Đúng. Lần này tiến hành càn quét khu với quy mô lớn, bọn họ muốn giấu cũng giấu không được." Lăng Tử Hàn suy nghĩ. "Giờ vẫn chưa thấy Irene, Du Dặc cùng La Y vì sao cũng không có tin tức?"

Nếu như bọn họ có phát hiện gì, nhất định bí mật thông báo cho Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ qua tín hiệu truyền qua đồng hồ. Bất quá, cho tới nay, bọn họ cũng chưa nhận được tin của bọn Du Dặc.

Thật có chút bội phục người phụ nữ Irene đó, rất biết cách ẩn mình.

Nơi mà bọn họ đang ở hình như là giải đất trung tâm cũng là ban chỉ huy, bầu không khí rất an tĩnh. Hai người phân tích tình thế, cho rằng hiện nay chuyện quan trọng nhất là đi ngủ.

Theo đúng như lời Guzman, Lăng Tử Hàn hai ngày một đêm không ngủ, mặc dù có ý chí chống đỡ cứng như sắt thép, nhưng khi cần phải triển khai hành động, nếu như thể lực cũng không đủ, cũng không đảm bảo thực thi kế hoạch chuẩn xác, có khả năng việc sắp thành lại bại, cho nên, lợi dụng tất cả thời gian để nghỉ ngơi cũng là trách nhiệm của họ.

Nằm xuống chiếc giường đá có trải sẵn đệm giường, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nhanh chóng chìm trong giấc ngủ.

Nhưng mà, phỏng đoán của Guzman dường như lần này có sự sai sót.

Đội đột kích Thiểm Điện cùng tiểu tổ Alpha tốc độ rất mau, ngay đêm đó liền khai chiến nổ súng.

Tiểu tổ Alpha từ bắc sang nam, đội đột kích Thiểm Điện từ đông sang đi tây, lao thẳng tới trước, vừa trinh sát vừa thông báo lại sào huyệt bí mật của Guzman.

Công xưởng ngầm của Guzman có nhiều vũ khí tiên tiến, bởi vậy bọn họ không dùng phi cơ trực thăng vũ trang đi vào, mà dùng động lực cánh dù, trực tiếp bay đến vùng không gian trên mục tiêu, sau đó phát động nổ bom bất ngờ.

Bọn họ không gặp phải sự chống trả nào, dần dần tất cả đều tiến vào đến khoảng không trên hai vùng mà mục tiêu ẩn nấp.

Bọn họ hướng đến tổng bộ báo cáo tình huống.

Đội máy bay tiêm kích Trung Quốc trên bầu trời gần đó nhanh chóng nhận được mệnh lệnh, lập tức thả đạn bay thẳng đến vị trí theo tọa độ đã định.

Một tiếng lại một tiếng nổ lớn vang lên, hai xưởng công binh cùng một nhà xưởng chế tạo thuốc phiện của Guzman đều bị phá hủy. Xưởng công binh dự trữ vũ khí đạn dược cùng thành phẩm bị phản ứng dây chuyền nên nổ liên tiếp. Cùng một lúc nổ khắp nơi, mặt đất trong chớp mắt chấn động, chỉ còn lại tro tàn không cách nào ngăn lại.

Sau đó, quân đội Pakistan cùng Afghanistan đồng loạt tiến vào Kim Tân Nguyệt.

Từng chiếc xe hạng nặng chạy qua những ngôi làng nhỏ bình lặng, khiến cho những người trong làng đang ngủ ngon phải giật mình tỉnh giấc. Bọn họ trốn ở trong phòng, trong lòng run sợ nghe mệnh lệnh từ bên

ngoài không ngừng truyền đến, sau đó bọn lính nhảy xuống xe, rồi tiếng bước chân nặng nề vang lên, nhanh chóng chạy về phía trước.

Không ai đi ra, người có gan lớn cũng chỉ dám núp bên cửa sổ, len lén nhìn ra.

Quân đội sử dụng súng phun lửa, hướng thẳng về phía ruộng thuốc phiện bóp mạnh cây súng phun ra ngọn lửa nóng rực đốt cháy tất cả. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt phóng ra, gần như hòa cùng với ánh sáng mặt trời. Trong làn gió sớm ban mai, ngọn lửa nhanh chóng lan ra khắp ruộng, thiêu đốt toàn bộ ruộng hoa xinh đẹp đang nặng trĩu quả.

Ngay chỗ của Guzman, cũng có thể trông thấy được ngọn lửa hừng hực cùng làn khói đen nghi ngút.

Người người đều biết là ruộng thuốc phiện đang bị thiêu cháy, cảm thấy đau lòng vô cùng.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ tại tiếng nổ đầu tiên thì đều đã tỉnh lại. Hai người liếc nhau, nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài.

Guzman mỉm cười nói: "Lần này bọn chúng cũng đã được như mong muốn rồi."

Vệ Thiên Vũ có chút sầu lo: "Tất cả các ruộng thuốc phiện đều sẽ bị thiêu hủy sao?"

Guzman quay đầu nhìn anh, gật đầu cười: "Đúng vậy, xem ra lần này, bộ chỉ huy của đợt tấn công khá mạnh mẽ và quyết đoán, chỉ sợ dự định phá toàn bộ ruộng thuốc phiện của chúng tôi."

Vệ Thiên Vũ lo lắng hỏi: "Vậy giờ phải làm sao?"

Guzman hờ hững nói: "Trung Quốc có câu danh ngôn, lửa rừng cháy đến hết, mùa xuân rừng lại hồi sinh. Hiện tại họ có đốt, tháng 11 cũng sẽ trồng tiếp, tôi xem thử coi bọn họ có thực lực hằng năm càn quét hai lần hay không. Về phần thị trường bên ngoài, có mấy tên đại gia tích trữ hàng sẵn, người mua cũng chỉ cần nâng cao giá tiền, tăng mạnh thị trường mà thôi. Cũng đến mức vậy chứ không có gì đáng lo."

Vệ Thiên Vũ mặt lộ vẻ vui mừng, cười nói: "Như vậy thật tốt."

Guzman nhìn hai người họ, mỉm cười hỏi: "Nghỉ ngơi tốt không?"

Vệ Thiên Vũ gật đầu: "Dạ rất tốt, đã lâu rồi không có ngủ sâu được như vậy."

"Hai người gặp chuyện không sợ hãi, lại có thể ngủ say như thế, rất tốt." Guzman rất thỏa mãn đối với biểu hiện của bọn họ. "Sự tấn công lần này của bọn chúng khiến tôi không đề phòng kịp, kế tiếp chúng ta cần phải tùy thời chuẩn bị ứng phó, rất có thể ngay hôm nay chúng ta sẽ chiến đấu trực tiếp cùng họ. Đến lúc

đó, hai người cứ tự nhiên phát huy tài năng."

Vệ Thiên Vũ nhìn về phía Lăng Tử Hàn, mỉm cười nhẹ. "Dạ, chỉ sợ giờ tay Tiểu Thu đã bắt đầu ngứa ngáy."

Guzman hòa ái nói: "Chúng ta đi ăn cơm trước đi, sau đó sẽ dẫn các cậu đi chọn vũ khí."

Hiện tại là thời kỳ nhạy cảm, Guzman cũng không đặt nhiều quy cách, dẫn hai người họ đến một phòng bằng động sát vách ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

Lăng Tử Hàn vẫn trầm mặc không nói, chậm rãi uống sữa bò, ăn bánh mì.

Phỏng đoán của Guzman lần này khá chính xác, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cũng biết, đội đột kích Thiểm Điện sẽ nhanh chóng tới nơi. Đêm qua lúc rời khỏi thung lũng, Lăng Tử Hàn phát ra tin, mệnh lệnh Triệu Thiên cùng Mai Lâm theo dõi bọn họ, sau đó đem chỗ ẩn nấp của Guzman nhanh chóng thông báo cho tổng bộ. Lăng Nghị sau khi nhận được tin, nhất định lập tức liên hệ Lôi Chấn, đội đột kích Thiểm Điện của bộ Quốc Phòng trực tiếp chỉ huy cũng sẽ nhanh nhận được mệnh lệnh. Hiện tại, hệ thống quân đội có cơ chế tiên tiến, từ tình báo đến khi ra quyết định, từ sở truyền tin đến bộ đội tuyến đầu mất không đầy 5 phút.

Ở trong động, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ không thể phát ra bất kì tin tức nào, chỉ có thể tiếp nhận. Ở đây hoàn toàn bị phong tỏa, hơn nữa khả năng Guzman có mang theo thiết bị phản Prensence cùng thiết bị làm nhiễu sóng, nếu phát tin rất dễ bị phát hiện. Bất quá, chỉ cần có Triệu Thiên cùng Mai Lâm theo sau, sẽ không có sơ hở nào.

Ba người không ai nói chuyện, nhanh chóng kết thúc bữa sáng đơn giản.

Sau đó quản gia dẫn bọn họ đi qua một đường dài trong động, tới phòng chứa vũ khí chiến đấu của quân đội, mời bọn họ chọn.

Lăng Tử Hàn nhìn một chút, cầm một cây súng tự động mini cùng một cây súng trường. Vệ Thiên Vũ thì lấy một cây súng lục cùng một cây súng trường đột kích. Hai người thành thạo kiểm tra tình trạng cây súng, sau khi thỏa mãn liền gật đầu, sau đó lấy theo vài băng đạn phù hợp với từng loại súng với đường kính khác nhau trong rương rồi đi ra.

Quản gia đi sau họ đóng cửa lại.

Bọn họ đi theo đường cũ trở về, tuy rằng chỉ qua một lần, nhưng lại nhớ rất rõ đường rẽ trong mê cung địa động này, không cần quản gia dẫn đường, liền bình yên trở về đúng phòng của mình.

Quản gia rất kính phục, phía sau bọn họ khoanh tay chào, mời bọn họ tự nhiên, rồi yên lặng rời đi.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ ngồi ở mép giường, một bên loay hoay bỏ đạn vào nòng vừa nói chuyện phiếm, trên cơ bản đều là Vệ Thiên Vũ nói, thỉnh thoảng Lăng Tử Hàn trả lời một câu, nói toàn mấy việc cỏn con trên trời dưới đất, cái gì mà "Mặt của con chó nhà A Cường hơi dài, nhìn rất giống cáo, thực sự vừa lạ vừa thú vị", cái gì mà "Tiểu Đình trưởng thành, rồi lập gia đình, thật là bất ngờ", v.v... hoàn toàn nhìn không ra bầu không khí khẩn trương nào.

Sau lại nói đến vấn đề trọng tâm, Vệ Thiên Vũ dường như nhớ ra gì đó, hỏi: "Nếu như cho cậu lựa chọn đối thủ, cậu thích tiểu tổ Alpha hay đội đột kích Thiểm Điện?"

Lăng Tử Hàn nghĩ nghĩ, thờ ơ nói: "Không quan trọng, bất quá, tiểu tổ Alpha nổi danh từ lâu, tất nhiên muốn thử biết qua, còn đội đột ích Thiểm Điện gì gì đó, chưa từng nghe qua, không rõ thực lực."

"Ừ, điều này cũng đúng." Vệ Thiên Vũ giơ súng lên, nhắm ngay phía cửa.

Lăng Tử Hàn nhìn cánh tay thon dài cầm súng của anh, bỗng nhiên mỉm cười: "Anh chưa từng nổ súng giết người, rốt cục làm được hay không?"

Vệ Thiên Vũ làm mặt quỷ: "Cứ thử xem thì biết."

Đang nói, cánh cửa khép hờ bỗng nhiên mở ra, Irene mặc bộ đồng phục chiến đấu màu sa mạc mỉm cười xuất hiện ngay cửa.

Đứng phía sau cô là một người đàn ông còn trẻ. Vóc người gã cao gầy, sắc mặt âm trầm, ánh mắt tàn nhẫn nhưng lợi hại như kên kên bắt mỗi hướng thẳng đến hai người bọn họ.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều đã nghiên cứu qua người đàn ông này.

Y chính là mục tiêu lần này của bọn họ, thủ lĩnh quân cách mạng Thánh Nguyệt – Shafula.

HẾT CHAP 14

Mục lục

52. Quyển 2 - Chương 15

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Irene đứng ở cửa, ngay chính diện nòng súng trường đột kích mà Vệ Thiên Vũ đang cầm trong tay, nhưng cô vẫn mỉm cười, không có chút sợ hãi nào.

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, vội vã buông súng, đứng dậy.

Lăng Tử Hàn cũng đứng dậy.

Hai người từ trước tới nay luôn thể hiện thái độ quý ông lịch lãm, rất tôn trọng phái nữ.

Irene hài lòng, nhìn bọn họ cười nói: "Sao rồi? Súng vừa tay không?"

Vệ Thiên Vũ mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, rất vừa tay, chỉ là cần phải điều chỉnh cò lực một chút, bất quá cũng là việc nhỏ, không có vấn đề gì."

"Vậy là được rồi." Irene xoay người lại, nói với Shafula. "Bọn họ chính là người mà em đã nói qua với anh, đại danh đỉnh đỉnh 'Linh Quỷ Song Sát'." Những lời này đều là dùng tiếng Arab để nói.

Shafula tiến lên một bước, thần tình trên mặt có chút hòa dịu, khách khí gật đầu với Vệ Thiên Vũ, dùng tiếng Anh có chút cứng nói: "Linh Sa là cái tên tôi từ lâu đã ngưỡng mộ."

Vệ Thiên Vũ lập tức dùng tiếng Arab lưu loát nói với y: "Không dám nhận, cũng chỉ là hư danh mà thôi."

Shafula có chút kinh ngạc, lập tức sửa lại dùng tiếng Arab nói chuyện với anh. "Oman tiên sinh biết rất nhiều ngôn ngữ?"

"Cũng không nhiều." Vệ Thiên Vũ mỉm cười. "Mẹ tôi là người Ả Rập."

Shafula liên tục gật đầu, sự đề phòng đối với anh cũng phai đi ít nhiều, thần sắc cũng có chút thân thiết hơn. "Tốt, vậy hoan nghênh các cậu gia nhập vào bên chúng tôi."

"Bên chúng tôi?" Vệ Thiên Vũ có chút nghi hoặc. "Chẳng lẽ anh không phải là người của tướng quân sao?"

"Là bạn." Irene ở một bên cười nói. "Bọn họ là quân cách mạng Thánh Nguyệt."

Shafula chấp tay hành lễ, hướng anh hơi khom người: "Tôi là Shafula."

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, lập tức hiểu được mọi chuyện, vội vã hoàn lễ, hưng phấn nói: "Thì ra là chiến binh cách mạng trong truyền thuyết, hân hạnh hân hạnh."

Trên mặt Shafula lúc này mới có chút vui vẻ, những ác cảm lúc đầu cũng mất hết. Gã xoay người qua một bên, gật đầu chào Lăng Tử Hàn: "Nghe nói tiên sinh chính là Quỷ Thu, hân hạnh."

Lăng Tử Hàn cũng hơi hơi cung kính khom người, nhưng không nói chuyện.

Vệ Thiên Vũ vội vã ở một bên nói: "Tiểu Thu có thể nghe hiểu tiếng Arab, chỉ là trời sinh tính cách không thích nói chuyện."

Shafula mỉm cười với cậu, rồi tiếp tục dùng tiếng Arab nói chuyện với Vệ Thiên Vũ: "Ở đây địa hình phức tạp, chúng tôi định cùng bọn chúng đánh một trận du kích. Oman tiên sinh, anh cùng Diệp Thu tiên sinh theo bên chúng tôi, hay hành động một mình?"

Vệ Thiên Vũ lập tức nói: "Chúng tôi sao cũng được cả."

Shafula dường như đã định liệu trước, nhân tiện nói: "Tôi thấy như vầy, để tránh bị người một nhà ngộ thương, các anh tạm thời đi cùng chúng tôi, tác chiến ở vị trí cố định, mọi người phân định rõ ràng, người của chúng tôi cùng các anh tạo thành một nhóm, lúc cần thiết cũng có thể chiến đấu đơn độc."

"Được, không thành vấn đề." Vệ Thiên Vũ cười nói. "Anh cũng đừng khách khí vậy, gọi tôi Musa, gọi cậu ấy Tiểu Thu là được."

Shafula mỉm cười nói: "Được. Như vậy, Musa, Tiểu Thu, đi cùng tôi."

Bọn họ nhanh chóng ra sở chỉ huy, đi vào phía trong một động lớn phía trước. Bên trong đầy người, có rất nhiều người mặc đồng phục màu sa mạc, hiển nhiên người bên quân cách mạng Thánh Nguyệt theo Shafula tới đây, trên cơ bản đều là phân tử khủng bố dũng mãnh gan dạ hung ác.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đánh giá bọn chúng, nhất là vũ khí mà chúng mang trên người. Bọn chúng phần lớn đều dùng súng tự động, có một số súng máy cùng rocket, rất ít súng lục, bên hông đều có một thanh dao nhỏ mang dấu ấn dân tộc ở vùng này. Nghĩ đến chính là những người này đã từng chạy ào vào công trường Kunduz Trung Quốc ở Afghanistan, điên cuồng bắn phá vào những người công nhân bình thường, khiến nhiều người tử thương, trong lòng hai người dần xuất hiện một ngọn lửa tức giận. Bất quá, nhìn bề ngoài, bọn họ đều có vẻ thoái mái tự do, vô cùng bình tĩnh.

Thấy bọn họ xuất hiện, những người đó cũng không dừng việc cao giọng bàn tán, chỉ là hướng bọn họ gật nhẹ đầu chào, lại tiếp tục nói vấn đề đang thảo luận.

Shafula giương giọng kêu lên: "Kappa."

Một người tuổi còn trẻ ngồi ở trên tảng đám, lau cây súng trường bắn tỉa trong tay, nghe vậy lập tức nhảy xuống, chạy tới.

Shafula nói với hắn: "Hai vị này là Musa cùng Tiểu Thu, người một nhà, cậu cùng Gusnewann và bọn họ thành một tổ, tác chiến thì phụ trách ngắm bắn, mặt khác, còn phải bảo đảm an toàn cho bọn họ."

Hắn là người tập kích đứng nhất trong quân cách mạng Thánh Nguyệt, nghe vậy nhìn một chút bọn họ, có chút chần chờ, hiển nhiên không muốn cùng phối hợp với người khác.

Shafula mặt trầm xuống: "Tuân theo mệnh lệnh."

Irene ở bên cạnh cười nói: "Kappa, cậu đừng xem thường bọn họ, đó là 'Linh Quỷ Song Sát', tại Á Châu là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy đấy."

Mắt Kappa sáng ngời: "Thật sao, chính là Linh Sa cùng Quỷ Thu?"

Vệ Thiên Vũ cười hì hì gật đầu.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng mà nhìn hắn, một câu cũng không nói.

Kappa lập tức tiến lên, thân thiết đưa tay, đặt lên vai Vệ Thiên Vũ, nói rằng: "Không thành vấn đề, chúng ta bốn người hợp tác là tuyệt."

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Tốt."

Kappa lập tức dẫn bọn họ đi ra phía sau, rồi kêu trợ thủ Gusnewann, giới thiệu sơ qua. Người này là tay súng bắn tỉa đứng thứ hai, trong tay cũng đang cầm một cây súng súng trường ngắm bắn.

Suốt cả buổi chiều, bọn họ đều đi xung quanh khắp các con đường trong động tìm hiểu và quan sát, tìm chỗ ngắm bắn phù hợp cùng đường lui thoát hiểm, bọn Lăng Tử Hàn cũng nhân cơ hội này mà quan sát địa hình nơi này.

Tuy nói là cùng chung một tổ, nhưng Kappa kiến nghị bọn họ chia làm hai đội, hắn cùng Gusnewann một đội, "Linh Quỷ Song Sát" một đội, trong một đội đều là hai thành viên phối hợp cùng nhau từ lâu, đối với xử lý tình huống cũng thuận lợi hơn. Bọn Lăng Tử Hàn tất nhiên là cầu còn không được, Vệ Thiên Vũ lập tức đồng ý.

Ăn xong cơm tối, những người bên Guzman cũng đi ngủ, chỉ lưu lại lính gác cảnh giới không nhiều, nhưng phân bố hợp lý.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ về tới phòng, thay quần áo nằm nghỉ.

Hôm nay là mùng một âm lịch, bầu trời không có trăng, trong đêm tối chỉ có vài ánh sao sáng yếu ớt, khiến

cho màn đêm vô cùng yên tĩnh.

Nửa đêm, một đám người mặc quân phục màu sa mạc, trên mặt có tô vài vệt màu, vô thanh vô tức di chuyển đến tòa thành trong núi hoang. Bọn họ chính là đội đột kích Thiểm Điện thần bí đến từ Trung Quốc.

Bọn họ không nói một tiếng nào, hiển nhiên vẫn duy trì thiết bị truyền tin với cấp trên, còn với nhau thì chỉ dùng tay hoặc thì thầm giao tiếp. Bọn họ có tốc độ cực nhanh, tựa như dòng cát chảy lướt nhẹ nhanh chóng và âm thầm qua khe trong chiếc đồng hồ cát, cực kỳ bí mật mà tiếp cận mục tiêu.

Mỗi người đều được phân phối hệ thống tác chiến cho từng binh sĩ, bao gồm hệ thống vũ khí, hệ thống mũ giáp, trang phục phòng hộ cùng hệ thống trang bị cá nhân, hệ thống thông tin vô tuyến cùng hệ thống phần mềm, ngoài ra còn có hệ thống định vị toàn cầu Bắc Đẩu của Trung Quốc hướng dẫn cùng hồng ngoại, nhiệt cảm, sóng âm, X quang,... các loại hệ thống dò xét, bởi vậy rất nhanh đã tập trung đến chỗ họ muốn tìm, và chuẩn xác phát hiện mấy lỗ nhỏ có thể là cửa sổ quan sát hoặc lỗ thông gió.

Đội trưởng đội đột kích cùng mấy người tiểu đội trưởng họp lại một chỗ, thấp giọng truyền lệnh nhanh chóng. Mấy người kia gật đầu, lập tức tản đi, mang theo tiểu đội của chính mình nhanh chóng vào vị trí chiến đấu.

Trong động vô cùng yên tĩnh, trên động có thiết bị bảo vệ bằng sắt, hiện tại đóng chặt, nhìn qua vô cùng kiên cố.

30 phút sau, các tiểu đội đồng loạt tiến công.

Hơn chục rockets bắn thẳng vào cửa sắt cùng giao giới với động, sau đó là mấy viên đạn gây mê cũng được ném vào trong qua các lỗ nhỏ trên động.

Bọn họ có đem theo đạn áp suất sinh nhiệt mang tính hủy diệt cao. Trong không gian có hạn này, đạn áp suất sinh nhiệt trong nháy mắt sản sinh nhiệt độ cao, vùng khí áp cao hòa với sóng xung kích, hủy hoại nghiêm trọng thiết bị cùng hệ thống ngầm trong động núi, song song đó còn có thể thiêu cháy hết toàn bộ không khí trong động núi nhỏ hẹp này, đây là vũ khí chuyên môn dùng để phá hủy huyệt động giấu kín hoặc mục tiêu dưới sâu mặt đất. Thế nhưng, bọn họ nhận được lệnh, trong địch có người nhà, cho nên nghiêm cấm sử dụng loại vũ khí này.

Liên tiếp hai ba tiếng nổ, cửa sắt nhanh chóng bị phá nát.

Cùng lúc đó, đạn gây mê trong động trong nháy mắt phát ra âm cao tần cùng tia chớp sáng, toàn bộ mọi người trong động đều bị kích thích cường liệt mà sản sinh cảm giác mê muội, hệ thần kinh của con người lập tức bị xoáy động đến ngất xỉu, đánh mất sức chiến đấu.

Đội viên đột kích ngoài động đứng dậy, đội hình chiến đấu tiến vào động.

Sóng công kích được đánh phủ đầu như vậy khiến cho phần tử khủng bố đang ngủ bên trong ngất đi không ít, lính gác ngay cửa sắt bị sóng xung kích cường lực do bạo tạc sản sinh ném văng đi, té xỉu trên mặt đất, những người còn cử động được lập tức đứng dậy, lấy vũ khí hướng động núi cùng con đường vào bắt đầu phản công.

Tiếng súng kịch liệt lập tức vang lên trong động.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nhanh chóng cầm súng chạy nhanh ra ngoài. Bọn họ phải khống chế tốc độ của chính mình, để cho chính mình nhanh hơn so với phần tử khủng bố bình thường một chút, tránh lộ sơ hở.

Vách động thứ hai phía trước chính là vị trí của phòng chỉ huy, ở đây phạm vi nhìn trống trải, có thể nhanh chóng phong tỏa con đường từ bên ngoài chạy vào phòng chỉ huy.

Bọn họ sau khi che chắn cẩn thận, lập tức bắt đầu bí mật tra tìm hành tung Shafula.

Tuy rằng bọn họ không có tiếp xúc thân thể trực tiếp với Shafula, nhưng Vệ Thiên Vũ lợi dụng lúc gã tới gần, đem một thiết bị truy tung siêu mini từ đồng hồ đeo tay bắn ra, bám vào da sau cổ của gã. Loại này lực đạo rất nhỏ, Shafula không có chút cảm giác.

Hiện tại, bọn họ nhìn chăm chú vào hướng di chuyển của tín hiệu trên mặt đồng hồ.

Shafula còn đang trong động, đang chỉ huy người của gã toàn lực chống lại. Bên người gã tất cả đều là đội cận vệ nhanh nhẹn dũng mãnh, dưới tình huống như vậy muốn bắt giữ gã vô cùng khó khăn, muốn nhẹ nhàng tiếp cận thôi cũng không dễ.

Nếu như chỉ là đơn thuần cần xác, Lăng Tử Hàn chỉ cần một viên đạn là có thể làm được, nhưng mệnh lệnh là muốn người, cần phải đưa gã sống mà về nước, như vậy hoàn toàn không hề đơn giản.

Tiếng súng như mưa rơi ào ào vang vọng trong động, trong lúc hỗn loạn còn có tiếng tiếng nổ mạnh của đạn hỏa tiễn cùng địa lôi, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm của người bị bắn trúng hoặc tạc bay.

Đường nhìn của Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ bị ngăn trở bởi tường động, chỉ có thể quan sát được phân nửa tình cảnh xung quanh, tình hình chiến đấu cũng chỉ có thể dùng thính giác rồi phán đoán.

Đội đột kích Thiểm Điện cùng đội quân cách mạng Thánh Nguyệt với quân đội Guzman ngoan cường chống lại. Trong động địa hình phức tạp, khắp chốn đều là nham thạch cũng những động kì bí, tất cả đều được bảo trợ. Đạn bay tứ phía, ngăn cản sự tiến công của bọn họ.

Tiểu đội khác ở bên ngoài phối hợp tác chiến liên tiếp qua lỗ nhỏ đem lựu đạn cường lực ném vào, bạo tạc từng chút từng chút phá nát con đường ngầm bên trong.

Sau đó, một cái dĩa hình như một cái UFO được một đội viên đột kích ném vào phía sau phần tử khủng bố. UFO này tự động bay đến một vị trí cao, rồi bắt đầu xoay tròn, xung quanh vòng tròn mọc ra những cây súng máy nhỏ liên tục bắn ra đạn như mưa xối xả từ bốn phía, khiến cho kẻ địch bất ngờ không phòng bị. Vòng tròn không ngừng từ trên cao đi xuống. đụng dưới mặt đất rồi lại nảy lên, bắn tiếp cho đến khi gần hơn ngàn phát, lúc này mới rơi xuống.

Sự công kích thình lình xảy ra này khiến phân tử khủng bố trở tay không kịp, tử thương rất nhiều, một số người may mắn né qua, cũng trốn vào góc chết, không cách nào bắn về phía đội viên đột kích.

Hỏa lực phía trước dần yếu đi, đội quân mũi nhọn của đội đột kích Thiểm Điện lập tức tiến về về phía trước đột phá.

Lúc này, súng của tay súng bắn tỉa Kappa vang lên.

Hệ thống truyền cảm của đội viên đột kích kia nhận ra trước, nên trong nháy mắt liền né qua một bên, nhưng vẫn bị bắn trúng khiến người bị thương.

Sau đó tiếng súng của Gusnewann vang lên, chuẩn xác bắn vào người của những đội viên đi sau đó.

Đội xạ kích đang tập kích lập tức dựa vào đường đạn tìm ra vị trí hai người kia, liền hướng bọn họ bắn trả, nhưng vị trí của bọn họ vô cùng tinh ranh, trên dưới trái phải đều có măng đá bảo hộ, rất khó bắn trúng.

Phần tử khủng bố bên Shafula nhân cơ hội này thở mạnh, những người còn sống đều giơ súng lên một lần nữa, hung hăng mà bắn phá.

Chiến cuộc duy trì liên tục giằng co.

Lăng Tử Hàn lâm vào hoàn cảnh thế khó xử. Vị trí của bọn họ cùng Kappa và Gusnewann tạo thành một góc, vốn là dự định tạo thành thế võng cấu thành hỏa lực đan xen yểm hộ cho nhau, nói cách khác, trong tấm mắt đối phương đều là lộ ra bản thân. Lăng Tử Hàn muốn giết chết hai người thực sự là dễ như trở bàn tay, nhưng cũng đồng nghĩa với việc thân phận bọn họ có khả năng bị lộ, hành động đến đây tuyên bố thất bại. Mà nếu như bọn họ khoanh tay đứng nhìn, tổn thất của đội đột kích sẽ tiếp tục tăng.

Vệ Thiên Vũ vừa hướng những đội viên đột kích ngay vách núi không xa nổ súng, vừa thỉnh thoảng nhìn cậu, hiển nhiên giục cậu lập tức quyết định.

Lăng Tử Hàn trái lo phải nghĩ, khó có thể quyết đoán.

Lúc này, đội viên đột kích bên ngoài chia làm hai đường, một đường tiếp tục cùng Shafula giằng co, một đường hướng thẳng tới chỗ bọn họ. Đạn ào ào mà bay qua bên cạnh bọn họ, không ngừng bắn về phía nơi ẩn thân của Kappa.

Súng trường bắn tỉa của Kappa cùng Gusnewann hiển nhiên không thể ứng phó với loạt đạn như mưa từ súng trường đột kích, nhất thời không thể nổ súng.

Đội viên đột kích lần thứ hai thảy mìn bay UFO tới chỗ Shafula, sát thương thêm bọn phân tử khủng bố.

Trên chiếc đồng hồ của Lăng Tử Hàn, tín hiệu biểu thị cho Shafula bỗng nhiên di động.

Hiển nhiên, gã dự định rút lui.

Những người lưu lại đó dũng mãnh không sợ chết, điên cuồng mà hướng đội viên đột kích bắn phá, thỉnh thoảng có ném mạnh ra lựu đạn, âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc.

Có tiếng nổ mạnh yểm hộ, Lăng Tử Hàn nhanh chóng chuyển nhanh nòng súng, chuẩn xác mà đưa đầu đạn hướng vào đầu của Kappa cùng Gusnewann. Hai người không kịp kêu một tiếng mà mềm liệt nằm xuống, dựa vào cửa động nhỏ.

Đội viên đột kích nhạy cảm phát giác tình hình bên này có thay đổi, lập tức nhanh chóng hướng về phía bên này.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nhanh rút lui.

Lăng Tử Hàn ném cây súng trường bắn tỉa nặng nề kia, rút ra cây súng tự động, trong cơn mưa bom lửa đạn chạy vào trong hang động.

Trong động tối đen, bọn họ không có bất kì một thiết bị hỗ trợ nào. Toàn bộ đều dùng cảm giác cùng ký ức lúc ban ngày đã thăm dò qua, đi nhanh trên con đường như mê cung trong động.

Đội viên đột kích mang kính hồng ngoại trong đêm liền đuổi theo, thân ảnh hai người phía trước vừa hiện ra liền lập tức lấy súng bắn, nhưng đều là đạn sượt qua bóng, hai người đó quả thật vừa nhanh vừa chuẩn.

Sự quanh co khúc khoẻn của động cùng trực giác nhạy cảm khiến cho hai người họ tránh khỏi những đường đạn trí mạng, nhưng bên ngoài thân thể vẫn có cảm giác nóng rực, hiển nhiên đã bị đạn làm trầy da. Bọn họ không hề để ý, nỗ lực hướng theo đường chạy của Shafula mà đi.

Hai người bọn họ đều mang giày da, cho nên khi chạy không gây tiếng động. Đội viên Đột kích lại mang chiếc giầy nặng nề, không thể che giấu tiếng bước chân. Thanh âm nặng nề này vang lên trong hang động tối đen, càng gia tăng khí khủng bố, vô cùng có lực uy hiếp. Bất quá, tốc độ chạy trốn của hai người nhanh hơn bọn họ, hơn nữa nhìn qua thân nhẹ như bay, đối với bước chân của bọn phân tử khủng bố mà người đội đột kích biết khác xa nhau, quả thật khiến bọn họ có chút bất ngờ.

Có người thì thào mắng: “Con mẹ nó, như thấy quỷ vậy.”

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay đầu lại bắn trả, nhưng vẫn như đang hù dọa, chỉ nhắm vào vách đá phía trên mà thôi. Bất quá, đạn bắn xuyên qua, đội viên đột kích vẫn né tránh, nên tốc độ truy kích vẫn chậm hơn.

Xa xa, tiếng súng kịch liệt mơ hồ truyền đến dần dần thưa thớt, hiển nhiên trận đấu bên kia động sắp kết thúc.

Guzman cùng Irene không thấy đâu, Shafula đang nhanh chóng hướng phương đông bắc mà chạy.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ chạy tới chạy lui cũng không thấy cửa động, chỉ có thể hướng theo đường chỉ của kim, mà chạy theo hướng giống Shafula.

Đội viên đột kích đuổi theo sau họ tuy rằng có thừa thể lực, nhưng không nhanh bằng họ, dần dần cách bọn họ càng ngày càng xa, đạn bắn ra cũng không còn siết chặt đường đi như hồi nãy, tính uy hiếp mau chóng giảm bớt.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ điều chỉnh hô hấp, một chút cũng không dám thả lỏng, toàn lực chạy gấp về phía trước.

Rốt cục, bọn họ cách Shafula càng ngày càng gần, phía trước cũng xuất hiện một tia ánh sáng nhạt. Bọn họ nhanh chóng hướng về phía ánh sáng mà chạy.

Lúc này đây, cũng đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ, ánh bình minh cũng đã lên, ánh sáng tràn vào bên trong hang động nhỏ hẹp. Trong bóng đêm từ lâu giờ bỗng nhiên đối mặt với ánh sáng bọn họ có chút thấy chói mắt, trong lúc nhất thời dừng lại bước chân, đứng dựa vào trước cửa động, đợi cho tầm mắt thích ứng xong mới đi ra.

Cảnh sắc bên ngoài hoàn toàn xa lạ, tự nhiên lại xuất hiện rừng rậm xanh ngắt, phía sau nó, là núi xanh, trong ánh sớm mai lẩn khuất dưới mây. Họ không biết đã dùng đường hầm đi qua mấy ngọn núi, hiện tại trước mắt là một nơi xa lạ.

Trong ánh sáng nhạt, Guzman cùng Irene trong rừng ẩn hiện, bên cạnh bọn họ là các phân tử khủng bố súng vác vai, đạn lên nòng, còn có hơn hơn mười con ngựa, dường như đang chờ đợi gì đó.

Sau đó, bóng lưng của Shafula cũng xuất hiện ngay tầm mắt, gã mang theo hơn hai mươi quân cách mạng Thánh Nguyệt chạy về phía Guzman.

Hiển nhiên, dựa vào địa hình vô cùng phức tạp trong động, phần lớn phân tử khủng bố đều trốn thoát.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ lập tức nhảy ra, chạy về phía bọn họ.

HẾT CHAP 15

Mục lục

53. Quyển 2 - Chương 16

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Những người đang đứng trong rừng nhìn thấy Shafula cùng hai người đi ra khỏi cửa động, cho rằng bọn họ cùng nhau chạy trốn chung, bởi vậy vẻ mặt rất tự nhiên, không hề gấp gáp gì.

Guzman cùng Irene đều đã thay quần áo chiến đấu màu tùng lâm, đứng trước đàn ngựa, yên lặng nhìn mấy người bọn họ.

Vệ Thiên Vũ mặc một bộ quần áo màu nhạt, trên mặt đều là vết máu, hiển nhiên là bị thương. Lăng Tử Hàn vẫn là một bộ đen, từ bên ngoài nhìn qua không thấy có vết thương nào, nhưng sắc mặt tái nhợt, càng khiến cậu nổi bật trên nền đen của bộ quần áo, tựa như một miếng ngọc thạch màu trắng, tuy rất đẹp, nhưng cũng rất lạnh giá.

Shafula tuy rằng rất dũng cảm, nhưng còn kém xa bọn Lăng Tử Hàn đã trải qua những huấn luyện đặc thù, lúc này trải qua mấy tiếng đồng hồ chạy trốn, thở hồng hộc, hai bàn chân nặng như đeo chì, đi lại khó khăn.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nhanh chóng chạy tới phía sau bọn họ, lập tức thả dần bước chân, lễ độ bước sau chứ không vượt mặt.

Shafula quay đầu lại nhìn bọn họ, hờ hững hỏi: “Sao các anh tìm được cửa động vậy?”

Vệ Thiên Vũ cười nói: “Lúc hôm qua tham quan địa hình, Kappa có nói sơ qua đường đi, bất quá chúng tôi không tìm được chính xác cửa động, chỉ là đi đại trong động tối, ai ngờ nhìn thấy được tia sáng, mới có thể đi ra, cũng là may mắn thôi.”

Shafula hơi hơi gật đầu: “Vậy sao, quả thật rất giỏi. Nơi này nếu như không có người quen thuộc địa hình đi cùng, trên người lại không có thiết bị dò tìm, rất dễ chết ở bên trong.”

Vệ Thiên Vũ thở dài: “Anh nói đúng, nhưng phần nhiều là do chúng tôi may mắn cả thôi.”

Shafula hiển nhiên đối với anh ấn tượng chưa phai, nhìn thấy vết máu trên người anh, ôn hòa hỏi: "Máu ai vậy? Của anh hay của kẻ địch?"

Vệ Thiên Vũ cúi đầu nhìn sơ, chẳng hề để ý nói: "Của tôi."

"Ồ, bị thương nhiều như vậy, cần phải mau chóng xửa lý mới được." Shafula hờ hững nói xong, liền ngẩng đầu nhìn đến chỗ của Irene.

Irene cùng gã ôm chặt lấy nhau, hỏi: "Có bị thương không?"

Shafula lắc đầu.

Irene thật cao hứng: "Em biết anh là anh hùng đánh không chết mà."

Trên mặt Shafula lộ ra nụ cười mỉm, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của cô.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn cũng đi tới, nhưng hướng về phía trong rừng.

Bọn Guzman xác thực có gắn thiết bị nghe lén, vẫn nghe trộm được tín hiệu trò chuyện của đội viên đột kích, biết rõ được hai người này là bị đội viên đột kích truy kích mấy tiếng đồng hồ. Trong tiếng súng dày đặc, có người nói bọn họ "Chạy so với thỏ còn nhanh hơn", có người nói "Hai người đó chẳng khác gì quỷ", cho đến khi hai người đó trốn biệt dạng, những người đó tức giận mắng vài tiếng, sau đó thu đội.

Lúc này nhìn thấy hai người mình đầy thương tích xuất hiện, ông mỉm cười tán thưởng, hòa ái cười nói: "Chúng ta lập tức rời khỏi đây, đến doanh địa bên ngọn núi đi, bên kia có bác sĩ đó. Vết thương của các cậu thế nào? Đáng lo không?"

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Không sao, đều là vết thương nhẹ, không có gì trở ngại."

Guzman gật đầu: "Tốt, vậy lên ngựa thôi."

Irene nhảy lên lưng ngựa, quay đầu nhìn về phía Lăng Tử Hàn cười: "Tiểu Thu, cậu biết cưỡi ngựa không? Nếu không, lên cùng với tôi, tôi với cậu đi chung."

Shafula nghe xong, quay đầu nhìn thiếu niên mặc đồ đen kia, khuôn mặt đầy khó chịu.

Lăng Tử Hàn không nói chuyện, chỉ đưa tay tiếp lấy dây cương của con ngựa mới có người đưa đến cho cậu, xoay người nhảy lên ngựa.

Vệ Thiên Vũ mỉm cười nói: "Cám ơn phu nhân, chúng tôi biết cưỡi ngựa. Trước đây lúc rảnh rỗi, chúng tôi có thường tới trường đua ngựa để chơi." Nói xong, anh cũng xoay người leo lên ngựa, nhìn tư thế quả nhiên không phải mới vào nghề.

Irene cười, hai chân đạp lên bụng ngựa, phi thẳng về phía trước.

Đoàn người trèo đèo lội suối, nơi này là nơi không có đường đi cụ thể, dần dần, càng lúc càng lên cao so với mặt biển, không khí cũng càng ngày càng lạnh, dòng suối chảy ào ào vang vọng trong rừng sâu, đôi lúc còn có tiếng chim tước kêu lên.

Phần tử khủng bố đều là những người bất cẩu ngôn tiếu, hiển nhiên lần này bị đội đột kích Thiểm Điện có sức chiến đấu mạnh mẽ tấn công có chút hoảng sợ, tim đập mạnh và cảm thấy bất an, nên không hề lên tiếng. Đến tận lúc này, bọn họ mới dần trầm tĩnh lại, bắt đầu nói chuyện với nhau.

Những người đi cùng Guzman vẫn đang khởi động thiết bị phản Prensence cùng thiết bị giám sát, chú ý tới những bất thường trên đường. Bọn Lăng Tử Hàn dọc theo đường đi không có phát sinh tín hiệu gì, Vệ Thiên Vũ ngưng hẳn hoạt động truy tung của siêu mini trên người Shafula, để tránh bị phát hiện.

Tuy rằng không sử dụng thiết bị điện tử, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn bí mật để lại siêu mini tỏa khí, phát ra một loại vật chất hóa học đặc thù tản mát ra trong không khí, thu hút máy dò xét mini của các liệp nhân khác.

Đoàn người vẫn rất có kỷ luật, cứ như vậy vô thanh vô tức rời xa dần chiến trường ban đầu.

Đi tới lúc trời ngã về tây, bọn họ đến một cái sơn cốc.

Địa hình ở đây vô cùng hiểm trở, chung quanh cốc là núi cao thẳng trời, càng lên cao thì hai bên càng hẹp lại, tạo thành một đường thẳng ngang trời. Hai bên cửa cốc là đường hẹp quanh co, có thể nói một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông. Trên đỉnh núi đều có trạm canh gác bí mật, phòng bị vô cùng nghiêm mật.

Trong cốc rất rộng, nhà làm bằng đá và cây gỗ tròn. Trong núi có nhiều mưa nên nơi đây cũng rất ẩm ướt.

Lúc bọn họ đi vào, toàn bộ phòng ốc trong cốc đều đã lên đèn.

Irene cười cười với Lăng Tử Hàn: "Có tuyệt không? Chúng tôi là dùng năng lượng mặt trời phát điện, dùng máy thu thập năng lượng tại đỉnh núi, sau đó dự trữ lại, đến tối lấy ra sử dụng."

Lăng Tử Hàn gật đầu, trong mắt có một tia hiếu kỳ.

Irene hiển nhiên rất thích cậu, thấy cậu thể hiện chút phần tính tính trẻ con hiếm thấy, không khỏi giục

ngựa tới gần cậu, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cậu, ôn hòa cười nói: "Sáng mai nếu không có gì làm, tôi mang cậu lên núi tham quan."

Lăng Tử Hàn có chút chần chờ, nhưng dường như không thể ngăn được sự hiếu kỳ về khu bí mật này, hơi hơi gật đầu.

Shafula nhìn cảnh này từ phía sau, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, đánh giá từ trên xuống dưới thằng nhóc cao gầy trước mặt, nhưng không hé răng.

Bọn họ tuy rằng nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng vừa chiến đấu vừa chạy trốn, giày vò một ngày một đêm, đều cảm thấy mệt mỏi. Vào trong cốc, mọi người xuống ngựa, cũng không nói nhiều, tất cả đều đi ăn, người bị thương thì được đưa tới trạm y tế để bác sĩ xử lý vết thương.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cũng bị Irene đưa đến chỗ bác sĩ. Bọn họ cởi quần áo, lộ ra thân thể thon dài cân xứng, trên người đều là vết thương do đạn sượt qua cùng những mảnh nham thạch mảnh nhỏ cắt ngang, máu đã ngưng đọng, rất giống một bức tranh cơ thể người theo trường phái hiện đại, nhìn qua quả thật rất quyến rũ, tỏa ra nét mê hoặc.

Irene ở một bên nhìn Lăng Tử Hàn, trong mắt lóe ra ánh sáng nóng bỏng, khiến cậu đứng ngồi không yên, rất không thoải mái.

Không lâu sau, Shafula cũng đi tới, lẳng lặng đứng ở một bên nhìn, ánh mắt lợi hại như đao, như là muốn đem thân thể Lăng Tử Hàn phân giải thành mảnh nhỏ, tràn ngập mùi máu tàn nhẫn cuồng nhiệt.

Lăng Tử Hàn vẫn đang đưa lưng về phía bọn họ, bác sĩ thay cậu xử lý tốt vết thương đằng trước xong, kêu cậu xoay người. Cậu không nói tiếng nào xoay người lại.

Hình xăm quỷ dị kia lập tức đập thẳng ngay mắt của Shafula, khiến gã lập tức ngẩn ra, cảm thấy một sự lạnh giá từ cột sống nảy lên đỉnh đầu, khoái cảm lạnh lẽo quen thuộc nhất thời chảy dọc toàn thân gã.

Bộ xương khô đầu màu đen nhe răng cười trong ngọn lửa, truyền đạt cảm giác của chính cậu, cảm giác sung sướng đến cực điểm mỗi khi giết chóc, là yêu thích mùi máu tanh bao phủ, nói toạc ra là tất cả mọi thứ đều nằm trong tay cậu, không ai có thể điều khiển được cậu.

Người thiếu niên xích lõa thân trên kia, khuôn mặt lạnh lùng, nhưng cho gã biết, gã cùng cậu là như nhau, là những con quỷ điên cuồng lãnh tĩnh.

Bọn họ là đồng loại.

Tựa như loài sói lang, thường thường xen lẫn trong bầy đàn cùng nhau, cấu thành một đám, sống cuộc sống cộng đồng, săn bắn cộng đồng, nhưng nếu như trên vùng núi tuyết lâu dài tìm không được con mồi, chúng nó sẽ tự mình chém giết lẫn nhau, dùng răng nhọn xé mở cổ họng hay vùng ngực đối phương, sau đó

nuốt lấy máu cùng thịt của đối phương, kéo dài sinh mạng của chính mình.

Gã nhìn Lăng Tử Hàn, ánh mắt đã có biến hóa rất lớn. Đó là sự vui sướng cực đại cùng sự đề phòng mạnh mẽ khi nhìn thấy đồng loại.

Lăng Tử Hàn vẫn giữ nét lạnh lùng cố hữu, chờ bác sĩ xoa thuốc trên người cậu xong, băng lại, liền trấn định tự nhiên mặc lại áo, sau đó cởi quần, để bác sĩ xử lý vết thương trên đùi.

Hiện tại, Lăng Tử Hàn là người hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất, không ai chú ý Vệ Thiên Vũ. Anh cũng được bác sĩ nhanh chóng băng lại vết thương, sau đó im ắng mặc xong quần áo, đi đến góc tường, vô thanh vô tức đem tín hiệu mini phóng ra từ đồng hồ đeo tay chiếu lên bức tường.

Đợi Lăng Tử Hàn mặt không cảm xúc mặc quần trở lại, thắt lại dây lưng, Irene mới ôn hòa nói: "Nhanh đi ăn cơm thôi, sau đó nghỉ ngơi cho tốt."

Vệ Thiên Vũ không nói gì, cười với cô, liền cùng Lăng Tử Hàn đi ra cửa.

Shafula chờ bọn bọ ra ngoài, bỗng nhiên nắm lấy tóc của Irene, lập tức cầm lấy sau gáy cô, xoay mặt cô lại, hung hăng hôn lấy.

Irene bị đau, giơ lên đầu gối đánh thẳng vào hạ thân của gã.

Shafula một tay ngăn sự công kích của cô, một tay mạnh mẽ bóp chặt cổ cô, khiến cô đau đến kêu thành tiếng.

Dần dần, nụ hôn dữ dội ấy dần mềm nhẹ hơn, Irene cũng ngừng giãy dụa, lấy tay ôm lấy cổ gã, kịch liệt đáp lại.

Hai người không coi ai ra gì mà dây dưa thật lâu, trong phòng đã không có một bóng người, hai gã bác sĩ đều rời khỏi đó, những người bệnh khác cũng đã đi ăn.

Shafula nhìn khuôn mặt hồng ửng cùng đôi mắt đầy xuân tình của Irene, trầm thấp nói: "Đừng có mà đeo bám thằng nhóc quỷ kia."

Irene tựa ở khuỷu tay gã, đắc ý cười, vươn một ngón tay mơn trớn đôi môi gã, nhẹ giọng nói: "Đùa chơi thôi mà."

Shafula hung ác nói: "Chơi? Nếu em muốn chơi, anh liền làm em ngay tại đây. Đừng tưởng rằng em là Anh Túc phu nhân thì anh không dám động tới em, ai muốn chơi cùng Shafula này, anh nhất định giết nó, gà chó không tha."

Irene cười haha: “Em chính là thích nhất cái tính này của anh đó. Yên tâm, em chọc thằng nhóc ấy, cũng là đùa vui thôi. Anh không cảm thấy hình xăm trên người cậu ta rất đẹp sao? Em vừa nhìn thấy liền hứng thú không ngớt. Nghĩ đến nếu như ở trên giường, vừa nhìn hình xăm đó vừa làm tình cùng cậu ta, vừa nghĩ cả người liền phát hỏa.”

Shafula hừ một tiếng, mạnh mẽ kéo tóc cô, ngăn lại lời của cô, sau đó mới nói: “Nghe em nói cũng rất tuyệt đó, vậy anh phải thử mới được.”

Sắc mặt Irene hơi đổi, bỗng nhiên đẩy gã ra, thể hiện sự tức giận, đưa tay chải lại mái tóc rối bời do gã gây ra, hờ hững nói: “Người cậu ta thích là Musa, anh đừng có nói là muốn cưỡng bức cậu ta nha?”

Shafula ánh mắt như chim ưng tràn đầy sự ngẫm nghĩ: “Thích Musa sao? Có đúng không vậy?”

Irene nghe trong đó dường như có ý gì, con mắt hơi hơi nhíu lại, lập tức nói: “Đừng nói là anh hoài nghi bọn họ?”

Shafula hừ lạnh một tiếng: “Bọn họ là người ngoài, anh không tin tưởng người ngoài.”

Irene cười nhạt: “Nếu như Musa là người ngoài, cha em cũng vậy thôi, em lại càng khỏi nói, là dòng máu lai, không hề cùng hệ tộc với anh. Anh tốt nhất là rời chúng em đi xa xa chút, miễn cho làm dơ máu của anh.”

Shafula yên lặng nhìn cô, nhanh chóng đưa tay kéo cô lại, lập tức đặt mạnh cô lên tường, nặng nề hôn lên.

Irene kịch liệt giãy dụa, kêu to: “Cút!”

Shafula ngược lại càng ôm chặt cô hơn, sau đó cởi bỏ dây lưng của cô.

Hai người đều như dã thú vừa thở hồng hộc vừa dây dưa bên trong.

Thấy hai người họ không ra ăn, Guzman cũng không chờ nữa, liền cùng bọn Lăng Tử Hàn bắt đầu ăn.

Đây là những món ăn trong vùng núi cao hoang dã, nào là thịt thỏ rừng, thịt lợn rừng, còn có vài ngọn cỏ rau dại, bánh cùng nước. Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ ăn rất ngon miệng, sau đó trên trán cũng hiện lên nét mệt mỏi.

Thái độ Guzman thong dong, không hề thể hiện thái độ gì là vừa mới thoát khỏi cái chết cả. Ông nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt có vẻ rất buồn ngủ, hòa ái cười nói: “Các cậu đi nghỉ trước đi.”

Vệ Thiên Vũ miễn cưỡng dựng dậy tinh thần, hướng Guzman hạ thấp người, lúc này mới cùng Lăng Tử Hàn đi ra ngoài.

Trong núi một mảng tối đen, hai người dựa vào ánh đèn mờ ảo từ các căn nhà cẩn thận mà đi sau quản gia.

Vị quản gia kia thần sắc vẫn rất tự nhiên, cung kính đưa bọn họ đến trước một căn nhà, khách khí nói: "Điều kiện ở đây có kém một chút, hai vị tiên sinh có cái gì cần, cứ nói tôi, tôi nhất định sẽ tìm cách giải quyết giùm."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười nói: "Cám ơn, chúng tôi cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, vậy là tốt rồi."

Quản gia đưa bọn họ vào cửa, bên trong vừa nhìn liền biết, có hai cái giường gỗ rắn chắc, đều là giường đơn, ở trên đệm chăn đầy đủ hết, cạnh cửa có một chậu rửa mặt, ở trên có khăn mặt, góc tường đặt hai phích nước nóng.

Quản gia nói: "Bên trong bình thủy là nước nóng, hai vị có thể dùng nó để rửa mặt, nếu như cần nước lạnh, bên ngoài có dòng suối."

"Tốt." Vệ Thiên Vũ đáp ứng, sau đó khách khí đưa quản gia ra cửa.

Lăng Tử Hàn lập tức ngã vào trên giường, không hề muốn cử động tí nào.

Vệ Thiên Vũ cũng mệt mỏi rã rời, nhưng cố gắng chống đỡ đem nước sôi đổ ra, đem khăn mặt bỏ vào, sau đó vắt nhẹ, đưa qua cho Lăng Tử Hàn, ôn hòa nói: "Tẩy rửa chút rồi ngủ tiếp."

Sắc mặt Lăng Tử Hàn trở nên nhu hòa, ngoan ngoãn ngồi dậy, tiếp nhận khăn mặt nóng hổi, lau sơ qua cổ cùng mặt, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không khỏi thích thú thở dài một hơi.

Vệ Thiên Vũ nhìn thấy biểu dạng này của cậu, không khỏi nở nụ cười. Anh cũng lau mặt, sau đó đem nước đổ vào chậu rửa khác.

Lăng Tử Hàn đi tới trước, bưng chậu nước đến gần giường, nói: "Anh rửa mình trước đi."

Vệ Thiên Vũ cười, cũng không khách khí, liền ngồi lên giường tẩy người sơ qua.

Lăng Tử Hàn cũng tẩy rửa sơ qua, đem nước ra ngoài đổ đi, sau đó cầm lấy chậu rửa mặt vào trong, đóng cửa, tắt đèn.

Lúc này hai người ở chung nếu có người nhìn từ ngoài vào, chính là tương kính như tân, tình thâm ý trường.

Drap giường cùng chăn đều rất sạch sẽ, tản ra khí tức nhẹ nhàng khoan khoái. Vệ Thiên Vũ cởi quần áo, chui vào ổ chăn. Anh còn chưa nhắm mắt thì Lăng Tử Hàn cũng đã chui vào giường của anh.

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, nhưng không mở miệng hỏi, chỉ là rất tự nhiên mà lùi qua một chút, nghiêng người, cho cậu ngủ thoải mái một chút.

Lăng Tử Hàn đầu tựa vào vai anh, tỏ ra dáng vẻ thân thiết, lúc này nhẹ giọng nói: "Ngủ đi!"

Vệ Thiên Vũ biết cậu làm như vậy tất có dụng ý, hơn nữa ánh mắt mà Shafula cùng Irene nhìn cậu thật sự là làm cho người ta sợ, hy vọng hình ảnh hai người họ ôm nhau ngủ có thể khiến dục vọng của hai kẻ đó giảm đi một chút.

Hiện tại thân ở chỗ hiểm, lại vô cùng uể oải bất kham, hai người đều là không muốn để tâm chuyện gì khác, tuy rằng lúc này là xích lõa nằm cạnh nhau ngủ, nhưng không có tâm tư gì đặc biệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thật lâu sau, cửa phòng của hai người bọn họ nhẹ nhàng đẩy ra, Shafula cùng Irene im ắng đi tới trước giường bọn họ, dùng đèn pin mini nhìn hai người ngủ say trên giường.

Rõ ràng có hai giường, bọn họ lại ngủ chung, nhìn tư thế cũng vô cùng thân mật, quần áo được cởi bỏ một bên, hiển nhiên thể hiện rõ quan hệ ám muội của hai người bọn họ.

Shafula cười cười, trong lòng cũng thả lỏng, kéo Irene đi.

Irene cũng thờ ơ mà nhún vai một cái.

Lăng Tử Hàn nói cho cô biết trước là cậu thích Musa, nhưng cô cũng không để tâm lắm. Cô là nghĩ đến thân thể của cậu ta, cùng cậu ta trên giường thử một lần cảm giác hưng phấn muốn điên lên, còn trong lòng cậu thích ai, cô hoàn toàn không để tâm.

Shafula biết rõ tính tình của cô, nhất thời trên tay tăng lực, cầm tay cô kéo thẳng ra ngoài.

Irene đau lật ngược cổ tay, đưa chân lên đá gã.

Shafula đưa tay ngăn.

Irene khum tay lại ngiêng qua một bên, đồng thời đá ra một cú.

Shafula lắc mình tách ra, nhưng đụng vào chậu rửa mặt.

Lúc hai người kia đến trước cửa phòng, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đã tỉnh rồi, nhưng vẫn không nhúc nhích mà giả bộ ngủ. Lúc này nghe được một thanh âm vang lên dù rất nhỏ, Lăng Tử Hàn lập tức làm bộ giật mình tỉnh giấc, nhanh tay thò xuống gối lấy ra cây súng lục, chỉ thẳng về hướng bọn họ.

Mặc dù đang trong bóng tối Irene nhìn không thấy động tác của cậu, cũng biết rằng cậu sẽ phản ứng, vội vã kêu: "Tiểu Thu, là tôi, đừng nổ súng."

Động tác Lăng Tử Hàn lúc này mới dừng lại.

Vệ Thiên Vũ dường như lúc này mới bị giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng hỏi: "Phu nhân? Chị ở đây làm gì vậy?"

Irene mở đèn, thấy hai người giờ đây đều ngồi, chăn tuột xuống dưới, lộ ra hai vai xích lõa. Hai người họ đều nghiêng người nhìn về phía cô, tư thế hai người quả thật rất xứng đôi.

Cô mỉm cười nhìn hai người bọn họ, xin lỗi: "Tôi đến là xem hai người ngủ có ngon hay không? Chăn ấm hay không ấy mà."

Vệ Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc, nhìn cô một chút, lai nhìn Shafula giữ yên lặng nãy giờ đứng một bên, khách khí nói: "Cảm ơn, chăn rất ấm, chúng tôi đều ngủ rất ngon."

Irene liền gật đầu: "Vậy anh tiếp tục ngủ đi, chúng tôi đi." Nói xong, không đợi Vệ Thiên Vũ hỏi gì thêm, cô liền tắt đèn, cùng Shafula đi ra ngoài.

Lăng Tử Hàn đem súng đặt dưới gối, lẩm bẩm nói: "Buồn cười!" Liền nằm xuống ngủ tiếp.

Vệ Thiên Vũ cười, đưa tay ôm chầm lấy cậu, đem chăn bọc kín lại cậu, rồi mới nằm xuống ngủ.

HẾT CHAP 16

Mục lục

54. Quyển 2 - Chương 17

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Do vách núi dựng đứng che đậy cho nên ở đây tương đối tốt, đến tận khi giờ địa phương điểm 9 giờ mới cảm giác trời đang sáng dần.

Trong sơn cốc rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh tốp người đến đổi ca, tiếng giày giẫm nát cỏ dưới chân rất nhẹ.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn đã tỉnh hẳn. Cả hai người họ suốt cả đêm qua vừa cảnh giác vừa ngủ. Nhưng ban đêm cảnh giác người ngoài cao độ nên không để ý gì nhiều, còn lúc này sự cảnh giác cũng giảm phần nào do trời đã sáng, nên mới cảm nhận được việc da thịt thân cận nhau.

Trong nháy mắt, trong lòng hai người đều dâng lên cảm xúc kì lạ, dường như có chút xấu hổ cùng bối rối. Bọn họ nhanh chóng tỉnh táo lại, mỉm cười nhẹ giọng cười đùa.

Lăng Tử Hàn đưa lưng về phía cửa sổ, thấp giọng nói: "Không biết là hai tên điên kia có bỏ cuộc chưa?"

Vệ Thiên Vũ đem đầu chôn vào ngay gáy của cậu, nhẹ nhàng nói: "Chỉ sợ là không. Tôi thấy không chỉ Shafula mà cả Irene đều có hứng thú cao độ đối với cậu, lơ là một chút coi chừng họ đem cậu ra chơi, có thể 3P gì gì đó."

Lăng Tử Hàn cũng biết rõ. Những người này xem mạng người như chuyện vặt, đối với cái gọi là luân lý đạo đức sẽ càng không để vào mắt. Cậu âm thầm thở dài: "Rốt cuộc thế nào bọn họ mới chịu buông tay? Thật sự là không bức chúng ta đến mức đó chứ?"

Vệ Thiên Vũ cười đầy giễu cợt: "Tôi không ngại biểu diễn cho bọn họ xem đâu." Nói xong, anh bỗng nhiên ra sức, trở mình nằm lên trên người Lăng Tử Hàn.

Thân thể của Vệ Thiên Vũ so với Lôi Hồng Phi tuyệt nhiên khác nhau, nếu Lôi Hồng Phi là cao to sung mãnh thì Vệ Thiên Vũ lại thon dài mềm mại, bị một thân thể mềm dẻo nhẵn nhụi như vậy dính trên người, đàn ông bình thường chắc chắn sẽ phát hỏa.

Lăng Tử Hàn thấy buồn cười vỗ vỗ người anh, nói nhỏ: "Đừng nháo nữa, muốn xem tôi khi mất mặt ra sao lắm à?"

Vệ Thiên Vũ cũng cười, đang muốn xoay người nằm xuống lại, bỗng nhiên ngẩn ra.

Lăng Tử Hàn cùng anh đồng thời nghe được tiếng bước chân từ xa hướng tới chỗ bọn họ.

Vệ Thiên Vũ liền ôm lấy Lăng Tử Hàn, lập tức hôn môi.

Lăng Tử Hàn không do dự, phối hợp với anh, cùng anh thân mật hôn nhau.

Từ trước tới nay bọn họ vẫn thường hợp tác với nhau, "Linh Quỷ Song Sát" trên giang hồ thành danh hơn 3 năm, hành tung tuy rằng quỷ thần khó lường, nhưng thỉnh thoảng trước công chúng những lúc hành động cũng sẽ thể hiện thái độ thân mật. Với loại thân phận này của bọn họ, hơn phân nửa hành tẩu trong giới xã hội đen, có đôi khi để tránh phiền phức, sẽ giả thành tình nhân, nhưng chỉ là dùng ngôn từ cử chỉ

ám muội biểu hiện ra mà thôi, chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy.

Vệ Thiên Vũ hôn đôi môi mỏng mềm mại của cậu, ôm chặt thân thể thon gầy của cậu, hai tay chạm vào da thịt ôn nhuận, bỗng nhiên một nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu.

Anh thích Lăng Tử Hàn, tình cảm này đã bắt đầu hình thành từ ba năm trước.

Vào lúc đó, kì huấn luyện của tiểu tổ liệp nhân trên cơ bản đã kết thúc, bọn họ được phái đi tiến hành "Thực tập tốt nghiệp", đầu tiên là tám người cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ, trong lúc đó phối hợp cùng nhau qua cuộc khảo nghiệm. Lăng Tử Hàn bất quá mới mười sáu tuổi, nhưng biểu hiện vô cùng thành thục, bình tĩnh, trong lúc nguy cấp phán đoán chuẩn xác, quyết định chắc chắn, so với bọn họ đều ưu tú hơn hẳn, trở thành liệp nhân đệ nhất đậu không chút hổ thẹn, cho nên bọn họ thường gọi cậu là "Lão đại".

Sau đó, chính là phân tổ hợp tác, căn cứ biểu hiện bình thường cùng sự phân tích tổng hợp lại của máy tính, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn là một tổ rất thích hợp, bởi vậy hai người bọn họ là hai người hợp tác với nhau trước tiên. Nhiệm vụ đó bọn họ hoàn thành rất xuất sắc, cái tên "Linh Quỷ Song Sát" cũng bắt đầu từ đó xuất hiện trên giang hồ, nhanh chóng lan truyền trong giới xã hội đen.

Sau đó, Vệ Thiên Vũ cũng có cùng với người khác hợp tác qua, phần lớn là do Lăng Tử Hàn thường đơn độc chấp hành nhiệm vụ, dù nguy hiểm cỡ nào, khi trở về cậu đều tỏ ra là chẳng có gì đáng ngại, khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ cùng kính phục.

Hiện tại, liệp nhân trong tổ ai cũng đã trưởng thành hơn, nhưng dù thế nào Lăng Tử Hàn vẫn là tấm gương mà tất cả bọn họ kính phục nhất. Dựa theo tuổi, cậu là nhỏ nhất, kỳ thực vẫn là một thiếu niên, nhưng so về trí tuệ cùng nghị lực, đặc biệt là sức phán đoán trong nháy mắt, cậu vượt hẳn hơn toàn bộ bọn họ, được những người lãnh đạo cấp cao trong Bộ Quốc An cùng uỷ ban Quốc Gia An Toàn biết được về tiểu tổ bọn họ phong cho danh hiệu "Nhân viên hành động bí mật xuất sắc nhất Trung Quốc", đến ngay cả bọn họ khi nghe nói vậy cũng cảm thấy kiêu ngạo, nhưng Lăng Tử Hàn trước nhau vẫn hờ hững như vậy, tựa như hoàn toàn không biết đến việc này.

Cậu là tổ trưởng tiểu tổ liệp nhân, rất quan tâm cùng bảo vệ tổ viên của chính mình. Nói vậy không hề sai, mỗi khi tập thể xuất động, ngoại trừ thỉnh thoảng Mai Lâm cùng cậu phối hợp, đa phần đều là Vệ Thiên Vũ cùng cậu hợp tác. Lúc bọn họ cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, Lăng Tử Hàn luôn luôn vô ý mà bảo vệ anh, không để ý đến an toàn của chính mình, xông pha ra nguy hiểm, dù thế nào cũng bảo vệ anh trước tiên. Giữa mưa bom lửa đạn, tình cảm của anh đối với Lăng Tử Hàn cũng càng ngày càng sâu đậm, nhưng anh lại không dám thừa nhận, lại càng không dám biểu lộ.

Thời gian bọn họ ra ngoài cũng không dài, lại luôn kề cận cái chết, nhiệm vụ đặc thù mà bọn họ làm cũng không khác gì đặc công, không chỗ nào là không đầy rẫy nguy hiểm. Bọn họ rất khó tìm được người yêu hay bạn đời, bởi vì bọn họ có thể bỗng một lúc nào đó biến mất, hơn nữa chưa bao giờ có cơ hội giải thích nguyên nhân, người thường đối với chuyện này khó mà tiếp thu được, bởi vậy phạm vi lựa chọn đối tượng phù hợp rất hẹp. Hiện tại, tình cảm của La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã đã trong sáng hóa, Du Dặc cùng La Y trên cơ bản cũng đã khẳng định quan hệ, bình thường bọn họ cũng hay phối hợp công tác, kết quả vậy là đương nhiên, ngoài ra, Mai Lâm dường như cũng đã có bạn gái, chỉ có Triệu Thiên cùng hai người bọn họ là còn độc thân, chưa có nghe qua đến chuyện người yêu.

Lăng Tử Hàn hiện tại mới 19 tuổi, cho dù chưa có đối tượng, cũng là rất bình thường, nhưng Vệ Thiên Vũ đã 27 tuổi, thế mà vẫn không có động tĩnh. Bằng hữu cùng thành viên trong tiểu tổ liệp nhân đều cho rằng trời sinh tính anh khá bảo thủ, trong phương diện chọn bạn trăm năm tương đối cẩn thận, hơn nữa lại có phân nửa huyết thống Arab, nói không chừng còn có cái gì cấm kỵ mà người ngoài không biết, bởi vậy thường không không đề cập tới việc này. Chỉ có chính anh biết, người mà anh khát vọng chỉ có một, chính là Lăng Tử Hàn.

Thế nhưng, người thiếu niên này không chỉ là tổ trưởng của bọn họ, còn là đứa con độc nhất của cấp trên bọn họ, thân phận thực sự quá đặc biệt, anh hoàn toàn không có dũng khí theo đuổi.

Người trong tiểu tổ liệp nhân bình thường ít khi nào liên lạc với nhau, mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, chỉ có thời gian công tác mới có thể gom lại cùng nhau, bởi vậy bình thường anh cũng không có gọi điện thoại cho Lăng Tử Hàn. Anh không biết nên nói cái gì, hơn nữa cũng không thể nào tham gia vào cuộc sống hằng ngày của Lăng Tử Hàn.

Thân phận công khai của anh là cố vấn an toàn mạng, cho nên có thể tự do bình thường "Đi công tác". Mà thân phận công khai của Lăng Tử Hàn cũng là một cậu ấm chơi bời lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp, để cha nuôi, những nơi thường lui tới cũng là chỗ mấy người thân của cha cậu. Trong mắt người bình thường, cậu chính là "Thái tử". Còn cha mẹ của anh là nhà khoa học, không hề liên quan gì đến cuộc sống của cậu.

Anh thích Lăng Tử Hàn không biết chính xác là từ khi nào. Tính cách Lăng Tử Hàn vẫn luôn ôn hòa đạm bạc, bình thường đối với bất kì ai cũng đều rất khách khí, đối với chiến hữu trong tiểu tổ liệp nhân là bình đẳng đối xử, vừa quan tâm vừa thân thiết. Vệ Thiên Vũ thậm chí còn không biết được tính hướng của cậu, hoàn toàn không biết cậu thích nam hay thích nữ, cũng không dám hỏi.

Đã ba năm, Vệ Thiên Vũ nhìn cậu dần dần lớn lên, khát vọng trong nội tâm dường như xé nát anh, thường thường khiến anh đau đến muốn chết đi. Anh không không dám đụng vào cậu, không dám hướng cậu biểu lộ, thế nhưng, tình cảm sâu kín trong lòng giờ đây như một bãi cỏ dại cứ lan ra tràn đầy trong lòng anh.

Hôm nay, rốt cục anh có thể ôm cậu, hôn cậu, tuy rằng là do công tác, nhưng anh vẫn trút hết tình cảm trong đó, tựa như một cơn hồng thủy cuốn trôi tất cả.

Trong nụ hôn của anh, Lăng Tử Hàn cảm nhận được tình cảm cuộn trào mãnh liệt, không khỏi kinh ngạc. Chỉ là diễn kịch, không cần thật đến mức đó chứ? Thân thể của Vệ Thiên Vũ so với cậu dẻo dai hơn, do sự huấn luyện cao cường trường kỳ, cho nên vừa cứng cỏi vừa cân xứng, ôm vào trong ngực xúc cảm rất tốt, thế nhưng cậu không rảnh mà quan tâm đến cái loại xúc cảm này, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào bước chân của những người bên ngoài đang càng lúc càng gần.

Nhanh chóng, cánh cửa gỗ không có khóa bị mở ra.

Hai người vội vã rời nhau, bàn tay Vệ Thiên Vũ đưa vào dưới gối.

Irene cười vang nói: "Xin lỗi, tôi cứ nghĩ hai người đã ra ngoài."

Vệ Thiên Vũ vẫn đang nằm trên người Lăng Tử Hàn, quay sang nhìn về phía Irene, bộ dạng tựa như vừa bất mãn vừa phiền não, không khống chế được nói: "Phu nhân, phá hư chuyện tốt của người khác thật không có đạo đức đâu." Đây là lần đầu tiên sau khi anh đến Kim Tân Nguyệt mất đi lễ phép, có thể thấy được là mất hứng thật sự.

Vẻ mặt Lăng Tử Hàn cũng là sự không hài lòng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

Irene cười mỉm mà nói: "Xin lỗi xin lỗi, lần sau tôi nhất định sẽ gõ cửa."

Vệ Thiên Vũ nhìn cô không có ý định rời đi, chỉ phải bất đắc dĩ xoay người đi, hỏi: "Phu nhân, xin hỏi có việc gì?"

Irene nhún vai: "Quần áo của các cậu đều bị hư, tôi đến đây mang đến cái khác." Nói xong, cô bước vào trong phòng, đem hai bộ quần áo màu tùng lâm xếp gọn gàng đặt ở một bên trên giường.

Vệ Thiên Vũ lập tức nói rằng: "Cảm ơn phu nhân."

"Không cần khách khí." Irene cười nói. "Còn nữa, mời các anh ra ăn sáng. Với lại định hỏi các anh có muốn lên núi tham quan hay không, ở đây phong cảnh rất đẹp." Cô nói đến vấn đề này cứ như một người đang đi du lịch dạo mát, một chút cũng không giống là người đang lẩn trốn.

Vệ Thiên Vũ thở dài: "Được rồi, chúng tôi lập tức ra ngay."

Irene nhìn tình cảnh hương diễm trước mắt, không khỏi tươi cười rạng rỡ: "Tôi ở phòng ăn chờ hai người, hi vọng hai người không để tôi đợi lâu."

Chờ cô xoay người rời đi, hai người nhảy dựng lên, nhanh chóng mặc quần áo, cảm giác kỳ dị vừa nãy trong lòng liền biến mất.

Irene hiển nhiên đối với thân thể của hai người phỏng đoán rất chính xác, quần áo đều vừa người. Hai người mặc ở trên người, khí chất nhất thời biến đổi, nhìn chẳng khác gì một phần tử khủng bố.

Đi vào phòng ăn, Guzman, Shafula cùng Irene đều đã ở đó. Vừa nhìn trang phục của hai người bọn họ, Guzman nở nụ cười: "Rất hợp, vừa nhìn cứ như người một nhà vậy."

Irene cười đến hài lòng: "Nhanh như vậy sao? Vậy ngồi xuống, ăn chút gì đó đi đã."

Guzman cùng Shafula hiển nhiên đều biết hàm ý trong câu này của cô, không khỏi đều lộ ra nét mặt đầy ý vị thâm trường.

Vệ Thiên Vũ dường như có chút bối rối, lập tức ngồi xuống bàn.

Nét mặt Lăng Tử Hàn tự nhiên, lãnh đạm ngồi bên cạnh anh.

Quản gia nhanh chóng bưng trứng chiên cùng chân giò hun khói, bánh mì, nước trái cây cùng nước lọc lên. Hai người khách khí nói: "Cảm ơn."

Guzman vừa ăn vừa nói: "Chúng tôi thu được tin tức, tiểu tổ Alpha đã phá huỷ hai doanh địa bí mật khác của chúng tôi. Ruộng cây thuốc phiện bị thiêu hủy 1/3, quân đội liên tục tiến hành thảm trừ, hàng hóa trong năm nay tôi sợ rằng không đủ. Hiện tại chỉ có thể tận lực bảo tồn thực lực của chính mình, chờ bọn họ rút quân, tất cả đều qua, lúc đó chúng tôi sẽ khôi phục lại."

Shafula gật đầu.

Guzman nhìn về phía Vệ Thiên Vũ, cười nói: "Sợ là các cậu giờ có muốn đi cũng không được rồi, bên ngoài khắp nơi đều là quân chính phủ, đội đột kích Thiểm Điện cùng tiểu tổ Alpha cũng đang tìm kiếm chúng tôi. Nếu các cậu muốn rời khỏi đây, chỉ sợ chưa đi được xa đã gặp bọn họ. Cho nên, trong thời gian này ở cùng chúng tôi thì tốt hơn, tránh để xảy ra chuyện gì, tôi cũng không khó nói lại với A Tự cùng Malabanan."

Vệ Thiên Vũ lập tức nói: "Không thành vấn đề, kỳ thực việc này rất kích thích, con cùng Tiểu Thu rất thích."

Guzman nghe vậy nở nụ cười: "Tính cách của các cậu rất giống lính đánh thuê, có rất nhiều người trẻ tuổi không chịu ở đất nước Âu Châu xinh đẹp yên lành. Dù đã qua quân dịch ở quốc gia họ, nhưng không đánh giặc, cảm giác không đã ghiền, bỏ chạy đến Biển Đen cùng vùng Trung Đông làm lính đánh thuê, được người ta thuê chiến đấu, theo đuổi cuộc sống đầy kích thích."

Vệ Thiên Vũ buồn cười: "Đúng vậy, chúng con cũng giống như vậy. Nguy hiểm cùng kích thích có mối quan hệ khá trực tiếp, mới có thể khiến người khác hưng phấn."

Lăng Tử Hàn chậm rãi ăn, không hề mở miệng.

Nhìn qua, Guzman là chuyên gia chiến đấu trận du kích, hơn nữa đều chuẩn bị đầy đủ, khắp nơi đều có sào huyệt bí mật, trách không được 30 năm mặc dù nhiều lần tấn công Kim Tân Nguyệt, đều không bắt được ông ta.

Bất quá, ven đường bọn họ có lưu lại tín hiệu phóng ra khí có thể thu dẫn được tín hiệu của các thành viên trong tiểu tổ liệp nhân, đợi được khi bọn họ chứng thực Guzman chính là ở đây, tình báo sẽ đi qua chuyển tiếp tương quan mà thông báo cho đội đột kích Thiểm Điện. Dựa theo tác chiến đặc chủng cùng chiến thuật mà suy đoán, nếu muốn tấn công nơi này chắc là vào đêm nay hoặc ngày mai. Trong lúc này, bọn họ nhất định phải kề cận Shafula, hy vọng trong lúc chiến đấu có thể thừa dịp bắt sống gã.

Bữa sáng nhanh chóng kết thúc, Guzman nói với Vệ Thiên Vũ: "Hôm nay cũng không có việc gì, các cậu cũng nghĩ ngơi tốt rồi phải không. Vậy có thể đi vài nơi tham quan thử, trên núi rất đẹp. Cũng có thể săn thú, nhưng đừng dùng súng."

Vệ Thiên Vũ vội vã cười nói: "Dạ."

Guzman liền cùng Shafula đi ra.

Irene cười đứng dậy, nói với bọn họ: "Thế nào? Muốn đi đâu? Tôi đưa các cậu đi."

Vệ Thiên Vũ nhìn Lăng Tử Hàn, hướng Irene lễ phép cười: "Tôi cùng Tiểu Thu tùy tiện đi vài nơi thôi, không cần phu nhân đại giá cực nhọc."

Irene mỉm cười: "Tôi không có ý định làm kỳ đà của hai người, chỉ là nếu như để hai người các cậu lên núi một mình, chắc chắn sẽ lạc đó."

Vệ Thiên Vũ dường như bừng tỉnh đại ngộ, vì vậy gật đầu: "Vậy được rồi, chúng tôi đi cùng phu nhân."

Irene cười đến hài lòng, đưa bọn họ ra ngoài.

Người bình thường từ hai bên sơn cốc nhìn qua quả thật không có đường để đi, vách núi hầu như đứng thẳng, nếu như không có công cụ, dù là chuyên gia leo núi cũng không thể đi lên, thành viên của tiểu tổ liệp nhân đều có thể leo tay không, bất quá lúc này tất nhiên sẽ không lộ ra. Hai người theo Irene nhàn nhã đi ra tới cửa cốc, sau đó đi theo vào một con đường mòn vô cùng bí mật.

Phong cảnh quả nhiên vô cùng xinh đẹp. Ánh sáng rọi qua từ tán lá, tựa như làn sương trắng mờ ảo trong rừng, chậm rãi bay lơ lửng, khắp nơi đều là cỏ xanh cùng hoa dại, thỉnh thoảng có vài thân động của mấy loài động vật nhỏ xoẹt qua, hoàn toàn là một cảnh vật an bình.

Irene hỏi bọn họ: "Muốn săn thú không?"

"Không được." Vệ Thiên Vũ lắc đầu. "Chúng tôi đối với giết động vật không có hứng thú."

Irene nhìn về phía Lăng Tử Hàn không nói một lời: "Chỉ thích giết người?"

Lăng Tử Hàn hiển nhiên rất thích hoàn cảnh như vậy, nét mặt rất ôn hòa. Vừa câu hỏi giết chết không khí hiền hòa của Irene, cậu liếc mắt nhìn cô, một lát sau mới gật đầu.

Irene bỗng nhiên nhớ tới đam mê leo núi của cậu, thích sự an tĩnh của núi cao, liền hiểu được tâm tình hiện giờ của cậu, vì vậy không hề nói nhiều, cùng cậu chậm rãi leo lên núi.

Ba người đều thả lỏng, phảng phất như tản bộ vùng ngoại ô.

Ở đây khắp nơi đều có trạm canh gác di động giám sát, nên thuộc vùng an toàn. Bọn họ hít thở khí trời tươi mát, nhìn cây cỏ xanh um, nghe tiếng chim lảnh lót, cảm giác rất thoải mái.

Irene đi bên cạnh Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn. Hai người kia nhìn qua đều là tướng mạo anh tuấn, khí chất nhã nhặn, tuy rằng tính cách người nóng người lạnh, hoàn toàn khác nhau, nhưng đối với cô vô cùng tôn trọng, nhất cử nhất động rất có lễ phép, khiến cô càng lúc càng vui, trong lúc nhất thời mất đi cảnh giác.

Ba người càng đi càng lên cao, cánh rừng cũng càng ngày càng dày đặc, ngoại trừ loáng thoáng tiếng nước chảy róc rách đằng xa, bốn phía một mảnh vắng vẻ.

Irene không chú ý, nhưng Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ lập tức yên lặng lắng nghe.

Ngay sau đó, tiếng chim hót lảnh lót từ nãy giờ lập tức dừng hẳn lại, chỉ có duy nhất một nguyên nhân.

Trong rừng có người.

HẾT CHAP 17

Mục lục

55. Quyển 2 - Chương 18

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong nháy mắt, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ liền tính toán cẩn thận tất cả các trường hợp. Trong rừng có không ít người, hơn nữa mục đích bọn họ đến đây không thể coi thường. Là người do Guzman phái tới âm thầm bảo hộ Irene? Hay là người do Shafula phái tới giám sát hai người họ? Hoặc là đội đột kích Thiểm Điện? Cũng có thể là tiểu tổ Alpha?

Suy tư chốc lát, Lăng Tử Hàn quyết định thật nhanh, đưa tay kéo Irene trốn sau một tảng đá lớn.

Vệ Thiên Vũ đồng thời cũng trốn sau một cây đại thụ.

Irene nao nao, lập tức phản ứng, từ bên hông rút ra cây súng lục, lẳng lặng chú ý động tĩnh chung quanh.

Lăng Tử Hàn rút ra một khẩu "Desert Eagle" mà Irene đã đưa cậu, Vệ Thiên Vũ cũng nắm trong tay một cây súng lục đã lấy lúc còn trong động núi.

Trong rừng yên tĩnh như một khu rừng chết.

Đối phương hiển nhiên cũng biết ba người họ đã phát hiện ra, nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ, dường như đang chờ ba người họ động trước.

Irene từ trong túi áo lấy ra một cái tai nghe vô tuyến, nhẹ giọng gọi: "Hắc ưng, dạ oanh bị nhốt, dạ oanh bị nhốt, lập tức đến."

Shafula đầu bên kia nhanh chóng nói: "Hắc ưng rõ, kiên trì tại đó, lập tức tới."

Lăng Tử Hàn đã có thể khẳng định, người trong rừng nhất định là bộ đội đặc chủng, hơn nữa chỉ là một tiểu đội trinh sát, dựa theo quy định, đại khái cũng khoảng 10 người, bằng không cũng không cần cẩn thận đến vậy. Trong lòng cậu tuy rất lo lắng, hy vọng quan chỉ huy của tiểu đội có thể đưa ra quyết định chính xác, đừng vì tham công mà liều lĩnh, lập tức lui về.

Thế nhưng, đối phương thấy bọn họ chỉ có ba người, hiển nhiên muốn giam giữ bọn họ, sau một hồi yên lặng, bên kia liền có động tĩnh, nhưng chỉ làm ra những âm thanh tựa như động vật nhỏ qua bụi cỏ mà thôi.

Irene không có khả năng nhận biết năng lực như hai người họ, nhưng trực giác của con người lại cho cô cảm nhận được rằng có nguy hiểm đang kề cận. Cô luôn hưởng thụ một cuộc sống kiêu ngạo ương ngạnh, không quen với việc nhẫn nại ẩn núp, tâm trạng hiện tại vô cùng bực dọc, liền nổ súng trước.

Lập tức, tiếng súng bên đối phương cũng vang lên.

Đó là súng trường đột kích TU39 do Trung Quốc tự mình nghiên cứu chế tạo, thỉnh thoảng còn có thanh âm của khẩu D77, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ lập tức kết luận, đây là tiểu đội của đội đột kích Thiểm Điện.

Hai người vừa nổ súng bắn trả, vừa sốt ruột.

Trong sơn cốc, chắc chắn Guzman cùng Shafula đang tập hợp người, ít nhất cũng hơn 200 người, đều là phần tử khủng bố vũ trang hạng nặng, đối phó với một tiểu đội 10 người là dư sức.

Đối phương vừa nổ súng vừa đi về phía ba người bọn họ, hai người họ bắn trả cũng chỉ có thể làm giảm tốc độ của đối phương chứ không thể ngăn được.

Irene không hề sợ hãi, sắc mặt ửng đỏ, đôi mắt màu bích lục mở lớn, hình như rất hưng phấn. Nếu như không phải có Lăng Tử Hàn đang đỡ cho cô, chỉ sợ cô đã mấy lần bị trúng đạn.

Tiểu tổ liệp nhân muốn chính là Shafula, cho nên tạm thời không thể khiến cho Irene gặp nguy hiểm, bằng không hai người họ không thể thoát được hiềm nghi.

Đội viên đột kích càng lúc càng gần, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ mặt vẫn không đổi sắc. Bất quá, đường đạn của hai người họ bắn ra đều lệch, chỉ trúng thân cây hoặc là tảng đá ven rừng.

Tiếng súng kịch liệt quanh quẩn trong rừng rậm, đặc biệt chói tai. Đàn chim rừng kinh hãi bay tán loạn, tiếng kêu oa oa của quạ cùng tiếng không khí lay động do đàn chim vỗ cánh khiến cho khu rừng mang thêm cảm giác thấp thỏm lo âu.

Hai bên bắn nhau vài phút thì Shafula mang theo cả đoàn người lên vây quanh đó. Bọn họ vô cùng quen thuộc địa hình, không biết từ đâu chui ra, vừa xuất hiện liền chiếm thế thượng phong, hình thành vòng vây.

Đến tận lúc này, quan chỉ huy bên kia mới nhận định được tình hình nguy cấp, hạ lệnh lui lại.

Đội viên đột kích lập tức ném ra quả rocket, một trận nổ vang trời, sau đó chạy lui về phía sau.

Shafula không chút do dự hạ lệnh truy kích.

Bên người gã vẫn có hơn 10 người nghiêm mật bảo hộ, Lăng Tử Hàn xem xét kĩ một chút, không tìm được cơ hội hạ thủ, không thể làm gì khác hơn là xông tới phía trước cùng bọn họ.

Đội viên đột kích mặc dù ai cũng mặc đồng phục màu tùng lâm, nhưng trên mặt có nét vẽ quẹt qua, mượn địa hình trong rừng mà hành động, lúc ẩn lúc hiện, tốc độ lui về sau vô cùng mau.

Thế nhưng phần tử khủng bố truy kích bọn họ không phải kẻ đầu đường xó chợ, đều đã từng tiếp thu huấn luyện cơ bản, lại có kinh nghiệm thực chiến, bởi vậy vẫn đuổi theo không bỏ.

Mưa đạn bay qua, thỉnh thoảng có người rồi ngã xuống. Đội viên đột kích bên kia hiển nhiên cũng có người bị thương, nhưng đều kiên trì chiến đấu. Ở đây núi xanh liền nhau, địa hình phức tạp, phi cơ trực thăng rất khó tiếp ứng, bọn họ chỉ có thể dựa vào mình mà đột phá vòng vây.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ chậm rãi áp sát, giám sát chặt chẽ hướng đi của Shafula, song song đó cũng không ngừng lưu ý tình hình chiến đấu.

Nhanh chóng, đội viên đột kích lao xuống sơn cốc, chạy qua dòng suối chảy xiết, không chạy vào khu rừng đối diện.

Quan chỉ huy tiểu đội hướng tay ra lệnh cho quân sĩ dưới trướng: "Các cậu đi trước, tôi yểm hộ phía sau."

Những người khác lập tức nóng nảy: "Không được, cùng nhau đi, cùng nhau lưu."

"Tuân theo mệnh lệnh." Người nọ lạnh lùng nói. "Bọn họ nhiều người, các cậu muốn chết hết cả đám phải không?"

Một đội viên nói rằng: "Lôi đội trưởng, chúng tôi gọi hậu viên rồi, cố gắng chống đỡ nửa giờ là bọn họ là có thể chạy tới."

Người nọ vô cùng bình tĩnh nói: "Chúng ta chỉ có thể chống đỡ thêm 10 phút mà thôi, hậu viên có đến kịp hay không? Còn người bị thương nữa thì sao?"

Tiểu đội bọn họ có 12 người, hiện tại có 4 đội viên mất đi năng lực hành động, mỗi người có 1 người cõng trên lưng, nói cách khác có tám người mất đi sức chiến đấu, chỉ còn lại có 4 người, muốn ứng phó mười mấy tên phân tử khủng bố là vô cùng khó khăn. Bọn họ mỗi người đều là tinh anh đặc chiến ngàn dặm mới tìm được một người, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt không cho phép hy sinh, đây là mệnh lệnh do chính thượng cấp nghiêm khắc ra lệnh. Hiện tại, chỉ cần hy sinh một người, có thể bảo toàn tính mạng 11 người, đây là quyết định sáng suốt nhất.

Nhưng những đội viên này vẫn không chịu rời khỏi đội trưởng của mình. Lúc này, phần tử khủng bố đã xuất hiện bên bên dòng suối. Đội viên đột kích liền bắn đạn, cản những người đó dồn lại vào trong phía rừng.

Shafula lập tức bố trí người từ trên xuống cùng dưới lên, dự định sẽ bọc lại rồi đánh úp.

Quan chỉ huy bên này mệnh lệnh: "Mau, các cậu lập tức lui, tuân theo mệnh lệnh."

"Yes, sir!" Những chiến sĩ miễn cưỡng đáp ứng. "Lôi đội trưởng, anh nhất định phải sống, chúng tôi nhất định quay về cứu anh."

Bọn họ đều đem toàn bộ lựu đạn bên hông để xuống bên cạnh y, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Tiểu đội trưởng trấn giữ con đường duy nhất có thể miễn cưỡng đi vào trong khu rừng gần đó, hai bên đều là khu rừng rậm rạp, dây leo quấn quýt, khó có thể chạy được, muốn từ trong rừng nhảy ra chặn ngang đường chạy của các chiến sĩ là không có khả năng.

Shafula lần thứ hai tổ chức tiến công, một tổ phân tử khủng bố từ trong rừng bắn ra một loạt mưa đạn, áp chế đạn lửa của đối phương, những người khác ở gần đó đồng thời tiếp cận chỗ cạn dòng suối.

Người đối diện động tác cực nhanh, lựu đạn ném liên tiếp, đem phân tử khủng bố tiếp cận y nổ chết, mưa

đạn cũng không dừng lại, những người chết trước y tạo thành một tấm màn chắn.

Quả nhiên như y dự đoán, chống đỡ cùng lắm chỉ được 10 phút, từ trên dưới y những phần tử khủng bố ở những nơi mà y không thể ngăn chặn liền từ bốn phương tám hướng vây quanh lại. Y bắn hết đạn, ném hết lựu đạn, từ trên người rút ra mã tấu, cùng kẻ địch vật lộn kịch liệt.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ làm bộ ở sát bên cạnh Irene bảo vệ cô, không tham gia tiến công, nhưng vẫn có thể thấy rõ được tình hình.

Vệ Thiên Vũ chỉ biết là y là một đội viên đột kích, trong lòng chỉ có bội phục cùng lo nghĩ.

Lăng Tử Hàn nỗ lực vẫn duy trì lạnh lùng thường ngày, nhưng trong lòng lại chấn động mạnh, đó là cảm giác mà cậu chưa bao giờ có.

Cậu đang sợ.

Tuy rằng không thấy rõ mặt người kia, lại cách cậu khá xa, thế nhưng cậu vô cùng quen thuộc thân hình của y, ngay cả động tác mang tính thói quen kia.

Y là Lôi Hồng Phi.

Lăng Tử Hàn âm thầm cắn răng, trừng trừng nhìn y giở tay nhấc chân, từng động tác đều mang vạn lực, nào là chân đá, tay đánh, quơ mã tấu chém vào chỗ hiểm của những người vây quanh muốn bắt sống y. Động tác của y nhanh chóng cũng rất tàn nhẫn, là hoàn toàn chiến đấu quên mình, rất hiển nhiên, y đã chuẩn bị tinh thần hy sinh, hoàn toàn không có dự định sống.

Trong nháy mắt, một Lăng Tử Hàn luôn luôn dù cho núi băng có tan vẫn lạnh lùng liền có một suy nghĩ, nếu như chính mình không phải Ngân Dực Liệp Thủ thì tốt rồi, không có gánh vác sứ mệnh quốc gia thì tốt rồi, cậu có thể không chút do dự chạy qua bên đó, cùng Lôi Hồng Phi sóng vai chiến đấu, bằng năng lực hai người bọn họ, nhất định có thể sống chạy đi.

Thế nhưng, hiện tại cậu chỉ có thể đứng ở chỗ này, hờ hững nhìn Lôi Hồng Phi rốt cục bị kẻ địch dùng báng súng nặng nề đánh ngay vào ót, nhìn y mềm người ngã xuống, nhìn kẻ địch kẻ đấm tên đá vào người y, nhìn y bị bọn chúng thô lỗ kéo qua sông, ném tới trước mặt Shafula.

Ngay khi phát hiện Lôi Hồng Phi lưu lại đơn độc chiến đấu, Lăng Tử Hàn âm thầm phát ra tín hiệu, gọi những liệp thủ tới tiếp viện, nhưng hiển nhiên không còn kịp rồi. Vốn là dựa theo phương thức hành động của bọn họ, bắt giữ Shafula chủ yếu do cậu phụ trách, Vệ Thiên Vũ trợ giúp, những người khác chỉ là làm hậu viên phía sau, tùy thời phối hợp tác chiến. Giờ này khắc này, dù cho toàn bộ 6 người kia có chạy tới, cùng với cậu và Vệ Thiên Vũ, chưa chắc có thể tiêu diệt cả đám phân tử khủng bố ở đây, cứu ra Lôi Hồng Phi, chứ đừng đề cập tới việc bắt sống Shafula. Đương nhiên, nếu như bọn họ thật sự bại lộ thân phận, hành động lần này cũng thất bại. Chỉ là, hiện tại ngay cả cơ hội cũng không có, cậu chỉ có thể án binh bất động, đợi thời cơ mà xem xét. Nếu như cậu không hạ lệnh, những liệp nhân khác cũng không ra tay, vẫn

đang lặng yên không một tiếng động mà ẩn náu trong rừng sâu.

Shafula ngồi xổm xuống, nhìn Lôi Hồng Phi đang mê man, lập tức đứng dậy mệnh lệnh: "Lập tức mang nó quay về."

Irene không hiểu được liền hỏi: "Vì sao muốn đưa nó về? Giết ngay đi."

Shafula lạnh lùng nói: "Anh muốn hỏi nó, làm sao tụi nó có thể chuẩn xác tìm ra chỗ của chúng ta rồi đến nhanh như vậy."

Irene nhất thời hiểu được, không ngăn trở nữa, theo gã quay người trở về.

Shafula dùng bộ đàm mini vô tuyến nói với Guzman: "Chúng tôi bắt sống được một người, những người khác đều chạy thoát. Chúng tôi muốn đuổi theo, nhưng ngại đại đội của bọn họ lập tức chạy đến."

Guzman lập tức nói: "Hiểu, chúng ta cũng lập tức rút lui, về địa điểm dự định họp lại."

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ theo bọn họ, nhưng không có trở lại sơn cốc, mà là chui vào một cái hang nhỏ được ẩn sau một thác nước. Có người lấy ra một cây mã tấu Thụy Sĩ loại nhỏ, chuôi là một đèn pin, ấn vào sáng đèn, bọn họ dựa theo ánh sáng nhạt của đèn pin đi dọc theo con đường ẩm ướt.

Lăng Tử Hàn ngay từ cửa động đã bí mật đưa tay ấn vào cái nhẫn bộ xương khô thô to mang trên tay, lập tức bên trong từng chút từng chút một chảy ra một chất hóa học, chất đó là chất dịch mà giống cái của một loại côn trùng dùng để quyến rũ giống đực, có thể bay rất xa, cũng không bị người hoặc các thiết bị giám sát phát hiện.

Hiện tại, cậu đã khôi phục trấn định, trong lòng càng thêm bình tĩnh, suy nghĩ xoay chuyển nhanh hơn, hầu như thay đổi trong nháy mắt, một lòng muốn bắt lấy thời cơ tốt nhất, vừa có thể bắt sống Shafula, vừa có thể cứu Lôi Hồng Phi.

Đi hơn 2 giờ, hầu như tất cả mọi người đều mệt đến kiệt sức. Từ nãy đến giờ, bọn họ vừa chiến đấu vừa truy kích rồi giờ lại liên tục chạy trốn, không được nghỉ ngơi, thể lực đều tiêu hao không ít.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cũng giả bộ thở thở hồng hộc, kỳ thực thể lực vẫn dư thừa. Hai người nhìn chung quanh, phân tích tình huống, phán đoán thử xem có thể động thủ hay không.

Thế nhưng, con đường trong động này rất nhỏ, phía trước cùng phía sau bọn họ đều có rất nhiều người, hoàn toàn không nắm chắc được phần thắng.

Lăng Tử Hàn cố gắng nhẫn nại, tự lực nói chính mình không được hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải bảo trì trình độ trước sau như một, tuyệt không để tình cảm rối loạn lý trí, bằng không, có khả năng

vừa không cứu được Lôi Hồng Phi, mà tiểu tổ bọn họ cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cậu không ngại cùng Lôi Hồng Phi chết chung, nhưng Vệ Thiên Vũ không thể xảy ra chuyện.

Cậu thở thật sâu, nỗ lực không nghĩ tới chuyện của Lôi Hồng Phi. Hiện tại, nhiệm vụ càng thêm khó khăn, cũng càng thêm nguy hiểm, cậu càng phải cẩn thận.

Rốt cục, bọn họ thấy được một tia sáng.

Đây là một cửa động khác, bị tầng tầng lớp lớp cây che khuất.

Những người đi phía trước chậm rãi đem mấy cành cây bụi đẩy ra, đưa đầu ra thăm dò, sau đó mới đi ra.

Những người ở phía sau lập tức đi theo ra, thở phào nhẹ nhõm.

Trước mặt bọn họ là một con đường đất, có thể đi xe, lúc này có sẵn một chiếc xe việt dã cùng hai chiếc xe tải đậu sẵn.

Shafula cùng tài xế nói chuyện, sau đó leo lên xe việt dã.

Irene quay đầu nói với Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn cười cười: "Cùng lên xe đi."

Hai người dường như đều quá mệt, nên yên lặng ngồi vào xe việt dã.

Những người khác đều leo lên hai chiếc xe tải đằng sau. Lôi Hồng Phi vẫn đang hôn mê, bị những người đó quăng vào xe như một món hàng.

Xe nhanh chóng chạy về phía trước.

Shafula lúc này mới nhìn Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn, thờ ơ cười: "Thế nào? Mệt à?"

Lăng Tử Hàn nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt băng lãnh.

Vệ Thiên Vũ miễn cưỡng cười cười: "Đúng vậy, có chút mệt."

Irene cũng mệt mỏi nên sắc mặt trắng bệch, nói với Shafula: "Hôm nay Tiểu Thu cứu em không ít lần, nếu không có thể bị bọn chúng đánh lén, chết sớm rồi."

Shafula nghe xong, sắc mặt cũng nhẹ nhàng hòa ái hơn, nói với Lăng Tử Hàn: "Tiểu Thu, cám ơn."

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn gã, rất có lễ phép mà hạ thấp người, nhưng vẫn không hé răng.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng khiêm tốn nói: "Shafula tiên sinh quá khách khí, chúng tôi cứu Irene cũng là đương nhiên, không coi là gì quan trọng."

Irene cười hì hì nói: "Ý của anh là mạng của tôi không là gì quan trọng phải không?"

Vệ Thiên Vũ lập tức xua tay: "Phu nhân hiểu lầm ý tôi rồi. Chính là bởi vì phu nhân rất tôn quý, cho nên chúng tôi mới liều mạng cứu viện."

Shafula thấy Vệ Thiên Vũ thành thật như thế, bị Irene trêu chọc đến tay chân luống cuống, trên mặt tiếu ý càng đậm. Gã hơi hơi gật đầu: "Hôm nay nếu như không phải có cậu cùng Tiểu Thu, chỉ sợ cái đám đội viên đột kích chết tiệt kia đã tấn công vào trong cốc, vậy không chỉ Irene, chúng tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên, tôi cũng muốn cảm ơn các cậu." Nói xong, gã hướng bọn họ vươn tay ra.

Vệ Thiên Vũ lập tức cùng gã bắt tay, thành khẩn nói: "Đây là việc mà chúng tôi phải làm. Từ khi chúng tôi đến đây, tướng quân cùng phu nhân đều rất chăm sóc chúng tôi, kỳ thực vốn là người một nhà."

Irene vừa nghe liền mừng rỡ: "Đúng vậy đúng vậy, lời này của Musa tôi rất thích."

Shafula mỉm cười, đưa tay hướng về phía Lăng Tử Hàn: "Tiểu Thu, cảm ơn cậu."

Lăng Tử Hàn lãnh đạm mà đưa tay ra nắm lấy tay gã, định nắm một chút liền buông ra.

Thế nhưng Shafula lại nắm chặt tay cậu, qua một hồi lâu vẫn không buông.

Lăng Tử Hàn nhíu mi, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt gã.

Sắc mặt Irene cũng trầm xuống, hừ một tiếng.

Bên môi Shafula tràn đầy tiếu ý, cực ám muội mà nắm chặt lấy bàn tay của Lăng Tử Hàn, sau đó mới buông ra, lập tức xoay người sang chỗ khác, nhìn phía trước.

Đến tận chạng vạng, bọn họ mới vào trong một cái thôn làng nhỏ ở trong một vùng núi không người lui tới, ngọn đèn dầu xa xôi mơ hồ chớp động tỏa ra ánh vàng cam, giữa bầu trời chiều mang đến cảm giác ấm áp.

Xe chạy thẳng về về phía trước, trực tiếp chạy vào trong làng.

Lập tức có rất nhiều người xông tới, thân thiết hô hoán tên Shafula. Ở đây dường như đều là dân bản địa,

không chỉ có đàn ông tay cầm súng tự động, còn có không ít phụ nữ, người già cùng trẻ nhỏ, nhìn qua thiện lương chất phác, hiển nhiên là người dân thường.

Shafula mỉm cười rồi vẫy tay chào mọi người, liền bị mọi người vây quanh. Ở chỗ này, gã giống như là người đứng đầu, có tôn nghiêm cao cao tại thượng, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn gã, khiến gã trông càng thêm uy quyền.

Con mắt Irene sáng rực lên, nhìn bóng lưng gã dần rời xa, một lát sau mới quay đầu về phía Vệ Thiên Vũ nói: "Chúng ta cũng đi theo đi."

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều biết rõ, bọn họ đã tới căn cứ địa bí mật của quân cách mạng Thánh Nguyệt.

HẾT CHAP 18

Mục lục

56. Quyển 2 - Chương 19

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Thôn xóm không lớn, tựa vào núi mà dựng thành, mặt hướng về khe núi, con đường trong thôn cũng là đường thẳng, rất dễ khống chế. Phòng ốc trong thôn cũng giống như kiến trúc phòng ốc trong sơn cốc, dùng đá và gỗ dựng thành. Lúc này khói bếp lượn lờ, tạo nên một cảnh tượng yên bình.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ xuống xe, hờ hững nhìn chung quanh, hoàn toàn hóa thành một bộ dáng nhàn nhã tựa như đang dạo chơi.

Ở phía sau bọn họ, người trên xe tải nối nhau nhảy xuống. Sau đó, Lôi Hồng Phi bị ném xuống xe, rơi xuống mặt đất một cái 'uỵch'. Y hừ một tiếng, do đau nhức mà tỉnh lại, nhưng chỉ có thể nằm một chỗ không thể động đậy.

Irene quay đầu lại nhìn, lạnh giọng nói: "Tụi mày canh giữ nó cho cẩn thận, chờ tụi tao cơm nước xong sẽ đến từ từ mà chiêu đãi nó."

Mấy tên khổng lớn ôm súng tự động trong tay vác qua vai, rồi nắm lấy cổ tay cùng mắt cá chân của y thô lỗ kéo đi.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ theo Irene đi vào một phòng lớn trong thôn, bên trong đã có Guzman cùng Shafula đang ngồi sẵn, còn có mấy người đàn ông nhìn rất giống trùm trong tổ chức. Nét mặt bọn họ không có nửa điểm kinh hoàng thất thố, nhiệt tình cùng Shafula và người bên cạnh gã ôm, thoải mái mà vui đùa.

Thấy bọn Lăng Tử Hàn tiến đến, vài người tiến lại nhiệt liệt bắt tay hai người, dùng tiếng Anh, dùng cả tiếng Arab, dùng cả tiếng Pashtun, đều mang ý khích lệ, nhìn qua rất thân thiết với hai người bọn họ. Vệ Thiên Vũ dùng tiếng Anh cùng tiếng Arab lễ phép mà đáp lại, cũng là nụ cười luôn hiện trên mặt. Lăng Tử Hàn với khuôn mặt băng lãnh cũng hòa nhã hơn nhiều, dường như có chút vui vẻ hiếm thấy được.

Trong phòng bếp đang làm cơm, bận rộn đầu tấp mặt tối, trong phòng hương thơm lan tỏa bốn phía, tất cả đều là mùi vị món ăn Trung Quốc, rất nhiều người nuốt nước bọt, dường như bình thường rất hiếm được ăn những món ngon này, hiện tại đã thèm nhỏ dãi. Guzman nhìn hình dạng bọn họ, không khỏi mỉm cười, nét mặt tràn đầy sung sướng.

Một lát sau, các món lần lượt được bưng ra, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn vừa nhìn liền biết, người xuống bếp chính là tứ phu nhân của Guzman. Thực sự là không nghĩ tới, mỹ nữ Trung Quốc yểu điệu kia lại có thể ở nơi như thế này trong tình huống nguy hiểm với Guzman cùng tiến cùng lui, khó mà không được yêu thương sủng ái, thật đúng là được yêu thương không chỉ do bề ngoài.

Theo quy củ của bọn họ, phụ nữ không được cùng ăn với đàn ông, Irene thì ngoại lệ, tất cả mọi người chỉ đơn giản xem cô là con của Guzman.

Bữa cơm này diễn ra rất vui vẻ, tựa như lúc trước khi bọn họ còn đang ở trong tòa biệt thự xa hoa trong thung lũng vậy, mọi người sống bình thường như mọi ngày, dù cho là cuộc sống xa hoa trong thung lũng hay đơn sơ chốn hẻo lánh, cũng vui vẻ mà hưởng thụ.

Một lát sau, Guzman mới hỏi Shafula: "Cái tên đột kích đội viên mà cậu mới bắt được, cậu tính làm sao với nó?"

Trong mắt Shafula tràn đầy thâm độc, lạnh lùng mà nói: "Thong thả giết, phải hỏi cho ra làm sao mà tụi nó tới được đây, từ nơi đâu lấy được tin tức?"

Guzman gật đầu: "Phải, hai chỗ này của bọn ta luôn là cứ địa bí mật, ngay cả vệ tinh cũng không thể phát hiện, tụi nó làm sao có thể tìm ra chính xác đến vậy? Tôi rất hứng thú với chuyện này."

Irene liếm liếm môi, trên mặt là sự hưng phấn: "Tướng quân, ngài yên tâm, chúng con vất vả lắm mới bắt được nó, đương nhiên phải chiêu đãi nó cho thật tốt rồi. Haha, thật ra con cũng rất hứng thú với nó. Từ trước đến giờ con chưa từng thấy qua một đội viên đột kích nào cả, bởi vậy phải cân nhắc cho kĩ, xem cái gọi là tinh anh như bọn chúng rốt cục là như thế nào. Tiểu Thu, cậu cũng rất muốn biết phải không?" Nói xong, cô đưa ánh mắt tràn đầy nóng bỏng mà nhìn người thiếu niên kia.

Lăng Tử Hàn lười biếng ngẩng đầu lên nhìn cô, giản đơn nói: "Tôi chỉ có hứng thú cùng bọn chúng đánh nhau thôi."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười nói: "Đúng vậy, Tiểu Thu thích tìm mấy nhân vật lợi hại tựa như trong truyền thuyết nói, nếu không cũng không xông ra trận địa đâu."

Lăng Tử Hàn hờ hững nhìn lướt qua Shafula, ý tứ rất rõ ràng, cậu không hề có hứng thú với tên đội viên đột kích đang bị thương kia, chỉ có hứng thú muốn đấu một trận với Shafula.

Shafula cũng chỉ cười. Gã từ trước tới nay đâu phải loại người lỗ mãng, không thể nào lại ngang nhiên thách thức đấu một trận với Quỷ Thu danh tiếng xa gần được chứ.

Lăng Tử Hàn làm ra bộ dáng không thèm để tâm nữa, không nói tiếng nào tiếp tục ăn.

Mọi người cười nói hoàn tất bữa ăn, có mấy người cao lớn hào sảng nói: "Đi thôi, nhìn thử qua tên tù binh kia. Chờ hỏi xong, tôi muốn lột da nó, còn muốn ghi hình lại nữa, đem toàn bộ những cái đó phát lên truyền hình cả thế giới. Haha, để cho bọn ngu xuẩn kia nhìn thấy cho rõ, kết cục của những kẻ thích chen vào việc người khác là thế nào."

Bọn họ nháo ồn ào, vừa hăng hái bừng bừng thương lượng phương cách làm sao rút gân lột da, chém đầu, vừa đi tới một cái nhà tù ngay góc núi.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cũng đi cùng bọn họ, hai người nhìn qua tựa như sự việc này không liên quan đến mình, chỉ có chút hứng thú, chậm rãi mà đi, thân hình thon dài thảnh thơi đi trong đoàn người còn tăng thêm sự xinh đẹp.

Irene vẫn đi bên cạnh hai người họ, hưng phấn mà nói: "Tình cảnh một lát sẽ xảy ra, Tiểu Thu chắc sẽ thích lắm, nhưng không biết Musa có quen mắt hay không?"

Vệ Thiên Vũ nhã nhặn cười cười: "Không biết, trước đây chưa từng thấy qua. Tiểu Thu chỉ thích giết người, những cái khác đều mặc kệ. Tôi thì chỉ thích biến đổi trang bị máy móc, chưa từng đi qua hiện trường xảy ra thảm sát bao giờ."

Irene vội vã nói: "Nếu một lát mà anh nhìn thấy không quen, cứ đi trước nghỉ ngơi, dù sao cũng đi suốt một ngày một đêm rồi, cũng mệt lắm phải không?"

Vệ Thiên Vũ gật đầu: "Được, tôi đi qua xem cho biết, nếu như không thích ứng, tôi sẽ rời khỏi đó."

Nói thêm vào câu, bọn họ cũng bước vào đến nhà tù.

Lôi Hồng Phi tứ chi rộng mở, bị trói trên một cây gỗ. Các lằn vằn vện trên mặt y đã bị rửa sạch, lộ ra một khuôn mặt cân đối trẻ tuổi, tràn ngập anh khí đường hoàng. Trên người y đều là vết máu, phần lớn đều là máu của bọn phần tử khủng bố, bản thân y không có trúng đạn, chỉ bị hai vết thương do đao chém trúng, không có bị thương tại chỗ hiểm, chỉ có vết bầm tím do đánh nhau dữ dội để lại, vài chỗ sưng lên, đầu do bị báng súng mạnh mẽ đánh tới, còn cảm thấy có chút choáng váng. Nhìn những kẻ địch lần lượt bước vào,

trên mặt y chỉ có khinh miệt, không hề sợ hãi.

Lăng Tử Hàn miễn cưỡng khoanh hai tay lại, tựa ở trên tường, làm ra bộ dáng không liên quan đến mình.

Vệ Thiên Vũ hứng thú mười phần mà tiến lên phía trước nhìn.

Những người khác cũng đều tỉ mỉ mà đánh giá y.

Y mặc một bộ đồng phục màu tùng lâm, nhìn qua không có gì đặc biệt, chỉ có băng tay tương đối đặc biệt, có màu xanh lam tựa như màu bầu trời, trên đó có hoa văn giống như tia sét, tràn ngập tính kiên cường mạnh mẽ.

Shafula ung dung đi vào, mạnh mẽ tát y một bạt tai, sau đó chà hai bàn tay, nhỏ giọng đầy xem thường dùng tiếng Anh nói: "Mày tên gì?"

Khóe miệng Lôi Hồng Phi chảy ra vài giọt máu. Y cười lạnh, nhổ ra ngụm nước bọt.

Shafula cười quay đầu nhìn về phía Irene: "Nó hơn phân nửa không hiểu tiếng Anh, em nói lại cho nó nghe đi."

Irene mỉm cười tiến lên, tràn ngập ám muội mà đưa ngón tay lướt qua gương mặt y, dùng tiếng Hoa hơi cứng nói: "Anh đẹp trai ngầu dữ ta, tên gì vậy?"

Lôi Hồng Phi xem thường nhìn cô, phun ra một ngụm máu trong họng, sau đó dùng tiếng Anh đầy lưu loát nói: "Kỹ nữ, khỏi giả bộ, tao không ăn cái loại như mày."

Nét mặt Lăng Tử Hàn không đổi, nhưng trong lòng khẩn trương vô cùng. Tên nhóc chết tiệt này, thế nào mà không có một chút chiến lược nào vậy hả? Thực sự là làm bừa rồi. Bộ đội đặc chủng bọn họ trong thời gian huấn luyện chắc chắn sẽ trải qua cuộc huấn luyện thẩm vấn đối kháng, tuy rằng phần lớn đều tập trung vào kỹ năng chịu đựng cực hình, phân biệt được những quỷ kế khiến bọn họ phải khai ra tất cả, coi như học được không ít kỹ xảo ứng phó đi. Tên hỗn đản này hiện tại biểu hiện cường hãn như vậy, hoàn toàn là muốn tìm đến cái chết. Chính xác hơn, là muốn mau chóng chết. Nói thật, một khi đã rơi vào tay bọn phần tử khủng bố, chỉ có hai lựa chọn: chết thoải mái và chết dần vặt, không có đường sống đi ra. Trong quá khứ cũng có nhiều ngoại lệ, nếu có người nỗ lực đến cứu viện, y sẽ là tấm chắn, có vô số đạn bắn vào y. Còn nếu không có người đến cứu, y sẽ bị cực hình bức cung, cuối cùng là bị chém đầu rồi quay camera lại, sau đó toàn bộ quá trình ghi hình cùng phương pháp bức cung được gửi đến các đài truyền hình, phát ra toàn bộ thế giới. Trên thực tế, phương án chờ đồng đội đến cứu xảy ra là cực nhỏ. Lăng Tử Hàn vừa nghĩ liền biết, Lôi Hồng Phi cũng rõ ràng mọi chuyện, cho nên chuẩn bị sẵn tâm lý, thầm mong được chết một cách thoải mái rồi xong.

Lăng Tử Hàn lẳng lặng mà nhìn Lôi Hồng Phi, lúc này y không phải là người thanh niên đầy nhiệt tình thường hay ở bên cạnh cậu nữa, mà là một chiến binh đơn thân độc mã chặn kẻ địch, vô cùng anh dũng, đến lúc bị bắt vẫn không sợ hãi, vô cùng cường ngạnh, tuy rằng mắng người là dùng tiếng Anh, nhưng vẫn

mang theo khẩu âm của Bắc Kinh, tựa như khinh thường cái chết.

Lăng Tử Hàn tựa ở trên tường, biểu tình miễn cưỡng nhìn Irene thu lại nụ cười, đưa tay lau đi nước bọt trên mặt, xoay người lại tìm chiếc roi da, lập tức đưa tay quất liên hồi. Cách cô quất roi quả thật đẹp mắt, mỗi một lần chuyển cổ tay là một roi quất xuống, xé mở lớp quần áo, đánh đến da tróc thịt bong.

Từng vết máu xuất hiện trên người, Lôi Hồng Phi vẫn mỉm cười, thần tình trong lúc đó tràn ngập khinh miệt: "Quả nhiên là con rắn độc, lưỡi đúng là linh hoạt."

Irene giận quá, trong phút chốc roi quất xuống như mưa, đợi khi mệt mỏi, đem roi quăng qua một bên, quay lại nói với một tên thuộc hạ đứng cạnh Guzman: "Đem bàn ủi tới đây, phải có hình hoa, từng chút từng chút mà khắc trên người nó, phải có nghệ thuật một chút, đem toàn thân nó biến thành ruộng hoa anh túc cho tao."

Những người khác đều nở nụ cười: "Được, sáng kiến này không tồi tý nào."

Irene nhìn Lôi Hồng Phi, bỗng nhiên cười: "Tôi rất thích mấy người đàn ông mạnh mẽ, cậu rất hợp khẩu vị của tôi."

Lôi Hồng Phi làm một động tác tựa như buồn nôn, cười lạnh nói: "Đáng tiếc, với khuôn mặt của mày, so với kỹ nữ hạng chín còn kém xa, tao một chút hứng thú cũng không có, chỉ có ghê tởm."

Irene cũng không giận, đắc ý cười nói: "Cậu rất mạnh mẽ nhỉ? Tốt. Hôm nay cho người cậu biến thành ruộng hoa, cho cậu càng lúc càng thêm đẹp, như vậy mới kích thích. Ngày mai chúng tôi sẽ thử cách khác. Bảo bối, chúng tôi gần đây mới chế tạo được một phương thuốc mới, tên là 'Thiên sứ cõi trần', tên rất êm tai phải không? Tôi sẽ kêu người đưa tới đây, ngày mai cho cậu nếm thử, để người dũng mãnh như cậu thử qua tư vị dục tiên dục tử, nhìn cậu lúc đó đầu khớp xương dù có ương ngạnh đến đâu, chỉ sợ lúc đó chẳng khác gì con chó, quỳ trước mặt tôi xin bố thí đó."

Shafula lúc này mới âm trầm nói: "Rất tốt, trước cứ dùng 'Thiên sứ cõi trần', sau dùng 'Lời thú tội', anh rất muốn biết nó chịu được bao lâu."

Mấy tên phần tử khủng bố đem đến một cái lò lửa, ở trên có một thanh sắt đang cháy rực.

Một người tiến lên, xé áo Lôi Hồng Phi làm lộ ra khuôn ngực, một tên khác đem thanh sắt ấn thẳng vào.

Đau đớn khiến cho thân thể Lôi Hồng Phi cứng lại. Hàm răng y cắn chặt lại chỉ nghe tiếng nghiến răng ken két mà không rên một tiếng.

Đợi được khi thanh sắt tạo thành hình từ đỏ biến nhạt dần, người nọ mới lấy ra, lại một người từ đâu đem đến một thau nước ớt, tạt vào người y.

Lôi Hồng Phi đau đến toàn thân run run, trước mắt biến thành màu đen, nhưng vẫn cố chống đỡ, tuyệt không yếu kém trước mặt kẻ địch.

Đợi khi ngực của y hiện lên một bông hoa anh túc, đầu của y vô lực mà hạ xuống, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, một thau nước lạnh tạt vào mặt y, khiến y tỉnh lại.

Cực hình lại tiếp tục, nhưng không có gì là thú vị cả. Tên tù binh rất ương ngạnh, từ đấu tới cuối không nói một chữ, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng không có, khiến cho toàn bộ quá trình đặc biệt trầm lắng, tuyệt không kích thích. Bên trong tràn ngập thanh âm thịt da bị cháy, dần dần làm cho người ta rất không thoải mái.

Guzman thờ ơ nói: "Irene, Shafula, người này giao cho các người, chúng tôi không muốn xem nữa, nếu như hỏi ra được cái gì, cứ nói tôi biết."

Irene bĩu môi, hứng thú cũng dần tan: "Hôm nay vừa đánh vừa chạy, hơn cả ngày, con cũng mệt rồi. Đêm nay để bọn họ biến y thành ruộng hoa cái đã, ngày mai con đến đây chơi tiếp."

Shafula không có ý kiến, mấy ngày nay chưa từng nghỉ ngơi tốt, không phải chiến đấu thì cũng chạy trốn, gã cũng mệt chết được. Ở đây vốn là địa bàn của gã, phòng bị cực nghiêm, hơn nữa vô cùng bí ẩn, mấy năm chưa từng ai phát hiện ra, rất an toàn, bởi vậy gã cũng định tối nay nghỉ ngơi cho tốt một chút, để thuộc hạ tiếp tục dùng hình, đem tên tù binh cứng đầu này áp chế, ngày mai đến thẩm vấn sau.

Đoàn người đi ra, bóng đêm nặng nề bao phủ toàn bộ thôn. Gió núi gào thét thổi qua, bốn phía rừng rậm âm u, tạo ra âm thanh như có thiên quân vạn mã mai phục bốn phía. Bầu trời bắt đầu rơi những hạt mưa nhỏ li ti, thanh âm xào xạt của lá cây vang lên liên hồi, tựa như thanh âm của đoàn thú nhỏ trăm nghìn con đang di chuyển.

Guzman suy nghĩ một chút, nói với Shafula: "Lòng tôi vẫn cảm thấy không yên, hôm nay muốn trạm gác tăng gấp ba."

Shafula gật đầu: "Tôi bố trí xong hết rồi."

Guzman nhìn về phía Vệ Thiên Vũ, cười nói: "Musa, cậu cùng Tiểu Thu ở chung chỗ với chúng tôi đi. Hôm nay bỗng nhiên tới nhiều người như vậy, phòng bố trí không kịp."

Vệ Thiên Vũ lập tức gật đầu: "Tốt, không thành vấn đề."

Bọn họ về tới gian nhà vừa ăn hồi nãy, Guzman dẫn bọn họ tới lầu hai, chỉ cho bọn họ một cái phòng: "Hai người ở đây đi, điều kiện hơi kém chút, bất quá cũng không đến nỗi nào."

Vệ Thiên Vũ ôn hòa cười nói: "Đã tốt lắm rồi. Nhưng mà, buồng vệ sinh ở đâu nhỉ?"

Guzman nở nụ cười: "Ở đây không có WC, nếu như có nhu cầu, tùy tiện lên núi tìm một chỗ, coi như là bón phân cho cây cỏ vậy. Nếu như muốn tắm, chỉ có một thùng gỗ trong phòng dùng tẩy rửa sơ người mà thôi."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười gật đầu: "Con hiểu rồi."

Hai người vào phòng, Lăng Tử Hàn đóng cửa lại, liền kéo Vệ Thiên Vũ nằm lên giường, nhẹ giọng nói vào tai anh: "Tôi muốn cứu y."

Vệ Thiên Vũ cũng không phản đối, nhưng cảm giác được thái độ khác thường của Lăng Tử Hàn, thân thể áp sát vào anh đang run nhẹ, không khỏi hơi kinh ngạc. Anh ôm cậu, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lăng Tử Hàn nhịn thật lâu rồi. Nhìn Lôi Hồng Phi gắng gượng trong đau đớn tận cùng, cậu cảm thấy như trái tim mình đau như ngàn đao chém xuống, thậm chí cả hô hấp cũng không thông, toàn bộ từ nãy đến giờ đều dùng ý chỉ cứng như sắt thép do trải qua kinh nghiệm nhiều năm mà chống đỡ, làm ra bộ dáng không có việc gì.

Nghe câu hỏi thân thiết của Vệ Thiên Vũ, nhưng Lăng Tử Hàn lại không có cách nào nói tỉ mỉ cho anh hiểu, chỉ là kiên định nói: "Tôi muốn cứu y, tối nay phải cứu, bằng không ngày mai y chắc chắn bị phế đi, cho dù có cứu được cũng vô dụng."

Vệ Thiên Vũ lập tức nói: "Được, bọn Mai Lâm hẳn là theo tới đây rồi, để tôi gửi tín hiệu cho bọn họ."

"Không được." Lăng Tử Hàn vẫn ôm chặt lấy anh, vùi đầu trong vòm cổ anh, thanh âm rất nhẹ. "Tôi tự mình đi."

Vệ Thiên Vũ nằm ở trên giường, tựa như là đang dùng môi hôn vành tai cậu, thanh âm cũng cực nhẹ: "Vì sao? Vậy rất nguy hiểm."

Lăng Tử Hàn bình tĩnh nói: "Nếu đổi lại là anh bị bắt, dù thế nào cũng không nhận tội, bỗng nhiên có một người xa lạ tới cứu, phản ứng đầu tiên của anh là gì?"

Vệ Thiên Vũ thốt ra: "Bẫy."

"Phải, vì vậy y sẽ không đi theo ai hết." Lăng Tử Hàn thở một hơi dài. "Cho nên tôi phải đích thân đi."

Vệ Thiên Vũ nhất thời hiểu được: "Cậu biết y?"

Lăng Tử Hàn do dự, liền thẳng thắn nói: "Y là bạn của tôi, là thanh mai trúc mã."

Trong lòng Vệ Thiên Vũ bỗng xuất hiện một chút cay đắng, đã đoán được giữa bọn họ là loại bạn nào, nhưng không có hỏi lại, lập tức nói rằng: "Được, tối nay hành động, thế nhưng Mai Lâm phải tới đây, bằng không cậu không có cách nào rời đi."

"Ừ, tôi biết. Bọn Mai Lâm đã tới rồi." Lăng Tử Hàn nhớ tới vừa nãy nhìn thấy một ánh sáng nhạt từ chiếc vòng xanh biếc lóe lên trong rừng. Người khác sẽ không chú ý, nghĩ rằng chắc là màu của lá cây, nhưng đó lại là một trong những tín hiệu liên lạc của bọn họ.

Hai người bọn họ vẫn duy trì tư thế thân thiết, đem môi để dán vào tai của đối phương mà nói chuyện, thanh âm cực nhỏ, nếu có người theo dõi, vô luận như thế nào cũng sẽ không nhìn ra.

Cánh cửa trong phòng bọn họ giống như phòng ở trong doanh địa bí mật, không có khóa, chỉ có thể đóng cửa, nhưng không cách nào khóa lại. Bọn họ đang trong lúc thảo luận kế hoạch hành động, cửa bỗng nhiên mở ra. Guzman cùng Tứ phu nhân xuất hiện tại cửa, nhìn cảnh của hai người họ trên giường, không khỏi nở nụ cười.

Hai người nhanh chóng tách nhau ra, ngồi dậy.

Vệ Thiên Vũ có chút xấu hổ mà nói: "Xin lỗi, chúng con quên mất."

Guzman cười nói: "Không có gì, do chúng tôi lỗ mãng, tưởng các cậu chưa ngủ, nên quên không gõ cửa. Phu nhân tôi sợ nhiệt độ không khí trong núi thấp, các cậu không quen, cho nên đem thêm chăn tới. Các cậu đắp thêm, khỏi cảm lạnh."

Vị phu nhân kia mặc quần áo thường ngày của Armani, trong tay ôm một cái chăn bằng lông dê, cười nhẹ.

Vệ Thiên Vũ nhanh lên đứng dậy, đi tới tiếp nhận, khách khí nói: "Cám ơn phu nhân."

Lăng Tử Hàn cũng đứng lên, rất lễ phép mà cung kính khom người. Đó là lễ nghi của người Anh quốc, nhưng do cậu thực hiện lại rất đẹp mắt.

Guzman vẫn luôn tán thưởng hai người bọn họ, lúc này liền thân thiết nói: "Hôm nay các cậu cũng cực khổ rồi, nghỉ ngơi cho tốt. Bên ngoài rất an toàn, không có việc gì đâu."

Vệ Thiên Vũ gật đầu: "Dạ, hai người cũng ngủ ngon."

Tứ phu nhân ôn hòa nói: "Ngủ ngon."

Vệ Thiên Vũ lập tức thành khẩn nói: “Ngủ ngon, phu nhân.”

Đợi được khi bọn họ rời đi, Vệ Thiên Vũ đóng cửa lại, lập tức tắt đèn.

Tối nay không trăng không sao, trong phòng bỗng nhiên tối đen. Bốn phía yên lặng, chỉ có tiếng mưa là dần lớn hơn.

HẾT CHAP 19

Mục lục

57. Quyển 2 - Chương 20

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Hừng đông, trong bóng đêm mờ ảo trong núi, mưa bụi cùng màn đêm hòa thành một, phảng phất không giống nhân gian.

Thôn nhỏ giữa rừng rậm chìm trong màn đêm, mỗi phòng đều đã tắt đèn từ lâu, mọi người đều đang ngủ say, thậm chí ngay cả những người lính gác đêm cũng dần nơi lỏng sau cả đêm dài vắng vẻ, cộng thêm gió lạnh của mưa đêm, khiến bọn họ cảm thấy mệt mỏi rã rời, có người còn ôm súng ngủ gật.

Lúc này, một bóng đêm vô thanh vô tức từ trong rừng nhảy ra, bí mật đi len giữa các bụi cỏ, rồi lợi dụng đủ loại chướng ngại vật làm lá chắn, không kinh động bất luận kẻ nào ở trong tòa nhà lớn giữa thôn, như con thằn lằn bám sát vào tường nhà. Những miếng đá thô ráp trên tường khiến cho nó thêm gồ ghề, dù là trong mưa to gió lớn cũng không gây trở ngại gì cho y.

Tới được lầu hai, y nhanh chóng lấy tay dùng chút lực đẩy nhẹ cửa sổ, sau đó đưa người nhẹ nhàng lẻn trong căn phòng.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ từ lúc chiến đấu kịch liệt trong sơn động tới lúc trốn tới đây chỉ có duy nhất một bộ quần áo đang mặc trên người, cho nên tuyệt đối không thể để nó bị ướt trong mưa.

Mai Lâm mới vừa lẻn vào trước đó đã được Triệu Thiên tỉ mỉ hóa trang, khuôn mặt trong y đúc Lăng Tử Hàn, chỉ là không bền, nếu ở ngoài ánh sáng quá lâu sẽ dần lộ ra kẽ hở. Loại mà y dùng có khả năng chịu được nước, nhưng dùng cồn hay các loại dầu thông sẽ dễ dàng tẩy trôi. Đương nhiên, trong bóng tối thì tuyệt không có vấn đề gì, cho dù là đèn phòng, thuật cải trang của Triệu Thiên cũng đủ để qua mặt.

Trong tiểu tổ liệp nhân, Mai Lâm cùng Lăng Tử Hàn lớn lên rất giống, dù là vóc người hay đường viền gương mặt cũng tương tự nhau, dù chỉ là trùng hợp, cũng là một điều vô cùng có lợi. Nếu như nhiệm vụ cần, hai người bọn họ sẽ làm thế thân cho nhau, thay đối phương đánh yểm trợ.

Mai Lâm vừa vào phòng đã đem miếng vải đen bên hông tháo ra, ném cho Lăng Tử Hàn đang chờ sẵn ở bên cửa sổ, sau đó cởi hắc y ướt đẫm của chính mình.

Lăng Tử Hàn vốn đang mặc quần soóc, lúc này nhận lấy chiếc áo T-shirt màu đen cùng quần vải thô cùng màu, mặc vào người rồi nhảy ra ngoài cửa sổ. Cậu dựa theo từng phiến đá trên tường mà leo xuống, so với Mai Lâm động tác còn khéo léo nhanh nhẹn hơn, dễ dàng xuống tới mặt đất.

Ngoại trừ tiếng mưa rơi, toàn bộ không gian chỉ có màn đêm tối cùng sự tĩnh lặng. Lăng Tử Hàn cả một phút cũng không dám kéo dài, lập tức hạ thấp thân người, hướng thẳng đến chỗ giam giữ của Lôi Hồng Phi chạy nhanh tới. Trên đường, thỉnh thoảng cậu lại dùng mép tường của các căn nhà làm lá chắn, cảnh giác quan sát đến động tĩnh bốn phía.

Trong phòng ở tòa nhà lớn, Vệ Thiên Vũ nhìn Lăng Tử Hàn nhảy ra ngoài cửa sổ, lập tức đem Mai Lâm vừa mới cởi đồ kéo đến bên giường, đè mạnh người lên, làm ra tiếng động lớn.

Một lát sau, Mai Lâm bắt chước thanh âm của Lăng Tử Hàn, trầm thấp nói: "Được rồi, tôi bỏ cuộc …"

Vệ Thiên Vũ liền dỗ dành nói: "Một lần nữa đi, một lần nữa thôi …"

Mai Lâm dường như có chút giận, thanh âm cũng lớn hơn: "Hồi nãy anh cũng nói như vậy …"

"Suỵt, đừng làm ồn, phiền người khác." Vệ Thiên Vũ tranh thủ ngăn lại.

Thanh âm Mai Lâm càng lúc càng lớn: "Vậy anh đi ra, để yên cho tôi ngủ."

Vệ Thiên Vũ dường như có chút giận: "Tiểu Thu, cậu càng lúc càng to gan hơn rồi đó, hiện tại ngay cả tôi cũng dám nạt sao? Rõ ràng ngay từ đầu là cậu khích tôi trước, giờ tôi muốn làm thêm vài lần cậu lại không chịu. Ý gì đây? Muốn chia tay phải không?"

Mai Lâm dường như nghẹn lời, một lát mới lẩm bẩm: "Không phải, ý tôi không phải vậy. Loại chuyện này … làm nhiều … mệt chết đi được …"

"Đừng đánh trống lảng, sức của cậu chẳng lẽ tôi không rõ sao?" Vệ Thiên Vũ hừ lạnh nói. "Vậy giờ có để tôi làm tiếp hay không?"

Mai Lâm thở dài: "Tôi muốn uống chút nước."

Vệ Thiên Vũ có chút phiền não: "Phòng này làm gì có nước? Đừng nói cậu đang tìm cớ đi."

Mai Lâm nhân tiện nói: "Vậy để tôi đi tìm, lập tức sẽ trở lại."

Vệ Thiên Vũ cao giọng nói: "Vậy nhanh lên đó."

Mai Lâm mặc vào bộ quần áo màu xanh của Lăng Tử Hàn, mở cửa, nhanh chóng tìm đường xuống lầu.

Tổng quản cùng mấy người thuộc hạ của Guzman đang ngủ trong sảnh, lúc này nghe được tiếng bước chân xuống chiếc thang gỗ cùng tiếng ghế va chạm nhau do không cẩn thận đá phải, tất cả đều tỉnh lại. Tổng quản mở chiếc đèn bàn bên cạnh, thấy người đang đi xuống là người mà chủ nhân hay gọi là "Tiểu Thu", liền vội vã hỏi: "Tiên sinh, có cần gì không?"

Mai Lâm cúi đầu nói: "Tôi muốn uống nước."

Tổng quản lập tức đứng dậy, đi tới chiếc bàn bên góc phòng, cầm lấy phích nước nóng rót cho y một ly nước.

Mai Lâm tiếp nhận, khách khí nói "Cảm ơn". Liền xoay người lên lầu.

Chờ y đóng cửa lại, chỉ chốc lát sau chợt nghe thanh âm gấp gáp của Vệ Thiên Vũ: "Vậy được rồi phải không? Nước cậu đã uống rồi, chúng ta có thể làm tiếp được rồi phải không? Nhanh lên, lại đây nào."

Không lâu sau, trong phòng vang lên tiếng kẽo kẹt của chiếc giường gỗ bị kịch liệt lay động.

Tại sát vách của bọn họ, phảng phất mơ hồ có tiếng cười vang của Irene.

Cùng lúc đó, Lăng Tử Hàn cũng đã tới được căn phòng giam nhỏ ở gần đó.

Cậu dùng tia hồng ngoại mini trong đồng hồ, đem hệ thống dò xét nhiệt cảm quét vài lần từ trong ra ngoài phòng, xác nhận ở ngoài phòng không có ai, trong phòng ngoại trừ Lôi Hồng Phi vẫn bị trói, còn có hai người trông coi. Cậu đợi khoảng chừng 10 , thấy hai người đó vẫn không nhúc nhích. Cậu đoán rằng có thể bọn họ đang ngủ, liền quyết định hành động.

Cậu như bóng ma nhẹ nhàng tiến lên, đẩy cửa ra, lập tức lắc mình đi vào.

Hai người kia quả thật đang ngồi trên ghế, dựa vào lưng ghế dựa mà ngủ say. Cậu vận sức, đưa hai tay chém mạnh vào gáy hai người. Chỉ nghe tiếng xương cổ gãy vang lên rất nhỏ, hai người đều khẽ run lên, lập tức mềm người ngã ra đất. Lăng Tử Hàn lấy tay tiếp được, nhẹ nhàng đặt bọn họ nằm xuống đất, tránh gây ra tiếng động mạnh, sau đó mới nhanh chóng đi đến trước mặt Lôi Hồng Phi.

Y vẫn đang bị trói trên chiếc giá gỗ, quần áo bị xé nát, hơn nữa vết máu loang lổ, trên người khắp chỗ đều là vết roi, vết bàn ủi, hầu như thương tích đầy mình. Sắc mặt y trắng bệch, đầu gục xuống, dường như hôn mê bất tỉnh.

Lăng Tử Hàn lấy dao nhỏ cắt đứt sợi dây trói của y, rồi nhẹ nhàng tiếp được thân thể ngã xuống của y, đưa tay đặt lên động mạch cổ của y.

Y còn sống, tuy rằng tim đập rất nhẹ, nhưng vẫn có lực.

Trong lòng Lăng Tử Hàn đầy vui mừng, nhưng không dừng lại, nhanh chóng đỡ y đứng lên.

Lôi Hồng Phi mở mắt, yên lặng nhìn cậu, trong mắt tràn đầy cảnh giác, khóe môi hiện ra nét cười đầy châm chọc.

Ban ngày rõ ràng nhìn thấy người này trong đám phân tử khủng bố, nhàn nhã nhìn y bị bọn kia dằn vặt, hiện tại lại đi cứu y, thực sự là kế một không thành, định làm kế hai hay sao? Hừ, tôi dễ bị lừa vậy sao? Y cười lạnh, định mở miệng mắng.

Lăng Tử Hàn không rảnh nhiều lời, tựa đầu vào hõm vai của y, vô cùng thân thiết mà cọ cọ.

Lôi Hồng Phi giật mình.

Động tác này không tính là có gì đặc biệt, nhưng cảm giác lại vô cùng quen thuộc, chỉ có duy nhất một người làm động tác này với y, mỗi lần bọn họ nằm trên giường ôm nhau ngủ, người kia đều như cũ mà tìm vị trí thoải mái, lấy người y làm gối mà ngủ, y đã từng cười cậu, nói cậu chẳng khác gì một con chó con dễ thương cả.

Lôi Hồng Phi mở to hai mắt nhìn, nhìn người thanh niên trẻ tuổi trước mặt.

Lăng Tử Hàn ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: "Để cả hai chúng ta cùng nhau bay."

Lôi Hồng Phi lập tức kích động.

Đúng rồi, chính là cậu.

Thì ra là thế.

Không, vốn dĩ chính là vậy, chỉ là bản thân y ngu ngốc, dù cho bản thân có nhìn thấy sự khác lạ, cũng chưa từng một lần suy nghĩ đến.

Bọn họ lớn lên cùng nhau, là bạn thanh mai trúc mã, ai chẳng phải là con của hổ tướng? Ai mà không phải kế thừa sự nghiệp của cha mình? Y muốn làm phi hành gia du hành vũ trụ, dám cãi lời cha, chạy đi đăng ký học tại học viện Hàng Không, nhưng tới cuối cùng cũng chuyển đến Bộ Binh của cha. Đương nhiên, đây cũng là dùng nỗ lực của mình để thực hiện. Y muốn dựa vào thành tích chiến đấu trong những trận đánh thực chiến, kiến công lập nghiệp như cha y, thành một đời danh tướng, muôn đời lưu danh, dù là hi sinh vì nước, cũng là một lòng đầy tự hào, không có chút gì là đáng sợ. Nhưng trong cả bọn, chỉ có duy nhất Lăng Tử Hàn là khác biệt. Cậu từ nhỏ đã có dáng thư sinh nho nhã, đánh nhau nhất định không có phần, mấy chuyện quậy phá cũng tuyệt đối không có mặt, mỗi khi bọn họ bị cha mẹ quở trách thì luôn lấy cậu ra làm gương. Bọn họ vốn từ nhỏ như anh trai lớn thông cảm cậu từ nhỏ phải chịu tang mẹ, cha lại thường xuyên bận rộn, khiến cậu chẳng khác gì cô nhi, bởi vậy vẫn đều che chở cho cậu. Sau này trưởng thành, nhìn thấy cậu luôn chơi bời lêu lổng, không có dự định tương lai, bọn họ cũng chưa từng một câu cười nhạo châm chọc hay khiển trách, trái lại càng cố khiến cậu thêm thoải mái, nuông chiều cậu hơn, tránh khiến cậu thấy tự ti.

Chỉ là, mấy năm nay bọn họ mỗi người đều làm quân nhân trong bộ phận của chính cha mình, ngay thẳng phóng khoáng, hoàn toàn không nghĩ tới, người như Lăng Nghị, lúc trước được xưng danh "Quốc an đệ nhất dũng sĩ", sau lại được tôn thành "Boss" của giới tình báo Trung Quốc, làm sao có thể thả mặc cho đứa con trai duy nhất của mình chơi bời lêu lổng như một cậu ấm? Thì ra, cậu cũng giống như y, đi cùng một con đường với cha của mình. Chỉ là con đường cậu đi rất bí mật, cũng rất nguy hiểm.

Lăng Tử Hàn nhìn nhãn tình của y sáng lên, lập tức nói thêm một câu: "Vĩnh viễn giữa kín miệng, không nói với bất cứ ai."

Bọn họ từ nhỏ đến lớn vô cùng ăn ý, lúc này tâm linh càng tương thông. Lôi Hồng Phi hiểu được ý trong câu nói này của cậu, dù cho chính cha của y cũng không thể nói, về phần trở lại làm sao viết báo cáo, haha, cứ nói là người cùng một nhà không nhận được nhau cứu ra là xong.

Chẳng biết thế nào, ngay trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, từ việc viết báo cáo lại nhớ tới mấy lần phạm lỗi hồi còn bé tại trường học, Lăng Tử Hàn luôn giúp y viết bản kiểm điểm, không khỏi cười nói: "Yên tâm, đánh chết anh cũng không nói." Thanh âm của y dù khàn đặc tiếng được tiếng mất, nhưng lại đầy vui vẻ.

Lăng Tử Hàn cười thân mật với y, lập tức run rẩy mở ra miếng vải đen mà Mai Lâm đưa, sau đó bọc thân thể hầu như xích lõa đầy thương tích của y, rồi ngồi xổm xuống, cõng y lên lưng, chạy ào ra màn đêm.

Mưa vẫn nặng hạt, khí lạnh dường như cũng đang xâm nhập vào người, Lôi Hồng Phi dựa sát vào chiếc lưng thon gầy của Lăng Tử Hàn, cảm thấy vô cùng ấm áp. Tuy rằng y rất to con, nhưng Lăng Tử Hàn không cần tốn nhiều sức, nhanh nhẹn di chuyển đưa y đến thẳng vào một căn phòng nhỏ sâu trong rừng, vượt qua những lùm cây um tùm trong khu rừng rậm rạp.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, Lăng Tử Hàn ngừng lại.

Ở chỗ này cứ cách một khoảng cách thì sẽ có một trạm canh gác nằm trong thân cây đại thụ, lúc này cũng đã bị Du Dặc, La Y, Triệu Thiên, La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã thay phiên nhau giết chết gác canh. Du Dặc cùng La Y mai phục phía sau cây thụ, chờ tiếp ứng Lăng Tử Hàn, những người khác gác tại vị trí dự định lúc đầu, giám sát động tĩnh trong thôn. Thấy cậu theo kế hoạch xuất hiện, Du Dặc lập tức xuất hiện

ra đón.

La Y cẩn thận đón lấy Lôi Hồng Phi, đặt lên lưng Du Dặc.

Lôi Hồng Phi yên lặng nhìn Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn cái gì cũng không nói, giơ ngón tay cái lên trước y.

Lôi Hồng Phi nở nụ cười. Đó là nụ cười bình thường của y, vừa ngọt ngào vừa có nét lưu manh. Lăng Tử Hàn đối với nụ cười này của y luôn nghĩ tới ba chữ "Vô liêm sỉ", Lôi Hồng Phi mỗi lần nghe cậu trêu chọc, trái lại càng thêm đắc ý dào dạt. Giờ này khắc này, tại nơi nguy hiểm như vậy lại có thể thấy được nụ cười này của y, khiến trong lòng Lăng Tử Hàn khó ngăn được niềm vui sướng.

Nhưng thời gian gấp gáp. Du Dặc cõng Lôi Hồng Phi, nhanh chóng chạy vào rừng sâu. La Y chạy phía sau y, tùy thời chuẩn bị yểm hộ y.

Lăng Tử Hàn lập tức quay trở về, vô cùng cẩn thận mà vào lại căn phòng cũ.

Cậu vừa nhảy vào trong phòng, liền nhanh nhẹn cởi ra bộ quần áo ướt đẫm.

Mai Lâm lập tức từ trên giường nhảy xuống, khi cậu vừa cởi đồ thì y cũng nhanh chóng mặc vào người. Y tha thiết ôm chặt lấy Lăng Tử Hàn một cái, liền nhảy ra khỏi cửa sổ.

Lăng Tử Hàn xích lõa nằm lên giường, thở sâu, ôm lấy Vệ Thiên Vũ, nhẹ giọng nói: "Lần này thật nguy hiểm."

Vệ Thiên Vũ dán chặt vào thân người lạnh lẽo của cậu, cả người chấn động mạnh, nhưng cũng không nhúc nhích.

Lăng Tử Hàn có chút kinh ngạc nhìn về phía anh.

Vệ Thiên Vũ ức chế sự dâng trào của nội tâm, cắn răng một cái, ghé vào lỗ tai cậu nói: "Cậu tới đi."

Lăng Tử Hàn càng thêm giật mình. Cậu hoàn toàn không rõ là Vệ Thiên Vũ bị làm sao. Cậu vừa mới trở về, thể lực tiêu hao rất nhiều, còn có khí lực để nằm trên sao?

Vệ Thiên Vũ cũng hiểu rõ, nhưng không sao tới được. Ở trong lòng anh hiện giờ, thật sự là muốn cậu đến nỗi không kiềm được, nhưng nếu trong tình huống này ở trên cậu, thì bản thân anh lại cảm thấy mình rất đê tiện. Dù trong mắt Lăng Tử Hàn, chuyện này chỉ là do công tác bắt buộc, nhưng trong lòng anh lại không thể nghĩ khác được.

Thời gian trôi qua rất mau, trời sẽ rất mau sáng, hai người bọn họ trên người một chút vết tích cũng không có, dù ai nhìn qua cũng sẽ phát hiện ra kẽ hở. Lăng Tử Hàn không có thời gian tìm hiểu tâm tình hiện tại của Vệ Thiên Vũ, lập tức xoay người lại: "Vậy tôi đến." Nói xong, cậu liền cuồng nhiệt hôn anh.

Lực đạo của cậu rất mạnh, từ cổ đến đầu vai, đến ngực, đến thắt lưng, để lại những vết hôn đỏ rực trên làn da nâu nhạt của Vệ Thiên Vũ.

Thân thể Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng run rẩy. Cùng người mà mình thích tiếp xúc thân mật, khiến cho anh dù thế nào cũng không thể nào giữ được bình tĩnh. Hai tay của Lăng Tử Hàn đặt hai bên sườn của anh, nhưng anh cũng cảm nhận được sự run rẩy của cậu. Vệ Thiên Vũ biết được, cậu thật sự rất mệt mỏi.

Nghĩ như vậy, anh bỗng cảm thấy đau lòng, đưa tay cầm lấy đầu vai của Lăng Tử Hàn đang hôn thắt lưng của anh.

Lăng Tử Hàn ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn anh.

Vệ Thiên Vũ không nói gì, kéo cậu lên, lập tức xoay người lại, nhẹ giọng nói với cậu: "Cậu nghỉ đi, để tôi đến."

Lăng Tử Hàn thấy anh đã khôi phục lại nét bình thường, lúc này mới thở dài, thả lỏng người, nằm lên giường.

Vệ Thiên Vũ cuồng nhiệt hôn lên thân thể cậu.

Trước đây, trong lúc huấn luyện thường thường tiểu tổ có cho bọn họ đánh nhau, dù là luyện tập cũng rất nghiêm túc, các mỗi người đối với thân thể của thành viên khác trong tổ đều rất quen thuộc, không cần mất nhiều thời gian nhận định. Lúc này, Vệ Thiên Vũ vừa hôn lên từng nấc da thịt vô cùng quen thuộc với mình, vừa vuốt ve da thịt mịn màn bóng loáng của cậu, dục vọng chi hỏa cũng không còn cách nào ức chế.

Lăng Tử Hàn cảm giác được sự nhẹ nhàng của anh, so với sự nhiệt tình của Lôi Hồng Phi hoàn toàn khác hẳn. Cậu không có ngăn lại sự nhận thức của mình, vô cùng cảm nhận rõ ràng cảm giác anh liếm nhẹ hai nhũ tiêm của mình, một luồng khoái cảm khác lạ nhanh chóng bao trùm đầu óc cậu, làm cậu vô cùng mê hoặc. Cậu không có cách nào để hỏi, làm sao Vệ Thiên Vũ có thể dùng cách đối xử với người yêu áp dụng vào trong đồng nghiệp lúc công tác, chỉ có thể nhắm hai mắt lại, nhưng cảm nhận rõ được thân thể luôn ấm áp của Vệ Thiên Vũ giờ lại nóng rực.

Tia nắng ban mai đầu tiên nhẹ nhàng rọi vào trong gian phòng, tiếng mưa rơi cũng nhỏ dần.

Bọn họ cũng đều biết, lập tức sẽ có người phát hiện Lôi Hồng Phi được cứu đi, người canh giữ bị giết, mà đáng nghi nhất chính là hai người ngoài bọn họ.

Vệ Thiên Vũ không hề chần chờ, lập tức nâng người lên.

Lăng Tử Hàn ngầm hiểu, lập tức nằm sấp lại.

Vệ Thiên Vũ lấy cái gối đầu, đặt dưới thắt lưng của cậu, rồi lập tức đưa phân thân nóng rực của mình tiến vào thân thể Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn nỗ lực thả lỏng chính mình phối hợp với anh.

Trong thời gian huấn luyện, huấn luyện viên có giảng qua cho bọn họ kỹ xảo quan hệ, tuy rằng Vệ Thiên Vũ chưa từng thực nghiệm, nhưng cũng không cảm thấy mới lạ. Không có thời gian cũng không có đồ dùng trơn, nhưng anh vô cùng tuần tự tiến hành từng bước, chậm rãi đẩy sâu vào, rốt cục thuận lợi đẩy mạnh tất cả vào trong điểm sâu nhất cùng chặt chẽ ấm áp của cậu.

Anh hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy khoái cảm kịch liệt trong nháy mắt nhào tới, tha thiết ôm lấy cậu, tiến thẳng vào trong nơi nhạy cảm mà anh đã mơ tưởng từ lâu.

Lăng Tử Hàn cảm giác được sự nhẹ nhàng hồi lúc đầu của anh dần dịu bớt đi, thay vào đó tiết tấu xông tới của anh càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho cậu cảm thấy vui sướng tiêu hồn. Cậu không chống đối, để bản thân mình chìm vào trong cơn sóng mãnh liệt cuộn trào, nhẹ nhàng mà rên rỉ.

Vệ Thiên Vũ dựa vào bản năng luật động, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy cậu, hôn nhẹ lên sau vai cậu.

Lăng Tử Hàn không còn nghi ngờ gì nữa.

Trước khi quen Lôi Hồng Phi, cậu không hề có kinh nghiệm, hoàn toàn không cảm giác hay giải thích được tình cảm của người khác, nhưng giờ thì cậu biết rồi. Thì ra Vệ Thiên Vũ yêu cậu, mà từ trước tới nay cậu không biết. Trong lòng cậu cảm thấy có lỗi với anh, thân thể càng thêm thả lỏng. Dù như thế nào, dù là do công tác, cậu vẫn luôn hy vọng chuyện này có thể cho Vệ Thiên Vũ một thể nghiệm vui sướng nhất, không để lại bất kì tiếc nuối nào.

Vệ Thiên Vũ rất hài lòng, có thể trong thân thể mà mình khát vọng đã lâu tìm kiếm được cội nguồn vui sướng, đó là mơ ước của anh. Việc hai người bọn họ có thể thân mật tiếp xúc ngay tại giờ khắc này, cũng như anh đã từng nói, có thể trời thương cho anh một cơ hội trong nghìn năm. Anh thở hổn hển, tốc độ càng lúc càng nhanh. Anh ôm chặt lấy người phía dưới, trong đầu một mảng mê muội. Anh cứ nghĩ thâm nhập một lần, lại thâm nhập thêm một lần, muốn đem người kia để vào sâu nơi tâm can, nhập thành một thể với anh.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy bị anh đè nén đến mức không thể thở được, từng đợt trùng kích mãnh liệt cùng tình cảm trào dâng của anh từng chút từng chút một làm tan đi sự bình tĩnh thường có của cậu, cả người chỉ có thể bị động mà chìm nổi trong sóng to gió lớn, *** chi hỏa đuổi đi lý trí, hừng hực bốc cháy lên.

Hai người hầu như đã quên tất cả chung quanh, tình triều nóng rực phảng phất từng đợt đổ ập vào bức tường kiên cố, đoạn tuyệt tất cả mọi việc bên ngoài, dường như thế giới lúc này chỉ còn có hai người bọn họ.

Vệ Thiên Vũ say sưa xông tới, xoay cổ cậu lại, kịch liệt hôn lên môi. Lăng Tử Hàn vẫn ôn nhu thừa nhận, thỉnh thoảng đáp lại, làm anh càng thêm hưng phấn.

Chẳng biết qua bao lâu, Vệ Thiên Vũ rốt cục khống chế không được, càng thêm điên cuồng nỗ lực đạt được cao trào. Hai người đều kìm không được mà rên rỉ, run rẩy phun ra dục dịch nóng cháy tựa như nham thạch núi lửa, không ngừng run rẩy trong tư vị còn sót lại.

Lăng Tử Hàn mồ hôi nhễ nhại nằm trên giường, Vệ Thiên Vũ kề sát lưng cậu, cùng cậu nằm một chỗ.

Hai người vẫn không nhúc nhích.

Tại nơi nguy hiểm làm loại chuyện này, thật sự có sự kích thích kỳ lạ, thậm chí khiến cho cả hai người có kinh nghiệm với công việc bao năm cũng phải điên đảo quên mất lý trí.

Đến tận lúc này, bọn họ mới ý thức được hoàn cảnh cùng vị trí, không khỏi có chút tự trách, vậy quả thật quá bất cẩn, nếu như lúc này có người đánh lén bọn họ, chỉ sợ cả hai đều khoanh tay chịu chết. Bất quá, chuyện này vốn có trong kế hoạch ban đầu của bọn họ, ngay từ đầu dự định "biểu diễn" cho người khác xem, để xóa bỏ hiềm nghi dành cho hai người bọn họ, cho nên bọn họ mới có thể thoải mái mà làm như vậy.

Tất cả đều có trong sự tính toán lúc ban đầu, chỉ có tình cảm của Vệ Thiên Vũ là sự "bất ngờ", khiến cho mọi việc chệch khỏi quỹ đạo bình thường, nhưng theo một nghĩa nào đó mà nói, cũng không xấu, trái lại đối với bọn họ càng thêm có lợi.

Vệ Thiên Vũ vẫn đang ôm Lăng Tử Hàn, dục vọng vẫn đang ở trong thân thể cậu. Anh luyến tiếc rời khỏi, dù cho có thể cùng cậu thân mật thêm một phút đồng hồ cũng tốt. Anh có chút khó xử mà nghĩ, rồi nhẹ nhàng mà hôn lên vai Lăng Tử Hàn.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị phá.

HẾT CHAP 20

Mục lục

58. Quyển 2 - Chương 21

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sắc mặt Shafula tái mét, cứ vậy mà bước thẳng vào phòng.

Phía sau gã là Irene với khuôn mặt còn ẩn nét cười, Guzman với gương mặt ôn hòa, cùng với mấy tên trợ thủ hay đi theo ông. Mấy tên đó lúc trước cũng đã biết qua Vệ Thiên Vũ, lúc này nhìn hai người bọn họ, trên mặt cũng nở nụ cười vui vẻ, tựa như những người khách đang hớn hở quấy động đêm tân hôn của người khác vậy.

Vệ Thiên Vũ vẫn đang nằm trên người Lăng Tử Hàn, cái chăn đắp ngang thắt lưng của cả hai. Trên người cả hai khắp nơi đều là dấu hôn, quần áo cũng ném tán loạn ở dưới đất. Bất kì ai cũng có thể nhìn ra, nơi này vừa xảy ra chuyện gì, huống chi bọn họ từ nãy ở bên ngoài cũng nghe rõ mồn một.

Vệ Thiên Vũ luôn luôn ôn hòa giờ nhìn Shafula, tựa như không thể nhịn được nữa, rốt cục tức giận: "Lẽ nào các ngươi không có thói quen gõ cửa trước khi vào phòng người khác hay sao? Thực sự không có chút gì gọi là phép lịch sự ở đây cả." Anh vừa nói vừa kéo chăn lại, ngang đến đầu vai của mình, đồng thời che đậy thân thể của cả hai người.

Lăng Tử Hàn với mái tóc đầy mồ hôi cùng khuôn mặt mệt mỏi liếc mắt nhìn bọn họ, rồi quay đầu đi, biểu hiện như không muốn để tâm đến bọn họ nữa.

Shafula cũng liếc mắt nhìn bọn họ, rồi đi lên nhặt quần áo của hai người bọn họ kiểm tra, ngay cả giầy vớ cũng không bỏ qua. Toàn bộ đều khô ráo, tuyệt không có vết tích chạm qua mưa bão, đi qua rừng rậm.

Quần áo mà Lăng Tử Hàn mặc để hành động toàn bộ đều đã được Mai Lâm mang đi. Hai người bọn họ lúc mới vào phòng cũng để sót lại chút nước mưa đọng lại, nhưng giờ đều đã khô. Bởi vậy, tất cả trong phòng đều thiên y vô phùng, không còn có chút vết tích.

Vệ Thiên Vũ cẩn thận rời khỏi thân thể Lăng Tử Hàn, trở mình qua một bên, dùng chăn bọc kín anh cùng cậu lại, lúc này mới nhìn Shafula, tức giận nói: "Anh có ý gì?"

Shafula mang khuôn mặt âm trầm cầm quần áo đến bên giường, ném lên chăn, lúc này mới lạnh lùng nói: "Sợ các cậu cảm lạnh, nên đổi quần áo giúp các cậu."

Vệ Thiên Vũ hừ một tiếng: "Nếu như các người không vào đây như đi bắt kẻ thông *** thì tự động chúng tôi cũng biết đổi."

Lúc này Lăng Tử Hàn mới chậm rãi xoay người lại, động tác rất chậm chạp, hiển nhiên rất mệt mỏi.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng ân cần ôm lấy cậu, sau đó nhìn về phía những người đang đứng trong phòng, rất không hài lòng mà nói: "Tướng quân, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nếu như chê hai chúng con ở chỗ này vướng chân vướng tay mọi người, chúng con sẽ lập tức rời khỏi đây."

Guzman không có bước vào phòng, chỉ đứng ngay cửa, mỉm cười nhẹ: "Musa, cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi

tuyệt đối không có ý này. Sáng sớm hôm nay, chúng tôi phát hiện người mà chúng tôi bắt được hôm qua đã được cứu đi, còn giết vài người trong số chúng tôi. Sau đó, chúng tôi thấy ai cũng tới đó, chỉ có hai cậu không xuất hiện, còn tưởng các cậu gặp chuyện gì không ổn, nên chạy tới đây xem thử. Shafula quýnh lên, khó tránh khỏi có chút thất lễ. Cậu ta cũng là có ý tốt mà thôi, chắc cậu cũng không để trong lòng đâu phải không?"

Vệ Thiên Vũ lập tức giật mình: "Cái gì? Có người cứu tên tù binh kia ư? Làm sao được chứ?"

Irene đứng gần hai người bọn họ, ngay phía sau Shafula, lúc này gật đầu, trên khuôn mặt dần nghiêm lại: "Đúng vậy, chúng tôi đoán là được cứu đi đêm qua. Không chỉ có hai người trong coi nó bị giết, mà những người ở trạm gác trong rừng cũng đều bị giết chết hết, nhưng chút tiếng động cũng không có, thực sự rất lợi hại. Chúng tôi đoán bọn chúng có không nhiều người cho lắm, cho nên khi cứu người mới không gây tiếng động như vậy."

Shafula lạnh lùng nói: "Mời hai người mau dậy chuẩn bị, chúng ta phải đi."

Irene vội vã bổ sung: "Đúng vậy, đây không thể ở lâu, đại đội nhân mã của bọn chúng lúc nào cũng có thể tới đây."

Vệ Thiên Vũ lập tức gật đầu, sự tức giận hồi nãy cũng giảm bớt, lại khôi phục nét tao nhã bình thường, mỉm cười nói: "Được, mời mọi người ra ngoài một chút, chúng tôi lập tức chuẩn bị."

Bọn họ liền lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Vệ Thiên Vũ cúi đầu nhìn chăm chú Lăng Tử Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng xoa nhẹ gương mặt cậu, thấp giọng hỏi: "Cậu sao rồi?"

Lăng Tử Hàn mở mắt ra nhìn anh, khẽ cười, nhẹ giọng nói: "Tôi rất tốt."

Vệ Thiên Vũ cảm thấy rất thoải mái, lại có chút do dự, hôn lên mặt cậu. Anh không cần dùng từ ngữ để biểu lộ, anh tin rằng Lăng Tử Hàn đã biết rõ được tình cảm của anh, bởi vậy anh cảm thấy rất thỏa mãn. Anh đưa tay lấy quần áo, cười nói: "Chúng ta rời giường thôi, cậu có mệt lắm không?"

"Có một chút, cũng không có việc gì." Thanh âm Lăng Tử Hàn trở lại như bình thường, trầm thấp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, người bên ngoài dù có nghe lén, cũng không cảm nhận được sự khác lạ nào.

Bọn Irene chậm rãi đi xuống cầu thang, nghi hoặc mà thảo luận.

"Cứ như là quỷ vậy, chúng ta đi đâu, bọn chúng theo đến đó, là sao nhỉ?"

"Cái đội đột kích tên Thiểm Điện mà Trung Quốc mới thành lập, cũng không phải hư danh nhỉ?"

"Có thể có gián điệp trong đây không?"

"Không thể nào, một chút manh mối cũng không có. Thiết bị quản chế của chúng ta vẫn luôn mở 24/24, có người theo sát, không phát hiện được gì cả. Dù cho có gián điệp thì sao, bọn chúng làm sao truyền tin tức ra bên ngoài?"

"Vậy mọi chuyện là sao? Chẳng lẽ là cái tên tù binh kia bên trong người có thiết bị truy tìm, vệ tinh theo dõi?"

"Ừ, có khả năng như vậy, sao lúc đó chúng ta không nghĩ tới chứ? Đáng lẽ phải khám xét người nó kĩ kĩ một chút …"

Trong lúc bàn luận, khuôn mặt Shafula vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt u ám, không hé răng nói tiếng nào.

Irene đưa tay đẩy gã một cái: "Được rồi, Shafula, anh đừng nghi ngờ Linh Sa cùng Quỷ Thu hoài vậy chứ. Hai người họ thành danh nhiều năm, cũng không phải hư danh, đã từng giết người vô số, chẳng lẽ là cảnh sát nằm vùng sao? Hơn nữa, Malabanan, Chu Tự cùng Lạc Mẫn đều là bạn của hai người họ, mấy người kia đều có nhiều năm quan hệ làm ăn với tụi em, tuyệt đối đáng tin cậy. Theo em thấy, có thể là có người trà trộn vào chúng ta từ lâu mà không biết, trường kỳ mai phục nội bộ của chúng ta, lúc này mới bắt đầu bán đứng chúng ta, sau đó nhân cơ hội giá họa cho hai người bên ngoài như bọn họ."

Shafula nghe cô nói cũng có lý, hơi hơi gật đầu, sắc mặt cũng khá hơn.

Guzman kêu tổng quản tới: "Hai, ba tiếng trước, ông có nghe thấy động tĩnh gì không?"

Tổng quản suy nghĩ một chút, cung kính nói: "Vị Diệp tiên sinh kia xuống lầu, muốn uống nước, tôi thay cậu ấy rót nước, sau đó cậu ấy bưng lên lầu. Cái khác thì tôi không biết."

Irene ở một bên nghe, nhịn không được cười nói: "Tôi cũng có nghe thấy. Cha, cha đừng thấy Musa bề ngoài nhã nhặn, thế nhưng ở trên giường rất dũng mãnh đó, Tiểu Thu ra tay giết người lợi hại đến vậy, lại bị anh ta làm đến nỗi phải mở miệng xin tha, sau đó mượn cớ nói muốn uống nước, mới chạy đi lấy chút hơi sức, ai ngờ lúc về cũng không thoát được ma chưởng của Musa."

Những người khác vừa nghe đều cười vang.

"Đúng vậy đúng vậy, không cần cô nói, sáng hôm nay chúng tôi cũng có nghe thấy."

"Xác thực cường hãn, trách không được truyền thuyết đồn đại, Quỷ Thu chỉ nghe lời Linh Sa, thì ra nguyên nhân là đây."

Guzman hòa ái dễ gần cười nói: "Lần trước bọn Irene đi cứu A Mẫn có nói thấy người bị giết máu chảy

thành sông, trở về kể rất nhiều, nói người như vậy ai có thể khống chế được? Quả thật ứng với câu châm ngôn của Trung Quốc, vỏ quýt dày có móng tay nhọn."

Shafula nghe bọn họ nói, khóe miệng cũng nở nụ cười. Tối hôm qua gã ở cùng một chỗ với Irene, ngay sát phòng của Musa, buổi tối lại bị động tĩnh ám muội cùng kịch liệt đánh thức, nghe một hồi, khiến cho hai người bọn họ cũng nóng bức trong người, hai người lập tức hưng phấn mà làm vài lần, cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ đó vẫn còn trong ký ức.

Bọn họ ồn ào tám chuyện trêu chọc hai người đông phương tuổi trẻ kia, bầu không khí hoài nghi hồi nãy đã tiêu tan thành mây khói. Đợi sau khi Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn tắm rửa sạch sẽ, sau đó bước xuống lầu, ngay lúc bọn họ đang thảo luận xem trong nội bộ có ai đáng nghi hay không.

Hai người một trước một sau mà đi xuống lầu, Vệ Thiên Vũ mặt mày rạng rỡ, có vẻ dung quang toả sáng, Lăng Tử Hàn ngược lại xụ mặt, giữa trán toát ra chút uể oải.

Bọn họ đều thể hiện sự bình tĩnh, dù cho trời có sập xuống cũng phải tắm rửa sạch sẽ trước cái đã, khiến cho người thoải mái rồi tính gì thì tính tiếp. Đầu lĩnh phần tử khủng bố vừa thấy bọn họ tài cao mật lớn, nhưng cũng rất tán tưởng. Nhưng hai người họ làm vậy cũng là có ý đồ kéo dài thời gian, hy vọng đội đột kích Thiểm Điện tới kịp lúc này chặn đường lui của bọn họ.

Nhìn hai người trẻ tuổi tiêu trí chậm rãi đi xuống, mấy người trợ thủ của Guzman đều cười hì hì nhìn bọn họ, nét mặt cũng hàm chứa ý tứ hàm xúc.

Vệ Thiên Vũ làm như không biết, cười nói: "Lập tức đi liền sao?"

Guzman cười gật đầu: "Đúng vậy, các cậu có thể ăn sáng ngay trên xe, sau đó nghỉ ngơi."

"Cám ơn." Vệ Thiên Vũ vô cùng hào hứng, tựa như sắp cùng bọn họ ra ngoài đi chơi xuân vậy.

Bọn họ ra khỏi cửa, bên ngoài đã có sẵn một đoàn xe, dường như toàn bộ phân tử khủng bố ở đây dự định rút hết, chỉ để lại người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, toàn là người bình thường.

Bọn họ phân biệt leo lên mấy chiếc xe việt dã loại lớn, mấy người súng vác vai, đạn lên nòng thì leo lên mui xe ngồi, sau đó đoàn xe bắt đầu nổ máy chậm rãi rời làng, chạy thẳng hướng con đường núi phía trước.

Irene cùng Shafula ngồi cùng xe với hai người bọn họ, Irene ngồi ở ghế phó lái, để hai người Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn ở ghế giữa, sau đó là Shafula cùng hai gã hộ vệ của gã. Tất nhiên là bọn họ vẫn nghi ngại hai người bên ngoài này. Mà thật ra cũng không phải nghi ngờ gì, cũng chỉ là cách an toàn mà thôi, ngay cả động vật khi bị truy sát cũng có bản năng tự vệ đề phòng vậy.

Irene xoay người lại đưa cho hai người họ một chiếc túi đựng đồ ăn liền cùng hai chai nước suối, Vệ Thiên Vũ mỉm cười tiếp nhận: "Cám ơn phu nhân."

"Đều là người một nhà, không cần khách khí." Irene cười nói, ánh mắt nhìn Vệ Thiên Vũ cũng có sự biến đổi rất lớn, trong nét cười còn có chút nóng lòng muốn tỉ thí với anh.

Vệ Thiên Vũ dường như không để ý đến điều đó, chỉ là ân cần cầm lấy chai nước đưa cho Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng nói: "Ăn một chút gì đó đi!"

Lăng Tử Hàn gật đầu, bỗng nhiên giương mắt nhìn chằm chằm Irene, trong ánh mắt đầy cảnh cáo.

Irene ngẩn ra, nét cười càng đậm: "Yên tâm, Tiểu Thu, người tôi thích là cậu, không phải Musa, không cần ghen đâu."

Những người trong xe nghe vậy đều sửng sốt, Lăng Tử Hàn có chút không được tự nhiên mà quay đầu nhìn ra bên ngoài xe, Shafula nặng nề mà khụ một tiếng, Vệ Thiên Vũ cười khổ: "Phu nhân, sao chị cứ chọc cậu ấy hoài vậy? Thật ra da mặt cậu ấy mỏng lắm. Nếu như không phải lần này cha nuôi của tôi nhất định phải bắt cậu ấy theo tôi đến đây để bảo vệ tôi, ban ngày cậu ấy còn không ra ngoài nữa là. Cậu ấy không thích tiếp xúc cùng người khác cho lắm."

Irene cảm thấy bất ngờ, lập tức cười nói: "Vậy đây được xem là bệnh tự kỷ đó nha, tuy rằng cậu ấy cũng có phương thức phát tiết, nhưng thế nào cứ vậy cũng không tốt đâu. Musa, nếu Tiểu Thu nghe lời của anh, thì anh nên dẫn cậu ấy ra ngoài nhiều một chút. Kỳ thực cậu ấy cũng là một thanh niên mới lớn, nên thả lỏng người nếm trải cuộc sống tùy hứng phóng túng, vậy sẽ vui hơn nhiều."

Vệ Thiên Vũ cười gật đầu: "Ừ, tôi nhất định cố thử."

Lăng Tử Hàn tựa như không có nghe bọn họ nói chuyện, chỉ chuyên tâm mà ăn, sau đó uống hừng hực hết cả một chai nước, sau đó khoanh hai tay vào nhau, dựa vào lưng ghế mà ngủ.

Vệ Thiên Vũ nhìn khuôn mặt an tĩnh của cậu, trên mặt hiện lên chút tình cảm dịu dàng, đưa tay kéo kính cửa sổ lại để tránh gió núi thổi vào sẽ cảm lạnh.

Cây kim chỉ bắc trong xe xoay vòng, độ cao ở đây so với mặt biển hơn 4000m, đoàn xe chạy theo con đường núi lên tới đỉnh, sau đó lại ngược xuống sơn cốc, cứ như vậy trèo đèo lội suối, mất mấy tiếng mới qua được ba ngọn núi, nếu tính theo đường thẳng thì đi cũng chưa được bao xa.

Dọc theo đường đi, trong núi đều lặng im, tại trong vùng thâm cốc này, có thể nhìn thấy được dãy núi đằng xa kéo dài một dãy, rừng rậm rạp, thỉnh thoảng có vài bóng chim thú trong rừng, nhưng rất nhàn nhã, nhìn qua là biết không có người mai phục ở bên trong.

Dần dần, những người khác trên xe cũng đều mệt dần, Vệ Thiên Vũ, Shafula cùng Irene cũng tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại ngủ gật, chỉ có tài xế cùng hai người hộ vệ ở ghế sau là vẫn duy trì sự tỉnh táo.

Trong núi mưa gió thay đổi thất thường, khí hậu hay biến chuyển, không lâu sau, trên kính xe xuất hiện

vài giọt mưa. Tài xế mở cần gạt nước, chỉ cần là trận mưa nhỏ thì trong phút chốc cũng có thể khiến cho kính xe mờ đi làm rối mắt tài xế. Đường núi gồ ghề hiểm trở, lại gặp thêm mưa càng thêm nguy hiểm, độ cao so với mặt biển cao hơn mặt đất thường cũng có ảnh hưởng tới hệ thống phanh cùng động lực của xe. Hiện tại tài xế thực sự cũng không rảnh quan tâm đến những việc khác, chỉ có thể chuyên tâm nhìn con đường phía trước, tùy thời chuẩn bị ứng phó khả năng gặp phải sạt núi lở đất, v.v....

Vài chiếc xe đều tăng ga, nỗ lực chạy lên núi. Xe ở phía trước vừa quẹo, xe phía sau còn chưa kịp quẹo theo, đột nhiên xảy ra tập kích.

Trên đường khắp chỗ đều là lá rụng phủ đầy, thế nhưng ở đây lại có lắp đặt mìn che giấu khắp nơi, trong phút chốc làm bánh xe nổ tung. Ngay trong nháy mắt, từ hai bên rừng cùng lúc bắn ra rocket, pháo, chuẩn xác ném trúng từng chiếc xe. Xe việt dã thì bị văng đi, xe tải nổ tung rồi bốc cháy. Sau đó là một giàn súng trường đột kích từ trong rừng bắn ra, làn mưa đạn giáng xuống, bắn chết hết toàn bộ phân tử khủng bố đang giãy dụa trong ngọn lửa chạy phừng phực trong mấy chiếc xe tải.

Xe của bọn Lăng Tử Hàn rớt xuống một con dốc núi gần đó, cứ cuồn cuộn lăn khoảng chừng được 20m thì bị mấy cây đại thụ cản lại.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đã qua huấn luyện, lập tức lấy tay cố định bản thân lại, lựa chọn tư thế bảo vệ chính mình, hòa thân thể của bản thân cùng với tốc độ rớt xuống của xe thành một, để tránh bị thương.

Những người khác lại không có kỹ xảo này của bọn họ, bất ngờ không phòng bị, trên đường lăn xuống dốc, tất cả đều bị thương.

Chờ xe vừa dừng lại, Lăng Tử Hàn cố sức mở cửa xe bên phía mình, nhảy ra ngoài. Trước tiên cậu đưa Vệ Thiên Vũ ra trước, sau đó nói với anh: “Anh đi cứu Irene, tôi đi cứu Shafula.”

Vệ Thiên Vũ ngầm hiểu, lập tức chuyển người đi xem tình hình của Irene, không cho phép mình chậm giây phút nào. Tài xế bị tay lái đâm thẳng vào ngực, chết ngay lập tức, còn Irene thì không thấy đâu. Anh ngẩng đầu nhìn chung quanh, lúc này mới thấy được thân thể cô đang nằm bên vệ đường. Hiển nhiên, lúc xe mời vừa rớt xuống dốc, cô đã dùng hết sức phá nát kính xe rồi nhảy ra ngoài, ngã xuống ngay bãi cỏ. Anh có chút do dự. Lúc này đạn như mưa, đội viên đột kích nhảy từ trong rừng ra, nhảy xuống phía bọn họ, anh không thể mạo hiểm đi tới đó giết cô, mà thật ra anh cũng không cần ra tay, dù sao mấy đội viên kia cũng không bỏ qua cho cô.

Cùng lúc đó, Lăng Tử Hàn lại chui ngược vào trong chiếc xe nát tương kia.

Shafula ngồi ở giữa hai người hộ vệ, bị thương không nặng, chỉ có trên trán bị rách miếng da, rướm máu, nhưng hai tên hộ vệ ngồi cùng với gã thì bị va chạm mạnh khiến cho gãy xương, không thể động đậy.

Lăng Tử Hàn tiến tới, cẩn thận đem hai tên hộ vệ để qua một bên, đỡ lấy Shafula.

Shafula đối với cậu hiện giờ đã hoàn toàn tín nhiệm, lúc này tình huống khẩn cấp, tiếng đạn bắn cùng tiếng mìn nổ không ngừng bên tai, hoàn toàn không cho gã thời gian suy nghĩ nhiều, tự nhiên mà để Lăng Tử Hàn ôm lấy người mình ra khỏi xe.

Lăng Tử Hàn bất động thanh sắc đưa gã ra khỏi xe, trên tay dùng một chút lực, từ chiếc nhẫn hình bộ xương khô trên ngón tay cậu hiện ra một cây châm nhỏ, đâm thẳng vào da gã.

Cây châm mang theo liều thuốc mê loại mạnh trong tíc tắc liền có tác dụng, Shafula chưa kịp phản ứng gì, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, liền mềm người ngã xuống.

Tất cả sự việc đều diễn ra ở một bên dốc núi, có xe cùng cây rừng che giấu, người ở trên núi khó mà phát hiện.

Vệ Thiên Vũ chạy tới cõng Shafula chạy thẳng xuống chân núi.

Lăng Tử Hàn móc ra cây súng, nổ thẳng hai phát vào đầu hai tên hộ vệ, sau đó mở nắp bình xăng trong xe.

Xe vốn đang nghiêng, xăng lập tức ào ào chảy ra.

Lăng Tử Hàn chạy xuống chân núi, chẳng khác gì một con chim đang bay. Chạy được một khoảng, cậu xoay người lại chuẩn xác nổ súng, liên tục bắn vào dòng xăng chảy trên bãi cỏ cùng bình xăng trên xe.

"Oanh" một tiếng, ngọn lựa hực lên, nhanh chóng bao trùm chiếc xe.

Lúc này, đội viên đột kích đã bao vây những chiếc xe còn trên đường núi. Bọn Guzman còn đang ngoan cường chống lại, định tùy thời điểm mà đột phá vòng vây.

Tiếng súng kịch liệt vang vọng trong núi.

HẾT CHAP 21

Mục lục

59. Quyển 2 - Chương 22

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn nhanh chóng chạy xuống chân núi. Cậu khéo léo mà chuyển động qua lại giữa các thân cây, bước lên đám cỏ ẩm ướt dưới đất, dần theo kịp Vệ Thiên Vũ.

Bỗng nhiên, cậu đứng lại, trong tíc tắc ẩn mình núp vào một thân cây, hướng mắt đầy cảnh giác nhìn lên núi.

Cậu không thấy người, nhưng trực giác vô cùng minh mẫn nói cho cậu biết, có người đuổi theo. Cậu không biết là địch hay bạn, nhưng trong tình huống hiện giờ, vô luận là địch hay bạn cũng đều có khả năng tới giết cậu, cũng đều nguy hiểm như nhau.

Cậu bình tĩnh rút ra từ dây nịt rút ra một món trang sức nhỏ, đó chính là tai nghe mini vô tuyến. Cậu đem nó nhét vào lỗ tai trái, vừa chú ý người theo đuôi, vừa lắng nghe cuộc trò chuyện ở trên núi. Ngay cổ của cậu cũng có một trang sức hình bộ xương khô màu bạc khá thô kệch, trên mặt có gắn microphone mini, tính năng rất tốt, vô cùng nhanh nhạy.

Trong lúc đó La Hãn đã ngắt hệ thống vô tuyến điện của giữa các liệp nhân, đem kĩ thuật cao siêu cùng tần suất trao đổi thông tin của chính mình xâm nhập vào đường truyền bí mật giữa các đội viên đột kích. Ngân Dực Liệp Thủ hiện tại đều có thể nghe được đội viên đột kích dùng tiếng lóng nói chuyện với nhau, nghe được tiểu đội bọn họ gọi nhau kêu gọi phối hợp truy bắt.

Ngoại trừ những đội viên đang tác chiến ngay tại chiến trường, phía xa còn có những tay tay súng bắn tỉa, còn có thêm những tiểu đội trấn giữ ngay dọc đường lên đỉnh núi cùng xuống chân núi, nhất là đường cái. Nếu như bọn họ muốn trốn khỏi đây, phải phá được đường tuyến phong tỏa của đội đột kích.

Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng cùng bộ đội đặc chủng giao thủ qua, nhưng cũng không ai có lòng hiếu kỳ muốn trải nghiệm này, nên không dự định cùng bọn họ tỷ thí.

La Hãn nghe xong được một chút, đã biết được danh hiệu của người chỉ huy chiến đấu đội đột kích Thiểm Điện lần này, lợi dụng "Phương thức Bảo mật" mà xâm nhập vào, một mình đối thoại với người đó: "Phi Hồ, Phi Hồ, tôi là Quốc An Đặc Công, mức độ an toàn cấp 3, mật mã an toàn VIE205990053, mời lập tức kiểm chứng. Over."

Bên kia sửng sốt, lập tức nghiêm túc nói: "Phi Hồ nghe rõ, xin chờ một chút. Over."

Đường truyền im ắng khoảng nửa phút, tiếng người chỉ huy lần thứ hai vang lên: "Đã kiểm chứng, không sai. Xin nói chuyện. Over."

La Hãn nói: "Chúng tôi muốn đi ra từ hướng tây nam, có mang theo hàng, xin cho qua. Over."

"Rõ, lập tức cho đi, chúc lên đường bình an. Over" Người chỉ huy nói xong, bỗng nhiên chuyển chủ đề, nhiệt

tình thành khẩn nói. “Cám ơn các anh đã cứu người của chúng tôi. Over.”

La Hãn cũng mỉm cười nói: “Người một nhà, chuyện cần làm mà thôi. Over.”

Trò chuyện đến đây kết thúc. La Hãn thay đổi tín hiệu mã hóa, kêu toàn bộ liệp nhân báo cáo vị trí cùng tình hình của mình.

Du Dặc cùng La Y đang bị vướng vào trận chiến, gặp phải nhóm Guzman vừa đột phá vòng vây bên kia, chiến đấu kịch liệt. Lúc này, đội viên đột kích đuổi theo đến, giờ đang dần thoái lui, hướng về nơi tập hợp.

Mai Lâm cùng Triệu Thiên đã gặp mặt Vệ Thiên Vũ, vừa mang theo “hàng hóa” vừa dựa theo sự hướng dẫn của La Hãn mà chạy theo đường lui, rút khỏi đó.

Tác Lãng Trác Mã tất nhiên đang cùng La Hãn cùng một chỗ, toàn lực trợ giúp công tác của hắn, thông qua vệ tinh quan sát tình hình trên mặt đất, tùy thời bảo trì liên hệ với tổng bộ.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng báo cáo vị trí của chính mình, sau đó nói rằng: “Có đuôi, đang xử lý.”

La Hãn lập tức hỏi: “Cần tiếp viện không?”

Lăng Tử Hàn hờ hững nói: “Không cần.”

La Hãn nhanh chóng dò theo vệ tinh, căn cứ theo vị trí mà Lăng Tử Hàn báo cáo lại tìm kiếm chung quanh, sau đó nói: “Hướng 8g của cậu, cự ly 37m, sau tảng đá có một người, nam, mang súng tự động.”

Lăng Tử Hàn trong nháy mắt đột nhiên bắt đầu chạy, từ sau cây thụ nhảy vọt lên về phía đó.

Một chuỗi đạn bắn đuổi theo thân hình của cậu.

Trong bụi cỏ cậu nhanh chóng xoay người, từ bên hông phía sau tảng đá mà giơ súng lên đáp trả.

Phần tử khủng bố kia lập tức ngã xuống.

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống xem xét gã đó.

Gã đó là một trong các hộ vệ của tên Shafula, lúc đó không ngồi chung xe với bọn họ mà ngồi ở xe sau. Không nghĩ tới không chỉ chú ý tới động tĩnh của bọn họ, còn có thể đuổi theo. Kỹ thuật thuật bắn súng của Lăng Tử Hàn rất chuẩn, một phát nhắm thẳng vào ngực trái, vào thẳng ngay tim.

Lăng Tử Hàn đưa tay gắm súng vào bên hông, nhặt lên súng tự động rơi trên mặt đất, dựa vào tảng đá lớn để làm điểm tựa, tập trung cảm giác động tĩnh chung quanh.

Vẫn có người.

Do rừng rậm, thông qua vệ tinh La Hãn cũng không thể thấy rõ toàn cục, lúc này cũng chỉ có thể dựa vào chính cậu mà thôi. Huống hồ, đối với việc đột kích, nếu mà đợi được đến khi La Hãn phát hiện nhắc nhở thì chắc cậu cũng trúng đạn mất rồi.

Lăng Tử Hàn chậm rãi hô hấp, bàn tay cầm súng nắm chặt lại.

Trên đường cái ở ngoài rừng vẫn còn vang lên tiếng súng cùng tiếng nổ mạnh, dần dần trở nên thưa thớt, hiển nhiên cuộc chiến sắp đi vào hồi kết.

Người đứng giám sát cậu cũng dần không kiềm chế được nữa, trong giây lát liền nổ súng.

Đạn từ ba hướng bắn về phía cậu, sau đó, có một thân hình xuất hiện.

Lăng Tử Hàn vô cùng bình tĩnh, kiểm soát được thân thể của mình, chuẩn xác mà bắn về phía người đang núp trong rừng sâu nổ súng về phía cậu. Không ngừng có người ngã xuống, nhưng người sống lại vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh, vẫn đang lẩn núp trong đó.

Những người này hẳn là hộ vệ của Shafula, đều là phần tử khủng bố cực kỳ hung ác, chỉ sợ từng người bọn họ đã cùng Shafula tập kích công trường Kunduz, giết chết bao nhiêu người công nhân Trung Quốc. Đối với bọn họ, Lăng Tử Hàn hạ thủ không chút lưu tình. Trên người dần dần tràn ngập sát khí lạnh thấu xương.

Rốt cục, những người đó đều ngã xuống nền cỏ trong rừng, không còn tiếng động.

Trên người Lăng Tử Hàn cũng bị trúng vài phát đạn, nhưng không trúng chỗ hiểm. Cậu ném cây súng tự động đã hết đạn xuống, xoay người chạy xuống chân núi.

Vừa chạy hai bước, cậu cảm thấy có sự khác thường, không chút nghĩ ngợi, liền nằm xuống đất, lăn người qua một bên.

Tiếng súng của súng tự động cùng lúc đó vang lên, mạnh mẽ bắn đuổi theo cậu. Cậu cảm thấy nửa người bên phải nóng lên, lập tức đau nhức kéo tới, máu liền chảy ra.

Từ trên một thân cây có một người nhảy xuống, cây thụ cực kỳ cao to, cần phải có mấy người giang tay vòng quanh mới hết được, tán cây rậm rạp, người trốn ở trên đó có thể hoàn toàn ẩn mình. Người này từ nãy đến giờ một mực mai phục, giấu đi hơi thở của mình, cho nên cậu không cảm nhận được. Sự kiên trì này hoàn toàn không thua gì một người tập kích chuyên nghiệp.

Lăng Tử Hàn nỗ lực chống đỡ, dựa vào cây thụ mà đứng dậy, lạnh lùng nhìn về phía người đó.

Người đó là Irene Kusconkun.

Lúc này, cô mặc một bộ quần áo màu tùng lâm dính dầy bùn đất, còn có một ít cây cỏ dính trên đó, hiển nhiên là do lúc ngã từ trên xe xuống. Mái tóc nâu của cô trở nên tán loạn, đôi mắt màu bích tràn đầy lửa giận, trên tay cầm theo một cây súng trường, người tràn ngập sát khí.

Lăng Tử Hàn nhìn cô, dù miệng không nói một lời nhưng trong lòng vẫn đang dự tính thời cơ.

Irene đi tới, cách cậu chừng 10m liền dừng lại, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc cậu là ai?"

Lăng Tử Hàn từng chữ một nói rõ ràng: "Quỷ Thu."

Irene hung hăng hỏi: "Hai người các cậu chạy tới đây, đến tột cùng là muốn gì?"

Lăng Tử Hàn lạnh lùng cười: "Musa tới bàn việc làm ăn với các người, tôi tới giết Shafula."

"Vì sao?" Irene không hiểu được, hỏi lại. "Vì sao muốn giết Shafula?"

Lăng Tử Hàn hừ một tiếng: "Kẻ khác bị giết tôi mặc kệ, tôi cũng không quan tâm tên đó có lý tưởng gì, muốn lập nghiệp gì, nhưng người bị tên đó giết là anh em của chúng tôi, tôi nhất định phải giết tên đó báo thù."

"Anh em của các cậu?" Irene trầm ngâm.

Mấy năm qua Shafula lập ra cùng tổ chức rất nhiều hành động tập kích khủng bố, vài lần là do gã tự mình dẫn đầu, quả thật giết qua rất nhiều người, trong đó có thể có anh em trong bang phái xã hội đen. Cô nhìn người thanh niên lạnh lùng trước mặt, bỗng nhiên nói: "Được rồi, vậy cậu đến giết Shafula, chỉ cần giờ cậu đi theo tôi, chuyện này tôi lập tức bỏ qua."

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười hỏi: "Vì sao tôi lại phải đi theo chị?"

Irene giơ nòng súng nhắm thẳng cậu, thanh âm lại rất ôn hòa: "Tiểu Thu, chẳng phải tôi luôn nói với cậu hay sao, tôi thích cậu, lời này là thật."

Lăng Tử Hàn nhìn thoáng qua cây súng trong tay cô, lập tức nở nụ cười: "Đừng nói chị thật lòng thích tôi chứ? Quả thật là cảm giác rất lạ. Từ trước đến giờ tôi chưa từng thử qua cảm giác bị người khác dùng súng ép lên giường."

Irene cũng cười: "Vậy sao không thử đi, cảm giác rất thích đấy."

Lăng Tử Hàn không đếm xỉa đến, cúi đầu hờ hững nói: "Vậy sao?"

Tay phải của cậu vẫn đang bịt miệng vết thương bên hông, máu cứ chảy ra, đã nhiễm đỏ cả chân của cậu. Irene bắn trúng cậu 7 phát, đây là vết thương rất nặng, mấy chỗ khác dù cũng chảy máu, nhưng không nghiêm trọng như vết thương này.

Irene từ trên xuống dưới đánh giá cậu, tấm tắc khen: "Cậu đừng ương bướng như vậy, nếu để máu chảy hoài như vậy, sẽ hết máu đó."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, mang theo chút châm chọc hỏi cô: "Súng của chị còn đạn không vậy? Nhớ hồi nãy chị bóp cò mà không có đạn, đã bắn hết đạn về phía tôi rồi phải không?"

Irene bị cậu nhìn thấu, đơn giản ném khẩu súng đi, mỉm cười nhẹ nhìn cậu nói: "Quả thật làm trò đùa với cậu mà. Thế nào rồi? Đi theo tôi đi."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Được, nhưng chị phải đỡ tôi, tôi không có khí lực, đi không nổi."

Thế nhưng Irene lắc đầu, tựa như một người chị lớn đang nhìn đứa em trai bướng bỉnh của mình vậy, đầy trìu mến nhưng cũng chứa nét đành chịu: "Cậu cố mà đi đi. Đừng có lừa tôi, cậu đi nổi mà."

Lăng Tử Hàn nhướng mày: "Chị biến nửa người của tôi thành cái dạng này, giờ muốn tôi tự đi qua bên chị sao? Quá ác rồi đó!"

Irene vẫn ung dung nói: "Vậy tôi đứng đợi một chút, dù sao cậu cũng sẽ mau chóng ngất đi vì mất máu, sau đó tôi cứ thảnh thơi mà mang cậu đi. Yên tâm, tôi sẽ rất cẩn thận chăm sóc cậu."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Vậy tôi tin chị." Nói xong, dường như cậu đã chống đỡ không được, chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Irene đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nét cười tàn ác, mái tóc xoăn bay nhẹ trong gió, làm cho người ta liên tưởng đến Medusa trong thần thoại Hi Lạp, mỹ nữ kia cũng có một mái tóc dài, nhưng đều là rắn độc, chỉ cần bất cứ ai nhìn cô, đều sẽ lập tức hóa đá.

Lăng Tử Hàn nhìn qua cũng biết đã tốn hao hết sức lực, khuôn mặt trắng bệch ngã xuống trên mặt đất, nhưng tay trái lại lập tức rút ra cây súng lục bên hông, nhắm thẳng cô bắn 4 phát. Đó là những viên đạn còn sót lại trong súng.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Irene tràn đầy sự không tin được, nặng nề lảo đảo về phía sau.

Đạn Lăng Tử Hàn bắn ra tất cả đều tất cả đều chỗ hiểm của cô, một phát trúng bụng, vào gan, một phát qua ngực, ngay tim, hai phát vào một cổ họng, một ngay giữa trán. Hầu như cô lập tức tử vong tại chỗ, khi chết trên mặt còn mang theo nét kinh ngạc. Ngay vừa lúc cô thấy Lăng Tử Hàn rút súng thì cũng là lúc cô trúng đạn, trong đầu còn chưa kịp tính toàn thì sinh mạng đã mất.

Lăng Tử Hàn té trên mặt đất, buông cây súng. Cậu chỉ có thể cảm thấy khí lực toàn thân không ngừng theo dòng máu chảy ra bên ngoài, trước mặt dần biến thành màu đen.

Bỗng nhiên, một người cao lớn xuất hiện ở trước mặt cậu.

Lăng Tử Hàn theo bản năng dùng tay trái từ bên hông rút ra một cây dao.

Người nọ lập tức nói: "Anh em, là tôi."

Người này mặc đồng phục tùng lâm tác chiến, trên mặt có vẽ vài nét sáng, mang vũ trang hạng nặng, rõ ràng là đội viên đột kích Trung Quốc. Lăng Tử Hàn nhìn không rõ khuôn mặt người đó, nhưng thanh âm lại rất quen. Bỗng nhiên trong lòng xuất hiện một sự tức giận không tên, yếu ớt mắng: "Tên hỗn đãn, rõ ràng toàn thân bị thương, sao còn tham gia tác chiến? Thượng cấp của anh là bị cái gì hả? Sao lại đồng ý giải quyết cho anh yêu cầu ngu xuẩn này chứ?"

Lôi Hồng Phi nhìn cậu người đầy máu, tim đã sớm đập như trống, sợ đến mức không ngừng run rẩy. Y lấp ra một túi cấp cứu, vừa thay cậu băng bó vừa giải thích: "Anh kiên quyết yêu cầu tham chiến, các anh em của anh cũng nói giúp, tất nhiên ông ấy không thể làm gì khác hơn ngoài việc đồng ý. Hơn nữa anh là bị thương ngoài da, không có gì lớn lao. Anh … thật sự lo cho em."

Lăng Tử Hàn tức giận nói: "Sao anh tìm được em?"

Lôi Hồng Phi lúng túng nói: "Không rõ lắm. Hình như là trực giác, chỉ cảm nhận được là em ở đây, nhưng nãy giờ phải chiến đấu, không lại đây được. Hiện tại bọn họ đang dọn chiến trường, anh mới tranh thủ chạy lại đây xem thử. May là anh tới, nếu không sẽ hối hận chết mất."

Lăng Tử Hàn vẫn rất tức giận nói: "Em còn có nhiệm vụ của em, anh lo làm gì?"

Lôi Hồng Phi không biết nên trả lời thế nào, chỉ lấy trên người ra một cây tiêm nhỏ, đem thuốc cầm máu tiêm vào người cậu, lát sau mới nói: "Dù sao anh cũng phải đến xem thử, nếu không sẽ lo chết mất. Em yên tâm, anh không hề mở miệng nói gì hết, chỉ nói với đội trưởng là có người một nhà không biết mặt cứu ra mà thôi."

Lăng Tử Hàn nắm chặt lòng bàn tay, miễn cưỡng để bản thân phải tỉnh táo, trầm giọng nói: "Anh nhanh thay em băng bó vết thương đi, đừng để chiến hữu của anh thấy. Đồng nghiệp của em sẽ nhanh chóng tới đây, anh yên tâm, em không có việc gì đâu."

Nhưng Lôi Hồng Phi cực kỳ lo lắng: "Anh ở đây chờ đến khi bọn họ tới."

Lăng Tử Hàn tức giận đến mức muốn lấy một dao chém y. Cậu cố gắng nói: "Lần này vì cứu anh mà em làm lộ thân phận của mình, đã phạm vào sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Nếu như để chiến hữu của anh thấy em, hoặc là để đồng nghiệp của em thấy anh, em nhất định về hưu đó, anh hiểu không hả?"

Lôi Hồng Phi cho dù không hoàn toàn hiểu được quy củ của Bộ Quốc An, cũng không rõ điều lệ của họ. Y thở dài, cúi người hôn lên đôi môi nhợt nhạt của Lăng Tử Hàn, nghiêm túc nói: "Em nhất định phải sống."

"Anh yên tâm, em sẽ không chết đâu." Lăng Tử Hàn bình tĩnh mà nhìn y, bỗng nhiên mỉm cười. "Hiện giờ em đang bên ngoài du sơn ngoạn thủy, anh cũng vậy mà. Được rồi, đi nhanh đi, chung ta gặp lại tại Bắc Kinh."

Lôi Hồng Phi nhìn nụ cười của cậu, trong lòng thả lòng dần, gật đầu, liền nhanh chóng rời đi.

Y trốn ở phía sau một cây thụ đằng xa, đến tận khi thấy một người mặc đồ đen còn trẻ xuất hiện, ngồi xổm xuống cẩn thận xem thương thế của Lăng Tử Hàn, dường như cùng cậu nói chuyện vài ba câu, sau đó liền cẩn thận mà ôm lấy cậu, hướng xuống chân núi mà chạy, lúc này mới yên lòng, chạy về phía sườn núi, hội hợp cùng đội viên tiểu đội của mình.

Mấy tên tiểu tử kia đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, bừng bừng anh khí bị kích động hỏi y: "Thế nào? Lôi đội trưởng, bên kia có gì không?"

Lôi Hồng Phi hờ hững nói: "Đều chết cả, mà có thì cũng bị xử lý hết rồi."

Những người đó liền cười rộ lên: "Lôi đội trưởng, Anh chẳng có suy nghĩ gì hết, đã bị thương mà còn cố một mình uống hết rượu ngon, chẳng chừa lại chút gì cho anh em."

Lôi Hồng Phi cười mắng: "Mấy tên tiểu tử thối các cậu, ngứa đòn phải không? Xem khi trở lại tôi thu thập các cậu thế nào, giờ trở lại làm việc đi."

"Yes, sir." Mấy người chiến sĩ đáp ứng, trò chuyện vui vẻ quay lại tập hợp cùng đại đội.

Mai Lâm cõng Lăng Tử Hàn đang bị trọng thương xuống núi, nhanh chóng leo lên một chiếc xe vận tải đậu ngay bên đường cái. Xe lập tức nổ máy, chạy về phía trước.

Trong xe không chỉ có Shafula vẫn đang hôn mê, còn có Du Dặc cũng bị thương, chỉ là không nặng như Lăng Tử Hàn, đâu vai trúng hai phát, một quả lựa đạn nổ văng mảng trúng bắp đùi của y. La Y để hắn nằm xuống, cùng La Hãn và Tác Lãng Trác Mã lập tức thay hắn xử lý vết thương. Hắn vừa nằm xuống chiếc nệm nghỉ ngơi thì Mai Lâm bế Lăng Tử Hàn máu chảy đầm đìa đi lên.

La Hãn lập tức lấy ra bịch máu truyền cho cậu, Tác Lãng Trác Mã tiêm vào người cậu chất kháng sinh cùng thuốc cầm máu.

La Y cùng Mai Lâm ở một bên trợ giúp, cuối cùng cũng xử lý xong toàn bộ hơn 10 vết thương trên người cậu.

Sau đó, Vệ Thiên Vũ, Mai Lâm, Triệu Thiên cùng La Y thay phiên nhau lái xe, ngày đêm kiên trì, nhanh chóng hướng đến nội thành của Pakistan.

Lăng Tử Hàn vẫn hôn mê, đến tận khi xe đến đường cao tốc Karakoram, cậu mới tỉnh lại.

HẾT CHAP 22

Mục lục

(1) Đường cao tốc Karakoram: hay còn được gọi là KKH, là một phần của G314 (China National Highway 314)

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/KarakoramHighway

60. Quyển 2 - Chương 23

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nhờ có sự trợ giúp của "Kỹ sư Thiên tài Trung Quốc" mà con đường cao tốc Karakoram đã được dựng nên, được xem là kỳ tích trong ngành xây dựng đường cái của thế giới, là công trình vĩ đại nhất từ khi Kim Tự Tháp được kiến thành cho đến nay. Tất cả những ai từng đi ngang qua đều biết, dùng bất kì từ ngữ mỹ lệ nào để miêu tả cảnh đẹp nơi này cũng đều không đủ.

Từ năm 1959, Pakistan bắt đầu xây dựng một con đường núi từ vùng núi phía Bắc, muốn liên thông giữa Gilgit (1) và các địa phương khác của Pakistan, có thể tăng sự liên hệ với Kashmir (2). Nhưng công trình này cực kỳ gian nan, đến tận năm 1965 mới có thể mở ra được một con đường nhỏ trên vùng đất núi gồ ghề kia.

Năm 1966, sau khi Trung Quốc cùng Pakistan họp một cuộc họp hữu nghị bàn về vấn đề này, liền quyết định hợp tác khởi công tu sửa một con đường tốc hàng từ Kashgar (3) nối thẳng đến Pakistan, dài 1200km. Pakistan phụ trách xây dựng đường xe chạy, Trung Quốc phụ trách các nhịp cầu bắc ngang, trong đó có

một đoạn đường gian nan qua Gilgit dài đến 100km, cùng một đoạn đường xuyên qua ngọn núi Khunjerab Pass (4) thông với biên giới Trung Quốc.

Công trình này cần đến 15.000 công nhân xây dựng trong 12 năm, đến tận năm 1978 mới có thể thông xe, đến năm 1986 mới cho du khách đến tham quan. Đường cái này có đi xuyên qua Karakoram, được đặt tên là đường cao tốc Karakoram, tiếng Anh viết tắt là KKH. Tại Trung Quốc cũng được xưng là con đường Pamir (5).

Chỗ thấp nhất của đường cao tốc Karakoram so với mặt nước biên cao hơn 700m, chỗ cao nhất so với mặt nước biển cao hơn 5000m. Từ thành phố [Tề Lạp Tư] () của Pakistan bắt đầu tính, tại Gilgit và [Tô Tư Đặc] () đường cao tốc có những quảng gọi là "Bậc thang", mỗi "bậc thang" cao hơn mực nước biển 100m. Trên con đường ấy có 24 cây cầu lớn, 70 cầu loại nhỏ, cống máng hơn 1700 cái, xài gần 8000 tấn thuốc nổ, 80.000 tấn xi măng, đất đá hơn 30 triệu mét khối. Trong 400 công nhân xây dựng bị thiệt hại có hơn 88 là người Trung Quốc hy sinh thân mình, 318 trọng thương. Có một số chuyên gia xưng tặng con đường cao tốc là kỳ quan thứ 8 của thế giới, là công trình đứng hàng 17 trong các công trình cực lớn của thế giới cận hiện đại.

Đường cao tốc Karakoram chạy ngang qua phần đất do khối lục địa Ấn Độ và khối lục địa Âu Á va chạm nhau từ mấy ngàn năm trước. Nơi này là một trong những vùng có cảnh vật khiến người ta tôn kính trên đại cầu, cũng là nơi mà các nhà địa chất, nhà leo núi hay người thích thám hiểm muốn đến qua. Rặng núi Karakoram này có sự cấu thành của một trong những ngọn núi cao nhất thế giới, tính luôn cả ngọn Chogori (K2) cao 8611m – mệnh danh là ngọn núi cao thứ hai trên thế giới cùng với hơn 100m ngọn núi cao hơn 7000m, đến ngày nay nhiều ngọn núi còn chưa được đặt tên. Trong dãy núi còn có hơn 5 dòng sông băng, mỗi dòng dài hơn 50m, trong đó có một dòng sông băng dài nhất ngoài vùng địa cực.

Ngoại trừ dãy Karakoram đi qua các ngọn núi cao, đường cao tốc còn đi qua Hindu Kush (6), cao nguyên Pamir, dãy Himalayas ở phía Tây. Một nhà địa chất học người Ấn Độ gọi nó là "Vòng cung" của 4 ngọn núi cao. Suốt đường đều là phong cảnh núi tuyết xen lẫn với cảnh đồng cỏ xanh ngát, trong núi còn có thể thấy được nhiều ruộng hoa đầy màu sắc chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Hàng năm từ tháng 5 đến tháng 11, con đường này có không ít người đến du hành, hoặc lái xe, hoặc đi bộ, hoặc chạy xe đạp, đi từ đầu đường đến cuối đường, dọc đường xem cảnh đẹp.

Từ thế kỷ này trở đi, Trung Quốc bắt đầu liên hợp với 4 quốc gia Trung Á, bắt đầu xây dựng lại "Con đường tơ lụa" (7), nỗ lực làm thông con đường xuất cảnh từ Tân Cương qua Âu Châu, kỳ thực chính là muốn làm giảm bớt mầm mống tai hoạ có thể có tại vùng eo biển phía Nam Trung Quốc. Ngày nay, chiến lược này đã đạt được hiệu quả. Kazakhstan tu kiến lại tuyến đường sắt thông đến Âu Châu. Lấy Kashgar làm trung tâm, Trung Quốc thành lập đặc khu kinh tế Tây Bộ, nhanh chóng thu hút sự đầu tư tài chính của khắp các miền vùng của Trung Quốc cùng các quốc gia ở Trung Á, đem nơi này nhanh chóng phát triển, trở thành đầu mối then chốt của "Con đường tơ lụa mới".

Cũng chính vì nguyên nhân đó, hiện tại trên con đường này người qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt, một chiếc xe tải mang biển số Pakistan hòa vào dòng xe cộ vận chuyển trên đường, không có gì khác thường.

Trong xe, Mai Lâm đang lái xe thay cho Vệ Thiên Vũ. Anh mệt mỏi rã rời tựa ở một bên nghỉ ngơi, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi Lăng Tử Hàn đang mê man.

Hiện tại độ cao so với mặt biển càng ngày càng cao, La Hãn đề phòng bất trắc nên cho cậu mang mặt nạ dưỡng khí. Cậu ngủ rất yên bình, so với lúc đầu bị mất máu thì giờ đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn trắng bệt. Mái tóc đen mềm mại theo sự xóc nảy của xe mà nhẹ bay, khiến cho bất kì ai nhìn qua cũng thấy cậu chẳng khác gì một thiếu niên yếu đuối.

Vệ Thiên Vũ lấy tay chùi mặt, trong lòng đau khổ đến muốn chết đi.

Nghĩ đến việc tình cảm của mình chẳng thể nào bày tỏ, nhớ lại sự thân mật khi còn trong ổ địch, tưởng đến việc khi về đến nhà tất cả chỉ còn lại sự xa lạ, trong lúc nhất thời anh cảm thấy tâm loạn như ma, không khỏi cúi thấp đầu xuống.

Bỗng nhiên, thanh âm nhẹ nhàng của Lăng Tử Hàn vang lên: "Thiên Vũ."

Vệ Thiên Vũ ngẩng đầu lên.

Lăng Tử Hàn vẫn nằm ở đó, rõ ràng không nhìn thấy anh, nhưng có thể cảm thấy được anh ở bên cạnh, vì vậy liền mở miệng gọi.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng đứng dậy, ngồi ngay bên cạnh cậu, nắm lấy bàn tay trái không bị thương của cậu.

Lăng Tử Hàn mỉm cười với anh, ý nói muốn anh tháo mặt nạ dưỡng khí trên mặt cậu xuống.

Vệ Thiên Vũ thay cậu tháo xuống, cúi người, ôn nhu hỏi cậu: "Muốn gì?"

Lăng Tử Hàn ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: "Thiên Vũ, xin lỗi!"

Trong mắt Vệ Thiên Vũ nóng lên, thiếu chút nữa không thể khống chế chính mình. Anh biết rõ hai từ "Xin lỗi" mang ý nghĩa gì. Lăng Tử Hàn biết rõ tình cảm của anh, nhưng không cách nào đáp lại, nên chỉ có thể nói được hai từ "Xin lỗi".

Anh đau khổ lắc đầu, nhưng tận lực thoải mái mà cười nói: "Đừng nói như vậy, Tử Hàn, tôi … tôi thật sự cảm thấy rất vui. Cậu không cần nói thêm gì cả, tôi hiểu mà, không cần buồn lòng đâu. Sau này, tôi cũng sẽ như cũ đối cậu, xin cậu cũng đừng để tâm gì nhiều. Dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn là chiến hữu, anh em, bạn bè, phải không?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười an ủi: "Phải!"

Vệ Thiên Vũ thay cậu kéo lại cái chăn, nhẹ giọng nói: "Cậu tiếp tục ngủ đi. Sắp tới cửa khẩu của Khunjerab rồi, độ cao so với mặt biển hơn 5000m, chắc cậu sẽ cảm thấy khó chịu đấy, hiện tại cần tịnh dưỡng nhiều vào."

Lăng Tử Hàn lại cười cười với anh, lúc này mới an tĩnh mà nhắm mắt lại.

Vệ Thiên Vũ ngồi ngay bên người cậu, vẫn nắm chặt tay cậu.

Trong xe còn có Du Dặc, La Hãn, Tác Lãng Trác Mã, ba người bọn họ cũng đã trưởng thành, từ lúc trước cũng đã nhìn thấy được tình cảm của anh đối với Lăng Tử Hàn, giờ đây thấy vậy cũng đều hiểu rõ. Bọn họ chẳng ai nói gì, chỉ đơn giản vỗ vỗ vai Vệ Thiên Vũ, muốn anh thấy thoải mái hơn.

Vệ Thiên Vũ mỉm cười với bọn họ, không nói gì.

Xe của bọn họ trong suốt hành trình không gặp phải biến cố hay trở ngại nào, chạng vạng ngày thứ hai đã đến được bến cảng Khunjerab của Trung Quốc. Cục trưởng Cục Quốc An Tân Cương – Triệu An – trực tiếp cầm giấy phê chuẩn đặc biệt cho phép miễn bất kì thủ tục nào đứng đây chờ, xe vừa đến liền đóng dấu cho đi.

Những người khác đang chờ qua cửa khẩu thấy sự đãi ngộ đặc biệt này dành cho một chiếc xe tải bình thường liền tỏ ra phẫn nộ, nghị luận: "Hừ, không biết là tên tham quan nào lại có được sự đặc cách như thế?"

"Đúng vậy, nói thẳng ra cũng là loại thái tử ỷ quyền tước mà bất công thành tư thôi …"

Bỏ qua mấy lời nghị luận đó, Triệu An lên xe việt dã của chính mình, cùng bọn họ đến thẳng sân bay. Vài người dùng cáng cứu thương đem Shafula đang mê man cùng Lăng Tử Hàn bị trọng thương ra, La Y cõng Du Dặc, cùng lên chiếc chuyên cơ chờ sẵn tại đó. Máy bay lập tức cất cánh, hướng thẳng Bắc Kinh.

Tất cả đều có sự sắp đặt trước, tiến hành đâu vào đấy. Nửa đêm máy bay đáp xuống sân bay quốc tế ngay thủ đô, sớm đã có vài chiếc xe chờ sẵn tại sân bay.

Vài người trong Bộ Quốc An liền tiến đến đem Shafula đi, đặc cảnh Bộ Quốc An bảo vệ phía trước và sau xe, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Lăng Tử Hàn cùng Du Dặc sau đó liền được đưa lên xe cứu thương, lập tức đưa đến bệnh viện 743 trực thuộc Bộ Quốc An.

6 người khác trong tiểu tổ liệp nhân tất nhiên đều muốn đi cùng, đưa bọn họ đến phòng giải phẫu.

Mặc một bộ blouse nhanh chóng đi vào phòng phòng giải phẫu là một bác sĩ rất nhã nhặn thanh tú, phía sau là mấy y tá cùng vài bác sĩ trẻ tuổi khác. Đó là viện trưởng của bệnh viện 743 – Đồng Duyệt. Thấy hắn tự mình phẫu thuật cho Lăng Tử Hàn, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Vết thương của Du Dặc nhanh chóng được xử lý xong, đẩy ra ngoài, đưa đến phòng bệnh. Thần chí của

hắn rất thanh tỉnh, khoái trá nhìn La Y, cười nói: “Không có di chứng, để khỏe rồi anh với em đấu tiếp.”

La Y nhẹ nhàng mà cười, nói với hắn: “Em chờ đến khi anh khỏe, sau đó sẽ nhắm vào vết thương của anh mà đánh.”

Du Dặc nhất thời kêu thảm thiết: “Thực sự độc nhất chính là trái tim đàn bà.”

Mấy liệp thủ khác nhìn thấy hai người họ có thể dễ dàng mồm mép bịp người như vậy, liền lui ra, chờ ở bên ngoài.

Hơn 3 tiếng sau, Lăng Tử Hàn được đẩy ra. Cậu vẫn đang trong trạng thái gây mê, không hề hay biết gì đưa thẳng vào phòng bệnh.

Nơi này là khu phòng bệnh đặc thù của bệnh viện 743, canh giữ nghiêm mật, người không phận sự miễn tiếp. Từ bên ngoài nhìn qua, trông chẳng khác gì là khu phòng bệnh của các cán bộ cao cấp trong những bệnh viện khác, trong sân có hoa viên cùng hồ nước, khung cảnh thanh tĩnh, trong tòa nhà thanh tĩnh ưu nhã, hơn nữa các phục vụ chu đáo, hoàn toàn không cần người nhà chăm nom. Mấy liệp thủ khác ngây người trong phòng bệnh được một chốc, liền bị y tá đuổi ra.

Mấy ngày qua bọn họ liên tục tác chiến, lại trèo đèo lội suối, vạn lý bôn ba, lúc này nhìn qua rất bẩn thỉu, người đầy bịu bặm, vị y tá ăn mặc sạch sẽ kia nhìn bọn họ với ánh mắt đầy nghi ngờ, tự hỏi không hiểu tại sao những người như vậy lại có thể bước vào khu này, trong lòng thấy không thoải mái, thuần túy bởi vì phép tắc trong bệnh viện nên mới phải mới miễn cưỡng mỉm cười với bọn họ. Bọn họ nhìn cô, cô nhìn bọn họ một hồi, rốt cuộc không ai dám chống lại lệnh của cô, liền phải ngoan ngoãn mà rời khỏi đó.

Nửa đêm, sau khi hoàn thành công tác thẩm vấn Shafula xong, Lăng Nghị mới vội vã chạy tới bệnh viện, đến phòng bệnh thăm Lăng Tử Hàn.

Nơi này có hệ thống quản chế an toàn cùng giám sát bệnh viện toàn diện, Đồng Duyệt còn chưa rời khỏi đó, vừa thấy ông xuất hiện trong phòng bệnh liền đi đến đó.

Lăng Nghị nhìn hắn với ánh mắt đầy nhu hòa, không hề biểu hiện trạng thái bất nộ tự uy, như những vị cán bộ cấp cao mà khiến cho kẻ thù vừa nghe qua liền sợ mất mật.

Trên mặt Đồng Duyệt tràn đầy thoải mái, ôn hòa nói: “Tử Hàn lần này trúng 13 phát súng, bất quá không nguy hiểm tính mạng.”

Lăng Nghị nghe thấy vậy, gật đầu, rồi nhìn về phía con trai đang nằm trên giường.

Đồng Duyệt đứng ở bên cạnh ông, khe khẽ thở dài: “Anh đối với Tử Hàn yêu cầu có phải chăng là cao quá rồi không? Thằng bé năm nay chưa đến 20, vậy mà hết lần này đến lần khác xuất sinh nhập tử, em vừa nghĩ tới là thấy đau lòng rồi. Nếu là một người bình thường, có lẽ giờ nó đang học đại học, sống một cuộc

sống bình lặng, thoải mái mà sống, gặp thử thách, và có tình yêu."

Lăng Nghị lẳng lặng mà nói: "Cuộc sống như vậy cần phải có người hi sinh, dù không phải Tử Hàn, cũng sẽ có người khác. Lẽ nào anh để con trai anh hưởng hết vinh hoa phú quý, rồi để con của người khác hi sinh?"

Đồng Duyệt biết rõ tính tình của ông, không hề khuyên răn gì, chỉ ôn hòa nói: "Anh yên tâm đi, em nhất định chăm sóc nó thật tốt."

Lăng Nghị nhẹ nhàng kéo người hắn qua, ôm chặt vào trong ngực, đầy tình cảm mà nói: "Trong suốt cả đời này, anh chưa từng làm phụ kì vọng của quốc gia, không phụ kì vọng của nhân dân, chỉ có phụ lòng ba người, mẹ Tử Hàn, Tử Hàn, còn em nữa."

Đồng Duyệt tựa ở trong lòng ông, nhẹ nhàng cười: "Anh không cần cảm thấy có lỗi với em, bên anh nhiều năm như vậy, em cảm thấy rất hạnh phúc. Bất quá, người anh cần cảm thấy có lỗi là Tử Hàn. Nếu muốn nói thẳng ra thì, đứa trẻ nào mà có người cha như anh, không phải uống rượu chơi gái, ăn chơi trác táng, thì cũng là thiếu gia trời đất không sợ, muốn cái gì có cái gì, bao nhiêu người nịnh bợ, nhất định cuộc sống hằng ngày so với người thường càng tốt hơn nhiều. Nhưng nhìn Tử Hàn đi, thật là, thật không biết phải nói làm sao luôn."

Lăng Nghị không nói gì thêm, chỉ là ôm lấy hắn, lẳng lặng nhìn đứa con trai đang nằm trên giường.

HẾT CHAP 23

Mục lục

() Cả phủ nhà không biết tên tiếng Anh của cụm từ này, và cũng không biết đang ám chỉ đến địa danh nào. Bạn nào hảo tâm tìm giùm Mai đi, chân thành cảm ơn!!!

(1) Gilgit-Baltistan (trước đây gọi là Các khu vực phía Bắc (Shumālī Ilāqe Jāt)), là thực thể chính trị nằm ở vùng Kashmir do Pakistan kiểm soát. Gilgit-Baltistan có diện tích 72.971 km² (28.174 mi²) chủ yếu là những vùng núi cao. Dân số của khu vực ước tính là 1.000.000 người. Trung tâm hành chính là thành phố Gilgit (dân số 216.760).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Gilgit-Baltistan

(2) Kashmir là khu vực phía Tây Bắc của Ấn. cho đến giữa thế kỉ 19, thì vị trí địa lý của 'Kashimir' ám chỉ đến thung lũng giữa dãy núi Himalayas và rặng Pir Panjal.

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Kashmir

(3) Địa khu Kashgar là một địa khu thuộc Khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Cộng hòa Nhân

dân Trung Hoa. Địa khu này có diện tích 139.077 km2, dân số năm 2000 là 3,405 triệu người.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Kashgar

(4) Khunjerab Pass (độ cao 4.693 m hay 15.397 feet) là ngọn núi cao nhất thuộc dãy núi trực thuộc Karakoram. Được xem là vị trí chiến lược vì nó vừa nằm sát rìa Bắc của vùng Gilgit–Baltistan (Pakistan) vừa nằm sát rìa Nam của vùng Xinjiang (Trung Quốc).

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/KhunjerabPass

(5) con đường Pamir: vùng núi miền Trung Á, chủ yếu ở Taijikistan, ngọn núi cao nhất là Ismail Samani cao 7495m.

(6) Hindu Kush là một dãy núi nằm giữa Afghanistan và Pakitan. Tên gọi Hindu Kush có nguồn gốc từ tiếng Ả Rập và có nghĩa là "Các ngọn núi của Ấn Độ". Nó là phần kéo dài nhất về phía tây của dãy núi Pamir, rặng Karakoram và là phần kéo dài của dãy núi Himalaya. Nó cũng được tính toán như là trung tâm dân cư địa lý của thế giới.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/HinduKush

(7) Con đường tơ lụa (phồn thể: giản thể: Hán-Việt: Ti trù chi lộ bính âm: sī chóu zhī lù) là một hệ thống các con đường buôn bán nổi tiếng đã từ hàng nghìn năm nối châu Á với châu Âu (cách hay nói là giữa Đông và Tây).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Con%C4%91%C6%B0%E1%BB%9Dngt%C6%A1l%E1%BB%A5a

61. Quyển 2 - Chương 24

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

10 ngày sau, truyền thông các quốc gia đều cực lực đưa thông tin: "Kế hoạch bài trừ ma túy Quốc tế đã quét sạch Kim Tân Nguyệt thành công, thiêu hủy toàn bộ ruộng thuốc phiện cùng hơn 1000 tấn nha phiến, cùng lúc đó, tiểu tổ Alpha của nước Nga phá hủy thành công khu chế xuất số 7 gồm 1 xưởng gia công thuốc phiện cùng 3 xưởng chế tạo vũ khí ngầm. Còn đội đột kích Thiểm Điện của Trung Quốc không chỉ san bằng mấy sào huyệt bí mật của 'Tướng quân' Guzman Kusconkun, còn thành công chặn đứng được đường lui của bọn khủng bố, bắn chết đầu lĩnh dẫn đầu phần tử khủng bố Irene cùng Guzman, còn hủy diệt nhóm tội phạm quốc tế đang chiếm giữ khu Kim Tân Nguyệt."

Người phát ngôn của Liên Hợp Quốc cũng là đại biểu bí thư trưởng phát biểu, đánh giá cao độ hành động của Trung Quốc cùng Nga. Người lãnh đạo các quốc gia cũng đều nhiệt tình ca ngợi hành động lần này, khen không dứt miệng đội đột kích Thiểm Điện cùng tiểu tổ Alpha.

Không lâu sau, đội đột kích Thiểm Điện dùng máy bay vận tải quân dụng từ Pakistan về tới Bắc Kinh. Tuy rằng là vinh quanh, nhưng toàn bộ bọn họ đều không đánh trống khua chiêng mà chỉ lặng yên không một tiếng động đáp xuống sân bay quân dụng, lập tức bí mật về tới doanh địa, người bị thương ngay lập tức đưa tới Bệnh viện lục quân trị liệu.

Tuy rằng quân đội không tuyên dương, nhưng trong hệ thống Quốc Phòng cùng Bộ Quốc Gia An Toàn, đội đột kích danh tiếng vang dội. Nhanh chóng trong nội bộ quân đội cử hành một buổi khen thưởng biểu dương.

Lôi Hồng Phi lập được đại công, được trao tặng huân chương hạng nhất, quân hàm thăng thượng úy.

Không ít tướng lĩnh cao cấp trong quân đội gọi điện cho Lôi Chấn – cha y, cười nói: "Tôi đã nói là con trai anh có tiền đồ mà, quả thật hổ phụ không sinh khuyển tử."

Lôi Chấn khiêm tốn nhận lời khen, nhưng trong lòng vô cùng vui sướng.

Một tháng sau, truyền thông Trung Quốc chính thức đưa ra một tin làm chấn động toàn bộ các mặt báo thế giới. Người đứng đầu các vụ khủng bố đầy máu me, nhưng lại ẩn nấp suốt thời gian qua được toàn bộ các quốc gia ra lệnh truy nã, đầu lĩnh quân cách mạng Thánh Nguyệt Shafula đã được Bộ An Toàn Quốc Gia Trung Quốc bắt giữ. Căn cứ theo khẩu cung của gã mà từ đó Bộ Quốc An, Bộ Quốc Phòng cùng Bộ Cảnh Sát liên hợp hành động, đem người lẻn vào cảnh nội Trung Quốc, rải người vào các tụ ổ phân bố tại Hà Bắc, Hà Nam, Sơn Tây, Cam Túc, Tân Cương, Thanh Hải một lưới bắt hết toàn bộ phần tử khủng bố của quân cách mạng Thánh Nguyệt. Bọn chúng đang chuẩn bị len lén thu nhập một số lượng lớn súng ống đạn dược, tiến hành một loạt hành động tập kích khủng bố, bao gồm trung tâm thương mại, xe buýt công cộng, lắp bom vào trong các Bộ chính phủ, ám sát cảnh sát, quan viên chính phủ cùng quan ngoại giao nước khác cư trú tại Trung Quốc. Khi những tên này bị bắt, cũng đã điều tra ra được các hành động giết người ác tính lúc trước. Trong lúc nhất thời, truyền thông trong ngoài nước, Bộ Tình Báo cùng nhân viên liên quan đều suy đoán, rốt cuộc người nào trong Bộ Quốc An bắt được tên đầu lĩnh phân tử khủng bố thần bí mà hung ác này? Bắt được ở đâu? Nhưng đối với mấy vấn đề này, Bộ Quốc An giữ kín như bưng, không nói rõ.

Không ít bạn bè cùng quan lớn chính phủ gọi điện thoại cho phó chủ tịch uỷ ban Quốc Gia An Toàn, ủy viên cục chính trị, uỷ viên quốc hội kiêm bộ trưởng Bộ An Toàn Quốc Gia – Lăng Nghị, chúc mừng cùng khen ngợi ông không ngừng, nhưng ông vẫn bình tĩnh thong dong như nước hồ, bình thường nói hai từ "Cảm ơn", còn với những câu hỏi khác đều bảo trì trầm mặc.

Không ai biết con ông đã cống hiến ra sao, và ông vĩnh viễn sẽ không nhắc tới.

Không lâu sau, Bắc Kinh cử hành đại hội công thẩm long trọng, nhân viên công tố quốc gia đưa ra nhiều chứng cứ, chứng minh một loạt hoạt động khủng bố cùng sự kiện tập kích Kunduz ở Pakistan đều là do Shafula lãnh đạo, tổ chức thực thi, thậm chí tự mình tham gia. Đó là sự thật, không thể cãi lại, Shafula

cùng vài tên nồng cốt trong quân cách mạng Thánh Nguyệt đều bị phán xử tử hình, lập tức chấp hành.

Rất nhiều gia quyến của người bị hại tới Bắc Kinh, tham gia đại hội công thẩm, nào là nước mắt của người nhà, cùng tiếng khóc thê lương của vợ con những người đó, chấn động lòng người.

Những người nhân viên công trình Trung Quốc bị thương tại sự kiện tập kích Kunduz đều lên làm chứng, kể lại trong đêm khuya bọn họ bỗng nhiên bị một đám phân tử khủng bố chạy ào đến, dùng súng tự động điên cuồng bắn phá xung quanh.

Nhân viên công tố quốc gia ngày hôm sau đưa ra vô số hình ảnh cùng thước phim về hiện trường lúc đó, vô số vết đạn cùng vết máu hiện ra trước mặt mọi người, trên mặt đất cùng trên giường đều là người chết, người bị thương thống khổ rên la. Tình cảnh phảng phất như địa ngục nhân gian.

Thế nhưng thái độ của Shafula vẫn lạnh lùng, không hề cất lời.

Truyền thông phát sóng trực tiếp cho thế giới toàn bộ quá trình công thẩm, đến tận khi mấy tên phần tử khủng bố bị đưa ra pháp trường, chấp hành xử bắn.

Shafula đền tội, quân cách mạng Thánh Nguyệt bị diệt triệt để, không chỉ Trung Quốc, ngay cả Pakistan, năm nước Trung Á cùng Nga đều thở phào nhẹ nhõm.

Truyền thông cảm thấy vô cùng hưng phấn, đối với hai sự kiện của đội đột kích Trung Quốc càn quét Kim Tân Nguyệt, đánh gục Guzman cùng Bộ Quốc An bắt sống Shafula đều tuyên dương. Truyền thông nước ngoài cũng đều phân tích, khen ngợi năng lực tác chiến của bộ đội đặc chủng cùng sự thần bí của đặc công Trung Quốc. Trung Quốc trong mặt trận chống khủng bố quốc tế mờ mờ đứng lên vị trí lãnh đạo, tại các sự kiện khác, tiếng nói cũng vang dội hơn.

Lôi Hồng Phi không thèm để tâm đến việc bình luận của người ngoài, một lòng lo lắng cho Lăng Tử Hàn. Trong lúc dưỡng thương nhiều lần y muốn chuồn khỏi viện, kết quả bị y tá bắt gặp, nên phải đành ngoan ngoãn ở lại. Chờ vết thương toàn thân lành hẳn, y mới được phép trở về đơn vị. Bởi vì y từng bị bắt, nên phải chờ Bộ Chính Trị điều tra qua, rồi phải làm cuộc trắc nghiệm tâm lý. Chờ tất cả xong xuôi, đội mới cho y nghỉ nửa tháng, để y về nhà nghỉ ngơi.

Sau thời gian bị hành hạ, đợi khi y về tới nhà cũng đã tháng 12 rồi.

Khắp nơi tuyết trắng bay bay, nào là ông già Nô-en, cây thông Nô-en cùng các biển quảng cáo, tựa như đang ăn tết vậy. Vừa vào thành Bắc Kinh, Lôi Hồng Phi liền lấy điện thoại, mớ máy, nhấn đến dãy số mà y ngày đêm thương nhớ đến đau cả lòng.

Cuối cùng cũng có tín hiệu nhận máy, khiến y vô cùng mừng rỡ.

Thanh âm Lăng Tử Hàn ôn hòa: “Alô!”

Lôi Hồng Phi vui mừng nói: "Tử Hàn, em đi du lịch về rồi sao?"

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười rộ lên: "Ừ, về rồi."

Lôi Hồng Phi khẩn cấp nói: "Anh đến chỗ em được không?"

Lăng Tử Hàn thoải mái nói: "Được, đến đi."

Lôi Hồng Phi đi xe điện ngầm, rồi đổi sang đường sắt, cuối cùng đến Long Quan, kêu một chiếc taxi hướng thẳng đến khu nhà của Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn đã đem thông tin ADN của y nhập vào hệ thống vi tính, chỉ cần y nhấn chuông cửa, cửa lập tức tự động mở ra. Y từ thang máy đi ra, đến thẳng nhà Lăng Tử Hàn.

Hệ thống nhập vân tay cùng tròng đen con mắt, rồi mở cửa, y tự nhiên bước vào.

Phòng khách không có ai, Lôi Hồng Phi đứng ở trước cửa, nhanh chóng cởi áo ba-đơ-xuy trên người ném qua một bên, lắng nghe một chút rồi cười rộ lên, bước vào nhà bếp.

Trong bếp rất ấm áp, Lăng Tử Hàn mặc một chiếc áo sơmi lông cừu màu nâu nhạt cùng quần vải thô, đang xào rau, thấy y mặc quân phục thượng úy lục quân, áo sơmi xanh lá mạ cùng cravat màu xám, nhìn qua vô cùng oai hùng dũng mãnh, nở nụ cười: "Mỗi lần gặp anh đều là bộ dáng cà lơ phất phơ, làm cho người ta cứ nghĩ là dạng lưu manh, đây là lần đầu tiên thấy anh đàng hoàng đến vậy."

Lôi Hồng Phi đắc ý dào dạt nói: "Cố ý mặc cho em xem đấy, thế nào? Anh tuấn tiêu sái anh minh thần võ không?"

Lăng Tử Hàn buồn cười, liên tục gật đầu: "Phải phải!"

Lôi Hồng Phi nghe mùi hương bay ra từ nồi, nhất thời thèm nhỏ dãi, khen ngợi: "Không nghĩ là em lại biết nấu ăn."

Lăng Tử Hàn đuổi y ra ngoài: "Ra ngoài, đừng có nhiễu nước miếng của anh vào nồi, em có mua cho anh một món quà, đặt trên giường trong phòng ngủ ấy, đi xem đi."

Lôi Hồng Phi cười hì hì chạy đến phòng ngủ, cởi hết quân phục ra, thay bộ áo ngủ bình thường ở đây, sau đó đi cầm lấy món quà được đóng gói đặt trên giường.

Sang năm chính là ăn mừng 100 chiến thắng chiến tranh chống phát xít, toàn bộ thế giới đều đang chuẩn bị long trọng chúc mừng. Các loại sản phẩm ăn mừng chiến thắng bắt đầu đưa ra. Lăng Tử Hàn tặng cho

Lôi Hồng Phi một bộ mô hình xe tăng số lượng có hạn, do Đức sản xuất, đều là dựa theo xe tăng trong cuộc Thế giới thứ II, đóng gói rất đẹp, mang phong cách lục quân.

Lôi Hồng Phi ngồi hẳn lên giường, đem chiếc xe tăng từng cái từng cái một cầm lên xem, yêu thích không nỡ buông tay.

Y cực kỳ yêu thích mấy bộ mô hình vũ khí, tất nhiên là cũng biết giá của nó, món quà này thật sự rất quý, chỉ sợ rẻ nhất cũng phải 50.000. Trước đây, Lăng Tử Hàn nói là tiền nhuận bút, rất dễ mà có, nhưng hiện tại y đã biết, tiền này có lẽ là tiền trợ cấp cho cậu, dùng chính tính mạng của cậu đổi lấy.

Nghĩ như vậy, y bỗng nhiên đứng dậy, chạy ra ngoài.

Nhìn bầu không khí ấm áp trong phòng bếp, Lăng Tử Hàn an tĩnh mà mở nắp nồi lên, khiến y cảm thấy sự việc xảy ra tại nơi chốn xa xôi kia như một giấc mơ, hoàn toàn không tồn tại, liền quên mất câu mà y định hỏi.

Lăng Tử Hàn đem con cá trong nồi ra để trong một cái tô, nói với y: "Đứng đó làm gì vậy? Đem ra ngoài đi."

"Yes, sir!" Lôi Hồng Phi lập tức đáp, đưa tay bưng cái tô ra ngoài, để trên bàn trà đặt trong phòng khách.

Căn phòng này vốn không lớn lắm, phòng khách cũng nhỏ, nên Lăng Tử Hàn cũng không phân ra nhiều khu. Bình thường cậu vốn rất đơn giản, nếu như Lôi Hồng Phi không ở đây thì sẽ về nhà cha cậu ăn chung. Mà ngoại trừ Lôi Hồng Phi ra cũng không có ai đến đây, nên cậu luôn ngồi trên sofa mà ăn, không hề mua bàn ăn.

Một lát sau, Lăng Tử Hàn đem dĩa thủy tinh đựng tôm luộc đã bóc vỏ cùng một dĩa rau xà lách bưng ra, nói với y: "Đi múc canh đi."

Lôi Hồng Phi mừng rỡ chạy vào nhà bếp, vừa lẩm nhẩm một bái hát vừa múc canh cải ra tô.

Hai người đều mới khỏi thương, nên không thể uống rượu, Lăng Tử Hàn đem ra hai chén cơm, nói với y: "Đói bụng chưa? Ăn đi."

Lôi Hồng Phi lúc này mới chậm rãi ngồi xuống sofa, cầm lấy đôi đũa gặm vào miệng.

Lăng Tử Hàn vui vẻ nhìn động tác của y, chậm rãi ăn.

Lôi Hồng Phi vừa ăn thuận miệng hỏi: "Lần này đến đâu chơi vậy?"

Đây là câu mà lúc trước mỗi lần gặp nhau y đều hỏi, Lăng Tử Hàn mỉm cười đáp: "Thành phố Tahiti (1)."

Lôi Hồng Phi đem một con tôm bỏ vào miệng, hài hước hỏi: "Chơi vui không?"

"Vui." Lăng Tử Hàn cũng vui đùa nói. "Biển xanh, hoa đỏ, những cô gái Bohemia (2) nhiệt tình."

Động tác Lôi Hồng Phi dừng lại, chậm rãi đưa mắt nhìn cậu, mở miệng ra thốt lên hai chữ: "Cô gái?"

Lăng Tử Hàn chẳng hề để ý gật đầu, buông chiếc đũa, chuẩn bị cầm muỗng múc canh.

Lôi Hồng Phi cầm lấy cái chén trong tay cậu bỏ qua một bên, đem cậu áp lên sofa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nói, em cùng với mấy cô gái đó làm cái gì?"

Lăng Tử Hàn buồn cười: "Quên mất rồi, hình như không làm gì hết thì phải."

Lôi Hồng Phi nhìn cậu, đưa tay cởi quần áo của cậu.

Lăng Tử Hàn phản đối, đưa tay ngăn y lại: "Hồng Phi, ăn cơm trước."

Lôi Hồng Phi trở nên đứng đắn, năn nỉ: "Tử Hàn, anh chỉ muốn xem vết thương của em thôi, lần này em bị tai nạn giao thông mà, anh muốn coi chúng lành hết chưa?"

Lăng Tử Hàn buông cổ tay y ra, nhẹ giọng nói: "Đều lành hết rồi."

Vết sẹo của bọn họ đều có thể dễ dàng biến mất, bất quá phải đợi thời gian, chờ cơ thể bên trong, da cùng biểu bì tất cả đều lành hẳn, mới có thể xóa thật sự vết sẹo đi. Lúc này, vết thương của cả hai đều mới khỏi, nên vết sẹo rất rõ.

Lôi Hồng Phi cởi toàn bộ quần áo của cậu, tinh tế nhìn vết thương, miệng lẩm bẩm: "Sau này có ra ngoài du lịch thì cũng phải cẩn thận một chút, đừng gây họa hoài như thế. Hiện tại, anh lúc nào cũng nghĩ tới em cả, lo lắng muốn chết đi được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc anh bạc đầu mất."

Lăng Tử Hàn cũng cởi quần áo của y: "Để cho em xem, vết thương do tai nạn giao thông của anh như thế nào rồi?"

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà nói: "Lúc đó da thịt bị thương ngoài thôi, không động xương cốt, sớm lành rồi."

Lăng Tử Hàn nhìn làn da trên người y, có một đóa hoa tựa như cây hoa thuốc phiện còn lưu lại sẹo, không

khỏi đau lòng nói: “Anh cũng thật là, sau này đừng có lỗ mãng như vậy nữa. Cái này gọi là tham công liều lĩnh, là điều kỵ nhất trong binh quyền.”

“Ừ, anh biết, chuyện lần này đối với anh cũng là một bài học quý mà. Chuyện khác không quan trọng, bị thương chút cũng chẳng hề gì, thế nhưng mỗi lần vừa nghĩ đến chuyện vì cứu anh mà xém chút nữa em bị lộ thân phận, toàn thân anh đều đổ mồ hôi lạnh.” Lôi Hồng Phi nhìn cậu chăm chú. “Tử Hàn, coi như là vì em, anh chắc chắn sẽ không lỗ mãng như vậy nữa.”

“Vậy là tốt rồi, em yên tâm.” Lăng Tử Hàn ôn nhu lấy tay ôm thắt lưng y, nhẹ giọng hỏi. “Còn không ăn cơm tiếp đi?”

Lôi Hồng Phi cảm xúc dâng trào, không thể kiềm được, nói rằng: “Ăn em trước đã, cơm nước để sau đi!” Liền mạnh mẽ hôn cậu.

Ngoài cửa sổ, tuyết lớn bay đầy trời, tràn ngập ý thơ.

Trong tiểu khu từng nhà đều thắp đèn, khắp nơi đều là pháo hoa làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

HẾT CHAP 24

Mục lục

(1) Tahiti là đảo lớn nhất của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynésie thuộc Pháp. Hòn đảo được hình thành từ hoạt động của núi lửa với các rạn san hô bao quanh. Dân số là 178.133 (tổng điều tra 2007), đây là đảo đông dân nhất của Polynésie thuộc Pháp và chiếm 68,6% của tổng dân số của vùng lãnh thổ. Tahiti là trước đây gọi là Otaheite.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tahiti

(2) Bohemia hay Čechy là một khu vực lịch sử nằm tại Trung Âu, chiếm hai phần ba diện tích của nước Cộng hòa Séc ngày nay. Čechy có diện tích 52.750 km², chiếm khoảng 6,25 triệu trong tổng số 10,3 triệu dân của Cộng hòa Séc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cechy

CHÍNH VĂN HOÀN

HOÀN

62. Quyển 2 - Chương 25: Dương Quang Giả Kỳ

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tháng 12 là tháng du lịch của vùng Hải Nam, ánh nắng chói rọi, bãi cát đẹp, khí hậu ấm áp dễ chịu, là một nơi thích hợp để nghỉ phép đến vui chơi.

Chuyến bay từ Bắc Kinh đáp xuống sân bay quốc tế Phượng Hoàng vừa mới xây dựng xong tại thành phố Sanya (1), sau đó, hướng dẫn viên giơ lá cờ dẫn một đoàn du khách đi ra sân bay.

Cửa ra có rất đông người, nhưng hai người tới đón thân nhân dù sao cũng là quân nhân trẻ tuổi, lại mặc quân phục, nên vô cùng bắt mắt.

Một người mặc đồng phục thiếu tá lam sắc không quân, thân hình khỏe mạnh cân xứng, khí chất trầm ổn.

Một người mặc đồng phục thượng úy lam sắc hải quân, vóc người thon dài, cao hơn nửa cái đầu so với người mặc quân phục không quân đứng kế bên. Mặt y hiện rõ sự vui vẻ, rất thân thiện.

Bọn họ sóng vai đứng trong đoàn người chờ ở ngoài, thong thả nói chuyện với nhau, không như những người khác hướng cổ tìm kiếm xung quanh.

Thượng úy Hải quân Trương Hải Dương cười hỏi: "Long ca, anh có chắc là thằng quỷ Hồng Phi kia đã gia nhập đội đột kích Thiểm Điện không?"

Thiếu tá Không quân Long Tiềm bình tĩnh gật nhẹ đầu: "Anh lấy thông tin từ bạn thân ở tổng bộ, không sai được đâu."

Trương Hải Dương nhướng mày: "Không nghĩ tới thằng quỷ đó không nói không rằng, lừa gạt cả chúng ta luôn."

"Đó là việc hiển nhiên mà, cơ mật quân sự!" Long Tiềm mỉm cười. "Bất quá, lúc trước nó rất dễ bị kích động, giờ có thể trầm tĩnh như vậy, thực sự khiến người khác phải nhìn bằng cặp mắt khác rồi."

Trương Hải Dương buồn bực: "Anh có biết tại sao bỗng dưng nó bỏ phi công, chạy đi làm bộ đội đặc chủng

không?"

"Rất đơn giản." Long Tiềm chậm rãi phân tích. "Thứ nhất, bộ đội đặc chủng có đánh thật, bằng dao thật súng thật, đối đầu với địch thủ trực tiếp, không đã sao? Giống như chúng ta, mỗi ngày tuần tra, hàng năm diễn tập, chỉ sợ đến khi xuất ngũ không có được một trận đánh nào ra hồn cả. Thứ hai, Bộ trưởng quốc phòng các nhiệm kỳ trước đều từ lục quân đi ra. Nếu như nó vẫn làm phi công, lên tới tư lệnh không quân là hết mức rồi, quá lắm thì cũng như cha của anh, làm chức phó phòng gì đó trong bộ quốc phòng hay tổng bộ."

Trương Hải Dương bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế, haha, thì ra thằng quỷ đó mưu tính sâu xa đến thế, nhìn không ra nha."

"Nó có gì mà gọi là mưu tính sâu xa?" Long Tiềm lắc đầu. "Điều mà nó muốn chính là cái thứ nhất, chỉ đơn giản là muốn được đánh nhau mà thôi. Điều thứ hai chỉ sợ cha mẹ của nó mới là những người suy nghĩ tới."

Trương Hải Dương ngửa đầu cười to: "Đúng đúng, vậy mà em còn đánh giá nó cao nữa chứ."

Trong lúc cười đùa, Lôi Hồng Phi cùng Lăng Tử Hàn đi ra.

Lôi Hồng Phi mặc bộ quân phục thượng úy, Lăng Tử Hàn thì mặc chiếc T-shirt màu xám bạc cùng chiếc áo lông, trên tay hai người đều cầm túi du lịch loại nhỏ, một tay vắt ngang áo ba-đơ-xuy, dáng vẻ thoải mái, mỉm cười hướng bọn họ đi tới.

Bốn người gặp lại bạn cũ lâu năm liền thân thiết ôm lấy nhau, Long Tiềm cùng Trương Hải Dương tiếp nhận áo cùng valy của hai người, đưa bọn họ đến bãi đậu xe.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, Lôi Hồng Phi hít thở một hơi thật sâu, thích ý tán thán: "Thật tốt nha, mấy ngày nay ở Bắc Kinh vừa có gió vừa có tuyết, chỗ nào cũng không thể đi, chỉ có thể ngồi ở nhà, khiến người ta muốn mốc meo lên luôn rồi."

Trương Hải Dương vỗ mạnh vai y: "Ai bảo giờ mày mới chịu tới chơi, chậm chạp!"

"Tôi vậy mà gọi chậm chạp sao?" Lôi Hồng Phi trách. "Lần này tôi được xưng là anh minh quả đoán, nếu như là Tử Hàn thì không biết sẽ kéo đến bao giờ nữa đây, chỉ sợ đến lúc phải về lại đơn vị còn chưa mua vé máy bay ấy chứ."

Long Tiềm mỉm cười nhìn Lăng Tử Hàn đứng bên cạnh, thân thiết mà hỏi thăm: "Sao lại gầy thế này? Sắc mặt cũng không tốt nữa."

Lăng Tử Hàn mất máu khá nhiều, dù vết thương đã dưỡng tốt, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt. Cậu mỉm cười, ôn hòa mà nói: "Mới bị cảm mạo xong."

Lôi Hồng Phi lập tức nói: "Đúng vậy, Bắc Kinh quá lạnh, chính tôi còn muốn bị bệnh nữa là."

Trương Hải Dương khẳng định: "Nói chung là do Hồng Phi không chăm sóc tốt cho Tử Hàn, nên phạt nên phạt."

Lôi Hồng Phi trừng mắt liếc hắn: "Phạt cái gì? Là anh đang mượn cớ muốn nhậu thì có."

Bọn họ vừa cười đùa vui vẻ vừa đến bên cạnh chiếc xe Jeep trong bãi đậu.

Trương Hải Dương đem xe chạy ra bãi, nói: "Hai đứa đừng đến khách sạn, đến chỗ nhà trọ quan quân trong căn cứ ở đi, dù sao hai đứa cũng đến đây chơi một tuần lận mà. Tao đã nói qua với bạn tao rồi, người đó tạm thời chuyển qua chỗ người khác, nên dư được một phòng đó."

"Tốt, đó là cầu còn không được!" Lôi Hồng Phi hài lòng nói. "Ai, Hải Dương, nghe nói anh được điều đến tuần dương hạm vận chuyển hạng nặng (2), phải không? Đưa tụi tôi đến đó tham quan thử đi, coi như cho tôi biết qua rốt cục máy bay ở trên biển sẽ như thế nào, tôi thực sự muốn lái thử mấy chiếc đó lắm."

Cái gọi là tuần dương hạm vận chuyển hạng nặng, kỳ thực chính là loại aircraft carrier (3) mới xuất xưởng, do chính xưởng đóng tàu Thượng Hải chế tạo ra, trọng lượng 50.000 tấn, chở được 40 máy bay chiến đấu, mỗi máy bay cấu hình chính là 33MK, cũng do chính Trung Quốc tự mình nghiên cứu chế tạo, cung cấp cho các loại tàu quân hạm.

Trương Hải Dương vừa nghe y nói, không khỏi cười nói: "Nếu muốn thấy máy bay loại đó không phải nói Long ca một tiếng là xong sao, ảnh sẽ lái đến một chiếc cho máy nhìn qua."

Lôi Hồng Phi lập tức chuyển hướng Long Tiềm, năn nỉ: "Cho tôi bay thử một lần đi, được không? Tôi sẽ gọi anh là đại ca."

Long Tiềm liếc y, hờ hững nói: "Mày chưa từng lái qua loại này, chỉ sợ vừa lên là nhào đầu vào biển thôi."

Lăng Tử Hàn ngồi ở phía trước phì cười.

Trương Hải Dương cũng cười ha ha: "Nếu có thể miễn cưỡng bay lên được đi nữa thì cũng chẳng đáp xuống được."

"Hứ, có gì khó vậy chứ?" Lôi Hồng Phi phẫn nộ hừ nói: "Cứ đem kỹ thuật chính yếu nói sơ qua cho tôi biết là được, bộ có gì đặc biệt sao?"

Long Tiềm cười nói: "Được, Hồng Phi, đừng nói chuyện này nữa, mày muốn tao vi phạm kỷ luật hay sao? Mày cùng Tử Hàn khó có dịp đến đây chơi, chúng ta cứ thoải mái hưởng thụ đi. Tao cùng Hải Dương đều đang nghỉ phép, có thể cùng hai đứa chơi một trận cho đã rồi."

Lôi Hồng Phi lúc này mới thôi năn nỉ, buồn bã ỉu xìu buồn bã ỉu xìu mà nói: "Được rồi."

Trương Hải Dương không có đi vào nội thành Sanya, dọc theo đường cao tốc bên cạnh biển chạy thẳng, nhanh chóng chạy vào căn cứ hải quân.

Căn cứ ở đây có thể chứa cả Aircraft Carrier lẫn tàu ngầm, lớn chẳng khác gì một thành thị, thậm chí quy mô so với Sanya cũng không kém là bao.

Lính cảnh vệ ở ngay cổng nhìn qua Trương Hải Dương cùng Long Tiềm ngồi phía sau hắn, mỉm cười bắt chuyện vài câu, sau đó hướng qua Lôi Hồng Phi cùng Lăng Tử Hàn, hỏi: "Bạn?"

Trương Hải Dương mỉm cười nhẹ, gật đầu nói: "Đúng vậy, thanh mai trúc mã, từ Bắc Kinh qua đây nghỉ phép."

Lính cảnh vệ liền mỉm cười cho qua.

Trương Hải Dương chạy đến cửa chính, mất hơn 10 mới đến được khu nhà trọ quan quân.

Ở đây trước là biển sau là núi, khung cảnh vô cùng đẹp. Lôi Hồng Phi nhảy xuống xe, nhìn chung quanh, rồi cười hì hì: "Sướng nha, Hải Dương, sự đãi ngộ dành cho các anh quả thật rất cao đó, ở được phòng như vậy, nếu như phải tự mình bỏ tiền ra mua, cũng không ít tiền đâu."

Trương Hải Dương cùng Long Tiềm đem valy cùng áo ba-đờ-xuy xuống xe, vừa đem lên lầu vừa cười nói: "Nếu không mày chuyển qua bên hải quân tụi tao đi, làm phi công cũng được, vào chiến đội hải quân cũng được, lại có thể ở được phòng như vậy nữa."

"Hứ, tục ngữ nói, các hữu nhân duyến mạc tiện nhân (4), tôi vẫn sẽ là một lục quân ngoan ngoãn biết thân biết phận thôi." Lôi Hồng Phi đi phía sau bọn họ cất tiếng.

Lăng Tử Hàn nghe y nói, xì một tiếng rồi cười.

Long Tiềm cũng cười: "Câu đó mà là tục ngữ sao?"

Lôi Hồng Phi mở to hai mắt: "Không phải sao?"

Long Tiềm thở dài: "Mày nói phải thì coi như phải đi."

"Long ca, nó là gỗ mục không thể chạm khắc, từ nhỏ đã không chịu học cho đàng hoàng, em cũng bó tay rồi, không lẽ anh còn muốn uốn nắn nó hay sao?" Trương Hải Dương cười lớn, mở cửa phòng trên lầu 4.

Đây là căn phòng một phòng ngủ một phòng làm việc, có bố trí một bộ thiết bị điện cao cấp, phương tiện đầy đủ, ban công đối diện biển rộng, vô cùng xinh đẹp thư thích.

Lúc này Sanya vẫn còn chút nóng, trong phòng mở điều hòa, mát mẻ vô cùng.

Trương Hải Dương cười với bọn họ: "Như vậy đi, hai đứa tắm cho mát, sau đó chúng ta ra ngoài ăn. Tao với Long ca ở kế bên, hai đứa thu dọn xong hết thì qua bên tụi tao gõ cửa."

Lôi Hồng Phi vừa nghe, trên mặt lập tức xuất hiện thần tình ám muội không hề che giấu, nhìn hắn, lại nhìn qua Long Tiềm: "Gì cơ? Hải Dương, anh cùng Long Tiềm ở chung sao? Nói thật đi, hai người có gì phải không? Nếu có gì giấu giếm, tôi sẽ ngay lập tức áp dụng hình phạt."

Trương Hải Dương nhìn y xem thường: "Đừng tưởng rằng mày là lục quân thì tụi tao đánh không lại mày, còn không biết cuối cùng là ai dụng hình ai đâu."

Long Tiềm ôn hòa cười nói: "Quên đi, hai đứa mới từ phương Bắc qua đây, mặc quần áo chắc rất nhiều, nóng lắm phải không? Tắm trước đi, thay đồ xong rồi chúng ta ra ngoài rồi nói sau."

Lôi Hồng Phi lập tức nghĩ không nên để cho Lăng Tử Hàn cảm thấy nóng, lập tức gật đầu: "Được được, chúng tôi lập tức qua tìm các anh."

Trương Hải Dương cùng Long Tiềm cũng không nói thêm nữa, mỉm cười đi ra cửa.

Lôi Hồng Phi lập tức thân thiết nhìn về phía Lăng Tử Hàn: "Em thế nào rồi? Thân thể tốt không? Có mệt lắm không?"

Vết thương của Lăng Tử Hàn cũng chưa hoàn toàn lành, một viên súng đi ngang qua bên hông của cậu, tuy rằng bệnh viện 364 cố gắng hết sức chữa trị cho cậu, nhưng cũng phải mất thêm một khoảng thời gian để hồi phục. Hiện tại cậu có thể sinh hoạt bình thường, chỉ là không thể vận động mạnh mà thôi. Lôi Hồng Phi trong lúc làm tình cùng cậu luôn cố gắng tiết chế, không dám kịch liệt, càng không dám yêu cầu vô độ.

"Em không sao." Lăng Tử Hàn mỉm cười với y, thoải mái nói. "Kỳ thực vết thương của em đã ổn rồi, anh cũng không cần lo lắng nhiều như thế."

Lôi Hồng Phi cũng không phải dạng cẩu thả, nghiêm túc nói: "Dù sao cũng phải chú ý một chút."

"Ừ, em biết." Lăng Tử Hàn gật đầu, bắt đầu cởi quần áo.

Lôi Hồng Phi cũng nhanh chóng cởi quần phục.

Quần áo bên ngoài của bọn họ nhìn qua rất mỏng, thực chất bên trong có thêm nội y giữ ấm, đúng là nóng chết người mà.

Hai người tiến vào phòng tắm dùng nước ấm tắm rửa qua, thay áo sơmi dài tay cùng quần mỏng mùa hè, lúc này mới thư thả ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trên ban công rộng lớn có một chậu trồng hai cây tử đằng (5), Lôi Hồng Phi ôm Lăng Tử Hàn ngồi trên ghế sofa, an tĩnh nhìn ra những cơn sóng lăn tăn ngoài khơi, các loại tàu chiến hòa lẫn vào trong sóng biển, cây dừa bên bờ lòa xòa lắc lư, trên đầu bầu trời xanh ngắt, khiến người ta cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

Một lát sau, Lôi Hồng Phi lẩm bẩm: "Hai người bọn họ gì mà tòng quân báo quốc chứ? Gọi là gia nhập chốn bồng tiên hưởng thụ ngày tháng thì có."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Vậy sao hai ảnh kêu anh lại đây anh lại không chịu?"

Lôi Hồng Phi hôn lên tóc cậu: "Nếu như anh muốn hưởng thụ những ngày tháng tiêu dao, hà cớ gì lại gia nhập lục quân chứ? Tùy tiện mở đại một công ty nào đó, rồi kiếm một đống tiền, đi mua không nổi một căn nhà như vậy sao?"

"Thế sao?" Lăng Tử Hàn dựa vào vai y, mỉm cười khoái trá.

Cậu vẫn luôn rất thích một Lôi Hồng Phi quang minh lỗi lạc, tính cách cùng hào khí can trường khí khái như vậy. Nếu như người này sinh tại thời cổ đại, chắc chắn là một dũng tướng trung báo quốc.

Bầu không khí thực sự rất tốt, hai người đều dần mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, bỗng dưng chuông cửa phòng vang lên.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) Sanya – Tam Á (tiếng Hoa: pinyin: Sanya) là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc. Dân số: 536.000 (2006). Đây là thành phố lớn thứ hai (sau Hải Khẩu) trên đảo. Thành phố có Sân bay quốc tế Phượng Hoàng, hay còn gọi là Sân bay Phượng Hoàng (Fenghuang Airport)

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tam%C3%81

(2) Tàu tuần dương, còn được gọi là tuần dương hạm, (tiếng Anh: cruiser) là một loại tàu chiến lớn, có vai trò nổi bật từ cuối thế kỷ 19 cho đến khi kết thúc Chiến tranh Lạnh. Những chiếc tàu tuần dương đầu tiên được giao các nhiệm vụ tấn công hay bảo vệ độc lập trên biển. Tàu tuần dương rất linh hoạt, chúng có thể

bảo vệ chống lại tàu ngầm, máy bay hay tàu nổi đối phương.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A0utu%E1%BA%A7nd%C6%B0%C6%A1ng

(3) Aircraft carrier:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Aircraftcarrier

(4) Các hữu nhân duyến mạc tiện nhân ( ): Tất cả đơn giản là do duyên mệnh, thay vì ngồi ao ước thành công như số mạng của người khác thì nên tự mình nỗ lực cố gắng tự tạo thành công/ thay đổi số mạng bản thân

(5) Cây tử đằng:

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi buông Lăng Tử Hàn ra, lười biếng đứng dậy đi mở cửa.

Trương Hải Dương đứng ở ngay cửa, tức giận nói: "Hay lắm nhóc, muốn hai người tụi tao thành pho tượng luôn phải không?"

"Nào có chuyện đó chứ?" Lôi Hồng Phi bĩu môi. "Chúng tôi có thể thấy được hai người các anh rất tốt nha. Tục ngữ nói, thà làm uyên ương không làm tiên, nhưng giờ hai anh vừa làm uyên ương vừa làm tiên, thực sự khiến người khác không khỏi ước ao nha."

Nghe y lại nói ba chữ "Tục ngữ nói", ba người đều cười ha ha.

Lúc này bọn họ đều thay đổi đồ thường, Trương Hải Dương lái xe đi ra ngoài, tới làng chài gần đó, ngồi ở ngoài trời, ăn hải sản mới được thuyền đánh cá bắt bắt ngay trong ngày.

Trời chiều ánh dương rọi khắp nơi, cảnh sắc vô cùng tráng lệ, chung quanh bọn họ cũng có nhiều khách du lịch, cũng có người địa phương, thậm chí không ít quân nhân từ căn cứ tới đây ăn uống, tiếng cười đùa không ngớt, là một cảnh tượng vô cùng hòa bình yên vui.

Lôi Hồng Phi nhìn quanh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lúc trước y luôn nghĩ những hình ảnh

vốn rất bình thường, hoàn toàn không quan trọng. Hiện tại, sau khi từ mưa bom bão đạn trở về, y mới có thể thấy được cuộc sống bình thường như vậy lại vô cùng đáng trân trọng. Cuộc sống như vậy là do chính bọn họ dùng máu xương đánh đổi, trong lòng y tự nhiên mà vậy dâng lên chút kiêu ngạo tự hào.

Trương Hải Dương cùng Long Tiềm đều cuốn tay áo sơmi của mình lên ngay khuỷa, chuẩn bị ăn một bữa ra trò, đưa tay lấy con cua, lập tức bỏ vào chén của bọn họ: "Đừng khách khí, mọi người đều là anh em, không phải người xa lạ. Hồng Phi, đừng giả bộ nữa, nhanh ra tay đánh trận đi."

Lăng Tử Hàn luôn luôn mặc quần áo quy củ, nên vẫn từ tốn. Thế nhưng lần này Lôi Hồng Phi lại khác ngày thường, cổ áo cùng nút tay áo đều cài nghiêm túc, khiến hai người kia vô cùng khó chịu, thằng nhóc này đổi tính từ lúc nào thế nhỉ?

Lôi Hồng Phi không tiện cho hai người bọn họ thấy vết thường bất thường trên người, nên không biểu lộ ra ngoài, haha lên tiếng cười, rồi vươn tay lấy một con tôm cơ vĩ bỏ vào chén mình, thành thạo lột sạch vỏ, rồi lại bỏ vào trong chén của Lăng Tử Hàn: "Mau ăn đi, chúng ta không cần khách khí với hai con sói kia đâu."

Lăng Tử Hàn cười rộ lên, cầm lấy chiếc đũa kẹp lấy con tôm, chấm gia vị trong dĩa, chậm rãi bỏ vào miệng.

Long Tiềm gật đầu: "Thằng nhóc này cuối cùng cũng biết cách chăm sóc người khác, ngạc nhiên ta."

Trương Hải Dương cười nói ha ha: "Chính là nhờ Tử Hàn biết cách dạy dỗ!"

"Đừng có lo quản chuyện của chúng tôi." Lôi Hồng Phi lập tức đổi chủ đề. "Nói chuyện của các anh đi, xảy ra chuyện gì vậy? Tình hình thế nào rồi?"

Trương Hải Dương thoải mái nói: "Tụi tao không có gì đặc biệt, rất bình thường, dự định tết âm lịch quay về Bắc Kinh kết hôn, chỉ vậy thôi."

Lôi Hồng Phi cùng Lăng Tử Hàn đều ngây ngẩn cả người, lát sau mới phản ứng lại được.

Lôi Hồng Phi kêu to lên: "Hai anh quả thật rất quá đáng nha, chẳng thèm biểu lộ chút gì cả, uổng công chúng ta làm bạn bè anh em hơn hai mươi năm, thật là …"

Long Tiềm bình tĩnh nói: "Hồng Phi, vốn dĩ chúng ta khó có dịp gặp nhau, lần trước gặp mày cũng là ngay sinh nhật của Tử Hàn. Lúc đó giữa tụi tao cũng chưa nảy sinh tình cảm gì đặc biệt, sau mới dần dần phát triển. Tao cùng hắn đều có sự nghiệp của chính mình, hơn nữa cũng cùng nhau lớn lên, nên không cần bày trò yêu đương rườm rà gì, cũng không cần trải qua giai đoạn tìm hiểu đối phương, cứ hiểu cứ chấp nhận rồi đi đến kết hôn thôi. Hai bên gia đình cũng đã đồng ý rồi, thượng cấp của hắn cùng tao cũng phê chuẩn đơn xin kết hôn của tụi tao, nên giờ mới nói cho hai đứa biết. Nếu như sự tình còn chưa chắc chắn, thì nói ra làm gì, phải không?"

Lôi Hồng Phi từ trước tới nay luôn luôn bội phục đối với cách nói chuyện trầm ổn của Long Tiềm, lúc này

không thể làm gì khác hơn là lầu bầu nói: "Được rồi được rồi, coi như các anh nói có lý. Thật là, già mồm át lẽ phải."

Lăng Tử Hàn hướng ly bia về phía bọn họ: "Chúc mừng hai anh."

Lôi Hồng Phi cũng y như vậy, lấp tức cầm ly bia giơ lên, cợt nhả mà nói: "Đúng đúng, chúc các anh trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, à, khi sinh con rồi, nhất định phải cho tôi làm cha nuôi của nó đấy."

Long Tiềm nhịn không được lắc đầu cười: "Thằng quỷ cậu đi!" Sau đó cùng bọn họ cạn ly.

Trương Hải Dương cũng nâng ly lên cụng, nhưng hỏi ngược lại: "Hồng Phi, chuyện của cậu cùng Tử Hàn sao rồi? Có dự tính kết hôn không?"

Lôi Hồng Phi uống sạch ly bia, lấy tay áo lau lung tung vành miệng, lúc này mới nói: "Tuổi của hai chúng tôi còn nhỏ, tạm thời không nghĩ tới."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, nhỏ nhẹ đáp: "Nếu giờ kết hôn, em sẽ phạm pháp đấy!"

Ba người lập tức nhớ lại, luật hôn nhân quy định kết hôn đồng tính nam phải qua tuổi 22, Lăng Tử Hàn còn chưa tới tuổi.

Long Tiềm lại cười nói: "Đương nhiên, chuyện trái pháp luật không thể làm rồi."

Trương Hải Dương cười mỉm nhìn về phía Lôi Hồng Phi: "Bản thân mày có vội không vậy?"

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý cầm lấy chai bia rót đầy ly: "Mắc gì tôi phải vội? Dù sao tôi với cậu ấy ở cùng một chỗ, có quan hệ gì tới chuyện kết hôn hay không đâu?"

Trương Hải Dương gật đầu: "Nói vậy cũng đúng."

Bữa cơm này ăn thật rất lâu, đến tận khi trăng tròn lên tới đỉnh núi, bọn họ mới trở về căn cứ, lên phòng nghỉ ngơi.

Ánh trăng sáng sủa, xuyên qua cửa sổ rộng lớn, chiếu vào thân người xích lõa của Lôi Hồng Phi. Ánh trăng rọi dấu vết không giống nhau trên người y, khiến cho hình cây thuốc phiện loáng thoáng chớp động, khiến cho thân thể y tựa như có cả ruộng hoa thuốc phiện bừng nở, đem lại mị hoặc không cưỡng nổi.

Lăng Tử Hàn nằm ở dưới thân y, hôn mãnh liệt.

Ánh trăng giống như nước lướt qua thân thể của bọn họ, chăn nệm phía dưới lại như thảm bay đưa bọn họ đi khắp thế giới. Đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng sóng biển xôn xao từ xa vọng vào "Rì rào — rì rào —", hòa cùng tiết tấu với dòng máu lưu chuyển trong người bọn họ, khiến cho hai người họ cảm thấy đang bừng cháy dưới đáy biển trong màn đêm yên tĩnh.

Lôi Hồng Phi như trong mộng, cưỡi mây đạp gió mà tiến vào thân thể Lăng Tử Hàn, theo âm thanh có tiết tấu mà động thân.

Lăng Tử Hàn ôm lấy thân thể cường tráng của y, dường như đang cùng y lặn xuống đáy biển sâu, rồi cứ thể để mặc dòng biển đưa bọn họ đến cùng trời cuối đất.

Gió nhè nhẹ lay động rèm cửa sổ, mang theo thoang thoảng mùi hoa, chậm rãi vây quanh bọn họ, phảng phất như có một bầy thiên linh từ thiên đường tới, âm thầm bay lượn chung quanh bọn họ, lén lút dung nhập vào sự vui sướng của hai người họ.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

HẾT PHIÊN NGOẠI

63. Quyển 2 - Chương 26: Ký Đắc Đương Thì

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Vệ Thiên Vũ kéo valy đi ra từ sân bay quốc tế thủ đô, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là bầu trời xanh ngắt. Màu xanh trải dài chẳng khác gì một đại dương mênh mông tinh khiết, làm chấn động tim anh, khiến anh cả đời chẳng bao giờ quên được giây phút này.

Đây là lần đầu tiên anh đến Bắc Kinh, bầu trời mùa thu tại thủ đô hoa lệ này đẹp không gì sánh được.

Năm đó, anh 18 tuổi.

Năm năm trước, ở trường anh có thành tích ưu tú, biểu hiện xuất sắc, được giáo viên đề cử, trải qua lần

lượt các cuộc tuyển chọn, kiểm tra, khảo nghiệm, rốt cục có thể vào ban huấn luyện tinh anh đặc biệt. Tại nơi anh lớn lên, nhân khẩu có khoảng 14 triệu người, học sinh có hơn 3 triệu. Trong triệu người như vậy, chỉ chọn ra 100 học sinh, hơn nữa không giới hạn độ tuổi.

Có những lời đồn đãi xung quanh việc tuyển chọn này, có người nói nếu được vào ban huấn luyện, tương lai chắc chắn được tuyển thẳng vào đại học hàng đầu, hơn nữa quốc gia còn cho tiền đi du học, sau khi trở về nhất định là làm công việc lương cao, tiền đồ vô lượng. Bởi vậy, ngoại trừ những đứa trẻ thiên tài được đề cử ra, còn có không ít phú thương cùng quan lớn dùng hết mọi biện pháp để đưa con mình vào đó. Người tiến hành lựa chọn lần này tuy luôn ôn hòa nhã nhặn, nhưng đối với những người nhờ vả thì thái độ kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), chỉ chọn những người hợp với tiêu chuẩn mà bọn họ đặt ra từ đầu.

Tuy cuối cùng Vệ Thiên Vũ được chọn vào ban huấn luyện, nhưng vẫn phải học ở lớp ngay trong khu ký túc xá. Cứ hai ba tháng sẽ đổi một người thầy tới dạy cho anh, tất cả chỉ có mỗi mình anh, chưa từng thấy qua học sinh nào khác.

Anh rất thông minh nên nhanh chóng phát hiện, từng người thầy đến dạy cho anh mỗi người đều là chuyên gia trong một lĩnh vực, khiến cho anh rất hưng phấn, đồng thời sự tiếp thu vượt qua người thường của anh cũng khiến thầy cô vô cùng hài lòng.

Khóa học rất phong phú, nhìn qua không có hệ thống, từ khóa Tự động hoá kiểm soát đến thuật đánh nhau vật lộn, từ ngoại ngữ đến tâm lý học, từ thuật chiêm tinh cổ xưa đến thuyết tương đối của Einstein, từ phương pháp biểu diễn đến sinh vật học, từ hoá trang đặc biệt đến nghệ thuật nấu nướng, từ cưỡi ngựa đến trượt tuyết, từ khiêu vũ đến lái xe, cái gì cũng có, cái nào cũng yêu cầu ở anh rất cao, anh thì giặc đến cửa mới cản, nước đến chân mới nhảy, thế nhưng không chỉ tiếp thu toàn bộ một cách rất tốt mà còn thể hiện ra thành tích ưu tú đặc biệt. Trên thực tế, đối với mỗi chương trình học anh đều hăng hái bừng bừng, tay nghề điêu luyện.

Năm năm sau, anh trải qua một loạt cuộc thi, sau đó lập tức nhận được thông báo, muốn anh đến Bắc Kinh tiếp nhận một cuộc huấn luyện chuyên sâu.

Anh rất hưng phấn, trước khi xuất phát liền trở về nhà.

Anh của anh đang du học tại Mỹ, mẹ đến Âu Châu dạy học, cha thì mở hội nghị giảng phương pháp cấy giống ở tại Thượng Hải, giờ không đồng nhất, thời gian làm việc và nghỉ ngơi khác nhau, nên anh chỉ có thể gọi điện cho họ nói vài câu thăm hỏi.

Người nhà của anh đối với việc anh tiếp nhận phương thức giáo dục tinh anh này không hề có ý kiến gì. Bọn họ đều là nhà khoa học, ông bà của Vệ Thiên Vũ đều là viện sĩ viện khoa học, vì nước nhà mà cống hiến không ít, bây giờ đang công tác tại Tây Bắc. Tam đại đồng đường nhà họ Vệ không chút nghi ngờ việc đứa trẻ thông minh dị thường này tương lai nhất định cũng sẽ trở thành một nhà khoa học kiệt xuất.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng thu dọn hành lý, một mình lên máy bay.

Từ nhỏ anh đã nhiều lần ra ngoài cùng cha mẹ, nên đã quen. Lần này tuy là đơn độc xuất hành, nhưng không có chút lo lắng nào. Người thiếu niên 18 tuổi này thân người thon dài và trong sáng như ngọc, khuôn mặt anh tuấn, suốt quãng đường đi đều nhận được ánh mắt đầy ngưỡng mộ cùng nụ cười yêu thích, anh cũng lễ phép mỉm cười đáp lại. Cứ như vậy một đường thuận lợi đi tới Bắc Kinh.

Đi ra sân bay, nhất thời anh bị bầu trời xanh ngắt trên đầu mình hấp dẫn. Thành phố phía Nam nơi anh ở quanh năm đều có mưa, lâu lâu mới thấy được bầu trời không mây tít đằng xa, nên lúc này không khỏi bị mỹ cảnh mê hoặc.

Anh cứ đứng đó, đắm chìm trong ánh nắng mùa thu, đưa mắt nhìn bầu trời xanh đằng xa, không hề động.

Một lát sau, có người đến bên cạnh anh ôn hòa nói: "Vệ Thiên Vũ?"

Anh quay đầu lại nhìn. Trước mắt anh là một người đàn ông khoảng 27, 28 tuổi, nét mặt hiền lành, mặc quần áo bình thường, nhìn qua giống như là một nhân viên văn phòng bình thường. Anh đoán đây có lẽ là người tới đón mình nên vội vã lễ phép gật đầu nói. "Là em."

"Tôi tới đón cậu." Người đó mỉm cười nói rồi đưa tay ra. "Xe đậu bên kia."

Vệ Thiên Vũ gật đầu liền đi theo người đó.

Người đó lái xe ra khỏi sân bay, chạy thẳng đến đường cao tốc, lúc này mới nhẹ nhàng nói: "Tôi tên Lữ Hâm, chào mừng cậu tới Bắc Kinh."

"Cám ơn Lữ tiên sinh." Vệ Thiên Vũ khách khí nói.

Lữ Hâm mỉm cười, nói chuyện phiếm cùng anh. "Lần đầu tiên đến Bắc Kinh sao?"

"Đúng vậy." Vệ Thiên Vũ có chút hưng phấn. "Không nghĩ tới bầu trời Bắc Kinh lại đẹp đến vậy."

Lữ Hâm cười đến khoái trá.

Trẻ con rốt cục vẫn là trẻ con, dù có thông minh thế nào đi nữa thì vẫn không thể không có tính nết trẻ con cố nhiên.

Bọn họ cứ như vậy một đường tán gẫu, bầu không khí trong xe rất dễ chịu.

Chắc thấy đây là lần đầu anh tới Bắc Kinh nên Lữ Hâm chạy xe dọc theo đường Trường An từ đông đến tây, để cho Vệ Thiên Vũ nhìn thấy phần tinh hoa nhất của thành Bắc Kinh. Vệ Thiên Vũ xuất thần nhìn từng khung cảnh cứ lần lượt xuất hiện trước mắt: Nhà hát kịch Trường An (1), khu Wangfujing (2), Quảng

trường Thiên An Môn (3), Đài tưởng niệm anh hùng (4), Hội trường Nhân dân (5), Quốc gia đại kịch viện (6), trên mặt là nụ cười hài lòng.

Rốt cục, xe bọn họ chạy ra khỏi phía Tây đường Trường An, vào một khu cao ốc, cuối cùng mới chạy tới một vùng hơi hoang vắng.

Nơi này chung quanh đều là tường cao, nhìn vào chỉ có duy nhất một khu nhà ở, còn lại là bãi cỏ. Ngoài cửa sắt có một biển báo ghi là câu lạc bộ tư nhân, không phải thành viên không được vào.

Vệ Thiên Vũ thấy rất lạ, sao Lữ Hâm lại đưa anh đến một nơi như thế này. Nhưng anh cũng chỉ cẩn thận quan sát chung quanh, không hỏi tiếng nào.

Lữ Hâm đưa xe tới gara, lập tức nhìn anh cười nói: "Chúng ta tới rồi."

Vệ Thiên Vũ liền xuống xe, nhìn ông mở cửa phía sau xe lấy valy của mình ra, sau đó dẫn anh lên lầu. Anh nhanh chóng tiến đến định cầm valy của mình thay ông thì Lữ Hâm cười ngăn lại: "Cứ để tôi."

Nụ cười này vô cùng có kỹ thuật, nhìn qua nhu hòa vô hại nhưng lại khiến Vệ Thiên Vũ không có cách từ chối. Anh không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc, nhưng trong lòng vô cùng hiếu kỳ.

Lữ Hâm bước lên lầu hai, dẫn anh vào một căn phòng, bảo anh ngồi xuống, rồi đưa cho anh một tách trà.

Vệ Thiên Vũ quan sát căn phòng vô cùng bình thường này, vẫn cảm thấy kỳ lạ không thôi. Từ khi vào cửa cho đến bây giờ, ngoại trừ Lữ Hâm ra, anh không nhìn thấy thêm ai cả. Toàn bộ khu nhà lặng ngắt như tờ, phảng phất như ngoại trừ hai người họ ra chẳng có thêm ai khác.

Trong khi anh đang nghi ngờ thì Lữ Hâm thong dong ngồi trước mặt anh, nhẹ nhàng nói: "Vệ Thiên Vũ, cậu tiếp nhận huấn luyện đã được năm năm. Trong suốt quá trình chúng tôi chưa từng nói cho cậu biết mục đích cuối cùng của đợt huấn luyện đó là gì. Thế nhưng, bản thân cậu có từng suy nghĩ tới chưa?"

Vệ Thiên Vũ nhìn ông, không hề nhận thấy ý đồ gì trong nét mặt hiền hòa kia. Suy nghĩ một lát, anh quyết định nói thật: "Em đã từng suy đoán, quốc gia có lẽ đang cần thành lập một bộ phận khoa học kỹ thuật quan trọng, cần bồi dưỡng một nhóm nhân tài tinh anh để đứng đầu, hơn nữa phải bồi dưỡng từ nhỏ. Không biết em đoán đúng hay không?"

"Cũng không sai biệt lắm." Lữ Hâm cười gật đầu. "Cậu có thể vượt qua tầng tầng khảo nghiệm để tới được đây, tôi cũng sẽ nói thật với cậu. Tôi là người thuộc Bộ An Toàn Quốc Gia."

Vệ Thiên Vũ vừa nghe liền hiểu, trong mắt phút chốc hiện lên một ánh sáng xẹt qua, trên khuôn mặt tuổi trẻ lập tức xuất hiện thần tình sáng láng.

Lữ Hâm thấy biểu hiện đó của anh cũng biết được suy nghĩ trong đầu anh, liền thoả mãn khẽ gật đầu, nhưng vẫn theo quy tắc cũ của bọn họ, trịnh trọng nói: "Vệ Thiên Vũ, chúng tôi đã được uỷ ban Quốc Gia An Toàn duyệt, thành lập một tổ hành động cực kỳ bí mật. Nhân viên trong tiểu tổ này được gọi là 'Ngân Dực Liệp Thủ'. Những liệp thủ phải nhận được khóa huấn luyện rất nghiêm khắc, tương lai đảm nhiệm những công tác cực kỳ nguy hiểm. Những người đó phải tuyệt đối trung thành với tổ quốc, bởi vì bọn họ cũng sẽ nhận được nhiều quyền lợi, nhưng đồng thời cũng phải thường xuyên đối mặt với trách nhiệm nặng nề. Hơn nữa, vô luận sinh tử, sự tồn tại của bọn họ ở bên ngoài là con số 0. Tôi nói như vậy cậu hiểu được chứ?"

"Dạ!" Vệ Thiên Vũ nghiêm túc gật đầu.

"Nếu vậy, Vệ Thiên Vũ …" Lữ Hâm nghiêm túc nói. "Cậu có đồng ý vào tiểu tổ hay không?"

Vệ Thiên Vũ trầm mặc, nhanh chóng suy nghĩ.

Lữ Hâm ôn hòa nói: "Vệ Thiên Vũ, nếu cậu không đồng ý, chúng tôi lập tức đưa cậu vào bất kì một trường đại học nào mà cậu muốn. Cậu có thể trở thành một sinh viên bình thường, đi hết con đường cuộc đời này của cậu. Chúng ta chỉ có một yêu cầu với cậu, đó là tuyệt đối bảo mật, đối với chuyện này vĩnh viễn giữ kín miệng. Còn lại, những năm huấn luyện đặc biệt dành cho cậu, chúng tôi tuyệt không đòi bồi thường. Cho nên, cậu không cần lo lắng chuyện này."

Vệ Thiên Vũ có chút kinh ngạc. Những năm dành cho đợt huấn luyện vừa qua, bọn họ bỏ ra không ít tâm huyết cùng tiền tài, anh thật sự không nghĩ được bọn họ sẽ cho anh được quyền tự do lựa chọn.

Suy nghĩ một hồi, anh nghiêm túc hỏi: "Nếu như em đồng ý gia nhập, ngoại trừ công tác ra em có thể có cuộc sống riêng của mình không?"

"Đương nhiên." Lữ Hâm mỉm cười. "Cậu tất nhiên sẽ có một thân phận hợp pháp trong cuộc sống bình thường, ví dụ như làm một kỹ sư vi tính, chuyên gia an toàn internet, kỹ thuật gia máy móc … Nếu như cậu đồng ý, ngoại trừ công tác chính cậu có thể đi làm thêm việc nào mà cậu thích, thù lao cũng là công sức của cậu, cậu được quyền nhận. Chỉ là, một khi có công tác, phải lập tức thi hành, không được chậm trễ."

Vệ Thiên Vũ nghĩ việc này cũng tốt, trên mặt liền nở nụ cười. Suy nghĩ một chút, anh lại hỏi: "Em có thể có bạn không? Nếu tương lai yêu thương ai đó, có thể cùng người đó kết hôn sinh con không?"

"Đương nhiên có thể." Lữ Hâm ôn hòa cười nói. "Thế nhưng, để bảo đảm an toàn của Quốc Gia An Toàn và cậu, thân phận của cậu phải tuyệt đối bảo mật, đối với người thân bạn bè đều không ngoại lệ."

"Em hiểu rồi." Vệ Thiên Vũ gật đầu. "Vậy em có thể hỏi tiền đãi ngộ là bao nhiêu được không?"

"Đương nhiên có thể." Lữ Hâm mỉm cười dịu dàng nhìn anh. "Sau khi chính thức công tác, lương một năm của cậu không dưới 300.000. Căn cứ vào tình hình thực hiện nhiệm vụ cùng mức độ nhiệm vụ, còn có thêm những khoản tiền khác nhau là tiền trợ cấp cùng tiền thưởng. Thuế thu nhập của cậu do chúng tôi chi trả,

cậu không cần trình báo, cũng không cần nộp thuế."

Bọn họ là một bộ vô cùng bí mật, nên tiền lương dành cho nhân viên chính thức cũng rất ít, phí dụng có được đều từ trong kinh phí dành cho tình báo của Bộ An Toàn Quốc Gia, bí mật xử lý.

Vệ Thiên Vũ cảm thấy đãi ngộ này cũng khá. Ngay lập tức đem mấy cái khái niệm mơ hồ như huấn luyện nghiêm khắc, công tác nguy hiểm, trách nhiệm nặng nề gì đó quăng qua sau đầu, tiền lương đãi ngộ lại thực tế. Anh uống một hớp trà, cúi đầu suy nghĩ.

Lữ Hâm chậm rãi nói: "Cậu cần thêm thời gian để cân nhắc à? Không cần phải gấp gáp, có thể ở chỗ này suy nghĩ vài ngày cũng không sao."

Vệ Thiên Vũ suy tư một chút, bỗng nhiên nói: "Xin hỏi, ngoại trừ em ra, còn có ai tham gia không?"

"Không nhiều lắm." Lữ Hâm hơi hơi lắc đầu, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu. "Chúng tôi muốn chính là tinh anh trong tinh anh."

"À." Vệ Thiên Vũ còn muốn hỏi thêm. "Nếu giờ em gia nhập, sau này có thể rút ra không?"

"Có thể. Công tác này phải tuân thủ nguyên tắc tự nguyện, bởi vì nó không chỉ cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa cần cậu nỗ lực gấp mấy lần, so với sinh mạng còn quan trọng hơn. Dù cậu làm tốt thế nào, cũng sẽ không được khen ngợi công khai. Cho dù hy sinh, lịch sử cũng sẽ không ghi nhận lại thành tích cùng kỷ lục của cậu." Nét mặt Lữ Hâm vô cùng nghiêm trọng. "Một khi cậu đồng ý gia nhập, dù sau này rời khỏi cũng không thể tách ra khỏi Bộ Quốc An. Cậu chỉ có thể thay đổi vị trí công tác, ví dụ như chuyển sang cục khoa học kỹ thuật chuyên môn hay bộ môn khác."

"Em hiểu rồi." Vệ Thiên Vũ yên lặng suy nghĩ, mất rất nhiều thời gian.

Lữ Hâm vẫn an tĩnh ngồi một chỗ, không hề gấp gáp.

Toàn bộ cao ốc từ trong ra ngoài đều im lặng, phảng phất như đang đợi quyết định của anh.

Rốt cục, Vệ Thiên Vũ mạnh mẽ gật đầu. "Được, em đồng ý gia nhập."

Lữ Hâm mỉm cười nói: "Quyết định cuối cùng rồi sao? Không cần cân nhắc lại?"

"Không cần, em đã quyết định rồi." Vệ Thiên Vũ kiên định nói. "Từ khi còn nhỏ em đã được gia đình dạy rằng sau này phải cống hiến sức mình vì nước nhà. Từ em bao thế hệ qua đều cống hiến vì quốc gia, nên em đồng ý đền đáp tổ quốc, dù nó không thuộc phạm trù khoa học."

"Tốt." Lữ Hâm đứng dậy, thoả mãn vỗ vỗ vai anh. "Nếu vậy, hoan nghênh cậu gia nhập vào hàng ngũ liệp thủ."

Vệ Thiên Vũ đứng lên, thoải mái mà cười nói: "Em thích cách cái tên 'liệp thủ'."

Lữ Hâm đi tới bên cạnh bàn, nhấn một nút nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Tử Hàn, cậu tới đây gặp đồng nghiệp mới rồi đưa cậu ấy đi báo danh đi."

"Yes, sir." Thanh âm vang lên tuy rằng trong trẻo, nhưng lại tựa như giọng một đứa trẻ.

Vệ Thiên Vũ đợi vài phút, liền thấy cánh cửa nãy giờ đóng yên được mở ra, một thiếu niên thân người thon dài cao gầy đi vào, quả thật là một đứa trẻ. Vệ Thiên Vũ kinh ngạc nhìn cậu, nhất thời không rõ được thân phận của cậu.

Lữ Hâm dường như biết anh đang nghĩ cái gì, cười nói: "Vệ Thiên Vũ. cậu ấy tên Lăng Tử Hàn, tạm thời là tổ trưởng của tổ, cậu cùng cậu ấy sẽ hợp tác chung đấy, giờ cậu đi cùng cậu ấy đi."

"Dạ!" Vệ Thiên Vũ đáp ứng một tiếng, liền lấy cái valy.

Lăng Tử Hàn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất thành thục, tiến lên bắt tay cùng anh, nhiệt tình nói: "Hoan nghênh anh." Sau đó liền xoay người đi.

Vệ Thiên Vũ vội vàng cầm valy đi theo.

Lăng Tử Hàn đưa Vệ Thiên Vũ đến một phong ở lầu ba, nhìn anh cười nói: "Đây là phòng của anh."

Cậu có tướng mạo thanh tú tinh xảo, khí chất cao quý ưu nhã, khi cười, như ánh mặt trời chiếu rọi qua thủy tinh, lóa ra ánh sáng như ngọc.

Vệ Thiên Vũ chỉ cảm thấy có chút mờ mắt, liền ổn định tâm tình, lễ phép nói: "Cám ơn!" Sau đó đi vào.

Đây là một phòng đôi như các khu nhà trọ khác, các gian phòng đều có đủ trang thiết bị, chẳng thiếu vật nào, vô cùng thoải mái. Vệ Thiên Vũ đặt valy sát tường, nhanh chóng hỏi cậu: "Cậu cũng là liệp thủ?"

"Phải!" Lăng Tử Hàn gật đầu một cái.

Vệ Thiên Vũ nghi hoặc hỏi: "Là tổ trưởng của tổ chúng ta?"

"Đúng." Thái độ Lăng Tử Hàn vẫn bình tĩnh.

Vệ Thiên Vũ thấy kì lạ, nhịn không được liền hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Trong mắt Lăng Tử Hàn có nét cười, ôn hòa nói: “11.”

Vệ Thiên Vũ giật mình. “Cậu … cậu … cậu còn nhỏ như vậy, sao lại làm công việc này? Gia đình cậu đồng ý sao?”

“Việc thêm vào đây không thể nói cho người khác biết.” Lăng Tử Hàn đè nặng thanh âm. “Tôi và anh cũng giống nhau.”

“Đương nhiên, tôi biết.” Vệ Thiên Vũ lập tức tỉnh ngộ, nhưng vẫn không hiểu. “Nhưng dù sao cậu nhỏ như vậy, không giống tôi. Tôi đã thành niên rồi, nên có thể tự mình quyết định sự nghiệp bản thân.”

“Mỗi người đều có quyền quyết định con đường đời của mình.” Lăng Tử Hàn bình tĩnh mà nói. “Tuổi tác không quan trọng.”

Dù chỉ nói vài câu, Vệ Thiên Vũ liền cảm giác được, lý trí cùng độ thành thục của đứa trẻ này vượt xa mình. Anh bội phục nhìn người thiếu niên chỉ đứng tới vai mình kia, hiếu kỳ hỏi: “Trong tổ còn có ai nhỏ tuổi như cậu không?”

“Có.” Lăng Tử Hàn bình thản gật đầu. “Mai Lâm ngày hôm qua mới tới, y lớn hơn tôi một chút, 13 tuổi.”

Vệ Thiên Vũ giật mình. “Y cũng … là tự mình đồng ý gia nhập.”

“Đúng vậy.” Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng nói. “Y hiểu rõ quyết định của chính mình. Chúng tôi đều biết rõ điều đó. Anh cũng vậy, đúng không?”

Vệ Thiên Vũ lập tức gật đầu: “Đương nhiên, tôi hiểu rõ.”

Lăng Tử Hàn cười cười với anh, “Trước tiên anh cứ thu dọn hành lý đi đã, sau đó nghỉ ngơi. Hai tiếng sau tôi trở lại, đưa anh đi gặp các đồng nghiệp khác.”

“Tốt.” Vệ Thiên Vũ vội vã đáp ứng, quả thật anh rất hiếu kỳ về người đồng nghiệp này của mình.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) Nhà hát kịch Trường An: (Chưa tìm thấy thông tin ><)

(2) Khu Wangfujing (còn được gọi bằng cái tên đường Vương Phủ Tỉnh): Bắc Kinh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh. Phần lớn đại lộ này hạn chế xe cộ lưu thông và lúc nàp cũng đầy người đi bộ, là một trong những đại lộ hiện đại và hấp dẫn nhất Trung Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/V%C6%B0%C6%A1ngPh%E1%BB%A7T%E1%BB%89nh

(3) Quảng trường Thiên An Môn (giản thể: , phồn thể:) là một quảng trường rất lớn tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Nó được đặt tên theo Thiên An Môn, cổng thành ở phía bắc chia cách nó với Tử Cấm Thành. Nhiều người xem nơi đây là nơi tượng trưng trung tâm của Trung Quốc.Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Qu%E1%BA%A3ngtr%C6%B0%E1%BB%9DngThi%C3%AAnAnM%C3%B4n

(4) Đài tưởng niệm anh hùng (Monument to the People's Heroes)Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/MonumenttothePeople

(5) Hội trường nhân dân (Great Hall of the People)(6) Quốc gia đại kịch viện – nhà hát lớn quốc gia (tiếng Trung: – Quốc gia đại kịch viện) là nhà hát lớn mới của thành phố Bắc Kinh, Trung Quốc. Được xây dựng theo bản thiết kế của kiến trúc sư người Pháp Paul Andreu, Nhà hát lớn quốc gia là một mái vòm ellipsoid lớn cấu tạo bởi titanium và kính nằm giữa một chiếc hồ nhân tạo, vì hình dạng đặc biệt này mà nhà hát còn được gọi là "quả trứng" hay "ốc đảo pha lê". Công trình được khởi công ngày 13 tháng 12 năm 2001 và khánh thành bằng một buổi hòa nhạc ngày 25 tháng 9 năm 2007.Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Nh%C3%A0h%C3%A1tl%E1%BB%9Bnqu%E1%BB%91cgia%28TrungQu%E1%BB%91c%29P
02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chạng vạng, Vệ Thiên Vũ đi theo người thiếu niên nhỏ tuổi kia đến một gian phòng ở lầu hai, bên trong có một bộ sofa, chẳng khác gì một phòng thảo luận hay họp hành bình thường. Có bốn người ngồi vây quanh bàn đang đánh bài brit, bầu không khí rất nhẹ nhàng.

"Chúng ta có thêm một người đồng nghiệp." Lăng Tử Hàn ôn hòa nói. "Mọi người gặp nhau tìm hiểu một chút đi."

Bốn người kia liền buông lá bài ra, mỉm cười tiến lại bắt tay rất nhiệt tình với Vệ Thiên Vũ. Bọn họ tự giới thiệu tên, nhanh chóng kết thân với nhau.

Những người tới trước Vệ Thiên Vũ, tính luôn cả Lăng Tử Hàn có tất cả năm người đồng nghiệp trong tổ, ngoại trừ Mai Lâm, còn có La Hãn cùng Tác Lang Trác Mã lớn tuổi hơn, còn Du Dặc xêm xêm với anh. Giờ vậy tâm tình của anh cũng đỡ hơn một chút. Bằng không, anh sợ rằng một người luôn luôn tự tin tự ngạo như anh chắc sẽ tự ti mất thôi.

Ngày thứ hai, Triệu Thiên nhỏ tuổi hơn anh cùng với một tiểu công chúa nũng nịu đáng yêu tên La Y tới.

Ngoại trừ Mai Lâm lớn hơn Lăng Tử Hàn 2 tuổi ra, 6 người khác đối với người tổ trưởng nhỏ tuổi như vậy có chút không phục.

Giờ ăn, Triệu Thiên lặng lẽ huých tay Vệ Thiên Vũ, nhẹ giọng hỏi: "Lúc anh tới thằng nhóc ấy đã tới rồi sao?"

Vệ Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn người thiếu niên đang ngồi một mình bên cạnh cửa sổ, hơi hơi gật đầu: "Ừ. Mà cậu cũng đừng nói khó nghe như vậy, cậu cũng có phải người thành niên đâu, cũng là một thằng nhóc thôi."

"Nói bậy, tôi đã 16 rồi, có CMND rồi đó. Anh lớn hơn tôi 2 tuổi, nếu tôi là nhóc, anh cũng vậy thôi." Triệu Thiên trách móc hai câu, lập tức chuyển qua La Hãn đang ngồi bên cạnh, hiếu kỳ hỏi thăm: "Trong chúng ta ai là người tới trước."

La Hãn được coi là người lớn tuổi nhất tổ, năm nay 21 tuổi, có vẻ rất trầm ổn. Hắn liếc mắt nhìn Triệu Thiên, lại nhìn Lăng Tử Hàn cách đó không xa, hờ hững nói: "Đương nhiên là tổ trưởng của chúng ta đến trước rồi."

La Y mới 15 tuổi, từ nhỏ đã thông minh lạnh lùng, được coi là thiên tài, cho nên đối với tuổi của Lăng Tử Hàn cũng chẳng lấy gì kinh ngạc, trái lại càng nóng lòng muốn thử sức cùng. Cô hoạt bát nói: "Nếu cậu ta muốn làm tổ trưởng, trước hết phải tuân theo quy tắc cái đã, thắng được chúng ta rồi mới nói phải không?"

"Thằng nhóc đó làm được không vậy?" Vẻ mặt Triệu Thiên tràn đầy thắc mắc, hiển nhiên cũng có ý muốn phân cao thấp.

Mai Lâm liếc mắt nhìn bọn họ, rất bất mãn: "Nhỏ thì sao? Ăn nhiều cơm hơn vài năm so với người khác cũng chẳng có gì to tát, bất quá tốn cơm hơn mà thôi."

La Y cùng Triệu Thiên vừa nghe liền phát hỏa, liền vỗ bàn đứng dậy.

La Y nhíu mày, lớn tiếng quát lên: "Cậu nói ai tốn cơm hả?"

Triệu Thiên lạnh lùng nhìn y: "Cậu cũng chỉ nhỏ hơn chúng tôi 1, 2 tuổi thôi, đừng có nói như mình bé nhỏ lắm vậy."

Mai Lâm mặt nhăn nhó, đưa chân ra đá một cú.

La Y liền đưa tay lên, nghiêng người ngang qua đỡ cú đá.

Triệu Thiên toàn thân nâng lên tung ra một cú đá.

Mai Lâm xoay người nhảy lên, đưa chân tung ra cú đá liên hoàn, thế tiến công vô cùng ác liệt.

La Y cùng Triệu Thiên biển đổi chiêu thức, ra tay cực tàn nhẫn.

Ba đứa trẻ ở trong phòng ăn chuyên dụng cứ như vậy ra tay đánh nhau, lực lượng tuy mạnh, nhưng thân pháp nhẹ nhàng, không để chút cát bụi nào dính lên bàn, cũng chẳng đụng đến chén bát trên bàn.

Lăng Tử Hàn nét mặt bình thản, một bên thong thả uống canh, một bên nhìn bọn họ. Những người khác thấy cậu như vậy cũng chẳng nói gì thêm, cũng vừa ăn vừa nhìn ba đứa kia đánh nhau.

Ngoại trừ Lăng Tử Hàn ra, 7 liệp thủ kia đều mới tới đây trong khoảng 3 ngày, có nhiều việc vẫn chưa thông suốt, lúc này có thể quan sát thực lực của đồng nghiệp, có thể từ đó ước định thực lực của tiểu tổ cùng vị trí và khả năng của mình trong tổ.

Bọn họ vừa nhìn vài phút liền nhận ra, Mai Lâm thuộc về loại hình sức mạnh, mỗi một chiêu mỗi một thức xuất thủ trong nháy mắt đều rất mạnh, người bình thường nếu trúng một cú chắc chắn chịu không nổi. Còn La Y cùng Triệu Thiên thuộc về loại hình kỹ xảo, trong những động tác võ thuật đẹp mắt mê hoặc người sẽ đột ngột tung đòn phản kích, làm người khác khó phòng bị.

Ba người họ kỳ thực chỉ là tự nhiên phản ứng như con nít mà thôi. Những chuyên gia đã từng dạy dỗ cùng quan sát họ trong nhiều năm qua đều nói, một trong những nguyên nhân chọn bọn họ chính là dù bọn họ ngay từ nhỏ đã nổi tiếng, nhưng không tự phụ, lại chưa từng ỷ mạnh hiếp yếu, cũng không thích sự tranh đấu tàn nhẫn. Thiên phú ưu tú cùng năng lực xuất sắc khiến cho bọn họ tự tin, càng làm bọn họ thong dong, hơn nữa mấy năm qua trải qua huấn luyện cùng nâng cao ý thức, bọn họ nhanh chóng khống chế được sự kích động đột phát. Đánh qua đánh lại một hồi, bọn họ dần nhận thức được vị trí hiện tại của mình, từ thế tiến công nảy sinh ác độc biến thành luận bàn có chừng mực, trên mặt ngay từ đầu là sự buồn bực biến thành nụ cười tán thưởng.

Tuy rằng bọn họ đánh tranh đấu, bầu không khí cũng rất nhẹ nhàng.

La Hãn cười lấy chùm nho Tân Cương (1) trên bàn, chậm rãi bỏ vào trong miệng.

Tác Lãng Trác Mã uống một ngụm trà, thoải mái mà dựa vào lưng ghế, trên mặt cũng là nét cười.

Du Dặc đặc biệt chú ý động tác La Y, phát hiện phong cách ra tay rất giống mình, nhất thời có chút ngứa tay, nhưng cố gắng kiềm chế xung động trong lòng. Đối phương là nữ, lại nhỏ hơn mình, làm sao có thể động tay với cô?

Vệ Thiên Vũ nhịn không được hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Lăng Tử Hàn từ nãy đến giờ vẫn yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ vẫn là bầu trời xanh ngắt khiến anh say mê, hiện tại lại trở thành bối cảnh cho người thiếu niên kia, phảng phất như một bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ, càng làm tôn thêm màu cho tướng mạo tinh

xảo động nhân cùng khiến cậu phát ra hòa khí siêu phàm thoát tục.

Lăng Tử Hàn chậm rãi uống hết chén canh, sau đó nhẹ nhàng đặt chén xuống, đứng dậy ra khỏi phòng, từ đầu tới cuối không có phát ra âm thanh nào.

Bốn người kia nãy giờ ngồi không liền liếc mắt nhìn nhau, lập tức đồng thời nãy ra một kế hoạch, song song đứng dậy.

Tác Lãng Trác Mã đưa tay chụp lấy thân thể đang bay trong không trung của La Y nhanh chóng kéo lại. Du Dặc đưa tay chụp lấy vai của Triệu Thiên. Vệ Thiên Vũ thuận lợi bắt được nắm tay Mai Lâm vừa mới đánh ra.

La Hãn phi khoái đứng giữa ba người họ, trên tay nắm lấy một chùm nho, cười nói: "Được rồi, các cậu đánh nhau mệt chưa? Không bằng ăn chút hoa quả, sau đó nghỉ ngơi một chút, rồi đánh nhau tiếp."

Ba người đó cũng không kiên trì nữa, cười gật đầu.

Bảy người hỉ hả đi ra nhà ăn, trở về ký túc xá.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ bị máy bộ đàm đầu giường đánh thức, thông báo sau giờ ăn sáng đến phòng họp nhỏ họp.

Lúc này đây, người duy nhất mà bọn họ biết không thuộc tổ chỉ có Lữ Hâm.

Ông mặc một bộ đồ thường, trầm ổn ngồi đó, nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, các cậu chính thức tiếp nhận khóa huấn luyện liệp thủ. Từ giây phút các cậu bước qua cửa vào đây, mỗi việc chúng tôi làm, mỗi câu chúng tôi nói đều là bí mật, còn quan trọng hơn sinh mệnh của các cậu, bởi vì nó còn liên quan đến sinh mệnh của chính các cậu cùng các đồng nghiệp, của người thân cùng bạn bè, càng ảnh hưởng lớn tới an toàn của quốc gia. Các cậu từng phút phải nhớ kỹ, dù chỉ một hành động nhỏ, một câu nói, thậm chí một ánh mắt của chính các cậu đều có thể đưa đến nguy hiểm cho các cậu cùng người khác, những nguy hiểm này với cái chết chẳng khác gì nhau. Tôi muốn các cậu từng phút từng giây phải nhớ kỹ, dù ngủ cũng không được quên."

"Yes, sir!" Lăng Tử Hàn lập tức đáp.

Những người khác trước đây chưa từng biết qua quy tắc, phần lớn đều dùng "Đã biết", "Dạ", "Đã hiểu rồi", hiện tại thấy tổ trưởng của bọn họ dẫn đầu làm gương, lập tức bắt chước cậu, nói: "Yes, sir!"

"Tốt!" Lữ Hâm gật đầu. "Tôi vừa nói qua điều một, Bảo Mật, đó cũng chính là điều đầu tiên mà các cậu phải tuân thủ. Hiện tại tôi muốn nói tiếp đến điều hai, đó là, Sống."

Ngoại trừ Lăng Tử Hàn, bảy người khác đều không hiểu, đưa mắt nhìn nhau một hồi, mới nhìn lại phía Lữ Hâm.

"Toàn bộ các cậu đều là người do chúng tôi dốc hết tâm huyết cùng bỏ qua điều kiện tốt nhất để đào tạo thành, là những tinh anh hàng đầu. Để huấn luyện được các cậu, quốc gia tốn hao không ít nhân lực, vật lực, tài lực. Dù các cậu không biết đến bọn họ, bọn họ cũng không biết các cậu, nhưng những người gián tiếp hỗ trợ về mặt ngoài cùng thiết bị hơn 10.000 người, trực tiếp tham gia kế hoạch này về phương diện chuyên môn gần mấy trăm người." Lữ Hâm trầm tĩnh nhìn từng người bọn họ. "Lúc ban đầu chúng tôi lựa chọn hơn 1.000 thiếu niên kiệt xuất, trải qua vài năm huấn luyện, tuyển chọn, phân biệt, đấu loại, cuối cùng mới chọn được 8 người các cậu. Các cậu là một tổ, cũng là tổ duy nhất. Tương lai, các cậu chính là những liệp thủ nhóm đầu tiên thực thi kế hoạch của chúng tôi, tôi hy vọng từng người trong các cậu đều vượt qua được đoạn huấn luyện cùng khảo nghiệm, trở thành liệp thủ hợp cách chân chính. Chúng tôi bồi dưỡng các cậu, chính là muốn các cậu gánh vác những nhiệm vụ quan trọng, không muốn các cậu dễ dàng hy sinh. Các cậu phải nhớ kỹ điều này, nếu như không phải vì lợi ích quốc gia hoặc là an toàn nhân dân, nếu như không có sự đồng ý của chúng tôi, các cậu không có quyền chết. Cho nên, dù trong tình huống nào đi nữa, các cậu cũng phải tìm cách để sống sót, tuyệt không đơn giản buông tay, lại càng không được xem thường sự hy sinh của mình, rõ chưa?"

"Yes, sir!" Tám người trăm miệng một lời.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

(1) Chùm nho Tân Cương:PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Rất tốt." Thanh âm của Lữ Hâm đã nhẹ nhàng hơn. "5 năm trước, các cậu đã nhận được một số huấn luyện cùng kiểm tra cơ bản, bởi vậy, sắp tới chính là cuộc huấn luyện đặc biệt. Cuộc huấn luyện này vô cùng nghiêm khắc, không ngừng khai thác khả năng của các cậu đến mức cực hạn. Đây là hỗ trợ các cậu có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình, cũng là giúp các cậu sống sót trong bất kì tình huống nguy hiểm thế nào. Bởi vậy, cuộc huấn luyện này không thể thiếu, vô luận dù nó không hợp tình hợp lý thế nào đi nữa, hoặc có bao nhiêu sai lầm ra sao, các cậu phải kiên trì đến cuối. Huấn luyện viên của các cậu có nhiệm vụ là bức các cậu đến tận cùng để tất cả các cậu phải từ bỏ, nhưng boss lại đặt hy vọng rất lớn vào các cậu, mong rằng tất cả chúng tôi không nhìn lầm người."

"Boss?" Ngoại trừ Lăng Tử Hàn ra, bảy người khác đều quay sang nhìn nhau, không rõ người mà ông nói đến là ai.

"Đúng vậy." Lữ Hâm gật đầu. "Các cậu thuộc bộ phận cực kỳ bí mật của bộ Quốc An, là bộ phận đặc biệt, người thành lập tổ cũng chính là boss của chúng ta. Chính boss đã lựa chọn các cậu, tương lai nếu như các

cậu vượt qua được giai đoạn thử thách, lúc đó người ấy sẽ đích thân xuất hiện huấn luyện tiếp cho các cậu. Đối với chúng tôi mà nói, đây chính là vinh quang hiếm thấy. Boss của chúng ta nhiều năm trước đã được nhà nước phong "Quốc an đệ nhất dũng sĩ", hiện tại lại là Boss của chúng ta. Sau này tôi sẽ nói sơ cho các cậu biết công trạng hiển hách của người ấy. Người ấy là tấm gương cho các cậu, cũng là hậu thuẫn vững chắc nhất của các cậu. Tôi hy vọng các cậu sẽ không phụ lòng người ấy."

Ông vẫn rất bình tĩnh, thế nhưng trong lúc nói không giấu được sự kích động trong ánh mắt, thể hiện rõ sự kính yêu cùng tôn trọng, cũng chính vì vậy mà tác động đến những người khác. Bọn họ đều hy vọng có thể nhìn thấy được người đã chọn bọn họ, nhận được cuộc huấn luyện của người ấy, khẳng định sự lựa chọn của người ấy là đúng đắn.

Nét mặt của Lăng Tử Hàn khác với mọi người, nhưng lại tương tự như Lữ Hâm, thể hiện sự kính yêu cùng tôn trọng. Nhưng bảy người kia đều đang chìm trong suy nghĩ riêng nên không ai để ý.

Lữ Hâm nhìn tất cả bọn họ, nhân tiện nói: "Các cậu đi chuẩn bị đi, sáng mai xuất phát, đi đến doanh trại tây sơn."

"Yes, sir!" Tám người cùng đáp, nhìn Lữ Hâm rời đi.

Đêm nay, bọn họ đều rất yên lặng, tựa như đang suy nghĩ về thời gian sắp tới của chính bản thân mình sẽ không còn giống bình thường được nữa.

Ngày thứ hai, bọn họ lên một chiếc xe thương vụ 9 chỗ, đi đến tây sơn thuộc ngoại thành Bắc Kinh, nhanh chóng tiến hành huấn luyện.

Ở chỗ này, hầu như mỗi ngày bọn họ đều phải mất một lớp da, máu chảy đầm đìa cùng sự đau khổ đưa bọn họ đến sự tiến bộ, khiến cho bọn họ mau chóng trở thành sắt thép với tốc độ kinh người.

8 người bọn họ tuổi tác bất đồng, tính cách khác nhau, bối cảnh gia thế cùng quá trình sinh trưởng cũng khác xa nhau, thế nhưng nhanh chóng trở thành một thể, bởi vì bọn họ đều có những đặc điểm chung, đó chính là người đều xuất sắc, đều kiên định ngoan cường.

Trong quá trình giúp đỡ cùng thi đấu, giữa bọn họ dần hình thành một niềm tin hoàn toàn đối với nhau. Trong huấn luyện được thiết lập sẵn các loại nguy hiểm mà bọn họ sẽ gặp, bọn họ đều không hề do dự đem sinh mệnh của chính mình đặt vào tay đồng đội. Sự ăn ý cao trong lúc bồi dưỡng cũng khiến quá trình hoạt động của bọn họ đều chu đáo chặt chẽ nghiêm cẩn giống nhau.

Trong quá trình huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc cùng sự tiến bộ vượt bậc, biểu hiện của người thiếu niên nhỏ tuổi nhất này khiến cho bảy thành viên khác phải giật mình, bội phục tự đáy lòng. Đứa nhỏ này không chỉ cùng bọn họ vượt qua các loại huấn luyện đáng sợ, hơn nữa thành tích còn tốt hơn bọn họ. Lần nào cậu cũng là người vượt qua kiểm tra trước, lập tức bước vào giai đoạn huấn luyện.

Điều khiến bọn họ cảm động chính là, người thiếu niên này tuổi nhỏ nhất tổ, nhưng luôn thực hiện đúng

trách nhiệm của một người tổ trưởng, rất quan tâm bọn họ, nên luôn khiến bọn họ cảm thấy xấu hổ. Nhất là trong lúc đau khổ nhất, cảm giác sắp chống đỡ không được nữa, thật sự muốn từ bỏ, thì thân ảnh nhỏ bé của người thiếu niên kiên cường kia không ngừng khích lệ bọn họ phải tiếp tục, kiên trì đến phút cuối.

Gần hai tháng sau, bọn họ từ sự âm thầm không phục đến vui lòng phục tùng mà gọi cậu hai tiếng "Lão đại".

Đối với Vệ Thiên Vũ, Lăng Tử Hàn chính là thần tượng mà suốt 18 năm qua anh chưa từng gặp. Bản thân anh ngay từ nhỏ đã nổi bật trong đám bạn đồng lứa, dù từ nhà trẻ đến trường học, anh đều nổi tiếng. Lúc 5 tuổi vào lớp 1, chỉ mất nửa năm anh đã nhảy lớp, luôn được giáo viên cùng bạn họ gọi là "Thần đồng". Anh luôn tự tin vào bản thân mình, nên với thành tích như thế anh không hề như trẻ con bình thường sùng bái ông bà cha mẹ, cho rằng chính bản thân mình đến tuổi của họ chắc chắn cũng thành công như thế. Không nghĩ tới rằng tại nơi đây gặp một người nhỏ hơn mình 7 tuổi lại càng ưu tú hơn, hơn nữa cậu còn là thiên tài trong ngành ngôn ngữ học, trong hành động lại nhanh nhẹn, bình tĩnh, khiến anh theo không kịp. Lần đầu tiên anh có một mục tiêu để nỗ lực, đó chính là vượt qua người "Lão đại" nhỏ tuổi này, không muốn rơi về phía sau, bị đồng đội khinh thường.

Trong cuộc sống đầy khẩn trương cùng áp lực, bọn họ tiếp nhận đủ loại huấn luyện nghiêm khắc không thể tưởng tượng nổi, cũng trải nghiệm qua rất nhiều tình huống hành động, thăm dò mức độ phối hợp giữa bọn họ. Theo huấn luyện viên cùng dữ liệu từ máy vi tính đưa ra sau nửa năm huấn luyện, anh và Lăng Tử Hàn là đôi hợp tác tối ưu nhất.

Từ đó về sau, ngoại trừ chương trình học của bọn họ, hai người họ còn được huấn luyện mức độ ăn ý trong hoạt động.

Không chỉ là hành động, mà bao gồm luôn cả cuộc sống hằng ngày. Bởi vì bọn họ trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, bọn họ phải hóa thân thành nhiều thân phận khác nhau, nên hai người phải thực sự ăn ý, không lộ ra chút kẽ hở nào.

Bởi vậy, trong quá trình huấn luyện đưa ra bọn họ một kỳ nghỉ ngắn hạn độc hành của tất cả thành viên trong tổ.

Lăng Nghị sau khi đưa ra kế hoạch, Lữ Hâm bố trí cho bọn họ bài tập này.

Tám người vừa nghe, nhưng cũng không để lộ nét vui mừng.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn, La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã, Du Dặc cùng La Y, Triệu Thiên cùng Mai Lâm, 4 tổ phân ra bốn con đường khác nhau, tập hợp tại Lhasa (1). Còn hơn trước đây phải trải nghiệm đủ loại huấn luyện gian khổ, tàn khốc, quỷ dị, bài tập này quả thật rất tuyệt vời. Bọn họ hết sức vui mừng, dùng hai ngày để chuẩn bị mọi thứ cẩn thận, sau đó tự mình xuất phát.

Cuộc du hành lần này cho bọn họ thời gian 10 ngày, chỉ định lộ tuyến của Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn là từ Dartsendo (2) đến Lhasa, đi về hướng Nam.

Bọn họ lưng mang hành lý đi từ Bắc Kinh đến thẳng Dartsendo, sau đó đến bãi đỗ xe, dựa vào vị trí chỉ định từ trước tìm được một chiếc xe việt dã hơi cũ.

Vệ Thiên Vũ dùng vân tay chính mình mở cửa xe, sau đó lấy chìa khóa ở dưới vị trí lái, khởi động xe, đi ra khỏi sân bay. Động tác của anh vô cùng thành thạo, tựa như chiếc xe này do chính anh mua, sớm đã sử dụng quen rồi.

Lăng Tử Hàn thuận tay đặt hành lý phía sau, sau đó ngồi lên ghế phó, an tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Dọc theo đường đi, hai người bọn họ y như anh em ruột, làm cái gì đều rất ăn ý, căn bản không cần ngôn ngữ, cũng đã biết đối phương nghĩ gì muốn gì, đôi lúc thì nói vài câu, thỉnh thoảng nhìn nhau cười, có vẻ rất vui vẻ.

Dù là ở trên máy bay, mọi người luôn cảm thấy quý mến hai người xinh đẹp cùng tình cảm tốt đẹp của hai người họ, nên luôn mỉm cười thân thiện với bọn họ.

Hai người nhanh chóng đến sân bay Dartsendo, lập tức lái xe vào đường cái. Bọn họ không tiến trong nội thành Dartsendo, mà là trực tiếp đi qua cầu Tây, vượt qua núi non trùng điệp.

Trong địa hình hiểm trở bị giới hạn, con đường này cũng khác gì so với nửa thế kỉ trước, vẫn chật hẹp như thế, nhưng do qua nhiều lần tu sửa, hơn nữa do chính công binh không quân đến đây thi công, chất lượng rất tốt, chạy rất êm.

Núi cao chót vót, uốn lượn quanh co. càng lên cao thì độ cao so với mặt biển càng tăng. Một đường phong cảnh như họa, khắp sườn núi đều là băng tuyết bao phủ, bọc theo đường cong uốn lượn cuả ngọn núi. Bọn họ không ngừng từ thâm cốc hướng về phía trước, đến sườn núi, đỉnh núi, rồi lại xuống núi. Trong sơn cốc cây xanh cùng cỏ xanh rậm rạp, bừng bừng sức sống. Tới sườn núi thì thỉnh thoảng có tuyết rơi, thế giới biến thành một màu trắng xóa, tầm nhìn lại trống trải, có thể nhìn thấy được những ngọn núi đằng xa. Mỗi một khung cảnh bên ngoài cửa đều khiến người ta cảm thấy kinh diễm không thôi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đến đây, hơn nữa còn do chính mình lái xe đến, cho nên tự do kiểm soát hành trình của chính mình, tâm tình rất thoải mái. Lúc trước bọn họ cũng đã từng đến doanh trại trên núi tuyết tiếp thu huấn luyện, nhưng đều là đi máy bay, hoàn cảnh tại đó lại vô cùng khắc nghiệt, ít người tới, chim chóc khó sống, cảnh đẹp như vậy rất hiếm thấy được. Hai người đều nghĩ, chuyến đi này không tệ chút nào.

Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên cười nói: "Tử Hàn, cậu có nghĩ lần này boss cho chúng ta nghỉ phép hay không? Trên đường có thể xuất hiện tình huống gì bất ngờ không?"

Lăng Tử Hàn lấy ra một tấm bản đồ điện tử cẩn thận nghiên cứu, sau đó ngẩng đầu nhìn cảnh sắc đẹp không sao tả xiết ngoài cửa sổ, thoải mái mà nhún vai: "Dù boss nghĩ gì đi nữa, dù đây là tiên cảnh đi nữa, cũng không tránh khỏi khả năng gặp tình huống bất ngờ."

“Tôi thật sự rất mong chờ.” Vệ Thiên Vũ hài lòng nói. “Khó có được sự nhân từ của boss, chúng ta phải chuyên tâm thưởng thức chuyến đi này mới được.”

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn về phía anh, nhẹ nhàng nói: “Ừ!”

HẾT PHẦN 03

Mục lục

(1) Lhasa: đôi khi được viết là Llasa, là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Nó ở chân của đỉnh Gephel.Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Lhasa

(2) Dartsendo: Khang Định là một huyện thuộc Châu tự trị dân tộc Tạng Cam Tư, tỉnh Tứ Xuyên, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Huyện này có dân số năm 1999 là 105.992 người. Huyện lỵ của Khang Định nằm ở độ cao 2600Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Khang%C4%90%E1%BB%8BnhPHẦN 04

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ chạy được hai giờ, đi qua ngọn Gaoersi Pass (1), liền chậm rãi giảm tốc độ, đậu xe ở ven đường, sau đó cầm lấy balô ở phía sau xe, lấy ra một cái hộp, rồi nhảy xuống xe.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn hành động của anh liền biết, anh đang muốn thay đổi lại hệ thống động lực cùng phanh của xe hơi, để cho bọn họ lên núi dễ và nhanh hơn, phanh cũng ăn hơn.

Gaoersi Pass là ngọn đầu tiên mà bọn họ vừa đi qua, độ cao so với mặt biển hơn 4.000m, còn phần lớn đường đi quanh núi cũng hơn 4.000m so với mặt biển, trên đường còn có khi phải qua những ngọn cao hơn 5.000m, mà chiếc xe hiện tại của bọn họ cũng hơi cũ, cần phải cải tiến và kiểm tra lại mới tốt được.

Vệ Thiên Vũ mở guồng máy trước xe, Lăng Tử Hàn cũng xuống xe, đứng bên cạnh anh, cầm camera digital chụp ảnh xung quanh, thuận tiện che lại tầm nhìn của những người đi ngang qua chỗ bọn họ, để bọn họ không thấy rõ được động tác của Vệ Thiên Vũ.

Kỳ thực, tại ngọn núi như thế này, lâu lâu mới có một chiếc xe đi ngang qua, nhưng bọn họ đã quen mọi lúc mọi nơi đều che chở cho nhau, lúc này không cần phải nói chữ nào, Lăng Tử Hàn tự nhiên mà đứng ở ngay bên cạnh Vệ Thiên Vũ.

Sau khi Vệ Thiên Vũ chuẩn bị đâu vào đấy, có một chiếc xe tải đi qua chỗ bọn họ, nhìn biển số xe có thể biết được đó là xe địa phương này. Ngay khi chiếc xe chuẩn bị ngang qua, bỗng nhiên ngừng lại, một tài

xế tướng mạo thô kệch ló đầu ra, thân thiết hỏi bọn họ: “Xảy ra chuyện gì vậy? Xe hư à? Có cần giúp gì không?”

Lăng Tử Hàn cảm thấy kì lạ, nhất thời không quen việc gặp một người xa lạ bình thủy tương phùng lại nhiệt tình như thế.

Thoáng nhìn qua, cậu đã phán đoán ra thân phận người này không có gì khác thường. Người đó cũng đã có tuổi, xem mặt cùng vóc người hình như có huyết thống dân tộc Tạng vùng Tứ Xuyên. Trong xe ông đều treo khăn ha-đa (2) màu trắng, còn có một tượng Phật lớn. Tiếng của ông là của vùng Tứ Xuyên, lại đậm khẩu âm dân tộc Tạng. Lúc này, ông gác cằm lại thành cửa, vẻ mặt ân cần, không giống giả bộ.

Lăng Tử Hàn lập tức triển khai nụ cười ngây thơ, cảm kích nói: “Cám ơn, tụi con không có việc gì cả. Xe không bị hỏng, anh cháu chỉ kiểm tra mà thôi.” Cậu dùng tiếng Thành Đô.

Người dân tộc Tạng kia cười gật đầu: “Vậy là tốt rồi, tụi con định đi đâu thế?”

“Daocheng (3).” Lăng Tử Hàn hữu vấn tất đáp, rất dễ thương, không hề biêu hiện tâm cơ gì.

“Vậy sao, vậy phải cẩn thận, Helsan (4) đang có tuyết, đường rất trơn. Tụi con trẻ tuổi như thế, không có kinh nghiệm phải không? Lái xe phải chú ý một chút, đi chậm một chút.” Người tài xế kia quan tâm căn dặn. “Chú thấy hôm nay tụi con khó tới được Daocheng, chắc phải qua đêm bên đường rồi. Nếu như tụi con không quen tình hình giao thông ở đây, đi đêm rất nguy hiểm. Còn nếu muốn qua đêm bên đường, nơi này chỗ nào cũng thuộc vùng núi cao hơn cả ngàn mét, người đồng bằng dễ bị bệnh lắm.”

“Cám ơn chú.” Lăng Tử Hàn liên tục gật đầu. “Tụi con biết.”

Vệ Thiên Vũ đóng mui xe lại, đem dụng cụ bỏ vào trong hộp, đặt tay lên vai Lăng Tử Hàn, mỉm cười với vị tài xế kia: “Cám ơn, tụi con nhất định cẩn thận.”

“Tốt!” Vị tài xế kia cười đến sáng lạn, sang sảng phất phất tay với bọn họ, rồi nổ máy chạy đi.

Lăng Tử Hàn nhìn chiếc xe dần khuất bóng trên đường núi, khẽ cười nói: “Tôi thích nơi này.”

“Tôi cũng vậy.” Vệ Thiên Vũ kéo cậu, nhảy lên xe. “Lên xe thôi, thử xem trong hôm nay chúng ta đến được Daocheng hay không?”

Lăng Tử Hàn vừa lên xe liền lấy địa đồ cẩn thận xem xét, Vệ Thiên Vũ tiếp tục chạy về phía trước.

Bọn họ là 10h bay đến Dartsendo, hiện tại đã buổi trưa, chạy tới Yajiang (5) mất ít nhất hơn tiếng đồng hồ. Lăng Tử Hàn ngẩng đầu nhìn Vệ Thiên Vũ, quan tâm mà hỏi thăm: “Anh có đói bụng không?”

“Không đói bụng.” Vệ Thiên Vũ lắc đầu, lập tức thân thiết mà nói. “Cậu đói bụng à? Trong túi tôi có đồ ăn đấy.”

“Tôi cũng không đói.” Lăng Tử Hàn cười nói. “Anh đang làm việc mà, tôi sợ anh đói bụng.”

“À!” Vệ Thiên Vũ hài lòng nở nụ cười. “Lái xe mà thôi, bất quá không thể thả lỏng mà thôi, không tính là làm việc. Chúng ta đến Yajiang rồi ăn sau.”

“Được.” Lăng Tử Hàn bỏ bản đồ xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong cảnh ven đường vô cùng đẹp. Lúc bọn họ còn ở sơn cốc, ánh nắng mặt trời dần dần hé lộ, đem màu sắc toàn bộ thế giới tỏa sáng, chẳng khác gì chốn bồng lai. Khi đi đến sườn núi, những hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi, ánh nắng xuyên qua những hạt nước chẳng khác gì những viên châu lóng lánh, rừng núi xung quanh cùng cỏ xanh, hoa dại trên mặt đất ướt sũng nước mưa, lại nghe được tiếng chim lảnh lót vang vọng trong núi, tựa như đang tiến vào chốn tiên cảnh. Đợi đến khi lên đỉnh núi, đưa mắt nhìn lại, núi non trùng điệp xanh ngát, hòa cùng màu lam của vòm trời đang bao phủ các ngọn núi, dường như chỉ cần đưa tay là chạm vào được.

Những căn nhà ẩn giấu trong rừng cây trên đường đi được làm bằng đá tảng, màu đá xám ảm đạm, lại càng nổi bật màu đỏ ngay giữa, như một biểu tượng chung, khiến cho nhìn qua đặc biệt bắt mắt, trong mưa càng tôn thêm sự vắng vẻ thê lương.

Lăng Tử Hàn nhịn không được cúi đầu tán thán: “Thật sự là đẹp.”

“Đúng vậy, cực kỳ xinh đẹp.” Vệ Thiên Vũ dừng xe lại, say sưa mà nhìn dòng nước từ trên núi đang chảy xuống, liền nói. “Chụp vài bức đi!”

“Được.” Lăng Tử Hàn mỉm cười, liền mở cửa đi xuống.

Hai người bọn họ đều mặc đồ cao bồi, mang giầy du lịch, trên đầu đội mũ lưỡi trai, vừa nhìn liền biết là du khách đến từ thành thị, hiện tại tất nhiên cũng muốn làm một số việc mà du khách thường làm.

Vệ Thiên Vũ cầm máy chụp ảnh digital, chụp ngọn núi cùng thâm cốc quanh núi. Lăng Tử Hàn cũng dùng máy chụp hình kỹ thuật số chụp vô số bức.

Hai người vui vẻ cười đùa, nhưng đều ăn ý, không chụp đến người đối diện. Liệp thủ hiện tại đều đã dưỡng thành tập quán, ngoại trừ lúc ở trong căn cứ huấn luyện thường xuyên phải quay chụp lại hình ảnh cùng tình hình của bản thân, sau khi huấn luyện thì sẽ dùng nó để làm tư liệu phân tích ưu khuyết, còn bình thường bọn họ đều cố gắng không lưu lại hình ảnh nào của mình, tránh liên quan đến an toàn trong tương lai của bọn họ.

Đang chơi vui vẻ, bỗng nhiên nghe được thanh âm ầm ầm vang lên, hai người vội vã dừng lại động tác,

quay đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm.

Chỉ thấy bên kia đường núi xuất hiện một chiếc xe màu xanh, sau đó liên tiếp là mấy chiếc xe vận tải quân dụng, dần dần tiến về phía bọn họ.

Bọn họ không thấy thắc mắc gì, quốc lộ này là tuyến giao thông từ Thành Đô đến Tây Tạng. Nhìn biển số xe, có thể thấy những chiếc xe phủ lại bằng vải bố tổng hợp thuộc về quân khu Thành Đô, xem ra là từ Tây Tạng về Thành Đô.

Hai người nhanh chóng thối lui đến ven đường, nhìn hàng dài đàon xe lần lượt lướt qua măt mình.

Những người điều khiển xe đều rất trẻ, lái xe rất nghiêm túc nghiêm cẩn, nhìn không chớp mắt, còn những người ở ghế phó lái không ít người vui vẻ phất tay với bọn họ, có một chiến sĩ đang ăn táo, cũng giơ tay đang cầm nửa quả táo dở vẫy vẫy với bọn họ. Hiển nhiên, chạy lâu trên tuyến đường nguy hiểm, nên đối với ai tình cờ gặp cũng đều thấy thân thiết, nhất là khi thấy hai người thiếu niên xinh đẹp kia.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cũng đều bánh ít đi, bánh quy lại, phất tay cười với bọn họ.

Phần sau xe đều là quan quân, rất trẻ tuổi, có mấy người sĩ quan cấp uý cũng mỉm cười với bọn họ. Bọn họ cũng cười, nhìn qua rất tốt.

Phía sau cùng là hai người thiếu tá, một trung tá, có vẻ rất uy nghiêm, tuy rằng rất gầy, nhưng cũng không kém phần nhanh nhẹn dũng mãnh. Có một người thiếu tá lúc nhìn thấy bọn họ, liền đưa tay ra xua xua bọn họ, tựa hồ là nhắc nhở bọn họ cẩn thận một chút, không muốn để bọn họ bị đoàn xe của mình làm bị thương. Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều gật đầu, lại lùi về ven đường một chút, đoàn xe lĩnh hội quan tâm của người đó.

Ít nhất nửa tiếng sau, cả đoàn xe mới hoàn toàn đi qua.

Đợi được tiếng ình ình mất hẳn, chung quanh bọn họ lại khôi phục nét yên tĩnh, không gian bao la, tiếng chim lảnh lót, gió mát lùa qua núi, len lỏi vào nơi bọn họ đứng, khiến cảm giác vô cùng thoải mái.

Hai người lúc này mới lên xe, nhàn nhã chạy đến Yajiang.

Thành thị này được xây dựng ngay tại khe núi gần sông Yalong (6), nên trông qua có hơi chật vật, đường đi rất hẹp, hai bên trái phải đều là tiệm cơm nhỏ, khắp nơi đều là du khách đang đi dạo hay ăn uống.

Nơi này là trạm trung chuyển giữa Dartsendo và Daocheng, hay các xe du kịch đi từ Dartsendo đi đến các khu thị trấn ở Shangri-La (7) đều có thể dừng lại ở chỗ này, cho du khách trên xe xuống ăn uống. Mà đường đi từ đây đến Daocheng và đường dài của Dartsendo đến Daocheng cũng không khác gì nhau. Những du khách tự lái xe du lịch cũng có thể đi tuyến đường này, rồi thường dừng lại ở đây nghỉ ngơi ăn uống. Bởi vậy, thị trấn nho nhỏ rất náo nhiệt.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn không hỏi gì, cũng không xoi mói, tùy tiện tìm một quán nhỏ bên đường ngồi xuống. Bọn họ nhìn một chút thực đơn đặt trên bàn, liền kêu một người trong quán gọi món, muốn các món chay cùng canh.

Nồi rau xào đặt ngay cửa, đầu bếp liền đứng dậy bắt đầu làm bếp, khói dầu cùng hương thơm không ngừng phiêu đãng trong không khí. Hai người bọn họ tựa như các du khách khác, không chú ý tới mấy việc này, lấy ra bản đồ, cúi đầu thương lượng xem đêm nay ngủ ở đâu.

Dựa theo kế hoạch lúc còn ở Bắc Kinh, bọn họ vốn là muốn từ Dartsendo đến thẳng Daocheng, sau đó ở lại Daocheng. Nhưng nếu thật sự Helsan đang có tuyết rơi, quả thật đi đêm rất nguy hiểm.

Đương nhiên, bọn họ tiếp thu rất nhiều huấn luyện, lái xe trong các loại địa hình hiểm ác đáng sợ cùng khí trời ác liệt cũng là một trong số đó. Đường ở đây tu sửa rất khá, kỳ thực bọn họ cũng không sợ ban đêm vượt qua Helsan lúc trời tuyết. Bất quá, nghe nói Helsan đặc biệt đẹp, bọn họ không muốn bỏ qua cơ hội thưởng thức, cho nên tốt nhất là đi ban ngày.

Hai người đang thương lượng, người khách bản địa ngồi ngay bàn bên cạnh nhìn thấy bọn họ vừa nhìn bản đồ vừa chỉ trỏ, dường như vẫn chưa quyết định được, liền nhiệt tình mà hỏi thăm: "Các cậu đi du lịch sao? Muốn tới đâu?"

Lăng Tử Hàn ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười vui vẻ nói: "Daocheng."

"Vậy sao, là đến Daocheng hay về Daocheng?" Người đàn ông đó có khuôn mặt người sần sùi, màu da ngăm đen, quan tâm hỏi han.

"Là đi đến." Khuôn mặt Lăng Tử Hàn tràn đầy tính trẻ con.

Ngồi đối diện người đàn ông là một người phụ nữ mặc trang phục Tây Tạng, hiển nhiên là vợ của người ấy, lúc này liền lo lắng hỏi thăm: "Cậu còn nhỏ như vậy, người trong nhà yên tâm cho đi xa vậy sao?"

Lăng Tử Hàn nhanh chóng nói: "Có anh đi theo cùng, bọn họ rất yên tâm."

"À!" Bọn họ nhìn Vệ Thiên Vũ đang ngồi bên cạnh cậu, gật đầu.

Vệ Thiên Vũ tuy rằng nhìn cũng không lớn lắm, vừa vặn cao đúng 1m8, nhiều lần luyện tập đánh nhau cùng huấn luyện đánh nhau kịch liệt khiến cho thể hình của anh vô cùng cân xứng, hai vai rất có lực, khiến người khác vừa nhìn liền không còn lo cho đứa trẻ bên cạnh anh nữa.

Người đàn ông kia nhiệt tình nói: "Từ đây đến Daocheng phải mất ít nhất 6,7 tiếng đồng hồ, đều là đường núi cả, các cậu phải cẩn thận một chút. Bất quá, Daocheng rất đẹp, Yading (8), Tiên Nãi Nhật (9), Ương Mại Dũng (10), Ngưu Nãi Hải (11), Trân Châu Hải (12) đều phải nhìn qua một lần, rất đẹp."

“Được, tụi con nhất định ghé qua.” Lăng Tử Hàn liên tục gật đầu.

Vệ Thiên Vũ cũng cười cùng bọn họ bắt chuyện.

Bữa cơm rất đơn giản, nhưng bọn họ ăn rất ngon miệng, dĩ nhiên còn nhanh hơn cả bàn của hai người bản địa kia nữa.

Vệ Thiên Vũ là anh lớn, tất nhiên là phải móc tiền túi ra trả hết, sau đó mỉm cười nhìn hai người kia nói “Hẹn gặp lại”, cùng Lăng Tử Hàn ra cửa, tiếp tục hành trình.

HẾT PHẦN 04

Mục lục

(1) Gaoersi Pass (còn được gọi là Ride to Heaven)(2) khăn ha-đa: dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.(3) Daocheng (còn được gọi là Đào Thành) (chữ Hán giản thể:) là một quận thuộc địa cấp thị Hành Thủy, tỉnh Hà Bắc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Quận này có diện tích 590 ki-lô-mét vuông, dân số 430.000 người. Mã số bưu chính là 053000. Huyện lỵ đóng tại số 56, đường Nhân Dân Trung. Về mặt hành chính, quận Đào Thành được chia thành 4 nhai đạo, 2 trấn, 4 hương.Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A0oTh%C3%A0nh

(4) Hải Tử Sơn:

(5) YajiangNguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/YajiangCounty

Nguồn 2: http://www.cots.com.cn/City/YaJiang.html

(6) Sông Yalong:Nguồn: http://www.scgzx.gov.cn/web/lvyoujingpin/jqylj.htm

(7) Shangri-La: Ở Trung Quốc ngày nay, năm 2001 huyện Trung Điện thuộc tỉnh Vân Nam đã được đổi tên là Shangri-La (, pinyin: Xiānggélǐlā phiên âm Hán Việt là Hương Cách Lý Lạp) để thu hút khách du lịch. Huyện lỵ Hương Cách Lý Lạp đồng thời là thủ phủ châu tự trị dân tộc Tạng Địch Khánh.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Shangri-La

(8) YadingNguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Yading

(9) Tiên Nãi Nhật ( )Nguồn: http://baike.baidu.com/view/515674.htm

(10) Ương Mại Dũng ( )Nguồn: http://www.suv-trip.com/jingdian/1315211950.shtml

(11) Ngưu Nãi Hải ( )Nguồn: http://baike.baidu.com/view/2873864.htm

(12) Trân Châu Hải ( )Nguồn: http://baike.baidu.com/view/2420972.htmPHẦN 05

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ra khỏi thị trấn nhỏ, liền nhìn thấy trước mặt là dãy núi cao vô tận, phong cảnh như tranh, tầm nhìn xa xăm, khiến cho tâm trạng người nhìn bỗng cảm thấy trống trải vô cùng. Thỉnh thoảng có xe chạy qua trước mặt, phần lớn đều là xe việt dã hoặc là xe 7 – 9 chỗ. Bọn họ thường chú ý nhìn biển số xe của đối phương, kết quả phát hiện ngoại trừ xe thuộc vùng Tứ Xuyên cùng Vân Nam là chiếm đa số ra, còn có xe của các tỉnh khác, thậm chí có cả tỉnh Hắc Long Giang. Thân xe đều dính đầy bùn đất, mang lại cảm giác phong trần mệt mỏi, hơn phân nửa là bạn bè người thân cùng nhau lái xe tự đi du lịch.

Trong nơi hoang dã mênh mông, cho dù chỉ là thấy một chiếc xe chạy qua cũng chợt thấy thân thiết.

Lăng Tử Hàn giờ đã hiểu được chút gì rồi. Lần này lữ hành chắc là không có người nào thiết lặp sẵn tình huống đột phát hay cản trở gì đó, bởi vì phải đối mặt với thiên nhiên đầy gian nguy cũng đã đủ để cho bọn họ mệt nghỉ rồi. Ngoài ra, cha phân ra 4 tuyến đường khác nhau, chắc là muốn để cho bọn họ được nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp ven đường, cùng với cuộc sống tĩnh lặng của những người ở đây. Dù cho sống trong một môi trường cùng điều kiện khắc nghiệt, bọn họ vẫn giữ được sự chất phác cùng thân thiện, trong nơi xinh đẹp nhưng cũng đầy hiểm trở này, khiến cho con người có cảm giác nỗ lực vượt qua gian nan cũng mang giá trị cao hơn.

Gần nửa ngày đường, hai người bọn họ cũng đã có được rất nhiều cảm xúc. Nghĩ đến khoảng thời gian mà bọn họ phải tiếp nhận nhiều huấn luyện nghiêm khắc, cũng chính là vì trong tương lai phải nỗ lực bảo vệ những vùng đất thế này, bảo vệ những con người như thế này, bảo vệ cuộc sống an lành như thế này. Rồi cảm thấy tất cả nỗ lực mà bọn họ đã bỏ ra quả nhiên xứng đáng, đều rất có ý nghĩa.

Lăng Tử Hàn đang yên lặng suy nghĩ, Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên quay đầu nhìn cậu một cái. Trong một thoáng đó, hai người liền tâm ý tương thông, hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, không khỏi nhìn nhau cười, vẻ mặt liền chợt xuất hiện chút nét thông suốt mọi việc.

Sau khi xuống núi, bọn họ bắt đầu bôn ba trên đường dài ở cao nguyên.

Bầu trời xanh thẳm trong suốt, lẳng lặng bao bọc toàn bộ vùng đất nơi này. Những bông tuyết lẳng lặng rơi ở không xa, khiến cho cảnh vật càng thêm đẹp. Thỉnh thoảng xuất hiện vài đàn bò đen bò Tây Tạng, càng tô thêm màu sắc cho cảnh vật, khiến cho thế giới an tĩnh đó thêm sinh động hơn.

Bọn họ lái xe chạy như bay, nhưng vẫn không cảm giác được tốc độ di chuyển trên suốt con đường. Trời cao đất rộng, lại yên lặng, trong lòng họ luôn cảm thấy an bình, càng khiến cho bọn họ thêm phần thích thú.

Đến lúc nhìn thấy được con đường được xưng là "Cao thành", gió tuyết phía xa càng thêm phần xinh đẹp. Bọn họ lái xe ra khỏi thị trấn, sau đó dừng lại, ngắm nhìn ngọn núi tuyết vô tận ở trước mắt.

Trong không trung có những bông tuyết bay lả tả, y như phấn hoa đang tung bay trong bầu trời Bắc Kinh vào mùa xuân, vô cùng mềm mại. Nhiệt độ rất thấp, nhưng bọn họ vẫn không thấy lạnh, cứ đứng ở ven đường như thế, say mê nhìn mỹ cảnh ở trước mắt, không nói nên lời.

Qua một hồi lâu, Vệ Thiên Vũ đưa tay ôm lấy Lăng Tử Hàn, biểu hiện vô cùng tự nhiên, quan tâm hỏi: "Lạnh không?"

"Không lạnh." Lăng Tử Hàn bị anh ôm vào ngực, nhìn bông tuyết rơi trước mặt, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người cứ thế ôm nhau, hưởng thụ cảnh vật trước mắt. Vệ Thiên Vũ nhẹ giọng thì thầm: "Khóa hạc cao phi ý tráng tai, vân tiêu nhất vũ tuyết ngai ngai, thử hành mạc hận thiên nhai viễn, chỉ xích lý đường quy khứ lai. (1)"

Lăng Tử Hàn vừa nghe, trên mặt dần dần hiện ra nụ cười thấu hiểu.

Đây là tuyến đường nổi tiếng vì là nơi chuyển thế của Lạt Ma, ngoài ra còn có rất nhiều Lạt Ma khác được hiển sinh ở đây, trải dài từ Tây Tạng, Mông Cổ đến Tibet. Trong đó, truyền thuyết về thất thế Đạt Lai Lạt Ma (2) là nổi tiếng nhất. Bài mà Vệ Thiên Vũ vừa đọc chính là lời cầu khẩn của lục thế Đạt Lai Lạt Ma – Thương Ương Gia Thố đã viết ra khi rời khỏi Tây Tạng. Có người nói sau khi viết xong những câu này, không lâu sau đó, ngài liền bị hại tại hồ Thanh Hải. Mọi người căn cứ vào những văn tự của ngài, tìm được linh đồng chuyển thế, tức là thất thế của Đạt Lai Lạt Ma, Cách Tang Gia Thố (3).

Những truyền thuyết còn lưu lại về Thương Ương Gia Thố lúc còn sống rất ly kỳ. Có người nói ngài là con của nông dân, nhưng thông minh cực kỳ, lại tài trí hơn người, hơn nữa ngày thường vóc người cao gầy, mi thanh mục tú, cử chỉ tiêu sái, khí vũ hiên ngang. Vị Đạt Lai Lạt Ma nổi danh hậu thế này không chỉ phong lưu phóng khoáng, người mang dáng dấp thuộc dòng dõi văn chương, nhưng một thân võ nghệ kinh người, cưỡi ngựa bắn cung cùng kiếm thuật đều xuất sắc, nếu là liệp thủ nhất định sẽ là một liệp thủ nhất đẳng.

Trong lịch sử, vị Lạt Ma nổi danh này được người ta khen là có thiên phú trong ngành văn học. Suốt đời ngài viết ra rất nhiều tình ca ưu mỹ động lòng người, đến nay còn được hát tại Tibet. Nhưng trong cuộc sống ngắn ngủi của ngài luôn có một mâu thuẫn giữa việc lựa chọn vì Phật giáo mà hiến thân hay vì ái tình mà hy sinh Phật duyên. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, ngài vẫn lựa chọn ái tình, hữu tình cùng cuộc sống thế tục, cự tuyệt việc thụ giới.

Không lâu sau, người thống trị tối cao Tây Tạng ở Mông Cổ bắt giữ Thương Ương Gia Thố, dựa theo thánh chỉ của Khang Hi, áp giải ngài đến Bắc Kinh. Sau khi tin tức truyền ra, đã xảy ra một trận rung động mạnh ở Tây Tạng. Những tăng ni và người thường chạy đến tận đó, nói là muốn lấy lại vị Thích Ca Mâu

Ni Đạt Lai Lạt Ma của bọn họ.

Ngay khi binh lính Mông Cổ áp giải Thương Ương Gia Thố đi ngang qua Drepung (4), một đám người Lạt ma trang bị vũ trang mai phục tại đây từ lâu đột nhiên tập kích, đem lục thế Đạt Lai Lạt Ma chạy tới phía trước núi, an trí xong xuôi đâu vào đấy. Khi Kha Hãn nghe được tin tức, vô cùng giật mình, quyết tâm không tiếc đại giới, đoạt lại Đạt Lai Lạt Ma. Binh Mông Cổ vây quanh chùa miểu, chiến đấu kịch liệt với tăng lữ trong chùa 3 ngày 3 đêm, song phương đều bị tổn thất nặng nề. Ngay trong lúc khó mà hòa giải, Thương Ương Gia Thố quả quyết phải xuống núi, binh Mông Cổ tạm thời giải bình, tạm thời đình chiến. Vị Đạt Lai Lạt Ma tuổi trẻ xinh đẹp, tài hoa hơn người cùng hơn một ngàn Lạt Ma khóc nức nở từ biệt nhau, cứ vừa đi vừa khóc như thế. Có người nói, khi đi tới ven hồ Thanh Hải, ngài bị Kha Hãn cho người ám hại, năm đó được 24 tuổi.

Trong lịch sử cùng tôn giáo Trung Quốc thì cả Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn đều rất thích vị thi nhân Phật sống có truyền kỳ phong phú này, có khi được nghỉ ngơi, liền online lên thư viện quốc gia tìm đọc sách lịch sử, nghiên cứu cuộc đời cùng sự tích của vị Đạt Lai Lạt Ma này. Đối với bọn họ mà nói, đây cũng là một loại sở thích.

Giờ này khắc này, Vệ Thiên Vũ thản nhiên đọc ra vài câu, trong lòng Lăng Tử Hàn liền nổi lên sự đồng cảm. Cậu nhẹ giọng cười nói: “Không bằng chúng ta ở đây tu hành đi, không quay về nữa.”

“Tôi rất tán thành.” Vệ Thiên Vũ nhịn không được cười ra tiếng. “Nếu như vậy, cậu có nghĩ sẽ khiến boss tức giận hay không? Có thể kêu sếp đi truy sát chúng ta không?”

Lăng Tử Hàn nhớ tới cha mình, nhất thời nghĩ khó có thể dứt bỏ, lập tức nói rằng: “Vậy chúng ta phải ngoan ngoãn trở về thôi.”

Vệ Thiên Vũ cười ha ha, thấy được nét trẻ con hiếm có của cậu, cảm thấy rất thú vị. Những liệp thủ bọn họ đều gọi Lữ Hâm là sếp, sếp của Lữ Hâm là boss. Nhưng mà, Vệ Thiên Vũ cùng 6 liệp thủ khác cho đến bây giờ vẫn không biết, “boss” mà bọn họ đang gọi chính là cha của “Lão đại” mình.

Lăng Tử Hàn biết anh cười chuyện gì, nhưng cũng không tức giận, chỉ là âm thầm tự định giá, bỗng nhiên rất muốn đi với cha một lần du lịch cùng nhau. Cha con hai người họ rời xa thế tục ân oán, tại nơi thiên đường không vướng bụi trần này thoải mái vui chơi một lần cho đã, nhất định sẽ rất vui sướng.

Trong lúc cậu đang nhớ tới cha mình, Vệ Thiên Vũ lại ôm lấy người cậu cùng bước lên xe.

“Lạnh lắm rồi, nên lên xe. Chúng ta đi tiếp thôi.” Vệ Thiên Vũ mỉm cười nói. “Còn hai tiếng nữa mới tới Daocheng.”

“Ừ.” Lăng Tử Hàn lên xe ngồi, thương lượng với anh. “Nếu chúng ta có thể vượt Helsan vào ban đêm, thì hôm nay có thể tới được Daocheng rồi.”

“Ừ, vậy quyết định thế đi.” Vệ Thiên Vũ cười cười với cậu.

Lăng Tử Hàn nhìn anh vững tay lái chạy như bay thẳng về phía trước, thân thiết nói: "Anh phải cầm lái lâu như vậy, cần tôi cầm thay không?"

"Không cần." Vệ Thiên Vũ thoải mái nói. "Cũng không còn nhiêu thời gian nữa là đến nơi, lúc đó chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi."

Lăng Tử Hàn cũng không kiên trì. Đường đi còn rất dài, cậu vẫn còn dịp cầm lái thay cho Vệ Thiên Vũ.

Cậu tuy rằng còn là vị thành niên, nhưng có rất nhiều CMND và giấy phép lái xe có những độ tuổi cùng thân phận khác nhau, tất cả đều giống như thực, nếu có tra cứu tư liệu tại cục cảnh sát đi nữa, cũng toàn là giấy phép hợp pháp. Hơn nữa, người cậu vốn cao, khí chất cũng toát ra nét giống ông cụ non, muốn giả mạo 16, 17 tuổi hoàn toàn không thành vấn đề. Pháp luật hiện hành, chỉ cần qua 16 tuổi đều có thể thi giấy phép lái xe, bởi vậy cậu cũng có thể lái xe.

Tuy nói dự định chạy liên tục, nhưng khi đến Helsan thì lại không kiềm lòng được, mạo hiểm ngừng lại trong trận tuyết lớn, thưởng thức cảnh tượng kỳ diệu trong cảnh hoang vắng mênh mông.

Từng trận từng trận bông tuyết tung bay trong gió, rơi xuống tầng tầng lớp lớp, ngọn Himalayas trong trận tuyết như đang di động, chẳng khác gì một tảng đá lớn được bao bọc bằng lớp bạc, càng thêm xinh đẹp. Những hồ nước có to có nhỏ quanh đây đã đóng băng, ngọn núi lẳng lặng đứng sừng sững lúc gần lúc xa, mặc cho bông tuyết đang tầng tầng bao phủ, vẫn không ngừng hơi hơi thay đổi hình dạng, mỗi một lần biến đổi đều mang những phong thái khác nhau.

Ở đây như là một tinh cầu khác, các tảng đá được thiên nhiên tạo hóa ra phô thiên cái địa, vô cùng kì quặc, khí thế hào hùng khiến cho linh hồn người ta bất kì lúc nào cũng có thể bị cuốn mất. Dõi mắt trông về phía xa, thiên địa liền nhau như không biên giới, mây cùng núi hòa quyện với nhau, một tầng một tầng tráng lệ không ngừng chồng chất lên nhau, chấn động tâm can.

Lăng Tử Hàn nhìn, bỗng nhiên nói: "Tương lai nếu tôi có thể làm phóng viên du lịch, nhất định có thể xem hết toàn bộ mỹ cảnh trong thiên hạ, cũng không uổng phí cuộc đời này."

Trước đây, Vệ Thiên Vũ từng hỏi qua cậu, rằng tương lai muốn làm nghề gì để giả trang, nhưng Lăng Tử Hàn luôn luôn đáp: "Chưa nghĩ tới."

Vệ Thiên Vũ đã sớm dự định muốn làm nghề cố vấn an toàn internet hoặc là chuyên gia máy vi tính, bởi vì anh thật sự yêu thích nghiên cứu các lĩnh vực liên quan đến máy tính cùng máy móc, mà nó cũng hợp tình hợp lý hơn với công việc hiện tại của anh. Hiện tại rốt cục nghe được Lăng Tử Hàn cũng bắt đầu suy nghĩ một chút về dự định tương lai, không khỏi vui mừng giùm cậu. Rốt cuộc cũng người chứ không phải là máy, anh vẫn luôn hy vọng người đồng nghiệp trẻ tuổi này của mình có thể ngoài công tác có thể hưởng thụ được sở thích cá nhân.

"Phóng viên du lịch là một nghề rất tốt, có thể đi chơi, lại có thể thưởng thức thiên nhiên mỹ cảnh, với lại, có được không ít tiền." Anh nói giỡn. "Tương lai dù cậu muốn làm gì, mọi người đều có thể ca ngợi, nói đây là phong cách cá nhân của nghệ thuật gia."

Lăng Tử Hàn nhịn không được liền cười, không khỏi liên tục gật đầu: “Anh nói cực kỳ đúng. Được rồi, vậy tôi quyết định, sau này sẽ làm phóng viên du lịch.”

Lúc này, trời đã dần âm u, đêm sẽ nhanh tới. Vệ Thiên Vũ vội vã kéo tay Lăng Tử Hàn, xoay người lên xe.

Lộ trình vắng vẻ trong đêm đen, lại còn thêm gió lớn nên không nhìn rõ cảnh vật cho lắm. Đèn xe chiếu rọi vào bông tuyết bay phấp phới trong không gian trước mặt, khí thế kinh người. Trên đường tất cả đều đọng tuyết, nhìn không ra giới hạn mặt đường, chỉ có thể dựa vào một bên núi một bên là gờ đường cảm nhận, cẩn thận lái xe ở giữa, chạy chậm rãi.

Đường ở ngay sườn núi có chút biến đổi, cực kỳ nguy hiểm, Vệ Thiên Vũ vô cùng cẩn thận, hơn nữa xe đã được anh thay đổi qua, nên rất nhạy.

Rốt cục cũng xuống núi, phía trước đều là đất bằng phẳng, tuyết cũng đã ngừng rơi, hai người đi cũng dễ hơn rất nhiều.

Trong bóng đêm, thỉnh thoảng từ xa sẽ có hai ngọn đèn chiếu sáng, khiến cho du khách đi đường cảm thấy ấm áp, an tâm hơn.

Hai người không hề nói chuyện, cảm thấy rất an tĩnh. Vệ Thiên Vũ mở nhạc trong xe, đó là một ca khúc về cao nguyên. Giai điệu nhẹ nhàng mà phảng phất khắp trời, càng tăng thêm cảm giác kì lạ.

Đó là một nơi tràn ngập văn hóa. Trong truyền thuyết của dân tộc Tạng có nói, nhiều đại đức cao tăng sau khi viên tịch, linh hồn đều thích tới đây. Nên người thế tục khi đi tới đây, cũng cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn đều trầm mặc, lẳng lặng cảm giác vẻ đẹp tràn ngập toàn bộ không gian. Được khí chất tinh khiết chí thiện bảo bọc, tính ti tiện, nhát gan của con người đều có thể được gột rửa.

Không biết người khác thế nào, chứ trong lòng hai người bọn họ, đã không còn sự sợ hãi. Điều này khác hẳn với sự dũng khí do rèn luyện mà thành, đó là sự dũng cảm do đã siêu thoát dục vọng thế tục.

Bích lập thiên nhân, vô dục tắc cương. (5)

HẾT PHẦN 05

Mục lục

(1) , , ,

Khóa hạc cao phi ý tráng tai,

Vân tiêu nhất vũ tuyết ngai ngai,

Thử hành mạc hận thiên nhai viễn,

Chỉ xích lý đường quy khứ lai.

Nguồn: http://blog.sina.com.cn/s/blog4a5626600100gc7f.html

(2) Đạt Lai Lạt Ma:

Đạt lại Lạt ma hay Đạt lai Lạt ma hay Đa Lai La Ma là danh hiệu của một nhà lãnh đạo tinh thần của Phật giáo Tây Tạng thuộc trường phái Cách-lỗ. "Đạt lại Lạt ma" có nghĩa là "Đạo sư với trí huệ như biển cả". Trong lối dùng hàng ngày nhiều người còn dùng Phật sống để chỉ Đạt lại Lạt ma.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%E1%BA%A1t-l%E1%BA%A1iL%E1%BA%A1t-ma

(3) Cách Tang Gia Thố

Nguồn: http://baike.baidu.com/view/890350.htm

(4) Drepung:Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/DrepungMonastery

(5) Bích lập thiên nhân, vô dục tắc cương (,): Vách núi nghìn trượng sừng sững, không có dục vọng thì có thể giữ mình cương trựcPHẦN 06

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đi qua cây cầu lớn bắc ngang sông Hoàng liền đến thị trấn Daocheng.

Ở đây không có những ngọn đèn xán lạn rực rỡ, nên toàn bộ thị trấn nho nhỏ đều tĩnh mịch.

Vệ Thiên Vũ mở hệ thống vệ tinh hướng dẫn, nhanh chóng tìm ra phương hướng, vị trí cùng phòng đã đặt trước trong quán trọ Thanh Niên, quán trọ mới xây dựng gần đây này nằm bên con sông nhỏ ngay phía trước không xa.

Anh quẹo vào và đi dọc con sông, nhanh chóng nhìn thấy biển hiệu đang chiếu sáng của quán trọ, lập tức chạy vào sân.

Quán trọ này là quán trọ mới xây thứ ba ở Daocheng, phần lớn cấu trúc là lầu gỗ làm chủ đạo, nhìn qua rất đẹp.

Một nữ nhân viên ra đón, dùng tiếng phổ thông chuẩn trong trẻo hỏi bọn họ có mướn phòng hay không. Vệ Thiên Vũ mỉm cười và nói ra tên mà anh thường dùng trong khi đi du lịch.

Bởi vì khi còn ở Bắc Kinh, anh đã lên mạng đặt phòng và chi trước tiền đặt cọc, bởi vậy tới đây lúc nửa đêm, căn phòng tiêu chuẩn mà anh cần vẫn có sẵn.

Điều kiện rất tốt, tuy rằng trang thiết bị đơn giản, nhưng vệ sinh sạch sẽ, phương tiện đầy đủ hết, còn có nước nóng tắm.

Hai người thấy rất thoải mái, lấy hành lý từ trong xe ra đem lên phòng.

Lăng Tử Hàn nhường Vệ Thiên Vũ tắm trước, còn mình thì lấy một ít quần áo cùng vật dụng hàng ngày trong túi cả hai người ra sắp xếp ngay ngắn rõ ràng.

Vệ Thiên Vũ tắm rửa xong, thay bộ đồ thường nhẹ nhàng khoan khoái, liền chạy đến một quán bar nhỏ nằm bên góc sân cạnh quán trọ.

Bọn họ chưa ăn gì hết, đói bụng chết được.

Toàn bộ tường ngoài cùng nóc nhà của quán bar nhỏ này dùng thủy tinh để làm vật liệu chính, rất đặc biệt. Bên trong thì đèn hơi tối, âm nhạc nhẹ nhàng, có nhiều người đang ngồi trong đó thưởng thức. Nhìn thấy trang phục cùng biểu tình của hai người họ thì biết hai người họ là người nào, phần lớn đều là dân thành thị đến đây du lịch, một số ít là dân tỉnh lẻ đến chơi, ai nấy đều có vẻ phóng khoáng. Người ngoại quốc cũng không ít, rất nhiều loại ngôn ngữ được sử dụng.

Thấy anh bước vào, liền có người huýt sáo, có người vỗ tay, còn có người hướng anh nâng chén, tất cả đều là khuôn mặt tươi cười, phảng phất tất cả bọn họ đều là bạn cũ của anh lâu ngày gặp lại vậy, đang ngồi đây để chờ anh tới.

Vệ Thiên Vũ tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng lại rất bình tĩnh, mỉm cười gật đầu với những người đó, thăm hỏi vài câu rồi đi đến quầy bar.

Anh nhìn thực đơn một chút, lưỡng lự không biết chọn món nào để ăn sáng, anh vừa muốn chọn những món không cay, nhưng cũng rất muốn thử các món đặc sắc ở đây. Đang trong lúc suy xét nên lựa món canh nào thì có một cánh tay đặt lên vai anh, nói: “Anh em, cùng nhau ngồi đi, tôi mời.”

Vệ Thiên Vũ quay đầu nhìn, thấy một người thanh niên mặc bộ đồ hàng hiệu, nhìn qua không phải ông chủ cũng là nhân viên cao cấp, mà còn tỏa ra khí chất rất tự tin của người có tiền. Anh ôn hòa nói: "Cám ơn. Thế nhưng hôm nay tôi phải chạy xe liên tục một ngày một đêm, có hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút."

"Chẳng ảnh hưởng gì, uống một ly làm quen cũng được mà, coi như giải lao luôn." Người nọ chẳng hề để ý mà nói, cánh tay khoát lên vai của Vệ Thiên Vũ, dường như cố ý không cho anh trốn. "Ở đây cao hơn mặt biển rất nhiều, cậu vừa tới, chỉ sợ chưa thích ứng được, trở về cũng khó mà ngủ, không bằng cùng nhau chơi một chút đi."

Vệ Thiên Vũ tựa hồ nghe ra được ý đồ của y, nhưng cũng không tức giận, chỉ là cười lắc đầu. Thái độ của anh tuy rằng hòa ái, nhưng rất kiên định.

Người nọ kiên nhẫn nói: "Đến đây đi, cùng nhau uống một chén. Ngày mai chúng ta cùng nhau đi Yading chơi, toàn bộ hành trình đều do tôi chi trả."

Vệ Thiên Vũ thấy y tự mình quyết định, thật sự là nhịn không được, liền mỉm cười. Anh không muốn gây sự, đang cân nhắc không biết làm sao rút lui cho êm thắm, thì lại có người đi tới.

Người trong quán bar vừa mạnh mẽ vỗ tay, còn liên tục vang lên tiếng huýt sáo, thể hiện "Nghi thức hoan nghênh" rất nồng nhiệt, tiếng cười không dứt bên tai.

Vệ Thiên Vũ đang muốn quay đầu nhìn thử là ai đến, thì có một cánh tay vắt ngang qua thắt lưng của anh.

Lăng Tử Hàn vô cùng thân thiết nói: "Em đói bụng."

Vệ Thiên Vũ lập tức hiểu được đây là cậu đang giải vây giúp anh, thuận thế liền ôm lấy cậu, rồi quay người cậu lại đối mặt với quầy cơm, ôn nhu nói: " Anh chọn xong rồi, đang làm đấy. Em xem thử coi muốn ăn canh nào?"

"Ừ." Lăng Tử Hàn dựa vào lòng anh, chuyên tâm nghiên cứu thực đơn.

Người nọ nhìn hai người thiếu niên trước mặt, dần dần hiểu được tình hình, nếu hai người họ là một đôi tiểu tình nhân, tất nhiên bản thân cũng không cưỡng cầu nữa. Y tất nhiên buông Vệ Thiên Vũ ra, thái độ khôi phục lại sự thân thiết đối với bạn bè đi du lịch quen biết bình thường, cười hỏi: "Đây là bạn cậu à?"

"Đúng." Vệ Thiên Vũ mỉm cười gật đầu. "Chúng tôi đi chung với nhau."

"Ừ, rất đẹp đôi. Tôi không quấy rầy hai người nữa." Người nọ liền không hề dây dưa thêm nữa, xoay người đi.

Vệ Thiên Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên thái dương Lăng Tử Hàn, nở nụ cười hiền.

Lăng Tử Hàn cũng cười.

Bọn họ dọc theo đường đi cũng gặp không ít chuyện giống như vậy. Người thiếu niên tuổi trẻ anh tuấn như Vệ Thiên Vũ là đối tượng điển hình mà cả trai lẫn gái đều thích, càng không để ý, càng có người theo đuổi, còn Lăng Tử Hàn thật sự là nhìn quá mức ngây thơ trẻ con, dù sao người dám công nhiên khiêu chiến "Luật bảo hộ trẻ vị thành niên" cũng không nhiều. Bởi vậy, có rất nhiều lần Lăng Tử Hàn phải ra tay cứu Vệ Thiên Vũ.

Dưới ngọn đèn hồng chiếu rọi trong quầy bar, động tác cùng biểu tình của bọn họ trong mắt mọi người xung quanh lúc này, chính là tâm linh liên kết, tình ý mạnh mẽ, nên cũng không còn ai có ý định đến quấy rối bọn họ nữa.

Lúc này bọn họ mới nghe thấy, ở đây đang hát một bài nhạc xưa.

Hiện tại lưu hành đem mấy ca sĩ thời nay hát mấy bài nhạc của nửa thế kỷ hay thậm chí là của một thế kỉ trước, mà ở chỗ như thế này hát mấy bài cổ xưa như thế, càng làm tăng phong vị. Có không ít người trong quán bar đang ngâm nga hát theo, lực chú ý lập tức dời đi.

Bọn họ liền lặng lẽ rời khỏi quầy bar, ngồi vào trong góc phòng, qua tường thủy tinh trong suốt nhìn nước sông đang cuồn cuộn chảy không xa.

Cuộn sóng phản xạ ánh sáng mơ hồ, nhanh chóng chạy về phía hạ du, không khỏi làm người khác có cảm giác cao hứng.

Giờ này khắc này, ở giữ chốn bồng lai tiên cảnh, Lăng Tử Hàn 12 tuổi cùng Vệ Thiên Vũ 19 tuổi ngồi đối diện nhau, lẳng lặng nhìn bóng đêm bên ngoài, lắng nghe giọng nam ôn hòa ngâm giai điệu nhẹ nhàng.

Ký đắc đương thì niên kỷ tiểu

Nhĩ ái đàm thiên ngã ái tiếu

Hữu nhất hồi tịnh kiên tọa tại đào thụ hạ

Phong tại lâm sao điểu tại khiếu

Ngã môn bất tri chẩm dạng thụy trứ liễu

Mộng lý hoa lạc tri đa thiểu. (1)

Đây là lần đầu tiên bọn họ ở chung với nhau mà không phải vì công tác. Khoảng thời gian này, chỉ cần còn

sống, bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể quên được.

HẾT PHẦN 06

Mục lục

(1) Ký đắc đương thì

Nhớ lại ngày ấy tuổi còn nhỏ

Anh hay tán gẫu tôi hay cười

Có một lần sánh vai dưới góc đào

Nghe chim cất tiếng gọi rừng xanh

Chúng ta chẳng biết sao lại ngủ

Lạc vào mộng đẹp vui biết bao.

PHIÊN NGOẠI HOÀN

64. Quyển 2 - Chương 27: Linh Quỷ Song Sát

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đầu xuân năm 2041, đảo quốc về dừa – Philippines mang khí hậu ấm áp, trăm hoa đua nở, rất nhiều du khách xin nghỉ phép đến đây du lịch, nhiều nhất là người Trung Quốc.

Khi chuyến bay của hãng hàng không Singapore đáp xuống sân bay quốc tế Manila thì trời cũng ngã về chiều.

Đoàn người đi ra từ cửa phần lớn đều là người Hoa, chỉ có vài người Philippines cùng người Malaysia hòa vào, người phương Tây thì đếm được trên đầu ngón tay.

Hải quan Philippines đối với người Trung Quốc rất thân thiết, bởi vì bọn họ đa phần là du khách đến du lịch. Người Trung Quốc đi tới đâu đều là mua sắm ăn chơi xả láng, đóng góp phần lớn vào sự tăng trưởng kinh tế của Philippines.

Ngoại trừ đoàn du khách, có không ít khách lẻ đi kèm, trong đó có một đôi người Hoa trẻ tuổi khiến người khác chú ý.

Bọn họ một người tên là Diệp Thu, trên hộ chiếu ghi là 16 tuổi, một người tên Musa Oman, năm nay 23 tuổi.

Diệp Thu ngũ quan tinh xảo, da trắng nõn, vóc người cao cao, có chút gầy, hiển nhiên khiến cho dáng người càng thêm cao hơn, tựa như không đủ chất dinh dưỡng. Cậu không nói chuyện với người khác, luôn lạnh lùng hướng mắt ra chỗ khác, tính cách nhìn qua có chút kì quái, nhưng khí chất lại sạch sẽ vô cùng.

Musa Oman tương phản hoàn toàn với cậu, luôn luôn mỉm cười, tướng mạo anh tuấn, đường nét khuôn mặt khắc sâu, sở hữu làn da màu đồng vô cùng gợi cảm, cao hơn Diệp Thu nửa đầu, thân người thon dài, vóc người cân xứng, mang phong thái của người trí thức.

Nhân viên hải quan vừa nhìn bọn họ liền sinh thiện cảm, vừa kiểm tra hành lý, hộ chiếu, vừa thuận miệng hỏi: "Tới làm gì vậy?"

Musa Oman dùng tiếng Anh trả lời: "Du lịch, đại khái sẽ ở một khoảng thời gian dài, từ từ vui chơi, hy vọng có thể tham quan được toàn bộ cảnh đẹp của Philippines." Thanh âm của anh nhu hòa, khiến người khác nghe qua vô cùng thoải mái.

Nhân viên công tác nhìn anh một chút, lại nhìn Diệp Thu một chút, mỉm cười nói: "Các cậu là anh em?"

"Không phải." Musa Oman khẽ lắc đầu. "Chúng tôi là bạn bè tốt, còn hơn anh em nữa."

Nhân viên công tác lập tức nở ra nụ cười đầy ý vị thâm trường, lại nhìn qua hộ chiếu Diệp Thu, cười nói: "16 tuổi, vừa vặn đã thành niên."

"Đúng vậy, nếu không cũng sẽ không làm bạn bè rồi." Musa Oman đơn giản theo ý nghĩ của người đó mà nói.

Quá trình hải quan kiểm tra nhanh chóng kết thúc, nhân viên công tác hòa ái cười nói: "Được rồi, các cậu có thể đi. Chúc các cậu ở Philippines chơi vui vẻ."

Musa Oman lễ phép nói "Cám ơn", lúc này mới cùng Diệp Thu mang theo hành lý đi ra cửa.

Ra tới bên ngoài, Musa Oman không gọi xe, đi thẳng qua nhà sách ở sân bay. Diệp Thu miễn cưỡng đứng ở ven đường chờ anh, biểu lộ sự chán chường đưa mắt nhìn chung quanh. Musa Oman mua một bản đồ hệ thống giao thông ở Manila, rồi mỉm cười đi ra, cùng cậu lên xe taxi.

"Số 177 – San Juan (1)." Musa Oman dùng tiếng Anh nói với tài xế, sau đó liền mở bản đồ ra nhìn.

Diệp Thu không để tâm đến việc của anh, chỉ chuyên chú nhìn ra cảnh vật bên ngoài.

Những năm gần đây, do ảnh hưởng của chính trị mà trị an xã hội Philippines tương đối hỗn loạn, sự bất đồng của hai phái: chính phủ cùng phần tử vũ trang phản chính phủ cấu kết với xã hội đen, tranh đấu không ngớt, bầu không khí khủng bố thường thường bao phủ lên quốc gia mỹ lệ này. Mặc dù vậy kinh tế Philippines vẫn không ngừng tăng trưởng trong khó khăn, không những vậy Manila sắp được quy hoạch, xây dựng lại một lần nữa.

Hai bên đường cao tốc ở khu sân bay là những căn nhà một tầng, xen lẫn nhau từng tấc đất một, không có sân cỏ, khiến không gian mang chút cổ của thời xưa. Đến tận khi vào tới nội thành, mới bắt đầu thấy được vài tòa nhà cao tầng.

Musa Oman cẩn thận xem bản đồ, sau đó cười nói: "Tiểu Thu, chỗ này có rất nhiều nơi để vui chơi, nào là bãi biển, thương xá, Palawan (2), Baguio (3), tất cả đều rất đáng tham quan."

Diệp Thu "Ừ" một tiếng, mắt vẫn hướng ra bên ngoài.

Musa Oman cũng không nói gì thêm, xếp bản đồ lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe đến San Juan thì dừng lại, Musa Oman lấy ra đồng Peso (4) tiền Philippines thanh toán hóa đơn, sau đó cùng Diệp Thu xuống xe.

Nơi này là một khu nhà mới xây dựng, thấp thoáng đều là những căn biệt thự lẫn trong vườn hoa, cảnh vật vô cùng đẹp.

Musa Oman đem toàn bộ 5 ngón của bàn tay phải để lên khóa tự động. Máy vi tính quét qua vân tay, liền tự động mở cửa ra.

Bên trong không có một bóng người, nhưng rất sạch sẽ, thiết bị đầy đủ. Hai người họ trước khi tới đây đều đã xem qua toàn bộ tư liệu về căn nhà này, đi thẳng vào tầng ngầm, thấy được toàn bộ thiết bị vũ trang cùng một thùng dụng cụ màu bạc.

Musa Oman nhìn Diệp Thu cười, nhưng không lên tiếng, liền xoay người lại lên lầu, đi vào phòng sách.

Musa Oman dùng máy vi tính tháo gỡ toàn bộ hệ thống an toàn ở các phòng cùng ngoài sân, nhanh chóng lắp đặt hệ thống phản Prensence do chính Bộ Quốc An cung cấp cho bọn họ, rồi khởi động, gia tăng tính năng, lo toan mọi việc hoàn hảo.

Diệp Thu lên khu nhà bếp ở lầu một rót hai ly nước, bưng lên cho anh, nhìn bộ dáng thư nhàn của anh, liền cười hỏi: "Xong hết rồi à?"

"Ừ!" Musa Oman gật đầu, quay đầu nhìn ra cảnh vật bên ngoài. "Phong cảnh ở đây rất đẹp!"

Diệp Thu cũng cười nhìn chung quanh: "Đúng vậy, tôi tưởng rằng phòng ở chắc cũng cũ kỹ, thậm chí là xuống cấp dữ lắm, không ngờ lại ở một chỗ tốt như vậy."

"Cậu xem vậy cũng tưởng tượng dữ dội ta." Musa Oman thoải mái cười to. "Dù sao chúng ta đâu phải đang giả thành tên khất cái hoặc tên côn đồ."

Diệp Thu nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ, tùy ý dựa vào khung cửa sổ, nhìn hoa viên bên ngoài, thảm cỏ xanh cùng muôn ngàn hoa trong ánh dương chói rọi như bừng bừng sức sống, ngàn màu sắc hòa vào nhau càng thêm rực rỡ.

Musa Oman cầm ly nước, dựa theo hệ thống an ninh đăng nhập vào kho tư liệu của chính mình, nhận tư liệu từ Bộ gửi đến.

Mục tiêu lần này của hai người họ chính là phó bang chủ Trương Hiện của Hổ Đầu Bang.

Vị thủ lĩnh bang xã hội đen 37 tuổi này hai năm trước xuất cảnh ra khỏi nước. Gã từng là đại ca bang xã hội đen tại Trung Quốc, sau lại rửa hội thành trắng, nhưng lại dùng thủ đoạn lừa gạt cùng hối lộ lấy đi 300 triệu của ngân hàng quốc gia, rồi giả bộ phá sản, khiến quốc gia thâm hụt tài sản. Thế nhưng, khi điều tra phát hiện được, gã không hề có chút quan hệ pháp lý gì với công ty, không cần chịu trách nhiệm pháp luật về vụ việc trên. Tập đoàn khổng lồ như vậy, chủ tịch cùng cổ đông tất cả đều là anh em thuộc hạ của gã, căn cứ pháp luật, những người đó cũng không hề chịu trách nhiệm hình sự, cuối cùng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Hai năm trước, gã đã hoàn thành xong thủ tục, di dân sang Canada, nhưng ở đó một tháng rồi chuyển tới Philippines.

Lúc đó Hổ Đầu Bang bất quá chỉ là một bang phái nhỏ, chủ yếu là buôn lậu súng ống đạn được, hơn nữa chỉ là buôn hàng trung gian thông qua Nhật Nguyệt Hội, nên lời cũng chẳng nhiều nhặng gì, thế nên quy mô không lớn.

Trương Hiện lúc đánh bạc ở Macau thì quen biết được Trần Đạc, con trai của Trần Nhất Cẩn, hai người họ đều có cùng sở thích, trong phút chốc liền trở thành bạn tâm đầu ý hợp. Trương Hiện sau khi rời khỏi Trung Quốc, liền đến Philippines tìm người đó, hy vọng có thể dùng Hổ Đầu Bang khuyết trương thế lực tái triển hùng phong. Trần Đạc tất nhiên mừng rỡ, liền đề cử gã với cha mình là Trần Nhất Cẩn.

Trương Hiện trên tay có 40.000.000 dolla Mỹ, khiến cho Trần Nhất Cẩn có chút động tâm, vì vậy hai người

họ hợp tác với nhau. Trương Hiện vào Hổ Đầu Bang, trở thành phó bang chủ, nhanh chóng mở rộng quy mô giao dịch súng ống đạn được, phất lên cấp kỳ trong giới xã hội đen, khiến cho toàn bộ giới xã hội đen Đông Nam Á quan tâm.

Vốn dĩ chuyện đuổi bắt Trương Hiện là thuộc về chuyện của Bộ Cảnh Sát, Bộ Quốc An không định nhúng tay vào, thế nhưng thủ tục lừa gạt mượn tiền cùng quy trình tuyên bố phá sản của Trương Hiện tại Trung Quốc đều là hợp pháp cả, cho nên không thể dùng cách bình thường để bắt gã đem về nước để thu lại tài sản. Bộ Cảnh Sát cũng đã dùng qua cảnh sát nằm vùng, phái người vào trong Hổ Đầu Bang, thế nhưng không cách nào thể tiếp cận được Trương Hiện.

Vì vậy, trong một lần uỷ ban Quốc Gia An Toàn mời nội bộ dự họp thông báo tình hình chung cùng hội thảo. Bộ Cảnh Sát đưa ra lời nhờ Bộ Quốc An trợ giúp. Lăng Nghị tất nhiên đáp ứng.

Vừa lúc, Ngân Dực Liệp Thủ đời thứ nhất mà bọn họ mới hoàn thành huấn luyện trên cơ bản đều tốt nghiệp, trải qua giám định của Tổ kiểm định chất lượng, đưa Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đi thực hiện nhiệm vụ lần này, coi như là thực tập tốt nghiệp của bọn họ.

Trước khi đi, Lữ Hâm nói với bọn họ: "Lần này các cậu không chỉ đi bắt người, mà còn phải xây dựng tên tuổi trong giới xã hội đen, để lại danh tiếng hiển hách, để có thể bảo vệ hành động lần sau của các cậu, thậm chí có thể cứu được sinh mạng của các cậu."

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) San Juan là một thành phố tại Metro Manila của Philippines. Trước khi thành lập Vùng đô thị này, thành phố trực thuộc tỉnh Rizal. Hiện nay San Juan là thành phố có diện tích nhỏ nhất tại Metro Manila cũng như cả nước. So sánh với cách phân chia hành chính tại Việt Nam thì thành phố này có thể coi là một "quận" của một thành phố thống nhất (Metro Manila).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/SanJuan,MetroManila

(2) Palawan là tỉnh có diện tích lớn nhất tại Philipines. Đây là một tỉnh đảo thuộc vùng MIMAROPA. Thủ phủ của tỉnh Palawan là thành phố Puerto Princesa (Cảng Công chúa). Hòn đảo mang tên tỉnh Palawan kéo dài từ nơi giáp với đảo Mindoro ở phía đông bắc cho đến đảo Borneo ở phía tây nam. Hòn đảo này nằm giữa biển Đông và biển Sulu. Đảo Palawan có chiều dài 450 km (280 dặm) và rộng 50 km (31 dặm).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Palawan

(3) Thành phố Baguio là một thành phố đô thị hóa cao hạng 1 ở bắc Luzon ở Philippines. Đô thị Baguio do người Mỹ lập năm 1900 tại ngôi làng Ibaloi có tên là Kafagway. Quốc hội Philippines đã lập thành phố này vào ngày 1 tháng 9 năm 1909.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Baguio

(4) Piso (tiếng Philippines) hay peso (tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha) là đơn vị tiền tệ của Philippines. Đơn vị tiền tệ này được chia nhỏ ra 100 sentimo (tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha: centavos). Tên theo ISO 4217 là "Philippine peso" và mã là "PHP".

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đầu thế kỷ này, đường Mã Tân Ni là khu làng chơi nổi tiếng khắp Manila được các đại ca xã hội đen tranh giành dữ dội. Giới chính khác Hoa kiều ở đây mạnh mẽ đưa Alfredo Lim (1) lên nắm quyền cải cách nơi này, dần dần biến nó thành khu giải trí ẩm thực bình thường, nhiều bang phái xã hội đen đã phải dời nghề buôn bán *** ra khỏi nơi đây.

Trải qua hơn mười năm phát triển, quận Mã Lai gần biển đã trở thành khu đánh bạc cùng mại *** nổi tiếng nhất Manila, ở đây bộ phận người khá phức tạp, dễ giấu cùng trốn tránh, rất nhiều giao dịch buôn bán súng ống đạn được cùng ma túy đều được thực hiện tại đây.

Phần lớn sản nghiệp của Hổ Đầu Bang đều đặt tại đây, trong đó bao gồm luôn cả các bar đồng tính luyến ái Ám Dạ danh tiếng xa gần.

Khi màn đêm buông xuống, khu này lập tức thành một nơi tràn đầy sức sống, đèn đủ màu chiếu sáng khắp nơi, mọi góc đường đều là tiếng nhạc lớn cùng với mùi hương đầy ám muội, những chàng trai cô gái ở đây vô cùng xinh đẹp thanh tú, cực kỳ mê người.

Musa Oman mở cửa bước lên một chiếc xe Jeep hơi cũ, cùng Diệp Thu đi tới một quán bar.

Trước bãi đỗ của quán đậu đầy xe, Musa Oman không muốn đậu xe ở chỗ chật chội này, nếu chen vào những chiếc xe kia lỡ xảy ra sự cố gì thì khó lái xe thoát ly kịp thời.

Diệp Thu nhìn trước nhìn sau, một lát mới nói: "Cứ đậu bên kia đường đại đi, cùng lắm nộp phạt thôi."

Musa Oman nhìn hai bên đường đều có xe đậu, liền đem xe đậu vào một góc đường, cười nói: "Cái này pháp luật không thể trách người dân rồi, nhiều xe vi phạm như vậy, tôi muốn xem thử cảnh sát Manila sẽ xử lý như thế nào đây?"

Diệp Thu mỉm cười, nhảy xuống xe, vẻ mặt hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây, trên thực tế chính là cẩn thận quan sát tình huống chung quanh cùng toàn bộ tuyến đường gần đây.

Musa Oman xuống xe, kéo tay cậu, thong thả dẫn cậu vào trong quán bar.

Hai người bọn họ đều mặc quần áo vải bình thường, nhưng cũng là hàng hiệu Âu Châu, thể hiện chút ưu nhã, tỏ ra khí chất của con dòng cháu giống, khiến cho người khác nhìn qua sẽ đoán rằng gia thế của hai người họ rất cao quý, bởi vậy bọn họ vừa đi vào cửa, quản lý quán bar liền lập tức đi đến chào đón, dùng tiếng Anh bắt chuyện với bọn họ: "Hai vị khách là lần đầu tới đây sao?"

Thanh âm của Musa Oman từ đầu tới cuối đều rất ôn hòa, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười: "Đúng vậy, đã từ sớm nghe qua đại danh của nơi này, chỉ là không có thời gian ghé thăm, hôm nay có dịp muốn đi qua cho biết một lần."

"Oh, hoan nghênh hoan nghênh, mời, xin đi bên này." Quản lý khách khí mà cười, tìm một chỗ ngồi cho hai người họ trong quán đầy kín người.

Đây là một cái bàn nhỏ đặt ngay góc tường, quản lý liên tục xin lỗi: "Thực sự xin lỗi, vì hai vị không có đặt chỗ trước, nên không có được chỗ tốt lắm."

Musa Oman ôn hòa cười cười với ông: "Không sao, chỗ này cũng được rồi."

Quản lý hơi hơi khom người, hỏi bọn họ: "Hai vị uống gì?"

Musa Oman trầm ngâm một chút rồi nói: "Hai ly Martini (2)."

Quản lý đưa mắt nhìn Diệp Thu, cười hỏi: "Vị khách này thành niên chưa vậy? Pháp luật quy định, không đủ 18 tuổi không thể uống rượu, nếu giờ tôi bán rượu cho cậu ấy, vậy là trái pháp luật đấy."

Diệp Thu lạnh lùng nhìn ông ta, nhếch môi cười, không nói tiếng nào.

Musa Oman biểu hiện chút kinh ngạc: "Người ở đây rất tuân thủ pháp luật sao?"

Quản lý liền biết anh là người hiểu chuyện, vì vậy cung kính người: "Vậy xin chờ một chút."

Chờ ông ta rời đi, hai người bắt đầu quan sát chung quanh.

Ngọn đèn rất mờ, âm nhạc lại ầm ĩ, ở ngay cái bàn lớn phía trước có hai thiếu niên xinh đẹp mĩ lệ đang múa cột, khách nhân ở hai bên bàn thỉnh thoảng lại vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, đôi lúc còn có tiếng trêu chọc đầy phóng đãng khó nghe.

Diệp Thu cũng là một thiếu niên có tướng mạo vô cùng tiêu trí, khí chất lạnh lùng, tựa như một khối thủy tinh thượng phẩm, cho dù dưới ngọn đèn mờ ảo cũng có thể tỏa ra ánh sáng chói mắt, tất cả mọi vật bên

cạnh đều trở thành nền tôn thêm nét đẹp của cậu, tôn lên mãnh liệt sự xuất chúng của cậu ấy càng.

Nếu so với cậu, Musa Oman ôn hòa anh tuấn dường như luôn hòa vào cùng với cảnh vật chung quanh, nên thường không khiến người khác chú ý.

Hai người ngồi ở chỗ đó được một lúc, có không ít người bắt đầu hướng ánh mắt về chỗ họ.

Diệp Thu giả như không biết, ngón tay thon dài cầm ly rượu, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, ánh mắt thờ ơ hướng lên những thiếu niên đang nhảy đằng xa. Musa Oman thỉnh thoảng mỉm cười ghé vào lỗ tai cậu nói một hai câu gì đó, nét mặt của cậu sẽ trở nên ôn hòa một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Người bên ngoài đều nhìn ra được, người thanh niên anh tuấn kia đối với người thiếu niên xinh đẹp đó vô cùng yêu thương chiều chuộng, còn người thiếu niên kia đó vô cùng cao ngạo, hoặc là do được nuông chiều dưỡng thành, trở thành dạng người không thèm để ai vào mắt, hoặc cũng có thể do bản thân cậu còn trẻ với lại xinh đẹp, nên khiến cho cậu nảy sinh một sự cao ngạo như tiên nhân, vô cùng hấp dẫn người khác.

Mặc dù như vậy, người bình thường đều nhận thấy được hai người họ là một đôi, nên không tiến lại gần làm gì, mắc công lại tự khiến mình mất mặt.

Hai người bọn họ không coi ai ra gì, một bên vừa uống rượu một bên vừa tán gẫu, Musa Oman vẫn luôn giữ nụ cười mê người trên môi, mà Diệp Thu cũng dần có chút thay đổi, nét lạnh lùng ban đầu cũng trở nên nhu hòa hơn.

Lúc uống đến ly thứ ba, có hai người cầm ly rượu đi về phía bàn của bọn họ, đứng quanh bọn họ.

Musa Oman đưa mắt nhìn hai người trước mặt.

Đi đầu là một người thanh niên, thân hình có chút gầy yếu, khuôn mặt góc cạnh hiện chút say rượu cùng mệt mỏi, trong mắt lại lộ ra nụ cười đầy gian tà, nhìn anh, lại nhìn qua Diệp Thu, không hề che giấu ý định đầy mưu mô trong đầu.

Người đi bên cạnh y nhìn qua lớn hơn y một chút, nhỏ gầy mà rắn chắc, ánh mắt âm trầm, lúc đưa mắt nhìn Diệp Thu đều lóe ra ánh sáng đầy tham lam.

Bọn họ đã nghiên cứu qua tư liệu của hai người họ.

Người thanh đầu tiên là con trai của bang chủ Hổ Đầu Bang Trần Nhất Cẩn – Trần Đạc, từ nhỏ đã là một người thích gì được nấy, sau khi lớn lên càng *** đãng xa hoa, không chuyện xấu nào không làm.

Một người khác chính là mục tiêu của bọn họ, phó bang chủ Hổ Đầu Bang – Trương Hiện.

Tư liệu cho biết, hai người kia có cùng chung sở thích, chính là đùa giỡn cùng cường bạo những thiếu niên xinh đẹp, vì thế không biết đã có biết bao thiếu niên chết trong tay bọn họ.

Có mấy người bảo vệ đi bên cạnh họ, mấy tên là cao thủ của Hổ Đầu Bang, có tên là mấy thủ hạ trước đây của Trương Hiện, do gã đích thân huấn luyện, cho nên ngoài thân thủ bất phàm, họ còn trung thành và tận tâm.

Musa Oman cùng Diệp Thu ngưng nói chuyện, lẳng lặng mà nhìn bọn họ, thấy bọn họ không có dấu hiệu sẽ rời đi, liền khách khí mà hỏi thăm: "Xin hỏi các vị có chuyện gì à?"

"Thật lễ phép nha, tiểu mỹ nhân." Trần Đạc cười haha, nói. "Ở một nơi như thế này gặp được một tiểu mỹ nhân lễ phép thật hiếm nha."

Nụ cười của Musa Oman liền biến mất, lạnh lùng mà nói: "Xin hỏi, ý này nghĩa là gì?"

Trần Đạc nhún vai: "Không có ý gì, đều là cùng nhau đến đây chơi, không bằng tất cả cùng nhau chơi, thế nào?"

Musa Oman nhíu mày lại: "Tôi không rõ lắm, tiên sinh, hình như chúng tôi không biết các vị."

Trần Đạc tùy tiện ngồi xuống, hời hợt cười nói: "Lần đầu không biết, lần thứ hai quen, thêm vài lần nữa tự nhiên sẽ thân thôi."

Những người bên cạnh y đều cười haha, nhìn hai người trước mặt. Người thanh niên mang dòng máu lai cùng người thiếu niên tiêu trí đều nhã nhặn thanh tú, mà người thiếu niên tiêu trí kia nhìn qua rất gầy yếu mỏng manh, nếu được Trần Đạc cùng Trương Hiện coi trọng, đương nhiên sẽ trốn không thoát. Nơi này là địa bàn của bọn họ, loại chuyện này xảy ra nhiều không đếm hết, cũng chưa từng xảy ra vấn đề gì, nên không hề đề phòng gì, cả đám đứng đó lộ ra đôi mắt thấp hèn, bên mép cười mỉa, giống như là một bầy sói đói nhìn thấy hai con thỏ nhỏ vậy.

Nhưng Musa Oman cùng Diệp Thu không giống như những người lúc trước bị bọn họ chọc ghẹo sẽ giận tím mặt, hoặc giật mình hoảng sợ, hai người họ chỉ đơn giản lạnh lùng nhìn bọn họ.

Trần Đạc cảm thấy bốn ánh mắt ấy phát ra tia sáng như những lưỡi dao sắc bén, khiến toàn thân y lạnh sởn gáy, không khỏi tức giận trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười, hài hước nói: "Xem ra hai vị đây không có ý kiến gì thêm phải không, vậy mời. Đêm nay chúng ta chơi hết mình cả đêm, sáng sớm mai tôi cho người đưa hai vị về."

Trương Hiện vốn chỉ đơn giản khoanh hai tay đứng phía sau, nhưng giờ bắt đầu đề phòng. Gã thấy thái độ của hai người trước mặt quả thật rất kỳ quái, nhưng lại cảm thấy hơi tiếc mỹ vị đến miệng phải buông ra, vì vậy vung tay lên, cho những người đứng hai bên tiến lên, dự định nếu cần thì sẽ cưỡng ép bắt đi.

Bọn họ vừa khẽ động, Diệp Thu đã ra tay.

Cậu dồn sức lên chân, đá mạnh vào chiếc bàn trước mặt về phía Trần Đạc, từ bên hông liền rút ra một chiếc dao nhỏ sắc bén, đâm mạnh vào ngực Trần Đạc.

Cùng lúc đó, Musa Oman cũng rút ra một khẩu súng, hướng thẳng Trương Hiện. Cây súng này tạo hình có chút kì lạ, rất giống một cây súng lục P330 đời mới, nhưng thể tích lại nhỏ hơn, cách sử dụng cũng rất dễ dàng thuận lợi.

Hai người bọn họ ra tay vô cùng mau lẹ, mấy người kia hoàn toàn không thể ngờ tới, tuy rằng theo bản năng cũng đưa tay móc súng ra, nhưng hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Mũi dao của Diệp Thu chạm thẳng vào ngực của Trần Đạc, chuẩn bị xuyên qua thì Musa Oman lên tiếng ngăn cản: "Tiểu Thu, dừng tay."

Diệp Thu dừng lại động tác, vẻ mặt thể hiện sự không hài lòng.

Trần Đạc nhìn lưỡi dao sắc bén gần trong gang tấc, một cử động cũng không dám, khinh hoàng nhìn về phía người mỹ thiếu niên giờ đã thành một tiểu sát thủ sát khí dày đặc. Khuôn mặt cậu giờ đây tựa như một miếng đá cẩm thạch được khắc thành, tràn ngập sát khí lạnh lùng, khiến cho y kinh ngạc lên tiếng: "Mày… mày… mày… là ai cho người tới đây?"

Musa Oman hờ hững nói: "Tiên sinh, là do các người đến gây chuyện với chúng tôi trước. Chúng tôi bất quá là đến đây uống chút rượu, nhìn người khác khiêu vũ, uống rượu sẽ trả tiền, hẳn là chưa từng đắc tội qua với các người phải không?"

Trần Đạc sửng sốt, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sau. Y nỗ lực nghiêng người né tránh cây dao trên tay Diệp Thu, quay đầu nhìn về phía Trương Hiện.

Trương Hiện bị cây súng trong tay Musa Oman chỉ vào, nhất thời cũng trở tay không kịp. Trên giang hồ gã cũng đã lăn lộn nhiều năm, cũng trải qua không ít thời khắc nguy cấp, nhưng tình huống như vậy chưa từng gặp qua. Rõ ràng nhìn hai người họ vừa trẻ tuổi vừa nhu nhược, bỗng nhiên biến thành hai kẻ thù vô cùng đáng sợ, quả thực khiến người khác trở tay không kịp.

Giờ này khắc này, dao trong tay Diệp Thu đặt ngay ngực Trần Đạc, nòng súng của Musa Oman nhắm ngay Trương Hiện, mà mấy cây súng trong tay mấy tên bảo vệ lại hướng thẳng hai người họ. Nhưng hai người họ ngay cả mắt cũng không thèm liếc qua, tựa như chuẩn bị cùng nhau chết, khiến cho Trần Đạc cùng Trương Hiện âm thầm kinh hãi.

Tuy rằng bọn họ ở đây đang náo động, nhưng vì ngay trong góc, nhạc lại ầm ĩ, nên không khiến cho người khác chú ý lắm.

Giằng co một hồi lâu, Trương Hiện mới nhận thấy hai người họ không có ý định giết mình, vì vậy trấn định lại, lộ ra vẻ tươi cười: "Tôi thấy hai vị hiểu lầm rồi. Hoặc là nói đúng hơn là do chúng tôi đang hiểu lầm. Còn tưởng rằng hai vị tiên sinh là tới … chuyện đó … vui chơi ấy mà, mới động tâm một chút, nên mới qua đây mời. Nếu như hai vị tiên sinh không có ý đó, vậy coi như chúng tôi lỗ mãng, xin tha thứ."

Musa Oman nhìn gã, một lát mới nói: "Tiểu Thu, thả người ta ra."

Diệp Thu "Hừ" một tiếng, lúc này mới thu hồi dao, thong dong ngồi xuống, coi mấy khẩu súng đang chỉa vào mình như không có.

Musa Oman nhưng không thu hồi nòng súng, chỉ là nhìn chằm chằm Trương Hiện, ý tứ trong mắt rất rõ ràng.

Trương Hiện biết ý mà cười, chậm rãi mà nói: "Súng của tụi mày thu lại hết đi, không được vô lễ với người ta."

Mấy người kia lập tức thu hồi súng, hơi hơi lui ra phía sau hai bước.

Musa Oman lúc này mới hạ nòng súng, thân hình lùi về phía sau ngồi xuống ghế, mỉm cười nói: "Nếu là hiểu lầm, tất nhiên chúng tôi cũng không để tâm. Như vậy, mời các vị!"

Trương Hiện vỗ vỗ Trần Đạc đang run sợ, ý vị thâm trường mà nhìn về phía hai người kia cười cười: "Đánh nhau xong sẽ thành bạn, chúng ta coi như là có duyên, hy vọng tương lai có cơ hội có thể thành bạn."

Musa Oman thản nhiên cười, cung kính khom người với gã, nhưng không có bất luận cái gì câu trả lời khẳng định hoặc là phủ định nào.

Diệp Thu lạnh lùng mà nhìn bọn họ, năm ngón tay bắt đầu xoay cây dao nhỏ trong tay, động tác trong tay lại vô cùng xinh đẹp. Đến tận lúc này mới vài người chú ý tới, người thiếu niên mặc đồ đen kia trên cổ tay mang một chiếc đồng hồ màu đồng hình bộ xương khô, trên cổ ngay phần nút áo chưa cài, mang một sợi dây chuyền có mặt bộ xương khô màu bạc, ẩn hiện dưới màu đèn trong quán bar, vừa vặn bao bọc lấy người cậu, khiến cho cả người cậu thoát ra một lực lực hấp dẫn quỷ dị, càng khiến người khác nhìn qua liền nảy sinh dục vọng cường liệt.

Trương Hiện cố gắng đè nén sự xung động trong nội tâm, cười cười với bọn họ, liền xoay người rời đi.

Đôi mắt Trần Đạc nhìn hai mỹ nhân kia tỏ ý vô cùng không muốn, nhưng không dám lỗ mãng nữa, vì vậy chỉ đơn giản đứng dậy, lưu luyến mà rời khỏi đó.

Mấy người kia cẩn thận chặn đường, đến tận khi Trần Đạc cùng Trương Hiện đi xa, mà hai người kia cũng không có động thái gì nữa, lúc này mới bước nhanh đi theo chủ.

Musa Oman thu hồi súng, ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ, mỉm cười nói: “Hóa đơn, mấy hư hỏng gì đó tính hết cho chúng tôi.”

Nhân viên phục vụ vô cùng khách khí: “Tiên sinh, ông chủ nói, hôm nay ông ấy mời, hoan nghênh lần sau các ngài trở lại.”

Musa Oman ngẩn ra: “Chuyện này … không tốt lắm đâu? Để chúng tôi tự trả được rồi.”

Nhân viên phục vụ thái độ càng thêm kính cẩn: “Không không không, tiên sinh, ông chủ đã dặn dò, tôi thật không dám thu tiền của hai vị.”

Musa Oman liền cười, trên người móc ra 100 đôla tiền mặt, đưa cho nhân viên phục vụ kia: “Nếu vậy, đây coi như tiền típ.”

Nhân viên phục vụ cũng không dám nhận, thở dài nói: “Tiên sinh, cảm ơn ý tốt của ngài, nếu như tôi nhận, chỉ sợ bát cơm cũng không có mà ăn.”

Musa Oman cũng không ép buộc, nhân tiện nói: “Vậy được rồi, xin thay tôi cảm ơn ông chủ của anh.”

“Nhất định, nhất định.” Người nhân viên phục vụ kia ân cần đưa bọn họ ra đến cửa chính: “Tiên sinh, mời đi thong thả.”

Musa Oman phất phất tay với người đó, lúc này mới cười đưa tay ôm lấy Diệp Thu, cùng cậu đi ra đường.

Ngay tại lầu hai, có một người đứng ngay cửa sổ nhìn xuống thân ảnh hai người kia biến mất bên kia đường, lúc này mới lạnh lùng lên tiếng: “Lập tức điều tra rõ thân thế hai người kia cho tôi.”

Người phía sau ông đáp: “Rõ!” Liền xoay người đi ra ngoài.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

(1) Alfredo Lim:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/AlfredoLim

(2) Martini:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Martini%28cocktail%29

PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chớp mắt, Musa Oman cùng Diệp Thu đến Manila cũng hơn 1 tháng tròn.

Ban ngày, bọn họ du lịch khắp Manila, buổi tối mới về nhà. Có vài ngày, bọn họ tới Palawan, thuê một phòng ở đó, khi thì thong thả dạo chơi, khi thì bơi, lặn xuống nước, cảm giác rất vui vẻ.

Đương nhiên, trong thời gian đó cũng xảy ra vài trận ẩu đả.

Hai người bọn họ thật sự là rất xinh đẹp, Musa Oman vừa có nét mới lớn vừa có nét trưởng thành, đi tới đâu cũng toát lên vẻ phong tình vạn chủng, mà Diệp Thu lại là một thiếu niên trong sạch, sự lạnh lùng càng làm tôn lên vẻ thuần khiết, trong mắt những người thích đàn ông con trai, hai người bọn họ quả thật là của quý hiếm.

Philippines vốn là nữ nhiều nam ít, con trai người Hoa anh tuấn như bọn họ càng ít hơn, mà ngay tại chỗ này có rất nhiều người giàu là Hoa kiều, theo lẽ tự nhiên là sẽ bu tới hai người họ như ruồi bu mật, mấy bang chủ xã hội đen chuyên về mại *** cũng rất chú ý tới bọn họ, trăm phương nghìn kế muốn bắt hai người họ về làm chỗ của mình để biến thành cây hái tiền.

Thế nhưng, hai người kia cũng không phải người dễ chọc vào, nhất là người thiếu niên kia, thường thường không nói tiếng nào cứ thế mà ra tay, quyền cước lại tốt, với lại hơi một tí là rút dao ra, tốc độ cực kỳ mau, thường thường đâm thẳng ngay ngực, dĩ nhiên không ai có thể ngăn kịp, nếu như không phải người thanh niên kia kịp thời ngăn cản, chẳng biết đã gây ra bao nhiêu trận máu đổ.

Vì vậy, chỉ mới thể hiện tài năng khoảng 10 ngày, toàn bộ khu Mã Lai đều biết hai người đó, trong lúc nhất thời, có người treo giải thưởng nói muốn có được bọn họ, vì vậy khắp nơi đều bắt đầu cho người tra tìm thông tin của hai người họ.

Không lâu sau, đổ vương Macau lừng lẫy đại danh – Tần Thành lên tiếng: "Hai thằng nhỏ đó là con cháu của tôi, mới lớn, ở nhà từ nhỏ đến lớn được cưng chiều hết mực, tài nghệ cũng khá, nhưng tính tình có chút nóng nảy, không thích bị gò ép. Tụi nó lần này chỉ là đến Philippines đi chơi, muốn ra đời cho biết với người khác, xin các anh chị trong giang hồ nể mặt, đừng làm ảnh hưởng tới mối quan hệ của chúng ta."

Lời này khi vừa đưa ra cũng nhắm chung về hai phía, Musa Oman cùng Diệp Thu hiển nhiên cũng thu người lại, phần lớn thời gian đều ở trong nhà, chỉ thỉnh thoảng ra ngoài dạo chơi. Hai người rất thân thiết, Musa Oman luôn luôn ôm vai Diệp Thu, hoặc là nắm tay cậu, hiển nhiên rất che chở cho cậu.

Thời gian cứ như vậy trôi qua vài ngày, có một vị khách quý liền đến nhà họ gõ cửa.

Vừa đến cửa, Musa Oman liền nghe được tín hiệu cảnh báo. Anh nhìn qua kính giám thị, lập tức nhận ra người nọ là bang chủ Hổ Đầu Bang – Trần Nhất Cẩn cùng với trợ thủ của ông – Thẩm Việt, hai người phía sau đều là người của Hổ Đầu Bang.

Anh không biểu hiện gì nhìn Thẩm Việt tiến lên ấn chuông cửa, một lát sau mới mở micro, hờ hững hỏi: "Xin hỏi là …?"

Thẩm Việt khách khí nói: "Xin hỏi có phải là Musa Oman tiên sinh không?"

Musa Oman ôn hòa mà nói: "Đúng vậy, xin hỏi ngài là vị nào?"

"À, là như thế này, bang chủ của chúng tôi muốn gặp ngài, xin tiên sinh nể chút mặt mũi." Cách ăn nói của Thẩm Việt rất có lễ phép.

"Bang chủ?" Musa Oman có chút nghi ngờ. "Bang chủ của bang nào vậy?"

Thẩm Việt mỉm cười: "Hổ Đầu Bang."

Musa Oman trầm mặc một hồi, mới khách khí nói: "Được rồi, mời vào." Sau đó liền ấn nút mở cửa.

Cửa chính lẳng lặng mà mở ra.

Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt mỉm cười cùng nhau bước qua vườn cỏ rộng lớn, đi tới trước cửa nhà của bọn họ.

Musa Oman mở cửa phòng, có chút hiếu kỳ mà nhìn bọn họ, lập tức khách khí mà nói: "Mời vào, mời ngồi, muốn uống gì không?"

Thẩm Việt cười nói: "Oman tiên sinh quá khách khí, trà là được rồi."

Musa Oman liền pha một bình trà Bích Loa Xuân, châm cho mỗi người một chén, lúc này mới ngồi xuống, mỉm cười hỏi: "Hai vị đại giá quang lâm, chẳng biết là có việc gì?"

Trần Nhất Cẩn khoảng chừng 50 tuổi, có nét lai người Malaysia, vóc người nhỏ gầy, da ngăm đen, nhưng rất có khí độ. Ông nhấp một ngụm trà, chậm rãi mà hỏi thăm: "Chẳng biết Oman tiên sinh cùng Thành ca bên Macau là mối quan hệ gì? Có thể nói qua cho tôi biết một chút được không?"

Musa Oman mỉm cười nói: "Con gọi ông ấy là chú Thành."

Trần Nhất Cẩn thấy anh trả lời rất có phép, không khỏi nở nụ cười. Ông nhìn mấy người đi phía sau mình, ho một tiếng. Mấy người kia lập tức rời khỏi cửa, canh giữ ở chung quanh căn nhà.

Musa Oman có chút kinh ngạc: "Đây là ý gì vậy? Không cần đến mức như vậy đi."

Trần Nhất Cẩn cười khẽ: "Oman tiên sinh, đây cũng chỉ là phòng ngừa chuyện bất cẩn mà thôi, không có việc gì thì tốt, nếu lỡ có chuyện, cũng có thể đúng lúc có người cảnh giác, dù sao cũng tốt hơn mà."

"À, vậy tùy ý ngài vậy." Musa Oman nhún vai.

Trần Nhất Cẩn nhìn Thẩm Việt một chút, người đó liền từ phía sau đi lên chỗ họ ngồi.

Thẩm Việt cúi người, thái độ thành khẩn, mỉm cười nói: "Oman tiên sinh, sự tình là thế này, chú Cẩn cùng chú Thành có giao tình nhiều năm, lần này các cậu đến Manila chơi, hình như là chỉ đi hai người phải không? Chú Thành có chút lo lắng, tìm kiếm các cậu khắp các nơi, nếu không phải dạo gần đây các cậu có gây vài chuyện ầm ĩ, chắc chúng tôi cũng không chú ý tới. Ngày hôm qua chú Cẩn có liên lạc với chú Thành, nói hành tung của các cậu cho chú ấy nghe, nói chú ấy không cần lo lắng, chẳng biết chú Thành có liên lạc qua với các cậu chưa?"

"Có, chú ấy có nói với tôi nghe qua về chú Cẩn cùng Việt ca, nói tôi có việc gì thì có thể tìm các ngài giúp đỡ." Musa Oman có chút xấu hổ mà đưa tay sờ dờ chóp mũi, cười nói. "Lúc đó tôi còn hỏi, làm sao mà chú ấy biết chuyện của chúng tôi, thì ra là do bên các ngài nói cho chú ấy biết."

Thẩm Việt cũng cười: "Kỳ thực các cậu là tuổi trẻ năng động, tự mình chạy đến đây tung hoành thiên hạ, cũng không có gì sai. Chú Thành coi như là trưởng bối của các cậu, nên mới quan tâm đến các cậu mà thôi. Chú Cẩn đã nói qua với chú Thành, bảo chú ấy cứ yên tâm. Cho nên, hôm nay chúng tôi mới đến đây gặp các cậu."

"Vậy làm phiền chú Cẩn rồi." Musa Oman lập tức rất có lễ phép mà cúi người. "Kỳ thực tụi con là văn bối, chú Cẩn chỉ cần gọi điện, tụi con nhất định tự mình đến chào, làm sao để chính chú Cẩn đi tới đây trước chứ?"

Thẩm Việt hiển nhiên rất có thiện cảm với anh, nghe vậy cười nói: "Oman tiên sinh không cần khách khí đến vậy, ở đây các cậu cũng chưa quen, đi tới đi lui cũng không tiện, chúng tôi dù sao cũng quen thuộc nơi đây hơn, đi tới đây cũng không phiền hà gì. Chú Cẩn rất hiền, không chú ý tới mấy việc này đâu."

Trần Nhất Cẩn cười gật đầu: "Đúng vậy, nếu tụi con là cháu của Thành ca, thì cũng coi như là cháu của chú, phải chăm sóc chứ."

"Cám ơn chú Cẩn." Musa Oman lập tức cảm ơn. "Đã như vậy, mọi người cứ gọi cháu là Musa, không cần

khách khí như vậy đâu."

Đúng lúc này, Diệp Thu ngái ngủ đi xuống lầu, vừa đi vừa nói: "Musa, anh đang nói chuyện với ai vậy?"

Cậu không nghĩ là dưới lầu có người, nên không mặc áo, chỉ mặc một cái quần vải đi chân trần.

Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt ngẩng đầu vừa nhìn, liền thấy thân thể của người thiếu niên này dưới ánh nắng của trời trưa tỏa ra hồng hào rực rỡ. Thân thể thon dài mà gầy kia trẻ trung mạnh mẽ, lại có nét mềm dẻo, làn da trắng noãn tựa như ngọc trong suốt, nhẵn nhụi trơn bóng. Chỉ là ngay ngực phải của cậu, có một hình xăm cực kỳ đáng sợ, càng thêm nổi bật trên làn da trơn bóng kia, đặc biệt chói mắt.

Đó là một bộ xương khô màu đen nổi hẳn trên ngọn lửa rực rỡ như đang thiêu đốt, hai hốc mắt trống hoắc cứ nhìn chằm chằm vào người trước mặt, trên nét mặt cứng ngắc lại hiện ra nụ cười quỷ dị.

Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt chẳng biết đã trải qua bao nhiêu mưa bom lửa đạn, lúc này vừa thấy hình xăm, không khỏi âm thầm rùng mình.

Diệp Thu tựa như đang mờ mịt chưa phát hiện được gì, nên khi nhìn thấy có hai người xa lạ trong phòng khách, nhất thời ngây ngẩn cả người, nửa ngày không hề phản ứng.

Musa Oman mỉm cười nói: "Tiểu Thu, nhanh mặc quần áo lại đi, lại đây chào chú Cẩn cùng Việt ca đi."

Diệp Thu vừa nghe, quay đầu bước đi.

Musa Oman vội vã thay cậu giải thích: "Cậu ấy không thích nói chuyện, giờ chỉ là đi mặc thêm quần áo mà thôi, không phải cố ý thất lễ với hai vị đâu."

Trần Nhất Cẩn sang sảng cười nói: "Đừng lo, chú biết nó không phải đang cố ý mà."

Musa Oman khách khí mà nói: "Chú Cẩn quả nhiên rộng rãi rộng lượng."

Thẩm Việt liếc mắt nhìn Trần Nhất Cẩn, lúc này mới trịnh trọng nói: "Musa, tôi nghe chú Thành nói sở trường của cậu chính là thay đổi súng ống, vậy cậu có biết chuyện kinh doanh của Hổ Đầu Bang là chuyên về gì không?"

"Chuyện này …" Musa Oman hơi trầm ngâm, cười hì hì nói: "Biết một chút, hình như mọi người chuyên về buôn bán súng ống đạn được thì phải."

Thẩm Việt bị anh ấy đùa ghẹo nên nở nụ cười: "Đúng vậy, chúng tôi chủ yếu làm súng ống đạn được, hai năm gần đây cũng có kinh doanh thứ khác nữa."

Cách nói của hắn tuy hơi hàm súc, nhưng Musa Oman lại biết "thứ khác" đó chính là mại ***, nhưng chỉ cười cười, không hé răng.

Trần Nhất Cẩn mặt trầm xuống, hừ một tiếng: "A Việt, cậu đừng có dát vàng lên mặt thằng nghịch tử đó như vậy, làm bộ làm tịch, cái gì mà kinh doanh thứ khác gì? Thứ vô dụng đ …."

Musa Oman nhịn không được cười ra tiếng.

Trần Nhất Cẩn nhìn thấy nụ cười của anh, lập tức cũng cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt: "Musa, con nói đúng. Tục ngữ nói, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, concùng Tiểu Thu dù là trâu nghé cũng không sợ hổ, rất tốt, rất tốt. Bất quá, gần đây tụi con cũng xảy ra chút rắc rối với mấy anh em bên này. Nếu tụi con đã tới đây, chú tất nhiên là muốn che chở cho tụi con. Con thấy được không? Nếu như con thích, cũng có thể vào Hổ Đầu Bang của bên chú."

Musa Oman ngẩn ra, có chút chần chờ: "Chuyện này … hình như … không được tốt lắm nhỉ? Con không thích bị ràng buộc cho lắm."

Thẩm Việt lập tức nói: "Sẽ không ràng buộc gì đâu. Nếu cậu vào Hổ Đầu Bang, sau này cũng sẽ không có người nào đến tìm cậu gây rối nữa, chú Cẩn cũng tiện đứng ra thay mặt giùm nữa. Mặt khác, chẳng phải cậu đam mê thay đổi súng ống sao? Vừa đúng lúc thể hiện tài năng."

"Chắc là không ràng buộc không?" Musa Oman nhìn về phía Trần Nhất Cẩn, dường như có chút không tin. "Không phải trong giang hồ có rất nhiều quy củ hay sao? Giống như là phải làm việc hết mình vì bang phái mà mình gia nhập ấy. Con không thích cuộc sống nhiều quy củ phải làm này làm kia cho lắm."

Trần Nhất Cẩn mỉm cười nói: "Nếu con không thích thì không cần làm, không có chuyện gì cả."

Thẩm Việt rèn sắt khi còn nóng, hăng hái bừng bừng nói: "Nếu muốn rõ ràng, hay chú Cẩn nhận Musa làm con nuôi đi, vậy là không ai có quyền nói gì nữa rồi …"

Musa Oman hơi kinh hãi: "Cái này … cái này …"

Trần Nhất Cẩn nhìn về phía anh mỉm cười: "Chỉ sợ Musa coi thường lão già này, không chịu đó chứ?"

Musa Oman hoang mang mà cúi đầu: "Chú Cẩn sao lại nói vậy chứ? Tất nhiên là con nguyện ý rồi … chỉ là … chuyện này … quá đột ngột rồi."

Thẩm Việt thấy biểu hiện trẻ con của anh, không khỏi cười vang: "Đây cũng coi như chú Cẩn cùng cậu gặp lần đầu đã quen thân, là duyên phận thôi."

Musa Oman dường như tính tình cũng hiền, cũng không nói thêm gì nữa, nhân tiện nói: "Nếu vậy thì cứ

thế thôi, nhưng sau này chú Cẩn không được nói con bất hiếu đó. Cái này con cũng không hiểu rõ, nếu có làm gì sai, cũng xin vhú Cẩn thứ lỗi cho."

"Đó là tất nhiên, con cứ yên tâm." Trần Nhất Cẩn rất thích tính tình của anh, cười vô cùng hài lòng.

Thẩm Việt cười nói: "Vậy ngày mai tôi sẽ thông báo cho các anh em trong bang biết, cuối tuần mở hương đường, giới thiệu Musa cho mọi người biết mặt."

"Được!" Trần Nhất Cẩn lập tức tán thành.

Musa Oman hoàn toàn không có dịp nói ra ý kiến của mình, chỉ có thể nói: "Con sao cũng được, chỉ là Tiểu Thu sẽ không cần phải thêm vào bang được không? Tính tình của cậu ấy hơi hướng nội một chút, lại càng không thích tiếp xúc với người lạ, không thích hợp ở những nơi ồn ào đông đúc."

Thẩm Việt lập tức gật đầu: "Không sao, chúng tôi cũng không miễn cưỡng cậu ấy, chỉ cần cậu đồng ý là được rồi."

Musa Oman lúc này mới yên lòng.

Ba người nói chuyện phiếm vài câu, Trần Nhất Cẩn liền tỏ ý bảo Thẩm Việt ra về.

Musa Oman lúc này mới quay về phòng. Thu dọn bình trà xong xuôi rồi thong thả lên lầu.

Diệp Thu ngồi ở trên bệ cửa sổ lầu hai, nhìn hai chiếc xe của Trần Nhất Cẩn rời đi.

Musa Oman đi tới bên người cậu, cười lắc đầu: "Bỗng nhiên chớp mắt một cái, có được một người cha nuôi."

Diệp Thu buồn cười: "Sao không nói thẳng ra là anh có mị lực kinh người đi."

Musa Oman cười ha ha, đưa tay đánh một cái vào vai cậu.

Cười đùa thêm một chút, bọn họ mới nghiêm túc thảo luận vấn đề.

"Anh đoán thử ý định của Trần Nhất Cẩn rốt cục là gì?" Diệp Thu trầm tư. "Mặc dù có bên Tần Thành đỡ lưng, nhưng cũng không cần ra tay nhanh như vậy, tiến triển thần tốc như thế?"

Musa Oman ngẫm nghĩ đối thoại vừa rồi, bao gồm luôn cả biểu tình, ngữ khí của Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt, một lát mới nói: "Tôi đoán có thể giữa Trần Nhất Cẩn cùng con trai ông ta – Trần Đạc xảy ra

tranh cãi lớn, bên Trần Đạc giờ đã có Trương Hiện làm chỗ dựa, thế lực so với bên ông ta cũng không kém là bao, cho nên mới cần tìm kiếm thế lực ra tay trước."

"Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương? (1)" Diệp Thu suy tư.

Musa Oman cười nói: "Câu nói trong thời Bắc Ngụy phải không?"

Diệp Thu gật đầu: "Dù là nguyên nhân nào đi chăng nữa, nước cờ này của ông ta đánh rất hay, muốn đem sự chú ý của Trần Đạc cùng Trương Hiện tập trung đến chỗ của anh, sau đó mượn thế lực của Tần Thành để hoàn thành kế hoạch của ông ta."

Musa Oman lập tức đồng ý: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Diệp Thu nở nụ cười: "Nếu vậy cũng hay, dù sao chúng ta cũng đang nhắm vào Trương Hiện mà."

Musa Oman ngửa đầu cười nói: "Đúng vậy, vừa đúng kế hoạch, quả thật đúng là thích đắc kỳ sở (chuyện như ý muốn)."

HẾT PHẦN 03

Mục lục

(1) Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương ( ): Công khai sửa chữa Sạn Đạo nhưng lại bí mật vượt qua ngả Trần Thương

Ý rằng bên ngoài thì biểu hiện hiền lành tốt bụng, trên thực tế là lợi dụng có mưu đồ.

Điển tích:

http://vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%A0nT%C3%ADn#Minhtus.E1.BA.A1n.C4.91.E1.BA.A1o.2C.C3.A1m.C4.91.E1.BB.99

PHẦN 04

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tại tổng đường của Hổ Đầu Bang, Musa Oman nhanh chóng thắp hương cho tổ tiên và trở thành đứa con

thứ hai của bang chủ, sau đó quỳ xuống dâng một tách trà cho Trần Nhất Cẩn, kêu một tiếng "Cha nuôi", lúc buổi lễ kết thúc, tất cả mọi người đều tập trung tại đây, thân thiết kính cẩn gọi "Oman thiếu gia", Musa Oman cũng rất ôn hòa nhã nhặn, mỉm cười gật đầu chào hỏi với bọn họ.

Cuối cùng, Trần Đạc tiến đến, cười vỗ vỗ vai anh: "Oman, người anh em, xem ra lần trước tôi nói đúng rồi, chúng ta quả thật rất có duyên đó."

Musa Oman ôn hòa mà nói: "Đại ca, lúc trước nếu người làm em này có làm chuyện gì không đúng, xin đại ca thông cảm bỏ qua cho."

Trần Đạc cười haha: "Đâu có, đâu có, sau này chính là người một nhà rồi, không cần khách khí như vậy."

Trương Hiện giờ mới tiến lên, nhiệt tình bắt tay với Musa Oman, cười nói: "Oman thiếu gia, sau này nhờ cậu chỉ dẫn nhiều hơn."

"Không dám, không dám." Musa Oman khiêm tốn nói. "Hiện giờ xem như anh là tiền bối của tôi, người làm em đây mới cần chỉ dẫn nhiều hơn."

Trương Hiện vô cùng vui sướng, vẫn nắm tay anh không buông. "Oman thiếu gia thực sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có cơ hội mọi người cùng nhau học tập."

Musa Oman liên tục nói được.

Trần Nhất Cẩn thấy bọn họ hòa hợp yên ấm nói chuyện nửa ngày, lúc này mới cười tủm tỉm nói: "Musa có tay nghề nhất đẳng, hôm nay ra tay thử cho mọi người chiêm ngưỡng và học hỏi đi."

Tất cả mọi người đều lập tức trầm trồ khen ngợi.

Musa Oman lúc ra khỏi nhà có mang theo một cái valy nhỏ, được Thẩm Việt cho người thay anh canh giữ giùm, giờ mới đem lại về phía anh.

Diệp Thu không có đi cùng với anh, mà tới quán bar mà trước đây họ gặp Trần Đạc cùng Trương Hiện. Musa Oman giải thích: "Tiểu Thu còn nhỏ, không muốn lăn lộn trong giới xã hội đen quá sớm." Trần Nhất Cẩn cũng không hỏi gì thêm.

Lúc này, Musa Oman đem cái valy để lên bàn, lập tức nhìn mọi người chung quanh một chút, hỏi: "Có người nào mang theo súng không?"

Lập tức, hầu như tất cả mọi người đều rút súng ở bên hông ra, ngoại trừ Trần Nhất Cẩn, Thẩm Việt cùng Trương Hiện.

Musa Oman có chút do dự, liền cầm lấy cây súng lục trên tay Trần Đạc. Nét mặt của anh lập tức trở nên vô cùng chuyên chú, quan sát cây súng này một chút, liền ra tay nhanh như chớp, "Cạch cạch cạch cạch" tháo gỡ cây súng thành một đống linh kiện. Động tác của anh so với người máy còn nhanh hơn, quả thực làm cho người ta hoa cả mắt.

Sau đó, tay trái của anh thì cầm các loại linh kiện, tay phải thì lấy ra nào là giũa, kiềm từ trong cái valy nhỏ ra, sau đó mài mài cắt cắt, sau đó nhanh nhẹn lắp ráp toàn bộ chúng lại, hoàn chỉnh thành một cây súng tựa như hồi nãy.

Anh cầm lấy cán súng, ước chừng một chút, thoả mãn nở nụ cười, lập tức đưa cho Trần Đạc: "Đại ca xem thử đi."

Trần Đạc hơn nghi ngờ nhìn anh một cái, lập tức nhắm vào một cái ghế bên cạnh cửa sổ nổ súng một cái.

Tiếng súng không lớn, tốc độ đạn bay ra lại vô cùng nhanh, uy lực gia tăng gấp đôi, lập tức biến cái ghế thành một đống nát vụng.

Trần Đạc vừa mừng vừa sợ: "Haha, người anh em, quả thật có tay nghề nha. Cây súng như vậy, quả thật rất đã, bắn vậy mới ghiền chứ."

Những người khác vừa nhìn, nhất thời vọt tới trước mặt Musa Oman, ầm ĩ kêu lên: "Oman thiếu gia, thay tôi sửa lại cây súng này được không, tôi nghĩ rằng uy lực của nó chưa lớn, sử dụng chưa hết công năng."

Musa Oman mỉm cười nói: "Không vội, từ từ sẽ sửa hết thôi."

Trần Nhất Cẩn lúc này mới đứng dậy, uy nghiêm nói: "Không sai, hôm nay Musa coi như là chính thức thêm vào Hổ Đầu Bang, sau này còn rất nhiều thời gian để giúp mọi người. Giờ chúng ta đi ăn thôi, chúc mừng Musa."

Lập tức, những người đó hô vang, ôm lấy Musa Oman cùng đi ra ngoài.

Trần Đạc cầm súng chính mình lật qua lật lại xem, hiển nhiên yêu thích không buông tay, Trương Hiện đi tới bên người y, lạnh lùng mà nói: "Đừng có ngắm hoài, lo nghĩ cách đi. Ông già ấy tự dưng đi tìm thằng nhóc đó, lại nhận nó làm con nuôi, chỉ sợ là có ý gì đó không tốt với em đấy."

Trần Đạc kinh ngạc nhìn về phía gã: "Vì sao? Con nuôi thì thế nào? Em là con ruột của ổng nè."

Trương Hiện hừ lạnh một tiếng: "Con ruột thì sao? Em cứ nhắm vào vị trí của ổng hoài, chẳng lẽ ổng không đề phòng em sao?"

Trần Đạc suy tư chốc lát, hỏi: "Vậy theo ý anh là phải làm sao bây giờ?"

Trương Hiện hung tàn nói: "Trước cứ thăm dò đã, nếu thằng nhóc này không có động tĩnh gì, chúng ta sẽ nghĩ cách thu phục nó, biến nó thành người của chúng ta. Nếu thật sự lão già ấy muốn đưa quyền cho nó, lập tức diệt trừ nó."

Trần Đạc vỗ bàn, cười nói: "Được, cứ vậy mà làm. Hiện ca, em nghe lời anh, anh nói thế nào thì làm thế ấy đi."

Trương Hiện vỗ vỗ vai y, lúc này mới đi ra ngoài.

Bữa cơm này ăn rất lâu, tất cả mọi người đều rất nhiệt náo, Musa Oman bị mời không ít rượu, càng về sau hai má càng đỏ ửng lên, tưởng chừng lung lay sắp đổ, khiến có dung tuấn mỹ của anh tăng thêm vài phần mị lực.

Trương Hiện vô cùng thích dạng con trai giống như anh, vẫn cứ yên lặng mà nhìn anh, trong lòng âm thầm tính toán. Musa Oman thành con nuôi của Trần Nhất Cẩn, giờ gã không tiện mạnh tay chiếm đoạt, bất quá, mỹ nhân trước mặt mình lượn lờ qua lại như thế, muốn gã không ra tay, quả thật cũng khó. Hôm nay, phần lớn nguồn tài chính kinh doanh của Trần Nhất Cẩn đều do gã nắm, Trần Đạc cũng nằm gọn trong tay gã, căn bản không còn phải sợ gì nữa. Chỉ là, gã luôn rất thông minh, ít nhất cũng phải quan sát hướng gió, để nắm giữ thời cơ tốt nhất.

Nghĩ như vậy, môi gã chợt hiện lên nét cười, ánh mắt nhìn Musa Oman tựa như con mồi đã tới tay, tràn đầy thưởng thức cùng chắc chắc.

Thẩm Việt cùng Trương Hiện không lớn hơn nhau bao nhiêu, lúc trước cũng cùng Trần Nhất Cẩn tung hoành hắc đạo, luôn trung thành và tận tâm với ông, không hề thích Trương Hiện, lúc này ở một bên nhìn Trương Hiện chẳng khác gì một con sói đói đang rình mồi, không khỏi rùng mình.

Một lát sau, hắn tiến đến bên tai Trần Nhất Cẩn, nhỏ giọng nói vài câu.

Trần Nhất Cẩn nhìn mọi người mời Musa Oman uống rượu, vẫn mỉm cười không nói. Nghe Thẩm Việt nói xong, ông liền đứng dậy, lớn tiếng nói: "Được rồi, hôm nay Musa lần đầu tiên đến, các cậu chắc cũng không muốn cậu ấy nằm bẹp giường chứ? Cứ vậy đi, Thẩm Việt đưa Musa về phòng nghỉ ngơi, tôi cũng về trước. Các cậu cứ tiếp tục chơi đi, buổi tối có thể đi ra ngoài chơi thêm lần hai, bao nhiêu hóa đơn cứ tính hết cho tôi."

Những người đó lập tức cười ha hả: "Dạ, cám ơn lão đại."

Thẩm Việt cười nâng người Musa Oman, mang anh ra nhà hàng, ngồi lên xe của Trần Nhất Cẩn.

Trương Hiện dùng khửu tay phải đụng Trần Đạc: "Em thấy đó, ông già ấy cực kỳ quan tâm đến thằng nhóc kia, chỉ sợ từ trước đến nay chưa từng quan tâm em được như vậy."

Trần Đạc tức giận ngửa cổ, cầm ly rượu trong tay uống cạn, rồi quăng mạnh ly rượu xuống đất, căm giận nói: "Ông già ấy mê thằng đó?"

Trương Hiện biết tất nhiên Trần Nhất Cẩn thích phụ nữ, cũng không thích đàn ông, thế nhưng lại giả bộ nói thêm vào: "Rất có khả năng. Từ cổ chí kim, bị mỹ sắc mê hoặc, tình nguyện không muốn giang sơn cũng không phải không có."

"Mẹ nó, Hổ Đầu Bang là của Trần gia chúng ta, không thể theo lại họ Oman được." Trần Đạc nhanh tay rót thêm rượu.

Trương Hiện ngăn cản y, thấp giọng nói rằng: "Lúc này, hay nhất em cần phải tỉnh táo. Ở đây chỗ nào cũng là người của lão già ấy, nếu em uống say nói bậy, mất chỗ đứng như chơi."

Trần Đạc lập tức dừng động tác, tỉnh táo lại gật đầu.

Musa Oman lúc về đến nhà thì cũng đã khuya rồi.

Diệp Thu còn chưa ngủ, vừa nghe chuông cửa liền đi ra.

Thẩm Việt nâng Musa Oman, cười với cậu: "Musa uống say, tôi đưa cậu ấy về."

Diệp Thu nao nao, lập tức tiếp nhận Musa Oman, nói "Cám ơn" với hắn, liền hướng cửa nhà bước vào. Cửa chính lập tức đóng cửa lại. Rất rõ ràng là cậu không có ý định khách sáo, nào là mời khách vào nhà rồi uống trà. Đương nhiên, khách nhân sẽ nói "Cám ơn, không cần, hôm khác trở lại vậy", rồi mọi người đều vui vẻ, chia tay xong vẫn là bạn thân. Diệp Thu căn bản không có ý định diễn cái loại tuồng đó, nhất cử nhất động của cậu đều sạch sẽ lưu loát, vô cùng thực tế, không nói lời vô ích, không làm chuyện vô nghĩa, càng làm tôn thêm nét khác thường của mình.

Thẩm Việt thấy cậu ngay cả một câu theo nghĩa khách khí cũng không nói, không khỏi cười rộ lên. Thời này, ai mà chẳng dùng mấy loại câu xã giao để làm màu chứ? Thiếu niên này sống rất chân thực, mấy chuyện dối lòng sẽ không thèm làm, trái lại càng khiến người khác cảm thấy thoải mái. Hắn cứ đứng như vậy ở bên ngoài cửa sắt, nhìn hai người kia vào nhà, sau đó mới theo bảo vệ rời đi.

Diệp Thu đóng cửa, cố sức giữ lấy thân thể mềm mại của Musa Oman, thân thiết hỏi: "Uống hết bao nhiêu rượu vậy? Anh cũng không cẩn thận gì hết, nếu lỡ phát sinh chuyện bất ngờ gì, không phải cứ thế để người khác hại sao?"

Musa Oman nỗ lực cử động thân thể, mỉm cười với cậu: "Không có biện pháp, toàn là bọn vương bát đản, uống rượu mà cứ như đánh nhau ấy, quả thực là muốn liều mạng với tôi mà. Lại không ai giúp tôi uống giúp, không thể làm gì khác hơn là cố uống cho hết. Bất quá, Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt dường như cũng lưu ý tới tôi, thời khắc mấu chốt giúp tôi giải vây, đưa tôi về. Tôi nghĩ chắc cũng không có việc gì lớn đâu, hiện tại tôi thiện lương như thế, làm sao tạo uy hiếp với ai được cơ chứ."

"Anh nói không có thì sẽ không có sao? Người thông minh sẽ biết xem thời xem thế, nhìn qua sẽ biết anh không có uy hại gì với người đó, nhưng lỡ tên đó lại là một tên ngu xuẩn thì sao? Chỉ sợ cho rằng anh sẽ là vật cản với người đó, trong lúc nhất thời hồ đồ, gây nên chuyện thì sao?" Diệp Thu vừa nói vừa lắc đầu, nhìn thấy anh không còn đứng nỗi nữa, liền đỡ anh lên lầu.

Musa Oman ha hả cười nói: "Nếu như để người khác nhìn thấy cậu hiện giờ, một thằng nhóc lại có thể ôm được một người đàn ông, nhất định sẽ hoảng hốt cho coi."

Diệp Thu nghe xong, cũng là buồn cười: "Thôi đi, đàn ông cái gì chứ? Anh cũng chỉ là một thằng nhóc mà thôi."

Cậu đưa Musa Oman vào phòng tắm, cởi quần áo, đem anh bỏ vào bồn tắm lớn, lập tức cầm lấy vòi hoa sen, một tay dùng nước nóng tạt vào người anh, một tay lấy khăn mặt lau người anh.

Mặt Musa Oman bất chợt đỏ lên, giãy dụa muốn đẩy tay cậu ra: "Không cần, để mình tôi làm được rồi."

Diệp Thu buồn cười mà đẩy tay anh ra: "Được rồi, anh thành thật một chút đi, để một lát buồn nôn càng chật vật hơn bây giờ."

Musa Oman quả nhiên không nhúc nhích nữa. Anh mở to con mắt đang say lờ đờ của mình ra, nhìn người thiếu niên kia dưới ngọn đèn mờ ảo.

Trong hơi nước dày đặc, hai mắt của Diệp Thu lại có vẻ sáng lấp lánh, nét mặt cũng vô cùng ôn hòa, khiến cho trái tim người khác bất chợt đập thình thịch.

Musa Oman nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Thu.

Diệp Thu cảm giác lòng bàn tay của anh nóng rực, không khỏi hơi hơi chau mày, quan tâm lấy tay đặt lên trán anh, xem thử có phải đang sốt hay không.

Musa Oman mỉm cười lắc đầu: "Không, do rượu đó, không phải bệnh đâu."

Diệp Thu liền yên tâm, tiếp tục giúp anh tắm rửa, sau đó tắt nước, kéo lấy khăn tắm bọc lấy người anh lại, lập tức bế ra ngoài, trực tiếp vào phòng ngủ của anh, lau khô thân thể giùm anh, rồi mới đưa anh lên giường.

Musa Oman lẩm bẩm: "Thật là, còn bắt cậu phải làm chuyện này nữa."

Diệp Thu cười khẽ: "Chúng ta đang cùng nhau hợp tác, tôi không làm thì ai làm? Thay đổi vị trí, nếu giả sử hôm nay tôi uống say, chẳng phải anh cũng phải làm những chuyện này hay sao?"

“Ừ, tất nhiên tôi sẽ làm.” Musa Oman không chút do dự nói, cũng không cần phải khách sáo gì nữa.

Diệp Thu kéo chăn đắp ngang người anh lại, sau đó đi xuống lầu tới nhà bếp, nhanh chóng làm một chén canh giải rượu, bưng lên cho anh uống, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Anh nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Musa Oman gật đầu: “Cậu cũng vậy, nghỉ ngơi đi.”

Diệp Thu do dự một chút, nói rằng: “Tôi ở lại vậy, nếu lỡ anh cần gì, tôi ở bên phòng kia cũng không biết được.”

“Được.” Musa Oman rất là cao hứng, liền xê dịch người qua một bên, nhường ra một chỗ trên chiếc giường rộng lớn: “Cậu ngủ ở đây đi.”

Diệp Thu rất tự nhiên nằm xuống, kế bên cạnh anh, nhắm mắt lại.

Tối nay ánh trăng rất sáng, xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, làm cho cả căn phòng dường như càng thêm mờ ảo.

Musa Oman nhìn Diệp Thu đang ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng nghiêng người, chậm rãi vươn tay, sau đó đặt bên người cậu, kéo cậu qua chỗ mình.

Diệp Thu lập tức giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra thấy là anh, liền mỉm cười, rồi mơ mơ màng màng mà tiếp tục ngủ.

Musa Oman nhìn cậu chẳng khác gì một đứa trẻ nhỏ dựa vào lòng mình mà ngủ say, không khỏi lộ ra nụ cười vui sướng, lập tức chìm vào trong giấc ngủ do cơn say.

HẾT PHẦN 04

Mục lục

PHẦN 05

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong vòng 1 tháng, Musa Oman liền nổi danh xa gần trong giới xã hội đen ở Philippines, các cuộc làm ăn

buôn bán của Hổ Đầu Bang cũng nhanh chóng tăng vọt. Những ai đã từng tận mắt thấy qua lần anh biến đổi súng đều bội phục sát đất, kể từ đó gọi anh là "Ky giới thủ" hoặc "Musa Linh Sa", dần dà, hai cái tên "Ky giới thủ" cùng "Linh Sa" hợp lại, trở thành biệt hiệu riêng của Musa Oman.

Diệp Thu rất ít lộ diện. Cậu luôn âm thầm theo dõi Trương Hiện, nhưng lại chưa tìm được cơ hội nào để ra tay.

Trương Hiện trời sinh tính cách gian trá, luôn luôn lo lắng chính phủ Trung Quốc phái người tới bắt gã, tuy rằng sự tình đã qua hai năm, cũng không có động tĩnh gì, nhưng gã luôn cảnh giác. Cho dù là theo Trần Đạc ăn chơi lêu lổng, gã cũng luôn mang theo một vài tên bảo vệ, những người đó đều là anh em gã mang theo từ trong nước ra, tay chân nhanh nhẹn, rất trung thành, không dễ đối phó. Ngoài ra, bảo vệ của Trần Đạc cũng không ít. Nếu như cậu muốn thần không biết quỷ không hay bắt Trương Hiện đi, không gây ra sóng to gió lớn, để rồi tạo nên sự mâu thuẫn giữa các quốc gia, quả không hề dễ chút nào.

Cậu nhất định phải bắt được Trương Hiện rồi áp giải về nước, nhiệm vụ này không chỉ bắt một tên tội phạm như bình thường, mà còn phải truy ra số tiền gã đã lấy của nhà nước.

Lúc này, Malabanan – thủ lĩnh quân vũ trang Abu Sayyaf đích thân tới Manila, tìm gặp Musa Oman.

Hắn là khách hàng mà Trần Nhất Cẩn rất muốn kết nối mối làm ăn dài lâu, trở thành cấp "kim cương" của Hổ Đầu Bang, nhưng vẫn chưa được như ý. Abu Sayyaf hàng năm tiêu hao vũ khí đạn dược vô cùng kinh người, bởi vậy luôn trực tiếp nhập hàng từ Nhật Nguyệt Hội của B quốc, khiến bọn họ khó tìm được cơ hội làm ăn. Lần này Malabanan cư nhiên chủ động tìm bọn họ, quả là một cơ hội khó thấy. Ông lập tức bảo Musa Oman dùng hết sức mình tiếp đón, nắm chặt lấy người khách hàng này.

Malabanan rất có thiện cảm với Musa Oman, bởi vì Musa Oman có phân nửa huyết thống Arab, khiến hắn cảm thấy thân thiết. Hắn nói với Linh Sa yêu cầu chế tạo vũ khí của hắn, Musa Oman liền gật đầu đáp ứng, còn bảo có thể ngay tại chỗ chế tạo cho hắn.

Malabanan rất vui lòng, vỗ vỗ vai anh, cười nói: "Được rồi, đơn đặt hàng sau này đều dành cho bên các cậu. Bao nhiêu tiền không quan trọng, chỉ cần hàng có chất lượng là được."

Musa Oman cười gật đầu: "Cám ơn anh đã ủng hộ chúng tôi."

Malabanan cười ha ha: "Chúng ta là người cùng một chủng tộc, nếu tôi không ủng hộ cậu thì ủng hộ ai đây? Hơn nữa tay nghề của cậu như vậy, thật sự là nhất đỉnh rồi, khó mà tìm được, bao nhiêu tiền cũng đáng giá."

Trần Nhất Cẩn nghe nói Malabanan đem đơn đặt hàng nguyên cả năm dành hết cho bọn họ, mừng rỡ không thôi, vội vã mở tiệc, thịnh tình khoản đãi vị đại tài thần này.

Cán bộ cao cấp của Hổ Đầu Bang đều tham gia, Trương Hiện cùng Trần Đạc tự nhiên không ngoại lệ.

Malabanan khen ngợi kỹ thuật của Musa Oman, tấm tắc hoài không ngừng: “Musa, làm sao mà cậu có thể luyện được tay nghề như vậy thế? Không chỉ đầu óc linh hoạt, còn có một bàn tay đạt kỹ xảo điêu luyện, khiến người khác bội phục, quả thực so với người máy được máy vi tính điều khiển còn lợi hại hơn.”

Musa Oman ôn hòa cười nói: “Anh thật quá lời rồi.”

“Không có, tôi là nói thật lòng đấy.” Malabanan cụng ly với anh, rồi mới nhìn về phía Trần Nhất Cẩn, thở dài nói: “Chú Cẩn, trước đây tôi và chú chưa từng làm ăn qua lần nào, chỉ biết bên các chú rất có có nghĩa khí, có chữ tín, bất quá, quy mô có hơi nhỏ, không thể trực tiếp buôn bán qua lại với tướng quân Guzman, cho nên tuy khởi đầu rất nhanh, nhưng khó phát triển thêm về sau. Nhưng lần này gặp được Musa, tôi thật sự rất có lòng tin với sự phát triển về sau của bang hội. Không ngại nói thẳng ra, Hổ Đầu Bang rất có khả năng phát triển trở thành bang phái đệ nhất ở Philippines, chúng ta ngoại trừ hợp tác làm ăn ra, có thể hợp tác với nhau trong các mặt khác.”

Trần Nhất Cẩn đương nhiên hiểu được ý của hắn. Abu Sayyaf sau khi bắt cóc con tin, đều thông qua các bang phái xã hội đen Philippines đòi tiền chuộc từ các quốc gia của nạn nhân, nhận tiền, cuối cùng mới thả người. Hành động như vậy tương đối an toàn, khiến chính phủ Philippines rất đau đầu. Chỉ cần bất kì bang phái nào cùng Abu Sayyaf hợp tác đều có thể thấy được cả đống lợi nhuận, đây cũng coi như là con đường phát tài “không vốn vạn lời” rồi.

Nghe Malabanan chủ động đưa ra yêu cầu hợp tác trong tương lại, Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt đều mừng rỡ, lập tức nâng chén, hướng hắn cười: “Đó là chuyện chúng tôi luôn mong đợi, nào, cùng nâng ly chúc mừng đi.”

Nhìn Musa Oman càng ngày càng đắc thế, Trần Đạc rất bực mình, sắc mặt âm trầm.

Trương Hiện vẫn bình tĩnh như thường, chuyện trò vui vẻ, cùng Malabanan cạn ly, còn khen ngợi Musa Oman, lấy lệ cho xong.

Rốt cục, khách chủ đều cảm thấy vui vẻ, Malabanan thanh toán cho bọn họ tiền đặt cọc 10.000.000 pê-sô, lại nói rõ yêu cầu của mình với Musa Oman, sau đó mới hài lòng Nam hạ, quay về căn cứ trên đảo của bọn họ.

Trần Nhất Cẩn tiễn khách, nửa con mắt cũng không ngó tới Trần Đạc, liền lên xe chung với Thẩm Việt và Musa Oman.

Trần Đạc cắn răng, oán hận nói với Trương Hiện: “Em muốn giết tên tạp chủng kia.”

Trương Hiện vỗ vỗ vai y: “Anh không có ý kiến, bất quá, cần gì phải giết? Chỉ cần làm cho tên đó biến mất là được.”

Trên mặt Trần Đạc bỗng nhiên hiện lên một nụ cười đầy ác ý: “Hiện ca, em nhớ là anh rất thích tên đó, có phải anh muốn nó không?”

"Đúng vậy, quả chỉ có em là hiểu rõ anh." Trương Hiện cười tà tà. "Chẳng phải em cũng thích tên thiếu niên kia sao? Cái này gọi là nhất cữ lưỡng tiện đó."

"Ha ha, đúng vậy." Trần Đạc hưng phấn mà gật đầu. "Tên thiếu niên kia chẳng khác gì con mèo hoang cả, em rất thích, bất quá, trước tiên cần chém đứt móng vuốt của nó cái đã."

Trương Hiện trầm ngâm một lát, nói rằng: "A Đạc, xem ra chúng ta không thể đợi được nữa rồi. Musa Oman nếu có Malabanan làm chỗ dựa, chúng ta khó lòng đụng tới nó được. Hay nhất thừa dịp này bắt cóc nó, buộc nó trở thành người của chúng ta, sau đó, bức lão già kia thoái vị, cũng dễ dàng hơn, Abu Sayyaf sau này cũng sẽ ủng hộ chúng ta nữa."

"Đúng vậy, thật tốt quá." Trần Đạc vừa nghe liền kích động. "Được, Hiện ca, vậy anh nói đi, chúng ta phải làm sao?"

Trương Hiện ấn tay lên vai y: "Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, ở nơi công cộng phải khống chế tâm tình của mình. Đi, đến nhà anh rồi chúng ta thương lượng sao."

Thái độ của hai người họ lúc còn ở bàn tiệc, Trần Nhất Cẩn cùng Thẩm Việt đều thấy rõ ràng. Trải qua một tháng quan sát, bọn họ đều rất tín nhiệm Musa Oman, nhất là lần này có được đơn đặt hàng của Malabanan, càng khiến bọn họ không chút gì hoài nghi anh.

Trần Nhất Cẩn đưa Musa Oman về biệt thự của ông, cười nói: "Cha đi nghỉ trước, con nói chuyện với Thẩm Việt đi."

Thẩm Việt hiểu ý, sau đó liền đưa anh đến thư phòng có khởi động tính năng bảo mật.

Musa Oman dường như cũng cảm nhận được gì đó, đưa tay tiếp nhận tách trà của hắn, rồi yên lặng ngồi chờ hắn lên tiếng.

Thẩm Việt ngồi xuống sofa, trầm tư chốc lát, lúc này mới chậm rãi nói rằng: "Musa, cậu là con nuôi của chú Cẩn, tôi cũng không muốn giấu cậu."

Musa Oman hạ thấp người, ý bảo chính mình đang nghe.

Thẩm Việt trầm thấp mà nói: "Trần Đạc muốn giết chú Cẩn."

"Cái gì?" Musa Oman giật mình. "Vì sao? Bọn họ không phải … cha con sao?"

Thẩm Việt cười lạnh một tiếng: "Trong mắt một đứa nghiệt tử, còn có cái gọi là tình nghĩa cha con sao? Y nhất tâm muốn có vị trí của chú Cẩn, hiện giờ đã chờ không được nữa rồi."

Musa Oman nhất thời không biết nói sao, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng nghi hoặc.

Thẩm Việt mỉm cười, nét mặt trở nên ôn hòa: "Musa, tính tình của cậu hiền hòa, đối xử với mọi người rất thành thật, tuy rằng trên người có tuyệt kỹ, nhưng vẫn khiêm tốn có lễ. Nói thật, cậu không thích hợp tồn tại trong giới này. Bất quá, với tính cách này của cậu, cũng không lo sẽ tạo mối thù nào, mà tay nghề của cậu cũng có rất nhiều người mong muốn, cho nên nói tóm lại, cậu cũng sẽ không gặp nguy hiểm nào. Lần này chú Cẩn mời cậu nhập bang, nhận cậu làm con nuôi, cũng là muốn mượn năng lực của cậu, nhờ cậu lo lắng giùm sự tình trong bang."

Musa Oman lập tức nói: "Chuyện này không có vấn đề gì, cha có chuyện, tôi nhất định không thể chối từ."

"Được, quả nhiên chú Cẩn không nhìn lầm cậu." Thẩm Việt gật đầu. "Musa, Trần Đạc là con trai của chú Cẩn, nhưng từ nhỏ đã không học hành, không có phép tắc, hơn nữa dạy mãi không sửa đổi. 13 năm trước, Trần Đạc mới 15 tuổi, liền bắt đầu háo sắc tham ***, nam nữ đều ăn nằm qua, sống phóng túng, vì thế gây ra rất nhiều phiền phức, cuối cùng đều phải nhờ chú Cẩn ra tay dọn dẹp tàn cục. Chú Cẩn là một người trọng tình ý, sau khi phu nhân qua đời không có tái hôn. Chú ấy ghét nhất chính là những tên háo sắc, kết quả con của mình hết lần này tới lần khác nghịch lại lời chú. Dần dà, chú ấy rất thất vọng với đứa con này, vì vậy liền tới bệnh viện sinh thêm một đứa con."

Musa Oman hơi giật mình, nhưng cầm tách trà trong tay, vẫn chuyên chú lắng nghe.

Thẩm Việt trầm ổn nói: "Đứa trẻ kia tên Trần Phong, năm nay 12 tuổi, nhưng chưa từng lộ mặt ra, nhưng chẳng hiểu từ đâu Trần Đạc nghe được tin đồn, liền phái người tìm cậu ấy, ý đồ rất rõ ràng, y muốn giết đứa em ruột của mình. Chú Cẩn mềm lòng với con, tuy rằng biết y ngỗ nghịch bất hiếu, nhưng thấy y chưa từng chưa làm chuyện đại nghịch bất đạo, nên không nhẫn tâm giết y. Thế nhưng, từ khi Trương Hiện tới, hai người bọn họ cấu kết rất chặt chẽ, thế lực càng lúc càng lớn, khiến chú Cẩn khó có thể khống chế. Bởi vậy, với tình huống này, Trần Đạc bất kì lúc nào cũng có thể cùng Trương Hiện làm ra những chuyện khó lòng chống đỡ, giết cha đoạt vị. Cứ như vậy, không chỉ một mình chú Cẩn gặp nguy hiểm, mà con trai của chú ấy cũng khó lòng giữ mạng."

Musa Oman gật đầu, thẳng thắn hỏi: "Vậy cần tôi giúp điều gì?"

Trên mặt Thẩm Việt lộ ra nụ cười khen ngợi: "Ý của chú Cẩn, chính là trước khi bọn họ ra tay, chúng ta nên ra tay trước, tránh cho chúng ta rơi vào thế bị động. Thế nhưng, bởi vì không có chứng cứ cùng tin tức xác thật, cho nên chúng tôi không thể bảo anh em trong bang ra tay. Musa, chúng tôi có hỏi thăm qua chú Thành, chú ấy nói tuy Tiểu Thu còn nhỏ tuổi, nhưng thân thủ rất tốt, có thể ám sát Trần Đạc cùng Trương Hiện."

Musa Oman ngẩn ra, lập tức trầm tư.

Thẩm Việt cũng không hối thúc anh, chỉ là cầm chén trà, nhấp từng ngụm.

Musa Oman suy nghĩ một hồi lâu, mới ôn hòa mà nói: "Nếu đó là ý của cha nuôi cùng Việt ca, tôi đương nhiên không phản đối. Như vậy đi, để tôi về thương lượng với Tiểu Thu, nếu như cậu ấy chấp nhận, tất

nhiên mọi chuyện không thành vấn đề, còn ngược lại nếu cậu ấy không muốn, tôi chỉ có thể tận lực thuyết phục cậu ấy. Việt ca, anh thấy thế nào?"

"Được." Thẩm Việt cười, từ trong túi lấy ra một tấm chi phiếu. "Chúng tôi sẽ không để Tiểu Thu làm không công. Đây là 50.000 dolla Mỹ, là tiền đặt cọc, lúc mọi việc thành công, chúng tôi sẽ đưa cho cậu ấy thêm 50.000 dolla Mỹ nữa."

Musa Oman do dự một chút, đưa tay tiếp nhận, đứng dậy nói: "Tôi trở về trước."

Thẩm Việt tự mình đưa anh về nhà, quan tâm hỏi thăm: "Các cậu chỉ có hai người ở đây, quá trống trãi rồi, lại dễ bị người khác xâm nhập vào. Cậu thấy có cần tôi phái người tới đây canh giữ không?"

Musa Oman mỉm cười nói: "Không cần, tôi cùng Tiểu Thu đều thích thanh tĩnh. Tiểu Thu càng thích cuộc sống tự do tự tại, hơn nữa thân thủ của cậu ấy rất tốt, không cần người khác bảo vệ."

Thẩm Việt liền gật đầu, ôn hòa mỉm cười, nhìn anh mở cửa chính, đi qua sân cỏ, bước vào nhà.

Ngày thứ hai buổi chiều, Musa Oman liền trở về nói với Thẩm Việt: "Tiểu Thu đồng ý."

Thẩm Việt cầm điện thoại nói với Trần Nhất Cẩn: "Bọn họ đồng ý."

Trần Nhất Cẩn khe khẽ thở dài: "Không nghĩ tới có ngày tôi lại mời người ngoài tới giết con mình."

Thẩm Việt thoải mái nói: "Là do y bất nhân trước, không thể trách chú bất nghĩa. Chú Cẩn, đừng đau lòng, coi như không có qua đứa con này đi, không phải chú còn có Trần Phong sao?"

Trần Nhất Cẩn hơi hơi gật đầu: "Đúng vậy, tôi còn có Phong nhi …"

HẾT PHẦN 05

Mục lục

PHẦN 06

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Một tin đồn nhanh chóng nổi lên trong giang hồ, Trần Nhất Cẩn có ý muốn về hưu, truyền vị trí của mình cho đứa con nuôi, lời đồn rất đáng tin, nếu không có lửa làm sao có khói.

Hành tung của Thẩm Việt cũng bắt đầu bí hiểm, dường như đang điều động đám đàn em, dự định làm một kế hoạch gì đó.

Trần Đạc nhất thời nóng nảy, lập tức cùng Trương Hiện bí mật lập mưu, quyết định đi trước một bước.

Trương Hiện cho rằng hiện tại muốn giết Trần Nhất Cẩn, trước hết phải khống chế Musa Oman, bằng không nếu để anh chạy thoát hoặc lỡ tay giết chết, rất có thể động đến Malabanan, phát sinh chuyện nguy hiểm với hia người họ.

Vì vậy, hai người họ nói là làm, lập tức báo người của mình chuẩn bị hành động.

Tuy rằng người của Trương Hiện rất trung thành, khó mà thâm nhập vào, nhưng người của Trần Đạc đã có anh em nằm vùng lẻn vào do Thẩm Việt phái tới. Tin tức nhanh chóng truyền tới chỗ hắn, hắn lập tức báo lại cho Musa Oman.

Liên tiếp vài ngày sau, Musa Oman không xuất hiện trong bang, có người nói anh bị bệnh, đang nghỉ dưỡng tại nhà. Người do Trương Hiện phái ra giả trang thành bác sĩ đột nhập vào trong tốp bác sĩ được cử đến biệt thự của hai người họ. Sau khi hỏi qua các bác sĩ khác mới biết Musa Oman xác thực bị cảm mạo, đang phát sốt, ho khan, vì vậy theo lời bác sĩ, anh phải nằm trên giường nghỉ ngơi.

Vì vậy, Trương Hiện cùng Trần Đạc bắt đầu hành động.

Mùa xuân tại Manila luôn luôn tràn ngập không khí ấm áp, vườn hoa ngoài sân đua nhau khoe sắc chẳng khác gì gấm lụa muôn màu, từng ngọn đèn trong vườn phát ra ánh sáng nhẹ, từ những khung cửa sổ của biệt thự cũng phát ra đèn đuốc sáng trưng, hình như còn có tiếng nhạc, cho thấy có người bên trong hoặc đang xem phim hay TV.

Lúc này, một đám người mặc đồ đen nhảy qua khu tường thấp bé, nhanh nhẹn lướt qua vườn hoa, bước lên mặt cỏ, từ bốn hướng tiến lần lượt vào biệt thự.

Hành động của bọn họ ngay ngắn có thứ tự, tránh xa cửa chính, sau đó mở sóng quấy nhiễu cường độ mạnh, làm hệ thống Prensence trong biệt thự trong nhất thời gặp trục trặc, sau đó lần lượt mở cửa sau cùng cửa sổ, cầm súng lén lút đi vào.

Có hai người một trước một sau từ nhà bếp lẻn vào, mới vừa đi vài bước, liền có đạn vô thanh vô tức bắn tới, trúng ngay giữa ngực, hai người đó chưa kịp kêu một tiếng, liền ngã xuống mặt đất.

Lăng Tử Hàn cầm cây súng lục có gắn ống giảm thanh, từ cửa bếp bước ra ngoài, núp dưới góc cầu thang, nhắm thẳng mấy tên lẻn vào phòng khách liên tục nổ súng.

Đường súng của cậu cực kỳ chuẩn xác, hầu như một phát một người, những người đó thậm chí không kịp rút súng hoặc là tránh né, toàn bộ đều bị trúng đạn bỏ mạng. Cho đến những người đi sau phát hiện chướng ngại vật bí mật, liền bắt đầu rút súng giao tranh.

Cậu canh giữ ở lầu một, Musa Oman canh giữ ở lầu hai. Không gian ở đây so với lầu một chật hơn nhiều, nên chỉ cần ẩn trong một góc nhỏ là có thể khống chế toàn cục.

Trong thời gian nổ súng bọn họ cũng phát hiện thấy trong đám người đó không có Trương Hiện, hơn nữa, theo lẽ thường suy đoán, Trương Hiện cùng Trần Đạc tuyệt không tham gia vào mấy chuyện này, bởi vậy bọn họ không hề do dự cứ thế nổ súng.

Lăng Tử Hàn thuận tay lấy ra một cây súng tự động ở trong một góc, một phát liên thanh, khiến cho đối phương không ai gượng dậy nổi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cậu cảm giác được có sự khác thường, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Một lưỡi dao sắc bén sắp đâm thẳng tới ngực cậu.

Tay phải Lăng Tử Hàn cầm súng tự động, tay trái nhanh chóng rút cây dao từ bên hông ra, xoay cổ tay một cái né được đòn truy kích của đối phương.

Người nọ là tên bị Musa Oman đá mất súng, ngã từ lầu 2 xuống. Tên đó là người của Trương Hiện, quả nhiên nhanh nhẹn dũng mãnh, lại có thể dùng mã tấu tùy thân mang theo người tập kích Lăng Tử Hàn.

Vốn là một dao lấy mạng, nhưng Lăng Tử Hàn lại có thể nhẹ nhàng khéo léo né qua, làm tên đó hoảng hốt.

Người thiếu niên xinh đẹp này cả người mang theo sát khí lạnh thấu xương, tựa như một cây dao nhọn sắc bén, khiến người khác không khỏi tự chủ run sợ.

Lăng Tử Hàn ngừng bắn, xoay người lại, hai chân đồng thời giơ lên, đá liên hoàn cú nào cú nấy đều mạnh mẽ vào tên đang cầm đao. Người nọ nhất thời luống cuống tay chân, liên tục lui về phía sau. Tay trái Lăng Tử Hàn tung ra liên tục ba chiêu, làm rớt dao trong tay tên đó, cuối cùng đem dao trong tay mình đâm thẳng vào ngực tên đó.

Trong lúc đó, vài tên hồi nãy bị cậu dùng đạn ngăn chặn lập tức nhảy tới, nổ súng.

Lăng Tử Hàn nhảy vọt lên, chạy vào nhà bếp, lập tức từ cửa sau chạy trốn ra bên ngoài.

Cậu phát ra thanh âm như tiếng chim, gọi liền hai tiếng, ngừng một chút, gọi một tiếng, rồi lại gọi liên tiếp thêm hai tiếng.

Musa Oman từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống.

Lăng Tử Hàn ra hiệu hai cái với anh, ý bảo chính mình canh giữ ở phía sau, anh canh giữ ở phía trước, sau đó nắm chặt nắm tay, biểu thị giết tất bất luận tội.

Musa Oman gật đầu, trên tay cầm một cây súng trường đột kích đã qua biến đổi, nhẹ nhàng chạy theo mép chân tường.

Có người ở lầu hai nhô đầu ra, sau khi quan sát liền giơ nòng súng hướng tới Musa Oman đang cử động.

Lăng Tử Hàn ngẩng đầu giơ súng lên nổ hai tiếng. Đạn chuẩn xác chui vào ngay giữa trán của người nọ. Tên đó gục xuống khung cửa sổ, máu chảy dọc theo thành tường.

Lăng Tử Hàn lui về phía sau, chuẩn bị chạy đến chỗ giữa bụi hoa bên cạnh sân để mai phục, khống chế khu vực phía sau.

Vài người đuổi theo từ cửa sau nhà bếp hướng về phía cậu nổ súng.

Bọn họ đã quên mất mệnh lệnh bắt người giữ mạng của Trương Hiện cùng Trần Đạc giao cho, trong đầu giờ chỉ còn ý nghĩ giết hai người kia, bảo toàn tính mệnh chính mình.

Thân thủ của Lăng Tử Hàn nhanh nhẹn chính xác hơn cả người thường, khó mà tưởng được. Dù đạn chưa bắn ra cậu cũng có thể cảm nhận được chính xác được đường đạn, lập tức cuộn người trên nền cỏ, tránh khỏi những loạt đạn truy kích liên tiếp, sau đó mới bình tĩnh nổ súng chống trả.

Lại có thêm hai người ngã xuống dưới loạt súng của cậu, những người khác liền chạy vào trong biệt thự ẩn mình.

Hai bên đều ngừng nổ súng.

Trong lúc nhất thời, tiếng ve sầu côn trùng dường như bị tiếng súng kịch liệt khiến hoảng sợ, tất cả đều dừng tiếng kêu khiến bóng đêm có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Musa Oman thông qua tai nghe tuyến mini: “Thế nào rồi? Nổ không?”

Lăng Tử Hàn nhìn đồng hồ một chút rồi nói: “Thong thả, hay nhất đừng bứt dây động rừng.”

Musa Oman suy nghĩ một chút: “Nhưng không thể kéo dài thời gian thêm nữa. Vậy đốt đi, làm cho bọn họ tự mình chạy ra.”

“Được.” Lăng Tử Hàn lập tức đồng ý.

Musa Oman từ trong người lấy ra một chiếc điều khiển từ xa mini, nhấn chiếc nút nhỏ trên đó hai cái.

Lập tức, trang bị do chính anh thiết kế đặc biệt bắt đầu khởi động, vài ngọn lửa cùng một lúc tại lầu một và lầu hai bùng lên.

Những người đó thật sự sợ hãi.

Biệt thự nhỏ này chẳng khác gì với những tòa biệt thự xung quanh cả, nhấn mạnh tính tự nhiên, nên phần lớn dụng cụ đều lấy gỗ làm chủ đạo để thiết kế, bởi vậy nếu phát sinh hỏa hoạn, hậu quả khó mà lường được, toàn bộ biệt thự sẽ nhanh chóng lụi thành tro.

Tình huống nguy cấp, không cho phép bọn họ do dự, vì vậy bảy người còn lại vội vã thương lượng một chút, quyết định tách nhau chạy ra. Đối phương chỉ có hai người, làm thế nào cũng không chặn được bảy người bọn họ tách ra từ bảy hướng khác nhau được.

Rất nhanh, từ cửa sổ bắn ra một loạt đạn hướng thẳng lên các bóng đèn trong sân, bảy người từ cửa sổ nhảy ra. Bọn họ đều cầm súng, chạy khom, từ các hướng khác nhau mà chạy.

Musa Oman cùng Lăng Tử Hàn một người ở trước một người ở sau sân, phối hợp ăn ý, tiến hành ngăn chặn. Musa Oman đem những tên chạy trốn ở phía trước cùng bên phải làm trọng thương. Đường đạn của Lăng Tử Hàn thì nhắm vào những tên phía sau cùng bên trái.

Cuộc chiến tranh chóng kết thúc. Musa Oman lấy ra điều khiển từ xa, liên tục ấn vài cái, vòi phun nước trong biệt thự lập tức phun ra ngay lập tức dập tắt ngọn lửa.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng tiếp cận mấy tên ngã gục trên mặt đất, bọn chúng phát ra tiếng rên khẽ.

Cậu cùng Musa Oman cẩn thận xem xét, tìm kiếm người sống.

Sau một lát, Musa Oman thảo luận trong tai nghe: “Bên chỗ tôi còn hai người sống, bất quá không cầm cự được lâu đâu.”

Lăng Tử Hàn bình tĩnh nói: “Bên chỗ tôi còn một người.”

Musa Oman nhanh chóng nói: “Đi hỏi thông tin của chúng đi.”

“Được.” Lăng Tử Hàn đồng ý, cúi người xuống, đem cái tên bị thương kéo qua một bên, để tên đó dựa người vào tường.

Hai chân cùng sườn phải của tên đó bị trúng đạn, tuy không trí mạng, nhưng nếu không kịp thời cứu chữa, chắc chắn sẽ mất máu mà chết.

Lăng Tử Hàn ngồi xổm trước mặt tên đó, lạnh lùng hỏi: "Muốn sống hay muốn chết?"

Tên đó nhìn cậu, không hề hé răng, dưới đáy mắt bỗng hiện lên một tia sáng.

Lăng Tử Hàn nhìn thẳng vào ánh mắt của tên đó, lãnh khốc nói: "Nếu mày muốn sống thì thành thật trả lời câu hỏi của tao, còn nếu muốn chết, tự nhiên!"

Tên đó trầm mặc. Lăng Tử Hàn không nói thêm gì nữa, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cậu.

Máu từ vết thương trên người tên đó cứ chảy ra, trong không gian vắng vẻ, tên đó có thể nghe được thanh âm của sinh mạng mình đang dần lặng yên biến mất, loại cảm giác này rốt cục đánh tan ý chí của tên đó.

"Làm ơn … trước tiên … giúp tôi băng bó …" Tên đó thấp giọng năn nỉ.

Lăng Tử Hàn vươn tay ra, vừa xé bỏ quần áo của tên đó, vừa hỏi: "Hiện tại Trương Hiện ở nơi nào? Còn Trần Đạc nữa."

Tên đó nhẹ giọng nói: "Tại khách sạn San Juan, cách đây không xa."

Lăng Tử Hàn đem áo sơmi của tên đó xé thành vải băng, thay tên đó cầm vết thương lại, lập tức hỏi: "Số phòng?"

"1608 …" Tên đó chịu đựng đau đớn, nỗ lực nói. "Bọn họ … muốn chúng tôi … bắt các cậu … rồi đưa đến … đến … đó …"

Lăng Tử Hàn thay tên đó băng bó vết thương xong, liền đưa tên đó vào phòng khách, đặt lên ghế sofa.

Musa Oman đi đến, nói với cậu: "Khách sạn San Juan, phòng 1608."

"Được." Lăng Tử Hàn quay đầu hỏi tên đó. "Ngoại trừ Trương Hiện cùng Trần Đạc, còn ai nữa."

"Còn có … hai người nữa …" Tên đó dần chìm vào hôn mê.

Lăng Tử Hàn cùng Musa Oman lập tức lái xe ra cửa chính, thẳng đến khách sạn San Juan cách đó nửa km.

HẾT PHẦN 06

Mục lục

PHẦN 07

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Suy xét thấy người bên cạnh Trương Hiện cùng Trần Đạc đều đã quen thuộc Musa Oman, nhưng chưa từng biết qua Diệp Thu, dù có cũng không có ấn tượng nào sâu, vì vậy quyết định để Diệp Thu đơn độc đi trước, còn Musa Oman hỗ trợ phía sau.

Diệp Thu lẻn vào phòng nhân viên trong khách sạn để thay quần áo, lén lấy trộm một bộ đồng phục, sau đó bưng một khay rượu, đi thang máy đến tầng 16, nghênh ngang bước trên hành lang.

Phòng 1608 là phòng đôi, không ai gác cửa, có thể nhận thấy hai tên bảo vệ đứng ở trong phòng.

Cậu kiểm tra cửa phòng một chút, làm bộ rớt đồ trên mặt đất, phải ngồi xổm xuống nhặt, ngay lúc đó từ tay phải nhét một mảnh kim loại nhỏ vào sát bộ thảm ở cửa, sau đó đứng dậy, thong dong rời đi.

Vừa đi ra lối thoát hiểm, cậu liền nhấn nút điều khiển từ xa.

Mảnh kim loại nhỏ ngay lập tức phát ra tính ăn mòn mạnh mẽ, khoét một lỗ nhỏ ngay trên thảm cạnh cửa, rồi từ đó tỏa ra một làn khí gây mê không sắc không mùi vô cùng mạnh, khuếch tán vào trong phòng.

Lăng Tử Hàn nhìn đồng hồ, lẳng lặng chờ đợi.

10 sau, cậu cởi bỏ đồng phục nhân viên phục vụ, một lần nữa đi vào lối đi nhỏ. Cậu giả thành một người khách, lấy một loại thẻ có khả năng giải mã cấp cao thay cho thẻ phòng, 5 giây sau liền mở được cửa. Thần thái của cậu chẳng khác gì khách đang trở về phòng mình, bình tĩnh đẩy cửa đi vào.

Trương Hiện, Trần Đạc cùng hai người bảo vệ đang xem TV bên trong phòng chờ tin tức, giờ đây tất cả đều ngã trên sofa ngất đi.

Lăng Tử Hàn nói vào tai nghe: “Được rồi!”

Vài phút sau, Musa Oman mang theo hai cái rương lớn đi vào.

Lăng Tử Hàn trói chặt Trương Hiện cùng Trần Đạc lại, bịt miệng rồi bỏ hai người vào hai cái rương.

Musa Oman lập tức ra khỏi cửa, lát sau lại đem hai cái rương kia trở lại.

Lăng Tử Hàn hỏi anh: "Hệ thống giám sát kia tính sao?"

"Chẳng sao đâu." Musa Oman cười khẽ. "Sớm chuẩn bị xong hết rồi, bọn họ sẽ không nhìn thấy gì cả, ngoại trừ một hành lang nhỏ không một bóng người mà thôi."

"Tốt." Hai người họ đem bốn cái rương nặng nề đó vào thang máy, sau đó xuống thẳng bãi đỗ xe,

Lúc này là hừng đông, khách sạn này từ lúc vào cho đến giờ không có bóng người. Lăng Tử Hàn nhanh chóng lấy trộm một chiếc xe con, cùng Musa Oman lần lượt sắp các rương vào trong xe, rồi chạy thẳng ra ngoài.

Bọn họ trước tiên trở về biệt thự, tất cả thi thể bên ngoài sân đều đem hết vào trong nhà. Người trên sofa lúc nãy cũng đã tắt thở.

Lăng Tử Hàn cùng Musa Oman đem cái rương hành trang của chính mình đã thu dọn từ trước nhét hết lên xe, rồi lại leo lên xe chạy đi.

Một đường chạy thẳng.

Bọn họ nhanh chóng chạy tới bến cảng đậu đầy du thuyền tư nhân, đem mấy cái rương trên xe xuống một du thuyền nhỏ trong đó, lập tức tháo dây neo thuyền, chạy ra ngoài biển.

Lúc này, Musa Oman lấy điện thoại di động ra, nhấn một dãy số.

Điện thoại nhanh chóng kết nối sóng.

10" sau, biệt thự của bọn họ lập tức nổ lớn, một ngọn lửa lớn cháy bừng lên, thiêu rụi toàn bộ mọi thứ.

Ngay sau đó trong nội thành Manila vang lên tiếng xe cứu hỏa.

Ngay lúc này, tia nắng ban mai màu vàng nhạt dần lóe lên trên mặt biển.

HẾT PHẦN 07

Mục lục PHẦN 08

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng sớm, Trần Nhất Cẩn ngay lập tức nhận được tin, trong nhà Musa Oman phát hiện rất nhiều thi thể, phần lớn là bị thiêu cháy không thể nhận diện được, nên không thể khẳng định Musa Oman cùng Diệp Thu có ở trong số đó hay không.

Tròn một ngày đêm, vẫn không nhận được tin của Musa Oman, cũng không thấy Trần Đạc cùng Trương Hiện đâu.

Trần Nhất Cẩn hỏi Thẩm Việt: "Cậu có nghĩ bọn họ còn sống không?"

Thẩm Việt trầm ngâm chốc lát, nói rằng: "Rất khó nói, bất quá, chú cứ cho người tìm bọn họ đi."

Buổi tối cùng ngày, Musa Oman liền gọi cho Trần Nhất Cẩn. Thanh âm của anh vẫn nhu hòa như cũ, không vội vàng, vô cùng dễ nghe: "Cha, đêm hôm qua, Trương Hiện cùng Trần Đạc cho người tập kích chúng con. Tài nghệ của bọn họ cũng khá, vũ khí tốt, chúng con đã giết hết bọn chúng, thế nhưng con cùng Tiểu Thu thì bị thương, nên tạm thời không thể lộ diện. Chuyện này, con nghĩ cha có thể sắp xếp ổn thỏa, sau này nếu muốn dùng đến Musa này, cứ gọi cho chú Thành là được."

Trần Nhất Cẩn lập tức thân thiết mà hỏi thăm: "Thương tích của các con thế nào rồi? Có nặng lắm không?"

Musa Oman thở dài: "Con ổn, chỉ là thương nhẹ mà thôi. Nhưng Tiểu Thu bị thương khá nặng, hiện thời con không biết phải ăn nói sao với người nhà của cậu ấy đây."

"Oh, vậy có cần cha gọi điện cho Thành ca nói giúp các con một tiếng không?" Trần Nhất Cẩn ra dáng nghĩa khí. "Dù sao cũng vì giúp cha mà các con mới bị như vậy."

Musa Oman do dự một chút, mới nói: "Thôi, để tụi con ẩn mình một thời gian, có thể giấu được chuyện này. Nếu như người nhà biết được, thực sự không còn cách nào khác, lúc đó phải nhờ cha ra tay giúp đỡ rồi."

"Được." Trần Nhất Cẩn thoải mái mà cười nói. "Nếu vậy, các con phải bảo trọng, nếu cần cha giúp gì thì cứ gọi điện là được. Dù thế nào con cũng là con nuôi của cha mà."

"Dạ, cám ơn cha."

Trần Nhất Cẩn ngắt điện thoại, thở phào một hơi dài, đứng lên ưỡn thẳng thắt lưng, sáng khoái nói: "Giờ không cần lo gì nữa rồi, có thể để cho Phong nhi ra mặt. Giờ cần phải bồi dưỡng nó cho tốt mới được."

Thẩm Việt nở nụ cười nhẹ: "Đúng vậy, chúc mừng chú Cẩn."

Vụ án này làm chấn động toàn bộ giới xã hội đen Philippines, nhưng cảnh sát lại điều tra rất qua loa, kết luận là nội chiến trong giới xã hội đen, hung thủ cùng người bị hại đều đi đến chỗ chết.

Trần Nhất Cẩn lại vô cùng cẩn thận, chỉ tổ chức một lễ tang long trọng cho con trai là Trần Đạc cùng phó bang chủ Trương Hiện, tuyệt không hề hé răng đến sự tồn tại của Trần Phong.

Ba tháng sau, Trần Nhất Cẩn sau thời gian điều tra, phát hiện có một khoản tiền là 50.000.000 dolla Mỹ không cánh mà bay. Sau khi tiếp tục điều tra, phát hiện tất cả đều là trò quỷ của Trương Hiện. Ông dùng hết mọi cách để tìm hiểu tường tận, phát hiện tại Canada gã có một tài khoản bí mật, bên trong có hơn 50.000.000 dolla Mỹ, đây chắc là tiền "Tham ô" từ nguồn tài chính của Hổ Đầu Bang rồi. Ông nhờ vào sự quen biết đáng tin cậy điều tra, nhận được câu trả lời từ ngân hàng ở bên Canada là tài khoản này đã bị hủy, tiền bên trong đều đã được chuyển đi từ sớm rồi. Muốn điều tra sâu thêm thì toàn bộ đầu mối đều bị đứt. Chuyện này khiến Trần Nhất Cẩn rất phẫn nộ, nhưng tài chính bị hao hụt nặng khiến cho hoạt động nội bộ của Hổ Đầu Bang xuất hiện vấn đề lớn, ông không rảnh bận tâm truy ra tường tận nữa, nên tạm thời bỏ qua.

Nửa năm sau, trong giới xã hội đen tại Hương Cảng xuất hiện một người say mê biến đổi súng ống nhưng lại không thích ra tay giết người, có người nói tên của người đó có một chữ "Sa", người người đều gọi là "Ky giới thủ" Linh Sa. Bên người anh có một thiếu niên, hành sự xuất quỷ nhập thần, trên người có một hình xăm bộ xương khô làm cho người ta nhìn thấy liền giật mình, cách thức giết người vô cùng độc ác, đa số đều dùng đạn hoặc là đao nhọn xé nát ***g ngực của kẻ thù, dần dà có người gọi cậu là "Khai Thang Thủ". Thiếu niên này từng tắm máu một bang xã hội đen, những người may mắn sống sót, đã tận mắt nhìn thấy cách giết người của cậu, liền kêu to lên: "Tên đó không phải người, là quỷ, là ác quỷ." Bởi vì trong tên của cậu có một chữ "Thu", nên liền mang danh "Quỷ Thu."

Nhanh chóng, cái tên "Linh Quỷ Song Sát" được lan truyền rộng rãi, nhưng toàn là nghe người khác kể lại, những người tận mắt gặp mặt hai người họ thật sự rất ít.

Lúc Trần Nhất Cẩn nghe đến chuyện có hai cao thủ tuổi trẻ xuất hiện trong giang hồ, liền cười với Thẩm Việt: "Mắt nhìn người lúc trước của tôi rất lợi hại phải không, liếc mắt liền nhìn ra tài nghệ của bọn họ bất phàm, tương lai tất thành châu báu, tiền đồ vô lượng."

Trầm Việt cười, hơi hơi gật đầu.

Hai năm sau đó, thân thể Trần Nhất Cẩn ngày càng sa sút. Ông mời toàn bộ các danh y, chẩn đoán chính xác là bị ung thư xương. Y học hiện đại phát triển, khoa học kỹ thuật tân tiến, nhiều loại bệnh bệnh ung thư đều được chữa khỏi, nhưng ung thư xương vẫn chưa tìm được cách trị.

Trần Nhất Cẩn liền gọi cho Tần Thành, mong gặp Musa Oman.

Lúc này Musa Oman cùng Diệp Thu đang định tìm cách đến Kim Tân Nguyệt, tiếp cận Guzman Kusconkun, khi nhận được tin liền thay đổi kế hoạch, biết thời biết thế, chuyển hướng tới Manila.

Ba năm qua, người trong Hổ Đầu Bang có người vào tù, có người chết, bổ sung vào không ít người mới. Khi Musa Oman nhìn thấy, cảm giác như cảnh còn người mất.

Lúc này đây Trần Nhất Cẩn đích thân một mình nói chuyện với Musa Oman.

Ông nằm trên giường không dậy nổi, không thể nhìn thấy được nữa. Musa Oman thấy vậy, mặt đầy sự đau đớn.

Trần Nhất Cẩn nhẹ nhàng thở dài: "Musa, cha sống được 60 năm, hiện tại chết, cũng không có gì đáng tiếc cả. Chỉ là, con cha còn nhỏ, năm nay mới 15 tuổi. Tuy rằng nó thông minh, nhưng trẻ con vẫn là trẻ con, chỉ sợ không trấn áp được người trong bang, còn có thể bị những tên mưu đồ vị trí của cha hãm hãi. Lần này cha cầu xin con, xin con giúp cha bảo vệ Phong nhi."

Musa Oman suy tư chốc lát, thành khẩn nói: "Cha, bảo vệ em là trách nhiệm của con, bất quá, tình hình hiện giờ không còn như trước, uy tín của con trong bang đã giảm, sợ rằng lời nói không còn giá trị."

Trần Nhất Cẩn gật đầu, buồn bã nói: "Musa, con nói đúng. Ai, như vậy đi, nếu như thực sự không được, vậy đưa Phong nhi đi, ở Hương Cảng cha có một tài khoản, đủ cho nó ăn no mặc ấm cả đời này. Con mang nó theo, để nó trải qua cuộc sống của người bình thường, đi học tới nơi tới chốn, tương lai cưới vợ sinh con, vậy cha cũng yên tâm hơn."

Musa Oman nở nụ cười: "Cái này không thành vấn đề. Cha, con thấy như vầy, trước tiên con lập chút công lao cho bang, xây dựng lòng tin của mọi người đối với con, chuyện sau này cứ để xem sao đã."

Nhãn tình Trần Nhất Cẩn sáng lên, cười nói: "Được, cha quả thật không nhìn lầm người. Vậy con muốn lập công gì?"

Musa Oman mỉm cười nói: "Con biết sau khi con đi, Malabanan liền hủy đơn đặt hàng với chúng ta, trực tiếp giao dịch với Nhật Nguyệt Hội. Lần này, con muốn đến Kim Tân Nguyệt gặp tướng quân Guzman, sau đó trực tiếp nhập hàng của bọn họ, cứ như vậy, chúng ta không chỉ kiếm được nhiều lợi nhuận từ họ, mà còn có thể lần thứ hai lấy được đơn đặt hàng quý giá của Malabanan."

Trần Nhất Cẩn khoái trá gật đầu: "Được, con đi đi, cha lót đường trước cho con, trực tiếp nhờ chú Nguyên hỗ trợ. Còn chuyện sau khi tới Kim Tân Nguyệt, toàn bộ con xử lý được không?"

"Cha cứ yên tâm." Musa Oman định liệu trước mà nói. "Lần này con đi cùng Tiểu Thu, cậu ấy sẽ bảo vệ an toàn cho con. Về phần tướng quân Guzman, con tin tưởng, nếu dùng kỹ thuật của con, ông ta nhất định hợp tác."

"Đúng." Trần Nhất Cẩn cười nói. "Đôi tay cùng kỹ thuật của con mới là vật báu vô giá, tướng quân Guzman nhất định sẽ thích."

Rất nhanh, Musa Oman liền cùng Diệp Thu đi B quốc, sau đó chuyển hướng tới Kim Tân Nguyệt.

Một tháng sau, có tin Cục Liên hiệp bài trừ ma túy quốc tế liên kết nhiều quốc gia tấn công khiến Kim Tân Nguyệt tổn thất nghiêm trọng.

Nhất thời, toàn bộ giới xã hội đen của thế giới rung động mạnh.

Nguồn cung cấp chất có hại ngay lập tức lâm vào tình trạng căng thẳng, việc buôn bán súng ống đạn cũng lâm vào trạng thái đình trệ. Chuyện này khiến nhiều bang phái nhỏ lâm vào trạng thái bấp bênh, mấy đại bang phái thì hoạt động ít đi, tạm thời ngừng giao dịch phi pháp, trọng điểm phát triển theo hướng buôn bán hợp pháp.

Nguồn cung cấp của Hổ Đầu Bang bị cắt đứt, Trần Nhất Cẩn không thể không cúi đầu trước hiện thực, cho phép anh em trong bang đem chuyện làm ăn buôn bán súng ống chuyển sang đánh bạc cùng mại ***.

Lúc này, Thẩm Việt trổ hết tài năng, nhanh chóng nắm giữ quyền chủ động, thay hình đổi dạng của Hổ Đầu Bang, phát triển mạnh mẽ hai ngành nghề này, khiến khủng hoảng kinh tế trong bang giảm bớt. Vì vậy, từ trên xuống dưới liền đối với hắn nói gì đều nghe, nghiễm nhiên hắn thành tân bang chủ của Hổ Đầu Bang.

Trần Nhất Cẩn không phản đối cách làm của hắn, nhưng âm thầm cầu viện Tần Thành.

Không lâu sau, Musa Oman bí mật đến Manila, đưa Trần Phong 15 tuổi đi.

Thẩm Việt không truy bắt, vẫn đối xử rất tốt với Trần Nhất Cẩn, cho ông nằm ở phòng bệnh hạng nhất trong bệnh viện, nhận sự điều trị tốt nhất, không để ông chịu bất cứ thiệt thòi nào.

Nửa năm sau, Trần Nhất Cẩn tâm bình khí hòa bình yên ra đi, di chúc để lại cho Thẩm Việt kế vị bang chủ.

Một năm sau đó, toàn bộ giới xã hội đen trên thế giới cùng cảnh sát đều thừa nhận, "Khai thang thủ" Quỷ Thu thần bí kia đã trở thành sát thủ số một trong Á Châu.

Nhưng nếu muốn tìm được cậu, nhất định phải thông qua người chưa từng giết ai "Ky giới thủ" Linh Sa.

Từ nay về sau, "Linh Quỷ Song Sát" dương danh thiên hạ.

HẾT PHẦN 08

Mục lục

HẾT PHIÊN NGOẠI

PHIÊN NGOẠI HOÀN

NGÂN DỰC LIỆP THỦ HỆ LIỆT

MÃN TỌA Y QUAN THẮNG TUYẾT

GIỚI THIỆU

Sau bao năm, cậu – Lăng Tử Hàn lại một lần nữa đi đến B quốc cùng với người đồng nghiệp khi xưa của mình – Vệ Thiên Vũ.

Sau bao năm, cậu – Thạch Lỗi lại một lần nữa quay trở về B quốc, đối diện với ân nhân cùng tâm ái nhân, Lạc Mẫn.

Lần này đến B quốc, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ có nhiệm vụ gì?

Lần này về B quốc, Thạch Lỗi có nhiệm vụ gì?

Khoảng cách … sự chia xa trong thời gian dài … liệu có thể khiến một con người thay đổi? Liệu có thể khiến một tình yêu phai nhạt?

Công việc đã chiếm hết thời gian và tâm sức của những liệp thủ. Họ hi sinh thời gian, hi sinh cuộc sống, hi sinh cả tình yêu của mình vì nước, vì dân … nhưng, liệu có ai sẽ hi sinh những điều đó vì họ?

Thời gian thoi đưa … lại một lần nữa quay trở về chốn kí ức xưa …

Không gian đổi dời … lại một lần nữa quay về gặp lại người xưa …

Tình cảm ấy liệu có đổi thay? Con người ấy liệu có biến khác? Ước mơ … niềm tin … kì vọng … có níu giữ được những kỉ niệm đẹp ngày nào?

Thấp thoáng trong những mưu toan, ẩn chứa trong từng hiểm nguy … chúng ta vẫn có thể nhận thấy:

Sự dịu dàng ẩn chứa trong niềm tin, quan tâm nhỏ nhặt của một Lạc Mẫn luôn lo lắng cho Thạch Lỗi cùng người đồng nghiệp và cũng là người con trai mà mình ngưỡng mộ nhất – Lăng Tử Hàn.

Sự dịu dàng ẩn chứa trong từng ánh mắt, câu nói mà Vệ Thiên Vũ dành cho Lăng Tử Hàn.

Sự dịu dàng ẩn chứa trong từng cái siết tay an ủi của một sát thủ bậc nhất châu Á – Quỷ Thu dành cho những thiếu niên ngây thơ, dù tuổi đời còn nơn nớt đã phải đương đầu với cái khắc nghiệt của cuộc sống.

Sự dịu dàng ẩn chứa trong từng yêu thương mà những con người, vốn dĩ được xây dựng là máu lạnh, là độc ác … nhưng cũng khao khát yêu thương, cũng vì yêu thương mà chấp nhận tổn thương không chỉ bản thân mình mà còn hi sinh cả người khác, để cuối cùng bị coi là nhân vật phản diện.

Trong hồng sắc dũng khí – liệu bạn có thể biết được, ranh giới giữa thiện và ác?

Người tốt hay xấu … chung quy … cũng là những người khao khát tình yêu, khao khát chút dịu dàng mà thôi.

(Maikari) style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});

65. Quyển 3 - Chương 1-1: Tiết Tử

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chu Tự sau khi kết thúc việc phỏng vấn với 5 nước Tây Âu đầy tốt đẹp thì cùng Lạc Mẫn về Khê La.

Lúc này, Guzman cùng Irene bị hạ gục, căn cứ chế thuốc phiện cùng công xưởng chế tạo vũ khí ngầm ở Kim Tân Nguyệt bị phá hủy triệt để, tin tức đã được chứng thực.

Chu Tự thở dài, nói với Lạc Mẫn: "A Mẫn, may là anh đưa em về, bằng không không biết em sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây. Nếu như em gặp chuyện gì không may, chắc cả đời này anh sẽ hối hận mất thôi. Sau

này, anh tuyệt đối không để em một mình đi tới mấy nơi nguy hiểm như thế nữa."

Bọn họ ngồi trong biệt thự của mình, đang xem tin tức từ màn hình TV trên tường.

Rất nhiều xe mang chiến sĩ súng vác vai, đạn lên nòng đi qua các ruộng thuốc phiện đã bị đốt thành tro, hướng thẳng vào vùng trung tâm của Kim Tân Nguyệt. Màn hình không ngừng chiếu các hình ảnh, các công xưởng cùng căn cứ giờ đã thành bãi phế tích. Có vài quan viên chính phủ cùng quan quân phát biểu vài câu, nhưng trên màn hình chưa từng xuất hiện bóng dáng của bất kì người thuộc đội đột kích Trung Quốc cùng tiểu tổ Alpha nước Nga. Tuy thế, nhưng tin tức vẫn đưa tin ra, khiến người khác cảm phục không thôi.

Chu Tự nhẹ nhàng lắc đầu: "Không nghĩ tới, tướng quân Guzman cùng Irene lại chết như thế."

Lạc Mẫn khẽ nhíu mày, lo lắng nói: "Không biết bọn Musa cùng Tiểu Thu thế nào rồi, chút tin tức cũng không có."

Chu Tự suy tư một chút, cũng thở dài: "Bọn họ nếu như bị bắn chết, thân phận chắc sẽ không dễ nhận biết đâu, hơn phân nửa cũng sẽ bị xử lý bình thường mà thôi. Trừ phi bọn họ chủ động liên hệ cùng với chúng ta, bằng không chúng ta sẽ không biết được thêm gì đâu."

Lạc Mẫn rõ mọi chuyện hơn y, bọn họ cùng Bộ Quốc Phòng thuộc hai hệ thống khác nhau, không biết lần này có bị ngộ thương hay không nữa. Hắn lại không thể đi hỏi, cho dù hỏi, cũng không có người trả lời cho hắn biết.

Rất nhanh, thị trường ma túy khắp toàn cầu lâm vào tình trạng thiếu nguồn cung cấp, việc buôn bán súng ống đạn được cũng lâm vào trạng thái đình trệ. Cũng chính vì vậy mà Ngũ Mai Bang rất nhanh lâm vào khốn cảnh, Nhật Nguyệt Hội cũng tạm thời đình chỉ buôn lậu vũ khí, ngoại trừ ổn định kinh doanh nghiệp cờ bạc, còn lại toàn lực tập trung phát triển chính trị.

Đêm trước tết âm lịch năm 2045, Khang Minh cùng Viên Sa về tới B quốc, hơn nữa còn mang thêm một đoàn người cố vấn. Ngũ Mai Bang ngoại trừ tiếp tục nghiệp mại ***, cũng bắt đầu phát triển chính trị.

Chu Tự vừa nghe Khang Minh đã trở về, nhất thời giận dữ, lúc này muốn vì Lạc Mẫn báo thù, liền phái sát thủ trong hội đi giết y.

Lúc trước khi đưa Lạc Mẫn toàn thân bị thương về nước, Lý Nguyên cũng đã biết chuyện này. Đến khi nghe được phía sau Ngũ Mai Bang có CIA làm chỗ dựa, thái độ cũng cẩn thận hơn một chút. Lúc này biết được Khang Minh xuất hiện, lập tức biết tính cách Chu Tự bạo liệt như lửa, sẽ nhịn không được, vì vậy liền gọi y vào văn phòng.

"A Tự, không được tùy tiện cho người giết Khang Minh." Lý Nguyên hòa nhã nói, nhưng giọng vô cùng kiên định.

Chu Tự thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Vì sao? Có phải bởi vì phía sau y có người chống đỡ hay không?"

"Đúng." Lý Nguyên nhìn y, nét mặt vô cùng nghiêm túc. "Đây là chính trị, không giống như lúc trước cứ muốn là tranh đấu giang hồ. Chúng ta phải trầm tĩnh, xem thử thế lực phía sau Khang Minh rốt cục là gì, muốn y làm cái gì, sau đó mới suy tính kế hoạch, rồi hành động. Bằng không, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, tùy tiện động thủ, sẽ khiến chúng ta rơi vào thế bị động."

Chu Tự ngồi ở chỗ kia, tựa như con báo xinh đẹp đang bị nhốt chuồng, trầm mặc mà tỏa ra nét tức giận, hiển nhiên rất không cam tâm.

Lý Nguyên nở nụ cười: "Cậu đó, sao cứ như một đứa trẻ như thế? Chúng ta chuẩn bị bắt đầu tranh cử tổng thống rồi, nếu như cậu thiếu kiên nhẫn, chúng ta sẽ thất bại đó."

Căn cứ hiến pháp B quốc, nhiệm kỳ tổng thống sẽ là 5 năm, có thể liên nhiệm 1 lần. Đầu năm sẽ là thời gian mọi người đề cử, trải qua tranh cử nửa năm, cuối thu toàn dân sẽ bầu phiếu. Tại lễ mừng ngày thành lập vào cuối tháng 11, tân tổng thống tuyên thệ nhậm chức.

Hiện tại, Lý Nguyên đã báo danh đề cử. Chu Tự là người cùng tranh cử chung với ông. Nhất cử nhất động của bọn họ đều bị truyền thông cùng đối thủ xem xét chăm chú không chừa chút kẽ hở, quả thực không thể làm ra chuyện gì sai lầm.

Lý Nguyên nhìn Chu Tự vẫn còn rất phẫn nộ, ôn hòa cười nói: "Chờ chúng ta tranh cử thành công rồi, lúc đó có thể để cho tên Khang Minh chết không có chỗ chôn, cần gì nhất thời gấp gáp như thế? Thế nào? Có phải chính A Mẫn không muốn nhẫn nhịn nữa đúng không?"

"Tất nhiên không phải." Chu Tự đã khôi phục bình tĩnh, mỉm cười. "A Mẫn căn bản là không đề cập đến chuyện đó. Hắn cũng khuyên tôi tạm thời đừng xung động, trước tiên cần nhìn tình hình cái đã, là do tôi nhìn thấy tên khốn họ Khang kia là không thoải mái thôi. Tên khốn đó thiếu chút nữa hại chết A Mẫn, tôi thật muốn bầm thây nó ra."

"Cũng là A Mẫn trầm ổn." Lý Nguyên thoả mãn gật đầu. "Cậu đó, cần phải sửa lại tính cách của cậu đi, học tập tính cách của A Mẫn kìa."

"Được." Chu Tự cũng cười. "Tôi nhất định sẽ sửa."

Lý Nguyên lúc này mới yên tâm.

Chu Tự tuy rằng không có động tới Khang Minh, nhưng đối với sự an toàn của Lạc Mẫn càng thêm nghiêm mật. Hai người hầu như mỗi ngày đồng tiến đồng xuất, y tuyệt không bao giờ để cho Lạc Mẫn một mình, quản lý cực kỳ chặt chẽ, khiến cho Lạc Mẫn không biết nên khóc hay cười, kêu khổ thấu trời.

Ngũ Mai Bang có một thế lực làm cầu mối, nhanh chóng kết hợp với vị tổng thống đang có ý định liên

nhiệm. Ngũ Mai Bang tuy rằng những năm gần đây có chút xuống dốc, nhưng thế lực vẫn là đại bang đệ nhị B quốc, nắm trong tay nhân lực không thể khinh thường. Rất nhanh, bọn họ liền tiến cử vài đại tập đoàn từ thị trường quốc tế đi vào B quốc đầu tư rất nhiều tiền, thành lập nhiều xưởng mô hình lớn, làm tăng mấy chục ngàn cơ hội công việc, nhất thời khiến việc tranh cử tổng thống đối đầu vô cùng gay gắt.

Trong lúc tranh cử hừng hực khí thế như thế, hoàn cảnh của Lý Nguyên cùng Chu Tự vô cùng yếu so với đối thủ, nên thất bại, tổng thống hiện thời liên nhiệm thành công.

Ngũ Mai Bang lần thứ hai quật khởi.

Lúc này, "Khai Thang Thủ" Quỷ Thu thần bí kia trở thành sát thủ số một Á Châu, bị nghi ngờ sự kiện ám sát oanh động thần bí lúc trước có liên quan tới cậu, cảnh sát quốc tế liền phát lệnh truy nã đỏ.

Nhưng mà hành tung người này vô cùng bí ẩn, khó có thể tìm thấy được. Giang hồ nghe đồn, nếu như muốn tìm cậu, chỉ có thể dựa vào người không giết bất kì ai "Ky Giới Thủ" Linh Sa, nhưng cái người tao nhã này cũng là xuất quỷ nhập thần, không có cố định nơi ở. Bởi vậy, "Linh Quỷ Song Sát" tuy rằng danh dương thiên hạ, nhưng người bình thường cũng rất khó tìm đến, chỉ có thể gởi thư tín liên hệ qua một hộp thư tên "Người đại diện", mới có khả năng nói đến việc "Làm ăn."

Lạc Mẫn mỗi lần nghe được các anh em hay cảnh sát, truyền thông trên giang hồ nói đến "Linh Quỷ Song Sát", trong lòng đều xuất hiện cảm giác vui vẻ. Sâu trong nội tâm của hắn, có một góc, cất giấu hình bóng một người mà suốt đời này hắn không thể nhắc tới nhưng vĩnh viễn không thể quên.

Hắn rất hy vọng có thể gặp lại cậu.

66. Quyển 3 - Chương 1-2: Hồng Sắc Dũng Khí

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nguyên đán năm 2049 vừa qua, Long Tiềm cùng Trương Hải Dương đều đồng loạt trở về Bắc Kinh nghỉ ngơi, gặp lại đưa con trai đã lâu không gặp của mình.

4 năm trước, sau khi bọn họ chính thức kết hôn, liền quyết định muốn có con. Tình cảm hai người sâu đậm, dự định đầu tiên muốn có con của Long Tiềm, rồi sẽ có thêm một đứa con của Trương Hải Dương, nhưng hai đứa trẻ đều sẽ dùng chung trứng của một phụ nữ, để trong huyết thống của chúng có mối ràng buộc, trở thành thân nhân chân chính của nhau.

Trong kho trứng, bọn họ chọn trứng của một nữ khoa học gia chỉ số thông minh rất cao. Sau khi qua việc

gầy giống tử cung nhân tạo ở bệnh viện, 9 tháng sau, con trai Long Tiềm ra đời.

Hai nhà Long – Trương đếu rất vui mừng, hai vị lão gia đều nhìn khuôn mặt thông minh đáng yêu của đứa cháu trai đích tôn, mừng cười rạng rỡ. Long Tiềm cùng Trương Hải Dương đều thường ở Hải Nam, rất ít trở về. Đứa bé này được ở lại Bắc Kinh, ở Long gia vài ngày, rồi chuyển đến Trương gia ở vài ngày, được yêu thương nuông chiều hết mực, muốn gì được nấy.

Hôm nay, con được 3 tuổi, Long Tiềm cùng Trương Hải Dương mới có chung ngày nghỉ.

Sau khi biết bọn họ trở về, Lôi Hồng Phi thừa dịp cuối tuần chạy về Bắc Kinh.

Y hiện tại đã là đội trưởng đột kích Thiểm Điện, quân hàm thăng lên trung tá. Những người cấp cao trong quân đội rất coi trọng y, cho rằng y tiền đồ vô lượng.

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương có mua một căn nhà tại Bắc Kinh, không ở chung với cha mẹ hai bên. Lôi Hồng Phi rất quen thuộc địa hình, vừa ra thang máy liền nhấn chuông cửa.

Trương Hải Dương đang làm cơm trong bếp, Long Tiềm ôm đứa bé ra mở cửa.

Tiểu Tiểu Long lớn lên mi thanh mục tú, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ Long Tiềm, vừa nhìn thấy Lôi Hồng Phi liền cười.

Lôi Hồng Phi nhất thời yêu thương, liền đưa tay ra bế.

Tiểu Tiểu Long lập tức xoay người, hai cánh tay nhỏ liền ôm chặt lấy Long Tiềm.

Lôi Hồng Phi cười ha ha, đưa tay vỗ nhẹ mông Tiểu Tiểu Long: “Nhóc quỷ, vừa thấy cha ruột liền bỏ mặc cha nuôi.”

Long Tiềm ôm con mình, cười nói: “Thích trẻ con như thế, sao không đẻ một đứa đi?”

Lôi Hồng Phi tùy tiện đi vào phòng khách, ngồi lên sofa, nhún vai: “Pháp luật có quy định, ngoại trừ phê chuẩn đặc biệt ra, người độc thân không thể có con, đâu phải anh không biết.”

Long Tiềm thả con mình xuống, để cho đôi chân nhỏ mập mạp bước từng bước đi quanh nhà, sau đó rót cho Lôi Hồng Phi một tách trà, lúc này mới quan tâm hỏi: “Thế nào? Mày cùng Tử Hàn không định kết hôn sao?”

“Còn chưa từng đề cập đến việc này nữa là.” Lôi Hồng Phi vò đầu mình. “Nói thật, hơn hai năm qua tôi chưa gặp cậu ấy đấy.”

"Sao thế?" Long Tiềm vô cùng kinh ngạc. "Em ấy không phải phóng viên du lịch sao? Đi tới đâu đều có thể gọi điện cho em ấy mà? Nếu không cũng có thể gửi phát bưu kiện. Có phải hai người cãi nhau hay không? Em ấy giận mày, nên không muốn để ý đến mày nữa?"

"Không có, sao chúng tôi cãi nhau được chứ?" Đối với thân phận Lăng Tử Hàn, Lôi Hồng Phi không dám tiết lộ, chỉ phải lập lờ. "Đôi lúc cũng có gửi bưu kiện. Hình như cậu ấy định đi du lịch vòng quanh thế giới, tự mình viết bản thảo cho tạp chí. Chân trời góc biển, gọi điện cũng không tiện."

"À, có liên hệ là được rồi." Long Tiềm thoải mái mà cười nói. "Dù sao tụi mày còn trẻ mà."

"Đúng vậy." Lôi Hồng Phi chỉ phải gật đầu, trong lòng có rất nhiều phiền muộn.

Trước đây, Lăng Tử Hàn mỗi lần rời đi, đều rất ít nói cho y biết, dù sao y cũng ở quân doanh, cũng cảm thấy bình thường. Bất quá lần này cậu đi lâu lắm rồi, hơn nữa tin tức rất hiếm, cũng vô pháp liên lạc với cậu, hoàn toàn không biết cậu đang ở đâu, có gặp nguy hiểm gì hay không. Lôi Hồng Phi lúc này mới bắt đầu thấy khổ, nhưng lại không thể kể cho ai nghe.

Lúc này, Trương Hải Dương trong phòng bếp lên tiếng. "Được rồi, chuẩn bị ăn thôi."

Long Tiềm liền chạy vào.

Tiểu Tiểu Long giương cái miệng nhỏ nhắn, cười khanh khách, cũng giang rộng hai tay chạy vào trong bếp.

Long Tiềm ôm lấy nhóc, bỏ nhóc vào trong lòng Lôi Hồng Phi, cười nói: "Nắm chắc thời cơ thân thiết với con nuôi đi, đừng để nó vào bếp, mày cũng khỏi vào, ngoại trừ ăn ra mày còn làm gì khác được nữa đâu."

"Đây là đang vu khống đó." Lôi Hồng Phi phẫn nộ mà nói, lập tức vui sướng hài lòng ôm lấy đứa trẻ nhỏ trắng nõn.

Tiểu Tiểu Long nhìn thân ảnh hai vị phụ thân lúc ẩn lúc hiện trong phòng bếp, cũng không ương bướng muốn vào trong, trái lại quay đầu, mở to mắt Lôi Hồng Phi, sau đó vươn đôi tay bé nhỏ cầm lấy lỗ tai y.

Lôi Hồng Phi hưởng thụ cười híp hai mắt, thỉnh thoảng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của nhóc, cười đùa chọc chú nhóc.

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương nhanh chóng bưng đồ ăn đi ra, vừa mới nói vài câu với Lôi Hồng Phi, liền nghe được tiếng chuông cửa.

Long Tiềm ngẩng đầu nhìn vào khe cửa, rồi quay sang Trương Hải Dương cười nói: "Là Tiểu Kỳ, còn thêm một mỹ nữ nữa."

"Vậy sao? Để em xem. Ôi, thật đúng là mỹ nữ." Trương Hải Dương cười, mở cửa đi ra.

Em gái của Long Tiềm là Long Kỳ mỉm cười đi vào, phía sau là một cô gái trẻ tuổi rất xinh đẹp.

Mái tóc cô như mây, màu nâu hạt dẻ, xoắn mềm phập phồng, hết sức thời thượng. Ngũ quan tinh xảo, cằm nhọn tràn ngập linh khí. Cô mặc một chiếc áo khoác màu đen, trên đó có họa tiết trù tượng, nét vẽ rất đẹp, trên cổ quấn một khăn lụa có hoa văn diễm lệ, kết lại hình hoa, càng tô nét thêm khí chất đặc biệt.

Long Kỳ cười nói: "Đến đây mình giới thiệu cho. Anh hai, đây là chủ biên tạp chí Ngân Tích nổi tiếng, Úc Tình, là người bạn mới của em. Nhà bạn ấy không ở Bắc Kinh, Tết âm lịch không trở về nhà, một người đón tết thì buồn, nên em mang bạn ấy đến đây. Úc Tình, đây là anh hai mình, Long Tiềm, bạn đời của anh ấy, Trương Hải Dương."

Long Tiềm vội vã nói rằng: "Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Ngân Tích là một tạp chí văn hóa, từ khi mới phát hành tới nay có 4 năm, nhưng lại vang danh từ trong ra ngoài nước. Người bên ngoài bình luận: "Nó mang nền văn hóa khác, là pháo đài cho những người có cá tính, kiên định bảo vệ những lãnh địa văn hóa phản loạn, sai lầm." Úc Tình trở thành thần tượng của những thanh thiếu niên phản nghịch, trở thành chiến binh đối nghịch với những người làm công tác văn hoá.

Bọn Long Tiềm không xem loại tạp chí này, nhưng thuộc hạ của họ không ít người xem, có người còn đặt mỗi kỳ hay trường kỳ nữa là khác, bởi vậy bọn họ cũng nghe nói qua đại danh Úc Tình.

Lôi Hồng Phi ở một bên nghe xong, cảm thấy hứng thú ôm Tiểu Tiểu Long đi tới. Cả lớn lẫn nhỏ đều mang chung một khuôn mặt tươi cười có tính trẻ con, trong lúc nhất thời lại mang đến hứng thú.

Long Kỳ nhất thời cười ra tiếng: "Hồng Phi, anh cũng tới chơi sao? Ha ha, cứ tưởng anh là anh của Tiểu Tiểu Long không đó."

Lôi Hồng Phi không biết nên khóc hay cười, cười nói: "Hay cho em đó Tiểu Kỳ, chưa gì đã khi dễ anh rồi."

Úc Tình rất có phép tắc gật đầu chào bọn họ, lập tức cởi khăn quàng cổ ra, cởi áo khoác, lộ ra tư thái yểu điệu.

Long Kỳ đã quên giới thiệu Hồng Phi với Úc Tình, Long Tiềm lập tức rất có lễ phép mà nói: "Úc Tiểu thư, đây là bạn của chúng tôi, Lôi Hồng Phi, cũng quen biết Tiểu Kỳ từ nhỏ."

Úc Tình cười gật đầu, nói với y: "Xin chào."

Lôi Hồng Phi khách khí nói: "Xin chào."

Long Kỳ nhanh chóng ôm lấy cháu trai, ngồi xuống bàn, vui vẻ chơi với nhóc.

4 người khác cũng mau chóng ngồi xuống, Trương Hải Dương cùng Long Tiềm ngồi bên cạnh nhau. Úc Tình ngồi bên cạnh Long Kỳ, Lôi Hồng Phi ngồi vào giữa Trương Hải Dương cùng Úc Tình.

Long Tiềm cười nói với Úc Tình: "Úc tiểu thư, không cần khách khí, cứ ăn tự nhiên. Chúng tôi không biết cô sẽ tới, nên chưa chuẩn bị gì."

"Vậy là tuyệt rồi ạ." Úc Tình cười nói. "Là do em mạo muội, không báo trước đã tới, thật xấu hổ."

Long Kỳ ở một bên bĩu môi: "Được rồi, Úc Tình, tất cả mọi người là bạn, không cần khách sáo vậy đâu. Anh, anh cũng không cần khách sáo, lại khiến Úc Tình như người ngoài vậy."

"Được, được." Long Tiềm cầm lấy đũa. "Nào, mọi người cùng ăn."

Long Kỳ ngửi được mùi món ăn, thỉnh thoảng dùng muỗng nhỏ uy Tiểu Tiểu Long uống canh, đang cao hứng liền nói: "Úc Tình, anh tớ là không quân, Hải Dương ca là hải quân, Hồng Phi ca là lục quân. Thế nào? Lợi hại không? Ba người họ trong công tác, đều là đội danh dự trong tam quân Lục Hải Không đó, mà ai cũng rất đẹp trai nữa."

Câu nói của cô khiến ai cũng phải mỉm cười.

HẾT CHAP 1

Mục lục

67. Quyển 3 - Chương 2

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Úc Tình tới, nhưng lại rất thoải mái, chỉ chốc lát sau liền nói chuyện phiếm với Long Tiềm một cách vui vẻ.

Long Tiềm cùng Trương Hải Dương đều có học vị thạc sĩ, bình thường cũng thích đọc sách, đối với hiện tượng sự vật cũng có cái nhìn riêng, rất trưởng thành, nên dễ kết thân với Úc Tình.

Úc Tình là bị Long Kỳ ép tới, nhưng cảm giác lúc này lại thấy rất vui, không khỏi cảm khái, quân nhân hiện giờ khác xa thời xưa nhiều.

Lôi Hồng Phi đang học thạc sĩ nghiên cứu sinh qua internet tại đại học quốc phòng, cũng đã từng xem qua khá nhiều loại sách. Y nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng cũng thêm vào vài câu, từng câu chữ cũng có ý nghĩa riêng, nhất thời khiến Long Tiềm cùng Trương Hải Dương phải nhìn y bằng cặp mắt khác xưa.

Long Tiềm đột nhiên hỏi y: "Hiện tại không dùng tục ngữ nói loạn xà ngầu lên nữa à?"

Lôi Hồng Phi vừa nghe, cười ha ha.

Úc Tình không rõ ý của bọn họ là gì, hơi chút khó hiểu nhìn Lôi Hồng Phi.

Long Kỳ vừa cười vừa nói với cô: "Lúc trước Hồng Phi ca rất thích dùng danh ngôn để nói, câu cửa miệng chính là 'tục ngữ nói'."

Úc Tình cũng cười.

Vui vẻ hòa thuận bữa cơm cũng kết thúc, Tiểu Tiểu Long đã ngủ hồi lúc nào.

Úc Tình ngồi uống trà một chút, liền muốn chào tạm biệt.

Long Tiềm nhìn đồng hồ trên tường, ôn hòa cười nói: "Được rồi, trời tối lắm rồi, không còn sớm đâu. Hồng Phi, cậu đưa Úc Tình về đi. Tiểu Kỳ đêm nay sẽ ở lại đây, khỏi về, thuận tiện thay anh chăm thằng nhóc luôn."

Những người khác đều nở nụ cười. Lôi Hồng Phi liền đứng dậy, rất có phong độ lấy áo khoác giùm Úc Tình.

Úc Tình mỉm cười với y: "Cám ơn." Sau đó cùng y ra cửa.

Bên ngoài không có tuyết rơi, nhưng lạnh đến nỗi nước đóng thành băng. Lôi Hồng Phi lái xe từ trên Ngũ Hoàn xuống, chạy về hướng đông, sau đó mới ra khỏi cảng, vào doanh trại phồn hoa, dừng lại trước tòa nhà.

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không có nói chuyện với nhau, trong xe rất an tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng bánh xe lăn trên mặt đất đầy tuyết.

Đợi xe dừng lại, Úc Tình mỉm cười nói với y: "Cám ơn."

Đèn chiếu hậu của các xe khác chạy đến, hướng ánh đèn chiếu vào lúm đồng tiền mỹ lệ động nhân của cô, khiến tim y đột nhiên nhảy dựng lên. Y cảm thấy hơi kinh ngạc với phản ứng của mình, nhưng không nghĩ nhiều, nhanh chóng cười nói: "Đừng khách khí, đưa phái nữ về nhà, là nhiệm vụ của phái nam chúng tôi mà."

Úc Tình nghe kiểu nói có tính gia trưởng của y, nhưng không giống lúc trước sẽ chặn đầu cãi lại, mà chỉ đơn giản mỉm cười, liền mở cửa xuống xe.

Lôi Hồng Phi nhìn cô bước vào cửa tòa nhà, xác nhận là cô an toàn, lúc này mới quay đầu lại lên Ngũ Hoàn, chạy đến Áo Vận Thôn.

Nhìn ngọn đèn sáng trưng từ các tòa nhà hai bên, y cảm thấy tâm hoảng ý loạn, y thật sự rất nhớ Lăng Tử Hàn, rồi vô thức cầm lấy điện thoại, nhấn đến dãy số nhà cậu.

Hai năm qua, y đã vô số lần gọi vào dãy số đó, nhưng đều chỉ nghe được lời nhắn của Lăng Tử Hàn: "Chào bạn, hiện tại tôi không có ở nhà, xin bạn hãy nhắn lại, tôi sẽ mau chóng liên hệ với bạn."

Dần dà, y thường hay gọi vào số đó, chỉ đơn giản để nghe thanh âm của Lăng Tử Hàn.

Thông thường, điện thoại reng lên 3 cái sẽ có thanh âm tin nhắn, thế nhưng hôm nay lại reng thêm vài tiếng nữa, sau đó có người bắt máy: "Alô!" Chính là thanh âm có chút mệt mỏi của Lăng Tử Hàn.

Lôi Hồng Phi cảm thấy vô cùng bất ngờ, kích động đến nỗi tay run lên, đảo tay lái, khiến xe gần như đụng vào bức tường bên đường chính. Y vội vã phanh xe, quay lại tay lái, trở lại đường chính. May là trời giá rét đông lạnh, lại đang khuya, nên đường có rất ít xe cộ qua lại, bằng không với tay lái hồi nãy, nhất định gặp tai nạn xe cộ liên hoàn.

Lăng Tử Hàn không nghe có người trả lời, nên nhìn màn hình điện thoại, mệt mỏi rã rời hỏi: "Là Hồng Phi à?"

"Đúng đúng, là anh." Lôi Hồng Phi mừng rỡ. "Tử Hàn, em đã về rồi?"

"Ừ!" Lăng Tử Hàn không khích động giống y, có vẻ vô tình. "Vừa về tới nhà."

"Ai nha, vậy coi như chúng ta có duyên rồi." Lôi Hồng Phi cao hứng thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng. "Anh hiện đang ở Bắc Kinh, sẽ lập tức tới nhà em liền."

Lăng Tử Hàn do dự một chút, ôn hòa mà nói: "Hồng Phi, em đang rất mệt."

"Không sao, anh chỉ muốn gặp em mà thôi." Lôi Hồng Phi cười ha ha. "Hơn hai năm không gặp rồi, thật sự nhớ muốn chết anh luôn. Tử Hàn, ngày mốt anh phải về đơn vị, em không định tuyệt tình thế chứ?"

Lăng Tử Hàn rốt cục cũng mỉm cười. "Được rồi, anh tới đi!"

Lôi Hồng Phi cúp điện thoại, lập tức nhấn ga, chạy thẳng đến Long Quan.

Máy vi tính nghiệm chứng tròng đen con mắt cùng vân tay của y, liền tự động mở cửa cho y.

Y vui vẻ đi vào, nhưng đã thấy Lăng Tử Hàn ngủ trên giường rồi.

Rèm cửa sổ dày che kín cửa sổ, bên trong đen kịt, hệ thống sưởi hơi mở vừa đủ. Lôi Hồng Phi không có đánh thức Lăng Tử Hàn, liền vào phòng tắm tắm rửa, sau đó mới kéo chăn bước bên giường.

Lăng Tử Hàn luôn luôn rất dễ tỉnh, lúc này dường như biết là y, không có phản ứng gì nhiều, chỉ là xê dịch người vào sát tường, chừa chỗ cho y.

Lôi Hồng Phi nhưng lại xoay người, áp lên thân người cậu.

Lăng Tử Hàn mơ mơ màng màng mà nói: "Hồng Phi, em thật sự rất mệt."

Bàn tay Lôi Hồng Phi tiến vào áo ngủ của cậu, ôm lấy thắt lưng, vừa hôn cậu vừa nói: "Thế nào lại gầy như thế? Tử Hàn, anh thật sự rất nhớ em, nhớ muốn chết luôn ấy."

Lăng Tử Hàn "Ừ" một tiếng, cũng không lên tiếng cản y nữa, nhưng cũng không phản ứng gì thêm, chỉ đơn giản nằm một chỗ mặc y hôn môi, vuốt ve.

Lôi Hồng Phi nhiệt huyết dâng lên, quên mất sự mệt mỏi của cậu, chút bất tri bất giác liền cởi bỏ quần áo của cậu. Nhưng dù sao y vẫn còn lại một chút lý trí, mò trên tủ đầu giường, mở đèn đầu giường, lấy ra áo mưa cùng dầu bôi trơn.

Vẻ mặt Lăng Tử Hàn ủ rũ, cầm nhọn ra, càng nhìn càng thấy ốm hơn trước nhiều. Cậu không mở mắt, nhưng cũng cảm nhận được Lôi Hồng Phi nhất định làm đến cùng, không thể ngăn cản, liền xoay người nằm úp sấp, dùng tư thế dùng ít sức nhất.

Lôi Hồng Phi vừa hôn lên lưng cậu, vừa làm công tác chuẩn bị. Bọn họ đã hơn hai năm không có thân thiết, y sợ làm Lăng Tử Hàn bị thương, nên vẫn cố gắng nén nhịn.

Trong lúc luống cuống tay chân, rốt cục y vẫn đem dục vọng nóng rực của mình tiến vào thân thể Lăng Tử Hàn.

Hai người đều rên rỉ một tiếng.

HẾT CHAP 2

Mục lục

68. Quyển 3 - Chương 3

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi chậm rãi đưa đẩy, cảm thấy khoái cảm như triều dâng bài sơn đảo hải phát tán toàn thân. Y ôm chặt lấy thắt lưng Lăng Tử Hàn, lực càng lúc càng mạnh.

Lăng Tử Hàn dù đã uể oải bất kham, nhưng lúc này cũng nhanh chóng kích động. Thân thể đã lâu chưa thân thiết với ai trở nên mẫn cảm vô cùng, hơn nữa thân thể Lôi Hồng Phi khoẻ mạnh, tràn ngập lực đạo trùng kích tựa như búa tạ phóng xuất, từng chút từng chút nện vào nơi sâu thẳm thân thể của cậu, khiến *** chi hỏa của cậu cũng nhanh chóng bốc cháy. Trong ngọn lửa ái tình cháy rực, cả người cậu đầy mồ hôi. Cảm giác tê dại chạy dọc cột sống, nhanh chóng lan ra toàn thân. Thân thể cậu căng lên, liền mở miệng rên rỉ.

Lôi Hồng Phi nghe được thanh âm của cậu, kích động khiến cả người run lên, lực đưa đẩy càng lúc càng mạnh. Y tha thiết quấn chặt lấy thắt lưng thon gầy kia, hung hăng đánh mạnh vào bên trong cơ thể kia, dường như muốn đem hết hai năm thương nhớ bị đè nén ở trong lòng toàn bộ phát tiết ra.

Lăng Tử Hàn rên rỉ nói: “Hồng Phi, được rồi … được rồi … được rồi … Đừng … nữa … làm …”

Lôi Hồng Phi ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đè xuống, toàn thân bao trùm thân thể cậu, hai bàn tay nắm chặt lấy cổ tay của cậu, lập tức nhún mạnh phần eo, tăng lực thêm, toàn diện khống chế cơ thể cậu, công thành đoạt đất mạnh mẽ.

Lăng Tử Hàn bị thân thể nặng nề của y chặn lại, trong thế tiến công mãnh liệt thở hổn hển: “Tên bá đạo anh … đồ khốn, em sẽ … thiến anh …”

Lôi Hồng Phi nghe được liền nở nụ cười, lực lượng thắt lưng mạnh hơn nửa, một lần tiến công đều đánh thẳng vào chỗ sâu nhất.

Lăng Tử Hàn kêu to lên: “A—”

Lôi Hồng Phi đột nhiên bị sự co giật của cậu xoắn chặt bản thân, không thể nhẫn nại được nữa, nhanh

chóng nỗ lực nặng nề mà áp cậu xuống nệm, lập tức phun ra dục dịch nóng rực.

Thân thể trẻ tuổi của hai người vẫn nằm yên đó, run người nhẹ trong dư vị cao trào vừa qua.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, có dấu hiệu tiêu hao thể lực, không khỏi có chút ảo não, nhưng cũng không có oán giận. Cậu chịu sức nặng của người nằm trên mình, nhanh chóng ngủ say.

Lôi Hồng Phi ôm cậu, qua một hồi lâu mới lưu luyến mà rời khỏi, xuống giường vào phòng tắm.

Chờ y đi ra, Lăng Tử Hàn ngay cả tư thế cũng không đổi, hiển nhiên đã ngủ say.

Lôi Hồng Phi lúc này mới nhớ cậu đã một mực nói mệt muốn chết, không khỏi có chút áy náy. Y leo lên giường, ôn nhu mà đem Lăng Tử Hàn vào phòng tắm, giúp cậu tắm rửa, sau đó ôm đến trên giường, lúc này mới ung dung nằm xuống, ngủ say.

Đêm đó, hai người họ đều ngủ rất ngon. Đến tận khi mặt trời lên cao, Lôi Hồng Phi mới tỉnh lại.

Nghiêng đầu nhìn lại, Lăng Tử Hàn còn đang ngủ. Lôi Hồng Phi không đành lòng đánh thức cậu, nhưng lại muốn nói chuyện với cậu, nhất thời thấy mâu thuẫn, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cậu.

Qua một hồi lâu, ánh mắt nóng rực của y rốt cục đánh thức Lăng Tử Hàn. Cậu xoay người lại, nhẹ nhàng hỏi: “Tỉnh rồi sao?”

“Ừ!” Lôi Hồng Phi xoay người chặn cậu, hôn lên gương mặt, cổ, sau đó kéo nụ hôn xuống, chạm vào hai nhũ tiêm của cậu, hàm trụ nó, nhẹ nhàng cắn ngão mút vào.

Lăng Tử Hàn hít sâu một hơi, rõ ràng cảm giác được thân thể y nhanh chóng nóng lên, bản thân mình cũng như vậy. Cậu ôm lấy người trên mình, đang cân nhắc không biết có nên ngăn cản hay không, lập tức liền biết không có khả năng ngăn cản nữa rồi.

Lôi Hồng Phi như tên trên dây, không hề có dự định chấm dứt.

Trận chiến kịch liệt này đến giữa trưa mới kết thúc.

Lăng Tử Hàn vừa mệt vừa đói, sức cùng lực kiệt hỏi y: “Anh muốn giết em phải không?”

“Làm sao lại thế?” Lôi Hồng Phi đau lòng ôm lấy cậu. “Chỉ là anh quá nhớ em mà thôi, thật sự là khống chế không được.”

"Ừ!" Lăng Tử Hàn tất nhiên là biết y đang nói thật, không khỏi mỉm cười. "Vậy anh đi làm cơm đi, em muốn ngủ tiếp."

Lôi Hồng Phi cảm thấy hơi choáng váng. "Em muốn ăn gì?"

"Anh làm gì em ăn nấy." Lăng Tử Hàn trở mình lại, tiếp tục ngủ.

Lôi Hồng Phi vò đầu. Nói tóm lại, bản thân y hoàn toàn không biết làm mấy việc nhà thế này, thế nhưng bản thân giày vò Lăng Tử Hàn nhiều như vậy, cũng phải hầu hạ lại cậu mới được. Y xuống giường, nhanh chóng đắp chăn cho Lăng Tử Hàn, vào phòng tắm rửa mặt, rồi vào nhà bếp.

Y lấy sách dạy nấu ăn trong tủ, coi menu trong chức năng của tủ lạnh, sau đó nhấn nút. Tủ lạnh lập tức lấy nguyên liệu điều phối với nhau, sau đó nhanh chóng làm thành món, có cháo yến mạch cùng sữa bò, trứng chiên cùng chân giò hun khói, bánh mì nướng. Đem các món đó bỏ vào lò điện cùng lò nướng để tự động làm nóng.

Lôi Hồng Phi hài lòng ngâm nga một bài, lần đầu tiên đi tìm máy hút bụi trí năng, ấn nút khởi động, để nó tự động quét tước bụi khắp phòng khách, sau đó đem bữa sáng nóng hổi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng lay tỉnh Lăng Tử Hàn.

"Ăn đi em!" Y như đang hiến vật quý cho Lăng Tử Hàn vậy.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn mấy thứ đó liền biết là do tủ lạnh tự động điều phối, nở nụ cười, nhưng không có trêu chọc y. Chí ít y cũng biết nhờ cơ khí làm hộ chứ không đến nỗi bất tài.

Lôi Hồng Phi đem bàn chải đánh răng có siêu sóng điện từ trong phòng tắm ra, để cậu vệ sinh miệng, lúc này mới nhìn cậu chậm rãi thưởng thức.

Y kéo màn cửa. Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu vào, nhanh chóng khiến cả căn phòng tăng thêm cảm giác ấm áp. Y đứng ngay cửa sổ nhìn về phía xa, sau đó mới ngồi vào bên giường, cùng Lăng Tử Hàn ăn bữa sáng đơn giản, nhưng trong lòng lại thấy thỏa mãn vô cùng.

Sau khi ăn xong, Lăng Tử Hàn thở hắt ra, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cậu dựa đầu vào giường, nhìn về phía Lôi Hồng Phi. Hai năm không gặp, y đã trưởng thành hơn nhiều.

Lăng Tử Hàn mỉm cười hỏi y: "Quân hàm hiện giờ của anh là gì?"

Lôi Hồng Phi cười hì hì: "Trung tá."

"Thăng nhanh vậy sao?" Hai hàng lông mày Lăng Tử Hàn nhíu lại, bên môi hiện lên nét cười. "Rất giỏi!"

Lôi Hồng Phi dọn dẹp bàn ăn, nhưng không đem ra ngoài. Nhìn nụ cười xinh đẹp cùng nét mặt ôn hòa của cậu, y cảm thấy cảm xúc dâng trào, không khỏi nói: "Tử Hàn, chúng ta kết hôn đi!"

Lăng Tử Hàn ngẩn ra, suy nghĩ chốc lát, liền gật đầu: "Được!"

Lôi Hồng Phi vui mừng quá đỗi: "Thật ư? Tử Hàn, em đồng ý kết hôn với anh ư?"

Lăng Tử Hàn gật đầu, nhưng bình tĩnh nói: "Nhưng anh phải về hỏi lại ý kiến của cha mẹ nữa đó."

"Đương nhiên là phải nói với bọn họ rồi." Lôi Hồng Phi lơ đểnh. "Cha mẹ anh là nhìn em lớn lên, từ nhỏ đã nói em rất ngoan, còn bắt anh phải theo gương của em nữa, hiện tại ước gì có thể cho em thành con của họ đó."

"Cũng không nhất định như vậy." Lăng Tử Hàn mỉm cười nói. "Bất quá, đương nhiên em nguyện ý gọi họ là cha mẹ. Anh cứ về nói cho họ biết đi, chúng ta chọn ngày sau. Cha em không thành vấn đề đâu, vì cha sẽ không phản đối."

Lôi Hồng Phi vô cùng cao hứng mà đem chén đĩa bỏ vào máy rửa chén đa năng, rồi thay quần áo: "Tử Hàn, anh về nhà trước, em ở đây chờ tin tốt của anh nhé!"

"Được!" Lăng Tử Hàn cười mỉm đáp ứng một tiếng, nghe tiếng ra ngoài cửa của y, lập tức nằm xuống giường.

Cậu mệt cực kỳ. Nhiệm vụ lần này tốn thời gian mất hơn hai năm, hầu như lấy đi gần hết tinh lực của cậu. Hiện tại, có thể trở về nhà mình, phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

HẾT CHAP 03

Mục lục

69. Quyển 3 - Chương 4

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lôi Hồng Phi về đến nhà thì thấy Lôi Chấn cùng Tưởng Ngọc Lan đang ở nhà. Trông thấy con trai mình, hai người đều rất vui.

Tưởng Ngọc Lan là cán bộ cấp phó, bình thường ở trong đơn vị làm lãnh đạo quen rồi, về tới nhà cũng theo nếp lãnh đạo. Lôi gia dường như có truyền thống "sợ vợ", Lôi Chấn cũng không ngoại lệ. Việc này khắp tổng bộ cấp cao đều biết, họ cảm thấy vị thống lĩnh tam quân oai phong lẫm liệt ấy trong việc này thật sự rất đáng yêu. Lôi Chấn chẳng thèm để ý, nhưng Lôi Hồng Phi từ nhỏ mưa dầm thấm đất, rất sợ mẹ mình, thường không dám cãi lời, nhiều lắm thì tiền trảm hậu tấu, chờ làm xong rồi trở về nghe mắng thôi. Đây cũng là nguyên nhân mà Lôi Hồng Phi không đem mối quan hệ giữa y và Lăng Tử Hàn nói cho bà biết.

Đến tận khi Lôi Hồng Phi thăng lên chức đội trưởng đột kích, tiền đồ quang minh, Tưởng Ngọc Lan mới không thèm quản nghiêm y nữa. Hiện tại, y cố lấy dũng khí, nói với mẹ mình: "Mẹ, con muốn kết hôn với Tử Hàn."

Lôi Chấn đang xem tiết mục trên kênh quân sự, nghe vậy ngẩn ra, nhưng không nói gì cả, chỉ đơn giản nhìn người bạn đời của mình.

Tưởng Ngọc Lan sửng sốt một chút, lập tức buông quyển sách trên tay xuống, giương mắt nhìn y, tháo mắt kính. Từng động tác của bà đều rất chậm, nhưng đều mang áp lực vô hình rất lớn, khiến Lôi Hồng Phi có chút thấp thỏm bất an.

"Bắt đầu từ lúc nào?" Tưởng Ngọc Lan hỏi, nghe thanh âm dường như chẳng có chút tâm tình nào.

Sự hưng phấn trong lòng Lôi Hồng Phi dần mất đi, thay vào đó quy củ mà nói: "6 năm rồi. Từ lần sinh nhật 18 tuổi của Tử Hàn."

"Hồ đồ." Tưởng Ngọc Lan đem quyển sách đặt mạnh trên bàn, vẻ mặt vô cùng đau đớn. "Các con theo gương ai mà thành ra thế này chứ hả?"

Lôi Hồng Phi bị trách cứ có chút không thông: "Chúng con học tập gương ai mà không tốt chứ ạ? Con muốn ở cùng cậu ấy, cậu ấy cũng đồng ý theo con. Chúng con đâu có làm chuyện gì xấu đâu."

Tưởng Ngọc Lan bị đứa con trì độn này chọc tức xém chút thổ huyết: "Các con hai đứa đều là con trai."

"Tất nhiên con biết, con là con trai." Lôi Hồng Phi lẽ thẳng khí hùng mà nhìn mẹ mình. "Ý của mẹ cuối cùng là sao?"

Tưởng Ngọc Lan tức giận nhìn Lôi Chấn: "Anh xem đứa con này của anh rốt cục là bị cái gì vậy hả? Tử Hàn từ nhỏ không có mẹ, lớn lên cùng với ba mình, thích con trai em có thể hiểu được. Thế nhưng thằng nhóc này lớn lên trong một gia đình bình thường, em dạy dỗ nó không ít, thế nào lại trở thành đồng tính luyến ái chứ?"

Tới tận thời đại này, "Đồng tính luyến ái" vẫn là một loại xưng hô ẩn chứa kỳ thị, những người có học thức đều không dùng từ này. Vừa nghe Tưởng Ngọc Lan nói ra từ này, sắc mặt Lôi Hồng Phi liền biến: "Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy? Hôn nhân đồng tính hiện tại đã hợp pháp, quốc gia lần nữa hiệu triệu, muốn tiếp thu tất cả, rộng lượng khoan dung. Nếu hợp lý, con sai chỗ nào chứ?"

Tưởng Ngọc Lan vỗ bàn: "Giờ con còn dám cãi bướng? Thế nào? Học từ ai cái thói đó? Hả? Trước đây con đâu có như vậy, giờ lại dám cãi mẹ? Thế nào? Có Lăng Nghị làm chỗ dựa thì khác rồi phải không?"

Lôi Chấn nghe không lọt tai nữa: "Này, em có la con thì la mình nó thôi, đừng có lôi người khác vào. Tính tình Lão Lăng thế nào chẳng lẽ em không biết? Ảnh cùng Tử Hàn đều rất ít nói, làm sao lại nói ra nói vào với Hồng Phi mấy chuyện thế này chứ? Chỗ dựa nghĩa là gì đây? Lời này nếu lọt vào tai người khác, sẽ truyền thành tin đồn nào đây, nếu không tốt có thể gây mâu thuẫn lớn giữa Bộ Quốc An cùng Bộ Quốc Phòng đó, chẳng tốt mặt nào cả."

Tính cách Tưởng Ngọc Lan tuy rằng táo bạo, nhưng đối với mấy vấn đề chính trị tương đối mẫn cảm, vừa nghe liền hiểu, lập tức hạ thấp giọng, không đề cập bậy bạ tới người khác nữa. Bà lạnh lùng nhìn Lôi Hồng Phi, nói: "Mẹ không đồng ý."

Lôi Hồng Phi nóng nảy: "Vì sao? Tử Hàn có chỗ nào không tốt? Gia thế cậu ấy tốt, tính cách tốt, học vấn tốt, món ăn làm cũng tốt, con rất thích cậu ấy."

"Thích không phải yêu." Tưởng Ngọc Lan trừng mắt liếc con trai mình, tận tình khuyên bảo. "Hồng Phi, con từ nhỏ lớn lên cùng Tử Hàn, có tình cảm đương nhiên là chuyện bình thường. Nhưng tình cảm này không phải tình yêu, mà là một loại tình cảm thân thiết như gia đình. Con vẫn luôn nói nó là anh em tốt của con mà, con cũng thường đứng ra bảo vệ nó với tư cách là anh trai lớn, cho nên lớn lên mới muốn ở cùng với nó. Lúc nó 18 con mới 21, căn bản là hai đứa nhóc con mới lớn, hiểu được cái gì? Thật là hồ đồ. Chuyện con muốn ở cùng với nó thật ra là quán tính mà thôi, không phải động tâm thật sự."

Tưởng Ngọc Lan không hổ là lãnh đạo Bộ Văn Hóa, ban đầu tức giận thế nào đi nữa cũng có thể xoay chuyển chiến thuật, tấn công về mặt tình cảm. Lôi Hồng Phi nghe mấy câu này của bà, dù muốn lên tiếng cãi lại tình cảm giữa y và Tử Hàn chính là tình yêu, nhưng không thể nào cãi lại lý luận của bà, không khỏi có chút nghi ngờ. Lẽ nào vì từ nhỏ y lớn lên cùng với Lăng Tử Hàn, nên thành tập quán?

Tưởng Ngọc Lan nhạy cảm bắt lấy biểu tình trên mặt con trai mình, lập tức không ngừng cố gắng: "Hồng Phi, không bàn tới chuyện tình cảm giữa con và Tử Hàn có phải tình yêu hay không, thật sự hôn nhân hoàn toàn không đơn giản như con tưởng tượng. Tử Hàn là một đứa tốt, nhưng nếu nó bên con lại chẳng thể giúp ích được gì cho con cả. Bình thường nó thường chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, từ nhỏ không ý chí tiến thân, không có chuyên tâm sự nghiệp. Đối với chúng ta luôn tâm niệm nó từ nhỏ chịu tang mẫu, nên không quản nó nghiêm khắc làm gì. Cha nó cũng dung túng nó, nên dưỡng thành tính cách nhu nhược vô năng như vậy. Hồng Phi, tương lai của con còn phải làm tướng quân, Tử Hàn không thích hợp làm người bạn đời của một tướng quân."

Lôi Hồng Phi nhất thời nghẹn lời. Đối với thân phận thực sự của Lăng Tử Hàn, y không dám tiết lộ. Tựa như chính cha của y, dù bị mẹ hiểu lầm thế nào đi nữa, tức giận mắng thế nào đi nữa, đều chỉ nghe, không bao giờ tức giận giải thích, bởi vì đó là tiết lộ cơ mật quân sự. Bất quá, y làm sao có thể phục mẹ y đây? Nhất thời y không biết làm sao, đành quay đầu nhìn cha.

Lôi Chấn cũng rất tán thành ý kiến của Tưởng Ngọc Lan, trịnh trọng nói: "Hồng Phi, chuyện con thích Tử Hàn, rốt cục là tình cảm thân thiết do lớn lên bên nhau từ nhỏ, hay là tình yêu, bản thân con biết rõ hơn ai hết phải không? Nhưng con có biết hôn nhân là sao không? Đó là hai người phải thông cảm cho nhau, che chở, giúp đỡ cho nhau, không phải chỉ nằm chung một giường. Mẹ con nói đúng, Tử Hàn xác thực là một

đứa trẻ tốt, nhưng thằng bé lại vô công rồi nghề, không thể giúp cho tương lai của con. Hay nhất giờ con nên suy nghĩ thật kĩ, không nên nhất thời xung động, tùy tiện kết hôn. Nếu như sau đó các con không hợp, vậy phải làm sao? Ly hôn sao? Đối với hai nhà Lăng Lôi mà nói, đó là scandal, mà cũng ảnh hưởng lớn tới việc phát triển sự nghiệp của con sau này, trở thành yếu điểm để đối thủ của con công kích, hiểu chưa?"

Lôi Hồng Phi gật đầu. Nói thật, y căn bản chưa nghĩ tới mấy chuyện này. Chỉ cảm thấy cùng với Lăng Tử Hàn lưỡng tình tương duyệt, có thể như Long Tiềm cùng Trương Hải Dương, thuận lý thành chương mà kết hôn, sau đó có con, trải qua cuộc sống vui sướng hạnh phúc. Nhưng giờ lại nghe cha mẹ nói, hình như lại không đơn giản như vậy.

Nghĩ tới Lăng Tử Hàn, cảm xúc của y lại cuồn cuộn, không thể bình tĩnh, vì vậy thử thăm dò: "Vậy làm thế nào cha mẹ mới đồng ý cho con cùng Tử Hàn kết hôn?"

Lôi Chấn cười cười: "Chí ít nó cũng đừng như bây giờ, làm một phóng viên du lịch, đôi lúc chẳng có việc lại ở không. Làm công việc nào đó nghiêm túc một chút đi. Hiện tại con là trung tá, còn nó? Cái gì cũng không có, làm sao được chứ? Con thấy Tiểu Tiềm cùng Hải Dương, bọn họ một người là trung tá không quân, một người là thiếu tá hải quân, cùng nhau nắm tay cùng tiến, giúp đỡ hết sức mình cho sự nghiệp của đối phương, vậy mới tốt."

Tưởng Ngọc Lan hừ một tiếng: "Hồng Phi, mẹ lần thứ hai nói lại, mẹ kiên quyết phản đối con trở thành đồng tính. Mẹ thật sự không hiểu, đồng tính có gì tốt chứ? Vì sao con không thích con gái? Con đã từng có bạn gái chưa? Có bị bạn gái phản bội hay chưa?"

"Không có." Y nhanh chóng trả lời. "Con sẽ không có ý định có bạn gái. Từ năm 18 tuổi khi gia nhập học viện phi hành, bên trong không có bạn nữ, sau này tốt nghiệp lại gia nhập đội đột kích, lại càng không giao thiệp qua với bạn nữ, chưa từng có bạn gái thì làm sao bị bạn gái thương tổn?"

"Đó chính là vấn đề." Tưởng Ngọc Lan vui mừng gật đầu. "Cũng như mẹ nói ngay từ lúc đầu, chuyện con muốn cùng một chỗ với Tử Hàn bất quá là tập quán mà thôi. Mẹ thấy con nên thả rộng tầm mắt mình ra, nhìn bên ngoài một chút, có thể sẽ thấy được sự khác biệt."

Lôi Hồng Phi cúi đầu, không cam lòng mà lầm bầm. "Nhưng con muốn cùng Tử Hàn kết hôn."

"Mẹ cố gắng nói đạo lý với con, thế mà con còn cãi." Tưởng Ngọc Lan không nhịn được nữa, lạnh lùng nói. "Nếu như con nhất định muốn kết hôn với con trai, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ mẹ con. Con đến Lăng gia ở đi, sau này đừng bước vào cửa nhà này nữa."

Lôi Hồng Phi biết mẹ mình là người nói là sẽ làm, cũng không dám nói thêm nữa, chỉ phải buồn bực nói: "Con sẽ suy ngẫm lại."

Sự tức giận của Tưởng Ngọc Lan lúc này rốt cuộc mới giảm.

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm với cha mẹ, Lôi Hồng Phi đứng ngồi không yên, mượn cớ nói muốn về

đơn vị, rời khỏi nhà, lập tức quay về Long Quan.

HẾT CHAP 04

Mục lục

70. Quyển 3 - Chương 5

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lôi Hồng Phi đến nhà Lăng Tử Hàn thì đã chạng vạng.

Lăng Tử Hàn đã rời giường, lười biếng nằm ở sofa trong phòng khách xem TV.

Lôi Hồng Phi đi tới sofa, trực tiếp ngồi xuống mặt đất, dựa sát người vào bên hông cậu.

Lăng Tử Hàn mỉm cười đưa tay vuốt tóc y.

Trong TV đang phát lại trận thi đấu tennis ở Australia, phát ra thanh âm đánh bóng tennis rơi xuống đất có tiết tấu, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu vang lên của vận động viên. Thanh âm đơn điệu lay động của trận đấu trong TV, càng khiến không gian bên ngoài thêm yên lặng.

Lôi Hồng Phi nhớ lại hồi sáng sớm lúc rời khỏi đây còn nói với cậu chắc chắn sẽ có tin tốt, hiện tại không biết phải mở miệng thế nào cho phải.

Lăng Tử Hàn cũng đoán được kết quả, nhưng không mở miệng hỏi, nét mặt tràn đầy rộng rãi ôn nhu.

Ván đã đấu xong, trên sân bóng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, vận động viên rời khỏi sân đến khu nghỉ kế bên sân để nghỉ ngơi.

Lôi Hồng Phi bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi: “Tử Hàn, khi nào thì em có thể về hưu?”

Lăng Tử Hàn sửng sốt, lập tức cười nói: “Vậy anh định chừng nào xuất ngũ?”

Lôi Hồng Phi liền rõ. Từ ngày mặc bộ quân phục vào người, y sẽ không nghĩ tới ngày cởi nó ra. Lý tưởng của y chính là giống như cha mình, cả đời sẽ làm quân nhân, vĩnh viễn không đổi.

Trầm mặc một hồi, y rầu rĩ nói: "Tử Hàn, kỳ thực em rất thông minh, dù là làm nghề gì đi nữa, chắc chắn cũng đạt được thành tích cao khiến người khác ngưỡng mộ. Cần gì phải biểu hiện thành một thiếu gia chơi bời lêu lổng, ăn chơi trác táng cho người khác soi mói chứ?"

"Nếu vậy sẽ khiến người khác chú ý." Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói. "Em không thích bị người khác chú ý. Hơn nữa, muốn ăn chơi trác táng cũng phải có thiên phú đấy, như anh, Long Tiềm, Hải Dương đó, có làm được như em đâu." Nói đến đó, cậu bỗng dưng nở nụ cười.

"Vậy à?" Lôi Hồng Phi cầm lấy tay của cậu, ôm vào trong ngực, cảm giác rất là bực mình.

Lăng Tử Hàn tất nhiên hiểu được ý của y, liền cười khuyên bảo: "Quên đi, đừng tức giận với cha mẹ mình. Chúng ta như vậy không phải rất tốt sao? Kết hôn hay không không quan trọng."

"Nhưng anh muốn có con cùng với em." Lôi Hồng Phi thở dài. "Ngày hôm qua anh đến nhà Long Tiềm chơi, thăm Tiểu Tiểu Long, đứa nhỏ thật sự rất đáng yêu. Anh muốn có một đứa Tiểu Tiểu Hàn, thêm một Tiểu Tiểu Lôi, nhất định còn đáng yêu hơn con của nhà họ."

Lăng Tử Hàn buồn cười: "Anh làm chuyện này chỉ vì muốn có con thôi sao?"

"Lẽ nào em không muốn?" Lôi Hồng Phi cầm tay cậu, đưa lên bên miệng cắn một cái, hận không thể nuốt cả xương tủy cậu vào trong người. "Em cứ thoải mái như thế, có thật là yêu anh không vậy? Tử Hàn, lúc trước em đồng ý ở bên anh, có phải vì thói quen không?"

"Đương nhiên không phải." Lăng Tử Hàn nghiêm túc suy nghĩ một chút. "Hồng Phi, em không có khả năng có một cuộc sống của một người bình thường. Hiện tại anh cũng hiểu rõ mà, lúc nào em cũng có thể rời đi, hơn nữa không biết có cơ hội trở về hay không, cho nên em sẽ không làm lỡ tình cảm, thanh xuân của người khác, như vậy sẽ không công bằng với họ. Hồng Phi, mấy năm nay, em thật sự có lỗi với anh. Anh thích em, em cũng thích anh, cho nên mới đồng ý ở bên anh. Đây là chuyện tự nhiên, vì thế mà em luôn thấy mình may mắn. Thế nhưng ngoại trừ bối cảnh nhà của em, bản thân em không thể hỗ trợ gì được cho anh, thậm chí có thể không có nhiều thời gian dành cho anh. Nên em rất quý trọng những ngày được ở cùng anh, chỉ có thể như vậy mà thôi."

"Cho đến bây giờ anh chưa một lần oán giận em." Lôi Hồng Phi thanh minh, tiến sát người lại hôn cậu. "Tử Hàn, anh hiểu em, cũng như em hiểu rõ anh vậy. Kỳ thực chúng ta trời sinh một đôi, chỉ là, ai " Y thở dài một hơi.

Lăng Tử Hàn biết phiền não của y, đây như một khoảng cách mà bọn họ khó có thể vượt qua. Cậu ôm lấy cổ Lôi Hồng Phi, khẽ cười nói: "Quên đi, chúng ta lấy đâu ra nhiều thời gian để phiền nhiễu mấy chuyện này chứ? Không bằng sáng nay có rượu sáng nay say."

Lôi Hồng Phi vốn là huyết khí phương cương, đâu chịu được sự khiêu khích của cậu chứ? Y nhìn dung nhan thanh tú của Lăng Tử Hàn, nụ cười thản nhiên, thực sự là đẹp đến khó tưởng. Y đứng dậy, mạnh mẽ áp lên người Lăng Tử Hàn, nhanh chóng hôn lên đôi môi mỏng của cậu.

Lăng Tử Hàn cả ngày dùng để ngủ, tinh thần giờ đã tốt hơn, lúc này cũng không bị động giống đêm qua cùng sáng nay nữa. Cậu ôm thân thể cường tráng của Lôi Hồng Phi, kịch liệt đáp lại nụ hôn của y. Đầu lưỡi bọn họ giao triền, tiếng hít thở càng ngày càng gấp, thân thể cũng càng ngày càng nóng.

Lôi Hồng Phi rời khỏi môi cậu, vừa cắn đầu vai cậu, vừa cởi bỏ đồ của hai người.

Thân thể của Lăng Tử Hàn thon gầy cân xứng, đường cong rất ưu mỹ, da thịt tuổi trẻ trơn truột nhẵn nhụi, tràn ngập co dãn. Lôi Hồng Phi yêu thích không buông tay, không ngừng mà hôn lên từng nấc da thịt của cậu, bàn tay to cũng vuốt ve từ trên xuống dưới.

Lăng Tử Hàn cảm giác được đôi tay chai sạn mạnh mẹ kia lướt qua thân thể mình, tê dại kỳ dị cấp tốc lan tràn toàn thân. Cậu nhẹ nhàng run lên, một tay bấu chặt vào tóc y, một tay đặt lên đầu vai y. Cậu thở hổn hển, cảm giác huyết mạch sôi sục.

Lôi Hồng Phi không có giống đêm qua tiến quân thần tốc, vẫn nhẹ nhàng hôn cậu, sau đó không chút do dự hàm trụ phân thân của cậu.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy dục vọng của chính mình bị một nguồn lửa nóng mãnh liệt bao vây, lập tức cảm thấy một lực hút cực đại truyền đến, như là muốn hút trọn tinh túy từ đỉnh tới ngọn bên trong người tới khô vậy. Phút chốc thân thể cậu căng thẳng, nhịn không được rên lên.

Động tác Lôi Hồng Phi rất nóng bỏng, vừa mãnh liệt phun ra nuốt vào, vừa đem bàn tay như lửa nóng xoa, vuốt ve, hận không thể ăn hết cả người cậu, như vậy hai người họ sẽ không thể chia lìa nhau.

Lăng Tử Hàn thở hồng hộc mà nói: “Hồng Phi, anh tránh ra, tránh ra.”

Lôi Hồng Phi không để ý tới cậu, trái lại càng tăng tốc độ, đầu lưỡi linh hoạt đánh vòng quanh phân thân trong miệng.

Lăng Tử Hàn nhịn không được nữa, nắm chặt lấy đầu tóc y, kéo đầu y lên.

Lôi Hồng Phi bất ngờ không phòng bị, đau đến nỗi kêu lên một tiếng, lập tức nảy sinh ác độc nói: “Nhóc, em dám làm vậy với anh sao, coi anh xử lý em thế nào.” Nói xong, y nâng người lên, nắm chân Lăng Tử Hàn, kéo cậu lại, đến tận khi thắt lưng của cậu nằm trên tay vịn, lúc này mới đặt chân cậu xuống, lập tức động thân chạy ào vào thân thể cậu.

Lăng Tử Hàn hừ một tiếng, nỗ lực thả lỏng, dung nạp dục vọng nóng rực to lớn của y. Tư thế này khiến cậu không có chỗ để phản kháng, chỉ có thể bị động mặc cho y thúc đẩy.

Lôi Hồng Phi đứng trên mặt đất, vừa mãnh liệt nỗ lực, vừa cầm lấy phân thân của cậu, lộng theo tiết tấu của chính mình.

Khoái cảm như điện lưu chạy toán loạn tứ chi bách hài của hai người họ, như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt cả người hai người họ.

Lôi Hồng Phi đột nhiên ôm lấy Lăng Tử Hàn, cứ như thế đứng thẳng người, bước vào phòng ngủ.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng ôm lấy cổ y. Theo từng bước chân của y, cảm nhận từng cú đẩy mạnh từ dục vọng cứng rắn ở trong thân thể mình. Cậu rên rỉ, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng mắng: "Anh điên rồi."

Lôi Hồng Phi cười ha ha, cùng cậu nằm lên giường, lập tức tha thiết ngăn chặn cậu, tiếp tục tiến công. Y hoàn toàn bao trùm thân thể gợi cảm mê người dưới thân mình, hai tay tha thiết ôm lấy cậu, đôi môi cứ chiếm đoạt đôi môi ửng đỏ kia. Dục vọng gắng gượng của y nhiều lần ra vào thân thể nóng rực kia, nhiệt tình nóng hổi hòa tan khát vọng của hai người họ, sau đó hợp cả hai thành một.

Lăng Tử Hàn ôm lấy y, hai chân thon dài đặt lên trên đùi hữu lực của y, như một con rắn quấn quít lấy y, theo từng cú đẩy của y mà lay động. Mồ hôi của hai người hội hợp cùng một chỗ, thanh âm rên khẽ kìm lòng không đậu giao hưởng với nhau, quanh quẩn bên trong phòng.

Bọn họ đều có thể lực siêu cường, chẳng biết mệt mỏi rã rời mà dây dưa, cuồn cuộn. Lôi Hồng Phi như mãnh mà đè lên cậu, mỗi một cú đẩy đều nỗ lực hung mãnh. Lăng Tử Hàn mở rộng thân thể đón nhận y, mạnh mẽ cắn y, mút y, khiến y trong khoái cảm cực độ mà run lên, gầm rú.

Rốt cục, trong ăn ý sâu thẳm, Lôi Hồng Phi một trận cuồng dã mà đánh, đưa hai người họ đồng lúc lên cao trào. Bọn họ kêu to lên, lập tức phun ra lửa tình nóng rực, hầu như muốn đốt cháy của hai người họ.

Hai người đều cảm thấy như cưỡi mây đạp gió, mất đi cảm giác thân thể, chỉ còn lại trong đại não nghe thấy thanh âm không khí di động, thoải mái đến cực điểm.

Lôi Hồng Phi ghé lên trên người Lăng Tử Hàn, hô hấp rất gấp. Y thấy rất thỏa mãn, không muốn động đậy.

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, cảm giác được sức nặng của y, trong lòng rất yên ổn.

Một lúc lâu, Lôi Hồng Phi ngẩng đầu lên. Thân thể y vẫn nằm đè lên người Lăng Tử Hàn, không chịu rời đi, chỉ là nâng khủy tay lên chống đầu, chăm chú mà nhìn cậu, nhẹ giọng nói: "Hai năm rồi. Chúng ta không gặp nhau hơn hai năm, anh chịu đựng muốn chết luôn rồi."

Lăng Tử Hàn rất thả lỏng mà nằm, khoái trá mà cười nói. "Em cũng rất nhớ anh."

"Nhớ anh?" Lôi Hồng Phi vô cùng thân thiết bóp nhẹ chóp mũi của cậu. "Vậy sao không thèm gọi một cú điện thoại nào cho anh hả? Chính anh gọi qua đây mới biết là em trở về Bắc Kinh rồi đấy."

Lăng Tử Hàn làm mặt quỷ, cười nói: "Em thật sự là mệt cực kỳ, muốn ngủ một giấc cho khỏe, hôm nay sẽ gọi điện cho anh."

"Sao lại mệt như thế?" Lôi Hồng Phi thân thiết hỏi. "Lại bị thương nữa à?"

"Không có." Lăng Tử Hàn giơ tay lên, thoải mái vỗ vỗ lưng y. "Dọc dường đi có chút việc phải nỗ lực, nên mệt mỏi."

Kỳ thực, hai năm qua, cậu thực sự là không có ngày nào đêm nào là có thể thả lỏng yên giấc được, nhiệm vụ dù được hoàn thành viên mãn, nhưng tình trạng kiệt sức vô cùng, bất quá, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ dù gian nan hiểm trở thế nào, cậu cũng sẽ không nhiều lời nói ra.

Lôi Hồng Phi nhìn dung nhan an tĩnh của cậu, cảm thấy rất an tâm, không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cậu.

Lăng Tử Hàn rất hưởng thụ sự ôn nhu của y, bên môi vẫn hiện nét cười.

Lôi Hồng Phi bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: "Tử Hàn, em yêu anh không?"

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, nói rằng: "Chắc là yêu đấy nhỉ?"

"Thế nào lại mù mờ như thế?" Lôi Hồng Phi tư lự không vui. "Anh rất yêu em đấy. Hai năm qua em biệt vô âm tính, anh vẫn thủ thân cho em, chưa một lần ngoại tình."

Lăng Tử Hàn ngẩng đầu lên, hôn y, cười nói: "Em yêu anh. Vậy được chưa?"

Lôi Hồng Phi cao hứng, thả lỏng bàn tay đang chống đầu, ôm lấy cậu.

Ánh trăng như nước, ôn nhu tiến đến bên cửa sổ, lẳng lặng bao phủ hai người đang ôm nhau.

HẾT CHAP 05

Mục lục

71. Quyển 3 - Chương 6

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chiều ngày thứ hai, Lôi Hồng Phi liền quay trở về doanh trại đội đột kích Thiểm Điện. Là đội trưởng, y bề bộn nhiều việc, mỗi ngày phải tổ chức nào là huấn luyện đội viên, nào là tiến hành phân tích chiến thuật, tùy thời chuẩn bị xuất kích, khó lắm mới có được một ngày nghỉ, buổi tối chỉ có thể gọi điện cho Lăng Tử Hàn, trò chuyện cùng cậu vài câu, coi như có được chút an ủi.

Y cho rằng lần này Lăng Tử Hàn sẽ có kì nghỉ dài giống như lần trở về từ Kim Tân Nguyệt hồi trước, bọn họ còn có nhiều thời gian bên nhau. Ai biết, qua nửa tháng sau Lăng Tử Hàn liền gọi điện đến cho y.

Biết y bình thường bề bộn nhiều việc, Lăng Tử Hàn đặc biệt chọn thời gian buổi tối mới gọi tới. Lôi Hồng Phi bắt điện thoại, vừa nhìn trên màn hình hiện số của cậu, liền vui mừng, vui mừng khôn xiết, vội vã bắt máy: "Tử Hàn, khó có dịp em chủ động gọi điện cho anh đấy, có phải nhớ anh hay không?"

"Đúng vậy, rất nhớ anh." Lăng Tử Hàn mỉm cười, có chút xin lỗi. "Hồng Phi, xin lỗi, em phải đi công tác nữa rồi."

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, nhất thời cảm giác như có một thau nước lạnh tạt vào người, nụ cười nhạt đi rất nhiều. "Em … lần này phải đi bao lâu?"

"Em không nói trước được, ngắn thì ba tháng, lâu là hơn một năm rưỡi." Vẻ mặt Lăng Tử Hàn áy náy, thanh âm trầm thấp, không nhanh không chậm, rất dễ nghe.

Thà rằng đừng hỏi có lẽ tốt hơn. Lôi Hồng Phi rất bực mình, lại không thể truy hỏi được gì.

Lăng Tử Hàn lẳng lặng nhìn y, bên môi có nụ cười nhẹ, trong mắt ẩn chứa thần tình cực kỳ phức tạp, vừa có áy náy, vừa có an ủi, vừa có tình yêu say đắm.

Lôi Hồng Phi ngơ ngác nhìn cậu, một lát mới thở dài: "Tử Hàn, anh yêu em."

"Em biết." Lăng Tử Hàn cười nói. "Hồng Phi, em cũng yêu anh."

"Haizzz, được rồi." Lôi Hồng Phi buồn bã, ỉu xìu mà nói. "Em phải cẩn thận một chút, hoàn thành công tác xong phải lập tức quay lại. Nhớ kỹ, lần này vừa về Bắc Kinh phải gọi điện liền cho anh."

"Ừ, em hứa." Lăng Tử Hàn hài lòng gật đầu.

Lôi Hồng Phi rốt cuộc mới thả lỏng tâm tình được một chút. Y luyến tiếc không muốn tắt điện thoại, Lăng Tử Hàn dường như cũng như vậy, hai người liền nói liên miên hàn huyên vài chuyện vặt, trọng tâm câu chuyện tất cả đều nhỏ bé. Lôi Hồng Phi nhắc tới con nuôi, thường thường nhịn không được cười ha ha. Lăng Tử Hàn phần lớn thời gian đều nghe y nói thỉnh thoảng trả lời vài ba câu, trên mặt vẫn là nụ cười vui vẻ.

Rốt cục, hai người lưu luyến không rời kết thúc trò chuyện.

Từ nay về sau, Lôi Hồng Phi sẽ không thể biết được tin tức của Lăng Tử Hàn nữa. Chờ đến cuối tuần quay về Bắc Kinh, cũng chẳng còn gì để làm nữa rồi.

Tỉ mỉ mà suy nghĩ một chút, bạn bè của y phần lớn đều là bộ đội, hơn nữa trên cơ bản cũng không ở tại Bắc Kinh, không thể gặp mặt. Một số người mở công ty, làm việc buôn bán, y không có hứng thú tìm bọn họ, nói chuyện không hợp, không có gì ý nghĩa gì. Suy nghĩ một hồi, y đành quay về nhà.

Vừa vào cửa, liền nghe được tiếng cười, y liền ngẩng đầu lên nhìn.

Trên sofa là một cô gái rất xinh đẹp. Cô ấy mặc một bộ đồ màu tím, trên vạt áo có điểm hai đóa hoa bách hợp màu lam càng thêm xinh đẹp.

Lôi Hồng Phi nhìn mặt cô, suy nghĩ: "À, là Úc tiểu thư."

Mẹ của y – Tưởng Ngọc Lan cùng Úc Tình đang chuyện trò vui vẻ, thấy y trở về, liền cao hứng, mà còn thấy y biết Úc Tình, không khỏi càng mừng rỡ: "Thế nào? Các con biết nhau sao?"

Lôi Hồng Phi cởi áo khoác, cười đi tới chỗ bọn họ: "Đúng vậy, lần trước có gặp nhau tại nhà Long Tiềm."

Úc Tình rất lễ phép mà nói: "Đúng, con là bạn của Long Kỳ."

"Thế à, vậy thì thật là tốt." Tưởng Ngọc Lan vô cùng vui sướng. "Hồng Phi, Úc tiểu thư đến làm việc tại bộ của mẹ, chúng ta chuẩn bị hợp tác tổ chức một cuộc thi đấu tri thức cho thanh thiếu niên khắp toàn quốc. Úc tiểu thư rất có tài, lại thông hiểu nhiều kiến thức, nên mẹ gọi cô ấy về nhà chúng ta ăn một bữa. Khó có dịp con về nhà, nên nói chuyện nhiều với Úc tiểu thư, học tập cô ấy nhiều nhiều một chút. Cha mẹ cô ấy đều là giáo sư đại học, Úc tiểu thư xuất thân thư hương dòng dõi đó nha."

"Đâu có? Dì Tưởng quả là khen thưởng con rồi, đúng ra phải là con nên học hỏi dì mới đúng." Úc Tình cười đến sang sảng, dù là nịnh hót cũng không khiến người khác khó chịu, rất tự nhiên.

Lôi Hồng Phi liền ngồi xuống, khách khí mà nói: "Tôi thường nghe mọi người gọi cô là Úc lão sư, bản thân tôi có lẽ phải theo cô học hỏi rồi."

Đôi mi thanh tú của Úc Tình nhíu lại: “Anh là đang trêu tôi sao?”

“Không có không có, tuyệt đối là tiếng lòng chân thật đấy.” Lôi Hồng Phi khoái trá nở nụ cười.

Tưởng Ngọc Lan thấy đứa con trai mình không có bài xích người con gái tài mạo song toàn này, nhất thời hài lòng, nhân tiện nói: “Thanh niên bọn con có nhiều cái cần nói, mẹ vào nhà bếp trước đây.”

Lôi Hồng Phi thấy mẹ mình đi rồi, trong lúc nhất thời không biết nói gì tiếp theo.

Nụ cười của Úc Tình dường như kéo dài hơn bình thường, bỗng nhiên đè thấp thanh âm, nói với y: “Ăn chung với lãnh đạo rất khói chịu, anh có thể cứu mạng tôi không, đưa tôi ra ngoài đi.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức cười ha ha, nhất thời có thiện cảm với cô. “Được, chờ tôi một chút.” Nói xong, y liền đứng dậy đi tìm mẹ mình, nói là muốn cùng Úc Tình đi ra ngoài ăn.

Tưởng Ngọc Lan tất nhiên là mừng rỡ, liên tục gật đầu: “Được chứ, các con cứ đi đi.”

Lôi Hồng Phi ra ngoài cười với Úc Tình: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Úc Tình dịu dàng đứng dậy, nói với Tưởng Ngọc Lan: “Gặp lại sau, thưa dì.”

“Tốt, sau này nếu được cứ tới chơi.” Tưởng Ngọc Lan nhiệt tình tiễn cô ra cửa, mừng rỡ đến nỗi tình cảm bộc lộ trong lời nói.

Úc Tình lên xe rồi nói với Lôi Hồng Phi: “Hôm nay bạn bè chúng tôi tụ họp lại, anh cũng đến chơi cho vui.”

Lôi Hồng Phi dù sao cũng không có việc gì làm, đối với mấy quyển sách văn hóa cũng coi như là có chút cảm thấy hứng thú nên sảng khoái mà nói: “Được!” Lập tức lái xe ra đại viện.

Ngay khi y bước vào giới văn hóa muôn màu muôn vẻ đó, thì ở đây Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đặt chân đến B quốc.

HẾT CHAP 06

Mục lục

72. Quyển 3 - Chương 7

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn hoàn thành nhiệm vụ, vừa từ ngoại quốc trở lại Bắc Kinh, Bộ Quốc An liền nhận được tin tức Chu Tự cùng Lạc Mẫn bị đâm tại B quốc. Tiếp đó, Hổ Đầu Bang ở Philippines cũng gặp nạn do bị tập kích, thương vong rất nhiều. Chuyên gia của Bộ Quốc An căn cứ vào các đầu mối có được, trải qua nhiều lần phân tích, cho rằng có liên quan đến Guzman hoặc Shafula. Nếu thực như vậy, mục tiêu mà bọn họ muốn nhắm vào khẳng định phần lớn là Trung Quốc cùng nước Nga, tập kích Chu Tự, Lạc Mẫn cùng Hổ Đầu Bang chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Năm nay là tròn 100 năm Trung Quốc lập quốc, lễ mừng quốc khánh cử hành cực kỳ long trọng. Nếu nhằm vào thời điểm này mà phần tử khủng bố tập kích một trận lớn, hậu quả khó thể lường được. Bởi vậy, cần phải tìm cho bằng được người nào đứng sau những việc này, bóp chết từ trong trứng nước những kế hoạch có thể gây nguy hại cho Trung Quốc.

Vì vậy, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ lần thứ hai giả trang thành "Linh Quỷ Song Sát", bí mật tới B quốc trước.

Để ẩn dấu hành tung, bọn họ phải gián tiếp đi qua nhiều nước, cuối cùng mới từ Rome bay tới Khê La.

Trải qua một tháng nghỉ ngơi cùng huấn luyện, trạng thái của Lăng Tử Hàn đã hoàn toàn khôi phục. Lúc đi ra khỏi sân bay quốc tế Khê La thì cũng đã chạng vạng, cậu đã ngay lập tức trở thành một Quỷ Thu lạnh như băng, nói năng thận trọng.

Lúc này, bọn họ không có báo cho bất kì người nào trong Nhật Nguyệt Hội biết, vừa ra sân bay liền đến một nhà trọ ở vùng ngoại thành. Nhà trọ này tương đối hẻo lánh, nằm trên núi, có thể quan sát toàn bộ Khê La, nhưng làm ăn cũng không khá lắm. Quy mô nhà trọ không lớn, thiết bị tương đối đơn sơ, trên cơ bản chỉ có hai người vợ chồng, vừa là người đón khách, vừa là nhân viên phục vụ, có thể cung cấp một số thức ăn nhanh giản đơn, cũng là do chính người vợ làm, đem đến tận phòng khách. Ngoại trừ ngày nghỉ lễ, khách rất ít nên quạnh quẽ, buổi tối rất an tĩnh.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ chỉ cần một phòng tốt, sau đó liền tỉ mỉ kiểm tra phòng ốc, xác nhận không có thiết bị quản chế gì cả, lúc này mới yên lòng.

Giờ đang đầu xuân, Khê La nằm ở vùng nhiệt đới nên nhiệt độ cũng khá cao, nhưng trong núi vẫn râm mát, cảm giác rất thoải mái. Bốn phía nhà trọ đều là rừng cây, thỉnh thoảng lại có vài bụi hoa. Mấy chú chim nhỏ đôi lúc cất tiếng hót líu lo, khiến không gian rất an bình.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ tắm rửa xong, lúc ngồi xuống giường thì cũng đã nửa đêm. Hai người đều cảm thấy mệt mỏi rã rời, liền tắt đèn, chuẩn bị ngủ.

Nằm được một chút, Vệ Thiên Vũ nhẹ giọng nói rằng: “Ngày mai chúng ta hiện diện luôn không? Hay phải âm thầm trinh sát thêm vài ngày?”

Thanh âm Lăng Tử Hàn rất thấp: “Không cần ẩn mình. Người của chúng ta ở chỗ này bao lâu nay vẫn chưa tìm ra được manh mối nào có ích, tiếp tục cũng chỉ là lãng phí thời gian. Giờ chúng ta cần lộ diện dụ đối phương xuất hiện, có thế mới nhanh chóng tìm ra manh mối, tìm hiểu rõ mọi chuyện.”

Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút liền nói: “Được, nghe theo cậu vậy.”

Từ đó hai người không nói chuyện nữa, Lăng Tử Hàn rất nhanh liền an tĩnh mà ngủ. Vệ Thiên Vũ nằm ở trên giường không hề động. Nghe tiếng hô hấp đều đặn của người nằm bên cạnh, cảm xúc phập phồng, khó mà bình tĩnh.

Anh cùng Lăng Tử Hàn cũng có hơn hai năm không gặp nhau, tuy rằng anh biết cậu phải chấp hành nhiệm vụ, nhưng nỗi nhớ trong lòng chỉ càng lúc càng tăng, như sông Trường Giang (1) và Hoàng Hà (2) cứ đập mạnh vào bờ đê muốn vỡ tung. Vừa mới gặp lại thì thấy bộ dáng kiệt sức của cậu, thiếu chút nữa anh đau lòng đến mức khống chế không được bản thân mình.

Nếu so với anh thì Lăng Tử Hàn lại rất bình tĩnh. Dù mệt mỏi cực độ nhưng khi gặp lại, Lăng Tử Hàn vẫn mỉm cười, con mắt trong suốt tựa như bầu trời đầu thu Bắc Kinh, trong sáng sạch sẽ, rất có hồn.

Vệ Thiên Vũ cũng chưa từng đề cập lại vấn đề tình cảm. Lúc trước khi còn trên đường Karakoram, anh đã từng bảo đảm với cậu, bọn họ chỉ là đồng đội, anh em, không hơn một ly một tấc nào, mắc công lại tăng thêm sự phức tạp giữa hai người họ.

Chỉ là, tại nơi an tĩnh, bóng đêm bao trùm, côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ, anh cũng giống như lúc trước, không thể nào ngủ được, lúc nào cũng nhớ đến lần bọn họ kích tình dây dưa cùng với nhau. Anh vĩnh viễn cũng quên không được cái cảm giác tuyệt vời lúc ôm thân thể kia vào lòng, vĩnh viễn quên không được anh đã cùng cậu nếm trải qua cảm giác tiêu hồn cực lạc lúc ấy. Tay anh chậm rãi nắm chặt drap giường bên người, nỗ lực khắc chế xung động nội tâm cùng dục vọng bản thân, nhắc nhở bản thân đang chấp hành nhiệm vụ, tuyệt không thể để mình xử trí theo cảm tính.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, tình triều cuồn cuộn trong nội tâm anh dần dần yên ổn lại, rốt cục trong tiếng hít thở an tĩnh của Lăng Tử Hàn mà ngủ.

Sáng ngày thứ hai, bọn họ xuống núi, đón xe taxi tới rồi bệnh viện quốc dân.

Vệ Thiên Vũ gọi tới điện thoại di động của Lạc Mẫn, tiếp điện thoại là bảo vệ bên cạnh hắn, giọng đầy cảnh giác.

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh mà nói: “Tôi là Musa Oman, muốn nói chuyện với Mẫn ca.”

Người ở đầu dây bên kia lập tức xin chỉ thị của Lạc Mẫn, lập tức khuôn mặt của Lạc Mẫn xuất hiện trên màn hình di động của anh.

Lạc Mẫn không có thay đổi gì, ngoại trừ khí chất càng thêm ổn trọng thành thục, bề ngoài thì lại thêm anh tuấn, nụ cười tràn đầy vui mừng: "Musa, cậu đang ở đâu?"

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Đang ở Khê La, Tiểu Thu cũng có tới."

Lạc Mẫn vừa nghe, trong lòng cuồng hỉ, khẩn cấp mà nói: "Các cậu đang ở đâu? Tôi tới đón các cậu."

Vệ Thiên Vũ buồn cười: "Không phải anh đang nằm viện sao? Chúng tôi đang ở trước cửa bệnh viện."

"Haizzz, trầy da chút thôi, A Tự lại lo lắng quá mức." Lạc Mẫn có chút bất đắc dĩ lắc đầu. "Kỳ thực không cần phải gióng trống khua chiêng mà nằm viện gì gì đó, băng bó một chút là có thể về nhà rồi."

"Cẩn thận một chút luôn luôn là chuyện tốt." Vệ Thiên Vũ mỉm cười. "Vợ chồng hòa thuận tình thâm ý trọng, khắp nơi đều biết, đây cũng đâu có phải việc gì lớn, tự nhiên thôi mà."

"Musa lại chọc ghẹo rồi. Tôi thấy là anh ấy quá nhàn rỗi, không có việc gì làm, mới có thể suốt ngày chăm chăm vào tôi thế thôi." Lạc Mẫn lời nói mặc dù không hài lòng, nhưng chứa đựng đầy yêu thương, cánh tay dù băng vải, nhưng bên môi luôn hiện nụ cười vui vẻ. "Được rồi, các cậu cứ đứng ở đó, tôi lập tức ra đón các cậu."

"Được!" Vệ Thiên Vũ cười cúp điện thoại, nhìn Lăng Tử Hàn bên cạnh.

Cận ăn mặc như trước giờ, quần đen áo đen, thắt lưng thẳng tắp, nét mặt lạnh lùng, tựa như không thèm để ai vào mắt. Tuy là đứng ở một bên cửa, cậu vẫn cẩn thận như cũ dựa lưng vào tường, áp dụng tư thế phòng ngự an toàn nhất.

Nụ cười của Vệ Thiên Vũ như ngọn gió xuân tươi mát. Anh đứng bên cạnh Lăng Tử Hàn, khiến cho hai người họ đặc biệt đáng chú ý, người ra kẻ vào không ngừng nhìn bọn họ, có người cứ nhìn chằm chằm, trên mặt tràn đầy biểu tình kinh diễm, chỉ là thần sắc Lăng Tử Hàn không dễ tiếp cận, nên bọn họ cũng không dám mơ tưởng tới.

Hai người đợi một hồi, xe Lạc Mẫn đi tới cổng.

Những năm gần đây hắn là bạn đời của nghị viên khiến người khác chú ý nhiều nhất, lần này lại bị đâm, bệnh viện không ít phóng viên tới, nên hắn không dám xuống xe, chỉ là hạ thấp cửa sổ xe một chút, mỉm cười ý bảo bọn họ lên xe.

Vệ Thiên Vũ đi tới trước, Lăng Tử Hàn sau đó mới ngồi xuống.

Xe rất rộng, bọn họ ba người ngồi ở ghế sau, nhưng không cảm thấy chật chội.

Lạc Mẫn dặn dò tài xế cùng bảo vệ phía trước: "Chúng ta về nhà, không được quay lại bệnh viện."

Hai người họ cố nhịn cười nói: "Dạ!" Liền đưa xe chạy ra ngoài.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn từ kính chiếu hậu thấy được biểu tình của hai người phía trước liền hiểu, chỉ sợ chuyện để Lạc Mẫn nằm viện, chắc hẳn hấn cũng phát sinh không ít tranh chấp với Chu Tự.

Lạc Mẫn lắc đầu, cũng không muốn bàn tới đề tài này. Hắn thân thiết mà hỏi thăm: "Các cậu thế nào rồi? Gần đây khỏe không? Tôi không nghe được nhiều tin tức lắm, chỉ biết vài năm gần đây bên các cậu làm ăn vẫn rất khá, thật đáng mừng."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi rất tốt, làm ăn cũng được. Còn anh? Chuyện gì xảy ra? Bị thương có nặng không?"

Lạc Mẫn chẳng hề để ý cười nói: "Giống như bị chó cắn thôi, không có việc gì."

"Ai làm vậy?" Vệ Thiên Vũ nghiêm túc hỏi. "Điều tra ra chưa?"

"Chưa, vẫn đang điều tra." Lạc Mẫn suy nghĩ. "Tập kích lần này rất kỳ lạ. Gần đây Tự ca cũng không hành động gì lớn, bên phần làm ăn cũng không đụng chạm tới ai, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết cuối cùng ai đứng phía sau. À, phải rồi, nghe nói Hổ Đầu Bang bên Philippines cũng bị tổn thất nặng, các cậu biết không?

"Ừ, có biết." Vẻ mặt Vệ Thiên Vũ nghiêm trọng. "Cũng vì chuyện này mà chúng tôi tới đây. Cha nuôi tôi tuy đã qua đời, nhưng Hổ Đầu Bang cũng do ông ấy xây dựng, tuy rằng vài năm nay tôi không tham quan vào chuyện của bang, nhưng nếu có người muốn động tới nó, tôi nhất định phải truy tìm đến cùng."

Lạc Mẫn cười gật đầu: "Tốt, quả nhiên có nghĩa khí."

HẾT CHAP 07

Mục lục

(1) Trường Giang hay sông Dương Tử là con sông dài nhất châu Á và đứng thứ ba trên thế giới sau sông Nil ở Châu Phi, sông Amazon ở Nam Mỹ. Trường Giang dài khoảng 6.385 km, bắt nguồn từ phía tây Trung Quốc (Thanh Hải) và chảy về phía đông đổ ra Biển Hoa Đông, Trung Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%C6%B0%E1%BB%9DngGiang

(2) Hoàng Hà, là con sông dài thứ hai ở Trung Quốc với chiều dài 5.464 km sau sông Dương Tử. Cũng như các tên gọi khác có nguồn gốc từ Trung Quốc, tiếng Việt gọi sông này là sông Hoàng Hà, tuy nhiên về mặt ngữ nghĩa có vẻ không chính xác vì Hà đã có nghĩa là sông còn Hoàng chỉ màu vàng của nước sông này.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ho%C3%A0ngH%C3%A0

73. Quyển 3 - Chương 8

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong lúc hai người bọn họ đang trò chuyện vui vẻ, Lăng Tử Hàn không nói một lời, vẫn lạnh lùng mà nhìn cảnh hai ven đường.

Đến tận khi xuống xe, Lạc Mẫn mới tìm được cơ hội, tha thiết cầm tay cậu, cảm khái mà nói: "Tiểu Thu, cậu trưởng thành rồi."

Lăng Tử Hàn do dự một chút, cánh tay ôm lấy mu bàn hắn, biểu tình trên mặt nhu hòa hơn nhiều.

Lạc Mẫn có chút kích động, nhưng không dám nói thêm cái gì, chỉ là nhìn khuôn mặt của cậu, không hề lên tiếng.

Xe Lạc Mẫn vừa ra khỏi bệnh viện, người của Chu Tự liền nhận được báo cáo từ bảo vệ. Hội nghị hôm nay trên căn bản cũng không có gì đặc biệt, nên y liền lập tức rời văn phòng, chạy như bay về nhà.

Mới vừa vào cửa chính biệt thự, liền xa xa thấy Lăng Tử Hàn ôm Lạc Mẫn, mặt y nhất thời trầm xuống. Kỳ thực người thanh niên mặc đồ đen trường thân ngọc lập kia ôm một chút liền buông tay, không có một chút ám muội nào, nhưng y vừa nhìn là cảm thấy xốn mắt rồi.

Lạc Mẫn thấy xe của y đậu lại trước mặt, không khỏi mỉm cười.

Chu Tự cao to rất nhanh xuất hiện trước mắt bọn họ, rộng rãi mà cười, nhiệt tình bắt tay với Vệ Thiên Vũ và Lăng Tử Hàn: "Hoan nghênh hoan nghênh, đã lâu không gặp."

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Chúng tôi dù sao cũng thuộc dân tự do mà, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Bất quá, Tự ca hiện tại là nghị viên, tương lai nói không chừng còn có thể làm tổng thống, chúng tôi cũng không tiện đến đây quấy rối, tránh cho mấy người có ý đồ nói ra nói vào, không tốt cho các anh."

"Được rồi, mấy chuyện này có gì đáng lo ngại chứ. Musa, cậu đừng có lời ngon tiếng ngọt như thế, tôi thấy là do chuyện làm ăn của bên các cậu rất tốt, bận rộn đến mức không có thời gian đến thăm chúng tôi mà thôi." Chu Tự cười ha ha. "Nào, vào nhà thôi."

Nhà hiện tại của bọn họ là một dãy nhà giống như căn biệt thự của Lý Nguyên vậy, không dùng kiến trúc châu Âu, mà là mang phong cách Giang Nam của Trung Quốc, rất lịch sự tao nhã, cũng mang lại cảm giác rộng lớn thoải mái.

Bốn người bọn họ vào thư phòng, đều tự mình thoải mái ngồi xuống ghế sofa, sau đó liền có người tiến vào châm trà rồi lập tức đi ra.

Vệ Thiên Vũ chờ đóng cửa phòng xong, lúc này mới nhìn Chu Tự, nghiêm túc nói: "Chúng tôi nghe nói các anh bị đâm, Hổ Đầu Bang cũng song song lọt vào tập kích, cho nên muốn đến xem, thử coi có phát hiện đầu mối gì không?"

Chu Tự gật đầu: "Tôi cũng có nghe chuyện của Hổ Đầu Bang từ Malabanan, những người tập kích trong bang tất cả đều mặc đồ đen, dùng vải đen che mặt, vũ khí sử dụng rất lợi hại, dường như không giống như mấy tên trong giới xã hội đen ở Philippines làm. Những người này với những người tập kích tôi cùng A Mẫn rất giống nhau, cho nên chúng tôi cũng suy đoán là do cùng một bọn người thực hiện. Chỉ là, tra đi tra lại cũng không tìm ra manh mối nào cả. Hành tung của bọn chúng rất bí ẩn kì dị, chúng tôi cũng đã hỏi mấy bạn bè khác khắp thế giới, tất cả đều không ai biết, cứ như là bọn người từ trên trời rơi xuống, khó mà tìm được manh mối nào."

Vệ Thiên Vũ khẽ gật đầu, suy nghĩ một hồi, mới nói: "Có phải bọn người cùng giới hay không?"

"Là sao?" Chu Tự cảm thấy hứng thú. "Cậu có ý kiến gì? Nói một chút nghe xem."

Vệ Thiên Vũ dường như không chắc lắm, chần chừ một hồi rồi mới nói: "Là như thế này, tôi cùng Tiểu Thu tương đối mẫn cảm, chỉ cảm thấy chuyện phát sinh trong bang lần này cùng chuyện Mẫn ca bị đâm có thể có quan hệ với nhau. Mấy năm qua các anh căn bản cũng chuyển hết qua chính trị rồi, hẳn là không ai kéo các anh vào mấy cuộc báo thù trong giới xã hội đen. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có hai kiện sự có liên quan tới việc này. Một chính là bên làm ăn mua bán súng ống đạn dược, có phải mấy năm trước cả hai chúng ta gây thù chuốc oán chung một đối tượng hay không, cho nên giờ người ta tới báo? Còn một khả năng khác chính là vì 4 năm trước chúng ta có đến Kim Tân Nguyệt, nhưng lại gặp phải hành động chống chất độc hại quốc tế. Tướng quân Guzman cùng Irene đều gặp nạn, nhưng tôi với Tiểu Thu lại tìm được đường sống trong chỗ chết, có người cảm thấy khó chịu, mà lại không tìm thấy chúng tôi, nên giận chó đánh mèo làm hại đến các anh?"

Chu Tự cùng Lạc Mẫn chuyên tâm lắng nghe, nhất thời không nói gì. Lăng Tử Hàn ngồi ở trên sofa, nét mặt trước sau vẫn hờ hững, dường như không hề hứng thú đối với việc này. Chờ Vệ Thiên Vũ nói xong, Chu Tự suy nghĩ chốc lát, sau đó cười nói: "Mấy chuyện mà cậu nói đều rất có khả năng, chúng tôi cũng đã suy đoán qua phương diện này rồi. Nếu như trong cùng giới không đều tra ra được manh mối, tự khắc phải chuyển qua phần tử khác. Thế nhưng, lúc trước không chỉ tướng quân Guzman cùng Irene chết dưới nòng súng của đội đột kích Trung Quốc, còn có rất nhiều trợ thủ cao cấp của Guzman bị đội đột kích nước Nga cùng Trung Quốc giết, Guzman ngoại trừ Irene cũng không còn đứa con nào khác, họ còn có thể lưu lại được ai? Hơn nữa người này còn phải có đủ danh tiếng, mới có thể triệu tập được những người trốn

thoát vào lúc đó."

Lạc Mẫn liên tục gật đầu: "Đúng vậy, hiện nay không nghĩ ra được còn có ai có thể trong cơn loạn lúc ấy mà trổ được tài năng, trốn thoát, để giờ lại xuất hiện. Musa, cậu có ý kiến gì không?"

Vệ Thiên Vũ cũng lắc đầu: "Không có manh mối nào cả."

Lăng Tử Hàn bỗng nhiên lạnh như băng mà hỏi thăm: "Nghe nói Khang Minh đã sớm trở về."

"Đúng vậy." Sắc mặt Chu Tự lập tức trầm xuống, hừ lạnh nói. "Mẹ nó, tìm được chỗ dựa vững chắc, sau đó trở về chẳng biết cầm chừng, ngược lại còn diễu võ dương oai, tôi vẫn muốn dạy dỗ tên khốn đó một bài học, chính là không tìm được cơ hội thích hợp."

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh nói: "Tự ca, anh có cảm thấy sự kiện ám sát lần này có thể có liên hệ tới y hay không?"

"Chúng tôi điều tra rồi." Chu Tự tuy rằng tức giận, nhưng vẫn giữ được lý trí. "Muốn vu oan cho y đương nhiên dễ, tôi cũng muốn thừa dịp này tận dụng cơ hội diệt hết cả bọn Ngũ Mai Bang đó. Bất quá, hiện tại vẫn chưa tìm được manh mối liên quan giữa tên hỗn đản Khang Minh cùng bọn tập kích, nên tạm thời không muốn xung động, tránh đả thảo kinh xà."

"Phải, Tự ca suy nghĩ rất đúng." Vệ Thiên Vũ vội vã biểu thị tán thành. "Tôi cùng Tiểu Thu có nghĩ tới việc tối nay đến bên Ngũ Mai Bang xem xét thử, Tự ca, anh thấy được hay không?"

"Không có vấn đề gì." Chu Tự vô cùng vui sướng. "Có hai người các cậu nhúng tay vào, còn hơn cả những người trong hội tập hợp lại, nói không chừng còn có thể tìm ra được manh mối gì đó."

"Tự ca quá khen, chúng tôi sao có thể so được với anh em do chính Tự ca cùng Mẫn ca huấn luyện qua chứ?" Vệ Thiên Vũ khiêm tốn cười nói. "Chỉ bất quá, có thể bên các anh đã quá quen thuộc bọn chúng, nên không thể phát hiện kẽ hở. Còn bọn chúng lại chưa biết tới cách thức hành động của chúng tôi, nên có thể nhìn ra được điểm bất ổn."

"Đúng vậy, chính là như thế." Chu Tự hài lòng vỗ đùi. "Musa, Tiểu Thu, có hai cậu giúp chúng tôi, chúng tôi như hổ mọc thêm cánh. Các cậu cần gì cứ mở miệng, muốn trang bị gì chúng tôi đều có. Nếu như trên địa bàn Ngũ Mai Bang xảy ra chuyện gì, cũng không cần lo, chúng tôi nhất định giải quyết giùm các cậu. Nói chung, các cậu chỉ cần làm những gì thấy cần thiết là được."

"Được!" Vệ Thiên Vũ mỉm cười nhẹ, gật đầu. "Tự ca yên tâm đi, điểm đúng mực chúng tôi cũng biết mà, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Lạc Mẫn nhìn Lăng Tử Hàn như đang chán chết đi được, cười nói: "Được rồi, chúng ta ăn trưa trước đi. Buổi chiều thương lượng tiếp phương án hành động cụ thể."

“Được được!” Chu Tự nhanh chóng đứng dậy. “Musa, mời, chúng ta xuống phòng ăn đi.”

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn không hề khách khí, bước đi trước.

Lạc Mẫn đang muốn bước theo, Chu Tự liền một tay ôm lấy hắn, oán hận mà nói: “Em không nghe anh nói hả, sao lại tự ý xuất viện?”

Lạc Mẫn cười hì hì nói: “Có một chút thương nhẹ mà anh lại để em trong bệnh viện, có ý gì đây? Có phải anh muốn tận dụng cơ hội đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt không? Vậy tối nay chúng ta chia nhau ra, anh đi tìm tình nhân của anh, em đi chung với bọn Musa đến địa bàn của Ngũ Mai Bang, nghe nói nơi đó có không ít mỹ nhân.”

Chu Tự vừa tức giận vừa buồn cười, nhìn nụ cười như trêu chọc cùng khuôn mặt tuấn dật của hắn, liền ôm chặt lấy hắn, mạnh mẽ hôn lên môi.

Quản gia của bọn họ chờ ở phòng ăn, nhưng vẫn không thấy chủ nhân đâu cả, liền đi lên phòng, dự định gọi. Vừa bước vào đại sảnh, ông liền thấy hai người họ đang ôm chặt lấy nhau, hôn đắm đuối, thế nhưng dường như ông đã nhìn quen rồi, ngay cả lông mi cũng không động, liền lặng yên xoay người, lui ra ngoài.

HẾT CHAP 08

Mục lục

74. Quyển 3 - Chương 9

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bar Kim Thành là nơi mà mọi người tụ tập, chịu sự quản lý của người thuộc Ngũ Mai Bang, có người nói bên trong có toàn bộ thiếu nữ, thiếu niên xinh đẹp, tốt nhất trên khắp cả B quốc, chỉ cần có nhiều tiền, nhất định sẽ nhận được phục vụ cấp cao, bảo đảm sẽ được cảm nhận thế nào là cảm giác của thần tiên.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ vẫn đang duy trì tập quán của “Linh Quỷ Song Sát”, một người mặc áo sơmi vải bông màu đen cùng quần vải thô, một người thì toàn thân trên dưới đều là quần áo sợi đay màu trắng gạo, tất cả đều là hàng hiệu đứng đầu Âu Châu, mọi người nhìn qua đều biết, mỗi cái áo sơmi bằng vải bông kia giá cũng hơn 1.000 đồng Euro. Vệ Thiên Vũ vốn anh tuấn, lại thêm một thân màu trắng, cả người như phát quang rạng rỡ. Lăng Tử Hàn thì sở hữu khuôn mặt thanh tú, trên nền áo đen càng thêm nổi bật làn da trong suốt giống như ngọc. Hai người sóng vai đi vào cửa chính, lập tức khiến cho mọi người chú ý.

Bọn họ không có thẻ hội viên đặc biệt, chỉ có thể ngồi ở trong đại sảnh, uống rượu kiêm xem biểu diễn, đương nhiên có thể gọi người phục vụ, bất quá chỉ có thể là thanh thiếu niên thiếu nữ hạng hai, bọn họ không thể có được đặc cách phục vụ như hội viên cấp Vàng ở lầu ba hay hội viên cấp Kim Cương ở lầu năm.

Hai người vốn cũng không có ý định đến cái nơi phong tỏa nghiêm mật đó, chính là muốn lưu lại ấn tượng tại nơi náo nhiệt nhất này, vì vậy liền cùng ngồi vào một bên sân khấu, vừa uống rượu vừa xem biểu diễn.

Bar này phân ra làm hai khu vực nam nữ riêng, bọn họ tỏ ý thích thiếu niên nên được một cậu phục vụ xinh đẹp dẫn tới khu B.

Khách nhân bên trong thông thường chia làm 2 loại, một loại là thành phần tri thức cao cấp cùng doanh nhân, một loại là đại ca xã hội đen, đương nhiên, tất cả mọi người tới đều là mua vui, trên cơ bản sẽ tự mình tìm niềm vui, không sinh chuyện, huống hồ, rất nhiều người đều biết bar này là thuộc về Ngũ Mai Bang, nên tất nhiên không thể tùy tiện gây chuyện.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ được mời tới khu B, vừa tiến vào thì bên trong đã có rất nhiều người, toàn bộ không gian tràn đầy âm nhạc cùng tiếng động lớn. Trên bục có ba thiếu niên xinh đẹp đang nhảy múa, dưới ngọn đèn lộng lẫy, trên mặt bọn họ tràn đầy thần tình mềm mại đáng yêu, tương hỗ lẫn nhau, tạo ra các tư thế khiêu khích, khiến cho mấy người khách ở dưới bục như nhiệt huyết sôi trào, không ngừng cao giọng trầm trồ khen ngợi.

Lăng Tử Hàn ngồi ở chỗ kia, vẫn lạnh lùng không nói một lời. Nhưng Vệ Thiên Vũ cười như mộc xuân phong, ôn hòa kêu bia, sau đó thanh toán cộng với tiền típ, khiến người nhân viên phục vụ tuổi trẻ kia mừng rỡ, liên tục nói lời cảm ơn.

Lăng Tử Hàn cầm lấy chai bia uống một hớp, sau đó lười biếng đưa mắt nhìn lên bục.

Ba thiếu niên trên bục đều có thắt lưng mảnh khảnh cùng đôi chân dài, khuôn mặt được trang điểm càng thêm yêu mị. Bọn họ hầu như lộ ra trọn vẹn, chỉ đơn giản mặc một chiếc quần T màu đen trên người, trên cổ mang một cái vòng da, có mị lực cực kỳ mê người. Vốn ban đầu mấy người đứng bên sân khấu đều hướng ánh mắt tục tĩu lên bục, giờ lại chuyển sang chỗ hai người trẻ tuổi mới vào.

Dưới ánh đèn mờ ảo, bao quanh người bọn họ, càng khiến khuôn mặt của họ thêm bừng sáng, tiêu trí động nhân. Trong bối cảnh rối ren như vậy, bọn họ lại tỏa ra khí chất đặc biệt sạch sẽ. Dù là người thanh niên anh tuấn lạnh lùng hay người đàn ông xinh đẹp ôn nhu kia, đều khiến người ta động tâm không ngớt.

Tư thái hai người đều thả lỏng, thoải mái dựa lưng vào ghế, tay cầm chai bia nhỏ, thỉnh thoảng uống một hớp, đôi mắt vẫn hướng lên phía đài. Người mặc đồ đen kia dường như không có hứng thú, còn người mặc đồ trắng thì lại hăng hái dạt dào, thỉnh thoảng mỉm cười cùng người bên cạnh nói vài câu gì đó, người thanh niên kia chỉ đơn giản là khẽ gật đầu, trên cơ bản là không mở miệng, mà người mặc đồ trắng dường như đã quen với việc ấy, không có chút gì giận dỗi, chỉ một mực cười hài lòng.

Ba người thiếu niên giờ đã tách nhau ra, tới bên các góc bục mà nhảy múa, đưa ra các động tác khiêu khích

khách nhân. Mấy người ở gần đó tụm lại chỗ các cậu, vừa hôn vừa nhét tiền vào trong lưng quần bọn họ, một số thì giở trò, nhưng cũng không quá phận, đại khái đều là dạng người biết quy củ. Khắp nơi đều là tiếng cười vang cùng tiếng huýt sáo, trong đại sảnh rộng lớn tràn đầy khí tức như chốn bồng lai.

Dần dần, một thiếu niên nhảy tới trước mặt Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn, người đó mềm mại đáng yêu khom người xuống, cười với bọn họ.

Vệ Thiên Vũ lấy ra hai tờ tiếng trị giá cao nhét vào lưng quần của cậu, thuận lợi sờ khuôn mặt của cậu, cười nói: "Baby, nhảy rất đẹp!" Tuy rằng là trêu chọc, nhưng chỉ cảm thấy trong sáng, không có chút gì là dung tục.

Người thiếu niên kia như ngẩn ra, dường như có thiện cảm với anh, một mực nhảy trước mặt anh, dĩ nhiên không hề có ý di chuyển đến chỗ khác.

Người đàn ông ngồi bên cạnh Lăng Tử Hàn đợi một hồi, thấy cậu không có ý tới, nhất thời không nhịn được đứng lên, mắng: "Cái đồ hám tiền ham vật kia, thấy tiểu bạch là bất động luôn sao? Có cần tao giúp mày di chuyển hay không?"

Người thiếu niên vừa nghe, trên mặt lập tức nét sợ hãi, lập tức di chuyển đến chỗ của người ấy.

Lăng Tử Hàn hơi hơi nghiêng người, lạnh lùng nhìn về phía bên cạnh.

Đó là một tên đàn ông dạng như thành phần lao động chân tay, da ngăm đen, cả người đều cơ bắp, trong một nước nhiệt đới rất khó thấy được người có tướng mạo như vậy, xác thực làm cho người ta sợ. Trên mặt bàn bóng loáng của gã lăn lóc nhiều chai bia rỗng, lúc này trên tay còn cầm một chai. Nhìn biểu tình trên mặt gã, hiển nhiên uống say đến hồ đồ rồi.

Người thiếu niên kia lo sợ nhảy trước mặt gã, gã liền đưa tay ôm lấy cả người cậu, thuận lợi đem một tờ tiền mặt nhét vào trong thắt lưng quần của cậu, tay kia thì bắt đầu sờ soạn người cậu.

Người thiếu niên cố gắng giãy dụa, trong miệng thấp giọng nói rằng: "Tiên sinh, tiên sinh, chúng ta không thể làm như vậy được, mời ngài buông tay."

"Sao lại không thể làm vậy được chứ?" Người nọ mở cái miệng đầy hơi rượu, hung hăn hôn mạnh lên miệng cậu một cái. "Tụi bây không phải là bán thân sao? Nói giá đi."

"Không phải." Người thiếu niên cố gắng tránh đi, miệng vẫn khép nép nói. "Tiên sinh, chúng tôi chỉ khiêu vũ, không phải MB. Xin lỗi, xin ngài buông tay."

"Hừ, cũng chẳng phải giống nhau thôi sao? Không phải ra bán thân thì làm cái giống gì?" Thanh âm của gã như chuông đồng, lực lớn vô cùng, vừa loạn hôn loạn cắn, vừa giở trò, càng lúc càng *** ô.

Lăng Tử Hàn và Vệ Thiên Vũ vốn là định tùy sự việc mà xuất hiện, để khiến cho mọi người chú ý, lúc này động tác của gã lại lộ liễu như vậy, đã động tới Lăng Tử Hàn, khiến Lăng Tử Hàn lập tức đứng lên, lạnh lùng mà nói: "Mẹ mày, muốn động dục thì ra chỗ khác xa xa một chút, đừng có làm trước mặt tao."

Gã kia vừa nghe xong, lúc này quay đầu lại, mở to đôi mắt đỏ bừng nhìn cậu, tàn bạo nói: "Mày nói cái gì? Con mẹ nó, có gan lập lại lần nữa đi!"

Mặt Lăng Tử Hàn lạnh như băng mà nhìn gã, từng chữ từng chữ một: "Mẹ mày, muốn động dục thì ra chỗ khác xa xa một chút, đừng có làm trước mặt tao."

Gã liền đem người thiếu niên bị gã dày vò đến không ra hình dạng quăng thẳng lên bục, đứng thẳng người dậy, tới gần Lăng Tử Hàn, trên mặt tràn đầy tà khí: "Nói thật, khuôn mặt mày quả thật rất đẹp, so với cái tên đê tiện kia tốt hơn nhiều, tao thích mày đó, chi bằng theo tao đi. Hầu tao một đêm tính bao nhiêu? Nói giá đi."

Gã vừa nói xong, Lăng Tử Hàn đã cầm chai bia trong tay giơ lên. Chỉ nghe "xoảng" một tiếng, chai bia trên đầu gã nứt ra thành từng mảnh nhỏ, bia văng ra khắp nơi, thủy tinh bay loạn, lập tức liền thấy trên đầu gã bắt đầu chảy máu.

Lăng Tử Hàn cười nhạt: "Mẹ mày, dám chọc tới tao, thực sự là chán sống."

Trên mặt Vệ Thiên Vũ đã mất đi nụ cười. Anh đứng dậy bước hai bước đi ra chỗ khác, đứng im xem kịch, không hề ngăn cản.

Gã đó tất nhiên không nghĩ tới lại có người dám dùng chai bia đập vào đầu gã, không khỏi sợ run, sau đó giận tím mặt, bỗng nhiên từ bên hông rút súng ra, hướng thẳng đến Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn nghiêng người, đưa chân đá mạnh vào tay gã. Người nọ còn không kịp nhấn cò súng thì đã bị Lăng Tử Hàn đá bay khẩu súng.

Lăng Tử Hàn vừa thu chân, lại đột ngột tung chân ra, đá thẳng vào giữa ngực của gã, lực đạo cực lớn, như một mũi nhọn đâm thẳng vào, đau đến mức khiến gã đó hét lên một tiếng, nhất thời khom người xuống, nôn hết toàn bộ bia vừa uống ra.

Ở phía sau có vài người lập tức chạy ra, có người cầm chai bia, có người cầm dao nhọn, có người cầm súng.

Lăng Tử Hàn phi thân nhảy lên, nhẹ nhàng mềm mại, thân thủ linh hoạt, trong nháy mắt tựa như tinh linh từ nơi tối tăm, thoắt ẩn thoắt hiện, hầu như chân không chạm đất mà bay tới bay lui giữa bọn người đó, nhanh như tia chớp mà tung quyền, vung đá, đâm khửu tay, trong khoảnh khắc hạ gục toàn bộ bọn người đàn ông kia. Thỉnh thoảng lại nghe được tiếng chai bia rớt xuống đất vỡ toan, cùng với tiếng rên của bọn họ.

Gã đầu lĩnh dường như đã ói xong, đứng thẳng dậy, muốn vung tay ra đánh quyền, Lăng Tử Hàn liền lấy súng ra, chỉ thẳng vào đầu gã.

Gã nhất thời đông cứng, không dám động đậy.

Trên mặt Lăng Tử Hàn vẫn là biểu tình lạnh lùng, ngay cả một tia sát khí cũng không có, nhưng lại khiến cho gã to con kia không khỏi rùng mình.

HẾT CHAP 09

Mục lục

75. Quyển 3 - Chương 10

Editor: Maikari

Beta: kaori0kawa

Mấy người khách khác vừa nhìn thấy bên đây xảy ra đánh nhau, lập tức liền lui đi, từ một nơi vừa chật ních người vừa ồn ào giờ đây lại xuất hiện một chỗ trống lớn, bàn ngã tứ phía, trên đất đầy mảnh thủy tinh, còn thêm mấy người ngã dưới đất, giữa chỗ đó, một thanh niên mặc đồ đen xinh đẹp đang dí súng thẳng vào gã đàn ông to con. Toàn bộ diễn biến như một bộ phim điện ảnh vậy, rất kịch tính, nhưng không ai dám xem thường, vì người thanh niên đồ đen đang cầm súng kia đang phát ra một khí lạnh bức người, khiến người khác sợ hãi.

Vệ Thiên Vũ miễn cưỡng ngồi xuống, dù nháo loạn vẫn ung dung uống bia, hờ hững nói: "Nhân viên phục vụ, toàn bộ thiệt hại ở đây, tính lên hóa đơn bên chúng tôi, chúng tôi sẽ bồi thường toàn bộ."

"Không cần." Một tiếng cười đột nhiên vang lên bên cạnh anh. "Musa ca cùng Thu ca đại giá quang lâm, đó là phúc của Khang Minh này, mấy việc đánh nhau này cũng chẳng thiệt hại bao nhiêu, cần gì anh phải bồi thường chứ?"

Vệ Thiên Vũ chậm rãi quay đầu đi, chậm rãi cười nói: "Thì ra là Khang tiên sinh, hân hạnh, hân hạnh. Vậy nghĩa là sao? Chỗ này là thuộc bên anh sao?"

"Đúng vậy, chỉ là việc làm ăn nhỏ mà thôi." Khang Minh từ bóng tối bước ra, mỉm cười nhẹ nói với Lăng Tử Hàn. "Thu ca, ông ấy đắc tội với anh, đó là chết chưa hết tội, bất quá, ông ấy đến nơi này ăn chơi, cũng coi như khách của tôi, mong Thu ca nể mặt, thả ông ấy ra."

Viên Sa đi đến bên cạnh Khang Minh, ân cần cười nói: "Đúng vậy, Thu ca, vị này chính là Xương ca, ông ấy là có mắt như mù, đắc tội anh, mong rằng Thu ca đại nhân đại lượng, không tính toán làm gì."

Vệ Thiên Vũ ôn hòa khuyên bảo: "Quên đi, Tiểu Thu, nếu Minh ca lên tiếng, cậu cũng đừng tức giận nữa."

Lăng Tử Hàn lúc này mới thu hồi cây súng lục đã được biến đổi tân trang lại, thối lui đến một bên. Khuôn mặt cậu vẫn lạnh lùng, sắc bén liếc mắt quét qua Khang Minh, hiển nhiên có ấn tượng rất xấu với y, nhưng vẫn không hé răng.

Gã đàn ông vừa nãy mới bị Lăng Tử Hàn giáo huấn liền nhìn Viên Sa, phẫn nộ mà nói: "Chuyện này là sao, Sa ca? Thằng nhóc này là ai? Dám rút súng tại chỗ của các anh, quả thực là không thèm để Minh ca vào mắt mà."

Viên Sa cười haha, kề sát lỗ tai gã nói nhỏ: "Có nghe qua 'Linh Quỷ Song Sát' không?"

Gã nhất thời biến sắc, liếc nhìn Lăng Tử Hàn đang dựa người vào thành bục.

Viên Sa cười nhẹ, cúi đầu nói với gã: "Anh dám chọc tới Quỷ Thu, thật khiến người khác bội phục."

Gã cả người liền đổ mồ hôi, mặt xám bệt. Gã cúi đầu thấp xuống, vừa nhìn lén Lăng Tử Hàn vừa hỏi: "Nó thật là … Quỷ Thu … trong truyền thuyết sao?"

Viên Sa gật mạnh đầu: "Thiên chân vạn xác."

Gã đưa mắt nhìn qua Vệ Thiên Vũ đang cười hiền hòa, nhỏ giọng hỏi: "Còn người đó … là Linh Sa?"

Viên Sa lại gật đầu.

Mồ hôi trên trán gã đổ càng lúc càng nhiều: "Tôi … thật sự không biết … bọn họ lại là …"

Viên Sa bỗng nhiên nhớ tới màn máu tanh trong động hang tại vùng đất xa xăm khoảng thời gian trước, nên giờ rất thông cảm cho người đàn ông lưng hùm vai gấu này. Trên thực tế, đừng tưởng gã là một hung thần dữ tợn vai to lưng rộng mà sợ hãi, chỉ cần cậu thanh niên vóc người thon dài, tướng nạo thanh tú kia muốn, diệt cả cái bang phái nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ của người đàn ông này cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Khang Minh từ từ đi tới, cười với Vệ Thiên Vũ: "Musa, chúng ta lên lầu ngồi đi, ở đây ầm ĩ lắm, không khí cũng không tốt, đừng để nó làm ảnh hưởng đến cuộc vui của các anh. Trên lầu tôi còn mấy người thiếu niên xinh đẹp, các anh có thể tùy tiện chọn."

Vệ Thiên Vũ thoáng bất an, nhìn thoáng qua Lăng Tử Hàn, ôn hòa cười, uyển chuyển từ chối:"Tôi thấy hay là thôi đi vậy. Tôi cùng Tiểu Thu chỉ là muốn ghé qua thôi, nghe người ta bar Kim Thành là bar lớn nhất tốt nhất Khê La, nên mới ghé qua khuây khỏa, thật không biết đây là chỗ của Minh ca, nếu biết sẽ không tới quấy rầy rồi."

"Gì mà quấy rầy chứ? Các anh chính là khách quý muốn mời còn không có dịp nữa là, tôi chỉ cảm thấy vinh hạnh mà thôi." Khang Minh rộng lượng cười. "Có phải Musa sợ tôi để lòng đến chuyện ân oán lúc xưa mà muốn ám sát Thu ca? Yên tâm đi, chúng ta đánh nhau xong mới thành bạn, chuyện quá khứ đã qua, tôi đều quên hết, mong rằng hai vị cũng đừng để trong lòng. Nói thật, tôi rất muốn kết giao làm bạn với hai vị đây, chẳng biết hai vị có nể mặt tôi hay không?"

Vệ Thiên Vũ nhún vai, nhìn về phía Lăng Tử Hàn, nhẹ nhàng mà hỏi: "Thế nào? Tiểu Thu, cậu thấy sao?"

Lăng Tử Hàn suy nghĩ chốc lát, rồi nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại quay đầu nhìn về người thiếu niên đang đờ người ra trên bục.

Khang Minh thăm dò ý tứ xong, lập tức nói rằng: "Tiểu Ngọc, Thu ca coi trọng cậu, còn không cám ơn Thu ca đi."

Viên Sa lập tức trợ giúp, cười nói: "Đúng vậy, Tiểu Ngọc, đây chính là vận may trong đời của cậu đấy, nhanh chóng thay quần áo, lên lầu hai hầu hạ Thu ca."

Người thiếu niên xinh đẹp kia nhìn Lăng Tử Hàn, chớp mắt, gật đầu, lập tức chạy đi đến phòng thay quần áo.

Vệ Thiên Vũ buông chai bia, cười hì hì đi đến chỗ Khang Minh.

Khang Minh lập tức mang anh cùng Lăng Tử Hàn rời khỏi đại sảnh, lên thang máy đến tầng năm.

Gã đàn ông to lớn kia bất động nửa ngày giờ mới hoàn hồn lại. Gã không thèm để ý đến mấy tên bạn đang nằm dưới đất, xoay người trực tiếp cửa chính mà đi, biến mất trong bóng đêm.

Nhanh chóng, thủy tinh trên mặt đất được quét dọn sạch sẽ, mấy chiếc bàn ngã xuống được dựng lên, âm nhạc tiếp tục vang, mấy thiếu niên xinh đẹp lại tiếp tục khiêu vũ, mấy người khách lại tiếp tục vây lấy bục biểu diễn, vừa uống bia vừa ngắm mấy người đẹp nhảy, thỉnh thoảng lại bàn luận tiết mục đặc biệt hồi nãy, bọn họ vô cùng hứng thú đối với hai người tự tiện đánh nhau, rút súng tại địa bàn của Ngũ Mai Bang mà lại không bị bắt tội, ngược lại còn được đích thân bang chủ Khang Minh cùng sư gia Viên Sa tự mình đứng ra nhận lỗi, muốn kết giao nên suy đoán thân phận của hai người trẻ tuổi đó.

So với tầng một tiếng động lớn náo nhiệt xôn xao, thì tầng năm lại có vẻ an tĩnh ưu nhã hơn, hành lang rộng có trải thảm lông dê, hai bên tường trưng đủ loại điêu khắc, mang phong cách thời văn hoá phục hưng Italia, mấy tượng đó đều là hình tượng các thiếu niên có vóc người kiện mỹ, khuôn mặt tuấn mỹ, trưng ra đủ loại tư thế, khiến mấy người khách đi ngang qua cũng cảm thấy hài lòng vui vẻ.

Khang Minh đưa hai người họ vào một căn phòng lớn, kiến trúc cùng vật dụng bên trong đều là mang phong cách đủ tiêu chuẩn, đó thực chất là một phòng đôi xa hoa, đại sảnh bên ngoài có thể dùng uống trà, nói chuyện phiếm, hát, khiêu vũ, xem TV, lên mạng, bên trong có giường lớn, còn có thêm quầy bar, phòng massage, phòng tắm hơi dành cho hai người, nói chung, khách ở chỗ này có thể tận hưởng toàn bộ phục vụ tốt nhất.

Đương nhiên, ngoại trừ những yếu tố cứng cáp bên ngoài, thì yếu tố trọng tâm chính là "vật mềm mại" bên trong. Bọn họ vào phòng, liền có thêm mấy người thiếu niên xinh đẹp lần lượt đi vào, lẳng lặng đứng ở cạnh cửa, chờ khách chọn.

Khang Minh cười nói với Vệ Thiên Vũ: "Musa ca, anh chọn trước đi."

Vệ Thiên Vũ ngồi ở trên sofa, nhìn mấy người thiếu niên một chút, liền hướng ánh mắt tới một người thiếu niên xinh đẹp nhất, cười nói: "Cậy ấy!"

"Musa ca quả thật có mắt nhìn, cậu ta chính là người đứng đầu bảng ở Kim Thành chúng tôi đấy." Khang Minh nhìn cậu ta hất đầu một cái. "Tiểu Cẩm, lại đây, hầu hạ Musa ca cho tốt."

Người thiếu niên kia lập tức đi tới, ngồi xuống bên cạnh Vệ Thiên Vũ, dịu dàng mà nói: "Musa ca, nhờ ngài quan tâm."

Vệ Thiên Vũ ôn hòa cười cười với cậu, hỏi: "Có đói bụng không?"

Người thiếu niên nhìn Khang Minh, lắc đầu.

Vệ Thiên Vũ thân thiết hỏi: "Vậy có muốn uống gì không?"

Người thiếu niên kia ôn nhu nói: "Em bồi Musa ca uống rượu nha."

Vệ Thiên Vũ gật đầu cười: "Được, nhưng đừng uống nhiều qua, chút có lệ là được rồi."

Khang Minh cười nói: "Musa thực sự là thương hương tiếc ngọc nha, không chỉ người lớn lên đẹp, mà tính cách cũng tốt nữa, Tiểu Cẩm thật là có phúc khí."

"Minh ca lại chọc rồi." Vệ Thiên Vũ cười nhẹ, nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế sofa.

Khang Minh lại kêu thêm một người thiếu niên diện mạo tú mỹ ngồi bên cạnh mình, sau đó vung tay ý bảo mấy người khác rời đi.

Người thiếu niên khiêu vũ tên Tiểu Ngọc xuất hiện tại cửa, sợ hãi kêu: "Ông chủ."

Khang Minh lập tức vẫy vẫy tay với cậu. “Lại đây, đến chỗ Thu ca, hầu hạ cho tốt đấy.”

Người thiếu niên xinh đẹp lúc ở trên bục hiện tại đã mặc đầy đủ quần áo, khí chất hoàn toàn biến đổi, trông có vẻ đơn thuần nhu nhược, khiến người ta thương tiếc.

Lăng Tử Hàn tuy rằng không nói chuyện, bất quá nét mặt lạnh lùng dần trở nên nhu hòa hơn.

HẾT CHAP 10

Mục lục

76. Quyển 3 - Chương 11

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nhân viên phục vụ bưng dĩa trái cây cùng đồ nhấm lên, vì Vệ Thiên Vũ nói không thể uống rượu mạnh, nên Khang Minh kêu hai chai vang đỏ loại tốt nhất cho hai người họ.

Bầu không khí rất vui vẻ, dường như mọi người đều quên hết xích mích trước đây, Khang Minh cùng Viên Sa cũng hoàn toàn không để ý gì đến việc người thanh niên ngồi kia lúc trước đã từng muốn giết bọn họ. Bọn họ nhiệt tình nâng ly rượu, nở nụ cười uống một hơi cạn sạch.

Lăng Tử Hàn không uống rượu, chỉ uống nước, rồi thuận tay cầm lấy chai nước khoáng đưa cho người thiếu niên bên cạnh mình, ý tứ rất rõ ràng là không muốn cậu uống rượu.

Khang Minh ngạc nhiên nói: “Không nghĩ tới đại danh đỉnh đỉnh Thu ca lại có thể coi trọng Tiểu Ngọc, đây quả là duyên phận đó nha.”

“Đúng vậy!” Viên Sa lập tức phụ họa. “Đây chính là chuyện khó có được, nếu như Thu ca thật sự thích Tiểu Ngọc, Minh ca liền buông tay thứ yêu thích nhất của mình để tặng cho ngài.”

“Đúng vậy!” Khang Minh liên tục gật đầu, hùng hồn mà nói. “Thu ca một lát đi thì cứ mang Tiểu Ngọc theo cùng.”

Lăng Tử Hàn lấp lững, chỉ cầm lấy một hạt đậu phộng bỏ vào miệng.

Vệ Thiên Vũ khách khí mà nói: "Như vậy hình như không được cho lắm. Chúng tôi chỉ đơn giản đến đây chơi thôi, thế nào có thể mang người của Minh ca đi chứ?"

"Là bạn bè cả mà." Khang Minh cười nói ha ha. "Tôi thật sự có thành ý, xin Thu ca vui lòng nhận cho. Musa ca cũng thế, nếu như thích Tiểu Cẩm, cứ mang theo cùng."

"Việc này …" Vệ Thiên Vũ có chút khó xử. "Tục ngữ nói: vô công bất thụ lộc. Chúng tôi sao có thể tùy tiện nhận hậu lễ của Minh ca như vậy chứ?"

"Musa ca thật sự là quá khách khí." Viên Sa cười nói. "Một chút lễ mọn, không tính là gì cả. Nếu như Musa ca và Thu ca nhận, thì đó chính là vinh hạnh của Ngũ Mai Bang chúng tôi."

Vệ Thiên Vũ sờ sờ chóp mũi, nhìn Lăng Tử Hàn, dường như không biết quyết định thế nào.

Hai người thiếu niên cũng không dám lộ ra khuôn mặt hi vọng, chỉ có thể khẩn trương ngồi một chỗ, thở cũng không dám thở mạnh. Trong ánh mắt người thiếu niên bên cạnh Khang Minh mơ hồ có chút ước ao cùng tự thương cảm cho mình.

Lăng Tử Hàn trầm mặc một hồi, nhìn về phía Khang Minh, lạnh lùng mà hỏi thăm: "Anh muốn gì?"

Vệ Thiên Vũ cũng nhìn Khang Minh, chờ y nói ra ý kiến.

Khang Minh mỉm cười nâng ly về phía bọn họ. "Muốn kết giao bạn bè cùng với hai người."

Lăng Tử Hàn lạnh lùng mà nói. "Tôi chưa bao giờ kết bạn với ai."

Khang Minh cùng Viên Sa đều nhíu mày lại, nhìn Vệ Thiên Vũ đầy nghi hoặc.

Vệ Thiên Vũ có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Phải, tôi cùng cậu ấy không phải bạn, mà là người thân."

"À!" Khang Minh liền hiểu ý, không khỏi nở nụ cười sang sảng. "Thì ra là thế. Bất quá là tôi thật lòng, Thu ca chắc cũng không nỡ lòng đánh người chạy lại mà phải không?"

"Tính cách của cậu ấy là vậy đó." Vệ Thiên Vũ vội vã biện giải thay cho cậu. "Như vậy đi, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc làm việc của chúng tôi, chúng tôi có thể làm miễn phí một cuộc làm ăn với Minh ca, Minh ca thấy sao?"

"Tốt đó nha." Khang Minh cười nói ha ha. "Vậy chẳng phải tôi có lời lớn rồi sao?"

"Cũng không hẳn là vậy đâu." Vệ Thiên Vũ thoải mái mà nở nụ cười. "Có một số việc, đối với người khác thì khó, đối với Tiểu Thu mà nói, chỉ đơn giản như giơ ngón tay lên mà thôi."

Lăng Tử Hàn dường như giải quyết như vậy tương đối thỏa đáng, cũng không hé răng.

"Vậy thật là tốt!" Viên Sa nâng ly lên. "Nào, nâng ly mừng ngày đầu tiên gặp mặt hữu nghị."

Khang Minh nở nụ cười nhẹ rồi gật đầu, nâng ly lên.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn không nói thêm gì, nâng ly cụng cùng bọn họ, sau đó uống hết rượu.

Khang Minh cùng Viên Sa thấy bọn họ ăn uống rất sảng khoái, hiển nhiên trong lòng đã tín nhiệm mình rồi, nên đều mừng rỡ. Có thể có được sự cường trợ từ "Linh Quỷ Song Sát", đó là cầu còn không được. Tuy rằng lúc trước hai người họ là bạn của Lạc Mẫn cùng Chu Tự, lập trường đối đầu với bọn họ, nhưng giờ mọi chuyện thay đổi, Quỷ Thu hiện tại chỉ là sát thủ vì tiền mà giết người, hơn nữa cũng vừa khẳng định không làm bạn với bất kì ai, Linh Sa cũng tỏ thái độ đồng ý làm bạn với bọn họ, đúng là chuyện may mắn.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ có kinh nghiệm huấn luyện, đều thường quen thuộc với chất độc hay vật có hại có mặt trên khắp thế giới, thân thể cũng có sức chịu đựng mạnh mẽ, bởi vậy rất có kỹ năng, vừa thấy màu sắc của rượu vang, vừa ngửi mùi, liền biết bên trong không có chứa chất độc hại, nên mới thoải mái mà uống cạn.

Khang Minh tự mình rót rượu cho bọn họ, cười nói: "Hôm nay hai người cứ ở lại đây, cần gì cứ nói."

Vệ Thiên Vũ nhìn đồng hồ, ôn hòa nói: "Không được, chúng tôi phải đi thôi. Minh ca thật là đối tốt với chúng tôi."

Viên Sa có chút kinh ngạc. "Thế nào? Hay Musa ca ngại chỗ này chưa tốt?"

"Điều kiện như vậy mà cũng còn chưa tốt, thì đối với chúng tôi như thế nào mới là tốt đây?" Thái độ Vệ Thiên Vũ thủy chung hòa ái dễ gần như trong truyền thuyết. "Đây là thói quen của Tiểu Thu, chúng tôi thích ở tại chỗ của chính chúng tôi hơn. Minh ca nếu có chuyện gì, thì có thể gọi điện thoại cho chúng tôi." Anh vừa nói vừa viết số điện thoại của mình, đưa cho Khang Minh.

Khang Minh vẫn anh tuấn như trước, khí chất hiện tại càng thêm trầm ổn, người lỗ mãng trong lúc trước đã dần biến mất. Lúc này nghe Vệ Thiên Vũ nói xong, y không có chút tức giận, trái lại còn mỉm cười gật đầu: "Vậy được rồi, tôi không miễn cưỡng hai người nữa."

Vệ Thiên Vũ đứng dậy: "Vậy, Minh ca, tôi cùng Tiểu Thu sẽ không khách khí nữa, hai cậu này chúng tôi sẽ dẫn theo cùng, cám ơn sự rộng rãi của Minh ca."

“Tốt, tốt, các anh thích là tốt rồi.” Khang Minh mỉm cười tiễn bọn họ ra cửa.

Lăng Tử Hàn không nói một lời, dẫn theo người thiếu niên bên cạnh mình đi vào thang máy.

Khang Minh đưa bọn họ đến tận cửa chính, nhìn bọn họ lên taxi, lúc này mới ôm thiếu niên xinh đẹp bên cạnh, cười với Viên Sa: “Ông thấy sao?”

“Tạm thời chưa biết rõ được.” Viên Sa mỉm cười. “Hai người kia một thì cứ cười, một thì lạnh lùng, khiến người khác khó nắm bắt được tâm tình, rất khó đối phó.”

Khang Minh suy tư chốc lát, hừ một tiếng, lạnh lùng cười nói: “Cứ chờ xem.”

Đang nói, bỗng nhiên Viên Sa cất tiếng: “Ly ca, anh tới rồi ư?”

Khang Minh xoay người lại nhìn.

Một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi chậm rãi bước vào cửa. Khuôn mặt của hắn lạnh lùng, con mắt phản xạ đèn đường, lóa ra một ánh sáng nhạt phức tạp khó dò, khí thế tràn đầy, rất trầm ổn.

Khang Minh mỉm cười với hắn: “Ly ca, nếu nãy giờ anh ở đây chắc cũng thấy bọn họ rồi phải không? Anh thử đoán xem bọn họ đến chỗ chúng ta là có ý đồ gì? Lẽ nào chỉ đến chơi thôi sao?”

Hách Ly nhìn xe chở Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ dần dần biến mất đằng xa, hờ hững nói: “Không rõ lắm ý của bọn họ là gì. Thế nhưng hiện tại cảnh sát quốc tế Á Châu đang truy tìm bọn họ, theo lý thuyết Quỷ Thu không thể xuất hiện đường hoàng như vậy. Chúng ta cứ chuẩn bị sẵn tinh thần đi, yên lặng chờ biến.”

Khang Minh cùng Viên Sa gật đầu: “Được!”

HẾT CHAP 11

Mục lục

77. Quyển 3 - Chương 12

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong taxi, Lăng Tử Hàn ngồi ở hàng đầu, Vệ Thiên Vũ cùng hai thiếu niên kia ngồi hàng ghế sau.

Hai người họ không ai nói gì, nét mặt tựa như đang nhàn nhã, thực tế là thần kinh rất căng thẳng, tùy thời chuẩn bị đối phó tình huống biến động.

Còn hai người thiếu niên đều rất hiền ngoan, thấy Vệ Thiên Vũ không giống khách nhân khác, những người luôn khó dằn lòng nổi mà hay động tay động chân hay chọc ghẹo trêu đùa, còn anh chỉ ngồi yên, đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên đường.

Lăng Tử Hàn nói với tài xế chạy về phía ngoại ô lên núi, tài xế vốn có chút do dự, sợ gặp phải cướp, nhưng thấy bốn người họ đều là nam, ai cũng xinh đẹp, nhã nhặn, dường như không giống bọn giết người cướp của, liền hít một hơi rồi chạy lên núi. Nhìn trên núi tối đen như mực, nói gì ông cũng không dám chạy lên, đậu xe lại nơm nớp lo sợ nói với Lăng Tử Hàn: "Tiên sinh, xin lỗi, xe của tôi hình như có chút vấn đề, không dám lên đường núi, lỡ xảy ra chuyện, khiến các ngài bị thương, vậy cũng không tốt, ngài nói đúng không?"

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn thấy sự sợ hãi trong lòng ông, cũng không nhiều lời, móc tiền ra, thanh toán rồi đẩy cửa bước ra.

Vệ Thiên Vũ mỉm cười nói với hai người thiếu niên:"Đến đây nào, chúng ta dạo núi trong đêm, rất ưu nhã đó nha."

Hai người thiếu niên nhìn màn đêm bên ngoài, lại nhìn đường núi đầy rừng cây nguy hiểm, không khỏi quay mặt nhìn nhau. Bọn họ cũng sợ gặp phải sát nhân cuồng máu, ở chỗ này quả thật kêu trời không nghe.

Vệ Thiên Vũ ôn hòa nói: "Yên tâm đi, chúng tôi không làm hại hai em đâu. Nếu không ông chủ của hai em cũng đâu cho hai em đi theo chúng tôi."

Nghe thấy anh nhắc tới Khang Minh, hai người họ liền rùng mình, không dám nói gì, lập tức theo anh xuống xe.

Taxi lập tức quay đầu lại, chạy đi.

Vệ Thiên Vũ vỗ vỗ vai hai người thiếu niên, cười nói: "Đến đây đi, kỳ thực không xa lắm, chỗ chúng tôi ở ngay sườn núi, đi chút là tới."

Hai người họ gật đầu, khuôn mặt rất ngoan ngoãn.

Lăng Tử Hàn không nói tiếng nào, đi lên núi trước. Bước chân của cậu nhẹ nhàng lanh lẹ, khiến người khác cảm thấy cậu hoàn toàn không có trọng lượng nào cả, như đạp gió mà đi vậy. Trong bóng đêm, cậu một

thân đồ đen hòa vào trong bóng tối, nhưng không khiến cho người khác sợ hãi mà khiến người khác cảm thấy an tâm.

Hai người thiếu niên đi theo phía sau cậu, dần dần thở hồng hộc. Tiểu Ngọc do nhảy múa nên thể lực rất tốt, không cảm thấy mệt nhiều, nhưng Tiểu Cẩm chưa từng leo núi, miễn cưỡng mà bước, dần không chịu được.

Vệ Thiên Vũ đi phía sau hai người họ, nhanh chóng thấy người thiếu niên mà mình dẫn theo hình như chịu sắp hết nổi rồi, nở nụ cười nhẹ, nắm lấy thắt lưng của cậu, dùng lực một chút, liền đỡ giùm cậu 1/2 trọng lượng, để bước chân cậu nhẹ hơn một chút.

Tiểu Cẩm quay đầu nhìn anh một cái, trên mặt hơi hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Cám ơn Musa ca!"

Tay của Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng vuốt lưng cậu, ý bảo không sao.

Tiểu Ngọc đi phía trước bọn họ thấy Lăng Tử Hàn ngay cả đầu cũng không có quay lại nhìn, lại không dám nói mệt, chỉ là cắn răng đi theo, do đi nhanh nên liền lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

Vệ Thiên Vũ bước nhanh lên trước, vươn tay còn lại ôm lấy cậu, lập tức cười nói: "Tiểu Thu, đi chậm chút đi, hai cậu này theo không kịp đâu."

Lăng Tử Hàn bước chân vẫn còn nhanh, nhưng quay đầu lại nhìn bọn họ, không nói gì cả. Trên mặt cậu bình tĩnh như nước, không chút cảm giác khó chịu, Tiểu Ngọc lại thấy không được tự nhiên cho lắm, vì vậy cúi đầu nói: "Cám ơn Musa ca, em có thể đi một mình được."

"Tiểu Ngọc không cần khách khí." Vệ Thiên Vũ cười hì hì ôm thắt lưng cậu. "Thu ca của em bước chân siêu nhanh đó, rất ít người theo kịp cậu ấy, cậu ấy còn phải chuẩn bị đối phó với sài lang hổ báo, cho nên để tôi giúp em cho."

Hai người thiếu niên kia đưa mắt nhìn Lăng Tử Hàn, không dám nói gì.

Lăng Tử Hàn đưa mắt nhìn qua ba người phía sau, xoay người đi nhanh lên núi.

Vệ Thiên Vũ nhìn qua tao nhã, trên tay lại mang hai người thiếu niên, nhưng bước chân lại rất nhanh, khiến cho hai cậu có cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió, rất nhanh liền thấy một ngọn đèn trên sườn núi.

Lăng Tử Hàn thấy không có ai theo dõi, cũng không có mai phục, lúc này mới chậm bước chân lại.

Vệ Thiên Vũ vẫn mỉm cười ôm lấy hai người thiếu niên, chậm rãi đi vào cửa chính của nhà trọ.

Bên trong rất an tĩnh, chỉ có một ngọn đèn trần là mở, hiển nhiên là vì tiết kiệm điện, tia sáng ảm đạm rọi xuống, toàn bộ nhà trọ nhìn qua mang chút không khí rất phong cách cổ xưa.

Lăng Tử Hàn lên lầu trước, Vệ Thiên Vũ buông hai cậu ra, để cho bọn họ lên trước, còn mình đi cuối. Đến tận lầu ba, Lăng Tử Hàn nhìn Vệ Thiên Vũ, không nói chuyện.

Vệ Thiên Vũ gãi đầu, cười nói: "Tôi quên mất là phải thuê thêm một phòng."

Lăng Tử Hàn nhìn anh một chút, thuận lợi từ túi quần lấy ra một con dao nhỏ, cùng loại với dao phẫu thuật, đâm thẳng vào cánh cửa của phòng kế bên, sau đó bẻ khóa phòng.

Vệ Thiên Vũ nhún vai: "Cứ thế đi, chúng ta đi ngủ trước, rồi mai tìm ông bà chủ thanh toán bồi thường."

Lăng Tử Hàn không để ý đến anh, cầm lấy tay Tiểu Ngọc, bước vào phòng, sau đó khóa cửa lại.

Vệ Thiên Vũ hài lòng nhìn về phía Tiểu Cẩm, lập tức lấy ra chìa khóa phòng đã mướn, bước vào, mở đèn. Tiểu Cẩm đi theo sau, rất tự giác mà đưa tay khóa cửa, rồi bật hệ thống chống trộm.

Trong phòng cả hai bên không có động tĩnh gì cả, Lăng Tử Hàn nói với Tiểu Ngọc: "Cậu tắm trước đi!"

Tiểu Ngọc không dám nhiều lời, ngoan ngoãn gật đầu, liền đi vào phòng tắm.

Đợi được tiếng nước truyền ra, Lăng Tử Hàn mở cửa bước ra ngoài, đến phòng kế bên gõ cửa.

Vệ Thiên Vũ rất nhanh mở cửa. Phòng tắm bên anh cũng đang truyền ra tiếng nước, hiển nhiên Tiểu Cẩm đang tắm.

Thanh âm Lăng Tử Hàn rất nhẹ: "Tôi lấy áo ngủ."

Vệ Thiên Vũ cười lui ra phía sau, để cậu bước vào. Lăng Tử Hàn vừa đi hai bước, liền bị anh đẩy lên tường, mạnh mẽ hôn lên.

Lăng Tử Hàn dường như ngẩn ra, rồi đưa tay lên ôm lấy thắt lưng của anh, mạnh mẽ đáp lại nụ hôn của anh.

Thân thể Vệ Thiên Vũ dính sát vào người cậu, vừa hôn vừa hỏi: "Sao lại muốn dẫn cậu ta về?"

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng thở hổn hển, vừa hôn vừa trả lời: "Chẳng phải anh cũng vậy sao?"

Vệ Thiên Vũ đánh nhẹ cậu một cái rồi mỉm cười: "Là do cậu coi trọng Tiểu Ngọc trước, tôi không thể không chọn một người đấy nhé."

Lăng Tử Hàn hừ một tiếng, cúi đầu mà nói: "Tôi chỉ nhìn cậu ta một cái, tên họ Khang kia liếp ép tôi nhận, tôi làm được gì đây? Cậu ta nhìn cũng đáng thương, tôi không thể nói không được."

"Nói chung là cậu thương hương tiếc ngọc." Vệ Thiên Vũ phẫn nộ nói nhỏ, hai tay vói vào trong quần áo của cậu.

Lăng Tử Hàn trong sự nhiệt tình của anh có vẻ có chút ý loạn thần mê, để anh cởi bỏ nút áo của mình, đôi môi một đường lướt dần xuống dưới, từng chút từng chút hôn qua cằm, cổ của mình. Lưng cậu bị áp lên tường, gương mặt lãnh như ngọc dưới ngọn đèn dường như có chút tức giận.

Vệ Thiên Vũ đúng thật là đang động tình. Tuy rằng lúc này đây là việc thân thiết cần thiết trong công tác, nhưng quả thật anh không thể khống chế được triều dâng cuồn cuộn trong lòng. Nụ hôn môi cùng những cú mút vào da thịt yêu thương của anh dần mất đi sự cẩn thận, càng ngày càng thắm thiết, tình cảm không thể kiềm nén quấn chặt lấy người kia.

Lăng Tử Hàn tất nhiên cảm nhận được, trong tình huống này cậu không thể lên tiếng nói gì. Cậu nỗ lực duy trì sự bình tĩnh, lại phải lựa thời điểm thích hợp mà rên lên dưới cái ôm nóng rực của Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ đưa tay kéo lấy cậu, ngã lên giường, lập tức đè lên.

HẾT CHAP 12

Mục lục

78. Quyển 3 - Chương 13

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Hai người đang hôn nồng nàn thì cửa phòng tắm mở ra, Tiểu Cẩm dùng một chiếc khăn tắm lớn quấn người lại, vừa dùng khăn mặt lau tóc vừa đi ra.

Thấy hai người dây dưa trên giường, cậu sửng sốt, nhất thời đứng ở đó không biết làm sao.

Qua một hồi lâu, Lăng Tử Hàn dường như nhận thấy được cậu đã ra, nhanh chóng đẩy Vệ Thiên Vũ đi chỗ khác.

Vệ Thiên Vũ bỗng giật mình, quay đầu nhìn về phía cậu.

Tiểu Cẩm chỉ cảm thấy bốn con mắt đang nhìn mình chẳng khác nào mũi dùi đâm xuyên qua người cậu. Cậu không được tự nhiên mà chấn động, lúng túng nói: "Là do.. em … không đúng … em … ra ngoài chờ được không?"

Lăng Tử Hàn nhìn cậu, lạnh lùng mà nói: "Không cần, cậu cứ ở lại." rồi lập tức đẩy Vệ Thiên Vũ ra, quay người xuống giường.

Toàn bộ nút áo của cậu bị tháo ra hết, khiến lộ ra ***g ngực trắng nõn cùng hình xăm bộ xương khô trong lửa rất đáng sợ. Tiểu Cẩm nhìn thấy, không khỏi theo bản năng rùng mình, sắc mặt có chút tái nhợt, cúi đầu sợ hãi. Lăng Tử Hàn không để ý đến cậu, đi ngang qua người cậu về phòng mình, khí lạnh của cậu khiến Tiểu Cẩm run cả người.

Nghe được tiếng đóng cửa bên kia, Vệ Thiên Vũ bật cười. Anh lau mặt rồi vẫy vẫy tay với Tiểu Cẩm: "Nào, em cứ ngủ trước đi, tôi đi tắm."

Tiểu Cẩm ôn thuần gật đầu, leo lên giường. Vệ Thiên Vũ cầm điều khiển từ xa TV đưa cho cậu, rồi vào phòng tắm. Sau một lát, tiếng nước truyền đi ra.

TV ở đây không lớn, hơi mỏng, gắn trên tường, hình ảnh rất rõ ràng. Tiểu Cẩm tựa ở đầu giường, nhìn bộ phim Hollywood đang chiếu cảnh cảnh sát – cướp bắn nhau, nhanh chóng bị hấp dẫn. Trên mặt xinh đẹp của cậu có chút sự chuyên tâm đơn thuần, đôi mắt sáng trong suốt mà ướt át, có thể xem là tuyệt diệu.

Một lát sau, Vệ Thiên Vũ mặc áo ngủ đi ra, trên mặt mang đường viền rõ ràng vẫn còn đọng nước, có vẻ anh tuấn suất khí.

Tiểu Cẩm thấy anh, bỗng nhận ra chuyện mình cần làm khi đến đây, vội vã hạ mi mắt, ngồi thẳng người dậy.

Vệ Thiên Vũ nở nụ cười, tiến lên ngồi bên cạnh cậu, ôn hòa hỏi: "Trời đã khuya rồi, có mệt lắm không?"

Tiểu Cẩm nhanh chóng lắc đầu, rồi bắt đầu cởi nút áo của anh.

Vệ Thiên Vũ ôm cậu, hôn lên môi cậu một cái, lập tức trên mặt hiện chút băn khoăn, nói với cậu: "Em ngủ trước đi, tôi đi đây một chút."

Tiểu Cẩm chỉ phải dừng tay lại, nhìn anh đứng dậy bước đi.

Vệ Thiên Vũ gõ cửa sát vách, dần dần càng gõ càng mạnh. Một lát sau, cửa mở ra, hiển nhiên Lăng Tử Hàn cũng vừa tắm rửa xong, mặc áo ngủ đứng ở cửa. Thấy anh, Lăng Tử Hàn dường như không nhịn được liền hỏi: "Chuyện gì?"

Vệ Thiên Vũ cười có chút kỳ lạ, liền đưa tay đẩy mạnh cậu vào bên tường ngay cửa phòng. Lăng Tử Hàn bất ngờ không phòng bị, lảo đảo lùi người. Vệ Thiên Vũ cử động người, tóm cả người cậu lại, mạnh mẽ hôn lên môi.

Lăng Tử Hàn bị anh đẩy qua đẩy lại, có chút tức giận, đưa tay muốn đẩy anh ra.

Vệ Thiên Vũ tha thiết ôm chặt lấy cậu, vừa hôn kịch liệt vừa cúi đầu mà nói: "Được rồi, Tiểu Thu, đừng giận tôi nữa được không?"

Lăng Tử Hàn ngừng giãy dụa, đứng yên để anh ôm một lát, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Không phải bên anh có một thiếu niên xinh đẹp hay sao?"

Vệ Thiên Vũ thở dài, đặt cằm lên vai cậu, mỉm cười đùa giỡn: "Tôi thích cậu, chỉ muốn lên giường với cậu mà thôi."

Lăng Tử Hàn dường như không có biện pháp, trầm mặc chốc lát, nhỏ giọng hỏi: "Vậy hai người đó tính sao đây?"

"Dễ thôi mà." Vệ Thiên Vũ hào hiệp cười, buông cậu ra, đi vào phòng.

Tiểu Ngọc đang ngồi ở trên giường, chiếc chăn đắp ngang hông, thân thể tinh tế thể hiện sự mềm dẻo nhìn qua rất đẹp, màu sắc chẳng khác gì viên trân châu tuyệt mĩ. Cậu sợ hãi nhìn Vệ Thiên Vũ, trong mắt có chút ánh nước, rất mê người.

Vệ Thiên Vũ ôn nhu xoa xoa tóc cậu, nhẹ giọng nói: "Em cùng Tiểu Cẩm ở chung phòng nhé. Yên tâm, nếu như các em do chính Khang lão bản đưa đến tận cửa bọn tôi, bọn tôi nhất định không bạc đãi các em. Tối nay các em cứ nghỉ ngơi cho tốt trước, có cái gì ngày mai chúng ta nói, được không?"

Tiểu Ngọc cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh gật đầu. Bên hông cậu cũng là đang dùng khăn tắm vây ngang thắt lưng, lúc này trên giường bước xuống, đứng trên thảm, hơi hơi có chút co rúm lại. Suy nghĩ một chút, cậu cố lấy dũng khí nói: "Tiên sinh, em chưa từng … cùng ai cả, rất sạch sẽ, xin các anh đừng … ghét bỏ em, đừng đưa em … trở về đó."

Vệ Thiên Vũ thoải mái ôm vai cậu, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ: "Yên tâm đi, chúng tôi không để các em trở về đó đâu."

Tiểu Ngọc lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đi đến phòng sát bên.

Vệ Thiên Vũ nhìn cậu thiếu niên kia bước vào phòng bên cạnh, nghe tiếng khóa cửa, lúc này mới xoay người trở về phòng, đóng cửa lại. Trong lúc đó, trên mặt anh vẫn là nụ cười ấm áp. Đến tận khi đóng cửa lại, khuôn mặt anh mới trầm xuống, tuy rằng đã không còn nụ cười, nhưng ánh mắt nhìn Lăng Tử Hàn vẫn còn sự ôn nhu.

Lăng Tử Hàn mỉm cười lại với anh, lập tức giơ lên cổ tay, nhìn màn hình của đồng hồ đeo tay.

Mặt trên rõ ràng hiện lên động tĩnh của căn phòng sát vách.

Vệ Thiên Vũ cũng không nói thêm gì nữa, lấy ra chiếc máy vi tính từ trong chiếc tủ mà anh đã đặt sẵn ở đây, lập tức bắt liên lạc với vệ tinh trên đỉnh nhà trọ, lợi dụng các máy giám sát bằng vệ tinh, cẩn thận xem xét huống chung quanh nhà trọ.

Bọn họ đã kéo màn cửa sổ lại, bên ngoài hoàn toàn nhìn không ra bọn họ đang làm cái gì.

Trong phòng rất yên tĩnh. Bọn họ có sự kiên trì vượt sức chịu đựng của con người, cho nên có thể trong thời gian dài quan sát một việc mà không cảm thấy mệt mỏi rã rời. Thỉnh thoảng, Vệ Thiên Vũ đứng dậy rót ly nước cho Lăng Tử Hàn, Lăng Tử Hàn mỉm cười với anh, sau đó uống nước.

Vệ Thiên Vũ nghĩ trong không gian đóng chặt thế này dần dần tràn ngập một cảm giác khiến tâm tình càng thêm yên bình, khiến anh cảm thấy rất thoải mái. Cho dù đang làm công việc vô cùng khô khan, anh vẫn có thể chịu đựng được.

Gần hơn nửa đêm không có biến cố gì.

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm nói chuyện với nhau vài câu, rồi xem TV một chút, sau đó tự mình nằm ngủ. Ngoại trừ thỉnh thoảng xoay người, ngay cả buồng vệ sinh cũng không có đi qua.

Bên ngoài nhà trọ gió êm sóng lặng, Vệ Thiên Vũ thấy được chim bay trong đêm, tiếng suối róc rách, không phát hiện có người mai phục hoặc là tiếp cận.

Đến tận tảng sáng, Vệ Thiên Vũ mới đứng dậy, vươn vai và vận động thắt lưng, nhẹ giọng nói: “Rõ ràng trên người hai cậu nhóc có thiết bị theo dõi, tôi còn cho rằng bọn chúng sẽ thừa lúc trời tối mà động thủ, xem ra đối phương rất kiên trì.”

“Đúng vậy.” Lăng Tử Hàn gật đầu. “Không phải hạng người lỗ mãng, không giống phong cách của Khang Minh.”

“Đúng!” Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút. “Cậu xem thử coi có nên đem hai nhóc ấy đến Nhật Nguyệt Hội không?”

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: “Hôm nay tiết lộ chút tin tức đi, bức đối phương thò đầu ra.”

Vệ Thiên Vũ lập tức hiểu ý, nhất thời mặt mày hớn hở: “Được, tôi còn cầu không được nữa là, xem thử thần thánh phương nào.”

Lăng Tử Hàn trầm tư, một lát mới nói: “Thiên Vũ, đối phương kỳ thực cũng không biết chúng ta sẽ tới địa bàn Ngũ Mai Bang, tôi nghĩ hai cậu nhóc đó không dùng để đối phó chúng ta đâu.”

Vệ Thiên Vũ ngừng động tác, nhìn về phía cậu: “Bọn họ dự định chỉnh Khang Minh à?”

Lăng Tử Hàn chậm rãi gật đầu: “Tôi cho rằng là thế. Hiện tại đối phương bị chúng ta quấy rầy kế hoạch, anh xem bước tiếp theo bọn họ sẽ làm cái gì?”

Vệ Thiên Vũ ngồi xuống, ngửa đầu suy nghĩ.

Lăng Tử Hàn đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, kéo màn, đẩy cửa sổ ra.

HẾT CHAP 13

Mục lục

79. Quyển 3 - Chương 14

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mặt trời dần ló đầu ra khỏi tán cây đại thụ, từ từ rọi chiếu ánh sáng khắp nơi, chiếu vào gian phòng khiến không gian trở nên sáng sủa hẳn ra, trong tia sáng nhẹ còn ẩn những hạt bụi li ti, không khí mát mẻ cũng dần tiến vào.

Lăng Tử Hàn nhìn về phía khu rừng ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, cảm thấy thần thanh khí sảng, cơn buồn ngủ cả đêm qua cũng dần biến mất. Phong cảnh bên ngoài rất đẹp, từng tầng sương mù lượn lờ trong không khí, những cánh chim nhỏ cứ bay tới bay lui, cất tiếng hót lảnh lót khắp rừng, những cánh hoa nhỏ nhắn nhẹ nhàng lay động trong cơn gió xào xạc, tựa như một làn sóng biển.

Một lát sau, Vệ Thiên Vũ đi tới bên cạnh cậu, sóng vai đứng cùng cậu, nhìn chăm chú vào mỹ cảnh trước mắt. Môi anh hiện lên một nụ cười thư thích, thanh âm rất nhẹ: “Nếu là người của Guzman, nhất định

biết ân oán của chúng ta cùng Khang Minh, như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ dùng chiêu 'trai sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi'"

"Tôi cũng nghĩ như thế." Lăng Tử Hàn xoay người, thoải mái tựa người bên tường cửa sổ, thấp giọng nói rằng. "Nếu nói như vậy, hôm nay càng phải hành động nhiều hơn, để khiến đối phương nóng nảy."

Vệ Thiên Vũ cười rộ lên, quay đầu nhìn cậu.

Làn da của cậu vẫn trong suốt như vậy, dù cho dùng vật liệu cao phân tử sửa dung nhan nhưng vẫn chẳng khác gì cơ thể tự nhiên của cậu, dung mạo của cậu tuy rằng bị biến đổi, nhưng thân thể tràn ngập tuổi trẻ thanh xuân sức sống, vẫn toát ra thần thái toả sáng động nhân. Đôi mắt cậu vẫn ôn nhuận trong trẻo như vậy, chỉ có những ai biết rõ nội tình mới nhìn ra được, bên trong đôi mắt ấy lại ẩn chứa biết bao ý chí cùng nghị lực phi thường. Mái tóc đen mềm mại óng ánh trong ánh bình minh, khiến cho cậu càng thêm hiền hòa. Anh nhìn chiếc mũi thẳng, đôi môi mỏng của cậu, nhất thời cảm xúc dâng trào. Tiếp cận gần với cậu như thế khiến sự kiên định trong nội tâm anh cũng dần bị phá vỡ. Nét mặt anh có chút hoảng hốt, rồi chợt tiến về phía trước, cúi người hôn lên đôi môi cậu.

Động tác của Lăng Tử Hàn nhanh hơn anh nhiều, tựa như lơ đãng mà quay đầu đi, khiến đôi môi anh chạm lên khuôn mặt cậu.

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, lập tức hiểu được cậu không muốn anh cảm thấy khó chịu, điều này làm cho anh lại cảm thấy áy náy cùng xấu hổ vô cùng. Anh thở dài, xoay người, cúi đầu nói: "Xin lỗi."

Lăng Tử Hàn đưa tay vỗ vai anh, ôn hòa nói: "Không sao. Quên chuyện này đi, đừng để trong lòng."

Vệ Thiên Vũ làm sao có thể quên được sự việc đã xảy ra trong quá khứ chứ? Anh trầm mặc, hơi hơi gật đầu, không trả lời là sẽ đồng ý quên đi, chỉ hứa rằng nhất định khống chế chính mình.

Lăng Tử Hàn không muốn đem trọng tâm câu chuyện ngừng tại chuyện tình cảm cá nhân, nhẹ giọng nói: "Thiên Vũ, anh ngủ một chút đi, lát tôi gọi anh cho."

Thế nhân đều biết 'Linh Quỷ Song Sát' là những người thích xuất động ban đêm, bởi vậy bọn họ có thể an ổn mà ngủ vào ban ngày. Vệ Thiên Vũ nghe vậy gật đầu, yên lặng đi tới bên giường nằm xuống.

Lăng Tử Hàn đóng cửa sổ, kéo rèm, chỉnh đèn nhỏ lại, sau đó đến bên bàn ngồi xuống, tiếp tục nhìn màn hình máy vi tính cùng màn hình đồng hồ đeo tay.

Có thể cùng chung một phòng với Lăng Tử Hàn, trong lòng Vệ Thiên Vũ có chút vui sướng, nên đặt lưng xuống liền có thể ngủ được.

Dựa theo quy tắc thường ngày thì bọn họ sẽ thay phiên nhau nghỉ ngơi, không làm gián đoạn tiến trình giám sát, nhưng Lăng Tử Hàn không đánh thức anh. Đợi lúc tự anh tỉnh ngủ thì đã qua giờ trưa. Anh vừa

mở mắt thì đã ngửi được một mùi hương mê người, đó là mùi mì thịt bò. Anh có cảm giác đói bụng, liền ngồi dậy.

Lăng Tử Hàn ngồi ở trước bàn, đang bưng một chén mì thịt bò ăn, con mắt nhìn chằm chằm máy vi tính. Anh khẽ động, Lăng Tử Hàn liền cảm giác được, quay đầu nhìn thoáng qua, cười với anh: "Đói bụng chưa?" Thái độ của cậu rất tự nhiên, phảng phất chuyện mấy tiếng trước chưa từng xảy ra.

Vệ Thiên Vũ cũng cười gật đầu. Anh liền xuống giường, đi vào phòng tắm, vừa đi vừa nói: "Giống như cậu đi, chén mì thịt bò, có điều lấy phần lớn giùm tôi."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Được!"

Chờ anh rửa mặt xong, thì chén mì thơm lừng đã đặt trên bàn rồi. Lăng Tử Hàn buông chén không của mình xuống, uống nước, rồi hờ hững nói: "Hai nhóc đó đã ăn cơm rồi. Tôi nói với họ là anh còn mệt nên muốn ngủ thêm, để bọn họ tự mình chơi, nhưng không được đi xa, chiều chiều chúng ta sẽ dẫn bọn họ ra ngoài. Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi B quốc, nếu như bọn họ không muốn theo cùng chúng ta, thì chúng ta sẽ dẫn bọn họ đến Nhật Nguyệt Hội giao cho hai vị đại ca chăm sóc đàng hoàng, bảo chứng không để bọn họ quay lại làm MB. Người nhà của bọn họ nếu có gặp phiền phức hay khó khăn gì, chúng ta có thể thay bọn họ giải quyết, không cần sợ bọn Ngũ Mai Bang nữa."

Một người lạnh lùng như cậu, dù chỉ một câu nói: "Musa ca còn mệt nên muốn ngủ thêm" cũng sẽ khiến người khác hiểu lầm ý tứ trong đó, hiệu quả cao vô cùng. So với câu này được nói ra từ trong miệng anh, một Vệ Thiên Vũ luôn luôn mỉm cười, một người ôn nhu lễ độ, với thanh âm mạnh yếu cân đối, càng mang thêm tính chấn động nữa.

Vệ Thiên Vũ suy nghĩ, rồi gật đầu, bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói: "Vợ của chủ nhà trọ này tay nghề thật khá nha, ở trong núi thật là tiếc mà."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Phong cảnh ở đây ưu mỹ, cuộc sống dễ dàng tự tại, so với việc xuống núi mở tiệm mì thì khá hơn nhiều. Nếu như đổi lại là tôi, cũng nguyện ý ở trong núi mở một nhà trọ nhỏ, toàn bộ đều thanh nhàn, hà cớ gì phải gia nhập hồng trần? Những năm gần đây, cạnh tranh kịch liệt như thế, làm cái gì cũng phải cùng người máu đổ lệ rơi, nếu bọn họ áo cơm không lo, thì tự làm cực mình làm gì."

"Đúng vậy, cậu nói đúng." Vệ Thiên Vũ cười nhún vai, lập tức thân thiết nói với cậu. "Cậu cũng ngủ một chút đi, buổi tối phải làm việc, không nghỉ ngơi không làm được đâu."

"Ừ!" Lăng Tử Hàn cũng không khách khí với anh làm gì, đứng dậy, nằm lên giường liền ngủ.

Bọn họ đều có thói quen này, có thể lập tức đi vào giấc ngủ, cũng có thể trong nháy mắt thanh tỉnh, như vậy trong thời gian ngắn vẫn có thể vận dụng để nghỉ ngơi trọn vẹn.

Những liệp thủ đều có một đặc điểm là thích ngủ những giường sát tường, thường nằm nghiêng, đưa lưng về phía tường, như vậy đảm bảo được an toàn phía sau lưng, tùy thời chuẩn bị ứng phó tập kích chính diện.

Vệ Thiên Vũ nhìn màn hình vi tính cùng với màn hình đồng hồ đeo tay. Trên máy vi tính phân tán nhiều màn hình nhỏ khắp khung cảnh ngoài cửa sổ, ngoại trừ hình ảnh từ camera, còn có biểu đồ sóng, dùng để giám thị cẩn thận chung quanh nhà trọ có người gọi điện thoại hay không.

Nhìn qua thì thấy rất an tĩnh.

Anh đưa từng đũa mì vào miệng, liền đưa mắt nhìn Lăng Tử Hàn trên giường.

Cậu ngủ rất sâu, khuôn mặt tuấn tú dường như đã dỡ đi lớp mặt nạ thường có, giờ lại rất giống khuôn mặt một đứa trẻ, an tĩnh, chẳng chút vướng bận, thậm chí còn hiện chút yếu đuối. Đại khái rất ít người biết được, người thanh niên trẻ tuổi nhìn qua yếu đuối thế này lại có lực sát thương rất cao, cậu chỉ dùng một tay cử động nhanh như chớp là có thể cướp lấy một mạng người vô cùng hung bạo, cũng có thể bình tĩnh mà hoàn thành sứ mệnh cực kỳ gian nan, thậm chí có thể chỉ một mình phát huy sức mạnh tối đa nhất trong khó khăn, sáng lập ra kỳ tích người thường khó có thể tưởng tượng.

Vệ Thiên Vũ yên lặng mà nghĩ, hoàn toàn quên mất bản thân mình cũng giống như cậu, anh cũng đã bao lần xuất sinh nhập tử, hoàn thành những nhiệm vụ mà người thường nghĩ rằng không thể nào làm được, lập được biết bao huân chương mà khiến người ta kính nể thán phục.

Thời gian thực sự là rất kỳ lạ, hầu như chỉ cần trong một cái chớp mắt, thì đã qua 10 năm trời, quay đầu nhớ lại mấy năm quen biết cùng hợp tác với Lăng Tử Hàn, lại tựa như vừa qua cả một đời người.

Giờ này khắc này, anh chỉ hy vọng cả hai người họ đang cùng nghỉ phép, tại nơi rừng rậm tĩnh lặng, chỉ có hai người bọn họ, an tĩnh gần nhau, cứ vậy bên nhau hưởng thụ, không để trần thế quấy nhiễu, đó chính là thiên đường với anh.

Anh cứ thể chậm rãi mà ăn, uống hết nước canh, đặt chén không lên chiếc chén không của Lăng Tử Hàn đang đặt trên bàn. Bỗng nhiên, anh dừng động tác, đem chén của chính mình đặt lên bàn, rồi lấy chén của Lăng Tử Hàn để lên trên, đem hai đôi đũa mà hai người đã dùng qua cùng lúc đặt lên chén. Anh nhìn chén đũa giống như bức tranh tĩnh vật trước mặt, liền bất giác nở nụ cười.

Sự an tĩnh trong tình hình sóng to gió lớn luôn là một khoảng thời gian ngắn ngủi. Vệ Thiên Vũ còn chưa kịp dùng điện thoại nội tuyến gọi bà chủ lên thu dọn chén, thì thiết bị giám sát và điều khiển trên màn hình máy vi tính nhanh chóng kêu lên, cảnh báo là có người gọi điện ra bên ngoài.

Anh liền ngồi thẳng lưng lên, nhanh chóng thao thác trên bàn phím, nhanh chóng tìm được vị trí của người đang trò chuyện.

Cậu thiếu niên đang đứng bên ngoài nhà trọ, tựa người vào một thân cây, dùng điện thoại di động mini trò chuyện, trên khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ xuất chúng hiện lên nét lo lắng cùng khó khăn, tựa như đang năn nỉ, nhưng lại không thể có được câu trả lời thuyết phục.

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng điều chỉnh tần suất giám sát, tìm được tín hiệu mà cậu đang sử dụng, nghe được

cuộc trò chuyện của cậu với đầu dây bên kia. Anh nhìn khóe môi của cậu khi trò chuyện, vừa dùng tai nghe vô tuyến mini trên tai lắng nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

Nhìn cậu nói chuyện, rồi lấy điện thoại di động có thể tích rất nhỏ bỏ vào túi quần jean, Vệ Thiên Vũ mỉm cười, thì thầm nói: "Baby à, cậu làm tốt lắm đó."

Anh vừa lên tiếng, thì Lăng Tử Hàn liền tỉnh. Nghe được câu nói đùa của anh, cậu mở to đôi mắt nhìn vào khuôn mặt đang chăm chú vào màn hình máy vi tính của Vệ Thiên Vũ. Mười ngón tay của Vệ Thiên Vũ đang thao tác trên bàn phím, đây là việc khiến anh cảm thấy vui vẻ nhất, trong đôi mắt chuyên chú của anh hiện lên nét vui mừng, tựa như một đứa trẻ đang hứng thú chơi trò game mà mình yêu thích. Lăng Tử Hàn nhìn anh một hồi, khóe môi hiện lên nét cười.

HẾT CHAP 14

Mục lục

80. Quyển 3 - Chương 15

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ mang hai người thiếu niên đi ra khỏi nhà trọ thì trời đã về chiều.

Hồi sáng bọn họ đã gọi taxi hẹn giờ đến rước trước, nên giờ vừa ra đã có xe đậu sẵn trước cửa nhà trọ. Lăng Tử Hàn vẫn ngồi ở hàng ghế trước, còn Vệ Thiên Vũ cùng hai thiếu niên kia ngồi ở hàng ghế sau.

Lăng Tử Hàn dặn dò tài xế chạy về hướng biệt thự của Lạc Mẫn cùng Chu Tự.

Khi xuống tới chân núi, có mấy người du khách nhàn nhã đi lên núi chơi, vừa thấy xe bọn họ, thì hờ hững liếc ngang qua. Lăng Tử Hàn vẫn lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, tựa như không nhìn thấy bọn họ.

Vệ Thiên Vũ lại rất tự tại thoải mái, hạ toàn bộ kính xe xuống, đặt tay lên bệ cửa, nửa mặt lộ ra ngoài, hài lòng thưởng thức phong cảnh dọc theo đường. Cổ áo của anh mở rộng, lộ ra mảnh da thịt màu nâu chocolate trơn bóng, mái tóc trước trán theo gió bay nhẹ, nhìn qua chẳng khác gì người Bát Kỳ (1), khiến người khác chú ý vô cùng. Anh vẫn luôn nở nụ cười, thể hiện nét hòa ái dễ gần, khiến người khác vừa nhìn thấy cũng không tự chủ được mà mỉm cười theo.

Còn hai người thiếu niên lại yên ắng vô cùng, yên lặng ngồi một chỗ, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

Đi qua nửa thành phố, xe quẹo vào khu biệt thự xa hoa của Lạc Mẫn, cuối cùng cũng đến trước cổng dãy biệt thự xinh đẹp.

Lăng Tử Hàn thanh toán tiền, lập tức thong dong xuống xe, đi về phía cửa chính. Vệ Thiên Vũ mỉm cười nhẹ bước theo.

Hai người thiếu niên cũng không dám hỏi, ngoan ngoãn theo sát phía sau bọn họ.

Lạc Mẫn đã nhận được tin tức bằng mật mã online từ Lăng Tử Hàn trước rồi, lúc này khuôn mặt đầy nét cười vui vẻ ra tận cửa đón, cười nói: "Tiểu Thu, Musa, sao giờ này các cậu mới tới?"

Cánh tay bị thương của hắn vẫn phải quấn băng trên cổ, nên dùng tay còn lại vỗ vỗ vai Vệ Thiên Vũ, nhìn qua vô cùng thân thiết.

"Ngày hôm qua đi chơi về muộn một chút." Vệ Thiên Vũ cười hì hì nói. "Anh cũng biết chúng tôi thích hoạt động về đêm, còn ban ngày cứ thế lăn ra ngủ mà thôi."

Lạc Mẫn cười ha ha: "Đúng vậy."

Lúc này, phía sau hắn xuất hiện một người thanh niên còn trẻ nhưng nhìn rất lạ, thân hình cao lớn, đường viền ngũ quan rõ ràng, màu da hơi ngâm, sáng bóng khỏe mạnh. Cậu mỉm cười lễ phép, nhìn mấy người khách lạ trước mặt.

Vệ Thiên Vũ hiếu kỳ mà nhìn cậu một cái. Lạc Mẫn phát hiện ra, quay đầu vừa nhìn, cười hài lòng nói: "Nào đến đây, tôi giới thiệu mọi người với nhau. Cậu ấy là anh em của tôi, Thạch Lỗi. Tiểu Lỗi, đây là hai người bạn thân của anh, Musa ca, Thu ca. Tất cả mọi người đều là người một nhà, ngàn vạn lần đừng khách khí."

Thạch Lỗi nhìn qua còn rất trẻ, nhiệt tình đưa tay về phía bọn họ: "Thu ca, Musa ca, hồi nãy có nghe Mẫn ca nói về các anh, thật sự như sấm bên tai đó nha."

Lăng Tử Hàn lãnh đạm bắt tay cùng cậu một chút rồi buông ra, lui qua một bên, vô tình liếc mắt nhìn Lạc Mẫn.

Vệ Thiên Vũ rất thân thiện bắt tay rất lâu với cậu, cười nói: "Lỗi ca quá khen rồi, trước đây chưa thấy qua Lỗi ca, bất quá nếu Mẫn ca nói mọi người đều là người một nhà, thì sau này cứ từ từ tìm hiểu rồi thân thiết sau vậy."

"Đó là đương nhiên." Thạch Lỗi cũng thân thiết bắt tay. "Nghe Mẫn ca nói Thu ca đã từng đã cứu mạng anh ấy, tôi nghe xong vô cùng cảm kích."

"Vậy à?" Vệ Thiên Vũ hơi hơi nhíu mày. "Lỗi ca cùng Mẫn ca tình cảm rất tốt nha."

Thạch Lỗi quay đầu nhìn Lạc Mẫn, cười nói: "Mạng của tôi là do Mẫn ca cứu trở về, sau lại do anh ấy nuôi lớn, rồi đưa tôi qua nước ngoài du học, tân tân khổ khổ bồi tôi thành tài, không có Mẫn ca, cũng sẽ không có Thạch Lỗi hôm nay, anh ấy đối với tôi ân trọng như núi."

Lạc Mẫn nhẹ nhàng bước tới, để tay lên vai Thạch Lỗi, ôn hòa mà nói: "Được rồi, đừng nói nghe qua có vẻ nghiêm trọng như thế, chính do bản thân em biết cố gắng nỗ lực mà thôi."

Thạch Lỗi lúc này mới buông ra tay Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ bất động thanh sắc nhìn Lăng Tử Hàn. Hai người cũng nhận thấy khoảnh khắc khi Thạch Lỗi nhìn Lạc Mẫn, trong ánh mắt tràn đầy nhiệt tình nồng nhiệt.

Lạc Mẫn cười nhìn về phía hai người thiếu niên đứng cách đó không xa: "Hai cậu nhóc ấy quả thật rất xinh đẹp, bạn của hai người à?"

Vệ Thiên Vũ quay đầu lại nhìn một chút, mỉm cười cầm tay Tiểu Cẩm. Tiểu Cẩm lập tức đi tới bên người anh, dịu ngoan để yên cho anh ôm. Tiểu Ngọc sợ hãi nhìn Tiểu Thu, đừng yên một chỗ không dám động đậy.

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Là ngày hôm qua tới chỗ Minh ca chơi, tình cờ quen biết được hai người bạn nhỏ này, Minh ca rất khí khái, tặng hai cậu ấy cho chúng tôi luôn. Đây là Tiểu Cẩm, đó là Tiểu Ngọc. Đến đây nào, các em đều biết người này mà phải không? Anh ấy là Mẫn ca."

"Tặng?" Thạch Lỗi thì thào nói nhỏ, thần tình trong mắt có chút phức tạp, chậm rãi đưa mắt nhìn về phía hai người thiếu niên xinh đẹp biết vâng lời kia.

Tiểu Cẩm cùng Tiểu Ngọc tất nhiên biết Lạc Mẫn, đối với hai cậu mà nói đó là một đại nhân vật cao cao tại thượng, lúc này có thể gặp mặt trực tiếp như vậy, kích động hưng phấn vô cùng, khiến khuôn mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng mà kêu lên: "Mẫn ca."

Lạc Mẫn mỉm cười tiến lên, nhẹ nhàng đưa tay xoa tóc hai cậu thiếu niên, ôn hòa mà nói: "Nếu đi theo Musa ca, Thu ca, thì cũng là người một nhà, không cần khách khí. Tiểu Lỗi, em đưa hai em ấy đi đâu đó chơi đi, anh muốn nói chuyện riêng với Tiểu Thu cùng Musa."

Thạch Lỗi nghe thấy có chút mắc cười: "Mẫn ca, khi nào rồi mà anh còn xem em là con nít như thế?"

Lạc Mẫn lúc này mới bừng tỉnh, không khỏi cười ha ha: "Anh vẫn đang ảo giác, mỗi lần nhìn em lại nghĩ tới cậu nhóc 14 tuổi lúc trước, cỡ tuổi giống hai người họ."

Thạch Lỗi nhìn nụ cười tựa như ánh mặt trời tỏa nắng của hắn, trên khuôn mặt tuấn lãng cũng tràn đầy tiếu ý. Cậu mạnh mẽ nói: "Em đã 25 rồi đó."

Lạc Mẫn khẽ gật đầu, có chút cảm khái: "Đúng vậy, em đã trở thành người đàn ông rồi."

Thạch Lỗi lúc này mới thoả mãn nhìn hắn một cái, lập tức đưa tay hướng về phía người thiếu niên vẫn còn ngơ ngẩn đứng chỗ kia, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Ngọc phải không? Đến đây, anh dẫn em đi chơi."

Tiểu Ngọc như vừa tỉnh từ mộng, sợ hãi nhìn thoáng qua Lăng Tử Hàn. Lăng Tử Hàn gật đầu nhẹ. Tiểu Ngọc lúc này mới đưa tay lên, đặt vào lòng bàn tay to ấm áp kia, đi theo vào cửa biệt thự.

Nhìn Thạch Lỗi đem hai người thiếu niên kia dàn xếp ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, từng chút từng chút căn dặn quản gia đem khăn mặt cùng nước hoa quả ra, Vệ Thiên Vũ liền cười đưa Tiểu Cẩm ngồi xuống sofa, để cậu ngồi xuống, ngẩng đầu nói với Thạch Lỗi: "Tiểu Cẩm cũng phiền Lỗi ca chăm sóc rồi."

Thạch Lỗi nhanh chóng khiêm tốn nói: "Musa ca quá khách khí rồi, cứ gọi em là Tiểu Lỗi. Tiểu Cẩm là bạn của Musa ca, tất nhiên em phải chăm sóc rồi."

Vệ Thiên Vũ rộng rãi, cười gật đầu: "Tốt, vậy anh cũng không khách khí nữa."

Thạch Lỗi vỗ vỗ vai Tiểu Cẩm: "Coi đây là nhà của mình đi, không cần gượng ép, muốn ăn muốn uống cái gì thì cứ nói."

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm hiển nhiên chưa từng nhận được cách đối xử tốt như thế này, nhất thời cảm thấy vừa mừng vừa lo, sắc mặt ửng đỏ mà gật đầu lia lịa.

Vệ Thiên Vũ cười đưa tay vuốt nhẹ mặt của Tiểu Cẩm, ôn hòa mà nói: "Baby à, chờ ở chỗ này, một lát tôi đến."

Tiểu Cẩm nhanh chóng gật đầu, cúi đầu nói: "Dạ!"

Lăng Tử Hàn vẫn đứng ở bên cạnh Lạc Mẫn, vô cùng lãnh đạm nhìn mấy người trước mắt mình, hờ hững xem như chẳng có gì là liên quan đến mình cả.

Lạc Mẫn mỉm cười nói với cậu: "Cùng tôi vào thư phòng đi."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

HẾT CHAP 15

Mục lục

(1) Người Bát Kỳ: thuộc dân tộc Mãn của người Trung Quốc.

81. Quyển 3 - Chương 16

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ba người đi tới thư phòng bí mật ở lầu hai, sau khi đóng cửa lại mới thả lỏng người, đồng thời cởi bỏ lớp mặt nạ thường ngày ra.

Lạc Mẫn nhịn không được vươn bày tay không bị thương ra ôm chặt Lăng Tử Hàn, không muốn buông.

Lăng Tử Hàn hiểu được cảm giác cô đơn của hắn, sự cô đơn không thể nói với bất kì ai, liền đưa tay lên ôm lấy hắn, vỗ nhẹ lưng hắn giúp hắn thấy thoải mái hơn.

Vệ Thiên Vũ đứng ở một bên nhìn hai người bọn họ, có vẻ rất vui.

Qua một hồi lâu, Lăng Tử Hàn mới buông hắn ra, nhẹ giọng hỏi: "Người tên Thạch Lỗi là ai?"

Lạc Mẫn cũng buông cậu ra, thoải mái cười nói: "Là đứa trẻ mà trước đây tôi đã từng cứu ở bên bờ biển. Cậu ấy do người cha thích bài bạc nên mắc nợ nần, không thể trả được, nên muốn bán cậu ấy cho một chỗ của Ngũ Mai Bang làm MB. Lúc đó cậu ấy 14 tuổi, dù thế nào cũng không chịu làm, nhất thời cùng đường, định nhảy xuống biển tự vẫn. Lúc đó tôi tình cờ đến thấy, từ dưới biển tha cậu ta lên bờ, thuận tiện thay cậu ta trả nợ, lại cho cậu ta đi học, sau khi cậu ta tốt nghiệp cấp 3, tôi đưa cậu ta ra nước ngoài du học. Năm ngoái cậu ta đỗ được bằng tiến sĩ, ở lại Âu Châu nửa năm, sáng nay mới bay về đây."

Lăng Tử Hàn gật đầu, thuận miệng hỏi: "Chuyên ngành của anh ta là gì?"

"Hồi đại học cậu ta học luật, trên bằng thạc sĩ của cậu ta thì ghi chung vậy thôi, còn bằng tiến sĩ lại là tiến sĩ tâm lý học." Lạc Mẫn khoái trá cười nói. "Toi luôn chọc cậu ta là cứ học tá la, bất quá cậu ta luôn nói muốn quay về Nhật Nguyệt Hội trợ giúp, nên mới học mấy cái đó. Tôi thấy cũng đúng. Trong hội của bọn tôi có rất nhiều xí nghiệp, 4/10 tập đoàn lớn trên toàn quốc cũng là của bọn tôi rồi, bởi vậy rất cần người tài trợ giúp. Cậu ta lại rất xuất sắc, hơn nữa đáng tin cậy, học thành tài lại chịu quay về giúp tôi, đó là cầu còn không được."

Lăng Tử Hàn không hỏi gì thêm, chỉ là gật đầu.

Vệ Thiên Vũ thoải mái xen vào câu chuyện, cười hì hì nói: "Cậu ta trở về, Chu Tự nhà anh không ghen sao?"

Lạc Mẫn ngửa đầu cười rộ lên: "Musa lại chọc tôi rồi."

Vệ Thiên Vũ chậm rãi nhấp một ngụm trà, mỉm cười nhẹ nói: "Tình cảm của cậu ta dành cho anh, ai vừa nhìn liền thấy rõ, cậu ta hoàn toàn không có ý định che giấu."

"Nhất thời bị mê muội thôi, cũng do tôi đã cứu cậu ấy mà. Thanh niên, dễ cảm động, dễ xung động, qua rồi thì hết thôi." Lạc Mẫn phất phất tay. "Thôi, đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện của các cậu đi, tối qua thế nào? Có gì kỳ lạ không?"

Vệ Thiên Vũ đưa tay lên ấn giữa trán mình, suy tư rồi nói: "Ngoại trừ thế lực của Ngũ Mai Bang đã khác trước ra, không thấy có chỗ nào kì lạ. Khang Minh cùng Viên Sa đều nhất quyết muốn làm quen với chúng tôi, chuyện này cũng không có gì lạ. Bất quá, chuyện Khang Minh tặng cho chúng tôi người thiếu niên kia thì có chút vấn đề."

"Một? Chẳng phải đến hai người lận sao?" Lạc Mẫn nghiêm túc mà hỏi thăm.

"Phải, chắc chắn chỉ có một người đáng nghi." Vệ Thiên Vũ ngưng thần suy nghĩ một chút, gật đầu khẳng định.

Lăng Tử Hàn tin tưởng phán đoán của anh, nghe vậy cũng không phản bác, chỉ là nhìn về phía Lạc Mẫn, nhẹ giọng nói: "Trong thời gian này anh đừng ra khỏi nhà. Lần này thật giả khó phân, chúng tôi muốn tốc chiến tốc thắng, không muốn kéo anh vào."

"Một chút đầu mối cũng không có, không nhất thiết phải cẩn thận như thế chứ?" Khuôn mặt của Lạc Mẫn rất ung dung.

"Thật ra là có đó." Vệ Thiên Vũ cười rộ lên. "Thế nhưng không thể nói cho anh biết được, để tránh việc anh chạy đi mạo hiểm."

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, đây là chuyện của chúng tôi, không có liên quan đến anh."

Lạc Mẫn có chút tiếc nuối: "Các cậu đừng ai cũng coi tôi như thủy tinh được không vậy? Thân thủ của tôi không hề giảm đâu."

"Nhưng thân phận thì khác trước rồi, anh không thể mạo hiểm để mình gặp chuyện được." Lăng Tử Hàn nói chắc như đinh, thế nhưng biểu hiện vẫn là ung dung uống nước, hơi hơi nhấp một ngụm. "Huống hồ hiện tại anh chịu không nổi sinh hoạt trôi nổi như vậy đâu. Tôi nói lại lần nữa, đây là chuyện của bọn tôi."

Lạc Mẫn nhìn cậu, yên lặng không nói gì. Tuy rằng cậu còn rất trẻ, thanh âm cũng không lớn, nét mặt luôn hờ hững, nhưng từng lời nói ra lại như đinh đóng cột, có một khí chất lãnh đạo rất mạnh. Từ lần đầu tiên gặp cậu cho đến bây giờ, cũng đã 6 năm rồi. Lạc Mẫn thường thường suy xét, thân phận của cậu rốt cục là gì, hiện nay có thể khẳng định, bọn họ không đơn giản là những nhân viên hành động bình thường, thân phận nhất định đặc biệt. Lúc trước hắn cũng đã gặp qua không ít đồng nghiệp, những người đó nhìn qua tuy mỗi người mỗi vẻ, nhưng không ai có khí chất như hai người này, rất khó lường. Lẽ nào bọn họ thực sự là 'U linh đặc công' trong truyền thuyết? Là những liệp nhân thần bí không gì làm không được sao?

Thấy Lạc Mẫn không cãi lại, Vệ Thiên Vũ đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài.

Trong vườn ngàn hoa nở sắc thắm, Tiểu Ngọc ngồi xổm trước một khóm hoa trắng lớn, tinh tế đánh giá, nụ cười trên mặt lại như ngày đầu xuân, cực kỳ xinh đẹp. Thạch Lỗi đứng bên cạnh cậu, nói cười với cậu chuyện gì đó, nhìn qua hình như cũng rất vui vẻ.

Vệ Thiên Vũ quan sát chung quanh một hồi, không thấy Tiểu Cẩm đâu cả.

Anh nhìn đồng hồ trên tay mình, quay đầu nói với Lạc Mẫn: "Thư phòng này của anh bị người khác lén lắp đặt máy giám sát theo dõi, nhưng hiện tại tôi đã chặn hệ thống đó lại rồi. Trước tôi chỉ chặn lại thôi, để tránh đả thảo kinh xà. Anh nên chú ý một chút."

"Cái gì?" Lạc Mẫn giật mình. "Cậu nói trong đây có nội gián sao?"

"Khó nói được, có thể là nội gián, có thể là cao thủ bên ngoài đột nhập vào." Vệ Thiên Vũ quay đầu lại nhìn Thạch Lỗi trong vườn hoa. Người thanh niên kia thân hình cao to, khuôn mặt tuấn lãng, mặc chiếc áo T-shirt màu trắng cùng quần jean màu đen, nhìn qua vô cùng tuấn dật rắn rỏi, mái tóc ngắn đen bóng đung đưa trong cơn gió nhẹ, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt cậu, rọi sáng nụ cười không chút tà niệm nào của cậu, khiến cậu nhìn qua vô cùng sạch sẽ trong sáng.

Lạc Mẫn nhìn khuôn mặt của Vệ Thiên Vũ, nhịn không được tiến lên nhìn xuống dưới, sau đó lắc đầu. "Không phải cậu ấy đâu. Tiểu Lỗi hầu như do chính tôi tận mắt nhìn cậu ấy lớn lên, sao cậu ấy lại làm thế được?"

Lăng Tử Hàn ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, hờ hững nói: "Cậu ấy rời khỏi anh bao lâu rồi?"

"7 năm." Lạc Mẫn nhìn người thanh niên ngoài cửa sổ, ôn hòa mà nói. "Nhưng tôi không tin cậu ấy lại muốn hại tôi."

"Tôi cũng không tin." Lăng Tử Hàn lập tức đồng ý. "Cậu ta rất yêu anh, đó không hề giả."

Lạc Mẫn quay đầu lại nhìn cậu. Ánh mắt của người thanh niên này so với Thạch Lỗi còn trong suốt như nước hơn, cả người lại toát ra khí lạnh, mơ hồ như luôn có uy thế khiếp người. Khí thế này có thể chống đối người khác tiến vào lãnh địa của mình, lại như lực hấp dẫn cuốn hút người khác muốn tiến vào, khiến người khác vừa cảm giác được sự nguy hiểm lại cảm nhận được sự mê hoặc.

Hắn đang xuất thần, Vệ Thiên Vũ đến bên cạnh hắn nói: "Đương nhiên, không nhất định phải là Thạch Lỗi, cũng có thể là người khác. Mọi người trong nhà đều đáng tin không?"

"Nói thế nào nhỉ?" Lạc Mẫn có chút do dự. "Lẽ ra hẳn vô cùng đáng tin, đều là do tôi cùng A Tự đích thân chọn, quản gia kia chính là do chú Nguyên thay chúng tôi tuyển giùm, tất nhiên không thể có vấn đề. Bất quá, trong thời đại này, ai mà biết trước được? Tri nhân tri diện bất tri tâm, tuy nói là theo chúng tôi nhiều năm, là anh em gắn bó hoạn nạn, cũng không thể dám chắc không thể bị người khác mua chuộc."

Lăng Tử Hàn trầm ngâm chốc lát, nhẹ nhàng lắc đầu: "Do chính anh cùng Chu Tự, Lý Nguyên đích thân chọn lựa, bị người khác mua chuộc thì khó xảy ra lắm. Chuyện này nếu muốn điều tra thì rất đơn giản, để Musa dùng hệ thống giám sát dò ngược lại, có thể tìm ra được manh mối gì đó cũng nên."

HẾT CHAP 16

Mục lục

82. Quyển 3 - Chương 17

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn tất nhiên biết rõ tay nghề của Vệ Thiên Vũ, nghe vậy liền vui mừng: "Đúng đúng, nhất thời tôi không nhớ ra, vậy làm phiền Musa rồi."

"Đừng khách khí, đây là chuyện tôi cần làm mà." Vệ Thiên Vũ mỉm cười, từ trong người lấy ra một chiếc siêu vi tính mini, ngồi xuống sofa bắt đầu làm việc.

Bàn phím rất nhỏ, một lòng bàn tay của anh thôi cũng bao trùm hết toàn bộ rồi. Lạc Mẫn nhìn tay trái của anh cầm một máy vi tính còn nhỏ hơn so với quyển sách, tay phải thì gõ như bay, nhìn qua giống như là một người máy, khiến người ta hoa cả mắt, trong lúc nhất thời ngây người, nhìn không rời mắt.

Lăng Tử Hàn đã quen nhìn thấy kỹ thuật thần kỳ này của anh, nên đứng dậy, đi tới đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Tiểu Cẩm đã đi ra, cùng Tiểu Ngọc đứng chung một chỗ, Thạch Lỗi dường như đang vui vẻ đi theo bên cạnh bọn họ nói gì đó. Cả hai thiếu niên đều cười, đây là lần đầu tiên mà Lăng Tử Hàn nhìn thấy nụ cười vô ưu vô lự của bọn họ.

Một lát sau, Thạch Lỗi như nhận ra đường nhìn của cậu, liền đưa mắt hướng lên trên lầu nhìn.

Lăng Tử Hàn không tránh đi, chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn Thạch Lỗi, nét mặt cũng không biến đổi gì cả.

Lăng Tử Hàn rất có phong độ hơi hơi hạ thấp người với Thạch Lỗi, sau đó xoay người bước đi.

Thấy Thạch Lỗi vẫn ung dung tự tại, không có chút khẩn trương hoặc là hoảng loạn gì, quả thật không có gì đáng ngờ. Đương nhiên, có lẽ cậu ta có đồng bọn, trước đó đã có phòng hộ nghiêm mật, nên giờ không cần phải sợ hãi, dù sao hiện tại những việc đó cũng chưa có gì chứng thực.

Như Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đã từng đề cập, đối với Thạch Lỗi, người đã từng bên cạnh và cũng chưa từng có xích mích nào với Lạc Mẫn, có thể rất đáng nghi cũng có thể rất đáng tin, bọn họ tất nhiên sẽ có sự nghi ngờ hợp lý, không thể suy bừa đoán bậy.

Vệ Thiên Vũ vùi đầu công tác khoảng một giờ, liền ngẩng đầu lên nói: "Tra không được, đối phương là một tay già đời, dùng hệ thống phần mềm vô cùng tiên tiến, không phải những loại thông thường phổ biến bên ngoài, nếu như muốn phá giải, ít nhất … cần hơn hai mươi mấy tiếng mới được."

Lăng Tử Hàn nghe vậy gật đầu, bình tĩnh nói: "Quên đi, giờ chúng ta lo cho kế hoạch ban đầu trước đã."

Vệ Thiên Vũ cười gật đầu, liền đóng máy vi tính lại, bỏ vào người.

Mặt trời chiều tà tà xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng, khiến toàn bộ đồ vật trong phòng như được rải thêm một màu vàng chói mắt, hương hoa dần dần tràn ngập, khiến người khác bất giác nảy sinh cảm giác lười biếng.

Chu Tự về đến nhà, đập vào mắt đầu tiên là Thạch Lỗi cùng hai người thiếu niên xinh đẹp đang ngồi trong phòng khách, sau đó liền nghe nói Lạc Mẫn cùng hai người quý khách đang ở trong thư phòng. Y nhìn thấy hai thiếu niên kia đang hăng hái nhìn mình, tuy có chút sợ hãi nhưng cũng không che đậy được sự ngạc nhiên mừng rỡ trong ánh mắt của hai thiếu niên lúc nhìn mình, y cứ thể lên thẳng lầu hai.

Thư phòng không có khóa, y tất nhiên cũng không gõ cửa làm gì, cứ thế đẩy cửa bước vào.

Bầu không khí trong phòng rất thoải mái. Vệ Thiên Vũ cùng Lạc Mẫn đang ngồi trước bàn cờ hình vuông, chuyên chú chơi cờ vây, bên cạnh là một chiếc bàn nhỏ ở trên đó có đặt ấm trà cùng tách nhỏ, tỏa ra mùi trà Ô Long nồng đậm. Lăng Tử Hàn dựa lưng vào ghế sofa, thoải mái xem bộ phim hành động đang chiếu trên TV, tay đang cầm một ly nước lọc.

Y cứ lỗ mãng mà mở cửa bước vào, nhưng ba người trong phòng chỉ đơn giản liếc mắt nhìn qua, rồi tiếp tục làm chuyện của mình.

Chu Tự thấy Lạc Mẫn ở trong phòng không có làm chuyện gì ám muội với người khác, nên rất yên tâm, rất có phong độ thong thả bước vào phòng, nhìn thoáng qua bàn cờ của Lạc Mẫn cùng Vệ Thiên Vũ rồi bình luận: "Sức cờ của Musa rất mạnh nha, A Mẫn gặp nguy hiểm rồi." Sau đó đi bộ bước tới chỗ ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nhích qua một bên, con mắt vẫn dán vào màn hình.

Chu Tự nhìn cảnh đánh nhau kịch liệt trên TV, trong đó còn xen lẫn tiếng bom nổ vang cùng tiếng xe bị văng đi, không khỏi cười khanh khách: "Tiểu Thu, lúc mà cậu làm việc có gây ra tiếng động lớn thế không?"

Lăng Tử Hàn cười lạnh: "Mấy tên này đều là nghiệp dư khoe mẽ, đừng có lôi chúng ra mà so với tôi."

Chu Tự ngửa đầu cười to: "Đúng đúng, cậu là người chuyên nghiệp, mấy tên đó chẳng là gì cả."

Lăng Tử Hàn hừ một tiếng, đứng dậy qua ghế sofa khác ngồi, hiển nhiên rất ghét thân cận với người khác.

Chu Tự dù ở đâu cũng rất rực rỡ lóa mắt, đây là lần đầu tiên có người tỏ rõ thái độ không muốn thân cận với y, cảm thấy rất mới mẻ, lại có thiện cảm với người thanh niên luôn luôn lạnh như băng này, muốn trêu chọc một chút, y thật rất muốn nhìn thấy người thanh niên đó ngoại trừ bộ mặt lạnh lùng cùng hờ hững ra còn có thêm được biểu cảm nào khác nữa không.

"Tiểu Thu rất ghét tôi sao?" Chu Tự dời người, tiêu sái dựa vào tay vịn sofa, thân thể hơi hơi nghiêng về phía cậu, nụ cười trên mặt rực rỡ chói lọi như ánh nắng mùa xuân, ấm áp mà nồng nhiệt, phảng phất muốn hòa tan cả băng tuyết.

Lăng Tử Hàn vẫn thể hiện thái độ hờ hững, không thèm quan tâm đến lời nói của y, im lặng.

Chu Tự lại không nản lòng, vẫn cười tủm tỉm nhìn cậu, muốn xem thử cậu chịu được vậy đến khi nào.

Lăng Tử Hàn tựa như không cảm giác được ánh mắt nóng rực của y, lạnh lùng nhìn vào màn hình tinh thể lỏng to đặt trên tường.

Bộ phim sắp đến hồi kết, bắt đầu vào cuộc chiến dữ dội, lúc này, nhân vật phản diện cùng đại anh hùng đang đánh nhau, lại có thêm tiếng súng chen vào vừa phải.

Chu Tự liếc mắt, có chút vô lại mà đưa tay hướng về phía người thanh niên đồ đen kia, cười nói: "Loại phim này mà cậu cũng thích được sao?"

Lăng Tử Hàn nhìn cũng không nhìn, khoát tay mạnh, tung chưởng vào cổ tay của y.

Chu Tự lộn cổ tay lại nên tránh được đòn công kích của cậu. Từ khi lên chức nghị viên, với đối thủ toàn là cãi miệng, dù có gặp phải tập kích, cũng là do hộ vệ của y ra tay. Ngoại trừ tự mình luyện tập ra, nhiều năm qua y quả thật chưa từng đánh nhau, thật sự là rất bực mình, lúc này thấy Lăng Tử Hàn hoàn toàn không nể mặt y, nhất thời cảm xúc tăng lên, hai tay đều đưa ra, hướng về phía cậu.

Lăng Tử Hàn không nghĩ tới một người nhiêu đây tuổi, lại là nghị viên quốc dân rất có thế lực, từ xã hội đen đi ra chính trị xây dựng tiếng tăm như Chu Tự, lại có lúc trẻ con đến thế, hoàn toàn không để ý đến mọi chuyện mà làm việc theo cảm tính. Lúc này cậu cũng không còn là người thiếu niên tay trói gà không chặt nữa, tất nhiên không cần khách khí, chưa kịp đợi bàn tay kia chạm tới mình, cậu liền đưa chân lên đá, cặp chân thon dài tung ra liên hoàn cước, đầu ngón chân một hướng thẳng vào tim, một hướng về phía huyệt Thái Dương, bước sau nối tiếp bước trước, trong nháy mắt tiếp cận chỗ trí mạng của Chu Tự.

Tâm trạng Chu Tự có chút hoảng hốt, không nghĩ tới cậu vừa ra tay lại tung ngay đòn sát thủ, hình như cậu không đùa, trong lúc đỡ cú đá mạnh mẽ kia, y đứng vững người, dùng chân làm trụ, ngã người ra sau, xoay người về phía sau sofa, mới có thể tránh được cặp chân thon dài mãnh liệt kia.

Nếu như là đánh nhau thật, Lăng Tử Hàn tất nhiên sẽ ra đòn tiếp, lúc đó Chu Tự tuyệt đối trốn không thoát, bất quá, lúc này cậu cũng chỉ tung chiêu để chơi, nên nhàn nhã thu hồi hai chân, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh mình, cầm ly nước lọc lên uống.

HẾT CHAP 17

Mục lục

83. Quyển 3 - Chương 18

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn cùng Vệ Thiên Vũ đều buông quân cờ xuống, ngẩng đầu nhìn bọn họ nở nụ cười.

Lạc Mẫn khoái trá hỏi Chu Tự: “Anh thật sự muốn chọc Tiểu Thu à?”

Vệ Thiên Vũ tuy rằng lễ phép không có lên tiếng trêu chọc y, bất quá nhìn cách anh dựa lưng vào ghế, hiển nhiên rất tin vào năng lực của Lăng Tử Hàn, biết rõ Chu Tự không thể có ưu thế.

Chu Tự quả thật ngã xuống có chút khó khăn, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, miễn cưỡng chống đỡ lòng ngực đang đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài của mình. Y đứng dậy, cởi bỏ bộ âu phục trên người ném xuống đất, rồi tới cravat quăng đi, cười lớn: “Tốt, khá lắm Quỷ Thu, nào, đến đây, chúng ta chơi một

trận ra trò đi."

"A Tự!" Lạc Mẫn thấy y hình như làm thật rồi, liền thu lại nụ cười của mình, vội vã ngăn lại. "Tiểu Thu là khách …"

"Khách sao? Anh không xem cậu ta là khách đâu." Chu Tự nhíu hai hàng lông mày lại, hiện rõ ý định thách đấu. "Hơn nữa, không phải Trung Quốc có một câu danh ngôn sao, khách tùy chủ tiện." Nói xong y dùng hai tay chống lên thành sofa, nâng người nhảy qua ghế, tấn công Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn nhảy lên, lui nhanh về phía sau, thân thể như một chiếc lá nhẹ nhàng bay trong gió.

Chu Tự nhào hẳn về phía trước, tung chân ra đá một cú, lực đạo rất mạnh.

Lăng Tử Hàn phút chốc ngừng lui về phía sau, tạo thế, nhấc chân lên đá ra một cú. Cậu canh ngay vào xương đùi của Chu Tự, đá ngay chính diện, nếu đụng trúng, xương đùi Chu Tự nhất định sẽ gãy.

Chu Tự không ngờ tới cậu sẽ biến chiêu nhanh như vậy, tất nhiên cũng nhận thấy được sự lợi hại trong đó. Trong lúc đó điện quang thạch hỏa, bụng dưới của y chợt đau quặn dữ dội, khiến y phải khụy chân xuống, ngay lúc đó tránh được một cú công kích hung mãnh.

Chưa kịp y đứng thẳng người, Lăng Tử Hàn giơ chân đá thẳng vào yết hầu.

Chu Tự ngửa mình về sau, tránh đi.

Lăng Tử Hàn xông lên phía trước, chân quét một đường trên sàn, cố ý đá vào hai tay Chu Tự đang chống xuống sàn.

Chu Tự tay mắt lanh lẹ, vừa xoay một vòng xong, liền đưa tay chống sàn nâng người lên nghiêng qua một bên.

Lăng Tử Hàn vẫn chưa tung ra liên hoàn kết hợp giữa đá và nắm đấm, chỉ là trong không trung chuyển hoán phương hướng, đầu ngón chân đá vào cổ tay y. Mũi giầy mang theo lực, rất dễ đá khiến cổ tay yếu đuối tổn thương, thậm chí có thể vỡ cả xương.

Chu Tự lập tức tung chưởng, chặn lại cú đá của cậu, đồng thời nhắm vào mắt cá chân của cậu.

Lăng Tử Hàn tung người trong không trung nhảy về bên phải, đáp xuống đất. Chu Tự chưa kịp phản ứng, chân trái của cậu đã tung thêm cú đá, nhắm thẳng vào cánh tay của Chu Tự.

Chu Tự chỉ cảm thấy nửa người tê dại hẳn đi, nhưng vẫn đang gắng gượng đứng lên trên mặt đất.

Lăng Tử Hàn lần này không có tiến công, trái lại lui ra phía sau hai bước, lẳng lặng nhìn y.

Trong mấy chiêu vừa nãy, cặp chân thẳng tắp cân xứng của Lăng Tử Hàn vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn, như chứa đựng sức sống, lại như một loại vũ khí có lực sát thương cực kỳ nguy hiểm.

Chu Tự thân kinh bách chiến, lại chật vật bất kham với đôi chân đó.

Trên thực tế, Lăng Tử Hàn đã lưu tình lắm rồi, cú đá vừa nãy nếu như không nhắm vào cánh tay của y, mà lệch đi một chút, đá dưới nách của y, mạng của y coi như đi luôn.

Lúc này, Lạc Mẫn cùng Vệ Thiên Vũ vẫn đang ngồi ở cạnh bàn cờ, không có mở miệng khuyên bảo, chỉ là cười mỉm nhìn bọn họ.

Chu Tự không phục mà nhìn Lăng Tử Hàn, cười nói: "Thân thủ rất tốt. Chúng ta đấu tiếp thôi." Sau đó liên nâng người đứng dậy.

Lúc này đây, đòn công kích của y vừa nhanh vừa sắc bén, không hề đùa giỡn nữa, không chừa chút đường lui nào, như là đối mặt với kẻ thù của mình.

Nét mặt của Lăng Tử Hàn không có chút biến đổi, vẫn đang bình tĩnh lãnh đạm, nhìn chiêu thức của y, trong khoảnh khắc đấu liền mười mấy hiệp. Cậu xuất thủ cực nhanh, như đã đoán ra được đòn của đối phương, cứ mỗi quyền đánh ra hoặc là cú đá nào của Chu Tự, giữa đường đều gặp phải nắm tay hoặc đầu ngón chân tung ra trước của cậu, không thể biến đổi chiêu thức mà phải lui về phía sau. Nắm tay ra chiêu thức tàn nhẫn nhanh chóng, nhưng nhất cử nhất động của cậu lại phiêu dật tiêu sái, rất đẹp, quả thực không giống người thế gian. Biểu cảm trên mặt cậu vẫn là sự lạnh lùng, phảng phất như đang làm chuyện bình thường, không giống như đang đánh nhau kịch liệt.

Chu Tự chỉ cảm thấy từ khi mình lăn lộn trên giang hồ, cũng gần 20 năm, chưa từng gặp qua đối thủ mạnh như vậy, trong lúc nhất thời càng đánh càng hưng phấn, đúng là dính chặt vào Lăng Tử Hàn không chịu ngừng tay.

Sắc trời dần dần ảm đạm, Lăng Tử Hàn không nhịn được nữa, bỗng nhiên nhảy một bước ra khỏi cửa thư phòng.

Chu Tự đuổi kịp, tiếp tục cùng cậu tranh đấu.

Lăng Tử Hàn phóng người lên, đầu ngón chân chạm vào lan can, phi thân nhảy từ lầu hai xuống ngay đại sảnh, nhanh tay cầm lấy một cây dao gọt hoa quả trên bàn trà, xoay cổ tay.

Tiểu Ngọc, Tiểu Cẩm cùng Thạch Lỗi đang ngồi ở đại sảnh, lúc này đều có kinh ngạc nhìn về phía cậu.

Trên bàn trà đặt một mâm trái cây, trên đó có vài cái nĩa bạc cắm sẵn trên những miếng táo. Lăng Tử Hàn xuất thủ như điện, tay kia rút nhanh mấy cái nĩa trên dĩa ra.

Thân ảnh Chu Tự đã hiện ra trên lan can, đang định chạy gấp xuống bằng đường thang, cùng cậu tái chiến.

Lăng Tử Hàn giương tay lên, đám nĩa bạc phóng thẳng tới chỗ Chu Tự.

Mấy cây nĩa bạc này thực sự không lớn, cũng không có lực sát thương, nhưng tất cả đều hướng thẳng đến chỗ hiểm của huyệt thái dương, con mắt cùng yết hầu của Chu Tự, nếu trúng thì thật sự rất nguy hiểm. Chu Tự tay mắt lanh lẹ, vừa nghiêng đầu né tránh vừa đưa tay gạt ngang qua, thân hình tuy rằng vẫn có vẻ hào hiệp, nhưng trong lúc bức bách, bước chân có chút rối loạn.

Lăng Tử Hàn bỗng nhiên phất tay, con dao sắc bén liền phóng ra, nhắm thẳng ngay tim của Chu Tự.

Thế tới thực sự quá nhanh, Chu Tự đang mất thế không kịp đỡ cũng không kịp né, chỉ phải nỗ lực dời người né tránh chỗ trí mạng.

Lăng Tử Hàn thuận lợi cầm lấy một quả táo trong giỏ trái cây trên bàn, ném mạnh về phía trước.

Quả táo vừa nặng vừa nhanh, theo sau ngay con dao, bạt mạnh con dao qua chỗ khác. Con dao bị bạt lên đụng lên trên tường, phát sinh ra một tiếng 'Định', lập tức rơi xuống cầu thang. Quả táo thì rơi ngay trước bước chân Chu Tự.

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm lúc này mới hô lên một tiếng mà từ nãy đến giờ cố gắng kìm nén.

Lăng Tử Hàn lãnh đạm nhìn Chu Tự, sau đó bình chân như vại ngồi xuống sofa.

Chu Tự cười vỗ tay: "Tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền."

Lạc Mẫn xuất hiện phía sau y, cười lắc đầu: "Anh đó, trưởng thành rồi mà sao vẫn còn trẻ con như thế. Như thế rất tốt, thua một trận triệt để, tâm phục khẩu phục chưa?"

Chu Tự cao giọng cười to: "Đánh như vậy mới đã ghiền chứ. Anh nhiều năm qua chưa từng hoạt động mạnh như thế. Tiểu Thu, trong nghề sát thủ, cậu là đệ nhất Á Châu, còn trên thế giới thì cũng đứng hàng 5. Bất quá, nếu như rút lui trở lại vài năm về trước, tôi tự tin đánh ngang bằng với cậu đấy."

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nhìn y, rồi không thèm để ý nữa. Đường nhìn của cậu hờ hững liếc ngang qua Tiểu Ngọc, Tiểu Cẩm đang đứng ngây người cùng Thạch Lỗi đang mỉm cười, sau đó nhìn ra cửa sổ.

Trời đã hoàng hôn, bầu trời màu tím xanh lại thêm đẹp rực rỡ.

HẾT CHAP 18

Mục lục

84. Quyển 3 - Chương 19

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bữa tối rất náo nhiệt. Ngoại trừ hai chủ nhân ra, giờ có thêm Lăng Tử Hàn, Vệ Thiên Vũ, Thạch Lỗi cùng Tiểu Ngọc, Tiểu Cẩm ngồi xung quanh bàn, trò chuyện không ngừng, khiến cho nhà ăn rộng rãi bình thường trống trãi giờ lại náo nhiệt, mấy người làm trong nhà qua lại cũng thấy vui vẻ hơn.

Chu Tự cùng Lạc Mẫn đã thật lâu không có vui như vậy. Hơn nữa khách hôm nay mỗi người đều thực sự đẹp mắt, khiến cho khẩu vị cũng tăng lên nhiều.

Chu Tự, Lạc Mẫn, Vệ Thiên Vũ cùng Thạch Lỗi đều uống vang đỏ. Bốn người nói rất nhiều, bất quá phần lớn đều tập trung trên lĩnh vực kinh tế, nào là xu thế kinh tế của mấy nước lớn, giá cả lên xuống của vàng cùng dầu thô trên thị trường quốc tế ảnh hưởng đến kinh tế Á Châu cùng B quốc, trò chuyện vô cùng thân mật.

Lăng Tử Hàn suốt bữa ăn vẫn rất trầm mặc, cứ yên lặng dùng thức ăn chay, uống nước lọc, nghe bọn họ chuyện trò vui vẻ.

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm chỉ được phép uống nước trái cây, hai người cũng không dám nói, ngay cả nói chuyện cũng có chút sợ sệt, nhìn qua thiệt không hề giống MB, không có gì gọi là mạnh vì gạo, bạo vì tiền cả.

Hai người thiếu niên yên vị hai bên ngay cạnh Lăng Tử Hàn, bên kia Tiểu Ngọc là Thạch Lỗi, bên kia Tiểu Cẩm là Vệ Thiên Vũ. Thạch Lỗi tuy là thao thao bất tuyệt mà nói, nhưng vẫn không quên chăm sóc cho Tiểu Ngọc. Lăng Tử Hàn thấy hai cậu thiếu niên vẫn có dáng bộ khiếp đảm, thỉnh thoảng lại đem dĩa ăn xoay trên bàn hướng đồ ăn về phía bọn họ, ý bảo bọn họ dùng bữa.

Không lâu sau, Chu Tự liền chú ý, không khỏi cười nói: “Thật không nghĩ tới, Tiểu Thu thật sự rất thương hương tiếc ngọc nha.”

Lăng Tử Hàn lạnh lùng liếc ngang y, dường như không thèm để tâm gì tới y.

Chu Tự cười ha ha, con mắt vẫn nhìn cậu, nhưng mặt lại hướng về phía Vệ Thiên Vũ: "Musa, tôi có đắc tội với Tiểu Thu không vậy?"

"Đương nhiên không có." Vệ Thiên Vũ mỉm cười hiền hòa nói. "Tiểu Thu tính cách vậy đó, Tự ca đừng để tâm nhiều."

"Quả là một cậu nhóc khác thường." Chu Tự cố ý nói như vậy, rồi nhiệt tình nhìn Lăng Tử Hàn ngồi đối diện.

Người thanh niên đối bất luận kẻ nào vật nào cũng đều có thái độ đạm mạc này đặc biệt xinh đẹp, khuôn mặt đường viền rõ ràng, đường nét cũng dần nhu hòa hơn, đôi mắt như hồ nước trên cao nguyên, quạnh quẽ lại sâu thẳm, khiến người khác hoài niệm, chiếc mũi cao thẳng lại như chứa ngạo khí, đôi môi mỏng lại như quá lạnh khốc. Bất quá, vô luận như thế nào, vóc người thon gầy cùng khí chất an tĩnh của cậu, hoàn toàn không giống sát thủ số một Á châu, mà lại như một sinh viên đại học hướng nội đơn thuần, thực sự là lừa người mà. Chu Tự nhìn khuôn mặt sáng bóng của cậu, bỗng nhiên nhớ tới hình xăm đáng sợ quỷ dị trên ngực phải của cậu, trong lúc nhất thời liền xuất thần.

Lăng Tử Hàn thấy y vừa nhìn mình chằm chằm vừa suy nghĩ miên man, không khỏi hừ một tiếng.

Lạc Mẫn nhìn Chu Tự, bỗng nhiên quay đầu, thân thiết nói với Thạch Lỗi: "Tiểu Lỗi, em mới vừa trở về, muốn vui chơi thoải mái không? Dù sao hiện tại anh cũng đang dưỡng thương, rất rảnh rỗi, có thể cùng em đi chơi tham quan toàn quốc, thuận tiện nhìn qua sản nghiệp công nhân Nhật Nguyệt Hội của tụi anh."

Thạch Lỗi vừa nghe, không khỏi mừng rỡ, liên tục gật đầu: "Tốt, ngày mai chúng ta liền xuất phát, em sẽ lái xe."

Chu Tự lập tức phục hồi tinh thần lại. Y ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Tôi thấy A Mẫn nên ở nhà dưỡng thương cho tốt cái đã. Tiểu Lỗi muốn đi ra ngoài đi một chút tất nhiên có thể, tôi phái thêm mấy người anh em khác đi cùng cậu, dọc theo đường đi cũng có thể bảo vệ an toàn cho cậu." Tuy rằng y đang cười, nhưng giọng nói lại rất mạnh, mơ hồ tràn ngập sự ghen tuông, khiến người ta ôm bụng cười.

Nụ cười của Thạch Lỗi biến mất, hơi tiếc nuối nhún vai: "Quên đi, tôi có tay có chân, không cần ai bảo vệ cả. Nếu Mẫn ca ở nhà dưỡng thương, tôi sẽ ở nhà bồi anh ấy."

Chu Tự rất không thoải mái mà liếc mắt nhìn Thạch Lỗi: "Hiện tại coi như cậu học thành tài về nước, không nên chơi bời lêu lổng? Thanh niên cần phải có sự nghiệp, ở nhà làm gì chứ? Làm thiếu gia à?"

Thạch Lỗi trợn mắt với y: "Dù tôi làm thiếu gia cũng không cần anh nuôi, anh nôn nóng thế làm gì?"

"Hừ, vậy A Mẫn nuôi thì vinh quang hơn à?" Chu Tự cười nhẹ. "Chính cậu nói mà, cậu có tay có chân, sao lại muốn người khác nuôi mình chứ?"

"Ai muốn người khác nuôi?" Thạch Lỗi dường như nóng nảy, thiếu chút nữa vỗ bàn đứng dậy. "Anh ít ngậm máu phun người chút đi, tôi vừa trở về, muốn bên cạnh Mẫn ca vài ngày. Làm sao vậy? Đụng tới anh sao? Tôi nói anh nghe, anh bớt lo chuyện người khác chút đi."

"Làm càn." Chu Tự vỗ bàn. "Không lớn không nhỏ, ỷ bản thân ở nước ngoài học vài năm, tưởng mình lớn lắm sao?"

Thạch Lỗi nhịn không được buồn cười. "Anh đừng có ở đó làm bộ ra vẻ đạo mạo. Người khác đọc Tam Tự Kinh cho tôi nghe tôi còn miễn cưỡng chịu được, còn anh mà muốn giảng đạo đức luân lý cho tôi sao? Hiện tại còn dùng văn chữ nói chuyện với tôi à? Anh không thấy buồn cười sao?"

Chu Tự đưa tay vỗ nhẹ Lạc Mẫn một cái: "Này, thằng nhóc mà em nuôi lớn giờ biến thành một tên khinh người rồi đó, em có thấy đau lòng hay không?"

Thạch Lỗi nhất thời mặt đỏ lên: "Đừng có gây xích mích quan hệ giữa tôi và Mẫn ca. Mẫn ca đối với tôi ân trọng như núi, vì anh ấy bỏ mạng tôi cũng không tiếc. Bất quá, nếu đổi lại là với anh, hừ —" Nói câu cuối cùng xong, cậu vẫn có chút phẫn nộ.

Chu Tự đắc ý. "Tôi không tính toán vụ đó, dù sao tôi cũng là bạn đời hợp pháp của A Mẫn, haha."

Lạc Mẫn thấy y như vậy, không biết làm gì hơn là vừa lắc đầu vừa cười nhìn Lăng Tử Hàn nói: "Tiểu Thu, cậu ăn ít quá đi, ở chỗ này ngàn vạn lần đừng khách khí. Chúng ta khó có được dịp họp mặt đông đủ, cậu nhất định phải vui vẻ mới được."

Khí tức lạnh như băng của Lăng Tử Hàn lập tức thu lại, hơi gật đầu với hắn.

Lực chú ý của Chu Tự liền chuyển tới trên người Lăng Tử Hàn, cười nói: "Đúng vậy, cậu ăn ít quá. Ai, Tiểu Ngọc, sao cậu lại ngồi yên đó chứ? Không biết chăm sóc khách mình sao, ông chủ của các cậu không dạy qua các cậu mấy vụ này à?"

Mặt Tiểu Ngọc trắng bệt ra, nhanh chóng đứng dậy, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, đưa tay đi lấy bình rượu, sau đó mới nhận thấy Lăng Tử Hàn không uống rượu, lại vội vã buông bình rượu, nhìn quanh một chút, liền cầm lấy cái chén trước mặt Lăng Tử Hàn đi múc canh. Hai tay của cậu run nhẹ, cầm lấy cái muôi múc canh cũng không xong.

Tiểu Cẩm ngồi bên cạnh cũng đứng ngồi không yên, chần chờ đứng lên, cầm lấy bình rượu đi tới bên cạnh Vệ Thiên Vũ châm rượu. Tay cậu run rẩy, xem chút khiến rượu đổ cả ra ngoài.

Lăng Tử Hàn hờ hững đứng dậy, cầm lấy cái muôi cùng chén canh từ tay Tiểu Ngọc ra, lập tức vỗ vỗ vai cậu, ý bảo hãy thoải mái đi.

Vệ Thiên Vũ cũng ôn nhu cầm lấy bình rượu trong tay Tiểu Cẩm, kéo cậu ngồi xuống, cười nói: "Tiểu

Ngọc, Tiểu Cẩm, đều ngồi đi, Tự ca là nói đùa các em thôi, các em không cần làm mấy cái này, để bản thân tự mình ăn no là được rồi."

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm cúi đầu, không biết làm gì.

Lạc Mẫn hung hăng đánh mạnh lên lưng Chu Tự, rồi nói với hai thiếu niên: "Đúng vậy, Tiểu Cẩm, Tiểu Ngọc, các em không cần để ý đến Tự ca, chăm sóc tốt bản thân là được rồi."

Chu Tự bị hắn đánh một quyền mạnh xém chút nữa la lên, trong lòng cũng biết hắn đang bực mình. Chẳng biết thế nào nữa, bản thân y biết rõ sự chung thủy của Lạc Mẫn đều hướng tới trên người mình, nhưng vừa nhìn thấy Thạch Lỗi cùng Lăng Tử Hàn, nhịn không được lại cảm thấy ghen.

Tâm tư Thạch Lỗi đều hướng tới Lạc Mẫn, việc này tại Nhật Nguyệt Hội được coi như là một bí mật công khai. Lúc trước hai người họ luôn bên cạnh nhau, Lạc Mẫn lại quan tâm Thạch Lỗi đầy đủ, tuy rằng Chu Tự hiện tại biết hai người bọn họ trong lúc đó cũng không tiếp xúc thân mật, nhưng mấy người khác trong Nhật Nguyệt Hội lại không biết, bởi vậy đều nghĩ rằng Thạch Lỗi đã từng là người của Lạc Mẫn, nên việc thân cận của cậu với hắn là chuyện bình thường. Việc này khiến Chu Tự đặc biệt khó chịu, nhìn Thạch Lỗi sẽ không thuận mắt.

Mà Lăng Tử Hàn tuy rằng đối xử với mọi người luôn luôn lạnh như băng, nhưng đối Lạc Mẫn luôn luôn có một phần tình cảm rất đặc biệt, nhất là lần trước Lăng Tử Hàn tại Kim Tân Nguyệt cứu hắn ra, Lạc Mẫn luôn chú ý tới tin tức liên quan tới 'Linh Quỷ Song Sát'. Lần này gặp lại, sự vui sướng của Lạc Mẫn thể hiện rất rõ, điều này làm cho trong lòng y thật sự là rất không thoải mái.

Tính tình của y vốn rất nóng, mấy năm nay làm việc tại chính giới, phải buộc bản thân ẩn nhẫn cẩn thận, rất khó chịu, lúc này nếu có cơ hội nhất định cũng không khách khí với Thạch Lỗi cùng Lăng Tử Hàn. Bất quá, y không muốn chọc Lạc Mẫn tức giận, lúc này bị trúng một quyền nặng, lập tức dựng thẳng người, cười với hai thiếu niên kia: "Đúng vậy, tôi nói giỡn với hai cậu thôi, chỉ là muốn cho các cậu thấy, Musa Ca, Thu Ca của các cậu quả thật rất thương các cậu đấy."

Mặt hai người thiếu niên chợt đỏ lên, lặng lẽ bên người bên cạnh mình, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Vệ Thiên Vũ đưa tay ôm lấy vai của Tiểu Cẩm, ôn nhu mà nói: "Ăn nhiều chút đi."

Lăng Tử Hàn lại không thèm để ý tới Tiểu Ngọc.

Thạch Lỗi dường như đối với người thiếu niên có vẻ vừa cô đơn vừa hoảng sợ này có chút không đành lòng, đưa tay gắp một con tôm bỏ vào trong chén trước mặt Tiểu Ngọc, ôn hòa mỉm cười nói: "Em cũng ăn nhiều chút đi, đừng có nghe người ta nói bậy."

Chu Tự vừa nghe, có chút tức giận trừng mắt liếc cậu, lập tức nhận ra gì đó, quay đầu nhìn Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn tự tiếu phi tiếu nhìn y, thật sự là vừa tức giận vừa buồn cười.

Chu Tự vừa nhìn vẻ mặt của hắn, lập tức hiện lên nụ cười sáng lạn, nịnh nọt nói: "A Mẫn, miệng vết thương của em vừa khép lại. Uống chút canh đi, để anh múc cho em."

Vệ Thiên Vũ nhìn biểu hiện của y, không khỏi cười ha ha, hướng y giơ ly lên: "Tự ca, quả thật tôi bội phục anh đấy, kính anh một ly."

Chu Tự nghe được câu nói của anh, cũng chẳng hề để ý cầm lấy ly đưa lên về phía anh, cười: "Tôi cũng vậy, kính cậu một ly."

HẾT CHAP 19

Mục lục

85. Quyển 3 - Chương 20

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bữa cơm ấy kết thúc trong sự náo nhiệt. Vệ Thiên Vũ nhìn đồng hồ một chút, đứng dậy nói: "Tự ca, Mẫn ca, chúng tôi về trước vậy. Ngày mai chúng tôi chuẩn bị đi, mang theo Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm không tiện lắm, đến lúc đó phiền hai anh giúp chúng tôi chăm sóc hai cậu ấy rồi, sau khi xong việc chúng tôi quay lại đón hai cậu ấy."

"Sao đi sớm vậy?" Chu Tự có chút vô cùng kinh ngạc, lập tức đoán có thể bọn họ phải đi làm ăn, vì vậy gật đầu cười: "Không thành vấn đề, các cậu cứ đưa bọn họ đến đây là được."

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên chút kinh hoàng bất an.

Vệ Thiên Vũ đưa hai tay ra, cùng lúc ôm hai cậu thiếu niên vào lòng, thoải mái mà nói: "Các em cứ yên tâm, có Tự ca cùng Mẫn ca bảo vệ, không ai dám khi dễ các em đâu."

Hai người thiếu niên này cũng đã trải qua cuộc sống đầy biến động, khó khăn lắm mới có thể gặp được hai vị khách đặc biệt như vậy, không những chuộc bọn họ ra, còn chưa từng một lần tỏ ra háo sắc, luôn nho nhã lễ độ, rất chăm sóc cho bọn họ, vừa như có tình lại như vô tình, khiến cho hai cậu ấy không thể đoán được ý định của họ là gì, nên không dám lỗ mãng.

Lúc này nghe anh nói vậy, hai cậu ấy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Lăng Tử Hàn đứng bên cạnh, trên mặt hiện chút không kiên nhẫn.

Vệ Thiên Vũ mang theo hai người thiếu niên đi ra cửa.

Lạc Mẫn vội vàng nói: "Tôi cho xe đưa các cậu về."

Thạch Lỗi ở bên cạnh cười nói: "Để em đi cho, dù sao không có việc gì, mới vừa ăn xong cũng muốn hoạt động chút. Đây là lần đầu em gặp Musa ca cùng Thu ca, muốn làm chút gì đó."

Lạc Mẫn nhìn Thạch Lỗi, thoả mãn gật đầu: "Như vậy cũng tốt, trên đường coi chừng một chút."

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn cũng không phản đối, cùng nhau đi ra biệt thự.

Thạch Lỗi nhanh chóng lái một chiếc Renault (1) màu xanh sậm đến, dừng trước mặt bọn họ.

Vệ Thiên Vũ mỉm cười hiền hòa bắt tay chào Chu Tự cùng Lạc Mẫn nói lời từ biệt, sau đó cùng hai thiếu niên ngồi vào ghế sau. Lăng Tử Hàn đứng bên cạnh nhìn Lạc Mẫn cùng Chu Tự, sau đó mở cửa xe.

Lạc Mẫn nhịn không được bước lên, đưa tay đặt lên vai cậu, thân thiết cười nói: "Tiểu Thu, rảnh nhớ đến chơi."

Nét mặt Lăng Tử Hàn nhu hòa rất nhiều, gật đầu với hắn, sau đó ngồi vào ghế phó.

Lạc Mẫn cẩn thận tỉ mỉ đóng cửa xe thay cậu, sau đó nhìn xe chạy băng qua vườn cỏ, thẳng ra cửa chính.

Chu Tự đi tới bên người hắn, đưa tay ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn ám muội mà nói: "Thương thế của em cũng đã đỡ nhiều rồi, anh nhịn lâu như vậy, tối nay phải trừng phạt em cho thỏa đáng mới được."

Lạc Mẫn trừng mắt liếc y, nhưng khuôn mặt lại đỏ bừng.

Chu Tự yêu nhất chính là nét mặt này của hắn, nhân cơ hội này thể hiện chút sự vô lại của bản thân, trêu chọc nói: "Em với anh coi như vợ chồng già rồi, còn xấu hổ làm gì? Thật là, vĩnh viễn đều như là xử nam vậy, đây là đang cố ý dụ dỗ anh sao?"

Mặt Lạc Mẫn càng đỏ hơn, nâng khủy tay lên đánh mạnh vào người y. Chu Tự siết chặt tay ôm sát lấy hắn, khiến hắn không thể động đậy, sau đó nửa ôm nửa buông khiêng hắn vào nhà, bước lên lầu.

Trong bóng đêm sâu thẳm, trong lúc Chu Tự cùng Lạc Mẫn đang cảnh xuân vô hạn thì Thạch Lỗi lẳng lặng lái xe, trên con đường nội thành ít xe qua lại, chiếc xe này vẫn cứ băng băng chạy về phía vùng ngoại ô.

Lăng Tử Hàn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xẹt qua, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, trầm mặc tĩnh lặng.

Vệ Thiên Vũ lại luôn cười quan tâm hai người thiếu niên, hỏi han: "Có mệt hay không?"

Một hồi lâu sau, Thạch Lỗi hỏi thăm: "Thu ca là người vùng nào vậy?"

Lăng Tử Hàn trầm mặc một lát, hờ hững nói: "Quan trọng sao?"

"Đương nhiên không, chỉ là tùy tiện hỏi thôi." Thạch Lỗi dễ dàng tự tại cười nói. "Nơi này là vùng nhiệt đới, Thu ca thích ứng được không?"

Lăng Tử Hàn vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, thần tình lãnh đạm mà nói: "Tôi ở đâu cũng thích ứng được cả."

"Đúng vậy, đại danh đỉnh đỉnh Quỷ Thu mà, không giống người thường." Thạch Lỗi mỉm cười, cách nói chuyện rất tự nhiên, phảng phất như đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. "Đêm nay thấy anh giáo huấn Chu Tự, khiến người nhìn qua thật thoải mái mà."

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn Thạch Lỗi. Thạch Lỗi cảm thấy như có một tia lửa xẹt ngang qua da thịt mình vậy, cảm nhận chút đau đớn bén nhọn. Cậu chuyển tay lái, ra khỏi cửa khẩu, chạy lên con đường cái dẫn đến nhà trọ mà bọn Lăng Tử Hàn đang ở. Động tác của cậu nhìn qua rất dễ dàng thành thục, trên khuôn mặt luôn là nụ cười, nhẹ giọng nói rằng: "Mười bốn tuổi tôi đã bắt đầu đi theo Mẫn ca, đến nay cũng gần 11 năm, Mẫn ca rất tin tưởng tôi, lẽ nào Thu ca lại không tin tôi? Musa ca, còn anh thì sao?"

Vệ Thiên Vũ ha ha: "Sao lại không tin chứ? Người mà Mẫn ca tin tưởng sao chúng tôi lại không tin được chứ? Lỗi ca quá lo rồi."

"Musa ca, hãy xem em như người một nhà được không, gọi em Tiểu Lỗi được rồi." Thạch Lỗi ôn hòa cười nói.

"Haha, nhất thời chưa quen thôi." Vệ Thiên Vũ mỉm cười nhẹ nhàng. "Tiểu Lỗi, em học tại Âu Châu phải không?"

"Đúng vậy, em học tại đại học EP của Âu Châu khoảng 7 năm, sau đó tại Âu Châu làm mấy tháng, tích lũy kinh nghiệm." Thạch Lỗi cười cười với Lăng Tử Hàn.

"Đó là đại học tốt nhất Âu Châu đó nha, tiếng tăm toàn cầu, chỉ mất 7 năm để lấy bằng thạc sĩ, rất giỏi." Vệ Thiên Vũ khen.

Thạch Lỗi mỉm cười: “Chỉ là em muốn mau chóng học xong để trở về mà thôi, gánh vác giùm Mẫn ca.”

“Tốt.” Vệ Thiên Vũ gật đầu. “Không hổ là người anh em tốt của Mẫn ca.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, xe đã chạy đến chân núi. Lăng Tử Hàn bỗng nhiên nói: “Ngừng xe!”

Thạch Lỗi lập tức phanh lại, không hiểu gì mà nhìn cậu.

Lăng Tử Hàn không có chút biểu cảm nào, đưa mắt nhìn bóng đêm vô tận phía trước, lạnh lùng nói: “Tôi lái!”

Thạch Lỗi ngẩn ra, lập tức mở cửa xe, xuống xe, đi vòng qua đầu xe đến cửa bên kia. Lăng Tử Hàn ở trong xe co rụt lại chân, chuyển qua vị trí ghế lái. Đợi Thạch Lỗi lên xe, cậu liền nhấn ga chạy lên núi.

Chung quanh đường núi là một màu đen đen kịt, yên tĩnh không một tiếng động, xe bọn họ chạy trên con đường đầy đá vụn, phát ra âm thanh ‘sột soạt’. Trong xe cũng không còn tiếng nói chuyện, hiển nhiên tất cả mọi người đều bị sự khác lạ của Lăng Tử Hàn tác động.

Chạy lên được một đoạn, Lăng Tử Hàn đột nhiên hỏi: “Trên người anh có mang súng không?”

Không ai trả lời. Sau một lúc lâu Thạch Lỗi mới ý thức được Lăng Tử Hàn đang hỏi mình, vội vã nói: “Có.”

“Được.” Lăng Tử Hàn lạnh lùng nói. “Có người mai phục trên núi. Nếu như không phải đối phó chúng tôi thì thôi, còn nếu là nhắm tới chúng tôi, anh chỉ cần bảo vệ mình cùng Tiểu Ngọc tốt là được rồi. Những người đó tôi sẽ xử lý.”

Thạch Lỗi giật mình: “Cái gì? Có người … mai phục? Sao anh biết được?”

Lăng Tử Hàn cười khẩy: “Nếu như tôi không có chút cảnh giác nho nhỏ ấy, chỉ sợ có 9 mạng cũng không đủ giữ, cũng chẳng có sức để lăn lộn trên giang hồ.”

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm ở phía sau bị nét mặt cùng lời nói của Lăng Tử Hàn khiến cho sợ đến run người, Vệ Thiên Vũ cười ôm vai hai người họ, ôn nhu mà nói: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, các em sẽ không có việc gì đâu. Tôi sẽ không bỏ lại các em, nhất định sẽ bảo vệ các em.”

Hai người thiếu niên còn chưa kịp nói gì, Lăng Tử Hàn đã thắng mạnh ngừng xe lại tại một ụ núi lõm vào trong.

Vệ Thiên Vũ cùng cậu phối hợp cực kỳ ăn ý, xe còn chưa ngừng hẳn, anh đã mở cửa xe nhảy xuống, thuận lợi mang theo hai người thiếu niên theo, trong miệng cúi đầu nói: “Tiểu Lỗi, mau xuống xe.”

Thạch Lỗi có chút do dự, nhìn thoáng qua Lăng Tử Hàn: “Thu ca, còn anh thì sao?”

Lăng Tử Hàn lạnh như băng nói: “Xuống xe!”

Vệ Thiên Vũ mang theo hai người thiếu niên đi về phía vách núi, nhẹ giọng nói: “Đừng lên tiếng, theo tôi.”

Hai người thiếu niên chỉ thấy tay chân mình lạnh run, sợ vô cùng nhưng cũng không dám lên tiếng.

Thạch Lỗi lại không bị sự rét lạnh của Lăng Tử Hàn hù dọa, trái lại càng thêm trầm ổn rút ra một khẩu súng Glock G909 mới nhất, đây là loại súng lục mà bộ đội đặc chủng phương tây thích sử dụng nhất, đặc tính ổn định, đây là một lần có thể bắn 20 phát.

“Thu ca, tôi cũng không phải người yếu đuối, để tôi đi cùng anh.” Cậu mà nói thành khẩn.

Lăng Tử Hàn nhìn Thạch Lỗi một cái, trên mặt vẫn là một tầng sương lạnh. Cậu mạnh mẽ vươn người, đẩy mạnh cửa xe bên kia, nắm lấy vai Thạch Lỗi, đẩy mạnh ra ngoài.

Trong lúc Thạch Lỗi lảo đảo ngã xuống xe, Lăng Tử Hàn liền đóng cửa xe, nhấn ga, phóng lên núi.

HẾT CHAP 20

Mục lục

(1) Renault

86. Quyển 3 - Chương 21

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ đi về phía trước đỡ lấy Thạch Lỗi, rồi đưa cậu lại chỗ vách núi, nhẹ giọng cười nói: “Cậu ấy thích một mình quen rồi, chuyện gì cũng tự làm, chúng ta đừng quấy rối cậu ấy.”

Thạch Lỗi nghe tiếng bánh xe chuyển động trên nền đất đang dần xa, không khỏi thở dài, có chút chán nản hỏi anh: “Musa ca, em vô dụng lắm sao?”

"Sao lại thế được?" Vệ Thiên Vũ thoải mái vỗ vỗ vai cậu. "Tiểu Thu không phải nhờ em thay cậu ấy chăm sóc Tiểu Ngọc sao? Chuyện này rất quan trọng đó."

Thạch Lỗi đưa mắt nhìn hai người thiếu niên đứng gần đó.

Tối nay trời đầy sao, khiến cậu có thể nhìn thấy rõ ràng, dưới ánh sao sáng rực, hai dung nhan như họa đang tràn đầy kinh khủng bất an, thân thể mềm mại tinh tế của hai người co rúm lại, tựa như ngọn cỏ lau trong gió mạnh, yếu đuối không nơi bám víu.

Trong lòng cậu âm thầm thở dài một tiếng, bước lên nhẹ nhàng nói với bọn họ: "Đừng sợ, anh sẽ cùng Musa bảo vệ các em."

Hai người thiếu niên liên tục gật đầu, hai đôi mắt to ôn thuần phiêu lượng hiện lên sự cầu xin cùng ỷ lại.

Lúc này, bọn họ nghe được tiếng súng vang lên trong đêm.

Mọi người lập tức nghiêng đầu nhìn về phía trước.

Sau đó liền vang lên một loạt tiếng súng như liên thanh, sau đó là tiếng nổ mạnh, rồi từ trên trời xuất hiện một ngọn lửa lớn, như là tiếng xe bị nổ vậy.

Vệ Thiên Vũ tuyệt không sốt ruột, vẫn ung dung nói: "Chúng ta leo lên cây đi, có thể nhìn rõ được toàn cảnh."

Thạch Lỗi nhìn vẻ nhàn nhã không định tham gia vào của anh không khỏi lấy làm khó hiểu nhưng vẫn khách khí nói: "Được, do Musa ca sắp xếp."

Vệ Thiên Vũ ôm lấy Tiểu Cẩm bất ngờ leo lên sườn núi gần đó lấy làm điểm tựa, bước chân vô cùng mau lẹ. Bên cạnh sườn núi toàn bộ đều là đại thụ, che khuất ánh sao trên trời, có vẻ đặc biệt u ám, nhưng anh lại như có đôi mắt bừng sáng trong màn đêm có thể nhìn thấy mọi vật, chuẩn xác đạp lên thân cây, né qua mấy chỗ tàn cây vươn ra, hướng thẳng lên đỉnh.

Thạch Lỗi ôm Tiểu Ngọc, cật lực theo sát ở phía sau, vài lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhưng quật cường leo lên. Tiểu Ngọc ôm chặt cổ cậu, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng một tiếng cũng không rên.

Tiếng súng càng ngày càng gần, Vệ Thiên Vũ dừng lại bước chân, quay đầu lại nói với Thạch Lỗi: "Chúng ta mỗi người tự lên nhé."

Thạch Lỗi giật mình một chút, mới nói: "Được."

Vệ Thiên Vũ mang Tiểu Cẩm chuyển qua phía sau, ôn nhu mà nói: "Ôm chặt lấy." Sau đó sử dụng đồng thời cả tay chân mình, tựa như linh vượn, leo nhanh lên trên cao.

Cây đại thụ này có một hốc rất lớn, Vệ Thiên Vũ cùng Tiểu Cẩm núp vào trong, không gian rất rộng. Bọn họ vừa ngồi xuống thì Thạch Lỗi cùng Tiểu Ngọc bước vào theo.

Vệ Thiên Vũ có chút ngạc nhiên, lập tức ôn hòa cười nói: "Cũng tốt, chỗ này khá lớn, cùng ngồi chờ vậy."

"Không." Thạch Lỗi đem Tiểu Ngọc đặt xuống bên cạnh bọn họ. "Musa, em thật sự thấy lo lắng. Mẫn ca bảo em tiễn các anh về, không thể cứ trong tình cảnh này để mình Thu ca đối mặt nguy hiểm được. Em muốn đi phụ anh ấy, hai cậu ấy giao cho anh vậy."

Vệ Thiên Vũ đang muốn gọi cậu lại, thì cậu đã xoay người lại leo xuống cây. Vệ Thiên Vũ nhìn cậu nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, không khỏi thở dài, lắc đầu: "Thằng nhóc này quả thực thiếu kiên nhẫn."

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm nhịn không được cầm tay đối phương, chỉ cảm thấy tay đối phương cũng là mồ hôi lạnh, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Vệ Thiên Vũ an ủi vỗ vỗ vai bọn họ, nhẹ giọng nói: "Các em không phải sợ, ở đây không có nguy hiểm gì đâu, nằm xuống chợp mắt một chút đi. Ở đây cũng thoải mái lắm đó." Nói xong, anh cúi đầu cười rộ lên, mang theo ý tứ hàm xúc khiến người khác vô thức cảm thấy an tâm.

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm đều gật đầu, nghe lời mà cúi người nằm xuống, ngã lưng lên nền hốc cây.

Vệ Thiên Vũ dựa vào một cánh cây thô to, đưa mắt nhìn về phía sườn núi đang chiến tranh kia, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn màn hình trên đồng hồ đeo tay, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ, nhìn qua vô cùng tiêu sái.

Trên thực tế, ở đây từ chân núi đến đỉnh núi đều có máy giám thị mini của Vệ Thiên Vũ, những tình cảnh xảy ra trong khu vực này đều theo vệ tinh truyền tới đồng hồ đeo tay của Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn.

Bọn họ vừa xuống núi, đã đụng phải đối thủ rồi. Mấy người đó thừa dịp lúc bọn họ vắng mặt, lục tục mai phục trên núi, chuẩn bị lúc bọn họ vừa vào nhà trọ thì tập kích. Loại hành động này có bố trí sẵn, nhưng đã lọt vào mắt của Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn, nên tất nhiên hai người họ đã có đối sách từ trước khi trở về đây.

Bất quá, việc Thạch Lỗi có mặt cùng là bất ngờ, Lăng Tử Hàn trên đường thay đổi kế hoạch, một tay đẩy cậu ta đi, rồi lái xe nhanh lên núi. Không còn người vướng chân vướng tay nữa, Lăng Tử Hàn có thể yên tâm thực thi kế hoạch của chính mình rồi.

Tối nay ánh sao sáng lạng, mặc dù nơi này có nhiều cây đại thụ khiến không gian càng thêm dày đặc, không thể thấy trời, nhưng phối hợp với máy dò xét của Vệ Thiên Vũ lắp đặt sẵn, nhất cử nhất động của mấy tên

kia đều trong tầm mắt cậu. Lăng Tử Hàn nhanh chóng nhìn cảnh báo trên mặt đồng hồ, biết toàn bộ súng lục, súng tự động cùng rocket đều đang nhắm thẳng vào cậu.

Lăng Tử Hàn nhìn địa thế phía trước một chút, xoay tay lái, hướng về dốc thoải phóng đi.

Mấy tên phục kích gặp bất ngờ không phòng bị, có người giữ không được liền nổ súng. Tiếng này như là tín hiệu, lập tức tiếng súng liên thanh vang lên như mưa hướng thẳng về phía cậu. Rocket cũng nhanh chóng điều khiển phương hướng, bóp cò nhắm vào xe cậu.

Lăng Tử Hàn mở cửa xe, xoay người nhảy ra ngoài, song song cầm lấy súng trong tay.

Phía sau cậu, xe hơi phát sinh tiếng nổ 'Oanh', biến thành một trái cầu lửa lớn.

Lăng Tử Hàn vốn mặc nguyên bộ quần áo màu đen, giờ đây tựa như yêu tinh trong đêm, bước nhanh trên nền cỏ, lúc ẩn lúc hiện trong những thân cây, hòa vào bóng đêm, biến mất trong trong tầm mắt của kẻ địch.

Những người đó cũng mang theo thiết bị dò tìm trong đêm tiên tiến, nhưng mà trong đó hệ thống máy vi tính cũng không ngừng bị tín hiệu không rõ quấy nhiễu, trong lúc nhất thời không thể biết rõ được chỗ của Quỷ Thu kia, nhưng cũng không cam lòng thối lui trong lúc đó, vì vậy bắt đầu vây kín, như đang giăng lưới, hy vọng có thể bắt được con cá lớn kia.

Lăng Tử Hàn thuận lợi móc ra tai nghe mini nhét vào lỗ tai, nhưng không mang kính đi đêm. Cậu không dùng bất kì vật gì khác, cho dù không có vật sáng trong đêm, cậu cũng có một cảm giác vượt xa người thường để phán đoán động tĩnh chung quanh, mấy cái thiết bị dò tìm trong đêm trái lại chỉ càng làm cho cậu giảm đi cảm giác linh mẫn đó thôi.

Trên tay cậu chính là cây súng lục mà Vệ Thiên Vũ đã làm riêng cho cậu, phù hợp với cách thức làm việc của cậu. Tuy rằng cậu có khả năng sử dụng thành thạo bất kì vũ khí nào trên toàn bộ thế giới, thậm chí là đời mới nhất, nhưng cây sùng trong tay cậu cầm hiện giờ lại cho cậu cảm giác như đang cầm con dao quen thuộc mà mình hay sử dụng, thấy rất thoải mái.

Ẩn thân trong bóng tối, cậu như như cá gặp nước. Đây mới là thiên địa thuộc về cậu, là thế giới mà cậu xưng vương. Cậu nằm vững ở trên cỏ, nhìn những bóng đen lay động chậm rãi tiến lên, giơ súng liên tục bóp cò.

Mỗi một phát súng đều vô thanh vô tức bắn trúng chỗ hiểm của kẻ tập kích, những người đó không kịp kêu một tiếng, liền mất mạng.

Bất quá, nhiệt lượng từ phát đạn bắn ra từ cây súng khiến mấy tên khác mang thiết bị dò tìm trong đêm phát hiện, nhất thời, tất cả vũ khí đều hướng về phía cậu.

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng lui về phía sau, cực kỳ nhanh chóng chạy trên nền cỏ. Trong cơn mưa đạn, súng

trong tay cậu như móng vuốt của quỷ, lặng yên không một tiếng động nhắm thẳng vào chỗ hiểm những người đó.

Chút bất tri bất giác, mấy kẻ tập kích phát hiện đồng nghiệp của mình lần lượt ngã xuống chung quanh, còn Quỷ Thu cứ như bóng ma, thân pháp cực kỳ quỷ dị, tiến trước lùi sau, không để người ta kịp nhìn thấy gì, hay cả đạn cũng không đuổi kịp thân ảnh của cậu ta, nhất thời trái tim lạnh run.

Lăng Tử Hàn đang giết người thuận lợi, bỗng nhiên phát hiện một loại khí tức khác thường hòa trong tầng tầng sát khí nhắm vào mình. Cậu quay đầu lại, thấy một bóng người từ xa chạy tới. Theo ánh sao mà nhìn, đó là Thạch Lỗi. Cậu khẽ nhíu mày, người này thật đúng là nhiều chuyện.

Thạch Lỗi không giống Lăng Tử Hàn có nhiều năm huấn luyện chuyên môn, có giác quan mạnh mẽ. Cậu vừa tiến vào vòng tròn vây hãm, đều khiến toàn bộ lực chú ý hướng về phía mình. Mưa đạn liền hướng thẳng về phía cậu, lập tức áp cậu đến một sườn núi nhỏ hẹp. Cậu phải xoay người, dùng cảm giác bản năng mà giơ súng lên bắn trả.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng thay đổi vị trí, ẩn trong rừng đêm, yên lặng nhìn kỹ Thạch Lỗi, phát hiện cậu ta có động tác lẩn tránh cùng bắn súng rất thành thạo, có thể là bản năng do lớn lên trong xã hội đen, lúc này cậu không còn là một sinh viên bình thường nữa, trong cơn mưa đạn đủ mạnh mẽ để bảo vệ mình. Lăng Tử Hàn tạm thời yên tâm, tiếp tục sự công kích thuận buồm xuôi gió của chính mình.

Trong cơn chiến kịch liệt, kẻ tập kích mặc đồ đen cũng không còn chú ý thấy, những vì sao đã biến mất trên bầu trời, mây đen dày đặc nhanh chóng che đậy bầu trời.

Đột nhiên, có một tia chớp phát ra cùng tiếng sấm vang vọng trời đất.

HẾT CHAP 21

Mục lục

87. Quyển 3 - Chương 22

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tia chớp không ngừng lóe sáng trong đêm, tiếng sấm cũng phát ra từng tiếng làm chấn động cả một vùng đất trời, nhưng vẫn không có giọt mưa nào cả.

Lăng Tử Hàn di chuyển qua lại, không ngừng mà giơ súng xạ kích, cùng lúc lắng nghe đối thoại của kẻ địch trong thời điểm đó bằng máy nghe lén. Kẻ tập kích bắt đầu do dự, không biết nên rút hay không.

Lăng Tử Hàn dựa vào sự mạnh yếu của tín hiệu vô tuyến, dần dần tiến gần đến tên cầm đầu.

Cuồng phong gào thét, tiếng lá cây xào xạc không chỉ giúp che giấu tiếng súng, cũng gia tăng độ khó cho hành động của cả cậu cùng đối thủ.

Trong lúc bận rộn, cậu vẫn không quên thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thạch Lỗi đang bị súng đạn áp chế.

Dù loạt mưa đạn đang tấn công Thạch Lỗi dần giảm bớt, nhưng cậu vẫn không dám manh động. Cậu ở ngay sát gờ sườn núi, nơi này có hình vành khuyên, tựa như một chỗ che đậy do thiên nhiên tạo ra vậy, yểm hộ rất tốt cho cậu.

Cậu vừa đánh trả kẻ tập kích vừa chú ý động tĩnh Lăng Tử Hàn. Nhưng mà hành động của người thanh niên kia thật sự rất nhanh nhẹn, hơn nữa lại vô cùng giỏi lợi dụng địa hình, làm cho người ta theo không kịp thân ảnh của cậu. Người thanh niên trẻ tuổi kia nhanh nhẹn mạnh mẽ tựa như một con báo săn di chuyển tốc hành trong rừng đêm, hoàn toàn không nghe thấy được tiếng súng của cậu ta, chỉ thấy trong phút chốc cứ có những thân ảnh không ngừng rồi ngã xuống.

Thạch Lỗi cảm thấy chấn động đối với năng lực hành động vô cùng cao minh của Lăng Tử Hàn, tuy rằng hồi nãy đã từng thấy qua thân thủ của cậu ta qua trận đánh cùng Chu Tự, nhưng Chu Tự trong mắt cậu mà nói là một tên 'Ngồi không mà hưởng', đánh bại y cũng chẳng thành vấn đề gì. Hiện tại đối mặt với sự phục kích đầy chuyên nghiệp của một đám người, biểu hiện của người thanh niên so với mình gầy yếu nhã nhặn lại còn nhỏ tuổi hơn kia khiến người ta cảm thấy lực sát thương thật lớn cùng sự khủng bố áp đảo, vô cùng kinh dị.

Theo sức gió càng lúc càng lớn, kẻ địch ngã xuống càng ngày càng nhiều, tiếng súng hướng về phía Thạch Lỗi thưa thớt dần. Cậu nhìn trong đêm, rốt cục tìm được thân ảnh Lăng Tử Hàn. Cậu ta đang đi nhanh lên trên núi, thân thể lúc ẩn lúc hiện trong từng tán cây bụi cỏ tảng đá, chạy rất nhanh. Thạch Lỗi nhìn cậu, không chần chừ nữa, liền chống tay dựa vào vách núi, xoay người nhảy ra ngoài, chạy về phía Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn đã tiếp cận người chỉ huy bên đối phương, lập tức dùng tay trái lấy ra một chiếc máy theo dõi mini, đem máy gắn vào mũi tên nhỏ như cây kim bắn vào người tên ấy. Trong bóng tối, máy theo dõi có chứa chức năng truyền cảm vô thanh vô tức dính sát vào bề mặt áo của tên đó.

Lăng Tử Hàn đang muốn lui lại về phía sau, bỗng nhiên cảm giác được phía sau có người đang chạy về phía mình. Cậu cũng không quay đầu lại, lập tức đưa chân trái lên, nâng người, tay phải cầm súng đặt dưới nách trái, nổ súng.

Thạch Lỗi vừa tiếp cận Lăng Tử Hàn, còn chưa đứng vững, lập tức thấy một cước đá tựa như sét đánh hướng thẳng về phía mình, cậu vừa nghiêng người né qua, thì tư thế của Lăng Tử Hàn lại biến đổi. Tuy rằng nòng súng không có ngắm thẳng vào mình, như thần tinh cảnh giác vẫn bật lên, khiến cậu không kịp

nghĩ ngợi, lập tức lăn trên mặt cỏ, viên đạn sượt ngang qua mặt cậu, khiến cậu chảy mồ hôi lạnh.

Rừng rậm cây cao, tuy rằng tia sét đôi lúc rọi sáng, nhưng hai người bọn họ đánh nhau vẫn không hề kinh động đến mấy người khác gần đó.

Lúc này, mưa to tầm tả rơi xuống, toàn bộ thế giới đều là tiếng mưa rả rích.

Người chỉ huy hành động phục kích lần này dùng bộ đàm gọi chiến hữu, nhưng sau đó phát hiện hơn phân nửa người mình đã bị hạ gục, không khỏi hoảng hốt, lập tức hạ lệnh rút lui.

Lăng Tử Hàn dựa vào trực giác vô cùng cao minh của mình, nghe được tiếng chân rút quân của những người đó, lúc này mới yên tâm mà bổ nhào về phía Thạch Lỗi.

Mưa to ào ào, nương theo tia chớp thỉnh thoảng lóe sáng cùng tiếng sấm ầm ầm, chân Lăng Tử Hàn ra như điện, đá thẳng đến Thạch Lỗi vừa mới đứng dậy.

Thạch Lỗi đứng lên chưa vững, thấy thế tiến công sắc bén của Lăng Tử Hàn, cánh tay liền đưa ra đỡ, sau đó nâng chân lên đá một cú, ra chiêu cũng hữu lực.

Lăng Tử Hàn không nói một lời, trong rừng cùng Thạch Lỗi đánh nhau, thần kỳ chính là, Thạch Lỗi cũng không nói gì. Hai người trong mưa nào là ra quyền, xuất cước. Thạch Lỗi đỡ đòn rất khá, Lăng Tử Hàn thân nhẹ như yến, trong lúc nhất thời hai người ngang tài ngang sức với nhau.

Đấu một hồi, bọn họ đều bị cơn mưa xối xả làm ướt cả người. Lăng Tử Hàn chỉ dùng năm thành công lực, lúc này đã đã thăm dò được thực lực Thạch Lỗi, vì vậy đột nhiên phát lực, ra chiêu dương đông kích tây, thừa dịp cậu ta đang toàn lực chống đỡ quyền cước của mình thì tay trái vung ra, siết chặt lấy cổ của cậu ta, rồi áp chặt cậu ta vào cây đại thụ, tay phải cầm súng nhắm thẳng vào ngực cậu.

Trong mắt Thạch Lỗi xuất hiện tia ngạc nhiên. Cậu thở hổn hển, cúi đầu mà nói: “Thu ca, đừng hiểu lầm, là tôi.”

Trong thân thể Lăng Tử Hàn tản mát ra sát khí dày đặc, ánh mắt lạnh lùng, thanh âm lãnh liệt: “Nói, anh rốt cuộc là ai?”

Thạch Lỗi có chút mơ hồ: “Tôi là người của Mẫn ca.”

Ánh mắt Lăng Tử Hàn càng thêm lợi hại, tựa như mũi dao nhắm thẳng về phía Thạch Lỗi. Nét mặt của Thạch Lỗi đầy hoang mang, trong sự uy hiếp của cây súng của Lăng Tử Hàn cũng không dám nhúc nhích.

Mưa xối xả rơi chung quanh bọn họ, thanh âm ào ào vang lên khắp nơi, khí lạnh mơ hồ tản mát, khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ run.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng, từng chữ một nói rõ: “Nếu là người của Mẫn ca, tôi để lại cho một con đường thoát. Sau này nhớ kĩ, trong lúc giao tranh không được tùy tiện tiếp cận tôi, không được giơ súng phía sau tôi, không được tự ý hành động.”

Thạch Lỗi lập tức gật đầu: “Rõ, tôi hiểu rồi. Thu ca, tôi lần này chạy tới đây chỉ là muốn giúp anh thôi.”

Lăng Tử Hàn trầm mặc nhìn cậu, đột nhiên buông tay ra, nhảy về phía sau.

Thạch Lỗi lúc này mới chậm rãi đứng thẳng người, lấy tay sờ sờ cổ, nhẹ nhàng ho hai tiếng.

Lăng Tử Hàn lạnh như băng mà nói: “Giờ anh trở về đi, không được theo tôi nữa.” Nói xong, cậu liền xoay người chạy đi.

Thạch Lỗi lập tức phi thân đuổi theo, khẩn cầu nói: “Thu ca, để tôi giúp anh với, tôi thật sự rất muốn theo cùng.”

Lăng Tử Hàn quay đầu lại nhìn cậu một cái, có chút do dự, liền gật đầu: “Được, muốn thì cứ đi, bất quá, cách xa tôi ra một chút.”

Thạch Lỗi nở nụ cười, liên tục gật đầu, cùng cậu chạy về phía chân núi.

HẾT CHAP 22

Mục lục

88. Quyển 3 - Chương 23

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trên một cái cây cách bọn họ không xa, Vệ Thiên Vũ cùng hai thiếu niên vẫn còn ở trong hốc nhỏ, dần bị những giọt mưa xuyên qua tán cây dày văng trúng.

Vệ Thiên Vũ vừa lắng nghe tiếng súng dần giảm bớt đằng xa, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, bên môi luôn nở nụ cười mỉm.

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm dường như có chút lạnh, cuộn tròn người lại, nét mặt vẫn còn chút hoảng loạn, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ cười nói thoải mái với bọn họ: "Đừng sợ, bọn họ đã bị triệt rồi, chúng ta có thể lập tức quay về nhà trọ, các em cứ yên tâm đi."

Hai người thiếu niên nao nao, dường như không rõ tại sao anh lại biết rõ mọi chuyện như thế, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là gật đầu.

Lúc này, điện thoại di động trong túi Tiểu Cẩm bỗng nhiên vang lên. Vốn dĩ cậu bị lạnh do nước mưa thấm ướt nên sắc mặt có chút trắng bệch, lúc này càng tái nhợt như tờ giấy, cả người đều run nhè nhẹ.

Vệ Thiên Vũ ôn nhu ôm chầm lấy cậu, nhẹ giọng hỏi: "Lạnh không?"

Tiểu Cẩm nghe câu hỏi của anh rồi gật đầu, từ trong túi lấy ra điện thoại.

Vệ Thiên Vũ ôm chặt cậu hơn, dùng thân thể thay cậu đỡ lấy những giọt nước mưa văng tới, ôn hòa cười nói: "Em cứ bắt điện thoại đi."

Trong lúc nhất thời Tiểu Cẩm tâm loạn như ma, nhưng không có đủ can đảm không tiếp, do dự một lát, nhưng không hề làm gì cả. Nhưng người gọi điện tới vẫn rất kiên trì, không có ngắt máy.

Nhạc chuông điện thoại của Tiểu Cẩm là một ca khúc rất được yêu thích hiện nay, download từ trên mạng xuống, có một tiếng hát trong trẻo vang lên khắp trời đất "Đến tột cùng còn muốn giãy dụa trong bóng đêm thêm bao nhiêu năm nữa, đến tột cùng còn trải qua thêm bao nhiêu gian nan nữa mới có thể thấy được ngày mai," Tiểu Cẩm ngơ ngác lắng nghe một hồi, nước mắt bỗng nhiên rơi lệ.

Vệ Thiên Vũ ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng nói: "Tiểu Cẩm, tin tôi, dù em có chuyện gì khó xử, tôi đều có thể giúp em. Dù trời có sụp xuống, Musa ca cũng sẽ thay em gánh lấy. Đừng sợ, nghe điện thoại đi."

Trong lòng Tiểu Cẩm thấy hạnh phúc, nước mắt cảm kích chảy ra, sau đó nhấn nút bắt máy.

Hạt mưa ầm ầm rớt xuống lá, Tiểu Cẩm im lặng lắng nghe đối phương nói, sắc mặt rất khó xem, trả lời rất ngắn gọn: "Phải … là tôi … Anh ta … đang ngay bên tôi … Thu ca … không có … Tôi không biết … Tôi … tôi … Được rồi … tôi biết … tôi … tôi biết … Ừ … được …" Sau đó trầm mặc một chút, cậu mới cúp máy.

Tiểu Ngọc lo lắng nhìn anh, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống.

Vệ Thiên Vũ đưa tay lên, kéo Tiểu Ngọc lại gần, dùng khuỷu tay tha thiết ôm hai thiếu niên, ôn nhu cười nói: "Nào, chúng ta về nhà trọ trước. Các em cứ yên tâm, có Musa cùng Thu ca, không có chuyện gì có thể làm khó hai chúng tôi được cả."

Hai người thiếu niên đều đang bị lạnh do nước mưa nên co rúm lại, lúc này chỉ cảm nhận được hơi ấm từ thân thể anh truyền đến, nhất thời thấy an tâm rất nhiều, nghe vậy gật đầu, kinh hoảng trong mắt cũng dần dần mất đi.

Vệ Thiên Vũ ôm chặt hai người thiếu niên, hòa nhã nói: "Tôi đưa các em xuống dưới, không phải sợ."

Hai người thiếu niên lập tức gật đầu, trên mặt tràn đầy tín nhiệm cùng ỷ lại.

Vệ Thiên Vũ giống như đại bàng giương cánh, mang hai cậu nhảy xuống. Tốc độ leo xuống cực kỳ mau, thỉnh thoảng anh đưa chân chạm vào thân cây lấy đà, lúc gần xuống đất có hơi dừng lại một chút, cuối cùng vững vàng chạm tới mặt đất, không có chút sợ hãi.

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm nghĩ chính mình như cưỡi mây đạp gió, nhưng có Vệ Thiên Vũ ôm chặt, trong lòng cũng rất yên ổn, ngay cả chút kinh hoàng cũng không có.

Vệ Thiên Vũ không có do dự, không hề buông hai cậu ra, men theo sườn núi đi thẳng lên nhà trọ phía trên núi. Anh giống như Lăng Tử Hàn, bước chân nhanh nhẹn, đi trên đất núi trong mưa y như đi trên đất bằng.

Rất nhanh anh đã đến gần nhà trọ. Lúc này, anh không hề có ý định bước vào, buông hai người thiếu niên ra, nghiêm túc nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó mỉm cười với hai cậu, nhẹ giọng nói: "Hai em ở đây chờ tôi, tôi đi vào quét dọn một chút."

Hai người thiếu niên nghe xong không hiểu rõ lắm, đều là ngẩn ra, lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Vệ Thiên Vũ vô cùng thân thiết xoa nhẹ đầu hai cậu, rồi nhanh chóng biến mất trong nhà trọ.

Những người đó gắn đầy bom vào trong nhà trọ, có khi là dùng điều khiển âm thanh, có khi là dùng điều khiển ánh sáng, có khi là dùng nhiệt cảm, có khi là hẹn giờ, đều vô cùng nguy hiểm.

Vệ Thiên Vũ đều thu hết toàn bộ hành động lắp đặt bom bằng hệ thống quan sát, mấy loại này anh nắm rõ như lòng bàn tay. Anh lặng yên không một tiếng động từ đại sảnh lầu một bắt đầu làm việc, lần lượt dỡ bỏ những quả bom mà người khác vừa nhìn đã nghẹn họng nhìn trân trối, tiện tay tách chúng ra thành một khối phế thải không còn chút uy hiếp nào, trong lúc đó không hề tạo ra động tĩnh nào cả. Hai tay của anh như dòng nước chảy không gặp chút cản trở nào, nét mặt rất thản nhiên tự đắc, như một thợ điện đang đang tiến hành kiểm tra bình thường, không để lộ chút khẩn trương nào.

Chờ anh mỉm cười đi ra khỏi nhà trọ, hai người thiếu niên đứng dưới tán cây đã ướt sũng bởi nước mưa. Anh mỗi tay một người, đưa hai cậu ấy vào trong nhà trọ, dẫn về phòng.

"Nhanh chóng tắm rửa thay quần áo đi!" Anh như một người anh cả, thân thiết căn dặn, rồi đẩy mạnh hai cậu vào phòng tắm.

Hai người thiếu niên không hẹn mà cùng quay đầu nhìn anh, trăm miệng một lời: "Vậy còn anh? Anh tắm trước đi!"

"Tôi không sao." Nụ cười của Vệ Thiên Vũ vô cùng ấm áp. "Cám em tắm trước, tôi đến phòng bên cạnh rửa người một chút là được."

Hai cậu mới an tâm bước vào phòng tắm.

Vệ Thiên Vũ lập tức đến một căn phòng khác, vào phòng tắm vội vã rửa người, thay quần áo thường, sau đó bước vào phòng cũ.

Từ lâu qua đồng hồ đeo tay của mình anh đã xác nhận từ trong ra ngoài nhà trọ không còn người khả nghi nữa, lúc này yên tâm, vừa dùng khăn mặt lau khô mái tóc ướt sũng, vừa bước đi thong thả vào phòng sát bên.

Trong phòng tắm vẫn có tiếng nước ào ào, Vệ Thiên Vũ dễ dàng tự tại ngồi vào ghế dựa, thỉnh thoảng nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Tất cả thuận lợi, Lăng Tử Hàn đang đuổi theo mấy tên bỏ trốn, cự ly hai bên đang được nhanh chóng tiếp cận.

Một lát sau, hai người thiếu niên đều đi ra. Bọn họ mặc áo ngủ, thân thể mảnh khảnh có vẻ đặc biệt mềm mại, da thịt tinh tế mịn màng trong suốt như ngọc lộ ra, nhìn qua đặc biệt mỹ lệ. Lúc này, trên mặt hai người thiếu niên vẫn là nụ cười có chút khẩn trương câu nệ.

Thấy Vệ Thiên Vũ cười mỉm nhìn bọn họ, Tiểu Cẩm lập tức đi tới bên người anh, ôn thuần gọi một tiếng: "Musa ca."

Vệ Thiên Vũ vỗ vỗ vai cậu, rồi đưa tay vẫy vẫy Tiểu Ngọc vẫn đứng một bên: "Nào, đến đây."

Tiểu Ngọc lập tức đi tới bên người anh.

Vệ Thiên Vũ kéo hai người thiếu niên lại, để hai người họ ngồi xuống chiếc giường trước mặt mình, mỉm cười nói: "Tiểu Ngọc, Tiểu Cẩm, tối nay có chút loạn, các em hẳn là mệt lắm rồi. Hiện tại, các em nên lên giường ngủ, tôi ngồi ở đây canh cho hai em, các em cứ yên tâm mà nghỉ ngơi. Có gì muốn nói thì chờ Thu ca trở về rồi nói."

Tiểu Cẩm nhìn anh, muốn nói lại thôi. Đôi mắt của Tiểu Ngọc cũng hướng về anh đầy trông mong, nét mặt có chút khổ sở.

Vệ Thiên Vũ cũng là một người có thể nhìn thấu tâm can người khác, vừa nhìn liền biết bọn họ đang suy

nghĩ gì, lúc này ôn nhu nói: “Tiểu Cẩm, chuyện của em tôi sẽ thay em giải quyết, em cứ yên tâm đi. Tiểu Ngọc, em đừng nghĩ Thu ca của em lạnh lùng, kỳ thực cậu ấy đối xử với mọi người rất tốt. Chỉ là thói quen khác mọi người một chút, có người thích dùng lời nói, giống như tôi, có người chỉ thích dùng hành động, như Thu ca của em. Hiện tại đã khuya rồi, các em cứ ngủ trước, tất cả đợi Thu ca về rồi thương lượng sau, được không?”

Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm nhìn nhau, cùng nhau gật đầu.

Vệ Thiên Vũ như đang chăm sóc trẻ nhỏ, đưa hai cậu lên giường, kéo chăn đắp cho bọn họ, lúc này mới ngồi xuống bàn bên cạnh, trong người lấy ra chiếc máy vi tính, đặt lên bàn.

Trên quần áo Lăng Tử Hàn có gắn một camera mini, truyền tới toàn bộ hình ảnh ở phía trước cậu tới chỗ anh. Hiển nhiên hiện tại cậu đang lái xe như bay, phía trước chỉ có hình ảnh là một mặt thủy tinh đầy nước mưa cùng gạt nước đang hoạt động, phía trước xe cậu không hề có một bóng xe cộ nào.

HẾT CHAP 23

Mục lục

89. Quyển 3 - Chương 24

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bóng đêm như mực, đèn hai bên đường trong màn mưa càng khiến bóng đêm thêm ảm đạm. Lăng Tử Hàn nắm chặt tay lái, đạp mạnh chân ga, xen kẽ luồn lách qua những chiếc xe dày đặc như mạng nhện trên đường thành thị.

Thạch Lỗi ngồi ở ghế phó, không biết tại sao Lăng Tử Hàn lại ung dung như thế. Những con đường này ngay cả cậu cũng không nắm rõ, mà Lăng Tử Hàn lại như nắm trong lòng bàn tay, lúc quẹo vào những đường rẽ hay quẹo vào hẻm nhỏ cũng cũng không có chút do dự.

Theo Lăng Tử Hàn lao xuống chân núi, cậu liền phát hiện Lăng Tử Hàn chạy ào vào một khe núi. Cậu cũng không hỏi câu nào, chạy sát phía sau, phát hiện Lăng Tử Hàn nhảy lên một chiếc xe Jeep màu đen đậu sẵn ở chỗ này. Chờ cậu lên xe, Lăng Tử Hàn liền lái xe xông ra ngoài.

Chiếc xe này hiển nhiên đã được biến đổi toàn diện, vừa được Lăng Tử Hàn khởi động liền chạy nhanh như điện chớp, phảng phất như đang trên đường đua, nhưng lại rất vững vàng linh hoạt. Xe chạy qua mặt đường đầy nước mưa, tựa như một chiếc canô đang lướt sóng, nhanh chóng phá tan màn đêm, thẳng tiến

vào khu trung tâm thành phố.

Ở phía sau các khu nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau là các căn nhà thấp bé và cổ kính. Con đường rất hẹp, trái phải hai bên nhô ra các mái nhà chắn mưa tầng tầng lớp lớp, có vẻ lộn xộn.

Lăng Tử Hàn đậu xe cạnh một góc ngay phía sau khu bách hóa, nhảy xuống xe, chạy vội về bóng râm ở dưới lầu.

Thạch Lỗi cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy phía sau Lăng Tử Hàn.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, chung quanh không có xe chạy ngang qua, cũng nhìn không thấy người nào khác. Nhà lầu đều tắt đèn, mưa đêm là thời điểm thích hợp để ngủ nhất, người ở trong phòng sẽ có cảm giác đặc biệt an toàn.

Lăng Tử Hàn quẹo vào hẻm nhỏ cực kỳ chật hẹp, bỗng nhiên dừng lại rồi nép vào một khe hỡ nhỏ giữa hai tòa nhà.

Thạch Lỗi chạy vội đến, cũng nhanh chóng dừng lại rồi nép người đi theo Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn nhìn Thạch Lỗi, trên mặt tuy rằng vẫn là sự lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt dường như cũng hiện lên chút tán thưởng. Nhìn cậu ta trong nơi chật hẹp này vẫn theo sát bên mình, nhưng bản thân cậu không tránh ra mà nhẹ giọng nói: “Bên trong có một con tin bị bắt cóc, là một người phụ nữ mắt bị mù, tôi phải cứu bà ta ra.”

Thạch Lỗi rất ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Lăng Tử Hàn hiện rõ sự khó tin. Nhìn thấy nét mặt của Thạch Lỗi, vị sát thủ trẻ tuổi luôn luôn lạnh lùng này lại bỗng nhiên cười nhẹ, sau đó trở về bộ dáng cũ, thấp giọng nói rằng: “Bọn họ đang ở lầu 3 khu B, căn hộ đó có 2 phòng, trong đó có 4 người gác. Tôi vào đường cửa sổ, mấy tên đó cứ để tôi xử lý. Anh chỉ cần canh cửa, đừng để người nào trốn là được.” Thanh âm của cậu tuy rằng rất nhẹ, nhưng cũng rất rõ, nói thẳng thắn lưu loát, chân thật đáng tin.

Thạch Lỗi chẳng biết cậu sẽ đi vào cửa sổ như thế nào. Phòng này tuy rằng tường ngoài loang lổ, nhưng bị mưa to thấm ướt, căn bản khó mà leo lên. Lẽ nào anh ta muốn dùng tay không leo lên thiệt? Làm sao được chứ?

Lăng Tử Hàn nhìn Thạch Lỗi, nói rằng: “Tôi cần 10 để hoạt động. Anh bảo vệ cửa, không thành vấn đề chứ?”

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Thạch Lỗi tuy rằng trong lòng nghĩ thầm, cảm thấy trong vòng 10 làm sao mà Lăng Tử Hàn làm được, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ gật đầu. “Thu ca, nhớ cẩn thận.”

Lăng Tử Hàn không nói cái gì nữa, lập tức chạy dọc theo khe giữa hai tầng lầu về phía trước rồi biến mất.

Thạch Lỗi nhìn Lăng Tử Hàn khom người một cái rồi biến mất, cũng không dừng lại, lập tức chạy đến phía trước, dùng mũi chân leo bật thang lên lầu.

Mưa càng to càng khiến hành động cứu viện thêm khó khăn, nhưng cũng khiến mấy tên lính gác cũng mất dần cảnh giác, giúp Lăng Tử Hàn tiết kiệm không ít sức lực. Cậu ngửa đầu nhìn vị trí cửa sổ ngay lầu 3 khu B, lập tức lấy một bao tay từ trong túi quần ra mang vào, sau đó đứng thẳng người lên, hai tay ấn lên tường liền dính lên.

Đôi bao tay này cũng là kiệt tác của Vệ Thiên Vũ, mất đến hai năm mới nghiên cứu chế tạo thành công. Mặt trên có mấy trăm mini miệng hút làm bằng vật liệu kết dính, nếu bàn tay này mang vào bung ra, giác hút sẽ tự động hấp thụ vào vật mà mình gặp, tay thu lại, giác hút bung ra vật đang bám, là một công cụ tuyệt hảo dùng để leo chướng ngại vật, chỉ cần thêm chút kỹ xảo đặc thù để leo trèo, đòi hỏi phải trải qua nhiều lần luyện tập để nắm vững được kỹ thuật sử dụng vật này.

Lăng Tử Hàn tựa như một con thằn lằn, trên tường nhanh chóng di chuyển, nhanh chóng tới bên cạnh chiếc cửa sổ đã xác định. Cậu dùng tay trái đính vào tường, tay phải buông ra, dùng miệng kéo bao tay ra, bỏ vào túi quần, cần thận cài lại nút cài trên túi, lúc này mới tỉ mỉ quan sát động tĩnh trong phòng.

Hai phòng không có mở đèn, nhưng thỉnh thoảng có tia chớp phía chân trời xẹt qua làm sáng căn phòng trong chốc lát, vừa nhìn liền rõ. Thiết bị trong phòng đều rất đơn giản, hiển nhiên là một nơi mới được dọn đến. Một phòng ngoại trừ có một cái tủ nhỏ, thêm một cái giường, trên đó là một người phụ nữ trung niên. Phòng bên kia có hai giường xếp, ở trên đó là hai người đàn ông, hiển nhiên là đang thay phiên nhau canh gác và nghỉ ngơi. Cửa sổ đóng chặt, người cả hai phòng đều đang ngủ say.

Lăng Tử Hàn dùng tay phải móc ra cây dao nhỏ trong túi quần, lấy tâm trên mặt kính thủy tinh rồi quay tròn một vòng, sau đó dùng chuôi đao có đính thêm giác hút nhẹ nhàng gỡ khối thủy tinh ra, để lên bệ cửa sổ, lúc này mới đưa tay vào, mở khóa cài cửa.

Động tác của cậu cực kỳ cẩn thận, cho dù trong bóng đêm yên tĩnh vẫn không nghe được thanh âm, huống hồ gì giờ sấm chớp đùng đùng, mưa sa gió giật.

Mở cửa sổ ra, cậu lách mình vào trong, lập tức đóng cửa sổ lại. Tiếng mưa gió đang lớn chợt biến mất, lập tức trở về như cũ, người đang nằm trên giường không hề phát hiện ra, vẫn ngáy o o.

Lăng Tử Hàn thu dao lại, rút ra cây súng lục bên hông, nhẹ nhàng đi tới chiếc giường ngay sát tường chỗ xa nhất, tay trái bịt chặt miệng mũi đối phương, tay phải cầm súng nhắm ngay vị trí tim mà bắn hai phát. Người nọ run mạnh, lập tức mềm liệt. Lăng Tử Hàn lập tức xoay người lại, đi tới bên giường nằm cạnh cửa, theo y cách cũ, vô thanh vô tức mà bắn chết người còn lại.

Thủ pháp giết người mà cậu dùng y như phương thức mà "Khai Thang Thủ" Quỷ Thu thường làm, khiến người ta vừa nhìn liền biết là ai làm.

Lúc giết chết hai người kia xong, cậu lắc mình ẩn cạnh cửa, từ đồng hồ đeo tay lấy ra một sợi dây mảnh, chỉnh sửa đầu thăm dò mini ngay trên đầu dây một hồi rồi luồn nó qua khe cửa, quan sát chung quanh.

Đại sảnh đích xác có hai người, nhìn qua đều rất cao to, có kĩ nghệ, lúc này đang ngồi trên sofa, bộ dáng như chán đến chết, một đang xem TV, một đang chơi game trên máy tính. Liên tục nhiều ngày bình an vô sự, hiện tại lại đang bão tố, khiến bọn họ sớm mất đi cảnh giác, chỉ cảm thấy buồn chán mà thôi.

Lăng Tử Hàn thu hồi thăm dò, tay trái nhẹ nhàng mà mở cửa phòng, lập tức vô thanh vô tức đi ra ngoài.

Hai người ấy một thì buồn ngủ, một đang chìm đắm trong trò chơi, căn bản không rảnh chú ý xung quanh. Động tác Lăng Tử Hàn y như mèo, một chút âm thanh cũng không có, nhanh chóng tiến lại gần bọn họ.

Cậu từ phía sau người đang chơi trò chơi bắn liền hai phát, chuẩn xác nhắm trúng ngay tim, lập tức giơ lên nòng súng đem súng nhắm tiếp vào ngực của tên đang ngủ gật trên sofa.

Chưa đến 10 , bốn người canh gác tất cả đều lặng yên không một tiếng động bị cậu giải quyết. Cậu kiểm tra rồi mọi nơi một lần, xác nhận không có ai khác nữa, mới thu hồi súng, đi vào phòng của người bị giam giữ.

HẾT CHAP 24

Mục lục

90. Quyển 3 - Chương 25

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Người phụ nữ kia còn đang ngủ say, không có giật mình. Động tác Lăng Tử Hàn rất nhẹ, chậm rãi đi tới bên người phụ nữ đó, nhẹ nhàng lắc lắc vai.

Người phụ nữ đó giật mình, vì bị mù nên chỉ hơi hơi ngẩng lên, tưởng là tên trông coi mình, xem thử gã muốn nói gì.

Lăng Tử Hàn tiến đến bên tai của bà, nói mấy câu thật rõ ràng.

Người phụ nữ đó lập tức kích động đến run cả người, một lát mới nghẹn ngào nói: “Cám ơn, cám ơn.”

Lăng Tử Hàn thoải mái vỗ vỗ vai bà, lập tức đỡ bà đứng dậy, sau đó dùng chăn bọc bà lại, cõng lên lưng, thong thả mở cửa chính, bước ra ngoài.

Thạch Lỗi dự đoán thời gian hoạt động của Lăng Tử Hàn, kết quả chưa đến 10 cửa đã mở ra, trên lưng Lăng Tử Hàn là một người phụ nữ. Thạch Lỗi bước ra từ chỗ ẩn thân từ nãy đến nay, nhỏ giọng hỏi: "Cứu được người chưa?"

"Ừ!" Lăng Tử Hàn khóa cửa lại, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Thạch Lỗi đi bên cạnh cậu, có chút hiếu kỳ nhìn người trên lưng Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn chạy ào trong màn mưa, bước chân rất mau lẹ hướng tới chỗ đậu xe.

Tất cả đều thuận lợi, Lăng Tử Hàn đặt người phụ nữ trên lưng ngồi vào ghế sau trên xe, bỏ tấm chăn ướt đẫm qua một bên, sau đó ngồi vào ghế lái. Thạch Lỗi cũng mở cửa xe nhảy vào.

Lăng Tử Hàn nhấn ga, xe liền nổ rồi phóng đi.

Dọc theo đường đi, ba người không ai nói câu gì, trong xe rất an tĩnh.

Người phụ nữ đó mặc bộ áo ngủ kiểu cũ, thân thể lại yếu, lạnh đến run người. Lăng Tử Hàn không nói gì cả, liền mở máy sưởi. Thạch Lỗi nhìn cậu, bỗng nhiên cảm thấy kỳ thực Lăng Tử Hàn cũng không phải dạng người lạnh lùng vô tình như mọi người hay nói.

Khi xe bọn họ chạy đến sườn núi nơi nhà trọ Lăng Tử Hàn đang ở thì sắc trời đã tảng sáng rồi. Mưa cũng nhỏ hạt dần, tiếng mưa rơi tí tách còn kèm theo tiếng chim hót ríu rít, khiến người khác cảm thấy thoải mái vô cùng.

Khi vừa đến cửa nhà trọ thì Thạch Lỗi giật mình nhìn thấy Vệ Thiên Vũ đã cầm sẵn một chiếc chăn bông lớn đứng sẵn ở cửa chờ. Anh mặc một bộ đồ thường màu trắng, nhìn qua vô cùng tuấn dật tiêu sái, nụ cười trên mặt dưới ánh bình minh càng thêm ấm áp rung động lòng người. Nhìn Vệ Thiên Vũ như vậy, trái tim Thạch Lỗi bỗng nhiên đập mạnh, anh ấy thực sự là giống y như Lạc Mẫn hồi lúc trước.

Lăng Tử Hàn đưa xe chạy đến trước bậc thang dẫn lên nhà trọ mới dừng lại, Vệ Thiên Vũ mở cửa xe sau, dùng chăn bông bao lấy người phụ nữ đó, nhẹ nhàng bế bà ra khỏi xe.

Người phụ nữ đó cũng cảm nhận được người bế mình hiện giờ không phải người cứu mình hồi nãy, có chút bất an, hơi hơi tránh người ra.

Vệ Thiên Vũ ôn hòa cười nói: "Đại tỷ, không phải sợ, con trai cô đang ở trong phòng, tôi đưa cô lên gặp em ấy."

Cả người bà liền chấn động, lập tức gật đầu không ngừng.

Vệ Thiên Vũ nhìn Lăng Tử Hàn, lập tức mỉm cười nhìn về phía Thạch Lỗi: "Tiểu Lỗi, mệt lắm rồi phải không? Nhanh lên phòng nghỉ ngơi một chút đi."

Thạch Lỗi dọc theo đường đi toàn bộ tinh thần đều đề cao cảnh giác, không cảm thấy gì cả, hiện tại trầm tĩnh lại, bỗng nhiên phát hiện cảm giác mệt mỏi như bài sơn đảo hải đè ép chính mình, toàn thân thư giãn không còn có tinh thần, vì vậy mệt mỏi cười cười, nhẹ giọng: "Musa ca, em không sao."

"Sao lại không sao chứ? Em nhìn em đi, mệt đến nỗi mắt còn mở không nỗi kìa, nghe lời, vào trong ngủ." Vệ Thiên Vũ có chút yêu thương mà cười nói, sau đó ôm người phụ nữ kia vào trong nhà trọ.

Lăng Tử Hàn bình tĩnh dựa vào ghế xe, nói với Thạch Lỗi: "Toàn bộ nhà trọ chúng tôi bao hết rồi, anh cứ tùy tiện tìm phòng nào ngủ cũng được cả."

"Ừ, được." Thạch Lỗi quay đầu nhìn Lăng Tử Hàn.

Người thanh niên trẻ tuổi này vừa rồi mới trải qua một trận ác chiến trong rừng rậm, sau đó lại bôn ba đường dài, trong cơn mưa xối xả phải leo tường vào cửa sổ, giết người, cứu người, lúc này toàn thân ẩm ướt, nhưng ngồi ở đó cũng chỉ yên tĩnh như nước, thần tình bình thản như trước, không có chút nào ủ rũ, càng không chút biến động tâm tình, tựa như chưa từng trải qua việc gì, chỉ mới ra ngoài lái xe hóng mát một xíu, hiện tại về, đơn giản thế mà thôi.

Thạch Lỗi thở dài, trong mắt lần thứ hai xẹt qua một tia mê man, lập tức cười nói: "Cám ơn!" Sau đó liền xuống xe.

Lăng Tử Hàn nhìn qua mặt kính thủy tinh dính đầy nước mưa, nhìn bóng lưng Thạch Lỗi biến mất trong nhà trọ, lúc này mới nghiền ngẫm gõ tay lái, sau đó nhìn mặt đồng hồ đeo tay.

Vệ Thiên Vũ bế bà lên lầu, nhanh chóng tới phòng sát vách phòng của Tiểu Ngọc cùng Tiểu Cẩm, đặt bà xuống giường, ôn hòa mà nói: "Đại tỷ, con cô đang ngủ, cô chờ một chút, tôi đi gọi em ấy."

"Đừng!" Người phụ nữ lập tức vươn tay về phía anh, ngăn lại. "Để nó ngủ đi, chờ nó dậy rồi qua đây gặp cũng được."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười cầm tay bà, thoải mái nói: "Được, được, tôi không gọi nữa, vậy cô cũng ngủ chút đi. Nếu đã tới đây rồi thì không cần lo lắng nữa, cứ nghỉ ngơi cho tốt là được."

Thân thể của bà suy yếu, trên đường về đây toàn là xóc nảy, tâm tình lại kích động, lúc này cũng mệt rất nhiều, liền theo lời xuống giường.

Khi sắc trời bừng sáng thì Tiểu Cẩm cùng Tiểu Ngọc bị tiếng chim hót ríu rít ngoài cửa sổ đánh thức. Hai người nhìn nhau, rồi ngồi dậy, nhìn chung quanh một chút, cảm thấy có chút mù mờ.

Vệ Thiên Vũ ở ngoài cửa kêu lên: “Tiểu Cẩm, tỉnh rồi thì ra đây nhé.”

Tiểu Cẩm lập tức nói: “Dạ, em sẽ ra liền.”

Hai cậu nhảy xuống giường, nhanh chóng rửa mặt, mở cửa ra ngoài.

Vệ Thiên Vũ mỉm cười kéo tay Tiểu Cẩm cùng Tiểu Ngọc, đưa bọn họ vào căn phòng sát vách.

“Nào, Tiểu Cẩm, nhìn thử coi là ai?” Thanh âm của anh có chút vui vẻ cùng khoái trá, đầy sức cuốn hút.

Tiểu Cẩm cũng cười, theo anh vào phòng.

Người phụ nữ trên giường đã nghe được thanh âm của bọn họ, bỗng nhiên mở to mắt ra, nhìn khắp nơi, trên mặt đầy sự vội vã.

Tiểu Cẩm vừa nhìn thấy người trên giường, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Vệ Thiên Vũ buông tay cậu ra, thoải mái vỗ vỗ vai cậu.

Nắng sớm ban mai, Tiểu Cẩm vốn là một thiếu niên phiêu lượng rực rỡ lóa mắt bỗng nhiên biến thành một đứa trẻ nhỏ bình thường. Mắt cậu đầy lệ, kích động đến run cả người, nào là dè chừng và sợ hãi, phục tùng … tất cả đều biến mất. Cậu nhanh chóng chạy tới bên giường, tha thiết ôm chặt bà, lớn tiếng kêu lên: “Mẹ …!”

Tiểu Ngọc nhìn hai người mẹ con đang ôm nhau khóc kia, nước mắt cũng từ ánh mắt mỹ lệ kia rớt xuống.

HẾT CHAP 25

Mục lục

91. Quyển 3 - Chương 26

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo khô ráo, đang dùng khăn mặt lau tóc thì nghe tiếng gõ cửa.

Toàn bộ nhà trọ này đều có hệ thống quản chế lắp đặt bí mật của Vệ Thiên Vũ. Lăng Tử Hàn nhìn màn hình trên đồng hồ, thấy bên ngoài là người thiếu niên xinh đẹp biết nhảy múa, liền mở cửa.

Tiểu Ngọc ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó lại cúi thấp đầu, dường như đang muốn nói gì đó nhưng lại không dám.

Thanh âm Lăng Tử Hàn không hề lạnh lùng, nhẹ nhàng nói: "Vào đi."

Tiểu Ngọc theo cậu vào phòng, đứng yên một chỗ rất có quy củ, dường như đang tự trấn an bản thân mình, nhưng trong nhất thời lại không biết phải nói thế nào.

Lăng Tử Hàn đặt khăn qua một bên, kéo Tiểu Ngọc lại gần: "Có chuyện gì muốn nói với tôi à?"

Tiểu Ngọc gật đầu.

Trong mắt Lăng Tử Hàn hiện lên chút ấm áp, đưa Tiểu Ngọc lại gần cửa sổ, để cậu ngồi lên ghế, sau đó nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, nói cho tôi biết, có chuyện gì muốn tôi giúp sao?"

Tiểu Ngọc ngồi rất thẳng, có vẻ rất khẩn trương. Cậu cứ cúi đầu nhìn tay của mình, qua một hồi lâu, mới cố lấy dũng khí nói: "Anh của em … còn đang ở chỗ của ông chủ Khang."

Tuy rằng cậu nói không đầu không đuôi, nhưng Lăng Tử Hàn lập tức hiểu được, chậm rãi hỏi: "Cậu muốn tôi cứu anh cậu sao?"

Tiểu Ngọc gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía cậu: "Thu ca, anh có thể cứu được mẹ của Tiểu Cẩm, chắc cũng cứu được anh của em mà phải không? Chỉ cần anh có thể cứu được anh của em, anh muốn em … muốn em làm gì cũng được cả. Ông chủ Khang … thích chơi SM, anh của em … quá sức anh ấy rồi, thế nhưng không có cách gì khác, ông chủ Khang dùng em uy hiếp anh ấy, nói chỉ cần anh ấy nghe lời, ông ta sẽ không ép em tiếp khách. Em … em …" Vành mắt của cậu dần đỏ lên. "Thật ra chúng em cũng không đồng ý, là do người của ông ấy đến quê của chúng em, nói là muốn đưa chúng em lên thành phố làm việc, thế nhưng, chúng em lại …. Lần này, lúc mà các anh đến đưa em đi, ông chủ Khang bảo anh của em gọi điện cho em, nói là muốn em … muốn em tùy thời điểm phải báo cáo hành tung của các anh cho bọn họ … em rất sợ … Thu ca …"

"Không cần sợ." Lăng Tử Hàn bình tĩnh nhìn cậu, thanh âm rất ôn hòa. "Cậu có hình của anh cậu không?"

"Có." Tiểu Ngọc lập tức tháo dây đeo cổ bằng bạc xuống, ở góc mặt dây chuyền có một nút bấm nhỏ, nhấn vào trong đó mở ra, rồi đưa cho Lăng Tử Hàn.

Bên trong là hình chụp hai người con trai, bọn họ lớn lên rất giống nhau, đều rất xinh đẹp. Lăng Tử Hàn nhìn một chút, đặt mặt dây lên bàn, vô cùng chắc chắn nói với Tiểu Ngọc. "Được, tôi sẽ cứu anh cậu."

Tiểu Ngọc đứng lên, dường như nhất thời vẫn không tin được, ngơ ngác sửng sốt chốc lát, rồi đột nhiên quỳ xuống.

Lăng Tử Hàn tay mắt lanh lẹ, vừa thấy cậu muốn khụy gối xuống liền biết ý định của cậu là gì, liền đưa tay ra đỡ cậu đứng dậy. Tiểu Ngọc lảo đảo một chút, không chống đỡ kịp, liền ngã người vào trong lòng Lăng Tử Hàn.

Ngay lúc này, Thạch Lỗi xuất hiện tại, nhìn thấy hình ảnh ám muội trước mặt, liền hiểu lầm, vội vã cười nói: "Là do tôi lỗ mãng, tôi lập tức đi liền, hai người cứ tiếp tục đi."

Lăng Tử Hàn nhìn Thạch Lỗi, không hề nói gì. Vệ Thiên Vũ ngay lúc đó liền thong thả đứng phía sau Thạch Lỗi, mỉm cười hiền hòa nói: "Tiểu Lỗi tới tìm Tiểu Thu sao? Có chuyện gì à?"

Thạch Lỗi quay đầu lại nhình anh, trên mặt là nụ cười tươi. "Em đến xem thử Thu ca có mệt hay không, muốn ăn cơm trước rồi nghỉ ngơi hay là sao ấy mà."

"À, Tiểu Lỗi tuổi cũng chẳng lớn nhiều, vậy mà rất biết quan tâm đến người khác nha." Vệ Thiên Vũ bước vào phòng, đến gần Lăng Tử Hàn, đưa tay xoa xoa tóc của Tiểu Ngọc.

Lăng Tử Hàn đưa mặt dây cho anh, thản nhiên nói: "Tôi muốn phóng ảnh lớn, rõ hơn một chút."

"Không thành vấn đề." Vệ Thiên Vũ nhìn thoáng qua, sau đó bỏ vào túi.

"Xem ra hiện giờ chúng ta không đi được rồi." Lăng Tử Hàn nhìn về phía Vệ Thiên Vũ. "Nhưng tạm thời cứ giao họ cho Mẫn ca đi đã."

"Đương nhiên, chúng ta cũng không tiện dẫn bọn họ theo." Vệ Thiên Vũ cười nói với Thạch Lỗi. "Mẫn ca tương đối bận rộn, hai cậu ấy phải phiền Tiểu Lỗi quan tâm chăm sóc giùm anh rồi."

"Không sao." Thạch Lỗi cười hì hì nói. "Musa ca cùng Thu ca nhờ, chuyện của hai anh cũng là chuyện của em, tất nhiên cố gắng hết sức."

Vệ Thiên Vũ vỗ vỗ vai Tiểu Ngọc, ôn nhu mà nói. "Tạm thời hai em đến chỗ của Mẫn ca ở một thời gian, sau đó xem tình hình coi sao. Tôi thấy em nhảy rất đẹp, nếu như thật sự thích nhảy, có thể đến trường múa học, còn không thích, cũng có thể tiếp tục đi học. Tất nhiên chúng tôi sẽ cứu anh em ra."

Trên mặt Thạch Lỗi có chút mê man, có lẽ không nghĩ rằng đại danh đỉnh đỉnh 'Linh Quỷ Song Sát' cũng có mặt thiện lương như thế.

Vệ Thiên Vũ nhìn Thạch Lỗi, không khỏi buồn cười. "Chúng tôi chỉ là người làm ăn. Hơn nữa, gặp nhau đó là duyên phận, rất khó có được, nếu có thể giúp được thì sẽ làm, cũng coi như chút chuyện nhỏ, không phiền hà gì cả."

Thạch Lỗi liền hiểu, nhanh chóng gật đầu.

Không sai, bọn họ chỉ là người làm ăn, cũng không phải sát nhân biến thái cuồng sát, hai người bọn họ quả thật khó mà có được.

Nét mặt Lăng Tử Hàn dần dần hiện lên sự mệt mỏi rã rời. Vệ Thiên Vũ lập tức nói với Thạch Lỗi: "Việc này, chúng ta ra ngoài nói tiếp, để Tiểu Thu ngủ một chút cái đã."

Thạch Lỗi lập tức gật đầu: "Được."

Vệ Thiên Vũ đưa Tiểu Ngọc đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại. Anh gọi điện cho Lạc Mẫn, nói ngắn gọn chuyện bị tập kích tối qua, sau đó muốn hắn lập tức phái người tới đây, hộ tống mẹ con Tiểu Cẩm cùng Tiểu Ngọc trở lại chỗ hắn. Lạc Mẫn có chút lo lắng, nhưng ngại đụng chạm tới quy tắc công tác, nên không dám hỏi nhiều.

Rất nhanh, trợ thủ của Lạc Mẫn – Tôn Cạnh liền mang theo đại đội nhân mã vượt núi tới chỗ bọn họ.

Lần trước khi Vệ Thiên Vũ tới, đã từng giúp y biến đổi súng, hai bên cũng có biết qua nhau, nên lần này gặp lại rất nhiệt tình bắt tay, nói chuyện đôi ba câu, đầy vui vẻ. Tôn Cạnh chỉ huy bọn anh em đưa người lên xe cho đàng hoàng, sau đó cùng Thạch Lỗi rời đi.

Trên núi nhanh chóng yên tĩnh lại.

Vệ Thiên Vũ nhìn đoàn xe của bọn họ biến mất dưới chân núi, lúc này mới xoay người lại lên lầu.

Trong nhà trọ không có bóng người. Trên thực tế, thật ra nhà trọ trên đỉnh núi này là một địa điểm liên lạc của Cục Quốc An, trước khi tiến hành hành động lần này, bọn họ đã chuẩn bị tùy thời bỏ đi điểm này. Hiện tại, hai ông bà chủ đã bỏ của chạy lấy người, chắc sau này sẽ đến Nam Cảng hoặc là Khê La mở một quán mì thịt bò.

Vệ Thiên Vũ tiếc nuối khi nghĩ tới tay nghề của bà chủ nhà trọ, mì thịt bò của bà ấy quả thật rất ngon, đáng tiếc là không còn cơ hội nếm rồi.

Vừa lên lầu thì Lăng Tử Hàn mở cửa phòng mình ra. Cậu đã thu dọn xong đồ đạc của hai người.

Vệ Thiên Vũ bắt đầu hủy đi hệ thống quản chế cài đặt lúc mới tới, bỏ lại trong valy, dự định sau này dùng lại.

Đợi anh đi ra thì Lăng Tử Hàn đã ngồi ở ghế phó sẵn trên xe jeep. Vệ Thiên Vũ khóa cánh cửa chính của nhà trọ, treo tấm bảng 'Đang sửa chữa, tạm ngừng hoạt động', sau đó lên xe, chạy xuống chân núi.

Lăng Tử Hàn lúc này mới trầm tĩnh lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Thanh âm Vệ Thiên Vũ rất nhẹ, nhưng cũng rất rõ: "Tiểu Cẩm nói, cậu ấy cũng không biết người bắt cóc mẹ cậu ấy là ai, chỉ cảm thấy hình như trong đó có người Hoa, cũng có người Ả Rập, còn có 1 – 2 người phương Tây. Những người đó vốn không phải đối phó chúng ta, xem ra là muốn đối phó Khang Minh cùng Viên Sa. Bọn họ muốn sau khi cậu ấy gia nhập vào bar Kim Thành, tiếp cận Khang Minh cùng Viên Sa, sau đó làm nội gián thông báo tình hình bên trong cùng hoạt động của hai người ấy cho bọn họ. Tiểu Cẩm ở chỗ của Khang Minh làm hơn 2 năm, vẫn là một MB. Bởi vì mẹ cậu ấy thân thể rất yếu dễ bệnh, hay nằm viện, rất cần tiền, cho nên cậu ấy rất an phận thủ thường, không giống mấy đứa trẻ bằng tuổi bướng bỉnh. Nhưng cũng chính vì vậy mà bọn Khang Minh tương đối tín nhiệm cậu ấy, chưa từng đặc biệt đề phòng. Kế sách này vốn dĩ rất tốt. Bất quá, Khang Minh cùng Viên Sa chưa từng cùng nhau xuất hiện tại Kim Thành, đến khi chúng ta xuất hiện thì bọn họ mới lộ mặt. Tiểu Cẩm còn chưa kịp mật báo, thì đã bị chúng ta đưa đi ra đây. Bất quá, những người đó nghe nói đến hai người chúng ta, liền lập tức thay đổi kế hoạch, nói rằng muốn cậu ấy giúp bọn họ tập kích chúng ta." Nói xong, anh nhìn Lăng Tử Hàn cười mỉm.

Chuyện đằng sau đó bọn họ đều nắm rõ. Tiểu Cẩm không muốn, đối phương liền dùng mẹ của cậu uy hiếp cậu. Cuộc trò chuyện của bọn họ đã bị Vệ Thiên Vũ nghe lén toàn bộ, đồng thời tìm hiểu nguồn gốc, tra được phương vị chuẩn xác của đối phương lúc trò chuyện, lợi dụng kỹ thuật Presence trực tiếp thấy được mẹ của Tiểu Cẩm, sau đó dựa vào vệ tinh mà quan sát cảnh vật chung quanh tòa lầu nơi giam giữ con tin. Mục đích mà Lăng Tử Hàn chạy tới nơi đó vào ban đêm, vừa cứu ra con tin một cách an toàn, vừa để lại dấu ấn giết người của 'Quỷ Thu' cho bên đối phương biết.

Hiện tại, hẳn đối phương đã biết rõ, muốn giết 'Linh Quỷ Song Sát' quả thật khó khăn. Bởi vậy, mục tiêu của bọn họ chắc chắn sẽ chuyển hướng sang Khang Minh cùng Viên Sa, đối thủ yếu hơn.

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, thảnh nhiên nói: "Đối phương nhất định là người của Guzman, từ Kim Tân Nguyệt tới."

"Đúng, mục tiêu tập kích của bọn họ rất chính xác." Vệ Thiên Vũ tán thành. "Tôi thấy lần này với quy mô của bọn họ khi tới đây, cũng không có ý định che giấu. Việc này có chút kỳ lạ, thông thường nếu đối phương làm như vậy, là vì muốn che giấu một ý định nào đó khác nữa."

"Ừ, tôi cũng thấy thế." Lăng Tử Hàn cử động nhẹ, thả ghế xuống một chút. Cậu bình tĩnh nói. "Chúng ta cần hành động nhanh hơn một chút nữa."

"Được." Vệ Thiên Vũ đơn giản trả lời một tiếng, sau đó lái xe ra Khê La.

Lúc đêm khi Lăng Tử Hàn phóng thiết bị theo dõi lên người của bọn tập kích, tín hiệu đã từ trong Khê La chuyển qua hơn 20km về phía đông nam đến huyện Xương Nam. Bọn họ hiện đang chạy tới đó.

Sau một đêm mưa to, khí trời trở nên mát mẻ. Vệ Thiên Vũ mở cửa sổ ra, ngọn gió lạnh thổi vào trong xe,

khiến người ta cảm thấy thư thích vô cùng. Lăng Tử Hàn không hề nói gì, nằm lên trên ghế, nhanh chóng ngủ.

Vệ Thiên Vũ nhìn thoáng qua người đang nằm yên trên ghế, trong lòng cảm thấy vui sướng lạ thường, chạy xe rất vững. Khuôn mặt anh hiện lên nụ cười thật lòng hiếm thấy, nét mặt bình tĩnh nhưng lại có ẩn chút thỏa mãn.

HẾT CHAP 26

Mục lục

92. Quyển 3 - Chương 27

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đợi khi Lăng Tử Hàn tỉnh lại thì thấy xe đang chạy trên đường cao tốc đến Nam Cảng.

Cậu ngồi dậy, điều chỉnh ghế ngồi lại, lau mặt một chút, nhìn địa hình bên ngoài ngoài cửa sổ, phán đoán có lẽ đã cách Khê La khoảng hơn 100km, liền hỏi: "Tình hình sao rồi?"

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh mà nói: "Bọn họ xuất phát đi đến Nam Cảng rồi. Cậu có thể nghe chút tin tức B quốc, có một tin lớn đấy."

Lăng Tử Hàn lập tức lấy một màn hình TV tinh thể lỏng siêu mỏng hình ống tròn từ hộc tủ nằm ở phần nóc trên xe xuống, mở tín hiệu TV. Đài truyền hình B quốc kênh quốc gia đang nói đến tin tức lớn.

"Chủ tịch tập đoàn Mai Nam – Khang Minh – sáng sớm hôm nay lúc 9h đã mở một cuộc họp báo tuyên bố với phóng viên, rằng ông ấy sẽ cùng tổng tài tập đoàn EC – Hách Ly – đính hôn, ngoài ra còn khẳng định ủng hộ Hách Ly dự kỳ tranh cử thị trưởng Nam Cảng tiếp theo."

"Tập đoàn Mai Nam là một tập đoàn giải trí hàng đầu nước ta, còn tập đoàn EC là tập đoàn giải trí nổi tiếng khắp Châu Âu. Hai ông chủ lớn của hai tập đoàn nổi tiếng này hai năm trước quen biết nhau tại Âu Châu, sau đó phát sinh tình cảm. Tiên sinh Hách Ly là người B quốc, tuy rằng sống nhiều năm tại Âu Châu, nhưng vẫn giữ quốc tịch B quốc. Trong lòng ngài ấy luôn tưởng nhớ tới cố hương, nên năm ngoái cùng Khang Minh trở về quê cũ, thành lập một công ty công nghệ cao hiện đại hoá tại Nam Cảng, cung cấp hơn 10.000 cơ hội việc làm, đồng thời giúp các xí nghiệp liên quan phát triển, đã nhiều lần được chính phủ khen thưởng."

"Hách Ly cùng Khang Minh chính thức đính hôn, biểu lộ sự tăng mạnh của mối quan hệ hợp tác giữa hai tập đoàn lớn, điều này chắc chắn sẽ càng khiến cho kinh tế Nam Cảng thêm phát triển. Sau khi tin tức này truyền ra, rất nhiều lãnh đạo của các tập đoàn tài chính lớn cùng quan chức của một số quốc gia thuộc EU biểu thị sự chúc mừng nhiệt liệt đối với hai người họ, Tổng tư lệnh Ban Địch An thuộc lực lượng vũ trang bên quốc gia chúng ta cũng đã nói với phóng viên việc này, kiên quyết ủng hộ tiên sinh Hách Ly tranh cử thị trưởng Nam Cảng … "

Dường như các đài truyền thông của B quốc hiện tại đều tập trung vào tin này, không ngừng vây quanh theo dõi nhân vật có liên quan. Tổng giám đốc các trụ sở mại *** của Ngũ Mai Bang cũng bị phóng viên chặn đầu đưa microphone lên hỏi, muốn bọn họ phát biểu ý kiến của mình về vấn đề này. Bất quá, bọn họ hiển nhiên đã được các chuyên gia diễn thuyết huấn luyện qua từ sớm, nên nói năng vô cùng khéo léo, tất cả đều khen ngợi Hách Ly cùng Khang Minh đã cống hiến rất nhiều cho Nam Cảng, biểu thị ý kiến của mình sẽ đem hết toàn lực ủng hộ bọn họ để bọn họ đắc cử.

Lăng Tử Hàn ngắt tín hiệu TV, chuyển sang mạng dò các tin tức liên quan, nhất là chú ý thái độ của quan viên chính phủ. Một lát sau, cậu nhẹ giọng hỏi: "Khang Minh cùng Hách Ly đến Nam Cảng à?"

"Phải, bọn họ là nhà tài trợ duy nhất cho cuộc thi đua thuyền quốc tế lần này, tối nay sẽ tham gia tiệc tối nhằm chiêu đãi các tuyển thủ dự thi, sáng mai tham gia nghi thức khai mạc trận đấu." Vệ Thiên Vũ mỉm cười. "Hiện tại con đường Khang Minh đang đi là con đường của Chu Tự lúc trước, nhưng tên Hách Ly kia không hề đơn giản tí nào."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Mấy đại cổ đông của tập đoàn EC đều là người của công ty tư nhân của Mỹ."

"Đúng." Vệ Thiên Vũ buồn cười. "Thực sự là bộ phận then chốt đó. Chỉ sợ việc đính hôn của Khang Minh cùng Hách Ly là nhằm mục đích chính trị mà thôi."

"Đúng vậy." Lăng Tử Hàn bình tĩnh nói. "Ai cũng như thế, nếu không đạt được mục đích đều thề không bỏ qua."

Vệ Thiên Vũ rất tán thành cái nhìn của cậu. Dù bọn họ là chính khách phương Tây hay là phần tử khủng bố, trên mặt này đều y như nhau cả. Chỉ là, tín ngưỡng của bọn họ tất nhiên khác nhau, cho nên thủ đoạn sử dụng nhằm đạt được mục đích cũng khác nhau.

Lăng Tử Hàn ngắt mạng internet, đem tín hiệu quản chế mà Vệ Thiên Vũ kết nối chuyển tới máy vi tính khác.

Lúc mà cậu ngủ thì Vệ Thiên Vũ đã ngừng lại một chút tại vùng ngoại ô, dùng máy vi tính chuyển tín hiệu tới thiết bị theo dõi trên người đối phương, thâm nhập vào hệ thống thư từ qua lại của bọn họ. Hiện tại, bọn người đó ai cũng mang theo điện thoại di động, thiết bị trí tuệ đó của bọn họ đã trở thành thiết bị giám sát cho bọn Vệ Thiên Vũ, dù mấy thứ này bên trong có cài đặt phần mềm tiên tiến phản hacker, nhưng chẳng ăn nhằm gì với Vệ Thiên Vũ cả.

Lăng Tử Hàn nhấn vài nút trên màn hình, trong đó liền lập tức xuất hiện đồng thời nhiều cửa sổ, khiến

cậu có thể nhìn thấy toàn bộ hành động của từng người khác nhau.

Bởi vì ban ngày, nên mấy tên này không hề che mặt, cũng không mặc đồ đen nữa, tất cả đều mặc áo sơmi, quần jean bình thường. Nhưng ai nhìn qua cũng thấy rất dũng mãnh, hành động lại nhanh nhẹn. Người bình thường nhìn không ra điều kỳ lạ, nhưng người trong nghề nhìn qua lập tức biết được liền. Lăng Tử Hàn tỉ mỉ nhìn kỹ, bên trong có hai người nhìn rất quen mặt, đó là bọn người đã từng ngồi xe Hummer lúc trước tới đón bọn họ ở Kim Tân Nguyệt.

"Là người của Guzman." Cậu chắc chắn nói.

"Đúng." Vệ Thiên Vũ mỉm cười. "Cậu đoán thử xem, chỉ huy của bọn họ là ai?"

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, mỉm cười nhìn về phía anh, "Không đoán được, chẳng có chút manh mối nào cả. Gợi ý chút đi."

Vệ Thiên Vũ cười hì hì nói. "Là người thân cận Guzman nhất."

Trong lòng Lăng Tử Hàn nhanh chóng điểm danh những người có khả năng, sau đó có chút nghi ngờ: "Tứ thái thái? Không thể nào?"

"Quả nhiên thông minh." Vệ Thiên Vũ cười, vỗ vào tay lái. "Tôi ghi lại toàn bộ cuộc trò chuyện của bọn họ trong điện thoại di động, sau đó giám sát toàn bộ số điện thoại hiện có."

Lăng Tử Hàn vừa nghe liền dùng đầu ngón tay chỉ chỉ trên màn hình. Cậu biết rất rõ, Vệ Thiên Vũ lợi dụng tính năng quản chế lộ trình dài toàn cầu của vệ tin thông tin, chỉ cần biết được dãy tín hiệu trò chuyện, sẽ lập tức tìm ra được điện thoại đang kết nối với tín hiện đó, sau đó dựa vào kỹ thuật internet tiên tiến thâm nhập vào thiết bị trí tuệ hoặc các thiết bị quản chế, không chỉ tìm được người mà còn biết được hành tung của bọn họ.

Ngày nay, nhờ vào khoa học kỹ thuật phát triển tột bậc, cái gọi là quyền tư ẩn cá nhân, phần lớn đều chỉ có cơ quan tình báo hay mấy công ty bảo an có năng lực thật sự mới có thể chân chính bảo vệ được.

Vệ Thiên Vũ biết cậu muốn xem cái gì, lập tức nói ra một dãy số. Lăng Tử Hàn nhấn nhấn gõ gõ, lập tức tìm được đối phương tương ứng với dãy số đó.

"Không hề thay đổi chút nào, vẫn xinh đẹp như xưa." Cậu lặng người nhìn, tựa như đang cảm khái, nhưng thanh âm vẫn rất bình tĩnh.

Hình ảnh trên màn hình với khung cảnh là mặt biển, một người phụ nữ dáng người yểu điệu đứng trên boong tàu gọi điện thoại. Dưới ánh nắng mặt trời mùa xuân vùng nhiệt đới, bà mặc một bộ Chanel màu xanh nhạt, mang trang sức, khuôn mặt trái xoan trắng như tuyết không hề thay đổi, mái tóc dài tung bay trong gió, nét mặt của bà vẫn ôn nhu uyển chuyển, không hề tỏa chút sát khí hung tợn của bọn phần tử

khủng bố.

Vệ Thiên Vũ sau khi thấy người phụ nữ này, đầu tiên thông báo cho tổng bộ, muốn có toàn bộ tư liệu liên quan tới bà ấy.

"Bà ta tên gọi Nhạc Uyển Di, cha của bà ta là người Hàng Châu, mẹ là người Tô Châu. Cha bà ta khi bà ta còn nhỏ đã tới Trung Á làm ăn, trở thành phú thương vùng đó, bị tai nạn xe cộ qua đời. Lúc đó, Nhạc Uyển Di còn chưa tới 20 tuổi, đang học ở Âu Châu, vì vậy phải nghỉ học giữa chừng, chạy về. Mẹ con bà ta ai cũng xinh đẹp, vì vậy không ngừng bị bọn lưu manh địa phương quấy rầy. Nhạc Uyển Di cầu viện cục cảnh sát địa phương, lại bị cục trưởng cảnh sát cường bạo. Tính cách của bà ta ngoài mềm trong cứng, kết quả giận dữ, lái xe chạy ào vào Kim Tân Nguyệt, đi tìm Guzman. Vị tướng quân này đối với bà là nhất kiến chung tình, vì vậy ra tay thay bà xử lý bọn người dám khi dễ hai mẹ con bà lúc ấy, bà ấy liền đồng ý gả cho Guzman làm tứ thái thái. Mẹ của bà ấy cũng tái hôn, đối phương là một người Nam Mỹ gốc Hoa, mẹ bà ta cùng dượng chuyển tới Nam Mỹ, bọn họ rất ít liên lạc với nhau." Vệ Thiên Vũ thuộc như lòng bàn tay, nói nhanh. "Guzman vô cùng sủng ái bà ta, tuy rằng tuổi tác hai người kém nhau rất nhiều, bất quá tình cảm lại rất tốt. Lúc này đây lại dẫn một đoàn người đầy quy mô đến B quốc, xác định là bà ta muốn báo thù cho Guzman."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Hành động lần này của bà ta là được ăn cả ngã về không, nhất định sẽ làm một trận kinh thiên động địa. Bà ta sẽ định làm gì đây?" Cậu bắt đầu trầm tư.

"Tôi vừa nghe nói bọn họ có một người đang thu âm di ngôn." Vệ Thiên Vũ rất trầm ổn, vừa lái xe vừa thương lượng với cậu. "Đây là lệ cũ của bọn phần tử khủng bố, bọn họ trong lúc chuẩn bị hành động tập kích tự sát sẽ để lại di ngôn."

"Ừ, vậy có thể khẳng định được rằng lần này là một hành động tập kích tự sát. Như vậy, mục tiêu cùng phương thức tập kích có thể làm gì?" Lăng Tử Hàn vừa nói vừa liên lạc với tổng bộ qua internet yêu cầu cung cấp tình báo liên quan.

Vệ Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Hiện nay chúng ta phải suy nghĩ, có nên thông qua con đường chính phủ để thông báo cho chính phủ B quốc việc này hay không, có nên để bộ phận tình báo cùng cảnh sát B quốc tham gia hay không?"

"Hành động của chúng ta tuyệt không thể bị lộ được." Lăng Tử Hàn cũng không ngẩng đầu lên, thẳng thắn mà nói. "Về phần tình báo hoặc quân đội, cảnh sát của bọn họ có thể điều tra hay không, điều tra được gì, chúng ta không can thiệp, không ngăn cản, cũng không hề có bất luận liên quan gì tới bọn họ. Bọn họ có thể sớm trinh sát, đúng lúc ngăn cản hành động đối phương đương nhiên là điều hay nhất. Nếu như bọn họ không làm được điều đó, chúng ta sẽ tự mình làm."

"Được, tôi biết." Vệ Thiên Vũ nghiêm túc gật đầu. "Hiện nay vùng Trung Đông cùng khu Tây Á đều có biến động, về phía Âu Châu cũng có chút vấn đề, bọn La Hãn bị phái đi rồi, không thể hỗ trợ chúng ta được."

"Không cần." Lăng Tử Hàn nhìn màn hình, khẳng định mà nói. "Chúng ta có hai người, vậy là đủ rồi. Nếu như cần thiết có thể nhờ lực lượng Nhật Nguyệt Hội thông qua Lạc Mẫn. Anh cũng đừng quên, hai người

chúng ta dù sao cũng là đại danh đỉnh đỉnh 'Linh Quỷ Song Sát' của khắp giới xã hội đen, tìm đại ca xã hội đen giúp đỡ, đó là chuyện bình thường mà."

"Đúng vậy, quả thật tôi không nghĩ ra." Vệ Thiên Vũ cao giọng cười to. "Từ trước tới nay tôi chưa từng lo lắng tới thực lực của hai chúng ta. Thiên quân vạn mã, hà túc đạo tai. (1)"

(1) Thiên quân vạn mã, hà túc đạo tai , : có thiên quân vạn mã chỉ sợ không có đủ đường để đi, phải dùng cả sông lẫn đường Ám chỉ hành động lần này chỉ cần hai người họ là đủ, quá nhiều người sẽ có thêm phiền phức phát sinh

Lăng Tử Hàn mỉm cười, hiển nhiên rất vui. Cậu liên tục chạm nhẹ vào màn hình, tra cứu trên các mạng online, nghiên cứu các hành động có thể áp dụng cho các phương thức tập kích tương ứng của bọn phần tử khủng bố.

Bắt cóc máy bay hàng không dân dụng rồi dùng nó đâm vào cao ốc Nhật Nguyệt…

Dùng xe hơi đầy bom tấn công của phủ tổng thống …

Dùng thuốc nổ chất đầy canô đâm vào bến cảng …

Còn nếu nhắm vào Trung Quốc?

Dùng xe hơi đầy bom tấn công đại sứ quán …

Đặt bom tại đại sứ quán Trung Quốc đặt tại Tân Hoa của B quốc, rồi khống chế kíp nổ …

Dùng thuyền đầy thuốc nổ tập kích thuyền chở dầu Trung Quốc …

Lúc sắp xếp xong các kế hoạch hành động tập kích của khủng bố, sắc mặt cậu bỗng nhiên trầm lại.

HẾT CHAP 27

Mục lục

93. Quyển 3 - Chương 28

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc này Vệ Thiên Vũ đã đến Nam Cảng. Anh chạy theo đường cao tốc dọc biển chuẩn bị tiến vào thành phố.

Lăng Tử Hàn từ tốn nói: "Thiên Vũ, nếu như anh muốn trả thù Trung Quốc, thì anh sẽ dùng phương án nào mà cảm thấy đó là phương án tàn nhẫn nhất cũng là hữu hiệu nhất?"

Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên chạy ra đường cái, dừng lại ở một nơi hoang vắng. Anh nhìn Lăng Tử Hàn, nét mặt đầy nghiêm trọng.

Lăng Tử Hàn lẳng lặng nhìn anh: "Nếu như là tôi, tôi sẽ tìm một vị trí thích hợp ngay giữa biển làm nổ một con tàu chở dầu lớn của Trung Quốc. Không chỉ khiến thu nhập thị trường về mặt dầu thô của Trung Quốc bị tổn thất hơn 7 tỷ, mà còn có thể làm ô nhiễm nước biển cùng toàn bộ khu vực biển của các quốc gia khác chung quanh Trung Quốc, như B quốc, cũng gặp rắc rối lớn về môi trường biển. Toàn bộ eo biển lúc đó sẽ bị đóng lại 1 năm, điều này sẽ là đả kích trí mạng cho nền kinh tế Trung Quốc. Điều quan trọng là kế hoạch này không hề khó, nhưng tỷ lệ thành công rất cao."

"Đúng, chuẩn bị sẵn một canô siêu tốc, trên canô chở thuốc nổ, tìm thấy mục tiêu, tính đúng lộ trình, sau đó cứ tăng tốc mà đâm thẳng vào là được." Vệ Thiên Vũ lạnh lùng nói, ánh mắt vẫn hướng về phía trước.

Phía xa là mặt biển mênh mông, mặt nước xanh dưới ánh sáng mặt trời càng thêm lấp lánh, mang lại cảm giác yên bình. Ngoài khơi có đủ loại tàu thuyền đang di chuyển, trong đó có không ít du thuyền, canô các loại.

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Hoặc là dùng du thuyền để tập kích tự sát cũng là một kế hoạch hay đấy." Khẩu khí cực kỳ giống phần tử khủng bố.

"Đúng vậy." Lăng Tử Hàn nở nụ cười. "Tôi lái xe cho, anh tra thử coi hai ngày qua trên eo biển có tàu thuyền nào đặc biệt không?"

Vệ Thiên Vũ lập tức xuống xe, vòng qua đầu xe.

Lăng Tử Hàn ngồi vào vị trí ghế lái, chờ anh lên xe, lập tức nhấn ga chạy về phía trước.

Hành động lần này của bọn họ phải thật nhanh chóng. Lần này dụ dỗ đối phương đến phục kích bọn họ, cũng là thời điểm Lăng Tử Hàn lợi dụng thời cơ nhanh như chớp đến nơi bọn bắt cóc ẩn thân trong đêm, dễ dàng giết chết 4 người, cứu ra con tin, tất cả đều sẽ tạo thành tín hiệu mạnh đối với đối phương, thần bí khó lường, khiến người ta vừa nghe điều biết 'Linh Quỷ Song Sát' chuẩn bị toàn lực phản kích. Tất nhiên cũng bắt buộc đối phương không thể nào cứ tự tại thong dong bố trí, mà phải đẩy nhanh kế hoạch. Nếu gấp rút quá dễ dẫn đến sai lầm, mà nếu kẻ thù mắc lỗi thì đó là cơ hội cho bọn họ.

Khi hai người họ đến được một nhà trọ, Vệ Thiên Vũ cũng thành công thâm nhập vào mạng nội bộ của Cục Cảng vụ của các quốc gia gần eo biển này, tra được toàn bộ danh sách các tàu thuyền tới đậu cùng chuẩn bị ra khơi từ hôm qua tới nay. Sau đó, anh báo cáo lại với tổng bộ, yêu cầu công ty vận tải đường thuỷ cung cấp tình hình của các tàu thuyền qua lại eo biển này trong những ngày gần đây.

Lăng Nghị nhận được báo cáo của bọn họ, lập tức nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc lần này. Ông chỉ đạo các cục liên quan, nhanh chóng thu thập các tin tức liên quan tới sự việc lần này, từ tin tình báo đến tin trinh sát gần đây nhất, thậm chí toàn bộ khẩu cung cùng tư liệu của bọn phần tử khủng bố đã bắt được đều phải chuyển về bên ông.

Khi màn đêm buông xuống thì cũng là lúc vở kịch mở màn, Vệ Thiên Vũ đã tìm ra được ba mục tiêu có có khả năng bị tập kích cao nhất. Một là tàu chở dầu 'Viễn Phương' của Trung Quốc sẽ vào eo biển này trong đêm, nó bỏ neo ở Nam Cảng mà trực tiếp đi qua vùng eo biển của khu vực biển quốc tế, vào Nam Hải. Thứ hai là tàu chở hàng kiểu lớn từ Trung Quốc đến Âu Châu, trưa sẽ qua eo biển này. Thứ ba là tàu chở dầu sáng ngày mốt sẽ đến eo biển này. Bởi vì ba tàu đó không cùng lúc vào eo biển này, nên mỗi tàu đều phải nghiêm túc canh chừng cẩn thận.

Vệ Thiên Vũ đem phán đoán của chính mình nói cho Lăng Tử Hàn biết. Cậu nghiêng người nhìn màn hình máy vi tính, xem lại một số tin tức mà Vệ Thiên Vũ tra được, sau đó gật đầu.

Hai người bọn họ hợp tác nhiều năm, rất nhiều chuyện không cần dùng từ ngữ cũng có thể thông hiểu nhau. Vệ Thiên Vũ nhìn cậu gật đầu, liền cao hứng nói: "Chúng ta có nên ăn một bữa cho ngon rồi hãy ra biển được không?"

"Được." Lăng Tử Hàn cười cười, rồi nói. "Đêm nay bọn Khang Minh khẳng định sẽ bị tập kích. Chiêu này là nhất tiễn song điêu, vừa xử lý được tên Khang Minh, lại có thể dời sự chú ý của mọi người, để bọn chúng dễ dàng hành động trên biển."

Vệ Thiên Vũ nhìn cậu, chờ cậu nói xong.

"Chúng ta phải đi gặp Lạc Mẫn để điều động người, đề phòng vạn nhất." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Sự việc này cực kỳ quan trọng, không thể có vạn nhất nào xuất hiện."

Vệ Thiên Vũ không có ý kiến, suy nghĩ một chút, cười hì hì nói. "Không biết Lạc Mẫn sẽ dùng lý do gì để phái người tới giúp chúng ta đây?"

"Hắn nhất định tự mình tới hỗ trợ." Lăng Tử Hàn rất hiểu người đồng nghiệp không hề giống nhân viên tình báo này. "Tình huống này là do hắn phát hiện ra, chúng ta mời hắn hỗ trợ là thích hợp nhất."

Vệ Thiên Vũ nhíu mi, liên tục gật đầu. "Tốt, chúng ta giúp hắn đi lên, cũng phải đến lúc cho hắn danh chính ngôn thuận trở thành 'Đệ nhất bạn đời' rồi." Nói xong, anh không nhịn cười được.

Lăng Tử Hàn cũng hiểu được sự bông đùa của anh, rờ rờ chóp mũi rồi nở nụ cười.

Vệ Thiên Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, cảm thấy vui vẻ vô cùng. Anh đóng máy lại, kích động nói: "Đi thôi."

Lăng Tử Hàn cùng anh đi ra ngoài. Vệ Thiên Vũ không lái xe đến nhà hàng mà chạy tới siêu thị, vô cùng cao hứng mà mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng đồ gia vị. Lăng Tử Hàn không vào cùng anh mà ngồi lại trong xe, cảnh giác chú ý tình hình chung quanh.

Vệ Thiên Vũ từ trong trong siêu thị rộn ràng nhốn nháo kia đi ra, hai tay cầm hai túi lớn, vẻ mặt đầy nụ cười vui vẻ. Lăng Tử Hàn mỉm cười mở cửa, tiếp nhận một túi từ anh, sau đó cùng bước vào xe.

Trong mắt mọi người xung quanh, hai người họ không phải tình nhân thì cũng là bạn đời của nhau, khí chất hai người đều tương tự, tướng mạo cũng xứng đôi. Bất quá, lúc này, ở đây cũng có không ít tình nhân cùng bạn đời đến đây mua sắm, nên cũng có ít người chú ý tới bọn họ.

Xe chạy tới hải cảng, liền có thể thấy được đèn bắt đầu thắp lên, ngay trên bờ gần đó có các nhà hàng, khách sạn, quán bar, tiệm nước, có đủ các loại du thuyền, canô lớn bé đậu gần đó, mặt nước biển phản xạ ngọn đèn trên tàu thuyền cùng các quán trên bờ, nhìn qua như bầu trời đầy sao, tạo nên một cảm giác mộng ảo.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn khóa kỹ xe, đi dọc đường đê, nhảy lên một du thuyền mang tên 'Rose'. Du thuyền này do một người đồng nghiệp ở đây đăng kí tại Anh quốc giùm họ, đã đậu ở đây sẵn từ trước bữa khai mạc rồi, không hề khiến ai chú ý cả.

Lăng Tử Hàn cởi bỏ dây thừng neo đậu, Vệ Thiên Vũ khởi động du thuyền, chạy ra khơi. Bọn họ nhanh chóng rời khỏi bãi đậu ra thẳng đại dương mênh mông.

Vệ Thiên Vũ dùng máy vi tính của anh cùng Lăng Tử Hàn tiếp nhận tín hiệu từ các buồng lái cùng khoang thuyền của các du thuyền, vệ tinh nhận được mệnh lệnh của bọn họ, cẩn thận chú ý động tĩnh khu vực biển chung quanh. Nhìn số liệu của các máy thu hồi tín hiệu, Vệ Thiên Vũ liền khởi động hệ thống tự động lái của du thuyền, xác định hải trình.

Nhìn ngoài khơi yên tĩnh, trên bầu trời đêm tối như nhung, xuất hiện một đường ngân hà đầy hào hùng bắt ngang qua, ngàn sao tụ hội. Ngọn gió đêm của biển thổi vào từ cửa sổ, mang theo hơi nước, khiến người ta cảm giác vui vẻ thoải mái.

Vệ Thiên Vũ nhập các mệnh lệnh vào máy vi tính, tay anh lướt như bay trên bàn phím, nhưng trong miệng lại thản nhiên ngân nga vài câu hát.

Đó là một bản tình ca tiếng Pháp kinh điển, giai điệu đẹp, ca từ êm tai, hai năm trước do một tổ hợp danh ca của Pháp hát, sau đó lưu hành toàn cầu.

"Người yêu hỡi, tối nay sao đầy trời, trong đêm tối anh bước đến trước cửa sổ nhà em …" Thanh âm của Vệ Thiên Vũ nhu hòa, ca khúc được hát chất chứa thâm tình vô hạn, cực kỳ động nhân.

Anh mới hát hai câu, thanh âm trong trẻo của Lăng Tử Hàn bỗng nhiên thêm vào, y như giọng của một ca sĩ chuyên nghiệp.

Vệ Thiên Vũ nao nao, lập tức tiếp tục công tác, Lăng Tử Hàn vẫn đang bận việc trong khoang ở phía sau, tiếng ca hai người không dừng lại, trong bóng đêm rất êm tai.

"Người yêu hỡi, khi ánh bình minh xuất hiện ngay khung cửa sổ, em nhất định phải nhớ kỹ, lời thề hẹn của chúng ta …"

Sau khi hát xong, dư âm của tiếng ca duyên dáng lượn lờ, như ngọn gió đêm quanh quẩn trong đêm.

Vệ Thiên Vũ đứng dậy, đi vào khoang trong.

Lăng Tử Hàn đang đứng ngay tủ chén làm cơm, trên bàn đã đặt sẵn hai món, vừa bước vào liền ngửi được mùi thơm ngào ngạt, khiến người ta không thể kiềm lòng đưa tay nếm thử.

Vệ Thiên Vũ đứng dựa vào cạnh cửa, nhìn Lăng Tử Hàn thành thạo làm bò bít-tết. Giờ khắc này, bọn họ không ai nói gì, vừa nghe tiếng lửa 'Xào xào', vừa ngửi mùi thơm trong khoang, hiển nhiên hưởng thụ bầu không khí như vậy.

Đến khi ngồi vào bàn ăn, bỗng nhiên Vệ Thiên Vũ nói rằng: "Nếu như tương lai về hưu, chúng ta có thể mướn một chiếc du thuyền, tôi thay đổi lại toàn bộ thiết bị, sau đó ngao du bốn bể, nhất định vui vẻ tựa như thần tiên."

Lăng Tử Hàn cũng cười gật đầu: "Tốt."

Rất nhiều năm trước đây, ngay thời điểm bọn họ chính thức trở thành Ngân Dực Liệp Thủ, bọn họ liền biết rõ, bọn họ có thể không sống được đến thời điểm để về hưu, hoặc suốt đời bọn họ không thể về hưu được, bất quá thế thì sao? Giờ khắc này, bọn họ thấy vui vẻ, vậy là đủ rồi.

HẾT CHAP 28

Mục lục

94. Quyển 3 - Chương 29

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong bóng đêm, có không ít du thuyền trên biển tấp dần vào hải cảng, nhưng vẫn có một số ít chạy dọc biển, đậu ở ngoài khơi đúng theo lằn ranh quy định, trong khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, trên boong tàu có người vừa múa vừa hát, hiển nhiên rất sôi nổi.

Vệ Thiên Vũ ngồi trước máy vi tính, phân tích hình ảnh, tư liệu cùng các loại số liệu giám sát được vệ tinh truyền tới, giới hạn được 10 tàu thuyền khả nghi, sau đó sẽ cùng so sánh với tuyến đường biển của tàu chở dầu "Viễn Phương", xác định chính xác mục tiêu khả nghi.

Lăng Tử Hàn đã mặc vào người áo lặn có gắn thêm máy tăng tốc mini, mang theo bình dưỡng khí cùng vũ khí, nhập toàn bộ tư liệu của những mục tiêu khả nghi vào đồng hồ đeo tay của mình, sau đó xuống nước.

Cậu lặn không sâu lắm, ánh sáng từ trên mặt biển rọi sáng lòng nước, khiến cậu quan sát dễ dàng hơn. Cậu y như con cá kiếm lướt nhanh tới hai mục tiêu gần thuyền họ nhất, sau đó lén lút trèo lên, nhanh chóng xác định được hai du thuyền kiểu chiến thuyền đó không thuộc phần tử khủng bố.

Cùng lúc đó, Vệ Thiên Vũ vẫn giám sát số điện thoại của phần tử khủng bố.

Tứ Thái Thái nhiều lần trò chuyện với bên ngoài, phần lớn cuộc trò chuyện đều tại Nam Cảng, hiển nhiên những người đó đang chuẩn bị tập kích Khang Minh. Bà nói chuyện điện thoại cùng hai người đàn ông người Trung Á thì dùng tiếng Arab, nói ra một tràn tựa như mật mã, ý nghĩa không rõ, rất kỳ quái. Ngoài ra, còn có vài đối tượng trên biển đang trò chuyện, Vệ Thiên Vũ lần lượt tìm ra vị trí của từng người bọn họ, đem toàn bộ số liệu đó chuyển vào trong đồng hồ của Lăng Tử Hàn. Nhưng bản thân vị trí của Tứ Thái Thái lại không thể xác định, rõ ràng bà đã sử dụng toàn bộ những thiết bị phản Prensences. Vệ Thiên Vũ có thể phá giải, nhưng mất rất nhiều thời gian.

Lúc này, tàu chở dầu "Viễn Phương" đã từ Ấn Độ Dương tiến vào eo biển.

Lạc Mẫn đã đến Nam Cảng. Hắn nhận được điện thoại của Lăng Tử Hàn xong là lập tức đi tìm Chu Tự. Dựa theo kế hoạch của Lăng Tử Hàn, hắn chỉ nói là đã tìm ra được tên hung thủ định ám sát mình, giờ muốn tự mình đi trả thù. Chu Tự còn một mối xã giao quan trọng, không thể đi theo, vốn không định đồng ý cho một mình hắn đi mạo hiểm, nhưng với thái độ kiên quyết của hắn y cũng đành bó tay, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, nhưng phái hai người hộ vệ tốt nhất đi theo hắn.

Điện thoại di động của Lạc Mẫn nhanh chóng nhận được tư liệu của Vệ Thiên Vũ chuyển tới, bao gồm tin người của Tứ Thái Thái dự định tập kích Khang Minh. Bất quá, việc này Lạc Mẫn không định quản, cũng y như Lăng Tử Hàn vậy. Tên Khang Minh sống hay chết là do vận khí của chính y, nếu bọn họ ra tay can thiệp trái lại sẽ làm người khác hoài nghi.

Lạc Mẫn vẫn hận thấu xương Khang Minh, có thể ở yên không đích thân ra tay giết y đã là khách khí lắm rồi.

Dựa theo mệnh lệnh của Lạc Mẫn, Nhật Nguyệt Hội phân hội Nam Cảng chọn mười mấy tên thân thủ vô cùng tốt lại am hiểu bơi lặn, chuẩn bị cho tốt 10 canô chờ hắn.

Đi theo Lạc Mẫn còn có Thạch Lỗi. Dù sao cậu cũng không có việc gì, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Cẩm cùng Tiểu Ngọc xong liền kiên trì theo Lạc Mẫn đến đây.

Lạc Mẫn vừa đến Nam Cảng, liền họp lại cùng hội trưởng phân hội Nam Cảng, sau đó đem toàn bộ người chia làm 10 tiểu tổ, từng tốp lên canô, lén lút nổ máy chạy ra ngoài khơi.

Du thuyền của Vệ Thiên Vũ ngay từ đầu đã dừng ngay cửa khẩu eo biển giáp ranh Ấn Độ Dương, đợi Lăng Tử Hàn diệt trừ khả năng tập kích của phần tử khủng bố xong, bọn họ nhanh chóng tiến đi luôn.

Nhìn theo lý thuyết mà nói, địa điểm tập kích tốt nhất là con đường xuất khẩu đi ngang qua Nam Hải của Trung Quốc, vì eo biển giáp ranh Ấn Độ Dương rất rộng, chỗ hẹp nhất cũng đến 400km, ở chỗ này phát động tập kích, tương đối an toàn, cũng dễ chạy, nhưng kết quả không tốt, eo biển có thể không bị đóng. Mà eo biển chỗ khác lại rất chật hẹp, chỗ hẹp nhất hơn 30km, ở chỗ này phát động tập kích, hành động rất nguy hiểm, rất dễ bị vây, rất dễ thất bại, nhưng nếu thành công, kết quả lại rất cao, eo biển nhất định sẽ bị đóng.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn nhiều lần cân nhắc qua địa điểm hành động của kẻ địch, cho rằng rất có khả năng là eo biển ở Trung bộ, phần giải đất cách hai eo biển kia là 200 Km. Vì cát bùn ở hai bên bờ eo biển có độ lún nghiêm trọng, để tránh mắc cạn, đường trình trên biển thường rất cố định. Bởi vậy, đây là nơi thích hợp hành động nhất. Lúc trước, mấy trăm vụ hải tặc tập kích trên biển thì có tới 7/10 là tập kích ở chỗ này.

Lăng Tử Hàn ở dưới biển, Vệ Thiên Vũ điều khiển du thuyền, hai người hỗ trợ nhau, nhanh chóng loại được nhiều mục tiêu khả nghi, rồi tiến thẳng vào khu vực này.

Để tránh đả thảo kinh xà, Vệ Thiên Vũ cùng Lạc Mẫn bí mật liên lạc, muốn hắn ra lệnh cho vài người bên người hắn ở lại trên bờ, chờ thời cơ tốt nhất chuẩn bị xuất kích.

Tối nay gió nhẹ, khiến người khác cảm thấy thoải mái vô cùng. Ngay thời điểm nhiều du thuyền tiêu dao trên biển, trên đó toàn mang biển số trực thuộc Nam Cảng, thuyền nào cũng ca vũ tiệc tối, chiêu đãi các tuyển thủ tham gia thi đấu.

Những du thuyền này phần lớn đều thuộc phú ông, còn có không ít ngôi sao thể thao đứng đầu các hạng mục, một là đến đây tham gia thi đấu, hai là biểu thị ủng hộ Hách Ly. Bởi vậy, trong tiệc rượu đêm nay có rất nhiều đại nhân vật, cấp bậc bảo an cũng rất cao.

Hách Ly cùng Khang Minh mặc âu phục cùng hiệu với nhau, cravat cũng có hoa văn tương đồng, chỉ là Hách Ly màu lam sậm, còn Khang Minh là màu lam nhạt, vừa nhìn liền biết đó là đôi tình nhân. Hai người tươi cười, sóng vai đi vào hội trường, để cho phóng viên đang chờ ở đó chụp hình.

Hách Ly có không ít bạn bè là những doanh nhân thành đạt trên khắp thế giới, lúc này tất cả đều lại chỗ hắn nhiệt tình bắt tay hàn huyên, đối với Khang Minh kế bên cũng rất khách khí. Khí chất Khang Minh tuy rằng lỗ mảng, nhưng tướng mạo anh tuấn, lúc này lại biết thu người, nhìn qua cũng không có gì đáng chê trách. Có thể bước vào thế giới này, trước đây ngay cả nghĩ y cũng không dám nghĩ, bởi vậy mặc dù cực lực khống chế, nhưng sự hưng phấn vẫn biểu lộ rõ ràng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khách nhân bắt đầu ngồi xuống chỗ của mình, chờ đợi để thưởng thức tiết mục mở màn. Bữa tiệc tối đầy sắc màu rực rỡ này được phát sóng trực tiếp qua TV cùng internet.

Nhân viên phục vụ mặc bộ đồng phục màu hồng có nạm vàng qua lại không ngớt, bưng thức ăn, hoa quả cùng rót rượu cho khách nhân, không ngừng thay khăn, đổi dĩa, tất cả các hành động đều rất ngay ngắn rõ ràng.

Chung quanh đại sảnh cùng các bàn tiệc rượu có rất nhiều cảnh sát mặc thường phục quan sát cẩn thận chung quanh, thỉnh thoảng lại thông báo cho nhau. Từng giây trôi qua, tất cả dường như không có bất kì điều gì bất ổn cả.

Tiệc tối dần dần đến phút cuối, nhân viên phục vụ bắt đầu buông lỏng, dù sao cũng sắp kết thúc rốt cục có thể nghỉ ngơi rồi. Ở mấy phòng trong, từng tốp nhân viên phục vụ tụm năm tụm ba trò chuyện, mấy người rửa bát thì tranh thủ vừa làm việc vừa nói chuyện. Bảo an cùng cảnh sát mặc thường phục ở phía trước cũng không còn cảnh giác nhiều, mấy người đó liên tục nhiều tiếng đồng hồ phải trong trạng thái đề phòng, bọn họ ai cũng đều mệt mỏi, càng sắp kết thúc, sự chú ý càng dần biến mất.

Lúc này, mấy nhân viên phục vụ tiến vào, có người cầm khay, có người cầm ấm nước, lần lượt tiến đến bàn của khách.

Trên khán đài chính là phần biểu diễn của nhóm xướng hát nổi tiếng nhất B quốc này, từ người hát chính đến bè, từ người múa đến người đánh đàn, tất cả đều rất xinh đẹp. Bọn họ vừa hát vừa biểu diễn, càng khiến không khí thêm nhiệt liệt. Tất cả khách nhân đều mỉm cười nhìn lên khán đài, không ai chú ý tới người nhân viên phục vụ vừa mới đi qua bên người.

Một nhân viên phục vụ tay trái cầm khay hướng đến bàn của chủ tiệc, Hách Ly cùng Khang Minh đang ngồi nói chuyện với nhau. Gã đi tới bên cạnh, bỗng nhiên đưa tay đến bên hông, rút ra một cây súng tự động mini được giấu dưới khay, nhắm thẳng vào Khang Minh.

Tay mắt Hách Ly lanh lẹ, đưa tay kéo Khang Minh nằm xuống. Khang Minh cũng là người đã từng xông pha mưa bom bão đạn, phản ứng cũng rất mẫn tiệp, thuận thế nằm thẳng dưới mặt đất.

Mấy người khách nhân mặc lễ phục dạ hội bên cạnh bọn họ trúng đạn không ít, kêu thảm ngã xuống.

Cùng lúc đó, mấy nhân viên phục vụ khác cũng rút ra súng mini bắn phá khắp nơi, còn thuận tiện hét vào mặt mấy người khách quý khác nằm bên cạnh: "Đừng nhúc nhích!" Sau đó bắn mấy tên cảnh sát mặc thường phục chung quanh đó.

Cảnh sát mặc thường phục ngay tại phát súng đầu tiên thì cũng đã rút súng bắn trả.

Nhất thời, tình cảnh liền đại loạn, tiếng thét chói tai vang khắp nơi, tất cả khách đều giật mình, chạy tán loạn chung quanh.

Tổ biểu diễn trên khán đài cũng quăng nhạc cụ, chạy nhanh về phía cửa thoát hiểm.

Tất cả hình ảnh đó đều được ghi hình trực tiếp chiếu thẳng lên màn ảnh khắp thế giới.

Ngay lập tức, cảnh sát Nam Cảng cùng quân đội trú tại Nam Cảng xuất động toàn diện, vây quanh khách sạn Shangri-La, nhiều phóng viên cũng chạy tới khách sạn, toàn bộ lực chú ý của B quốc đều hướng tới sự kiện phần tử khủng bố vũ trang bắt cóc danh nhân.

Dưới sự ảnh hưởng của việc này, toàn bộ du thuyền trên biển sợ phần tử khủng bố tập kích đến những người đến đây tham gia cuộc thi đấu đua thuyền, vì vậy đều quay lại, quay về hải cảng.

Ngoài khơi càng thêm yên tĩnh, chỉ còn lại có từng lợn sóng lăn tăn cùng ngàn vạn vì sao lấp lánh trên bầu trời.

HẾT CHAP 29

Mục lục

95. Quyển 3 - Chương 30

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đúng lúc này, Lăng Tử Hàn đã tìm được thuyền của bọn phần tử khủng bố.

Đây là một chiếc thuyền đánh cá, nhưng những người trên thuyền lại không giống ngư dân đánh cá lâu năm. Lăng Tử Hàn lặng lẽ bò lên trên boong, vô thanh vô tức lẻn vào trong khoang thuyền. Động tác của cậu vừa nhanh nhẹn lại khéo léo, người trên thuyền cũng không nhiều, nên không ai phát hiện ra cậu.

Nếu là cuộc tập kích tự sát, đương nhiên không cần hy sinh nhiều, trên thuyền tổng cộng có bốn người mặc đồ của ngư dân, hai người ở khoang điều khiển, một người ở khoang đáy, một người ở phía sau khoang thuyền.

Lúc này, bọn họ vẫn đang chạy theo hướng đường biển của con tàu "Viễn Phương". Khoang đáy rộng rãi kia vốn dĩ để chuyên chở hải sản bắt được, nhưng giờ toàn bộ đều chứa thuốc nổ loại mạnh, nếu như nhấn kíp nổ sau khi đâm vào "Viễn Phương" với hơn 3.500.000 thùng dầu kia thì tàu sẽ lập tức bị nổ tung, hậu quả không thể tưởng nổi.

Lăng Tử Hàn trốn ở một góc tối, lặng lẽ nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Căn cứ tốc độ cùng với vị trí hiện tại của tàu "Viễn Phương", khoảng nửa giờ sau hai bên sẽ giao nhau.

Lăng Tử Hàn tháo dụng cụ lặn ra, rút ra một con dao nhọn từ mắt cá chân. Con dao này được chế tạo dành riêng cho cậu, công năng không nhiều lắm, ngắn gọn nhẹ, nhưng có thể cắt kính cửa sổ, nảy cửa sắt, công năng chủ yếu là giết người, nó ở bên cạnh cậu cũng hơn 10 năm rồi.

Cậu y như con mèo, vô cùng gọn nhẹ chạy lẻn mình vào đường thông khí nhỏ hẹp ngay góc buồng nhỏ trên thuyền, không có chút tiếng động nào.

Khoang đáy chỉ có một người, cậu nấp ngay lỗ thông khí, quan sát tỉ mỉ động tĩnh của người đó. Người đó có vóc dáng thấp bé, tương đối nhã nhặn, chuyên chú loay hoay một loại vũ khí gì đó. Lăng Tử Hàn yên lặng, ráng nhìn kỹ, thì ra đó là một kíp nổ. Người nọ đặt kíp nổ đó lên một thùng thuốc nổ ngay giữa khoang đáy, sau đó lại lấy ra thêm một sợi dẫn nổ có màu khác hẳn ra kiểm tra tiếp.

Lăng Tử Hàn nghiêng tai lắng nghe, nhanh chóng biết được xung quanh không có thêm bất kì ai, lập tức nhẹ nhàng nhảy xuống, lặng yên không một tiếng động đánh tên đó từ phía sau.

Người nọ chỉ cảm thấy ngay sau tai mình có chút lạnh, chưa kịp phản ứng thì đã bị người phía sau bịt chặt miệng lại, sau đó ngay giữa cổ họng cảm nhận được sự mát lạnh, rồi sau đó khí lực toàn thân liền biến mất.

Lăng Tử Hàn cắt đứt cổ họng của tên đó xong, lạnh lùng nhìn máu phun ra từ động mạch của tên đó. Đợi được hô hấp của tên đó hoàn toàn ngừng, cậu mới kéo tên đó qua một góc tối.

Cậu nhìn kíp nổ kia một chút, quyết định tạm thời mặc kệ, liền phi thân chạy ra khỏi khoang đáy, hướng về khoang thuyền phía sau.

Người ở khoang thuyền phía sau phụ trách quan sát biến cố có thể xảy ra, bất quá, trong thời gian dài không thấy có bất kì tàu thuyền nào tiếp cận, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng cá nhảy lên khỏi mặt nước, còn lại chỉ là sự yên lặng của bóng đêm. Chỉ cần nửa tiếng nữa là hành động sẽ thành công, bản thân tên đó cũng biết mình sẽ chết, sự cảnh giới cũng giảm dần, thả lỏng dựa vào cái ghế dựa, nhìn chiếc TV đặt trước mặt đang phát bản tin sự kiện khủng bố phát sinh tại Nam Cảng.

Lăng Tử Hàn gõ cửa.

Người bên trong dùng tiếng Urdu (1) lớn tiếng hỏi: "Cái gì?" Có lẽ tên đó nghĩ rằng là bạn mình.

Lăng Tử Hàn vẫn dùng tay gõ cửa, vừa dùng tiếng Urdu nói: "Đến giúp chút việc." Cậu dùng khẩu âm có chút không rõ, lại tạo tiếng ồn, nên người bên trong nhất thời không thể nhận ra được.

Người ở bên trong hiển nhiên không có hoài nghi, lập tức đứng dậy mở cửa.

Lăng Tử Hàn chờ cửa vừa mở được một chút, liền đẩy mạnh vào. Lực của cậu y như một cú đánh ngàn cân, giáng thẳng vào giữa cánh cửa, cánh cửa lập tức đập mạnh trực tiếp lên ngực cùng đầu của người đứng sau nó. Tên đó không kịp kêu lên thì đã té xuống mặt đất hôn mê bất tỉnh. Lăng Tử Hàn cúi người xuống, ngay cổ họng của tên đó đâm xuống một nhát, cho tên đó khỏi tỉnh dậy luôn.

Sau đó cậu xoay người đóng cửa lại, lập tức chạy tới khoang điều khiển.

Hiện tại, sự kiện tập kích tại Nam Cảng của phần tử khủng bố đang thu hút toàn bộ lực chú ý của B quốc, nhất là sự chú ý của cảnh sát cùng quân đội, nên ngay tại khu vực vùng biển do B quốc quản lý này vẫn chưa có sự xuất hiện của các loại tàu thuyền tuần tra, nên phần tử khủng bố trên biển đều thả lỏng cảnh giác. Bọn họ toàn tâm muốn hoàn thành nhiệm vụ, vì lý tưởng hiến thân, nhưng không hề nghĩ tới việc có người đến đột kích bọn họ.

Lăng Tử Hàn rút ra một cây súng lục trên người, quan sát vị trí của hai người trong khoang điều khiển, lập tức từ bên hông đi vào. Cậu tốc chiến tốc thắng, không chút do dự, nhắm ngay điểm yếu của cả hai người ấy nổ súng liên tục, phế bỏ toàn bộ hai tay hai chân của bọn họ, triệt để hủy đi sức chiến đấu của bọn họ.

Hai người đó rõ ràng là người Trung Á, nhìn cậu xuất hiện y như một bóng ma, khiến bọn chúng khiếp sợ cực độ.

Lăng Tử Hàn không nói một lời, tay trái cầm tay lái, tay phải nhấn nhanh vài cái vào nút trên mặt đồng hồ bên tay trái, thông báo Vệ Thiên Vũ lập tức đến đây hội hợp. Nhanh chóng, Vệ Thiên Vũ đáp lại "Năm phút sau có mặt". Lăng Tử Hàn chậm rãi giảm tốc độ của thuyền, chờ anh đến.

Tàu "Viễn Phương" hai mươi phút sau sẽ đến khu vực vùng biển này, Lăng Tử Hàn không dám khẳng định không còn thuyền tập kích nào khác hay không, bởi vậy không dám thay đổi hướng đi, chỉ có thể thong thả giảm tốc độ, kéo dài thời gian.

Năm phút đồng hồ sau, Vệ Thiên Vũ đã lái một chiếc canô tốc độ cao nhất tới. Anh khởi động hệ thống lái tự động, rồi lập tức nhảy xuống biển, bơi tới gần thuyền đó, rồi nhanh nhẹn bò lên trên thuyền.

Lăng Tử Hàn nói nhanh cho anh biết tình hình trên thuyền, bao gồm luôn sinh tử của bốn người trên thuyền, thuốc nổ cùng kíp nổ trong khoang đáy.

Vệ Thiên Vũ gật đầu, nói rằng: "Tôi đi xem qua." Liền xoay người chạy vội đi.

Chiến thuyền này đã bị bọn họ khống chế, không cần yên lặng hành động nữa. Lăng Tử Hàn vừa cẩn thận

lái thuyền đi thẳng về phía trước, vừa nghe Vệ Thiên Vũ nói chuyện thông qua tai nghe vô tuyến ẩn hình.

"Chúng ta chỉ cần kiểm tra một nửa thôi, anh phỏng chừng xem bên chúng định dùng bao nhiêu thuyền để làm việc này?" Lăng Tử Hàn vừa nói vừa thao tác trên cái máy vi tính kế bên, kiểm tra tin tức tồn bên trong.

Vệ Thiên Vũ tỉ mỉ kiểm tra kíp nổ kia, thuận miệng nói: "Dựa theo lệ cũ, phần tử khủng bố thường chuẩn bị sẵn 2 đội, có khoảng cách phát động khác nhau, để bảo đảm thành công."

"Đúng, nếu cần thêm một đội dự bị, vậy nghĩa là sẽ có 3 chiếc thuyền tham gia hành động." Lăng Tử Hàn lấy điện thoại trên thuyền, trực tiếp nhấn số liên lạc với Lạc Mẫn.

Tuy rằng số điện thoại rất lạ, nhưng Lạc Mẫn không cảm thấy lo lắng, cứ thế mà tiếp.

Màn hình xuất hiện một gương mặt quen thuộc. Lăng Tử Hàn hờ hững nói: "Mẫn ca, ở đây có chiếc thuyền rất nguy hiểm, anh lập tức cử người tới đây quản. Không cần nhiều người, không nên đả thảo kinh xà."

"Được." Lạc Mẫn nghe Lăng Tử Hàn thông báo vị trí, lập tức hạ lệnh dùng tốc độ cao nhất tới đó.

Hắn mang theo hai canô nhanh chóng chạy tới bên cạnh chiếc thuyền đánh cá. Vệ Thiên Vũ lập tức thả cầu thang mạn xuống, đứng bên biên thuyền vẫy vẫy tay. Lạc Mẫn xung phong đi trước, nhảy lên thuyền. Thạch Lỗi rút súng ra, theo ngay sau hắn, một bước cũng không rời.

Vệ Thiên Vũ không hề mỉm cười, bình tĩnh nói: "Mẫn ca, đi theo tôi."

Bọn họ tới trong khoang thuyền, từ trên cao nhìn xuống khoang đáy chứa đầy thuốc nổ loại mạnh, sắc mặt mọi người đều biến sắc. Dù sao, eo biển này cũng là con đường biển chính mà Nhật Nguyệt Hội dùng để buôn lậu súng ống đạn được, nếu như để hành động của bọn khủng bố này thành công, eo biển bị đóng, Nhật Nguyệt Hội cũng sẽ chịu một tổn thất cực kỳ lớn.

Lạc Mẫn hít sâu một hơi, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Nhớ tới lời dặn dò của Lăng Tử Hàn, muốn cho mọi người biết chuyện này là nhắm vào hắn, nên trầm giọng nói: "Cái bọn khốn khiếp đó, nếu muốn trả thù tôi thì cũng không nên làm tới mức này chứ. Nếu tàu chở dầu bị nổ tung, muốn bao nhiêu người không có cơm ăn đây? Ngư dân phải làm sao đây? Musa, cám ơn hai người, nếu không có hai người giúp đỡ, chắc tôi không dễ tìm thấy bọn người này."

Sắc mặt Thạch Lỗi lạnh như băng, phẫn nộ mà nhìn chằm chằm đống thuốc nổ, oán hận mắng: "Bọn phần tử khủng bố này bị điên sao, con mẹ nó, không phải người mà, đều là chó điên."

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh mà nói: "Mẫn ca, kíp nổ của bọn họ chuẩn bị đều là loại điều khiển từ xa, tôi đã hủy chúng hết rồi, nhưng nếu có người dùng lửa hay va chạm để kích hoạt, cũng nguy hiểm như nhau thôi. Tốt nhất anh nên cho người đưa thuyền quay trở về, coi chừng cho kỹ. Sáng mai để chuyên gia gỡ bom bên

cảnh sát xử lý. Chúng tôi phải đi, đến chỗ khác xem xét thử, coi còn thuyền tập kích nào khác không?"

"Được, vậy hai người nhớ cẩn thận một chút." Lạc Mẫn lập tức gật đầu. Hắn biết hiện tại thời gian cấp bách, không phải lúc để khóc lóc lưu luyến.

Thạch Lỗi lập tức nói: "Mẫn ca, để em đi cùng bọn họ."

Vệ Thiên Vũ hờ hững nói: "Tiểu Lỗi, cậu nên đi cùng Mẫn ca. Hôm nay tình huống phức tạp, Mẫn ca rất dễ gặp nguy hiểm."

Thạch Lỗi nghe xong, có chút do dự, dường như không thể quyết định được.

Lạc Mẫn biết không thể để cậu đi cùng bọn Musa, thực sự không tiện, trái lại ảnh hưởng hành động của Tiểu Thu cùng Musa. Hắn quay đầu cười nói: "Đúng vậy, Tiểu Lỗi, em không có kinh nghiệm, anh cũng không yên tâm, cứ ở bên cạnh anh đi."

Thạch Lỗi cau mày, dường như không tình nguyện lắm, nhưng cuối cùng cũng phải gật đầu.

Vệ Thiên Vũ tiễn bọn họ ra ngoài, Lăng Tử Hàn giảm tốc độ của thuyền đến mức thấp nhất, đồng thời thong thả thay đổi hướng đi. Thấy bọn họ đi vào khoang điều khiển, thần tình của cậu rất thờ ơ, không thèm để ý tới.

Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng vỗ vai Lăng Tử Hàn, lập tức nói với Lạc Mẫn: "Mẫn ca, anh nhất định phải ở chỗ này giám sát, đổ đầy nước biển vào khoang đáy, để ngừa vạn nhất. Hiện tại thay đổi hướng đi chậm rãi như vậy là tốt, các anh đừng làm gì khác cả, hai mươi phút sau, mới chính thức chuyển hướng quay về Nam Cảng."

Lạc Mẫn vừa nghe liền biết sự lợi hại trong đó, liền đáp ứng: "Không thành vấn đề, tôi nhất định làm được."

Vệ Thiên Vũ cười cười với Lăng Tử Hàn, lập tức nói: "Tiểu Thu, chúng ta đi."

Lăng Tử Hàn đem tay lái giao cho người của Lạc Mẫn, không nói gì, cứ thế xoay người ra ngoài.

Lạc Mẫn nói với một tên đàn em xuất thân là ngư dân: "Lập tức mở máy bơm nước, đổ đầy vào khoang đáy."

"Rõ, Mẫn ca." Người nọ liền lập tức xoay chốt mở. Thân thuyền chấn động, lập tức vang lên tiếng nước ào ào.

Lạc Mẫn bước nhanh ra ngoài, dừng ngay boong thuyền, nhìn Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn nhảy vào biển, nhanh chóng bơi đến một du thuyền cách đó không xa.

HẾT CHAP 30

Mục lục

(1) Tiếng Urdu là một ngôn ngữ Ấn-Arya Trung trung bộ thuộc nhánh Ấn-Iran, thuộc hệ Ấn-Âu. Đây là một trong hai ngôn ngữ chính thức (ngôn ngữ kia là tiếng Anh) của Pakistan. Đây cũng là một trong 22 ngôn ngữ thường lệ của Ấn Độ và ngôn ngữ chính thức của 5 bang Ấn Độ.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%BFngUrdu

96. Quyển 3 - Chương 31

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Dù nơi này thuộc vùng nhiệt đới, nhưng vào mùa xuân nước biển vẫn lạnh vô cùng. Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ vừa lên du thuyền liền chạy ào vào trong khoang thuyền, nhanh chóng thay đồ.

Vệ Thiên Vũ vừa thay đồ vừa nói: "Tôi đã cài virus vào các máy vi tính của tất cả các thuyền ở trong vùng biển này rồi, mấy thuyền đó nếu muốn kiểm tra sửa chữa cũng phải mất rất nhiều thời gian. Hiện nay, nếu như kẻ thù còn năng lực hành động cũng chỉ có thể sử dụng mấy thuyền đời cũ thôi."

Lăng Tử Hàn mặc chiếc áo T-shirt màu đen, gật đầu nói với anh: "Được, vậy chúng ta lập tức điều tra."

Hai người chỉ mất khoảng 3 phút là thay xong đồ, rồi lập tức chạy vào khoang điều khiển.

Lăng Tử Hàn điều chỉnh hệ thống lái tự động sang lái tay rồi bắt đầu cầm lái. Vệ Thiên Vũ ngồi trước máy vi tính, hai tay lướt nhanh trên bàn phím. Các bức hình được chụp bằng vệ tinh lần lượt xuất hiện trên màn hình máy vi tính. Ngoài ra, còn có thêm các số liệu dò xét bằng hồng ngoại, nhiệt cảm, sóng dài.

Vệ Thiên Vũ rất nhanh tìm được hai chiếc thuyền khả nghi. Anh chỉ cho Lăng Tử Hàn xem.

Cả hai đều là du thuyền loại nhỏ, nhìn rất bình thường. Căn cứ số liệu vệ tinh truyền đến, trên đó chỉ có hai người.

Lăng Tử Hàn nhìn một chút, hỏi anh: "Bọn họ có liên lạc với bên ngoài không?"

Vệ Thiên Vũ lại lướt trên máy tính một chút, gật đầu chắc chắn: "Nửa giờ trước, cả hai bên thuyền đều có liên lạc với Nhạc Uyển Nghi qua điện thoại."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, nhìn anh: "Có thể giả giọng Nhạc Uyển Nghi để điều khiển bọn họ không?"

"Để tôi thử xem." Vệ Thiên Vũ đặt hai máy tính gần nhau, lấy ra một số phần mềm có tính năng chỉnh sửa mà mình đem theo ra dùng.

Lăng Tử Hàn nhìn TV nhỏ kế bên, trong đó vẫn đang phát bản tin về sự kiện khủng bố tại Nam Cảng.

Lúc này, nhà hàng Shangri-La đang xảy ra trận bắn phá kịch liệt.

Tiếng súng mới vừa vang lên, Hách Ly cùng Khang Minh liền cúi thấp người xuống, lấy bàn làm lá chắn, chậm rãi dịch chuyển về phía tường. Nhưng mục tiêu của bọn phần tử khủng bố lần này là bọn họ, nên vừa bắn trả đám cảnh sát, vừa vây bắt hai người họ.

Hách Ly linh hoạt tránh né loạt đạn, nhưng trong miệng lại mắng: "Mẹ nó, mấy tên khốn này, sao lại đến chậm thế chứ?"

Hôm nay Khang Minh không có mang theo súng, chỉ có thể chịu trận, cảm giác buồn chán vô cùng, nghe vừa nghe hắn nói liền quay đầu qua, nghi hoặc hỏi: "Có ý gì vậy? Bộ trước đó anh biết là tối nay sẽ xảy ra chuyện này sao?"

Hách Ly lạnh lùng nhìn y, bỗng nhiên đưa chân lên đá. Khang Minh nhanh nhẹn ngã người xuống đất né tránh, lập tức cảm nhận có một loạt đạn vừa mới lướt qua người y.

"Mỗi ngày mày ngoại trừ để sức tiêu hao trên người của mấy thằng nhóc khác ra, còn chú ý được gì khác nữa không?" Hách Ly cuộn tròn trên mặt đất, né tránh loạt đạn bắn về phía hắn, trên mặt lại là nụ cười lạnh lùng, nhưng miệng không ngừng châm chọc. "Từ sớm đã có người muốn giết mày rồi, nhưng mày cứ tỉnh tỉnh mê mê, thật không hiểu sao lại có thể làm chức bang chủ đến tận giờ này. Loại người chỉ biết dùng phần dưới hoạt động y như động vật cấp thấp như mày, sao lại sống được tới giờ cơ chứ?"

Khang Minh cũng không giận, vừa tránh trái tránh phải trong cơn mưa bom bão đạn, vừa cười hì hì nói: "Có anh giám hộ cho em, em tất nhiên bớt lo toan rồi. Em còn muốn bạch đầu giai lão với anh, sao chết dễ thế chứ?"

Sắc mặt Hách Ly tái mét, không thèm để ý tới y nữa, dùng hết sức kéo cái bàn ăn nặng nề ngã dưới mặt đất lên lấy làm tấm bia chắn loạt đạn. Hiện giờ, cả hai người họ cùng với vài vị khách khác đang bị kẹt tại góc tường, khó mà trốn được.

Khang Minh thì thào mắng: “Mẹ nó, nếu biết có người sẽ tới tập kích, sao không nói cho em biết? Lão tử không thể mang súng theo, cũng có thể mặc áo chống đạn mà.”

Hách Ly nghiêng đầu nhìn y, thấy áo sơmi trắng bên trong bộ lễ phục của y đã nhiễm màu đỏ, không khỏi giật mình, nhanh chóng hỏi: “Mày bị trúng đạn à? Bị thương ở đâu?”

Khang Minh hừ một tiếng, mềm người ngồi phịch xuống đất, dựa lưng vào tường thở dốc.

Hách Ly cúi người cởi áo của y ra, tỉ mỉ xem xét thân thể của y, sau đó xoa bóp nhẹ nhàng.

Khang Minh cắn răng nói: “Anh thấy em đau chưa đủ phải không?”

Hách Ly nhìn thoáng qua những người khác bên cạnh, thờ ơ cười một cái, ghé vào lỗ tai y nói: “Mày biểu hiện tình cảm thân thiết giữa chúng ta như vậy sao?”

Khang Minh không biết nên khóc hay cười, nhưng nhớ tới vai mà mình đang đóng, sắc mặt liền trở nên nhu hòa. Khuôn mặt anh tuấn của y có chút tái nhợt, trái lại càng làm tăng thêm sự nhu nhược đặc biệt. Hách Ly xé áo sơmi của y, giúp y băng bó vết thương. Y không còn than vãn nữa, trái lại còn nghiêng người, nhích thẳng lưng lên một chút, để phối hợp với động tác của Hách Ly. Trong mắt người ngoài, hai người họ quả nhiên thể hiện rõ sự ăn ý qua quá trình ở bên nhau lâu, quả nhiên không hổ là tình nhân sắp trở thành bạn đời.

Hách Ly băng bó xong, quay đầu nhìn tình cảnh bắn nhau bên ngoài, có chút nghi ngờ. Nếu như muốn giết Khang Minh, cần gì phải tạo một sự kiện lớn đến như vậy chứ? Muốn tản đi lực chú ý sao? Vậy thật sự bọn họ đang muốn che giấu điều gì?

Vết thương của Khang Minh đau đến lợi hại, dựa lưng vào tường thở dốc. Y nghe tiếng súng va vào bàn như mưa, trong lòng căm giận suy nghĩ, dù là lúc nào, trong trường hợp gì, sau này nhất định phải luôn mang theo súng.

Lúc này, phần tử khủng bố vũ trang hạng nặng đã bị đặc công vây quanh. Trong lúc bắn nhau, bọn họ thấy không thể giết được Khang Minh, liền hướng súng vào mấy con tin đang nằm kế bên mình lớn tiếng nói: “Toàn bộ lui ra ngoài, bằng không chúng tao giết con tin.”

Có một số cảnh sát đang núp trong trong đại sảnh muốn đưa con tin ra ngoài, giờ lại bị phần tử khủng bố giơ súng hâm dọa bắn giết, có vài người bị trúng đạn tử vong, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Song phương lâm vào cục diện giằng co.

Thời gian từng giây trôi qua, đêm càng ngày càng tối mịt.

Lúc này, ngoài khơi tĩnh lặng, tàu chở dầu "Viễn Phương" như một tòa băng sơn màu đen vững chãi, chậm rãi lướt về phía trước trong màn đêm. Nó hụ còi, từ xa dần tiến vào Nam Cảng, chạy dọc theo eo biển hướng đông nam.

HẾT CHAP 31

Mục lục

97. Quyển 3 - Chương 32

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ giả giọng Tứ Thái Thái Nhạc Uyển Di thành công, căn cứ vào những cuộc trò chuyện trước đây của bà, anh mô phỏng giống y đúc cả khẩu âm cùng cách dùng từ.

Sau đó, anh nhấn số liên lạc với hai con thuyền khác, mệnh lệnh bọn họ thay đổi kế hoạch hành động, đến địa điểm mà du thuyền anh đang đậu để tập kết đợi mệnh. Vì điện thoại của Nhạc Uyển Di ngay từ đầu đã sự dụng hệ thống phản Prensences, người tiếp điện thoại không thể nhìn thấy số, nên anh mới có thể giả mạo thành công như thế. Đối phương không nghi ngờ gì, nhanh chóng thay đổi hướng thuyền, chạy tới sát du thuyền của hai người họ.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn lặn xuống biển, nhanh chóng bơi tới mạn thuyền của hai thuyền đó. Đây là loại thuyền máy đời cũ, giống mấy thuyền đánh cá mà ngư dân nghèo khổ hay sử dụng để mưu sinh, ở trên biển không khiến người khác chú ý.

Trên thuyền có mang theo lượng lớn thuốc nổ, coi như phần tử khủng bố trên thuyền cầm chắc sẽ bỏ mạng, bất kì lúc nào cũng trong tâm thế chuẩn bị tiến hành tập kích tự sát, vì vậy hai người họ không thể để bọn Lạc Mẫn dẫn người vây bắt hai thuyền này, sợ bức bọn phần tử khủng bố khiến chúng nhấn kíp nổ, khiến thương vong vô số.

Trên cả hai chiếc thuyền đó, mỗi thuyền chỉ có hai người, hơn nữa đều ở khoang điều khiển, bởi vậy hành động của hai người vẫn chưa bị đối phương phát hiện.

Phần tử khủng bố chạy đến địa điểm chỉ định liền thả chậm tốc độ, đợi mệnh lệnh tiếp theo của Tứ Thái Thái. Chắc do thấy chiến hữu, hai chiếc thuyền dần dần đậu sát vào nhau, thoải mái cười nói. Có một người leo lên boong, muốn cùng với người khác ở tàu bên kia hút thuốc. Người thuyền bên kia thấy vậy liền bước ra cùng, mỉm cười lấy điếu thuốc của đối phương.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ mỗi người giải quyết một chiếc, đều là từ đuôi thuyền leo lên sau boong, rồi phi thân chạy tới đầu thuyền đánh lén.

Bọn họ đột kích từ mặt hông, còn hai người đứng ngay boong thì quay lưng lại phía mặt hông đó, người trong khoang thuyền cũng đang mỉm cười nhìn hai người đứng bên ngoài boong, hoàn toàn không chú ý tới phía sau mình.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ hầu như cùng nghiêng người lộn lên boong tàu, giơ súng lên bắn thẳng vào lưng cùng đầu người trong khoang thuyền.

Hai thân thể to lớn đang cầm lái chấn động, ngã gục liền.

Hai người đứng ở bên ngoài sửng sốt, lập tức cúi người xuống. Súng tự động của bọn họ đều đặt trên bàn trong khoang thuyền, lúc này tay không tấc sắt, có chút do dự, liền muốn nhảy xuống biển.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ như tên rời dây cung, phóng người ra khỏi khoang điều khiển, hướng súng bắn tất cả các loạt đạn vào đầu của hai người kia. Bọn họ vội vã nhìn người trên boong cùng trong khoang thuyền đều đã chết. Hai người họ cũng không để lỡ dù giây phút nào, lập tức nhảy xuống khoang đáy.

Hai chiếc thuyền này cũng y như chiếc trước, khoang đáy vốn để chứa hải sản bắt được giờ lại chứa rất nhiều thuốc nổ, nhưng do loại thuyền này không lớn, nên lượng thuốc nổ chứa ở đây không nhiều bằng chiến thuyền đầu tiên tìm được, có lẽ vì vậy mà mới định cho hai chiếc thuyền này song song hành động, tăng uy lực bạo tạc.

Thiết bị nổ cùng kíp nổ ở đây đều đã được phân loại đàng hoàng, còn thuốc nổ thì đặt ngay trung tâm. Vệ Thiên Vũ tỉ mỉ kiểm tra một lần, nói với Lăng Tử Hàn: "Có hai thiết bị điều khiển, dù phá hủy cái nào thì cái còn lại sẽ khởi động chương trình đếm ngược. Có thể bọn chúng sợ người trên thuyền đến lúc lùi bước, phá hư kíp nổ."

Lăng Tử Hàn kiểm tra các thiết bị ở trên một chiếc thuyền khác, xác nhận cách nhìn nhận của Vệ Thiên Vũ: "Không sai, đúng là như vậy. Chúng ta không có thời gian nghiên cứu loại thiết bị này, nên để cho Lạc Mẫn báo cảnh sát, mời chuyên gia gỡ bom chuyên nghiệp bên cảnh sát đến xử lý."

Hai người cẩn thận đẩy các thiết bị ở tầng đầu qua một bên, nhìn xuống tầng tiếp theo, đều cùng lúc phát hiện ra điều khiển từ xa.

Vệ Thiên Vũ lập tức nói rằng: "Đây là thiết bị điều khiển từ xa tiếp sóng đường dài, cần lập tức dỡ bỏ, nếu không sợ có người điều khiển phát nổ từ xa."

Lăng Tử Hàn rút ra một con dao nhỏ ngay mắt cá chân, liền thấy con số sáu mươi màu hồng xuất hiện, lập tức tính ngược thời gian.

Mi Vệ Thiên Vũ hơi hơi nhíu lại, nhanh chóng nói: "Sáu mươi giây liền nổ. Tử Hàn, bên cậu thì sao?" Anh vừa nói vừa nhìn mạng lưới cực kỳ rắc rối khó gỡ.

"Tôi cũng vậy." Lăng Tử Hàn bình tĩnh nói, lập tức ngồi xổm xuống, nhìn kỹ mấy sợi dây điện đầy đủ màu sắc.

Khoảng chừng mười giây đồng hồ sau, Vệ Thiên Vũ hít sâu một hơi, nói rõ ràng: "Tử Hàn, kíp nổ này không có khả năng dỡ bỏ, chỉ cần thời gian được khởi động, phải cùng lúc cắt đứt 6 sợi gốc của nó mới có thể ngăn lại được vụ nổ, hiện tại chúng ta không có thời gian nghiên cứu để tìm ra 6 sợi đó, bỏ thôi."

Lăng Tử Hàn lập tức đứng dậy chạy ra bên ngoài, song song nói rằng: "Cho thuyền chìm."

Hai người xông lên boong, lập tức nhảy xuống biển. Bọn họ dùng thuốc nổ plastic C4 mang theo bên mình gắn vào thân thuyền nằm dưới mặt nước nhưng tránh phần khoang chứa thuốc nổ, rồi lập tức bơi bằng tốc độ nhanh nhất tránh xa nó ra.

Chỉ nghe hai tiếng nổ mạnh nặng nề vang lên, trên mặt nước ngay chỗ hai chiếc thuyền đậu xuất hiện vòng xoáy nước, thân tàu bắt đầu nghiêng.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn ra sức bơi trong biển, trong lòng tính xem thời gian nổ còn bao nhiêu lâu.

Thuốc nổ trên thuyền vẫn chưa tiến hành xử lý chống thấm nước, nếu lượng nước biển lớn như vậy tràn vào khoang đáy, có thể giảm không ít uy lực, nhưng lực nổ chắc chắn không nhỏ.

Bọn họ bơi về phía trước chưa được 100m, thuyền đã nghiêng một độ lớn, nửa thuyền chìm hẳn trong nước. Nhưng vụ nổ vẫn xảy ra.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn song song chìm hẳn xuống nước. Sau đó, chỉ nghe một tiếng bùm, cả khoang đáy của hai thuyền đồng thời nổ tung, từ ngoài khơi dâng lên một trận cuồn cuộn, sóng xung kích thật lớn khuếch tán, nước biển bốn phía cuộn trào mãnh liệt, xu thế cực kỳ mạnh.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn chìm trong nước không lâu sau, liền cảm thấy một lực thật lớn đánh mạnh vào người họ. Bị sự cản trở của nước, nên xung kích của trận nổ không đánh trực tiếp lên người họ, mà nâng cả người họ cùng nước biển lên cao. Bọn họ vừa bị những con sóng bén nhọn đánh văng lên, vừa bị cuộn sóng mạnh mẽ cuốn ngược lại vào trong mặt nước biển. Tuy rằng lực chống đỡ của bọn họ khá mạnh, nhưng cũng thấy đầu váng mắt hoa.

Du thuyền của bọn họ đậu ở xa đã bị sóng lớn xóc nảy, có nguy cơ bị lật úp.

Lăng Tử Hàn thấy động tác của Vệ Thiên Vũ có chút chậm chạp, lập tức ra sức bơi tới, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, giúp anh ổn định lại trong những cơn sóng cao vút này.

Cảm giác được cái ôm đầy lực đó, ý nghĩ Vệ Thiên Vũ phút chốc rõ ràng, tuy rằng thân thể có chút như nhũn ra, cũng đã ổn định lại.

Lăng Tử Hàn nói nhỏ vào bên tai anh: "Gần đây chắc chắn còn người của bọn chúng, chúng ta cần nhanh hơn."

Vệ Thiên Vũ mỉm cười với cậu, ý bảo tự mình biết. Hai người lập tức xoay người, cùng nhau chống đỡ đợt sóng tiếp theo, đem hết toàn lực bơi tới chỗ du thuyền.

Đợi được bò lên trên du thuyền, hai người đều là kịch liệt thở hổn hển, đã bắt đầu lâm vào tình trạng kiệt sức. Khoang thuyền chứa không ít nước biển, nhưng bọn họ không rảnh bận tâm, bước lên mặt nước đi đến bánh lái.

Hai máy tính đặt trong khoang thuyền bị xóc nẩy mà rớt xuống mặt sàn đầy nước, không thể nào sử dụng. Vệ Thiên Vũ lấy ra một chiếc máy tính nhỏ mà anh luôn mang theo bên người từ chiếc tủ quần áo phía sau khoang thuyền, lập tức bắt tín hiệu vệ tinh.

"Kỳ quái." Anh vừa nhìn dãy số liệu không thể giải thích được đang nhấp nháy trên màn hình vừa nói thầm. "Ở gần đây không có mục tiêu khả nghi, vậy bọn họ đang ở đâu? Lẽ nào dùng tàu ngầm? Nhưng ở dưới nước không tìm thấy loại vật thể nào vậy cả."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, nói với anh: "Chúng ta một mực chú ý các loại thuyền loại nhỏ, vậy anh nhìn lại mấy loại thuyền loại lớn gần đây xem sao."

"Được." Vệ Thiên Vũ lập tức bắt đầu tìm tòi thuyền lớn.

Lúc này, hai chiến thuyền kia đã chìm vào trong lòng biển, chỉ để lại ngoài khơi hai vòng xoáy nước thật lớn.

Lăng Tử Hàn lập tức cho thuyền ra khỏi khu vực nguy hiểm, chạy vào lộ trình đường biển mà "Viễn Phương" sắp đi qua.

Vụ nổ lớn thình lình xảy ra lần này kinh động toàn bộ tàu thuyền ở gần đó, nên chúng liền lập tức tránh xa ra. Ngoại trừ mấy thuyền đánh cá đang hoạt động, mấy thuyền khác đều tới cảng Nam Cảng để tìm chỗ an toàn.

Đây là cảnh đêm đầy nguy hiểm, ngoài khơi yên lặng kia dường như đang chuẩn bị chào đón từng cơn sóng gió động trời, khiến cho người người sợ hãi một cách vô thức.

HẾT CHAP 32

98. Quyển 3 - Chương 33

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tại nhà hàng Shangri-La ở Nam Cảng, phần tử khủng bố ý mình có con tin, nên tiếp tục giằng co với cảnh sát. Sau khi xảy ra việc trên, đội bảo vệ tại bờ biển suy đoán mục tiêu của bọn phần tử khủng bố chính là nhằm vào cuộc thi đấu du thuyền tại bản địa, sợ sẽ có thêm bọn phần tử khủng bố khác đến bến cảng đậu du thuyền này phá hủy hơn 100 chiến du thuyền dự thi, vì vậy hầu như các đội tuần tra đều tập trung tuần tra tại bờ biển. Cho dù đã nhận cảnh báo, bọn họ vẫn lo sợ phần tử khủng bố dương đông kích tây, điệu hổ ly sơn, nên phải xác nhận nhiều lần xong mới bắt đầu hành động, xuất động hơn phân nửa đội tuần tra vũ trang, lần lượt xuất phát ra phía ngoài khơi.

Đêm đã khuya, ánh sao vẫn chiếu sáng ngời, gió biển càng lúc càng lớn. Du thuyền của bọn Lăng Tử Hàn càng lúc càng đến gần tàu "Viễn Phương", trong bóng đêm đã có thể thấy lờ mờ hình dáng con tàu.

Vệ Thiên Vũ nhìn màn hình máy vi tính nói: "Theo sau chúng ta, hiện có một một con tàu chở hàng mang tên "Thánh John", trên đó treo cờ Antigua và Barbuda (1). Ngoài ra, còn một tàu chở hàng khác gần chúng ta nhất cũng cách hơn 137 hải lý, không có tính uy hiếp."

"Tốt." Lăng Tử Hàn lập tức chuyển động tay lái, chậm rãi quay đầu thuyền lại, giả bộ quay lại Nam Cảng.

Trên biển ngoại trừ du thuyền của bọn họ ra, rất xa còn có vài thuyền đánh cá đang thu lưới. Trong bóng đêm ảm đạm, bầu không khí dần đông lại, nếu nhìn từ ngoài vào thì chỉ thấy một bề yên tĩnh.

Tàu "Viễn Phương" cùng tàu chở hàng "Thánh John" càng ngày càng gần nhau, hai con tàu lớn này cứ lần lượt nhấn còi hơi tạo nên tiết tấu, như đang chào nhau vậy.

Đúng lúc này, bộ phận phía đuôi của tàu chở hàng bỗng nhiên mở ra, bình thường là mở ra để các thuyền nhỏ dùng chuyên chở hàng hóa từ tàu lớn đi ra, lần này do cửa mở ngay giữa biển, khiến nước biển lập tức tiến vào trong tàu. Năm phút đồng hồ sau, một canô loại nhỏ từ trong tàu lớn đi ra. Nó xoay tròn khoảng 180 độ ở phía sau tàu chở hàng, sau đó phóng thẳng đến tàu chở dầu.

Tàu chở dầu dường như vẫn chưa biết canô đó muốn làm gì, nên vẫn giữ nguyên tốc độ hướng thẳng về phía trước. Nếu như tàu bị nổ thì canô kia cũng sẽ bị sóng xung kích tấn công.

Ngay lúc chiếc canô kia xuất hiện, Vệ Thiên Vũ đã nhìn thấy được qua vệ tinh. Anh lạnh lùng nói: "Chính

là nó. Trách không được nhìn không thấy, ra đã dùng tàu chở hàng che giấu lại, còn có lắp thêm tấm kim loạn cản sóng dò tìm."

Lăng Tử Hàn đã nhanh chóng quay đầu du thuyền lại, nghiêng thuyền lại phóng thẳng đến chiếc canô kia.

Thân canô của đối phương có màu trắng, mang hình giọt nước, buồng nhỏ trên canô hầu như phong bế toàn bộ, ngoại trừ cửa sổ bằng thủy tinh ngay khoang điều khiển ra, toàn bộ khoang canô đều dùng kim loại chế tạo nên, hòa thành một thể với thân. Tốc độ của nó rất mau, phóng thẳng về phía con tàu "Viễn Phương", sóng nước nơi đuôi của nó cứ bắn tung tóe, phát ra tiếng kinh người.

Tốc độ của nó như vậy, từ nơi tàu chở hàng đến tàu chở dầu, chỉ cần 10 .

Du thuyền của bọn Lăng Tử Hàn có màu đen, đầu thuyền tựa như lưỡi dao sắc bén cùng thân hình chữ V, tựa như lưỡi dao chém đôi mặt nước, phóng như bay trên mặt nước. Trong thời khắc chỉ mành treo chuông, ngoại trừ đánh giáp lá cà ra, không còn cách nào khác. Lăng Tử Hàn tăng tốc độ đến mức cao nhất, tựa như sấm chớp đánh thẳng vào đối phương.

Đây hoàn toàn được coi như tự sát.

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh gọi điện thoại cho Lạc Mẫn, nói rõ: "Mẫn ca, con thuyền "Thánh John" có vấn đề, số hiệu của nó không rõ ràng, anh đừng nên mạo hiểm, tốt nhất là nên báo cho cảnh sát đường bộ chặn nó lại. Phương vị của nó là …" Sau khi thông báo cho kinh độ và vĩ độ vị trí của chiếc tàu kia, anh cúp máy, rút súng ra.

Lăng Tử Hàn nói như đinh đóng cột: "Thiên Vũ, lập tức nhảy xuống biển, mau."

Vệ Thiên Vũ không chút nghĩ ngợi nói: "Không."

Lăng Tử Hàn giận dữ: "Tôi đang ra lệnh cho anh."

Vệ Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào canô càng ngày càng gần du thuyền, trầm giọng nói: "Tôi không phục tùng mệnh lệnh đó của cậu."

Lăng Tử Hàn nóng nảy: "Thiên Vũ, không được xử trí theo cảm tính."

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh nói: "Phán đoán của tôi rất chuyên nghiệp."

"Tốt." Lăng Tử Hàn biết anh sẽ không bỏ lại một mình cậu, liền không nhiều lời nữa, chuyên chú phán đoán canô kia, chuẩn bị điều chỉnh phương hướng cuối cùng, nắm chặt tay lái, tranh thủ trong lúc phá hủy đối phương có thể tìm được đường sinh tồn cho cả mình và Vệ Thiên Vũ.

Đối phương thấy chiếc du thuyền của bọn họ có quyết tâm liều chết còn cao hơn cả mình, tất nhiên không chịu được việc chưa thành đã chết, nên chuyển hướng tách ra khỏi hướng tấn công của cậu, xoay một vòng hình cung, nhanh chóng phóng lên trước, tiến đến chiếc tàu chở dầu kia trước bọn họ để hoàn thành hành động.

Vệ Thiên Vũ dựa bên cạnh, nhắm vào phía bên kia. Tốc độ của cả hai thuyền đều là cực đại, hầu như đang bay trên mặt nước. Tốc độ hiện tại cùng tốc độ gió rất nhanh, bản thân anh cũng không biết là có thể bắn trúng người ở trong khoang điều khiển bên kia hay không.

Cùng lúc đó, đối phương giành trước thế chủ động, đưa súng tự động lên bắn về phía bọn họ. Đạn bay loạn, bắn thủng từ đầu đến đuôi thuyền của bọn họ, có phát bắn nát kính thủy tinh ở khoang điều khiển của bọn họ, tiến thẳng vào khoang thuyền.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ song song cúi người. Đạn bay qua đỉnh đầu bọn họ, lần lượt trúng vào thành tường trong khoang thuyền.

Lăng Tử Hàn tuy rằng tránh né lượt đạn của kẻ thù, nhưng tay vẫn nắm vững tay lái, tốc độ không hề giảm.

Cự ly của hai thuyền càng lúc càng được rút ngắn, song song cũng càng lúc càng gần tàu "Viễn Phương".

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nói: "Thiên Vũ, lại đây."

Vệ Thiên Vũ biết khẩu súng nằm trong tay mình chẳng làm nên được chuyện gì, nên nhanh chóng cầm lấy tay lái: "Tôi lái, cậu làm việc cần làm đi."

Lăng Tử Hàn không nói hai lời, bàn tay mạnh mẽ như kìm sắt nắm chặt lấy tay anh, hơi nghiêng, kéo anh qua, đẩy anh ra khỏi tầm ngắm của kẻ địch, muốn đẩy anh xuống biển, Vệ Thiên Vũ lập tức biết ý cậu, đưa bàn tay nhanh như chớp nắm lấy cổ tay của cậu, không cho cậu đẩy mình đi.

Động tác của Lăng Tử Hàn bị kiềm hãm, khiến một viên đạn bắn thẳng vào vai trái của cậu. Cậu khẽ run lên, lắc mình tránh khỏi mưa đạn của kẻ thù.

Vệ Thiên Vũ thấy hết, biết cậu trúng đạn, không khỏi thêm vội, nhưng sự việc trước mắt quan trọng hơn, thực sự không không thích hợp dây dưa, bằng không hai người đều có thể chết, mà cũng không thể ngăn cản được hành động khủng bố. Không hề do dự, anh quyết định thật nhanh, lập tức thả tay Lăng Tử Hàn ra, bất tiến phản thối, chủ động lộn người ra ngoài, nhảy xuống biển.

Lăng Tử Hàn trong lòng bình tĩnh cực kỳ, hai tay nắm chặt tay lái, điều khiển du thuyền chạy thẳng về phía trước, lập tức như bộ phim có kỹ xảo điện ảnh tân tiến, ngay thời điểm dùng tốc độ cao nhất dán sát vào đầu canô đối phương, lập tức vững vàng chuyển động tay lái. Hệ thống động lực của thuyền bên cậu trội hơn đối phương nhiều, nên có thể hất đầu canô của đối phương sang một bên.

Ánh mắt mọi người đều bị màn kinh tâm động phách kia hấp dẫn.

HẾT CHAP 33

Mục lục

(1) Antigua và Barbuda là một quốc đảo ở phía đông biển Caribe, gồm 2 đảo chính là Antigua và Barbuda.

Quốc đảo nằm giữa quần đảo Leeward, gần với Trinidad và Tobago, Montserrat và Anguilla.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Antiguav%C3%A0Barbuda

99. Quyển 3 - Chương 34

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sau khi Lạc Mẫn nhận được điện thoại của Vệ Thiên Vũ, lập tức leo lên canô, chỉ huy đám anh em của Nhật Nguyệt Hội đang đợi lệnh ở bên kia vùng biển tiến hành bao vây tàu chở hàng.

Mấy người trên tàu không hề có ý chống lại. Trên thực tế, bọn họ chỉ là vì tiền mà mới đồng ý chở canô kia tới đây. Người trên canô nói là bọn họ tới tham gia cuộc thi đấu du thuyền quốc tế, chỉ cần chở bọn họ sắp đến Nam Cảng rồi cho họ ra là được, tiền được giao trước, chỉ cần tới đúng nơi bọn họ sẽ lập tức rời đi. Việc đơn giản như vậy, mà tới 100.000 đôla, thuyền trưởng cùng lái chính đều không thể chống lại sự cám dỗ, nên liền đồng ý.

Lúc này, Lạc Mẫn vẫn chưa đến chỗ tàu chở dầu, hắn đứng từ xa nhìn du thuyền của Lăng Tử Hàn chạy thẳng đến chỗ canô kia, liền dừng lại, lớn tiếng ra lệnh anh em trên thuyền: “Mau, hướng đến chỗ đó.”

Thạch Lỗi nhìn cảnh trước mặt, nét mặt hiện rõ sự kinh ngạc. Cậu nói thầm: “Bọn họ sao lại …? Điều đó không thể nào …”

Phần lớn mọi người trên tàu chở dầu “Viễn Phương” đều đang ngủ, chỉ có một số thủy thủ có trách nhiệm thì đứng trực tại vị trí. Thân tàu vốn rất cao lớn, đêm thì tối mịt, từ trên tàu nhìn thì có thể thấy hai canô cao tốc đang truy đuổi nhau như đang chơi trò chơi vậy, bọn họ không hề nhận ra nguy hiểm trong đó. Tàu chở dầu vẫn giữ nguyên tốc độ đi về phía trước.

Canô của phần tử khủng bố bị du thuyền đen của Lăng Tử Hàn dồn ép cực kỳ gắt gao, nhìn thấy con tàu "Viễn Phương" kia sắp đi qua mình, lòng bọn họ nóng như lửa đốt, càng bắn tới tấp về phía du thuyền bên cạnh.

Lăng Tử Hàn cúi nửa người xuống, dùng cánh tay trái bị thương cầm tay lái, tay phải cầm lấy súng lục, dựa vào cảm giác, hướng về phía khoang điều khiển của đối phương bắn liền ba phát, sau đó dừng lại, bắn tiếp thêm ba phát.

Tốc độ canô của đối phương vẫn không đổi, lại đột nhiên mất đi phương hướng, hiển nhiên người trong khoang lái đã bị cậu bắn trúng, không chết cũng trọng thương. Lăng Tử Hàn nhân cơ hội chuyển tay lái, mạnh mẽ đẩy canô đối phương về phía sau tàu chở dầu.

Hai thuyền cùng chạy song song, trong bóng đêm dày đặc chạy thẳng về phía trước, như mũi tên gió lao thẳng ra phương xa.

Nhanh chóng, Lăng Tử Hàn cảm giác được canô bên cạnh có người khác cầm tay lái. Nó không còn dồn sức về phía thuyền cậu nữa mà như muốn chuyển hướng lại về phía con tàu chở dầu.

Khoang thuyền phía sau của canô bị phong kín, hòa thành một thể với thân, dựa vào độ lớn của góc độ này, đạn bắn tới không có sức uy hiếp lớn.

Lăng Tử Hàn nắm cơ hội này, với tay lấy ra một khối thuốc nổ C4 từ một góc bàn nhỏ bên cạnh, rồi bắt đầu giảm tốc độ lại.

Thấy vậy, chiếc canô chứa đầy thuốc nổ kia lập tức lướt qua chiếc du thuyền như "âm hồn bất tán" kia, điều chỉnh tốt phương hướng một lần nữa, chuẩn bị chạy thẳng đến tàu chở dầu.

Lăng Tử Hàn lao ra khoang điều khiển, phi thân nhảy, bắt được lan can phía đuôi. Những con sóng trắng tung tóe khắp cả người cậu, gần như nuốt lấy cả người cậu vậy.

Tay phải cậu cầm lan can, tay trái dính hai khối thuốc nổ C4 gắn vào thân phần dưới nước, hai chân đưa lên lấy điểm tựa, phát lực, sau đó lặn xuống biển.

Tàu hàng cách đó không xa đã đứng đầy người, đội tuần tra cảnh vệ vùng biển cùng một số canô khác của Nhật Nguyệt Hội đều lộ vẻ mặt khẩn trương. Mọi người mắt mở trừng trừng nhìn hai chiếc thuyền dần tách xa nhau, chiếc canô màu trắng đánh một vòng tròn chuyển hướng lại, sau đó phóng tới tàu chở dầu. Có mấy người chịu không nổi không khí khẩn trương tựa như lửa đang thiêu đốt này, la hoảng lên.

Lúc này, chỉ nghe thấy liên tục hai tiếng nổ lớn, sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa, chiếc canô trắng chỉ còn cách chiếc tàu chở dầu kia vài trăm thước liền bị nổ thành từng mảnh nhỏ, vỡ tứ phương. Sóng lớn nương theo ngọn lửa, xông thẳng lên trời, lúc lâu sau mới dần dần rơi xuống biển xa.

Người trên tàu chở dầu "Viễn Phương" lúc này mới phát hiện nguy hiểm đã cận kề mình như vậy, mấy thủy thủ xông lên boong tàu, tỉ mỉ quan sát.

Uy hiếp đã giải trừ, tàu chở dầu không hề bị tổn hại gì, chỉ có từng vòng từng vòng xoáy tròn do cơn nổ gây ra đánh thẳng về phía thân tàu, nhưng thân tàu to lớn kia không hề bị ảnh hưởng gì cả.

Những bọt nước cuối cùng rơi xuống mặt biển, trên biển lại khôi phục bầu không khí an bình, dường như cảnh nguy hiểm trước mắt hồi nãy chưa từng xảy ra.

Tuần tra đang dừng bên này, dùng vô tuyến điện thông báo tới người trên tàu, nó cho bọn họ biết phần tử khủng bố định tập kích bọn họ đã thất bại, bọn họ có thể tiếp tục đi tiếp, chúc bọn họ lên đường bình an. Thuyền trưởng trên thuyền đã bị kinh động, hướng bọn họ thành khẩn nói lời cảm ơn.

Tàu chở dầu nhấn còi, tất cả thủy thủ bị tiếng nổ làm giật mình tỉnh giấc giờ đều đứng ở boong tàu, tất cả đều phất tay, tỏ lòng biết ơn. Bọn họ mỗi người hiện tại đều chảy mồ hôi lạnh, nếu như chiếc canô chở bom kia đụng trúng bọn họ, hơn 500.000 tấn dầu thô được bốc xếp và vận chuyển trên tàu sẽ nổ tung, lúc đó hậu quả nặng đến mức không thể tưởng được, tất cả mọi người trên tàu đều sẽ bị vùi chôn trong biển lửa, nói thẳng ra là ngay cả tro cũng không còn chứ đừng nói đến cốt.

Cả người Lạc Mẫn đều run, đầu ngón tay lạnh ngắt. Hắn nắm chặt lòng bàn tay, trầm giọng nói rằng: "Lập tức tìm cho tôi, tìm cho ra bằng được hai người bọn họ, nhanh."

Lúc này, du thuyền màu đen đang mất đi phương hướng, dù đã được Lăng Tử Hàn giảm bớt tốc độ, nhưng lúc này vẫn đang lướt nhanh trên mặt biển không cố định hướng, canô Lạc Mẫn quẹo một vòng, sau đó chạy tới phía trước chặn nó lại. Ngay khi tới sát bên cạnh nó, Lạc Mẫn không chút nghĩ ngợi liền phi thân nhảy qua, hai tay vững vàng bắt được lan can. Thạch Lỗi vừa thấy động tác của hắn, không không kịp ngăn cản, cũng lập tức theo sát mà nhảy theo, bắt được lan can phía sau.

Bọn họ nhanh chóng nhảy vào trong, theo lan can đi đến đầu thuyền, chui vào khoang điều khiển.

Lạc Mẫn giảm bớt tốc độ, điều chỉnh tốt phương hướng, để tránh khỏi va chạm cùng với canô của hắn. Sau đó mới chú ý tới, toàn bộ trang thiết bị bên trong thuyền cùng hình dáng bên ngoài của chiếc thuyền giờ biến thành một đống hỗn độn. Nước trong khoang thuyền ngập đến mắt cá chân hắn, hai máy tính cùng một ít vật dụng hàng ngày đều rơi trong mặt nước. Tất cả thủy tinh trên thuyền đều nát bấy, trên vách khoang thuyền khắp nơi đều là vết đạn, tay lái có một chút vết máu khô, khiến trong lòng hắn liền căng thẳng.

Thạch Lỗi hiểu rất rõ tâm tình của hắn hiện giờ, đứng ở bên cạnh hắn, thoải mái mà ôm thắt lưng của hắn. Tuy rằng cậu nhỏ tuổi hơn Lạc Mẫn rất nhiều, nhưng vóc người giờ đã cao lớn, lúc này đưa tay ôm lấy hắn, nhìn qua không thấy có chút kỳ lạ, mà còn rất tự nhiên. Lạc Mẫn tâm loạn như ma, căn bản không có phát hiện động tác vô cùng ám muội này của cậu, chỉ lo mở hai bóng đèn phía trước thuyền, chăm chú tìm kiếm.

Canô Nhật Nguyệt Hội đã ở ngoài khơi chậm rãi tách ra, cũng không dám tăng tốc, để tránh khỏi phải đụng trúng người phập phềnh tại ngoài khơi. Canô bọn họ không có bắt đèn, chỉ có thể dùng đèn pin, chậm

rãi di chuyển.

Lạc Mẫn điều khiển thuyền, chạy tới chỗ mà hồi nãy hai du thuyền cạ sát vào nhau, nhưng ngoài khơi không hề thấy gì khác. Hắn suy tính rồi cẩn thận xác định trung tâm, chậm rãi đánh một vòng tìm tòi.

Khuôn mặt bình thường luôn luôn ấm áp như xuân phong của hắn giờ tràn đầy lo lắng, mơ hồ còn có một tia sợ hãi, khiến cho hắn nhìn qua yếu đuối vô cùng. Thạch Lỗi ôm chặt lấy hắn, kìm lòng không đậu mà nói: "Anh yên tâm đi, bọn họ không có việc gì đâu."

Lạc Mẫn mắt điếc tai ngơ, vẫn mở to hai mắt tìm kiếm ngoài khơi.

Qua một hồi lâu, bọn họ dường như thấy được ở ngoài khơi cách đó không xa dường như có một vật thể trong biển, nhưng khi chiếu đèn tới thì không thấy nữa. Lạc Mẫn lo lắng chuyển bánh lái, chạy tới bên đó. Mấy ngọn đèn lớn khác nhanh chóng chiếu tới, hai người trong khoang thuyền thấy rất rõ, người đó chính là Diệp Thu. Chỉ thấy cậu nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, toàn bộ thân thể đều ngâm dưới nước, chỉ có mặt là lộ khỏi mặt nước, không biết là sống hay chết.

Lạc Mẫn lập tức cho canô chạy tới gần bên cạnh cậu, lập tức dừng lại, sau đó bước ra ngoài. Thạch Lỗi bất ngờ không phòng bị, bàn tay đang ôm hắn bị trượt. Thạch Lỗi liền đưa tay lên lần nữa, cũng không kịp. Lạc Mẫn nhanh chóng bay qua lan can, nhảy xuống biển, ra sức bơi, đưa một tay ôm lấy người trong nước.

Thần trí Lăng Tử Hàn rất thanh tỉnh, chỉ là bận rộn hơn nửa đêm, lại hai lần bị xung kích của trận nổ lớn đánh trúng, còn bị trúng đạn mất máu, nên cảm thấy rất mệt, không có khí lực nhúc nhích, liền nổi trên mặt nước nghỉ ngơi. Lúc này bị một người khác ôm lấy, theo bản năng cậu giật mình.

Lạc Mẫn mừng rỡ, liền nói: "Tiểu Thu, Tiểu Thu, cậu có sao không?"

Lăng Tử Hàn vừa nghe giọng hắn, trong lòng liền trầm tĩnh lại, muốn cười, nhưng ngay cả khí lực mở mắt cũng không có. Biết rõ không nên, nhưng cậu không nhịn được nghiêng đầu về phía phát ra thanh âm, vô lực đặt lên đôi vai đáng tin cậy kia.

HẾT CHAP 34

Mục lục

100. Quyển 3 - Chương 35

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Lúc này bình minh dần hé lộ, bầu trời đầy sao cũng dần biến mất, nơi chân trời bắt đầu xuất hiện vầng sáng lớn như ánh sao mai. Nước biển rất lạnh, bốn phía lại mịt mù, Lạc Mẫn ôm chặt lấy người trong lòng, cảm nhận được cậu đang dựa vào người mình, liền thấy một cảm giác ấm áp lan khắp toàn thân khiến hắn vui sướng.

Hắn ôm Lăng Tử Hàn bơi tới sát mạn thuyền, Thạch Lỗi lập tức đưa tay kéo Lăng Tử Hàn lên, ôm vào trong khoang thuyền. Trên nhưng ghế bằng da đặt gần cửa sổ đều đầy mảnh thủy tinh, trên sàn đều là nước, cậu không biết nên đặt Lăng Tử Hàn ở đâu. Lạc Mẫn tiến theo sau, nhanh chóng phủi thủy tinh xuống hết sàn, rồi giúp cậu đặt Lăng Tử Hàn nằm lên sofa.

Thạch Lỗi thấy cả người Lạc Mẫn đều ướt, ở đây lại không còn kính che gió, nên quan tâm nói: "Mẫn ca, cẩn thận cảm lạnh."

"Anh không sao." Lạc Mẫn cúi người kiểm tra tình hình của Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn mặc chiếc áo T-shirt tay dài đen bằng vải bông, máu nơi miệng vết thương khó mà thấy được. Cậu nhẹ giọng nói: "Vai trái bị thương, những nơi khác không sao cả."

Lạc Mẫn nghe giọng của cậu, rất rõ, trong lòng cũng thả lỏng hơn, không còn hoảng loạn như hồi nãy nửa, đưa tay nắm lấy cổ áo của cậu, xé mạnh rồi quăng qua một bên.

Thạch Lỗi thấy ngực phải của Lăng Tử Hàn hiện ra hình xăm hình đầu bộ xương khô chìm trong ánh lửa, đôi mắt đồng bỗng dần đen lại, nhưng đồng thời cũng ánh lên một tia sáng. Thạch Lỗi nói với Lạc Mẫn: "Mẫn ca, để em chăm sóc Thu ca cho. Chúng ta cần lập tức quay về Nam Cảng, để cho Thu ca được chữa trị kịp thời. Em không lái thuyền được, phải nhờ anh rồi."

Lạc Mẫn lập tức đứng dậy: "Được, để anh lái. Tiểu Thu, cậu cố gắng một chút, chúng ta lập tức quay về Nam Cảng. Tôi sẽ báo cho bác sĩ biết trước để họ chờ chúng ta trên bờ."

Lăng Tử Hàn mở mắt nhìn về phía hắn, đôi mắt ôn nhuận ẩn hiện nét hiền hòa. Cậu khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Được."

Trong lòng Lạc Mẫn chấn động, nhưng chỉ mỉm cười với cậu, rồi quay người đi tới khoang điều khiển phía trước, khởi động du thuyền, quay thuyền hướng về phía Nam Cảng. Hắn vừa lái thuyền vừa gọi điện, mệnh lệnh bang chúng Nhật Nguyệt Hội tiếp tục tìm kiếm Musa trên biển, nhất định phải tìm được người đưa về Nam Cảng.

Lúc này, phía chân trời hiện lên màn trắng, đội cảnh sát tuần tra vùng biển mới lần lượt xuất hiện. Lạc Mẫn cũng không muốn dài dòng với bọn họ làm gì, từ xa đã tránh bọn họ, chạy thẳng về cảng.

Thạch Lỗi xé hết quần áo trên người Lăng Tử Hàn quăng xuống sàn, thấy ngay chỗ vai trái cùng cánh tay ngay phần mềm bị đạn xuyên qua, cả hai chỗ đều bị chảy máu. Thạch Lỗi nhìn chung quanh một chút, liền đi đến mở một cái tủ ngay dưới cánh cửa.

Bên trong đựng túi du lịch của Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ, cậu quay đầu lại nhìn Lăng Tử Hàn, nghiêm túc giải thích: "Tôi phải tìm cái gì đó sạch sẽ băng bó giùm cho anh."

Lăng Tử Hàn biết trong túi đều là quần áo, trong túi Vệ Thiên Vũ có một vài dụng cụ cùng máy móc, đều là những thứ có thể mua được bên ngoài, không khiến ai nghi ngờ, nên nói với Thạch Lỗi: "Anh cứ tự nhiên."

Ngay lúc Thạch Lỗi đưa lưng về phía cậu để tìm đồ trong túi, Lăng Tử Hàn dùng tay phải nắm lấy đồng hồ ngay cổ tay trái, trước tiên là phát tín hiệu, sau đó nhấn nút hủy toàn bộ tin nhắn vừa rồi. Đây là quy định hành động của bọn họ trong những tình huống như thế này, dù không có bất kì dấu hiệu khả nghi nào đi nữa, cũng phải phòng lửa hơn chữa lửa. Làm xong tất cả, cậu càng thêm yên tâm, nhắm mắt dưỡng thần. Quả thật cậu mệt lắm rồi.

Thạch Lỗi rất nhanh tìm được một chiếc áo sơmi vải bông hơi cũ, mềm mại, rất thích hợp làm băng vải. Cậu xé ra một vài mảnh vải, cẩn thận băng bó vết thương cho Lăng Tử Hàn.

Lúc này, Lăng Tử Hàn nằm một hồi, cảm thấy không còn choáng nữa, liền nói: "Mẫn ca, đổi thuyền."

Lạc Mẫn ngẩn ra, vội vã dừng thuyền lại, tiến lại chỗ cậu hỏi: "Sao thế?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười với hắn: "Mẫn ca, hiện tại Nam Cảng khắp nơi đều là cảnh sát, quân nhân, tôi chưa muốn gióng trống khua chiêng lộ diện đâu."

Lạc Mẫn lúc này mới nhận thức được vấn đề. Hầu như hắn đã quên thân phận người này trước mắt là sát thủ số một Á Châu, là tội phạm mà cảnh sát quốc tế phát lệnh truy nã toàn cầu. Suy nghĩ một chút, hắn liền bật cười, lập tức gật đầu: "Được, tôi lập tức gọi người tới tiếp ứng."

Lạc Mẫn lấy điện thoại ra, nhấn số.

Thạch Lỗi bỗng nhiên cầm chặt tay phải Lăng Tử Hàn, lấy ra một chiếc còng tay sáng loáng còng vào tay cậu. Lăng Tử Hàn lập tức phản ứng, tay phải dùng lực phát mạnh ra ngoài một cái, chém ngay vào cổ Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi có chuẩn bị, ra tay cũng nhanh, nhưng vai trái Lăng Tử Hàn mang thương, thể lực không chống đỡ nổi, tuy rằng ứng biến của cậu rất chuẩn xác, nhưng với hai tay như gọng kiềm của Thạch Lỗi, dùng hết toàn lực đè người cậu xuống, trong chớp mắt cả người Lăng Tử Hàn bị đè ngay ghế sofa.

Lạc Mẫn thực sự không tin Thạch Lỗi làm ra loại sự tình này ngay trong lúc này, nên nhất thời ngây người,

không kịp phản ứng.

Thạch Lỗi xuất thủ như điện, siết chặt Lăng Tử Hàn, đem hai cổ tay của cậu vòng ra sau lưng, một tay đè chặt người cậu, một tay rút súng nhắm thẳng vào cậu.

Lúc này, một Thạch Lỗi luôn ngây thơ cởi mở đã trở thành một người kiên định lạnh lùng, cậu nhìn Lăng Tử Hàn, từng câu từng chữ nói rõ ràng: "Tôi là cảnh sát quốc tế, Quỷ Thu, anh bị nghi ngờ đã phạm nhiều tội giết người tại mười một quốc gia, hiện giờ tôi chính thức bắt anh. Anh có quyền im lặng, nhưng những lời anh nói, tất cả đều sẽ là bằng chứng trước tòa."

Nghe Thạch Lỗi nói xong, Lạc Mẫn giật mình. Hắn lập tức rút súng ra, nhắm thẳng vào Thạch Lỗi, lạnh lùng nói: "Tiểu Lỗi, thả cậu ta ra."

Thạch Lỗi ngẩng đầu lên, nét mặt nghiêm nghị nhìn Lạc Mẫn, thành khẩn nói: "Mẫn ca, em đang giúp anh đó. Em không hy vọng anh sẽ đi theo bọn họ, để hai bàn tay mình nhuộm đầy máu tanh. Anh là một lương thiện sạch sẽ, tâm địa lại hiền lành, vì sao lại muốn làm bạn với … những người cặn bã như vậy chứ?"

"Cặn bã?" Lạc Mẫn tức giận đến run cả người. "Những người là cặn bã mà cậu vừa nói, cả đêm qua đã vật lộn với bọn phần tử khủng bố, chấp nhận xuất sinh nhập tử, liều mạng ngăn chặn thuyền của bọn chúng, để bọn chúng không làm đắm chìm tàu chở dầu. Tất cả những gì mà cậu ấy làm, đã cứu được bao nhiêu người hả? Nếu như cậu ấy mặc kệ chuyện đó, toàn bộ người trên tàu chở dầu đều có thể chết hết, dầu trên tàu cũng ra bị lan ra khắp biển, khiến eo biển này bị đóng, kinh tế nửa Á Châu không thể gượng dậy nổi, ngàn vạn xí nghiệp bởi vậy mà đóng cửa, vô số người thất nghiệp, tỉ lệ người phạm tội gia tăng chóng mặt, có rất nhiều sẽ chết, mấy chuyện đó cậu có hiểu không vậy?" Hắn càng nói càng kịch liệt, thanh âm càng ngày càng cao.

"Em đương nhiên biết những chuyện đó. Cả đêm qua hai người họ vất vả đến vậy, xúc động lòng người, khiến em rất kính nể. Nhưng không có nghĩa là có thể bỏ qua những hành vi phạm tội giết người vô số của bọn họ trong quá khứ." Thạch Lỗi thở phào một cái. "Những chuyện trong hai ngày qua, em nhất định kể rõ ràng trong báo cáo. Chờ lên tòa, em sẽ ra làm chứng, để cầu xin cho bọn họ trước tòa."

Lăng Tử Hàn vẫn trầm mặc, lúc này mỉm cười, hờ hững nói: "Làm tốt lắm, Thạch cảnh quan. Tôi bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, chưa có bất kì cảnh sát nào đụng tới được một cọng tóc của tôi, hiện lại bị anh còng tay, quả thật anh rất giỏi. Thật không nghĩ tới, khó có được lúc tôi làm chuyện tốt, rốt cục lại bị hạ thế này đây, quả thật khó mà làm người tốt. Anh không cần kính nể tôi làm gì, bất quá do tôi được Mẫn ca chăm sóc nhiều rồi, nên muốn tỏ chút nghĩa khí mà thôi, không cao thượng như anh nói đâu. Công đức mà anh vừa ca tụng, xin đừng dùng trên người tôi, nghe ghê tởm lắm."

Từ lúc Thạch Lỗi gặp cậu tới nay, đây là lần đầu tiên nghe cậu nói nhiều đến vậy, cũng là lần đầu tiên thấy thái độ ôn hòa như thế của cậu, khuôn mặt còn hiện nét cười. Giờ này khắc này, cậu nghiêng người nằm trên sofa, lộ ra sắc mặt trắng không có chút máu, nhìn qua vừa thấy chút yếu đuối của tuổi trẻ, không có chút nào giống một phân tử phạm tội cực kỳ hung ác. Bất quá, Thạch Lỗi từng tận mắt thấy thân thủ của cậu, nên không thể phớt lờ.

Lạc Mẫn nhìn Thạch Lỗi, có vẻ rất khó mà chấp nhận được: "Tiểu Lỗi, sao cậu lại trở nên như thế? Vì sao

lại muốn gạt tôi? Lần này cậu trở về, không nói cho tôi biết, là tới bên cạnh tôi nằm vùng phải không? Lúc trước tôi cứu cậu từ dưới biển lên, lại cho cậu đi học, nhất tâm bồi dưỡng cậu, chỉ hy vọng cậu có tiền đồ, cho tới bây giờ chưa từng hy vọng cậu sẽ báo đáp lại gì cho tôi, nhưng cậu cũng không thể đối xử với tôi như vậy được. Tôi toàn tâm toàn ý đối xử với cậu, luôn xem cậu là em ruột, không nghĩ tới kết quả là nuôi dưỡng một con sói đáng khinh, làm hại cả bạn bè mình, đây quả là sỉ nhục lớn nhất đời tôi. Lẽ nào chỉ vì chân tướng Tiểu Thu là thế thì không thể hoàn lương làm người tốt? Cậu ấy tới giúp tôi, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng mất, nhưng cậu lại lợi dụng tôi tới bắt cậu ta, cậu còn là người sao?"

Rốt cuộc Thạch Lỗi vẫn còn trẻ, nghe hắn nói vậy, nhất thời kích động: "Mẫn ca, tình cảm của em đối với anh chưa bao giờ thay đổi. Ngay khi còn ở Âu Châu em được thêm vào cảnh sát quốc tế, chính là muốn vạch trần bộ mặt thật của Chu Tự. Y luôn làm ra vẻ ra vẻ đạo mạo, thực tế là một hoa hoa công tử không biết đến trách nhiệm là gì, càng là một tên tội phạm vô ác bất tác. Em chỉ hy vọng anh có thể rời khỏi y, có một ngày bước lại vào con đường sáng, vậy thì có gì là sai chứ? Về phần Quỷ Thu, anh ta là một tên sát nhân máu lạnh, em là cảnh sát, nhất định phải đưa anh ta ra đem ra công lý, triệt để tiêu trừ sự uy hiếp của anh ta tới bình dân vô tội. Mẫn ca, đây là chức trách của em, xin anh tha thứ."

Lăng Tử Hàn cười khẽ: "Tốt, có chí khí."

Lúc này, ngoài khơi vang lên tiếng còi cảnh sát, vài chiếc thuyền sơn màu sơn cảnh sát chạy thẳng đến du thuyền của bọn họ.

HẾT CHAP 35

Mục lục

101. Quyển 3 - Chương 36

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn nghe thấy tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần nên không thể nào nổ súng bắn Thạch Lỗi. Hắn bỏ qua luôn cái gọi là công lý, cứ thế chạy tới ôm Lăng Tử Hàn: "Tôi muốn đưa cậu ấy đi, nếu cậu muốn nổ súng, cứ bắn tôi luôn đi."

Thạch Lỗi đứng dậy đẩy hắn đi, trấn định nói: "Mẫn ca, đồng nghiệp của em đã tới rồi, còn thêm cảnh sát Nam Cảng. Anh muốn mang theo anh ấy là điều không thể được, em cũng không thể thả anh ta được. Nếu anh muốn dẫn anh ta đi, vậy giết em đi."

Ngay lúc hai người bọn họ đang giằng co, Lăng Tử Hàn mở miệng: "Mẫn ca, quên đi, không cần đối nghịch với bên cảnh sát. Bọn họ nói tôi là hung thủ, dù sao cũng phải có chứng cứ xác thực, đúng không, Thạch

cảnh quan?"

"Đương nhiên, nếu không có nhân chứng vật chứng đầy đủ thì tổng bộ chúng tôi cũng sẽ không phát lệnh truy nã đỏ." Thạch Lỗi hừ lạnh. "Anh cứ chờ lên tòa nhận án đi."

"Được thôi." Lăng Tử Hàn dường như không thèm để tâm, nét mặt lại hờ hững như ban đầu.

Lạc Mẫn biết không có khả năng đưa Lăng Tử Hàn rời khỏi đây, cũng không nên lỗ mãng, dự định vừa lên bờ sẽ báo cáo với boss Bộ Quốc An qua đường khẩn. Nếu người lọt vào tay cảnh sát quốc tế, tạm thời không có nguy hiểm sinh mạng, boss thần thông quảng đại, khẳng định có biện pháp đưa cậu ấy ra.

Suy nghĩ một chút, hắn lấy trong túi ra một cái áo sơmi, nói với Thạch Lỗi: "Thạch cảnh quan, cho dù là phạm nhân, cũng phải để cậu ấy mặc áo đã."

Vừa nghe Lạc Mẫn gọi mình một cách trịnh trọng như vậy, Thạch Lỗi có chút xấu hổ. Nhưng cậu không dám thả Lăng Tử Hàn ra, vì người này thật sự là quá lợi hại.

Lạc Mẫn trừng mắt nhìn Thạch Lỗi, ánh mắt càng ngày càng lạnh. Thạch Lỗi như đứng ngồi không yên, nhưng một cử động cũng không dám, vẫn nhắm nòng súng lên người trên sofa.

Đến tận khi mấy chiếc canô cảnh sát vây quanh thuyền, rất nhiều cảnh sát tiến vào buồng nhỏ trên thuyền, Thạch Lỗi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi móc ra cái chìa khóa, mở còng tay cho cậu để cậu mặc quần áo.

Lạc Mẫn bị rất nhiều người nhìn thấy, nhưng hắn không quan tâm, đi lên trước định giúp cậu cài nút. Nhưng Lăng Tử Hàn nói trước: "Để tôi tự làm được rồi."

Lạc Mẫn do dự một chút, lúc này mới chậm rãi buông lỏng hai tay.

Lăng Tử Hàn không nhìn hắn, vừa cài nút áo vừa nói: "Mẫn ca, giờ anh đã là bạn đời của một nghị viên, tôi cũng không dám trèo cao nữa. Đến đây xin từ biệt, sau này không gặp."

Vành mắt Lạc Mẫn đỏ lên, đứng trước bao nhiêu người như vậy, không thể nói được câu nào.

Chờ cậu cài xong nút áo đàng hoàng, Thạch Lỗi một lần nữa bắt chéo hai tay của Lăng Tử Hàn ra sau lưng, khóa còng rồi đưa cậu lên canô cảnh sát. Những người khác thì lấy những vật chứng liên quan bỏ vào túi, sau đó cũng đi theo sau.

Bọn họ đều biết Lạc Mẫn là ai, bởi vậy cũng không có ai quấy rầy hắn, làm xong việc thì rời đi thế thôi.

Lạc Mẫn nhìn chằm chằm vào Lăng Tử Hàn, nhìn cậu vững bước bước trên canô, rồi bình tĩnh ngồi xuống dưới chục nòng súng chỉ thẳng vào người. Còn hắn thì đứng yên một chỗ trên du thuyền đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Thạch Lỗi đứng đằng kia xoay người lại, nhìn hắn chăm chú, trong mắt không chút che giấu sự ái mộ dành cho hắn.

Nhưng Lạc Mẫn không hề nhìn đến cậu một lần.

Mấy chiếc canô lập tức quay đầu, nhấn vang còi cảnh sát, chạy nhanh tới cảng Nam Cảng.

Đến tận khi bọn họ đi xa, điện thoại di động của Lạc Mẫn mới vang lên, phó hội trưởng phân hội Nam Cảng phụ trách tìm người ngoài khơi nói: "Mẫn ca, chúng tôi tìm được Musa ca rồi, nhưng vừa rồi thấy cảnh sát chỗ anh nên không tiện báo."

Lạc Mẫn lập tức hỏi: "Cậu ta thế nào? Có sao không?"

"Hoàn hảo, không bị thương." Người nọ bình tĩnh nói. "Musa ca muốn nói chuyện với anh."

Sau đó, thanh âm Vệ Thiên Vũ liền truyền tới: "Mẫn ca, chuyện gì xảy ra vậy?"

Tâm tình Lạc Mẫn cực kỳ phức tạp, thở dài thật sâu: "Musa, tôi thật không nghĩ tới, Tiểu Lỗi lại là cảnh sát quốc tế. Cậu ấy vừa bắt Tiểu Thu rồi, tôi … không thể cản được, thật sự xin lỗi anh."

"À …" Vệ Thiên Vũ suy nghĩ chốc lát, trấn định. "Mẫn ca, anh đừng tự trách mình, đây là tình huống đột biến, không ai muốn cả. Như vậy đi, chúng ta lập tức quay về Nam Cảng, suy nghĩ biện pháp cứu người."

Tinh thần Lạc Mẫn chấn động: "Được."

Sau đó, hắn liền ra lệnh cho hai canô tới đón hắn, những người khác cứ đưa Vệ Thiên Vũ đến một chỗ bí mật của bọn họ để tạm lánh, chờ hắn tới rồi gặp mặt sau.

Thạch Lỗi cùng hai người đồng nghiệp cũng là cảnh sát quốc tế áp giải Lăng Tử Hàn, sau khi đưa cậu tới cảnh sát B quốc giao nhận rồi chuyển tới trại tạm giam cục cảnh sát Nam Cảng. Trước tiên phải tạm giam, sau đó mới làm thủ tục chuyển qua cảnh sát quốc tế. Lúc đưa người vào tù luôn căn dặn kĩ lưỡng, người này là sát thủ số một Á Châu, rất hung ác, nhất định phải giam giữ đơn độc, để tránh khỏi gặp rắc rối.

Cảnh sát trại tạm giam khúm núm, sau đó làm thủ tục chuyển giao xong, áp giải Lăng Tử Hàn vào trong.

Thạch Lỗi lúc này mới thả lỏng được, thuận miệng hỏi cảnh sát bên cạnh: "Phần tử khủng bố bên nhà

hàng Shangri-La kia thế nào rồi? Bắt được không?"

"Không." Cảnh sát lắc đầu. "Bọn họ giữ chặt con tin, không cứu ra được. Bây giờ còn đang giằng co. Đặc công suy nghĩ vài phương án hành động, nhưng không thể đảm bảo được tính mạng con tin, nên không dám tiến công. Sáng hôm nay, ngay cả cảnh sát tổng trưởng cũng chạy tới, tổng thống cũng gọi điện tới hỏi tình hình."

Thạch Lỗi nhíu nhíu mày: "Bọn họ có đưa ra điều kiện gì không? Thường giữ con tin luôn có mục đích mà phải không?"

"Đàm phán rồi, bọn họ nói muốn chúng ta giao cho họ Khang Minh, Viên Sa, cùng nghị viên Chu Tự và bạn đời của y, nhưng như vậy sao được chứ?" Người cảnh sát trung niên kia lắc đầu. "May là Khang tiên sinh cùng Hách tiên sinh đã cùng nhau trốn thoát. Để yểm hộ bọn họ, hy sinh hai đặc công, phần tử khủng bố rất giận dữ, bắn chết ba con tin. Hiện nay tình hình vô cùng khẩn cấp, tôi nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy, cảnh sát tổng trưởng cũng không thể ăn nói được."

Thạch Lỗi gật đầu. Đêm qua cậu cũng kết luận được rằng hành động lần này của bọn khủng bố là để yểm hộ cho vụ tập kích trên biển, thuận tiện giết chết Khang Minh. Hiện tại hoạt động khủng bố trên biển của bọn họ đã triệt để thất bại, chẳng biết những người này có nhận được tin đó không?

Hiện tại, người lãnh đạo chính phủ các quốc gia hai bờ sông eo biển đều nhận được báo cáo đến từ cảnh sát quốc tế, tăng cường đề phòng. Nếu muốn một lần tập kích với kế hoạch như vậy, không đợi qua 2 – 3 năm thì không có khả năng thành công. Bởi vậy, hiện tại eo biển đã an toàn, mà hành động khủng bố ở bên Nam Cảng này vẫn chưa giải quyết xong, trở thành một mối họa cho B quốc.

Dù sao chuyện này cũng không liên quan tới cậu, cậu không có tư cách hỏi đến, cũng không quyền lực chỉ huy, trong lòng chỉ nhớ tới Lạc Mẫn, vội vã rời khỏi trại tạm giam, lấy ra điện thoại nhấn số Lạc Mẫn.

Gọi cả hai lần, Lạc Mẫn cũng không bắt. Cậu vẫn kiên nhẫn gọi, cuối cùng Lạc Mẫn mới chịu bắt máy, nhưng thái độ lạnh lùng vô cùng: "Thạch cảnh quan, có chuyện gì sao?"

Thạch Lỗi lúng túng, nhưng vẫn thành khẩn nói: "Mẫn ca, em muốn gặp anh."

"Cậu là quân, tôi là trộm, đạo bất đồng bất tương vi mưu, gặp để làm gì?" Lạc Mẫn lạnh lùng nói. "Thạch cảnh quan cũng không cần phải hao tạm tổn trí làm gì, vì tôi sẽ không cung cấp cho cậu bất kì đầu mối nào đâu."

"Không, không phải, em không có ý này. Mẫn ca, chỉ đơn giản là em muốn gặp anh thôi." Thạch Lỗi vội vã giải thích. "Những chuyện liên quan tới việc em được thêm vào cảnh sát quốc tế, em sẽ kể lại tỉ mỉ cho anh nghe."

"Cần gì phải thế?" Lạc Mẫn hiển nhiên không muốn nghe. "Giờ cậu đã trưởng thành, sắp tới muốn đi con đường nào, đương nhiên do chính cậu quyết định, không cần nói cho tôi biết."

Trong lòng Thạch Lỗi từng cơn co rút đến đau đớn, kích động nói: “Mẫn ca, từ năm 14 tuổi em yêu anh cho đến tận bây giờ, chẳng lẽ anh chưa từng một lần để mắt đến sao?”

Lạc Mẫn nhất thời mềm lòng, trầm mặc một lát, thở dài một tiếng: “Tiểu Lỗi, anh cũng không biết phải đối xử thế nào với em mới tốt nữa. Nhưng chuyện vừa rồi em lợi dụng anh để bắt Quỷ Thu chỉ sợ đã truyền khắp giang hồ. Giờ anh đã không còn chút mặt mũi nào ra ngoài để gặp người, em còn muốn sao nữa? Đối với Tự ca là anh có tình có ý, hơn nữa cũng kết hôn lâu rồi, chuyện này không phải em không biết. Tình cảm của em đối với anh, anh rất cảm kích, nhưng chỉ đến được như vậy, không thể hơn được. Anh không thể nào đáp lại, hơn nữa anh luôn cho rằng em nên tìm một người tương đối thích hợp hơn anh. Hiện tại, nếu em đã lựa chọn làm cảnh sát, tất nhiên anh sẽ không phản đối, với tư cách là anh trai của em, anh sẽ ủng hộ em. Chỉ là, Tiểu Lỗi, hôm nay em lợi dụng anh để bắt Tiểu Thu, ngày mai có thể hay không lại tiếp tục lợi dụng anh bắt người khác không? Nếu như anh và em không thể đi chung con đường, thôi thì tách ra, mỗi người một đường, đạo lý này chắc em cũng hiểu mà phải không?”

Thạch Lỗi đứng ở ven đường, nghe thanh âm nhẹ nhàng của Lạc Mẫn phát ra từ điện thoại, cô đơn mà nhìn mây trắng liên tục biến ảo đàng xa, trong lúc nhất thời lòng đau như cắt.

HẾT CHAP 36

Mục lục

102. Quyển 3 - Chương 37

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Mẫn cúp máy, buồn bã xuất thần nhìn ngoài cửa sổ.

Nơi này là một dàn biệt thự, cách nội thành một khoảng, phần lớn phú thương thường mua biệt thự ở đây, lâu lâu tới đây nghỉ phép, nên bình thường không có bao nhiêu người, rất thanh tĩnh.

Biệt thự mà Lạc Mẫn mua là ngay sát biển, từ cửa sổ nhìn ra, cách đó không xa là biển rộng màu lam trong vắt thấy tận đáy, từng cơn sóng trắng vỗ lên bãi cát, phản chiếu dưới ánh mặt trời càng thêm xinh đẹp. Nhưng tâm tình hiện tại của hắn lại u ám vô cùng, cảm thấy rất đau lòng.

Vệ Thiên Vũ ngồi bên cạnh, mỉm cười nói với hắn: “Quên đi, đừng để lòng nữa. Kỳ thực Tiểu Lỗi có thể thêm vào cảnh sát quốc tế, đó là điều rất tốt, chẳng lẽ anh lại hy vọng cậu ấy vào xã hội đen sao?”

Lạc Mẫn nghĩ thấy cũng đúng, tâm tình cũng đỡ được phần nào. Suy nghĩ một chút, hắn lại thở dài:

"Chuyện buồn cười nhất chính là, ngay trong lúc ba người chúng tôi giằng co căng thẳng, nhưng chính tôi cùng Tiểu Thu đều biết rõ, hai người chúng tôi không thể ra tay với em ấy được. Em ấy còn trẻ, có tâm huyết với nghề, nên nhất định phải bắt được người. Rõ ràng mọi người đều giống như nhau, nhưng lại không thể nói rõ, lại khiến sự tình thành ra như vậy."

"Vậy thì sao chứ?" Vệ Thiên Vũ cười khẽ. "Trong lúc chấp hành nhiệm vụ, chúng tôi luôn phải gặp những hiểu lầm như vậy, có những lúc cũng gặp nguy hiểm hơn thế nữa kìa. Nhớ lúc còn ở Kim Tân Nguyệt, khi đuổi theo Guzman, lỡ có bị đội đột kích giết chết cũng phải chấp nhận. Chúng tôi quen rồi, nên không tính toán với Tiểu Lỗi đâu. Bất quá, lần này phải cướp người từ trong tay cậu ấy, chỉ sợ làm nhụt ý chí nhuệ khí của cậu ấy thôi."

Lạc Mẫn tỉ mỉ suy nghĩ một chút, thấy đúng, vì vậy thả lỏng toàn bộ tâm tình, cùng anh nghiên cứu cách cứu viện.

Ở đây chỉ có hai người bọn họ, bang chúng Nhật Nguyệt Hội đều canh giữ ở lầu một cùng ngoài cửa lớn, tùy thời đợi mệnh xuất kích.

Không lâu sau, có tin tức truyền ra, phần tử khủng bố giữ con tin trong nhà hàng Shangri-La ra điều kiện, muốn cảnh sát giao ra Quỷ Thu. Chỉ cần bọn họ thấy Quỷ Thu xuất hiện trước mặt bọn họ, sẽ lập tức thả con tin. Để biểu thị thành ý của bọn họ, phần tử khủng bố thả ra những con tin là phụ nữ, người già cùng người bệnh. Hiện tại con tin trong tay bọn họ tất cả đều là thanh thiếu niên hay đàn ông, nhưng đa phần đều là phú thương các quốc gia tự mình lái du thuyền đến đây tham gia thi đấu, nên thân phận đều rất quan trọng.

Điều kiện này không xem là quá khó khăn, nhưng cảnh sát tổng trưởng không biết Quỷ Thu đã sa lưới tại B quốc, vì vậy lập tức tra hỏi xuống phía dưới. Tin tức truyền trở về, Quỷ Thu xác thực hừng đông sáng nay đã bị bắt trên biển, là bị cảnh sát quốc tế bắt được, đang giam giữ tại trại tạm giam Nam Cảng. Nếu muốn áp giải cậu ra, phải thông qua cảnh sát quốc tế.

Thạch Lỗi vừa nghe điện thoại của đồng nghiệp, liền vội vã chạy tới trại tạm giam. Cảnh sát B quốc yêu cầu để Quỷ Thu lộ mặt ra ở hiện trường, đáp ứng điều kiện của phần tử khủng bố, lúc này bọn họ mới có thể nhân cơ hội để cứu con tin ra, đây là cách tốt nhất, tất nhiên trong phương diện này cảnh sát quốc tế tất nhiên toàn lực phối hợp. Thạch Lỗi không rõ phần tử khủng bố vì sao lại nắm được tin tức nhanh như vậy, hơn nữa còn chỉ tên đích thân cậu đưa con tin đi. Cho nên trước tiên cậu phải thẩm vấn người này mới được.

Vào trại tạm giam, chưa gì cậu đã được tiếp đãi nhiệt tình. Nhìn người cảnh sát kia nét mặt cười tươi rạng rỡ rót nước cho cậu, cậu vội vàng nói cám ơn rồi lập tức hỏi: "Quỷ Thu đâu? Tôi muốn gặp anh ta."

Người cảnh sát kia không thèm để tâm nói: "À, bọn họ đang giúp nó vệ sinh một chút, sẽ lập tức dẫn ra cho anh thấy mặt ngay."

"Vệ sinh?" Thạch Lỗi nhíu mi, có vẻ không hiểu. "Vệ sinh thế nào?"

"Là tẩy rửa cho sạch ấy mà." Người cảnh sát làm bộ dáng mang hàm nghĩa bất minh.

Thạch Lỗi mẫn cảm nhận thấy được điều gì đó, hoắc mắt đứng lên, nhưng khống chế được chính mình, tâm bình khí hòa mà nói: "Mời anh đưa tôi vào trong, tôi cũng muốn tham quan học tập một chút, trước đây chưa từng thấy qua, nên rất hiếu kỳ."

Người cảnh sát kia vừa nghe, lập tức hưng phấn mà gật đầu: "Được, được chứ, mời anh theo tôi."

Thạch Lỗi nhanh chóng bước theo gã qua một hành lang dài, vừa qua một cái cửa sắt, liền nghe được tiếng cười vang của vài người, xen lẫn trong đó là tiếng nước ào ào.

Cậu nhanh bước đến chỗ phát ra thanh âm, cảnh trước mắt ngay lập tức khiến cậu giật mình khiếp sợ.

Trong một căn phòng không có cửa sổ, vị sát thủ tuổi trẻ kia bị cởi hết quần áo, hai tay bị trói trong vòng sắt trên trên tường, khiến cả người cậu đong đưa trong không trung, mấy ngón chân được coi như miễn cưỡng chạm được mặt đất. Mấy người cảnh sát đứng ở ngoài song sắt, trong tay cầm súng bắn nước cao áp, bắn thẳng vào cậu. Nước lạnh nhanh chóng bắn qua song sắt, bắn trúng lên người cậu, khiến cả người cậu đong đưa không ngừng trong không trung. Cậu không rên một tiếng, ngửa mặt lên, nỗ lực dùng hai tay che mặt lại, tránh cho nước văng trúng khiến mình không thở được. Trong những cột nước màu trắng đang tưới xối xả vào người cậu khiến hình xăm hình ngọn lửa màu đỏ ngay trên ngực cậu càng thêm bừng lên rực rỡ, còn đầu lâu thì như càng cười thêm phần quỷ dị. Nhưng trái ngược với hình xăm trên người, da thịt toàn thân cậu lại rất tái nhợt, dường như đã mất đi sinh lực.

Dù chỉ nhìn trong thoáng chốc, nhưng tất cả hình ảnh đó như một cái dùi đâm thẳng vào trong ngực Thạch Lỗi. Cậu không thể nhìn tiếp được, hét lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Mấy tên cảnh sát đang cao hứng chơi đùa, bị cậu hét, rất không vui nhìn lại. Tiếng cười tuy rằng đã ngừng, nhưng tiếng nước vẫn không ngừng vang lên càng thêm kinh tâm động phách.

Thạch Lỗi không phải thượng cấp của bọn họ, có quyền giáo huấn họ, cho dù muốn trách cứ cũng phải tuân theo quy củ mà báo cáo lại cho thượng cấp của bọn họ, nếu như không cùng bọn họ xác lập quan hệ tốt, trái lại sẽ bị làm khó dễ, vì vậy cậu cố gắng kiềm chế, ôn hòa hỏi: "Các anh chưa nhận được mệnh lệnh sao?"

"Gì chứ?" Bọn họ nghi hoặc hỏi.

Người cảnh sát dẫn đường cho Thạch Lỗi thoải mái mà cười nói: "À, cục trưởng vừa ra ra mệnh lệnh, muốn đem tên phạm nhân này đi đến nhà hàng Shangri-La trao đổi con tin, phần tử khủng bố đã chỉ đích danh nó rồi."

Thạch Lỗi lúc này mới nói: "Nếu như các anh giết anh ta chết rồi, sẽ ăn nói lại với cấp trên thế nào đây?"

Lúc này mấy tên cảnh sát mới nhấn nút đóng những khẩu súng nước dùng để trấn áp phạm nhân bạo động, hài lòng cười: "Được rồi, chơi vậy cũng đủ rồi. Người này không phải rất lợi hại hay sao? Thấy chúng tôi thu thập dễ bảo thế nào kìa."

Thạch Lỗi tiến lên nói với bọn họ: "Mở cửa."

Một cảnh sát trong đám đó lấy ra một chúm chìa khóa mở cửa sắt, Thạch Lỗi lập tức đi vào, nhón chân lên mở còng tay cho Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, cả người đều là nước lạnh, sắc mặt đã tái xanh. Hai cổ tay của cậu bị còng rất chặt, khiến máu bầm tích tụ lại, sưng lên, tạo thành một cái dấu màu hồng ngay tay. Còng tay vừa mở, cậu liền rơi xuống mặt đất lạnh, ngã xuống.

Thạch Lỗi đưa tay tiếp được Lăng Tử Hàn, xoay người nói với mấy tên cảnh sát đứng bên ngoài: "Lấy khăn mặt cùng quần áo tới đây."

Trước đây, khi mấy tên cảnh sát "tẩy trừ" phạm nhân xong đều là để bọn chúng y như vậy, chuẩn bị khăn mặt làm gì chứ? Lúc này bọn họ nhìn nhau một chút, có chút lo lắng nhìn người cảnh sát quốc tế hàng đầu này, liền lấy khăn lông nhỏ dùng để chùi tay cùng một bộ đồ tù màu thâm lam đến.

Thạch Lỗi cảm thấy đành chịu vậy thôi, dùng cái khăn chùi tay chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay thay Lăng Tử Hàn lau nước trên người, đến khi cái khăn ướt nẹp, người cậu vẫn còn đầy nước, chỗ nào cũng lạnh ngắt, cảm giác như cả người cậu chẳng khác gì một khối băng. Đến chỗ vai trái, ngay chỗ mà Thạch Lỗi đã xức thuốc cùng băng bó tốt lại tiếp tục chảy máu, băng vải đã thành màu hồng.

Thạch Lỗi vất vả giúp Lăng Tử Hàn mặc quần áo, nhưng được cái này mất cái khác, dù thế nào cũng không thể mặc hoàn chỉnh, trái lại càng khiến quần áo ướt. Cậu không còn cách nào khác, chỉ biết ôm lấy cả người Lăng Tử Hàn ra khỏi căn phòng nhỏ đó, đi đến văn phòng ở phía trước.

Mấy tên cảnh sát cũng đi theo Thạch Lỗi đến văn phòng.

Thạch Lỗi đặt cậu nằm xuống sofa, sau đó mới giúp cậu mặc quần áo vào. Lăng Tử Hàn nằm yên ở đó, nước trên người nhanh chóng thấm ướt quần áo, nhưng cậu vẫn không hề nhúc nhích, nhìn qua rất yên ắng.

HẾT CHAP 37

Mục lục

103. Quyển 3 - Chương 38

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Thạch Lỗi đứng dậy quay người kiếm một cái ly giấy, rót đầy nước ấm tại máy lọc nước, sau đó trở lại nâng người Lăng Tử Hàn dậy, chậm rãi đút cậu uống. Lúc này Thạch Lỗi mới nhớ ra, người này nguyên cả đêm qua chạy dọc xuôi trên biển, cứu nhiều mạng người, như muốn mất cả mạng, nhưng đến tận giờ vẫn chưa uống được một ngụm nước nào cả.

Đợi uống hết cả ly nước ấm, Lăng Tử Hàn hơi hơi giật mình, chậm rãi mở mắt.

Sắc mặt của Lăng Tử Hàn cũng không còn tái xanh nữa, mà dần trở nên trắng bệch, cánh tay bị trói chặt cũng không còn tím tái mà dần ửng đỏ màu máu, nhưng ngay hai cổ tay lại hằn lên vết bầm. Cả người cậu đều lạnh như băng, nhưng bản than cậu không hề nói chữ nào. Thạch Lỗi nhìn cậu, lại đứng dậy rót thêm ly nước ấm, từ từ đút cho cậu uống.

Lăng Tử Hàn uống hết ly nước, chỉ đơn giản nhắm hai mắt lại. Bị đám cảnh sát này hành hạ nửa ngày trời, giờ chút khí lực cũng không có.

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút, nhớ ra là Lăng Tử Hàn vẫn chưa ăn gì, liền quay đầu lại cảnh sát: "Chỗ này có gì ăn không?"

Giờ đã quá trưa, mà đám cảnh sát cũng nhớ ra rằng tên tội phạm này cũng sắp đưa đi để trao đổi con tin, vì vậy liền căn dặn đầu bếp căn tin nấu hai phần ăn đưa tới.

Thạch Lỗi nâng Lăng Tử Hàn dường như đang ngủ dậy, nói: "Ăn chút gì đi."

Lăng Tử Hàn cố gắng mở mắt, miễn cưỡng đứng lên ngồi vào bàn. Cậu ăn rất chậm, lúc nuốt cũng có chút khó khăn, trên trán dần dần xuất hiện từng tầng mồ hôi lạnh.

Thạch Lỗi ngồi ở bên cạnh cậu, nhìn khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt đen như mực, trong lòng xuất hiện chút áy náy. Thạch Lỗi nhẹ giọng nói: "Chuyện vừa rồi, tôi thành thật xin lỗi."

Lăng Tử Hàn không nhìn cậu, chỉ hờ hững nói: "Rơi vào tay cảnh sát, thì làm gì có ngày nào được thoải mái? Tôi vẫn chưa chết, anh không cần xin lỗi. Mà cho dù có chết thì cũng chẳng có gì lớn lao."

Thạch Lỗi bị câu này của Lăng Tử Hàn làm nghẹn họng, giương mắt nhìn mấy người cảnh sát đang ngồi ở bàn công tác một chút, thấy bọn họ ai cũng bày ra bộ dáng chẳng thèm để tâm, liền biết mấy chuyện thế này ở chỗ bọn họ là việc quen mắt, nhưng cậu cũng không thể nói gì. Cậu suy nghĩ một chút, nhỏ nhẹ hỏi thăm: "Phần tử khủng bố ở nhà hàng Shangri-La nêu đích danh anh, anh có biết vì sao không?"

Lăng Tử Hàn nuốt ngụm cơm trong miệng, chẳng thèm quan tâm: "Bọn họ muốn mạng của tôi."

Thạch Lỗi cảm thấy bất ngờ: "Sao lại thế?"

"Tôi phá hỏng chuyện lớn của bọn họ, bọn chúng tìm tôi từ lâu lắm rồi, hành động hy sinh lớn vậy lại thất bại trong gang tấc, tất nhiên là căm hận tôi rồi. Hiện tại bọn họ cũng chẳng còn gì để trông cậy vào, tất nhiên muốn giết tôi cho hả giận, sau đó thì bỏ trốn." Vẻ mặt Lăng Tử Hàn hờ hững. "Cho nên mới không muốn động tay vào, làm lỡ chết sớm thì sao. Lần này nếu không phải liên quan tới Mẫn ca, tôi sẽ không đâm đầu vào chuyện người khác như vậy đâu."

Thạch Lỗi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cậu, quả thực không thể hiểu được tính cách của cậu: "Trong mắt anh, có phải sinh mạng của tất cả mọi người đều chẳng đáng quan tâm, kể cả của anh, phải không?"

"Đương nhiên không phải." Lăng Tử Hàn vì quá đói nên không dám ăn nhiều, ăn được nửa chén thì đẩy qua một bên, tựa lưng ngã người vào ghế, quay đầu nhìn Thạch Lỗi, khuôn mặt vẫn thể hiện sự dửng dưng. "Mạng của Mẫn ca cùng Musa ca vô cùng quan trọng. Đương nhiên, tôi là người thuộc chủ nghĩa bảo vệ môi trường, cho dù chỉ là một gốc cây ngọn cỏ, tôi cũng sẽ né tránh, không muốn phá hủy chúng, nếu không phải chuyện đáng làm thì tôi sẽ không phí sức lực của mình để làm, cho nên, đáng hay không đáng, đối với tôi không có ý nghĩa."

"Đúng là vậy." Thạch Lỗi chậm rãi gật đầu. "Bởi vậy mới gọi anh là sát thủ đáng giá nhất của Á Châu, chứ không phải hung thủ giết người."

"Đây là muốn tôi tự nhận tội hay muốn xác định tội trạng?" Lăng Tử Hàn lạnh lùng nói. "Hình như anh không phải quan tòa?"

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên. Một cảnh sát nhấn nút trò chuyện, màn hình lập tức xuất hiện khuôn mặt của cục trưởng cảnh sát Nam Cảng. Ông tức giận nói: "Chuyện gì vậy hả? Sao còn chưa đưa phạm nhân tới đây hả? Nhanh chút đi, bọn phần tử khủng bố đã nói qua một tiếng đồng hồ mà không nhìn thấy Quỷ Thu sẽ bắt đầu giết người đó."

Lúc này bọn cảnh sát mới luống cuống, nhanh chóng nói: "Yes sir, lập tức đưa tới!"

Thạch Lỗi đi tới bên cạnh, nghiêm túc hỏi: "Xe chở tội phạm có chưa vậy? Tôi yêu cầu sự bảo hộ nghiêm mật, sợ trên đường có khả năng xuất hiện việc cướp phạm nhân."

Cục trưởng tương đối khách khí với cậu, lập tức nói: "Thạch cảnh quan xin yên tâm, chúng tôi có cử ba xe cảnh sát hộ tống, lực lượng bảo hộ vậy là nghiêm rồi. Anh cũng biết mà, thế cục bên này tương đối nghiêm trọng, không thể điều nhiều người đi được."

Thạch Lỗi không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Các giác quan của Lăng Tử Hàn bắt đầu hồi phục, mồ hôi lạnh trên người thấm làm quần áo ướt nhẹp. Cậu khó chịu vô cùng, toàn thân rét run, vết thương đau nhức, nhưng vẫn cố nén nhịn, khuôn mặt vẫn bình thường hờ hững, tựa như không quan tâm đến mọi việc chung quanh.

Thạch Lỗi kết thúc trò chuyện, quay lại xem Lăng Tử Hàn, thấy sắc mặt của cậu rất xấu, đôi mắt vô thần, nhịn không được đưa tay sờ trán, phát hiện cậu đang sốt. Thạch Lỗi muốn đưa cậu đến bác sĩ trại tạm giam kiểm tra một chút, nhưng nhớ lại thời gian không cho phép, đành âm thầm thở dài. Cậu lấy còng tay ra, nói với người thanh niên nhìn rất yếu đuối kia: "Chúng ta đi thôi."

Lăng Tử Hàn cố gắng đứng dậy, để cho Thạch Lỗi kéo hai tay cậu ra sau lưng. Lúc đi ngang qua bọn cảnh sát, cậu liếc mắt nhìn một cái, sau đó mới bước ra khỏi cửa.

Đám cảnh sát đó bị ánh mắt của Lăng Tử Hàn lướt qua, toàn bộ đều lạnh sống lưng, không khỏi rùng mình một cái, trong lòng xuất hiện sự sợ hãi.

Đến tận lúc này bọn họ mới nhớ tới, cái người mà bọn họ mới dằn vặt chết đi sống lại vừa nãy chính là một trong những sát thủ đáng sợ nhất trên thế giới. Nếu lần này cậu không chết, có thể sẽ quay lại báo thù.

Lăng Tử Hàn dùng sát khí băng giá của mình hung hăng uy hiếp mấy tên cảnh sát hỗn đản, sau đó liền bị Thạch Lỗi đưa ra khỏi văn phòng. Trong sân của trại tạm giam đã đậu sẵn ba chiếc xe cảnh sát, ở giữa có một chiếc xe chở phạm nhân chuyển tù, rất kiên cố, trước sau là hai chiếc xe cảnh sát đầy vũ trang hạng nặng, nhìn qua rất có uy thế.

Lăng Tử Hàn leo lên xe chở phạm nhân, ngồi vào chiếc thùng xe vô cùng nghiêm mật cách ly phía sau. Thạch Lỗi cũng leo vào theo, ngồi đối diện cậu. Sau đó có bốn người cảnh sát cầm súng tự động, mặc áo chống đạn cũng leo lên theo.

Rất nhanh, 3 chiếc xe liền rời khỏi cửa chính trại tạm giam.

Lăng Tử Hàn tựa ở trên vách thùng xe cứng rắn, vô lực lay động theo sự xóc nảy của xe.

Thạch Lỗi nhìn cậu, bỗng nhiên nói rằng: "Thân thủ của anh tốt vậy, sao không làm nghề khác?"

Lăng Tử Hàn nhìn Thạch Lỗi, thần tình rất lãnh đạm: "Tôi không có hứng thú làm cảnh sát."

Thạch Lỗi bị câu nói của cậu chặn cứng họng, chỉ có thể trầm mặc.

Trại tạm giam nằm ở vùng ngoại ô, muốn đến nhà hàng Shangri-La ngay khu phố trung tâm, phải đi qua con đường cái khá dài, hai bên đường không nhiều nhà lắm, phần lớn đều là vườn hoa hoặc là vườm ươm, nhìn qua nếu không phải là cỏ xanh um tươi tốt thì cũng là trăm hoa ngàn sắc, rất đẹp, cũng rất an tĩnh.

Bọn họ đi được khoảng chừng 10 , trước mặt liền xuất hiện hai chiếc xe vận tải. Tốc độ của xe rất bình thường, nhìn không có chỗ nào đáng nghi. Nhưng xe cảnh sát phía trước cũng dàn sẵn trận địa đón địch, rất cảnh giác.

Đợi hai đoàn xe giao nhau xong, hai chiếc xe kia cũng không có động tĩnh gì.

Cả ba chiếc xe cảnh sát đều thở phào nhẹ nhõm.

HẾT CHAP 38

Mục lục

104. Quyển 3 - Chương 39

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đúng lúc này, bọn họ bỗng ngửi được một mùi hương kỳ lạ, rất nhẹ, phảng phất như hương hoa lài, thấm đượm chút say, rất dễ chịu. Hương thơm này trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ thùng xe, lan ra cả phòng điều khiển. Tất cả mọi người trong xe đều không có phản ứng gì, đều nghĩ đó là hương thơm thiên nhiên. Thạch Lỗi hít thở một chút mới phát hiện đây là thuốc mê cực mạnh, nhưng cậu chưa kịp nhận thức được thêm điều gì, thì đã mềm người ngã xuống ghế, mất đi tri giác.

Mấy cảnh sát khác còn ngã xuống trước cả cậu. Trong tích tắc, ba chiếc xe cảnh sát đều trở nên im ắng, đã không còn loại không khí giương cung bạt kiếm như lúc đầu nữa.

Xe chạy được vài phút, liền ngừng lại ở ven đường.

Lúc này, hai chiếc xe vận tải kia đã quay đầu xe lại chạy theo, nhanh chóng ngừng lại bên cạnh. Thùng xe nhanh chóng mở ra, Vệ Thiên Vũ cùng vài anh em Nhật Nguyệt Hội nhảy xuống.

Anh chạy vội tới chiếc xe lớn ở ngay giữa, mở thùng xe ra.

Lăng Tử Hàn đã trải qua huấn luyện chịu đựng dược liệu, cho nên thân thể của cậu có khả năng đối kháng với tất cả các loại thuốc mê cực mạnh trên thế giới, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, nhưng không có mất đi tri giác. Thấy Vệ Thiên Vũ, cậu nở nụ cười.

Vệ Thiên Vũ cảnh giác nhìn thoáng qua Thạch Lỗi, lập tức nhảy lên xe, bế Lăng Tử Hàn xuống xe.

Tài xế trên ba xe cảnh sát cũng là người cùng thuyền, lúc này tất cả đều mỉm cười đứng đó, cùng phó hội trưởng phân hội Nam Cảng của Nhật Nguyệt Hội hàn huyên hai ba câu. Thuốc mê này là do chính bọn họ tung ra, do Vệ Thiên Vũ cung cấp, muốn bọn họ đến lúc hai bên giao nhau thì rắc vào trong hệ thống điều hòa của xe, đánh gục toàn bộ mọi người trong xe. Ngay lúc rắc thuốc, chính bọn họ cũng bưng kín miệng mũi, nên không có hôn mê.

Trên thực tế, giả giọng Tứ Thái Thái Nhạc Uyển Di gọi điện thoại cho phần tử khủng bố, bảo bọn họ yêu cầu cảnh sát B quốc giao ra Quỷ Thu, sau khi giết Quỷ Thu cùng con tin thì chạy trốn, toàn bộ đều do Vệ Thiên Vũ làm. Toàn bộ kế hoạch đều là thừa dịp đục nước béo cò, nhìn thì giản đơn, kì thực thiên y vô phùng, có thể nói không đánh mà thắng, nhanh chóng đạt được thành công.

Kế hoạch hành động lần này, chủ yếu là nhờ nguồn nhân lực phân bố khắp nơi trong B quốc của Nhật Nguyệt Đảng. Không chỉ tài xế của ba chiếc xe cảnh sát vừa nãy, mà ngay cả trong cục cảnh sát cũng có rất nhiều anh em thuộc Nhật Nguyệt Hội, tuy rằng có một số người không phải nhưng họ cũng có thân nhân thuộc Nhật Nguyệt Hội, nên ngay lúc thời khắc mấu chốt đều có thể hỗ trợ, huống hồ kế hoạch này chu đáo chặt chẽ, cũng không mang nguy hiểm đến cho bọn họ. Nếu sự việc thành công, bọn họ không chỉ nhận được tiền thù lao nhiều vô kể, còn có cơ hội lên chức trong bang, hay thân nhân trong nhà sẽ có sự đổi đời, có được vị trí béo bở nào đó, đây đều là những thứ mà bọn họ cầu còn không được.

Vệ Thiên Vũ ôm Lăng Tử Hàn leo lên xe vận tải, mấy người kia cũng xoay người lại leo lên xe. Hai chiếc xe lập tức dùng tốc độ bình thường chạy về phía trước, sau đó chuyển hướng giữa đường, chạy đến ven biển.

Tài xế của ba xe cảnh sát lúc này mới leo lại lên xe của mình, hít lấy thuốc mê, rồi bắt đầu mềm người ngã xuống ghế.

Vệ Thiên Vũ ôm trong tay một thân thể mềm yếu vô lực, dù cách một lớp vải, cũng có thể cảm nhận được cả người cậu lạnh băng. Anh lấy một chiếc khăn mặt khô mát ở trong cái túi bên cạnh, lau khô mồ hôi lạnh trên người Lăng Tử Hàn, sau đó cởi bỏ bộ áo tù nhân.

Mấy anh em trong Nhật Nguyệt Hội trên xe đều lui về phần sau của thùng xe, để nửa phần trước cho hai người họ.

Trên sàn xe có trải sẵn một tấm nệm, Vệ Thiên Vũ đặt Lăng Tử Hàn lên đó, cẩn thận băng bó vết thương cho cậu, sau đó mặc nội y, áo sơmi vải bông, quần vải thô cùng áo lông cho cậu.

Lúc này Lăng Tử Hàn cảm giác được thân thể dần dần ấm lại, tinh thần cũng khá hơn. Đôi tay linh xảo không gì sánh được của Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng lướt qua thân thể của cậu, bôi thuốc, băng bó, mặc quần áo, khiến cậu thoải mái hẳn. Tuy rằng Vệ Thiên Vũ không nói một lời, thế nhưng từ đầu ngón tay cũng có thể cảm nhận được tình cảm mãnh liệt, khiến người ta vô cùng cảm động.

Sau khi hoàn tất xong xuôi, Lăng Tử Hàn cũng nằm được một chút trên nệm, thì xe dừng lại.

Vệ Thiên Vũ ôm lấy cậu, nhảy xuống xe hướng về phía biển, ngồi lên một chiếc thuyền gỗ nhỏ đậu sẵn ở trên bờ cát. Mấy người anh em hợp sức đẩy thuyền gỗ xuống biển, đuôi thuyền bắt đầu quẩy nước. Thuyền nhỏ chạy về phía bờ biển mênh mông.

Ngoài khơi cách đó không xa có một du thuyền màu lam đang đậu, Lạc Mẫn đứng ở boong. Hắn chắp tay mà đứng, dáng người cao ngất hòa với màu xanh của trời khiến hắn càng thêm mê người.

Thuyền nhỏ nhanh chóng tới sát bên cạnh du thuyền. Lạc Mẫn vươn tay, đón Lăng Tử Hàn, rồi đi vào trong khoang thuyền.

Vệ Thiên Vũ cũng leo lên theo, quay đầu vẫy tay với người đàn ông lái thuyền rồi cười nói: "Người anh em, cám ơn."

"Không khách khí." Người đàn ông kia mỉm cười rạng rỡ, lắc đầu với anh rồi lái thuyền đi.

Đợi Vệ Thiên Vũ vào khoang thuyền, người trong khoang điều khiển lập tức khởi động du thuyền, chạy ra ngoài khơi.

Lạc Mẫn đặt Lăng Tử Hàn nằm lên sofa, lấy ra thuốc hạ sốt, giảm nhiệt cho cậu uống, rồi mới tạm thời yên tâm. Hắn nhìn khuôn mặt càng thêm gầy gò của Lăng Tử Hàn mà thấy đau lòng, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Anh xin lỗi gì chứ? Vì Thạch Lỗi sao? Kỳ thực anh ta không sai, mà còn rất ưu tú. Anh không cần xin lỗi. Đối với tội phạm không chút lưu tình, đó là điều chính xác, anh ta làm rất đúng. Bất quá, lần này anh khinh địch như vậy, cướp tôi ra, chỉ sợ sẽ thành đả kích rất lớn đối với anh ta. Đi trở về lần này anh hãy thoải mái hơn với anh ta. Vô luận như thế nào, cảnh sát quốc tế cũng là một nghề rất tốt, nếu được thì nên ủng hộ."

Lạc Mẫn thấy cậu đối với Thạch Lỗi không có chút khúc mắc nào, nhất thời yên tâm, thả lỏng tâm tình, cười gật đầu.

Vệ Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh Lăng Tử Hàn, cười tủm tỉm hỏi: "Giờ cậu cảm thấy thế nào rồi?"

Lăng Tử Hàn còn đang phát sốt, vết thương rất đau, toàn thân không có khí lực, nhưng trở lại bên cạnh chiến hữu, cảm giác cũng khá hơn nhiều. Cậu cười trêu chọc: "Làm tội phạm không dễ."

Vệ Thiên Vũ cười ha ha: "Vậy sao?"

Lạc Mẫn thấy hai người bọn họ coi sinh tử như bình thường, lúc này vừa thoát hiểm, liền có thể cười đùa, khiến bản thân cũng tiêu tan hết phiền muộn, thấy trời cao biển rộng, sung sướng không gì sánh được.

Du thuyền nhanh chóng chạy tới ngoài khơi, nơi đó có một chiếc thuỷ phi cơ màu trắng đậu sẵn. Có thêm

một con thuyền nhỏ, chuẩn bị đưa hai người họ lên máy bay.

Tâm tình Lạc Mẫn kích động, ôm chặt lấy Lăng Tử Hàn, ghé vào lỗ tai cậu rầu rĩ mà nói: "Sáng sớm nay cậu nói với tôi là không hẹn ngày gặp lại, có thật không?"

Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng ôm thắt lưng hắn, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng hắn: "Từ nay về sau, Quỷ Thu cùng anh không hẹn ngày gặp lại, bất quá, chúng ta thì có thể."

Lạc Mẫn lúc này mới trở nên vui vẻ, lưu luyến không rời mà nói: "Lúc bình thường cậu được nghỉ, có thể tới tìm tôi."

"Được, tôi sẽ cố gắng." Lăng Tử Hàn cười nói.

Vệ Thiên Vũ tiến lên, ôm chặt lấy Lạc Mẫn, cười nói: "Anh yên tâm, sau này chúng tôi còn phải phiền đến anh đó."

Lạc Mẫn cao hứng gật đầu.

Lăng Tử Hàn bỗng nhiên nói rằng: "Được rồi, quên nói cho anh biết, ca ca của Tiểu Ngọc – Tiểu Kỳ, hôm qua tôi đã cứu ra rồi. Cậu ta bị thương rất nặng, đang nằm tại bệnh viện Khê La. Sau khi trở về anh cố gắng thu xếp cho bọn họ."

Vệ Thiên Vũ ngay sau đó căn dặn hắn: "Còn nữa, chuyện đêm hôm qua, nếu được thì anh nên lợi dụng, tranh thủ tiến lên, đừng để người khác tranh công."

Lạc Mẫn rất cảm động, không ngừng gật đầu: "Được, tôi nhất định sẽ làm mà, các cậu yên tâm đi."

Vệ Thiên Vũ đi ra ngoài, xuống thuyền nhỏ trước. Lạc Mẫn lúc này mới ôm Lăng Tử Hàn đi ra, đỡ cậu xuống dưới.

Thuyền nhỏ nhanh chóng đưa bọn họ lên máy bay.

Vệ Thiên Vũ ngồi vào vị trí lái, kiểm tra một chút, thắt dây an toàn cho Lăng Tử Hàn, rồi khởi động máy bay, sau đó phất tay nói lời từ biệt với Lạc Mẫn.

Lăng Tử Hàn ngồi ở vị trí ghế phó, quay đầu cười nhìn về phía Lạc Mẫn, phất phất tay.

Lạc Mẫn nhìn bọn họ, mỉm cười gật đầu. Đến tận khi máy bay khởi động, trượt một đường dài trên mặt nước, sau đó lên như diều gặp gió, nhanh chóng bay về phía chân trời, hắn mới xoay người quay về khoang thuyền, mệnh lệnh: "Trở lại."

HẾT CHAP 39

Mục lục

105. Quyển 3 - Chương 40

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lạc Mẫn trở lại Nam Cảng thì cảnh sát trong ba chiếc xe bị gây mê kia cũng đã tỉnh lại, đem tình hình báo cáo lại cho cục trưởng cục cảnh sát Nam Cảng.

Tâm tình Thạch Lỗi không có tức giận bằng mấy người đồng nghiệp. Mấy người họ rít gào với tổng trưởng cảnh sát B quốc, còn cậu thì lại rất bình tĩnh.

Trên thực tế, việc Quỷ Thu kia suốt cả đêm qua trên biển hối hả ngược xuôi, cuối cùng lại đem chiếc du thuyền của mình đồng quy vu tận hướng thẳng tới canô chứa thuốc nổ của phần tử khủng bố khiến cậu chấn động. Vốn dĩ với cương vị của một người cảnh sát quốc tế, dù khiến cho Lạc Mẫn đau lòng vì hành động của cậu, cậu phải nhất định đem tên hung thủ bị khởi kiện nhiều tội giết người ra công lý, nên cậu mới phải cắn răng áp giải Quỷ Thu đi. Thế nhưng, chuyện phát sinh tại trại tạm giam khiến cho cậu khiếp sợ, đây rõ ràng là ngược đãi tù nhân, kỳ thực cũng là phạm tội. Thế nhưng vì bọn họ lại là cảnh sát, nên với cương vị là phạm nhân, Quỷ Thu cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, tình cảnh đó khiến cậu đau lòng vô cùng. Hiện tại, Quỷ Thu bị người khác cứu đi, cậu cũng không cảm thấy bất ngờ, lại càng không tức giận. Có thể, trong lòng cậu mà nói, công huân hiển hách mà Quỷ Thu lập được đêm qua đã đủ đền hết mọi tội lỗi mà Quỷ Thu đã từng phạm? Nếu như sau này người đó muốn tiếp tục giết người, thì lúc đó cậu nhất định nghĩ trăm phương ngàn kế bắt người đó.

Vì Quỷ Thu biến mất dưới sự canh giữ của cảnh sát do cục cảnh sát Nam Cảng phái tới, nên cục trưởng cảnh sát Nam Cảng bị tổng trưởng cảnh sát mắng chửi xối xả. Cảnh sát Nam Cảng thấy Thạch Lỗi đều ngượng ngùng, một mình người ta đã cực khổ mới bắt được tội phạm, lại để bị cứu đi ngay trước mặt cảnh sát bên mình, thực sự khiến bọn họ mất mặt vô cùng.

Thạch Lỗi sau khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, nhưng chịu đựng sự khó chịu chạy tới nhà hàng Shangri-La.

Ở đây khắp nơi đều là trận địa sẵn sàng đón quân địch, cậu đưa ra giấy chứng nhận, được cho phép đi qua cảnh giới bên ngoài, nhưng không được đi vào bên trong.

Cậu đứng ở bên cạnh hiện trường quản chế, vẫn nhìn màn hình hiện lên tình cảnh hiện trường. Có thể nhìn thấy rõ, bọn phần tử khủng bố đang kích động, đã không khống chế được tâm tình. Bọn họ ở bên trong ấu

đả với con tin, nhưng chưa nổ súng.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cậu vang lên, là do Lạc Mẫn gọi tới. Tâm tình của cậu vô cùng phức tạp, lập tức trốn qua một bên tiếp điện thoại.

Lạc Mẫn ôn hòa hỏi cậu: "Tiểu Lỗi, giờ em đang ở đâu?"

Thạch Lỗi ăn ngay nói thật: "Em đang ở bên ngoài nhà hàng Shangri-La."

"À, chưa cứu con tin ra à?" Lạc Mẫn có vẻ quan tâm.

"Dạ chưa." Thạch Lỗi có chút lo lắng. "Phần tử khủng bố hình như không chịu nổi nữa rồi."

Lạc Mẫn cười khẽ: "Thạch Lỗi, em nên đề nghị với quan chỉ huy của em, bỏ thuốc mê cực mạnh vào trong hệ thống điều hòa trong nhà hàng. Còn nếu bọn phần tử khủng bố muốn Quỷ Thu, vậy cứ đưa người cho bọn chúng đi."

Thạch Lỗi thở dài: "Mẫn ca, anh đang chọc em sao? Quỷ Thu đã bị người khác cướp đi, ngay trong tay của em đấy, hiện tại tìm ở đâu ra người giao cho bọn họ? Mẫn ca, em biết việc này là do anh làm, dù anh không thừa nhận, đương nhiên em cũng sẽ không có chứng cứ, cho nên em cũng không muốn nói đến nữa."

Lạc Mẫn cười đến có chút khoái trá: "Tiểu Lỗi, em vừa mới nêu ra một diệu kế đó."

"Hả?" Thạch Lỗi không rõ.

"Kêu bọn họ lấy ra một Quỷ Thu đi." Lạc Mẫn ý vị thâm trường nói. "Tiểu Lỗi, qua tin tức anh cũng biết phần nào về bọn phần tử khủng bố này, bên trong chỉ có hai người là từng gặp qua Quỷ Thu một lần, hiện tại nhất định ấn tượng không rõ nữa, những người khác căn bản chưa từng gặp qua, hiện giờ em biết phải làm sao rồi đó."

"Em biết, cám ơn anh." Thạch Lỗi nhất thời đại hỉ. "Mẫn ca, anh không trách em sao?"

Lạc Mẫn thở dài: "Dù ra sao đi nữa thì em cũng là Tiểu Lỗi của anh, anh là Mẫn ca của em. Nếu em lựa chọn con đường đó, chỉ cần cố gắng đi hết là được. Nhớ kỹ lúc rãnh về nhà ăn cơm."

"Được được, em sẽ nhớ kỹ." Thạch Lỗi mừng rỡ như điên, cúp máy xong liền chạy về hướng xe chỉ huy.

Tổng chỉ huy hành động nghĩ cách cứu viện lần này đã từ tổng trưởng cảnh sát thành Tổng tư lệnh lực lượng vũ trang của B quốc – Ban Địch An, lực lượng chủ yếu nghĩ cách cứu viện con tin cũng chuyển từ cảnh sát biến thành đội đột kích. Bên cạnh Ban Địch An là Hách Ly, còn Khang Minh bị thương đã được

đưa tới bệnh viện.

Nghe xong ý kiến của Thạch Lỗi, Ban Địch An lập tức hành động, đầu tiên cho thuốc mê cực mạnh vào hệ thống điều tiết không khí của nhà hàng, sau đó từ trong đội đột kích chọn ra một người mang vóc dáng giống Quỷ Thu nhất, hóa trang cẩn thận, sau đó đưa ra trước bọn phần tử khủng bố, nói bọn chúng đã giải Quỷ Thu đến.

Phần tử khủng bố lập tức rối loạn. Đầu tiên là bọn họ muốn Quỷ Thu một người đi vào, nhưng Quỷ Thu lại có vẻ muốn chạy trốn, tuyệt không vì con tin mà toi mạng. Bọn họ liền yêu cầu cảnh sát áp giải Quỷ Thu đi vào.

Bốn gã đội viên đột kích lập tức cải trang thành cảnh sát, đem người đồng nghiệp đang giả thành Quỷ Thu đi vào.

Lúc này, thuốc mê cực mạng bắt đầu phát tán trong không khí, phát huy hiệu quả, tư duy cùng hành động của phần tử khủng bố dần trở nên chậm chạp.

Hành động bình thường mà lại thuận lợi, phần tử khủng bố toàn bộ bị đánh gục, con tin nổi tiếng thì bị thương, nhưng không ai nguy hiểm đến tính mạng, rốt cuộc hành động giải cứu thành công.

Lạc Mẫn nghe được tin tức, không ở lại Nam Cảng nữa, trực tiếp trở về Khê La.

Rất nhanh, ngay lúc truyền thông khen ngợi mưu kế của Ban Địch An cùng khả năng thao túng nhóm quân đội của Hách Ly, thì tin hội viên của Nhật Nguyệt Đảng ban đêm xuất động đánh thắng âm mưu của bọn khủng bố ban đêm, phá hủy âm mưu dùng thuốc nổ tàu chở dầu cũng được đăng báo. Truyền thông nghiêng về phía Nhật Nguyệt Đảng, lại có thêm tin từ đội cảnh vệ hải ngạn cùng cảnh sát quốc tế, rằng bọn họ đã nhận ra ý định muốn dùng thuốc nổ phá tàu chở dầu nhằm phá vỡ kinh tế Á Châu. Tin tức được đưa liên hồi, diễn tả lại y như bộ phim chiếu chậm, khen ngợi thành viên Nhật Nguyệt Đảng đạt được công trạng là Lạc Mẫn, nắm chắc tình báo, liều mạng với bọn phần tử khủng bố trên biển, cuối cùng khiến hành động liên hoàn của phần tử khủng bố triệt để thất bại.

Việc này lập tức oanh động thế giới.

Nhật Nguyệt Đảng nhờ vào việc làm thất bại âm mưu của bọn khủng bố mà được tán dương rộng khắp trong ngoài nước, dần dần trở thành đảng đệ nhất B quốc. Lạc Mẫn được tổng thống trao tặng huân chương độc lập, chính phủ các nước Đông Á cùng Nam Á cũng tán dương hắn nhiệt liệt. Truyền thông sau khi đưa tin, dân chúng B quốc càng khắc sâu ấn tượng về sự trí tuệ, anh dũng, anh tuấn, trung thành, hòa ái, rộng lượng cùng sự xuất sắc của hắn.

Tại truyền thông, sau khi hội đàm phán hoà bình cùng dân chúng xong, Nhật Nguyệt Đảng hợp thành một phe với đảng mới, Lạc Mẫn được tổng thống chính thức bổ nhiệm cục trưởng cục an ninh nhà nước, phụ trách sự vụ an toàn cùng trị an quốc nội.

Lúc này, Hách Ly cùng Khang Minh cử hành nghi thức đính hôn long trọng, tuyên bố cùng Đảng Tự Do kết thành mặt trận thống nhất, dường như ngang bằng địa vị với Nhật Nguyệt Đảng.

Không lâu sau, Lý Nguyên chính thức tuyên bố tham gia tranh cử tổng thống, đề cử Chu Tự tranh cử chức vụ của mình. Theo tin truyền thông, y có khả năng chiến thắng rất cao.

Chính giới của B quốc như gió nổi mây phun, khiến các quốc gia trên thế giới đều hứng thú quan tâm. Tại phòng bệnh của Đặc Biệt Y Liệu 643, Lăng Tử Hàn đang nằm xem tin tức.

Cậu cùng Vệ Thiên Vũ đi đường vòng qua các quốc gia, sau bao khó khăn mới trở lại Bắc Kinh, thì ngay lập tức sốt cao không giảm, thậm chí còn có vài lần hôn mê. Vốn vết thương của cậu không nặng, nhưng lại khiến cậu phát bệnh đến vậy, khiến Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt đều cảm giác có chút bất ngờ.

Trải qua vài lần kiểm tra, Đồng Duyệt nghiêm trọng báo cho Lăng Nghị biết: "Tử Hàn lần này là do mệt nhọc quá độ tạo thành bệnh. Thân thể của nó bị tiêu hao nghiêm trọng, còn tiếp tục như vậy quả thật rất nguy hiểm. Đương nhiên, nếu hiện tại anh muốn cho con nó về hưu, thì cứ để nó tiếp tục như thế cũng được. Còn nếu muốn tiếp tục giữ nó lại, bảo vệ nó, thì nên để con nó tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, hay nhất đừng nên công tác, thả lỏng hoàn toàn."

Lăng Nghị nghe xong, gật đầu, nhưng không nói thêm gì cả.

Nằm một tuần trong bệnh viện, cậu mới dần khôi phục lại. Cậu xem tin tức trong TV, chẳng biết thế nào nữa, trong lòng cảm thấy nhớ da diết cái tên có vẻ rất lỗ mãng lại rất ấm áp Lôi Hồng Phi.

Khi cậu ra yêu cầu muốn xuất viện, Đồng Duyệt cũng không thấy bất ngờ. Mấy liệp thủ trẻ tuổi bọn họ chẳng ai muốn nằm viện cả, chỉ cần thấy đỡ được một chút là nháo nhào đòi xuất viện. Lần này Lăng Tử Hàn chỉ bị thương nhẹ, chủ yếu là do thân thể mất sức nghiêm trọng, nên mới khiến bệnh trạng sốt cao duy trì liên tục, hiện tại không còn phát sốt nữa, trở về tĩnh dưỡng cũng không khác gì mấy. Hắn liền cười gật đầu: "Vậy được rồi, nhưng tạm thời con quay về nhà ở đi, ít nhất ở đó cũng có người chăm sóc."

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Bản thân con cũng tự mình chăm sóc cho mình được rồi."

Đồng Duyệt cũng không còn cách nào khác, liền đưa cho cậu một đống thuốc, dặn bảo cậu cần phải đúng hạn ăn, sau đó mới để cậu xuất viện.

Lăng Tử Hàn rất hài lòng, đi ô-tô thẳng đến Long Quan, vừa vào nhà liền coi hộp thư điện thoại.

Khoảng thời gian này, Lôi Hồng Phi hầu như không lưu lại cuộc gọi nào cho cậu cả, ngoại trừ hai ngày cậu vừa rời khỏi nhà ra, còn lại không hề có tin tức gì.

HẾT CHAP 40

106. Quyển 3 - Chương 41

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn cảm thấy kì lạ, thầm nghĩ y đổi tính từ khi nào vậy, trầm tĩnh được đến mức này ư? Đương nhiên, cũng có khả năng y đang chấp hành nhiệm vụ nên không rảnh.

Lăng Tử Hàn nghĩ đến đó thì mỉm cười, cầm lấy điện thoại, nhấn số di động gọi cho Lôi Hồng Phi.

Bắt được đường truyền, nghĩa là y không có trong quân đội.

Qua một hồi lâu, Lôi Hồng Phi mới bắt máy: "Alô, Tử Hàn?"

Lăng Tử Hàn thấy trên màn hình điện thoại không xuất hiện mặt của y, hiển nhiên y đã khóa tần số nhìn của điện thoại, không khỏi có chút ngờ vực: "Alô, Hồng Phi à? Anh đang ở đâu?"

"Anh … anh … anh đang … ở bên ngoài …" Lôi Hồng Phi bỗng nhiên có chút rối.

"Bên ngoài? Nghĩa là sao?" Lăng Tử Hàn không hiểu. Trước đây Lôi Hồng Phi sẽ không nói như vậy, luôn luôn rõ ràng, một thì nói một, hai thì nói hai.

"À, nó là … ở bên ngoài ấy … bên ngoài … cùng mấy người bạn …" Cổ họng Lôi Hồng Phi có chút khàn, dường như rất khó khăn khi nói.

Lăng Tử Hàn nhíu mày, thử thăm dò: "Cùng bạn đi du lịch sao?"

"Đúng đúng, là du lịch." Lôi Hồng Phi như trút được gánh nặng, lập tức nói theo lời cậu.

Lăng Tử Hàn hờ hững nói: "Vậy thì tốt quá, đang du lịch ở đâu vậy? Em vừa mới được nghỉ phép, đến chỗ bọn anh chơi cùng luôn nha?"

Hiển nhiên Lôi Hồng Phi hoảng hốt, nhanh chóng nói: "Bọn anh sắp về rồi, em cứ ở Bắc Kinh chờ anh, nếu đến chỗ bọn anh, nhiều phiền toái lắm."

"À, cứ vậy đi." Lăng Tử Hàn không hề nhiều lời, cúp máy.

Trong phòng rất tĩnh, cậu nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay gõ bàn, trầm tư chốc lát, liền hạ quyết tâm, xoay người đi vào thư phòng, mở máy vi tính.

Ngón tay cậu như bay, nhanh chóng khởi động hệ thống truy tìm tiên tiến nhất được bộ thông tin mật của quốc gia thiết lập, tìm kiếm vị trí điện thoại di động của Lôi Hồng Phi.

Rất nhanh, trên bản đồ Trung Quốc liền xuất hiện một điểm nhỏ, cậu phóng to điểm đó ra, lập tức xuất hiện bản đồ nội thành Bắc Kinh. Cậu tiếp tục phóng to, càng lúc càng tiến vào khu vực vi mô, lần lượt xuất hiện khu đất, rồi đến một tòa nhà, một cái phòng, một cái giường.

Lôi Hồng Phi đang ngồi ở trên giường, dựa vào đầu giường, có chút phiền não mà hút thuốc.

Nằm bên cạnh y là một cô gái có tướng mạo xinh đẹp, lúc này ngồi dậy đoạt lấy điếu thuốc trong miệng y, ném ra ngoài, nhìn nét mặt như đang cười mắng cái gì đó.

Lôi Hồng Phi vốn đang trong trạng thái tâm phiền ý loạn, nhưng khi nghe câu chửi mắng của cô gái ấy, liền nở nụ cười hài lòng.

Một giường một chăn hai người nằm, Lôi Hồng Phi trên thân xích lõa, cô gái ấy cũng lộ ra hai vai trần.

Tất cả đều đã rõ ràng.

Lăng Tử Hàn không muốn nhìn nữa, lập tức rời khỏi chương trình truy tìm, tắt máy.

Ngồi trên ghế, không hề động đậy, gần nửa ngày trời, cậu mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, vết thương trên vai cũng bắt đầu đau.

Qua thật lâu, cậu mới đứng dậy đi ra khỏi cửa, nhấn nút 'Trở về tình trạng ban đầu' của thiết bị nhận diện của cửa, hủy bỏ toàn bộ tư liệu phân biệt sinh vật của Lôi Hồng Phi chứa đựng bên trong. Từ giờ trở đi, y không thể tiến vào thẳng trong căn nhà này được nữa rồi.

Sau đó, cậu đi vào phòng ngủ, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái chăn, thay đồ, rồi nằm xuống ngủ.

Giấc ngủ này cảm giác trôi qua thật lâu, đến tận khi chuông cửa không ngừng vang lên mới đánh thức được cậu.

Mở mắt nhìn lại, đã là sáng ngày hôm sau.

Lăng Tử Hàn quơ tay lấy thiết bị quan sát ngoại tuyến ở tủ đầu giường, nhấn nút, thấy bên ngoài cửa là Lôi Hồng Phi áo mũ chỉnh tề. Cậu miễn cưỡng ngồi dậy, lấy tay lau mặt, cảm giác mệt mỏi vô cùng.

Chuông cửa vẫn không ngừng mà vang lên, theo tính tình của Lôi Hồng Phi mà nói, nếu không mở cửa tuyệt không bỏ qua.

Lăng Tử Hàn bất đắc dĩ xuống giường, từ ngăn tủ lấy bộ pijama mặc vào, sau đó khoác thêm một cái áo dày bên ngoài nữa, sau đó mới đi mở cửa.

Vẻ mặt Lôi Hồng Phi sáng lạn, nụ cười tươi tắn, bước lên, ồn ào hỏi: "Sao cửa nhà em không mở cho anh vào vậy?"

Lăng Tử Hàn miễn cưỡng mà nói: "Có lẽ hệ thống có vấn đề."

Lôi Hồng Phi có chút kinh ngạc nhìn cậu: "Tử Hàn, em xảy ra chuyện gì à? Sao sắc mặt khó coi vậy? Sao lại gầy như thế? Lần này ra ngoài em lại bị thương sao?" Nét mặt y là thực lòng quan tâm.

"Không có gì, chỉ là lúc mới về bị bệnh, giờ thì ổn rồi." Lăng Tử Hàn cười cười với y. "Anh ngồi đi, tự mình lấy nước uống, em đi rửa mặt cái đã."

Lôi Hồng Phi lập tức gật đầu: "Ừ, em đi đi, không cần quản anh."

Lăng Tử Hàn vào phòng tắm rửa mặt xong, lúc này mới thấy tỉnh táo được một chút. Sắc mặt của cậu vẫn tái, cằm cũng gầy, cổ dài, nhìn qua thực sự rất yếu. Cũng may cậu mặc áo dày, nên không thấy được thân hình gầy yếu của cậu.

Cậu không cảm nhận được vị gì cả, cũng không thấy đói bụng, sau khi đi ra thì ngồi xuống sofa, nhưng không nói gì cả.

Lôi Hồng Phi rất hăng hái nói: "Tử Hàn, lần này anh được nghỉ đông, cùng mấy người bạn đi du lịch ở Tân Cương đến một tuần. Trước khi huấn luyện cũng có đi qua đó, nhưng không qua mấy khu vui chơi, lần này được đến đó thăm thú cho đã một chuyến, thực sự ở đó rất đẹp."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Đúng vậy, ở đó rất đẹp."

Lôi Hồng Phi cười haha, nhiệt tâm mà nói: "Lần sau anh đi với em."

Người khác có thể nhìn không ra, nhưng Lăng Tử Hàn cùng y từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, chỉ cần lông mi của y động một cái cậu cũng biết y muốn gì. Điệu bộ của y ở trước mắt người khác là huynh đệ tình thâm, nhưng trong mắt cậu, lại là bốn chữ 'có tật giật mình'.

"Được." Cậu thoải mái đồng ý, nhưng không nói tiếp, cũng không biểu hiện ra hình dạng có hứng thú. Không đáng để cùng y chơi mấy tuồng kịch này, vốn dĩ cũng không phải lần đầu tiên quen biết nhau.

Lôi Hồng Phi gãi đầu, dường như trong lòng có gì đó cứ nhốn nháo không yên, nhưng không thấy được chút manh mối nào.

Trước đây mỗi lần gặp phải loại tình huống này, Lăng Tử Hàn đều có thể chủ động giúp y phân tích, thay y tìm ra trọng điểm. Nhưng lúc này, cậu chỉ đứng dậy, tự mình đi rót ly nước nóng, rồi trở về ngồi, trầm mặc cầm cái ly, chờ cho nước lạnh, mới bắt đầu uống từng hớp.

Tình huống lần này thực sự là kỳ lạ đến cực điểm, trong hơn hai mươi năm quen biết, đây là lần đầu tiên.

Từ ngày đầu tiên mà Lăng Tử Hàn được hạ sinh, Lôi Hồng Phi đã được cha mẹ ẵm đi đến bệnh viện nhìn cậu. Khi đó y mới hai tuổi, liền một mực chắc chắn rằng đứa bé này chính là người em thân thiết của mình. Sau đó hai người vẫn thân như anh em, đến tận 18 năm sau mới trở thành tình nhân thân mật khăng khít. Từ khi đó Lôi Hồng Phi liền cho rằng cả đời này y muốn cùng người yêu tiêu trí kia cùng một chỗ, ai biết đã trải qua 6 năm, cảnh còn mà người đã mất.

Lôi Hồng Phi suy nghĩ nửa ngày, cúi đầu nhìn, thì thào mà nói: "Gần đây anh có quen mấy người bạn … thuộc ngành văn hóa …"

"À, vậy rất tuyệt." Lăng Tử Hàn đại khái đang nhớ lại quá khứ, nên tâm tình cũng dần bình tĩnh trở lại, nói tiếp với y, để y nói dài một chút.

Quả nhiên Lôi Hồng Phi rất dễ dàng thích ứng, liền mỉm cười hăng hái bừng bừng nói tiếp: "Kỳ thực có một số việc có thể thử qua một lần, cảm nhận thử mùi vị nó ra làm sao."

Lăng Tử Hàn tự tiếu phi tiếu nhìn về phía y: "Thí dụ như cái gì?"

Lôi Hồng Phi có chút do dự, nhưng làm bộ thờ ơ nói: "Thí dụ như phụ nữ."

Lăng Tử Hàn gật đầu, hờ hững nói: "Cảm giác thế nào?"

"Cũng tạm." Lôi Hồng Phi gãi đầu, cười có chút xấu hổ. "Tử Hàn, không phải anh cố ý đâu. Lúc cuối tuần bọn anh ở Tân Cương, mọi người đều cao hứng, kết quả là uống say, nên … Đương nhiên, anh không thể trốn tránh trách nhiệm, nếu chuyện đã xảy ra, anh không thể nói với người ta xem như không có gì, cho nên … Tử Hàn, em sẽ không trách anh phải không? Anh nghĩ rằng, giao tình suốt đời của chúng ta, vĩnh viễn cũng không mất, chuyện đó … chuyện đó …"

Lăng Tử Hàn nhìn bộ dáng như trẻ con của y, có chút bùi ngùi. Trong cuộc sống của người này luôn có sự chất phác như thế, khiến người khác không thể nào thực sự tức giận với y được. Bất quá, cũng chỉ có những người cùng y lớn lên mới có thể bao dung y vô điều kiện. Lại không biết y cùng cô gái nhìn qua

mạnh mẽ kia có thể lâu dài được không nữa. Nhưng mấy chuyện này không còn liên quan đến cậu nữa rồi.

HẾT CHAP 41

Mục lục

107. Quyển 3 - Chương 42

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Trong lúc Lăng Tử Hàn xuất thần thì Lôi Hồng Phi lại thấy như mình đã vượt qua chuyện khó khăn nhất, rốt cục dũng cảm đối diện với cậu nói thẳng tất cả. Hiện tại nhìn cậu rất bình tĩnh, dường như không có chút tức giận gì cả, cảm thấy lòng như dỡ được tảng đá nặng, miệng cũng không cần giữ kẽ nữa, theo thói quen mà bắt đầu nói bậy: "Này, Tử Hàn, kỳ thực em cũng có thể thử qua một lần cho biết mà. Chúng ta còn trẻ, có nhiều thứ chưa thử qua, sẽ tiếc lắm đó."

Lăng Tử Hàn hơi hơi nhún vai, mỉm cười nói: "Vậy hiện giờ anh không còn thấy tiếc nuối nữa, phải không?"

"Cũng không hẳn là vậy." Dường như Lôi Hồng Phi có chút hoang mang. "Anh không nói rõ được, chỉ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nhưng lại không biết vì sao."

Lăng Tử Hàn mỉm cười. Bọn họ ở bên nhau 6 năm, cái người so với cậu lớn hơn 2 tuổi này kỳ thực trong mặt tình cảm chẳng khác gì đứa trẻ cả, hoàn toàn không rõ được sao mới gọi là yêu. Có lẽ y cho rằng tình cảm lâu năm của hai người là do tập quán mà ra. Nhưng giờ Lăng Tử Hàn không muốn nói đến vấn đề này nữa, cậu ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, hờ hững nói: "Tiết trời bắt đầu nóng lên rồi?"

"Ừ, có một chút." Lôi Hồng Phi thấy cậu bỗng nhiên nói đến tiết trời, nhất thời không hiểu rõ được gì cả, nhưng cũng nói theo.

Ở trong lòng Lăng Tử Hàn cười khổ một cái. Hơn hai mươi năm qua của bọn họ, chưa từng một lần nói chuyện kiểu như vậy.

Cậu ôn hòa hỏi: "Có thuốc không?"

"Hả? À, có." Lôi Hồng Phi lập tức móc ra hai điếu thuốc, đưa cho cậu một điếu, sẵn lấy cho mình một điếu, sau đó lấy ra cái bật lửa, châm cho cả hai người.

Lăng Tử Hàn hút sâu một hơi, rồi lấy tay kẹp điếu thuốc ở giữa, thở ra một làn khói thật dài. Tư thế của cậu rất thạo, nhưng không kém phần ưu nhã.

Lôi Hồng Phi vô cùng kinh ngạc: "Từ trước tới nay chưa thấy em hút thuốc bao giờ?"

"Ừ, rất ít hút." Lăng Tử Hàn một tay cầm ly nước, một tay cầm điếu thuốc, nhìn qua rất nhàn nhã, nhưng nét mặt lại lãnh đạm vô cùng.

Hai người cứ thế ngồi đối diện nhau hút thuốc. Một lát sau, Lôi Hồng Phi mới nói: "Hôm nay anh đến gặp em, sau đó lập tức trở về đơn vị."

"Ừ." Lăng Tử Hàn gật đầu, sau đó dập đầu thuốc vào cái gạt tàn.

Lôi Hồng Phi nhìn đồng hồ một chút, cũng dập đầu thuốc, lập tức đứng dậy: "Anh đi đây."

"Ừ!" Lăng Tử Hàn khách khí đưa y đến cửa.

Lôi Hồng Phi nhìn cậu, tuy rằng giờ cậu đã gầy hơn trước, nhưng vẫn là một khuôn mặt vô cùng tiêu trí, đôi mắt mang ánh ôn nhuận nhưng rất bình tĩnh, bỗng nhiên cảm xúc dâng trào, khó có thể khắc chế, đưa tay ôm cậu vào trong ngực, kích động mà nói: "Tử Hàn, dù thế nào đi nữa, em cũng là người anh em mà anh yêu thương nhất. Từ ngày mà em mới sinh ra, anh đã nhận định như vậy rồi, em là người anh em suốt đời đối với anh."

Nét mặt của Lăng Tử Hàn dần dần trở nên nhu hòa. Cậu đưa tay ôm thắt lưng Lôi Hồng Phi, nhẹ giọng nói: "Được, suốt đời là anh em."

Tâm tình của Lôi Hồng Phi lúc này mới bình ổn trở lại, vẻ mặt vui sướng buông cậu ra, xoay người ra cửa. Lăng Tử Hàn đưa y ra đến tận thang máy, cùng y chờ thang máy lên, nhìn y đi vào, mỉm cười phất tay với mình, sau đó cửa thang máy đóng lại, trở xuống, lúc này mới xoay người đi vào nhà.

Trong phòng dần an tĩnh lại, trong không khí tràn ngập mùi thuốc thoang thoảng, lại mang chút không khí mùa xuân, mang một cảm xúc buồn phiền lãng vãng. Lăng Tử Hàn đi tới sân thượng, đưa mắt nhìn về khu rừng xi măng trong thành nội đằng xa, trên mặt lộ ra sự mệt mỏi rã rời.

Từ lúc 5 tuổi cho đến bây giờ, cậu vẫn cứ khẩn trương bận rộn như thế, từ huấn luyện rồi đến bắt đầu chấp hành nhiệm vụ, từ thân thể đến trái tim đều trong tình trạng khẩn trương cao độ. Sau năm 18 tuổi, mỗi lần nghỉ đều có thể gặp Lôi Hồng Phi, đó là một người náo nhiệt không gì sánh được, một người có thể ồn ào hơn cả đội thiên quân vạn mã, có y bên cạnh, căn nhà nhỏ luôn ấm áp. Y luôn khẩn cấp ôm lấy cậu, hôn cậu, cùng cậu kịch liệt dây dưa, đến tận giây phút không thể không từ biệt. Trong suốt 24 năm cuộc đời cậu, cuộc sống an bình là một thứ vô cùng xa xỉ. Nhưng mà hiện giờ căn nhà rất an bình, có thể thoải mái tĩnh dưỡng cả thể xác và tinh thần, nhưng cậu lại cảm thấy khó có thể kiềm chế được. Mọi âm thanh đều buồn tẻ, cậu có thể rõ ràng cảm giác được chỗ sâu nhất trong lòng mình, đang có một cây kim không ngừng đâm vào trong trái tim, khiến cậu vô cùng đau đớn.

Cậu hít sâu một hơi, cố gắng nhẫn nhịn, cũng giống như bao nhiêu lần trước bị thương, cắn răng chịu đựng, rồi cũng dần ổn hơn, cũng dần trôi qua. Nhưng, hình như hai vết thương không hề giống nhau, đó là một loại đau đớn cực kỳ xa lạ, khiến cậu có chút khó khăn.

Cậu cắn chặt môi, yên lặng nhìn ra phía xa, nhìn ánh nắng rọi chiếu khắp nơi trên thế giới, đột nhiên quay đầu trở về phòng, thay đổi thường phục, rồi đi ra ngoài.

Xe trong nhà xe của cậu cũng để đó gần 2 năm rồi, hiện tại cũng không có tâm tình kiểm tra, cậu không lái xe mà trực tiếp đi ra cửa chính khu chung cư. Đi bộ một lúc trên lối dành cho người đi bộ, trước mặt thấy một chiếc xe taxi, cậu liền vẫy vẫy tay.

Xe lập tức ngừng lại ở bên cạnh cậu.

Cậu ngồi vào hàng ghế sau, nhất thời không biết đi đâu, nói đại: "Chạy khắp thành phố đi, coi như đi dạo vậy."

Tài xế có chút kinh ngạc, nhưng vẫn khởi động xe chạy về phía trước. Tài xế xe taxi ở Bắc Kinh có tiếng hòa nhã, lúc này thấy biểu hiện của cậu như chán đến chết, lại chứa chút phiền muộn, liền thao thao bất tuyệt nói.

Lăng Tử Hàn nhìn con đường ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng 'À' một tiếng, rốt cuộc cũng bắt đầu nói chuyện với tài xế, nhưng nét mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

Đợi khi nói xong mấy chuyện lớn nhỏ, từ trong nước ra ngoài nước, tài xế mới xoay đầu xe lại, đến vùng gần áo vận thôn, lúc này bỗng nhiên nhớ tới, liền nhiệt tình mà nói: "Tiên sinh, vì mừng 100 năm ngày lập quốc, hoa viên Áo Vận đang tổ chức triển lãm hoa, bên trong đều là hoa rất đẹp, cũng rất náo nhiệt, nếu được thì ngài đi xem thử đi?"

Lăng Tử Hàn đối với mấy thứ này không hề có hứng thú. Cậu cũng không phải chuyên gia làm vườn, cũng không có ước mơ trồng hoa cỏ. Trong lúc huấn luyện có chuyên gia dạy bọn họ nhiều tri thức về phương diện thực vật, nhưng mấy thứ đó đều dùng trong công tác, cậu chưa từng có sở thích đi dạo công viên.

Vị tài xế kia mỉm cười khuyên nhủ: "Tiên sinh, ngài như vậy chạy lòng vòng cũng không ổn đâu, dù ngài có đưa thêm tiền thì tiền đó tôi cầm cũng không thấy thoải mái. Không bằng ngài xuống phía dưới đi ngao du, nhìn hoa cỏ một chút, phơi chút nắng, cho bồ câu ăn, nói không chừng tâm tình tốt hơn được chút nào thì sao. Thanh niên mà, thỉnh thoảng có chút khó khăn cũng là chuyện bình thường, cắn răng một cái cũng qua mà phải không? Kỳ thực ai cũng có lúc không hài lòng cuộc sống của mình, nói đến tôi đây nè, gần đây vợ tôi bị bệnh, tôi muốn chạy xe, mẹ tôi cũng không thèm đến giúp tôi trông coi con cháu, khiến tôi bận sứt đầu mẻ trán, nhưng không lái xe lấy tiền đâu ra chứ? Giờ thì làm việc, đến giữa trưa phải chạy về nhà trông coi rồi làm cơm cho …"

Lăng Tử Hàn suốt đường đi cứ bị ông ta lải nhải, không thấy thanh tĩnh, nhưng trong lòng lại thấy khá hơn, vì vậy nhân tiện nói: "Sư phụ, nghe lời ông, chở tôi đến hoa viên Áo Vận đi."

"Được rồi." Vị tài xế kia lập tức cao giọng đáp ứng, vừa chuyển tay lái, liền đưa cậu đến cửa chính hoa viên Áo Vận.

Lăng Tử Hàn nhìn đồng hồ tính giờ, tiền xe chưa đến 30 đồng, liền móc ra tờ 100, đưa cho ông: "Không cần thối lại."

Người tài xế đó rất ít gặp phải loại tình huống này, nhất thời luống cuống tay chân, vội la lên: "Không không được, sao lại thế được? Ngài kiếm tiền cũng không dễ, tôi phải thối lại." Nói xong, bắt đầu ngồi đếm tiền lẻ.

Lăng Tử Hàn mỉm cười, ôn hòa mà nói: "Vị đại ca, tôi cám ơn anh đã đưa tôi đi khắp nơi, coi như là thành ý của tôi đi. Anh cứ dùng nó mua chút nước quả gì cho chị nhà cũng được."

Người tài xế vô cùng cảm kích: "Vậy … vậy … người anh em … Cám ơn."

"Không có việc gì, không cần khách khí." Lăng Tử Hàn nói xong mở cửa bước xuống.

Người tài xế vừa muốn nói thêm gì đó, thì đã có khách khác lên xe, ông không thể làm gì khác hơn là liếc mắt nhìn bóng lưng cao gầy của Lăng Tử Hàn, sau đó khởi động xe.

Hoa viên Áo Vận rất rộng. Thiết kế khu vườn bên trong rất đẹp, rất cách điệu. Cho tới nay, ở đây vào không cần vé, bởi vậy mỗi ngày có không ít dân thành thị cùng du khách tới nơi này giải sầu hay tham quan. Hiện tại lại là hội hoa xuân tết âm lịch, khắp nơi đều bày biện đủ mọi loại hoa, nhà kính còn có những loại hoa quý hiếm, trên mặt đất cũng trăm hoa đua nở, màu sắc rực rỡ, hương thơm khắp nơi, dưới ánh mặt trời hân hoan khoe dáng, khiến người ta vừa thấy liền thoải mái hẳn ra.

Lăng Tử Hàn một mình đi tới giữa khu vườn, nhìn những đóa hoa nở rộ ở đây, nào là cây ngọc lan trắng, hoa đào hồng nhạt, hoa hồng màu hồng, nghênh xuân vàng, còn có hoa bách hợp, diên vĩ, thiên đường điểu, cây uất kim hương, và một vài loài hoa cậu đều biết qua. Những đóa hoa này cứ tự mình khoe sắc, không cần biết có người chiêm ngưỡng hay không, dù đang mọc ở chỗ thâm cốc hay ngay chốn phố xá sầm uất, chúng nó hoàn toàn chẳng để tâm. Loại không khí kiêu ngạo đường hoàng trong bầu không khí thanh nhàn như vậy, khiến Lăng Tử Hàn không khỏi buồn cười.

HẾT CHAP 42

Mục lục

108. Quyển 3 - Chương 43

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Cậu chậm rãi đi qua những bụi hoa ở giữa tới khu trung tâm. Nơi này có một đài suối phun thật lớn, sân rộng chung quanh có vô số hình vẽ. Ở giữa có không ít ghế dài được chạm khắc tinh tế để du khách nghỉ ngơi. Ngoài ra, đặc sắc nhất của khu này chính là mấy trăm con chim bồ câu đang tụ tập. Chúng nó cùng tồn tại hài hòa với người. Mỗi ngày có không ít du khách đến chụp ảnh chung với chúng nó, cũng có không ít người mua thóc cho tụi nó.

Lăng Tử Hàn mua hai túi thóc bên cạnh sân, sau đó tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhàn nhã quăng thóc cho bồ câu ăn.

Mấy con chim bồ câu này rất đẹp, lông chim tuyết trắng, ánh mắt đen láy, cất tiếng kêu rồi bay đến trước mặt cậu, có con còn đậu trên ghế ngay bên cạnh cậu, có con đậu ngay trên đùi, trên vai cậu, có con sải cánh bay lên sau đó cọ cọ mình lên tay cậu.

Lăng Tử Hàn nhìn mấy con bồ câu chẳng khác gì mấy đứa trẻ nhỏ, liền nở nụ cười.

Cậu vui vẻ cho bọn chúng ăn, mua hơn 10 bịch thóc, vẫn ngồi ở chỗ cũ chơi đùa cùng đàn bồ câu, cứ vậy là quên mất thời gian.

Chẳng biết qua bao lâu, bên người cậu bỗng xuất hiện một người khác.

Cậu quay đầu lại nhìn, không khỏi cười nói: "Cha, sao cha lại tới đây?"

Lăng Nghị lấy một túi thóc bên cạnh người cậu, vừa cho bồ câu ăn vừa cười: "Cha đến gặp con."

Lăng Tử Hàn tất nhiên sẽ không hỏi sao cha lại biết cậu ở chỗ này. Trên thực tế cậu vẫn luôn nghi ngờ, không biết có việc gì mà cha mình không biết hay không. Ở trong lòng cậu, Lăng Nghị đã giống như một vị thần rồi, thiên hạ vạn vật, đều ở trong lòng bàn tay của ông, chưa từng loạn bao giờ.

Nghe cha mình nói xong, cậu cười nói: "Con thấy rất tốt, chỉ có thể lực hơi yếu một chút."

"Không chỉ có thể lực yếu." Lăng Nghị cười, trong mắt xẹt qua nét từ ái. "Con mệt mỏi quá nhiều rồi, nên nghỉ ngơi cho tốt, nếu không, Đồng viện trưởng sẽ tức giận với cha đấy."

"Đồng thúc thúc à." Lăng Tử Hàn khoái trá cười rộ lên. "Chú ấy quả thực rất quan tâm đến con, với lại, chú ấy cũng không sợ cha, thật sự là rất giỏi."

"Con nói gì vậy? Bộ cha đáng sợ lắm sao?" Lăng Nghị bình tĩnh nhìn cậu một cái, vẫn ôn hòa mà cười. "Được rồi, tối nay có bận gì không?"

“Không có, sao vậy?” Lăng Tử Hàn cho hết thóc, liền vỗ nhẹ nhẹ tay mình.

Lăng Nghị nói: “Về nhà ăn cơm đi.”

Lăng Tử Hàn lập tức nói: “Dạ.”

“Ừ, vậy đi thôi.” Lăng Nghị đứng dậy.

Lăng Tử Hàn lúc này mới phát giác, mặt trời chiều ngã về tây, cậu đã ở đây ngây người cả ngày, chưa ăn gì cả.

Ở đây không xa Mai Uyển, Lăng Nghị cùng Lăng Tử Hàn cùng nhau sóng vai đi bộ.

Trong trí nhớ, dường như cha con bọn họ không có thời gian nhàn nhã như vậy, tuy rằng rất trầm mặc, nhưng trong lòng hai người đều cảm thấy thoải mái vô cùng.

Ở phía sau bọn họ, có mấy người bảo vệ theo sát Lăng Nghị từ xa, bọn họ chỉ là âm thầm cảnh giác chú ý động tĩnh bốn phía, không có quấy rối bọn họ.

Về đến nhà, cũng chỉ có hai cha con bọn họ ăn cơm. Bảo mẫu của bọn họ, Triệu Tiểu Lan, mới kết hôn không lâu, chồng của cô là người làm vườn của Mai Uyển, ở trong sân có ký túc xá riêng, hai vợ chồng họ được sắp cho một căn phòng nhỏ, sống rất hạnh phúc. Lăng Nghị vốn quen sống cuộc sống một mình, nên đặc biệt cho phép cô buổi chiều làm xong cơm có thể về nhà.

Cơm nước xong, Lăng Tử Hàn cầm chén dĩa dọn vào nhà bếp, thuận lợi bỏ chúng vào máy rửa bát, rồi mới đi ra, ngồi ở phòng khách cùng cha uống trà.

Lăng Nghị đi lên lầu lấy ra một chiếc hộp bằng nhung đen có mạn vàng ở mép, đưa cho cậu rồi nói: “Quốc gia tặng cho con đó.”

Lăng Tử Hàn đã có đủ loại huân chương, tính luôn mấy phần của chính phủ nước ngoài chuyển tới qua đường ngoại giao, do cha bí mật giao cho cậu, bất quá chưa từng thấy khoản tiền thưởng nào cả. Tâm tình cậu bình tĩnh, tiếp nhận rồi mở ra.

Đây là huân chương Anh Hùng Cộng Hoà, là vinh dự tối cao chỉ thưởng cho công thần.

Từ lúc quốc gia bắt đầu thiết lập cấp bậc công huân tối cao đến nay cũng đã 27 năm, tổng cộng chỉ có 8 người được nhận phần thưởng này, 7 người khác đều là nhận sau khi đã hy sinh, chỉ có một người còn đang sống.

Lăng Tử Hàn theo thói quen vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ đường hoa văn trên huân chương, sau đó đóng nắp hộp, bình tĩnh mà nói: "Cha, con nhớ cha là người đầu tiên nhận được loại huân chương này, lúc đó tâm tình của cha thế nào?"

Lăng Nghị suy nghĩ một chút, mỉm cười: "Đó là chuyện của 25 năm trước rồi. Lúc đó cha mới 29, chưa trưởng thành, có thể nhận được vinh dự tối cao như vậy, tất nhiên rất hưng phấn, nhưng giờ con lại bình tĩnh đến vậy. Con trai, con mạnh mẽ hơn cha nhiều lắm."

Ông rất ít khi nào khen con trai mình, nói như vậy đã là lời khen thưởng quý giá nhất rồi.

"Không, con kém xa với cha nhiều lắm. Cha làm nhiều năm như vậy, con chưa từng thấy cha có chút mệt mỏi nào cả." Lăng Tử Hàn an tĩnh cười. "Con thì lại thấy mệt mỏi. Rất xấu hổ."

"Không cần phải xấu hổ, đây cũng không phải là do con." Lăng Nghị nhẹ giọng nói. "Muốn nói xấu hổ, phải nói Lữ Hâm, còn cha nữa kìa. Hai năm qua, con chưa từng nghỉ ngơi được một ngày đêm nào cho tốt cả, một mực gánh vác công tác, đây là chuyện không nên. Ngày mai con sẽ chính thức nhận được thông báo, cho con ba tháng nghỉ ngơi, còn có thêm khoảng tiền thưởng nữa. Trong khoảng thời gian này, nên nghỉ ngơi cho tốt một chút, để thân thể từ từ mà điều chỉnh, mau chóng khôi phục tiêu chuẩn vốn có."

Nếu là trước đây, Lăng Tử Hàn dù thanh tâm quả dục, cũng sẽ cảm thấy cao hứng. Vì cậu có thể cùng Lôi Hồng Phi ở bên nhau, nếu có cơ hội, còn có thể đi ra ngoài du lịch, thống thống khoái khoái mà du ngoạn từ trên núi xuống biển. Bất quá, hứng thú giờ đã tan rồi, nhiều ngày nghỉ đến vậy, trước đây chưa từng có qua, thật không biết phải làm gì mới tốt.

Nhưng cậu cũng chỉ suy nghĩ, nói với cha mình lại khác: "Được, con sẽ cố gắng điều chỉnh."

Lăng Nghị dường như biết được tâm tình của cậu, nhưng một chữ cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng nói: "Thiên Vũ cũng nhận được phần thưởng như vậy. Gần đây cậu ta có tự mình chỉnh sửa lại xe cộ, lại mới hủy được một chương trình truy tìm mới trên internet, hình như rất bận rộn, cha thấy cậu ta rất vui vẻ, con đến chỗ cậu ta thử đi."

"À, được." Lăng Tử Hàn tưởng tượng thấy dáng dấp bận rộn ở nhà của Vệ Thiên Vũ, nở nụ cười.

Lăng Nghị nhìn trong mắt con trai ẩn chứa chút lo buồn gợn sóng, trong lòng cũng có chút khổ sở, muốn ôm lấy cậu để vỗ về một chút, nhưng do dự chốc lát, rốt cục xung động, chỉ vươn tay vỗ nhẹ vai cậu.

Lăng Tử Hàn đã hiểu, cha đã biết chuyện tình cảm của cậu cùng Lôi Hồng Phi, cũng biết tình cảm này đã tan rã, thậm chí còn hiểu được cảm giác của cậu, chỉ là thói quen của bọn họ đã quen sự trầm mặc, cho nên tới giờ cũng không đề cập đến, cũng chỉ có cách vĩnh viễn không đề cập đến. Cậu không muốn mềm yếu trước mặt cha mình, vì vậy chuyển dời câu chuyện: "Được rồi, Nhạc Uyển Di kia gần đây có tin gì không?"

Chuyện này có liên quan đến công tác, nhưng cũng không có quan trọng, trong nhà cũng không có người khác, lại lắp đặt hệ thống phản Prensence tiên tiến. Lăng Nghị nhìn con trai mình, biết tâm tình hiện giờ

của cậu không được tốt cho lắm, cũng muốn nói chút chuyện gì đó với cậu: "Chưa có tình báo xác thực. Có tin nói rằng, bà ta đang ở khu Trung Á, có khả năng lẻn vào nước ta. Hiện nay, cảnh sát quốc tế đã xác nhận bà ta là phần tử khủng bố cực kỳ nguy hiểm, ra lệnh truy nã toàn cầu. Hành động lần đó tại eo biển của bà ta quả thực đã khiến nhiều người hết hồn. Cũng vì nguyên nhân đó, xét thấy Quỷ Thu đã cố gắng hết mình ngăn trở tập kích khủng bố nghe rợn cả người kia, mười một quốc gia đã từng đưa ra lệnh bắt cậu giờ đã ban lệnh đặc xá, cảnh sát quốc tế cũng hủy bỏ lệnh truy nã. Hiện tại, Thạch Lỗi không còn chú tâm đến Quỷ Thu nữa, cậu ta đang toàn lực truy bắt Nhạc Uyển Di." Nói xong, ông nhìn cậu cười. "Cha đã tra qua thằng nhóc đó, tuy rằng cậu ta khiến con khổ sở không ít, nhưng là một cảnh sát cực kỳ ưu tú, rất chính trực, không hề sợ nguy hiểm, bắt qua không ít tội phạm khét tiếng ở nhiều quốc gia. Lần này cậu ta lập được công ở B quốc, đã được tổng bộ cảnh sát quốc tế ngợi khen, hơn nữa còn thăng chức nữa."

Lăng Tử Hàn cũng cười: "Đúng, anh ta rất tốt. Nếu con không phải Quỷ Thu, cũng rất muốn kết giao với anh ta."

Lăng Nghị thấy nét mặt của con mình đã khá hơn, liền ôn hòa mà nói: "Thân thể con không tốt lắm, nên sớm nghỉ ngơi đi. Chuyện Nhạc Uyển Di có người khác làm rồi, con không cần quan tâm nữa."

"Dạ." Lăng Tử Hàn cười gật đầu, thoải mái mà cầm lấy huân chương, rồi lên lầu.

Vào phòng mình, cậu bỏ cái hộp kia vào trong ngăn tủ đã chứa không ít huy chương được khóa kín. Sau đó, cậu không rửa mặt hay nghỉ ngơi, chỉ đơn giản ngồi xuống bệ cửa sổ lớn, im lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Dưới ánh trăng sáng sủa, một cây mai lá xanh xanh um, cành lá nhẹ nhàng lay động trong gió, như lời an ủi không tiếng động.

HẾT CHAP 43

Mục lục

109. Quyển 3 - Chương 44

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ có nhà riêng ở Bắc Kinh, nhưng mỗi khi được nghỉ phép, anh sẽ tới căn nhà nhỏ trong một ngọn núi tại ngoại thành, ngủ một giấc thật ngon, sau đó thì nhờ tiếng chim chóc hót vào sớm mai đánh thức.

Anh đang ngồi trong sân chậm rãi ăn sáng, sau đó quyết định bắt tay tiếp tục công việc thay đổi xe việt dã

của anh.

Ở đây công cụ gì cũng có, thậm chí còn có rất nhiều loại máy móc tinh vi tuy nhỏ nhưng có nhiều công năng, anh có thể tự mình gia công linh kiện, làm thứ hợp ý mình nên thấy rất hài lòng.

Ngay lúc anh đang ở dưới gầm xe kiểm tra thì nghe được tiếng xe chạy lên núi theo con đường lộ, sau đó dừng lại ngay trước cổng sân.

Hàng rào quanh sân nhà anh làm bằng gỗ cây, trên đó dây mây chằng chịt, còn có rất nhiều hoa dại, vừa an toàn vừa rất đẹp. Cái này không phải dùng để phòng con người, mà dùng để phòng thú dữ trong núi xông tới, nên cũng không cao lắm.

Thấy tiếng xe dừng lại rồi không đi tiếp, Vệ Thiên Vũ kết luận là người đó đến tìm mình nên có chút kinh ngạc. Chuyện anh ở đây có rất ít người biết, cũng chưa từng có ai đến tìm anh cả. Suy nghĩ một hồi, anh từ dưới gầm xe nhô đầu ra, nhìn ra ngoài cổng sân.

Lăng Tử Hàn nhìn tư thế sửa xe của anh, liền nở nụ cười.

Vệ Thiên Vũ vừa thấy liền mừng rỡ vô cùng, lập tức đứng dậy chạy tới mở rộng cổng.

Lăng Tử Hàn nhìn anh mặc một bộ quần áo cao bồi, vừa cũ vừa dính đầy dầu nhớt, cười hỏi: "Đang bận lắm à? Cần giúp gì không?"

"Không cần, không cần." Vệ Thiên Vũ liên thanh nói, lập tức chạy vào trong thu xếp, kéo hai chiếc ghế mây, dọn một chiếc bàn con, rồi pha trà nóng, hưng phấn tới mức khiến tình cảm bộc lộ hẳn trong lời nói.

Lăng Tử Hàn đứng ở một bên nhìn, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Vệ Thiên Vũ tuy rằng lớn tuổi hơn cậu, nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng cùng ai phát sinh gút mắc tình cảm, nội tâm rất đơn thuần. Hai người bọn họ cũng ở chung hơn mười năm rồi, bao nhiêu trận sinh tử cùng nhau trải qua, cảm giác mang lại y như hòa cùng một thể. Bất quá, trong lòng Lăng Tử Hàn, đối với anh chỉ là tình bằng hữu. Nhưng ở trong lòng Vệ Thiên Vũ, ngoại trừ tình nghĩa chiến hữu cùng sinh cùng tử, còn có một tình yêu khắc cốt minh tâm.

Vệ Thiên Vũ làm cực nhanh, rất nhanh trải ra được một cái bàn ngay sân nhỏ, lập tức nói với cậu: "Mau ngồi đi, uống trà, ăn trái cây nè. Cậu có có đói bụng không? Sáng sớm có ăn gì chưa?"

"Ăn rồi." Lăng Tử Hàn mỉm cười ngồi xuống.

Không khí ở đây rất tươi mát, mang theo cảm giác trong trẻo, hoàn toàn không giống ở thành Bắc Kinh đầy sự ô nhiễm, hít thở không khí ở đây đặc biệt thoải mái. Lăng Tử Hàn ngồi dựa vào cái ghế làm cây

mây rộng rãi, đưa mắt nhìn quanh, chung quanh núi đều là hoa đỗ quyên đang nở rộ, có hoa trắng như tuyết, có hoa đỏ như lửa, có hoa màu hồng nhạt kiều diễm, như một thảm hoa trùng điệp đang khoe sắc tại nơi núi non trùng điệp, đẹp đến kinh tâm động phách.

Lăng Tử Hàn than thở: "Anh đó, có một nơi tốt như vậy mà lại không chịu nói là sao? Sợ bị người khác chiếm mất à?"

"Nếu cậu thích thì tôi sẽ cho cậu." Vệ Thiên Vũ khoái trá cười nói. "Trước giờ cậu cũng chưa từng hỏi tới, nên tôi không biết là cậu sẽ đến đây, mà cũng không thể tự nhiên khi khổng khi không lại nói cho cậu nghe, cứ như đang bức ép cậu phải tới đây vậy."

"Anh quá nhạy cảm rồi." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Tôi cũng có lúc mệt mỏi đầu óc, nhưng không biết đi đâu, tất nhiên không thể hỏi, nhưng anh có thể chủ động nói cho tôi nghe mà. Chỗ tốt như vậy, đáng lẽ phải đưa tôi đến, để tôi cho thể sớm hưởng thụ nó chứ."

Vệ Thiên Vũ mừng rỡ, hài lòng mà nói: "Tốt, giờ cũng không trễ, đây là lúc phong cảnh đẹp nhất. Cậu xem hoa đỗ quyên khắp núi kìa, trong năm đây là lúc hoa nở nhiều nhất. Ở đây mùa hè rất mát mẻ, là nơi nghỉ hè rất tốt. Tới mùa thu, bên kia núi có một rừng cây Bạch dương rất lớn, lá cây vàng óng, phản chiếu trời xanh, nhìn qua đẹp vô cùng. Mùa đông ở đây hơi lạnh, tất cả đều là băng tuyết, tốt nhất là không nên ở đây lúc đó."

Lăng Tử Hàn nghe được gật đầu: "Quả nhiên là ngày tháng thần tiên."

Vệ Thiên Vũ cười haha: "Đúng, tôi cũng nghĩ vậy."

Lăng Tử Hàn nhấp một ngụm trà, hiếu kỳ mà nhìn chiếc xe cùng đám linh kiện ở bên kia sân, hỏi anh: "Anh đang định sửa xe thành gì vậy? Có thể bay không?"

Vệ Thiên Vũ nhất thời ngây người: "Đúng vậy, sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Có lẽ phải chế tạo một chiếc xe hơi biết bay thôi."

Lăng Tử Hàn nhìn bộ dánh như si như túy của anh, không khỏi buồn cười, liền cắt đứt cơn mơ mộng của anh, cười nói: "Vậy giờ anh dự định đổi xe thành gì vậy?"

"À." Vệ Thiên Vũ phục hồi tinh thần lại, lập tức trở nên hăng hái. "Chính là tăng một ít bộ kiện phòng hộ thôi, ưu hoá hệ thống trí năng, để nó lên núi xuống biển không gì làm không được."

"Có thể à?" Lăng Tử Hàn có chút kinh ngạc. " Vậy cũng thần kỳ chẳng kém gì một chiếc xe bay cả. Nếu anh có thể biến đổi được như vậy, thì nên xin độc quyền, kiếm một bộn tiền."

Vệ Thiên Vũ nghe xong, cười đến ngửa tới ngửa lui: "Tôi rất muốn kiếm nhiều tiền, nhưng cũng mong có thể giúp nhiều người nữa. Cậu đừng quên, bản thân tôi vị trí chính thức là một nhân viên cố vấn an toàn

internet, thù lao đó cũng đủ cho tôi sống thoải mái rồi." Anh nói như thật, dù ai nghe xong cũng không thể không tin.

"Ừ, cũng đúng." Lăng Tử Hàn gật đầu, mỉm cười tiếp tục uống trà. "Anh đi làm việc của anh đi, không cần ngồi ở đây tiếp tôi, tôi cũng không phải khách."

"Ừ, vậy cậu cứ coi đây là nhà của cậu đi, muốn làm gì cứ làm, không cần khách khí." Vệ Thiên Vũ nói xong, liền đứng dậy đi tới chỗ chiếc xe, chui xuống gầm xe tiếp tục sửa chữa.

Trong ánh nắng mùa xuân dào dạt ấm áp, từng tia nắng rọi sáng, bao bọc cả người, vô cùng thoải mái. Lăng Tử Hàn miễn cưỡng nhìn đám hoa đỗ quyên nở rộ trong núi, cảm thấy đầu dần nặng hơn, liền dựa người vào ghế mây đằng sau, nhắm mắt dưỡng thần, rất nhanh liền ngủ.

Vệ Thiên Vũ bận rộn một hồi, lại chui đầu ra, thấy cậu ngủ, sợ cậu bị cảm lạnh, liền nhanh chóng đi lấy cái chăn lông, nhẹ nhàng đắp cho cậu.

Lăng Tử Hàn lập tức tỉnh lại, thấy anh đang đắp chăn cho mình, liền cười với anh.

Tay Vệ Thiên Vũ bị bẩn, liền cúi đầu xuống, dùng thái dương áp sát vào trán cậu, lập tức nhíu mày nói: "Cậu đang sốt?"

"Ừ, có một chút." Lăng Tử Hàn không thèm để ý, "Quen rồi, không có việc gì đâu."

"Sao lại không có việc gì chứ?" Thái độ Vệ Thiên Vũ vô cùng bất mãn với cậu. "Thân thể là tiền vốn trong công tác, sao cậu lại không biết yêu thương nó chứ? Thuốc đâu? Sáng cậu uống thuốc chưa? Giờ có mang theo không?"

Lăng Tử Hàn bị anh giáo huấn cũng chỉ mỉm cười, ngoan ngoãn mà nói: "Ừ, có mang theo."

"Ở đâu?" Vệ Thiên Vũ vừa hỏi vừa đắp chăn cho cậu.

Lăng Tử Hàn hướng ra chiếc xe phía ngoài, bĩu môi. "Ở trên xe."

"Đưa chìa khóa xe cho tôi." Vệ Thiên Vũ nghiêm túc nói. "Cậu vào phòng ngủ một chút đi, tôi đi lấy thuốc cho cậu."

Lăng Tử Hàn rất nghe lời, cười hì hì đứng dậy, móc chìa khóa ra cho anh, lập tức ôm chăn lông vào nhà. Quả thật cậu rất mệt, vừa vào phòng, liền nằm xuống giường.

Vệ Thiên Vũ rửa tay, lúc này mới đem thuốc vào phòng. Lăng Tử Hàn nằm trên giường, nghe tiếng chim

hót truyền vào từ cánh cửa sổ mở rộng, cảm thấy khá hơn nhiều. Thấy Vệ Thiên Vũ một tay cầm ly, một tay cầm đống thuốc bước vào, liền ngồi dậy.

Vệ Thiên Vũ nhìn cậu uống thuốc, quan sát cậu thêm một chút, nhịn không được nói: "Tâm tình của cậu không được tốt, lần đầu tiên nhìn thấy cậu như vậy đó. Có chuyện gì vậy?"

Lăng Tử Hàn dựa đầu vào giường, hít thở không khí tươi mát, trầm mặc. Hiện tại không phải lúc công tác, lại ở trước mặt Vệ Thiên Vũ, cậu thả lỏng hơn nhiều, cũng không cần gắng gượng, lúc này quả thật cười không nổi.

Vệ Thiên Vũ rất kiên trì, cũng không hỏi nữa, chỉ đỡ cậu nằm xuống, ôn hòa nói: "Cậu ngủ chút đi, tôi đi nấu cơm. Tôi mới vừa làm gà, là gà dân ở đây nuôi, không dùng thức ăn gia súc, để cho nó tự mình đi kiếm ăn ở đây, nên thịt rất chắc, hầm cùng với mấy loại nấm dại ở trong núi, dinh dưỡng lắm."

Vệ Thiên Vũ cẩn thận tỉ mỉ đắp chăn cho cậu xong, nhìn thấy gương mặt cậu rõ ràng gầy hơn trước rất nhiều, khuôn mặt tái nhợt, trong lòng đau đớn khôn nguôi. Người thanh niên so với anh nhỏ tuổi hơn rất nhiều này lại rất kiên cường, dù gặp phải chuyện gì, gặp bao nhiêu đau khổ, nhưng khuôn mặt luôn hiện nét bình tĩnh, không chút oán giận, cũng không cần người khác quan tâm hoặc là thương tiếc. Vệ Thiên Vũ suy nghĩ, nhìn khuôn mặt cậu nằm sát chiếc gối đầu màu xanh lam, vùng xung quanh lông mày cau lại, dường như có chút khó chịu gì đó, liền thở dài.

Trong công tác, Lăng Tử Hàn là thượng cấp của Vệ Thiên Vũ, dù thế nào anh cũng không thể vượt qua được giới tuyến vô hình ấy. Đến khi hoàn thành nhiệm vụ, trên cơ bản bọn họ không có tiếp xúc, hầu như đó là quy củ mà chính liệp nhân ước định với nhau. Hôm nay lần đầu tiên Lăng Tử Hàn chủ động tìm đến Vệ Thiên Vũ lúc được nghỉ phép. Tuy rằng cậu vẫn cười, nhưng trong mắt lại chứa sự u buồn, giữa trán hiện rõ sự mệt mỏi rã rời. Vệ Thiên Vũ rất rõ, chắc chắn không phải vì cậu bị bệnh mà mệt mỏi đến vậy.

Bất quá, Lăng Tử Hàn tìm đến anh trong lúc như vậy, có nghĩa anh là người bạn mà cậu tin tưởng, khiến anh rất hạnh phúc. Dù trong cuộc sống cậu xảy ra chuyện gì, Vệ Thiên Vũ hy vọng cậu có thể từ từ hồi phục ở đây.

HẾT CHAP 44

Mục lục

110. Quyển 3 - Chương 45

Editor: Maikari

Beta 1: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn từ từ tỉnh lại trong cơn mộng, vừa mở mắt đã thấy trong phòng có vài con chim nhỏ mỏ hồng lông xanh biếc, có con đang đứng ngay bệ cửa sổ, quay đầu qua lại nhìn quanh phòng. Có con đậu ngay bàn gần giường hót ríu rít, có con đậu ngay trên giường, đưa đôi mắt nhỏ nhìn cậu. Cậu cùng con chim nhỏ đó nhìn nhau một hồi, nhịn không được liền cười.

Con chim nhỏ đó cảm giác được động tĩnh của cậu, lập tức tung cánh bay đi, ở trong phòng xoay hai vòng, thấy cậu không có động tác nguy hiểm gì cả, liền bay đến đậu ngay cửa sổ.

Tiếng chim hót ríu rít đặc biệt mềm mại thanh thúy, quanh quẩn trong không khí an tĩnh, êm tai vô cùng.

Lăng Tử Hàn nằm thêm một chút, cảm giác đầu đã bớt choáng váng, trên người cũng không còn cảm giác rét run, hơn nữa cũng thấy đói bụng, chậm rãi ngồi dậy, mặc áo khoác vào, đi ra ngoài.

Vệ Thiên Vũ đang nhàn nhã ngồi trong vườn, đang cầm một cây mài giũa nhỏ giũa giũa một linh kiện gì đó. Bên cạnh bàn có một chiếc loa nhỏ, đang phát ra tiếng nhạc nhẹ êm tai, đó là tiếng kèn Scotland. Ngồi giữa trời xanh, giữa rừng hoa đỗ quyên nở rực trong núi, được bao bọc bởi tiếng nhạc dịu dàng, thật sự là khiến người ta có cảm giác xuất trần.

Lăng Tử Hàn nhìn dáng dấp thản nhiên tự đắc của anh, không khỏi mỉm cười, chậm rãi đi tới. Trong ánh nắng, trong không khí tràn ngập mùi gà nấu nấm, là mùi vị nơi chốn nhân gian, khiến người ta thấy rất thoải mái, cũng rất kiên định.

Huấn luyện trường kỳ cũng khiến Lăng Tử Hàn dưỡng thành tập quán, dù là đi bình thường cũng không phát ra tiếng động nào cả. Vệ Thiên Vũ rất thả lỏng, nên không nhận thấy được cậu đang tiếp cận anh.

Hôm nay, Vệ Thiên Vũ cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lăng Tử Hàn nằm ở trong phòng ngủ, anh ngồi ở ngoài vườn, vừa nghe nhạc vừa nấu gà, trong tay còn đang làm chuyện mà mình thích nhất, cuộc sống mộng tưởng chính là như vậy, không còn ngày nào đẹp hơn nữa cả. Nếu như không phải sợ đánh thức Lăng Tử Hàn, anh đã cất tiếng hát rồi.

Đến tận khi Lăng Tử Hàn đi tới bên cạnh anh, anh mới cảm giác được, ngẩng đầu vừa nhìn, lập tức cười nói: "Cậu tỉnh rồi sao? Ngủ mới được một lát à, nằm thêm chút nữa đi."

"Đang ban ngày mà, tỉnh cũng tỉnh rồi, nằm thêm làm gì?" Lăng Tử Hàn cười ngồi xuống, lười biếng trải dài người ra, thư thích dựa vào ghế mây rộng thùng thình sau lưng.

Vệ Thiên Vũ thấy cậu nhìn ngọn núi đối diện, cười nói: "Theo con đường này đi, có một con sông băng nhỏ. Qua thêm vài ngọn núi, có một hồ nhỏ, phong cảnh rất đẹp. Bên hồ có một trại chăn ngựa, có thể cưỡi ngựa. Tôi có quen với ông chủ ở đó, hình như ông ta là quan quân xuất ngũ, vì rất thích ngựa nên mới dựng một trại ngựa. Đợi mấy ngày sau, cậu khỏe hơn được một chút, chúng ta đi cưỡi ngựa."

"Ừ." Lăng Tử Hàn gật đầu. "Có nhiều loại ngựa không?"

"Phần lớn là ngựa lai. Cũng có vài con là ngựa thuần chủng, toàn là mấy con bị thương trong mấy trận đua ngựa bị bán ra, cưỡi cũng đã ghiền lắm." Vệ Thiên Vũ hào hoa phong nhã cười nói.

Lăng Tử Hàn không yên lòng gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như là do Lôi Hồng Phi nói với cậu, nhất định vừa nói vừa hoa chân múa tay vui sướng, hăng hái bừng bừng, chỉ hận không thể kéo cậu đi ngay lập tức.

Vệ Thiên Vũ thấy cậu có chút xuất thần, liền không quấy rối nữa, tiếp tục bắt tay vào làm việc đang dang dở.

Lăng Tử Hàn yên lặng ngồi một hồi, quay đầu nhìn động tác của anh. Đôi tay tinh xảo của anh còn lợi hại hơn mấy cỗ máy tinh vi được máy vi tính điều khiển nữa, vật được làm bằng đôi bàn tay của anh, ngay cả người máy làm cũng kém xa, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi ngây người.

Đến tận khi Vệ Thiên Vũ làm xong linh kiện đó, Lăng Tử Hàn mới bình thản mà nói: "Hai năm rồi tôi chưa gặp bọn họ, giờ họ thế nào rồi?"

Vệ Thiên Vũ biết cậu đang hỏi đến sáu chiến hữu khác, liền đứng dậy đi vào nhà, cầm một tập ảnh đi ra, đưa cho cậu.

Lăng Tử Hàn cười tiếp nhận, lật từng tờ từng tờ, không khỏi giật mình: "Đây là hai đứa con gái của La Hãn cùng Trác Mã sao? Thật đẹp. Không ngờ là song thai, hai người họ thật có phúc."

"Đúng vậy. Hiện tại hai người họ bị hai đứa con quấn lấy không rời, không đi đâu được. Bất quá, gần đây bọn họ cũng không ở Bắc Kinh, nên tạm thời cậu không thể gặp đứa bé ấy được rồi." Vệ Thiên Vũ nói, lại cầm linh kiện lên loay hoay gì đó.

Lăng Tử Hàn lật qua phần của La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã, tiếp theo là giấy đăng ký kết hôn của La Y cùng Du Dặc, không khỏi cười ha ha: "Bọn họ lại đi chụp giấy đăng ký kết hôn, quả thật là … Tôi cũng không biết nên dùng từ gì hình dung đây. Bất quá, anh đừng có nói gì hết nha, không hai người đó lại ra vẻ nữa, hai người họ quả thật là Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc, rất xứng."

Vệ Thiên Vũ cũng cười đến run cả người: "Bọn họ chuyển ảnh qua mạng đó, phản ứng của chúng tôi cũng y như cậu vậy. Bất quá, Du Dặc nghiêm túc nói, kết hôn mà, muốn làm sẽ làm đủ nguyên bộ, La Y cũng y như hắn. Chúng tôi chỉ có thể bội phục bọn họ, thực sự là không sợ phiền phức, thay hơn 10 bộ quần áo, không thấy mệt sao?"

Lăng Tử Hàn nhịn không được lắc đầu: "Tôi thấy mệt thay hai người bọn họ."

"Đúng vậy, cái này được gọi là giáp chi hùng chưởng, ất chi tỳ sương." Vệ Thiên Vũ cười nhìn cậu. "Nếu như bản thân cậu kết hôn, chỉ sợ lúc đó thần không biết quỷ không hay cứ yên lặng mà đi đăng ký thôi quá."

Động tác Lăng Tử Hàn ngừng lại, sau đó mới tiếp tục lât tập ảnh, nụ cười trên mặt cũng phai đi ít nhiều.

Đến gần cuối tập ảnh là bộ ảnh Mai Lâm chụp cùng một cô gái. Mai Lâm cùng cô gái ấy nắm tay nhau đi trên đường, hai tay bên kia thì cầm túi siêu thị, rõ ràng là cùng nhau đi mua đồ ăn. Cô gái ấy rất trẻ, mái tóc dài thẳng tắp, mặc chiếc áo sơmi màu trắng bình thường nhất, quần jean, nhưng đẹp đến câu hồn nhiếp. Cô không trang điểm, trên mặt thể hiện rõ sự trong sáng sạch sẽ, nhưng không làm phai đi sự xinh đẹp của mình. Bề ngoài của Mai Lâm rất giống Lăng Tử Hàn, vóc dáng cao gầy thon dài, khuôn mặt thanh tú, chỉ là khí chất rộng rãi hơn Lăng Tử Hàn nhiều. Tuy rằng y lớn hơn Lăng Tử Hàn 1 tuổi, nhưng nhìn qua thì trẻ hơn hơn cậu nhiều, khuôn mặt đầy tính trẻ con. Hai người như vậy đi cùng một chỗ, thực sự là trời đất tạo nên, người nhìn thấy cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Lăng Tử Hàn tỉ mỉ quan sát nửa ngày, có điểm nghi ngờ: "Ảnh chụp hình như là chụp lén?"

Vệ Thiên Vũ vừa nghe liền cười ha hả, vừa cười vừa nói: "Đúng, cậu nhìn không lầm, là ảnh của Triệu Thiên chụp lén đấy. Lúc đó y cũng tình cờ mà thôi, đi ngang qua, thấy bọn họ, nhất thời ngứa tay, nhịn không được chụp ảnh lưu niệm, xong lại thấy tâm ngứa khó yên, liền gửi cho bọn tôi. Sau đó Mai Lâm biết, lập tức vọt tới tìm y, la hét nói rằng muốn phá nát hai tay của kẻ chụp lén. Triệu Thiên liền chạy trốn mất biệt, muốn khóc thét luôn. Tôi cùng La Hãn nghe thấy vậy, liền gọi điện cho Mai Lâm khuyên can, lúc này y mới tạm tha cho Triệu Thiên."

Lăng Tử Hàn vừa nghe vừa cười, cuối cùng là cười đến ngửa tới ngửa lui: "Mai Lâm cũng thật là trẻ con, ảnh chụp rất đẹp mà. La Y nói đúng, bạn gái của y quả thật rất đẹp, xác thực rất giỏi."

"Giỏi nhất chính là người ta cũng không phải một bình hoa trang trí mà thôi." Vệ Thiên Vũ tấm tắc. "Cô gái ấy là một nhà vật lý thiên thể, sở thích lớn nhất chính là dùng kính thiên văn xem sao, mong muốn phát hiện ra một hành tinh mới. Nếu cậu muốn nói chuyện với cô ấy về trang phục mốt, đồ trang điểm, nói không chừng cô ấy sẽ xem cậu là người ngoài hành tinh đó."

Lăng Tử Hàn càng nghe càng tò mò: "Mai Lâm thật không xứng với người ta nha, sao mà y nắm được trong tay hay vậy?"

"Đây cũng là vấn đề mà chúng tôi muốn biết đó." Vệ Thiên Vũ buồn cười. "La Hãn cùng Trác Mã, Du Dặc cùng La Y, đều là chuyện nước chảy thành sông, rốt cuộc là tình yêu công sở. Triệu Thiên, cậu cùng tôi là ba thằng độc thân, không cần phải nói. Chỉ có Mai Lâm, người ta quả thật là thành tích huy hoàng, có thể tìm được một người bạn gái tài mạo song toàn, tình cảm cũng tốt như vậy, thật sự là làm cho người ta bội phục sát đất. Chúng tôi rất hiếu kỳ, người người đều hỏi qua y, nhưng y chỉ cười mà không trả lời, rất thần bí."

"Lợi hại lợi hại, tôi cũng rất bội phục y." Lăng Tử Hàn khép lại tập ảnh rồi cười, để lên trên bàn.

Vệ Thiên Vũ cười hì hì vào nhà bếp, lập tức kêu lên: "Được rồi, có thể ăn, cậu cũng đói bụng rồi phải không?"

"Ừ, có chút đói bụng." Lăng Tử Hàn đứng dậy đi giúp.

Vệ Thiên Vũ múc ra một chén canh lớn, còn có nửa con gà cùng vài thảo dược quý trong núi, sau đó nhanh chân nhanh tay xào hai loại rau dại trên núi hái được, rồi bắt đầu ra ngoài sân ăn cùng cậu.

HẾT CHAP 45

Mục lục

111. Quyển 3 - Chương 46

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn uống canh gà thơm ngào ngạt, nhìn Vệ Thiên Vũ đem một cái đùi gà bỏ vào chén mình, bỗng nhiên nói: "Thiên Vũ, chuyện này nói ra có chút buồn cười, tôi thất tình rồi."

Vệ Thiên Vũ vốn cũng cân nhắc tới khả năng này, chỉ là không tiện hỏi tới. Lúc này nghe chính miệng cậu nói, nhất thời giật mình. Theo tính cách của Lăng Tử Hàn, chắc chắn cậu sẽ không nói ra, chỉ để tự mình cắn răng chịu đựng. Hiện tại nói cho mình nghe, rốt cuộc là vì chuyện đó thật sự khó mà chịu được, hay là vì tin tưởng mình đây?

Anh sửng sốt chốc lát, lúc này mới phản ứng, suy nghĩ một chút, cũng không biết nên thế nào mới thoải mái. Lăng Tử Hàn luôn luôn kiên cường, nếu nói về tài ăn nói, cậu cũng không kém anh bao nhiêu. Bọn họ đều là chuyên gia đàm phán, muốn nói giảng đạo lý, Lăng Tử Hàn cũng có thể thao thao bất tuyệt. Nếu nguyên nhân là vậy, tốt nhất đừng nên nói gì cả. Trái tim Vệ Thiên Vũ đập liên hồi, nhiều suy nghĩ thoáng qua trong đầu, cuối cùng thành thật mà nói: "Có thể thấy được cậu rất khó nguôi."

Lăng Tử Hàn cắn chiếc đũa suy nghĩ một hồi, hơi hơi gật đầu: "Đúng vậy. Tôi cũng không nghĩ tới, cảm giác này quả thật rất khó chịu. Kỳ thực ngay từ đầu, tôi đã luôn chuẩn bị tinh thần rồi. Thế nhưng, khi ngày đó thật sự tới, quả thật không dễ chịu đựng được."

"Bản thân cậu cũng không tốt." Vệ Thiên Vũ ăn ngay nói thật. "Sao lại là chuẩn bị chia tay ngay từ đầu chứ? Vậy nói rõ ra ngày từ đầu cậu đã không toàn tâm toàn ý rồi. Đối phương tất nhiên cũng cảm nhận được điều đó, vậy với người ấy đó là không công bằng, sẽ khiến người đó bị tổn thương."

"Anh nói rất đúng." Lăng Tử Hàn rầu rĩ mà uống canh. "Đích xác tôi không có toàn tâm toàn ý, cũng không thể nào toàn tâm toàn ý. Tùy thời tôi đều có thể rời khỏi đây, vừa đi liền mất biệt tin tức, còn có thể vĩnh viễn không trở về. Chuyện tôi cùng một chỗ với y, cũng như nếu sáng nay có rượu thì sáng nay say, y không vừa lòng, cũng là một chuyện hiển nhiên."

"Được rồi." Vệ Thiên Vũ gật đầu, lấy cái chén nhỏ của cậu múc thêm canh, sau mới ôn hòa mà nói: "Chuyện này không có cơ hội cứu vãn sao?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu: "Y có bạn gái rồi, cũng đã nói thẳng ngay trước mặt tôi, tương lai vĩnh viễn làm anh em tốt."

Vệ Thiên Vũ nhìn khuôn mặt buồn bã của cậu, trong lòng cũng đau lòng thay cho cậu. Thế nhưng loại chuyện này, bản thân anh thật sự không thể giúp gì được, huống hồ nghe cậu nói, quả thật là bản thân cậu có lỗi với người ta trước, cũng không thể trách người ta xa mặt cách lòng. Trầm ngâm một lát, anh mỉm cười nói: "Như vậy đi, cậu và tôi kết bạn, ra ngoài giải sầu."

"Ừ!" Lăng Tử Hàn gật đầu, lại ngây ngốc một chút, tâm bình khí hòa mà nói. "Kỳ thực tôi cũng không trách y, hơn hai năm tôi không trở về, mới vừa về lại đi ngay, ai mà chịu nổi cơ chứ. Mà trong cuộc sống tôi cũng là một người khá chán, không thích ra ngoài, ghét xã giao, không thích để người khác chú ý. Tính cách của y lại hoạt bát, thích cuộc sống muôn màu muôn vẻ, là do tôi khiến y phải cố nén lại. Nghĩ lại, quả thật có lỗi với y quá. Hiện tại bạn gái của y rất hợp tính cách với y, cực kỳ hợp với y."

Vệ Thiên Vũ thay cậu múc một chén cơm đầy, đặt trước mặt cậu, thân thiết mà nói: "Từ từ ăn, cẩn thận đau dạ dày."

Lăng Tử Hàn gật đầu. Ăn được hai chén, cậu bỗng nhiên cười rộ lên, giương mắt nhìn Vệ Thiên Vũ, ôn hòa mà nói: "Tôi cùng y quả thật là thanh mai trúc mã. Tôi vừa sinh ra, cha mẹ y đã đưa y đến bệnh viện thăm tôi. Y vừa thấy tôi, đã chạy tới nắm chặt nôi của tôi. Mẹ y không cho, y lại khóc lớn. Cuối cùng cha tôi phải bế tôi lên, cho y ôm tôi một chút, y mới chịu cười lại."

Vệ Thiên Vũ nghe thấy vậy cũng cười:"Y bao nhiêu tuổi?"

"Lớn hơn tôi ba tuổi." Lăng Tử Hàn cười, nhẹ giọng nói. "Rất lỗ mãng, từ nhỏ đã là chuyên gia gây rối rồi."

Vệ Thiên Vũ nghe được trong sự miêu tả hời hợt của Lăng Tử Hàn lại chứa chan tình cảm nồng đậm, trong lòng có chút khó chịu, thế nhưng từ lâu đã quyết định chỉ ở một bên trông chừng cậu, tuyệt không van cầu, nên giờ anh chỉ thấy đau lòng giùm cho Lăng Tử Hàn.

Anh suy nghĩ một chút, nghiêm túc mà nói: "Kỳ thực nếu có thể tranh thủ, thì nên tranh thủ."

Lăng Tử Hàn cũng rất kiên quyết mà lắc đầu: "Đã nói qua rồi, suốt đời làm anh em. Hơn nữa, tôi thấy y ở bên cạnh cô gái đó rất vui vẻ. Bản thân y chờ tôi hai năm cũng là tốt lắm rồi, là tôi có lỗi với y. Nếu như hiện tại tôi còn tranh thủ, sẽ làm khó y, cũng khiến y khó mà ăn nói với cô gái ấy. Cho dù tranh thủ được, sau này cũng sẽ y như vậy, tôi không biết lúc nào lại đột nhiên rời đi, cũng không biết mất bao lâu mới về được. Đời người ngắn ngủi, chẳng lẽ bắt y luôn luôn khổ sở chờ tôi như vậy sao? Chẳng phải vậy quá ích kỷ sao? Tôi có nghĩ tới, nếu như có thể cùng y vĩnh viễn làm anh em, cũng là một chuyện rất tốt."

Vệ Thiên Vũ thấy cậu phân tích đạo lý rõ ràng, trong mắt vẫn không mất đi sự u buồn, trong lòng thương

tiếc vô cùng. Anh khẽ gật đầu, cười nói. “Cũng đúng. Lùi một bước trời cao biển rộng, quan trọng là sống thoải mái một chút, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Lăng Tử Hàn nói cũng nhiều, đem nhiều chuyện phiền muộn ở trong lòng phát tiết ra, lúc này thở phào một hơi dài, cười lên. Cậu nhìn Vệ Thiên Vũ, thoải mái mà nói: “Chúng ta có ba tháng nghỉ phép, thực sự là xa xỉ. Anh có kế hoạch gì không?”

Vệ Thiên Vũ gãi đầu, khó khăn nói: “Hình như chưa từng nhận qua nhiều ngày nghỉ như vậy, đột nhiên như có tiền từ trên trời rớt xuống ấy, cũng không biết nên dùng sao mới được nữa.”

Lăng Tử Hàn bị cách nói của anh khiến cho mắc cười vô cùng, không khỏi gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy. Ba tháng, quả thực có thể dùng để sáng lập ra thế giới mới luôn ấy.”

“Đúng vậy.” Vệ Thiên Vũ nhìn cậu, thử thăm dò: “Tôi muốn đem xe chỉnh sửa lại tốt một chút, sau đó ra ngoài dạo, thử nghiệm tình hình giao thông, ví dụ như sa mạc, núi tuyết, ao đầm. Nếu được thì cậu đi cùng tôi đi.”

“Được.” Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu. “Tôi cũng thấy hiếu kỳ, thử xem xe của anh ra sao.”

Vệ Thiên Vũ mừng rỡ, vội vã nói với cậu. “Vài ngày nữa là tôi làm xong. Trước lúc đó cậu cứ ở đây đi.”

“Tốt.” Lăng Tử Hàn đáp ứng rất sảng khoái. “Tôi cũng giúp anh một tay, coi như học chút tuyệt chiêu.”

Vệ Thiên Vũ hài lòng đến mi phi sắc vũ, đến tận khi cơm nước xong, dọn dẹp chén đĩa, sau đó vào bếp rửa chén anh vẫn còn mỉm cười, thực sự là vui mừng nói không nên lời.

Nhà của anh là nhà trệt, 5 phòng tạo thành vòng cung quanh ao, ở giữa có một vườn nhỏ. Ngoại trừ một phòng vừa làm nhà khách vừa làm nhà ăn ra, còn có một phòng dùng làm công tác và một phòng công cụ, bên kia là phòng ngủ cùng phòng ngủ cho khách. Kỳ thực phòng khách này là chuẩn bị cho Lăng Tử Hàn, tuy rằng anh chưa từng chủ động mời qua, nhưng ở sâu trong lòng, luôn không ngừng nghĩ tới một ngày được ở cùng với Lăng Tử Hàn.

Hiện tại, tuy rằng không phải ngủ cùng một phòng, nhưng anh lại có thể cảm giác được hơi thở của Lăng Tử Hàn tồn tại quanh mình, trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt vui sướng.

Ban đêm trong núi đặc biệt yên tĩnh, không khí cũng đặc biệt tươi mát, sau khi Lăng Tử Hàn uống thuốc, liền ngủ thẳng đến hừng đông. Cho dù là ban ngày, cậu cũng thường cảm thấy buồn ngủ, Vệ Thiên Vũ tất nhiên cảm nhận được điều đó, những lúc như vậy đều kêu cậu đi nghỉ. Như vậy ăn ngủ, ngủ ăn, tâm tình bình thản, hơn nữa Vệ Thiên Vũ mỗi ngày đều bồi bổ cho cậu, cứ cách một ngày thì hai người kết bạn đi ra ngoài, hoặc leo núi, hoặc chạy bộ, hoặc cưỡi ngựa, cái thân thể gầy gò do bị thương bệnh của cậu cũng dần có da thịt trở lại, trên mặt cũng dần có huyết sắc, mang theo sáng bóng nhuận, nhìn qua càng thêm tiêu trí động nhân.

Lăng Tử Hàn đáp ứng cùng anh đi du lịch, tinh thần Vệ Thiên Vũ nhất thời phấn khởi. Vốn dĩ việc đổi xe cũng chỉ muốn cho hết thời gian, anh chỉ làm từ từ mà thôi, nhưng lúc này ra roi thúc ngựa, mau chóng hoàn thành, lại càng thêm cẩn thận tỉ mỉ. Anh hy vọng Lăng Tử Hàn khi ngồi lên đó sẽ có cảm giác thoải mái, hơn nữa lúc ra ngoài sẽ không xảy ra bất kì vấn đề nào cả.

Lăng Tử Hàn ngoại trừ nghỉ ngơi và vận động ra, thì cùng Vệ Thiên Vũ loay hoay bên cạnh chiếc xe, rảnh rỗi lại cùng anh nghiên cứu kế hoạch du lịch. Nhiều năm qua, bọn họ đi qua rất nhiều nơi, nhưng phần lớn là chấp hành nhiệm vụ, hoàn toàn không có cơ hội thưởng thức phong cảnh hoặc mấy danh thắng cổ tích, cho nên lúc này hăng hái tra tư liệu trên mạng, định ra các tuyến đường bộ để du lịch, trong lúc nhất thời bất diệc nhạc hồ.

Trong núi u tĩnh, hoa đỗ quyên vẫn nở rộ, chim chóc bay qua bay lại, không sợ người, nên thường bay đến các phòng trong vườn, thậm chí vào đến trong phòng mà đậu, hai người họ không hề cảm thấy tịch mịch, trái lại cảm giác trời cao đất rộng, tâm tình thư sướng vô cùng.

Dựa theo lệ cũ, mỗi ngày bọn họ đều có thể đăng nhập vào trạm, xem lướt qua các loại tin tức mới có. Trạm này thuộc trang web nội bộ của Bộ Quốc An, nhưng tính bảo mật rất cao, chỉ có cục trưởng hay nhân viên đặc biệt liên quan đến bộ mới có thể đăng nhập. Trong trang có một 'Góc bí mật', là để nhân viên của bộ tình báo đặc biệt vào, trang bên trong tràn ngập ẩn ngữ, mật mã, danh hiệu, chỉ có bọn họ mới có thể xem được.

Năm nay là lễ mừng long trọng mừng 100 năm Quốc khánh, chính phủ mời chính khách các quốc gia đến đây tham gia, bởi vậy công tác an toàn rất nặng nề, nhất là công tác dự phòng trước đó vô cùng quan trọng. Các bộ và uỷ ban trung ương trực thuộc Uỷ ban Quốc Gia An Toàn đều bận tối mày tối mặt. Lăng Nghị mỗi ngày tăng ca đến đêm khuya, 6 thành viên trong tiểu tổ liệp nhân cũng đều ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ. Bộ Quốc phòng cũng đặc biệt cử thành viên của đội đột kích, ra lệnh chuẩn bị chiến đấu, tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Giờ này khắc này, hình như chỉ có Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ là nhàn rỗi.

Trong lúc đó, tuy rằng hai người chưa bao giờ nói về công việc, nhưng không hẹn mà lựa chọn đi du lịch Tây Vực. Bọn họ dự định từ Nam Cương đến Tây Tạng. Sau đó xuất cảnh đi Nepal, Kashmir, Pakistan, sau đó nhập cảnh từ Khunjerab Pass, du lịch Xinjiang, qua thảo nguyên Mông Cổ rồi mới trở lại Bắc Kinh.

Đây là một lộ tuyến có lực hấp dẫn phi thường đối với người thích du lịch cùng thám hiểm, tất nhiên bọn họ cũng vậy. Hai người nghiêm túc làm công tác chuẩn bị trước khi xuất hành, cảm giác khoái hoạt vô cùng.

Điện thoại di động Lăng Tử Hàn chưa từng ngắt, nhưng ngoại trừ Lăng Nghị cùng Lữ Hâm thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm cậu thì không có ai khác gọi tới. Cậu biết Lôi Hồng Phi sau khi về đơn vị sẽ vô cùng bận rộn, sẽ không gọi điện, nhưng khi nghĩ vậy lại bỗng nhiên cảm thấy buồn vô cớ.

Vệ Thiên Vũ rất hiểu rõ tâm tình của cậu, cũng không nhắc lại, chỉ là hăng hái mà chuẩn bị mấy thiết bị cần dùng trong lúc xuất hành, mua vài thứ cần thiết trong bản danh sách.

Ngay lúc bọn họ lái xe ra khỏi căn nhà nhỏ nằm trong núi tràn ngập cảm giác mát mẻ kia thì mới nhận ra, mùa hè đầy nắng chói chang đã lặng yên kéo tới rồi.

HẾT CHAP 46

Mục lục

112. Quyển 3 - Chương 47

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Từ lúc đặc khu kinh tế Tây Bộ được thành lập ở trung tâm Kashgar, Urumqi cũng bắt đầu tấp nập hơn trước nhiều, quy mô thành thị cũng nhanh chóng phát triển. So với lúc trước, vài năm qua tốc độ mở rộng của Urumqi quả thật kinh người, từ một ngọn Tianshan cách nội thành hơn 40km về phía Đông giờ gần như nằm sát biên giới nội thành.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn đứng giữa đất trời, ngẩng đầu nhìn ngọn Borger (1) đóng đầy băng tuyết đứng sừng sững dưới ánh nắng gay gắt mùa hạ, trông rất nhàn nhã.

Ở đây có rất nhiều du khách, nào là chụp ảnh, nào là bắt chuyện rồi cùng nhau đi chèo thuyền du ngoạn hay muốn cưỡi ngựa lên núi, khiến ở đây náo nhiệt vô cùng.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nhìn một hồi, liền xoay người lên xe, chạy xuống núi.

Lăng Tử Hàn ngồi ở ghế phó, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, nhẹ giọng than thở: “Nhiều người quá, thật không quen tí nào cả.”

“Vậy chúng ta đến nơi nào ít người đi được không?” Vệ Thiên Vũ cười nói. “Cậu thấy Chomolungma (2) thế nào?”

Lăng Tử Hàn cười nhìn anh: “Không phải kế hoạch chỉ là muốn đi ngang qua Chomolungma nhìn thử một lần cho biết sao? Lẽ nào anh muốn leo núi?”

“Đương nhiên là không.” Vệ Thiên Vũ khoái trá lắc đầu. “Lần này không leo núi, chỉ nhìn núi thôi.”

Lăng Tử Hàn cười cười, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tới chân núi, bọn họ chuẩn bị trực tiếp chạy đi vào đường cao tốc phía Nam, tiến vào thị trấn quan trọng nhất ở Nam Cương – Korla. Lăng Tử Hàn bỗng nhiên yên lặng nhìn ra đằng xa, nhẹ giọng nói: "Nhìn thử coi đó là ai?"

Vệ Thiên Vũ lập tức quét mắt nhìn xe chung quanh.

Trong bãi đỗ xe có bóng dáng một người, thân hình cao lớn, mặc áo sơmi ngắn tay cùng quần phổ thông nhưng vẫn anh khí bừng bừng. Người này bọn họ đều biết, đó chính là vị cảnh sát quốc tế vô cùng căm ghét tội ác – Thạch Lỗi.

Vệ Thiên Vũ nở nụ cười: "Thật đúng câu hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà, không ngờ ở đây cũng gặp được người quen."

Lăng Tử Hàn nhún vai, thoải mái mà nói: "Chắc anh ta không đến đây du lịch đâu nhỉ?"

"Nhất định không phải." Vệ Thiên Vũ vẫn chưa giảm tốc độ, rất nhanh liền quay tay lái, hướng ra phía ngoài.

Lăng Tử Hàn trầm ngâm:"Lẽ nào Nhạc Uyển Di đang ở Tân Cương?"

"Cũng có thể." Vệ Thiên Vũ vừa chuyên tâm lái xe vừa nói. "Tôi đã phá hủy trình tự phản Prensence mà bà ta sử dụng. Bất quá, lúc hành động ở eo biển, bà ta đã thay đổi số điện thoại, hơn nữa cũng không hề liên hệ lại với những số điện thoại mà tôi có trong tay, cho nên nếu dựa vào những phương tiện khoa học kỹ thuật thì khó mà tìm được bà ta. Nhưng tín hiệu cuối cùng của bà ta lại thuộc Kyrgyzstan, rất gần Kashgar. Chuyện này tôi đã sớm báo cáo cho sếp rồi."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Nếu sếp không dặn dò gì thêm, vậy chúng ta cứ tiếp tục du lịch thôi."

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như thế. Kỳ thực, chúng ta cũng không nên quá nhạy cảm, Thạch Lỗi là cảnh sát quốc tế, tới chỗ này cũng không nhất định là vì Nhạc Uyển Di, có thể là vì muốn bắt tên tội phạm nào khác thì sao?" Vệ Thiên Vũ quẹo vào cửa khẩu đường cao tốc, bỗng nhiên nhịn không được cười rộ lên. "Tôi đang nghĩ không biết nếu Chu Tự biết được thân phận thực sự của Thạch Lỗi sẽ có phản ứng thế nào nữa, vừa nghĩ đến lại thấy buồn cười."

Lăng Tử Hàn cũng cười: "Nhất định nổi trận lôi đình, nhân cơ hội muốn A Mẫn cùng Thạch Lỗi phân rõ giới tuyến, vĩnh viễn không cho phép lui tới."

Vệ Thiên Vũ cười ha ha, nghĩ một người đẹp đến lóa mắt như Chu Tự lại biến thành một con rồng phun lửa, thật sự là thú vị cực kỳ. anh tiếc nuối nói: "Đáng tiếc tình cảnh đặc sắc như vậy lại không để chúng ta nhìn thấy được."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Coi như để A Mẫn giải trí đi, cũng tốt mà."

Vệ Thiên Vũ cười gật đầu, nhấn chân ga, đề cao tốc độ xe việt dã, chạy thẳng đến Korla. Từ nơi này đến Korla không đến 500 km, bốn tiếng đồng hồ là có thể đến.

Dọc theo đường đi, sa mạc trái phải hai bên liên miên không dứt, xa xa thỉnh thoảng có những căn nhà nhỏ xuất hiện, lập tức bị bọn họ lướt qua. Tốc độ rất nhanh, xe cũng rất ổn, tuyệt không xóc nảy. Không có phong cảnh đẹp, Lăng Tử Hàn liền lấy TV ở ngay trước mặt trên tấm che nắng ra, mở xem tin tức.

Tin nói về thiên tai cùng nhân họa các nơi, nào là quốc gia này bị cơn lốc đánh úp, nào là quốc gia kia gặp nạn sâu bệnh hoành hành, một tổng thống ở Âu Châu bị đâm, một quốc gia ở Phi Châu phát sinh chính biến quân sự, vùng Trung Đông lại có xung đột kịch liệt … Nhìn một hồi, cậu chỉnh đến đài truyền hình Tân Cương xem tin tức địa phương.

Tin đầu cũng rất quan trọng, giống cây bông vải được xem là sản nghiệp chính ở Tân Cương đang khoe màu sắc rực rỡ, diện tích trồng hơn 2.000.000 mẫu, Phó bộ Nông nghiệp đã tới Tân Cương, cùng mấy người trồng cây bông vải thị sát khu vực, nơi đầu tiên đến là Korla.

Lăng Tử Hàn cười nói: "Đây là trạm canh đầu tiên, chúng ta đi không đúng lúc rồi."

"Không quan trọng, chúng ta cứ đến đó nhìn trước, nếu như phiền phức thật, sáng mai đi sớm, đến thảo nguyên Brook (3)." Vệ Thiên Vũ cầm vững tay lái, mỉm cười nói. "Hiện tại chính là thời gian tốt nhất để đến hồ thiên nga (4) xem thiên nga đó."

Lăng Tử Hàn buồn cười: "Dọc đường đi anh xem tôi chẳng khác gì trẻ con cả. Cứ yêu chiều tôi như vậy làm gì, tôi có cần phải được nuông chiều đến thế hay không?"

"Mấy cái khác không nói tới làm gì, nhưng bản thân cậu vốn nhỏ hơn tôi mà." Vệ Thiên Vũ hài lòng mỉm cười. "Ở nhà tôi đứng thứ hai, ở trên còn người anh, không có em gái hay em trai gì cả. Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội nuông chiều cậu, cậu cứ để mặc tôi đi."

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười ra tiếng. Cậu quen biết Vệ Thiên Vũ cũng hơn 10 năm, hơn nữa thời gian ở chung cũng nhiều, thường thường thời gian huấn luyện cùng một chỗ, thời gian công tác cũng nhiều hơn người khác, xuất sinh nhập tử nhiều lần, cho nên có mối quan hệ vô cùng thân mật, thật sự là quen thuộc nhau vô cùng. Trong lúc đó giữa hai người thường tồn tại một mối quan hệ bằng hữu chẳng khác gì người thân ruột thịt, cho nên không cần kiêng kỵ gì mà đùa giỡn thoải mái, dựa vào mấy trọng điểm vừa nêu ra, Lăng Tử Hàn cảm giác rất nhẹ nhàng. Tuy rằng 5 năm trước lúc còn ở Kim Tân Nguyệt, cậu đã biết rõ tình cảm của Vệ Thiên Vũ đối với mình, nhưng không thể vì một chuyện nhỏ mà bỏ qua chuyện lớn, từ nay về sau không đối mặt nhau nữa. Hơn nữa, hai người họ đều có tính tự chủ vượt xa người thường, Vệ Thiên Vũ sau đó cũng không nêu ra hay tỏ ý mong muốn mối quan hệ nào khác, Lăng Tử Hàn luôn tôn trọng tình cảm mà anh dành cho cậu, cũng tràn ngập lòng cảm kích với anh. Điều này làm cho việc hai người bọn họ ở chung với nhau cũng tự nhiên hơn nhiều.

Xem xong tin tức, Lăng Tử Hàn cất TV đi, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Vệ Thiên Vũ mở nhạc trong xe, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Một đường chạy nhanh như chớp, thông suốt.

Đến Korla, quả nhiên thấy trên đường khắp nơi đều là cảnh sát. Vệ Thiên Vũ nhìn đồng hồ, nói với Lăng Tử Hàn: "Không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn gì đó trước đi."

Giờ ở Tân Cương chậm hơn Bắc Kinh 2 tiếng, bữa tối ở đây ăn lúc 8 giờ. Hiện tại cũng đã 9g tối, trời hoàng hôn mênh mông, trên đường đầy xe, taxi ven đường đều có người, lối đi bộ cũng rộn ràng nhốn nháo, toàn bộ thành thị tràn ngập sức sống.

Ngày nghỉ của bọn họ rất dài, hai người dọc theo đường đi đều rất nhàn nhã, nên thường là ngày đi đêm nghỉ, không dự định lái suốt đêm, nên liền kiếm một khách sạn.

Bọn họ đỗ xe vào trong một khách sạn, vào phòng rửa mặt xong xuôi sau đó mới đi ăn.

Ở đây khắp nơi đều là dãy các quán ăn, rất náo nhiệt. Bọn họ tùy tiện chọn một quán, theo thói quen mà chọn một bàn ở trong góc tối sát tường, mặt hướng đường cái, đưa lưng về phía tường. Trái ngược với bên ngoài, ở đây tương đối thanh tĩnh, mấy người khách khác đều thích ngồi ngay ánh đèn, thanh âm ăn uống rất lớn.

Lăng Tử Hàn không có yêu cầu gì đặc biệt, Vệ Thiên Vũ liền chạy tới bên quầy tính tiền, nói với ông chủ muốn mấy món truyền thống ở đây, nào là cá ở Lake Bosten nướng, xâu thịt dê quay, yogurt, bánh bột lọc, bia, cùng vài món cải, sau đó mới vui vẻ trở lại bàn.

Bà chủ nhanh chóng chạy tới, mỉm cười đưa yogurt, bánh bột lọc cùng bia lên, sau đó sắp chén đũa. Bọn họ hình như là người Mông Cổ, nói Hán ngữ có chút khó khăn, Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn vẫn mỉm cười lắng nghe, có vẻ đặc biệt kiên trì.

Trước tiên ở bọn họ bỏ thêm chút đường vào yogurt, sau đó nhấm nháp món yogurt, cảm thấy rất thoải mái, lúc này mới bắt đầu uống rượu. Bà chủ cũng nhanh chóng xuất hiện trở lại, bưng lên mấy dĩa thức ăn, nào là cá nướng cùng xâu thịt dê, ở trên còn quét thêm tương ớt, hương bay ngập mũi.

Thịt dê Tân Cương rất thơm, không có chút vị gây nào cả, dân bản xứ nói, đó là bởi vì dê của họ uống nước tuyết, ăn cây cỏ lớn lên bên cạnh nước tuyết, nên từ ngoài vào trong đều rất sạch sẽ. Hơn nữa thịt dê quay của bọn họ khác xa nội địa, đều là dùng cây xiêm dài thật dài đâm xuyên qua từng miếng thịt lớn, nhìn rất nhiều, ăn cũng rất đã ghiền.

Lần đầu tiên Lăng Tử Hàn đến Tân Cương là 8 năm trước, sau khi ăn xong thịt dê ở đây, cậu cũng không có cơ hội ăn qua thịt dê nữa. Vệ Thiên Vũ cũng giống như cậu vậy, nên lúc này ăn rất mau, cũng cảm thấy ngon miệng.

Tuy rằng đã vào tháng sáu, nhưng ở đây không nóng, buổi tối còn có chút lạnh. Bọn họ đều mặc áo sơmi lông dê mỏng, quần jean, chân mang giầy du lịch, nhìn qua chẳng khác gì du khách. Hai người lớn lên rất tuấn tú, cao to lại trắng trẻo, tướng mạo tiêu trí, khí chất nho nhã, cử chỉ nhã nhặn, nhìn qua đều mang dáng dấp của phần tử trí thức, tuy rằng ngồi ở chỗ tối, cũng khiến nhiều người chú ý. Nhưng hầu như hai người họ không thèm để ý, vẫn cứ thong thả mà ăn uống, thấp giọng nói chuyện cùng nhau.

Sắc trời dần dần tối sầm, bỗng nhiên, trong không khí truyền đến thanh âm thanh thúy liên tiếp như tiếng pháo nổ. Những người khác đều không lưu ý, nhưng Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ thì nhìn nhau, sau đó từ từ ngồi thẳng lưng lên. Bọn họ nghe được, đây là tiếng súng, có súng lục, cũng có súng trường đột kích.

Xem ra là có tình huống bất ngờ, không biết là bọn cướp thông thường hay là bọn phần tử khủng bố nữa.

Vệ Thiên Vũ bình chân như vại, quan tâm hỏi: "Ăn xong chưa?"

Lăng Tử Hàn cười gật đầu.

Vệ Thiên Vũ liền kêu lên: "Ông chủ, tính tiền!"

Bà chủ nhanh nhẹn chạy tới, nhìn mấy dĩa thức ăn trên bàn cùng mấy chai bia, liền nói: "102, tính 100 đi."

Vệ Thiên Vũ lấy ra tờ 100 cho bà. Bà nhiệt tình nói: "Cám ơn, lần sau nhớ quay lại ủng hộ."

"Ừ!" Vệ Thiên Vũ cười đứng dậy, cùng Lăng Tử Hàn đi ra ngoài.

Hai người ngưng thần lắng nghe, cách đó không xa mơ hồ truyền đến thanh âm hỗn độn, hiển nhiên dang phát sinh bắn nhau. Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút, trưng cầu ý kiến: "Tôi lái xe lại vậy."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Ừ, tôi ở đây chờ anh."

Vệ Thiên Vũ lập tức chạy băng qua đường cái, chạy tới bãi giữ xe khách sạn.

Lăng Tử Hàn dựa vào ngọn đèn, từ trong túi lấy ra điếu thuốc, chậm rãi hút, nét mặt đầy sự lười nhác, kì thực đang lại nhạy cảm chú ý động tĩnh chung quanh.

HẾT CHAP 47

Mục lục

(1) Núi Borger

(2) Chomolungma

(3) Thảo nguyên Brook ( )

(4) Hồ Thiên nga ( )

113. Quyển 3 - Chương 48

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Chỉ chốc lát sau, từ chỗ phát ra tiếng súng bỗng xuất hiện bóng ba người chạy tới chỗ này, 1 nữ 2 nam, quần áo rất phổ thông, nhưng có thể nhìn ra rõ ràng 2 người đàn ông kia không phải người Hán. Trong tay bọn họ đều cầm theo hai vali rất lớn, nhìn qua có vẻ rất nặng. Người phụ nữ kia tướng mạo bình thường, đi tay không, mặc áo khoác veston cùng quần sậm màu, thấy được vóc người yểu điệu, phong thái cũng yểu điệu không kém. Ba người rất vội vã, ánh mắt cảnh giác, đi tới con đường cách chỗ Lăng Tử Hàn không xa, liền chạy vào con đường Bodhisattva.

Lăng Tử Hàn dập tắt điếu thuốc vào thân cột đèn, sau đó lén đi theo bọn họ từ phía xa.

Con đường lớn đầy quán xá, từng cái từng cái nối tiếp nhau, ba người kia lẫn trong đám người, thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện. Lăng Tử Hàn qua đường, bất động thanh sắc mà bước nhanh, rút ngắn cự ly với cùng bọn họ.

Cậu nhấn nút trên đồng hồ đeo tay bên trái cổ tay, truyền tín hiệu đến chỗ Vệ Thiên Vũ, đồng thời mở thiết bị định vị vệ tinh trên đồng hồ để Vệ Thiên Vũ dựa vào đó mà lái xe đến đây.

Bước chân của ba người kia vô cùng vội vàng, kỹ xảo chống theo dõi không cao, chỉ biết lợi dụng đoàn người rộn ràng làm lá chắn, bước vội về phía trước.

Bỗng nhiên, bọn họ dừng lại, nhìn chung quanh đường.

Bước chân Lăng Tử Hàn không đổi, nhìn không chớp mắt đi ngang qua bọn họ.

Ba người họ không phát hiện dấu hiệu khả nghi, bước đi lên đường đi bộ. Ven đường có không ít xe cộ đậu, đều là của mấy người dừng lại vào quán bên đường để ăn. Bọn họ mở cửa của một chiếc xe màu đen, ngồi vào trong đó. 2 người đàn ông ở phía trước, người phụ nữ kia ngồi phía sau. Xe nhanh chóng chạy về phía Bắc.

Lăng Tử Hàn bất động thanh sắc bước ra khỏi lối đi bộ, nhìn về phía sau. Nếu như Vệ Thiên Vũ không chạy tới kịp, cậu sẽ kêu taxi. Nhưng vừa nhìn thì đã thấy xe việt dã của Vệ Thiên Vũ chạy tới, đậu ngay bên cạnh cậu.

Cậu nhanh chóng mở cửa xe, ngồi xuống. Vệ Thiên Vũ đã chú ý tới chiếc xe đang tăng tốc một cách khác thường rời khỏi chỗ này, không đợi cậu mở miệng, anh đã nhấn ga, đuổi theo.

Lăng Tử Hàn từ điện thoại di động đặc chế chụp lại chiếc vali ở đằng xa, sau đó dựa vào đường truyền bí mật gửi tin đến Lăng Nghị, nói rõ: "Tại Korla phát sinh bắn súng, trong hiện trường phát hiện nhân vật được tình nghi là Nhạc Uyển Di, giờ đang lái xe từ đường Thiên Sơn chạy về hướng Bắc. Bọn họ có ba người, 2 nam 1 nữ, mang theo hai vali bằng da loại lớn, tạm thời không thấy vũ khí."

Lăng Nghị yên lặng lắng nghe, không hỏi một chữ, trầm ổn nói: "Chờ 3 phút."

Lăng Tử Hàn liền trầm mặc chờ.

Vệ Thiên Vũ lợi dụng hệ thống vệ tinh truy tìm ở trong xe, tập trung vào chiếc xe phía trước, vẫn duy trì cự ly nhất định để theo dõi sít sao.

Chưa đến 3 phút, thanh âm Lăng Nghị liền bình tĩnh vang lên: "Bên chúng ta cùng tổng tham, bộ cảnh sát đều tra ra được tin tức liên quan, có rất nhiều phần tử khủng bố đang lần lượt nhập cảnh, có mấy tên tập kết tại một số thành thị ở Nam Cương, rất có khả năng sẽ xảy ra một loạt hành động khủng bố lớn. Đại đội chống khủng bố Tân Cương cùng đột kích Thiểm Điện đang nhận lệnh vây bắt, đêm nay tại Kashgar, Hetian, Aksu đều có hành động, nhưng hành động ở Korla là lớn nhất. Tôi đã liên hệ với Bộ Quốc phòng, đội đột kích Thiểm Điện của bọn họ vừa đánh úp vài cứ điểm bí mật của bọn phần tử khủng bố ở Korla, bắt được phần lớn những tên lẻn vào, thế nhưng hiện nay đã chứng thực, tên lãnh đạo của chúng đã chạy thoát. Những người mà các cậu phát hiện có thể là chúng. Căn cứ tình báo của bọn La Hãn tại Trung Á, gần đây Nhạc Uyển Di có mua một được một đầu đạn hạt nhân được kết hợp vào trong vali xách tay ở Âu Châu, mục đích là tạo ra một sự kiện khủng bố đặc biệt tại Lễ Quốc khánh. Bên Bộ Quốc phòng đã một mực truy tìm đầu mối này, nhưng có thể kẻ địch đã phát hiện, sớm hành động. Liệp thủ số 1, tôi lệnh cho cậu, nhất định phải ngăn chặn bọn chúng, không tiếc bất kì thứ gì, nhất định phải phá hủy kíp nổ đạn hạt nhân của bọn chúng."

"Yes sir!" Lăng Tử Hàn lập tức nói. "Xin xác nhận, có phải chỉ có một đầu đạn hạt nhân hay không?"

"Phải, chỉ có 1 quả." Lăng Nghị khẳng định rõ ràng.

Lăng Tử Hàn trầm tĩnh nói: "Yes sir, over."

Thanh âm Lăng Nghị thủy chung không có chút xao động, rất bình tĩnh nói: "Tôi đã kết nối tín hiệu của các cậu với quan chỉ huy đội đột kích lần này, danh hiệu của y là 'Phi hổ', danh hiệu của cậu không đổi. Các cậu trực tiếp liên hệ, phối hợp với nhau."

"Yes sir!" Lăng Tử Hàn kết thúc trò chuyện, nói với Vệ Thiên Vũ. "Trong tay bọn họ có đầu đạn hạt nhân, chúng ta nhất định phải chặn đứng bọn họ lại."

Vệ Thiên Vũ gật đầu: "OK!"

Lăng Tử Hàn dùng vân tay mở vali đặc chế ngay chỗ đang ngồi, lấy ra vũ khí bên trong. Cậu một tay giao súng cho Vệ Thiên Vũ, một tay bỏ dao vào trong túi, còn tay mình thì cầm súng tự động.

Lăng Nghị nói không tiếc bất kì thứ gì không chỉ ám chỉ phải hy sinh sinh mạng không thôi. Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều là hai liệp thủ cực kỳ ưu tú, muốn chặn lại một chiếc xe trong thành phố, bắt hoặc hạ gục bọn phần tử khủng bố, cũng không phải chuyện khó gì. Chỉ sợ là bại lộ thân phận của bọn họ mà thôi. Hai người bọn họ lúc này không có che giấu gì cả, dùng tướng mạo ban đầu mà chặn đường đi của bọn phần tử khủng bố, dù thành hay không cũng có khả năng bại lộ rất lớn, đây chính là điều tối kỵ của liệp thủ.

Thế nhưng, tình huống hiện tại khẩn cấp, nếu đạn hạt nhân phát nổ, toàn bộ hơn 1 triệu người dân ở Korla như rơi vào địa ngục nhân gian, chất phóng xạ có thể khiến muôn người phải chết, mà mục tiêu công kích của phần tử khủng bố khẳng định là người lãnh đạo của trung ương đến đây công tác.

Chiếc xe phía trước chạy rất nhanh, dường như chạy thẳng đến quảng trường Thiên Nga ngay trung tâm thành nội. Nơi đó có một khách sạn 5 sao cao cấp, Phó thủ tướng, Bộ trưởng Bộ nông nghiệp, Bộ mậu dịch cùng lãnh đạo các bộ và uỷ ban trung ương đến đây thị sát, còn có Chủ tịch khu tự trị, Phó chủ tịch đến đón tiếp, toàn bộ đều đang ở đó. Hiện tại, căn cứ kế hoạch hành trình, Phó thủ tướng vẫn còn đang trên đường đến đây, chưa đến Korla.

Vệ Thiên Vũ yên lặng nhìn chiếc xe phía trước, suy nghĩ về phương án chặn xe lại. Nơi này là thành phố cũ, phần lớn là dân thành thị. Hiện tại đang vào đầu hạ, khí hậu mát mẻ, buổi tối ở đây rất đông người. Bọn họ không thể ra tay ở đây được.

Đúng lúc này, điện thoại di động Lăng Tử Hàn vang lên, bên trong truyền đến thanh âm Lôi Hồng Phi: "Liệp ưng, Liệp ưng, tôi là Phi hổ, tôi là Phi hổ, nghe được xin trả lời." Thanh âm của y vô cùng vững vàng, so với thanh âm phấn chấn lúc bình thường hoàn toàn khác hẳn.

Thanh âm Lăng Tử Hàn rất thấp, nhưng rõ ràng: "Phi hổ, tôi là liệp ưng, xin nói!" Trước khi nói, cậu đã dùng bộ phận biến âm trong điện thoại.

Quả nhiên Lôi Hồng Phi không có nghe tiếng của cậu, rất nghiêm túc mà nói: "Xin lập tức báo cáo vị trí của mục tiêu."

Lăng Tử Hàn nhìn tọa độ trên mặt của máy theo dõi vệ tinh trên xe, rõ ràng chuẩn xác đem vị trí của xe mình cùng xe phía trước nói cho y.

Lôi Hồng Phi nghe xong, trầm mặc vài giây, lập tức nói rằng: "Được, chúng tôi 7 phút nữa sẽ đi tới chỗ đó, Trước lúc đó, xin đừng kinh động bọn họ."

"OK!" Lăng Tử Hàn nghe tiếng y, chỉ cảm thấy tâm tình trống rỗng, vô cùng bình tĩnh.

Song phương kết thúc trò chuyện, Lăng Tử Hàn lập tức nói với Vệ Thiên Vũ: "Đội đột kích 7 phút nữa sẽ

tới."

"Ừ!" Vệ Thiên Vũ gật đầu. Nãy giờ anh một mực chú ý tình hình bốn phía, đồng thời cẩn thận duy trì cự ly hợp lý với chiếc xe phía trước.

Trong lúc xe anh cùng xe bọn họ nối đuôi nhau, ngoài ra còn có thêm hai ba chiếc khác cũng đang chạy trên đường, như vậy sẽ không khiến cho đối phương chú ý. Nhưng cũng vì vậy, khi chiếc xe kia đột nhiên dừng lại ven đường, thể ứng phó sớm với tình huống bất ngờ, chỉ có thể từ từ giảm tốc độ lại.

Lúc chiếc xe dừng lại, một người đàn ông ngồi ở ghế phó mang theo cái vali bước xuống, vào một quán cơm nhỏ không có gì đặc biệt bên cạnh một tòa nhà lớn. Chừng 1 phút đồng hồ sau, gã mang tay không bước ra, nhanh chóng lên xe.

Xe lập tức khởi động, tiếp tục chạy về phía Bắc.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ liếc nhau, lập tức ăn ý thống nhất ý kiến. Lăng Tử Hàn buông súng tự động xuống, cầm lấy cây súng trong tay Vệ Thiên Vũ cắm vào bên hông, lập tức xuống xe. Vệ Thiên Vũ lập tức lái xe tiếp tục theo dõi chiếc xe phía trước.

Lăng Tử Hàn đi vào tiệm cơm, liền có một nữ nhân viên ra tiếp, ôn hòa mà nói: "Tiên sinh, xin lỗi, chúng tôi sắp đóng cửa."

Lăng Tử Hàn mỉm cười với cô, trên mặt có chút xấu hổ: "Xin lỗi cô, tôi muốn mượn tolet một chút."

Cô gái đó có chút giật mình, nhận được yêu cầu thình lình xảy ra này của cậu khiến cô nhất thời không biết từ chối làm sao, chỉ theo bản năng chỉ chỉ ra phía sau.

Lăng Tử Hàn mỉm cười với cô. "Cám ơn!" Liền trực tiếp đi vào.

Toilet của mấy tiệm cơm nhỏ thường rất nhếch nhác, cửa nhỏ bẩn ẩn trong góc. Lăng Tử Hàn cũng không đi vào, cứ theo lối nhỏ dẫn ra phía sau.

Nữ nhân viên phục vụ kia đuổi theo cậu, lớn tiếng kêu: "Tiên sinh, tiên sinh, toilet ở chỗ này."

Cô vừa gọi như thế, thì Lăng Tử Hàn nghe được tiếng bước chân rất nhỏ vang lên phía trước, lập tức không chút nghĩ ngợi đi qua nhà bếp nho nhỏ, đuổi theo.

Từ lúc gã kia đi ra ngoài đến lúc Lăng Tử Hàn tiến vào, chỉ đúng 1 phút đồng hồ, người nọ hiển nhiên không ngờ tới sẽ có người đến, trong lúc hoảng loạn chưa kịp ngẫm nghĩ, liền kiếm đường mà chạy.

Lăng Tử Hàn vừa mới bước được 1 bước về phía trước, lập tức xoay người lại, song song rút súng ra, bắn về phía sau hai phát.

Ngực cùng trán của nữ nhân viên phục vụ trẻ tuổi kia xuất hiện 2 vết đạn. Cô té mạnh trên mặt đất, một cây súng bé rớt từ trong tay cô ra.

Lăng Tử Hàn không hề ngừng lại, xoay người lao ra phía sau, đuổi theo cái tên phía trước.

HẾT CHAP 48

Mục lục

114. Quyển 3 - Chương 49

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đây là một con hẻm nhỏ cực kỳ chật hẹp, hai bên đều là tường, bóng đen phía trước cầm theo cái vali lớn, muốn chạy lại chạy không được, bước chân có chút lảo đảo.

Lăng Tử Hàn chỉ cần vài bước đã đuổi tới ngay phía sau lưng gã, gã vừa xoay lại đã bắn một phát. Lăng Tử Hàn lập tức cuộn tròn người quay một vòng lên phía trước, tránh được viên đạn vừa mới bắn ra, đồng thời giơ chân đá vào đầu gối của gã.

Đùi gã mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, cái vali rớt xuống đất.

Lăng Tử Hàn nhanh như chớp giơ tay ra tung chưởng chém mạnh vào sau cổ gã.

Gã vừa muốn xoay người nổ súng, sau cổ liền chịu cú đánh mạnh, chưa kịp kêu tiếng nào đã té xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Lăng Tử Hàn lấy cây súng trong tay gã cắm vào bên hông, một tay cầm lấy chiếc vali, một tay kéo người gã trở lại quán cơm.

Cậu đóng cửa trước cửa sau thật cẩn thận, nghiên cứu cấu tạo của chiếc vali xách tay, liền cẩn thận dùng phương pháp đặc biệt mở ra.

Bên trong không có đạn hạt nhân, mà là thuốc nổ S3 dùng nhiều hỗn hợp Silic đặc thù chế thành, uy lực của nó gấp 7 lần so với TNT.

Bên ngoài của khối thuốc nổ này là một lớp Hydro có độ dày cỡ đường kính một nguyên tử, chính lớp này đã chặn đứng việc để khối Silic bên trong tiếp xúc với không khí bên ngoài, đảm bảo sự ổn định của nó. Nhưng mà, chỉ cần lớp mỏng này bị hủy, không khí tràn vào, tựa như lửa rừng bùng phát, liên tiếp kích nổ các khối các nằm bên cạnh như phản ứng dây chuyền. Tốc độ phản ứng này chỉ cần 0,1s, còn nhanh hơn tốc độ phản ứng nổ của khối TNT, cũng mạnh hơn nhiều, cho nên hình thành một lực nổ vô cùng lớn.

Vị trí của quán cơm này nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng trước cửa quán là con đường mà đoàn xe của phó thủ tướng sẽ đi qua để đến Korla, trước khi quẹo vào con đường đến khách sạn 5 sao. Nếu ngay lúc đoàn xe đi qua, để chiếc vali chứa đầy thuốc nổ cực mạnh này phát nổ ngay tại bên đường, hậu quả thật không thể tưởng nổi.

Trong khối thuốc có một thiết bị hẹn giờ, giờ còn chưa khởi động. Lăng Tử Hàn tỉ mỉ kiểm tra một chút, thấy tạm thời không có nguy hiểm, liền không động tới nó nữa. Trong tay cậu không có dụng cụ, không dám tùy tiện tháo gỡ, liền lấy điện thoại di động ra, gọi Lôi Hồng Phi.

"Phi hổ, tôi là Liệp ưng, yêu cầu chuyên gia gỡ bom." Cậu nói rõ vị trí của mình, sau đó nói tiếp. "Đây là thuốc nổ S3, có thiết bị hẹn giờ, hiện nay chưa khởi động."

Lôi Hồng Phi lập tức nói: "OK, chuyên gia gỡ bom 3 phút sau sẽ đến."

Đột nhiên, trong điện thoại Lăng Tử Hàn nghe được tiếng súng dữ dội. Lôi Hồng Phi đang ra mệnh lệnh với người khác. "Vây quanh bọn họ, không được bắn loạn …" Sau đó, điện thoại liền ngắt.

Lăng Tử Hàn bỏ điện thoại di động vào túi, sau đó có tiết tấu mà nhấn vào cái nút trên mặt đồng hồ, phát sinh tín hiệu tới chỗ Vệ Thiên Vũ. Một lát sau, Vệ Thiên Vũ gởi tín hiệu lại cho cậu, nói cho cậu biết, chiếc xe của bọn phần tử khả nghi đang bị đội đột kích Thiểm Điện vây quanh, nhưng trước lúc đó, người phụ nữ trong xe đã xuống xe, cầm theo một chiếc vali đi vào một khách sạn tên Băng Sơn. Anh hiện giờ vẫn đang theo dõi người phụ nữ đó, chưa tham gia chiến đấu với đội đột kích.

Lúc này, bên ngoài có một chiếc xe cảnh sát dừng lại, một tiểu đội nhỏ xuống xe. Tất cả bọn họ đều mặc đồng phục chiến đấu thành thị màu đen, có áo chống đạn, mang mặt nạ bảo hộ cùng mũ giáp, trong tay cầm súng trường đột kích thể thức mới nhất, trong tay của một người ở giữa có cầm theo một cái vali, đương nhiên người đó là chuyên gia gỡ bom.

Lăng Tử Hàn không muốn bại lộ thân phận, liền mở cửa trước, sau đó lùi người ra phía sau, mở cửa sau, lặng yên không một tiếng động mà chạy ra ngoài. Cậu nhìn vị trí của Vệ Thiên Vũ hiện trên mặt đồng hồ, chạy vội về phía đó.

Chỉ cần vài phút, cậu đã chạy tới khách sạn Băng Sơn.

Khách sạn này cách khách sạn Thiên Nga chưa tới 300m, nếu kíp nổ đạn hạt nhân phát nổ, người ở đó không ai có thể tránh được kiếp nạn.

Vệ Thiên Vũ dùng hết tín hiệu dò xét tập trung vào cái vali, ngay lúc Lăng Tử Hàn truyền tín hiện đến hỏi lại chỗ anh, thì anh đã đi cầu thang bộ đến tầng 7 rồi. Hiện tại cái vali đang dừng ở tầng 16. Anh truyền tín hiệu báo cho Lăng Tử Hàn biết, kêu cậu cứ chạy thẳng lên trên.

Lăng Tử Hàn vào thang máy, nhấn tầng 17, sau đó đi cầu thang xuống 1 tầng. Cậu đợi ở lối thoát hiểm được 1 lát, Vệ Thiên Vũ cũng đã lên tới. Hai người hội hợp, cúi đầu thương lượng vài câu, liền kéo áo khoác lại, che súng đi, một trước một sau mà bước vào hành lang.

Bọn họ khéo léo tránh được camera hai bên, rất nhanh đi tới căn phòng chứa mục tiêu.

Vệ Thiên Vũ tiếp nhận điện thoại di động của Lăng Tử Hàn, đặt nó lên máy giám định vân tay trên cửa phòng.

Hiện tại mấy khách sạn cao cấp đều dùng khóa bằng vân tay, khách mướn phòng thì ở quầy tiếp tân lấy dấu vân tay ngón giữa, tiếp tân truyền tư liệu phân biệt sinh vật đến máy vi tính điều khiển cửa của căn phòng mà khách mướn, sau đó khách có thể dùng vân tay của chính mình tự do ra vào. Vệ Thiên Vũ lấy máy đang chứa đựng tư liệu phân biệt sinh vật, giải mã văn kiện trong máy vi tính xong, lập tức truyền chỉ lệnh 'Xác nhận' vào trong máy vi tính, cánh cửa tự động mở ra.

Vừa nghe tiếng leng keng của dây xích chốt cửa, dù rất nhỏ, Lăng Tử Hàn lập tức nghiêng người dán sát vào cửa, đột nhiên phát lực, đạp mạnh vào cánh cửa làm đứt sợi xích. Cậu đẩy mạnh cửa, lập tức cuộn tròn người vào trong, nhanh chóng đến giữa phòng, liền thấy người phụ nữa kia đang dùng giường che chắn, rồi hướng súng bắn về phía cậu.

Đạn cứ lần lượt sượt qua người cậu, cậu lập tức giơ súng bắn trả, song song đó nhanh chóng di chuyển. Tốc độ nhấn cò của cậu rất mau, có thể khiến cho tốc độ của súng lục xạ kích nhanh y như súng tự động, trong nháy mắt liền áp chế đối phương không ngẩng đầu nổi.

Vệ Thiên Vũ theo sát phía sau chạy lên, vừa đưa tay khóa cửa, vừa một tay cầm súng bắn về phía trước.

Người phụ nữ kia hết đạn, lại nằm giữa hai cây súng, không thể dùng tay đối phó, chỉ có thể nằm dưới thảm giường không động đậy. Hai người bọn họ yểm hộ cho nhau xông lên phía trước, dùng súng nhắm thẳng vào bà.

Bà chầm chập ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn bọn họ. Hai bên vai cùng cổ tay tay phải đều trúng đạn bị thương, nhưng trên mặt lại đầy bình tĩnh, không nói một tiếng nào.

Lăng Tử Hàn lấy cây súng lục của bà, rồi một tay thành thạo lục soát người bà kỹ càng, xác nhận bà không có vũ khí, lúc này mới lui ra phía sau một bước.

Vệ Thiên Vũ lập tức đi tìm cái vali.

Rất nhanh anh tìm thấy bên cạnh tủ quần áo có một chiếc vali da hình vuông màu đen. Anh cầm vali cẩn thận đặt lên bàn, tỉ mỉ nhìn một lát, sau đó dùng điện thoại di động của Lăng Tử Hàn dò xét hai lần, lúc này mới chậm rãi mở ra.

Bên trong quả nhiên là một đầu đạn hạt nhân tinh vi, bộ phận hẹn giờ đã khởi động, thời gian hẹn giờ là 100 phút. Hiển nhiên là bà vừa vào phòng đã lập tức khởi động bộ phận hẹn giờ, đặt thời gian là 2 tiếng sau mới nổ, mà chỉ sau 20 , bà đã rơi vào tay bọn họ.

Vệ Thiên Vũ tỉ mỉ kiểm tra bộ phận hẹn giờ, nói với Lăng Tử Hàn: "Muốn ngừng nó lại phải có mật mã."

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nghiêm nghị nhìn người phụ nữ kia: "Nhạc Uyển Di, hành động của bà đã thất bại, không nên cứng đầu như thế nữa."

Nhạc Uyển Di nhìn cậu, tuyệt không hoảng loạn, trái lại thản nhiên cười: "Không, tao không có thất bại. Tụi bây không có mật mã, nên không thể ngưng nó lại. Bảo bối này nhất định sẽ nổ. Nhóc con, không phải năm nay nước tụi bây kỷ niệm 100 năm Quốc khánh sao? Tao tặng cho nước tụi bây một buổi bắn pháo hoa đồ sộ hoa lệ nhất lịch sử."

Lăng Tử Hàn mặt trầm như nước, từng chữ một nói rõ: "Nhạc Uyển Di, đây cũng là nước của bà đó."

Nhạc Uyển Di cười lạnh một tiếng: "Từ lâu không phải rồi. Nó là nước sinh ra kẻ thù giết chồng của tao."

"Guzman gieo gió gặt bão." Thái độ Lăng Tử Hàn trở nên thành khẩn. "Nhạc Uyển Di, bà còn trẻ, còn có thể có một cuộc đời mới, vì sao lại muốn chôn cùng một chỗ với loại người như vậy? Lại còn muốn ngàn vạn dân thường vô tội chịu cùng cảnh ngộ? Dùng cách thức tàn khốc như vậy máu tanh như vậy tiễn đưa chính tuổi trẻ và sinh mạng của bà sao, đáng sao?"

Nhạc Uyển Di mỉm cười, phong tình vạn chủng mà dùng tay vuốt tóc, hờ hững nói: "Guzman là người duy nhất giúp đỡ tao trong cuộc đời này, ông ấy cho tao tình yêu cùng sự quan tâm mà người khác chưa từng cho tao. Là tụi bây hủy nhà của tao, giết chết chồng tao, giẫm đạp lên cuộc sống của tao. Cuộc đời này đối với tao, ngoại trừ báo thù, không còn bất kì ý nghĩa nào cả. Tao chân thành khuyên tụi bây một câu, tuổi của tụi mày còn trẻ, tốt nhất là nên chạy đi. Còn 1 tiếng rưỡi, tụi mày sẽ chạy được 1 khoảng khá xa đấy, không chừng còn tránh được trận nổ này cũng nên."

Vệ Thiên Vũ không nói hai lời, đóng vali lại. Lăng Tử Hàn cũng hiểu rõ ý của anh. Đây không phải loại bom thông thường, nếu muốn gỡ, thì cũng phải rời xa khỏi thành phố này.

Vệ Thiên Vũ cầm lấy vali, bước thẳng ra ngoài. Lăng Tử Hàn đưa tay bắt Nhạc Uyển Di đi theo.

"Đừng đụng tới tao!" Nhạc Uyển Di quát lên một tiếng lạnh lùng, hai hàm răng cắn chặt lại.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn đến hai má của bà đang cố sức, liền đưa tay bóp chặt hai má của bà. Thế nhưng đã chậm, bên môi Nhạc Uyển Di chảy xuống một dòng máu đen, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Bà cười lạnh một tiếng, lập tức nhắm mắt lại, mềm người ngã xuống.

Lăng Tử Hàn thấy tình hình như vậy, cũng không làm mất thời gian nữa, lập tức xoay người xông ra ngoài.

Cửa phòng phía sau cậu nhanh chóng đóng lại.

HẾT CHAP 49

Mục lục

115. Quyển 3 - Chương 50

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc bọn họ vào phòng thì không để ai nhìn thấy, lúc bọn họ ra khỏi phòng thì cũng rất âm thầm. Vệ Thiên Vũ đã nhấn nút thang máy, lúc Lăng Tử Hàn chạy tới thì vừa lúc cửa thang máy mở ra. Hai người thong thả bước vào, trực tiếp xuống thẳng lầu một, sau đó bước thẳng ra ngoài.

Trong đại sảnh các ngọn đèn sáng rực, khách cùng nhân viên của khách sạn cứ lần lượt qua lại, hoàn toàn không ai chú ý tới bọn họ.

Vừa ra cửa chính, hai người lập tức chạy đi.

Xe Vệ Thiên Vũ đậu gần chỗ bắn nhau lúc nãy. Giờ trận đấu súng đã kết thúc, hai người đàn ông trong xe đã bị hạ gục, đội viên đột kích đang kiểm tra xe, xác nhận người chết, đồng thời tản ra chung quang tìm kiếm.

Trong bóng đêm, Lôi Hồng Phi thấy từ xa có bóng hai người đang chạy ra, nhảy lên một chiếc xe việt dã mà hồi nãy vừa đuổi theo xe kẻ địch, y không khỏi ngẩn người, lập tức giật mình. Thân hình người kia thực sự rất giống Lăng Tử Hàn. Y chẳng kịp nghĩ ngợi gì đã chạy tới bên đó.

Lăng Tử Hàn cũng đã thấy cái người có vóc dáng khôi ngô cường tráng kia. Tuy rằng người đó mặc áo giáp cùng mặt nạ bảo hộ, nhưng cậu chỉ nhìn một cái cũng biết người đó là ai. Lúc này lái xe là cậu, Vệ Thiên Vũ đang toàn lực bảo vệ vali, phòng ngừa nó khả năng đột nhiên phát nổ. Lôi Hồng Phi còn cách bọn họ một khoảng rất xa, Lăng Tử Hàn liền nhấn mạnh ga, chuyển tay lái, nhanh chóng quay đầu, chạy

về hướng Nam.

Lôi Hồng Phi nhấn hệ thống trong chiếc mũ, chỉnh tần suất trò chuyện chuyển đến tín hiệu của nhân viên quốc an bí mật kia, nhanh chóng nói: "Liệp ưng, tôi là Phi hổ, xin trả lời!"

Vệ Thiên Vũ nhấn nút trò chuyện trên điện thoại di động, lập tức đem tai nghe vô tuyến nhét vào lỗ tai Lăng Tử Hàn. Lăng Tử Hàn vừa cầm lái, vừa nói: "Phi hổ, tôi là Liệp ưng, nữ khủng bố kia đã tử vong, thi thể đang nằm ở phòng 1618 khách sạn Băng Sơn, xin cho người tới xử lý, Over!"

"OK!" Lôi Hồng Phi dừng một chút, thanh âm bỗng nhiên nhẹ lại, " … Là em phải không?"

Lăng Tử Hàn trầm mặc. Câu này thật khó trả lời, cậu không thể nói 'Phải' cũng không thể nói 'Không phải'

Nhưng Lôi Hồng Phi cố chấp chờ đợi câu trả lời của cậu.

Giờ khắc này, cả hai người đều cảm thấy ngay tai nghe xuất hiện một khoảng trống thật lớn, trầm trọng áp bách màng tai của bọn họ.

Một lát sau, Lôi Hồng Phi dường như hiểu được nguyên nhân của sự lặng im nãy giờ. Y nhìn về nơi chiếc xe việt dã đã biến mất, nhẹ nhàng nói. "Anh rất nhớ em!"

Hai tay Lăng Tử Hàn phút chốc nắm chặt tay lái, dưới chân đạp mạnh chân ga. Xe rít gào phóng đi, lao ra thành thị, hướng thẳng về phía sa mạc. Khóe miệng cậu nhếch lên một cái, đôi mắt vẫn hướng thẳng về phía trước, như muốn đem chiếc xe bay thẳng lên không trung vậy.

Vệ Thiên Vũ đã cài dây an toàn, hai tay cầm chắc vali, lẳng lặng ngồi ở đó, không nói tiếng nào.

Lôi Hồng Phi thở dài một hơi, thân thiết nói: "Nếu như em còn phải làm việc, anh sẽ không quấy rầy nữa. Em nhất định phải chú ý an toàn, bảo trọng!"

Thanh âm Lăng Tử Hàn cũng không còn cứng rắn như lúc làm việc nữa. Cậu nhẹ giọng nói: "Đã biết."

Lôi Hồng Phi vui vẻ nở nụ cười.

Lăng Tử Hàn cúp máy, bình tĩnh hỏi: "Thiên Vũ, anh có biết trong sa mạc này có hang động nào không?"

Vệ Thiên Vũ hờ hững nói: "Cậu dừng xe lại đi."

Lăng Tử Hàn ngẩn ra, nhưng không hề giảm tốc độ xe. Cậu nhìn thẳng về phía trước, bình tĩnh nói: "Anh muốn giải quyết nó?"

Vệ Thiên Vũ kiên trì nói: "Tôi đã nói rồi, cậu dừng xe lại đi!"

Nhưng Lăng Tử Hàn lại nói: "Muốn tôi dừng xe cũng được, bất quá, anh phải để vali lại cho tôi, chỉ một mình anh xuống xe. Dù thế nào đi nữa tôi cũng phải mang nó vào sa mạc, anh đừng mong bỏ tôi lại."

Vệ Thiên Vũ biết cậu đã rõ ý định của mình, mà anh cũng đã rõ tâm ý của cậu, không khỏi thở dài: "Tử Hàn, trình tự giải mật mã của Nhạc Uyển Di dùng cho loại này tôi chưa từng thấy qua, thực sự không chắc là có thể giải được hay không. Tôi sẽ cố hết sức làm thử, nhưng nếu có sơ xuất, đạn hạt nhân sẽ phát nổ. Một mình tôi là được rồi, tôi không muốn cậu cũng …"

Lăng Tử Hàn nói như đinh đóng cột: "Tôi theo anh."

Vệ Thiên Vũ nghe xong ba từ đó, nhất thời cảm xúc dâng trào, khó có thể ức chế. Anh vội vã quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, cố gắng trấn định bản thân.

Lăng Tử Hàn không cho anh phân tâm, thấp giọng nói: "Mau suy nghĩ đi, gần đây có cổ mộ, địa cung hay đường hầm nào không?"

Vệ Thiên Vũ lập tức trấn định tâm tình, chuyên tâm suy nghĩ, rồi nói: "Có, cách Lake Bosten về phía Nam chừng 19km, mấy tháng trước mới phát hiện một cổ mộ, đội khảo cổ đã khai quật qua, giờ không còn giá trị, coi như bỏ hoang rồi."

"Được. Tôi chạy đến đó, anh cứ nghĩ ngơi trước đi, để lát công tác cho tốt." Lăng Tử Hàn vừa nói vừa nhấn mạnh chân ga.

Xe bọn họ đã được thay đổi qua, có thể chạy 200 km/h. Lúc này đã gần nửa đêm, trên đường không có xe cộ qua lại, Lăng Tử Hàn liền một đường phóng thẳng, sau đó dùng vệ tinh dò xét, nhanh chóng tìm được vị trí của cổ mộ bỏ hoang.

Vệ Thiên Vũ xuống xe, mang vali đến trước chỗ khai quật, nhìn kỹ cửa cổ mộ một chút, bên trong tối om om, không thấy gì cả. Anh quay đầu nói: "Tôi cần chút ánh sáng."

Lăng Tử Hàn xuống xe nhìn địa hình một chút, liền quay đầu lại lên xe, chạy xe thẳng vào trong. Vì đây là sa mạc, gió mạnh khiến cát bụi bay tứ tung, dù là huyệt động thì cũng đã bị cát lấp đầy các tường núi chung quanh, khiến cho huyệt mất đi độ dốc ban đầu. Cậu dễ dàng lái xe vào trong, nhanh chóng đem đầu xe hướng thẳng vào cổ mộ, hai đèn xe chiếu sáng rực lên.

Bọn họ đều đã chuẩn bị xong xuôi. Nếu như Vệ Thiên Vũ không giải được mật mã, vậy đến phút cuối cùng, cứ đem đạn hạt nhân vào trong cổ mộ, để nó phát nổ trong đó, vậy có thể giảm mức độ thiệt hại đến mức

thấp nhất. Về phần hai người bọn họ, cũng không thể sống sót, chắc chắn biến thành cát bụi.

Lăng Tử Hàn tắt máy, cài chế độ phanh, rồi xuống xe. Lúc này Vệ Thiên Vũ mới ngồi xổm xuống phía trước xe, phủi phủi lớp cát trên đất rồi đặt vali xuống, mở ra.

Giờ này khắc này, đối mặt với máy móc tinh vi không có sinh mệnh, tâm tình anh lập tức trở nên minh mẫn, không chút rối loạn. Anh đứng dậy lấy thùng dụng cụ trong xe ra, sau đó lấy ra một máy vi tính bảo bối của chính mình nằm trong một cái hộp nhỏ đặt dưới gầm xe, rồi ngồi ngồi xếp bằng trước vali, bắt đầu công tác.

Tính theo thời gian chữ số không ngừng giảm thiểu trên mặt thiết bị hẹn giờ, hiện tại còn 30 nữa là phát nổ.

Lăng Tử Hàn lấy ra một túi ngủ trên xe, trải xuống một đống cát cách chỗ anh không xa, sau đó nằm xuống. Cậu nhìn bầu trời đầy sao, bình thản nói: "Tôi ngủ một chút, nếu như cần giúp gì cứ gọi." Giọng điệu này chẳng khác gì lúc hai người bọn họ còn ở trong căn nhà nhỏ trên núi của Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ nở nụ cười, ôn hòa mà nói: "Ừ."

Lăng Tử Hàn không nói gì thêm, quả nhiên nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Tâm tình Vệ Thiên Vũ cũng y như lúc còn ở trong núi, Lăng Tử Hàn ở trong phòng ngủ, hoặc ngủ gật trên ghế ngoài vườn, còn bản thân anh thì đang làm chuyện mình yêu thích, mọi âm thanh chung quanh đều im ắng, không khí tươi mát, khiến cho anh thấy có tinh lực vô cùng, linh cảm vô hạn.

Lăng Tử Hàn cũng cảm thấy bình tĩnh. Bên tai nghe thanh âm gõ bàn phím của Vệ Thiên Vũ, đôi lúc còn có tiếng leng keng của các công cụ va chạm nhau khi anh lấy chúng ra khỏi thùng dụng cụ, khiến cậu nhớ tới bầu không khí trong trẻo cùng ánh nắng mặt trời vàng nhạt lúc còn trong núi. Thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong khu vườn tĩnh lặng, tựa như bài hát ru, khiến cậu đi vào mộng đẹp. Suy nghĩ một hồi, cậu thật sự ngủ sâu.

Đợi khi tỉnh lại, bình minh đã lên. Bầu trời sao đã dần biến mất, từ xa xuất hiện ánh rạng đông màu đỏ.

Cậu quay đầu lại, thấy vali đã đặt ở đó, thiết bị hẹn giờ cùng kíp nổ đã bị tháo bỏ. Thùng dụng cụ bên cạnh cũng mở ra, công cụ được sắp xếp gọn gàng bên trong. Đèn xe đã tắt, Vệ Thiên Vũ ngồi ở đằng xa, vừa hút thuốc vừa nhìn bầu trời đằng xa.

Lăng Tử Hàn đứng dậy đi tới bên cạnh anh, từ miệng anh lấy điếu thuốc, rồi đưa lên miệng hút một hơi.

Vẻ mặt Vệ Thiên Vũ bình thản, phảng phất như chuyện kinh tâm động phách mấy tiếng đồng hồ kia không hề xảy ra. Anh thu tầm mắt, nhìn người bên cạnh, mỉm cười hỏi: "Kế hoạch du lịch của chúng ta vẫn tiếp tục chứ?"

Lăng Tử Hàn không chút nghĩ ngợi, lập tức nói: “Đương nhiên, nếu chúng ta vẫn còn được nghỉ phép.”

Vệ Thiên Vũ hài lòng đặt tay lên vai cậu, mỉm cười hiền: “Tôi đã liên lạc với sếp rồi. Sếp nói ngày nghỉ của chúng ta vẫn còn. Chỉ cần đưa đống đó về căn cứ, chúng ta có thể tiếp tục nghỉ phép.”

Lăng Tử Hàn quăng tàn thuốc, đưa chân lên dập đầu lửa cho tắt hẳn, rồi ngồi xuống bên cạnh Vệ Thiên Vũ, cười nói: “Vậy thật tốt, tôi rất thích kì nghỉ này.”

Vệ Thiên Vũ ôn nhu nhìn về phía cậu, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng vậy.”

Lúc này, bầu trời sáng rọi bừng màn đêm hắc ám, mặt trời đỏ xuất hiện ngay phía chân trời, chiếu ánh sáng vàng bao lấy bọn họ, cả hai như tỏa ra hào quang chói lóa.

HẾT CHAP 50

Mục lục

CHÍNH VĂN HOÀN

116. Quyển 3 - Chương 51: Hắc Dữ Bạch

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mùa hè ở vùng nhiệt đới là mùa khó chịu nhất, ánh nắng như tia lửa hừng hực lan tỏa khắp thế giới, dường như muốn khiến mọi người hoa mắt thần mê, ngay cả trong những tòa biệt thự xa hoa có điều kiện mát mẻ cũng chẳng khá khẳm hơn gì.

Chu Tự ngồi trong phòng khách vỗ mạnh bàn nói lớn: “Tôi nói cho các người biết, không ai được phép cho thằng nhóc họ Thạch kia bước vào cửa. Nếu thằng đó dám xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ xé nát nó ra đó.”

Quản gia cùng mấy người giúp việc đứng ở chung quanh, cúi đầu khúm núm, rồi len lén nhìn Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn đang ngồi trên sofa ăn dưa hấu, chờ y phát hỏa xong, mới từ tốn nói: “Anh muốn uống chút nước không?”

Chu Tự thở hồng hộc nói: "Anh vừa nghe tên của thằng đó là núi lửa phừng phực rồi, uống nước cũng chẳng ích gì đâu."

Lạc Mẫn nở nụ cười: "Sao lại thế? Cậu ấy còn con nít lắm, tức cậu ấy làm gì?"

"Con mẹ nó, cư nhiên len lén thêm vào cảnh sát quốc tế, cũng không nói cho em biết một tiếng, bây giờ còn vô thanh vô tức chạy tới nằm vùng." Chu Tự trừng mắt nhìn hắn. "Nó còn dám lừa em để bắt Tiểu Thu, khiến em gặp bao khó khăn, vậy mà em còn bao che cho nó."

"Cũng là chuyện qua rồi, tính toán làm gì nữa." Lạc Mẫn cười hìhì nói. "Hiện tại coi như em cùng cậu ấy là dân cùng nghề rồi còn gì. Hơn nữa, cục An Toàn Quốc Dân chúng ta cũng cần sự trợ giúp của cảnh sát quốc tế mà, sau này cũng phải giao thiệp, anh cần gì phải cương ngạnh như thế? Tốt xấu gì anh cũng mang tiếng là nghị viên, giờ đang cùng chú Nguyên tranh cử tổng thống, quan hệ với bên cảnh sát cũng phải thiết lập cho tốt. Mặc kệ, nói thế nào thì nói, nhà chúng ta có một cảnh sát quốc tế, rốt cuộc bối cảnh cũng có lợi thế hơn người khác mà phải không? Dù cho bị đối thủ tranh cử công kích, cũng có Tiểu Lỗi chống lưng cho mà."

"Hừ, ai cần thằng nhóc đó chống lưng chứ? Bằng chú Nguyên cùng em, cộng thực lực của anh, mắc gì phải cần tới nó nữa?" Chu Tự biết hắn nói có lý, nhưng vẫn còn tức giận.

Lạc Mẫn quay đầu nói với quản gia: "Đi mời Tiểu Lỗi vào đi. Mặc kệ thân phận hiện tại của cậu ấy là gì đi nữa, các người cứ đối xử bình thường với cậu ấy như lúc trước là được."

"Dạ!" Quản gia thở phào nhẹ nhõm, lập tức phân phó người ra mở cửa chính.

Thạch Lỗi đứng ở bên ngoài từ nãy đến giờ. Chu Tự dặn người ngăn cậu tiến vào, cậu cũng ngang bướng, nhất định không đi, khiến cho quản gia bị cả hai bên làm khó dễ, đợi Lạc Mẫn lên tiếng, người làm tớ bọn họ như như trút được gánh nặng.

Trước đó vài ngày, Thạch Lỗi ở Tân Cương Trung Quốc trợ giúp cảnh sát S quốc bắt được một tên sát nhân liên hoàn mang tính quốc tế, đưa tên nó về nước để xử án xong, liền nhận được tin, tên cầm đầu kế hoạch khủng bố tại eo biển – Nhạc Uyển Di – đã chết ở Korla. Vì vậy, công việc của cậu được tạm ngưng, liền trở lại B quốc, tới thăm hỏi Lạc Mẫn.

Vào biệt thự, Chu Tự vẫn đang ngồi trên sofa. Thấy Thạch Lỗi bước vào, y cười lạnh một tiếng: "Thạch đại cảnh quan, lần này tới đây, định dùng A Mẫn nhà tôi bắt ai nữa đây? Hay là muốn bắt tôi?"

Thạch Lỗi đứng thẳng lưng, nét mặt không mang chút xấu hổ, bình tĩnh nói: "Chu đại nghị viên xin yên tâm, nếu như tổng bộ phát lệnh truy nã khẩn, tôi nhất định không tha, còn không thì tôi không làm bậy. Tôi là cảnh sát, không phải tội phạm vô pháp vô thiên, nên làm gì cũng theo quy củ."

Chu Tự vỗ bàn, nói với Lạc Mẫn: "Em xem kìa, em xem kìa, đây là thái độ đối với trưởng bối kìa."

“Trưởng bối gì chứ?” Thạch Lỗi một bước cũng không nhường y, lập tức trả lời lại một cách mỉa mai. “Nhiều nhất cũng gọi anh một tiếng ‘anh’ rồi, anh còn muốn tự cao tự đại sao?”

Chu Tự nhảy dựng lên định tiến lên đánh cậu. Lạc Mẫn nhanh tay kéo y lại, dụ dỗ nói: “Được rồi được rồi, Tự ca, anh đi làm việc của anh đi. Không phải ngày mai còn phải phát biểu tại hội nghị sao? Đi chuẩn bị đi.”

Chu Tự lúc này mới nhịn xuống không muốn xông lên đánh cậu. Y chỉ vào Thạch Lỗi, đầy khinh thường nói: “Tôi cho cậu biết, đừng nói cậu là cảnh sát quốc tế, dù cậu là tổng trưởng cảnh sát, tôi muốn đánh cậu cũng chẳng có gì ngăn được. Tôi khuyên cậu nên tập trung đi làm tốt việc của mình đi, đừng có ở đây mang ý định không tốt, miễn đến lúc chết cũng không biết mình chết thế nào.”

Thạch Lỗi cười khẩy: “Anh đang uy hiếp ai vậy? Tôi biết anh có tiền có thế, bất quá, nếu tôi đã quyết định gia nhập cảnh sát quốc tế, đã không còn sợ chết rồi. Anh đừng có dùng cái chết để uy hiếp tôi, muốn làm tôi sợ, hãy thể hiện bản lĩnh của mình đi.”

Lạc Mẫn nghe hai người họ đấu võ mồm, không biết nên khóc hay cười, vội nói: “Được rồi, mỗi người ít một câu đi được không? Tự ca, anh ở nhà nghỉ ngơi đi, em đưa Tiểu Lỗi ra ngoài một chút. Tiểu Lỗi, em có mệt không? Uống miếng nước đi này.”

Thạch Lỗi nghe Lạc Mẫn nói muốn cùng cậu ra ngoài, lập tức vui vẻ nói: “Em không mệt, chúng ta đi thôi.”

Chu Tự không có chút vui vẻ, đưa tay ôm lấy Lạc Mẫn, nổi giận đùng đùng hỏi: “Đi đâu?”

“Đưa cậu ấy đi thăm Tiểu Ngọc cùng Tiểu Kỳ, với lại có chút việc riêng phải nói.” Lạc Mẫn thích nhất tính trẻ con này của y, cười vỗ vỗ y, ôn hòa giải thích.

Chu Tự lúc này mới thoải mái, liếc mắt nhìn Thạch Lỗi một cái, hừ một tiếng, xoay người lên lầu.

Lạc Mẫn cười lắc đầu, ôn hòa mà nói: “Tiểu Lỗi, ăn chút hoa quả đi rồi hãy đi.”

Đó là mâm đựng trái cây mà người giúp việc đã chuẩn bị chu đáo, nào là dưa hấu, xoài, dứa, hạt sen, đu đủ, nhãn, chuối tiêu, tất cả đều cắt thành từng miếng nhỏ sắp xếp trên dĩa. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Mẫn, Thạch Lỗi cũng sẽ không khách khí mà ngồi xuống, lấy nĩa ghim từng miếng trái cây ăn. Lạc Mẫn nhìn cậu ăn rất ngon miệng, nở nụ cười khoái trá.

Chờ cậu ăn xong, Lạc Mẫn cùng cậu lên xe, đi đến bệnh viện.

Thạch Lỗi nhớ tới việc Quỷ Thu đã từng đáp ứng Tiểu Ngọc, giúp cậu bé đi tới chỗ Khang Minh cứu anh của cậu ra, lúc này Quỷ Thu biến mất không chút tung tích, mà anh của Tiểu Ngọc đã được cứu ra, hắn liền nghĩ là Lạc Mẫn làm, cười nói: “Mẫn ca, anh cho người cứu cậu bé ấy ra, làm rất tốt. Chỉ là, việc này có thể mang phiền phức đến cho anh đó, có được không vậy? Tên khốn Khang Minh cũng không đơn giản,

hiện tại còn có Hách Ly chống lưng, chiếm được sự ủng hộ của Ban Địch An, tương đương với sự bảo hộ của một đội quân. Nếu như tên đó muốn đối nghịch với anh, chỉ sợ sẽ gây áp lực với anh đó."

Lạc Mẫn trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: "Không phải anh cho người cứu ra, mà là Tiểu Thu làm đó."

"Anh ta?" Thạch Lỗi giật mình. "Sao lại thế được?"

"Lúc cậu ấy còn ở Nam Cảng, đã làm trước đi rời bến." Lạc Mẫn thở dài. "Kỳ thực Quỷ Thu cũng không phải người xấu, dù làm nghề sát thủ, cũng chỉ là giết người vì tiền, không sát thương vô tội. Trên giang hồ cậu ấy rất có nghĩa khí, lời nói đáng giá nghìn vàng, có khi làm việc cũng không cần tiền. Thí dụ như lần này cậu ấy đồng ý cứu anh của Tiểu Ngọc, một đồng tiền cũng không nhận. Ngay lúc đồng ý giúp anh đi ngăn chặn bọn khủng bố làm nổ tàu chở dầu, cũng không nói thêm câu nào đã liều mạng đi làm. Nói thật, dù là người trong bạch đạo, cũng mấy ai được như cậu ấy chứ? Tiểu Lỗi, không phải là anh muốn trách gì em, chỉ là, thế giới này thật sự rất phức tạp, giới tuyến của đen và trắng, kỳ thực không rõ ràng như em tưởng tượng đâu, có đôi khi làm việc phải biết biến đổi quy tắc một chút, suy nghĩ theo tình thế."

Thạch Lỗi có chút khó khăn gật đầu một cái: "Mẫn ca, có rất nhiều việc, em cũng đang cẩn thận xem xét lại. Anh cho em chút thời gian, để em có thể hiểu rõ hơn một chút. Trước khi hiểu rõ mọi việc, giờ em chỉ có thể dựa theo nguyên tắc mà làm việc thôi. Chỉ cần anh ta là tội phạm, thì em phải bắt, anh nói đúng không?"

"Đúng." Lạc Mẫn mỉm cười nhìn cậu. "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Em cứ dựa theo nguyên tắc của em mà làm việc, anh sẽ không phản đối gì cả."

"Cám ơn Mẫn ca, em biết chỉ có mỗi anh là hiểu được em thôi." Thạch Lỗi rất cảm động. Cậu cứ nghĩ lần này phải nỗ lực rất nhiều thì Lạc Mẫn mới chịu tha thứ cho cậu chứ, không nghĩ rằng Lạc Mẫn hoàn toàn không trách cứ gì cậu cả.

"Không cần khách khí với anh như vậy." Lạc Mẫn cười, nhanh chóng thay đổi đề tài. "Anh của Tiểu Ngọc bị Khang Minh dày vò rất thảm, mình đầy thương tích, hầu như hấp hối. Tên khốn đó thích chơi SM, đặc biệt hung ác với cậu nhóc này. Nếu cứu Tiểu Kỳ trễ một chút nữa, chắc cậu nhóc không giữ nổi mạng đâu."

Thạch Lỗi cau mày, phẫn nộ nắm chặt lòng bàn tay lại. "Ngũ Mai Bang buôn lậu thuốc phiện, ép người làm ***, từ đầu em đã không vừa mắt bọn nó rồi. Chỉ tiếc em không phải cảnh sát ở đây, không có quyền đi bắt y."

"Em không có, anh có." Lạc Mẫn mỉm cười vỗ vỗ cậu. "Hiện tại, các ổ *** khắp toàn quốc không ít gái *** cùng MB là những trẻ em, phụ nữ bị bọn buôn người trong các tổ chức buôn bán người trên thế giới bắt cóc, ép buộc. Bọn súc sinh đó thu giữ hộ chiếu của mấy đứa nhỏ này, bắt nhốt bọn nhỏ, buộc tụi nhỏ tiếp khách, chỉ cần có chút phản kháng, sẽ bị đánh chửi thậm chí giết hại. Từ lúc anh tiền nhiệm tới nay, đã nhận không ít báo cáo về việc này, bởi vậy dự định đại thanh tra toàn quốc, trọng điểm là phá hủy hành vi phạm tội buôn bán người trái phép này. Tất nhiên việc này cần cảnh sát quốc tế bọn em phối hợp, bởi vì có thể liên quan đến vấn đề giải cứu mang tính quốc tế."

Thạch Lỗi liền kích động: “Được, Mẫn ca, anh nhanh chóng gửi thư đến tổng bộ của bọn em xin phép đi, em cũng sẽ gửi báo cáo lên tổng bộ. Em nhất định ở đây, cùng anh kề vai chiến đấu.”

Lạc Mẫn cười gật đầu, vỗ vỗ người cậu đùa: “Cứ vậy nhé, hợp tác vui vẻ, Thạch cảnh quan.”

Thạch Lỗi ngẩn ra, cũng cười, sau đó cầm lấy tay hắn siết nhẹ, nghiêm túc nói: “Hợp tác vui vẻ, Lạc cục trưởng.”

Hai người nắm tay, thật lâu không có buông ra.

Xe hơi tiến vào bệnh viện, Lạc Mẫn đưa Thạch Lỗi vào một phòng bệnh hạng nhất trong ngoại khoa.

Tiểu Ngọc đang ngồi kế bên giường bệnh, nằm trên giường bệnh là một cậu nhóc còn đẹp hơn cả Tiểu Ngọc, nhưng mà, ngoại trừ khuôn mặt mỹ lệ kia, toàn thân cậu đều là quấn đầy băng vải, sắc mặt trắng còn ẩn chút xám, hiển nhiên bị thương rất nặng. Bất quá, tinh thần của cậu khá hơn nhiều rồi, Tiểu Ngọc đang ngồi bên giường nói chuyện với cậu nhóc, cậu cũng chuyên tâm nghe, bên môi còn hiện nụ cười.

Thấy Lạc Mẫn bước vào, ánh mắt của Tiểu Kỳ sáng lên, lập tức nhẹ giọng kêu lên: “Mẫn ca.”

Tiểu Ngọc quay đầu, thấy Thạch Lỗi đang đi phía sau Lạc Mẫn, không khỏi vui mừng, đứng dậy nói: “Lỗi ca.”

Thạch Lỗi rất thích cậu thiếu niên vừa mỹ lệ lại rất đơn thuần này, đi tới bên cạnh ôm lấy vai Tiểu ngọc, thân thiết hỏi: “Thế nào rồi? Gần đây có khỏe không?”

“Dạ, rất tốt.”Tiểu Ngọc gật đầu. “Anh em được cứu ra, em cũng không còn gì lo lắng nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Thạch Lỗi vỗ vỗ vai cậu.

Tiểu Ngọc ngửa đầu nhìn Thạch Lỗi, con mắt trong suốt sáng sủa, tha thiết mà hỏi thăm: “Lỗi ca, anh biết Thu ca ở đâu không? Em muốn gặp anh ấy nói tiếng cảm ơn. Nhưng em hỏi Mẫn ca, anh ấy chỉ nói Thu ca đã đi rồi, anh ấy cũng không biết Thu ca đang ở đâu. Lỗi ca, anh có biết gì không?”

Thạch Lỗi thở dài, hơi hơi lắc đầu: “Không, anh cũng không biết.”

“À.” Tiểu Ngọc rất không hài lòng mà cúi đầu.

Lạc Mẫn mỉm cười nói: “Tiểu Ngọc, Tiểu Thu cứu anh em ra, hoàn toàn không cần em cảm ơn gì đâu. Chỉ vì cậu ấy không vừa mắt Khang Minh mà thôi, nên muốn nhân cơ hội này dạy cho y một bài học, em không cần để lòng đâu.”

Tiểu Ngọc nghe lời gật đầu, nhưng cũng thở dài tiếc nuối.

Thạch Lỗi đi tới bên giường, thân thiết nhìn cậu nhóc trên giường, nhẹ giọng hỏi: "Em là Tiểu Kỳ phải không? Hiện tại thân thể thế nào rồi? Còn đau không?"

"Dạ khá." Mỹ niên thiếu kia nhìn qua rất chín chắn, nhưng trong mắt tràn đầy tang thương, rất lễ phép với Thạch Lỗi. "Cám ơn Lỗi ca."

Thạch Lỗi ôn hòa mà nói: "Đừng khách khí, cố gắng tịnh dưỡng cho tốt, có Mẫn ca chăm sóc, nên đừng lo lắng gì nữa."

"Dạ, em biết." Tiểu Kỳ hơi hơi gật đầu.

Thạch Lỗi bỗng nhiên nhớ tới gì đó, quay đầu hỏi: "Mẫn ca, Tiểu Cẩm đâu?"

"À, anh để Tôn Cạnh chăm sóc cậu ấy rồi, tránh để người khác khi dễ." Lạc Mẫn cười ngồi xuống. "Em còn nhớ Tôn Cạnh không? Hiện tại cậu ấy là hội trưởng phân hội Khê La của bọn anh, rất lợi hại đó."

Thạch Lỗi cười rộ lên: "Đương nhiên nhớ kỹ, Cạnh ca mà, mười một năm trước lúc thấy anh ấy, em đã biết anh ấy rất lợi hại rồi. Anh ấy đối nhân rất tốt, rất có nghĩa khí."

"Đúng." Lạc Mẫn cười gật đầu. "Để cậu ấy chăm sóc Tiểu Cẩm, anh rất yên tâm."

Bọn họ đang nói chuyện, Tiểu Ngọc đứng ở bên cạnh nói xen vào: "Bọn họ vừa mới ghé qua, mới đi đây à. Tiểu Cẩm rất hài lòng, em thấy Cạnh ca đối xử với bạn ấy rất tốt."

"Vậy à?" Lạc Mẫn cười đến ý vị thâm trường. "Vậy rất tốt."

Thạch Lỗi cũng cười.

Tiểu Ngọc chủ động ngồi xuống bên cạnh Thạch Lỗi, rất nghiêm túc mà nói: "Lỗi ca, em muốn vào trường học múa, anh thấy được không?"

"Tốt." Thạch Lỗi thật cao hứng. "Anh đồng ý."

Tiểu Ngọc hài lòng nhìn về phía giường bệnh. "Anh hai, anh thấy Lỗi ca cũng đồng ý kia, anh sẽ không phản đối nữa phải không?"

Tiểu Kỳ nhìn Lạc Mẫn cùng Thạch Lỗi, do dự một lát, mới nhẹ giọng nói: "Em chỉ sợ Tiểu Ngọc gặp

chuyện nguy hiểm."

Hai người lập tức hiểu được lo lắng của cậu. Lạc Mẫn thoải mái: "Em yên tâm đi, anh sẽ cho người bảo vệ Tiểu Ngọc."

Tiểu Kỳ thở dài: "Bảo vệ được một thời gian, không bảo vệ được cả đời."

Thạch Lỗi ôm vai Tiểu Ngọc, kiên quyết mà nói: "Tiểu Kỳ, em yên tâm, có anh ở đây, sẽ không để ai tổn thương em cùng Tiểu Ngọc nữa đâu."

Tiểu Kỳ yên lặng nhìn Thạch Lỗi, rốt cục gật đầu.

Lạc Mẫn cùng Thạch Lỗi hàn huyên với bọn họ hơn nữa ngày, khiến cả hai cậu nhóc vui vẻ vô cùng. Thấy trên mặt Tiểu Kỳ có chút mệt mỏi, lúc đó bọn họ mới rời đi.

Ngoài phòng bệnh luôn có người canh giữ, đó là người do Nhật Nguyệt Hội cử tới bảo vệ hai cậu nhóc. Thạch Lỗi nhìn thấy vậy, có chút bùi ngùi. Kỳ thực, việc này vốn dĩ nên để cho cảnh sát làm, mà dù cảnh sát có làm cũng chưa chắc chu đáo thoả đáng được như bọn họ. Đen và trắng, giới tuyến quả nhiên không hề rõ ràng, trái lại dường như bên trong còn có một đạo nào đó không thể nói rõ được.

Cậu trầm tư, hơn nữa ngày mới nghe được Lạc Mẫn đang nói với cậu: "Tiểu Lỗi, ngày mai anh bắt đầu bố trí, chuẩn bị hành động. Em đến văn phòng anh đi, anh muốn em cho anh chút ý kiến."

Thạch Lỗi lập tức gật đầu: "Được, em sẽ đến."

Lạc Mẫn thoả mãn nở nụ cười.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Thạch Lỗi cảm giác được rốt cục chính mình có thể đứng ở nơi cao nhất, cùng với Lạc Mẫn, nhìn về phía trước.

HẾT PHIÊN NGOẠI

Mục lục

117. Quyển 3 - Chương 52: Tuyết Sơn Minh

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Con sông đi ngang qua ngọn Karakoram được gọi là Hunza (1).

Từ thời cổ đại xa xưa, con sông này chính là đường ngăn cách của hai vương quốc, phía bờ Nam là vương quốc 'Nagar' (2), bờ Bắc là vương quốc 'Hunza'. Những tòa tháp cổ kính, những cơn mưa tuyết, những rừng apricot (3), các sông băng, cùng với không gian yên tĩnh vắng vẻ, ở trong mắt du khách di dọc đường chẳng khác gì thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn nhàn nhã đến đó chơi, tới được đây cũng đã gần cuối đoạn du hành của bọn họ rồi. Nhưng ngày nghỉ còn đến nửa tháng nữa, hai người liền quyết định dừng chân lại trên đường, chơi cho thỏa thích tại mấy nơi có cảnh như chốn bồng tiên này.

Kế hoạch du lịch vẫn y theo những gì bọn họ dự định lúc ban đầu. Dọc theo đường đi non sông tươi đẹp như tranh như thơ, phong tục tập quán dân tộc phong phú đa dạng, động vật hoang dại tự do chạy nhảy trong cao nguyên, hai người vừa đi vừa nhìn, vô cùng hài lòng. Lúc ở mấy khu không người, buổi tối bọn họ dựng lều qua đêm, có đôi khi có đàn sói túc trực bên ngoài rình mò bọn họ, nhưng hai người cũng không thấy sợ hãi gì, chỉ cảm thấy càng thêm kích thích.

Vệ Thiên Vũ thấy tâm tình Lăng Tử Hàn dần dần tốt hơn, buồn rầu trong ánh mắt dần dần biến mất, cũng cảm thấy vui mừng.

Họ như những du khách tự lái xe đi du lịch, tại Bắc Kinh bọn họ cứ dựa theo trình tự bình thường mà hoàn thành tất cả thủ tục cần thiết. Hôm nay, các quốc gia chung quanh đều vô cùng hoan nghênh du khách Trung Quốc như hai người họ. Hai người cứ đi liên tục trên đường, xuất cảnh ở bến cảng Zhangmu (4) – Shigatse (5), từ Nepal đến Ấn Độ, sau đó đi Kashmir, rồi qua Pakistan, cuối cùng đến đường cái Karakoram, chạy về nước.

Trên cao nguyên tia cực tím rất mạnh, tuy rằng bọn họ sử dụng các thiết bị bảo vệ cần có, nhưng phơi nắng vẫn đen đi ít nhiều, tuy nhiên tinh thần sáng láng, rất vui vẻ thoải mái.

Xe bọn họ dọc theo các thung lũng uốn khúc quanh co, trên sườn núi khắp nơi đều là rừng cây apricot, lá cây đã chuyển màu đỏ, rất đẹp. Đáy cốc đều là cây táo, đã ra quả. Cách đó không xa có thể thấy được những ngọn núi tuyết có độ cao hơn mặt biển trải dài hơn 7km, san sát nhau như kim tự tháp, tuyết trắng chói mắt, ngọn sông băng chảy từ đỉnh núi xuống, dòng nước băng tràn ra lan khắp núi.

Dọc theo đường đi, mọi người ở Nepal, Ấn Độ cùng Pakistan đều có thể nói tiếng Anh, bọn họ giao tiếp không mấy khó khăn, nhưng mấy người này đôi lúc lại nói loại ngôn ngữ chưa từng ai biết đến, đôi lúc cũng khiến họ mất chút sức lực. Bất quá, bầu không khí ở đây rất yên ắng, người người đều nhàn nhã vui chơi, tất nhiên bọn họ cũng không gấp gáp làm gì.

Khi tiến đến thôn 'Nagar', thật vất vả bọn họ mới tìm được một dãy nhà trọ có 8 phòng, gọi là Hilton. Bất quá, cũng không kém cạnh gì với mấy khách sạn lớn cao cấp, dãy Hilton được xây dựng giống dãy nhà trong Lost Hirizon (6) của James Hilton. Trên đường này có rất nhiều Hilton, nhỏ lớn gì cũng có.

Hai người xuống xe. Cuộc du lịch lần này, mỗi nơi bọn họ cũng ở lại ít nhất mấy ngày, cái gì cũng không làm, chỉ đi dạo du ngoạn, cảm giác rất thư thích.

Khác với đa số người Nam Á, vóc dáng của người Nagar và Hunza đều rất cao, da trắng nõn, mắt lam cùng tóc nhạt, mấy nhà nhân chủng học giả biết bọn họ có cùng một tổ tiên, nhưng lại không biết rốt cuộc bọn họ đến từ phương nào. Theo những gì mà bọn họ nói, tổ tiên bọn họ là quân đội Hy Lạp trú lại sau khi đại đế Alexander viễn chinh đến đó, nhưng cho đến nay vẫn chưa có bất kì bằng chứng nào chứng minh được giả thuyết này đúng.

Trừ giả thuyết đó ra, trong lịch sử của hai vương quốc Nagar và Hunza không ghi rõ điều gì cả, trong mấy cuốn lịch sử học thời cuối cùng, những sự kiện mà hai vương quốc này ghi lại cũng chỉ có hai ba trang, so với lịch sử Trung Quốc, thì hoàn toàn khác xa.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ yêu thích cảm giác tràn ngập thần bí này. Trong cuộc sống hiện thực, dường như bất luận chuyện gì đều có khả năng bị người khác phát hiện ra, người người đều suy nghĩ bằng mọi cách che giấu cuộc sống của chính mình, che giấu chuyện cá nhân của mình. Còn ở đây, dù là nhà lịch sử, các nhà khảo cổ học, nhà nhân chủng học giả cùng các chuyên gia khác nỗ lực thế nào, cũng chẳng thể tìm ra được chân tướng của bọn họ.

Cuộc sống của mọi người ở đây giản đơn mà an tĩnh, hoàn toàn thờ ơ với sự tìm hiểu của người khác, điều này làm cho du khách tới rất ước ao.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ dừng xe, vào phòng tắm rửa thay quần áo, sau đó sắp xếp đồ dùng cá nhân, rồi nhàn nhã đi dạo quanh vườn cúc Ba Tư đang nở rộ, chung quanh là những ngọn núi tuyết cao vót chạm mây, sau đó hai người trở về thích thú ăn cơm trưa. Trên cây táo quả trĩu nặng, chủ nhân mỉm cười nói bọn họ thích thì cứ hái ăn. Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ bèn nhìn nhau cười, chỉ cảm thấy niềm vui lan tỏa trong không khí.

Cơm nước xong, Vệ Thiên Vũ rất tự nhiên mà ôm vai Lăng Tử Hàn, tùy tiện đi tới một sơn cốc dạo chơi. Lăng Tử Hàn hai tay đặt trong túi quần, cùng anh tản bộ, trong mắt đầy sự vui vẻ.

Chung quanh là những tia nắng mang màu trắng như những ngọn núi tuyết, trong cốc ngoại trừ cây apricot cùng rừng táo ra, còn lại đều là ruộng trồng khoai tây. Hiện tại đang vào mùa thu hoạch, mọi người trong thôn đều bận rộn ở ruộng, mấy đứa nhóc chạy đuổi nhau trên các ruộng khoai tây, tiếng cười trong trẻo vang vọng trong không khí. Bầu trời xanh ngắt, người người đều tươi cười rạng rỡ, rất thỏa mãn.

Vệ Thiên Vũ sóng vai với Lăng Tử Hàn bước từng bước chậm rãi, vô cùng thân thiết. Mọi người trong thôn cho rằng bọn họ là một cặp, nên ai cũng nhìn hai người họ đầy tán dương cùng nở nụ cười chúc phúc.

Vệ Thiên Vũ cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Có thể tiếp cận Lăng Tử Hàn như thế, thân mật như thế, nhiều

tháng qua cùng đồng hành cùng ngủ cùng ăn cùng vui chơi, anh cảm thấy vui sướng khôn cùng.

Một hồi, Lăng Tử Hàn thở dài hài lòng: "Ở chỗ này, quả thật là, bất tri hữu Hán, vô luận Ngụy – Tần (7)."

"Đúng vậy, đây là một trong những nơi có tuổi thọ lâu đời nhất, nhiều người đến trăm tuổi mà cũng không nhớ rõ mình thực sự đã bao nhiêu tuổi rồi." Vệ Thiên Vũ mỉm cười. "Chỗ này hơn phân nửa đều đã thành tiên rồi."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu: "Đúng vậy."

Vệ Thiên Vũ đối mặt với ngọn núi tuyết, cố lấy dũng khí nói: "Tử Hàn, tôi biết hiện tại hỏi điều này có chút không thích hợp, bất quá, chúng ta sắp trở về, tôi còn muốn … muốn nói là … Tôi nghĩ … chúng ta cùng bên nhau rất vui sướng, cũng rất hòa hợp, cậu có nghĩ … có thể cân nhắc một chút đến chuyện tôi cùng với cậu … được không?"

Lăng Tử Hàn vốn đang ngửa đầu nhìn ngọn núi tuyết đâm thẳng trời xanh kia, nghe anh nói xong, liền từ từ cúi đầu. Trầm ngâm một lát, cậu ôn hòa cười nói: "Thiên Vũ, chuyện này dạo gần đây tôi cũng có suy nghĩ. Cho tới nay, anh đối với tôi rất tốt, tình cảm này tôi hiểu rất rõ. Tôi nghĩ rằng, dù là một khối băng thì cũng bị anh làm tan chảy rồi. Chỉ là, tôi vừa mới chia tay y, trong lòng vẫn còn hình bóng của y, như vậy quả thật không công bằng với anh. Có thể cho tôi chút thời gian để hình bóng y phai bớt trong lòng tôi được không, sau đó mới cùng một chỗ với anh, như vậy tốt hơn nhỉ?" Thanh âm của cậu rất ôn hòa, nhưng cũng có chút do dự. Trên thực tế, trong mặt tình cảm, cậu không có chút kinh nghiệm nào cả, thậm chí dù có cùng với Lôi Hồng Phi trải qua một khoảng thời gian tình cảm, cũng không trưởng thành được thêm chút nào, cho nên đối với tình cảm của bản thân có chút không chính xác.

Vệ Thiên Vũ cũng rất hiểu, nắm chặt lấy tay cậu, kiên định mà nói: "Không cần. Trước hết, anh không ngại trong lòng em có y, đây là chuyện bình thường, anh không mong em sẽ trở thành một người bạc tình quả nghĩa. Thứ hai, nếu hai người suốt đời là anh em, vậy làm sao em có thể xóa hình bóng của y ra khỏi lòng mình được, đúng không? Nếu làm được vậy thì sao coi là anh em được? Tử Hàn, anh không muốn lãng phí thời gian nữa. Ngày đó lúc ở trong sa mạc, khi anh gỡ bom xong, ngồi ở đó ngẫm sao, nhìn bình minh, trong lòng một mực suy nghĩ, nếu như anh thất bại thì sao? Tử Hàn, không phải anh sợ, mà chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối cuộc sống này. Anh cùng em bất kì lúc nào cũng có thể lăn xả vào trong lằn ranh tử thần, cuộc sống bình thường của chúng ta rất ngắn ngủi, cũng vô cùng quý giá. Anh không muốn lãng phí nó, cũng không muốn cứ vậy mà cô đơn suốt đời. Tử Hàn, chúng ta bên nhau được không? Em thấy sao?"

Lăng Tử Hàn bị những lời anh nói đả động. Cậu nhớ lại tối hôm đó, khi cậu đang ngủ trong sa mạc, trong lòng đã chuẩn bị tinh thần sẽ biến thành cát bụi. Nhiều năm như vậy, cậu đã trải qua bao lần cận kề cái chết, nhưng từ đầu tới cuối vẫn chưa biết đến thế nào là cuộc sống bình thường, cũng như ngọn núi tuyết trước mắt, đỉnh thiên lập địa, khí thế hào hùng, nhưng cũng chính vì vậy mà nó phải cô đơn ngàn năm qua. Thế sự thay đổi khôn lường, chẳng lẽ cậu cứ để bản thân mình cứ như vậy mà già cỗi đi, không thèm đếm xỉa đến? Đây mới được coi là trưởng thành sao?

Suy nghĩ thật lâu, ý nghĩ trong đầu cứ ùn ùn kéo tới, rồi lại như nước lũ cuốn trôi hết đi. Rốt cục, cậu ngẩng đầu lên, gật đầu nói: "Được, Thiên Vũ, chúng ta cùng bên nhau."

Vệ Thiên Vũ mừng rỡ như điên, ôm chặt lấy cậu.

Lăng Tử Hàn rút tay từ túi quần ra, ôm lấy anh.

Qua một hồi lâu, Vệ Thiên Vũ mới cười nói: "Sau này em không được nói anh thừa nước đục thả câu đó."

"Được, em sẽ không nói." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Anh cũng không nói em dùng anh làm người thế thân, dùng anh để chữa thương đó."

Vệ Thiên Vũ nghe cậu lơ đãng mà nói hai từ 'Chữa thương', trong lòng hơi hơi tê rần. Sự việc này quả thật khiến Lăng Tử Hàn bị thương tổn rất lớn, nếu không cậu cũng không nén nhịn lâu đến vậy, cuối cùng mới chịu nói ra. Suy nghĩ, anh trêu chọc mà nói: "Đây là lời khen với anh đó nha. Vệ Thiên Vũ là tên lang băm có thuốc bôi trị lành mọi vết thương, nhưng chưa lần nào thành công cả đó."

Lăng Tử Hàn bị anh chọc liền cười.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) Hunza

Nguồn: http://sino-pak.blogspot.com/2012/01/travel-on-karakoram-highway-kkh-or-silk.html

(2): 'Nagar' ( ) và 'Hunza' ( )

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Hunza%E2%80%93NagarDistrict

(3) rừng apricot

Nguồn: http://en.wiktionary.org/wiki/apricotblossom

(4) Zhangmu

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Zhangmu

(5) Shigatse

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Shigatse

(6) Lost Hirizon:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/LostHorizon

(7) Bất tri hữu Hán, vô luận Ngụy- Tần: ,

Một câu trong bài thơ Đào hoa nguyên ký của Đào Minh Uyên. Câu này ý chỉ cuộc sống xa cách xã hội, thoát ly hiện thực hay cuộc sống tự cấp tự túc, biệt lập với thế giới.

Nguồn bài thơ: http://nguyendu.com.free.fr/langues/covan/daohoanguyenky.htm

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ hăng hái bừng bừng kéo cậu về phòng ăn cơm chiều, sau đó tản bộ trong thôn. Trong nhà trọ này còn có nhiều khách nước ngoài đến, lúc này cũng đã ra ngoài tản bộ hay chụp ảnh, gặp ai họ cũng mỉm cười gật đầu, có khi còn bắt chuyện.

Trời dần tối, khí lạnh cũng bắt đầu tràn vào, Vệ Thiên Vũ liền ôm Lăng Tử Hàn về nhà trọ.

Hiện tại, Lăng Tử Hàn cũng không còn phát sốt nữa, vết thương trên vai cũng lành lại, bởi vậy cậu không cần uống thuốc, tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Cậu đi tắm trước, sau đó lên giường dựa đầu xem TV.

Ở đây dùng anten vệ tinh cường độ cao, thu rất nhiều đài, dường như có hơn 100 kênh. Bọn họ ngoại trừ xem tin tức ra, bình thường cũng chỉ coi kênh điện ảnh Âu Châu.

Nhà trọ này chỉ có một phòng tắm công cộng, mọi người thay phiên nhau tắm rửa. Vệ Thiên Vũ sau khi tắm rửa xong xuôi, về phòng thì trời cũng đã khuya.

Bọn họ chỉ mướn một phòng trong nhà trọ này, bên trong là giường đôi nhỏ chật hẹp, hai người vốn không ngại chuyện này, dù sao đây cũng chốn thâm sơn trong u cốc thì sao tiện nghi cho được. Hai ngày trước, hai người mỗi người một góc, chia hai chăn ra, cảm thấy rất bình thường. Dọc theo đường đi bọn họ cũng là ở như thế. Chỉ là, dường như đêm nay có chút khác biệt, nhất là Vệ Thiên Vũ, anh cảm thấy rất kích động, rất hưng phấn, trong lòng cứ rục rịch.

Anh khóa cửa cẩn thận, cất đồ dùng tắm rửa, sau đó lên giường. Anh không dùng chăn của mình mà lấy cái chăn đang đắp ngang người Lăng Tử Hàn, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu.

Lăng Tử Hàn chỉ cười cười với anh, tựa như bọn họ mỗi người đều như vậy, rất tự nhiên.

Vệ Thiên Vũ được cổ vũ, liền ôm lấy cậu nói: "Chúng ta ngủ thôi."

"Ừ!" Lăng Tử Hàn cầm lấy điều khiển từ xa tắt TV, rồi nằm xuống.

Vệ Thiên Vũ tắt đèn, nằm sát cậu.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại. Bên ngoài dường như có người đang khẽ hát gì đó, làn điệu du dương, tựa như là tình ca.

Vệ Thiên Vũ tìm kiếm, chậm rãi cầm lấy tay của người bên cạnh. Lăng Tử Hàn cũng nắm lại, năm ngón tay siết chặt tay anh.

Vệ Thiên Vũ nghiêng người qua, nằm trên người cậu, lập tức hôn.

Môi anh chạm tới gương mặt Lăng Tử Hàn, có chút lạnh, nhẵn nhụi ôn nhuận, xúc cảm như tơ lụa, vừa có sự co dãn đặc biệt của con người, vừa có hương thơm nhạt của mùi xà phòng. Anh tinh tế hôn, đôi môi lưu luyến đặt lên từng tấc da thịt, cảm thấy ngọt ngào đặc biệt.

Lăng Tử Hàn nằm yên đó, đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh.

Môi Vệ Thiên Vũ rốt cục chuyển đến môi cậu, lập tức lẳng lặng dừng lại. Qua một hồi lâu, anh mới hôn nhẹ lên đôi môi mỏng đó, chậm rãi đưa đầu lưỡi ra chạm nhẹ, mang theo ôn nhu vô tận.

Lăng Tử Hàn hơi hơi hé miệng, vươn dây dưa nhẹ nhàng cùng anh.

Vệ Thiên Vũ vừa hôn cậu, vừa đưa tay cởi bỏ nút áo pijama của cậu.

Lăng Tử Hàn rất phối hợp, hai người rất nhanh cởi hết quần áo, sau đó ôm chặt đối phương.

Lúc này đây, tâm tình Vệ Thiên Vũ tuyệt nhiên khác hẳn lần trước. Lúc đó thân mật là do yêu cầu của công tác, nhưng cũng là lần anh phát tiết tình cảm đầy đau khổ chất chứa trong lòng. Quá trình tuy rằng kịch liệt, thân thể cũng được thỏa mãn, nhưng trái tim của Lăng Tử Hàn vẫn cách xa anh, không thể chạm đến, khiến cho anh thêm cay đắng. Nhưng lúc này đây, tâm hồn hai người hoàn toàn hòa hợp, mỗi một động tác, mỗi một lần tiếp xúc đều tràn ngập vui thích cùng ăn ý không gì sánh được.

Vệ Thiên Vũ rời khỏi môi cậu, hôn lên chiếc cổ thon dài, sau đó chuyển đến xương quai xanh duyên dáng của cậu. Vừa hôn anh vừa nói: "Em lên đi!"

Lăng Tử Hàn mỉm cười, thanh âm cũng rất nhẹ: "Không, em lười lắm, anh lên đi."

Tuy rằng bọn họ rất ít làm tình, nhưng đối với việc này không có gì xa lạ cả, nắm vững kỹ xảo còn hơn cả người thường, cho nên trên dưới gì cũng không quan trọng. Vệ Thiên Vũ vừa nghe Lăng Tử Hàn nói vậy, không khỏi nở nụ cười, lập tức nhẹ nhàng cắn cậu một cái.

Lăng Tử Hàn cũng cười, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve người anh.

Vệ Thiên Vũ vẫn đang rất khắc chế, nhưng cũng hưng phấn vô cùng. Anh ngậm lấy nhũ tiêm của Lăng Tử Hàn, vừa dùng đầu lưỡi liếm nhẹ vừa ngậm cắn, dục vọng phía dưới cũng đã thẳng đứng nóng như lửa.

Lăng Tử Hàn thở dốc, hai tay cầm đầu vai anh, tha thiết ôm chặt, trong động tác mơ hồ để lộ ra khát vọng.

Vệ Thiên Vũ không chờ được nữa, nhưng khi đến đây bọn họ không nghĩ sẽ phát sinh ra chuyện này, không hề chuẩn bị gì cả, không có BCS cũng không có KY, Vệ Thiên Vũ sợ tiền hí chưa đủ sẽ làm cậu bị thương, nên vẫn có nén nhịn.

Lăng Tử Hàn biết suy nghĩ của anh, liền chủ động tách hai chân, linh hoạt quấn lên thắt lưng của anh, tiếng được tiếng không mà nói: "Đến đây đi, được rồi."

Vệ Thiên Vũ ngẩng đầu lên, thở hổn hển, một tay chống giường, một tay đưa xuống dưới nâng thắt lưng của cậu lên, lập tức cầm lấy phân thân cứng rắn của mình từng chút một đẩy vào trong.

Lăng Tử Hàn thả lỏng thân thể, cảm thụ được được sự đi vào vừa ôn nhu vừa kiên định của anh, cảm nhận sự căng chật phía dưới, rồi một tia tê dại dần dần khuếch tán. Cậu hít dài một hơi, cổ họng nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Vệ Thiên Vũ càng thêm kích động, thắt lưng ép xuống, đẩy mạnh sâu vào đến tận cùng. Anh dừng lại chốc lát, ngừng thở, nỗ lực khống chế thân thể quá mức hưng phấn của mình. Cảm nhận được sự mềm mại mà ấm áp tha thiết bao trụ lấy mình, lại dường như có một lực hút kì lạ ở bên trong đang cuốn lấy anh, khiến anh cảm giác thiên toàn địa chuyển.

Anh chậm rãi động, thì thào nói nhỏ: "Trời ạ, thực sự là tuyệt vời."

Trong bóng tối, Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy khoái cảm như thủy triều từng đợt từng đợt đánh mạnh lên cậu. Lực lượng xông tới của Vệ Thiên Vũ dần dần gia tăng, biến hóa có tiết tấu đi vào nhiều góc độ khác nhau, rất nhanh tìm thấy điểm mẫn cảm của cậu, lập tức dùng các phương thức khác nhau đánh vào đó. Rất nhanh, cậu cũng không thể ức chế mà bắt đầu rên rỉ, thân thể cũng bắt đầu run theo từng đợt đẩy.

Vệ Thiên Vũ chỉ cảm thấy máu toàn thân đã biến thành dòng nham thạch đang chảy, sôi trào ngay trong nơi sâu thẳm của thân thể, chỉ có một đường để tuôn ra, khát vọng phun trào. Anh thả lỏng cánh tay nãy giờ đang chống người, ôm chặt lấy thân người duyên dáng bên dưới mình, càng đẩy hơn mạnh.

Anh ôm chặt thắt lưng thon gầy của Lăng Tử Hàn, há mồm hàm trụ nhũ tiêm trước ngực cậu, vừa cố sức mút vào, vừa đĩnh động thắt lưng của mình, như một chiếc búa từng cú một đánh mạnh vào tận sâu bên trong.

Kích thích lớn cùng lúc tập kích Lăng Tử Hàn, cậu ôm chặt lấy thân thể hữu lực mà cân xứng trên mình, ngửa đầu lên, kêu lên trong khoái cảm như quả bom đang phát nổ kia.

Ý nghĩ Vệ Thiên Vũ hỗn loạn cực lỳ, cực độ vui sướng khiến anh đầu váng mắt hoa. Anh ôm chặt lấy thân thể trong lòng mình, cuồng loạn hôn liếm mút vào, lực lượng trùng kích càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lăng Tử Hàn cảm thấy thân thể của chính mình dường như không còn tồn tại nữa rồi, cao trào kịch liệt không ngừng trùng kích cậu, khiến cậu hít thở không thông, như đang chìm trong mộng ảo. Mồ hôi không ngừng mà chảy ra, càng lúc cậu càng thấy nóng, phảng phất như tiến vào lò lửa, nhanh chóng lan tỏa toàn thân. Cậu bị Vệ Thiên Vũ đè nặng, mãnh liệt đưa đẩy, sóng xung kích cao trào nhanh chóng khuếch tán toàn thân cậu, khiến từng tế bào trong người cậu như bị điện giật mà tê dại.

Vệ Thiên Vũ chỉ cảm thấy chính mình càng ngày càng rơi vào một lò luyện ngọt ngào hương thơm, đủ loại khoái cảm cứ bao quanh lấy người anh, quả thực tiêu hồn thực, khiến anh muốn ngừng mà không ngừng được, cam tâm tình nguyện chết ở trong biển tình triều này. Anh không ngừng rên rỉ, tiếng được tiếng mất mà nói: "Tử Hàn, Tử Hàn, anh yêu em."

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy chính mình như đang bay trong không trung, chỉ có thân dưới là nhờ sự trùng kích kịch liệt kia mà còn cảm giác. Cậu nhịn không được cử động đầu, gián đoạn mà kêu: "Thiên Vũ.. Thiên Vũ … Thiên Vũ …"

Vệ Thiên Vũ nghe vậy kích tình dâng trào, càng thêm liên tục xông tới, đưa hai người đến cao trào. Lăng Tử Hàn kêu to lên, toàn bộ thân thể đều run kịch liệt. Vệ Thiên Vũ gầm nhẹ, hung hăng xông ra, rồi phóng thích. Hai người song song phun ra nguồn tình nóng hổi, sau đó anh ôm chặt lấy cậu, không ngừng run rẩy trong dư vị kích tình.

Qua thật lâu, Vệ Thiên Vũ mới hôn Lăng Tử Hàn, rồi chuyển người nằm bên cạnh cậu.

Lăng Tử Hàn còn đang kịch liệt thở hổn hển, hưởng thụ khoái cảm cưỡi mây đạp gió.

Vệ Thiên Vũ bình tĩnh trở lại, đứng dậy đắp chăn cho cậu, lập tức ôm lấy thắt lưng của cậu, ghé vào lỗ tai cậu hỏi nhỏ: "Sao rồi? Em có khỏe không?"

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, không muốn cử động, miễn cưỡng mà nói: "Ừ, khỏe"

Vệ Thiên Vũ nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Mệt chết đi?”

Lăng Tử Hàn cũng cười:”Đúng vậy, có chút mệt.”

Vệ Thiên Vũ xuống giường, dùng chậu rửa mặt rót nước ấm ra, lấy khăn lau khô thân thể cho cậu. Lần này Lăng Tử Hàn không nói cám ơn, cũng không có chút băn khoăn nào, rất tự nhiên mà nghiêng người, để anh lau người cho mình.

Thấy thái độ của cậu với mình không như chiến hữu, mà như người tình. Trong lòng Vệ Thiên Vũ rất vui sướng.

Chuẩn bị xong xuôi. Vệ Thiên Vũ mặc pijama, đi ra ngoài giặt khăn tắm.

Toàn bộ nhà trọ lặng ngắt như tờ, rất yên tĩnh. Đột nhiên anh nhớ lại, bọn họ vừa tạo ra tiếng động lớn vậy, người khác có thể nghe thấy hay không? Nghĩ như vậy, mặt anh liền đỏ lên, lập tức bắt đầu miên man suy nghĩ, suy xét đến việc mai tốt nhất nên rời khỏi đây, nếu không sẽ bị người ở đây chọc chết mất thôi.

Sau khi trở lại phòng, Lăng Tử Hàn cũng ngủ rồi. Vệ Thiên Vũ leo lên giường, suy nghĩ nãy giờ cũng đã quăng lên lên chín từng mây rồi. Kệ bọn họ, dù sao ở đây cũng là bình thủy tương phùng, người ta có cười hay không cũng không quan hệ gì tới hai người họ.

Hai người ôm nhau ngủ, vừa mở mắt đã đến hừng đông.

Vệ Thiên Vũ tỉnh trước, nhìn khuôn mặt an tĩnh lúc ngủ của Lăng Tử Hàn, trong lòng lại rục rịch.

Lăng Tử Hàn mông lung cảm giác được, liền đưa tay cầm phân thân của anh, khóe miệng chậm rãi giương lên một nụ cười khoái trá.

Vệ Thiên Vũ cũng cười, lập tức xoay người ngăn chặn cậu lại, đưa tay bóp nhẹ mũi cậu.

Lăng Tử Hàn mở, cười haha, đưa tay đẩy tay của anh ra.

Vệ Thiên Vũ bị thân thể trơn truột của cậu cọ sát, không thể kiềm được, đưa tay kéo người cậu qua, đặt lên người anh, rồi lấy tay đè lại thắt lưng của cậu.

Lăng Tử Hàn rất tự nhiên mà cúi người hôn. Đôi môi nóng hổi của cậu tinh tế hôn lên thân thể Vệ Thiên Vũ, ôn nhu mà mút vào, thỉnh thoảng nhẹ nhàng mà cắn. Vệ Thiên Vũ nhịn không được rên rỉ.

Lăng Tử Hàn khởi động người, săn sóc ôm thắt lưng của anh, đem dục vọng cố nhịn nãy giờ của mình chậm rãi đi vào.

Vệ Thiên Vũ hừ một tiếng, chỉ cảm thấy một lực lượng vừa ngọt ngào vừa nóng rực không ngừng mà đẩy mạnh vào người mình, nhanh chóng tràn vào người mình, không ngừng xông ra toàn thân. Trong sự kích tình như pháo dày đặc của Lăng Tử Hàn, anh chỉ cảm thấy cả người đều đang bành trướng ra, da thịt toàn thân như căng ra như muốn nổ tung.

Đây là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn đi vào thân thể người khác, khoái cảm xa lạ này khiến cho cậu nhiệt huyết sôi trào, khiến cậu không khống chế được. Tốc độ của cậu càng lúc càng nhanh, lực lượng càng lúc càng lớn. Nghe Vệ Thiên Vũ rên rỉ, cậu cúi người xuống, mạnh mẽ hôn lên môi anh.

Vệ Thiên Vũ ôm chặt lấy cậu, kích động đáp trả cậu, say sưa kéo dài kích tình cùng sự yêu thương. Anh hy vọng có thể cứ như vậy ôm chặt lấy người trong lòng, đến tận vĩnh viễn.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

PHIÊN NGOẠI HOÀN

118. Quyển 3 - Chương 53: Kim Tiêu Tửu Tỉnh Hà Xử

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Alô, Tử Hàn, em đang ở Bắc Kinh hả?" Dáng dấp hăng hái của Lôi Hồng Phi xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Lăng Tử Hàn mỉm cười, "Uhm, em đang ở Bắc Kinh."

"Vậy ra đây đi, anh đang ở quán lẩu Kim Phù Dung trong Áo Vận Thôn nè." Lôi Hồng Phi cười nói. "Chúng ta đã lâu không gặp rồi, cùng nhau đi ăn một bữa đi."

Lăng Tử Hàn giương mắt nhìn Vệ Thiên Vũ đang đem mấy món ăn từ nhà bếp đặt lên bàn, cười nói: "Hôm nay không được rồi, anh kêu đột ngột như thế, khiến em chẳng kịp chuẩn bị gì cả."

Lôi Hồng Phi giở ra khuôn mặt năn nỉ, cười hì hì nói: "Vậy còn cách nào khác đâu chứ? Dù sao hai chúng ta cũng không cần sáng sớm mỗi ngày vào tảo triều, nếu phải canh ngày rãnh rỗi thì thôi cứ đột ngột cho rồi. Đến đây đi đến đây đi, hôm nay là tiệc rượu của đệ tử anh, anh phải tìm nhiều người đến làm thịt nó mới được, không thể cho nó qua dễ dàng đến thế được."

Bên cạnh hình như có người đang cười, đây là tiếng cười của một thiếu niên còn trẻ, rất sảng khoái.

Lăng Tử Hàn ngẩng đầu nhìn Vệ Thiên Vũ, cười: "Em có thể đưa bạn đến không?"

"Đương nhiên có thể." Lôi Hồng Phi hăng hái bừng bừng. "Là bạn gái sao?"

"Không phải." Lăng Tử Hàn cười lắc đầu.

"À, vậy là bạn tốt rồi. Đến đây đi, bạn của em cũng là bạn của anh mà." Câu nói của Lôi Hồng Phi đầy hào khí.

Lăng Tử Hàn liền nói: "Được rồi, lập tức tới."

Cậu cúp máy, đi tới trước bàn ăn, nói với Vệ Thiên Vũ: "Chúng ta cùng đi đi, đi ăn lẩu."

Sau khi bọn họ du lịch trở về, Vệ Thiên Vũ liền thu dọn quần áo, công cụ, máy vi tính, điện thoại của anh rồi dọn tới nhà của Lăng Tử Hàn ở. Rất nhanh, bọn họ đều nhận được huân chương Anh Dũng Cộng Hòa, khen ngợi bọn họ đã lập được đại công ở Korla. Trong một thời gian ngắn lại có thể liên tiếp nhận được hai huân chương hạng nhất như vậy, đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Bất quá, phản ứng của cả hai đều rất bình thường, không có gì thay đổi cả.

Không lâu sau, bọn họ liền nhận được mệnh lệnh, lần lượt tách ra đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ. Đợi khi cả hai bọn họ lần lượt trở lại Bắc Kinh thì cũng đã tháng 12.

Vệ Thiên Vũ về trước, tự nhiên tới thẳng Long Quan. Anh lắp đặt thêm điện thoại bàn của chính mình, chứ hai người không dùng chung. Điện thoại Lăng Tử Hàn thỉnh thoảng vang lên anh đương nhiên sẽ không nhận, sau đó chỉ chờ đối phương nhắn lại. Trong khoảng thời gian này, gọi điện thoại tới nhiều nhất chỉ có người tên Lôi Hồng Phi.

Vệ Thiên Vũ tất nhiên biết y. Lúc trước tại Kim Tân Nguyệt, Lăng Tử Hàn để cứu y, không tiếc mạo hiểm bại lộ thân phận, hầu như muốn vi phạm kỷ luật mà ra tay. Anh thật không nghĩ tới người như vậy chỉ vì hơn hai năm không gặp người yêu sẽ đi tìm người mới, để Lăng Tử Hàn đau khổ như vậy. Lẽ nào trong cuộc sống, ngoại trừ khi đối mặt cái chết ra còn lại đều khó mà tin được lòng người hay sao? Nói chung, bản thân anh không hề có thiện cảm với người này.

Nghe Lăng Tử Hàn nói xong, anh cười lắc đầu: "Anh không quen bọn họ, không đi đâu. Em đi một mình đi."

"Thế nhưng, em và anh đã lâu không gặp nhau rồi." Lăng Tử Hàn có chút do dự. "Hay em cùng anh ăn trước rồi sau đó đi với bọn họ?"

Vệ Thiên Vũ kéo cậu qua, dịu dàng ôm lấy, rộng rãi cười nói: "Em không cần lo cho anh. Anh biết hai người là anh em tốt, trong 1 năm khó có mấy lần gặp được nhau. Em cứ đi đi, anh ăn xong còn có việc phải làm, cần yên tĩnh một chút."

Lăng Tử Hàn biết anh luôn hiểu ý người nên cũng không kiên trì nữa, cầm áo khoác ra cửa.

Cùng một chỗ với Vệ Thiên Vũ hoàn toàn không có sự cuồng nhiệt nóng bỏng như lúc ở cùng một chỗ với Lôi Hồng Phi, cảm giác anh mang lại cho cậu rất ấm áp rất nhẹ nhàng, Lăng Tử Hàn kêu xe taxi đến quán lẩu, dọc theo đường đi trong lòng thấy rất hạnh phúc.

Tiết trời vào đông, quán lẩu Kim Phù Dung không còn chỗ ngồi, Lăng Tử Hàn vào đại sảnh, trực tiếp đi vào một phòng nhỏ.

Bên trong chỉ có một cái bàn lẩu hình vuông, nồi đã mở nắp, khí nóng ngào ngạt. Ngồi bên cạnh Lôi Hồng Phi còn có một người rất trẻ. Hắn lớn lên nhìn rất tuấn tú, đôi mắt tròn lóe ra ánh sáng chứa đầy nhiệt tình cùng kiên nghị, lúc này mặc áo lông, quần jean, y như một học sinh bình thường, mang theo khí tức của tuổi trẻ.

Lăng Tử Hàn cởi áo khoác, móc lên giá treo bên cạnh, bước vào trong ngồi xuống.

Lôi Hồng Phi rất vui mừng, nói với cậu: "Nào nào, để anh giới thiệu, đây là đệ tử của anh, Ninh Giác Phi. Giác Phi, đây là người anh em tốt nhất của tôi, lớn lên cùng với tôi, Lăng Tử Hàn."

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu chào hắn: "Giác Phi, chào."

Ninh Giác Phi đưa tay về phía cậu: "Lăng đại ca, em thường nghe sư phụ nhắc tới anh, cho nên hôm nay nhất định phải mời anh tới mới được."

Lăng Tử Hàn bắt tay nhiệt tình với hắn, cười nói: "Có một chầu ngon thế này, anh còn cầu không được nữa là."

Lôi Hồng Phi cười ha ha: "Tử Hàn, năm ngoái Giác Phi mới thêm vào bộ đội tụi anh. Thằng nhóc này rất giỏi, mới tròn 20, mà đã lập đại công ngay Tân Cương, ngay cả mấy lão binh cũng phải bội phục nó. Được rồi, anh đã nói với em, nó cũng như anh vậy đó, xuất thân thế gia quân nhân, cha của nó có thể em chưa nghe qua, nhưng ông nội của nó là đại danh lừng lẫy đó nha." Nói đến đây, y cố ý ngừng lại, cố ý gợi tò mò cho cậu.

Lăng Tử Hàn cười nhìn về phía Ninh Giác Phi. Hắn chỉ cười hiền, không tiếp lời y, dường như ngại khi nói về gia đình của mình thì phải. Lăng Tử Hàn nhìn hai mắt hắn, bỗng nhiên nói: "Ông nội của em là Dũng lão tướng quân?"

Ninh Giác Phi cười gật đầu.

Lôi Hồng Phi vỗ bàn, nhất thời mi phi sắc vũ: "Thế nào, Giác Phi? Tôi đã nói Tử Hàn có thể đoán được mà phải không?"

Lăng Tử Hàn không biết nên khóc hay cười: "Anh cho gợi ý rõ ràng đến vậy, nếu em không đoán được, chẳng phải là nhược trí sao?"

Ninh Giác Phi nhịn không được cười ra tiếng.

Lôi Hồng Phi vừa rót bia cho cậu vừa nói với Ninh Giác Phi: "Cười cái gì cười? Không thấy Tử Hàn đã tới rồi sao, còn không làm món đi."

Ninh Giác Phi cười hì hì, liền đem mấy đĩa thịt dê, cá chạch, lươn gì gì đó đặt trên bàn bên cạnh nồi lẩu bỏ vào trong nồi.

Lăng Tử Hàn thấy buồn cười: "Hai thầy trò các người có phong cách giống nhau quá đi."

"Tất nhiên rồi, nếu không anh cũng nhận nó làm đệ tử." Lôi Hồng Phi đắc ý dào dạt mà nói. "Thằng nhóc này rất có linh khí, sợ là trò giỏi hơn thầy vươn thẳng trời xanh đó nha."

"Làm sao em dám chứ." Ninh Giác Phi cầm muỗng khuấy đều nồi lẩu, vừa cười vừa khiêm tốn nói. "Nếu tương lai em có thể bằng được phân nửa sư phụ cũng là tốt lắm rồi."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Không cần tự coi nhẹ mình, sư phụ của em thật ra cũng chỉ qua loa vậy thôi, anh thấy em so với y, không những chỉ vượt qua, mà hơn vượt xa y luôn kìa."

"Quả nhiên chỉ có Tử Hàn hiểu anh mà thôi." Lôi Hồng Phi hưng phấn mà vỗ bàn. "Tục ngữ nói rất đúng, bằng hữu khắp thiên hạ, tri kỷ có mấy người? Tử Hàn, trong cuộc đời anh em là người người tri kỷ nhất, đó là sinh tử chi giao đó nha, nào, cụng ly."

Lăng Tử Hàn cười nâng ly, cụng với y, rồi ngửa đầu uống.

Ninh Giác Phi lấy muôi vớt ra vài miếng thịt bò mềm, để vào chén của cậu, cười nói: "Lăng đại ca, ăn chút gì đó đi rồi hãy uống bia."

"Đúng đúng, nhanh ăn đi." Lôi Hồng Phi cầm lấy đũa vớt vài món trong nồi lẩu. "Đã lâu không gặp, hôm nay chúng ta phải uống một bữa cho đã mới được."

Lăng Tử Hàn gật đầu, liền từ từ ăn.

Ninh Giác Phi cho thêm vài món vào nồi rồi mới bắt đầu ăn, vừa ăn vừa thuận miệng nói: "Lăng đại ca,

em nghe sư phụ nói anh là phóng viên du lịch, bài viết của anh đăng ở đâu vậy? Em mua về đọc."

Lôi Hồng Phi vừa nghe, liền muốn đánh hắn một cái. Lăng Tử Hàn ngẩng đầu cười nói: "Anh lười lắm, nên viết không có nhiều. Có vài bài đăng trong tạp chí, có vài bài đăng online. Bất quá, level không cao lắm, em sẽ không muốn xem đâu."

Lôi Hồng Phi nói: "Giác Phi, đừng nói cậu muốn giả bộ làm người bên công tác văn hóa nha, gì mà đọc bài viết du lịch chứ? Chúng ta là quân nhân, xem mấy sách về quân sự là được rồi. Cậu có nhiều thời gian rãnh rỗi để đọc tạp chí lắm sao?"

"Thì đúng là vậy." Ninh Giác Phi vừa cười vừa nói. "Em chỉ muốn lấy lòng Lăng đại ca thôi mà, muốn tạo ấn tượng tốt cho anh ấy."

Lăng Tử Hàn tao nhã cười, chậm rãi nói: "Yên tâm, ấn tượng của anh đối với em rất tốt. Hơn nữa, Hồng Phi đã nói em tốt, vậy chắc chắn là em tốt."

Lôi Hồng Phi vừa nghe vui vô cùng, Ninh Giác Phi cũng đã hiểu được tính tình của người anh vừa trẻ lại thân thiện này. Ba người cười, vừa ăn vừa uống vừa nói chuyện phiếm, cảm giác rất thoải mái.

Một lát sau, điện thoại di động Lôi Hồng Phi vang lên. Y nhìn dãy số trên màn hình, trên mặt nhất thời có chút xấu hổ, nhìn Lăng Tử Hàn một chút rồi mới bắt máy.

Thanh âm vui vẻ của Úc Tình vang lên: "Hồng Phi, anh đang ở đâu vậy?"

Lôi Hồng Phi không phải loại người biết đặt chuyện lừa người khác, nhất thời không biết nói sao, vòng qua vòng lại một chút rồi cũng ăn ngay nói thật: "Anh đang ăn với bạn."

"Vậy sao? Vậy em cũng đến đó." Úc Tình hăng hái bừng bừng. "Hôm nay em tăng ca, bận rộn mới xong, giờ đói bụng quá đi."

Lôi Hồng Phi càng xấu hổ thêm. Tuy rằng y cùng Úc Tình quen nhau hơn nửa năm, nhưng trước mặt Lăng Tử Hàn, vẫn có chút không tự nhiên được, dù sao cũng nghĩ rằng không nên để cậu gặp Úc Tình, bản thân y vẫn còn cảm giác có lỗi với người bạn thân thiết này. Y vòng vo một chút, nhẹ giọng nói: "Là mấy người bạn trong quân đội của anh, em không biết đâu, không tiện cho lắm. Như vậy đi, em cứ tìm đâu đó ăn trước đi, lát anh gọi điện cho em, được không?"

"Hừ, làm cái quỷ gì thế? Mắc gì lại thần bí như thế?" Hiển nhiên Úc Tình mất hứng, có thể thấy trên màn hình cô đang cau mày. "Bạn của anh em không thể gặp được sao? Bạn của em anh có thể gặp thoải mái mà. Sao thế? Em là người tình bí ẩn của anh à? Không thể cho bạn anh gặp sao?"

"Không phải, đương nhiên không phải." Lôi Hồng Phi ăn nói khép nép giải thích. "Tiểu Tình, em hẳn là rõ tính cách của anh mà phải không, dù thế nào thì anh cũng không phải dạng người bắt cá hai tay, làm gì

có chuyện bí ẩn hay không chứ? Hôm nay xác thực là gặp mặt bạn bè, đều mà nam cả, chỉ mỗi em là nữ, không thích đâu."

"Nam thì sao chứ? Đơn giản là mọi người cùng ăn thịt, uống bia mà thôi, quá nữa là nói mấy chuyện bậy bạ là cùng." Úc Tình bĩu môi nhưng nở nụ cười. "Quên đi, tha cho anh, em tự mình đi ăn, sau đó gọi cho anh sau. Được rồi, tối nay bên hội của em có tiệc gặp mặt tại Cựu Cung, anh nhất định phải đến đó nha."

"Chuyện này …" Lôi Hồng Phi có chút làm khó. Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được Lăng Tử Hàn, thực sự muốn ngồi cùng cậu lâu một chút.

Úc Tình không khỏi nghi ngờ, đôi mi thanh tú nhíu lại, con mắt sáng sủa nhìn về phía y: "Lại sao đây? Không được sao nữa sao? Ăn xong các anh còn phải làm gì nữa chứ? Đến bar tìm gái à?"

"Không không, tất nhiên là không, vậy chẳng phải đi tìm đường chết hay sao?" Lôi Hồng Phi hì hì cười nói. "Được rồi, anh đến. Bất quá, anh có thể đưa hai người bạn của anh đến không. Haha, đều là người đẹp trai trẻ tuổi đó nha."

Úc Tình lập tức nở nụ cười: "Tốt, bên chúng em có rất nhiều mỹ nữ tài mạo song toàn lắm đó nha."

Lôi Hồng Phi cúp máy, che giấu quẫn bách trong lòng, tùy tiện mà nói: "Tử Hàn, Giác Phi, chúng ta ăn xong rồi đến Cựu Cung, vào quán bar chơi một chút, cũng quen thêm mấy người bạn mới luôn."

Lăng Tử Hàn ôn hòa cười nói: "Hồng Phi, anh đi đi, lát em phải về nhà."

"Không được, em phải đi cùng anh." Lôi Hồng Phi trừng con mắt. "Dù sao em cũng ở một mình, về nhà sớm vậy làm gì chứ?"

Lăng Tử Hàn bất đắc dĩ lắc đầu. "Anh đó, cứ bá đạo như vậy thôi."

Ninh Giác Phi nãy giờ cứ chăm chú ăn, lúc này mới cười ngẩng đầu lên, hứng thú dạt dào mà nói: "Em sao cũng được, dù sao đi cùng sư phụ và Lăng đại ca là được."

"Đệ tử ngoan." Lôi Hồng Phi mừng rỡ, cười, đưa tay lên vỗ vai hắn. "Quả nhiên trẻ nhỏ dễ dạy."

Bữa cơm này bọn họ ăn rất lâu. Lúc Ninh Giác Phi vừa vén màn thì Lôi Hồng Phi liền cầm chặt lấy tay Lăng Tử Hàn kéo đi. Tay y nóng hổi y như kìm sắt mà cầm lấy tay Lăng Tử Hàn, cười hì hì nói: "Em đừng có nghĩ đến việc trốn đi."

Lăng Tử Hàn nhìn hình dạng đã ngà ngà say của y, ép vào đường cùng, nên chỉ có thể đi theo y.

Bởi vì đều uống bia, nên Lăng Tử Hàn kêu Ninh Giác Phi đem xe chạy vào Trúc Uyển dừng ở đó, sau đó ba người đến nhà ga, lên chuyến tàu chạy ngày đêm vòng quanh thành thị, được thiết kế nằm phía trên thành phố, đến Cựu Cung liền đón xe, chạy đến một quán bar trên một con đường khá mới xây.

Trong khung cảnh ầm ĩ và ngọn đèn mờ ảo, Lăng Tử Hàn rốt cục chính thức gặp được người tình mới của Lôi Hồng Phi. Cậu biết cô gái ấy, được gọi là "Thiên tài phản pháo giới văn hóa", mà tạp chí Vết Tích do cô làm chủ biên cũng rất nổi tiếng, được coi là "Pháo đài của những người nghệ sĩ cá tính, mang phong cách văn hóa khác thường." Cô có khí chất vô cùng đặc biệt, bề ngoài xinh đẹp, đầu óc nhạy bén, câu từ khắc nghiệt, mang tính khiêu chiến truyền thống, xem thường quyền uy, là một người mà những người có công lực kém khó mà chống đỡ được. Thật không ngờ một người như Lôi Hồng Phi luôn luôn yêu chuộng sự giản đơn, giờ với sự châm chọc khiêu khích của cô không tỏ chút buồn bực, trái lại còn có chút yêu thích, mang tính vui vẻ chịu đựng.

Lăng Tử Hàn ngồi một hồi, Úc Tình nghe nói cậu là phóng viên, liền có chút hứng thú, nói chuyện vài câu với cậu. Lăng Tử Hàn trả lời theo đúng quy tắc, nói vài câu chuyện cũ mềm, không có gì mới mẻ, nhất thời khiến cô cùng mấy người bạn của cô có chút khinh thường. Tuy rằng biểu hiện ra là lễ phép bắt chuyện với cậu, nhưng trong lòng thật ra chẳng còn gì muốn nói cùng cậu cả.

Lăng Tử Hàn ngồi bên cạnh Ninh Giác Phi, hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu rồi uống một chút bia. Chỉ thấy Lôi Hồng Phi bị mấy người thuộc dân văn hóa bu quanh, trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng còn bị chuốc rượu nhưng vẫn rất vui vẻ. Hai người liền nhìn nhau cười, không có giải vây.

Nháo đến tận khuya, mọi người mới giải tán. Lôi Hồng Phi chưa có say bí tỉ, có thể đứng lên bước lảo đảo mà đi ra ngoài.

Ninh Giác Phi hỏi y: "Sư phụ, anh về đâu vậy? Để em chở anh về?"

Mặt Lôi Hồng Phi đỏ bừng vì say, mơ mơ màng màng mà nói thầm vài câu, nhưng không ai nghe được cả.

Lăng Tử Hàn quyết định thay y, ôn hòa nói với Úc Tình: "Tôi đi cùng với Giác Phi, Úc tiểu thư đưa Hồng Phi về đi."

Úc Tình cười gật đầu: "Được."

Ninh Giác Phi giúp cô đỡ Lôi Hồng Phi đưa vào xe của Úc Tình đang đậu ven đường.

Đợi xe chạy đi, Lăng Tử Hàn mới cùng Ninh Giác Phi rời đi. Tới phương Bắc, xuống đoàn tàu thành thị, Lăng Tử Hàn chia tay cùng người thanh niên nhiệt tình dào dạt kia, một mình đón xe về nhà.

Mở rộng cửa đi vào, cậu phát hiện Vệ Thiên Vũ còn chưa ngủ, đèn thư phòng vẫn còn sáng.

Cậu cởi áo khoác, thay giầy, trực tiếp đi vào.

Vệ Thiên Vũ đưa lưng về phía cậu, đang nhìn màn hình vi tính, dường như đang suy nghĩ chương trình gì đó thì phải.

Lăng Tử Hàn đi tới phía sau anh, cúi người ôm anh, ôn nhu hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Vệ Thiên Vũ cười rộ lên, ngửa đầu ra sau: “Có chút khó khăn, muốn giải quyết cho xong luôn.”

“À.” Lăng Tử Hàn nâng đầu anh lên, không nói gì mà hôn lên đó.

Vệ Thiên Vũ ngửi được mùi rượu nồng đậm, vừa hôn vừa nói: “Uống nhiều lắm sao?”

“Ừ!” Lăng Tử Hàn vươn tay, cởi bỏ nút áo của anh.

Vệ Thiên Vũ đứng dậy, ôm lấy cậu đi vào phòng ngủ. Lăng Tử Hàn khẽ mỉm cười, trên mặt ửng đỏ do say, ánh mắt đầy ánh nước lóng lánh, khiến tim anh đập thình thịch.

“Thế nào? Rượu hậu loạn tính à?” Vệ Thiên Vũ cười hỏi.

“Ừ!” Lăng Tử Hàn gật đầu, nét mặt rất dễ thương, y như một đứa trẻ vậy.

Vệ Thiên Vũ hài lòng ôm lấy cậu, hai người cùng nhau ngã xuống giường. Anh áp lên người Lăng Tử Hàn, hôn lấy cậu, vui sướng mà nói: “Vậy thì loạn. Chờ em tỉnh rượu rồi, đừng có trách anh đó.”

Lăng Tử Hàn cười, ôm chặt lấy anh.

PHIÊN NGOẠI HOÀN

Mục lục

119. Quyển 3 - Chương 54: Đọc Nhĩ

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lần đầu tiên Đồng Duyệt gặp Lăng Nghị, hoàn toàn không hề nghĩ rằng cuộc đời mình từ nay về sau sẽ vì người đó mà thay đổi.

Năm đó, hắn 25 tuổi, đang là sinh viên tại trường y trực thuộc Viện nghiên cứu thành phố, ngành Sinh vật học. Hắn là một thanh niên có tài, thành tích học tập từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ ưu tú, 15 tuổi đã có thể giành được giải nhất cuộc thi Olympic Hóa học, vài trường đại học danh tiếng liền đến tìm hắn, dự định mời hắn về học tại trường. Cuối cùng hắn lựa chọn trường đại học y thành phố, quyết chí trở thành 1 bác sĩ ưu tú nhất. Sau khi đại học y khoa thành phố sát nhập vào đại học y khoa Bắc Kinh, đã trở thành viện y học số một nhất nước. Gian khổ học hết 8 năm ở đây, hắn không chỉ có được bằng bác sĩ, mà còn có không ít danh tiếng, vài bài luận nghiên cứu của hắn đều được đăng trên các tạp chí y học có tiếng cả trong lẫn ngoài nước, làm chấn động không ít. Thậm chí hắn còn tham dự một luận án nghiên cứu khám phá các loại gien mới có thể chữa trị được một số bệnh nan y, mang lại hiệu quả không nhỏ, cứu được rất nhiều sinh mạng. Hắn có tướng mạo tú mỹ, khí chất ưu nhã, cử chỉ nhã nhặn, được y học quốc nội xưng là "Bạch y tú sĩ ".

Đối với những lời khen ngợi giống nhau cứ như như thủy triều đều đặn tới này, hắn không hề có ý để tâm, chỉ chuyên tâm lo cho nghiên cứu của mình, nhưng không có nghĩa là hắn không để ý đến những việc bên ngoài xã hội. Vào năm thứ 5 đại học, hắn đã hoàn thành xong luận văn tốt nghiệp, được cử đi học nghiên cứu sinh, còn lại nửa năm trống hắn quyết định đi làm công tác xã hội cứu giúp người tại một khu vắng người ở vùng cao nguyên Tây Bộ. Bệnh gì hắn cũng khám, thời gian đầu mới ra khám bệnh hắn học tập theo Lạt Ma, học hỏi các phương thuốc cổ truyền ở vùng này, khi trở về hắn chẳng bao giờ nói đến lúc lên cao nguyên hắn đã gặp phản ứng áp suất cao nguyên khổ cực như thế nào, đi khám bệnh tại nhà dân thì gặp cảnh đất đá xói mòn nguy hiểm như thế nào, sau khi cứu sống người dân ở đâu cảm kích hắn như thế nào, chỉ nói hắn học được nhiều thứ trong nền y học truyền thống Tây Tạng ra sao mà thôi.

Ngay lúc đó, nghiên cứu về phương pháp chữa bệnh của hắn đã có những kết quả rõ ràng, được giới y học trong ngoài nước quan tâm.

Vừa khai giảng không lâu, ngay vào lúc tiết trời vào thu, thầy của hắn, viện trưởng Tôn Tư Tề gọi hắn tới văn phòng, cười nói: "Tiểu Đồng, bệnh viện 643 trực thuộc quốc gia có một đề án quan trọng, muốn thầy cùng em tham gia. Thầy cảm thấy rất hứng thú, còn em thấy sao?"

Hắn xem qua kế hoạch nghiên cứu. Đó là một đề án thuộc đỉnh cao thế giới, bất kì người có niềm say mê nghiên cứu học thuật đều được mong muốn được thêm vào đây. Tất nhiên hắn không hề do dự liền đồng ý.

Ngày thứ hai, hai thầy trò đến bệnh viện 643 báo danh.

Ở đây tập trung rất nhiều chuyên gia cấp quốc tế cùng những danh y mà hắn ngưỡng mộ đã lâu, trước đây cũng từng đến đây tham gia mấy buổi hội thảo nghiên cứu và thảo luận học thuật, những chỉ giới hạn ở một số khu vực cho phép người bên ngoài vào, còn chỗ Đặc Biệt Y Liệu phía sau thì hoàn toàn phong tỏa, hơn nữa còn được thủ vệ rất nghiêm mật. Từ cửa trước bọn họ có thể thấy được khuôn viên được trang trí y như cảnh sắc Giang Nam, rất đẹp, cho rằng đây là nơi để các cấp lãnh đạo trung ương đến đây nằm viện trị liệu.

Lúc này đây, sau khi bọn họ báo danh xong liền được được vào một khu vực bí mật.

Viện trưởng bệnh viện 643 là một chuyên gia ngoại khoa não nổi danh quốc tế, Ôn Thành. Thấy Tôn Tư Tề tiến đến, ông lập tức mỉm cười đứng dậy từ sau bàn công tác, nhiệt tình bắt tay: "Ông bạn già, đã lâu rồi không gặp."

Tôn Tư Tề cười hì hì nói: "Người nổi tiếng như ông luôn bận rộn, tôi sao dám quấy rối chứ."

"Tôi thấy hình như là đang mắng tôi đấy." Ôn Thành nắm tay, sau đó cởi mở mà đánh nhẹ vào vai Tôn Tư Tề, sau đó đưa tay đến phía Đồng Duyệt ở đằng sau. "Tiểu Đồng, hoan nghênh hoan nghênh."

Đồng Duyệt có chút ngại ngùng mà nói: "Ôn viện trưởng, có thể làm việc cùng thầy, em cảm thấy rất vinh hạnh."

"Quả nhiên không hổ danh là 'Bạch y tú sĩ', thực sự là phong độ ưu nhã." Ôn Thành thân thiết cười nói. "Khác hẳn thầy của em lúc mới ra nghề, cứ như là một tướng cướp vậy, chẳng khác gì trí thức quét rác."

"Này, ông là muốn gây xích mích mối quan hệ thầy trò của chúng tôi đấy à, có âm mưu gì đấy hả?" Tôn Tư Tề cười mắng. "Đừng có đứng trước mặt học trò của tôi giấu cái đuôi sói của ông, nó không có ngốc đâu."

"Đúng vậy, tôi muốn phá hoại đó, thế nào? Không được à?" Ôn Thành cười ha ha, lập tức chuyển hướng Đồng Duyệt, trong mắt tràn đầy ý tán thưởng. "Tiểu Đồng, vốn dĩ thầy muốn đích thân hướng dẫn em, nhưng rốt cục lại bị tên Tôn Khỉ này cướp mất, em thử hỏi xem thầy có tức hay không?"

"Hừ, tôi mà là Tôn Ngộ Không, thì ông chính là Bạch Mã Ôn đó? Chúng ta tám lạng nửa cân, đừng có đụng chạm đến nhau." Tôn Tư Tề không hề khách khí liền đáp trả.

Hai người bọn họ trong giới y học Trung Quốc đều là ngôi sao sáng, nhưng lúc này đấu võ mồm chẳng khác gì những đứa trẻ nhỏ, khiến người ta thấy đều mắc cười. Đồng Duyệt đứng một bên mỉm cười nhìn, cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ tình cảm 10 năm bạn hữu giữa hai người họ.

Ôn Thành mời hai người họ ngồi xuống, rót trà, rồi sau đó ngồi xuống bàn công tác, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Về mặt học thuật, tôi không muốn nói nhiều, cứ tiến hành theo kế hoạch mà thôi. Đợi 1 lát nữa toàn bộ người trong tổ chúng ta sẽ tổ chức một cuộc họp, để mọi người làm quen, sau đó sẽ thảo luận về kế hoạch công tác này. Nhưng tôi muốn đặc biệt căn dặn hai người hai điều, một, công tác này của chúng ta phải tuyệt đối bảo mật, không được tiết lộ với bất kì ai nửa chữ. Hai, bệnh tình của những bệnh nhân nằm ở đây, thân phận cùng những tình huống liên quan của họ không được quan tâm đến, nếu chưa cho phép, tuyệt đối không được bước vào phòng bệnh. Rõ chưa?"

Tôn Tư Tề lập tức gật đầu: "Rõ."

Đồng Duyệt cũng trả lời: " Dạ rõ."

Ôn Thành mỉm cười: "Vậy giờ chúng ta lập tức đến phòng họp đi."

Từ sau ngày hôm đó, nơi công tác của Đồng Duyệt chuyển từ viện nghiên cứu sang chỗ Đặc Biệt Y Liệu thuộc bệnh viện 643.

Nơi này có những thiết bị vô cùng tiên tiến, còn có không ít chuyên gia ưu tú nhất, hắn là người trẻ tuổi nhất ở đây, nhưng không có ai dám khinh thường hắn. Bởi vì kinh phí nghiên cứu rất nhiều, nên các tổ thuộc các mục đề án không vì tranh đoạt kinh phí mà phá hoại lẫn nhau, trái lại còn thêm hợp tác chặt chẽ. Đồng Duyệt ở đây không lâu thì phát hiện được, người ở đây, dù danh tiếng cao cỡ nào, dù nghiên cứu lĩnh vực gì thì đều có chung một đặc điểm, ngoài lý trí của một học giả và sự rèn luyện thực hành trong công việc ra tất cả đều tràn ngập nhiệt tình.

Trong cuộc họp đầu tiên, mỗi tổ đều vui vẻ nhận ra rằng, mọi người không hẹn mà cùng toàn lực hướng về phía trước, mong muốn có thể gắn kết các kết quả nghiên cứu lại với nhau, đẩy nhanh tiến độ, rất ăn ý. Sau khi kết thúc, tất cả mọi người nở nụ cười, cảm giác rất vui sướng.

Đồng Duyệt rất thích nơi này, từ công tác cho đến cuộc sống.

Thỉnh thoảng, sau khi ăn xong bữa trưa hoặc bữa tối, hắn sẽ tới ngồi bên bể phun nước một chút, không thì tản bộ ngoài sân cỏ. Phong cảnh ở đây tuyệt hảo nhưng chưa hề nhìn thấy người nào cả, đôi lúc chỉ có ánh mặt trời vàng nhạt đằng xa tỏa sáng bao phủ đài phun nước, dần dần xuất hiện từng cầu vồng, cũng có không ít chim chóc bay khắp sân. Mỗi lần Đồng Duyệt ngồi ở đây, đều cảm thấy giống như đang ở trong 1 trấn nhỏ ở Giang Nam hoặc 1 khu phố nhỏ ở Âu Châu, hoàn toàn không hề thấy như mình đang ở chốn phồn hoa Bắc Kinh.

Lúc này đang là mùa thu, là mùa đẹp nhất Bắc Kinh, nghiên cứu của Đồng Duyệt đạt được một ít tiến triển có tính đột phá, trong lòng hắn rất vui. Bản thân hắn là thanh niên, khi vui thì sẽ lập tức mất đi cảm giác rụt rè cùng sự cảnh giác bình thường.

Lúc ăn xong bữa trưa, các giáo sư, chuyên gia có tuổi đều sẽ đi ngủ trưa, còn hắn thì như cũ, bước đi thong thả bước ra tòa nhà, chậm rãi tản bộ trên bãi cỏ.

Lúc này đây, hắn ngoài ý muốn thấy có một người ngồi vào băng ghế dài hắn hay ngồi.

Người kia nhìn qua cũng hơn 30, nhưng khí chất rất trầm ổn. Ông ngồi tựa lưng vào thành ghế, xuất thần nhìn đám chim chóc đang bay lượn trên bãi cỏ, nhìn rất an tĩnh.

Đồng Duyệt khó có dịp được nhìn thấy người ở nơi đây, nên nhịn không được liền bước lên.

Nhưng chưa kịp đến gần thì người kia đã quay đầu qua, trong mắt xẹt qua một tia sáng lợi hại, như một lưỡi dao nhọn sắc bén thiếu chút nữa cắt ngang da thịt hắn, khiến hắn thấy sợ hãi.

Đồng Duyệt theo bản năng dừng bước.

HẾT PHẦN 1

Mục lục

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Người nọ nhìn hắn chốc lát, ánh mắt liền thu lại, trở nên bình tĩnh không gợn sóng. Ông quay đầu lại tiếp tục nhìn đám chim chóc kia.

Đồng Duyệt tỉ mỉ đánh giá ông.

Ông mặc một bộ đồ vải bông màu thâm lam sắc, trông rất giống một bộ đồ thường, bộ quần áo khiến cho sắc mặt của ông có chút tái nhợt, tựa như một pho tượng cẩm thạch. Dù đang ngồi nhưng vẫn có thể nhìn thấy được tướng người cao to của ông. Khuôn mặt tuấn dật có đường viền rõ ràng, khí chất tao nhã ẩn chứa chút uy nghiêm mơ hồ. Dù thế nào đi nữa cũng thấy ông không giống như người bình thường.

Từ sau 15 tuổi bước vào đại học, người Đồng Duyệt gặp đều là người trong giới y học, nên nghĩ có lẽ ông cũng là một trong những bác sĩ của bệnh viện 643 hoặc là chuyên gia thuộc các tiểu tổ nghiên cứu.

Hôm nay tâm tình của hắn rất vui, dù sao cũng còn trẻ nên khó tránh được việc kiềm chế không được sự hưng phấn trong lòng, muốn tâm sự với ai đó, nên quyết định tiến đến chỗ ông ngồi xuống bên cạnh.

Người nọ đưa mắt nhìn hắn, không có biểu cảm nào.

Đồng Duyệt mỉm cười nói: “Anh cũng thuộc tổ nghiên cứu à? Sao trước đây chưa từng thấy qua anh?”

Người nọ không hé răng, bình tĩnh đưa mắt nhìn bãi cỏ trước mặt.

Đồng Duyệt cũng đưa mắt nhìn bãi cỏ trước mắt cùng đám chim chóc nhảy nhót vui vẻ kia, cười nói: “Tôi tới đây cũng mấy ngày rồi, chưa từng thấy có người nào khác ở đây cả. Anh xem mấy chú chim này, quả thực tưởng chúng đang ở thiên đường của riêng mình vậy. Tôi chưa từng nghĩ ở giữa thành Bắc Kinh lại có một nơi thế này, nhất là khi nó nằm trong một bệnh viện nữa chứ.”

Người thanh niên tuấn mỹ tuổi trẻ này tràn đầy khí tức ấm áp, thanh âm chứa đựng sự hớn hở rốt cục khiến trên mặt người kia cũng phải xuất hiện chút tiếu ý. Ông hơi hơi gật đầu.

Đồng Duyệt nhìn nụ cười mỉm của ông, chẳng biết thế nào, bỗng nhiên lại thấy mừng rỡ vui mừng. Hắn nhịn không được hỏi: "Anh thuộc tổ nào vậy? Gần đây có tiến triển thuận lợi không?"

Người nọ nhìn hắn, mỉm cười hỏi: "Còn cậu thì sao? Cậu thuộc tổ nào? Gần đây có tiến triển thuận lợi không?"

Đồng Duyệt hài lòng vươn tay về phía ông: "Tôi tên Đồng Duyệt, thuộc tổ 3."

Người nọ không nói gì, chỉ đưa tay bắt tay với hắn, nụ cười trên mặt rất nhẹ.

Đồng Duyệt vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui phát hiện mới của mình, ngẩng đầu nhìn đám mây xanh trên bầu trời, bỗng nhiên cảm khái mà nói: "Bầu trời như vậy, khiến tôi nhớ tới cao nguyên."

"Vậy à?" Thanh âm người nọ rất nhẹ. "Vậy cậu từng đi qua cao nguyên nào rồi?"

"Cao nguyên Tibet." Đồng Duyệt Hài lòng mà nhìn bầu trời xanh thẳm. "Tôi ở Tây Tạng hơn nửa năm. Đó thật sự là một nơi thần kỳ mỹ lệ."

"Đúng vậy." Người nọ đồng ý. "Là một nơi rất tốt."

"Đáng tiếc, ô nhiễm môi trường càng ngày càng nghiêm trọng. bắt đầu có tuyến đường cao tốc, mang rất nhiều du khách đến nơi đẹp đứng thứ ba thế giới, nhưng đồng thời cũng mang đến cho nơi đó sự ô nhiễm." Đồng Duyệt ôn hòa mà nói, nhưng lại không giống như mấy nhà văn hóa đang kích động kêu gọi sự ủng hộ. Nét mặt hắn rất thản nhiên, lại lý trí bình tĩnh, càng khiến người khác thêm chấn động.

Người nọ cũng không có giống như mấy người nhiều chuyện, sẽ há mồm hỏi lại "Lẽ nào cậu không phải là một trong những du khách đó hay sao?". Ông chỉ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Xã hội phát triển luôn đi kèm với một cái giá nhất định. Nói tóm lại, ô nhiễm càng nhiều cũng chính do sự phát triển không ngừng của khoa học kỹ thuật mà thôi, không phải vì có thêm mấy người du khách mà ô nhiễm."

"Đúng vậy, anh nói rất đúng." Đồng Duyệt thở dài. "Khoa học kỹ thuật cùng tự nhiên, có đôi khi lại đối lập nhau, thật khiến người khác khó xử."

Người nọ cười, gật đầu.

Lúc này, có mấy y tá chạy ra từ trong tòa nhà, tản ra bốn phía như đang tìm kiếm ai đó.

Rất nhanh, có một y tá thấy bọn họ, liền gọi những người khác: "Ở chỗ này, ở chỗ này."

Lập tức có người đẩy xe lăn chạy tới chỗ bọn họ.

Người nọ thầm than nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

Đồng Duyệt có chút không hiểu, cũng đứng lên theo.

Mấy y tá mặc đồng phục màu hồng nhạt nhanh chân chạy tới, đưa tay dìu ông, khẩn cấp nói: "Lăng bộ trưởng, sao ngài lại đi ra đây? Bác sĩ nói, ngài cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi."

Người nọ né cánh tay của mấy cô y tá, thong thả nói: "Đừng có tự tiện thăng chức cho tôi như vậy, tôi mới là phó mà thôi." Thanh âm của ông rất ôn hòa, nhưng lại kiên định vô cùng.

Trong mắt Đồng Duyệt mà nói, y tá trong bệnh viện này không sợ trời không sợ đất, tuy rằng thái độ trước mặt bệnh nhân rất tốt, nhưng lại vô cùng có quyền uy, rất tuân thủ căn dặn của bác sĩ vì vậy luôn bắt bệnh nhân không được làm trái, bình thường vui thì cười, tức giận thì mắng, rất tùy hứng, chưa từng sợ ai qua. Lúc này, người nọ chỉ hờ hững nói 1 câu, đã khiến nét mặt của các cô phải biến, nhanh chóng lùi người về sau, lập tức đổi giọng: "Lăng phó bộ trưởng, ngài nên cùng chúng tôi về phòng thôi."

Người nọ hơi hơi gật đầu một cái: "Được."

Xe lăn đặt trước mặt ông, y tá mời ông ngồi xuống.

Người nọ có chút do dự, dường như không có ý định làm khó mấy cô y tá nên bước lên hai bước, ngồi xuống xe lăn.

Lúc này, Đồng Duyệt mới nhìn thấy được, bước chân của ông rất tập tễnh, cử động không được thuận tiện cho lắm.

Người nọ cười cười với hắn xong rồi bảo y tá đẩy đi.

Giờ Đồng Duyệt đã biết, ông không phải là chuyên gia trong mấy tổ nghiên cứu, mà là bệnh nhân. Hắn nhìn bóng lưng người nọ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất kì lạ, đây là việc mà trước giờ hắn chưa từng gặp qua bao giờ, trong lúc nhất thời tim đập có chút loạn.

Buổi chiều, Ôn Thành gọi hắn tới văn phòng, nét mặt rất nghiêm, không hề có ý vui đùa nào cả: "Tiểu Đồng, hôm nay sau giờ trưa em ra sân vườn nói chuyện cùng với 1 người, phải không?"

"Dạ đúng." Đồng Duyệt cười, gật đầu. "Đây là lần đầu tiên em thấy có người ngoài ở đây."

Ôn Thành khẽ nhíu mày: "Em đã nói với người đó những chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ nói nói chuyện phiếm mà thôi, nói đến vấn đề ô nhiễm ở vùng cao nguyên Tibet." Đồng

Duyệt nhìn ông, có chút vô cùng kinh ngạc. “Sao vậy? Em không được nói chuyện với người đó sao?”

“Không phải.” Ôn Thành nhẹ nhàng thở dài. “Nói chuyện thì có thể, đó cũng không phải khu bệnh riêng, đây dù sao cũng là khu công cộng, hai người gặp nhau, nói chuyện một chút cũng không phải vấn đề gì lớn. Bất quá, ngoại trừ nói đến cao nguyên Tibet ra, em còn nói gì khác nữa không?”

Đồng Duyệt nhớ lại một chút, bỗng nhiên nói: “Em cho rằng người đó cũng là một trong những chuyên gia trong tổ nghiên cứu của chúng ta, cho nên hỏi người đó ở tổ nào?”

“Người đó có trả lời không?” Thanh âm Ôn Thành rất dịu dàng. Tóc mai của ông đã có màu muối tiêu, nhìn qua rất chững chạc nhã nhặn, ánh mắt nhìn Đồng Duyệt giống như đang nhìn một hậu bối trong nhà mình vậy, vừa thân thiết vừa quan tâm.

Đồng Duyệt nghe câu hỏi của ông xong, suy nghĩ một hồi, lúc này mới nhớ ra, là người đó hoàn toàn không hề nói gì đến những vấn đề liên quan đến công việc. Hắn gật đầu: “Người đó còn kín miệng hơn em nhiều lắm.”

“Em biết là được rồi.” Ôn Thành mỉm cười. “Người đó nói thầy bảo em, sau này nếu có gặp người lạ, nhất định không được nói về công việc của bản thân mình. Em chưa từng trải qua những huấn luyện về bảo mật một cách nghiêm túc, nên người đó không tiện trách mắng em. Bất quá, người đó cho rằng thầy chưa từng dặn dò em tầm quan trọng của việc bảo mật ở đây, nên xem đây là thất trách của thầy. Đương nhiên, quả thật bản thân thầy cũng chưa từng đặt nặng chuyện này với em, nên quả thật là lỗi của thầy.”

Đồng Duyệt thiếu kiên nhẫn, bỗng nhiên đứng dậy. “Ôn viện trưởng, có phải người đó muốn xử phạt thầy hay không? Em đi tìm người đó giải thích, đây là lỗi của em, không liên quan đến thầy.”

“Không cần đâu.” Ôn Thành cười khoát tay. “Ngồi đi. Bản thân em cũng chưa từng nói rõ làm lộ ra bí mật nào cả, nên xem là may mắn, chúng ta chỉ bị cảnh cáo nhẹ mà thôi, không bị xử phạt đâu.”

Đồng Duyệt có chút nghi hoặc: “Người đó … là ai vậy?”

Ôn Thành có chút do dự, mỉm cười nói: “Nói cho em biết cũng không sao, dù sao thời gian chuyên gia tiến hành luận chứng vào lúc cuối thì ngài ấy cũng phải xuất hiện mà thôi. Ngài ấy là Phó bộ trưởng Bộ Quốc An, Lăng Nghị, là người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta. Những đề tài nghiên cứu lần này của tổ chúng ta là do ngài ấy nghiệm thu.”

“À.” Đồng Duyệt chưa từng nghe nói qua về người này, cho nên nét mặt rất bình thản. “Người đó đến kiểm tra công tác sao? Sao lại ngồi xe lăn?”

Ôn Thành có thể coi như vô cùng thiên vị đối với vị bác sĩ vừa trẻ tuổi đẹp trai vừa có tài này, nên không hề giấu giếm gì, khác hẳn với những người khác, nên hòa ái nói: “Không, ngài ấy bị thương, nên trị liệu ở đây.”

Đồng Duyệt giật mình: “Bị thương? Không phải ngài ấy là phó bộ trưởng sao? Sao lại bị thương được chứ?”

Ôn Thành thấy hắn với sự đời quả thật có chút ngây thơ, nên không khỏi khoái trá nở nụ cười: “Có lẽ em chưa từng nghe nói qua về ngài ấy, đây cũng không có gì lạ, người biết ngài ấy quả thật không nhiều, phần lớn đều là người trong hệ thống Quốc Phòng cùng Quốc An. Ngài ấy được gọi là ‘Quốc An đệ nhất dũng sĩ’, luôn là một tấm gương sáng cho các chiến sĩ tuyến dưới, hay đi đầu, nên bị thương cũng không đáng ngạc nhiên. Bất quá, thầy phải nói lại cho em biết một lần nữa, ở chỗ này nghe thấy bất kì chuyện gì đi nữa cũng không được tiết lộ với bất kì ai. Lúc nói chuyện phiếm càng cần phải chú ý, đừng để lộ ra bất kỳ điều gì về những người ở đây cho ai khác.”

“Dạ, em hiểu rồi.” Đồng Duyệt lập tức nghiêm túc trả lời.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Từ sau lần đó mọi việc đều trở lại bình thường, Đồng Duyệt vẫn nhận được các sự ủng hộ và hỗ trợ để tiếp tục đề tài nghiên cứu của mình. Hắn cũng không còn gặp lại người được xem là đại danh đỉnh đỉnh Lăng Nghị nữa.

Nhà của hắn ở Thượng Hải, ở trọ tại Bắc Kinh, hiện tại thì đã chuyển đến bệnh viện 643, bệnh viện cung cấp cho mỗi tổ nghiên cứu một ký túc xá riêng, một để tiện cho họ nghỉ ngơi, hai là bảo đảm an toàn bí mật.

Hơn nửa năm cứ thế trôi qua, phần lớn tinh lực của Đồng Duyệt đều tập trung hết vào công việc, chỉ khi nào về ký túc xá nghỉ ngơi thì mới nhớ tới người kia.

Người đó hoàn toàn khác với những người mà trong suốt 25 năm qua hắn đã gặp gỡ. Người đó cùng Đồng Duyệt, từ cuộc sống, công tác đều hoàn toàn khác nhau, cuộc đời của người đó cứ như là một truyền thuyết đầy màu sắc vậy.

Tuy rằng bệnh viện bảo mật các hồ sơ thủ tục rất nghiêm ngặt, nhưng nhiều y tá mỗi khi rảnh rang cũng hay nói chuyện phiếm. Bề ngoài Đồng Duyệt thanh tú, khí chất ưu nhã, nên khiến nhiều y tá ngưỡng mộ trong lòng, không khỏi đối với hắn tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.

Đồng Duyệt khó có dịp nói chuyện phiếm với mấy cô y tá này, nhưng thường hữu ý vô ý mà đem trọng tâm câu chuyện nói đến Lăng Nghị. Kết quả, chỉ cần y tá nghe nói đến Lăng Nghị, tất cả đều hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng, hiển nhiên vô cùng súng bái vị anh hùng khó gặp trong thời đại này.

Rất nhanh, Đồng Duyệt đã nắm được thông tin về Lăng Nghị. Hắn không rõ tuổi của ông, nhưng biết ông đã từng kết hôn, vợ mất sớm, để lại 1 đứa con trai. Khi y tá nhắc tới chuyện này, thêm thắt những phán đoán của mình vào, nào là "Vừa làm cha vừa làm mẹ thật không dễ chút nào", hay những việc tương tự như vậy, càng tăng thêm sự rực rỡ chói chang của vị anh hùng này.

Đồng Duyệt nhìn ra được khi những cô thiếu nữ nhắc tới vị anh hùng kia, đều tỏ ra xuân tâm nhộn nhạo, muốn được gả cho vị anh hùng độc thân tỏa sáng hào quang kia, nhưng đó cũng chỉ là mộng tưởng cá nhân mà thôi, không ai dám đeo đuổi ông cả.

Khi giai đoạn 1 của đợt nghiên cứu hoàn thành thì cũng mất tròn đúng nửa năm, cũng là lần thứ hai Đồng Duyệt gặp Lăng Nghị.

Ông ngồi ngay vị trí chủ tọa, nghiêm túc lắng nghe báo cáo của Ôn Thành, sau đó lần lượt tới báo cáo của các tổ trưởng tổ nghiên cứu. Ông lắng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng đưa ra một vài vấn đề, không phải trên phương diện học thuật mà là từ trên phương diện ứng dụng thực tế. Vấn đề mà ông đưa ra lời ít mà ý nhiều, thái độ chân thành, dùng thanh âm để thỉnh giáo tham thảo nói với mấy chuyên gia, khiến bọn họ ai cũng có cảm tình.

Hội nghị kết thúc thì cũng đã chạng vạng, Lăng Nghị mang theo hai người bên cạnh rồi khỏi đó.

Đồng Duyệt liền đuổi theo, rất nhanh đã đuổi kịp ông tại ngay cửa cầu thang.

Lăng Nghị nghe được tiếng bước chân đuổi theo phía sau mình, liền xoay người lại.

Ánh tà dương đầu xuân xuyên thấu qua cửa sổ chiếu dài trên hành lang, rọi vào người thanh niên kia. Hôm nay hắn mặc bộ âu phục chính thức, vóc người cân xứng, khi chạy càng khiến cả người tỏa ra thần thái tiêu sái mạnh mẽ. Hắn có làn da trắng nõn mịn màng của người Giang Nam, lại có khí chất nho nhã, trong ánh mắt trong suốt sáng sủa tràn đầy nhiệt tình, nhìn rất đẹp.

Đồng Duyệt nhanh chóng chạy tới trước mặt Lăng Nghị, lúc này mới dừng lại. Khi dần ổn định lại hơi thở gấp gáp, trên gương mặt hắn bỗng dưng lại đỏ lên.

Lăng Nghị ngăn lại cử thái chuẩn bị tiến lên ngăn cản của hai người bên cạnh mình, mỉm cười hỏi: "Còn chuyện gì nữa sao?"

Đồng Duyệt có chút khẩn trương, có chút ngập ngừng, rồi mới cố lấy dũng khí nói: "Lăng bộ trưởng, chuyện lần trước, tôi thật sự xin lỗi."

"Xin thêm một từ phó." Lăng Nghị ôn hòa sửa chữa.

Đồng Duyệt lập tức gật đầu: "Rõ, Lăng phó bộ trưởng, tôi … cám ơn ngài đã căn dặn tôi."

Lăng Nghị mỉm cười: "Không có gì, cậu cũng chỉ là một chuyên gia y học, lời nói và việc làm thỉnh thoảng không được kín đáo cho lắm, có thể hiểu được. Hơn nữa, sau này cậu cũng không tái phạm sai lầm tương tự, chuyện này rất đáng khen thưởng. Cậu còn rất trẻ, so với những người cùng trang lứa thì cậu chững chạc hơn nhiều rồi. Trong những chuyện mang tính chuyên nghiệp như vậy, cậu có thể đứng cùng với những chuyên gia khác, quả thật rất giỏi."

Mặt Đồng Duyệt có chút đỏ: "Không không, ngài quá khen, tôi còn phải học tập ở thầy mình nhiều lắm."

"Đương nhiên, bất kì ai cũng phải không ngừng học tập mà." Lăng Nghị cười gật đầu. "Đồng tiên sinh, nếu như không có vấn đề gì, vậy cậu nghỉ ngơi trước đi, mấy ngày qua cậu cũng cực khổ nhiều rồi."

Ông nói xong liền lễ phép ngừng câu chuyện theo đúng phép tắc khiến Đồng Duyệt không có cách nào nói tiếo được, chỉ có thể nói: "Được." Sau đó nhìn ông rời đi.

Vóc người Lăng Nghị thon gầy, cao ngất, từng bước chân đều rất có lực, tiết tấu rõ ràng, bình tĩnh.

Đồng Duyệt nhìn ông biến mất dưới lầu, bỗng nhiên xoay người hướng về phía cửa sổ.

Lăng Nghị đi ra cửa trước, hai người kia theo phía sau ông. Ba người hướng thẳng tới bãi đỗ xe. Đồng Duyệt chưa từng thấy qua người nào giống như vậy. Nhất cử nhất động của Lăng Nghị đều có vẻ bình tĩnh, dường như dù trời có sập xuống thì ông vẫn không chớp mắt, dường như cái khí chất thống trị thiên hạ này của ông đã thâm nhập vào tận xương cốt rồi. Ở trước mặt ông, không ai dám làm càn, ai cũng bị khí thế này của ông làm cho sợ hãi.

Đồng Duyệt đứng ngay lối đi nhỏ hẹp ít người, không hề cố kỵ nhìn thẳng vào người kia.

Bỗng nhiên, Lăng Nghị dừng bước, quay đầu nhìn về phía hắn. Ánh mắt lợi hại của ông y như chim ưng bắt mồi, phảng phất như muốn xuyên thủng trái tim của Đồng Duyệt.

Lăng Nghị vô cùng mẫn cảm với những sự theo dõi, giám thị, tiếp cận, vừa nhìn ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm liền biết là của một người bình thường. Lúc này cao ốc đã lên đèn, Đồng Duyệt đứng ở phía trước cửa sổ dường như đang bị đóng khung lại, tựa như một bức tranh chân dung tuyệt diệu.

Cậu thanh niên này là muốn gì đây? Những năm gần đây, người ngưỡng mộ ông đã thấy rất nhiều, nhưng chưa từng thấy ai lớn mật như hắn. Lăng Nghị hơi hơi lắc đầu, xoay người đi.

Đồng Duyệt vẫn không dời ánh mắt của mình. Hắn dũng cảm đón ánh mắt của Lăng Nghị, sau đó nhìn

ông lắc đầu một chút, lập tức rời đi.

Nhìn Lăng Nghị lên chiếc Audi màu đen ra khỏi Đặc Biệt Y Liệu, Đồng Duyệt mới trầm tĩnh lại. Nhìn sân không còn bóng người, bãi cỏ an tĩnh sáng dưới ánh đèn, bỗng nhiên hắn mỉm cười.

Đúng vậy, lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn yêu 1 người.

Người kia tựa như một ngôi sao băng xuyên qua tầng khí quyển, mang theo màu sắc hoa mỹ, không chút cố ý xuyên thẳng vào tim hắn, châm ngòi tình cảm bên trong hắn.

Yêu người như vậy, chẳng khác gì một sự khiêu chiến, nhưng bản thân hắn sẽ không bao giờ lùi bước, y những lần gặp khó khăn trong quá trình nghiên cứu vậy, đối mặt với tình yêu mà mình khát vọng bấy lâu, bản thân hắn sẽ không buông tay.

HẾT PHẦN 03

Mục lục

PHẦN 04

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ôn Thành nhìn Đồng Duyệt đang ngồi đối diện, cười nói: “Em muốn chuyển hẳn tới đây, tất nhiên thầy hoan nghênh hai tay, thế nhưng em đã hỏi qua ý kiến của thầy Tôn chưa?”

Đồng Duyệt gật đầu: “Thầy đã đồng ý cho em rồi ạ.”

“Ông ấy đồng ý buông em ra sao?” Hai hàng lông mày Ôn Thành nhíu lại. “Em là đứa học trò cưng của ổng, thầy thấy ổng muốn em kế thừa sự nghiệp của ổng lắm luôn đó. Sao lại đồng ý cho em đến đây chứ? Hơn nữa, em lại muốn từ bỏ việc nghiên cứu, thầy cũng thấy ngạc nhiên. Có thể cho thầy một lý do hợp lý được không? Vì sao em muốn tới bệnh viện làm việc? Vì sao cái tên họ Tôn khó tính kia lại đồng ý chứ?”

“Chuyện này …” Đồng Duyệt có chút xấu hổ. “Thiết bị ở đây rất tiên tiến, em vẫn có thể tiếp tục nghiên cứu mà. Còn việc khác, nếu em làm việc tại bệnh viện, có thể biết thêm về những kiến thức dùng để trị bệnh cứu người, em cũng không muốn cả đời ngồi trong phòng nghiên cứu.”

Ôn Thành cười nói: “Tiểu Đồng, thầy đã qua cái tuổi 50, cũng đã già rồi, nhưng không hề hồ đồ đâu. Nếu thầy có quan tâm hơi quá thì bỏ qua cho thầy nhé, nhưng thầy thật sự muốn biết ý định thật sự của em,

đừng có dùng những lý do này để nói có lệ trước mặt thầy được không?"

Mặt Đồng Duyệt đỏ lên.

Dường như Ôn Thành bắt đầu hiểu được, càng không chịu buông tha, cười tủm tỉm nhìn hắn chờ hắn nói ra.

Đồng Duyệt nhìn khuôn mặt mỉm cười y như hồ ly của ông, cũng biết không thể nào gạt được ông, muốn nói thẳng ra, sẵn tiện có thể nhờ ông giúp đỡ. Quyết định rồi, hắn liền lấy lại bình tĩnh, mỉm cười hiền hòa nói: "Ôn viện trưởng, em thích 1 người, nhưng em không có cách nào tiếp cận được người đó, chỉ có ở đây em có thể làm được việc đó, nên em muốn chuyển tới đây."

Ôn Thành vừa nghe, không khỏi cười ha ha: "Thì ra là em muốn làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật nha, rất thông minh, thầy rất thích. Được rồi, người em thích là ai, thầy cũng có thể phần nào đoán ra được, nếu đã vậy, thầy cũng rất vui vẻ chấp nhận. Nhưng đây có thể coi là 1 thách thức rất lớn trong cuộc đời em đó. Em có chuẩn bị được tinh thần chưa vậy?"

"Dạ." Đồng Duyệt kiên định gật đầu. "Dù khó khăn thế nào, em cũng sẽ không lùi bước."

"Tốt." Ôn Thành bàn, hứng thú dạt dào nói. "Thầy ủng hộ em."

Cứ như vậy, Đồng Duyệt chính thức điều vào bệnh viện 643.

Lúc này đã hơn 1 năm kể từ khi hắn lần đầu gặp Lăng Nghị. Việc nghiên cứu của họ đã sớm kết thúc, Lăng Nghị vẫn tới tham gia nghiệm thu, nghe bọn họ báo cáo.

Đồng Duyệt chú ý thấy ông rất ít khi nào sử dụng ngôn ngữ trong chính trị, cái gì mà "Vì tổ quốc cống hiến" hay "Tạo phúc cho dân", mà chỉ đơn giản thẳng thắn khen ngợi các thành tích của các chuyên gia cùng học thuật của bọn họ, đồng thời cám ơn sự nỗ lực của bọn họ.

Dù chỉ có mấy câu ngắn ngủi nhưng vẫn có thể khiến các chuyên gia vô cùng hưởng thụ, cảm giác rất thoải mái.

Lúc này đây, Đồng Duyệt không thể nào nói chuyện riêng với Lăng Nghị, hắn chỉ có thể dùng đôi mắt sáng sủa của mình nhìn chằm chằm vào Lăng Nghị. Nhưng dù hắn có dùng ánh mắt đầy lửa nhiệt tình nhìn ông thì Lăng Nghị vẫn không một lần ngoái đầu lại nhìn hắn 1 lần.

Hiện tại, Đồng Duyệt đã điều tra rất cẩn thận cái người mình yêu đơn phương kia, biết bệnh viện 643 là trực thuộc Bộ An Toàn Quốc Gia, những đề tài nghiên cứu của bọn họ phần lớn đều có liên quan đến Bộ Quốc An, bởi vậy thỉnh thoảng Lăng Nghị sẽ mở các cuộc họp, kiểm tra tiến độ công tác, lắng nghe báo cáo.

Hắn không hề do dự, nói chuyện thẳng thắn với thầy của mình, Tôn Tư Tề, một lần, nói rõ lòng mình, hy vọng ông có thể đồng ý quyết định của mình.

Trải qua hơn 1 năm làm việc tại bệnh viện 643, khái niệm bảo mật của bọn họ đã tăng cao vượt bậc, Đồng Duyệt rất tin tưởng thầy của mình, biết ông sẽ không để lộ tin tức ra ngoài, nên mới yên tâm kể hết tất cả tình cảm cứ như nham thạch nóng chảy trong lòng với ông.

Tất nhiên Tôn Tư Tề rất luyến tiếc hắn, nhưng tình cảm của bọn thanh niên cũng quan trọng không kém, nhất là khi hắn dám dũng cảm muốn vuốt râu hổ, đi thích 1 người như vậy, điều này khiến cho tính cách trẻ con còn tồn đọng bên trong ông nổi lên, khiến ông vô cùng hứng thú, vì vậy liền đồng ý, hơn nữa cũng đồng ý bảo mật giùm hắn.

Đồng Duyệt học khoa y học lâm sàng tại đại học, cũng đã từng thực nghiệm qua tại mấy vùng quê hẻo lánh, bệnh nào cũng đã thấy qua 1 lần, thậm chí còn trèo đèo lội suối đến khám bệnh tại nhà, cũng từng phẫu thuật ở những nơi điều kiện khó khăn, cũng từng đỡ đẻ những ca sinh khó, từ trẻ đến già, không ai hắn chưa từng chữa trị qua, tuy rằng rất mệt, nhưng tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, nên rất phù hợp trở thành 1 bác sĩ.

Sau khi chính thức vào bệnh viện 643, lúc đầu hắn được luân phiên chuyển làm tại các khoa, tựa như 1 bác sĩ thực tập. Hắn không có một câu trách móc, càng không dựa vào danh tiếng "Bạch y tú sĩ" mà kiêu căng. Đây là bệnh viện nổi tiếng toàn quốc, có không ít người bệnh khắp nơi đổ vào đây khám bệnh, mỗi ngày thấy không ít người ngủ lại tại phòng đăng ký khám chữa bệnh, chờ đến giờ mở cửa thì lại lấy số. Dù là bệnh nhân nào thì vị bác sĩ tướng mạo tuấn mỹ trẻ tuổi này cũng đều nghiêm túc, vừa có y thuật vừa có y đức, rất nhanh lên chức, nhận được rất nhiều lời khen từ các đồng nghiệp cùng các bệnh nhân.

Ôn Thành vô cùng vừa lòng với hắn, xem ra hắn không phải là một đứa nhóc vì tình cảm mà trở nên ngu muội, hoàn toàn có tố chất của một bác sĩ ưu tú, dù vào bất kì thời điểm nào cũng có thể bình tĩnh, tận chức tận trách với các bệnh nhân. Ông cũng biết được những lúc nào thì Lăng Nghị sẽ đến đây, thỉnh thoảng là tới kiểm tra công tác, phần lớn là do bị thương nên phải nhập viện, hoặc do thuộc hạ bị thương nên tới thăm hỏi. Chính vì vậy, để hỗ trợ cho hắn, ông chuyển hắn vào khoa ngoại.

Mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, ngoài ra còn có rất nhiều bác sĩ cùng y tá luôn muốn theo đuổi Đồng Duyệt, bọn họ lúc nào cũng tỏ thái độ nôn nóng muốn có được hắn, khiến hắn càng thêm mệt mỏi, vì vậy, hắn liền nhanh trí, giả bộ mang nhẫn đính hôn, nói với những người đang đeo đuổi mình rằng hắn đã có bạn đời, tình cảm rất ổn định, qua hai năm sẽ kết hôn, lúc này mới có thể thoát khỏi phiền phức.

Coi như có được chút yên bình, Lăng Nghị không đến bệnh viện 643, Đồng Duyệt cũng không gấp, hắn còn trẻ, còn nhiều thời gian để chờ đợi mà.

Đến tận năm thứ hai, là một đêm cuối thu, hắn đang trực đêm, liền nhận được điện thoại của Ôn Thành: "Tiểu Đồng, em lập tức đến phòng giải phẫu khu K ngay."

Đó là khu đặc trị của Đặc Biệt Y Liệu. Trái tim của Đồng Duyệt bỗng nhiên đập nhanh, liền dạ một tiếng rồi lập tức chạy tới đó.

Tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, nơi luôn quạnh quẽ bỗng nhiên đầy người, một ít bác sĩ cùng y tá qua lại không ngớt, có vẻ rất bận rộn.

Đồng Duyệt chạy thẳng tới phòng giải phẫu.

Ôn Thành đang đứng ở đó, sắc mặt ngưng trọng nói với hắn: "Lập tức có 1 người bệnh quan trọng sẽ được chuyển tới, là tai nạn xe cộ, bị thương rất nặng. Những bác sĩ khác tới không kịp, nên do chính em đứng mổ. Em lập tức chuẩn bị đi."

"Dạ." Đồng Duyệt xoay người ra ngoài.

Rất nhanh, xe cứu thương từ trong bóng đêm chạy tới, dừng trước tòa nhà. Các y tá lập tức chạy tới, đưa xe đẩy chuyển người bệnh vào trong bàn mổ.

Đồng Duyệt nhìn cái người cả người đầy máu kia, trong lòng rùng mình.

Đó là Lăng Nghị.

Sắc mặt ông trắng bệch, máu trong miệng không ngừng chảy ra ngoài, nhưng ý thức rất tỉnh táo, cau mày nhìn ngọn đèn ngay trần phòng giải phẫu, sau đó mới nhắm mắt lại.

Đồng Duyệt vừa dùng máy soi để kiểm tra thương thế của ông vừa nghe giản lược tình huống.

Đêm nay, Lăng Nghị tăng ca đến khuya, trên đường về nhà bị một chiếc xe tải chạy như điên đụng thẳng vào ngay trung tâm của xe, kéo dài một đoạn đường mới dừng lại. Tốc độ của chiếc xe rất nhanh, khiến cho lực va chạm rất mạnh. Tài xế cùng hai bảo vệ của Lăng Nghị chết ngay tại chỗ, còn ông được 1 người bảo vệ dùng thân bảo hộ, hơn nữa kịp thời nhảy ra ngoài nên mới còn sống.

Đồng Duyệt nhìn kết quả, màn hình thể hiện ông bị hãy hai xương sườn, nội tạng bị va đập mạnh, xuất huyết bên trong, những phần mô mềm khác cũng bị thương, khung xương cổ tay phải cũng bị nứt.

Trên thực tế, Lăng Nghị thân kinh bách chiến luôn biết cách ứng phó hợp lý với các tình huống bất ngờ xảy ra, để bản thân chịu ít thương tổn nhất, nhưng lần này vết thương vẫn rất nghiêm trọng.

"Lập tức giải phẫu." Đồng Duyệt ngẩng đầu lên, trầm giọng phân phó.

Giờ khắc này, lòng hắn yên tĩnh như nước, hoàn toàn không vì người mình đang giải phẩu là người mà mình ngày nhớ đêm mong khiến bản thân hoảng loạn.

Giải phẫu rất thành công, Ôn Thành cùng các bác sĩ, y tá ở bên cạnh trợ mỗ ai cũng âm thầm tán thưởng.

Đến tận khi bình minh ló dạng, Lăng Nghị mới được đẩy ra khỏi phòng phẩu thuật, đưa đến phòng bệnh.

Ôn Thành nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Đồng Duyệt, thân thiết mà nói: "Em về nghỉ ngơi trước đi, Lăng bộ trưởng chỉ sợ tạm thời chưa tỉnh lại đâu."

Đồng Duyệt nhìn ông một cái, quật cường lắc đầu.

Ôn Thành lý giải, vỗ nhẹ nhẹ vai hắn, cười: "Được rồi, nghe lời đi. Nhìn thương thế của Lăng bộ trưởng, còn phải ở lại đây vài ngày lận, nếu em không nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó làm sao vào trận chiến đấu chứ? Về nhà nghỉ ngơi một chút rồi trở lại."

Đồng Duyệt biết ông nói đúng, lúc này mới gật đầu.

Hắn sức cùng lực kiệt trở lại ký túc xá của bệnh viện, tắm rửa một cái, rồi ngủ say.

Ngày sau này còn rất nhiều, quả thật hắn cần phải duy trì tinh lực, để còn chăm sóc cho người mình yêu nữa.

HẾT PHẦN 04

Mục lục

PHẦN 05

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Khi Lăng Nghị tỉnh lại thì đập vào mắt chính là khuôn mặt của Đồng Duyệt.

Người thanh niên kia mặc áo blue trắng, ngồi bên giường bệnh, ánh nắng cuối thu xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng, tựa như một bối cảnh mỹ lệ, tôn thêm khuôn mặt tuấn tú của hắn, càng khiến người khác thêm chú ý.

Lăng Nghị nhìn hắn nhưng ánh mắt vô cùng bình tĩnh, giống như nhìn thấy một người bác sĩ hoàn toàn xa lạ, trái tim không hề xao động chút gì.

Đồng Duyệt thấy ông tỉnh lại, lập tức mỉm cười với ông.

Nhớ lại lần đầu tiên khi họ gặp nhau cũng là một ngày thu. Hai năm trôi qua, nhưng chuyện đó tựa như mới xảy ra hôm qua vậy. Khi đó Lăng Nghị cũng đang nằm viện, thời gian trôi qua như chưa từng tồn tại, Đồng Duyệt vừa rảnh rỗi sẽ chạy đến phòng bệnh, sau đó canh giữ bên người ông, mọi chuyện thật tự nhiên.

Lăng Nghị nhìn nụ cười của hắn, liền khách khí mà nói: "Đồng bác sĩ, cảm tạ." Thanh âm của ông rất nhẹ, cũng rất trầm ổn, không hề thấy sự suy yếu khi bị trọng thương, vẫn là một giọng nói vững vàng tựa như một ngọn thái sơn khiến người khác cảm thấy tin cậy.

Đồng Duyệt ôn hòa cười nói: "Không cần khách khí, Lăng bộ trưởng, đây là nhiệm vụ của tôi mà."

"Xin thêm một từ phó." Lăng Nghị cẩn thận tỉ mỉ mà nói, nhưng nét mặt đã có chút nhu hòa.

"Được, Lăng phó bộ trưởng." Đồng Duyệt càng thêm hớn hở.

Trong mắt Lăng Nghị xẹt qua nét cười, bình tĩnh hỏi: "Đồng bác sĩ, tôi muốn biết khi nào thì tôi có thể xuất viện?"

"Ít nhất 2 tháng." Đồng Duyệt trở nên rất nghiêm túc. "Với tư cách là bác sĩ chính của ngài, tôi kiến nghị ngài nên tĩnh dưỡng ba tháng."

Lăng Nghị nhắm mắt lại, dường như đang suy nghĩ việc gì đó, lại tựa như đang tự mình kiểm tra thân thể của chính mình. Một lát sau, ông mở mắt ra, hờ hững nói: "Được rồi, tôi trị liệu tại bệnh viện 1 tháng, Đồng bác sĩ, coi như tôi xin cậu."

Đồng Duyệt nghẹn họng nhìn trân trối, nhưng không hề có biện pháp nào với ông, chỉ có thể trầm mặc một chút, rồi gật đầu.

Hai năm trước, Đồng Duyệt chỉ có nghe ông nói có vài câu, mỗi câu đều súc tích, nhưng vào tai người khác đều mang thêm áp lực nặng nề, khiến bất kì ai nghe thấy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, không ai dám phản bác, cũng y như mình hiện giờ, rõ ràng ông là bệnh nhân của mình, mình là bác sĩ của ông, nhưng vẫn bị ông nắm mũi, hoàn toàn không thể xen vào ngăn cản.

Trên phương diện trị liệu, Lăng Nghị rất hợp tác, ngọn nguồn thân thể của ông rất sâu, nên rất mau lành thương. Chỉ là, sau đó không lâu, có không ít thuộc hạ của ông qua lại phòng bệnh liên tục, mang văn kiện đến chỗ ông để ông duyệt ký tên. Bên giường của ông cũng có một chiếc laptop, có kết nối mạng với Bộ Quốc An, chỉ huy hoặc tham dự các cuộc họp thông qua internet. Ngoại trừ thời gian kiểm tra cùng tiêm thuốc ra, ngay cả lúc truyền dịch ông cũng làm việc.

Đồng Duyệt nhìn thấy liền thấy rất đau lòng. Ngay lúc Lăng Nghị công tác thì luôn có bảo vệ canh giữ ngay trước cửa phòng ông, thể hiện bộ dáng người không phận sự cấm vào, khiến hắn trong lúc nhất thời cũng không biết có nên vào can thiệp hay không. Mấy y tá bác sĩ ở đây ai cũng thần quỷ không sợ hãi, thế nhưng lúc này cũng không ai dám tùy tiện bước vào phòng Lăng Nghị, càng khiến hắn thêm nhiều áp lực.

Chung quanh Lăng Nghị tựa như luôn phảng phất có một bức tường đồng vách sắt ngăn cách ông với thế giới bên ngoài. Khiến hắn không thể nào phá vỡ nó để bước vào, chân chính tiếp xúc với ông.

Đầu mùa đông, những cơn mưa ngâu liên tục xuất hiện, hoàng hôn luôn sớm xuất hiện, bao phủ toàn bộ thành Bắc Kinh.

Bệnh viện có hệ thống sưởi ấm độc lập, khiến trong phòng ấm áp như mùa xuân. Đồng Duyệt đã tan ca, nhưng vẫn ở lại văn phòng không đi đâu cả. Hắn cởi bỏ áo blue, mặc áo len sợi đen cùng áo lót nhung sáng, cầm một ly cà phê đứng ngay cửa sổ, nhìn cơn mưa phùn đang bao phủ toàn bộ thế giới.

Thất thần một chút, hắn cảm thấy đói bụng, nên buông ly xuống, nhìn đồng hồ. Suy nghĩ chốc lát, hắn quyết tâm, đi ra văn phòng đến thẳng phòng bệnh Lăng Nghị.

Đèn đầu giường vẫn còn mở, ánh sáng nhu hòa, Lăng Nghị đang ngồi dựa lưng vào thành giường bệnh, nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính trước mặt, thỉnh thoảng gõ bàn phím vài cái, hiển nhiên là đang làm việc.

Những bảo vệ canh giữ ở cửa giờ đã lui ra canh giữ cửa chính của khu Đặc Biệt Y Liệu, nên phòng bệnh giờ chỉ còn một mình Lăng Nghị. Đồng Duyệt bước đi vào, không hề nói gì mà cầm lấy máy vi tính của ông.

Lăng Nghị liền đưa tay chặn tay hắn lại, cười với hắn: "Được rồi, được rồi, Đồng bác sĩ, cho tôi thêm 10 nữa đi."

Đồng Duyệt xụ mặt, làm bộ nhìn đồng hồ, rồi ngồi xuống bên giường ông, tư thế biểu thị rất rõ, hôm nay 1 hắn cũng không thỏa hiệp.

Lăng Nghị cảm thấy tức cười, ghi vài ký hiệu lên mấy văn kiện, để ngày mai có thể xem trước, sau đó đóng máy tính lại.

Đồng Duyệt thấy ông nghe lời, liền thỏa mãn nở nụ cười, rồi đứng dậy cầm lấy máy vi tính, cất vào trong tủ quần áo, ôn hòa mà nói: "Chuẩn bị ăn cơm đi. Anh có muốn đi toilet trước không?"

Lăng Nghị lần đầu tiên thấy hắn không mặc áo blue cũng không mặc âu phục chính thức, nhìn tựa như một sinh viên vẫn còn đang đi học, nhưng khí chất vẫn rất tao nhã giống như một vị học giả trưởng thành. Không biết từ lúc nào mà hắn đã không còn dùng từ "Ngài" xưng hô với ông nữa, cũng không còn dùng chức vị để xưng hô, nghe qua cảm thấy có một loại cảm giác vô cùng thân thiết. Khoảng cách giữa hai người cứ như vậy càng lúc càng được thu hẹp, khiến Lăng Nghị tự nhiên cảm thấy có chút bất lực.

Đợi khi ông ra khỏi toilet thì y tá đã bưng cơm tối đến.

Ba bữa cơm hằng ngày của Lăng Nghị đều do chính bệnh viện đặc biệt chế biến theo chế độ dinh dưỡng riêng, do đầu bếp cao cấp làm, nhưng bản thân ông lại không thể hiện thích hay ghét, dù là món gì, ông cũng ăn được, đến bây giờ cũng không xoi mói, lại càng không thể hiện mình đặc biệt muốn ăn món gì,

khiến người ta cảm thấy rất khó đoán.

Đồng Duyệt muốn chăm sóc cho ông, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Ông là bộ trưởng, bên người có khi là trợ lý, thư ký, cảnh vệ, nữ giúp việc, mà bản thân ông luôn tỏ ra đạm bạc với sự hưởng thụ vật chất, khiến hắn không thể biết được chính xác ông thích ghét cái gì. Hiện tại thương thế của ông vẫn còn rất nghiêm trọng, mất rất nhiều máu, không thể đi lại nhiều, ngoại trừ kiên trì chính mình tự đi vệ sinh ra, ông không được đi đâu một mình, ngay cả tản bộ cũng không được. Ngoại trừ khi công tác, bình thường ông nằm ở phòng bệnh cũng chỉ đơn giản là xem TV, phần lớn là kênh tin tức, đôi lúc coi kênh thể thao. Thật không thể tin được trên thế giới còn có 1 người như vậy, cứ như kim không thể xuyên, nước không thể dính vậy. Mỗi lần Đồng Duyệt nhớ lại đều âm thầm nhíu mày.

Nhưng hắn không hề biết, trên thế giới này, ngoại trừ hắn ra, không ai dám đưa tay lấy máy vi tính của Lăng Nghị. Kỳ thực chút bất tri bất giác. Lăng Nghị đã mở rộng tiêu chuẩn của mình, đã khoan nhượng cho sự xâm nhập của hắn vào vùng cấm địa của ông rồi.

Đồng Duyệt bảo y tá rời đi, còn chính mình kéo bàn ăn ngay giường bệnh lên, sau đó lần lượt bưng đồ ăn sắp lên bàn, định xới cơm đầy đưa cho ông, nhưng sợ ông không ăn hết nên cuối cùng chỉ xới có nửa chén.

Ngoại trừ mấy ngày đầu thực sự nhúc nhích không được ra, Lăng Nghị vẫn không để bất kì ai đút ông ăn, kiên trì tự mình ăn.

Đồng Duyệt điều chỉnh độ cao đầu giường của ông xong, sau đó kê một cái gối mềm phía sau lưng ông, lúc này mới mỉm cười nói: "Được rồi, ăn đi."

Lăng Nghị nhìn chén cơm bên cạnh, nói với hắn: "Cậu cũng ăn đi. Nhiều món như vậy, sao tôi có thể ăn hết được?"

Đồng Duyệt rất hài lòng, cầm lấy cái chén không dùng để dành đựng canh cho ông, xới cơm vào, sau đó đứng bên cạnh đầu giường, cùng ông ăn cơm.

Lăng Nghị mở TV, nhìn kênh CNN.

Tiếng Anh của Đồng Duyệt cũng rất tốt, yên lặng vừa ăn vừa xem TV, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn chén cơm của ông, coi có cần phải xới thêm hay không, đôi lúc lấy khăn giấy đặt bên đầu giường đưa cho ông.

Lăng Nghị không có từ chối sự chăm sóc của hắn. Người thanh niên này ngoại trừ phần tâm tư đặc biệt mà ông đã hiểu rõ từ lâu ra, còn lại luôn cư xử đúng mực, không khiến ông khó xử, vì hắn cũng vậy với những người khác, đều luôn giữ đúng khoảng cách an toàn với người khác mà tiến hành việc chữa trị. Từ xưa tới nay, có không ít người nỗ lực theo đuổi ông, hoặc hướng ông biểu đạt tình cảm, nhưng ông luôn bất động thanh sắc tùy người mà có sự từ chối mạnh hay nhẹ, khiến người ta lui binh. Bất quá, vị bác sĩ này tuy nhìn trẻ tuổi nho nhã nhưng lại vô cùng cứng đầu, thường thay y tá đến tự mình chăm sóc cho ông. Ông đã từng uyển chuyển yêu cầu chuyện này nên để cho các y tá tới làm, nhưng người thanh niên này lại lẽ thẳng khí hùng nói: "Tôi là bác sĩ chính của anh, anh phải tuân theo lời dặn của bác sĩ, nên phối hợp với tôi đi."

Lý do này nghe qua quả thật quang minh chính đại, khiến ông không thể nào chống cãi, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý. Dù sao khi ông xuất viện rồi, vị bác sĩ tuổi trẻ mà tài hoa hơn người này cũng không còn đường nào tiếp xúc với ông được nữa. Sau đó, thời gian sẽ dần xóa đi chấp niệm của hắn, khiến hắn phải tự mình từ bỏ, tìm người bạn đời thích hợp, trải qua một cuộc sống bình thường.

Ăn cơm xong, Đồng Duyệt dọn dẹp chén đũa trên bàn, sau đó đẩy xe đựng đồ ăn ra ngoài phòng, đặt ở hành lang, một lát tự nhiên sẽ có lao công đến thu dọn.

Trong phòng có trang bị máy thông khí, nhanh chóng thu hết toàn bộ mùi thức ăn, khiến không khí trở nên thông thoáng hơn.

Đồng Duyệt vắt một chiếc khăn nóng đưa đến cho Lăng Nghị để lau mặt cùng tay. Hắn đứng bên giường, chờ ông lau xong thì đem khăn vào lại trong toilet.

Lúc này, cánh cửa phòng bệnh đang được khép hờ chợt mở ra.

Đứng ngay trước cửa là một người thiếu niên thanh tú.

HẾT PHẦN 05

Mục lục PHẦN 06

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vóc người cậu cao gầy, đôi mắt trong như mặt nước lại vô cùng an tĩnh nhìn thẳng vào hai người bọn hắn, đôi môi mỏng có chút ẩm ướt, dưới ngọn đèn lại càng thêm tỏa sáng. Cậu mặc một chiếc áo len đội đầu màu xám đậm, bên ngoài là một khoác màu đen, quần jean cũng màu đen, trong sự trầm tĩnh lại dường như ẩn chứa một chút khí chất kì lạ, khiến người khác không dám khinh thường.

Không chỉ Đồng Duyệt, chỉ sợ bất kì ai vừa thấy đều biết, cậu ta cùng Lăng Nghị tuyệt đối có quan hệ huyết thống, hai người từ tướng mạo đến khí chất đều cực kỳ giống nhau.

Lăng Nghị nhìn cậu một cái, sau đó vắt cái khăn ngay tủ đầu giường rồi nhẹ nhàng hỏi: “Mới về sao?”

“Dạ.” Người thiếu niên kia dựng cây dù ngay tường cạnh cửa phòng xong, sau đó từ tốn đi đến. “Cha, cha thế nào rồi? Khá hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn rồi.” Lăng Nghị ôn hòa giới thiệu. “Đồng bác sĩ, đây là con trai tôi, Lăng Tử Hàn. Tử Hàn, hắn

là bác sĩ chính của cha, Đồng bác sĩ."

Lăng Tử Hàn lễ phép hơi khom người chào hắn: "Đồng bác sĩ, cám ơn ngài đã chăm sóc cho cha con."

Đồng Duyệt nghe đối thoại giữa hai người bọn họ, cảm thấy rất kỳ lạ. Thông thường trong mấy tình huống này, thường một đứa trẻ từ nhỏ đã mất mẹ, giờ gặp được cha, chẳng phải sẽ thường hưng phấn nhảy nhót hay sao? Nhất là một người cha quyền cao chức trọng như Lăng Nghị như vậy, thường phải nghĩ rằng con trai ông chắc là được nuông chiều từ bé, chẳng phải lúc này sẽ làm nũng hay sao? Nhưng đứa trẻ này lại có thể trưởng thành đến mức khó tin được.

Thấy Lăng Tử Hàn khách khí như vậy, hắn có chút do dự, vẫn theo sự xưng hô thông thường mà chào lại: "Lăng công tử."

Người thiếu niên này giống như đã quen được gọi như vậy, nên không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ yên lặng nhìn cha mình, trong mắt có chút thân thiết.

Lăng Nghị dựa vào đầu giường, nhẹ giọng hỏi cậu: "Toàn bộ khóa học lần này đều hoàn thành rồi à?"

"Đúng vậy, đều hoàn thành rồi." Lăng Tử Hàn lẳng lặng đáp. "Con chờ khảo hạnh xong thì lập tức về."

"Ừ, hôm nay cha có thấy thành tích của các con rồi." Lăng Nghị thoả mãn nhìn con trai mình. "Của con toàn bộ đều là A+, cha rất vui."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tử Hàn dường như có chút tiếu ý: "Cha vui là được rồi."

Đồng Duyệt nghe xong hai câu thì đã rót một ly trà cho Lăng Tử Hàn, đặt bên cạnh tủ đầu giường, gần chỗ cậu ngồi. Lăng Tử Hàn nhanh chóng nói: "Cám ơn Đồng bác sĩ."

"Không cần khách khí." Đồng Duyệt ôn hòa cười. "Các người cứ tiếp tục, tôi ra ngoài trước."

Lăng Nghị mỉm cười gật đầu với hắn.

Đồng Duyệt thấy nụ cười của ông, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, liền chậm rãi đẩy cửa ra ngoài.

Lăng Tử Hàn nhìn hắn rời khỏi phòng, bỗng nhiên nói: "Đồng bác sĩ rất tốt."

Lăng Nghị hờ hững nói: "Phải, hắn là một bác sĩ tốt."

"Nhưng giờ chú ấy không có mặc áo blouse." Thần tình Lăng Tử Hàn cũng rất đạm. "Con thấy chú ấy rất

quan tâm tới cha."

Lăng Nghị bình tĩnh mà nói: "Hắn chỉ đang làm thay công việc của y tá mà thôi."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, không nói gì thêm.

Lăng Nghị đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu, ôn hòa nói: "Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Trời cũng khuya rồi, mau về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Lăng Tử Hàn nghiêng người, nhào vào lòng ông ôm chặt 1 cái.

Lăng Nghị chần chờ, nhưng không đưa tay ôm cậu, chỉ đơn giản vỗ nhẹ vai cậu.

Lăng Tử Hàn cảm thụ được sự ấm áp trên người cha mình, âm thầm hít thở khí tức của ông, cảm thấy rất thỏa mãn.

Lăng Nghị không đẩy cậu ra. Đã nhiều năm rồi, ông đã không ôm đứa con trai này, cũng chưa từng một lần vỗ về nó thật tốt. Nếu có quá nhiều tình cảm, con người sẽ càng trở nên mềm yếu, dễ xảy ra lỗi lầm trong lúc làm việc. Đối với công việc mà con trai mình lựa chọn, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng rất nguy hiểm. Chỉ là, giờ khắc này, bên ngoài mưa rơi tầm tã, đứa con vừa mới được huấn luyện xong đã lập tức vượt qua mưa đêm chạy đến chỗ ông, khó lòng kiềm chế cảm xúc, ông cũng không nhẫn tâm bóp chết.

Ôm một hồi, Lăng Tử Hàn liền khống chế lại tâm tình của mình, bình tĩnh buông cha mình ra, đứng thẳng người dậy, thấp giọng nói: "Cha, con về, cha cũng mau nghỉ ngơi đi."

"Được." Lăng Nghị nhìn con mình, thanh âm nhu hòa. "Con tới đây bằng gì?"

"Lái xe." Lăng Tử Hàn khoái trá mỉm cười. "Hồng Phi cũng tới cùng với con, đang chờ con bên ngoài."

"Ừ." Lăng Nghị thân thiết nhẹ giọng nói. "Vậy mau ra ngoài đi, coi chừng lạnh đó."

"Dạ." Lăng Tử Hàn nhìn chăm chú cha mình thật lâu, liền xoay người đi.

Đồng Duyệt đứng ngay bàn y tá, thấy cậu cầm dù bước ra, liền bước lên quan tâm hỏi: "Con đi 1 mình à?"

"Dạ không, con đi với bạn." Lăng Tử Hàn rất có lễ phép hạ thấp người. "Đồng bác sĩ, hẹn gặp lại."

Đồng Duyệt mỉm cười nói: "Chú đưa con ra ngoài nhé?"

Lăng Tử Hàn có chút do dự, nhưng không từ chối.

Tuy rằng cậu chỉ mới 12 tuổi, bất quá vóc dáng đã rất cao. Đồng Duyệt cũng cao gần 1m8, mà Lăng Tử Hàn đã đứng tới ngực của hắn. Nhìn gần càng thấy cậu có nét xinh đẹp nhưng hơi mảnh khảnh, thật khiến người ta muốn kéo lại ôm chặt vào lòng hảo hảo mà yêu thương.

Bọn họ không nói gì cùng nhau đi xuống lầu. Lăng Tử Hàn mở chiếc dù đen ra, ôn nhu nói với Đồng Duyệt: "Đồng bác sĩ, xin dừng bước, con đi đây, ngủ ngon."

"Được, ngủ ngon." Đồng Duyệt cũng không kiên trì, đứng ngay cửa tòa nhà, thấy các giọt mưa không ngừng văng vào thấm ướt hành lang, nụ cười hiền hòa ấm áp tựa như ánh mặt trời. "Trời mưa đường trơn, cẩn thận một chút."

"Dạ, cám ơn." Lăng Tử Hàn cười cười với hắn, sau đó cầm dù đi thẳng ra ngoài.

Đồng Duyệt rất thích nụ cười của cậu, rất thuần khiết, tựa như một dòng nước thanh nhẹ nhàng thấm vào ruột gan. Hắn nhìn dáng đi thong thả của cậu bước ra phía ngoài, ngay cả bóng lưng cũng rất giống Lăng Nghị.

Ngay khi cậu đi tới cửa, bỗng nhiên có một đứa trẻ khác cao hơn cậu nửa cái đầu chạy nhanh ra khỏi phòng bảo vệ. Y cao to khôi ngô, vẻ mặt đều là nụ cười sáng lạn, đưa một tay quàng ngang vai của Lăng Tử Hàn, dường như đang cười đùa gì đó với cậu, sau đó thấy y đưa một nắm tay lên đấm nhẹ vào ngực mình.

Lăng Tử Hàn cười, chiếc dù che chung dần che khuất bóng cậu cùng y, rồi hai người bước ra bên ngoài.

Đồng Duyệt nhìn hai đứa trẻ biến mất trong bóng đêm, trên mặt vẫn giữ lại nụ cười, dường như đã bị đứa bé có nụ cười tươi rực rỡ kia ảnh hưởng.

Nhìn đồng hồ, hắn bắt đầu trở lại tâm tình cũ, nhịn không được lần thứ hai bước đến phòng bệnh có người mà mình thầm thương.

Lăng Nghị đã hạ đầu giường xuống, để bản thân nằm thẳng. Thương thế ông chưa lành, nguyên khí chưa hồi phục, mỗi ngày đều phải kiên trì xử lý công việc, dù là thép sắt cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Hắn nhấn nút ngay đầu giường, tắt hết tất cả đèn, chỉ để lại một cái đèn ngủ ngay góc tường, sau đó nhanh chóng ngủ.

Đồng Duyệt nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, vô thanh vô tức đi đến, đứng ở bên giường, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Lăng Nghị. Dưới ngọn đèn mờ ảo, đường viền ngũ quan Lăng Nghị càng thêm rõ ràng, từ chiếc mũi cao tới đôi môi mỏng, đều có đường cong ưu mỹ mê người. Ông nhắm hai mắt, trong lúc ngủ đã không còn khí thế như khi tỉnh nữa, càng hiện ra nét sạch sẽ siêu thoát trần thế.

Đồng Duyệt nhìn một hồi, cảm xúc dâng trào, không thể kiềm chế. Hắn chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng hôn

lên đôi môi của con người cường thế này.

Lăng Nghị không có chút động tĩnh, hô hấp vẫn an tĩnh như thường, không chút biến loạn, dường như không hề bị đánh thức bởi hành động ám muội này của hắn.

Môi ông khô mát, có chút lạnh, giống như cả con người của ông vậy. Đồng Duyệt mê muội mà hôn nhẹ, dần dần chìm vào say mê.

Một lát sau, hắn mới nâng người lên, tiến sát bên tai của Lăng Nghị, nhẹ nhàng nói ra từng chữ: "Em yêu anh."

Lăng Nghị vẫn không có chút cử động nào, ngủ rất say.

Đồng Duyệt biết ông đã mệt chết rồi, nên không quấy rầy nữa, cảm thấy mỹ mãn lặng yên rời khỏi.

Qua một hồi lâu, Lăng Nghị mở mắt ra, nhẹ nhàng mà thở dài.

Cậu trai này, quả thật quá cố chấp.

HẾT PHẦN 06

Mục lục

PHẦN 07

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Nghị thực sự là nói được thì làm được, nằm viện vừa đúng 1 tháng liền xuất viện.

Đồng Duyệt kiểm tra cẩn thận cho ông xong, nghiêm túc nói: "Một vết thương động tới xương, gãy hai xương sườn, bây giờ vẫn chưa lành hẳn, không thích hợp công tác, tốt nhất anh nên tiếp tục nằm viện, tiếp tục điều trị."

Lăng Nghị đứng dậy, thong dong mặc áo khoác vào, hờ hững nói: "Tôi không thể tiếp tục nằm viện được. Dựa theo quy tắc, tôi có thể đúng giờ tới đây tiêm thuốc, mỗi tuần đến kiểm tra một lần cho đến khi khỏi hẳn là được, đúng không?"

Dường như Đồng Duyệt sớm có chuẩn bị, lập tức nói: "Tôi đã từng tra qua các bệnh án trước đây, nếu nói là dựa theo quy tắc, thì bệnh viện chúng tôi phải cử một bác sĩ đến chỗ anh săn sóc đặc biệt, mỗi ngày đến nhà anh kiểm tra thân thể, đồng thời tiến hành điều trị mới đúng."

Lăng Nghị lập tức hiểu được ý định của hắn, lẳng lặng nhìn hắn: "Đồng bác sĩ, tôi không mong người đó là cậu."

"Vô cùng xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi." Đồng Duyệt mỉm cười như đã dự liệu được từ trước. "Người đó chính là tôi."

Lăng Nghị suy nghĩ chốc lát, ôn hòa mà nói: "Xem ra tôi phải nói chuyện với viện trưởng của cậu rồi."

"Anh không hiểu chuyện gì cả." Đồng Duyệt bắt chước giọng điệu của ông. "Tôi là bác sĩ chính của anh, cũng là người hiểu rõ bệnh tình cùng phương pháp điều trị cho anh nhất, vậy anh có lý do gì để từ chối tôi?"

Phòng bệnh chỉ có 2 người bọn họ, thanh âm của cả hai đều nhẹ nhàng, nét mặt bình tĩnh, hoàn toàn không giống như đang tranh chấp mà giống như đang thương lượng một cách lý trí vậy.

Lăng Nghị nhìn ánh mắt tràn đầy dũng cảm cùng kiên định của hắn, nhẹ giọng nói: "Tiểu Đồng, tôi và cậu không hợp."

"Không thử làm sao biết được?" Đồng Duyệt không đồng ý. "Qua những gì tôi đã được học cùng công việc của tôi cho tôi biết một điều, nếu như không trải qua thực nghiệm hàng loạt, không thể đưa ra kết luận đơn giản như thế được."

Lăng Nghị bật cười: "Tình cảm không phải khoa học, không cần phải thực nghiệm cùng suy luận nghiêm mật, chỉ cần căn cứ vào tình huống là có thể phân tích, đưa ra được kết luận rồi."

"Vậy đó xem là suy đoán chủ quan." Đồng Duyệt nghiêm túc. "Tôi cần chứng cứ chính xác, khách quan."

Lăng Nghị chỉ có thể lắc đầu cười.

Đồng Duyệt nhìn ông, nghiêm túc nói: "Xin anh, thử tiếp nhận tôi đi."

Nghe chính miệng hắn nói ra, thái độ của Lăng Nghị cũng rất nghiêm túc: "Tiểu Đồng, tâm ý của cậu khiến tôi rất cảm kích, nhưng tôi không thể làm hại đời cậu được. Những gì mà cậu nghe người ta nói về tôi, những thứ đó không khỏi có chút ảo tưởng so với cuộc sống thực tế của tôi. Trên thực tế, sinh hoạt của tôi rất khô khan, ngoại trừ công tác ra, ít khi nào tôi có thời gian rảnh rỗi. Tôi không thể cùng cậu du lịch, đi dạo, đọc sách, nghe đại nhạc hội, càng không thể tặng quà tặng hoa, cũng không thể mời cậu đi ăn, uống trà. Tôi không có tinh lực để đi làm mấy chuyện lãng mạn, thật sự khó đáp lại tình cảm của cậu. Tôi không thể nói cho cậu biết công việc của tôi, càng không hỏi đến công việc của cậu. Tuy rằng cái

gì cậu cũng không biết, nhưng lại có thể bị tôi làm liên lụy, có thể bị tập kích bất ngờ mà không rõ nguyên nhân, hoặc bỗng nhiên bị giết chết bất kì lúc nào mà không hề biết. Nếu như cuộc sống hoặc công việc của cậu gặp khó khăn, tôi cũng không thể giúp cậu. Cậu cho đi rất nhiều, nhưng nhận lại rất ít, tôi không đành lòng, người như cậu phải có một cuộc sống hạnh phúc hoàn mỹ mới đúng. Bây giờ cậu còn trẻ, thỉnh thoảng sẽ có xung động, đó là chuyện có thể hiểu được. Tôi đề nghị cậu nên suy nghĩ lại, chờ một thời gian, cậu sẽ quên đi phần xung động này, tìm một người chân chính thuộc về cậu, bắt đầu một cuộc sống thích hợp."

Đồng Duyệt chuyên chú lắng nghe, hai mắt rạng rỡ sinh huy. Nghe ông nói xong, Đồng Duyệt gật đầu: "Anh nói rất đúng, cho nên tôi không dễ dàng phát sinh tình cảm với bất kì ai hồi còn đang ở đại học. Tôi luôn cho rằng người bạn đời cùng mình phải có sự tôn trọng lẫn nhau, mỗi người đều có không gian riêng, bởi vậy tôi sẽ không hỏi chuyện của anh, cũng không lải nhải bên tai anh công việc của tôi. Ngoại trừ khám chữa bệnh, tôi còn muốn tiếp tục việc nghiên cứu. Tôi không có thời gian du lịch, thông qua hệ thống internet cũng có thể nghe đại nhạc hội ở nhà mà, không cần ai tặng hoa tặng quà, cũng không có dự định ra ngoài ăn uống. Tôi không sợ bị anh liên lụy, nếu anh bị thương, tôi sẽ điều trị cho anh, đồng thời chăm sóc cho anh. Tuy rằng tôi mới 27 tuổi, nhưng đã trưởng thành, không phải nhất thời xung động. Địa vị của anh khiến người khác sợ hãi, nhưng tôi có đủ dũng khí để vượt qua cản trở. Tôi cho rằng anh mới chính là người bạn đời mà tôi đang tìm kiếm, cho nên tôi sẽ kiên nhẫn. Tình cảm của tôi dành cho anh không phải huyễn tưởng mù quáng, tôi có thể xác nhận, đó chính là yêu."

Quả nhiên không hổ là thanh niên tuấn ngạn, tư duy nhạy bén, mồm miệng lanh lợi, huyết khí phương cương, vừa nhận định được điều gì thì không gì có thể cản được. Lăng Nghị nhìn hắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Từ khi vợ ông qua đời đến nay đã 7 năm, ngoại trừ thỉnh thoảng có thượng cấp hoặc là bạn thân quan tâm đến vấn đề cá nhân của ông ra, thì không ai dám biểu lộ trực tiếp với ông như vậy, mà bản thân ông cũng chưa từng cho ai cơ hội đó.

Lúc trước khi còn trong thời kỳ huấn luyện toàn diện, ông cũng được truyền lại kỹ xảo tình ái giữa đồng phái và khác phái, trong lòng ông, việc phát sinh tình cảm cùng người đồng giới cũng không khác gì với người khác giới cả. Cho nên dù ông đã từng lấy vợ, cũng không bài xích đồng tính luyến ái.

Thế nhưng, phát sinh tình cảm với một bác sĩ từ cuộc sống đến công việc không có chút liên quan nào, lại nhỏ hơn ông tới 15 tuổi, quả thật không phải chuyện đùa. Với lại, ông còn một đứa con trai …

Tự hỏi chốc lát, ông quyết định bình tĩnh mà nói: "Tiểu Đồng, lần thứ hai tôi cảm ơn cậu, nhưng tôi không thể tiếp nhận."

"Không sao." Đồng Duyệt không biểu hiện chút phật lòng hay buồn bã gì cả. "Tôi có thể chờ. Thế nhưng trước khi anh khỏi hẳn, tôi vẫn là bác sĩ chính của anh. Tôi sẽ tận lực tập trung cho công tác, xin anh toàn lực phối hợp."

Lăng Nghị nhìn người bác sĩ trẻ tuổi tài hoa trước mặt, nở nụ cười: "Được rồi, xem ra tôi không có cách nào từ chối rồi, Đồng bác sĩ."

"Đúng vậy, bệnh nhân luôn luôn không thể phản đối lời bác sĩ nói." Đồng Duyệt có chút trẻ con nói. "Phải nghe theo lời dặn của bác sĩ mới được."

Lăng Nghị gật đầu, nói với thư ký đang đứng ngoài cửa: "Tiểu Dương, đưa cho Đồng bác sĩ giấy thông hành đặc biệt, lần này hắn là bác sĩ chính của tôi."

Người nọ lập tức nói rằng: "Yes, sir!"

Lăng Nghị không nói gì thêm với Đồng Duyệt nữa, vững bước tiến thẳng ra cửa.

Hai người trợ thủ khác cùng bốn bảo vệ lập tức đi sau ông, bảo vệ ông rời khỏi đó. Từ giờ khắc này, ông đã trở lại là vị lãnh đạo khó tiếp xúc với người ngoài.

Đồng Duyệt mỉm cười nhìn theo bóng ông, trong lòng sinh ra cảm giác vui mừng.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng đang từng bước tiến gần rồi.

Dương thư ký ở bên cạnh lấy ra laptop nhỏ từ cặp hồ sơ luôn mang theo bên mình, thu thập vân tay, vân môi cùng tròng mắt, phân biệt tư liệu DNA của hắn, sau đó nối tiếp với máy chủ ở Bộ Quốc An cùng cảnh vệ trung ương, đưa tư liệu của hắn vào, lần lượt xác định cấp bậc cùng xác nhận việc xin giấy thông hành. Tổng bộ nghiệm chứng cấp bậc an toàn của hắn xong, lặp tức tiến hành xử lý số liệu của hắn. Sau đó tờ giấy thông hành nhanh chóng được chế tạo, được laptop in ra.

Vị thư ký của bộ trưởng kia nhìn qua lớn hơn Đồng Duyệt, rất thành thục trầm ổn. Y đưa giấy thông hành màu bạc cho Đồng Duyệt, khách khí cười nói: "Đồng bác sĩ, ngài có thể dùng giấy này ra vào Mai Uyển của Áo Vận Thôn. Bên trong có ba hộ, Lăng phó bộ trưởng là Bạch Mai Viên. Thương thế của Lăng phó bộ trưởng chưa lành, chúng tôi sẽ cố gắng đưa ngài ấy về nhà trước 7g tối. Ngài có thể tự mình sắp xếp thời gian để đến nhà của Lăng phó bộ trưởng được không, trong quá trình di chuyển xin cố gắng âm thầm, cực khổ cho ngài rồi."

Đồng Duyệt tiếp nhận giấy thông hành, cẩn thận nghe y nói xong, liền lập tức gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi, cảm ơn ngài."

Chờ y rời khỏi đó, Đồng Duyệt đi tới phía trước cửa sổ, nhìn xe của Lăng Nghị chạy ra khỏi cửa chính, hít sâu một hơi.

Lăng Nghị, anh chờ em, em tuyệt không dễ bỏ cuộc đâu.

HẾT PHẦN 07

Mục lục

PHẦN 08

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Nghị hiện tại đã là phó bộ trưởng thường vụ của Bộ Quốc An, chủ trì toàn diện công tác của Bộ Quốc An, từ sớm đến tối đều có công vụ cần ông đích thân giải quyết.

Lần này ông bị thương không nhẹ, nằm việc 1 tháng không thể giúp ông hồi phục hoàn toàn được.

Ngày đầu tiên xuất viện, trải qua một ngày làm việc liên tục khiến ông cảm thấy vô cùng mệt mỏi rã rời, vết thương ngay xương sườn có chút đau, khiến sắc mặt ông không được tốt lắm.

Bốn người trợ thủ của ông đoàn kết nhất tâm, tất cả đều ngăn cản ông tiếp tục làm việc, sắp xếp cho ông đúng giờ tan ca.

Mùa đông ở Bắc Kinh rất mau tối, về được đến nhà thì đèn đã giăng khắp nơi, ngay biệt thự nhà ông cũng đã lên đèn.

Ông xuống xe, từ từ vào nhà.

Đồng Duyệt đang ngồi ở trên sofa trong phòng khách chờ ông. Vừa nhìn thấy ông liền cười đứng dậy.

Nhà của ông luôn quạnh quẽ, Lăng Tử Hàn thường phải đi trại huấn luyện tiến hành huấn luyện bí mật, mà dù có ở nhà thì cũng ít khi nào xuống lầu. Từ khi vợ ông qua đời, khái niệm nhà đối với ông cũng không khác khách sạn nhà trọ là bao, chỉ đơn giản là nơi để ông ăn ngủ mà thôi. Lúc này không khí lạnh từ bên ngoài tràn vào, nhưng lại được khí tức ấm áp cùng khuôn mặt tươi cười trong sáng của hắn nghênh đón ông, trong nháy mắt khiến ông hoàn toàn thả lỏng.

"Tiểu Đồng, tới rồi sao? Chờ lâu không?" Lăng Nghị ôn hòa hỏi, thay dép ở cửa.

"Không, tôi cũng vừa mới tới thôi." Đồng Duyệt tiến ra đón, thuận lợi tiếp nhận áo ba-đờ-xuy của ông, sau đó mắc lên giá áo bên cạnh.

Về đến nhà, Lăng Nghị cũng không còn sự nghiêm nghị như khi ở bên ngoài nữa, trên mặt có chút ủ rũ.

Đồng Duyệt nhìn sắc mặt của ông, nghiêm túc nói: "Anh nằm xuống trước đi, tôi kiểm tra cho anh."

Lăng Nghị biết bảo mẫu đang chuẩn bị bữa tối ở nhà bếp, ông chỉ cần vừa vào cửa, hệ thống quan sát đã tự động thông báo tin ông về cho bảo mẫu biết, nên không cần phải chào hỏi làm gì. Ông suy nghĩ 1 chút, liền dẫn Đồng Duyệt lên lầu, vào phòng ngủ của mình.

Cách trang trí ở đây vô cùng đơn giản, không có chút dư thừa nào. Lăng Nghị vào toilet rửa tay, sau đó nằm lên giường, lúc này mới cảm thấy chỗ vết thương càng lúc càng đau.

Đồng Duyệt mở va-li khám chữa bệnh của mình ra, lấy ra mấy kiểm tra, sau đó giúp Lăng Nghị cởi áo lông, nút áo sơmi, để thân trên hoàn toàn xích lõa.

Nét mặt của cậu hoàn toàn mang phong cách chuyên nghiệp của một bác sĩ, vừa kiểm tra vừa nhẹ giọng hỏi cảm giác của Lăng Nghị. Lăng Nghị vô cùng thành thực trả lời hắn.

Bầu không khí vô cùng hài hòa.

Sau khi kiểm tra xong, Đồng Duyệt nghiêm túc nói: "Tình hình hiện tại của anh không tốt tí nào, lúc anh làm việc thì tôi không nói làm gì, dù nói anh cũng chẳng nghe, nhưng lúc nào được nghỉ thì nên nằm yên trên giường. Hiện tại tôi sẽ bắt đầu truyền dịch cho anh, anh không được ngồi dậy."

Lăng Nghị mỉm cười: "Dù sao cũng phải ăn cơm chứ?"

"Ăn trên giường đi." Đồng Duyệt liền lập tức ra lệnh, sau đó lấy ra túi truyền dịch.

Lăng Nghị cảm thấy rất buồn cười, nhìn hắn dùng khăn khử trùng lau khô tay mình, cẩn thận đâm tiêm vào huyết quản ở mu bàn tay, sau đó điều chỉnh tốc độ truyền dịch, cuối cùng kéo chăn trên giường lên đắp ngang người ông. Làm những việc này thái độ của hắn rất tự nhiên, dường như đã làm qua rất nhiều lần, không hề có chút khẩn trương, câu nệ nào của một vị bác sĩ lần đầu tiên đến chỗ lạ cả.

Sau đó, Đồng Duyệt dặn dò vị bảo mẫu đem mâm cơm đặt lên giường, sau đó dọn vài món lên, hai người cùng ăn cơm. Lăng Nghị vẫn không muốn ai đút ăn cả, nên tự mình cầm đũa, chậm rãi ăn. Đồng Duyệt cũng y như hồi còn ở bệnh viện, đứng ở bên giường, cùng ông ăn cơm.

Hai người vẫn không ai nói chuyện với nhau, mở TV bắt đầu xem.

Lăng Nghị chú ý nhất tới tin tức quốc tế, Đồng Duyệt cũng cảm thấy khá hứng thú với vấn đề đó.

Đủ loại thiên tai nhân họa hiện rõ trên màn hình, nào là lốc xoáy, động đất, tập kích tự sát, xung đột vũ trang, bắt cóc, ám sát …

Đồng Duyệt thở dài: "Mỗi ngày xem mấy tin tức thế này, cảm thấy thế giới này quả thực đáng sợ, ở đâu cũng không an toàn."

Lăng Nghị mỉm cười: "Kỳ thực có rất nhiều nơi khá an toàn, chỉ là, có 1 số như là phản ứng dây chuyền, cho nên không thể không phòng. Kỳ thực, dưới lăng kính hiển vi của các cậu, sợ rằng thế giới này mới càng thêm không an toàn đó."

"Đúng vậy." Đồng Duyệt liên tục gật đầu. "Những năm gần đây, các loại virut biến chủng càng ngày càng nhiều, càng lúc biến dị thành các chủng loại mang tính truyền nhiễm cao, quả là uy hiếp lớn với nhân loại."

"Đúng vậy, nhìn về mặt nào đó, chúng ta coi như là đồng hành rồi." Lăng Nghị khôi hài cười nói. "Đều là công việc liên quan đến an toàn nhân loại."

Đồng Duyệt nở nụ cười: "Anh nói cứ như là thật vậy."

Lăng Nghị đã thật lâu rồi không được thoải mái như thế. Mỗi lần ở bên cạnh Đồng Duyệt, ông đều có thể cười. Từ khi vợ ông qua đời, ngoại trừ thỉnh thoảng mỉm cười khen ngợi thành tích ưu tú của con ra, ông khó lòng mà cười thoải mái được như thế.

Đồng Duyệt giúp đỡ bảo mẫu dọn dẹp, sau đó đi lấy khăn mặt, để ông lau mặt và tay chân xong, rồi dặn ông nghỉ ngơi cho tốt.

Lăng Nghị cũng hy vọng thân thể có thể nhanh chóng khỏe lại, nên mặt này không có đối nghịch với lời dặn của bác sĩ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đồng Duyệt đợi ba tiếng đồng hồ, đợi khi truyền dịch kết thúc, mới vào phòng ngủ dành cho khách nghỉ ngơi.

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày của Đồng Duyệt cũng không khác Lăng Nghị là bao, sáng sớm ra cửa đi làm, tối về Mai Uyển. Hắn cẩn thận tỉ mỉ chu đáo chăm sóc Lăng Nghị, khiến thương thế của ông đỡ hơn rất nhiều, nhanh chóng hồi phục.

Đợi Lăng Nghị cơ bản khỏi hẳn cũng đã qua lễ Giáng Sinh, chuẩn bị đón năm mới.

Lần cuối cùng tiến hành kiểm tra cho Lăng Nghị xong, trong lòng Đồng Duyệt bỗng nhiên dâng lên một sự không muốn mãnh liệt. Sau này hắn không thể trở lại đây nữa, không biết phải chờ đến bao lâu mới có thể gặp lại ông. Do dự chốc lát, hắn vươn tay ra, ôm chặt Lăng Nghị.

Hơn một tháng qua, ngôn hành cử chỉ của Đồng Duyệt luôn đúng mực, nên Lăng Nghị không hề đề phòng gì hắn cả. Lúc này bất ngờ không kịp phòng bị bị hắn ôm lấy, khiến ông ngẩn ra, không biết có nên lập tức đẩy ra hay từ từ khuyên bảo hắn nữa.

Ông quả thật rất có thiện cảm với người thanh niên này, ông không muốn khiến cậu khó xử.

Đồng Duyệt cởi bỏ áo của ông ra để tiến hành kiểm tra, lúc này kề sát ngực của ông, cảm nhận được sự mềm dẻo của da thịt, nhẵn bóng, thắt lưng có đường cong ưu mỹ, mang lại cảm giác đây là thân thể của thanh niên, tràn ngập sức sống.

Hơn mười năm qua Lăng Nghị không ngừng tự mình huấn luyện nên thân thể của ông luôn bảo trì trạng thái hoàn mỹ, bất kỳ lúc nào cũng có thể lên tuyến đầu để chiến đấu. Như vậy thân thể cũng sẽ không lão.

Lăng Nghị vốn đang nằm trên giường cho hắn kiểm tra, lúc này bị hắn đè lấy, không thể động đậy. Lăng Nghị có thể cảm giác được khuôn mặt hắn kề sát má mình, làn da nhẵn nhụi trơn bóng tựa như trù, rất có mị lực. Trên người hắn luôn tỏa ra hương cỏ rất dịu, khiến người ta cảm thấy thoải mái. cái ôm chặt cùng sự kích tình tuổi trẻ của hắn đều đang hấp dẫn Lăng Nghị.

Trong phòng an tĩnh, mơ hồ chỉ có tiếng gió thổi ngoài phòng.

Một lúc lâu, Lăng Nghị mới nhẹ nhàng nói: "Tiểu Đồng, tôi suốt đời này không thể cho cậu một cuộc sống bình thường được. Tương lai sợ rằng cậu sẽ bị cuốn vào đủ loại phân tranh, sợ cậu chịu không nổi. Bây giờ cậu còn trẻ, còn có thể phạm sai một hai lần được, sau này còn có khả năng quay đầu trở lại. Nhưng nếu chờ đến tương lai mới bắt đầu hối hận, thật sự sẽ là sự lãng phí lớn đối với thanh xuân cùng tài hoa của cậu. Tôi hy vọng cậu có thể bình tĩnh cân nhắc, đừng để xung động nhất thời làm lỡ một đời."

Đồng Duyệt trầm mặc chốc lát, ôn nhu mà nói: "Anh biết không? Ngay lúc này, em có một cảm giác rất đặc biệt. Nghị à, đừng từ chối em nữa, có thể thử tiếp nhận em được không? Những lời mà anh vừa nói, em cũng đã từng nghĩ qua rất nhiều lần. Cả đời này nếu có thể ở bên cạnh anh, em chỉ cảm thấy hạnh phúc, tuyệt không hối hận."

Lăng Nghị do dự thật lâu, rồi thở dài 1 tiếng, rốt cục giơ cánh tay lên, một tay ôm lấy thắt lưng hắn, một tay phủ nhẹ lên tóc hắn, có chút bất đắc dĩ nói: "Thằng nhóc quỷ, em quả thật cố chấp."

"Cái này gọi là sự cố chấp thiện lương, đây là điều mà các thánh nhân cổ đại rất hay kêu gọi mà." Đồng Duyệt ngẩng đầu lên, mỉm cười hài lòng.

Lăng Nghị nhìn khuôn mặt toả sáng thanh xuân của hắn, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Đồng, anh lớn hơn em rất nhiều."

"Đúng vậy, so với em suy nghĩ của anh trưởng thành hơn 10, 20 năm, trên nhiều khía cạnh đều có thể cho em các ý kiến có ích, thật sự là vận may của em. Bất quá, thân thể của anh lại giống như em vậy." Tay Đồng Duyệt lướt qua làn da của ông, cảm nhận độ co dãn tràn đầy sức sống, trên mặt thể hiện sự khao khát. "Thậm chí còn trẻ hơn em, rất có sức sống."

Lăng Nghị bị hắn chọc, nở nụ cười: "Thằng nhóc quỷ, em thật là nghịch ngợm."

"Đừng gọi em là nhóc nữa, em không phải thằng nhóc đâu." Đồng Duyệt nhẹ giọng nói, cúi đầu hôn ông.

Lăng Nghị rất ôn nhu, không hề có chút cường thế như bình thường. Ông bị động tiếp nhận nụ hôn của Đồng Duyệt, chậm rãi mở môi, để đầu lưỡi của hắn thuận lợi tiến vào, sau đó vươn lưỡi, nhẹ nhàng đụng chạm, sau đó mới cuốn lại, tựa như cái ôm nhẹ nhàng của ông vậy.

Đây là một nụ hôn rất dịu dàng, không hề kịch liệt, nhưng triền miên.

Đồng Duyệt thích phương thức tình cảm như vậy.

Lăng Nghị cũng như thế.

Đêm đó, bọn họ ngoại trừ hôn môi ra, không hề làm gì khác. Tới nửa đêm, Đồng Duyệt rời khỏi phòng ngủ của ông, tới phòng ngủ của mình.

Bất quá, hắn hưng phấn đến mức cả đêm đều không ngủ được, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, tựa như tiếng gió thổi gào ngoài cửa sổ cũng như tiếng nhạc tuyệt vời, đang ca hát vui mừng thay cho hắn vậy.

HẾT PHẦN 08

Mục lục

PHẦN 09

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đồng Duyệt không còn đến Mai Uyển nữa, Lăng Nghị cũng hơn nửa năm không hề có chút tin tức. Không biết là do công việc quá nhiều hay là ông đang cố ý thử thách hắn, có lẽ muốn cho hắn thời gian để bình tĩnh lại, nói chung là không hề xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Đồng Duyệt không có số điện thoại của ông, không thể liên lạc được với ông, nhưng hắn không vì vậy mà mất tinh thần, vẫn kiên trì chờ đợi giống như lúc trước.

Trong khoảng thời gian này, hắn biểu hiện rất xuất sắc trong công tác, lại cho ra kết quả nghiên cứu có giá trị nên nhanh chóng được thăng lên làm chủ nhiệm ngoại khoa.

Thành quả nghiên cứu đó đạt được giải thưởng lớn. Hơn nữa cùng với tiền lương và tiền thưởng hắn mà từ trước tới nay tích góp lại cũng không ít, nên hắn dùng nó mua một căn hộ nhỏ trả góp và một chiếc mini-car, lập tức dọn ra khỏi ký túc xá bệnh viện.

Hắn vẫn nỗ lực công tác, cự tuyệt toàn bộ những người có ý với hắn, một lòng chờ đợi người kia.

Xuân qua hạ đến, ánh nắt mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tiếng ve kêu râm ran trên các tán cây, nhưng Đồng Duyệt không có cảm giác nóng nảy, trước sau như một, ngồi ở trong văn phòng máy lạnh, xem bệnh án người bệnh trên vi tính, chuẩn bị cho cuộc giải phẫu ngày mai.

Bỗng nhiên, điện thoại trên bàn reng lên.

Hắn cầm lấy: "Alô?"

Màn hình điện thoại không hiện hình ảnh, chỉ có tiếng ôn hòa trầm thấp từ microphone truyền ra, bình tĩnh gọi: "Tiểu Đồng."

Đồng Duyệt giật mình, nhưng cũng không kém phần đại hỉ: "Nghị?"

"Là anh." Dường như Lăng Nghị đang cười. "Hôm nay mấy giờ em tan ca?"

"6g." Đồng Duyệt theo bản năng nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ tan ca rồi.

Lăng Nghị mỉm cười hỏi: "Em chuyển nhà rồi à?"

"Đúng." Đồng Duyệt mừng rỡ, cũng không dám hỏi nhiều.

Lăng Nghị nói: "Hôm nay anh muốn ghé qua nhà em, cùng em ăn cơm chiều, có tiện không?"

"Đương nhiên tiện rồi." Đồng Duyệt vô cùng hài lòng.

Lăng Nghị cười nói: "Để anh làm cơm, em không cần lo gì hết, hôm nay cứ tự nhiên nếm thử tay nghề của anh."

Đồng Duyệt vui vẻ cười ra tiếng: "Tốt."

"Địa chỉ nhà em anh biết rồi, tối gặp lại." Lăng Nghị vẫn luôn có thói quen là không nói nhiều lời vô ích qua điện thoại.

Đồng Duyệt hiểu ý ông, liền nói: "Được, tối gặp lại." Sau đó cúp máy.

Nói thật, hắn không hề nghĩ rằng Lăng Nghị sẽ chủ động gọi điện cho hắn, hắn cứ nghĩ rằng một lòng chờ

ông khi nào đến bệnh viện thì sẽ tiếp tục nỗ lực theo đuổi ông. Lần này Lăng Nghị làm vậy có phải là đang nói cho hắn biết, ông có dự định muốn gặp gỡ hắn hay không?

Đồng Duyệt từ trước đến giờ tâm tĩnh như nước bỗng nhiên tâm loạn như ma, không còn tâm trí để nghiên cứu mấy cái bệnh án nữa rồi. Nhìn đồng hồ, cũng gần tới giờ tan ca rồi, hắn liền cởi áo blouse ra, mặc áo sơmi cùng quần dài phong cách đơn giản đi ra khỏi văn phòng.

Lúc này, đường thành Bắc Kinh hay bị kẹt xe. Đợi đến khi hắn đến được trước cửa nhà mình ở Bắc Tứ Hoàn thì cũng đã mất 1 giờ.

Lăng Nghị tự mình lái xe tới, không mang theo trợ thủ cùng bảo vệ. Ông đang ngồi trong xe, chờ ở bên ngoài dãy nhà, nét mặt ung dung, không hề có chút nôn nóng nào cả.

Đồng Duyệt biết ông mỗi ngày đều bận rộn công tác, nên khi thấy ông tới sớm như vậy, trong lòng không khỏi nóng lên.

Lăng Nghị mỉm cười hiền hòa bước ra khỏi xe, trong tay xách theo 2 cái túi lớn, đựng nguyên vật liệu nấu ăn cùng các loại gia vị. Đồng Duyệt vội vã cầm lấy 1 túi, cùng ông vào nhà.

Nhà của cậu tuy rằng chỉ là một căn hộ hai phòng, nhưng bố trí rất đẹp.

Người vừa vào cửa, điều hòa liền tự động mở thoát ra một hơi lạnh, nhanh chóng hạ nhiệt độ của phòng xuống.

Lăng Nghị liếc mắt nhìn một vòng, liền nắm được kết cấu nhà, sau đó lập tức trực tiếp vào nhà bếp.

Đồng Duyệt tắm rửa sạch sẽ, thay đồ thường mặc ở nhà, định vào bếp giúp. Bất quá, đưa mắt nhìn ông một hồi, hắn liền biết là không có cơ hội chen tay vào, khả năng nấu nướng của Lăng Nghị rất chuyên nghiệp.

Hắn tựa ở cạnh cửa, vừa nhìn vừa cười, hỏi ông: "Nếu như anh đi thi đầu bếp, sẽ lấy được bằng cấp nào?"

"Cấp đặc biệt." Động tác Lăng Nghị rất thành thạo, hơn nữa tốc độ của nhanh, khiến người xem hoa cả mắt. "Nói thật, chỉ sợ có nhiều đầu bếp cấp đặc biệt cũng không bằng anh đấy."

Đồng Duyệt mừng rỡ. Hình như đây là lần đầu tiên Lăng Nghị nói giỡn với hắn thì phải, trước đây ông rất nguyên tắc. Hắn tỉ mỉ đánh giá cái người đang vô cùng thành thạo nấu nướng ngay bếp kia, cười nói: "Anh gầy hơn trước rồi, cũng có chút đen nữa."

"À, anh dẫn con xin nghỉ phép mà, đi du lịch." Lăng Nghị vừa chế biến hải sản tươi vừa nói. "Chỗ đó tia tử ngoại hơi cao, nên dễ bị đen lắm."

Đồng Duyệt lập tức hiểu được: “Hai người đi cao nguyên sao?”

“Đúng vậy, anh cùng con đi leo K2.” Lăng Nghị đem cá quế bỏ vào trong nồi hấp, nói.

Đồng Duyệt mở to hai mắt: “Cái gì cơ? K2? Con anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“13.” Lăng Nghị tỉ mỉ cắt nhỏ gừng ra.

“Anh để một đứa bé 13 tuổi leo K2 sao?” Đồng Duyệt không thể tưởng tượng nổi.

Khẩu khí Lăng Nghị rất bình thản: “Thì có gì chứ? Nó đi được mà.”

Đồng Duyệt trừng mắt nhìn ông nửa ngày, mới rốt cuộc bình tĩnh trở lại, hỏi: “Leo tới đỉnh không?”

“Đương nhiên, đến thẳng đỉnh núi.” Lăng Nghị quay đầu cười với hắn. “Nó rất vui.”

Đồng Duyệt giật mình, một lát mới nói: “Chắc nó là người trẻ tuổi nhất thế giới có thể leo được tới đỉnh K2 rồi nhỉ?”

“Chắc vậy.” Lăng Nghị nhún vai, sau đó bắt đầu làm tôm hùm.

Đồng Duyệt không khỏi tán thán: “Vậy có thể ghi vào kỷ lục Guinness rồi.”

Lăng Nghị nhịn không được cười rộ lên: “Tiểu Đồng, em khiến anh mắc cười rồi đó.”

Đồng Duyệt vừa nghĩ, cũng cảm thấy mắc cười. Bọn họ đâu có hứng thú với hư danh này. Nói như vậy quả thật quá tầm thường rồi. Bất quá, Lăng Nghị chỉ dùng 1 câu nói đùa là có thể khiến cho một người vừa nói ra một câu không đúng khi nhớ lại cũng không thấy xấu hổ quả thực càng khiến hắn thêm uất ức.

Lăng Nghị làm việc rất có hiệu suất, trong khi chờ cua nóng thì ông vội đi tắm sơ, rồi rất tự nhiên thay vào bộ đồ mà Đồng Duyệt đưa.

Rất nhanh, bữa tối phong phú mỹ vị được bưng lên bàn ăn.

Bữa cơm này là bữa cơm ở nhà khiến Đồng Duyệt ăn ngon miệng cũng thoải mái nhất. Lúc trước, chỉ khi nào về nhà cha mẹ ở Thượng Hải, cha mẹ làm đồ ăn cho, mới có được cảm giác như thế mà thôi. Khi hắn một mình ở Bắc Kinh, đều là làm đại vài món đơn giản ăn cho qua bữa, không có mùi vị gì cả.

Đồng Duyệt mở TV, chuyển sang kênh tin tức, nhưng Lăng Nghị lại cầm lấy điều khiển từ xa, mở kênh điện ảnh Âu Châu.

Đồng Duyệt vừa mỉm cười vừa ăn tôm hùm, thầm nghĩ: "Vì sao sở thích của mình anh ấy lại biết nhỉ? Rốt cuộc có cái gì mà anh ấy không biết không nhỉ?"

Hắn đang nghĩ ngợi, Lăng Nghị cười nói: "Đừng có ở đó oán thầm anh, anh đâu có đi điều tra em đâu. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ dùng tài nguyên của công để làm việc tư. Em vốn là một người thuần lương, trong suốt như thủy tinh, tinh khiết tới mức vừa nhìn là có thể thấy được đáy rồi."

Mặt Đồng Duyệt hơi hơi đỏ. Đây là lời khen mà hắn thấy êm tai nhất.

Cơm nước xong, hai người cùng dọn dẹp, sau đó ngồi xuống sofa xem TV.

Đồng Duyệt pha cho ông một ly Bích Loa Xuân, sau đó cũng pha cho mình một ly rồi ngồi xuống ghế.

Trong TV đang chiếu một bộ điện ảnh nghệ thuật Pháp, toàn bộ phim đều có phong cách lãng mạn. Nó nói về tình yêu của hai người đàn ông. Một người luôn bận rộn, một người luôn chờ đợi, nhưng chỉ cần 2 người họ ở bên nhau, thì luôn là dây dưa kích tình long trời lở đất. Giữa bọn họ không có âm mưu, không có tranh chấp, không có ngờ vực vô căn cứ, chỉ có sự thương nhớ chờ mong khiến người xem cảm giác đau lòng vô cùng.

Đồng Duyệt xem 1 hồi, mắt dần có hơi nước.

Lăng Nghị vươn tay, nhẹ nhàng kéo hắn qua ôm lấy.

Đồng Duyệt tựa ở trong lòng ông, hàng lông mi dài ánh lên những giọt nước trong suốt.

Lăng Nghị không nói gì, tắt TV, sau đó ôm lấy hắn hướng thẳng đến phòng ngủ.

Đồng Duyệt không nghĩ tới người đàn ông nhìn qua gầy này lại có thể ôm lấy mình, tuy rằng hắn mang dáng người Giang Nam thon dài cân xứng, nhưng mỗi ngày đều tập luyện, cân nặng không hề nhẹ. Nhưng Lăng Nghị ôm lấy hắn không có chút khó khăn nào, khiến hắn vô cùng kinh ngạc, lập tức nhớ lại ông được gọi là "Quốc An đệ nhất dũng sĩ", quả nhiên không phải hư danh. Bất quá, nếu được gọi là dũng sĩ, khiến người ta vừa nghe liền nghĩ tới 1 người đàn ông lưng hùm vai gấu, người vạm vỡ, tướng mạo thanh tú như Lăng Nghị quả nhiên nhìn không hề giống chút nào.

Trong lúc hắn đang miên man suy nghĩ thì đã bị Lăng Nghị đặt lên giường rồi.

HẾT PHẦN 09

Mục lục style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});PHẦN 10

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đã có rất nhiều lần Đồng Duyệt tưởng tượng ra khoảnh khắc khi cùng Lăng Nghị làm chuyện đó, mỗi lần đều có chút khác nhau, Lăng Nghị là một người kiên cường mạnh mẽ, chắc ở trên giường cũng là một người rất mạnh? Nhưng cũng vì thế mà Đồng Duyệt luôn có tâm thế chuẩn bị.

Nhưng Lăng Nghị bây giờ lại khác hẳn với dự liệu của hắn, ông vẫn ôn nhu hôn môi cùng với hắn.

Ông đặt Đồng Duyệt xuống giường, lập tức nhẹ nhàng bao trùm lên trên, hai tay chậm rãi lần mò đặt sau lưng hắn, sau đó ôm chặt lấy.

Đồng Duyệt nhìn ông, trong mắt không hề che giấu vui sướng cùng khát vọng. Hắn ôm Lăng Nghị, lẳng lặng nhìn ông, đôi môi mỏng càng thêm sáng bóng dưới ngọn đèn mờ ảo.

Lăng Nghị yêu quý nhìn hắn chốc lát, rồi cúi đầu hôn lên môi hắn. Động tác của ông dịu dàng, chậm rãi lướt qua đôi môi mềm mại của Đồng Duyệt, sau đó đầu lưỡi chậm rãi đưa vào trong, đùa giỡn với hắn, thỉnh thoảng mút vào, cắn ngậm. Trong miệng hai người đều mang theo hương trà trong veo, thân thể cũng tản mát ra hương cỏ dịu nhẹ.

Đồng Duyệt chìm đắm trong nụ hôn tuyệt vời, ý thức càng lúc càng mơ hồ. Trong lúc bất tri bất giác, Lăng Nghị đã lấy tay tháo nút áo của hắn, dần dần cởi bỏ ra. Lăng Nghị buông đôi môi của hắn ra, lướt xuống cổ. Đầu lưỡi ông đảo qua xương quai xanh duyên dáng của Đồng Duyệt, đồng thời cởi bỏ quần áo của chính mình. Đồng Duyệt nhắm hai mắt lại. Hắn không ngừng hít thở, càng lúc càng mê loạn trong khoái cảm xa lạ đang không ngừng kéo đến.

Lăng Nghị chưa từng làm qua với đàn ông, nhưng kỹ xảo không gì sánh kịp. Ông ngậm lấy nhũ tiêm của Đồng Duyệt, đôi môi nhẹ nhàng vân ve, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt nhẹ, sau đó đưa hàm răng ngậm cắn có nhịp điệu. Thân thể Đồng Duyệt phút chốc căng thẳng, hai tay nắm chặt drap giường, cổ họng liền phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Môi cùng hai tay của Lăng Nghị lướt qua da thịt mịm màng, âu yếm thân thể duyên dáng của hắn. Tay ông mang theo dòng điện, không ngừng dẫn dắt khơi mào ngọn lửa ẩn sâu trong cơ thể Đồng Duyệt. Làn da trắng nõn của Đồng Duyệt dần ửng đỏ, mang theo tầng mồ hôi khiến làn da càng theo sáng bóng, chẳng khác gì viên ngọc khiến người động tâm.

Môi Lăng Nghị tiếp tục hạ dần xuống dần, lướt qua thắt lưng khêu gợi của hắn, cuối cùng mang phân thân phiêu lượng kia chậm rãi ngậm vào trong miệng.

Thiếu chút nữa Đồng Duyệt kêu to lên. Hắn không ngừng thở dốc, cảm nhận toàn bộ cao trào không ngừng đánh ập vào trí não cùng thân thể hắn.

Trời ạ … Trời ạ … Ý nghĩ của hắn hoàn toàn mê muội. Hắn nắm rõ toàn bộ các kiến thức về lĩnh vực y học, nhưng bây giờ toàn bộ nguyên lý, định lý cùng công thức nào cũng không thể diễn tả được cảm giác tuyệt vời này cả.

Lăng Nghị không để hắn bắn ra, nhanh chóng rời khỏi dục vọng đang gắng gượng kia. Ông nhỏm người, ôm lấy Đồng Duyệt, dùng lực sau đó quay người thay đổi vị trí, để hắn ngồi lên trên người mình.

Đồng Duyệt có chút không hiểu, mở mắt ra nhìn ông, đôi mắt trong suốt kia đã nhuộm đầy ***.

Lăng Nghị mỉm cười, tách hai chân mình ra quàng lên thắt lưng của hắn, thể hiện ý tứ rõ ràng.

Đồng Duyệt cả kinh mở to mắt, quả thật không thể nào tin được.

Lăng Nghị cười hỏi: “Sao vậy? Bộ em không muốn sao?”

“Không … em chỉ tưởng …” Đồng Duyệt ấp a ấp úng, không biết phải nói làm sao.

Thân thể Lăng Nghị rất mềm dẻo, cơ thể hữu lực, đôi vai rộng đến thắt lưng gầy khỏe mạnh đều hiện ra một hình tam giác hoàn mỹ, làn da căng bóng chẳng khác gì thân thể thanh niên. Mái tóc ông đen nhánh, đôi môi mỏng hiện ra nụ cười khoái trá, khiến cả người tản mát ra một sự mê hoặc vô pháp chống đối.

Đồng Duyệt nhìn ông, bỗng nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào đánh thẳng vào trung tâm dục vọng, khiến cả người run lên, không thể nào khống chế.

Hắn không do dự nữa, đem phân thân trướng đến đau nhức của mình thăm dò hậu đóng chặt kia, nhưng dù đang khẩn cấp nhưng hắn vẫn nhớ hỏi: “Không cần mang bao sao?”

“Không cần.” Lăng Nghị cười khẽ, hít sâu một hơi, điều chỉnh cơ thể mình, để cơ thể mình có thể mở rộng cho hắn vào.

Đồng Duyệt cẩn thận tiến về phía trước.

Tựa như một con cá đang bơi ngược dòng nước, có chút trở lực, nhưng khi hắn đẩy mạnh một cái, con đường nhỏ ấm áp kia liền mở rộng đường đón lấy hắn, sau đó tha thiết bao chặt lấy.

Đồng Duyệt thuận lợi đẩy vào hết, sau đó mới dừng lại một chút. Hắn thở hổn hển, không dám cử động. Khoái cảm kịch liệt đánh thẳng vào người hắn, khiến hắn thiếu chút nữa nhịn không được đã bắn ra. Hắn

dùng hai tay mình đặt hai bên người Lăng Nghị, nhìn người luôn có sự kiềm chế vô cùng mạnh mẽ kia giờ cũng lộ ra sự mê say, không khỏi mừng rỡ. Hắn cúi người xuống, nhẹ giọng hỏi: "Sao rồi? Có đau không?"

Lăng Nghị hơi hơi lắc đầu, tiếng được tiếng mất nói: "Không, anh thấy rất tốt."

Đồng Duyệt dựa theo bản năng, di chuyển.

Lăng Nghị hoàn toàn thả lỏng bản thân, cảm nhận khoái cảm tựa như những con sóng không ngừng vọt tới. Dần dần, cổ họng ông phát ra tiếng rên rỉ.

Đồng Duyệt khống chế không được nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực càng lúc càng lớn. Hắn cúi người hôn mạnh Lăng Nghị, thắt lưng linh hoạt di chuyển mạnh, nhanh chóng rút ra rồi mạnh mẽ tiến vào. Dây dưa kịch liệt khiến toàn thân cả hai đều đầy mồ hôi.

Đồng Duyệt 28 tuổi đã có sự kiên định của một người đàn ông trưởng thành, nhưng vẫn còn nhiệt tình của thanh niên. Giờ phút này, Lăng Nghị đang nằm dưới hắn không phải là một anh hùng cao ngạo không thể chạm tới, mà chỉ là người yêu của hắn, đang bị động theo tiết tấu của hắn, rên rỉ trong vòng tay hắn, bị cao trào tập kích, run rẩy trong nụ hôn nhiệt liệt của hắn. Tất cả những điều đó y như thuốc kích tình có hiệu quả mạnh mẽ, làm máu trong người hắn sôi trào tựa như nham thạch nóng chảy, chảy nhanh, rít gào, nóng bỏng phóng thẳng vào người hắn yêu.

Theo sự trùng kích kịch liệt cùng tiếng rên lúc có lúc không của Đồng Duyệt vang lên bên tai Lăng Nghị, Lăng Nghị ôm chặt lấy hắn, bị lôi cuốn dưới cao trào mãnh liệt, dòng nhiệt lưu dành dụm đã lâu như phiên giang đảo hải bắn ra.

Đồng Duyệt run rẩy ngã xuống người Lăng Nghị, cùng ông thở hổn hển, vẫn còn say mê trong dư vị của cơn sóng tình.

Dường như qua thật lâu, hắn mới bình tĩnh trở lại, lúc này mới cảm giác được mình đã rời khỏi thân thể Lăng Nghị. Mặt hắn kề sát hõm cổ của Lăng Nghị, ***g ngực áp sát vào nhau có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ. Bọn họ vẫn ôm nhau, không chịu tách ra. Đồng Duyệt từ từ nhắm hai mắt, thỉnh thoảng hôn cổ vai đầy mồ hôi của ông, cảm giác như mình vẫn còn đang trong thiên đường không thể thoát ra.

Lăng Nghị rất an tĩnh, không có mở mắt, hưởng thụ cảm giác sung sướng, mặc cho Đồng Duyệt không ngừng ma sát trên người mình.

Rốt cục, hai thân thể nóng rực dần bình thường trở lại. Đồng Duyệt ngẩng đầu lên, có chút lo lắng hỏi: "Anh sao rồi? Có phải em làm quá mức hay không?"

Lăng Nghị cười rộ lên, mở mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Không cần lo lắng, em rất tuyệt, anh rất thích."

Đồng Duyệt có chút xấu hổ, nét ửng đỏ vừa mất đi giờ lại xuất hiện trở lại. Hắn cắn cắn môi, lẩm bẩm: "Em thật không nghĩ tới, lần đầu của chúng ta … sẽ là như vậy, em còn tưởng … sẽ là anh …"

Lăng Nghị mỉm cười, ôn nhu hỏi: "Như vậy không tốt sao?"

"Không, em cảm thấy rất tốt." Đồng Duyệt thành thật nói. "Chỉ là, em tưởng anh sẽ ở mặt trên, em không thể nào nghĩ đến anh sẽ làm vậy."

Lăng Nghị kéo người hắn lại, ôm chặt lấy, ôn hòa mà nói: "Tiểu Duyệt, đây là lần đầu tiên của em. Đây cũng là lần đầu tiên anh cùng lên giường với đàn ông, coi như cũng là lần đầu tiên. Anh hy vọng lần đầu tiên của cả hai chúng ta sẽ là một kỉ niệm tuyệt vời, không để lại bất kì tiếc nuối hay thiếu sót nào, nhất là đối với em."

Đồng Duyệt nghe xong, trong lòng nóng lên, rồi cảm thấy toàn thân đều dần trở nên ấm áp, thoải mái cực kỳ. Hắn nhịn không được hôn Lăng Nghị, nhẹ nhàng nói: "Phải, em cảm thấy rất tuyệt vời, Nghị, cám ơn anh."

"Nếu muốn nói cám ơn, phải là cám ơn em mới đúng." Lăng Nghị ôm hắn chặt hơn, thanh âm rất nhẹ. "Anh luôn cho rằng, tuổi già của anh phải trải qua 1 mình lẻ loi, không nghĩ tới sẽ gặp một thằng nhóc to gan lớn mật như em, lại có thể kiên nhẫn kiên trì đến vậy. Anh rất hạnh phúc. Tuy rằng cảm thấy mình rất ích kỷ, bất quá, anh rất muốn ở bên em."

Đồng Duyệt nhất thời mừng rỡ như điên: "Như vậy, sau này chúng ta có thể ở bên nhau, phải không?"

"Đúng vậy." Lăng Nghị ôn nhu hôn hắn. "Trừ phi em không muốn."

"Sao lại thế được? Đương nhiên em đồng ý, cầu còn không được nữa kìa." Đồng Duyệt nghiêm túc nói. "Nghị, em muốn vĩnh viễn cả đời ở bên anh, suốt đời cũng không xa nhau."

"Được." Lăng Nghị không hề nhiều lời, ôm chặt lấy hắn vào lòng.

HẾT PHẦN 10

Mục lục

PHẦN 11

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong phòng tắm, hơi khí tràn ngập, Đồng Duyệt kéo Lăng Nghị cùng đứng dưới vòi sen, để dòng nước ấm áp chảy xuống cơ thể của hai người.

Vóc dáng của cả hai người họ không khác nhau lắm, dưới ánh đèn cam mờ ảo, tưởng như họ ngang bằng tuổi tác với nhau. Đồng Duyệt ôn nhu thay ông lau rửa, tay của Lăng Nghị lại nhẹ nhàng lướt qua trên người hắn. Đồng Duyệt chuyên chú làm việc của mình, thỉnh thoảng nhịn không được sẽ hôn ông. Nét mặt của Lăng Nghị rất ôn hòa, khi hắn hôn cũng nhiệt tình đáp lại.

Dần dần, dục vọng Đồng Duyệt bắt đầu có động tĩnh. Hắn có chút xấu hổ, nhưng rất can đảm nhìn thẳng vào Lăng Nghị, đôi mắt trong suốt không hề che giấu sự mong chờ.

Lăng Nghị mỉm cười, yêu thương nhéo lên khuôn mặt hắn, nhẹ giọng nói rằng: "Tiểu quỷ, lá gan lớn ta." Sau đó xoay người, đưa hai tay chống tường.

Đồng Duyệt cười rộ lên, đưa tay nắm lấy thắt lưng ông, dần dần tiến vào thân thể ông dưới làn nước.

Lần này quả là một cuộc đánh khá lâu, Đồng Duyệt có khí lực tuổi trẻ, thể lực sung túc, vừa mới nếm thử tư vị tình ái, cho nên hoàn toàn mất đi khống chế. Bất quá, nếu bàn về thể năng, hắn vẫn thua xa Lăng Nghị. Hắn trùng kích mạnh mẽ trong thời gian dài mà Lăng Nghị vẫn rất ung dung. Hai người thống khoái nhễ nhại cùng nhau phập phồng trong khu nhỏ hẹp, tiếng rên rỉ vui sướng quanh quẩn không ngừng trong phòng tắm.

Đợi khi tắm rửa xong hết, hai người trở về giường thì cũng nửa đêm rồi.

Đồng Duyệt cảm thấy mỹ mãn nghiêng người nằm bên cạnh Lăng Nghị, một tay khoát lên lưng ông, cúi đầu nói: "Lần này lại làm anh mệt mỏi rồi, một lát tới anh đi."

"Còn nhiều thời gian, không cần gấp gáp." Lăng Nghị vỗ vỗ tay hắn. "Em yên tâm đi, anh sẽ không buông tha em đâu."

Đồng Duyệt nghe xong, liền cảm thấy buồn cười.

Dường như Lăng Nghị nhớ tới cái gì, đưa tay cầm lấy áo ngủ bị ném bên cạnh, lấy ra một cái vòng cổ. Ông nhẹ nhàng cười nói: "Bình thường em phải phẫu thuật, mang nhẫn không tiện, nên anh tặng em vòng cổ. Lần này anh đưa con đi du lịch, mua tại Nepal. Em thích không?"

Đồng Duyệt tiếp nhận, mỉm cười quan sát. Đây là một chiếc vòng cổ bằng vàng ròng tinh tế, có mặt là một vật rất nhỏ, hình một quyển sách.

Lăng Nghị lướt qua gáy sách, quyển sách được mở ra, ngay trang đầu tiên có một dòng tiếng Anh được khắc rất tỉ mỉ: "Đọc nhĩ nhất sinh."

Đồng Duyệt cực kỳ thích. Nhớ lúc trước khi ông từ chối hắn, ông nói lý do là ông không phải người lãng mạn. Kỳ thực, sợ rằng mấy thanh niên trẻ thời bây giờ có khi còn không lãng mạn tình cảm được như ông nữa kìa. Thật không hổ là người sinh ra ngay gần cuối thế kỉ, sử dụng được hết toàn bộ mấy chiêu dỗ ngọt từ cổ xưa đến hiện đại ngày nay, thực sự là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Lăng Nghị vừa nhìn mặt hắn liền biết hắn rất thích vật này, liền đưa tay cầm lấy, mang vào cổ hắn, rồi hôn lên chiếc cổ thon dài của hắn.

Đồng Duyệt nắm chặt tay ông, nghiêm túc hôn lên môi ông.

Đây coi như lời thệ ước suốt đời này của cả hai người họ.

Đọc nhĩ nhất sinh, vĩnh bất phóng khí. (Đọc người cả đời, mãi không buông tay)

HẾT PHẦN 11

HẾT PHIÊN NGOẠI

Mục lục

PHIÊN NGOẠI HOÀN

NGÂN DỰC LIỆP THỦ HỆ LIỆT

MÃN TỌA Y QUAN THẮNG TUYẾT

GIỚI THIỆU

“Bọn họ không ai biết qua những nhân viên hành động này, chưa từng gặp qua, thậm chí ngay cả tên cũng không biết, chỉ biết bọn họ là “Ngân Dực Liệp Thủ”, là tiểu tổ hành động xuất sắc nhất của Bộ Quốc An, hoặc có thể nói là nhân viên hành động bí mật ưu tú nhất toàn bộ Trung Quốc, nhưng cũng đến thế mà thôi. Vì chiến lược quốc gia, bọn họ vẫn là những con cờ thử nghiệm.”

“11 năm xuất sinh nhập tử, trong số họ ai cũng từng bị thương, cũng từng lập cho nhà nước biết bao công trạng, dựa theo luật, bọn họ có thể vinh quang mà về hưu, cầm tiền hưu qua trải qua cuộc sống bình

thường, từ nay về sau rời xa giết chóc, rời xa tử vong. Thế nhưng, bọn họ là liệp thủ, là những người đặc biệt, bởi vậy bọn họ vẫn còn chiến đấu ở những nơi nguy hiểm nhất, chưa từng nghĩ tới việc quay đầu lại."

"Để thực hiện hành động lần này, bọn họ đã phải hy sinh đến 5 đặc công. Những người đó, ai cũng là nhân viên công tác cực kỳ ưu tú của Bộ Quốc An, bọn họ ai cũng trải qua toàn cuộc sống cực kỳ ác liệt suốt nhiều năm qua, thầm lặng công tác, không 1 câu câu oán hận, vì tham dự hành động lần này là bại lộ thân phận, vô thanh vô tức bị kẻ thù giết chết, hơn nữa vĩnh viễn cũng không được khen ngợi công khai."

Tham vọng điều khiển tư duy con người … đã sản sinh ra một cỗ máy đến từ địa ngục.

Tham vọng giúp cho thế giới này không còn chiến tranh … đã tạo ra một bộ phận khủng bố đến từ địa ngục.

Không còn cảm giác,

Không còn ký ức,

Không còn sự sống …

Chỉ còn lại những cơn đau thấu tận xương gan,

Chỉ còn lại những cơn ác mộng đeo đẳng suốt năm tháng,

Chỉ còn lại một cái xác tồn tại trên cõi đời.

Họ, những liệp thủ, những con người đã hy sinh cả năm tháng tuổi trẻ của mình vì tổ quốc, vì nước nhà, lại 1 lần nữa phải đem sinh mạng của mình trở thành một con cờ thế. Thành tích không được khen ngợi, hy sinh không thể vinh danh, khi còn sống chỉ là những tồn tại bí mật, khi mất đi cũng chỉ là những hy sinh đầy ẩn số. Không một lời oán than, không một sự trách móc, vì ngay từ đầu, đó là con đường mà họ lựa chọn, đó là tương lai mà họ quyết định.

Họ, những con người mạnh mẽ đến thế, quyết đoán đến thế, dù họ biết được là những anh hùng không biết sợ hãi, là những người thiên tai luôn đưa ra được quyết định đúng đắn kịp thời, liệu có khi nào trong cuộc đời đã đưa ra một quyết định sai lầm, và rồi lại để chính điều đó trở thành một nỗi day dắt trong lòng hay không?

Liệu họ có thật sự hoàn hảo?

Liệu họ có thể sửa chữa lại những sai lầm đó hay chỉ có thể đứng nhìn từng mảng ký ức đẹp trong quá khứ chỉ vì sai lầm mà trở thành ký ức buồn trong hiện tại?

Một mảng ký ức của sắc chanh buồn.

(Maikari)

120. Quyển 4 - Chương 1-1: Tiết Tử

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đêm trước Giáng Sinh năm 2050, New York được bao phủ bởi một màn tuyết trắng.

Do địa cầu càng lúc càng nóng dần lên nên hiện tại ít khi nào có tuyết, bỗng nhiên trong ngày lễ Giáng Sinh truyền thống như vậy lại có tuyết rơi, khiến tất cả mọi người mừng rỡ như điên.

Toàn bộ thành phố tràn ngập bầu không khí sung sướng.

Sân bay quốc tế càng thêm bận rộn, các chuyến bay hạ cánh có thể nói là nhiều vô kể, hành khách xếp hàng để lên máy bay cũng tấp nập vô cùng.

Tuyết lớn suốt một ngày, đến đêm bắt đầu có bão tuyết, đối với các hãng hàng không, thì thời tiết này vô cùng ác liệt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc bình thường của bọn họ.

Tuy rằng tầm nhìn rất kém, nhưng nhờ có các thiết bị máy móc bằng điện tử tiên tiến hướng dẫn hỗ trợ, nên máy bay vẫn khởi hành bình thường. Bất quá, đã có dự kiến rằng nếu bão tuyết còn tiếp tục theo mức độ này, các chuyến bay có thể chậm trễ.

Trong phòng chờ, các hành khách đều lo lắng nhìn bên ngoài cửa sổ, bàn luận những khả năng xấu nhất có thể xảy ra.

Trung tâm giữ gìn và tu sửa ở sân bay bận đến tối mặt tối mày. Nhân viên công tác cùng nhân viên quản lý mệt mỏi vô cùng mà phải vội vã bận rộn ra ra vào vào, lúc thì nóng đến người đầy mồ hôi, lúc thì lạnh đến thấu xương. Hiện tại tuyết đã bắt đầu vào trạng thái khẩn cấp, có không ít các nhân viên thuộc các bộ phận khác được cử tới giúp đỡ, ví dụ như nhân viên kỹ thuật, pipe-worker, người điều khiển, nhân viên, cảnh sát … Xe ủi tuyết chạy khắp sân bay, giải quyết tuyết đọng ở các đường bay hay các khu vực hoạt động ở sân bay.

Trên tháp điều khiển đang bị bão tuyết bao phủ, ai cũng luống cuống tay chân. Rất nhiều năm rồi không thấy tiết trời thế này, mọi người đều thấy bất ngờ nên không kịp phòng bị.

7h tối, Boeing 747 thuộc hãng hàng không Hoa Kỳ xin lệnh hạ cánh.

Người trực ban biết đây là chuyên cơ mới từ Israel về, trên đó có Under-Secretary của Mỹ, ông ấy vừa mới kết thúc hành trình đến vùng Trung Đông giải quyết xung đột, đang quay về Mỹ. Chung máy bay với ông còn có nhà vật lý học người Israel được mời đến Nhà Trắng tham gia buổi tiệc giáng sinh cùng tổng thống, người này nổi tiếng gần xa trong lĩnh vực lượng tử, vô cùng xuất sắc, năm ngoái mới nhận giải Nobel Vật lý.

Người trực ban ưu tiên sắp xếp cho máy bay hạ cánh xuống đường băng trước.

Tuyết bay khắp trời, Boeing 797 chứa đầy hành khách 'ầm ầm' chuẩn bị hạ cánh.

Trong vùng trời tối đen vắng lặng, có hai nhân viên công tác mặc quần áo lao động đang ngồi trong xe ủi tuyết. Ở đây ngoại trừ bọn họ ra thì không có một bóng người. Ai cũng biết dạng thời tiết như thế này, nếu tùy tiện đi lại rất dễ bị lạc, sẽ chết cóng ngoài trời.

Hai người đó đều mang dáng vóc của người phương Tây, tóc nâu, con ngươi màu xám, bởi vậy khi bọn chúng trà trộn vào trung tâm giữ gìn và tu sửa, nói là người được cử tới giúp đỡ, không có ai nghi ngờ.

Bọn họ chuyên nghiệp mà lấy cắp một chiếc xe ủi tuyết, đi tới chỗ không ai để ý tới, chuyên chú mà làm công việc của mình. Một người nghe lén cuộc trò chuyện giữa tháp điều khiển các chuyến bay cùng các máy bay, một người thì thành thạo lắp ráp một thiết bị bắn đạn trên không.

Ngay lúc chuyên cơ chở Under-Secretary bắt đầu chạm đất, tên nghe lén cuộc trò chuyện nâng kính viễn vọng lên, nhắm vào mục tiêu. Tên đó chỉ chỉ cho tên đang cầm thiết bị bắn đạn biết vị trí máy bay đang hạ cánh. Tên đó mang kính nhìn trong đêm vào, nhắm thẳng vào thân máy bay đang hạ cánh.

Ngay lúc máy bay cách mặt đất khoảng 100m, tên đó liền nhấn nút. Quả đạn loại nhỏ dùng trong phòng không vụt bay trong không gian phát ra một tiếng huýt, xuyên qua màn tuyết, trực tiếp bắn trúng thân máy bay Boeing. Trong không trung máy bay bị đứt lìa làm hai rồi phát nổ.

Ngay lúc hỏa cầu thật lớn xuất hiện trong màn đêm, hai tên đó đã lập tức chạy băng qua đường ranh của sân bay, biến mất trong màn tuyết.

Cùng thời khắc đó, Trung tâm thương mại do Mỹ làm chủ đầu tư – cao ốc Thế Mậu đang đầy người qua lại. Các cửa hàng treo đầy đèn màu, giấy trang trí, bong bóng đủ màu sắc tạo thành các hình vẽ, trưng bày đủ loại hoa, ông già Nô-en qua lại không ngớt khiến các bạn nhỏ hưng phấn la hét.

Tòa cao ốc này vào nửa thế kỷ trước đã từng là căn cứ bị phân tử khủng bố phá hỏng, dựa vào bản thiết kế của Libeskind Daniel (1) vào năm 2004 mà bắt đầu xây dựng lại thành một trung tâm thương mại.

Cao ốc Thế Mậu cao đến 541m, hiện tại vẫn là tòa cao ốc cao nhất thế giới.

Ký ức về vụ khủng bố lúc trước đã không còn ai nhớ tới. Mọi người ở chỗ này vui vẻ cười đùa, hớn hở chuẩn bị cho đêm trước Giáng Sinh.

Trên đường, lực lượng cảnh sát tăng rõ ràng, thỉnh thoảng có cảnh sát dẫn cảnh khuyển tuần tra nơi công cộng. Trước lễ chính phủ vẫn luôn cảnh báo cho dân chúng biết nên để phòng khủng bố tập kích.

Lúc này, một cô gái tóc vàng vô cùng xinh đẹp bước vào trong trung tâm. Cô ôm một giống mèo Garfield lông dày trong lòng, đưa mắt ngơ ngác nhìn chung quanh. Nhìn khuôn mặt hạnh phúc của cô, chắc là đang chờ bạn trai. Thỉnh thoảng có mấy đứa trẻ đi ngang qua người cô, nhịn không được đưa tay sờ sờ con mèo trong lòng cô, cô cũng chỉ mỉm cười nhìn mấy người đó.

Cô bước chậm rãi về phía trước, đi tới nơi mà cô đã được chỉ định. Cô dừng lại, lấy balô trên lưng đặt xuống đất, không để ai chú ý thấy, nhét túi vào trong một đống giấy màu. Sau đó cô đến một chỗ khác, để con mèo xuống cho nó chạy vào một cửa hàng thú nuôi. Sau đó cô đi ra khỏi cửa, biến mất trong màn tuyết.

10 sau, hai tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên trong trung tâm thương mại, khiến cả tòa cao ốc như bị chấn động. Lực phá hoại của bom rất mạnh, khiến mặt đất nứt ra hai hốc chừng 30x50m, khiến 7 tầng lầu nổ banh, toàn bộ hệ thống thông tin điện tử, hệ thống báo động, máy phát điện dự phòng cùng các phương tiện trong lúc khẩn cấp đều bị phá hỏng. Trong cao ốc lửa bốc lên khắp nơi, khói bay mù mịt, mọi người kinh hoảng chạy trong bóng tối, trốn khỏi lửa khói, tìm đường thoát thân.

New York xuất động rất nhiều đội viên phòng cháy chữa cháy, mấy trăm xe cứu hỏa, xe cứu thương cùng hơn mười phi cơ trực thăng nhanh chóng chạy tới, tiến hành công tác cứu viện cùng dập tắt lửa.

Đây là thương vong chưa từng có từ lúc chiến tranh giữa Mỹ cùng Iraq chấm dứt tới nay, vụ nổ lần này xảy ra đồng thời với vụ tập kích Under-Secretary đã làm chấn động toàn bộ nước Mỹ.

Tổng thống Mỹ – Tim Feiseer, lập tức trả lời phỏng vấn ngay đêm hôm đó, chỉ trong vòng 4 tiếng đồng hồ ông đã có liên tục 3 bài phát biểu trên TV: “Người Mỹ tuyệt không tha thứ cho tên chủ mưu cùng những tên liên quan đến hành động khủng bố tập kích lần này … Trong chiến tranh chống khủng bố, Mỹ luôn kiên trì áp dụng thế chủ động, dù bọn phân tử khủng bố đang hoạt động hoặc nằm ở góc xó xỉnh nào đi nữa, chúng tôi cũng nhất định lôi đầu chúng ra.” Ngay khi tổng thống Feiseer tuyên bố xong, dù là Trung Á, Trung Đông, Phi Châu, Nam Mỹ hay các vùng lãnh thổ nước Mỹ đều bắt đầu triển khai chiến tranh chống khủng bố.

Ông vô cùng khích động, lên phát biểu mong muốn mọi người giảm bớt sợ hãi vụ việc khủng bố tập kích vừa rồi: “Phân tử chủ nghĩa khủng bố tập kích có thể phá nát các kiến trúc của chúng ta, nhưng tuyệt đối không dao động đến nền mống nước nhà của chúng ta. Bọn chúng có thể giẫm nát giàn sắt thép, nhưng chúng tuyệt đối không thể giẫm nát quyết tâm bảo vệ nước nhà của người Mỹ.”

Bái phát biểu của Tổng thống Feiseer không chỉ phát trên toàn nước Mỹ, mà trực tiếp phát sóng khắp thế giới. Ngay lúc nhân viên công tác đài BBC của Anh đang cập nhật, khẩn trương biên tập tin tức liên quan đến khủng bố tập kích tại Mỹ, thì nghe thấy một tiếng nổ lớn chỗ Quảng trường Trafalgar (2). Bọn họ giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngay khu vực viện bảo tàng quốc gia đang bốc lên một ngọn khói đen

khịt.

Ngay sau đó, toàn thành phố vang lên tiếng còi xe cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cứu thương. Tất cả đều chạy về phía Quảng trường Trafalgar. Phi cơ trực thăng bay ngang bầu trời.

Rất nhiều người đang ngồi trong nhà xem tin tức khủng bố tại Mỹ chạy ra ngoài, hồi hộp không nói nên lời.

Sườn phía nam của Viện bảo tàng quốc gia là Quảng trường Trafalgar, bình thường có rất nhiều bồ câu đậu ở đó, cho nên còn được gọi là 'Quảng trường bồ câu'. Để cám ơn London trong thời CTTG II đã tiếp nhận vương thất Na-uy đang lưu vong, những người sót lại mang dòng máu vương thất Na-uy ở đây hằng năm vào đêm lễ Giáng Sinh đều đặt một cây thông Nô-en cao to mỹ lệ ngay đây, nên nơi này được coi là nơi chúc mừng lễ Nô-en chủ yếu ở London.

Lúc này là ngay sáng lễ Giáng Sinh, mọi người vui vẻ dạo chơi trong thành phố. Trong quảng trường Trafalgar đặc biệt có rất nhiều người, có bạn bè, có người yêu, có gia đình cùng nhau đến chơi. Rất nhiều trẻ em đang chơi đùa với đàn bồ câu, tiếng cười thanh thúy vang vọng trong không khí.

Giữa lúc mọi người đắm chìm trong ánh mặt trời khó có vào một ngày mùa đông, thì có một túi xách trên mặt đất bỗng nhiên phát nổ, sóng xung kích thật lớn lập tức bạo tạc người chung quanh khiến họ vô cùng thê thảm, những người bị bạo tạc văng xa không bị thương thì cũng ngất. Trong sự kiện này có hơn 10 người chết, mấy trăm người bị thương. Còn quảng trường thì hoang tàn.

Không ít truyền thông lập tức đưa tin "Khủng bố tập kích Anh quốc". Thủ tướng Anh quốc phát biểu trên TV, hoạt động khủng bố công kích kịch liệt tạo nên thương tổn lớn với Anh quốc, nhất là với gia đình người bị hại. Ông nói: "Đây là sự khiêu chiến nghiêm trọng không những dã man mà còn lạc hậu với thế giới văn minh. Anh quốc nhất định phải đánh trả, tuyệt không nhân nhượng. "

Ngay lúc khủng bố tập kích London, người dân ở thủ đô Brussels của Bỉ đang xếp hàng vào cao ốc hội nghị Âu Châu chờ vào tham quan. Để chúc mừng EU được mở rộng, ngay tổng bộ EU ở Brussels, ban trị sự cao ốc EU cùng cao ốc hội nghị Âu Châu mở cửa cho công chúng tham quan.

Ngay lúc tin tức truyền đến việc London bị bom tập kích thì chính phủ Brussels lập tức yêu cầu cơ quan EU đóng cửa, sơ tán toàn bộ người dân đang tham quan bên trong. Toàn bộ cảnh sát khẩn cấp xuất động, tăng mạnh cảnh giới nơi công cộng. Trong thành phố bắt đầu xuất hiện tâm tình khủng hoảng.

EU song song báo cho các quốc gia Âu Châu khác, cẩn thận chú ý khủng bố tập kích.

Nhưng vào lúc này, một người đàn ông Âu Châu đang tham quan tổng bộ EU mang trên mình một dịch thể phát nổ, rồi làm nó bạo tạc. Vụ nổ lớn hủy diệt phía Tây của cao ốc, trong trận nổ này có hơn trăm người chết và bị thương, bí thư trưởng EU chết trong trận nổ.

Chủ tịch EU cùng các quốc gia Âu Châu phát biểu, nghiêm khắc khiển trách hành động khủng bố "Sát thương người vô tội đại quy mô" này.

Từ đêm trước Giáng Sinh đến trước Tết nguyên đán, toàn bộ thế giới liên tiếp xảy ra sự kiện khủng bố tập kích nghiêm trọng.

Tại Iraq, một tên lửa bắn về cao ốc phủ Baghdad, khiến các quan viên của chính phủ thương vong. Thị trưởng Mosul đang ăn tết cùng cả nhà, bị một tên khủng bố bịt mặt xông vào bắn chết.

Tại Saudi Arabia, một chiếc xe tải chạy thẳng vào đại sứ quán Mỹ. Cảnh vệ ra sức ngăn trở, kết quả kíp nổ ở ngoài cửa xe tải phát nổ, tử thương vô số.

Tại Afghanistan, xe hơi chứa bom mang thức tự sát tập kích căn cứ quân Mỹ.

Tại Hương Cảng – Hồng Kông, xe hơi chứa bom đậu trên đường phát nổ khiến mấy trăm người thương vong, dãy cửa hàng hai bên đường bị tàn phá nghiêm trọng.

Tại Hoài Hải – Thượng Hải, một người Trung Quốc lái một chiếc xe chứa lượng lớn thuốc nổ, nhấn kíp, khiến hàng trăm người tử thương … Chủ tịch của ban quản trị thuộc tập đoàn tài chính nổi tiếng Châu Á đang cùng gia đình đi mua sắm cũng chết trong trận nổ.

Tại Pakistan, đoàn xe của thủ tướng chạy băng qua một chỗ, thì gặp sự kiện tập kích, may mà thủ tướng chỉ bị thương nhẹ, nhưng người dân thường cùng nhân viên bảo an thương vong hơn 100 người.

Tokyo – Nhật Bản cùng Seoul – Hàn Quốc đồng loạt bị khủng bố tập kích, trận nổ đó khiến Ginza (5) phồn hoa thành một phế tích lửa cùng máu.

Ngay sau Nguyên đán, tổ chức khủng bố số một thế giới "Founder" tuyên bố chịu trách nhiệm với loạt sự kiện vừa rồi, lần thứ hai nhắc lại ý nghĩa chính của bọn họ: "Hủy diệt thế giới cũ hỗn loạn hắc ám, sáng lập tân thế giới quang minh trật tự, tiêu diệt nhân loại cũ ngu xuẩn, ích kỷ, tối tăm, hẹp hòi, sáng tạo con người mới tích cực, dũng cảm, tuân thủ kỷ luật, có trí tuệ."

Rất nhanh, thị trường chứng khoán toàn cầu hạ thấp trên diện rộng, giá cả dầu mỏ liên tục tăng.

Các nhà kinh tế học trên thế giới đều tiên đoán, sự ảnh hưởng nghiêm trọng của các hoạt động khủng bố hung hăng ngang ngược kia sẽ kinh tế của các nước phát triển bị chậm lại trong năm mới. Có nhà tài chính học nói, hoạt động khủng bố mới không chỉ giới hạn trong việc đánh bom phát nổ, mà còn có bọn phân tử khủng bố khống chế ngân sách tham gia vào, gây nguy cơ tài chính toàn cầu, do đó sẽ dao động kinh tế toàn bộ thế giới. Nếu như cổ phiếu thị trường thế giới liên tục bị công kích, chắc chắn sẽ tụt sút nghiêm trọng, càng lúc càng xuống, khiến kinh tế toàn cầu tan vỡ hoàn toàn.

"Chắc chắn nó sẽ không hủy diệt con người rồi." Chuyên gia nghiêm túc mà nói. "Nhưng nó khiến văn minh nhân loại biến mất."

Tổng thống Mỹ Tim Feiseer phát biểu ngay năm mới, muốn đưa Triều Tiên, Iran, Syria, Libya liệt vào danh

sách 'Quốc gia chủ chốt của bọn khủng bố', cho rằng mấy quốc gia đó dễ dàng tha thứ hoặc giúp đỡ tổ chức khủng bố, tuyên bố tiến hành trả thù quân sự. Việc này khơi dậy sự công phẫn của mấy quốc gia này. Cả 4 quốc gia nghiêm chỉnh thanh minh, phủ nhận sự lên án của Mỹ, nói rằng Mỹ dùng "Cờ hiệu chống khủng bố để tiến hành hành động xâm lược vũ trang", là "Quốc gia mang chủ nghĩa khủng bố", nên bọn họ nói rằng sẽ không e ngại bất kì uy hiếp nào đến quốc gia của họ.

Nhật báo nhân dân Trung Quốc đưa một bài nhấn mạnh với xã hội: "Trong quá trình chống khủng bố, chúng ta tuyệt không thể hạ thấp tiêu chuẩn để dần trở nên bằng với bọn chúng. Bởi vậy, trong cuộc tập kích của bọn phân tử khủng bố, các quốc gia phải bảo chứng tôn trọng chủ nghĩa nhân đạo quốc tế, hạn chế sử dụng vũ lực. Bằng không, giá trị cộng đồng của chúng ta sẽ bị ăn mòn. Dù phát sinh mâu thuẫn chỉ vì muốn bảo vệ đất nước, nhưng chính phủ của các nước đang đi chung một đường với bọn phần tử khủng bố — dù là hành động phân biệt chủng tộc, hay đô thị hóa, cực hình với tù phạm, cũng là đang tử vong đến người vô tội, tất cả những điều đó chẳng khác gì bọn khủng bố. Hành vi này không chỉ phi pháp, hơn nữa bất chính, là cơ hội để bọn phân tử khủng bố tranh thủ chiêu mộ người, phân tử khủng bố sẽ dễ dàng sinh sôi."

Hội đồng bảo an Liên Hợp Quốc (UNSC) ở Mỹ lần thứ hai họp, khiển trách hành động chống hoạt động khủng bố đang ngày càng hung hăng ngang ngược của Liên Hợp Quốc không đạt được hiệu quả gì, liền đưa ra đề nghị, yêu cầu giải tán Liên Hợp Quốc, thành lập liên minh thế giới mới "Văn minh quốc gia", chiến đấu với "Tổ chức khủng bố ở những nơi bần cùng, lạc hậu."

Một câu nói khởi động tầng sóng, với đề nghị này, đại biểu các quốc gia ở đại hội Liên Hợp Quốc thiếu chút nữa hỗn loạn ầm ĩ. Bí thư trưởng Liên Hợp Quốc không thể duy trì trật tự hội nghị, vô cùng xấu hổ với tình hình này.

Từ 1991, Mỹ cùng NATO ôm trọn Liên Hợp Quốc, không cần UNSC trao quyền đã phát động chiến tranh lạnh, đây là "Nguy cơ" cao nhất mà Liên Hợp Quốc từ lúc thành lập tới nay gặp phải. Lúc đó Diễn đàn Chicago ở Mỹ đăng một đề tài Tại Nam Tư, Liên Hợp Quốc thành những người đứng xem : "Lúc Nam Tư phát nổ, UNSC chẳng khác gì những người đứng xem, không hề đưa ra giải pháp nào cả, UNSC dần trở nên vô năng." Bài tin này có tính đả kích rất cao.

Năm 2003, Mỹ căn bản không hề xem trọng chuẩn tắc quốc tế của UNSC, liền cùng quân đội liên hợp xâm lấn Iraq, trong suốt thời gian đó Liên Hợp Quốc không thể hiện được biện pháp gì cả, khiến mọi người dần nghi ngờ ích lợi của việc Liên Hiệp Quốc tồn tại.

Nửa thế kỉ sau, rất nhiều chuyện phát sinh, Mỹ càng lúc càng tự mình hoạt động, còn UNSC dần không làm gì được nữa. Liên Hợp Quốc dường như đang bị toàn bộ thế giới bỏ qua, các quốc gia giờ chỉ dùng nó làm nơi cãi nhau hoặc là đàm phán.

Trong việc khủng bố tập kích, đại biểu Liên Hợp Quốc tại Mỹ vô cùng dài dòng khiển trách bí thư trưởng Liên Hợp Quốc vô năng, đề nghị bị xử phạt, các quốc gia Châu Âu cũng phụ họa theo.

Mặc dù có Trung Quốc cùng một số quốc gia thế giới thứ ba tận lực ủng hộ, nhưng bí thư trưởng trong tình hình này, chỉ được coi là "Người chịu tội thay", chấp nhận ý kiến của mọi người, nhận lỗi rồi tự mình từ chức.

Mục lục

(1) Daniel Libeskind:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/DanielLibeskind

(2) Trafalgar

Quảng trường Trafalgar (tiếng Anh: Trafalgar Square) là một quảng trường ở trung tâm London, Anh. Với vị trí của nó ở trung tâm của London, đây là một điểm du lịch, và một trong những quảng trường nổi tiếng nhất ở Vương quốc Anh và thế giới. Ở trung tâm của nó là cột Nelson được bảo vệ bởi bốn bức tượng sư tử tại chân đế của nó. Các pho tượng và các tác phẩm điêu khắc được trưng bày tại quảng trường, bao gồm một bệ tượng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật đương đại.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Qu%E1%BA%A3ngtr%C6%B0%E1%BB%9DngTrafalgar

121. Quyển 4 - Chương 1-2: Chanh Sắc Ký Ức

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tết Nguyên đán vừa qua, Bắc Kinh đều là tuyết, khắp nơi một màu trắng xoá, nhất là vùng ngoại ô.

Vùng ngoại ô phía Tây có một vùng đất gần như hoang vu, từ những khung cửa sổ trong một khu nhà phát ra những ánh sáng màu cam nhạt, khiến cho vùng không gian đó trở nên ấm áp hơn giữa vùng tuyết lớn.

Trong một căn phòng giống như phòng giải phẫu ở lầu hai đang vô cùng bận rộn.

Ngay trung tâm phòng có một giường y như giường giải phẫu, một người xích lõa bị một hệ thống các dây trói chặt vào giường, khắp người gắn những điện cực liên kết, phía sau mỗi điện cực nhỏ đó đều có gắn một đường dây nhỏ, nối với một chiếc máy lớn đặt ngay bên giường, trên đó có một siêu màn hình lớn, trên màn hình đang hiện những tia li ti nhỏ như hoa tuyết, giống như TV không tiếp thu được tín hiệu vậy.

Chung quanh giường, có vài người mặc bộ đồ giải phẫu màu trắng, trên đầu mang nón cùng khẩu trang. Bọn họ có người tiêm thuốc trợ tim, có người dùng máy hô hấp, làm xốc tim của người đó, hiển nhiên đang tiến hành cấp cứu.

Qua một hồi lâu, trên máy giám sát và điều khiển y học dần xuất hiện nhịp tim và tiếng thở có quy luật, những người đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sâu, người trên giường mới giật mình, chậm rãi mở mắt ra. Anh chính là người trong tiểu tổ liệp nhân Ngân Dực Liệp Thủ – Vệ Thiên Vũ.

Một người bên cạnh anh cúi đầu hỏi: "Thấy thế nào rồi? Có thấy khỏe không?" Nghe thanh âm thì biết hắn chính là viện trưởng bệnh viện 643 trực thuộc Bộ Quốc An – Đồng Duyệt.

Thanh âm Vệ Thiên Vũ yếu ớt: "Được."

Đồng Duyệt chú ý thấy một tia kinh hoàng xẹt qua trong mắt anh, trong lòng chỉ biết thở dài.

Bác sĩ khác tháo dây buộc cho anh, sau đó đắp chăn cho anh.

Đồng Duyệt ôn hòa mà nói: "Chúng tôi đưa cậu ra ngoài, cố nghỉ ngơi cho tốt nhé!"

Vệ Thiên Vũ gật đầu.

Bác sĩ khác chuyển anh qua một chiếc xe đẩy, đưa anh qua mấy căn phòng, sau đó dọc theo hành lang tới một căn phòng lớn.

Bên trong có 8 chiếc giường, hiển nhiên là chuẩn bị cho các liệp thủ. Ngoại trừ Lăng Tử Hàn, Du Dặc cùng Mai Lâm, những người khác đều đang nằm trên giường. Sắc mặt người nào cũng tái nhợt, ngay cả Lăng Tử Hàn cũng cử động chậm chạp hơn thường lệ, không có chút tinh thần nào. Những Ngân Dực Liệp Thủ này chưa từng ốm yếu như thế bao giờ, lúc này đều rất trầm mặc, rất ít nói chuyện với nhau.

Thấy Vệ Thiên Vũ được đưa vào phòng, Lăng Tử Hàn lập tức bước đến chỗ anh.

Bác sĩ chuyển cả Vệ Thiên Vũ lẫn chăn lên giường bệnh, sau đó liền đi ra ngoài.

Lăng Tử Hàn nhìn sắc mặt của anh, lo lắng nhỏ giọng hỏi: "Thiên Vũ, anh thấy sao rồi?"

Vệ Thiên Vũ mở mắt, có chút mờ mịt, một lát mới nói: "Anh ổn mà, không có việc gì đâu."

Đồng Duyệt tháo khẩu trang ra, một mình tới hỏi tình hình của những liệp thủ, dịu dàng kêu bọn họ nghỉ ngơi cho tốt. Đi tới bên giường Vệ Thiên Vũ, hắn thoải mái vỗ nhẹ vai Vệ Thiên Vũ, sau đó xoa nhẹ tóc Lăng Tử Hàn, lúc này mới mỉm cười rời đi.

Bên trong yên ắng được một chút, La Hãn mở miệng nói. Năm nay hắn 36 tuổi, đã kết hôn với Tác Lãng Trác Mã, cũng có hai đứa con, cho nên càng thêm trầm ổn cẩn thận. Lúc này, hắn vẫn nằm trên giường, hiển nhiên đã hao hết tinh lực cùng thể lực. Thanh âm của hắn rất nhẹ, trong căn phòng vắng vẻ càng thêm rõ ràng: "Thiên Vũ, cậu nghĩ mấy cái thứ dùng trên người chúng ta rốt cục là gì vậy?"

Tinh thần Vệ Thiên Vũ đỡ hơn được một chút, chậm rãi nói: "Mấy ngày qua, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tuy rằng tạm thời chưa có tư liệu xác thực, bất quá tôi nghĩ, có lẽ đó chính là "Ma trảo" trong truyền thuyết."

Nghe xong, mọi người đều hơi kinh hãi, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Ma trảo" là biệt hiệu của một loại máy. Người phát minh ra đó chính là người người sáng lập "Founder" – Antinogen. Người này không chỉ là phân tử khủng bố số một trên thế giới, mà còn là một chuyên gia điên cuồng về thần kinh sinh vật học. Hắn luôn khao khát phá giải được thần kinh mã hóa của con người, tìm kiếm cách kết nối đại não con người cùng với máy móc, tập trung nhiều tên khoa học gia cũng điên cuồng giống như hắn, chế tạo ra một loại máy dùng làm thí nghiệm. Bọn chúng gọi đó là "Máy sản sinh con người mới", nhưng người ngoài lại gọi nó là "Ma trảo".

Thần kinh mã hóa là một trong những câu đố gây nhiều tranh luận nhất trong lịch sử khoa học hiện đại, các nhà khoa học coi nó quan trọng như khởi nguyên của vũ trụ, xem nó là khởi nguyên của sinh mạng con người. Phá hủy thần kinh mã hóa, cũng như có thể khám phá ra được quá trình tiếp nhận tin tức cùng quá trình xử lý thông tin của đại não con người vậy, từ đó có thể khống chế được nó. Chuyện này cũng giống như loài người lúc trước khám phá ra mã gien vậy, không chỉ giúp con người tạo ra nhiều loại thuốc giúp con người, cũng có rất nhiều người từ đó phát minh ra được nhiều loại vũ khí để tấn công con người.

Antinogen đã từng tuyên dương trắng trợn kỹ thuật tân tiến này của mình trước giới truyền thông, tuyên bố có thể lợi dụng loại máy này để tiến hành biến đổi hệ thần kinh con người rất hữu hiệu, để cho chọn chúng từ từ chuyển hóa "Con người cũ" thành "Con người mới". Phát biểu này của hắn khiến các các thành viên "Founder" phân bố trên toàn cầu càng thêm phấn chấn, cũng càng thêm điên cuồng.

Nhưng điều đó cũng khiến rất nhiều người thường cảm thấy vô cùng sợ hãi, một số truyền thông miêu tả thời gian khủng bố tối tăm sắp tới: "Cái ngày mà bí mật tư duy đó được khám phá cũng là ngày mà con người biến thành người máy."

Rất nhanh, dù là người trong giới khoa học hay người bình thường cũng chia làm hai phái, một phái ủng hộ Antinogen, có khi là hiếu kỳ hoặc là sợ hãi mà gia nhập "Founder", một phái thì phản đối cường liệt, cũng muốn quốc gia khắp cầu toàn nên liên hợp lại, tiêu diệt tên ngụy khoa học gia khủng bố điên cuồng kia.

Trên thực tế, "Ma trảo" chỉ là một cái máy được tạo ra từ một nguyên lý sơ đẳng, nên rất nhiều nhà khoa học có lý trí đều rất hoài nghi với phát biểu của Antinogen.

Một chuyên gia chữa trị thần kinh nổi tiếng nói rằng: "Tôi tin chắc rằng, giới khoa học một ngày nào đó cũng sẽ khám phá ra được bí mật của hệ thống xử lý của hệ thần kinh đại não. Nhưng tôi cũng tin chắc rằng, một số phương diện trong tư duy của chúng ta vĩnh viễn vô pháp chạm đến, bởi vì phần lớn tư tưởng, ký ức cùng tình cảm mang ý nghĩa đều dùng mật mã hoặc ngôn ngữ miêu tả, mà những mật mã cùng ngôn ngữ này đối với từng người đều là độc nhất vô nhị."

Một số tạp chí khoa học cùng truyền thông có cơ sở lý tính sau khi phỏng vấn đông đảo chuyên gia xong đã viết: "Có một số bí mật vĩnh viễn vô pháp mở ra. Nếu muốn tách biệt những ký ức, tình cảm cùng ý thức trong đại não của con người chúng ta, dù là kỹ thuật nào đi nữa cũng là vô ích."

Có không ít quốc gia ra sức truy bắt tên Antinogen, người khởi xướng. Thế nhưng, đã tốn hao bao nhiêu nhân lực cùng vật lực, hy sinh không ít nhân viên tình báo, nhưng ngay cả căn cứ địa đến tột cùng ở đâu cũng không có một chút tin tức. Hành tung của hắn luôn luôn xuất quỷ nhập thần, chỉ có những người tối thân tín mới biết được. Những phát biểu của hắn cũng là online hoặc qua internet truyền đến các công ty truyền thông lớn trên toàn bộ thế giới. Bản thân hắn chưa từng công khai lộ diện, cho dù là các thành viên "Founder", hầu như không có ai từng gặp qua hắn.

Ngân Dực Liệp Thủ suy nghĩ một hồi, chỉ có Mai Lâm thiếu kiên nhẫn nói trước: "Vậy nhiệm vụ lần này là muốn đối phó "Founder" sao?"

La Hãn suy tư chốc lát, nhẹ giọng nói: "Chỉ sợ là đối phó Antinogen."

Vệ Thiên Vũ tán thành: "Đúng, nếu không cũng không cho chúng ta thử "Ma trảo"."

La Y có chút không hiểu: "Vì sao nhất định phải dùng "Ma trảo"? Muốn bắt hay là muốn giết Antinogen, chúng ta cứ y như trước, theo kế hoạch hành động là được, vì sao lại muốn chúng ta thử nghiệm làm cùng quen với cái thứ đáng sợ đó chứ? Chẳng lẽ là sợ chúng ta bị bắt? Nếu như thực sự như vậy, tôi tình nguyện tự sát cũng không để tên Antinogen đó bắt làm tù binh dùng làm vật thí nghiệm."

Du Dặc ngồi bên giường của cô, đang ôm lấy cô, thỉnh thoảng lại giúp cô uống nước, thể hiện phu thê tình thâm.

Mai Lâm đi lại tập tễnh, vừa cố sức chăm sóc La Hãn cùng Tác Lang Trác Mã, vừa căm giận nói: "Tên hỗn đản Antinogen, sao lại chế tao ra cái loại máy ma quỷ thế này cơ chứ? Quả thực không phải người. Nếu như muốn đối phó hắn, tôi nhất định là người đi đầu, không giết được hắn tôi không làm người nữa."

Tất cả đều những người khác nghe được đều cười rộ lên.

Lăng Tử Hàn đi tới bên cạnh, nhỏ giọng hỏi Triệu Thiên có muốn ăn chút gì đó hay không. Sắc mặt Triệu Thiên trắng bệch, vô lực lắc đầu.

Thân thể Tác Lãng Trác Mã rất suy yếu, nhưng suy nghĩ lại rất thông suốt: "Chỉ sợ không chỉ đơn giản là giết Antinogen. Nếu như chỉ là ám sát, căn bản chúng ta không cần phải thử nghiệm "Ma trảo"."

Vài người bắt đầu trầm tư.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đã vào hoàng hôn, từng hoa tuyết lớn nhanh chóng rơi xuống, có cái dính trên kính thủy tinh, để lại một đóa hoa tuyết, nhìn qua vô cùng đẹp.

Nhưng người trong phòng hoàn toàn chẳng thèm để tâm.

Qua một lát, bọn họ đều đồng loạt nhìn về phía Lăng Tử Hàn, hỏi: “Lão đại, cậu thấy sao?”

Tinh thần Lăng Tử Hàn so với bọn họ thì tốt hơn nhiều, sắc mặt chỉ có chút tái nhợt, nhưng bước chân rất ổn. Nghe được bọn họ hỏi, liền cười mỉm: “Cho tới nay, cơ cấu tình báo của các nước lớn đều tìm không ra được Antinogen, tên đó cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Dù là giết cũng được, bắt cũng được, muốn gì cũng phải tìm tung tích hắn.”

Triệu Thiên buồn cười mà nói: “Lão đại, những lời này của cậu không phải vô nghĩa sao? Chúng tôi cũng biết mà.”

Lăng Tử Hàn bình tĩnh vỗ vỗ vai y: “Đối phó với hắn không thể là người thường, phải sử dụng thủ đoạn mới được.”

Vài người khác lập tức đăm chiêu, rồi gật đầu nhẹ.

La Hãn thì thào tự nói: “Đúng vậy, thủ đoạn, đó là sẽ gì đây?”

Tác Lãng Trác Mã vô ý thức nhìn về phía ngoài cửa sổ, suy tư rồi nói: “Mấy ngày nay một mực bắt chúng ta thích ứng “Ma trảo”, chẳng lẽ là …”

Nói đến đây, trăm miệng một lời: “Dẫn xà xuất động.”

Tiếng nói vừa dứt, bọn họ liền nhìn nhau, sắc mặt xấu hẳn đi.

Nếu quả thực là vậy, thì đó được coi là công việc gian nan nguy hiểm hạng nhất.

Bên trong phòng liền vắng lặng, chỉ có thể mơ hồ nghe tiếng cuồng phong gào thét bên ngoài khu đất hoang vu.

HẾT CHAP 01

Mục lục

122. Quyển 4 - Chương 2

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đồng Duyệt đi ra phòng bệnh rồi tới phòng họp nhỏ ở lầu một.

Bên trong có 4 người đang ngồi, Lăng Nghị, Lữ Hâm cùng hai vị chuyên gia đã đưa ra kế hoạch lần này, Trình Đình Phú cùng Lý Quân. Bọn họ không ai nói gì, chỉ một mực nhìn màn hình máy vi tính trước mặt.

Đồng Duyệt đi vào, ngồi vào bên cạnh Lữ Hâm, đưa tay mở máy tính trước mặt mình.

Lăng Nghị lúc này mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh mà nói: "Được rồi, hiện tại chúng ta chính thức họp. Mọi người có thể tự do lên tiếng về kế hoạch lần này."

Đồng Duyệt khác hẳn bình thường, lên tiếng trước: "Tôi phản đối."

Lăng Nghị nhìn về phía hắn, nói: "Nói lý do đi."

Đồng Duyệt rất kích động: "Loại máy trong tay chúng ta hiện giờ chỉ là một loại chế phẩm, hơn nữa cũng là loại chế phẩm theo cái máy ban đầu của Antinogen mà thôi, hiện tại thiết bị trong tay bọn chúng nhất định đã cải tiến hơn rồi, bởi vậy chúng ta không thể dự liệu kết quả được. Dù vậy, chỉ dùng máy của chúng ta, cũng không ai có thể liên tục tiếp thu dẫn vặt này mà không tạo thành tổn thương vĩnh cửu. Hiện tại chúng ta sử dụng cao nhất chỉ mới tới cấp 7, mà phần lớn không ai chịu nổi qua cấp 6, còn thiết bị tối cao nhất của Antinogen đã lên tới cấp 9 rồi. Thẳng thắn mà nói, tôi không đồng ý về khả năng thành công của kế hoạch lần này, đây chỉ là đưa người của chúng ta đi chịu chết mà thôi."

Trình Đình Phú nhìn hắn một cái: "Đồng viện trưởng, anh quá kích động rồi, lý do không thuyết phục cho lắm, nhưng chúng tôi có thể hiểu được. Thế nhưng, công việc của chúng ta yêu cầu chúng ta cần phải phải vượt qua chuyện tình cảm, dùng lý trí xem xét vấn đề. Đầu tiên, kế hoạch hành động lần này đã được chúng tôi nhiều lần chứng minh qua. Căn cứ theo những tin tức về "Founder" cùng Antinogen mà hiện nay chúng tôi có được, trải qua nhiều lần phân tích, cung cấp cho chúng tôi 7 phương án hành động, trong đó kế hoạch này đứng đầu. Chính bản thân chúng tôi cũng không bảo đảm nó sẽ thành công, nhưng đây là kế hoạch có khả năng thành công lớn nhất."

Khuôn mặt nhã nhặn thanh tú của Đồng Duyệt dần đỏ ửng lên, hiển nhiên tâm tình vô cùng kích động: "Trình tổ trưởng, các anh ngồi trong văn phòng thiết lập kế hoạch, dùng máy vi tính tiến hành thẩm định, cũng không có gì đáng trách cả. Nhưng tôi muốn các anh biết, người ra ngoài chấp hành kế hoạch này của các anh, là người có máu có thịt, bọn họ cũng biết đau vậy. Lẽ nào trong mắt các anh, sinh mạng của bọn họ không được coi là sinh mạng hay sao?"

Lý Quân mỉm cười: "Đồng viện trưởng nói quá lời. Trong mắt chúng tôi, những chiến sĩ này chính là các

nhân tài quý giá nhất. Thế nhưng, nếu muốn mài dao thì phải mài ngay lưỡi. Nhiệm vụ này là do Quân Ủy Trung Ương cùng Uỷ Ban Quốc Gia An Toàn liên hợp hạ lệnh, Viện Quốc Vụ cũng vô cùng quan tâm đến nó, là ý kiến của các vị lãnh đạo đó, anh nói xem, chúng tôi phải làm sao đây? Chúng tôi phải nói gì với lãnh đạo đây?"

Đồng Duyệt bị bọn họ chọc giận liền bùng nổ, đang muốn mở miệng trách mắng, thì Lữ Hâm đã chặn lại, bình tĩnh nói: "Tôi cũng không đồng ý kế hoạch lần này."

Ánh mắt của hai người chuyên gia liền dời sang ông. Lúc này Lữ Hâm đã thăng nhiệm phó bộ trưởng Bộ Quốc An kiêm chủ nhiệm Bộ Tình Báo Đặc Biệt, hai chuyên gia này cũng không dám khinh thường, vì vậy ngồi thẳng lưng lên, cẩn thận bày ra tư thái chăm chú lắng nghe.

Lữ Hâm bình tĩnh nói: "Rất rõ ràng, đây là nhiệm vụ tử vong, người được cử đi hoàn toàn không có cơ hội sống sót. Nếu phải hy sinh một liệp nhân, nhưng bảo đảm toàn bộ kế hoạch sẽ thành công, tôi có thể nhịn đau mà bỏ đi thứ yêu thích. Nhưng hy sinh nhân viên hành động ưu tú nhất của chúng tôi, mà không thể bảo đảm thành công, phương án như vậy tôi cho rằng hoàn toàn không hề thích hợp."

Trình Đình Phú nhìn màn hình máy vi tính, nghiêm túc mà nói: "Lữ phó bộ trưởng, suy nghĩ của ngài tất nhiên rất hợp lý. Thế nhưng, trải qua thử nghiệm mấy ngày qua, tỷ lệ thành công của chúng ta đã đạt tới 67%, tôi tin rằng nếu tiếp tục thử nghiệm thêm một khoảng thời gian huấn luyện nữa, xác xuất thành công càng thêm cao. Nếu xác xuất thành công đến 70% mà còn nói là không bảo đảm kế hoạch thành công, thì tôi cũng không còn biết nói gì nữa đây."

Lữ Hâm cắn răng, nỗ lực trấn định bản thân, chậm rãi nói: "Trình tổ trưởng, không thể đơn giản là nhìn xác xuất thành công là được mà phải không? Nhân viên hành động mà bên chúng tôi phái ra xác suất sinh tồn chưa đến 6%, hầu như là chết, không cần nghi ngờ."

Lý Quân cẩn thận hỏi lại: "Lữ phó bộ trưởng, ý tứ của ngài có phải là, kế hoạch hành động lần này của chúng tôi không được để có người chết hay sao?"

Lữ Hâm bị y hỏi liền đứng họng. Trước đây có hành động nào mà yêu cầu không được có người chết đâu? Đó là chuyện vô cùng phi lý. Hành động bí mật vốn nguy hiểm, mà Ngân Dực Liệp Thủ chấp hành nhiệm vụ càng gặp nhiều nguy hiểm hơn, chết và bị thương là đều không thể tránh khỏi.

Thấy Lữ Hâm trở nên trầm mặc. Đồng Duyệt lập tức nói: "Lần này không hề giống. Loại máy này vô cùng đáng sợ, nếu không cũng không gọi nó là "Ma trảo". Đã từng có người hoài nghi loại máy này nên to gan thử nghiệm với nó, sau khi những người khác tìm thấy họ, không ai trong số họ sống quá 1 tháng. Có khi là bệnh chết, có khi là tự sát, hơn nữa lúc sống lại vô cùng thống khổ, thân thể cùng tinh thần đều lâm vào tình trạng hoàn toàn tan vỡ. Tôi cho rằng nếu muốn bên chúng tôi đưa ra chiến sĩ tốt nhất, dâng tới cửa bọn phân tử khủng bố để bọn chúng dằn vặt, lại còn là sự dằn vặt tàn khốc là như thế này, là vô cùng vô nhân đạo."

Trình Đình Phú vẫn hiền hòa nói: "Đồng viện trưởng, chủ nghĩa nhân đạo là lý luận của bác sĩ, chúng tôi không nói tới nó. Mời anh tới dự cuộc họp này, chỉ hy vọng anh có thể cho chúng tôi một ít kiến nghị về phương diện y học. Vì anh tương đối biết rõ về tính năng của loại máy này, còn chúng tôi chỉ là người

thường, nên mới cần ý kiến của anh. Còn phần khác, chúng tôi nghĩ chỉ cần lãnh đạo quyết định là được rồi."

Vì vậy, bốn người đều nhìn về phía Lăng Nghị.

Lăng Nghị không nói gì, ánh mắt nhìn các loại số liệu trên màn hình. Qua một hồi lâu, ông mới đưa mắt nhìn người ngồi hai bên bàn, bình tĩnh nói: "Hiện nay chúng ta không còn cách nào khác, vậy cứ theo phương án hành động này đi."

Trình Đình Phú cùng Lý Quân lộ ra nụ cười thắng lợi: "Tốt, vậy, Bộ trưởng, chúng tôi mạn phép đi trước."

Lăng Nghị gật đầu: "Bên ngoài tuyết lớn, trên đường cẩn thận."

"Cám ơn Bộ trưởng." Bọn họ cung kính khom người, lập tức đi ra ngoài.

Bọn họ chỉ phụ trách đưa ra phương án, còn chấp hành thế nào, ai chấp hành, không liên quan đến bọn họ. Nhân viên hành động này trong mắt bọn họ, bất quá chỉ là quân cờ trên bàn cờ mà thôi, ngoại trừ chủ tướng ra, mấy quân khác đều có thể vứt bỏ, then chốt là quân bỏ đi đó có đáng giá hay không mà thôi, sau khi bỏ sẽ được gì. Bọn họ không ai biết qua những nhân viên hành động này, chưa từng gặp qua, thậm chí ngay cả tên cũng không biết, chỉ biết bọn họ là "Ngân Dực Liệp Thủ", là tiểu tổ hành động xuất sắc nhất của Bộ Quốc An, hoặc có thể nói là nhân viên hành động bí mật ưu tú nhất toàn bộ Trung Quốc, nhưng cũng đến thế mà thôi. Vì chiến lược quốc gia, bọn họ vẫn là những con cờ thử nghiệm. Cho nên mấy tên chuyên gia luôn ngồi trong văn phòng luôn hoa mỹ nói là "Có cái nhìn đại cục, toàn cục", "Luôn mang tinh thần chuyên nghiệp".

Đợi cửa phòng họp đóng lại, toàn bộ gian phòng lâm vào tĩnh lặng.

Lăng Nghị nhẹ nhàng mà nói: "Lữ Hâm, nói chuyện chọn người đi."

Kỳ thực ba người bọn họ đều biết rõ trong lòng, nhưng vẫn phải theo trình tự thực hiện.

Lữ Hâm đưa tay mở trình tự trên màn hình, xuất hiện từng số liệu của những người trải qua thử nghiệm. Ông chậm rãi nói: "Tổng cộng người trải qua thử nghiệm bên chúng ta có 84 người, bao gồm nhân viên hành động ưu tú bên Bộ Quốc An chúng ta cùng tinh anh trong bộ đội đặc chủng Bộ Quốc Phòng đề cử tới. Hiện tại, máy vi tính căn cứ chỉ số rồi tổng hợp lại, chọn ra ba người, người thứ nhất, Lăng Tử Hàn, người thứ hai, Du Dặc, người thứ ba, Mai Lâm. Chỉ số thành công của Lăng Tử Hàn là cao nhất, 67%, chỉ số sống sót cũng cao nhất, 5.4%. Chỉ số thành công của Du Dặc 48%, Mai Lâm 39%, chỉ số sống sót của hai người họ chỉ khoảng 0 lẻ mà thôi. Bởi vậy, người đạt được điều kiện tốt nhất là Lăng Tử Hàn."

Đồng Duyệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Không được, tôi phản đối."

Lăng Nghị nhẹ giọng nói với Lữ Hâm: "Vậy anh đi làm chuyện của anh đi."

Lữ Hâm buồn bã gật đầu rồi lập tức đứng dậy rời đi.

Đồng Duyệt rốt cục nhịn không được, vỗ mạnh bàn: "Lăng Nghị, nó là con của anh đó. Anh rốt cuộc có từng xem nó là người hay không vậy hả?"

Lăng Nghị quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới nói: "Tiểu Duyệt, nó là đứa con duy nhất của anh."

Sự phẫn nộ của Đồng Duyệt nhất thời biến thành rầu rĩ, đứng dậy đi tới chỗ ông, đưa tay đặt lên vai ông, khổ sở hỏi: "Vì sao nhất định phải hy sinh nó để đổi lấy thành công hành động lần này?"

Lăng Nghị cầm tay hắn, thanh âm rất thấp: "Đây là vì quốc gia. Tiểu Duyệt, cuối cùng cũng cần người hy sinh, nếu không phải nó thì sẽ là người khác."

Đồng Duyệt rút mạnh tay về: "Anh quá lạnh lùng rồi. Tử Hàn mới 26 tuổi, mà người làm cha như anh lại đưa nó vào chỗ chết, thật sự là tàn nhẫn. Lăng Nghị, nhiều năm qua, Tử Hàn chưa từng có cuộc sống bình thường, chẳng lẽ người làm cha như anh chưa từng thấy áy náy hay sao? Anh dự định bồi thường cho nó thế nào đây? Là đưa nó vào chỗ chết thế này đấy à? Em … Tôi … tôi thật sự nhìn lầm anh rồi." Nói đến đó, vành mắt hắn đỏ lên, nghẹn ngào.

Trong lòng Lăng Nghị rung động, cầm lấy tay hắn, chôn mặt mình vào trong đó, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, xin lỗi."

Đồng Duyệt tức giận nói: "Người anh nên xin lỗi không phải là tôi, mà là con trai của anh." Nói xong, hắn dùng hết sức lực toàn thân rút tay ra, xoay người liền đi.

Lăng Nghị nhịn không được kêu lên: "Tiểu Duyệt."

Đồng Duyệt không quay đầu lại, bước thẳng tới cửa, đóng rầm một cái rồi rời đi.

HẾT CHAP 02

Mục lục

123. Quyển 4 - Chương 3

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lữ Hâm lần lượt triệu kiến thuộc hạ của mình.

Từ lúc Ngân Dực Liệp Thủ chính thức chấp hành nhiệm vụ tới nay cũng đã 11 năm rồi. Hiện tại, tổ liệp thủ đệ nhị cũng đã huấn luyện thành công, đồng thời bắt đầu công tác. Thế nhưng, đối với tổ đệ nhất này, dù là Lăng Nghị hay Lữ Hâm, bao gồm luôn tổ chuyên gia huấn luyện viên, trong lòng đều có tình cảm đặc biệt.

Lúc trước đưa ra kế hoạch huấn luyện liệp thủ cũng chính là Lăng Nghị, mọi người không ai có phương án chính thức, mọi người cứ thế mà lần mò tiếp tục tiến hành từng bước một. Nhưng một tổ toàn là thiếu niên lại có thể ngoan cường cố gắng phối hợp với bọn họ, hy sinh cực đại, dần dần tìm ra con đường huấn luyện tốt nhất cho những đời sau, đồng thời khiến kế hoạch huấn luyện liệp thủ đời sau cũng không cần vòng vèo nữa. Cũng vì vậy nên liệp thủ trong tổ đệ nhất từ tư tưởng đến năng lực đều phi thường ưu tú, sự phối hợp cũng ăn ý hơn người. Cho tới nay, tổ đệ nhị cùng những người đang trong đợt huấn luyện cho tổ đệ tam cũng không có ai vượt qua được 8 người bọn họ.

11 năm xuất sinh nhập tử, trong số họ ai cũng từng bị thương, cũng từng lập cho nhà nước biết bao công trạng, dựa theo luật, bọn họ có thể vinh quang mà về hưu, cầm tiền hưu qua trải qua cuộc sống bình thường, từ nay về sau rời xa giết chóc, rời xa tử vong. Thế nhưng, bọn họ là liệp thủ, là những người đặc biệt, bởi vậy bọn họ vẫn còn chiến đấu ở những nơi nguy hiểm nhất, chưa từng nghĩ tới việc quay đầu lại.

Lữ Hâm nhìn đám liệp thủ sắc mặt tái nhợt đi vào văn phòng mình, trái tim luôn kiên định như sắt đá bắt đầu lo sợ.

Ông không giống như lúc trước lạnh lùng nói nhiệm vụ cho bọn họ nghe, mà chỉ nhẹ nhàng căn dặn bọn họ: "Thử nghiệm kết thúc, các cậu có thể rời đi. Tối nay cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, mai đến Đặc Biệt Y Liệu của bệnh viện 743 kiểm tra, nếu như cần trị liệu gì thì cứ tuân theo sự căn dặn của bác sĩ."

Những liệp thủ này y theo lệ cũ mà bình tĩnh đáp: "Yes, sir!"

Lữ Hâm đã quá mức quen thuộc với bọn, có thể nhạy cảm cảm giác được, trong lòng bọn họ đều thở dài một hơi.

Liệp thủ cuối cùng bước vào là Lăng Tử Hàn.

Lữ Hâm hòa ái hỏi cậu: "Cảm giác thế nào?"

Lăng Tử Hàn suy nghĩ, thực lòng mà nói: "Không tốt lắm. Loại máy này quá tàn khốc, trực tiếp tấn công hệ thần kinh mẫn cảm yếu đuối, khiến người ta khó mà chống đối được."

Lữ Hâm gật đầu: "Đúng vậy, cũng chính vì nguyên nhân đó, mà khiến cho người ta cảm thấy lo sợ."

Lăng Tử Hàn không có nói tiếp, chỉ là lẳng lặng nhìn ông, chờ ông nói.

Lữ Hâm đem máy tính mở trước mặt ông chuyển sang cho cậu: "Đây là kế hoạch hành động lần này, cậu là người đầu tiên được chọn."

Lăng Tử Hàn ngồi đó cẩn thận xem qua, đọc kĩ toàn bộ kế hoạch.

Bản thân kế hoạch không có gì phức tạp, mục đích chính là bắt cho bằng được Antinogen.

Hành tung của tên phân tử khủng bố số một thế giới này luôn lơ lửng, đến nay không ai nắm bắt được. Biết rằng cơ cấu tình báo của tất cả các quốc gia đều đã từng cử người đột nhập "Founder", nhưng chút tin tức nhỏ cũng không tìm được, tình báo đưa về cũng giống như đang kể chuyện hoang đường vậy, không thể thu nhận được gì cả. Hiện tại có thể khẳng định, chỉ biết được một chút mà thôi, tên đó là một tên khoa học sinh vật học cuồng nhiệt về mảng thần kinh, "Ma trảo" do chính hắn chế tạo, bản thân hắn luôn tìm đủ cách kiếm người đến thử máy, gồm những người có chủng tộc khác nhau, nghề nghiệp khác nhau, tuổi tác khác nhau, những người được thử nghiệm sẽ chết ngay tại chỗ, hoặc sẽ phát điên rồi tự sát, hầu như không ai may mắn tránh được, mà đó cũng không phải là kết quả mà Antinogen muốn. Hắn luôn hy vọng loại máy này có thể chân chính cải tạo nhân loại thành người mà hắn mong muốn, có thể khống chế cùng thao túng đại não nhân loại, sẽ không khiến người ta phát điên hoặc chết.

Dựa vào đó, bọn họ quyết định tặng cho hắn một người.

"Vật thí nghiệm" này đã qua cao đẳng, tuổi trẻ, trưởng thành, thể lực tốt, ý chí mạnh, đến từ vùng đông phương thần bí, đặc biệt xuất sắc mà trước nay chưa từng có, tin chắc Antinogen sẽ xem đó như chí bảo. Hắn chống cự không được mê hoặc như vậy, nhất định hiện thân.

Lăng Tử Hàn xem xong, quay màn hình máy tính lại, an tĩnh nhìn về phía Lữ Hâm, tâm bình khí hòa mà nói: "Kế hoạch rất tốt."

Lữ Hâm lớn hơn cậu 17 tuổi, gần như là chính ông tận mắt nhìn cậu lớn lên. Người được xem là thân kinh bách chiến như ông nhưng giờ này khắc này lòng tràn đầy đau đớn không nỡ, nghe được câu nói bình tĩnh lý trí của Lăng Tử Hàn, liền phát sinh sự kính nể. Cả đời này, ngoại trừ Lăng Nghị thì chưa từng ai khiến ông có loại cảm xúc này.

Kế hoạch này là phương án có hy vọng thành công nhất, hay có thể nói, là phương án duy nhất, nhưng người làm vật thí nghiệm cũng phải hy sinh rất nhiều, hơn nữa hy sinh này lại vô cùng thống khổ, vượt qua luôn giới hạn mà người thường có thể chịu đựng. Lăng Tử Hàn thông minh như vậy, vừa nhìn phương án cũng đã biết rõ, bản thân mình chính là vật thử nghiệm đó, nhưng vẫn có thể đưa ra đánh giá khách quan với kế hoạch này, thật sự khiến ông vô cùng kính phục.

Ông gật đầu: "Đúng vậy, kế hoạch rất tốt. Chỉ là, đối với người được cử làm vật thí nghiệm, thì đó là hành động vô cùng tàn khốc."

"Đúng vậy." Lăng Tử Hàn đồng ý.

Lữ Hâm ôn hòa mà nói: "Người được chọn là cậu, nhưng cậu có quyền từ chối."

Lăng Tử Hàn nao nao, lập tức hỏi: "Nếu tôi từ chối, hành động có bị hủy hay không?"

Lữ Hâm lắc đầu: "Không!"

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Nếu vậy, tôi đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ."

Tay Lữ Hâm run lên, lập tức nắm chặt lại. Một lát sau, ông mới bình tĩnh trở lại, nói về việc công: "Được. Nếu vậy cậu về trước nghỉ ngơi 3 ngày, sau đó đến doanh trại phía Tây huấn luyện. Chúng ta sẽ mời các đại sư về các mặt khí công, thiền tông, yô-ga, thái cực, đặc biệt rèn luyện cho cậu, giai đoạn này kéo dài 1 tháng. Vì chúng ta không biết cứ điểm bí mật của Antinogen nằm ở đâu, bởi vậy sẽ thêm một tháng thực nghiệm tại sa mạc, tuyết sơn, hải đảo, trong rừng rậm, sau đó điều hòa lại thêm 1 tháng, khôi phục thể lực, tinh lực đến điều kiện tốt nhất. Nếu như không có gì bất ngờ, nửa năm sau cậu sẽ xuất phát. Để phòng ngừa chuyện không mong muốn phát sinh, ảnh hưởng đến tình trạng của cậu, từ lúc cậu đến doanh trại đến lúc xuất phát, sẽ không tiếp xúc với bên ngoài. Bởi vậy, nếu cần xử lý chuyện cá nhân, trong vòng 3 ngày phải giải quyết cho xong."

"Yes, sir!' Lăng Tử Hàn rõ ràng trả lời. "Tôi biết."

Nói xong chuyện công, Lữ Hâm thả mặt nạ xuống, thành khẩn nói: "Tử Hàn, nói thật, chú không muốn hành động này. Con xuất sắc như vậy, thật sự là người nối nghiệp lý tưởng cho cha con, chú không muốn con hy sinh như vậy. Thế nhưng, căn cứ vào kết quả thí nghiệm, xác suất sống sót của người chấp hành nhiệm vụ này rất nhỏ, chỉ duy nhất con là người có xác suất sống sót cao nhất. Chú hy vọng, dù thế nào đi nữa, nhất định con phải sống trở về."

Lăng Tử Hàn vẫn là nụ cười hiền hòa, nhẹ nhàng gật đầu: "Được, con nhất định cố gắng hết sức."

Lữ Hâm thở dài một tiếng: "Được rồi, con về đi, nghỉ ngơi cho tốt."

"Dạ!" Lăng Tử Hàn đứng dậy, xoay người rời đi.

Lữ Hâm nhìn bóng lưng cao gầy cân xứng của cậu, bước chân vững vàng, trong mắt xẹt qua bi thương.

Trong phòng nghỉ đã không còn ai, liệp thủ khác tuân theo mệnh lệnh của Lữ Hâm, không tiếp tục nghỉ ở đây, mà lần lượt rời đi.

Lăng Tử Hàn đi xuống lầu, nhưng thấy Lăng Nghị đang ngồi ở trên sofa cạnh cửa.

Thấy cậu xuống, Lăng Nghị đứng lên, nói: "Đêm nay về nhà ăn cơm đi!"

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói: "Dạ."

Lăng Nghị dường như không có ý định dùng xe của mình, mà cùng Lăng Tử Hàn dùng thang lầu đến ga ra.

Lăng Tử Hàn nhìn bốn phía, thấy xe của Đồng Duyệt. Cậu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Đồng thúc thúc đâu rồi?"

Lăng Nghị nao nao, lập tức nhanh nhạy trả lời: "Tất nhiên hắn phải về nhà của hắn rồi."

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: "Cha, con không phải nhóc con nữa rồi."

Lăng Nghị sửng sốt, trên mặt lần đầu tiên xuất hiện chút không tự nhiên.

Lăng Tử Hàn thấy người cha luôn luôn như băng tuyết, mặt không bao giờ biến sắc mà trước vấn đề này có toát ra tâm tình như người thường, thấy rất hài lòng. Cậu thành khẩn nói: "Cha, chuyện của cha cùng Đồng thúc thúc con đã biết từ lâu rồi. Con cũng rõ là cha không muốn con biết, chỉ sợ con không tiếp nhận được, trong lòng thấy không vui. Con dọn ra ngoài, chính là muốn hai người có thể thoải mái hơn, ai biết cha lại không mời Đồng thúc thúc đến ở cùng, vậy chẳng phải không công bằng với chú ấy hay sao?"

Lăng Nghị nhanh chóng khôi phục bình thường, mỉm cười nói: "Thằng nhỏ này, giờ con bắt đầu giáo huấn cha con rồi à?"

Lăng Tử Hàn cười nói: "Cha, mời Đồng thúc thúc theo chúng ta về nhà ăn cơm chung đi được không?"

Lăng Nghị có chút do dự, liền lấy điện thoại ra gọi.

Đồng Duyệt rất nhanh bắt máy: "Alô?"

Lăng Nghị ôn hòa mà nói: "Tiểu Duyệt, em ăn gì chưa?"

"Chưa, ăn không vô." Khẩu khí Đồng Duyệt vẫn không tốt. "Giờ tôi phải dựa theo kế hoạch mà làm việc, ngày mai họp để giải quyết, nghiên cứu và đưa ra các phương án cấp cứu cùng phương án chữa bệnh cùng các chuyên gia."

Lăng Nghị biết sự tức giận này của hắn đến từ đâu, chỉ đứa con đang mỉm cười đứng bên cạnh, trong lòng trầm xuống, thần tình trên mặt vẫn như mọi khi. Ông nhẹ nhàng nói: "Hôm nay tạm ngưng chút đi, Tử Hàn đang ở đây, nó nói muốn em cùng bọn anh về nhà ăn cơm."

Đồng Duyệt ngẩn ra: “Tử Hàn?”

“Ừ!” Lăng Nghị mỉm cười. “Anh để em nói chuyện với nó.”

Lăng Tử Hàn tiếp nhận điện thoại, cười nói: “Đồng thúc thúc, về nhà ăn cơm với cha con tụi con đi.”

Đồng Duyệt nghe được thanh âm của cậu, tuy rằng ôn hòa, nhưng tràn ngập sức sống, trong lòng rất đau. Dù là thỉnh cầu gì của Lăng Tử Hàn, hắn đều có thể đồng ý, lúc này không chút do dự nói: “Được rồi, chú xuống liền.”

Lăng Tử Hàn trả lại điện thoại cho cha mình, hai người ngồi trong xe, yên tĩnh chờ Đồng Duyệt.

Bên ngoài, bóng đêm mịt mù, trời mênh mông, cuồng phong gào thét, tuyết trắng bay khắp một vùng rộng lớn.

HẾT CHAP 03

Mục lục

124. Quyển 4 - Chương 4

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Khi Lăng Tử Hàn tỉnh dậy từ cơn ngủ say thì cũng đã qua buổi trưa rồi.

Về đến nhà, không cần phải phòng vệ nữa, cậu có thể yên tâm hoàn toàn, bởi vậy ngủ rất say. Mấy ngày qua phải liên tục thử nghiệm khiến cậu tiêu hao không ít thể lực cùng tinh lực, vì vậy một đêm được ngủ tròn giấc khiến cậu hồi phục không ít thể lực.

Cậu nhìn đồng hồ trên tường, thoải mái đứng dậy mở rèm cửa sổ.

Tuyết đã ngừng, ngoài cửa sổ trắng xoá một mảnh, trên mặt đất, trên cây, trên cỏ tất cả đều là tuyết, nhìn qua quả thật lóa mắt.

Cậu lẳng lặng ngồi lên bệ cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Tuyết rất trắng, lặng yên bao quanh ôm trọn đường nét những cây mai, từng đóa từng đóa đều đẹp như tranh.

Chẳng biết qua bao lâu, cậu bỗng thấy đói bụng, lúc này mới đi rửa mặt, sau đó khoác thêm một cái áo ngủ bằng nhung nữa bên ngoài bộ pijama, đi xuống lầu.

Bảo mẫu Triệu Tiểu Lan của nhà bọn họ giờ đây đã có tuổi, hơn nữa đã kết hôn, được gả cho người làm vườn trong viện nhà bọn họ, sau khi kết hôn vẫn tiếp tục làm việc ở đây. Lúc Lăng Tử Hàn đi xuống, cô đang ngồi trên sofa ngồi đan một bộ quần áo con nít.

Thấy cậu bước xuống đại sảnh, Triệu Tiểu Lan lập tức cười đứng dậy: "Lăng ca dậy rồi sao? Tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho anh."

Lăng Tử Hàn tối qua đã biết cô đang có thai, Đồng Duyệt cũng đã khám qua cho cô, nói cô đang trong thời gian tịnh dưỡng trong thai kỳ, nên cậu liền xua tay: "Chị cứ ngồi đi, để tôi tự mình dọn là được rồi."

Triệu Tiểu Lan làm ở nhà bọn họ cũng hơn 10 năm rồi, nên biết rõ tính cách của cậu, cũng không khách khí, liền ngồi xuống, nói với cậu: "Tôi làm sẵn hết rồi, đặt sẵn trong nồi giữ nhiệt, anh lấy ra là ăn được rồi."

"Được." Lăng Tử Hàn đi vào nhà bếp, bưng chén cháo đậu đen, vỉ hấp bánh bao cùng hai đĩa dưa cải ra bàn, ngồi xuống chậm rãi ăn.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có thanh âm TV do Triệu Tiểu Lan mở.

Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt đều đã đi làm.

Tối hôm qua, Đồng Duyệt vẫn không chịu nói chuyện với Lăng Nghị, trong suốt bữa ăn toàn là nói chuyện phiếm với Lăng Tử Hàn. Lăng Tử Hàn nhìn cha mình mở to mắt đầy kinh ngạc, quả thật là một cảnh hiếm có, khiến cậu cười thoải mái vô cùng.

Đợi cơm nước xong xuôi, Đồng Duyệt định về nhà hắn, nhưng Lăng Tử Hàn nói: "Đồng thúc thúc, ở lại đi, đừng về."

Đồng Duyệt quay đầu lại nhìn cậu, trong ánh mắt trong suốt kia hiện rõ ý định muốn giữ hắn lại. Trong lòng hắn nóng lên, trên mặt lập tức ửng đỏ.

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Đồng thúc thúc, con biết cha con không xứng với chú, bất quá con thật sự hy vọng hai người có thể ở bên nhau. Hai người kết hôn đi, để con có thể tham gia hôn lễ của hai người."

Nghe được câu cuối, trái tim của Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt đồng loạt bị bóp nghẹn lại, cảm giác đau

đớn nhanh chóng lan tỏa. Đồng Duyệt cảm thấy đau lòng vô cùng, nhưng phải nở ra nụ cười chống chế nói: "Thằng nhóc này, sao lại coi hôn nhân như trò chơi như vậy được chứ?"

Lăng Tử Hàn nhún vai, cứ như đó là chuyện thường: "Con cũng không phản đối hai người nghiêm túc xử lý việc đó, dù sao con cũng chỉ là khách mời mà thôi, tới tham gia là được, chuyện còn lại hai người quyết định đi vậy."

Lăng Nghị nhìn sắc mặt Đồng Duyệt đang khó xử, vì vậy ở một bên cười nói: "Tiểu Duyệt, Tử Hàn kêu em ở lại là đúng đó, bên ngoài gió lớn lại bão tuyết, trời cũng đã khuya, sao lại đòi về chứ? Cứ ở lại đây đi."

Lăng Tử Hàn cười hì hì, liền chạy lên lầu: "Con lên nghỉ trước đây, hai người cũng nên ngủ sớm đi nha. Đồng thúc thúc ngủ ngon, cha ngủ ngon."

Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt cùng nhau nói: "Ngủ ngon."

Đêm qua, Lăng Tử Hàn ngủ rất ngon, cậu tin rằng để Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt ở bên nhau là đúng đắn.

Suy nghĩ một hồi, cậu ngẩng đầu nhìn Triệu Tiểu Lan vừa ngồi đan vừa xem TV, thuận miệng hỏi: "Con chị được mấy tháng rồi?"

Triệu Tiểu Lan ngẩn ra, lập tức cười nói: "Cũng hơn 4 tháng rồi."

"Ồ, vậy lúc nào sinh?"

"Bác sĩ nói dự tính ngày sinh là vào cuối tháng 5."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Hiện tại tuy nói đã có hệ thống thụ tinh nhân tạo, nhưng người bình thường cũng không muốn tốn kém nhiều, hoặc là nhiều người còn có suy nghĩ theo lối truyền thống khó có tiếp nhận việc đó, thường thường vẫn chọn phương thức mang thai sinh sản tự nhiên. Bất quá, Lăng Tử Hàn lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy phụ nữ mang thai, nên thấy rất mới mẻ.

"Đứa bé có đạp không?"

Trên mặt Triệu Tiểu Lan lộ ra nụ cười hạnh phúc: "Có chứ."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một hồi cũng không tưởng tượng được gì, chỉ biết cười gật đầu.

Triệu Tiểu Lan rảnh rang cầm lấy bộ đồ con nít được hoàn thành hơn phân nửa, giơ lên cho cậu xem: "Lăng ca, thế nào? Đẹp không?"

Đó là một bộ quần áo con nít được đan bằng sợi len màu trắng cùng lam nhạt, áo quần dính liền nhau, trẻ con mặc vào là có thể bọc lại từ đầu đến chân, Lăng Tử Hàn giật mình nói: "Tay chị khéo thiệt đó nha, rất đẹp."

Triệu Tiểu Lan cười ngọt ngào, hơi có chút tự hào, lại tiếp tục đan tiếp.

Lăng Tử Hàn thuận miệng nói: "Màu này hình như là dùng cho nam mà phải không?"

"Ừ, bộ này màu xanh, bộ sau dùng màu hồng." Triệu Tiểu Lan hì hì cười nói. "Tôi rất công bằng đó nha."

Lăng Tử Hàn cũng cười: "Vậy chị thích con trai hay con gái?"

"Đứa nào cũng thích." Triệu Tiểu Lan nhẹ nhàng mà nói. "Mặc kệ là trai hay gái, tôi cùng chồng tôi đều thích như nhau."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Triệu Tiểu Lan đột nhiên hỏi: "Còn anh thì sao? Lăng ca, nếu như anh có con, anh muốn con trai hay con gái?"

Đây là lần đầu tiên có người hỏi cậu vấn đề này, Lăng Tử Hàn nao nao, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, mới nói: "Con trai nhỉ? Tôi không biết chăm sóc cho con gái cho lắm."

Triệu Tiểu Lan thấy mắc cười, liền ngẩng mặt lên nhìn cậu: "Trách không được đến tận giờ cậu vẫn chưa có bạn gái."

Từ nhỏ cô đã lớn lên từ một vùng nhỏ hẻo lánh, được nhận giáo dục truyền thống từ xưa, trong đầu không có khái niệm đồng tính luyến ái, tuy rằng cũng thấy không ít đôi bạn đời đồng tính, thậm chí còn được Lăng Tử Hàn nhờ đi giúp cậu chuẩn bị cho buổi kết hôn đồng tính của mấy người bạn cậu, tâm lý cũng đã tiếp thu rồi, nhưng nếu bình thường mà nhắc tới, thì vẫn mang khái niệm người yêu giữa nam và nữ, căn bản sẽ không nghĩ đến đồng tính.

Lăng Tử Hàn tất nhiên hiểu rõ được thái độ của cô, vì vậy cười cười, không nói gì cả.

Triệu Tiểu Lan khó có dịp gặp cậu, càng khó có dịp cùng cậu nói chuyện phiếm, nên không cố kỵ cho lắm, liền nói qua nói lại. Cô quan tâm nói: "Lăng ca cũng nên cân nhắc vấn đề cá nhân đi, nếu không Lăng bá bá không có cháu bồng đâu, chắc ngài ấy nóng ruột lắm rồi đó."

Lăng Tử Hàn không tiến vào trọng tâm câu chuyện, ôn hòa hỏi cô: "Mang thai có khổ lắm không?"

"Đương nhiên là có một chút." Lực chú ý của Triệu Tiểu Lan nhất thời liền bị dẫn dắt đi chỗ khác. "Bất quá, nghĩ đến việc đứa trẻ này ngay từ đầu đã cùng một chỗ với mình, mà không phải ở trong những cái máy lạnh băng kia, cảm giác rất hạnh phúc."

Lăng Tử Hàn có chút đăm chiêu rồi gật đầu.

Thụ tinh nhân tạo mất gần 30 năm qua mới có thể phổ cập toàn dân từ từ, hồi mới bắt đầu, mọi người thường sợ những đứa trẻ đi ra từ những cái máy đó sẽ có sự chỗ thiếu hụt về mặt tâm lý hoặc là thân thể, nên không muốn sử dụng nó, ngay cả Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi hồi lúc đó cũng do chính mẹ mình dùng gần 10 tháng mang thai rồi hạ sinh. Sau này, những đứa trẻ được máy nhân tạo sinh ra đến 10 tuổi, sự thực chứng minh so với những đứa trẻ được sinh tự nhiên không có gì bất đồng, nên nhiều người bắt đầu tiếp nhận phương thức này, nhanh chóng phổ cập. Hôm nay, toàn bộ thế giới đều có rất nhiều kho tinh trùng cùng kho trứng lớn, để có thể cung cấp cho hệ thống sinh sản cho những đôi đồng tính hoặc những đôi không có khả năng, để bọn họ sinh ra những người nối nghiệp.

Có thể do máy móc cũng sinh ra con người được, nên có không ít người bắt đầu không tôn trọng sinh mạng.

Lúc này, Triệu Tiểu Lan bỗng nhiên nhớ tới: "Đúng rồi, Lăng ca, Lôi ca mấy ngày qua có điện thoại lại nói, anh ấy được nghỉ khoảng nửa tháng, đang ở Bắc Kinh, nếu anh đã về thì liên lạc với anh ấy."

"À, được." Lăng Tử Hàn đáp ứng một tiếng, rồi uống hết chén cháo, rồi đem vào bếp dọn dẹp.

Triệu Tiểu Lan tiếp tục nhàn nhã mà đan đồ, xem TV. Cậu lên lầu hai, về phòng của mình.

Trong phòng rất ấm áp, lại sáng sủa. Cậu nhấn nút của máy phát nhạc, thanh âm nhè nhẹ vang lên.

Cậu suy nghĩ một chút, lấy một album trong ngăn tủ ra, ngồi xuống bệ cửa sổ, bắt đầu lập ra xem.

Bên trong đều là ảnh chụp của mẹ cậu, còn có không ít hình chụp trăng mật của cha mẹ cậu, sau đó vài hình khác là hình của mẹ cùng cậu và cha.

Mẹ cậu không có cùng ngành với cha cậu, mà là một người phiên dịch của Viện Quốc Vụ, biết 10 loại ngôn ngữ, là một nhà ngôn ngữ học, lớn lên vô cùng xinh đẹp, khí chất lại cao nhã, tính tình rộng rãi ôn nhu. Mặt của Lăng Tử Hàn lớn lên rất giống mẹ, còn vóc người cao gầy lại giống cha, thiên phú về ngôn ngữ do di truyền từ mẹ, năng lực hành động cùng phân tích tổng hợp lại là di truyền từ cha, chỉ số thông minh là sự tổng hợp của cả cha lẫn mẹ, bởi vậy lớn lên cậu không chỉ đẹp, mà từ khi còn nhỏ đã thể hiện sự thông minh tài trí phi phàm, 3 tuổi đã có thể đối thoại thông thường với mẹ bằng cả tiếng Anh lẫn tiếng Pháp, khiến cả Bộ Quốc An đều phải gọi cậu là "Thiên tài".

Chỉ là, lúc cậu 5 tuổi, mẹ cậu đã mất. Những người lớn nói với cậu, mẹ cậu bị bệnh, sau đó có một ngày,

cha cậu nói cho cậu biết mẹ cậu đã mất. Lúc đó cậu chưa hiểu rõ lắm, nên không có khóc.

Từ đó về sau, cậu vĩnh viễn mất đi cơ hội khóc cho mẹ.

Cậu chậm rãi lật từng tờ từng tờ ra, nhìn kĩ khuôn mặt của mẹ mình. Bà luôn cười, là một nụ cười xinh đẹp, sang sảng, ôn nhu, hạnh phúc, đã giúp Lăng Tử Hàn chống đỡ qua nhiều khó khăn suốt năm tháng qua.

Album này cậu cũng có một bộ ở Long Quan. Đó là bộ mà cậu phục chế lại y chang như bộ này, đặt ở cả hai nhà, để cậu có thể cảm thấy dù cậu ở đâu thì mẹ cũng luôn ở bên cậu, bản thân không hề cô độc.

Tay cậu chậm rãi mơn trớn khuôn mặt của mẹ trong bức ảnh chụp, trong lòng âm thầm lên tiếng: "Mẹ, con sắp đến chỗ mẹ rồi, mẹ có đến đón con không?"

HẾT CHAP 04

Mục lục

125. Quyển 4 - Chương 5

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Toàn buổi chiều, Lăng Tử Hàn đều ở nhà, hết coi hình rồi lại lên mạng, sau đó xem mấy trận thi đấu thể thao, nghe chút nhạc, cảm thấy thoải mái vô cùng.

Trước cơm tối, Lăng Nghị lại đúng giờ tan tầm về nhà. Đồng Duyệt lúc trước chưa bao giờ đặt chân đến Lăng gia, hôm nay tan tầm cũng đến đây. Hiển nhiên bọn họ đều vô cùng quý trọng khoảng thời gian mà Lăng Tử Hàn còn ở nhà, nên muốn bên cạnh cậu nhiều hơn.

Có điều từ trước giờ Lăng Tử Hàn luôn quen một mình, nên giờ có chút không quen.

Ba người đều là làm công tác bí mật, nên khi ở nhà đều có thói quen không bàn đến chuyện công tác, mà ngoại trừ chuyện công tác ra, bọn họ cũng không biết rõ mấy chuyện khác, nào là hiện nay có trào lưu gì, có gì đang là thịnh hành, bọn họ không rõ, nên trọng tâm câu chuyện rất ít.

Triệu Tiểu Lan ngồi ở bên cạnh bàn ăn, đối mặt với Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt, nên cô càng không nói

lung tung.

Tuy nói như thế, bầu không khí cũng an tĩnh hài hòa, Lăng gia đã thật lâu chưa từng có nhiều người như vậy ngồi ăn cùng một chỗ, điều này làm cho Triệu Tiểu Lan cảm giác rất hài lòng.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan không gian tĩnh mịch, Triệu Tiểu Lan vội vã đi tiếp. Thanh âm của cô rất nhu hòa khách khí: "Alô … À, đúng, anh ấy đã về … Đêm qua … Đúng …. Được …" lập tức xoay người nói. "Lăng ca, điện thoại của Lôi ca."

Lăng Tử Hàn liền đứng dậy bắt máy.

Điện thoại của bọn họ tương đối nhỏ, trên màn hình bằng lòng bàn tay hiện ra một hình ảnh nhiều màu sắc, bên cạnh còn có tiếng cười ầm ĩ cùng tiếng nhạc nước ngoài đầy phong tình.

Lôi Hồng Phi tươi cười rạng rỡ mà nói: "Người anh em, sao vậy chứ? Tối qua về vậy mà hôm nay không thèm gọi cho anh."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Xin lỗi, xin lỗi, vốn định gọi rồi, nhưng có chút việc bận, rồi quên mất luôn."

Lôi Hồng Phi không có chút tức giận, mặt mày rạng rỡ nói: "Sao cũng được. Hôm nay sinh nhật anh, dù sao cũng phải tụ lại mới được, em tới đây được không?"

Lăng Tử Hàn lúc này mới nhớ ra, lập tức nói: "Đương nhiên được, anh đang ở đâu?"

"Cựu Cung, quán bar Phạm Âm." Thanh âm Lôi Hồng Phi rất lớn, nỗ lực cố gắng át đi tiếng nhạc. "Đây là một quán bar có tiếng ở chỗ này, lại rất nổi bật, vừa đến là em thấy liền à. Nhanh lên đi, bọn anh chờ em."

Lăng Tử Hàn liền nói "Được." Liền cúp điện thoại.

Lăng Nghị nhìn cậu, ôn hòa mà nói: "Nếu phải uống rượu, vậy đừng lái xe."

Đồng Duyệt quan tâm nói: "Mặc nhiều một chút, trời rất lạnh, đừng để cảm lạnh. Còn nữa, trên đường đi nhớ cẩn thận, trở về sớm một chút."

Lăng Tử Hàn nghe được nở nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ."

Lăng Nghị cũng hiện ra nét cười mỉm.

Đồng Duyệt bỗng nhiên có chút xấu hổ, mặt đỏ lên.

Lăng Tử Hàn lấy áo ba-đờ-xuy cùng áo lông giữ ấm, rồi ra cửa.

Bên ngoài nhiệt độ không khí rất thấp, quả thực khiến nước đóng thành băng luôn, nhưng thân thể cậu rất khỏe, nên không thấy lạnh cho lắm.

Đi ra cửa chính, cậu lựa tuyến đường nhanh nhất, đầu tiên đón xe bus đến nhà ga thành phố, sau đó chọn đoàn tàu tuyến ngày đêm chạy khắp thành thị, đến Cựu Cung lại đón xe bus.

Dọc theo đường đi, thành phố lớn đang an tĩnh ngủ say, chỉ có ánh đèn đường sáng như ngọc phản quang lên cửa sổ xe, những ánh đèn đủ màu lấp lánh trên mấy căn nhà cao tầng. Trong xe có rất ít người, có nhiều người còn dựa vào ghế mà ngủ gật.

Lăng Tử Hàn ngồi xuống một chỗ trống, nhìn cảnh tượng thành phố hiện lên ven đường, có vẻ rất yên tĩnh.

Từ lúc Bắc Kinh tổ chức thành công thế vận hội Olympic mùa hè năm 2008, Bắc Kinh liền nhanh chóng mở cửa vươn ra bên ngoài. Trải qua 40 năm tận lực xây dựng, thành thị này giờ đã vượt qua cả Tokyo, trở thành thành phố lớn nhất Viễn Đông, cuộc sống dần cao hơn, là thành thị đắt đỏ nhất Châu Á. Đương nhiên, bản thân nó vẫn mang văn hóa truyền thống của chính phủ trung ương Trung Quốc hơn cả trăm năm nay, nên vừa truyền thống vừa hiện đại, hấp dẫn không ít người đến đây làm ăn sinh sống.

Từ khi tòa thị chính Bắc Kinh từ đầu thế kỷ này chuyển về trung tâm phía Nam, ngay giữa quảng trường, liền nhanh chóng tiến hành cải tạo Nam Khu. Gần 10 năm qua, ở đây cũng dần được thành thị hóa.

Cựu Cung nằm ngay trung tâm, chung quanh khu vực này là khu giải trí bao gồm các quán bar nổi tiếng. Lúc này phố chợ năm xưa giờ đã biến thành một con đường có 3 quán bar có tiếng. Đối với người ngoại quốc cùng thành phần tri thức cao cấp thì thích đến quán bar ở Áo Vận Thôn, còn Cựu Cung phía nam thì lại tập trung nhiều phóng viên, hoạ sĩ, âm nhạc gia, ca sĩ nghèo, ngôi sao qua thời, người mẫu, nhiếp ảnh gia, tác gia, biên kịch, nhà báo mạng, kỹ sư, thiết kế sư, đương nhiên cũng có không ít nam nữ có thân phận không rõ ràng trà trộn trong đó. Theo ngọn đèn mờ ảo còn có đủ loại âm nhạc, rượu ngon, những người này thường lui tới trong đêm tối. Đối với mấy người bình thường có cuộc sống bình thường, thì khu này cứ như thuốc phiện, khiến cho người ta hiếu kỳ, nhưng cũng cảm nhận rõ sự nguy hiểm.

Con đường đầy các quán bar ở Cựu Cung mới được xây dựng mấy năm gần đây. Đây là một con đường nhỏ mang tính truyền thống xưa, hai bên đều là tòa nhà cổ kính, tất cả quán trên đường đều mang bảng hiệu, tất cả đều là quán bar, quán cà phê, nhà hàng cơm Tây, quán trà, trong đó quán bar chiếm hơn phân nửa.

Lăng Tử Hàn vừa nói tên quán bar Phạm Âm, tài xế xe taxi không thèm hỏi địa chỉ, đã nhanh chóng đưa cậu tới nói.

Lăng Tử Hàn đẩy cửa ra đi vào, lập tức bị bao trùm bởi nhiệt độ cùng tiếng động lớn ở đây. Cách trang trí cùng âm nhạc bên trong đều mang đậm phong cách Ấn Độ, mang lại cảm giác kỳ lạ.

Phòng không nhỏ, nhưng rất tối, chỉ thấy được bóng người lay động, thỉnh thoảng có nhiều nam nữ trẻ

tuổi say rượu bước qua. Lăng Tử Hàn vừa nhanh nhẹn né tránh những người bước đi không vững đó, vừa tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Ngọn đèn chung quanh đều được tắt, chỉ có quầy bar cùng sân khấu biểu diễn ngay góc nhỏ thì có ngọn đèn cam chiếu sáng. Mỗi chiếc bàn nhỏ được bày biện trong quán đều có một cây nến đặt trên đó, mọi người đều ngồi quanh bàn, nâng chén, vui cười, tiếng thét chói tai, nhiều thanh âm hỗn loạn run cả màng tai. Hơi nóng bao quanh, nhiều người đều chảy cả mồ hôi, nên liền cởi ra, thoáng chốc chỉ còn lại nội y hoặc là áo sơmi.

Đây là lúc quán bar náo nhiệt nhất. Rất nhiều nam nữ tuổi trẻ dường như đều hút những thuốc mà chính phủ cấm, khiến tâm tình phấn khởi cực độ, thanh âm như sóng tràn càng lúc càng cao, gần như át cả tiếng nhạc. Lăng Tử Hàn luôn luôn không thể hiểu được, vì sao có nhiều người không chịu sống cho tốt vào, mà lại phóng túng vô kỵ phí phạm sinh mạng của chính mình?

Cậu vừa cẩn thận đi tới trước vừa nhìn xung quanh, rốt cục nhìn thấy Lôi Hồng Phi đang dựa bên tường, cách cửa rất xa, liền đi tới.

Ở đây tương đối độc lập một chút, bàn cùng sofa ở đây được bày trí khác hẳn bên ngoài, mang tính cách ly.

Bên trong có rất nhiều người, phần lớn đều là nam, trong tay Lôi Hồng Phi cầm một chai rượu Đỗ Tùng Tử, đang nói chuyện vui vẻ, tiếng cười đùa không ngớt.

Bên cạnh y, ngay trên sofa, là một cô gái trẻ tuổi mang khí chất đặc biệt. Mái tóc dài của cô được búi lên sau đầu, được cài bằng một cây trâm gài bằng men xanh, trên người mặc một chiếc áo ngắn bằng satin màu xanh, lộ ra chiếc eo nhỏ, dưới ngọn đèn màu hồng, càng hiện ra sự duyên dáng mê hoặc cường liệt.

Lúc này, cô đang hút thuốc, nghe thấy Lôi Hồng Phi nói bậy, trên mặt tràn đầy nụ cười nhẹ.

Lăng Tử Hàn tất nhiên biết cô, cô chính là chủ biên tạp chí Vết Tích nổi danh, Úc Tình, cũng là bạn gái Lôi Hồng Phi.

Đây là một quyển tạp chí văn hóa, chỉ cần 6 năm đã có thể trở thành một tờ báo văn hóa nổi danh quốc tế. người ngoài bình luận: “Nó là điểm sáng của một kiểu văn hóa khác biệt, là pháo đài cho những nhà văn cá tính, kiên định chống đối những cái đi trước, bảo vệ những lãnh địa văn hóa phản loạn, sai lầm.” Úc Tình trở thành thần tượng của mấy thanh niên thiếu có tính phản loạn cao, trở thành kẻ địch của mấy người làm công tác tuyên truyền văn hóa.

Trên thực tế, bản thân Úc Tình ngoài trừ có khí chất đặc biệt, bên ngoài xinh đẹp, suy nghĩ nhạy cảm, ngôn chua ngoa, ít khi thỏa hiệp, là một người tài mạo song toàn khó có được, quả thực kết hợp với Lôi Hồng Phi là quá uổng phí rồi, đúng là cơ hội để y tha hồ tự hào.

Thấy Lăng Tử Hàn xuất hiện, Úc Tình liền lấy điếu thuốc ra, cười gật đầu với cậu.

Lăng Tử Hàn cũng mỉm cười gật đầu thăm hỏi cô.

Lôi Hồng Phi thấy cậu, nhất thời vui mừng: "Nào nào nào, em đến muộn, phạt rượu phạt rượu … ít nhất 3 ly."

Mọi người đều nháo theo: "Đúng đúng, phạt rượu 3 ly."

Có người lập tức lấy qua một chiếc ly thật lớn, đặt trước mặt Lăng Tử Hàn. Lôi Hồng Phi cầm bình rượu trong tay lắc một chút, mùi rượu nồng nặc thoảng khắp không gian, y rót rượu ra ly. Tay y không vững, rượu cùng vươn ra ngoài một chút.

"Làm ơn đi, rượu là để uống đó." Có người kêu to. "Đâu phải để anh lãng phí như vậy chứ?"

"Không sao." Lôi Hồng Phi mơ hồ vẫy tay. "Tôi đây cam tâm tình nguyện mà."

Lăng Tử Hàn mỉm cười cầm ly lên. "Hồng Phi, sinh nhật vui vẻ." Sau đó một hơi cạn sạch.

HẾT CHAP 05

Mục lục

126. Quyển 4 - Chương 6

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi còn muốn rót thêm thì phát hiện bình rượu đã gần cạn. Y quăng bình qua một chỗ, kêu to: "Nữa … một chai, một chai… Rượu xái … nữa."

Úc Tình ngồi ở một bên hung hăng đạp y một cước khiến y ngã xuống sofa: "Được rồi, nháo đủ rồi chưa? Đó là rượu mạnh đó, anh coi nó là nước sôi sao?"

"Anh đang vui, không được sao? Không được sao?" Vẻ mặt Lôi Hồng Phi đanh đá, vừa hỏi vừa tiến người lên, mùi rượu trong miệng liền tỏa ra.

Úc Tình nhíu nhíu mày, cầm lấy ly nước trên bàn vẩy mạnh vào mặt y.

Có người bạn tiến đến kéo y ra: "Nào, Hồng Phi, hôm nay sinh nhật anh, tôi muốn oẳn tù tì phạt rượu."

"Được." Lôi Hồng Phi lập tức cao hứng bừng bừng cùng người đó thét lên rồi oẳn tù tì.

Lúc này, có người lén lút ở sau người Lăng Tử Hàn đánh một cái nhẹ.

Lăng Tử Hàn nhìn lại, đó là một thiếu niên còn trẻ, nụ cười đầy ánh sáng, liền mỉm cười: "Giác Phi, em cũng ở đây sao?"

Ninh Giác Phi cười gật đầu: "Đúng vậy, sinh nhật sư phụ, sao em lại không đến được chứ? Nhiều anh em đều cố tình đến đây chúc mừng anh ấy đó. Nào, Lăng đại ca, đến đây ngồi đi."

Ninh Giác Phi xê dịch về bên cạnh một chút, chừa một chỗ trống trong góc rồi để Lăng Tử Hàn ngồi xuống.

Âm nhạc rất lớn, Ninh Giác Phi lại sát gần cậu, nói lớn bên tai: "Lăng đại ca, rượu này rất mạnh, nếu anh uống sẽ bị xốc đó, không tốt đâu."

Lăng Tử Hàn hít thử mùi rượu một chút. Quả là rượu mạnh như ngọn lửa thiêu đốt cả người, từ dạ dày cuốn thẳng toàn thân cậu. Cậu cười với Ninh Giác Phi: "Anh không sao, Hồng Phi vui là được rồi."

Ninh Giác Phi gật đầu, liền lấy một dĩa thịt bò cuộn, đặt trước mặt cậu: "Nào, anh ăn chút gì đi."

"Cám ơn." Lăng Tử Hàn tiếp nhận, bỏ một miếng thịt bò vào trong miệng, vừa nhai vừa đưa mắt nhìn mấy người bên cạnh.

Hôm nay có nhiều người tới mà cậu không biết, bất quá nghe cách bọn họ ăn nói, Lăng Tử Hàn phán đoán bọn họ là chiến hữu trong quân đội cùng với Lôi Hồng Phi. Những năm gần đây, mấy người con trai ai ai cũng cường tráng khôi vĩ, cứng rắn oai hùng, nhưng tính cách đều tùy tiện, không cần người khác mời rượu, thì đã tự mình uống trước đến mức say khướt, khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Lôi Hồng Phi vẫn đang rất vui vẻ, cùng Lăng Tử Hàn liên tiếp nâng ly, uống rất nhiều, vẫn nói: "Anh em, người anh em, em chính là người anh em tốt nhất của anh."

Lăng Tử Hàn luôn luôn tiết chế trong việc uống rượu, nhưng tối nay thái độ khác thường, rượu đến liền uống, không hề từ chối. Bất quá, tuy rằng uống nhiều như vậy nhưng nhìn qua sắc mặt không chút biến đổi, thanh tỉnh như thường, ngôn hành cử chỉ có chừng mực, không có chút thất thố nào.

Ninh Giác Phi đối với tửu lượng của cậu có chút kinh ngạc: "Lăng đại ca, thật nhìn không ra nha, nhìn anh yếu đuối thư sinh như vậy, mà tửu lượng lại tốt như đến thế, thực sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo không nha, nước biển không thể đo được."

Lăng Tử Hàn vẫn không nói thêm gì, chỉ là mỉm cười khoái trá.

Nháo đến ánh bình minh lên, bọn họ mới tẫn hoan mà tán.

Lôi Hồng Phi đã say đến ngã ra sofa. Úc Tình mặt nhăn mi nhíu nhìn y, không biết nên đỡ y làm sao.

Lập tức, mấy người thanh niên tuổi trẻ liền đứng trước mặt cô mà vỗ ngực: "Chị dâu, chị cứ yên tâm, chúng em đưa hai người về. Lão đại có say cũng không sao, chúng em đưa ảnh lên phòng. Việc nhỏ mà …"

Úc Tình chỉ phải buồn cười mà đồng ý. Lôi Hồng Phi bị bọn họ túm lấy kéo ra khỏi cửa, trong miệng còn hàm hồ nói gì đó.

Lăng Tử Hàn cũng cười, đi theo ra khỏi quán bar. Không khí lạnh bao trùm lấy mặt cậu, cậu không tự chủ được rùng mình một cái.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, một chiếc xe jeep như con báo tuyết chạy ra từ bãi đỗ xe bên cạnh phóng ra, hướng thẳng về phía Bắc đi mất.

Lăng Tử Hàn nhìn đồng hồ một chút, chuẩn bị về nhà mình. Ninh Giác Phi vẫn đi bên cạnh cậu, thân thiết nói với cậu: "Lăng đại ca, anh uống nhiều rượu lắm rồi, không thể lái xe, để em đưa anh về cho."

Lăng Tử Hàn ôn hòa cười nói: "Không cần phiền phức thế, chỗ anh ở cách đây hơi xa. Em mau về đi."

"Không." Ninh Giác Phi cố chấp mà nói. "Em phải lo cho anh."

Lăng Tử Hàn ách nhiên thất tiếu: "Vì sao?"

Ninh Giác Phi nghiêm túc mà nói: "Là do sư phụ dặn vậy."

"Thật sao?" Nét mặt Lăng Tử Hàn thủy chung vẫn hờ hững như vậy, không có thể hiện bất luận tâm tình nào cả. "Dặn dò hồi nào?"

Ninh Giác Phi nghiêm túc nhìn cậu nói: "Lần trước khi chúng em đảm trách nhiệm vụ, gặp một tình huống vô cùng nguy hiểm, bị kẻ địch vây bắt. Lão đại chuẩn bị đột phá vòng vây để tìm đường cho chúng em, nói em cùng những người khác đều là những người mới gia nhập đội đột kích, người cũ yểm hộ người mới tìm đường thoát trước là đương nhiên, nếu chúng em còn sống trở về mà họ hy sinh tiền tuyến, cái khác chẳng đáng nhắc đến, chỉ mong em tận lực chăm sóc anh là được. Sau đó, sư phụ cùng bọn em quả thật đột phá vòng vây thành công, tất cả mọi người sống trở về, việc này ảnh cũng không nhắc lại nữa, nhưng em biết là ảnh luôn lo lắng cho anh."

Lăng Tử Hàn nhìn đôi mắt sáng sủa của hắn tản mát ra nhiệt tình đơn thuần, không khỏi bật cười: "Đó là công việc của bọn em, sao em có thể tùy tiện nói cho bên ngoài như thế chứ?"

"Nào phải chứ? Em đâu có tùy tiện nói lung tung." Ninh Giác Phi nhất thời nóng nảy. "Sư phụ nói dù nói cho anh biết chẳng sao cả, mà bản thân em cũng chưa từng nói cho ai khác nghe, cả ông nội cùng cha mẹ của em."

"Thật là có thầy giỏi tất có trò giỏi, đều có thể từ nguyên tắc biến thành không nguyên tắc trắng trợn như thế." Lăng Tử Hàn cười gật đầu. "Vậy được rồi, anh không có lái xe, để em đưa anh về vậy."

Ninh Giác Phi hài lòng mà nói: "Thật tốt quá, Lăng đại ca, xe em đậu bên kia." Nói xong, hắn nhịn không được chạy tới trước, mở cửa xe, khởi động, mở hệ thống sưởi hơi.

Lăng Tử Hàn vững vàng bước qua, lên xe ngồi.

Ninh Giác Phi cẩn thận khởi động, lập tức lái xe đi.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Về Mai Quyển."

Ninh Giác Phi vội vã nói: "Yes, sir."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Thả lỏng nào, anh không phải thượng cấp của em, không cần quy củ như thế."

Ninh Giác Phi ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, quả nhiên cả người thả lỏng, bất quá vẫn chuyên tâm nhìn đường.

Tia nắng ban mai chiếu rọi nơi chân trời, thành thị lớn dần thức tỉnh. Xe bọn họ chạy trên đường cao tốc, đường sắt cách đó không xa thỉnh thoảng vang lên tiếng đoàn tàu chạy ngang. Từ những cửa sổ của mấy tòa nhà cao tầng dần tắt đi ánh đèn. Con đường an tĩnh bắt đầu xuất hiện bóng người. Các cửa hàng bán đồ ăn sáng bắt đầu mở cửa, hương thức ăn cùng khói bếp lan tỏa trong không khí.

Lăng Tử Hàn nhìn tất cả, thì thào mà nói: "Thành phố thật đẹp."

Ninh Giác Phi không có nghe rõ, thuận miệng hỏi:"Gì ạ?"

"À, không có gì." Lăng Tử Hàn phục hồi tinh thần lại. "Được rồi, Giác Phi, em nhiêu tuổi?"

"21." Ninh Giác Phi có chút ngại ngùng. "Vậy mà giờ còn là kẻ vô tích sự, cứ mỗi lần ông nội thấy đều mắng cả."

"Mắng cái gì?" Lăng Tử Hàn ngạc nhiên nói. "21 tuổi còn rất trẻ đó nha, vậy là tốt lắm rồi. Vậy mà tướng quân còn đủ sức để tức giận sao? Sức khỏe của ông ấy thế nào?"

"Rất tốt." Ninh Giác Phi bất đắc dĩ mà nói. "Đã 80 rồi, tai không điếc, mắt không hoa, sống lưng thẳng tắp, mặt mày hồng hào, nhìn thấy cha em thì mắng ổng không có tiền đồ, nhìn thấy em cũng mắng "Miệng chẳng có râu, làm việc không đâu", còn gì mà 'Đứng không đứng thẳng, ngồi không ngồi thẳng', xoi mói tư thế cúi chào của em không đúng tiêu chuẩn, dáng dấp không đúng kỹ thuật, v.v.... Dù sao với mấy sự soi mói la mắng của ông nội, cha em cùng em cũng quen rồi, cái này gọi là 'Lợn chết không sợ bị phỏng nước sôi'. "

Lăng Tử Hàn nghe thấy thiếu chút nữa bật cười: "Ông nội em thật ra chẳng khác gì với cha của Hồng Phi đâu. Lôi bá bá mỗi lần nhìn thấy Hồng Phi, cũng theo thói quen mà trừng mắt, xoi mói hai câu mới bỏ qua. Anh thấy cũng nhờ vậy mà da mặt của y rất dày đó."

Ninh Giác Phi cười ha ha: "Chắc vậy quá."

Trong lúc nói chuyện, Ninh Giác Phi đã cho xe chạy tới trước cửa Mai Uyển. Lăng Tử Hàn nói "Em dừng ở đây được rồi, không cần vào đâu, thủ tục phiền phức lắm."

"Được." Ninh Giác Phi liền nghe lời dừng ngay bên đường.

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Sau này bọn em đảm trách nhiệm vụ, nhớ chú ý cẩn thận an toàn. Em nên chú ý sư phụ của em một chút. Y hiện tại đã là đại đội trưởng, nhưng khuyết điểm háo thắng, cái tính thích đi đầu sợ là không bỏ được, em nên coi chừng y một chút."

Ninh Giác Phi mỉm cười hiền: "Lăng đại ca, em cũng thích đi đầu, háo thắng nè, chỉ sợ việc này em không lo được rồi."

Lăng Tử Hàn sửng sốt một chút, lập tức cười lắc đầu, mở cửa xuống xe.

Ninh Giác Phi hạ cửa kính xe xuống, vẫn nhìn cậu quay người, đi về phía cửa chính.

Bỗng nhiên, Lăng Tử Hàn quay đầu, cười với hắn: "Giác Phi, cám ơn em, hẹn gặp lại."

Ninh Giác Phi vội vã phất phất tay với cậu, lớn tiếng nói: "Lăng đại ca, không cần khách khí, lần sau gặp lại."

Lăng Tử Hàn rộng rãi cười, khoát tay áo với hắn rồi biến mất ở trong cửa chính.

Ninh Giác Phi bỗng nhiên cảm thấy nụ cười này của cậu chất chứa rất nhiều ý nghĩa, không khỏi nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là do mình quá nhạy cảm?"

Suy nghĩ một hồi, không bắt được trọng điểm, hắn liền quay đầu xe, lái đi.

HẾT CHAP 06

Mục lục

127. Quyển 4 - Chương 7

Editor: maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn thoải mái bước vào cửa nhà, sẵn tiện cởi áo ba-đờ-xuy, thay dép.

Đồng Duyệt đang ngồi ở phòng khách uống cà phê, vừa thấy cậu liền cười nói: "Mới về?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu: "Sao chú dậy sớm vậy?"

"Nhớ đến con nên ngủ không được." Đồng Duyệt cũng không có ý định che giấu cảm xúc của mình. "Tử Hàn, chú có chuyện muốn nói với con."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, ôn hòa nói: "Vậy lên phòng con đi."

Đồng Duyệt vừa cùng cậu lên lầu vừa thân thiết hỏi: "Con có đói không? Có muốn ăn chút gì không?"

"Không đói bụng." Lăng Tử Hàn cười nói. "Con uống tách trà nóng là được, trong phòng cũng có."

Đồng Duyệt cũng không nói gì nữa, theo cậu vào phòng.

Sắc trời chưa sáng, bên ngoài khung kính cửa sổ rộng lớn kia có thể thấy được tầng sương tuyết dày đặc bao bọc những cây mai, phong cảnh mỹ lệ, tựa như chốn thế ngoại đào nguyên.

Đồng Duyệt ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế ngay cửa sổ, uống thêm hớp cà phê.

Lăng Tử Hàn tự mình đi rót nước pha trà, sau đó cầm tách trà đến bệ cửa sổ ngồi xuống, mỉm cười hỏi: "Đồng thúc thúc, có phải cha con đã hỏi chú và chú đồng ý kết hôn với cha con phải không?"

Mặt Đồng Duyệt hơi hơi đỏ lên: "Thằng nhóc này, chuyện mình chẳng thèm quan tâm, lại đi quan tâm chuyện người khác, thật là …"

"Gì mà chuyện người khác chứ?" Lăng Tử Hàn mỉm cười hiền hòa nhìn hắn. "Đây là chuyện lớn cả đời của cha con đó nha. Nếu cha bỏ qua chú, đi đâu tìm được người tốt như chú đây?"

Đồng Duyệt càng thêm xấu hổ: "Tử Hàn, đừng nói như vậy, thật sự chú không tốt đến vậy đâu, cha con mới là tinh anh chân chính."

"Tinh anh là tinh anh, nhưng cũng không thể tạo hạnh phúc cho người mà họ yêu thương." Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, hời hợt mà nói. "Đồng thúc thúc, nếu con đi rồi, thì cũng không phải chuyện gì lớn, người chết cũng như đèn tắt, xong hết mọi chuyện, với con mà nói, cũng không có gì to tát. Nhưng nếu vậy cha con thật sự chỉ còn lại một người, cha sẽ rất cô đơn, con rất lo lắng. Cho nên, Đồng thúc thúc, coi như con xin chú, xin hãy chăm sóc cha thật tốt. Cha con là loại người hướng nội, làm nhiều nói ít, quả thật không xứng với chú, bất quá, cũng chỉ có thể giao cho chú mà thôi. Chú cùng cha ở bên nhau cũng nhiều năm rồi, kỳ thực con đã sớm biết, bất quá cha không nói thì con cũng không đề cập đến. Việc cha vẫn chưa để chú đến đây ở cùng, đại khái là quan tâm đến cảm nhận của con, sợ con không chấp nhận chú. Kỳ thực tính cách con đâu phải như vậy, chú biết mà. Cha có tình cảm mới, có người để gửi gắm, chỉ khiến con hạnh phúc hơn thôi. Trước đây, con không biết nên nói với cha thế nào, nhưng còn giờ, nếu không nói, sẽ không còn cơ hội nữa. Đồng thúc thúc, chú dọn vào đây ở chung với cha đi."

Trong lòng Đồng Duyệt rất đau, nhưng lại không biết phải nói thế nào, chỉ có thể hỏi bâng quơ: "Con đã sớm biết chuyện của chúng ta sao?"

"Lần đầu tiên nhìn thấy chú là biết rồi." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Khi đó con cũng đã 15, có gì mà không biết chứ."

Đồng Duyệt thở dài: "Thực sự là một đứa nhỏ thông minh lanh lợi."

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn về phía hắn: "Con chỉ không hiểu, một người tốt như chú, sao lại thích một người ngốc như cha con chứ? Cha không thích nói chuyện, ngay cả biểu cảm cũng hiếm khi nào có, cùng một chỗ với cha không phải là rất chán hay sao?"

Đồng Duyệt nghe cậu nói xong thì cười: "Không không, khi ông ấy ở cùng một chỗ với chú, rất hài hước, cũng biết cách quan tâm săn sóc, chỉ là không thích dùng lời nói suông mà thôi. Kỳ thực, lúc trước là do chú chủ động theo đuổi ông ấy. Khi đó chú còn trẻ, khi đã nhìn nhận được gì rồi tuyệt không chịu quay đầu lại, mà ông ấy từ lúc đầu đã từ chối chú đó chứ. Chú phải đơn phương đau khổ một thời gian dài thì ông ấy mới đồng ý một chỗ với chú đó."

Lăng Tử Hàn hơi hơi nhíu mi: "Quả là đáng ngạc nhiên nha, thật không ngờ đó."

Đồng Duyệt lâm vào hồi ức, một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Khi đó, chú rất ngưỡng mộ ông ấy."

Lăng Tử Hàn hiểu được ý của hắn, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu: "Hai chữ 'Anh hùng', khiến cả thế gian ngộ nhận."

Tuy cậu nói rất nhẹ, nhưng lại quanh quẩn trong phòng yên ắng. Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc.

Lúc này, từ xa bắt đầu xuất hiện ánh bình minh màu vàng nhạt, chậm rãi bao bọc toàn bộ thành thị phồn hoa.

Đồng Duyệt nhìn về phía Lăng Tử Hàn. Nắng sớm bao phủ cậu, khiến cả người cậu tựa như có thêm một tầng ánh sáng nhu hòa, hòa cùng với màu trắng nhạt của cảnh tuyết qua khung kính trong suốt, trông cậu chẳng khác gì thiên sứ, không hề giống người trần.

Qua một hồi lâu, Đồng Duyệt nghiêm túc nói: "Tử Hàn, dù trái với quy định, chú cũng muốn với con, chú không tán thành chuyện này, con không nên tiếp nhận nhiệm vụ này."

Lăng Tử Hàn hờ hững nói: "Cuối cùng cũng phải có người hy sinh, Nếu con từ chối, hành động cũng không bị hủy, bọn họ cũng phái người khác đi. Con là người đứng nhất, có thể thấy rõ hệ số thành công của con là lớn nhất, nếu phái người khác đi, khả năng thành công sẽ giảm đi. Đừng đề cập đến việc hy sinh, chỉ cần hành động thành công, đó là đáng giá."

Đồng Duyệt buồn bã lắc đầu: "Nó không đáng!"

"Đồng thúc thúc, cũng vì chú biết con, có tình cảm với con, nên chú mới thấy vậy." Lăng Tử Hàn tâm bình khí hòa mỉm cười. "Kỳ thực con cũng chẳng khác gì mấy con chuột bạch mà mấy chú dùng trong phòng thí nghiệm y học, tuy rằng hy sinh, nhưng lại là hy sinh có giá trị."

Đồng Duyệt có chút kích động: "Con không phải chuột bạch, là người."

Lăng Tử Hàn bình thản: "Cho dù là người, cũng giống như a-míp vậy đó. Chỉ cần để quần thể tiếp tục tồn tại, cần phải có một con hy sinh bản thân, mà phải là con mạnh nhất nữa."

Đồng Duyệt càng tư lự không vui: "Con cũng không phải là trùng, là người."

Lăng Tử Hàn nhịn không được khoái trá nở nụ cười: "Đồng thúc thúc, chú đang xử lý theo cảm tính đó. Kỳ thực từ cổ chí kim, bất luận vật gì cũng cần phải có sự hy sinh, đến cuối cùng cũng cần một người hy sinh để bảo toàn bộ tộc, để bộ tộc tiếp tục sinh sôi nảy nở phát triển tiếp."

"Vậy mà con còn cười được." Đồng Duyệt khó chịu nhìn cậu. "Phải, là chú xử trí theo cảm tính, chú không muốn nghe thấy mấy cái đạo lý lớn đó, chú chỉ hy vọng con có thể sống tốt, con còn trẻ như thế, mà cũng rất ưu tú."

Lăng Tử Hàn nhìn về phía ngoài cửa sổ, hờ hững nói: "Người ưu tú là phải chết ở chiến trường, không phải chết già trên giường."

Đôi tay cầm tách cà phê của Đồng Duyệt run nhè nhẹ: "Tử Hàn, không nên như vậy. Con còn trẻ như thế, vì sao lại phải hy sinh con?"

Lăng Tử Hàn rất bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi: "Đồng thúc thúc, nếu vì quốc gia, cần chú hy sinh, chú có từ chối không?"

Đồng Duyệt suy tư chốc lát, thở dài nói: "Không, chú sẽ không từ chối."

Lăng Tử Hàn lẳng lặng cười nói: "Đồng thúc thúc, chúng ta không nên tiếp tục nói đến vấn đề này, sự tình đã quyết định, nên không cần phải suy nghĩ nhiều. Lại nói tiếp, chúng ta đều đang đứng ở ngay vị trí của mình mà làm việc hết sức thôi."

"Tử Hàn, không phải như vậy, nó không giống nhau." Đồng Duyệt đứng lên, đi đến chỗ cậu, nắm lấy vai cậu. "Chú chỉ hy vọng con có thể sống để trở về."

Lăng Tử Hàn cũng rất bình tĩnh nói: "Hy vọng còn sống rất nhỏ phải không? Huống chi, con cũng không nghĩ là con có thể sống."

Đồng Duyệt nhất thời giật mình: "Tử Hàn, sao con nói vậy?"

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: "Hôm qua con có hack, điều tra tư liệu liên quan trên online, cái nào công khai, cái nào bí mật, con cũng đã xem qua hết rồi, bao gồm luôn những văn kiện mà chú để trong máy vi tính ở bệnh viện. Đồng thúc thúc, kỳ thực chú cũng hiểu rõ mà, cho dù kết thúc hành động con có thể còn sống, thì cũng là sống không bằng chết. Con không muốn sống như vậy, con tình nguyện được chết."

Vành mắt Đồng Duyệt đỏ lên: "Tử Hàn, con còn rất trẻ."

Lăng Tử Hàn tựa đầu vào lòng hắn, cười khẽ: "Đồng thúc thúc, đừng vì con mà đau lòng. Đời người, chỉ cần sống tốt, không cần sống lâu. Con cảm thấy cuộc đời này con sống rất tốt, không còn gì để tiếc nuối nữa cả."

Đồng Duyệt ôm chặt lấy cậu, không biết nói gì hơn: "Cha con … ông ấy thực sự … quá nhẫn tâm mà."

"Đừng nói như vậy. Cha con … trong lòng cũng rất đau, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi. Bất quá, kỳ thực cũng không cần dùng lời nói, con có thể hiểu được." Lăng Tử Hàn ôn hòa nói. "Đồng thúc thúc, sau khi con đi rồi, cha con xin giao cho chú."

Trong mắt Đồng Duyệt lóe lệ quang, ôm chặt cậu vào lòng, một lát mới nói: "Tử Hàn, chú muốn lưu lại

gen của con."

Lăng Tử Hàn ngẩn ra, lập tức mỉm cười: "Không cần, con không có ý định muốn có con. Nhưng thật ra chú mới cần một đứa đó, hay nhất là nên giống như chú vậy, tương lai trở thành một bác sĩ xuất sắc. Từ trước tới nay con luôn cho rằng, bác sĩ là một trong những nghề cao thượng nhất trên thế giới."

Đồng Duyệt đau lòng vô cùng, không thể cất tiếng nữa.

Lăng Tử Hàn cũng không nói gì thêm, chỉ dựa vào trong lòng hắn, cảm nhận được sự ôn nhu cùng quan tâm mà hắn dành cho bản thân mình, trong lòng xuất hiện sự sung sướng dào dạt.

Không lâu sau, đồng hồ đeo tay của cậu phát tiếng chuông.

Cậu nhấn nút, mặt Vệ Thiên Vũ liền xuất hiện: "Alô, Tử Hàn, đến đây đi."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Anh đang ở đâu?"

Nụ cười của Vệ Thiên Vũ vô cùng sáng lạn: "Đang ở nhà La Hãn, hôm nay tất cả mọi người đều tới, muốn họp mặt với em đó."

"Được." Lăng Tử Hàn cao hứng nói. "Vậy em lập tức tới."

Tác Lãng Trác Mã đẩy Vệ Thiên Vũ ra, xuất hiện trên màn hình, cao hứng bừng bừng nói: "Tử Hàn, đừng ăn điểm tâm, lại đây ăn đi, hôm nay chúng tôi chuẩn bị không ít đó."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Tốt."

Thanh âm của mấy liệp thủ khác đều vang lên, thất chủy bát thiệt nói: "Nhanh lên một chút, chờ cậu đó nha, nếu cậu không đến Trác Mã sẽ không cho chúng tôi ăn, chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, khiến chúng tôi khó chịu sắp chết rồi đây."

Lăng Tử Hàn buồn cười, cười nói một tiếng "Được" rồi cúp máy.

Đồng Duyệt biết nhất định là chiến hữu trong tiểu tổ bọn họ tổ chức tiệc tiễn biệt cho cậu, liền buông cậu ra.

Lăng Tử Hàn đứng lên, bỗng nhiên ôm chặt lấy hắn: "Đồng thúc thúc, cám ơn chú, trong lòng con, con yêu chú chẳng khác gì yêu cha con cả."

Đồng Duyệt cũng không kìm chế được nữa, nhất thời lệ nóng doanh tròng: "Tử Hàn, nếu con không sống để trở về, chú nhất định sẽ hận cha con."

"Đồng thúc thúc, đừng hận cha con." Lăng Tử Hàn khuyên giải an ủi. "Đây là sự lựa chọn của chính bản thân con, cha chưa từng ép buộc gì con cả. Con cũng giống như chú vậy, rất sùng bái cha, hy vọng có thể trở thành một người anh hùng giống như cha vậy. Về sau, con biết được, cha cũng đã từng hy sinh rất nhiều. Lúc trước khi cha nhận được huân chương 'Quốc an đệ nhất dũng sĩ', đó không phải là hư danh, mà là từ đao thật súng thật tạo thành. Trong cuộc đời này, đối với con, cha chính là đường đi, là thần tượng, là chân lý, dù là vì quốc gia hay là vì cha, cũng là con cam tâm tình nguyện, không hề oán hận."

"Các người quả thật là cha con." Đồng Duyệt thở dài. "Được rồi, chú đồng ý với con, không trách cứ gì ông ấy, sẽ chăm sóc ông ấy, nhưng con cũng phải đồng ý với chú một chuyện, nhất định phải cố gắng hết sức sống trở về."

Lăng Tử Hàn lập tức nói: "Con đồng ý."

Đồng Duyệt lúc này mới lưu luyến buông cậu ra.

Lăng Tử Hàn liền cầm lấy áo ba-đờ-xuy đi ra ngoài.

Lăng Nghị đang ngồi ở bàn ăn uống canh, thấy cậu ra ngoài, liền thuận miệng hỏi: "Không nghỉ một chút sao?"

Lăng Tử Hàn vừa mặc áo ba-đờ-xuy vừa nói: "Dạ, bọn Thiên Vũ đang ở nhà La Hãn chờ con đến."

Lăng Nghị liền hiểu ý cậu: "Ừ, trên đường có băng, lái xe coi chừng một chút."

"Dạ, con biết." Lăng Tử Hàn gật đầu. "Cha, hôm nay con không về nhà đâu, tối con sẽ đến thẳng Long Quan, sáng mốt trực tiếp đi Tây Sơn."

Động tác Lăng Nghị dừng lại, sau lại bình tĩnh mà nói: "Được rồi, con thấy tốt là được."

Đối thoại giữa hai người rất bình thản, tựa như Lăng Tử Hàn là đơn giản ra ngoài du lịch bình thường, chừng một ngày đêm thì sẽ trở về. Không ai biết rằng, lần chia tay này của bọn họ, có thể là lần chia tay vĩnh viễn.

Lăng Tử Hàn đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Lăng Nghị: "Cha, hẹn gặp lại."

Trong lòng Lăng Nghị bỗng đau xót khôn cùng, biết đây là cách mà cậu vĩnh biệt ông. Ông nén cảm xúc của mình, chậm rãi nói: "Con trai, hẹn gặp lại."

Lăng Tử Hàn nở nụ cười sáng ngời, quay đầu ra cửa.

Lăng Nghị vẫn nhìn theo bóng lưng của con trai mình đang bừng bừng tinh thần phấn chấn mà biến mất dần sau cánh cửa, không nói được câu nào.

HẾT CHAP 07

Mục lục

128. Quyển 4 - Chương 8

Editor: maikari

Beta: Kaori0kawa

La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã mua một căn nhà bên cạnh Trường Thành, là một căn biệt thự nhỏ ở trong núi, hoàn cảnh rất tốt, nhưng do cách nội thành Bắc Kinh hơi xa, nên làm việc hơi bất tiện một chút, vì vậy nhà ở đây cũng rất ít người mua, đa phần đều là phú thương hoặc là thành phần tri thức cao cấp bình thường mua để dành trong lúc du lịch, bình thường có rất ít người, nên vô cùng thanh tĩnh.

Lăng Tử Hàn chậm rãi lái xe, qua khỏi đường cao tốc tiến thẳng đến ngôi nhà trong ngọn núi tuyết trắng kia.

Toàn bộ thế giới đều rất an tĩnh, tựa như dãy núi tuyết kia đang nối liền với cậu vậy.

Khi xe dừng trước cửa nhà La Hãn, cửa nhà lập tức được mở ra, hai bé gái vô cùng cao hứng lao tới, bay thẳng vào lòng cậu, la hét: “Chú Lăng, chú Lăng.”

Lăng Tử Hàn hài lòng cười, vội vã mỗi tay ôm một đứa, rồi đi vào nhà, nói: “Bên ngoài lạnh lắm, coi chừng cảm bây giờ.”

Hai bé gái này là song thai, lớn lên giống nhau như đúc, đại khái khoảng 4,5 tuổi, cực kỳ khả ái, lúc này đứa nào cũng ôm lấy cổ Lăng Tử Hàn, hôn lên mặt cậu, nũng nịu nói: “Chú Lăng, con rất nhớ chú.”

Lăng Tử Hàn ôm lấy thân hình mềm mại của hai đứa bé, cảm giác này rất thoải mái, rất khó diễn tả bằng ngôn từ, nghe vậy chỉ là cười, mềm nhẹ mà nói: “Tiểu thiên sứ, chú Lăng cũng rất nhớ các con đó nha.”

Hai bé gái liền cười vang.

Lăng Tử Hàn ôm hai đứa bé vào cửa, dùng chân đá một cái, cánh cửa đóng lại.

Trong nhà rất ấm áp.

Lăng Tử Hàn thả hai đứa bé xuống, Tác Lãng Trác Mã cùng Vệ Thiên Vũ liền cùng nhau đi tới chỗ cậu.

Tác Lãng Trác Mã nói với hai đứa con mình: "Đừng có quấn mãi chú Lăng như thế." Lập tức đưa tay tiếp nhận áo ba-đờ-xuy của cậu.

Vệ Thiên Vũ thân thiết hỏi: "Thế nào? Trên đường tốt chứ?"

Lăng Tử Hàn cười gật đầu với anh: "Ừ, tốt."

Triệu Thiên đứng bên cạnh nói: "Lão đại, mau tới mau tới, chúng ta nhanh chóng cầm đũa đi thôi, đói muốn chết luôn rồi."

Du Dặc cười nói ha ha: "Tiểu Triệu là cầm tinh con chuột, lần nào ăn cơm cũng ăn rất ít, nhưng lại rất mau đói."

Mai Lâm ngồi ở bên cạnh, cười hì hì: "Đừng nói y vậy, tôi cũng đói chết rồi đây. Trác Mã ra lệnh cho tôi nói tôi không được ăn điểm tâm, đến đây mọi người cùng tập hợp rồi ăn, kết quả là lại rèn luyện năng lực nhịn đói của chúng tôi."

La Hãn đang ở nhà bếp bận việc, lúc này hét lớn một tiếng: "Tất cả đều lăn tới bưng đồ ra, còn ngồi yên một chỗ chờ hầu hạ sao, vậy mà còn nói thế. Giả bộ vừa vừa phải phải thôi chứ?"

Vài người liền hỉ hả tiến vào nhà bếp.

Lăng Tử Hàn muốn vào phụ, Tác Lãng Trác Mã ngăn cản cậu, mỉm cười kêu cậu ngồi vào bàn, nói rằng: "Để bọn họ làm đi, cậu vào theo làm gì?"

Lăng Tử Hàn liền gật đầu, ngồi xuống uống trà, nhìn bọn họ vô cùng náo nhiệt trêu chọc nhau, đem từng món ra bàn. Rất nhanh, bàn đầy ắp các món.

Lăng Tử Hàn nhịn không được cười lắc đầu: "Các người định làm Mãn Hán Toàn Tịch sao (1)?"

Tác Lãng Trác Mã sang sảng cười nói: "Dù sao cũng làm, thì làm nhiều một chút, cậu phải ăn thật nhiều đó."

Mai Lâm nhìn bàn ăn đầy mỹ vị thèm nhỏ dãi, đưa tay cầm lấy cái đùi gà. Tác Lãng Trác Mã đánh vào cổ tay y một cái: "Cậu cũng đã lên chức cha rồi, sao không có chút hình tượng nào thế?"

Những người khác đều cười ha ha.

Mai Lâm thở dài thật đáng tiếc: "Bởi vậy người ta nói đừng dại dột mà có con, tự nhiên khi khổng khi không biến thành trưởng bối, cái gì cũng không thể làm."

La Hãn đi ra cuối cùng, cầm trong tay một chai rượu, cười nói với Lăng Tử Hàn: "Cái này Triệu Thiên mang đến đó, lần trước y đi ngang qua nhà sếp, mượn gió bẻ măng, lấy cắp cái chai vang đỏ từ năm 82 này. Sau đó sếp phát hiện thiếu mất một chai rượu quý, ép hỏi y, tiểu tử này chết không thừa nhận. Nào nào nào, hôm nay mượn hoa hiến phật, tổ chức tiệc tiễn biệt cho Tử Hàn, chúng ta khui ra uống thử nào."

Du Dặc cười to: "Tiểu Triệu, cậu quả là một kẻ trộm đầy can đảm nha, ngay cả nhà của sếp cũng không bỏ qua, bất quá ngay cả sếp cũng không phát hiện, không bắt ngay tại trận, chuyện này cậu làm tôi nể phục rồi đó. Thủ nghệ của cậu càng ngày càng tinh tiến rồi đó nha."

Triệu Thiên rung đùi đắc ý: "Đó là đương nhiên, nếu là nhà người khác thì tôi không dám lộn xộn, nhưng nếu là nhà sếp, tất nhiên không lấy không được mà."

Không nghĩ tới một người luôn luôn nghiêm túc như Lữ Hâm lại có được một chai rượu quý như vậy, thế nhưng lại bị Triệu Thiên trộm mất, mọi người tưởng tượng vẻ mặt của ông, liền cười to.

Bữa cơm này ăn rất lâu, từ sáng đến tận trưa, bầu không khí vẫn rất nhiệt liệt.

Hai đứa bé mệt mỏi, được Tác Lãng Trác Mã đưa lên lầu ngủ, sau đó bọn họ mới dần thu lại nụ cười.

La Hãn nhìn Lăng Tử Hàn, trịnh trọng mà nói: "Lão đại, ngày hôm qua sếp có bố trí nhiệm vụ cho chúng tôi, lần này do toàn thể chúng tôi làm hậu viên cho cậu. Hành động của cậu cực kỳ nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng cố gắng mà chống đỡ, nếu cảm thấy không được, lập tức phát tín hiệu khẩn cấp, dù chúng tôi phải phạm vào quy tắc nào, thì nhất định cũng sẽ đến cứu cậu ra."

"Đúng." Mai Lâm vỗ bàn mạnh một cái. "Dù là long đàm hổ huyệt cũng không cản được chúng tôi."

Du Dặc thẳng thắn mà nói: "Đúng vậy, muốn chết tất cả cùng chết, không thể để một mình cậu đắp quốc kỳ được."

"Nói bậy bạ gì đó?" Lăng Tử Hàn trầm giọng quát. "Hành động lần này không phải để toàn bộ chúng ta đi chịu chết, tất cả các người đều phải bình tĩnh, bằng không chỉ biết làm loạn trận tuyến, vậy làm sao hoàn thành nhiệm vụ?"

Vài người cúi thấp đầu xuống, khiến cả căn nhà trở nên an tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi trong núi.

Nhìn những người chiến hữu đã cùng mình cùng sinh cùng tử suốt bao năm qua, khẩu khí Lăng Tử Hàn hòa hoãn: "Tâm tình của mọi người tôi hiểu, thế nhưng, chúng ta làm việc lâu năm như vậy, đã làm bao nhiêu việc nguy hiểm rồi? Tuy rằng lần này so với những lần trước mức độ nguy hiểm cao hơn, nhưng nếu đã giao cho chúng ta, thì chúng ta phải nỗ lực hoàn thành, không nên nghĩ đến việc bỏ cuộc. Nếu như muốn bỏ cuộc, vậy thì ngay từ đầu đừng nhận. Các người phải tin tôi, chỉ cần còn một hơi thở, tôi nhất định cũng không bỏ cuộc."

"Tốt." La Y liền nâng ly lên. "Lão đại, có lời này của cậu, chúng tôi nhất định an tâm. Cậu cũng phải an tâm, dù thế nào đi nữa, chúng tôi cũng không bỏ cuộc."

Tất cả mọi người nở nụ cười, nâng ly lên: "Nào, lão đại, cụng ly cho sự thắng lợi."

Lăng Tử Hàn nâng ly cụng với bọn họ, lập tức một hơi cạn sạch.

Đang cao hứng, điện thoại của La Hãn vang lên. Hắn bắt máy, khuôn mặt Lữ Hâm xuất hiện trên màn hình: "Tôi đang trước cửa nhà cậu, mở cửa đi."

Vài người giật mình, lập tức đứng dậy đón ông vào.

Lữ Hâm cười nói: "Nghe boss nói các cậu đang họp lại ở đây, tôi đang rảnh nên tới đây tham gia cho vui."

Bọn họ liền cười hì hì đưa tay ra chào đón: "Hoan nghênh, hoan nghênh."

Lữ Hâm tới bên cạnh bàn, ánh mắt liền hướng tới chai rượi. Ông nhìn Triệu Thiên đầy ý vị thâm trường, chậm rãi nói: "La Hãn, cậu quả là lợi hại, có thể có được chai rượu quý thế này."

La Hãn đương nhiên không thể bán đứng bạn bè, vì vậy mỉm cười nói: "Chỉ hên mà thôi, hên mà thôi."

"Hên?" Lữ Hâm hừ nói. "Trên đời này làm gì có chuyện hên xui. Tất cả đều do bản thân tạo dựng cả. Nếu không có ai đó vươn tay ra thì làm sao chai rượu lại tới nhà cậu được "

Tất cả mọi người đều làm bộ không biết, Du Dặc da mặt dày cười nói: "Sếp của chúng ta quả nhiên nhìn xa trông rộng, kiến thức bất phàm, ngay cả cách nói cũng khác với chúng ta nha."

"Đúng vậy, đúng vậy." Những người khác liên tục gật đầu.

Lữ Hâm ngồi xuống, cầm lấy chai rượu nhìn một chút: "Còn thừa lại một chút, tôi cũng muốn nếm thử."

Tác Lãng Trác Mã lập tức chạy đi lấy ly, rồi đặt trước mặt ông.

Lữ Hâm hỏi cô: "Ly của Tử Hàn đâu?"

Lăng Tử Hàn liền lấy ly của mình đặt trước mặt ông.

Lữ Hâm rót đầy hai ly, bình rượu liền cạn sạch. Ông cười nói: "Không cần để ý bọn họ. Tử Hàn, nào, chúng ta cụng một ly, chúc cậu kỳ khai đắc thắng, mã đáo công thành."

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn cười cầm lấy ly, cụng với ông, rồi uống sạch.

Mai Lâm nói không kịp nghĩ nói: "May sếp cũng tới kịp, vừa đúng được ly cuối."

Lữ Hâm trừng mắt liếc y: "Đúng vậy, nếu tôi đến chậm một bước, chỉ sợ mất luôn chứng cứ phạm tội này quá."

Mọi người liền cười vang.

Nói chuyện phiếm vài câu, Lữ Hâm nói với La Hãn: "Tìm một phòng trống, tôi có vài lời muốn nói với các cậu."

La Hãn hiểu ý ông, liền đứng dậy nói: "Chúng ta đến thư phòng đi."

Có thể coi hắn là một trong những cao thủ về mặt máy vi tính trong tiểu tổ liệp nhân, nên hệ thống quản lý và giám sát trong thư phòng vô cùng nghiêm mật, bọn họ có thể yên tâm mà ở bên trong nói chuyện chính sự.

Lữ Hâm chờ mấy thuộc hạ của mình ngồi xuống hết, nghiêm túc nói: "Có lệnh, cần hành động sớm!"

HẾT CHAP 08

Mục lục

(1) Mãn Hán Toàn Tịch: hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc vào thời vua Khang Hi. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/M%C3%A3nH%C3%A1nTo%C3%A0nT%E1%BB%8Bch

129. Quyển 4 - Chương 9

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong lòng tất cả liệp thủ đều chấn động, không tự chủ được mà nhìn về phía Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn cũng rất bình tĩnh, nghiêm túc lắng nghe.

Thanh âm Lữ Hâm thoáng trầm thấp, nhưng rất rõ ràng: "Nửa năm qua, người mất tích trên khắp thế giới dần tăng nhanh, nhưng có một nơi thu hút sự chú ý của toàn bộ thế giới, đó chính là sa mạc Sahara, ở đó không hiểu sao có rất nhiều người mất tích, hiện nay tính được có khoảng 192 du khách thuộc 17 quốc gia khác nhau, đồng thời không có điện thoại tống tiền, khiến những quốc gia này rất khó điều tra ra manh mối. Bởi trong số những người mất tích không có người Trung Quốc, cho nên chúng ta chỉ thông báo cho các tình báo viên đặc biệt quan tâm việc này mà thôi chứ không thể hành động. Thế nhưng, ngày hôm qua xảy ra một vụ án bắt cóc lớn ở Cairo, máy bay thương vụ tư nhân của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hào Sinh đi trên đường đến Ai Cập để phỏng vấn bị cướp, bản thân Âu Dương Hào Sinh cùng mấy người trợ thủ cao cấp của ông ta lúc đó cũng ở trên máy bay."

Nghe đến đó, vài người nao nao.

Âu Dương Hào Sinh là người giàu số một châu Á, là tập đoàn vận tải đường thuỷ nắm trong tay hàng trăm chiến thuyền chở dầu đi khắp nơi trên thế giới, dầu thô vào bến Trung Quốc hơn phân nửa đều là do thuyền chở dầu của bọn họ vận chuyển đến, không chỉ vậy, tập đoàn Hào Sinh tại Thượng Hải có một bến tàu chứa nhiều thùng dầu của toàn bộ thế giới, trực tiếp khống chế mạch máu đường vận chuyển hàng hải. Nếu như tin ông ta bị bắt truyền ra, chỉ sợ sẽ khiến thị trường chứng khoán toàn bộ tụt thảm hại.

"Lần này so với việc du khách mất tích hoàn toàn khác nhau." Lữ Hâm bình tĩnh nói. "Đêm hôm qua, vợ của ông ta nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, nói bà phải kiếm bằng được 5 tỷ Euro, đồng thời uy hiếp bà, nếu như báo cảnh sát, sẽ để cho Âu Dương Hào Sinh nhận hết tất cả dằn vặt, biến thành người điên, sau đó gửi cho bà ta vài cuốn băng ghi hình quá trình khiến người phát điên của bọn chúng. Âu Dương phu nhân không dám báo án, cũng đồng ý kiếm tiền chuộc, thế nhưng muốn kiếm được một số tiền mặt lớn như thế, mà không để người khác thì phải mất một khoảng thời gian. Trải qua cò kè mặc cả, đối phương cho bà 30 ngày. Chuyện này, cảnh sát cũng không biết, là do tình báo viên của chúng ta ở Ai Cập phát hiện Âu Dương tiên sinh bị bắt đi, liền qua đường khẩn mà báo về tổng bộ. Chúng ta đã bí mật phái nhân viên công tác tại Thượng Hải đến chỗ Âu Dương phu nhân, giúp bà lo chu toàn với bọn bắt cóc. Hiện nay, lãnh đạo các quốc gia có liên quan đều rất quan tâm đến vụ này, chỉ thị chúng ta nhất định phải mau chóng nghĩ cách cứu viện Âu Dương Hào Sinh, hơn nữa phải bảo đảm sự an toàn cho ông ấy." Nói đến đây, ông dừng lại, liếc mắt nhìn thuộc hạ của mình.

Bọn họ tất cả đều tập trung tinh thần lắng nghe, hiển nhiên đều hiểu rõ ý của ông là gì.

Lữ Hâm tiếp tục: "Chúng ta bí mật xem đoạn băng mà bọn chúng gửi ở bên Thượng Hải. Qua phân tích, những bệnh nhân tâm thần này đa phần đều đã trải qua 'Ma trảo' mà biến thành như vậy. Bởi vậy, chúng ta tin rằng, vụ bắt cóc này là do 'Founder' làm, có thể bọn chúng phải gom góp kinh phí cho hoạt động khủng bố cùng nghiên cứu của bọn chúng. Cho nên chúng ta phải hành động sớm."

8 liệp thủ đều không lên tiếng, chờ ông bố trí nhiệm vụ.

Lữ Hâm nhìn về phía Lăng Tử Hàn: "Cậu không có thời gian tiến hành huấn luyện thích ứng. Sáng mai, cậu sẽ đến trại huấn luyện Tây Sơn, chúng tôi sẽ giúp cậu chuẩn bị một số thứ cần thiết."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Yes, sir!"

Lữ Hâm nhìn những người khác: "Các cậu 3 ngày nữa tới trại huấn luyện Tây Sơn báo danh, cùng Lăng Tử Hàn tiến hành huấn luyện các phương diện phối hợp."

Bảy người cùng nói: "Yes, sir!"

Lữ Hâm ngưng trọng mà nói: "Chúng ta chỉ có 10 ngày làm công tác chuẩn bị. 10 ngày sau, các cậu sẽ xuất phát."

Bọn họ cũng không có do dự, lập tức nói: "Yes, sir!"

Lữ Hâm đưa mắt nhìn từng người, cuối cùng nhìn Lăng Tử Hàn, thân thiết mà nói: "Các cậu trở về nghỉ ngơi đi. Tử Hàn, cậu phải nghỉ ngơi thật tốt, cố gắng trong 10 ngày điều chỉnh các phương diện bản thân về trạng thái tốt nhất."

Lăng Tử Hàn vững vàng gật đầu: "Yes, sir."

Cuộc họp kết thúc, tất cả liệp thủ ngay ngắn lần lượt rời đi.

Khi Lăng Tử Hàn về đến nhà thì cũng đã chạng vạng.

Vệ Thiên Vũ ngồi trong xe cậu, cùng cậu về nhà.

Trước lần thử nghiệm vừa rồi, bọn họ có hơn nửa năm không gặp nhau, tính đến nay, nếu không phải Lăng Tử Hàn ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, thì cũng là Vệ Thiên Vũ phải xuất phát, bọn họ ít khi nào có thời gian bên nhau.

Dọc theo đường đi, nhìn băng tuyết bao phủ toàn bộ thế giới, trong lòng Vệ Thiên Vũ cảm thấy lạnh vô cùng. Anh luôn tự giễu, có lẽ do bản thân mình đã già, 33 rồi còn gì, nên tình cảm trong lòng không những

không phai nhạt đi mà trái lại càng thêm đậm. Vừa nghĩ đến việc Lăng Tử Hàn phải đi chấp hành nhiệm vụ như vậy, anh liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong lòng chỉ có một câu muốn nói: "Anh không muốn mất cậu, anh không muốn mất cậu, anh không muốn mất đi cậu …"

Anh vẫn nhìn Lăng Tử Hàn. Cậu vẫn thong dong lãnh tĩnh như vậy, đường cong trên khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm sáng bừng, nét mặt lúc đang chuyên tâm lái xe càng toát ra mị lực đặc biệt, khiến người ta yêu thương không ngớt.

Tuy rằng có thể cảm giác được đường nhìn nóng rực của anh, nhưng Lăng Tử Hàn cũng không có phân tâm. Con đường trong núi này vì không phải tuyến giao thông chính, nên không có quét băng, cậu phải chuyên tâm lái xe, để tránh khỏi xuất hiện bất ngờ gì.

Vệ Thiên Vũ nhìn đôi môi nhếch lên của cậu, khuôn mặt an tĩnh, vẫn không dời ánh mắt của mình đi. Bên ngoài là đỉnh núi chọc trời, chim bay không tới, người không nghe tiếng, chỉ có hai người bọn họ ở đây. Anh hy vọng giờ khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn.

Lăng Tử Hàn vững vàng lái xe ra khỏi núi, rất nhanh đến đường cao tốc, không lâu sau tới khu nhà của mình.

Đem xe dừng trước cửa tòa nhà, hai người không nói gì ra khỏi xe, cùng nhau vào tòa nhà, bước vào thang máy.

Bọn họ không ai nói chuyện với nhau, cũng không có hành động gì cả, chỉ là ngẩng đầu nhìn số đèn trong thang máy nhấp nháy tăng lên, sau đó đi ra thang máy, bước vào hành lang nhỏ, chờ Lăng Tử Hàn mở cửa phòng.

Vừa bước vào cửa, Vệ Thiên Vũ liền ôm chặt Lăng Tử Hàn từ phía sau. Anh không nói gì cả, chỉ yên như vậy mà ôm chặt lấy cậu, đem mặt vùi vào trong gáy cậu, không hề động đậy.

Lăng Tử Hàn cũng không hé răng, chỉ là để mặc cho anh ôm, qua một hồi lâu, mới chậm rãi xoay người, ôm lấy thắt lưng Vệ Thiên Vũ.

Khuôn mặt Vệ Thiên Vũ vẫn đang vùi trong cổ cậu, nhưng dần chuyển qua dựa vào đầu vai.

Lăng Tử Hàn siết chặt hai tay, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: "Thiên Vũ, đừng đau lòng."

Vệ Thiên Vũ lặng lẽ chốc lát, mới ngẩng đầu lên, ôn nhu hôn lên môi cậu.

Lăng Tử Hàn lập tức đáp lại anh, dần dần, nụ hôn của họ càng ngày càng sâu, càng ngày càng giằng co, càng ngày càng nóng bỏng.

Hai người vừa cởi quần áo vừa bước vào phòng ngủ, sau đó ôm nhau ngã xuống giường.

Bọn họ dây dưa cùng một chỗ, tràn ngập kích tình, rời khỏi hồng trần, cứ thế mà thâm nhập vào thân thể đối phương, không ngừng mà rên rỉ trong tình triều dâng cao, nhẹ nhàng mà kêu tên đối phương, càng khiến nhiệt tình tăng cao đến cực điểm.

Đến tận thật lâu sau, hai người mới mệt mỏi ngủ say. Vệ Thiên Vũ ôm chặt lấy thân thể cậu, khắc khắc không chịu buông cậu ra, dù chỉ chạm nhẹ vào cậu cũng khiến anh yên tâm. Đến khi giật mình sau cơn ngủ say, anh mới phát hiện Lăng Tử Hàn trong lòng biến mất hồi nào rồi.

Anh mở mắt ngồi dậy, lòng tựa như có tảng đá đè nặng. Anh không khống chế được tâm tình khủng hoảng của chính mình, nói với bản thân, rõ ràng mệnh lệnh bảo cậu sáng mai mới đi, hiện tại trời còn chưa sáng, cậu không thể rời đi được, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay vẫn đổ mồ hôi lạnh. Anh miễn cưỡng vẫn duy trì trấn định, đứng lên mặc pijama, rồi bước ra khỏi phòng.

Nhà này không lớn, vừa nhìn là thấy được, Lăng Tử Hàn đang đứng ở ban công.

Anh cũng bước ra ngoài.

Ban công này có cửa sổ thủy tinh xếp lại, có thể mở cửa ra vào mùa xuân thu, vào mùa đông hạ có thể đóng lại chắn gió. Hiện tại, Lăng Tử Hàn mặc pijama, đứng ngay lan can, nhìn xuyên qua lớp kính hướng tầm nhìn ra bên ngoài.

Trong bóng đêm, ngọn đèn dầu trong thành nội Bắc Kinh tỏa sáng khắp nơi, tựa như ánh sáng ngọc loá mắt, tràn ngập sức sống.

Vệ Thiên Vũ đi tới bên cạnh Lăng Tử Hàn, cùng cậu ngắm cảnh.

Lăng Tử Hàn cười cười với anh, nhẹ giọng nói rằng: “Thành phố rất đẹp!”

“Đúng vậy.” Vệ Thiên Vũ tán thành. “Mỗi lần trở về, đều cảm thấy ánh đèn này đặc biệt ấm áp, dù chỉ là ánh đèn đường bình thường, cũng rất đẹp.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu.

Vệ Thiên Vũ vươn tay, ôm lấy cậu, hai người cứ như thế an tĩnh nhìn ánh đèn ở phía xa, nhìn ánh đèn giăng khắp nơi chiếu rọi bầu trời đen kịt hóa thành màu cam nhạt.

Đây là đêm cuối cùng trước khi bọn họ xuất phát. Nếu lần sau gặp lại ở trại huấn luyện, bọn họ sẽ không còn bất kì chuyện cá nhân nào nữa, chỉ biết chuyên tâm làm việc của bản thân mình mà thôi, vậy sẽ không phát sinh sự cố, chỉ có như vậy, mới có thể tìm ra được một đường sống cho nhiệm vụ tử vong lần này của

Lăng Tử Hàn.

Trầm mặc thật lâu, Vệ Thiên Vũ mới nhẹ giọng nói: “Ngủ thêm chút nữa đi, em tốt nhất phải ngủ cho nhiều vào.”

Lăng Tử Hàn ôn hòa cười nói: “Được.”

Hai người tới phòng ngủ.

Vệ Thiên Vũ rất tự nhiên ôm lấy cậu, Lăng Tử Hàn cũng không có khước từ, liền tựa đầu vào vai anh, lập tức ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ vẫn thức dậy như bình thường, Vệ Thiên Vũ làm bữa sáng trong bếp, Lăng Tử Hàn thu dọn đồ đạc. Cậu chỉ đem vài bộ quần áo để thay đổi khi đến trại huấn luyện mà thôi, còn về những thứ cần cho lúc xuất phát, có thể chuẩn bị ở trại sau, ở đó sẽ có chuyên gia hỗ trợ cho cậu.

Rất nhanh, hai người ngồi vào bàn cùng nhau ăn bữa sáng, Lăng Tử Hàn cầm valy ra cửa.

Vệ Thiên Vũ cùng cậu tới cửa, bỗng nhiên ôm chặt lấy cậu, trong mắt tràn đầy ý không muốn.

Lăng Tử Hàn mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, lập tức mở cửa.

Vệ Thiên Vũ chỉ có thể buông hai tay ra.

Lăng Tử Hàn đi ra ngoài.

Phía sau cậu phát ra tiếng ‘cạch’, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

HẾT CHAP 09

Mục lục

130. Quyển 4 - Chương 10

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sa mạc Sahara nằm tại vùng bắc bộ đại lục Phi Châu là sa mạc lớn nhất thế giới, nó cũng không ngừng mở rộng, hiện tại đã chiếm 1/3 diện tích Phi Châu. Trong 20 năm qua, nạn đói cùng bệnh dịch đã quét qua Sahara khiến mấy triệu người mất đi sinh mạng, mấy chục triệu người phải bỏ xứ, lâm vào tình trạng 'bỏ xứ di dân'.

Cũng chính vì lý do đó mà, khi bị nhiều quân đội các quốc gia liên thủ truy đuổi tiêu diệt thì phần lớn tổ chức khủng bố vùng Trung Đông và Afghanistan đều di chuyển đến đây, thành lập khu huấn luyện cùng căn cứ tại hoang mạc. Do ở đây thể hiện các hoạt động khủng bố nhằm vào Âu Mỹ nên luôn khiến cho quốc tế vô cùng quan tâm.

Từ 'Sahara', theo nghĩa Arab thì nó mang nghĩa là một khu đất rộng cằn cõi sỏi đá, sau đó được hiểu là sa mạc. Bất quá, tại vùng sa mạc rộng mênh mông, địa hình phức tạp, đa dạng, nhưng cũng không ít cảnh đẹp, vì vậy thu hút rất nhiều du khách yêu thích sa mạc trên thế giới đổ bộ tới.

Lăng Tử Hàn hiện tại đang du lịch ở Ih Salah (1) tại đông nam Algeria

Nơi này có một 'Con đường mộ' dài khoảng 400km, ven đường có vô số mộ phần khiến nhiều người nhìn qua liền liên tưởng đến thời kỳ thực dân Pháp thống trị địa phương này, đã tiêu diệt biết bao phản quân phát sinh trong lúc đó, khiến máu tanh chảy khắp nơi, thế nhưng con đường này cũng là đoạn đường xinh đẹp nhất tại sa mạc Sahara – Algeria, là thắng địa cho những người yêu thích thám hiểm du ngoạn, tổng thống Algeria thậm chí còn muốn biến nơi này thành một ' California của Sahara.'

Hai tháng trước, tại nơi đây có khoảng 10 du khách thuộc các quốc gia khác nhau mất tích một cách bí ẩn. Bởi gần đó có một cao nguyên Tassili n'Ajjer (2) được coi là 'vùng đất chết', có vô số khe sâu giống như mê cung, bởi vậy rất khó tìm tòi, cho nên dù Algeria cùng những quốc gia có du khách bị mất tích chú ý tới khu này, thì những tên bắt cóc cũng chẳng cần kiêng nể gì cả tiếp tục hoạt động tại vùng này.

Hành động của Lăng Tử Hàn là bắt đầu từ nơi này.

Thân phận hiện tại của cậu là phóng viên của một tạp chí Ngưng Vọng nổi tiếng ở Trung Quốc – Ngô Tiệp. Tạp chí này chủ yếu giới thiệu những khu ở một số nơi mà người du lịch bình thường khó tìm thấy, hay chỉ dẫn một số đoạn đường du lịch, rất lôi cuốn, ngoạn mục. Ngô Tiệp tại tạp chí đó liên tục có những bài viết hay hình ảnh hay và đẹp, cũng đã được 6 năm rồi, có thể xem là một phóng viên thâm niên, đã từng được khen ngợi tại giới 'Du Lịch'.

Ban ngày, cậu thuê một chiếc xe việt dã, một mình chạy dọc 'Con đường mộ', thỉnh thoảng dừng lại chụp vài bức ảnh, buổi tối hơn phân nửa sẽ cắm trại ở ven đường hay tìm nơi ngủ trọ, thỉnh thoảng đến một chỗ nào đó vắng vẻ hoang sơ thì sẽ dừng lại tại đó, ngủ ngay trên xe.

Máy vi tính của cậu chỉ là một chiếc lap đời mới nhất dùng để hỗ trợ cho công tác dã ngoại của cậu mà thôi, bên trong không có bất kì phần mềm phần cứng liên quan đến công tác tình báo nào cả. Tối nào cậu cũng đánh một số hiểu biết của cậu vào trong máy, sau đó thông qua điện thoại vệ tinh gửi tới tòa soạn.

Lăng Tử Hàn rất có khiếu viết văn, tựa như chỉ vì phải giả thành đầu bếp mà cậu có thể học được cho mình một tay trù nghệ cao, văn chương của cậu viết sắc màu rực rỡ, tình cảm tràn đầy, thể hiện rõ sự sùng kính cùng nhiệt tình yêu thương đối với tự nhiên nguyên thủy.

Đến tối ngày thứ ba khi cậu trên đường đi, ánh trăng rất sáng, cậu đang ngồi xếp bằng ngay trước lều được dựng ở một nơi nào đó, chăm chú ngồi viết văn trước máy vi tính, thì một cô gái còn trẻ đi đến.

Có thể nhận thấy cô là người người phương Tây, thân người cao to, khí chất trong sáng, thoải mái dùng tiếng Anh chào hỏi với cậu: "Hey, hello!"

Lăng Tử Hàn ngẩn ra, lập tức cười trả lời: "Hey!"

Cô nhiệt tình cười nói: "Không quấy rối anh chứ?"

"Đương nhiên không có." Lăng Tử Hàn buông máy vi tính xuống, rất lễ phép thể hiện thủ thế. "Mời ngồi."

Cô vươn tay với cậu: "Niersteiner Mars."

Đây là một cái tên điển hình ở Tây Ban Nha, Lăng Tử Hàn suy nghĩ một hồi, nhanh chóng đứng dậy, bắt tay với cô: "Jones Ngô."

Lều bạt rất đơn sơ, không có bàn ghế gì cả, chỉ là dùng tấm thảm trải trên nền cát sa mạc, mọi người cũng đã quen với điều đó.

Niersteiner ngồi xuống đất, rất có hứng thú mà hỏi thăm: "Ngô tiên sinh, anh là người Trung Quốc?"

"Đúng vậy." Lăng Tử Hàn ngồi xuống một lần nữa, ôn hòa cười. "Mars tiểu thư, gọi tôi Jones là được."

"Tốt, Jones, anh cũng gọi tôi là Niersteiner thôi." Cô gái Tây Ban Nha hoạt bát này cười sang sảng. "Dường như người Trung Quốc rất ít khi nào xuất hiện ở đây nhỉ?"

Lăng Tử Hàn tao nhã gật đầu: "Đúng vậy, phí dụng rất cao. Nếu như bọn họ thích đến sa mạc du lịch, thường đến Taklamakan (3), không cần thiên sơn vạn thủy đến một nơi xa thế này."

"Taklamakan? Đó là đâu?" Niersteiner nghi hoặc hỏi.

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói. "Đó là sa mạc lớn nhất ở cảnh nội Trung Quốc, thuộc Tân Cương."

"À!" Niersteiner liên tục gật đầu. "Vậy sao anh lại đến đây?"

Lăng Tử Hàn từ trong bao lấy ra một cuốn tạp chí Ngưng Vọng kỳ mới nhất đưa cho cô: "Tôi là phóng viên. Tòa soạn của chúng tôi muốn có một chuyên đề về Sahara, cho nên cử tôi tới đây."

Niersteiner cảm thấy hứng thú mà lật xem tạp chí. Cô không hiểu tiếng Trung, nên chỉ kiếm hình coi mà thôi, thỉnh thoảng phát sinh tiếng tấm tắc: "Thực sự là cực kỳ tốt."

Lăng Tử Hàn chỉ là khiêm tốn mỉm cười.

Niersteiner chỉ vào một số hình ảnh đặc biệt hỏi cậu đó là ảnh chụp ở đâu, có phải cậu chụp hay không, Lăng Tử Hàn vẫn kiên trì, tinh tế giải thích từng ảnh chụp cho cô nghe. Thỉnh thoảng Niersteiner phát sinh tiếng cười hài lòng, có vẻ khoái trá cực kỳ.

Chút bất tri bất giác, đêm đã khuya. Niersteiner thảo luận xong với cậu về cuốn tạp chí, lúc này mới nhìn đồng hồ: "Khuya rồi, tôi không đã quấy rầy anh nữa. Jones, ngày mai chúng ta cùng nhau đi chung được không? Chúng tôi có ba người, bất quá đều là con gái, có chút sợ."

Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu: "Đương nhiên có thể, không thành vấn đề."

"Thật tốt quá." Niersteiner hài lòng vỗ tay, cười nói. "Chúng ta mai gặp lại."

"Được, ngày mai gặp." Lăng Tử Hàn mỉm cười tiễn cô đi, sau đó mới đóng máy vi tính lại, nằm xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Niersteiner đứng ở bên ngoài lều gọi cậu: "Jones, anh đã thức chưa?" Theo thanh âm của cô, còn có tiếng cười của một cô gái khác, vang vọng trong trong không khí ở nơi sa mạc đặc biệt dễ nghe.

Lăng Tử Hàn cười nói: "Thức rồi." Nói xong, cậu đeo ba lô ra ngoài.

Bên ngoài ngoại trừ Niersteiner ra, còn có thêm hai cô gái khác, nhìn qua tuổi tác cũng không cách biệt nhau lắm, đều mặc đồ jeans mang giầy du lịch, nhìn qua rất gọn gàng.

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Hello!"

Các cô gái vừa bắt chuyện với cậu vừa dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với nhau: "Quả nhiên là một cậu nhóc Trung Quốc rất tuấn tú mà."

Lăng Tử Hàn giả bộ như không hiểu. Lần này tướng mạo của cậu chỉ sửa chữa sơ lược mà thôi, để cho bộ phận then chốt chỉnh sửa lại vân tay dấu chân, khiến cho trong sự nhu nhược ẩn chứa vài phần anh khí, rất phù hợp với thân phận hiện giờ của cậu. Mặc dù đi trong sa mạc mấy ngày này, cậu vẫn mang phong độ của người trí thức, khiến cho người ta thấy rất thoải mái. Trong mắt người phương Tây, bề ngoài của cậu nhìn trẻ hơn tuổi trong giấy tờ nhiều, nên trên đường đi không ngừng gọi cậu là 'Nhóc', cậu cũng không nói

gì.

Vội vã ăn bánh mì, uống chút canh rau cải, bọn họ liền cùng nhau đi.

Bọn Niersteiner cũng có xe việt dã, chạy phía sau xe Lăng Tử Hàn, chậm rì rì hướng về phía trước. Lăng Tử Hàn dừng lại chụp ảnh, các cô cũng chỉ đứng bên hăng hái mà nhìn, có đôi khi cũng chụp hình theo.

Lúc trưa, trong buổi ăn chỉ nghe tiếng của ba cô gái, Lăng Tử Hàn rất ít nói chuyện, chỉ là lễ phép mỉm cười.

Niersteiner cùng hai người bạn kia thỉnh thoảng lại nháy mắt, dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với nhau: "Thực sự là một cậu nhóc dễ xấu hổ." Sau đó liền cười to.

Cơm nước xong, thu dọn mọi vật vào trong túi plastic, Lăng Tử Hàn chuẩn bị bỏ vào trong xe.

Cậu vừa mới quay người lại, Niersteiner liền tiến sát lại, nhiệt tình mà nói: "Tôi giúp anh cho."

Lăng Tử Hàn khách khí nói: "Không cần, tôi tự làm được rồi."

Lời còn chưa dứt, ngay sau gáy của cậu cảm thấy tê rần, toàn thân lập tức tê dại. Trên mặt cậu thể hiện nét mặt đầy ngạc nhiên, sau đó mềm người ngã xuống.

Niersteiner một tay lấy ôm lấy cậu, bỏ vào trong xe mình, thuận lợi đưa tay sờ khuôn mặt của cậu: "Bảo bối, thực sự là luyến tiếc khi phải đem nhóc giao cho Antinogen."

Cô gái khác cười nói: "Thôi đi, Antinogen luôn muốn dùng mấy người Đông Phương, hiện tại coi như chúng ta có thể lập công lớn rồi. Chị tưởng quyến rũ mấy thằng nhóc Trung Quốc khó lắm sao? Muốn thì qua Trung Quốc du lịch một chuyến là được."

Niersteiner phát động xe rồi nói: "Đúng vậy đúng vậy, chúng ta cũng nên đến cái vùng Taklamakan gì đó tham quan một chuyến mới được."

Xe của các cô chạy đi trong tiếng cười vang vọng.

Xe của Lăng Tử Hàn ném vào ven đường, y như tình trạng của các du khách trước khi bị mất tích vậy.

HẾT CHAP 10

Mục lục

(1) In Salah là một đô thị thuộc tỉnh Tamanghasset, Algérie

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/InSalah

(2) Tassili n'Ajjer: Nằm ở trung bộ Sahara, miền Đông Trung Algérie, cao nguyên bao la này (tiếng Hecbe gọi là Tassili) rộng 72.000km2. Với độ cao trung bình 1500m, cao nguyên này kết thúc bằng một vách đá dựng đứng cao 500m và dài dần 700km, như một thành lũy tự nhiên chỉ có đường vào là một vài hẻm núi sâu.

Nguồn: http://www.khoahoc.com.vn/doisong/moi-truong/thien-nhien/2560Cao-nguyen-Tassili-N-Ajjer-Algerie.aspx

Tham khảo: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tassilin%27Ajjer

(3) Taklamakan: Sa mạc Taklamakan (Takelamagan Shamo, , Tháp Khắc Lạp Mã Can sa mạc), cũng gọi là Taklimakan, là một sa mạc tại Trung Á, trong khu vực thuộc Khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ Tân Cương của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nó có ranh giới là dãy núi Côn Lôn ở phía nam, dãy núi Pamir và Thiên Sơn (tên cổ đại núi Imeon) ở phía tây và phía bắc.

Taklamakan được biết đến như là một trong các sa mạc lớn nhất trên thế giới, đứng hàng thứ 15 về kích thước trong số các sa mạc lớn nhất không ở vùng cực của thế giới.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Sam%E1%BA%A1cTaklamakan

131. Quyển 4 - Chương 11

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Loại thuốc mê cực mạnh này có thể trong nháy mắt khiến một người đàn ông tráng kiện phải ngã gục, thế nhưng Lăng Tử Hàn từ nhỏ đã thử nghiệm qua không ít các cuộc thí nghiệm nhằm thích ứng với tất cả dược vật, nên giờ chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, nhưng không mất đi ý thức. Cậu làm bộ như đã mất đi tri giác, nhưng trong sự xóc này của xe mà âm thầm dự đoán phương hướng di chuyển của xe.

Đến tận hoàng hôn buông xuống, Niersteiner lái xe đi tới cao nguyên Tassili n'Ajjer. Nơi này có có rất nhiều khe sâu, có cái đạt đến độ sâu 300m, xe hơi khó có thể di chuyển.

Sau khi xe dừng lại, có người dùng tiếng Anh chào hỏi các cô, nghe tiếng là đàn ông.

Không lâu sau, Lăng Tử Hàn liền bị người khác mang ra khỏi xe, đặt lên lưng ngựa.

Mấy tên đó cười nói với bọn Niersteiner: "Hẹn gặp lại, chúc may mắn." Sau đó nhảy lên ngựa đi lên núi.

Bụng Lăng Tử Hàn đặt ngang yên ngựa, rất khó chịu, nhưng lúc này một cử động cũng không dám, chỉ có thể thả lỏng thân thể giả bộ hôn mê.

Đi chừng 3 tiếng đồng hồ, bọn họ ngừng lại, khiêng Lăng Tử Hàn lên trên vai, chui vào địa đạo.

Những người đó quay qua quay lại mấy vòng, sau đó đi vào một gian phòng nhỏ, đặt Lăng Tử Hàn lên trên giường, sau đó đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Lăng Tử Hàn cũng không nhúc nhích, chỉ là chăm chú lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Trong phòng rất yên ắng, hiển nhiên ngoại trừ cậu ra không còn ai khác.

Qua một hồi lâu, có một người nữa tiến vào, dùng tiêm kim tiêm vào người cậu một lượng thuốc làm giảm tác dụng của thuốc mê.

Lăng Tử Hàn rất rành về những loại thuốc này, nên canh thời gian dần dần tỉnh lại, lập tức nhẹ nhàng mà rên rỉ một tiếng.

Gian nhà rất nhỏ, trên dưới trái phải đều là đất badan, trên đỉnh có gắn một ngọn đèn mờ nhạt. Giường chiếu cũng là dùng đất badan làm thành, trên có nệm, và đó cũng là vật phẩm xa xỉ duy nhất.

Lăng Tử Hàn híp mắt, dường như chưa thích ứng với ánh sáng đột ngột, sau đó thấy rõ người ngay bên giường.

Khó tính được tuổi của người đó, nhìn qua chỉ biết là người Âu Châu, trong phòng lại vì có ánh đèn mờ ảo nên cũng khó nhìn ra được màu da, tóc cùng mắt của người đó.

Y nhìn khắp người Lăng Tử Hàn, ôn hòa cười, dùng tiếng Anh hỏi: "Tỉnh rồi sao?"

Lăng Tử Hàn nỗ lực muốn động thân, nhưng chỉ có thể giật giật được tay chân. Cậu giật mình hỏi: "Tôi đang ở đâu? Anh là ai?"

Y thong thả điều chỉnh tư thế rồi nói: "Phải là tôi hỏi cậu mới đúng, cậu là ai? Từ đâu tới?"

Lăng Tử Hàn cau mày, dường như hoàn toàn không rõ được chuyện gì đang xảy ra, thuận miệng đáp: "Tôi

là phóng viên, đến từ Trung Quốc."

Y cười cười: "Phóng viên sao? Cũng là một thân phận khá tốt đấy. Vậy tới đây làm gì?"

"Tôi đến chụp hình đăng báo, tòa soạn cử tôi tới đây." Nói đến đây, Lăng Tử Hàn bỗng nhiên không nhịn được liền hỏi. "Rốt cuộc anh là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi muốn nói chuyện với ban biên tập của tôi."

"Hưm, hưm, cậu bé, yên lặng nào." Người nọ đưa ngón trỏ lên, nhẹ nhàng chậm rãi phe phẩy ở trước mặt cậu.

Lăng Tử Hàn rốt cục cử động được thân thể, liền muốn ngồi dậy.

Người nọ liền đưa tay đè cậu lại, hờ hững nói: "Tin tôi đi, cậu bé, nên nghỉ ngơi cho tốt một chút, vậy mới có lợi với cậu."

"Anh buông ra!" Lăng Tử Hàn kiệt lực giãy dụa. "Bọn người các anh rốt cuộc muốn làm gì? Tôi là người Trung Quốc, tôi muốn nói chuyện với đại sứ quán của chúng tôi."

Người nọ nhẹ giọng cười, bỗng nhiên đưa tay tát mạnh vào má cậu.

Lăng Tử Hàn cắm khẩu, cảm thấy đầu óc lờ mờ.

Lúc này mới người nọ mới dùng giọng nhỏ nhẹ đầy khinh thường nói: "Đúng rồi, vậy mới là bé ngoan. Trước tiên cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt trước, chúng tôi sẽ lập tức quay lại. Tin tôi đi, chúng tôi còn mong mỏi quay lại gặp cậu hơn cậu tưởng nhiều." Nói xong, y cười, thả tay, xoay người ra cửa.

Trong lúc nhất thời Lăng Tử Hàn không có phản ứng gì cả.

Một bạt tay của người đó vô cùng có lực, cậu không có cách nào đỡ được, bị đánh một cái khiến đầu óc choáng váng, giờ mới có thể khôi phục lại.

Khuôn mặt cậu lộ ra nét lo lắng, nỗ lực đưa tay chống người ngồi dậy, sau đó chậm rãi xuống giường, đỡ người từng bước một đi đến cửa phòng.

Lúc này, trong phòng vang vọng một tiếng nói. Đó là giọng nói pha lẫn tiếng cười của người hồi nãy. "Cậu bé, cậu lại không ngoan nữa rồi. Được rồi, nếu cậu đã có tinh thần như thế, chúng ta bắt đầu từ giờ luôn cũng được."

Y vừa dứt lời, liền có 4 tên lực lưỡng mặc áo xám đẩy cửa bước vào, ôm chặt lấy cậu, cố sức khiêng ra ngoài.

Lăng Tử Hàn vừa giãy dụa vừa hỏi: "Rốt cục các người là ai? Muốn làm gì?"

Bốn người kia không ai nói gì, đưa cậu đặt xuống một cái xe đẩy, sau đó dùng dây da trói chặt tay chân cậu lại, rồi đẩy về phía trước.

Lăng Tử Hàn phí công giãy dụa thân thể, dường như muốn thoát ra khỏi sự trói buộc, nhưng không có chút tác dụng nào cả.

Rất nhanh, cậu bị đưa đến một căn phòng có đèn đuốc sáng trưng.

Không ai nói ai, bốn người kia tháo dây cho cậu, sau đó đặt cậu nằm lên một bàn phẫu thuật được đặt ngay giữa phòng, rồi kéo tay chân cậu buộc chặt vào thành inox ngay mép giường, rồi lui ra ngoài.

Lập tức, có mấy người mặc áo blouse bước vào, trên mặt mang khẩu trang, đặt một cây gậy được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt thiết kế tinh tế ngang miệng cậu, để ngăn ngừa cậu cắn lưỡi, sau đó xé quần áo cậu ra, dùng một số xúc tu mini điện tử đính trên người cậu. Cuối cùng, họ trùm một cái đầu máy kim loại bên trong đầy các đầu điện tử thăm dò siêu nhạy lên đầu của cậu.

Phòng này chỉ có duy nhất một người không mang khẩu trang, chính là cái người phương Tây hồi nãy. Y đi đến trước mặt Lăng Tử Hàn, ôn hòa mà nói: "Cậu bé ngoan, cố gắng nhịn một chút, có thể chịu được bao lâu thì hãy chịu. Tin tôi, nếu có thể sống qua được cửa này, cậu sẽ rất có lợi."

Vẻ mặt Lăng Tử Hàn vừa hoảng hốt vừa căm thù nhìn thẳng vào hắn.

Người nọ nở nụ cười: "Quả là một người vô cùng quật cường." Sau đó lập tức đi qua một bên.

Lăng Tử Hàn hít một hơi thật sâu, có chút bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại.

Trong lúc bọn họ vừa gắn thiết bị vào người cậu, bên cạnh cũng có người đẩy các xe chứa đầy thiết bị cấp cứu cùng vật dụng đến sắp xếp bên cạnh giường.

Trong đó có một người mặc áo blouse hỏi: "Chuẩn bị xong hết chưa?"

Mấy người kia đều tự mình đứng trước thiết bị mà mình phụ trách, lập tức nói: "Xong rồi."

Người đi đầu kia thanh âm vẫn rất nhẹ nhàng, mang theo sự lãnh đạm chuyên nghiệp: "Chúng ta bắt đầu đi!"

Sau đó, người nọ nhấn mấy cái nút trên cái máy bên cạnh giường.

Xúc tua trải rộng toàn thân Lăng Tử Hàn dần dần lan tỏa một năng lực u ám, thấm vào bên trong. Lực này rất yếu, sau đó chạy dọc tế bào toàn thân, như đang thăm dò tìm kiếm hệ thần kinh của cậu vậy. Bọn chúng rất nhanh tìm thấy được thần kinh thông đến đại não, thần kinh này dường như có chứa thành phần hóa học đặc trưng đánh dấu, như đồ ăn hấp dẫn những xúc tua ấy. Sau khi chúng nó tìm thấy mục tiêu, lập tức như những con rắn đua nhau quấn lấy nó. Lực này dần mở rộng ra hai bên, lan ra, thân thể chúng nó mở rộng vô hạn, tham lam bọc kín đến cuối cùng phần gốc thần kinh. Sau khi bao bọc kín, chúng nó ngừng lại một chút, sau đó dần dần tăng lực. Sau đó, chúng nó hé miệng, cắn ngay đầu dây thần kinh, bắt đầu cắn phá về phía trước từng micron (1/1.000.000).

Thân thể Lăng Tử Hàn dần căng lên.

Đến khi sự đau đớn cực điểm trên phần đại não nhanh chóng dọc theo hệ thần kinh lan tỏa khắp cơ thể, tựa như bị một cái búa đập mạnh vào vỏ đại não, từng chút từng chút phá hủy ý chí kiên cường của cậu.

Lăng Tử Hàn cắn chặt cây gậy trong miệng, nổ lực chặt đứt sự liên hệ giữa đại não với thân thể, muốn ngừng lại sự đau đớn đang lan tỏa trong người.

Lực u tối này càng lúc càng tăng lên, càng lúc càng nhanh. Chúng nó như bình tĩnh tìm tòi phân nhánh thần kinh của Lăng Tử Hàn, tập kích mỗi một tế bào, chậm rãi tiến thẳng vào đại não của cậu.

HẾT CHAP 11

Mục lục

132. Quyển 4 - Chương 12

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Thời gian từng giây một trôi qua.

Bên trong rất an tĩnh, những vị "Bác sĩ" này dường như đã quá quen thuộc với sự thống khổ mà bệnh nhân phải trải qua, nên chỉ chuyên tâm nhìn màn hình trước mắt mình, trên đó không ngừng xuất hiện các số liệu hay hình ảnh.

Qua một hồi lâu, có người "Ồ" một tiếng, nhẹ giọng nói rằng: "Phản ứng người này không giống như những người trước."

Lập tức có người phụ họa: "Đúng vậy, rất kỳ lạ. Chẳng lẽ là hệ thần kinh của người phương đông có cấu tạo gì đó đặc biệt hay sao?"

Người không mang khẩu trang kia đang nhìn màn hình trên đài công tác, sau đó hỏi: "Hiện tại đang ở cấp mấy?"

"Cấp 4." Vị "Bác sĩ" đứng bên cạnh cái máy lớn bình thản nói.

Người nọ có chút suy tư, liền nói: "Tăng đến cấp 5."

Vị "Bác sĩ" kia không nói gì thêm, bình tĩnh mà nhấn thêm mấy cái nút trên máy.

Thân thể Lăng Tử Hàn đã bắt đầu co giật, đau đớn quỷ dị kịch liệt khó có thể hình dung khiến cậu không thể nào thở được. Trong đầu cậu dần xuất hiện ảo giác, trước mặt cậu xuất hiện một số bóng đen có khuôn mặt dữ tợn bay qua bay lại trong không trung đổ ập vào người cậu.

Dần dần, những đường cong đang vận hành bình ổn trên màn hình các máy bắt đầu hiện ra sự nhấp nhô kịch liệt, nhưng trên đó vẫn hiện chủ yếu là những đường cong nhiều màu lộn xộn, bay lượn chung quanh không chút quy tắc ngay quang điểm.

Mấy người mặc áo blouse đều cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, trong đó có một người nhìn về phía người đang đứng trong góc nói rõ: "Ý chí của người này rất mạnh."

Người nọ gật đầu: "Đúng vậy, cho tới bây giờ tôi cũng chưa thấy qua."

"Trước đây khi đến cấp này, chưa có ai quá 30 phút mà không hôn mê, nhưng người này rất đặc biệt." Người bên cạnh máy lãnh tĩnh mà nói. "Tôi thấy nên bảo hộ tính sử dụng đi."

Người nọ suy tư: "Người Trung Quốc … Người Trung Quốc thần bí …"

Người bên cạnh máy nhìn màn hình vẫn đang hiển thị những hình ảnh không cụ thể, quay đầu hỏi những người khác: "Nhịp tim của cậu ta giờ là bao nhiêu?"

"Đang giảm, 42 nhịp/phút."

"Huyết áp?"

"70/38."

“Quá thấp. Hô hấp?”

“13 nhịp/ phút, vẫn đang giảm.”

“Dưỡng khí!”

Mặt nạ dưỡng khí lập tức được trùm lên miệng mũi Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy dường như bản thân đã rơi vào trong địa ngục thống khổ, cảm nhận hết toàn bộ những dày vò vĩnh viễn vô tận. Trong đầu đủ loại ảo giác ùn ùn kéo đến, khiến cậu gần như tan vỡ. Cậu không ngừng mà hít sâu, nỗ lực tập trung tinh thần, thăm dò quy luật đau đớn kéo tới, tranh thủ nghỉ ngơi trong những lúc những con sóng đau đớn dữ dội thay phiên nhau kéo tới, lập tức nghênh chiến toàn diện.

Dù biết rõ người đấu với máy đến cuối cùng chỉ có thất bại, cậu vẫn dùng hết sức lực mà chiến đấu. Bởi vì hắn cậu đã đồng ý với một người, dù thế nào cũng không buông tay.

Thế nhưng, cậu đã đồng ý với ai nhỉ?

Trong lúc hoảng hốt, cậu không nghĩ ra được người đó, không khỏi bắt đầu phân tâm, đau khổ suy tư.

Bóng tối dần dần bao phủ lấy cậu, thống khổ chậm rãi rời xa.

Màn hình đột nhiên biến thành một màu đen, tiếng kêu cảnh cáo bắt đầu phát ra từ máy cái máy của bọn họ.

Tim đập Lăng Tử Hàn chợt ngừng lại.

Lập tức, vài người kéo xe đẩy tiến đến, bắt đầu dùng thiết bị cấp cứu cứu giúp.

Người kia ngồi ở một bên xoa cằm trầm tư.

Một hồi lâu lâu, người đó nhấn cái nút trước đài.

Vài phút sau, một thanh âm trầm ổn của một người đàn ông vang lên: “Thế nào rồi?”

Người này khoái trá nói: “Anh nghĩ chúng ta đã tìm được người mà em muốn rồi.”

Thanh âm kia lập tức thể hiện hứng thú thật lớn: “Thật sao? Là người như thế nào?”

"Người Trung Quốc. Cậu ta nói cậu ta là phóng viên, những vật dụng trên người cậu ta cũng chứng tỏ cậu ta là một phóng viên của một tạp chí du lịch. Hiện tại bên anh chỉ biết đến vậy." Người kia nhún vai. "Bất quá, phản ứng của cậu ta trên máy không giống người thường, rất kỳ lạ, sau đó anh sẽ chỉnh lý số liệu lại rồi gửi qua bên em."

"Được." Thanh âm kia rất ôn hòa. "Không giống người thường, bên các anh đừng phá hỏng nhanh quá đấy."

Người này liền cười: "Không đâu, hôm nay mới là lần đầu tiên mà thôi, bọn anh chỉ muốn xem tiềm lực của cậu ta lớn đến mức nào mà thôi."

"Ừ, trước tiên em sẽ xem tư liệu cùng số liệu của cậu ta, nếu như đúng như lời anh nói, vậy cứ đưa cậu ta tới đây." Thanh âm kia nói xong, liền kết thúc trò chuyện.

Lúc này, những người đang cứu giúp cũng đã thấy được hiệu quả, các chỉ tiêu sinh tồn của Lăng Tử Hàn dần khôi phục lại.

Người kia tiến lên nhìn cậu, khuôn mặt tái nhợt có chút nhu nhược, nhưng rất tuấn lãng phiêu dật. Y nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt nhẹ tầng mồ hôi lạnh đọng trên khuôn mặt ấy, nói với người bên cạnh. "Hôm nay đến đây thôi, đưa cậu ta về phòng, chăm sóc cho tốt."

"Rõ!"

Lúc Lăng Tử Hàn mở mắt ra, thì cậu đã được chuyển tới căn phòng nhỏ hồi nãy. Chung quanh vẫn là một màu cam mờ ảo, cường liệt kích thích ý nghĩ của cậu, khiến cậu nhanh chóng thoát ra khỏi bóng đem hỗn loạn.

Cậu chỉ cảm thấy toàn thân không có chút khí lực nào, sự thống khổ gian nan hồi nãy cũng đã biến mất, Cậu kinh ngạc nhìn trần nhà bằng đất badan trước mặt, sau đó nhắm hai mắt lại, bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng cảm giác khi thử nghiệm loại máy hồi nãy.

Hiện tại cậu đã rõ được, loại máy mà Đồng Duyệt sử dụng hoàn toàn khác với loại máy này, cậu có thể cảm nhận rõ được điều đó, máy của Đồng Duyệt chỉ là loại máy đời đầu mà Antinogen nghiên cứu chế tạo ra. Còn này, khi đối diện với loại máy chân chính, so với máy của Đồng Duyệt là hai loại hoàn toàn khác nhau, không chỉ có uy lực thật lớn, mà còn không thể chê vào đâu được. Đây không phải là thứ mà người bình thường có thể chống lại.

Cậu không thèm nghĩ đến việc mình có thể chống đỡ được bao lâu, chỉ là chậm rãi dồn khí đan điền, điều chỉnh hơi thở.

Từ nhỏ cậu đã luyện qua công pháp phật gia, sau đó luyện qua yô-ga, những tâm pháp này đều giúp cậu điều chỉnh kinh mạch, giúp đại não thanh tỉnh, tinh thần bình tĩnh, có thể nói là hỗ trợ cho cậu rất tốt trong việc chống đỡ tiếp tục.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng mở ra, người kia đi đến, ngồi vào bên giường, ôn hòa mà cười nói: "Nào, đến đây ăn chút gì đi."

Lăng Tử Hàn mở mắt ra nhìn hắn một chút, sau đó lại nhắm mắt lại.

Người nọ cũng không tức giận, trái lại tiến lên đỡ cậu ngồi dậy. Lập tức, nhét một cái gối đầu phía sau lưng cậu, giúp cậu dựa vào đó.

Lăng Tử Hàn mở mắt ra một lần nữa, hoang mang hỏi: "Các người rốt cuộc là ai? Đến tột cùng muốn làm gì?" Thanh âm cậu rất thấp, có vẻ hữu khí vô lực.

Người nọ mỉm cười, trốn tránh không đáp, chỉ nói: "Chúng ta làm quen một chút đi, tôi tên Rudolph Von Heinz."

"Thì ra … anh xuất thân từ quý tộc Đức." Lăng Tử Hàn mệt mỏi rã rời nói. "Đừng nói tôi bị các anh bắt cóc đó."

Heinz cười gật đầu: "Chỉ sợ là như vậy."

"Tại sao?" Lăng Tử Hàn không hiểu. "Cướp tài sản? Nhà của tôi không có tiền. Hay xuất phát từ nguyên nhân chính trị? Trung Quốc có xung đột gì với Đức hay sao? Hình như cho tới nay quan hệ rất tốt mà. Tôi chỉ là một người phóng viên, hoàn toàn không quen biết gì với các anh, cũng không có thù oán gì cả, vì sao lại bắt cóc tôi chứ?"

Heinz buồn cười: "Ừm, cậu rất thông minh, vừa cái đã có thể đưa ra hết những nguyên nhân bắt cóc thông thường rồi. Cậu đi du lịch khắp thế giới, trước đây có từng gặp qua nguy hiểm nào không?"

Lăng Tử Hàn do dự, một lát mới nói: "Tại St. Paul Brazil, có gặp một trận tập kích giữa cảnh sát và xã hội đen, hai bên đang bắn nhau."

Heinz ôn hòa gật đầu: "Vậy cũng coi như là nguy hiểm rồi. Lúc đó cậu có sợ không?"

Lăng Tử Hàn không có cả khí lực để lắc đầu, chỉ có thể nhẹ nhàng mà nói: "Không thấy sợ, chỉ cảm thấy lúc đó muốn tìm cách quay về khách sạn rồi ở yên trong đó, vậy sẽ không sao."

"Tốt, rất bình tĩnh, rất tốt." Heinz khen ngợi cười, rồi ra hiệu với người bên cạnh y.

Có một người đàn ông bưng một cái chén đến trước mặt Lăng Tử Hàn, định đút cho cậu ăn.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nhìn cái thìa đặt trước mặt mình, không thèm há miệng.

Heinz lắc đầu: “Được rồi, cậu trai à, không ăn cơm không ổn đâu. Cậu chắc cũng có kỳ vọng giống chúng tôi mà thôi, cố gắng bảo trì thể chất khỏe mạnh, vậy mới có lợi với bản thân cậu.”

Lăng Tử Hàn phẫn nộ nhìn y một cái, thanh âm yếu ớt: “Không có khẩu vị.”

“Trên phương diện y học nói tới, việc mất khẩu vị hiện tại của cậu là do nguyên nhân về mặt tinh thần, không phải về mặt sinh lý. Trên thực tế, cậu cần bổ sung nhiệt lượng cùng dinh dưỡng.” Heinz ung dung nói. “Không muốn để chúng tôi dùng biện pháp cưỡng chế chứ?”

Lăng Tử Hàn dường như rất tức giận, nhưng không thể làm gì khác, chỉ có thể mở miệng, bỏ cái thứ cháo chẳng biết là cháo gì nhưng cũng biết là có dinh dưỡng vào miệng rồi nuốt xuống.

Heinz rất thoả mãn, cười nói ôn hòa: “Cậu trai trẻ, nghỉ ngơi cho thật tốt đó nha, sau khi tỉnh lại cậu sẽ phát hiện, đây không phải ác mộng mà cậu hằng tưởng tượng đâu, mà hiện ra trước mặt cậu, là một thế giới hoàn toàn mới mẻ.”

HẾT CHAP 12

Mục lục

133. Quyển 4 - Chương 13

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đợi lúc Lăng Tử Hàn tỉnh lại, trước mặt cậu chẳng phải là một thế giới mới mẻ gì, mà chỉ là một không gian đen khịt.

Cậu không động đậy, chỉ bình tĩnh tiếp nhận không gian chung quanh.

Toàn thân cậu bị trói lại, mắt bị bịt kín, được đặt trong một trong không gian nhỏ hẹp, nơi cậu nằm cứ liên tục bị xóc nảy. Từ những điều này có thể kết luận, cậu đang nằm trong xe, và xe đang chuyển động.

Cậu không nghe được bất kì tiếng động nào cả, cũng không nhìn thấy được bất kì cái gì. Sự yên lặng này khiến cậu không thể phán đoán được thời gian. Cậu vẫn còn trong trạng thái mệt mỏi rã rời, vì vậy chậm rãi điều tức, để thân thể mau chóng khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh.

Qua thật lâu, dường như xe hơi ngừng lại, sau đó, cậu cảm nhận được mình bị nâng lên, sau đó bị khiêng đi một đoạn, thẳng, rồi lại quẹo, tiếp đó bị đặt xuống.

Không lâu sau, cậu cảm nhận được một gia tốc rất nhanh và mạnh, khiến cho máu trong toàn thân cậu bị lực hút mạnh đó hấp thụ, cảm giác đột ngột này khiến cậu trong lúc nhất thời đầu váng mắt hoa.

Máy bay cất cánh.

Trong lúc hỗn loạn, có người cởi bỏ khăn bịt mắt của cậu xuống. Cậu nhắm mắt lại một hồi, sau đó từ từ mở ra, lúc này mới phát hiện, cậu đang nằm trong một cái rương, mà bên cạnh người có một người đang đứng nhìn cậu, chắc đó chính là Heinz.

Y mang tướng mạo của người Đức điển hình, cao to, thân thể cường tráng, ngũ quan rõ ràng, mái tóc dài màu nâu, thẳng và mượt, đôi mắt màu xanh lam vô cùng xinh đẹp, trong nụ cười lại tỏa ra sự lãnh khốc mơ hồ.

Lăng Tử Hàn yên lặng nhìn y, không hề lên tiếng.

Heinz vô cùng hứng thú đáp trả ánh mắt của cậu, một lát mới cười nhíu mày: "Jones, cậu rất ngang bướng, tôi rất thích. Hy vọng cậu có thể tiếp tục như vậy, ngàn vạn lần đừng dễ dàng tan vỡ."

Lăng Tử Hàn dường như bị thái độ đó của y làm cho ngờ ngàng, đành buông tay, nhắm hai mắt lại, lạnh lùng mà nói: "Anh rốt cục muốn làm gì chứ? Lẽ nào anh bắt cóc tôi để đùa giỡn với tôi thế này thôi sao?"

"Không, không, đương nhiên không phải." Heinz nghiêm túc nói. "Là muốn mời cậu tham gia vào công việc của chúng tôi."

Lăng Tử Hàn hồ nghi mở mắt ra: "Công việc của các anh? Công việc gì?"

Heinz phất tay một cái, bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện hai người đàn ông to cao lực lưỡng, nâng Lăng Tử Hàn ngồi dậy, tháo dây trói cho cậu.

Lăng Tử Hàn miễn cưỡng đứng lên, lung lay người bước ra khỏi cái rương.

Máy bay này cũng không lớn, có lẽ là một chiếc thủy phi cơ. Cậu cố gắng bước hai bước qua một bên, vô lực ngồi xuống chiếc ghế gần đó, lúc này mới thở dài một hơi.

Bị trói lâu như vậy, huyết mạch vẫn còn tắc, toàn thân cậu tê dại, lúc này chợt mở trói, lại khiến toàn thân đau đớn vô cùng.

Quần áo cũ đã bị xé bỏ, đây là bộ quần áo mới mà bọn họ đã thay cho cậu, là loại quần áo của bọn chúng. Nói chung mấy việc này cũng không có gì đáng kể, cậu cũng chẳng còn sức để tính toán với bọn chúng việc này nữa.

Heinz ngồi đối diện với cậu, yên lặng mà nhìn cậu, dường như đang quan sát đến biểu hiện của cậu. Cậu dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, nỗ lực nhẫn nại chịu cơn đau đớn toàn thân.

Một lát sau, có người vỗ nhẹ vai cậu. Cậu mở mắt, thấy một người đàn ông đang cầm một ly sữa bò, đặt trước mặt cậu.

Cậu nhận cái ly, vì đôi tay không còn lực nên lúc cầm có chút run, nhưng cũng cố gắng cầm ly đặt lên miệng, chậm rãi uống hết.

Heinz thoả mãn gật đầu.

Máy bay bay thẳng về phía tây, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ tiến vào trong thân máy bay, chói mắt vô cùng.

Lăng Tử Hàn nghiêng đầu, dường như muốn né tránh những tia sáng này, hiển nhiên không hề hứng thú với cảnh vật thiên nhiên bên ngoài.

Heinz đưa tay kéo màn lại.

Lăng Tử Hàn hơi nhíu mày, rồi thả lỏng toàn thân.

Heinz lúc này mới mỉm cười hỏi: "Đỡ chút nào không?"

Lăng Tử Hàn phút chốc mở mắt ra, phảng phất như giờ mới nhớ lại được tình cảnh hiện giờ của mình, nhất thời tức giận nói: "Các anh rốt cục muốn cái gì hả? Nói thì nói thẳng ra đi, đừng có không rõ ràng mà dằn vặt tôi như thế. Tôi chỉ là một phóng viên, lại không liên quan đến kinh tế, chính trị, chỉ đơn giản viết bài giới thiệu cho mọi người biết về phong cảnh khắp nơi, chưa từng đề cập đến đời tư của bất kì ai, rốt cục động tới chỗ nào của bên anh chứ? Nếu không có gì ngại thì nói thẳng ra đi, để tôi có chết cũng biết rõ nguyên nhân."

Heinz cười ha ha: "Tốt, y như một chú báo nhỏ vậy, tôi rất thích những người trẻ tuổi kiên cường như cậu. Nói thật, từ trước tới nay chưa có một ai giống như cậu, cậu chính là một cực phẩm."

Lăng Tử Hàn tức giận đến mức phỉ báng: "Đồ biến thái!"

Heinz cười vô cùng hài lòng, trên gương mặt tuấn lãng mang thần thái phi dương: "Jones, lá gan của cậu quả thật rất lớn, rất tốt rất tốt, rất dễ thương. Tôi chính là ghét nhất mấy loại người vừa nhìn thấy chúng

tôi liền lập tức mê đắm. Có người nói người Trung Quốc rất chú ý đến khí phách của mình, cho rằng bị khuất phục bằng vũ lực chính là sỉ nhục bản thân mình. Về điều này thì rất giống với người Arya của chúng tôi."

"Đúng, đó gọi là "Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.". Nói chung, anh đừng dài dòng vậy nữa, cũng đừng có làm bộ. Muốn giết thì cứ giết, tôi tuyệt không thông đồng làm bậy với các anh đâu. Hừ, đơn giản là chết thôi, có gì đặc biệt đâu?" Lăng Tử Hàn bình tĩnh nói, sau đó dựa vào ghế nằm xuống. Cậu đã thể hiện thái độ buông tay rất rõ ràng, không muốn liên quan gì tới loại người không nói lý lẽ này.

Heinz nhìn hành vi mang tính trẻ con của cậu, không khỏi nhịn cười: "Yên tâm, tôi sao làm hại tới cậu được chứ? Sao rồi, Jones, mệt à?"

Lăng Tử Hàn không để ý đến y, vừa làm bộ ngủ vừa gợi lại tư liệu trong não.

Tên người Đức này cậu có xem qua tư liệu một lần, có người nói y chính là trợ thủ quan trọng của Antinogen, là nhân vật số 2 của 'Founder', có địa vị vô cùng cao trong tổ chức khủng bố này.

Tư liệu liên quan đến y rất lẻ tẻ, là do mấy người nằm vùng thuộc các quốc gia khác nhau lần lượt đưa tin về, chia thành các mảng, hơn nữa cách nói cũng không đồng nhất. Chuyên gia phân tích tình báo của Bộ Quốc An chỉ có thể miễn cưỡng kết nối các thông tin lại thành một bảng mang tính hình thức, không có ghi chú rõ ràng cụ thể, cũng không thuyết phục cho lắm.

Nói chung, toàn bộ phải do Lăng Tử Hàn tùy cơ ứng biến.

Heinz thấy cậu không hé răng, liền cầm lấy cái chăn ngay trên tay ghế, cẩn thận tỉ mỉ đắp cho cậu.

Người này là vật thí nghiệm cao cấp nhất mà khó khăn lắm bọn họ mới tìm được suốt từ trước tới nay, nhất định không thể phá hủy được.

Trong cabin rất an tĩnh, thỉnh thoảng có người qua lại, nhẹ giọng dùng tiếng Đức xin chỉ thị của Heinz. Thanh âm của bọn họ rất thấp, Lăng Tử Hàn chỉ có thể nghe được tiếng được tiếng mất.

"Âu Dương Hào Sinh … Tập đoàn Âu Dương … Bán phá giá cổ phiếu … Thị trường chứng khoán rung chuyển … Mượn tiền chỗ ngân hàng đại quy mô … Đối phương yêu cầu … được nói chuyện với Âu Dương Hào Sinh …"

Tuy rằng chỉ nghe được một chút, nhưng cũng có thể hiểu rõ, Âu Dương Hào Sinh đúng thật nằm trong tay bọn họ. Chỉ là, vì sao Heinz lại yên tâm nói những chuyện như thế này khi có cậu bên cạnh? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là, y không hề có ý định để Lăng Tử Hàn sống mà trốn ra ngoài.

Máy bay trong không trung chừng 1 giờ đồng hồ, chuẩn bị hạ cánh.

Heinz săn sóc mà nói: "Jones, sắp hạ cánh rồi, nâng ghế ngồi dậy đi, để tránh nguy hiểm." Sau đó, y bắt đầu nâng ghế lên.

Lăng Tử Hàn không để ý đến y.

Một người đàn ông bên cạnh đỡ cậu ngồi dậy, dựa vào chiếc ghế ngồi.

Lăng Tử Hàn căn bản không thèm nhìn đến người đối diện mình, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Biển rộng mênh mông, xuất hiện một hòn đảo nhỏ, núi đá cùng cây cỏ giao lại với nhau bao bọc thành một vòng cung, ở giữa có một chiếc hồ lớn, một bên là hình cung, một bên là đường thẳng, hai bên hình cung vươn ra, nhìn từ trên cao, rất giống cây dây cung chuẩn bị bắn tên. Trên đảo có rất nhiều tòa nhà, rải rác trong rừng, chỉ lộ ra vài bức tường trắng hoặc nóc nhà ngói nâu. Toàn bộ hòn đảo rất giống một thánh địa nghỉ dưỡng.

Heinz nhìn cậu cười nói: "Đảo này gọi là Gong (Cung Đảo), là đảo tư nhân, do tôi mua. Sao? Đẹp không?"

Lăng Tử Hàn vẫn không thèm để ý đến y.

Heinz chỉ là mỉm cười, cảm thấy thú vị nhìn cậu.

Máy bay bay thẳng vào trung tâm đảo, đến chiếc hồ lớn, đáp trên mặt nước.

Vài chiếc canô từ trên bờ chạy tới.

Heinz đưa tay vô vỗ vai Lăng Tử Hàn: "Được rồi, Jones, chúng ta xuống thôi."

Lăng Tử Hàn chậm rãi đứng dậy, theo bọn họ xuống máy bay. Mấy người kia sợ thân thể cậu không tốt, không thể đứng thẳng, nên vươn tay đỡ cậu, sau đó để cậu ngồi xuống canô.

Canô lập tức chạy về hướng bờ.

Heinz đứng ngay phía trước, canô chạy nhanh khiến tóc y tung bay trong gió, tựa như một lá cờ xinh đẹp. Y đứng thẳng người ở đó, thân thể cao to tản ra mị lực mê người.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng đánh giá chung quanh, chỉ thấy dọc theo đứng không ít người, dường như nghênh tiếp bọn họ. Những người đó tất cả đều mặc đồ đen, trong tay cũng không có cầm vũ khí, nhưng vẫn tản ra cảm giác nguy hiểm.

Nhìn không ra được ai với ai, hiện nay cũng không thể đoán được Âu Dương Hào Sinh có ở đây hay không.

Canô đến bờ thì dừng lại.

Lúc này, mấy canô khác cũng tới nơi. Tất cả người trên máy bay đều tới bờ, nên máy bay lập tức cất cánh, bay về hướng đông.

Heinz là người đầu tiên bước lên bờ.

Có một người đang đứng chờ trong đoàn người bước ra, ôm chặt lấy y.

Heinz hôn lên môi hắn.

Hai người kích tình hôn nhau thật lâu.

Người chung quanh đều nở nụ cười, có người còn huýt sáo, sau đó mọi người đều vỗ tay.

Lăng Tử Hàn đánh giá người kia.

Tóc hắn màu bạch kim, khuôn mặt bị Heinz che khuất, nhìn không được rõ, chỉ có thể thấy vóc người hắn thon dài cân xứng, ẩn chứa sức bật cường đại, vừa nhìn liền biết không phải kẻ kẻ đầu đường xó chợ.

Một lúc lâu, hai người mới buông nhau ra.

Heinz đứng thẳng người, nhìn quét qua tất cả người trên bờ.

Có người hét lớn một tiếng: "Nghiêm."

Hành động mọi người đều nhịp, lập tức nghiêm, cánh tay phải giơ lên, vươn về phía trước.

Lăng Tử Hàn cảm thấy như mình vừa bước vào một bộ phim điện ảnh về thế chiến thứ hai vậy. Cách chào này y chang như chào theo nghi thức quân đội của người Đức hơn 100 về trước. Giờ đây cậu đã hiểu rõ tất cả.

Bọn họ không phải phân tử khủng bố bình thường.

Bọn họ là Đảng Quốc Xã mới.

HẾT CHAP 13

Mục lục

134. Quyển 4 - Chương 14

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Heinz cũng nghiêm theo đúng tiêu chuẩn, giơ lên cánh tay hoàn lễ, sau một lát mới thả xuống.

Những người đó liền bắt đầu tự do hoạt động, có người tiếp tục công việc của mình, dọn đồ đạc từ canô xuống.

Heinz quay đầu lại bắt chuyện với Lăng Tử Hàn: "Jones, lại đây, tôi giới thiệu."

Lăng Tử Hàn vẫn đứng yên đó không nhúc nhích.

Hai người đàn ông phía sau cậu đặt tay lên vai cậu, dường như muốn áp cậu lên phía trước.

Heinz đưa tay ngăn họ lại, nói với người bên cạnh: "Đó chính là tên nhóc người Trung Quốc rất quật cường."

Người nọ nở nụ cười.

Lúc này mới nhìn rõ, khuôn mặt của hắn rất bình thường, chỉ có đôi mắt màu xanh biển, rất đẹp.

Hắn chủ động đi lên, vươn tay ra với Lăng Tử Hàn: "Chào, Jones, tôi là Jack."

Lăng Tử Hàn tràn ngập đề phòng nhìn hắn, làm như không thấy cánh tay đang vươn ra của hắn.

Jack mỉm cười rất tự nhiên thu hồi cánh tay lại.

Heinz đi tới bên người hắn, cười với Lăng Tử Hàn, ôn hòa mà nói: "Jack là người nằm vùng do cơ quan tình báo trung ương (CIA) phái tới, bất quá hiện tại đã gia nhập với chúng tôi. Hắn tiếp nhận lý tưởng của

chúng tôi, cam tâm tình nguyện mà giúp đỡ công việc của chúng tôi phát triển trong tương lai. Hồi trước, hắn cũng y như cậu vậy, cố ý chạy đến 'Con đường mộ' để chúng tôi bắt, haha, tôi thì ai cũng không từ chối, hơn nữa càng đặc biệt hoan nghênh những người như vậy."

Lăng Tử Hàn lạnh như băng nói: "Tôi không biết anh đang nói cái gì. Đừng nói là anh đang vọng tưởng đi. Cho rằng mình đang đóng phim sao?"

Heinz cùng Jack đều nở nụ cười, lập tức xoay người đi vào trong rừng.

Lăng Tử Hàn bị mấy người đàn ông sau lưng dùng sức đẩy đi, không thể làm gì khác hơn là theo chân bọn họ.

Heinz ngừng một chút, để cậu lên kịp, sau đó đi cùng với Jack, tựa như đang cùng cậu đi tham quan vậy, nhàn nhã tản bộ. Heinz thành khẩn mà nói: "Jones, chúng tôi không phải phân tử khủng bố, bất quá là một đám người có lý tưởng cá nhân mà thôi. Hồi lúc Jack mới tới, cũng có cùng một mục đích như cậu vậy, muốn tiêu diệt khủng bố, giữ gìn hòa bình. Thế nhưng, hắn nhận ra lý tưởng của chúng tôi, đồng ý đầu hàng gia nhập với chúng tôi. Trên thực tế, một xã hội muốn tiến bộ bắt buộc phải có sự hy sinh, những sinh vật không hợp tất nhiên phải bị loại trừ. Tài nguyên địa cầu đang khô kiệt nhanh chóng, vì nó phải cung cấp nuôi dưỡng hàng ngàn người chẳng ra gì, chúng tôi chỉ muốn những dân tộc kém cỏi bị tiêu diệt, để những dân tộc ưu tú nhất tiếp tục sinh tồn, theo dòng chảy lịch sử mà phát triển, đây mới là chiều hướng phát triển của loài người. Rất nhiều người bị cái gọi là nhân quyền, bình đẳng bác ái hạn hẹp đó ràng buộc, khiến đôi mắt bị bịt kín không chịu nhìn vào thực tại. Hiện tại, sự tiến hóa của nhân loại đã chấm dứt, hơn nữa còn đang từ từ thoái hóa. Nếu như tiếp tục như vậy, địa cầu sẽ tan vỡ, nhân loại sẽ diệt vong. Chỉ có những lý tưởng của chúng tôi mới cứu được địa cầu này mà thôi, khiến loài người tiếp tục tiến hóa, hướng về phía mà chúng tôi kỳ vọng. Jones, lẽ nào như vậy là sai?"

Lăng Tử Hàn trầm mặc một hồi, lãnh tĩnh mà nói: "Heinz tiên sinh, những lời mà anh nói cũng có lý. Thế nhưng, anh không phải thượng đế, anh không quyền quyết định việc sống hay chết của một người nào đó, huống chi là sự tồn vong của cả một dân tộc. Kỳ thực, anh có thể dùng cách hợp pháp để phổ biến lý tưởng của anh. Trên thế giới cũng có rất nhiều người đang cố gắng hết sức huy động tiến trình hòa bình, bảo hộ thiên nhiên."

"Đó là vô ích." Heinz bỗng nhiên hướng phía tây nam chỉ chỉ. "Bên kia, cách đảo này 970km, cũng có một vài hòn đảo lớn, vài chục năm trước bị một công ty của Mỹ mua lại, làm bãi rát phế liệu hạt nhân. Bọn họ đem những phế liệu hạt nhân từ Mỹ cùng Âu Châu chở đến đó bằng thuyền, trút hết lên đảo, đỡ phải mất một khoản lớn phí xử lý. Đảo kia vốn dĩ là thiên đường nhân gian, hiện tại đã biến thành địa ngục. Những người ở trên đảo đó dần dần bị bệnh nan y, bọn họ có thể rời khỏi đó, nhưng lại chịu chết trong đau khổ. Bởi vì bọn họ cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều không hiểu."

Lăng Tử Hàn lại trầm mặc.

Thanh âm Heinz thủy chung ôn hòa: "Jones, không nói đến thân phận khác của cậu, nếu chỉ làm một phóng viên, hơn nữa là một phóng viên du lịch, cậu chắc cũng đã đi rất nhiều nơi, nhìn thấy rất nhiều điều, bọn người vô tri đó ngay cả thiên nhiên cũng phá hủy không thương tiếc, thì có bao nhiêu thứ khác bị bọn họ tùy tiện phá hủy như thế nữa chứ? Những dân tộc như vậy hoàn toàn không đáng để tồn tại."

Lăng Tử Hàn thở dài: "Heinz tiên sinh, anh nói với tôi những lời này, rốt cuộc có ý gì? Những lời này đáng lẽ phải nói với bí thư trưởng Liên Hợp Quốc mới đúng, hoặc nói với lãnh đạo các nước. Tôi chỉ là một phóng viên bình thường, hơn nữa chỉ viết về du lịch, thắng cảnh các nơi, thật sự không hiểu nỗi lý tưởng của các anh."

"Đương nhiên, chúng tôi đang dùng cách của mình nói cho bọn họ biết lý tưởng của chúng tôi." Heinz cười khẽ. "Jones, tôi nói với cậu những lời này, chỉ hy vọng cậu có thể phối hợp với chúng tôi, cùng hợp tác phát triển. Đối với cả hai bên đều tốt."

Lăng Tử Hàn lập tức nói rằng: "Tuyệt đối không thể, sao tôi có thể hợp tác với người bắt cóc mình chứ?"

Heinz gật đầu với cậu: "Nếu vậy, đây sẽ là một chuyện vô cùng đáng tiếc với cậu, mà chúng tôi cũng sẽ như vậy."

Thanh âm của y rất nhu hòa, nhưng mơ hồ tản mát ra mùi máu tươi.

Lăng Tử Hàn không thèm nói lại, đi theo bọn họ tới một dãy biệt thự nằm ngay sườn núi.

Heinz tùy ngồi xuống sofa, cũng không đề cập gì thêm. Trên mặt y đã mất đi nụ cười, đôi mắt màu lam lóe ra ánh sáng lạnh lùng.

Jack cười nói với Lăng Tử Hàn: "Ngồi đi!"

Lăng Tử Hàn không nói gì, theo lời hắn mà ngồi xuống.

Jack kéo ra một chiếc ghế dựa mềm, ngồi đối diện với cậu, cách giữa là một bàn trà, chậm rãi nói: "Mấy năm qua, CIA nghe phong phanh Bộ Quốc An Trung Quốc đã bồi dưỡng ra một tổ nhân tài bí mật, có người nói mỗi người bọn họ ai cũng vô cùng xuất sắc, nhưng lại thần bí vô cùng, ngay cả hệ thống nội bộ uỷ ban Quốc Gia An Toàn cũng không biết bọn họ. Jones, cậu chính là một trong 'U linh đặc công' đó phải không? À, hay phải gọi là 'liệp nhân'?"

Lăng Tử Hàn không để tâm, lạnh lùng thốt nói: "Tôi chưa bao giờ quan tâm đến mấy việc như vậy, các anh nói vậy với tôi, ý gì?"

Jack gật đầu: "Tốt, vậy nói thẳng chút đi. Jones, thượng cấp của cậu phái cậu tới đây, có phải là nói tập kích tội phạm, tiêu diệt khủng bố phải không? Đừng ngây thơ như vậy, ý đồ thực của bọn họ cậu có suy nghĩ không vậy? Lúc trước khi sếp tôi phái tôi tới đây, kỳ thực không phải để diệt trừ Founder, mà là bọn họ muốn một loại máy, là công nghệ cao do Antinogen phát minh ra. Máy đó, cũng được gọi là Founder."

Trong lòng Lăng Tử Hàn rùng mình, nhưng nét mặt vẫn như cũ, nghe vậy quá sợ hãi: "Cái gì? Các anh là Founder? Chính là tổ chức khủng bố gây ra biết bao sự kiện đổ máu?"

Jack cười ha ha, chuyển hướng sang Heinz: “Thật là một tên nhóc Trung Quốc thú vị.”

Lăng Tử Hàn tức giận nói: “Các người bắt cóc tôi, hiện tại lại nói cho tôi biết thân phận của các người, rốt cuộc có ý gì? Sếp của tôi cử tôi đến Sahara, là vì muốn tôi viết bài về nơi đó, không phải để phân tử khủng bố bắt cóc.”

Jack cười nghe cậu nói, ôn hòa trả lời: “Được rồi, Jones, cứ coi như chúng tôi đồng ý với thân phận của cậu đi. Nếu như cậu là người đáng giá, chúng tôi nhất định nói chuyện đàng hoàng với cậu. Nếu như không đáng, cậu cũng không giống như mấy vật thí nghiệm bình thường khác, hoặc chết, hoặc phát điên, cậu có thể tùy ý lựa chọn.” Nói xong, hắn cũng thu lại nụ cười.

Lập tức, có mấy người đến bên cạnh ôm lấy cậu, bắt ra ngoài.

Tình hình sau đó cũng không khác lúc còn trong sa mạc là mấy. Lăng Tử Hàn bị trói trong xe, chạy qua một con đường dài, đi tới một căn phòng không có cửa sổ.

Bên trong vẫn có mấy người ‘Bác sĩ’ mặc áo blouse, mang khẩu trang.

Không ai nói với ai, bọn họ ngay ngắn có thứ tự đặt Lăng Tử Hàn lên giường, lập tức chuẩn bị công tác, mở máy.

Cảm giác thống khổ một lần nữa ập tới.

Lực lượng âm hàn theo ngàn dòng chảy chạy dọc toàn thân cậu, lạnh lùng bình tĩnh chậm rãi xé nát thần kinh ý chí của cậu. Bọn chúng tham lam hấp thu nhiệt lượng trong máu của cậu, nhe răng cười mỉm cười nhảy múa trong từng tế bào của cậu.

Cậu hít thở sâu, nỗ lực tập trung ý thức của mình, tưởng tượng vô số hư không. Nào là ánh nắng tươi sáng, trong không khí tràn đầy vui sướng, đồng thời dần dần tiến vào thân thể cậu, cùng cậu chống đỡ lực lượng tà ác này.

Trên những chiếc máy trong phòng, các số liệu biến hóa kịch liệt. Mấy bác sĩ này tập trung tinh thần nhìn màn hình, quên mất thời gian.

Đến tận khi cảnh cáo vang lên, bọn họ mới phản ứng.

Hô hấp cùng nhịp tim của Lăng Tử Hàn trở nên yếu ớt, huyết áp giảm xuống nhanh chóng.

Những người đó lập tức bắt đầu cứu giúp.

Trong một căn phòng khác, Heinz cùng một người khác thấp giọng thảo luận.

"Em thấy sao?"

Người kia hiển nhiên rất thoả mãn: "Anh nói đúng, cậu ấy chính là người mà chúng ta đang tìm."

Heinz cười nói: "Vậy tốt quá, chúng ta có thể bắt đầu thử nghiệm cái mới được rồi."

Thái độ người kia cũng rất lãnh tĩnh: "Ít nhất phải hợp tác được với cậu ấy, bằng không cũng chẳng khác gì những người trước, không có tiến triển gì mới."

Thanh âm Heinz rất thấp: "Ừ, về cái này bên anh sẽ nghĩ biện pháp. Anh nghĩ, cậu ta cũng không cố chấp được lâu lắm đâu."

"Vậy là tốt rồi. Được rồi, anh nói cậu ấy là đặc công Trung Quốc?" Thái độ khi người kia hỏi vô cùng lãnh đạm, dường như cũng không quan tâm lắm.

Heinz nhún vai: "Chỉ có thể đoán vậy mà thôi, bọn anh đã tra qua thân phận của cậu ấy, hiện nay không có chỗ nào đáng ngờ. Bất quá, cẩn thận một chút cũng tốt hơn. Tại nơi đây cậu ta đột nhiên xuất hiện, mà ngay thời kỳ nhạy cảm như vậy, khó mà không hoài nghi được lắm."

"Ừ, vậy tiếp tục điều tra đi!" Người nọ mạn bất kinh tâm nói. "Kỳ thực có là đặc công hay không cũng không quan trọng, thứ mà chúng ta muốn chính là một người kiên cường. Trên người cậu ta có gì khả nghi hay không?"

"Không có, bọn anh đã kiểm tra qua, không có thiết bị theo dõi nào cả, cũng không có vết tích vi sinh vật theo dấu trong người." Thanh âm Heinz rất ôn hòa. "Cho nên, em có thể yên tâm sử dụng cậu ta."

"Vậy là tốt rồi." Người nọ mang một khí phách lạnh lùng. "Em sẽ phân tích một ít số liệu liên quan. Anh cùng Jack cố gắng thuyết phục cậu ta đi, hy vọng cậu ta sẽ hợp tác với chúng ta."

"Được. Anh cũng hy vọng cậu ta sẽ tiếp nhận lý tưởng của chúng ta, cam tâm tình nguyện nhập vào chúng ta." Trong thanh âm Heinz có chút cuồng nhiệt mơ hồ.

Người nọ lạnh lùng nói: "Đừng quá lạc quan. Tên nhóc Trung Quốc này có ý chí vô cùng kiên cường, rất khác biệt. Cậu ta so với Jack, những cảnh sát, những đặc công trước đây, còn mạnh hơn nhiều."

Heinz nhịn không được nở nụ cười: "Antinogen, chỉ cần anh đã nói, có khi nào không làm được hay không?"

"Đúng là vậy." Thanh âm Antinogen dần nhẹ, mang chút tiếu ý. "Em chờ tin tốt của anh. Dù thế nào đi

nữa, đây là phát minh vượt thời đại mang tính khoa học cao, thành một sự kiện quan trọng trong quá trình tiến hóa của nhân loại."

Heinz khẳng định vỗ vỗ vai hắn: "Nhất định là vậy."

HẾT CHAP 14

Mục lục

135. Quyển 4 - Chương 15

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lăng Tử Hàn tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong một căn phòng sạch sẽ.

Cửa sổ mở ra, không khí nhẹ nhàng khoan khoái. Lúc này là đầu xuân, mà nơi này lại gần xích đạo nên không khí vô cùng ấm áp.

Cậu lẳng lặng nhìn trần nhà sơn màu trắng, chỉ cảm thấy toàn thân từ trong ra ngoài đều đau nhức. Cảm giác ghê tởm từng đợt không ngừng kéo tới, khiến cậu choáng váng.

Không lâu sau, có một người đàn ông tiến đến, trầm mặc mà đút cháo cho cậu ăn. Vốn dĩ cậu chẳng còn chút khẩu vị nào nữa, nhưng vẫn miễn cưỡng nuốt xuống.

Đợi khi người đó đi rồi, trong phòng khôi phục lại sự yên lặng. Ngoại trừ ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng hải âu, còn lại cậu chẳng thể nghe được thêm gì khác.

Chậm rãi, sắc trời dần dần tối sầm lại.

Cậu chậm rãi điều tức hơi thở, rồi ngủ say.

Cứ như vậy, tỉnh thì cậu ăn, ăn xong lại ngủ, qua hai ngày rốt cuộc mới có thể miễn cưỡng đứng lên.

Cậu thử cử động, nhìn chung quanh một chút, liền gắng gượng xuống giường, đi đến một cái buồng nhỏ như nhà vệ sinh.

Suy đoán của cậu không sai, đó là buồng vệ sinh có trang bị đầy đủ phương tiện trí năng, hình như thiết kế này lúc trước được làm ra là dành cho người người tàn tật thì phải. Cậu tỉ mỉ tìm hiểu công năng của chúng. Những thiết bị này đều là do Đức chế tạo, có ghi hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Anh.

Quần áo của cậu hồi lúc thử nghiệm trong phòng nghiên cứu đã bị xé rách, hiện tại bọn họ mặc cho cậu một bộ pijama, chắc là dễ cởi hơn nếu lần sau có làm thí nghiệm. Cậu cố gắng nỗ lực cởi bỏ bộ quần áo trên người, lấy khăn mặt, sau đó ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đặt dưới vòi hoa sen. Cậu cảm thấy mình không còn chút khí lực nào cả, hai bàn tay run rẩy nhấn nút cài đặt phương tiện trí năng rồi ngồi chờ nó tắm cho mình.

Máy vi tính phân biệt đường viền thân thể cậu, nhanh chóng nước ấm chảy ra.

Cậu hé miệng, để cho máy đánh răng siêu sóng tự động làm vệ sinh hàm răng sạch sẽ. Cùng lúc đó, phần tay chung quanh cái máy vươn ra cố định lại thân thể của cậu rồi cẩn thận tắm rửa cho cậu.

Cậu nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong đầu càng ngày càng choáng. Máu trong người cậu bắt đầu tuần hoàn nhanh hơn, khiến cả thân thể cậu hiện giờ không còn chút sức nào, cậu cũng chẳng còn khí lực để lên tiếng.

Đợi khi tắm xong thì cậu cũng mất đi tri giác.

Lập tức có người xông tới, bế cậu ra ngoài, đặt lên giường.

Có một người giống như bác sĩ kiểm tra cho cậu một chút, sau đó tiêm cho cậu, nói với Heinz bên cạnh: "Chỉ là thể lực chịu không còn, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn."

Heinz gật đầu, rồi tựa như đang nói chuyện với không khí: "Em thấy tình trạng của cậu ta thế nào?"

Trên trần nhà truyền đến thanh âm của Antinogen: "So với những người trước thì khá hơn nhiều. Thần trí của cậu ta vô cùng tỉnh táo, hơn nữa cũng rất có văn hóa. Dù trong tình huống như thế này vẫn luôn muốn bảo trì vệ sinh sạch sẽ của bản thân, rất tốt."

"Vậy là tốt rồi." Heinz khoái trá gật đầu.

Antinogen hờ hững nói: "Để cho cậu ta nghỉ ngơi đi." Rồi không nói thêm gì nữa.

Heinz cũng lặng yên rời khỏi đó, đóng cửa lại.

Với những khi chấp hành nhiệm vụ như hồi trước chẳng khác gì nhau, chỉ cần biết phân tán khí lực, ý thức Lăng Tử Hàn vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh ở một phần nào đó. Đối thoại giữa Heinz và người kia cậu có nghe được một chút, liền bắt đầu suy đoán thân phận của người đó.

Đương nhiên, người đó có thể là chính Antinogen, cũng có thể không phải, có thể đó là một trong những nhà khoa học mà Heinz mời tới đây.

Bất quá, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng cả sức ra khỏi phòng cậu cũng không có, đừng nói đến việc tìm Âu Dương Hào Sinh.

Suy nghĩ qua suy nghĩ lại, cậu cảm thấy mệt cực kỳ, rốt cục để bản thân chìm vào cõi mộng.

Lần thứ hai tỉnh lại, tinh thần của cậu cũng hồi phục rất nhiều, sắc mặt cũng không còn trắng bệch nữa.

Jack đẩy cửa đi đến, cười với cậu: "Có thể đứng lên không? Nếu có thể nói chuyện thì chúng ta cùng nhau ăn nhé?"

Lăng Tử Hàn nhìn hắn, không hé răng. Cặp mắt đen kịt của cậu đã không còn linh hồn như lúc mới tới đây, mà giờ đây tràn ngập uể oải, trong đó hiện lên chút dập dờn mơ hồ.

Jack thân thiết hỏi: "Có muốn tôi đỡ cậu không?"

Lăng Tử Hàn trầm mặc cố gắng ngồi dậy, sau đó nhận ra toàn thân mình đang xích lõa. Cậu kéo chăn che người lại, nhìn chung quanh tìm quần áo của mình.

Jack đến chỗ chiếc ghế bên cạnh giường cầm lấy bộ pijama của cậu, ôn hòa mà nói: "Tôi giúp cậu thay."

Lăng Tử Hàn không có hé răng chỉ là đưa tay nhận bộ pijama trên tay hắn, hiển nhiên là dự định để chính mình mặc. Cánh tay cậu gầy hẳn đi một vòng, càng thể hiện sự mảnh khảnh.

Jack nhìn cánh tay đang vươn ra đến chỗ mình, trong lòng có chút dao động mơ hồ. Dáng dấp gầy yếu như thế, không thể nào là "Liệp nhân Trung Quốc" do tình báo quốc tế cử ra được.

Lăng Tử Hàn mất rất nhiều sức mới mặc bộ pijama vào, cài nút, rồi thở hổn hển, lúc này mới xốc chăn lên, chậm rãi xuống giường, bỏ chân vào đôi dép đặt dưới giường.

Jack nhìn cậu từ từ đứng lên, rốt cuộc lo lắng, bước lên một bước đỡ cậu.

Lăng Tử Hàn dường như rất không muốn, giãy dụa người muốn đẩy hắn ra, đáng tiếc chẳng còn chút sức lực nào.

Jack cười nói: "Được rồi, Jones, đừng có cố chấp như vậy nữa. Tôi sợ cậu ngã xuống sẽ bị thương đó, là ý tốt thôi, không có ý gì khác đâu."

Lăng Tử Hàn thở hồng hộc ngừng giãy dụa, để hắn đỡ cậu, chậm rãi đi ra khỏi phòng, dọc theo lối đi nhỏ đầy ánh sáng tiến về phía trước.

Bốn phía rất an tĩnh, phảng phất như cả tòa biệt thự này không có bất kì người nào khác. Lăng Tử Hàn dường như không quan tâm đến những vấn đề này, chỉ biết chậm rãi nâng từng bước đi về phía trước.

Jack cũng kiên trì, chậm rãi đỡ cậu đến một căn phòng khác.

Bên trong bố trí rất đơn giản, gần cửa sổ có một bàn ăn, bên đối diện là bộ sofa nhỏ.

Jack đỡ cậu ngồi xuống bàn ăn, ân cần mà hỏi thăm: "Hôm nay đều là món ăn Trung Quốc, cậu nên ăn nhiều một chút."

Lăng Tử Hàn nhìn lên bàn ăn, trên đó có rất nhiều món đầy đủ hương vị màu sắc, hương thơm lan tỏa, đúng là chính tông. Cậu do dự một chút, lập tức cầm lấy chiếc đũa, gắp món cá chua ngọt, bỏ vào trong miệng.

Trước mặt Jack bày ra một bộ dao nĩa, hắn dùng cái thìa lớn múc đồ ăn vào dĩa mình rồi mới bắt đầu ăn. Hắn gặp không ít khó khăn trong việc cầm đũa giống như Lăng Tử Hàn. Hắn vừa ăn vừa cười nói: "Cũng là người Trung Quốc các cậu lợi hại, có thể nghĩ ra được đũa, mà còn dùng nó thành thạo như vậy."

Lăng Tử Hàn không hé răng, cũng không, tựa như chẳng nghe thấy gì cả, chỉ chậm rãi ăn, thỉnh thoảng uống chút canh.

Một lát sau, có người phục vụ bưng lên một cái chén, nóng hổi đặt trước mặt Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn vẫn không nói gì, cầm lấy thìa múc ăn.

Đây là canh vây cá cùng tổ yến được nuôi ở Hà Bắc hầm với nhau, bỏ thêm chút táo đỏ, cẩu kỷ, nhân sâm, rất bổ dưỡng.

Jack không ăn được món này, liền múc một chén canh cá nấu với cà chua, có hương vị giống món ăn phương Tây, từ từ uống.

Đợi ăn xong, sắc mặt Lăng Tử Hàn cũng tốt hơn nhiều. Jack rất vui, liền đỡ cậu đứng dậy, ngồi xuống sofa.

Cửa sổ mở ra, có thể thấy được cái hồ bên trong đảo, mặt nước phảng chiếu ánh sáng mặt trời, từng gợn sóng nhỏ lăn tăn trong cơn gió. Bốn phía hồ thỉnh thoảng có người qua lại, dường như rất bận rộn.

Jack ngồi bên cạnh cậu, tỉ mỉ nhìn cậu, ôn hòa mà nói: "Jones, chúng ta nói chuyện nha."

Lăng Tử Hàn buồn bã ỉu xìu mà nói: "Có gì để nói chứ? Không phải các người muốn giày vò tôi sao? Cứ tiếp tục đi."

"Đừng nói như vậy." Jack cười nói. "Chúng ta khoan nói đến chuyện này. Vậy đi Jones, chúng ta nói chuyện khác. Giống như, cha mẹ của cậu, bạn bè của cậu, người yêu của cậu."

Lăng Tử Hàn lập tức cảnh giác nhìn về phía hắn: "Làm gì? Đừng nói các người muốn bắt cóc bọn họ đi nha? Rốt cuộc tôi đắc tội với các người chỗ nào chứ?"

"Không không, đừng hiểu lầm." Jack cười liên tục, lắc đầu. "Chúng tôi không có ý định động vào bọn họ. Cha mẹ của cậu đã già, bọn họ không chịu nổi việc này đâu."

Lăng Tử Hàn nghi hoặc mà hỏi thăm: "Anh có ý gì?"

Jack bình tĩnh mỉm cười, dường như tất cả đều ở trong lòng bàn tay hắn. Hắn nhìn gương mặt thon gầy tái nhợt của Lăng Tử Hàn, thình lình hỏi: "Ngô Môn là gì?"

Lăng Tử Hàn hơi kinh hãi, đôi môi nhếch lên, không nói được gì.

Jack cười đến hài lòng: "Jones, hiện tại công nghệ thông tin phát triển, muốn điều tra bối cảnh gia đình của cậu, dễ vô cùng. Tôi nghĩ rằng không bằng chính cậu mở miệng kể, để chúng tôi khỏi mắc công phái người đi tìm cha mẹ của cậu. Bọn họ tuổi đã lớn, dù một việc nhỏ cũng sẽ khiến họ bị chấn động, không tốt lắm đâu, cậu nói có đúng hay không?"

Lăng Tử Hàn căm giận, liếc mắt nhìn hắn, nhưng cuối cùng đành khuất phục, rầu rĩ mà nói: "Ngô Môn là một môn phái do Ngô gia sáng lập ra."

"Ừ." Jack gật đầu. "Nói tiếp đi."

"Không có gì đặc biệt." Lăng Tử Hàn mệt mỏi mà nói. "Ngô Môn là do tổ tiên Ngô gia chúng tôi thành lập trong những năm Vĩnh Lạc (niên hiệu vua Thành Tổ thời Minh, ở Trung Quốc, 1403-1424), đến nay cũng hơn 600 năm rồi. Bởi vì lúc trước khi thu nhận đồ đệ rất kén chọn nên môn phái không nhiều nhân lực, rất nhỏ, không có danh tiếng gì. Đến lúc này thì cha tôi đang làm chưởng môn."

"Thật sao?" Jack buồn cười. "Chưởng môn à? Võ công Trung Quốc sao? Tôi từ nhỏ đã thích cái này rồi đó."

Bên môi Lăng Tử Hàn rốt cục hiện lên nét cười. "Ngô Môn chúng tôi không có truyền thụ những công phu Trung Quốc như các anh tưởng đâu. Chúng tôi chủ yếu là tu luyện nội tức, bình thường không dùng nhiều, chủ yếu là dùng khi chết, để linh hồn xuất đi, tìm kiếm thân thể mới. Bởi vì thời gian sống của con người quá ngắn ngủi, chỉ dùng một đời để tu luyện thì không đủ, cho nên muốn tiếp tục chuyển thế, triệt để thoát khỏi vòng luân hồi đầy khổ ải, đạt đến cực lạc."

Jack giật mình: “Thật sao? Con người có linh hồn thật à?”

“Ừ!” Lăng Tử Hàn gật đầu. “Về chuyện này bên Đông Phương đã có kết luận từ lâu. Trung Quốc, Ấn Độ, Nepal đều có không ít đại sư luân hồi chuyển thế, đó là sự thật. Bên trong môn phái của chúng tôi cũng có không ít trưởng lão làm được điều đó.”

Jack nhất thời cảm thấy hứng thú: “Cậu kể cho tôi nghe một chút được không?”

Lăng Tử Hàn trợn trắng con mắt: “Anh biết chuyện này làm gì? Không phải các anh đang cướp đi sinh mạng người khác sao? Còn quan tâm đến linh hồn người vô tội chết đi ấy làm gì??”

Jack ngẩn ra, lập tức cười cười, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Đúng lúc này, Heinz đi đến.

HẾT CHAP 15

Mục lục

136. Quyển 4 - Chương 16

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đúng lúc này, Heinz đi đến.

Hiển nhiên y đang rất hưng phấn, vừa ngồi xuống liền nhanh chóng nói: “Tôi cũng rất có hứng thú với mấy vấn đề về tâm linh này.”

Lăng Tử Hàn lãnh đạm liếc nhìn y: “Loại chuyện này không thể dùng lời kể là có thể hình dung được, mà phải dựa vào chính bản thân tự giác ngộ lấy.”

Heinz nở nụ cười: “Muốn vậy thì cậu cũng phải nói gì đó cho chúng tôi biết thì chúng tôi mới giác ngộ được chứ.”

Lăng Tử Hàn cảm thấy mệt mỏi, dựa lưng vào ghế sofa, thở hổn hển. Qua một lát, cậu mới nhẹ giọng nói:

"Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên." (1)

Heinz cùng Jack đều cảm thấy hứng thú: "Hai câu nói này rất thâm thúy nha, cậu có thể giải nghĩa một chút được không?"

Lăng Tử Hàn mệt mỏi rã rời nhắm đôi mắt lại: "Có thể lý giải tự nhiên có thể lý giải, không thể lý giải, lý giải không có nghĩa gì."

Đột nhiên, từ trần nhà truyền đến một âm thanh: "Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, linh hồn tồn tại ở bộ phận nào trong cơ thể con người không? Và linh hồn đó sẽ xuất ra từ bộ phận nào?"

Phản ứng của Lăng Tử Hàn hoàn toàn như một người thường. Dựa theo bản năng cậu ngẩng đầu nhìn, rồi không thấy gì cả, mới cuối đầu, một lát mới nói: "Chúng tôi cũng không biết, rất khó nói. Tôi nghĩ, chắc là ở đại não, phải không nhỉ? Còn xuất ra thì xuất từ trung tâm đỉnh đầu đi ra ngoài?"

Người kia dường như rất thoả mãn, hỏi tiếp: "Cậu luyện tới đâu rồi? Trình độ thế nào rồi?"

Lăng Tử Hàn có chút xấu hổ: "Không có cha mẹ đốc xúc, mấy năm gần đây dường như quăng qua một xó rồi, không có luyện. Bất quá, nếu tính vào thời điểm tôi học cấp 2 thì đã đả thông được đại tiểu chu thiên rồi."

"Đại tiểu chu thiên? Nghĩa là gì?" Người nọ cảm thấy hứng thú hơn.

Lăng Tử Hàn hờ hững nói: "Tôi hơi mệt. Những khái niệm này giải thích với người thường rất phiền, tôi không còn sức để nói nhiều nữa đâu. Nếu các người thật sự muốn biết, thì lên mạng tra tìm đi, chắc cũng sẽ hiểu thôi."

Người nọ cũng không nói gì nữa.

Heinz suy nghĩ một chút, liền cười nói: "Jones, nếu đã vậy, thì việc chúng ta hợp tác với nhau sẽ càng có thêm cơ sở."

Lăng Tử Hàn miễn cưỡng mà nói: "Tôi sẽ không cùng các người hợp tác đâu."

Jack nở nụ cười: "Jones, chúng tôi không định để cậu đi giết người hoặc bán đứng quốc gia của cậu đâu. Chúng tôi là hợp tác cá nhân với cậu, hơn nữa cũng có liên quan đến khoa học."

Lăng Tử Hàn không có chút hứng thú nào cả. Cậu lãnh đạm nói: "Dù là chuyện gì đi nữa thì tôi cũng không hợp tác với phân tử khủng bố."

Heinz cùng Jack nhìn nhau, mỉm cười. Jack đưa cổ tay mình lên, nói vào đồng hồ: "Bắt đầu đi!"

Lăng Tử Hàn cho rằng hắn gọi người tới, bắt đầu chương trình hành hạ dần vặt, vì vậy thờ ơ từ từ nhắm hai mắt lại, một chữ cũng không nói.

Một lát sau, Jack đứng dậy, đưa tay kéo cậu đứng dậy, đi ra bên ngoài.

"Nào đến đây, chúng tôi cho cậu thưởng thức một trò hay." Hắn ôn hòa cười nói.

Khí lực của hắn rất lớn, Lăng Tử Hàn bị hắn kéo cứ như gió đưa vậy, thoáng cái đã đến thành lan can. Lúc này mới nhìn rõ, bọn họ đang ở tầng hai.

Jack không giải thích gì thêm, chỉ đỡ cậu đứng thẳng người trên lan can, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: "Nhìn cho kỹ, nếu như cậu hợp tác với chúng tôi, tôi sẽ ngừng lại."

Lăng Tử Hàn nhìn xuống phía dưới.

Đại sảnh phía dưới có hai người đàn ông Trung Quốc, bị một đám đàn ông ngoại quốc vây quanh ở ngay trung tâm. Vài người trói hai người kia tại bàn ăn rộng lớn bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn Jack cùng Heinz.

Sắc mặt hai người họ đều rất bình tĩnh, dường như đã quá quen với loại chuyện này rồi. Heinz hơi hơi gật đầu.

Lập tức, Lăng Tử Hàn nghe được tiếng vải vóc bị xé rách. Những người đó thô bạo xé nát quần áo của hai người Trung Quốc.

Hai người này khoảng chừng hơn 30 tuổi, bên ngoài văn nhã, mang khí chất của thành phần tri thức cao cấp, lúc này không ngừng mà giãy dụa, chửi bậy, dần dần khàn cả giọng.

Thân thể Lăng Tử Hàn bỗng nhiên run lên.

Jack vẫn đứng sát ngay sau lưng cậu, siết chặt cậu dính chặt vào lan can, khiến cậu không thể nhúc nhích chút nào, thậm chí không thể dời đường nhìn.

Heinz cười khẽ: "Jones, hai người kia là mang huyết thống thuần của người Trung Quốc, cậu cứ vậy mà mặc kệ họ sao?"

Trong lòng Lăng Tử Hàn vô cùng mâu thuẫn. Sắc mặt cậu trắng bệch, hai tay nắm chặt hoa văn chạm trỗ trên thành lan can bằng gỗ, nỗ lực khống chế chính mình.

Trước khi xuất phát, cậu đã từng nhìn thấy ảnh chụp của Âu Dương Hào Sinh cùng người bị bắt chung với ông. Hai người dưới lầu chính là trợ thủ cao cấp của Âu Dương Hào Sinh. Theo lý thuyết cậu phải lập tức ngăn cản, biểu thị khuất phục cứu bọn họ. Thế nhưng, có thể đây chính là cơ hội, có thể chứng thực cho cậu biết liệu Âu Dương Hào Sinh có thực sự ở đây hay không. Nhất thời cậu không biết phải làm sao, chắc là phải bỏ qua chuyện này, cố gắng chống đỡ, có thể buộc bọn họ đưa Âu Dương Hào Sinh ra.

Chốc lát sau, hai người đàn ông kia đã bị cởi hết quần áo, tay bọn họ bị trói chặt trên bàn, khiến bọn họ lộ ra tư thế vô cùng bối rối.

Đã có người đàn ông đứng sẵn sau họ, chuẩn bị cường bạo. Nhưng những người này cũng không có lập tức động thủ, hướng đầu nhìn về phía Heinz.

Jack cười nói bên tai Lăng Tử Hàn: "Thế nào? Giờ chỉ có cậu mới cứu được bọn họ thôi đó. Cậu cứu hay không?"

Lăng Tử Hàn có thể cảm giác được, bọn họ là vô cùng bức thiết muốn cậu chủ động hợp tác với bọn họ, vì vậy quyết định thật nhanh, nhắm chặt hai mắt, cắn răng nói: "Tôi không biết bọn họ, làm sao biết bọn họ là ai cơ chứ? Có thể bọn họ cũng là trong nhóm các người, đây chỉ là đang làm trò trước mặt tôi thôi, định gạt tôi chứ gì. Tôi không dễ bị lừa đến vậy đâu."

Hành động lỗ mãng cùng ngôn ngữ ngây thơ của cậu khiến Jack cùng Heinz giật mình, nhất thời không biết phải làm sao. Nếu cậu nhất quyết cho rằng bọn họ đang giở trò, vậy nếu có cường bạo hai người kia đi chăng nữa, cậu cũng không đầu hàng, mục đích của bọn họ cũng không đạt được.

Quyết định này của Lăng Tử Hàn phân nửa là dùng suy đoán, phân nửa là tự mình đánh cuộc, cho dù phán đoán của cậu bị lệch, thua cuộc, thì hai người kia bất quá cũng chỉ bị thương nặng ngoài da mà thôi, không uổng mạng. Cậu nhất định phải nắm lấy cơ hội này, bức bọn họ đưa Âu Dương Hào Sinh ra.

Heinz nhìn cậu tràn ngập tính trẻ con mà từ từ nhắm hai mắt, cả người đều run rẩy, nhưng vẫn cắn răng kiên trì, không khỏi lắc đầu: "Thực sự là khó mà. Cậu đấy, quả thực là cứng đầu, quật cường nha." Ngôn hành cử chỉ của y luôn mang phong thái quý tộc, ưu nhã, nhưng trong từng lời nói lại khiến người khác rét run.

Trên trán Lăng Tử Hàn tràn đầy mồ hôi lạnh, toàn bộ thân thể dần khụy xuống. Đã hai lần liên tục tiến hành đối đầu với "Ma trảo", quả thực là cậu có chút chịu không nổi.

Jack chèn hai tay qua nách cậu, nâng người cậu dậy, khiến cậu không thể động đậy.

Heinz lên tiếng nói vọng xuống dưới: "Hans, mời tiên sinh Âu Dương ra đây."

Phía dưới có người trả lời: "Rõ!" Lập tức xoay người đi ra ngoài.

Jack mỉm cười: "Jones, chắc cậu biết tiên sinh Âu Dương Hào Sinh mà phải không? Dù thế nào đi nữa ông ta cũng không phải là người của chúng tôi đâu."

Lăng Tử Hàn giật mình: "Cái gì? Anh … các người … bắt cóc tiên sinh Âu Dương?"

Heinz thoải mái dựa người vào thành lan can, nghe vậy nhíu mi, tiêu sái mà nói: "Có gì mà ngạc nhiên dữ vậy? Tiên sinh Âu Dương là người giàu có nhất ở Châu Á này, chúng tôi cần tiền, đương nhiên phải bắt cóc ông ta. Thế nào? Cậu cảm thấy bất ngờ sao?"

Lăng Tử Hàn cứng họng, vẻ mặt khiếp sợ hòa cùng mờ mịt, dường như không biết nên nói cái gì mới tốt vậy.

Môi Jack tới gần bên tai cậu, nhẹ giọng nói: "Vị tiên sinh Âu Dương này hình như có tầm quan trọng rất lớn tới quốc gia các cậu phải không? Chính phủ của nước cậu nhờ vào tập đoàn của ông ta, đã có thể đã khống chế mỏ dầu Trung Á cùng Phi Châu, mua thành công Suez Canal (2), có cổ phần lớn trong ngành điện tín Anh quốc cùng hàng không Đức, tiến vào giới tài chính Nhật Bản, mua đứt New York, Vancouver, thậm chí thao túng tuyển cử nghị viên Đông Nam Á. Người như ông ta, chính phủ các cậu dù thế nào cũng không muốn ông ta chết đâu nhỉ? Jones, nói tôi biết, cậu là vì ông ta mà tới đây phải không?"

Lăng Tử Hàn không chút nghĩ ngợi liền phẫn nộ phản bác: "Anh nói nhiều vậy làm gì chứ? Chỉ có người Mỹ các người mới làm ra những chuyện như vậy thôi. Các người không ngừng chỉ trích cái này, chỉ trích cái kia, các người nghĩ các người là ai hả? Đang định làm cái gì chứ hả? Có quyền gì mà cứ vu oan cho người khác như thế hả?"

Heinz buồn cười, vươn tay chỉ, ám muội mà vuốt nhẹ khuôn mặt của cậu, ôn nhu mà nói: "Jones, tốt nhất là cậu nên nói thật, vậy mới có lợi với cậu. Cậu là bảo bối mà chúng tôi khó khăn lắm mới có được, tôi tuyệt đối sẽ không làm cậu bị thương tổn đâu."

"Đúng vậy." Jack cười, có chút thành khẩn ghé vào lỗ tai cậu nói: "Jones yêu dấu à, chúng tôi chắc chắn không giết cậu. Nếu cậu chọc giận chúng tôi, chúng tôi chỉ giết người Trung Quốc khác mà thôi, hơn nữa còn là trước mặt cậu. Tốt nhất cậu nên nghe lời một chút thì hay hơn."

Heinz cúi xuống người xuống, ghé sát vào lỗ tai bên kia của cậu, nhẹ nhàng mà cười nói: "Nếu như cậu còn tiếp tục không đồng ý hợp tác với chúng tôi, tôi sẽ từ từ mà phân thây tiên sinh Âu Dương ra, đầu tiên là chặt ngón tay, sau đó là cổ tay, cánh tay, bàn chân, cẳng chân, đùi, đến khi nào cậu đáp ứng thì thôi."

Jack lập tức ôn hòa cười nói: "Chúng tôi rất tôn trọng tiên sinh Âu Dương, cho nên tuyệt đối không làm tổn thương tôn nghiêm của ông ta. Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ không cưỡng bạo ông ta, chỉ từ từ mà giết chết ông ta mà thôi."

Jack đè chặt cậu từ phía sau, kiềm cậu lại. Còn Heinz thì đứng sát bên người cậu, thoải mái dựa người vào lan can. Nét mặt của hai người họ vô cùng vô cùng thân thiết mà cúi sát vào người cậu, dùng ngôn ngữ tràn ngập máu tanh trái phải lần lượt giáp công cậu.

Lăng Tử Hàn nghe bọn họ dùng thanh âm nhu hòa nói ra những lời hung tàn bạo ngược, rồi lại nhìn thấy Âu Dương Hào Sinh đứng thẳng thắt lưng bước vào, thân thể càng lúc càng run rẩy.

HẾT CHAP 16

Mục lục

(1) Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên

, , ,

Đạo sinh Nhất Nhất sinh nhị nhị sinh tam tam sinh vạn vật

Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên

Trích: Đạo đức kinh –

137. Quyển 4 - Chương 17

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Âu Dương Hào Sinh khoảng chừng 50 tuổi, có khuôn mặt không giận mà uy. Ông đã từng tiếp kiến biết bao thủ lĩnh quốc gia, cũng chính nhờ vào khí độ dù hấp hối cũng không hãi sợ này mà đã khiến bao người khuynh đảo.

Thấy hai người trợ thủ của mình mang dáng dấp như vậy, ông không khỏi giận dữ, nhanh chóng nhìn chung quang một chút, rồi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Heinz. Ông dùng tiếng Đức lưu loát của mình lên tiếng trách móc: "Người Đức luôn nói đến lòng tín nghĩa là danh dự, nếu tôi đã đồng ý nộp tiền chuộc, các người cũng đồng ý không động đến người của tôi, vì sao hiện tại lại muốn lật lọng? Nếu như vậy, một cắc xu tôi cũng không giao cho các người. Các người cứ giết chúng tôi đi, dù sao tập đoàn Âu Dương đã có người thừa kế, tôi cũng đã sớm thành lập cơ chế vận hành rồi, dù tôi có chết, cũng không bị loạn."

Heinz rất lễ phép mà cười nói với ông: "Xin lỗi, tiên sinh Âu Dương, tôi cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Người bên ông không chịu hợp tác, tôi không thể không làm vậy."

Âu Dương Hào Sinh lập tức nhìn thấy Lăng Tử Hàn đang bị Jack chế trụ, lập tức tức giận nói: "Cậu ta chỉ là một thằng nhóc, anh muốn hợp tác với cậu ta làm gì chứ? Không phải các người chỉ muốn tiền thôi sao? Bắt cóc cậu ta muốn vơ vét tài sản bao nhiêu hả? Tôi trả thay cho cậu ta, thả cậu ta ra đi."

Heinz tán thưởng: "Tiên sinh Âu Dương, tôi không thể không bội phục lòng dạ hòa khí của ông đó nha. Đáng tiếc, cái chúng tôi muốn không phải là tiền của cậu ta, mà là cơ thể của cậu ta."

Âu Dương Hào Sinh hiển nhiên càng thêm hiểu lầm, tức giận vô cùng: "Heinz tiên sinh, Trung Quốc tôi có một câu 'sĩ khả sát, bất khả nhục'. "Founder" các người coi như là tổ chức khủng bố số một thế giới, nhưng muốn giết sạch 16 tỷ người Trung Quốc, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Xin khuyên các người một câu, đừng vũ nhục người Trung Quốc tùy tiện như vậy."

"Tiên sinh Âu Dương, ông đã hiểu lầm rồi. Tôi luôn tôn trọng người Trung Quốc, tựa như hơn 100 năm trước đây, khi quý quốc kháng chiến chống Nhật, bên Đức chúng tôi huấn luyện không biết bao nhiêu là quan quân cho bên ông, hơn nữa còn trang bị cho bên ông bao nhiêu là vũ trang bộ đội cơ giới, giúp các ông đánh thắng trận chiến huy hoàng, kết thúc chiến tranh. Trong cuốn Nhật ký của Rabe (3), vạch trần trận đại sát ở Nam Kinh, cũng là đại sứ Trung Quốc đang trú ngụ ở bên Đức chúng tôi. Còn người thanh niên đang ở trong tay của chúng tôi, cậu ta có thể là đặc công Trung Quốc nguy hiểm nhất, cũng có thể là cảnh sát quốc tế, tôi nghĩ cậu ta đến đây là để nằm vùng, hoặc do vì ông mà tới. Bất quá, dù thế nào đi nữa, tôi cũng không hề có chút ý tứ nào muốn vũ nhục cậu ta. Tôi chỉ muốn hợp tác với cậu ta mà thôi." Heinz khoái trá cười, cúi đầu, cúi sát vào khuôn mặt Lăng Tử Hàn, ôn nhu mà nói: "Jones, cậu nói thử coi đúng không? Chúng tôi đã từng vũ nhục cậu chưa?"

Hai hàng lông mày của Âu Dương Hào Sinh nhíu lại, trong lòng có một chút tin tưởng, không khỏi đưa mắt ấm áp nhìn người thanh niên trẻ tuổi lại rất yếu đuối kia.

Thật lâu sau, Lăng Tử Hàn mới mở mắt, vô lực mà nói: "Tiên sinh Âu Dương, tôi chỉ là một phóng viên bình thường mà thôi, viết cho hai tờ Ngưng Vọng cùng Địa Lý Quốc Gia . Tôi tên Ngô Tiệp, nếu như ngài từng xem qua tạp chí du lịch, có thể thấy bài viết của tôi."

Âu Dương Hào Sinh lập tức mỉm cười gật đầu: "Thì ra cậu chính là Ngô Tiệp nổi tiếng đó. Tôi đã từng xem qua Ngưng Vọng cùng Địa Lý Quốc Gia Trung Quốc , trên đó đều là bài viết, hình ảnh cùng những đoạn phim mà cậu làm, rất thích."

Bọn họ nói chuyện bằng tiếng Hán, Heinz mỉm cười ngăn lại: "Dùng ngôn ngữ mà người khác nghe không hiểu nói chuyện riêng với nhau, hình như có chút không lễ phép thì phải."

Âu Dương Hào Sinh lập tức đổi thành tiếng Anh, chính trực mà nói: "Xin lỗi, ở chỗ này thấy đồng bào, hơn nữa còn là tác giả mà tôi yêu thích, nhất thời có chút hưng phấn, xin tha thứ."

Thể lực Lăng Tử Hàn đã hao hết, ngay cả khí lực ngẩng đầu cũng không có. Cậu nhìn Âu Dương Hào Sinh, dần dần cúi đầu xuống.

Jack lấy tay nâng đầu cậu lên, ghé vào lỗ tai cậu nói: "Cậu muốn tiên sinh Âu Dương chết hay sống?"

Lăng Tử Hàn do dự mà không có hé răng.

Heinz hơi hơi nâng tay lên.

Lập tức có mấy người đàn ông cao to tiến lại gần, kéo Âu Dương Hào Sinh tiến lại gần bàn, kéo tay trái của ông vuốt đều các ngón lên trên bàn, lập tức cầm lấy một mã tấu sắc bén đặt ngay đốt ngón tay của ông.

Âu Dương Hào Sinh không hề sợ hãi, kiên nghị quay đầu nhìn về phía Lăng Tử Hàn, bình tĩnh mà nói: "Cậu nhóc, cậu tuyệt đối đừng đồng ý với bọn họ bất kì điều gì."

Lăng Tử Hàn ngơ ngác mà nhìn tình cảnh phía dưới, ánh mắt chậm rãi tan vỡ.

Jack cười nói: "Thế nào, Jones? Có muốn suy nghĩ không? Cho cậu … 10s, đủ không?"

Lăng Tử Hàn hít một hơi thật sâu, thanh âm rất nhẹ: "Được rồi, các người thắng. Tôi đồng ý hợp tác với các người. Nhưng các người phải đảm bảo, tuyệt không làm hại tiên sinh Âu Dương, cũng không làm hại đến người Trung Quốc khác."

"Rất tốt, không thành vấn đề. Tôi cam đoan với cậu, tuyệt không thương tổn bọn họ." Heinz cười thoả mãn, lúc này mới chuyển hướng Âu Dương Hào Sinh. "Tiên sinh Âu Dương, ông cùng người của ông quay về nghỉ ngơi đi. Giao dịch của chúng ta vẫn còn hiệu lực, chỉ cần công ty các ông đưa tiền chuộc ra, chúng tôi lập tức thả các ông đi. Ông nói rất đúng, chúng tôi chính xác là người trọng danh dự giữ tín nghĩa, cho nên, ông cứ yên tâm."

Âu Dương Hào Sinh lo lắng nhìn Lăng Tử Hàn, lớn tiếng nói: "Cậu bé, cậu không cần vì chúng tôi mà bị bắt ép làm vậy đâu."

Lăng Tử Hàn rất cảm động, cười với ông: "Tiên sinh Âu Dương, cám ơn ngài, tôi không sao. Những gì mà bọn họ muốn làm với tôi không như ngài nghĩ đâu, xin đừng vì tôi mà lo lắng."

Lúc này, người bên kia đã thả hai người Trung Quốc ra, để hai người họ miễn cưỡng mặc vào quần áo bị xé rách lúc nãy, ép buộc mà "Mời" bọn họ cùng Âu Dương Hào Sinh ra ngoài.

Lăng Tử Hàn nhìn bóng lưng bọn họ, thân thể run rẩy dần bình tĩnh trở lại, tựa hồ là đã ra quyết định, cũng không còn mâu thuẫn hoặc là sợ hãi nào nữa.

Lúc này mới Jack lúc này mới buông lỏng cậu ra.

Lăng Tử Hàn đã tiêu hao hết khí lực trong người, hoàn toàn không đứng thẳng nỗi nữa, mềm người ngã xuống mặt đất.

Jack cúi người ôm lấy cậu, có chút tiếc nuối nói: "Tiểu gia hỏa này cái gì cũng tốt, chỉ là quá gầy, phải dưỡng cho thật tốt, bằng không làm sao chống đỡ đến cuối cùng được chứ?"

Heinz cười nhún vai: "Đúng vậy, hai ngày này vừa dưỡng thân thể cho cậu ta vừa đả thông tư tưởng cho cậu ta, cũng tiện."

Nói xong, bọn họ đỡ cậu vào lại phòng, cẩn thận đặt cậu lên giường, nhìn cậu nhắm hai mắt lại, vẫn không nhúc nhích, lúc này mới lui đi ra ngoài, đóng cửa phòng.

Lăng Tử Hàn ngủ một giấc, khôi phục chút khí lực, liền cử động người, vào buồng vệ sinh.

Bước chân của cậu có chút lảo đảo, một tay ôm chặt dạ dày, tựa hồ là dạ dày rất đau. Nhưng cậu lén lút cong ngón tay cái của mình lại, nhắm ngay vị trí, cố sức đứng vững, trong lòng yên lặng đếm tới 10, sau đó buông ra.

Từ thực quản tiến vào dạ dày của cậu, có một trang bị nho nhỏ phóng xuất ra chất hóa học đặc thù. Trang bị này dùng chất giáp xác chế tạo thành. Chất giáp xác là một loại vật chất nhiều đường trong thiên nhiên, chiết xuất từ bên trong lớp vỏ của tôm cua. Vì có kết cấu trong suốt cùng hydrogen bond, có tính tan kém, nên không bị biến đổi khi tiếp xúc lâu với máu hoặc dịch vị. Bản thân chất đó cũng có tính thích ứng với sinh vật, bởi vậy không làm ảnh hưởng tới sinh vật chứa đựng nó. Cho dù trải qua kiểm tra bằng y học, dấu vết phản ứng cũng chỉ thể hiện là một tiểu u nang hoặc là kết sỏi không quan trọng gì, không khiến bất kì ai hoài nghi.

Trang bị kia vừa ra khỏi người, dạ dày Lăng Tử Hàn cuồn cuộn, lập tức nhổ ra một ngụm máu lớn chứa trang bị đó.

Cậu đứng ngay bồn, nhổ hết vào trong bồn rửa mặt. Cậu mở vòi nước, vừa súc miệng vừa dọn dẹp bồn sạch sẽ.

Thông thường, cống thoát nước thường trực tiếp chảy thẳng đến sông suối ao hồ. Trang bị mà cậu nhổ ra dù bị pha loãng hay không, vẫn sẽ được thiết bị dò xét mẫn cảm bằng vệ tinh gián điệp phát hiện ra, nhưng hệ thống quản chế bình thường sẽ không phát hiện được.

Đương nhiên, cũng có khả năng không giống như mấy chuyên gia dự tính, trong cống thoát nước ở ngay sào huyệt phân tử khủng bố có thể trực tiếp chảy vào mạch nước ngầm. Bởi vậy, trang bị này ngay lúc đi vào hệ thống tuần hoàn máu của Lăng Tử Hàn, lập tức phát ra từ lỗ chân lông toàn thân, tản ra trong không khí. Những liệp nhân đảm nhiệm hậu viên đang giám sát chặt ở đây, sẽ tùy thời chú ý tới loại vật chất đặc biệt này.

Dù là vệ tinh hay là máy thăm dò cường độ cao, chỉ cần một ngày nào đó phát hiện có loại vật chất này, bọn họ sẽ lập tức biết, Âu Dương Hào Sinh đang ở đây.

Hiện tại, nhiệm vụ đầu tiên của cậu đã hoàn thành. Quan trọng, là nhiệm vụ tiếp theo.

Người đã từng cùng cậu trò chuyện trong nhà ăn hồi nãy thông qua micro lúc cậu nói chuyện với Heinz có thể là Antinogen, nhưng người này có ở đây hay không, không thể nào biết được.

Trải qua một trận dày vò, Lăng Tử Hàn mệt chết đi được. Cậu cầm lấy ly nước, một hơi uống sạch, sau đó nằm lên giường, ngủ mê mệt.

Chỉ chốc lát sau, có mấy người bác sĩ tiến vào, lo lắng đánh thức cậu hỏi: "Có phải hồi nãy anh thổ huyết hay không?"

"Tôi không sao." Lăng Tử Hàn tức giận mà nói. "Chỉ là bị bọn họ chọc giận, nhất thời bực mình, ói ra một búng máu, không có gì lớn lao. Các người để yên cho tôi ngủ một giấc đi được không? Có chuyện gì cũng để tôi tỉnh ngủ đã. Dù sao tôi cũng đã đồng ý hợp tác với các người rồi, không cần gấp gáp như thế chứ?"

Mấy 'bác sĩ' này không thèm để ý tới cậu, tiến hành kiểm tra giản đơn với cậu, xác nhận thân thể cậu không có dấu hiện bất thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói rằng: "Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt."

Lăng Tử Hàn hừ một tiếng, kéo chăn lại, xoay người vào tường, nhắm chặt hai mắt.

Trong một căn phòng khác, Heinz nhìn thấy tất cả qua màn hình giám thị, không khỏi cười nói: "Tiểu quỷ này, thật là thú vị!"

Jack đi tới phía sau y, đưa tay ôm lấy y: "Được rồi, nếu cậu ta đã ngủ, không phải chúng ta hiện tại có việc nên làm hay không?"

Heinz cười khẽ: "Đúng vậy, không có chuyện gì đứng đắn cần phải làm hiện giờ, có gì cứ để mai rồi tính."

"Chúng ta sẽ làm chuyện không đứng đắn sao?" Jack cười, nhẹ nhàng cắn vành tai y.

Heinz cười, trở tay ôm lấy thắt lưng hắn, lập tức mò xuống phía dưới. "Anh vừa mới phát hiện, lúc em ở bên cạnh cậu ta, hình như rất có hưng phấn đó nha."

Jack trượt môi dần xuống, từ cổ tiến đến đầu vai của y, vừa cởi bỏ nút áo của y vừa nói: "Không có biện pháp, duy trì tư thế đó với cậu ta, nếu em không có phản ứng, thì em không phải đàn ông rồi."

Heinz cười rộ lên, xoay người, ôm chặt lấy hắn, nhào tới chiếc giường phía sau. Y hài hước nói: "Vậy để cho anh xem, khi đàn ông hưng phấn thì như thế nào?"

Jack ha ha, phối hợp với y cởi bỏ quần áo của mình ra.

Heinz nhìn thân thể trắng nõn cân xứng của hắn, nhẹ nhàng than thở một tiếng: "Jack …" Sau đó hôn hắn.

Trong phòng rất nhanh liền truyền đến tiếng rên rỉ sung sướng, thỉnh thoảng trong lúc hỗn loạn còn hòa thêm tiếng gầm nhẹ.

Hai người tha thiết dây dưa cùng một chỗ, đến tận màn đêm buông xuống.

(1) Nhật ký của Rabe: còn có một tên khác là The Good German of Nanking

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/JohnRabe

138. Quyển 4 - Chương 18

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trên Đại Tây Dương rộng mênh mông, có một đội thuyền đang đậu ngay khu hải vực cận xích đạo. Đó là thuyền đánh cá kiểu lớn dùng để vận chuyển của công nhân tập đoàn Kim Thái Dương – Nigeria.

Do chủ tịch tập đoàn Kim Thái Dương – Vu Già là người Phi Châu gốc Hoa, nên viên chức trong công ty của ông ta đa phần đều là người Hoa, trên thuyền cũng có không ít Hoa kiều.

Nhìn từ bên ngoài, các thuyền này chẳng có gì khác biệt, đều được trang bị các phương tiện thiết bị hiện đại hoá dùng để đánh bắt và vận chuyển cá. Nhưng mà, trong các thuyền đó có một thuyền, ngay bên trong khoang thuyền, được thiết lập các máy móc tinh vi khác biệt hẳn so với bình thường, tất cả máy tính trong đó đều được mở, lần lượt thực hiện các công tác khác nhau.

La Hãn, Vệ Thiên Vũ, Tác Lãng Trác Mã cùng Triệu Thiên, Mai Lâm đều có mặt ở đây.

Ngay lúc Lăng Tử Hàn xuất phát từ Bắc Kinh thì Mai Lâm, Triệu Thiên, Du Dặc cùng La Y cũng chia nhau các tuyến đường khác nhau đi tới Algeria, sau đó bám sát cậu từ xa, tận mắt nhìn thấy ba cô gái kia bắt cóc cậu, sau đó đưa cậu đến cao nguyên Tassili Nigel, bị giam giữ ở một chỗ kín đáo.

Lúc phân tử khủng bố chuyển giao Lăng Tử Hàn thì bọn họ phân biệt theo dõi sát sau 3 chiếc xe vận tải của chúng, sau đó thông báo cho La Hãn cùng Vệ Thiên Vũ qua vệ tinh, tiến hành giám sát, không chỉ chú ý hướng đi của ba chiếc xe vận tải, mà còn phải tiếp tục giám thị doanh địa phân tử khủng bố ngay trong khu sa mạc nữa.

Ba chiếc xe tải của bọn chúng đi đến các quốc gia khác nhau. Một chiếc tới Libya, một chiếc đi Morocco (1), còn một chiếc xuyên việt Mauritania (2), trên đường có dỡ xuống một vài cái rương, rồi lại đưa lên vài

cái khác, sau đó chuyển hướng về phía Mali (3). Khi chiếc xe đó đi đến Senegal (4), thẳng đến Dakar (5), sau đó những cái rương được chuyển lên một chiếc máy bay, máy bay cất cánh, hướng thẳng về phía Đại Tây Dương.

Triệu Thiên theo dõi tuyến đường đó. Y đã quá quen thuộc với mấy cái mánh khóe này rồi, ngay lúc bọn chúng đổi xe, y đã buông tha chiếc chuyển hướng đi tới Mali, nhất quyết bám sát chiếc xe vận tải mới đi tới Dakar, rồi nhìn máy bay cất cánh.

Y nhanh chóng thông báo cho La Hãn.

La Hãn thông qua hệ thống Bắc đẩu II, chuẩn xác mà nắm được tung tích chiếc máy bay có type thuỷ phi cơ. Hắn giám sát chặt cho đến khi nó đáp xuống một hòn đảo hình cung trên biển, lập tức thấy Lăng Tử Hàn hạ cơ, bị ca nô đưa đến trên bờ, cũng thấy được bọn áo đen kia chào theo nghi thức quân đội Đảng Quốc Xã, liền giật mình, lập tức phán đoán ra có khả năng rất lớn đó chính là tổ chức khủng bố "Founder".

Vì vậy, toàn bộ Ngân Dực Liệp Thủ lập tức hành động. Tổ liệp nhân số 2 được phái tới Algeria, bí mật tiến vào cao nguyên Tassili n'Ajjer, giám sát vùng phụ cận doanh địa bí mật, tùy thời chuẩn bị phối hợp cùng đội đột kích thiểm điện tiến công.

Tổ liệp nhân số 1 hội hợp tại hải cảng thành phố Malabo – Nigeria, tiến lên đội thuyền của Vu Già. Nhiều thuyền đánh cá lập tức hướng tới khu vực phụ cận hải vực cung đảo, tiến hành công việc bình thường, đánh bắt cá tuna (cá ngừ ca-li).

Từ tháng 2 tới tháng 5 là thời gian vàng cho việc đánh bắt cá tuna, bởi vậy bọn họ thường thường lui tới hải vực phụ cận cung đảo, ít có ai hoài nghi.

Lúc này, Lôi Hồng Phi – lãnh đạo đội đột kích thiểm điện nhận được mệnh lệnh, lập tức tiến thẳng đến thành phố ma quỷ ở Tân Cương, tiến hành huấn luyện cường hóa trước khi tiến công. Nơi này có địa hình tương tự như cao nguyên Tassili n'Ajjer, nhiều khe rãnh sâu, giao thông bất tiện, nhiệt độ cao, không có một ngọn cỏ, cho nên nếu muốn đánh bất ngờ, đột nhiên tập kích mà không khiến kẻ địch chú ý là vô cùng khó khăn. Bộ Quốc Phòng cho bọn họ vài phương án hành động, muốn bọn họ phải làm quen được địa hình trong vòng 10 ngày, sau đó chuyển đến quân đội Nam Hải, tiếp tục bước huấn luyện tiếp theo.

Cùng lúc đó, bộ tình báo đặc biệt của Bộ Quốc An bắt đầu bí mật tìm kiếm khắp thế giới bản đồ thiết kế của cung đảo, sau đó xây dựng một mô hình tương tự như vậy ở một hòn đảo nhỏ ở Nam Hải, từ kiến trúc cho tới hoàn cảnh, để cho đội đột kích thiểm điện đến đây tiến hành huấn luyện hành động công kích.

Vì bên ngoài các kiến trúc ở Cung Đảo đều có một tầng nam châm ẩn, sóng viba ẩn, tia hồng ngoại ẩn, nên muốn xuyên từ tường vào bên trong để thẩm tra là không thể, cho nên kết cấu bên trong của các kiến trúc ở cung đảo không được rõ ràng cho lắm, đối với hành động tiến công sắp khai triển tới đây vô cùng có hại. Triệu Thiên nhiều lần yêu cầu được lẻn vào trong Cung Đảo trinh sát, sau khi tổng bộ nghiên cứu, cự tuyệt thỉnh cầu của y. Bọn họ không thể đả thảo kinh xà, hiện giờ phương án tốt nhất chính là chờ đợi tin tức của Lăng Tử Hàn.

Mọi người đứng ngồi không yên, Cung Đảo lại có vẻ vô cùng an tĩnh, nhìn không ra chỗ khác biệt nào.

Đến tận 6 ngày sau, máy dò xét có độ mẫn cảm cực cao phát ra tiếng kêu thật dài. Chúng đều kiểm tra đo lường được cả trong không khí lẫn trong nước biển có vật chất khác biệt.

La Hãn cùng Vệ Thiên Vũ liền nhào tới trước màn hình, nhìn những số liệu không ngừng nhấp nháy, lập tức mỉm cười, thở ra một hơi dài. Những liệp thủ khác cũng nở nụ cười.

Điều này chứng minh, không những Lăng Tử Hàn còn sống, hơn nữa khẳng định Âu Dương Hào Sinh cũng đang có mặt trên cung đảo.

Lập tức truyền tin về Bắc Kinh.

Hầu như những bộ môn tham dự hành động lần này đều cảm thấy vui mừng không xiết, những thành viên thuộc các tổ khác càng hành động cẩn thận hơn.

Rất nhanh, dưới sự kiên trì của Âu Dương phu nhân, phân tử khủng bố để cho bà nói chuyện trực tiếp với Âu Dương Hào Sinh. Âu Dương Hào Sinh cũng không nói chuyện gì liên quan đến bọn bắt cóc, cũng không đề cập đến vấn đề tiền chuộc, chỉ nói với Âu Dương phu nhân, nếu trong vòng 1 tháng mà không có tin tức gì của ông, lập tức khởi động cơ chế khẩn cấp của công ty, nằm trong đoàn luật sư cố vấn pháp luật của công ty. Sau đó thanh âm của ông cũng biến mất.

Lúc đó, Âu Dương phu nhân đã hoàn thành hiệp nghị với bọn phân tử khủng bố, trước chuyển 100 triệu đồng Euro đến tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ mà bọn chúng chỉ định, khoản tiền khác nửa tháng sau đó tiếp tục chuyển nhập.

Tập đoàn Âu Dương đúng hạn gửi tiền khiến tâm tình Heinz vô cùng vui vẻ. Y đưa Lăng Tử Hàn tới một căn phòng kính tràn ngập ánh nắng.

Chỗ này khắp nơi đều là hoa cỏ, không khí ôn hòa, từ nhiệt độ đến độ ẩm đều được điều chỉnh vừa đủ. Thủy tinh chung quanh đều được đặc chế từ thủy tinh công nghiệp, từ bên trong có thể thấy được phong cảnh bên ngoài, nhưng từ bên ngoài lại không thể thấy được tình cảnh bên trong.

Lăng Tử Hàn nằm trên sofa, đưa mắt nhìn ra ngoài khơi.

Phòng mà cậu ở khác hẳn chỗ này, chỉ hướng ra phía hồ, từ cửa sổ phòng nhìn ra, chỉ có thể thấy được cảnh vật chung quanh hồ của đảo, hoàn toàn không thấy được biển rộng.

Lúc này, một chiếc thuyền đánh cá lớn đang thả lưới, thả được khoảng 10km ra ngoài khơi, để những bóng cầu đi động theo sóng biển. Một khi đã thả lưới, nghĩa là thuyền đó phải đậu dài ngày ở chỗ đó, ngày đêm không ngừng kéo lưới, bắt cá, trao đổi, sửa chữa, cho đến khi thuyền đầy ắp cá mới thôi.

Ngoại trừ đội thuyền ra, thỉnh thoảng có vài con cá nhảy ra khỏi mặt nước, tạo ra vài bọt nước. Sau đó có vài con hải âu bay đến, sải cánh thật dài, tiêu sái lượn ngay trên mặt biển, quay một vòng vọt lên không trung, vô cùng đẹp.

Lăng Tử Hàn an tĩnh mà nhìn bên ngoài, Heinz nhìn cậu.

Cậu đã gầy hơn trước, sắc mặt tái nhợt, không có chút sắc, đôi mắt đen kịt không còn chút thần thái nào, mái tóc đen mềm mại có chút ướt do vừa mới tắm xong khiến cho thân thể cậu nhìn như không còn chút sức sống nào cả. Tuy vậy, khí chất của cậu vẫn phiêu dật xuất trần, tương tự như những "Đại sư" trong mấy bộ phim điện ảnh cổ trang Trung Quốc.

Lần này nói chuyện chỉ có Heinz cùng Lăng Tử Hàn, Jack không có tham gia.

Heinz ôn hòa hỏi cậu: "Thế nào rồi? Hai ngày nay nghỉ ngơi có tốt không?"

Lăng Tử Hàn thu hồi đường nhìn, hạ ánh mắt nhìn ly nước trong tay, hờ hững nói: "Có đỡ chút."

Heinz mỉm cười nói: "Có mơ thấy ác mộng không?"

Tay Lăng Tử Hàn run lên một chút, sau một lát, mới chậm rãi nói: "Dường như hiện tại tôi đang ở trong một cơn ác mộng vậy."

"Nếu vậy, thì đừng lo. Cái cậu nói là về vấn đề tâm trạng, không phải vấn đề sinh lý hoặc là tâm lý." Heinz chú ý tới thấy có sự biến đổi nhỏ trên nét mặt của cậu, lúc này thoả mãn gật đầu, từ bên người lấy ra một xấp văn kiện đã được đóng dấu đưa cho cậu. "Đây là kế hoạch nghiên cứu của chúng tôi, cậu xem đi."

Lăng Tử Hàn buông ly nước ra, cẩn thận xem xét.

Dường như văn kiện này là làm riêng đặc biệt cho cậu vậy, toàn bộ đều dùng ngôn ngữ cơ bản cùng thông tục để giải thích các nguyên lý khoa học liên quan đến việc nghiên cứu của bọn họ.

" … Bình thường chúng tôi đều đem thần kinh mã hóa so sánh với mã hóa trong hệ thống máy tính, xem thử hệ thống mã hóa của chúng có gì khác nhau. Thần kinh mã hóa tựa như bóng bán dẫn, có tác dụng như cơ quan cửa khẩu vậy, nói cách khác chính là clà cửa vào của tư duy logic, nếu hợp, chúng sẽ hấp thụ đồng thời phóng ra mạch xung điện hóa học, những mạch xung này làm việc như điện tín, tương tự như đơn vị thông tin cơ bản trong máy vi tính vậy. Một đại não bình thường sẽ có khoảng 1000 tỷ nguyên thần kinh, chúng phụ trách làm chốt mở hoặc thiết bị cho bộ đường truyền các mạch hóa học cùng điện tích. Một nguyên thần kinh não điển hình có khoảng chừng 1000 dây thần kinh, những dây này được gọi là dendrite, chúng là dây nối giữa nguyên thần kinh này tới nguyên thần kinh kia. Trải qua nỗ lực không ngừng trong suốt 100 năm, chuyên gia về não đã có phát hiện, từng đơn vị thông tin trong đầu đều đối ứng từng hệ riêng, bởi vậy, não một người có khả năng nhận định sự kiện sự việc không vượt lên hơn 10 tỷ mốt …"

Lăng Tử Hàn nhìn từ đầu tới cuối, đọc hết cũng khoảng chừng nửa tiếng.

Heinz rất có kiên trì, vừa chậm rãi uống cà phê, vừa nhìn sự thay đổi của Lăng Tử Hàn.

Sau khi xem xong, Lăng Tử Hàn khép tập tư liệu lại, suy nghĩ một hồi, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Heinz, có chút kinh ngạc hỏi: "Các anh muốn điều khiển tư duy nhân loại?"

HẾT CHAP 18

Mục lục

(1) Morocco: Maroc hay Vương quốc Maroc là một quốc gia tại miền Bắc Phi.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Maroc

(2) Mauritania: (tiếng Việt: Mô-ri-ta-ni), có tên chính thức là Cộng hòa Hồi giáo Mauritanie, là một đất nước nằm ở Tây Phi.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Mauritanie

(3) Mali: có tên chính thức là Cộng hòa Mali (République du Mali) là một quốc gia nằm trong lục địa của miền tây châu Phi.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Mali

(4) Senegal: (tên chính thức Cộng hoà Sénégal) là một quốc gia phía Nam của sông Sénégal nằm ở Tây châu Phi.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/S%C3%A9n%C3%A9gal

(5) Dakar: là thành phố phía Tây Sénégal tọa lạc trên mũi của Bán đảo Vert (điểm cực Tây của lục địa châu Phi), nằm bên bờ Đại Tây Dương. Đây là thành phố lớn nhất và là thủ đô của quốc gia này.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Dakar

139. Quyển 4 - Chương 19

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Các anh muốn điều khiển tư duy nhân loại?"

Heinz cười: "Thông minh."

Lăng Tử Hàn có chút không hiểu, nói: "Có chút việc tôi không hiểu, các anh gây chiến như vậy, chỉ đơn giản là muốn khống chế hoàn toàn tư duy nhân loại thôi sao?"

Heinz ngẩn ra: "Thì sao? Cậu có cách gì khác hay hơn sao?"

"Tôi không có ý này." Lăng Tử Hàn nhún vai. "Các anh muốn điều khiển tư duy của người khác, chủ yếu là muốn bọn họ tiếp nhận quan điểm của các anh mà thôi. Vậy chẳng phải rất dễ sao, các anh chỉ cần lớn tiếng kêu gọi, liều mạng tuyên truyền, sau đó tìm người giả thành thánh nhân, đưa ra lời tiên tri, làm ra nhiều cái "Thần tích", hấp dẫn đông đảo tín đồ. Từ cổ chí kim, loại chuyện này đã trở nên quá quen thuộc rồi, nhất là vào cái thời đại khoa học kỹ thuật đang phát triển cao như hiện nay, càng dễ thực hiện, không phải sao? Hồi trước tôi cũng đã từng xem qua một ít tin tức về mặt này, tân Đảng Quốc Xã tại Âu Châu đang rất mạnh mẽ, các anh cũng không cần phải mất nhiều tiền của để làm những làm thí nghiệm công phu như thế này? Dùng máy móc điều khiển tư duy con người, có lợi gì với các người?"

Heinz nghe xong liền nở nụ cười: "Không đề cập đến máy móc, cậu nói thử xem, cậu thấy tân Đảng Quốc Xã thế nào?"

Lăng Tử Hàn không chút khách khí mà nói: "Khẳng định là tà."

"Vì sao nói như vậy?" Heinz cũng không tức giận, trái lại cảm thấy hứng thú.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nói: "Bọn họ tiến hành hoạt động khủng bố khắp nơi, làm ra biết bao sự kiện tập kích bạo lực, đánh nhau cùng giết chết người di dân châu Á, hãm hại người Do Thái cùng người Ả Rập. Năm ngoái tại München (1), có một đứa trẻ 9 tuổi bị bọn họ dùng gậy đánh chết, chỉ vì đứa trẻ này mang huyết thống Arya thuần chủng lại bị sinh ra ở Israel. Cái nhìn cực đoan của bọn họ đối với sự việc như vậy khiến người khác vô cùng tức giận, giận sôi gan, đó không phải là tà thì là gì?"

Heinz nghe rất chuyên chú, cuối cùng gật đầu: "Cậu nói đúng, cách làm của bọn họ đối với đứa trẻ đó quả thật rất bất chính, còn phải sửa chữa nhiều."

Y nói rất hời hợt, Lăng Tử Hàn nghe xong càng thêm tức giận, ném văn kiện, thẳng thắn nói: "Hai chúng ta khó có sự đồng nhất trong cách nhìn nhận vấn đề, nguyên tắc nhận định càng không thể hòa hợp. Anh

nói thẳng đi, muốn tôi làm gì? Làm thế nào? Cái mà các người muốn không phải là cái này sao? Còn vỡ vĩnh nói đạo lý với tôi?"

Heinz cười to: "Jones, bộ bình thường cậu nói năng cũng lỗ mãng như vậy sao?"

"Tôi rất thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng." Lăng Tử Hàn trừng mắt nhìn y. "Cho nên tôi mới thích ở cùng thiên nhiên, không thích tiếp xúc với người."

"Ừ, có thể hiểu được." Heinz gật đầu. "Được rồi, chúng ta đây nói chuyện phương án thí nghiệm được không?"

Lăng Tử Hàn không nói nữa, chỉ ngồi đó nghe y giảng giải thao thao bất tuyệt.

Kỳ thực vấn đề tiếp theo cũng rất đơn giản, bọn họ muốn lợi dụng loại máy mà bọn họ mới chế tạo, tìm mã hóa thần kinh của con người, sau đó chế ra "Số hiệu" điều khiển tư duy con người. "Số hiệu" này có thể thông quan internet, TV, radio, điện thoại để có thể truyền tới toàn bộ thế giới. Nếu vậy, hơn 10 tỷ người sẽ trở thành con rối của bọn họ, bị bọn họ điều khiển, dựa theo quy định của bọn họ mà có thể sống hoặc chết.

Đương nhiên khi nói Heinz dùng từ ngữ uyển chuyển êm tai hơn, nhưng Lăng Tử Hàn có thể tự mình ngấm ngầm hiểu được hàm ý ẩn chứa trong câu từ của y, nên lập tức nắm bắt.

Bọn họ dùng loại máy đó nhiều lần kích thích hệ thần kinh toàn thân của một người, muốn khiến người đó trong thống khổ cực độ phát ra tín hiệu mạnh mẽ từ đại não, sau đó ghi lại những phản ứng của thần kinh đối với các loại kích thích khác nhau, bọn họ sẽ dựa vào đó mà tìm ra những tín hiệu do đại não sản sinh để ứng với từng loại phản ứng này, cũng chính là "Tư tưởng mã hóa", hoặc nói đúng hơn, là một hình thức "Phiên dịch" của thần kinh, tạo thành ký ức, tri giác cùng tư duy, sau đó nghiên cứu chế ra một loại "Số hiệu" phù hợp với hệ thống phiên dịch đó, biến đổi chúng và thâm nhập vào, cứ như vậy mà tiến vào trong đại não của người đó, dần dần chút bất tri bất giác chuyển biến tư tưởng của người đó mà không khiến người đó phát điên. Trong quá trình chuyển biến, bọn họ vẫn là một người khỏe mạnh, cũng không nhận thức được tư tưởng của bản thân mình đã bị lệ thuộc, càng không biết rằng trên thực tế bọn họ đã bị điều khiển.

Heinz thoả thuê mãn nguyện nói xong, mỉm cười: "Cậu không thấy vậy là rất tốt sao? Đến một lúc nào đó, xã hội sẽ trở nên có trật tự, không bao giờ có chiến tranh cùng xung đột, cũng không còn nghèo đói, thế giới sẽ luôn được hòa bình, từ nay về sau ánh sáng ngập tràn. Chẳng phải chủ nghĩa cộng sản mà các cậu từng nói đến cũng giống như vậy hay sao?"

Lăng Tử Hàn lẳng lặng nhìn y, một lúc lâu, mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Nếu đến lúc đó, anh không nghĩ là anh sẽ thấy cô đơn hay sao?"

Heinz mỉm cười bắt đầu trầm tư. Y hiểu ý của Lăng Tử Hàn, nếu mọi người trên thế giới đều dựa vào phương thức của y mà tồn tịa, không còn kẻ thù luôn thống hận y, không còn bạn bè thật tình với y, càng không có người nào yêu y thật lòng. Nếu tới thời điểm như vậy, y có cô đơn không?

Trong phòng rất yên ắng, thỉnh thoảng có tiếng nước truyền đến, trong không khí râm mát ướt át phảng phất một hơi hướng cô độc, khiến khiến người ta cảm thấy phiền muộn.

Qua một hồi lâu, Heinz mới hồi phục tinh thần lại mỉm cười với cậu: "Tôi sẽ không thấy cô đơn. Thời điểm đó, chính là thời điểm của một thế giới mới, thế giới của "Founder", là thần tượng cúng bái của toàn bộ nhân loại. Đó chính là mục đích của chúng tôi, đương nhiên cũng phải trả giá rồi. Trên thực tế, cuộc sống hiện tại của chúng tôi cũng chẳng khác gì với thời điểm đó, kẻ thù rất nhiều, bạn bè rất ít, mà những kẻ ngu dốt trên thế giới càng lúc càng nhiều, thật khó mà chịu được. Nếu so sánh được mất, tôi tình nguyện đánh đổi để sáng tạo được thế giới lý tưởng kia."

Lăng Tử Hàn gật đầu. Cậu không nghĩ rằng mình có bản lĩnh để thuyết phục một kẻ thông minh, cố chấp như y, lại càng không nghĩ tới việc đối phương sẽ buông tay, từ bỏ tà đạo bước thành Phật. Cậu chỉ muốn nói chuyện với y, để từ đó nắm rõ tư tưởng của Heinz, tìm tòi phương thức tư duy của y, sau đó có thể phát hiện được những tư ẩn của y.

Cậu suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, người Trung Quốc chúng tôi có câu 'Nói là làm', nếu tôi đã đồng ý hợp tác với các người, tất nhiên sẽ giữ lời. Đối với phương án thí nghiệm này, cơ bản tôi đã nắm được, bất quá, trên mặt y học, tôi là người bình thường, cho nên có một số vấn đề muốn lĩnh giáo."

Heinz thật cao hứng: "Được chứ, cậu cứ hỏi đi."

Lăng Tử Hàn hỏi vài thứ linh tinh, toàn là những vấn đề bình thường. Trước khi đi, chuyên gia tổ tâm lý học có cung cấp cho cậu rất nhiều vấn đề, chủ yếu là phương thức dùng để vượt qua phòng tuyến của đối phương, dẫn dụ đối phương đưa cậu đến được tới nhân vật tối cao ở đây, Antinogen.

Quả nhiên, những vấn đề của cậu Heinz không thể giải đáp hết được. Vì vậy y phải gọi một cuộc điện thoại.

Lăng Tử Hàn liền nói chuyện trực tiếp với người thần bí kia. Người này ngoại trừ hai lần cậu được nghe tiếng ra, còn lại không hề nhìn thấy người đâu cả. Từ hai cuộc nói chuyện ngắn gọn, cậu có thể nhận thấy Heinz rất tôn trọng hắn. Trên thế giới này, có thể khiến tên quý tộc Đức cuồng ngạo này tôn trọng như thế, sợ rằng chỉ có mỗi Antinogen.

Trong tay cậu không có máy móc, thật không biết được người đó rốt cục đang ở đâu, chỉ có thể kết luận rằng người đó rất có hứng thú với cậu. Cậu hy vọng rằng mình có thể dẫn dụ được hắn ra đây.

Hiển nhiên, người đó vô cùng tán thưởng với những vấn đề mà cậu hỏi: "Jones, quả thật cậu rất thông minh, hỏi ra được cả những vấn đề mà ngay cả tôi cũng chưa từng nghĩ tới, khiến tôi mở rộng tầm mắt. Cậu yên tâm, chỉ cần cậu chịu hợp tác tốt với chúng tôi, chúng tôi nhất định giảm bớt thống khổ cho cậu, hơn nữa không chừng còn có được những thứ rất tốt nữa đó."

Khóe miệng Lăng Tử Hàn giương lên, nở một nụ cười trào phúng: "Thứ gì tốt? Phong thánh à?"

"Bộ đó không phải là thứ tốt hay sao?" Người kia mỉm cười. "Những gì mà chúng tôi làm, nhất định sẽ

được ghi lại trong Holy Bible (Kinh Thánh) ở thời đại mới. Jones, cậu cũng sẽ trở thành một trong những thánh đồ đã hy sinh thân minh cho vì nhân loại, sẽ được toàn bộ nhân loại trong thời đại mới kính ngưỡng, muôn đời lưu danh."

Lăng Tử Hàn hờ hững nói: "Vừa nghĩ tới kính ngưỡng như lời mà anh nói cứ như là dãy số hiệu mà máy móc truyền tới cho bọn họ, quả thật là tẻ nhạt vô vị."

Người kia ngẩn ra, một lát không hiểu rõ, hiển nhiên không biết phải nói thế nào.

Heinz cười ha hả, cầm lấy phone trên tay cậu: "Được rồi, hôm nay chỉ nói tới đây thôi. Cậu còn gì muốn hỏi không?"

"Không còn." Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn về phía mặt biển đằng xa, nét mặt rất lãnh đạm. "Khi nào các người định làm làm thí nghiệm, làm ơn nói sớm cho tôi biết, tôi cũng phải chuẩn bị tâm lý nữa."

"Đó là chuyện đương nhiên." Heinz ôn hòa mà nói. "Hiện tại tôi sẽ thông báo cho cậu biết. Thí nghiệm đầu tiên là vào tối nay. Bữa tối lúc 6h, 10h sẽ có người đến đưa cậu đến phòng thí nghiệm."

Lăng Tử Hàn cầm lấy ly nước, uống một ngụm, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Ừ!"

HẾT CHAP 19

Mục lục

(1) München: München hay Muenchen, thủ phủ của tiểu bang Bayern, là thành phố lớn thứ ba của Đức sau Berlin và Hamburg và là một trong những trung tâm kinh tế, giao thông và văn hóa quan trọng nhất của Cộng hòa liên bang Đức.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/M%C3%BCnchen

140. Quyển 4 - Chương 20

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bắt đầu từ tối hôm nay, Lăng Tử Hàn tựa như bước vào địa ngục.

Có được sự phối hợp của cậu, bọn họ không còn tiến hành kích thích bao trùm toàn bộ hệ thần kinh, mà bắt đầu lần lượt chĩa vào từng phân đoạn trong bộ não để tiến hành thí nghiệm. Chỉ cần phát hiện được trị số bất thường hiện lên trên máy, bọn chúng sẽ dừng lại, hỏi han cảm giác của Lăng Tử Hàn là hồi nãy bộ phận nào là cảm thấy bị kích thích nhiều nhất, sau đó sẽ tiến hành thí nghiệm nhiều lần, cho tới khi bọn chúng tìm được số liệu mà bọn chúng cần mà thôi.

Thân thể Lăng Tử Hàn gầy gò vô cùng, sắc mặt trắng bệch, vì những đau đớn quỷ dị cùng những khó chịu khó thể hình dung mà cậu nói rất chậm. Ngoại trừ thời gian thí nghiệm ra, cậu hầu như không nói năng gì cả, chỉ là nằm suốt ngày, ngơ ngác nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Nhưng mà, thần trí của cậu vẫn luôn rất thanh tỉnh, không có giống như bọn người trước phát điên. Ý chí ngoan cường này của cậu hòa cùng với thân thể dường như chứa đựng những tinh hoa huyền bí nhất của phương Đông, khiến toàn bộ những chuyên gia cùng bác sĩ tham gia vào đợt nghiên cứu này như tìm thấy được chí bảo, thái độ của bọn chúng đối với cậu cùng càng ngày càng ôn hòa, ẩn chứa chút quan tâm.

Cách 1 ngày Lăng Tử Hàn đều bị đưa đến phòng thí nghiệm, trải qua bao cơn dằn vặt, rồi được đưa lại về phòng. Dần dần, thời gian cậu chìm vào hôn mê ngày càng nhiều. Cho dù tỉnh, cậu dường như cũng đánh mất hứng thú với thế giới bên ngoài. Lúc Heinz và Jack đến thăm cậu, cậu không hề tham thảo bất luận vấn đề gì với hai người họ, thậm chí chẳng thèm nhìn đến bọn họ. Cậu cũng không muốn ăn gì hết, chỉ có thể cố nuốt mấy loại nước dinh dưỡng duy trì cơ năng thân thể mà thôi.

Cứ vậy qua được 9 ngày, lúc Heinz vào phòng cậu, dường như rất hưng phấn. Y ngồi bên giường, ôn nhu vuốt ve gương mặt ngày càng thon gầy của Lăng Tử Hàn, mỉm cười nói: "Jones, mấy ngày qua, chúng tôi đã có được tiến triển vượt bậc rồi, thực sự là kích động nhân tâm."

Lăng Tử Hàn không hề cử động, một lát mới miễn cưỡng mở mắt nhìn về phía y, hơi hơi cười khổ: "Chúc mừng các anh." Thanh âm của cậu rất yếu ớt, nói rất chậm, có vẻ uể oải.

Heinz ôn hòa cười nói: "Còn phải cảm ơn cậu nữa đó, nếu như không phải nhờ cậu toàn lực phối hợp, chỉ trong thời gian ngắn như vậy làm sao chúng tôi có thể có được thu hoạch lớn đến thế?"

Lăng Tử Hàn chậm rãi nhắm mắt, qua một hồi lâu, nhẹ nhàng mà nói: "Chỉ sợ tôi không được rồi, thật sự là chống đỡ không nổi nữa rồi."

Heinz ngẩn ra, lập tức đưa tay vói vào chăn của cậu, cầm lấy bàn tay cậu, tha thiết nắm chặt trong lòng bàn tay. Tay Lăng Tử Hàn rất lạnh, ngón tay thon dài hiện tại giống như da bọc xương vậy. Heinz dùng hai tay ấm áp của mình bao bọc lấy bàn tay mềm yếu vô lực kia của cậu, dường như có thể cảm nhận rõ ràng được sinh mạng của cậu đang trôi qua, không khỏi nhíu mày.

Lăng Tử Hàn thở hổn hển, nỗ lực nói rằng: "Tôi đã tận lực rồi, các anh … sẽ giữ đúng lời hứa, không thương tổn … đến người Trung Quốc nữa phải không?"

"Cậu yên tâm." Heinz vội vã bảo chứng. "Tôi đã nói thì nhất định sẽ làm. Jones, chỉ là cậu mệt mỏi mà thôi, cố gắng nghỉ ngơi một chút là khôi phục được thôi. Ngàn vạn lần không được buông tha, được không?"

Lăng Tử Hàn lần thứ hai cười khổ.

Trước khi cậu xuất phát, thân nhân chiến hữu đều hy vọng cậu sẽ không dễ dàng buông tha, hiện tại, phân tử khủng bố cũng nói cậu không được buông tha, nhưng quả thật cậu … không thể kiên trì nỗi nữa rồi.

Từ lúc cậu bắt đầu tiếp nhận huấn luyện cho tới hôm nay, cũng hơn 20 năm, trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, cậu cũng chưa từng nghĩ tới việc buông tha. Thế nhưng, giờ này khắc này, cậu không buông tha thì không được nữa rồi.

Giờ khắc này, năm tháng quá khứ bỗng nhiên như thủy triều ập tới não cậu, sau đó lại trôi đi xa thật xa. Cậu chỉ cảm thấy thân thể của chính mình dần rơi xuống một vực sâu không đáy đầy tối tăm. Chung quanh bỗng nhiên xuất hiện những ma ảnh dữ tợn, kêu gào thê lương, hướng thẳng tới trước mặt cậu …

Ngay khoảnh khắc cậu mất đi tri giác, dường như cậu nghe được thanh âm kinh dị của Heinz: “Antinogen, sao em lại đến đây?”

Sau đó, thanh âm quen thuộc mà cậu đã từng nghe qua rất nhiều lần vang lên: “Sóng não của cậu ta có sự khác lạ …”

Trong lòng Lăng Tử Hàn khẽ động, nhưng rốt cục không thể chịu được, liền chìm vào hôn mê sâu.

Heinz nắm chặt bàn tay bỗng nhiên trở nên vô lực của cậu, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Hắn ngồi ở trên xe lăn, tuổi cũng tầm trung, mái tóc nâu xoăn rất mất trật tự, sắc mặt tái nhợt, nét mặt đạm mạc, chỉ có đôi mắt đen chớp động quang mang sáng quắc, hầu như như thiêu sống người đối diện.

Cái người nhìn qua hào hoa phong nhã đó chính là nhà khoa học gia đứng đầu của “Founder” – Villini Antinogen.

Hắn điều khiển cái máy vi tính, di chuyển xe lăn, đi tới trước giường, tỉ mỉ coi trạng thái Lăng Tử Hàn, lập tức có chút không nhịn được nhìn về phía tay Heinz: “Anh buông tay cậu ta ra được chưa? Đừng có cản trở em.”

Heinz mỉm cười, trong mắt có chút yêu thương, lập tức buông tay, đứng dậy, thuận tiện đá văng cái ghế mà hồi nãy mình vừa ngồi ra xa.

Antinogen di chuyển, cầm một cái máy trong tay đặt lên đầu Lăng Tử Hàn, nhìn sóng não đồ xuất hiện trên màn hình, biểu tình trên mặt không ngừng biến hóa, dĩ nhiên rất sinh động.

Heinz nhìn hắn, nhưng không nói gì, đến khi hắn thu lại cái máy, lúc này mới hỏi: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Antinogen nhiều lần nhìn sóng điện não biến hóa trên màn hình, rồi chìm vào trầm tư.

Heinz an tĩnh lại, không làm phiền hắn nữa.

Qua một hồi lâu, Antinogen mới nhìn Heinz: "Lập tức đưa đến phòng thí nghiệm, em muốn tìm hiểu xem những đỉnh sóng thình lình xuất hiện lúc này là gì? Anh vừa mới nói gì với cậu ta vậy?"

"Chẳng nói gì cả." Heinz hòa ái cười nói. "Anh chỉ nói thí nghiệm đã có tiến triển rất lớn, cậu ấy nói là cậu ấy chống đỡ không nổi nữa, anh kêu cậu ấy cố gắng, không được buông tha. Chỉ có … như vậy thôi."

Antinogen gật đầu: "Mấy ngày qua coi như cậu ấy đã tận tâm tận lực rồi. Chúng ta quá nóng ruột, chỉ một tiếng trống lại khiến tinh thần hăng hái thêm, quên mất khả năng chịu đựng của cậu ta là có giới hạn. Như vậy đi, thí nghiệm ngừng lại hai ngày, bọn em cần phải nghiên cứu sóng điện não hôm nay của cậu ta, có chút kì lạ mà trước đây chưa từng thấy qua bao giờ. Chờ bọn em phân tích, để sửa chữa kế hoạch nghiên cứu sau này, đến lúc đó tiến hành thí nghiệm sau."

Ý thức Lăng Tử Hàn dù chìm sâu trong hôn mê vẫn nghe được hai câu cuối. Cậu nỗ lực giãy dụa trong vực sâu, muốn trở về từ trong bóng tối. Cậu muốn biết, người này có phải là Antinogen mà cậu luôn kiếm tìm hay không.

Khi ý thức của cậu đang rõ ràng dần từ trong hỗn loạn, thì nghe tiếng Heinz thân thiết mà nói: "Antinogen, em cũng phải chăm sóc bản thân một chút. Mấy ngày qua em không ngủ rồi, người làm bằng sắt còn chịu không nổi nữa là, huống gì thân thể của em cũng không khỏe nữa."

Thanh âm quen thuộc nhẹ nhàng vang lên: "Không có việc gì. Dù sao em cũng là bác sĩ, biết rõ tình hình thân thể của mình. Anh yên tâm đi. Hơn nữa, tiến triển hiện tại thật là làm người khác hưng phấn, quả thực là ngủ không nổi. Không chỉ một mình em, những chuyên gia cũng y như vậy thôi."

"Anh hiểu." Heinz cười khẽ. "Được rồi, anh cũng không khuyên em nữa, nói chung, em nên cẩn thận một chút."

"Ừ, em biết!" Thanh âm rất lạnh của Antinogen trở nên nhu hòa. "Anh gọi người đưa cậu ấy đến phòng thí nghiệm đi."

"Được!" Heinz lập tức đồng ý.

Antinogen đang muốn rời đi, bỗng nhiên thấy người trên giường hơi hơi giật giật. Hắn ngừng lại, chuyển xe lăn, chú ý nhìn.

Lăng Tử Hàn dùng hết khí lực toàn thân, rốt cục mở mắt.

Antinogen cúi người, nhìn con ngươi của cậu.

Nhãn thần Lăng Tử Hàn có chút tan rả, dần dần ngưng tụ lại, lúc này mới thấy được khuôn mặt người trước mắt.

Đây là khuôn mặt của một người phương Tây mang thần sắc có bệnh, đại khái cũng hơn 30 tuổi, ngoại trừ trong mắt có quang mang kỳ dị ra, nhìn qua cũng bình thường.

Antinogen vừa chú ý vẻ mặt của cậu, vừa cầm cái máy trong tay đặt lên đỉnh đầu của cậu một lần nữa.

Lăng Tử Hàn cũng không nhúc nhích, trong mắt một mảnh tĩnh mịch.

Antinogen nhổm người lên, nhìn cái máy, thấy sóng não đồ của cậu đã khôi phục bình thường, trở nên bằng phẳng, liền không nóng vội muốn đưa cậu đến phòng thí nghiệm nữa.

Hắn nhìn một chút ngoài cửa sổ, ôn hòa nói: "Không khí bên ngoài rất tốt, có muốn ra ngoài ngồi 1 chút không?"

Lăng Tử Hàn yên lặng, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Antinogen nhìn về phía Heinz.

Heinz sảng khoái cười nói: "Không thành vấn đề, anh lập tức kêu người sắp xếp." Nói xong, y đi ra phía cửa, nói với mấy người gác cửa vài câu.

Antinogen không quan tâm đến y nữa, ôn hòa nhìn Lăng Tử Hàn: "Cậu mệt thôi, đi ra ngoài thả lỏng một chút, không có vấn đề gì đâu."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: "Anh là … bác sĩ?"

Antinogen mỉm cười: "Sao thế? Không giống?"

Lăng Tử Hàn lẩm bẩm: "Tôi … không biết …"

Antinogen đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán cậu, nhẹ giọng nói: "Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, để đầu óc của cậu nghỉ ngơi một chút đi."

Lăng Tử Hàn nháy mắt, vẫn nhìn hắn.

Antinogen cảm thấy kì lạ, lập tức hỏi: “Sao vậy? Nhìn thấy tôi, nhớ tới chuyện gì sao?”

Trên mặt Lăng Tử Hàn có chút ngượng ngùng, lúng túng nói: “Anh … rất giống … người yêu … cũ của tôi …”

Antinogen ngẩn ra, lập tức cảm thấy mừng rỡ: “Thật sao? Vậy thật tốt nha. Người yêu cũ của cậu là người Ý sao?”

Lăng Tử Hàn dường như chìm vào kí ức, nhẹ nhàng mà nói: “Mẹ y là người Ý, ba là người Trung Quốc.”

Antinogen cười nói: “Vậy coi như có chút giống tôi rồi. Cha tôi là người Ý, mẹ tôi là người Nhật.”

Lăng Tử Hàn gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc mệt mỏi rã rời, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

HẾT CHAP 20

Mục lục

141. Quyển 4 - Chương 21

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc này, Heinz bước tới, nhìn nụ cười trên mặt Antinogen, không khỏi nhíu mày: “Thật không nghĩ tới, cậu ấy có thể làm em cười.”

Antinogen liếc mắt nhìn y, hờ hững nói: “Bởi vì trái tim cậu ấy trong sáng, lại ấm áp.”

Heinz bừng tỉnh đại ngộ: “Vậy em không chấp nhận anh, chẳng lẽ do trái tim anh quá cứng rắn, lại tàn ác sao?”

“Không.” Antinogen quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. “Thực sự em biết rõ anh, vì tính cách của chúng ta giống nhau, đều có sự quả quyết giống nhau. Anh với em đều cho rằng, chỉ cần để đạt được mục tiêu của chính mình, sử dụng thủ đoạn nào cũng được cả. Cho nên, đó không phải điều quan trọng.”

“Đúng vậy.” Heinz thoải mái. “Bằng không làm sao lúc trước khi chúng ta mới quen đã có thể bắt tay hợp

tác rồi."

Antinogen bình tĩnh mà nói: "Heinz, em không có thời gian cũng không có sức lực để nói đến chuyện tình cảm. Huống hồ, thân thể em như vậy, dù có yêu thì sẽ thế nào đây? Chẳng lẽ có thể lên giường làm tình với anh sao?"

Heinz lập tức tiến lên, thân thể cao to cúi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy người gầy yếu tái nhợt kia, ôn nhu ghé vào lỗ tai hắn nói: "Được rồi, được rồi, Antinogen thân yêu, anh biết được suy nghĩ của em. Dù thế nào đi nữa, anh sẽ ở bên em. Có làm người yêu hay không không quan trọng. Chúng ta có chung sự nghiệp, cùng nhau hợp tác, đây mới là phương thức biểu đạt tình cảm của hai chúng ta, không phải sao?"

Antinogen trầm mặc một hồi, thở dài: "Không phải anh có Jack rồi sao?"

Heinz cười nói: "Không ảnh hưởng tới vị trí của em trong lòng anh."

Vừa mới nhắc thì cửa phòng bỗng nhiên mở, Jack đẩy một chiếc xe lăn tiến vào, lập tức thấy được cái màn ôm nhau tình cảm của bọn họ. Sắc mặt hắn hơi đổi, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Lăng Tử Hàn nghe được động tĩnh, vì vậy hơi hơi nghiêng mặt, mở mắt nhìn.

Jack nhìn hai người đàn ông không coi ai ra gì kia, nét mặt không hề biểu lộ gì, nhưng có thể thấy được trong mắt sự tức giận.

Heinz đưa lưng về phía hắn, không thấy người, tuy rằng nghe được tiếng mở cửa, nhưng không hề nhúc nhích, hiển nhiên rất quý trọng cái ôm này. Toàn bộ người Antinogen đều nằm trong lòng y, càng không thể nhìn thấy gì, thậm chí không nghe được cả tiếng mở cửa.

Jack nhìn tấm lưng rộng của Heinz, nhìn đôi tay nhỏ dài của Antinogen vòng qua ôm lấy thắt lưng của y, lòng đố kị thiêu đốt hừng hực trong lòng, quả thực không thể khắc chế.

Lăng Tử Hàn nhìn cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ càng lúc càng tỉnh táo, trong lúc nhất thời suy nghĩ biến đổi, tính toán suy diễn quan hệ phức tạp của ba người bọn họ.

Từ lúc bắt đầu, cậu đã thấy nghi ngờ, nếu như người ngồi trên xe lăn này chính là Antinogen, chỉ sợ những tình báo trước đây đều không xác thực. Sát khí trên người cùng cực đoan trong lòng của người này hoàn toàn kém xa Heinz, sao lại là thủ lĩnh của "Founder"? Chẳng lẽ là Antinogen cố ý giả vờ trước mặt mình? Hay vì yêu mà Heinz cố ý để hắn lên, đặt lên trước mình, tình nguyện làm nhân vật số 2? Jack rốt cuộc có biết nội tình hay không? Hắn thật sự rất yêu Heinz nên bất chấp? Có đúng hắn là người của CIA phái tới hay không? Nếu như vậy, tình cảm mà hắn dành cho Heinz thật sự là yêu? Hay là có dụng ý khác? Heinz thật sự tín nhiệm hắn?

Vốn kế hoạch hành động lần này là chỉ cần nhìn thấy Antinogen, cậu phải lập tức phát tín hiệu. Nhưng

hiện giờ nghi ngờ chất chồng trong lòng cậu, cậu chưa nắm rõ bất kì việc gì. Kế hoạch được giao cho cậu là bắt nhân vật số 1 của "Founder", chứ không đơn thuần là nhằm vào một mình Antinogen. Như vậy, đến cuối củng ai mới thực sự là mục tiêu của cậu?

Suy nghĩ của cậu không ngừng biến đổi, nhanh chóng khiến thần kinh não yếu đuối bất kham liên tục bị tàn phá của cậu bắt đầu kêu gào đòi đình công. Chỉ trong chốc lát, cậu cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trước mắt mờ mịt, liền nhắm mắt lại.

Jack nhìn người chuẩn bị ngã gục cùng hai người kia, rốt cục không dám lỗ mãng, liền phụng phịu bước ngang qua hai người kia, từ trên giường ôm lấy Lăng Tử Hàn, đặt cậu ngồi lên xe lăn.

Lăng Tử Hàn cảm thấy rất mệt, nhưng khó có cơ hội được nhìn toàn cảnh khu nhà này, cậu không thể bỏ qua. Cậu nỗ lực chống đỡ, ngồi xuống xe lăn.

Lúc này, rốt cục Heinz chú ý tới người mới tới không phải thuộc hạ bình thường của mình mà là Jack. Y buông Antinogen ra, chậm rãi đứng thẳng lên, mỉm cười nói: "Jack, em về rồi sao?"

Sắc mặt Jack ủ dột, yên lặng gật đầu.

Heinz đối với phản ứng của cậu nhìn như không thấy, chỉ thân thiết mà nói: "Chuyến đi này có chút khổ cực. Mọi việc đều ổn cả chứ?"

"Ừ!" Jack thấy phản ứng của y dường như không có việc ấy, chính mình cũng không tiện chuyện bé xé ra to, vì vậy buộc khuôn mặt của mình phải hòa hoãn xuống, hờ hững nói. "Rất thuận lợi."

"Vậy là tốt rồi." Heinz thật cao hứng, chuyển tới phía sau xe lăn của Antinogen. "Chúng ta đi ra ngoài uống trà, Jack, em cũng đi nào."

Jack nói rằng: "Ừ!", liền đẩy xe của Lăng Tử Hàn đi theo y.

Lăng Tử Hàn tựa đầu vào lưng ghế, chậm rãi mở mắt ra, nhìn con đường phía trước.

Bọn họ từ cửa hông của tòa nhà ra ngoài, đi qua một hành lang gấp khúc thật dài lại rất tinh xảo tới trước một căn nhà gỗ trong rừng.

Ở đây y sơn diện thủy (đối núi diện nước), phong cảnh động lòng người. Trước căn nhà có một cái bàn đặt ngay bãi biển cát trắng, chung quanh là biển hoa, mỹ đến kinh tâm động phách.

Bọn họ tới trước bàn, Heinz cùng Jack vừa ngồi xuống ghế, lập tức có người từ trong nhà bước ra, đặt lên trà cụ đủ loại kiểu dáng.

Antinogen thân thiết mà nói: “Jones không thể uống đồ uống có kích thích, cho cậu ấy nước lọc đi, nước ấm một chút.”

Người nọ lập tức cung kính: “Rõ!”Sau đó đặt trước mặt Lăng Tử Hàn một cái ly, rót vào ít nước ấm.

Heinz cùng Antinogen uống hồng trà, Jack uống bia.

Lăng Tử Hàn nhìn mặt hồ trước mặt, cùng với đỉnh núi bờ bên kia bờ bên kia. Qua hết những ngọn núi nhỏ đó, chính là biển rộng bao la.

Thế giới an tĩnh cực kỳ, ánh nắng xuyên thấu qua những dây nho trên đầu bọn họ, loan xuống mặt đất những chiếc bóng. Có không ít người cảnh giới chung quanh chỗ bọn họ, nhưng không tỏ ra chút khí tức kịch liệt nào cả. Bọn họ bốn người ngồi ở đó, bầu không khí rất hài hòa.

Antinogen nhìn phong cảnh trước mặt, sau đó nhìn Lăng Tử Hàn.

Khuôn mặt Lăng Tử Hàn hơi nghiêng qua một bên, ngửa đầu đắm chìm trong ánh nắng ấm áp, khóe miệng giương lên một nụ cười thích thú.

Antinogen cũng cười.

Heinz nhìn hắn cười, lập tức hài lòng, kề sát vào người hắn nói: “Jones hẳn là thành công đầu tiên của em phải không?”

“Hiện tại nói vậy có hơi sớm.” Antinogen rất lý trí lãnh tĩnh. “Đương nhiên, tình huống rất thuận lợi. Hai ngày qua em đã thảo luận với chuyên gia, cho rằng bọn em không chỉ làm thí nghiệm lâm sàng mà còn phải hỗ trợ thêm về mặt tâm lý. Thí dụ như, cố gắng khiến Jones cảm thấy vui vẻ.”

Heinz nghiêm túc lắng nghe hắn nói. Antinogen nói đến những vấn đề này chẳng khác gì đang đề cập đến mấy thí nghiệm trên động vật cả. Điều này làm cho y yên tâm.

Ánh mắt nóng rực của Antinogen khi nhìn người Trung Quốc kia khiến y kinh hãi, hiện tại y đã rõ, ánh mắt đó tựa như đang nhìn chiến lợi phẩm mà mình cố gắng hết sức có được, là tác phẩm nghệ thuật trân quý, tựa như lúc trước khi tổ tiên của bọn họ qua quốc gia khác mà nhìn thấy những thứ kỳ lạ trong viện bảo tàng vậy.

Jack nhìn bọn họ, trong lòng phức tạp vô cùng, như sóng dữ cuộn trào, nhưng nét mặt lại thể hiện vô cùng thờ ơ, chỉ là trầm mặc uống từng hớp bia.

Antinogen nhìn dung nhan an tĩnh của Lăng Tử Hàn. Sự gầy gò cực độ này khiến cằm của cậu nhọn hơn, cổ có vẻ thon dài, môi không có huyết sắc cùng chiếc mũi càng thêm thẳng, hai hàng lông mày thanh tú,

khuôn mặt tái nhợt, trong ánh nắng vàng nhạt tựa như một thiên sứ không phạm vào khói lửa nhân gian.

Hắn nhẹ giọng nói với Heinz: "Jones rất đáng quý, tâm tư của cậu ấy rất tinh thuần. Nếu một người trong lòng có dục vọng cường liệt, trong đầu sẽ có rất nhiều tạp niệm, tựa như những tạp chất lẫn trong một ly nước trong, sẽ không thể thực hiện được những chuyện tinh vi như vậy. Tuy rằng Jones đã trưởng thành, nhưng dường như chưa từng bị ô nhiễm qua, đây là điều rất khó có được. Em nghĩ, có thể liên quan đến việc tu luyện huyền bí của Đông Phương chăng?"

Heinz tán thành, gật đầu: "Đúng vậy, tâm linh của cậu ấy chẳng khác gì một đứa bé, hơn nữa là một đứa bé rất ngoan."

Jack ngửa đầu uống hết ly bia, sau đó gọi thêm ly thứ hai.

Heinz lấy tay đè lại tay hắn, quan tâm nói: "Đừng uống nhanh như thế, từ từ rồi uống."

Jack nghe thanh âm ôn hòa của y, trong lòng ấm áp, nhất thời dễ chịu hơn nhiều. Hắn mỉm cười gật đầu, đặt lại ly bia trên bàn.

Trong ánh nắng ấm áp, Lăng Tử Hàn cảm thấy thân thể đau đớn uể oải dần dần dễ chịu hơn rất nhiều. Cậu mở mắt, cầm lấy ly nước trên bàn uống một hớp, sau đó đưa mắt nhìn biển rộng xa tít đằng sau núi.

Đội thuyền đánh cá vẫn đang đậu ở đó để đánh bắt cá tuna. Từ đây nhìn qua, những chiếc thuyền đó chẳng khác gì những mô hình đồ chơi, chỉ đặt ở ngoài khơi, ngay cả động cũng không hề động đậy.

Một lát sau, cậu chậm rãi quay đầu, nhìn về phía người trên xe lăn, lễ phép mà hỏi thăm: "Xin hỏi, phải xưng hô thế nào với anh?"

Người nhìn qua rất giống bệnh nhân kia khoái trá cười rộ lên, vươn tay về phía cậu: "Có thể gọi tôi là Antinogen."

HẾT CHAP 21

Mục lục

142. Quyển 4 - Chương 22

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Gần hơn nửa tháng chờ đợi, cuối cùng bọn La Hãn cũng có thể nhìn thấy được thân ảnh của Lăng Tử Hàn thông qua máy giám sát.

Lập tức, Vệ Thiên Vũ cùng Mai Lâm, Triệu Thiên vừa mới tan ca xong, đang nằm nghỉ lập tức chạy lại chỗ bọn họ.

Bảy người tụ lại trước màn hình, vừa nhìn thấy thân ảnh đó liền kích động không thôi.

Cự ly khá xa, mà bọn họ lại đang ở trong rừng, nên hình ảnh có chút không rõ nét.

La Hãn cùng Vệ Thiên Vũ lập tức ra tay điều chỉnh thử, nhanh chóng khiến hình ảnh trên màn hình dần rõ nét hơn.

Lăng Tử Hàn đang ngồi xe lăn, trên người có đắp tấm chăn màu bạc, sắc mặt so với tấm chăn còn trắng xám hơn, gầy vô cùng.

Mọi người vừa nhìn, trong lòng liền đau đớn không thôi. Mai Lâm lẩm bẩm: "Lão đại quả thật là chịu khổ quá nhiều rồi."

La Hãn kính nể mà nói: "Nhưng cậu ấy vẫn còn sống, không chỉ không phát điên, mà còn có thể đi lại bình thường được."

Du Dặc bội phục: "Lão đại chính là lão đại, dù nhiệm vụ gian nan cỡ nào đi nữa, cậu ấy cũng có thể hoàn thành."

La Y lắc đầu, than thở: "Thật không biết cậu ấy đã chịu đựng thế nào để tới được ngày hôm nay."

Vệ Thiên Vũ nhìn không chuyển mắt, trong lòng càng lúc càng đau, đau đến mức chịu không nổi.

Tác Lãng Trác Mã vỗ vỗ vai anh: "Chuyện này anh yên tâm được rồi. Lão đại nếu có thể chịu được lâu đến vậy, còn có thể có được sự tín nhiệm của bọn chúng, hẳn là có thể sống sót trở về rồi."

Những người khác đều hài lòng gật đầu: "Đúng đúng, lão đại nhất định có thể sống trở về."

Bọn họ vừa nói vừa nhìn chằm chằm màn hình. Nhìn khẩu hình miệng của người khác để suy đoán bọn họ đang nói gì khi ở khoảng cách xa với đối tượng là kỹ năng mà tất cả liệp nhân đều đã được trang bị, lúc này ai cũng nhìn chằm chằm vào miệng của những người kia, xem bọn chúng đang nói gì.

Người bên cạnh Lăng Tử Hàn khi nói chuyện thì nghiêng đầu, không thể nhìn thấy rõ. Sau đó, Lăng Tử Hàn quay đầu lại nói một câu gì đó, chỉ thấy người ngồi xe lăn vươn tay với cậu, cười nói: "Có thể gọi tôi là Antinogen."

Khi hắn nói câu này vừa đúng lúc nghiêng mặt thẳng hướng thuyền của bọn họ, khiến bọn họ đọc rõ từng câu từng từ. Trong khoang thuyền bỗng nhiên an tĩnh, sau đó liền bộc phát, vang lên tiếng hoan hô. May mà tường trong khoang thuyền đều có tính năng cách âm đặc biệt, không thể truyền ra ngoài, bằng không chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Tất cả liệp thủ lập tức tập trung tinh thần nhìn Lăng Tử Hàn, đợi cậu phát tín hiệu "Xác nhận". Nhưng Lăng Tử Hàn chỉ bắt tay cùng Antinogen, sau đó bắt đầu nói chuyện phiếm, không hề phát ra tín hiệu xác nhận gì cả.

Triệu Thiên hồ nghi nói thầm: "Chuyện gì vậy? Lẽ nào cái tên Antinogen chỉ là một người trùng tên trùng họ thôi sao?"

"Có thể." Du Dặc nói. "Cậu không thấy người đó cũng giống lão đại, cũng ngồi xe lăn sao, có thể cũng là một người bị thí nghiệm mà thôi."

Vệ Thiên Vũ cau mày, đưa ra quan điểm của mình: "Hắn rất thân thuộc với hai tên phân tử khủng bố, không giống như con tin."

La Hãn trầm ngâm, sau đó nghiêm túc nói: "Nói chung, chúng ta không thể để công sức của lão đại tan thành bọt biển. Nếu giờ lão đại còn sống, chúng ta đây tuyệt không thể tùy tiện hành động. Cứ vậy đi, chúng ta đem tin tức thu thập được hôm nay truyền lên cho tổng bộ, xem sếp cùng boss nói thế nào cái đã."

Những người khác đều có chút không cam lòng, khó mà kiềm chế được, nhưng cũng không thể không thừa nhận phương án mà hắn đưa ra rất hợp lý.

Vệ Thiên Vũ vẫn nhìn chằm chằm Lăng Tử Hàn, đến tận khi cậu mệt chịu không nổi nữa, bị những người kia đẩy ngược lại vào phòng, biến mất khỏi màn hình của máy giám sát.

Cố nén đau lòng cùng thương nhớ vào trong lòng, Vệ Thiên Vũ lập tức mã hóa tin tức thông qua vệ tinh truyền đến Bắc Kinh.

Lữ Hâm bị Lăng Nghị triệu vào văn phòng, nhìn hình ảnh liền nhất thời kích động: "Tử Hàn thực sự là rất giỏi."

Mái tóc đen của Lăng Nghị giờ đã bạc hơn phân nửa, lúc này nhìn bộ dáng của con trai mình, thực sự tim đau như bị ai cắt xé. Nhưng ông vẫn duy trì thái độ cực kỳ lãnh tĩnh, từ tốn nói: "Tử Hàn không phát tín hiệu xác nhận, nguyên nhân có hai, hoặc là Antinogen này chỉ là một con tin bình thường hoặc là một phân tử khủng bố bình thường, không phải tên thủ lĩnh kia, hai ra thông tin tình báo của chúng ta có sai sót, Antinogen chỉ là giả, phía sau hắn còn có một người khác, người đó mới là thủ lĩnh chân chính của

'Founder'."

Lữ Hâm suy tư, chậm rãi gật đầu: "Ừ, có thể là vậy."

Lăng Nghị trầm tư chốc lát, sau đó nắm chặt lòng bàn tay: "Mặc dù vậy, chúng ta vẫn phải tiến hành kế hoạch chuẩn bị hành động, không thể để bọn chúng chạy mất. Hiện tại, chúng ta có thể xác nhận nhân vật thứ 2 của 'Founder' – Heinz đang ở ngay trên đảo. Cho dù không bắt được tên đứng đầu, có được y cũng coi như hành động lần này của chúng ta đã được mục đích rồi."

Lữ Hâm bỗng nhiên đứng dậy: "Được, tôi lập tức thông báo cho liệp nhân tổ 1 và 2, chuẩn bị đợi lệnh hành động."

Lăng Nghị chờ ông đi ra cửa, liền thông qua đường dây nội bộ bí mật gọi tới bộ trưởng Quốc phòng – Lôi Chấn: "Lão Lôi, Đội Thiểm Điện cần phải chuẩn bị xuất phát. Ở đây chúng tôi mới nhận được vài tư liệu, lập tức gửi qua cho anh."

Lôi Chấn hưng phấn: "Sao thế? Antinogen lộ diện rồi sao?"

Lăng Nghị bình tĩnh nói: "Trên đảo đích xác có một người tên là Antinogen, nhưng nhân viên của chúng tôi không có phát tín hiệu xác nhận, bởi vậy hiện giờ vẫn chưa thể khẳng định. Nhưng chúng tôi có thể xác thực, Heinz hiện tại đang ở ngay trên đảo. Đội đột kích của bên anh chuẩn bị xuất phát, để tránh cá lớn lọt lưới."

"Được!" Lôi Chấn vô cùng tự tin nói. "Anh yên tâm, bên chúng tôi nhất định chuẩn bị thật tốt."

Lăng Nghị mỉm cười: "Đương nhiên, tôi luôn tin tưởng vào bên anh mà."

"Tôi cũng vậy." Lôi Chấn cười, bỗng nhiên có chút do dự, dường như hạ quyết tâm. "Lão Lăng, tôi biết có những chuyện không nên hỏi, nhưng dù sao chúng ta cũng là bạn hơn 30 năm qua, bỏ qua mấy cái quy tắc, hỏi 1 câu, anh có tin tôi không?"

Lăng Nghị cảm thấy ngạc nhiên: "Tất nhiên tôi hoàn toàn tin anh mà."

Lôi Chấn lập tức nói: "Tốt lắm, vậy tôi nói thẳng. Người mà lần này anh phái tới động địch, có phải là Tử Hàn không?"

Trong chốc lát trong đầu Lăng Nghị xuất hiện vô vàn suy nghĩ, cuối cùng mới nói: "Sao anh lại nghĩ như vậy?"

Lôi Chấn thở dài: "Lão Lăng à, công tác bảo mật của anh thật sự rất tốt, Tử Hàn cũng giả bộ rất hay, khiến cho tôi phải bội phục sát đất. Tên ngốc Hồng Phi nhà chúng tôi còn kém xa Tử Hàn. Kỳ thực tôi

đã có lúc tưởng rằng Tử Hàn là một đứa nhóc không bao giờ biết cầu tiến, là một đứa lười nhác. Chuyện lần này, nếu không phải Đồng viện trưởng có tâm trạng không bình thường, hơn nữa kiên quyết gia nhập vào đội điều trị ngay tiền tuyến, tôi quả thật sẽ không nghĩ đến việc này. Haizzz, có thể khiến Đồng viện trưởng kích động đến vậy, trừ anh ra chỉ có Tử Hàn mà thôi."

Lăng Nghị bất động thanh sắc mà nói: "Đối với việc xử lý di chứng của 'Ma trảo', Đồng viện trưởng là người có kinh nghiệm nhất, yêu cầu của hắn vốn dĩ rất hợp lý. Vốn ban đầu tôi cũng cho rằng để hắn làm đội trưởng đội điều trị của hành động lần này là hợp lý."

Lôi Chấn bùi ngùi thở dài: "Anh đó nha, lại dám để hai người thân yêu nhất của mình đến nơi nguy hiểm nhất, haizzz …"

Lăng Nghị thở dài một hơi, mỉm cười nói: "Chẳng phải anh cũng như vậy hay sao? Quan chỉ huy hành động lần này không phải là Hồng Phi hay sao?"

"Chuyện này không có giống nhau." Lôi Chấn nhấn mạnh. "Lần này Tử Hàn thật sự chịu rất nhiều đau khổ đó."

Lăng Nghị chần chờ một chút, rốt cục nói rằng: "Lão Lôi, tôi cũng không nói dối anh làm gì. Lần này tới đảo, quả thực là Tử Hàn. Nếu nó có thể sống sót trở về, chỉ sợ cũng phải về hưu, cho nên tôi có thể nói thân phận của nó cho anh biết, nhưng vẫn muốn nhờ anh giữ bí mật giùm. Còn nếu như nó không thể sống sót trở về, thân phận của nó cũng phải tuyệt đối bảo mật, vĩnh viễn không thể công khai với bên ngoài. Đây là quy tắc của bên chúng tôi."

Lôi Chấn lập tức nghiêm túc cam đoan: "Anh yên tâm. Tôi tuyệt đối sẽ không nói ra. Bất quá, Hồng Phi có thể sẽ nhận ra, dù sao nó cùng Tử Hàn cũng có nhiều năm tình cảm với nhau."

"Ừ, Hồng Phi thì không sao." Lăng Nghị cúi đầu nói. "Bất quá vẫn phải nói với nó, cần phải giữ bí mật."

"Tôi biết." Lôi Chấn nghiêm túc nói. "Tôi sẽ dặn nó. Lão Lăng, anh yên tâm đi, dù cho Hồng Phi có phải liều mạng, cũng nhất định cứu bằng được Tử Hàn."

Lăng Nghị nói: "Không, nhất định Hồng Phi phải chú ý an toàn."

Cúp máy, Lôi Chấn liền cùng chủ nhiệm bộ hành động đặc biệt Phạm Dũng Cường đi chuyên cơ tới thẳng Tam Á. Bọn họ vừa đáp xuống mặt đất, liền leo lên phi cơ trực thăng đang chờ sẵn ở đó, nhanh chóng bay tới hòn đảo nhỏ nơi Đội Đột Kích Thiểm Điện đang huấn luyện.

Lôi Hồng Phi mang cấp bậc trung tá, từ lúc trở về từ vùng biên giới ma quỷ kia xong liền trực tiếp đến đảo này, ở trên đảo này cũng được 2 tuần.

Ngay lúc bọn họ rời khỏi Bắc Kinh, quan chỉ huy của bọn họ là thiếu tướng Phạm Dũng Cường đã thông

báo nhiệm vụ cho bọn họ biết.

Bọn họ được đưa đến Bắc Phi, một là giải cứu con tin của các quốc gia bị bọn phân tử khủng bố bắt cóc, hai là san bằng hang ổ của tổ chức khủng bố 'Founder', bắt cho bằng được thủ lĩnh tổ chức khủng bố này.

Lôi Hồng Phi có được hai bản đồ địa phương, một là một vùng đất thuộc Sahara, một là một hòn đảo nhỏ ở Đại Tây Dương.

Trong lúc huấn luyện, Lôi Hồng Phi từng phút đều chú ý tới những tin tình báo mới nhất hiện trên màn hình máy tính được cập nhật thông qua network bộ quốc phòng, tình báo chủ yếu thông báo bao quát lực lượng vũ trang ở hai nơi đó tăng giảm bao nhiêu, hệ thống hóa kiến trúc của kết cấu ngầm cùng kiến trúc hạ tầng được cụ thể từng chút từng chút một. Những tình báo này đều được tiểu tổ đặc biệt của Bộ An Toàn Quốc Gia xử lý, rồi ngay lập tức truyền đến màn hình máy tính của y.

Huấn luyện gian khổ tiến hành không ngừng, hiện tại, y cùng đội viên của y đã nắm chặt hai nơi đó trong lòng bàn tay, cũng đã thực tập qua tất cả các phương án hành động, hoàn toàn phối hợp ăn ý.

Ngay trong lúc bọn họ đang lo lắng không biết khi nào thì nhận được mệnh lệnh xuất phát, một phi cơ trực thăng quân dụng liền bay trong đêm đến đảo, thượng tướng Lôi Chấn cùng thiếu tướng Phạm Dũng Cường cũng nhau bước xuống.

Không nói bất kì chuyện phiếm nào, bọn họ lập tức triệu Lôi Hồng Phi.

HẾT CHAP 22

Mục lục

143. Quyển 4 - Chương 23

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi bước vào một căn phòng được làm như văn phòng, liền nghiêm chào.

Phạm Dũng Cường cũng đáp lại theo nghi thức quân đội, lập tức hỏi y: "Đội trưởng, huấn luyện thế nào rồi?"

Lôi Hồng Phi cất cao giọng nói: "Báo cáo thượng cấp, có thể xuất phát bất kì lúc nào."

"Tốt." Phạm Dũng Cường đưa tay lên bàn phím máy tính, trên màn hình liền hiện ra một bức hình.

Lôi Hồng Phi nghiêm túc nhìn vào. Hiển nhiên hình ảnh này được chụp bằng vệ tinh, trên cao chụp xuống, trên mặt biển xanh thẳm rộng mênh mông, có một hòn đảo hình vòng cung. Lôi Hồng Phi vừa nhìn liền biết, đây là nơi mà bọn họ đã thực tập huấn luyện chuẩn bị đột kích.

Phạm Dũng Cường chỉ vào kiến trúc hạ tầng nói với Lôi Hồng Phi: "Mục tiêu hành động lần này của các cậu chính là Cung Đảo ngay vùng gần xích đạo này. Căn cứ phân tích, nơi này dùng để giam giữ người Trung Quốc. Những người khác đều đang ở khu đông nam Algeria, gọi là 'Vùng tử địa' – cao nguyên Nigel. Tiếp theo, các cậu sẽ nhìn thấy tư liệu hình ảnh của vài người, đây mới chính là nhiệm vụ chính của các cậu."

Trên màn hình hiện lên một tấm ảnh, Lôi Hồng Phi đã từng thấy qua người này nhiều lần trên truyền hình, người đó chính là thủ phủ Á Châu – Âu Dương Hào Sinh.

Phạm Dũng Cường nghiêm túc nói: "Nhiệm vụ hàng đầu của đợt hành động lần này của các cậu chính là cứu sống bằng được và bảo đảm an toàn cho Âu Dương tiên sinh cùng nhân viên của ông ấy. Nhớ kỹ, tôi nói là an toàn cứu ra, tuyệt không thể để cho sinh mạng của Âu Dương tiên sinh gặp bất kì tổn hại nào."

Lôi Hồng Phi đáp: "Yes, sir."

Bức ảnh thứ hai cùng bức thứ ba Lôi Hồng Phi không biết, chỉ biết hai người đó là người da trắng.

Phạm Dũng Cường lạnh lùng nói: "Người này cậu cũng biết đấy, nhân vật số 2 của 'Founder', Heinz. Còn người này có khả năng là nhân vật đứng đầu, Antinogen, chỉ là hiện nay vẫn chưa xác nhận được. Bọn họ đang được toàn bộ thế giới văn minh truy tìm bao lâu nay, nhưng vẫn chưa tìm ra được sào huyệt chính của bọn chúng. Hiện tại, chúng ta có được tin báo vô cùng xác thực, hiện nay hai người đó đang ở đây, lần này chúng ta nhất định phải bắt cho bằng được bọn chúng. Tôi muốn nhấn mạnh, phải bắt sống."

"Yes, sir."

Ngay khi tấm hình tiếp theo hiện lên trên màn hình, Lôi Hồng Phi liền giật mình. Đó là một thanh niên còn trẻ, thanh tú, mặc đồ cowboy, có khí chất tao nhã nho nhã. Dù cho dung mạo có thay đổi thì phong độ khí chất cũng chẳng khác bình thường là bao. Nếu là người khác có lẽ không biết, nhưng y có thể cảm nhận được, người đó chính là Lăng Tử Hàn.

Phạm Dũng Cường nhìn ảnh chụp, nói việc công: "Đây là phóng viên Trung Quốc đã bị 'Founder' bắt cóc – Ngô Tiệp. Hiện tại cậu ta cũng đang ở trên đảo, các cậu cũng phải cứu cậu ta ra."

Lôi Hồng Phi dù đang lo sợ cũng không quên trả lời: " Yes, sir."

Phạm Dũng Cường để y xem ảnh chụp tiếp theo, đó là một chiếc máy phức tạp khổng lồ: "Cậu phải nhớ kỹ hình dáng của chiếc máy này, đó chính là 'Ma trảo'."

Lôi Hồng Phi hít một hơi. Y đương nhiên biết cái thứ đáng sợ đó. Y cùng mấy đội viên xuất sắc nhất trong quan đội đã từng phụng mệnh đến Bắc Kinh, bí mật trải nghiệm cái máy này. Cảm giác đó, y cùng những đội viên vĩnh viễn cũng không muốn thử lại. Nếu như y thật sự bị bọn kia bắt, có ý định mang y biến thành tù binh, trải nghiệm 'Ma trảo', nhất định y sẽ tìm cách tự sát, tuyệt không muốn thử nghiệm cái thứ đó.

Phạm Dũng Cường bình tĩnh nói: "Sau khi các cậu lên đảo, phải mang cái máy đó trở về đây."

Lôi Hồng Phi hơi hơi nhíu mày, nhưng vẫn đáp: " Yes, sir."

Phạm Dũng Cường tắt máy, gật đầu với y: "Được rồi, đội trưởng, từ giờ trở đi, cậu phải chuẩn bị thật tốt, chuẩn bị xuất phát bất kì lúc nào."

Lôi Hồng Phi đang muốn trả lời, bỗng nhiên Lôi Chấn bước lên trước, nói: "Đội trưởng, để tiến hành nhiệm vụ lần này, những bộ phận làm công tác liên quan, có rất nhiều người phải hy sinh, thậm chí có khi phải bỏ cả sinh mạng. Bởi vậy, lần này khi các cậu tấn công, dù cho có thấy cảnh tượng có bao nhiêu tàn khốc, kẻ địch có bao nhiêu máu tanh, cũng không được lỗ mãng hành sự. Cậu phải nhớ kỹ, có bao nhiêu người đã đổ máu hy sinh, chính là để các cậu tập kích sấm sét lần này. Cho nên, các cậu không được xung động, muốn cứu người, muốn bắt người, muốn lấy được máy, tất cả đều quan trọng như nhau, không được xem thường."

Lôi Hồng Phi lập tức đáp: "Yes, sir."

"Ừ, cứ vậy đi." Phạm Dũng Cường gật đầu với họ, sau đó đi ra cửa, để hai cha con họ tâm sự.

Lôi Hồng Phi nhìn thân ảnh Phạm Dũng Cường đi xa, lập tức lo lắng hỏi han: "Cha, phóng viên kia có phải là Tử Hàn đúng không?"

Lôi Chấn nhìn bộ dáng gấp gáp của y, khe khẽ thở dài: "Đúng, đó chính là Tử Hàn. Nó chính là con mồi mà Bộ Quốc An phái ra. Lần này nó dùng chính sinh mạng của mình để dẫn hai nhân vật thủ lĩnh kia xuất diện. Hồng Phi, con nhất định phải cứu cho bằng được nó ra. Còn nếu như nó … đã hy sinh, thì cũng phải mang … di thể của nó ra."

Lôi Hồng Phi không nói gì thêm, chỉ ngửa đầu ngơ ngác hồi tưởng lại hình dáng của Lăng Tử Hàn lần cuối cùng gặp mặt. Ngày đó chính là sinh nhật của y, y cứ đòi uống rượu, sau đó lôi kéo Lăng Tử Hàn uống, cuối cùng mới say quắc cần câu đi về. Lăng Tử Hàn lúc đó có nói gì không nhỉ? Ngay cả lời từ biệt bọn họ cũng chưa kịp nói.

Y sai rồi.

Y thật sự sai rồi.

Y cứng ngắc: "Cha, cha nói Tử Hàn dùng sinh mạng của em ấy để dẫn hai người kia xuất hiện, là ý gì?"

Lôi Chấn nói: "Antinogen là một tên khoa học điên cuồng về thần kinh sinh vật học, 'Ma trảo' chính là phát minh của hắn. Hắn một mực điên cuồng bắt cóc người về làm vật thí nghiệm, nhưng vẫn không đạt được hiệu quả mong muốn. Cho nên, Bộ Quốc An phái ra nhân viên hành động ưu tú nhất của bọn họ, Lăng Tử Hàn. Cha nghĩ, mấy ngày qua, nó chắc là bị bọn chúng dùng 'Ma trảo' làm thí nghiệm, hơn nữa còn phải chịu đựng rất nhiều, nên mới khiến Antinogen xuất đầu lộ diện."

"Trời đất!" Lôi Hồng Phi liền đông thành đá. "Bọn họ hy vọng Antinogen giày vò em ấy sao?"

Lôi Chấn hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn y: "Đúng vậy."

Lôi Hồng Phi cảm thấy bản thân mình sắp chịu đựng không nổi nữa, liền nói: "Nghĩa là, ngay lúc Tử Hàn xuất phát, em ấy đã biết mình sẽ chết?"

"Đúng vậy. Lúc nó nhận nhiệm vụ, bản thân nó cũng biết rõ thời gian sắp tới nó sẽ phải gặp những chuyện gì."

"Vậy có ai nghĩ tới, nếu Tử Hàn chết mà Antinogen cũng không xuất hiện thì sẽ như thế nào không?" Trái tim Lôi Hồng Phi bỗng nhiên đau đớn vô cùng. Y nắm chặt hai lòng bàn tay, run nhè nhẹ.

Lôi Chấn bình tĩnh trả lời: "Đương nhiên là có khả năng này. Những kế hoạch trước của bọn họ cũng không thể tìm được Antinogen, vì vậy toàn bộ đặc công chấp hành nhiệm vụ đều đã hy sinh. Tử Hàn cũng y như những người đó, cũng sẽ gặp nguy hiểm tương tự."

Lôi Hồng Phi nhịn không được, liền xử trí theo cảm tính, cảm thấy không thể chấp nhận được: "Vì sao lại phái em ấy đi?"

"Thông qua sự tổng hợp của máy vi tính ở Bộ Quốc An, cho rằng trong số những người được đề cử, thành công cùng xác suất sống sót của Tử Hàn là cao nhất. Nó là người đầu tiên được chọn. Còn con, đứng thứ 11." Lôi Chấn nhìn y. "Nếu Tử Hàn từ chối, 9 người phía sau nó cũng không chịu đi, tất nhiên sẽ đến phiên con. Thế nhưng, Tử Hàn đã chấp nhận nhiệm vụ, mà trên thực tế đã chứng minh, nó đã thành công."

"Con hiểu rồi." Lôi Hồng Phi gật đầu. "Là do chính chú Lăng phái em ấy đi?"

"Đúng vậy, là mệnh lệnh của ông ấy." Lôi Chấn nghiêm túc nhìn y. "Nếu như vì nước mà phải hy sinh con, cha cũng sẽ không do dự phái con đi."

Lôi Hồng Phi một lần nữa đứng thẳng người: "Con hiểu."

Lôi Chấn nghiêm túc căn dặn y: "Tử Hàn rất có khả năng đang ở cùng với hai tên đó, cho nên lúc hành động các con phải vô cùng chú ý. Hồng Phi, cha lập lại lần nữa, Antinogen cùng Heinz, chúng ta phải bắt sống. Dù cho tình hình lúc đó có khiến con phẫn nộ đi chăng nữa, các con cũng không được lỗ mãng hành sự. Nhớ kỹ, Tử Hàn dùng sinh mạng nó làm mồi dụ, chính vì muốn một lưới bắt hết toàn bộ bọn chúng. Cha biết con cùng Tử Hàn là bạn tốt của nhau, cho nên con càng phải vì nó mà nỗ lực hơn."

Lôi Hồng Phi kiên định nói: "Cha, cha yên tâm đi."

Lôi Chấn nhìn y một hồi, bỗng nhiên từ bỏ vai trò là một người chỉ huy, ôn hòa nói: "Con trai à, chú Lăng của con cũng không khá hơn gì đâu. Còn nhất định phải đưa nó về, dù là sống hay là …"

Lôi Hồng Phi như đinh đóng cột mà nói: "Cha, cha yên tâm, dù thế nào con cũng sẽ cứu sống Tử Hàn trở về."

"Rất tốt. Ngoài ra, con phải nhớ kỹ, trong quá trình tiến hành hành động giải cứu cũng phải bảo mật thân phận của Tử Hàn, không được tiết lộ với ai, dù là đội viên của con. Thân phận hiện tại của nó chỉ là một phóng viên Trung Quốc bình thường, là một trong những con tin mà thôi."

Lôi Hồng Phi lớn tiếng đáp: "Yes, sir."

Lôi Chấn nhìn y, trầm giọng nói: "Trường không thiểm điện."

Lôi Hồng Phi nhìn ông, nghiêm người cúi chào, cao giọng trả lời: "Dũng cảm tiến tới."

Lôi Chấn thoả mãn chào theo nghi thức quân đội, sau đó lập tức đi ra cửa.

Rất nhanh, phi cơ trực thăng quân dụng biến mất trong trời đêm.

Sự trấn định của Lôi Hồng Phi dần biến mất. Y hung hăng đấm mạnh vào tường, thanh âm dần dần nghẹn ngào: "Tử Hàn, xin lỗi, xin lỗi, anh sai rồi, anh sai rồi, cầu xin em cho anh thêm một cơ hội, để anh trước mặt em nhận sai, cầu xin em, nhất định phải sống, chờ anh tới cứu em, Tử Hàn, anh cầu xin em, ngàn vạn lần xin đừng chết, em không được chết …"

Y cúi đầu nói nên thanh âm nghẹn ngào của y quanh quẩn trong căn phòng vắng.

HẾT CHAP 23

Mục lục

144. Quyển 4 - Chương 24

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Cậu có thể gọi tôi là Antinogen."

Trong ánh nắng mặt trời ấm áp, người đàn ông có sắc mặt tái nhợt mang quốc tịch Ý kia vươn tay ra về phía cậu.

Lăng Tử Hàn miễn cưỡng giơ tay lên, nắm lấy tay hắn một chút. Tay cậu rất lạnh, có chút run nhẹ, dường như vô lực. Antinogen nắm lấy, muốn truyền một ít hơi ấm từ tay mình qua cho cậu.

Heinz cảm thấy hai người họ nắm tay nhau rất lâu rồi, liền đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Antinogen, kéo lại, rồi mỉm cười nói với Lăng Tử Hàn: "Antinogen chính là chủ tịch hội khoa học ở đây đó."

Lăng Tử Hàn gật đầu. Nét mặt cậu vẫn điềm tĩnh không chút cảm xúc, tựa như không còn bất kì hứng thú nào với cái gọi là tìm tòi nghiên cứu sự vật sự việc xung quanh.

Antinogen kỳ thực là một người Ý bình thường hay là thủ lĩnh, bác sĩ, hoặc bản thân hắn có anh em hay cha mẹ gì đó là thủ lĩnh tối cao? Những vấn đề này chỉ có thể tìm cơ hội hỏi bóng gió mà thôi, giờ không phải thời điểm thích hợp.

Lần thứ hai cậu quay đầu lại, nhìn về phía con thuyền đánh cá đằng xa, tựa như có thể nhìn thấy được toàn bộ đồng nghiệp của mình đều đang ngồi bên cạnh, trong lòng không còn thấy cô đơn nữa. Cậu cười thầm, sau đó lập tức nhắm hai mắt lại.

Antinogen cảm nhận được tình hình của Lăng Tử Hàn càng lúc càng kém, không chỉ về mặt thân thể có phần suy yếu, mà về mặt tâm lý càng thêm sa sụt, việc này đối với những thí nghiệm sau rất có hại. Suy nghĩ một hồi, hắn ôn hòa hỏi: "Jones, có thể nói một chút về người yêu cũ của cậu không?"

Lăng Tử Hàn mở mắt, xuất thần một lúc lâu, mới vô tình nói: "Cũng không có gì để nói. Hai người chúng tôi là tình cờ gặp nhau trong lúc du lịch, sau đó yêu nhau. Được khoảng thời gian, phát hiện thói quen trong cuộc sống cùng sở thích cá nhân của cả hai đều không thể hòa hợp, xuất hiện mâu thuẫn, hơn nữa cũng không thể vì đối phương mà thay đổi. Y rất đẹp, lại rất có hứng thú với việc hưởng thụ vật chất, muốn trở thành phần tử tri thức nơi thành đô hoa lệ, rất biết thưởng thức cuộc sống. Còn tôi theo đuổi mặt tinh thần, không có hứng thú với vật chất, với y chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Ngay từ đầu hai người chúng tôi còn bao dung cho nhau, tận lực thoái nhượng, nhưng về sau thì càng lúc càng mệt mỏi. Có một lần tôi đi công tác, sau đó tôi trở về liền phát hiện y đã có người mới, sau đó tôi cứ vậy mà ra đi." Cậu cứ lẳng lặng mà nói, tinh thần càng lúc càng kém.

Antinogen nhìn chăm chú vào cậu, lông mày hơi nhíu lại, suy tư một lát, mới nói với Heinz: "Jones mệt rồi,

đưa cậu ấy về nghỉ ngơi đi."

Heinz cười nói: "Được!" Sau đó đưa tay lên.

Những người mặc đồ đen ở hai bên liền bước đến, đẩy Lăng Tử Hàn đi.

Lăng Tử Hàn ngủ một ngày đêm mới tỉnh lại, trong lúc đó có không ít bác sĩ chạy tới luân phiên dùng máy móc kiểm tra tình huống thân thể cho cậu, xác nhận cậu ổn thì mới thôi.

Đợi Lăng Tử Hàn hoàn toàn tỉnh lại, cửa phòng của cậu nhẹ nhàng đẩy ra, Jack mang theo Âu Dương Hào Sinh tiến đến, cười nói: "Các người đều là người Trung Quốc, không ngại thì cứ nói chuyện với nhau. Jones, cậu càng vui thì càng không có việc gì, có thể tiếp tục cố gắng."

Lăng Tử Hàn lẳng lặng nhìn ông, ánh mắt trống rỗng.

Jack nhấn cái nút đầu giường để nâng đầu giường lên một chút, để cậu dựa người vào ở tư thế thoải mái rồi mới đi ra.

Âu Dương Hào Sinh ngồi xuống bên giường, thân thiết mà hỏi thăm: "Chàng trai à, cậu thế nào rồi?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Có chút mệt!"

Âu Dương Hào Sinh nhìn khuôn mặt gầy gò của cậu, đôi mắt tràn ngập mệt mỏi rã rời, không khỏi khe khẽ thở dài: "Bọn họ rốt cuộc làm gì cậu vậy, chỉ mới vài ngày đã biến cậu thành ra như thế này?"

Lăng Tử Hàn cười khổ một chút: "Để bọn họ thí nghiệm."

Âu Dương Hào Sinh giật mình: "Thí nghiệm gì vậy? Đừng nói là 731 (1) nha?"

Lăng Tử Hàn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà nói: "Cũng không có gì khác biệt lắm đâu."

Trần nhà lập tức phát ra thanh âm của Antinogen, dùng tiếng Anh lạnh lùng nói: "Jones, xin đừng đánh đồng thí nghiệm này của tôi với những thứ kém cỏi của bọn Nhật Bản hồi thế kỉ trước, đó là sỉ nhục tôi đấy!"

Âu Dương Hào Sinh cùng Lăng Tử Hàn cũng không giật mình. Việc học tập tiếng Trung đã dần trở thành trào lưu mới hiện nay, hắn có thể nghe hiểu tiếng Trung cũng không khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Chờ hắn nói xong, Âu Dương Hào Sinh không thèm để ý đến hắn, tiếp tục hỏi thăm Lăng Tử Hàn: "Cậu

bao nhiêu tuổi rồi?"

"26." Lăng Tử Hàn ôn hòa trả lời.

Âu Dương Hào Sinh cười nói: "Lớn hơn con trai tôi 4 tuổi."

"Thật à?" Tâm tình của Lăng Tử Hàn cũng khá hơn được một chút. "Công tử khỏe không?"

"Cũng tốt, đang học tại Thanh Hoa (2), năm nay tốt nghiệp." Thanh âm Âu Dương Hào Sinh rất thuần hậu, khiến người nghe cảm thấy rất thân thiết. "Chờ nó học xong, tôi định cho nó bắt đầu từ con số 0, còn tương lai nó có thể thành công hay không, thì phải xem ngộ tính của nó đã."

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Nhất định được mà, cái này gọi là hổ phụ vô khuyển tử."

"Không chắc vậy đâu." Âu Dương Hào Sinh đưa tay vuốt những ngọn tóc mất trật tự của cậu. "Cậu có ăn được không vậy?"

"Không khẩu vị, ăn không vô." Lăng Tử Hàn hờ hững cười. "Hệ tiêu hoá của tôi dường như bị hủy rồi hay sao ấy."

Âu Dương Hào Sinh thương tiếc nhìn cậu: "Cố gắng ăn chút gì đó đi, thân thể luôn cần tiếp nhận dinh dưỡng mà. Dù thế nào đi nữa, đều phải kiên trì, không được dễ dàng buông tha."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Vậy tôi uống chút canh."

Rất nhanh, một chén canh tổ yến thanh đạm mỹ vị được mang đến.

Âu Dương Hào Sinh tiếp nhận chén, từng muỗng từng muỗng đút cho cậu ăn.

Lăng Tử Hàn nuốt rất khó khăn, nhưng vẫn cố gắng ăn hết, lập tức lễ phép cám ơn: "Cám ơn Âu Dương tiên sinh."

"Đừng khách khí như vậy. Phật gia có nói "Tu trăm năm mới có thể đồng thuyền". Chúng ta có thể gặp nhau tại một nơi thế này, coi như là có duyên phận đi." Âu Dương Hào Sinh bỏ cái chén không xuống, cầm lấy khăn mặt mềm mại lau miệng cho cậu, đồng thời lau mặt cho cậu, sau đó mới nở nụ cười.

Trước mắt Lăng Tử Hàn vẫn là một màu đen, đầu đau như búa bổ, cảm giác chiếc gối mềm mại ngay đầu chẳng khác gì tấm sắt lạnh. Cậu cố gắng nhẫn nại, quan tâm hỏi: "Bọn họ đối với ngài có tốt không?"

Âu Dương Hào Sinh gật đầu: "Cũng tương đối khách khí, không có ngược đãi."

"Vậy là tốt rồi." Lăng Tử Hàn dường như yên tâm, liền không thể chịu nỗi nữa, nhắm mắt lại. "Âu Dương tiên sinh, tôi mệt lắm, muốn ngủ …"

Âu Dương Hào Sinh vội vã đắp chăn lại cho cậu, ôn nhu nói: "Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt."

Lăng Tử Hàn lẩm bẩm: "Âu Dương tiên sinh, mỗi ngày ngài có thể đến trò chuyện với tôi một chút được không? Buổi tối … tôi … hay gặp ác mộng …"

Âu Dương Hào Sinh ngẩn ra. Đây là vấn đề mà ông không thể quyết định được. Ông trầm mặc chốc lát, ôn hòa nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Lăng Tử Hàn dường như an tâm hơn, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng, bóng đêm thăm thẳm, khiến Lăng Tử Hàn cảm giác như đang ở chốn địa ngục, thấy có rất nhiều khuôn mặt yêu quái quỷ quái dữ tợn đổ ập vào người mình. Với thân thủ cùng lòng can đảm của cậu, dù thật sự ban ngày thấy ma quỷ, cậu chỉ cần dùng một cước là đuổi sạch bọn chúng, không hề sợ hãi, thế nhưng hiện giờ, trong giấc mộng nhìn thấy chúng lại khiến cả người cậu đổ đầy mồ hôi lạnh, không ngừng giãy dụa tìm cách trốn, nhưng lại không thể động đậy, chỉ có thể đứng yên một chỗ nhìn đám ma quỷ kia nhe răng cười, chúng thay phiên nhau đẩy cậu vào nơi vực sâu khủng bố đầy tối tăm.

Chờ cậu cả người đầy mồ hôi mở mắt tỉnh lại, so với trước lúc ngủ càng lúc càng mệt hơn.

Không cần sử dụng máy móc, bản thân cậu cũng cảm giác được, sức sống mạnh mẽ trong cậu đang dần dần tan rã.

Antinogen cùng hai người bác sĩ tóc hoa râm nhanh chóng xuất hiện tại phòng cậu, trong mắt có chút sầu lo, đại khái lo lắng vật thí nghiệm chết non ngay giữa đoạn đường.

Lăng Tử Hàn hoàn toàn chẳng có chút quan tâm đến sự hạ giá quang lâm của bọn chúng, mờ mịt nhìn trần nhà, sau đó nhắm hai mắt lại.

Antinogen cùng hai người bác sĩ thấp giọng thảo luận.

"Không được, không thể để cậu ta tiếp tục ngủ như thế …"

"Nói không chừng tiếp tục như vậy sẽ không tỉnh lại nữa …"

"Tâm lý đã có vấn đề nghiêm trọng rồi …"

"Những người trước đây hầu hết đều có tình hình bệnh tâm thần phân liệt, dễ phẫn nộ, còn cậu ta lại có hiện tượng lo sầu trầm cảm, không hề bình thường chút nào …"

Thanh âm của bọn chúng rất nhẹ, lúc ẩn lúc hiện thổi qua bên tai Lăng Tử Hàn, nhưng cậu không hề nhúc nhích, tựa như một chữ cũng không nghe được.

Qua một hồi lâu, Antinogen điều khiển xe lăn đi tới bên giường, đem bàn tay hơi lạnh đặt lên trán của Lăng Tử Hàn, chậm rãi kêu: "Jones, Jones."

Lăng Tử Hàn nỗ lực mở mắt, đầy mê man nhìn hắn.

Antinogen nhìn đôi mắt đã từng tràn ngập phẫn nộ, bất khuất kia, giờ lại tràn đầy ưu thương.

Hắn nao nao, thanh âm luôn lãnh đạm giờ đã nhu hòa rất nhiều, tựa như một vị bác sĩ đối diện với bệnh nhân của mình vậy, kiên trì, tràn ngập quan tâm: "Jones, cậu thế nào rồi?" Hắn nhẹ giọng hỏi. "Có khỏe không? Giờ có cảm giác gì?"

Lăng Tử Hàn hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt hiện tại của mình như thế nào, cậu chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi rã rời, trong đầu ông ông tác hưởng, thanh âm của người trước mặt nói với mình tựa như một làn thanh âm từ xa vọng tới, không rõ.

Cậu hít sâu một hơi, nỗ lực điều chỉnh những rối loạn trong cơ thể mình, nhưng chẳng có mấy hiệu quả.

Nhìn khuôn mặt của người trước mặt, cậu không chút nghĩ ngợi, liền nói: "Antinogen, nói một chút về gia đình của anh có được không? Về tình yêu? Về cha mẹ? Hay là về nghề bác sĩ của anh cũng được?"

Antinogen nhìn ánh mắt đầy hỗn loạn của cậu, nét mặt mờ mịt, tựa như không biết bản thân mình đang nói cái gì, không khỏi quay đầu nhìn hai vị chuyên gia bên cạnh mình. Trong đó có một nhà tâm lý học lâm sàng xuất sắc, lập tức gật đầu với hắn.

Hắn quay đầu lại, hơi hơi nhỏm người, ôn hòa nói: "Tôi sinh tại Sicily (3) …"

Lăng Tử Hàn nghe tiếng của hắn, thân thể đang cứng của cậu dần thả lỏng lại, vùng lông mày đang nhíu chặt cũng dần dãn ra.

Nhà tâm lý kia lập tức ra tín hiệu với Antinogen, ý bảo hắn cứ tiếp tục nói.

"Những năm qua, nơi nào cũng biến loạn, thường thường ban đêm hay nghe thấy tiếng súng. Cha mẹ tôi đều là bác sĩ, nhất tâm cứu sống người, không màng thị phi. Có một ngày, vào ban đêm, vài người cầm súng súng tự động xông vào nhà của tôi, giết cha mẹ tôi, đánh tôi trọng thương, nghe bọn chúng chửi, hình như là vì cha tôi đã cứu sống một tên boss nào đó mà bọn chúng muốn giết. Boss kia liền cho người tới

cứu sống chúng tôi, nhưng không kịp, chỉ cứu được tôi, nhưng bản thân tôi cũng vì việc đó mà tàn phế … Sau này, boss đó cho tôi đi học, để tôi trở thành giống cha mẹ, tương lai làm bác sĩ. Ngay từ đầu, bản thân tôi cũng muốn tự mình đứng lên, nên chọn ngành thần kinh sinh vật học, chuyên về kỹ thuật chữa trị thần kinh. Sau lại biết chuyện này không có khả năng, nên bỏ qua, tiếp tục nghiên cứu thần kinh mã hóa … Jones, tôi rất hận bọn người đã giết cha mẹ tôi, thống hận những cuộc chiến đấu không ngừng nghỉ này. Tôi muốn cải tạo tư tưởng nhân loại hoàn toàn, để thế giới trở nên hòa bình an ninh, người người an cư lạc nghiệp, không có bất mãn, không có oán hận, không có tội ác, không có giết chóc."

HẾT CHAP 24

Mục lục

(1) Khóa thí nghiệm 731:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Unit731

(2) Đại học Thanh Hoa (tên giao dịch quốc tế: Tsinghua University – THU) là một trường đại học ở Bắc Kinh, Trung Quốc. Trường này được xem là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%E1%BA%A1ih%E1%BB%8DcThanhHoa

(3) Sicilia: Sicilia (tiếng Ý và tiếng Sicilia: Sicilia) là một vùng tự trị của Ý. Trong các vùng của Ý, vùng này có diện tích lớn nhất, với 25.708 km² và hiện có 5 triệu dân. Đây cũng là đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Sicilia

145. Quyển 4 - Chương 25

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngay từ khi bắt đầu, thanh âm của Antinogen rất trầm, dường như đây không phải là chuyện mà hắn thích nói tới, nhưng vì thí nghiệm của bản thân hắn không thể không nói. Chờ cho tới đoạn về lý tưởng của bản thân thì tinh thần của hắn lập tức phấn khởi: "Jones, tôi không có tình cảm cá nhân, hay nói đúng hơn, việc nghiên cứu mới chính là thứ tôi dành trọn tình cảm cho nó, nó sẽ theo tôi từ khi tôi sống đến lúc tôi mất. Jones, nếu nói thẳng ra, theo mặt nào đó, cậu cũng là người tôi đặt tình cảm nhiều nhất. Hiện tại chúng ta đang cùng nhau nắm tay hướng thẳng về phía mục tiêu thần kỳ kia. Jones, cậu cần phải cố lên, tôi yêu cậu, tất cả chúng tôi đều yêu cậu. Con đường này dù tràn ngập gian nan cùng thống khổ, nhưng

chúng tôi luôn bên cạnh cậu, cậu không hề cô độc, biết không?" Càng nói về sau, ánh mắt của hắn càng sáng rực, dường như muốn thiêu cháy một Lăng Tử Hàn đang ngày càng lạnh lùng.

Tay Lăng Tử Hàn chậm rãi dịch ra phía ngoài, sau đó đưa ra khỏi chăn.

Antinogen nhìn một chút, bỗng nhiên hiểu được, liền đưa tay cầm lấy.

Khí lực Lăng Tử Hàn rất yếu, nhưng cố gắng siết chặt, cầm lấy tay hắn.

Antinogen hiển nhiên thật cao hứng, cúi người xuống, nhanh chóng hỏi: "Jones, cậu thấy sao rồi? Tinh thần có khá hơn được chút nào không?"

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: "Tôi ổn, cám ơn anh, Antinogen."

Môi Antinogen kề sát vào tai cậu, tràn ngập chờ mong hỏi: "Vậy giờ chúng ta có thể bắt đầu thí nghiệm không?"

Tay Lăng Tử Hàn run nhẹ, lập tức lần thứ hai nắm chặt lại. Cậu lẳng lặng nói: "Được rồi, có thể bắt đầu."

Antinogen quay đầu nhìn về phía mấy người kế bên: "Lập tức chuẩn bị, tối nay bắt đầu giai đoạn tiếp theo của đợt thí nghiệm."

"Được!" Hai người bác sĩ gật đầu, cùng nhau ra ngoài.

Lúc này mới Heinz đi vào, nhẹ nhàng vuốt vai Antinogen, cùng hắn nhìn người đang mê man trên giường: "Em khẳng định cậu ấy có thể chịu được?" Y nhẹ giọng hỏi.

Antinogen buông bàn tay của Lăng Tử Hàn ra, lạnh lùng mà nói: "Em đợi không được nữa rồi, thì cứ thử xem vận khí của chúng ta có tốt hay không. Em nghĩ, lần này chúng ta có thể có được tiến triển thần tốc như vậy, chắc chắn có liên hệ rất nhiều tới công pháp tu luyện thần bí của cậu ấy. Nếu cậu ấy thật sự chống đỡ không kịp, bước tiếp theo em nghĩ chúng ta nên chuyển căn cứ đến Trung Á, cố gắng tìm nhiều người như cậu ấy để thử nghiệm."

"Đó không có vấn đề gì, anh đồng ý." Heinz hài lòng cười. "Vốn định thả Âu Dương Hào Sinh, dù sao cũng chẳng có tác dụng gì."

Antinogen di chuyển xe lăn, hướng ra phía cửa: "Tra tìm thân phận thực sự của cậu ta chưa? Có chuyện gì đáng nghi hay không?"

"Hiện nay vẫn chưa thấy có chuyện gì đáng nghi. Tòa soạn của cậu ta chỉ đăng rằng cậu ấy bị mất tích ở

Algeria, đã qua đại sứ quán Trung Quốc bên đó báo án rồi, hy vọng có thể tìm được cậu ấy. Đây đều là những việc làm bình thường." Heinz tới bên cạnh hắn, sải bước chân dài tựa như đang đi dạo nói chuyện phiếm với hắn. "Theo lẽ thường suy đoán, không ai để bản thân mình không công mà chết, chắc cậu ấy cũng vậy thôi, ví dụ như Jones, nếu cố gắng hai lần biết là không thể nào nữa, sẽ chủ động lộ thân phận của mình ra, đồng ý hợp tác với chúng ta. Nhưng cậu ta suốt ngày nằm trên giường, chẳng làm gì cả, không đi thám thính, cũng không chủ động thân thiết với chúng ta, hoàn toàn không giống một người đang nằm vùng. Hơn nữa, giờ cậu ta bắt đầu không ổn rồi, vậy mà bên Trung Quốc cũng chẳng có chút động tĩnh nào."

"Cho nên có thể nói, cậu ta chính là lễ vật mà trời ban cho em." Antinogen nhếch khóe môi, rất khoái trá.

Heinz mỉm cười hiền hòa nói: "Không, là lễ vật mà anh tặng cho em."

Cánh cửa phía sau bọn họ đóng lại, dần dần yên tĩnh.

Lăng Tử Hàn hô hấp sâu, cố gắng lấy lại chút khí lực ít ỏi còn sót lại.

Suy nghĩ luôn nhạy cảm của cậu giờ đã bắt đầu chậm dần, có phần trì độn, di chuyển cũng gặp khó khăn không ít. Cậu nằm ở đó, từng chút từng chút nhớ lại từng câu từng chữ mà Antinogen nói, từ lúc nói chuyện với Heinz, sau đó nói chuyện với mình, nói chuyện với mấy bác sĩ khác. Mỗi lần thí nghiệm, đều do hắn ra lệnh, bởi vậy thân phận là chủ tịch hội nghiên cứu là do hắn đảm nhiệm là thật rồi, tình báo lúc trước có nói cái máy này do chính Antinogen phát minh, mà người phát minh cũng là người sáng lập "Founder", giờ tin vô cùng ăn khớp nhau, Antinogen này chính là mục tiêu của cậu.

Có thể nhận ra, thân phận của Heinz cũng chẳng khác hắn là bao, hơn nữa sự tín nhiệm giữa hai người cũng vô cùng cao, không chừng còn có phần tình cảm tế nhị nào nữa.

Suy nghĩ một hồi, cậu lại bắt đầu thấy choáng váng.

Thật sự là kiên trì không nỗi nữa rồi, dù suy luận hiện giờ của cậu đúng hay sai, cũng không còn thời gian để kiểm chứng nữa. Cậu phải phát sinh tín hiệu, báo cho bọn họ hành động, dù Antinogen này không phải chính chủ, thì chí ít cũng còn Heinz, hơn nữa có thể cứu được Âu Dương Hào Sinh. Nếu vậy, hành động lần này vẫn đáng giá, chí ít cũng đáng để cậu hy sinh tính mạng của mình.

Cậu cắn răng, dùng hết toàn bộ khí lực, giơ tay phải lên, chậm rãi hướng về dạ dày của mình, sau đó đè chặt vùng dạ dày, ngay vùng có chứa thiết bị được cài vào trong người cậu. Đếm tới ba, cậu thả lỏng tay, sau lại đè chặt, đếm tới năm, lại thả lỏng, rồi đè chặt, cuối cùng đếm tới bốn, chợt dùng hết toàn lực nhấn mạnh vào vùng dạ dày của mình.

Cậu lập tức cảm thấy dạ dày đau xót, rồi một luồng khí lạnh lập tức bừng lên.

Tay cậu chậm rãi buông lỏng, cố gắng chịu đựng cơn đau dạ dày buốt người, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thiết bị này lần thứ hai phóng ra một dạng vật chất khác. Chúng nó xuyên qua vách dạ dày của cậu, xuyên qua thể tế bào, cuối cùng xuyên qua lỗ chân lông, nhanh chóng lan tỏa trong không khí, sau đó theo dòng khí lưu mà qua cửa sổ, vô thanh vô tức hướng thẳng ra bầu trời bên ngoài.

Trên màn hình máy dò tìm của tiểu tổ liệp nhân, chúng nó lại tựa như những đóa hoa tuyệt mỹ, nở xòe trong không trung, biến ảo, thậm chí mỉm cười.

Tất cả liệp thủ trong trong khoang thuyền lập tức mừng rỡ hoan hô. Trong mắt bọn họ, đây chính là hiệu lệnh thắng lợi, cũng là tiêu chí Lăng Tử Hàn vẫn còn sống.

Cậu đã thành công.

La Hãn không còn sự trầm ổn bình thường nữa, lập tức nhấc điện thoại, báo cáo cho tổng bộ Bắc Kinh: "Chúng tôi đã nhận được tín hiệu, yêu cầu lập tức triển khai hành động, lặp lại, chúng tôi đã nhận được tín hiệu, yêu cầu lập tức triển khai hành động."

Thanh âm Lữ Hâm ẩn chứa chút kích động không thể kiềm chế: "Yes, có thể hành động. Mọi người dựa theo kế hoạch tiến hành, cẩn thận, không được xung động."

"Yes, sir!" La Hãn cúp máy, lập tức vỗ tay. "Được rồi, mọi người bình tĩnh, hiện tại chúng ta lập tức chuẩn bị hành động. Tổ 1 gồm Triệu Thiên cùng Mai Lâm, lẻn vào tìm kiếm vị trí chính xác của lão đại. Tổ 2 gồm Du Dặc cùng La Y, xác nhận nơi đang giam giữ Âu Dương Hào Sinh. Tôi, Tác Lãng Trác Mã cùng Vệ Thiên Vũ sẽ quấy nhiễu toàn bộ, để hỗ trợ mọi người lẻn vào. Chờ đội đột kích đến, chúng ta sẽ liên thủ với bọn họ triển khai hành động."

Những người khác đều lập tức đáp: "Yes, sir!"

Vệ Thiên Vũ không còn sự bình tĩnh nữa, nhìn về phía La Hãn, năn nỉ: "Để tôi vào tổ 1 được không. Tôi muốn vào đó để gặp Tử Hàn."

La Hãn nghiêm túc nói: "Thiên Vũ, tôi biết tâm trạng hiện giờ của cậu. Tình cảm với lão đại, chúng tôi ai cũng như cậu mà thôi. Trạng thái hiện tại của cậu, hoàn toàn không thể điều khiển được chính mình, rất nguy hiểm. Đây không chỉ là nguy hiểm cho riêng cậu và đồng đội, mà là sự nguy hiểm tới đến lão đại cùng Âu Dương tiên sinh, là nguy hiểm cho toàn bộ hành động lần này, nếu vậy chẳng khác nào khiến lão đại không công hy sinh hay sao. Cậu hiểu không vậy?"

Vệ Thiên Vũ cắn chặt môi, không hề hé răng.

Mai Lâm cùng Du Dặc mỗi người đứng một bên ngay bên cạnh anh, lúc này nhịn không được thoải mái vỗ vỗ vai anh: "Thiên Vũ, yên tâm đi, chúng tôi nhất định cứu lão đại ra mà."

Vành mắt Vệ Thiên Vũ dần đỏ lên. Một lúc lâu, anh mới chậm rãi gật đầu.

Bầu không khí có chút trầm lắng, La Hãn đang muốn tiếp tục bố trí kế hoạch Tác Lãng Trác Mã bỗng nhiên trầm giọng nói: "Nhìn kìa, có người đến đảo."

Bọn họ liền quay đầu nhìn về phía màn hình.

Chỉ thấy một thuỷ phi cơ đáp xuống mặt hồ, ngừng vài phút liền cất cánh. Trong hồ còn lại một chiếc canô, nhanh chóng tiến thẳng về phía bờ.

Ngoài trừ người lái canô ra, trên canô còn có một người, nhưng nhìn từ phía bọn họ chỉ có thể thấy được bóng lưng của người đó.

La Hãn lập tức điều chỉnh góc nhìn của vệ tinh, sau đó lập tức tiếp nhận khuôn mặt của người đó. Hắn ngưng thần nhìn, không quay đầu lại mà ra lệnh: "Thiên Vũ, lập tức tiến hành so sánh, xác nhận thân phận."

Vệ Thiên Vũ lập tức ngồi vào bàn điều khiển, nhanh chóng cập nhật khuôn mặt của người đó, sau đó nối với siêu cấp máy vi tính của tổng bộ, tiến hành so sánh tự động.

Người nọ lên bờ, cùng một người phương Tây bắt tay nhiệt liệt, nói nói mấy câu liền vào rừng, nhanh chóng không thấy được thân ảnh của bọn họ nữa.

Bên Vệ Thiên Vũ tiến hành so sánh cũng rất mau, nhanh chóng so sánh với tư liệu cá nhân của hơn tỷ người trong kho số liệu của Bộ Quốc An, sau đó liệt ra được danh sách của 5 người có tỷ lệ "tương tự" với người đó.

Vài người vừa nhìn, trăm miệng một lời: "Nitta Yoshisada."

Nét mặt của bọn họ đều dần trở nên nghiêm trọng.

Nitta Yoshisada là thứ trưởng cơ quan tình báo quốc tế ngoại vụ Nhật Bản, trong cơ quan tình báo Nhật Bản là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Sao người đó lại ở đây?

La Hãn do dự một chút, lập tức truyền tin đến tổng bộ, xin chỉ thị có nên lập tức tiến hành hành động theo kế hoạch hay không?

Trong quá trình chờ đợi, tất cả các liệp thủ đều không ai có động tĩnh gì. Trong lòng bọn họ ai cũng khẩn trương, nếu như thượng cấp thay đổi kế hoạch, chỉ sợ bọn họ sẽ trái lệnh, tự ý hành động mất thôi.

Bắc Kinh lúc này đã là đêm khuya, Lăng Nghị lập tức kêu Lôi Chấn, trực tiếp đi tới uỷ ban Quốc Gia An Toàn, khẩn cấp báo cáo với chủ tịch, phân tích tình huống hiện tại. Ý kiến của Lăng Nghị và Lôi Chấn đều là lập tức hành động, không thể để Nhật Bản nắm trước lợi thế. Dù cho Nitta Yoshisada đến Cung Đảo

làm gì đi nữa, chiêu an cũng được, liên hợp cũng được, cũng là có hại cho Trung Quốc, vì vậy bọn họ cần phải giành trước hành động, đập nát ý đồ của bọn chúng.

Chủ tịch đồng ý ý kiến của bọn họ.

Một giờ sau, mệnh lệnh "Giữ nguyên kế hoạch hành động" truyền tới trong khoang thuyền trên Đại Tây Dương.

Cùng lúc đó, Lôi Hồng Phi nhận được mệnh lệnh xuất kích.

HẾT CHAP 25

Mục lục

146. Quyển 4 - Chương 26

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lôi Chấn đến Abuja (1), thủ đô của Nigeria, nơi còn được gọi là Geneva (2) của Phi Châu thì Vu Già cùng tổng thống Nigeria đã hoàn thành xong hiệp ước, hỗ trợ chính phủ Trung Quốc thực hiện một hoạt động bí mật, "Tuyệt đối không liên quan đến nội chính Nigeria".

Hiện nay, sự đầu tư vào Nigeria có hơn 50 tỷ đôla là từ Trung Quốc sang, đồng thời, trạm phát điện cỡ lớn do công nhân Trung Quốc xây dựng đang được tiến hành. Tổng thống Nigeria biểu thị, tin tưởng thành ý chính phủ Trung Quốc, nguyện ý hỗ trợ cho hành động lần này của Trung Quốc. Vu Già thay mặt chính phủ Trung Quốc bày tỏ lòng biết ơn đến tổng thống.

Sau khi bàn bạc, quân đội Nigeria đồng ý để bọn họ sử dụng căn cứ không quân Lagos (3).

Đến đây cùng với Lôi Chấn chính là phó tổng lý sự vụ kinh tế mậu dịch Trung Quốc, ông ta được đưa đến phủ tổng thống, gặp gỡ không chính thức với tổng thống Nigeria, trao đổi về việc tiến hành hợp tác kinh tế giữa hai quốc gia sau này.

Sau khi Phó tổng rời khỏi đó, máy bay tại sân bay quốc tế Abuja lập tức bay lên, hướng thẳng Lagos.

Ngoại trừ Lôi Chấn lấy chiếc Boeing 797 làm bộ chỉ huy trung tâm ra, còn có thêm một số máy bay có

chiều rộng như máy bay hành khách cỡ lớn, bên trong đã được cải tiến, trong đó được lắp tất cả các thiết bị phục vụ cho việc chữa trị, đó chính là toàn bộ hệ thống "Bệnh viện trên không", toàn bộ đội chữa bệnh do Đồng Duyệt chỉ huy đều ở trên đó. Ngoại trừ hai chiếc máy bay bệnh viện này ra, còn có 3 máy bay vận tải loại lớn, trang bị toàn bộ những thiết bị bốc xếp và vận chuyển có thể sử dụng trong hành động lần này.

Sau đó có một chiếc máy bay A380 thuộc hãng hàng không Phương Đông bay tới sân bay quốc tế Abuja, ở đó đợi lệnh.

Lôi Chấn thảo luận với Vu Già lúc ngồi trên máy bay, cùng Vu Già đến đây còn có thêm một tù trưởng người Tuareg (4) đang sinh sống tại cao nguyên Nigel – Algeria. Dưới sự trợ giúp của Vu Già, ông đã hỏi han vị tù trưởng này tình hình nơi đó.

Bắc Kinh, Thượng Hải (Trung Quốc), Tam Á, Algérie, Abuja, Lagos (Nigeria) đều tiến hành công tác chuẩn bị tại chỗ đâu vào đấy, tất cả nhân viên liên quan đều đang bận rộn với công việc của mình, hệ thống tình báo cứ cách 5 phút lại thông báo tình huống liên quan, các bộ phận hậu cần đều liên tục bảo quản vật tư và tháo lắp thiết bị. Không quân Trung Quốc đang ở vương quốc Jordan (5) tiến hành điều tra quân sự máy bay chiến đấu lên xuống vuông 4 góc cùng 4 phi cơ trực thăng vũ trang vô thanh, sau đó cho toàn bộ bay đến Lagos.

Chạng vạng, một chiếc máy bay vận tải loại lớn đáp xuống đường băng căn cứ không quân Lagos, 200 đội viên đột kích Thiểm Điện mặc chiến phục màu đen lẳng lặng xuống máy bay trong đêm tối.

Cùng lúc đó, có 100 đội viên đột kích khác do phó đội trưởng La Hổ trực tiếp chỉ huy, bí mật đến thành phố Ghardaia (6) thuộc Algeria, chuẩn bị bất ngờ tấn công doanh địa phân tử khủng bố nằm ngay cao nguyên Nigel.

Tối nay không trăng gió lặng, vệ tinh thể hiện, một trận bão thuộc vùng nhiệt đới đang tiến gần đến ngoài khơi gần Cung Đảo, khoảng 30 giờ sau tâm bão sẽ tiến đến đó. Bởi vậy, trước hừng đông bọn họ nhất định phải kết thúc trận chiến, sau đó về lại đại lục, bằng không sẽ gặp cường bão cấp 10 bao vây, cực kỳ nguy hiểm.

Tuy rằng chỉ là một cơn lốc tiên phong, nhưng nhìn qua khí thế kinh người. Gió mạnh cứ thay nhau mà tiến đến, thúc mạnh vào làn nước biển khiến nó phải nảy sóng, đập mạnh về phía đất liền. Toàn bộ thuyền đánh cá ngoài khơi đều nhổ neo quay về cảng. Giữa trời chiều, đưa mắt nhìn, bốn phía một mảnh trống vắng, khiến người khác không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Trong phòng Heinz có 3 người. Jack cùng Nitta Yoshisada ngồi ở sofa, Heinz ngồi ngay sau bàn làm việc, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Trong phòng nhất thời an tĩnh, có thể nghe được tiếng gió xen qua lá cây.

Một lát sau, Heinz mới bình tĩnh nói: "Tôi luôn nghĩ rằng Jack là người của CIA, không nghĩ cậu ấy lại là là điệp viên thuộc tổ chức tình báo Nhật Bản. Jack, cậu quả là một điệp viên xuất sắc, có thể đóng vai một gián điệp 2 mang, qua mặt cả tôi luôn. Cậu luôn bên tôi nói cái gì liệp nhân Trung Quốc, để tôi luôn hoài

nghi Jones, thì ra mục đích chính là dời mục tiêu nghi ngờ trong tôi, thật là thông minh, khiến người ta bội phục." Tay y vẫn nhẹ nhàng mân mê theo đường viền của ly cà phê, nét mặt ôn hòa, nhưng lại khiến Jack rùng mình một cái.

Nitta Yoshisada chỉ đơn giản mỉm cười, dùng tiếng Anh: "Heinz tiên sinh, từ trước tới nay Nhật Bản cùng Đức là đồng minh tốt, 100 năm trước cũng vậy, 100 năm sau cũng vậy. Lúc trước Đức cùng Nhật Bản một tây một đông, dù xa xôi vẫn phối hợp ăn ý, thật sự là một mẫu mực hợp tác lý tưởng. Hôm nay, chúng ta vẫn có thể bắt tay lần thứ hai, cùng nhau sáng lập một thế giới mới. Lần này tôi một mình tới đây, cũng chính là mong thể hiện được thành ý của chúng tôi tới Heinz tiên sinh."

Heinz trầm tư một lát, mỉm cười với ông: "Ý của Nitta tiên sinh đương nhiên tôi hiểu. Cứ vậy đi, tôi muốn nghe trước cao kiến của Nitta tiên sinh, chúng ta sẽ bắt tay nhau thế nào? Quý quốc muốn cái gì của chúng tôi? Và có thể cho chúng ta cái gì?"

Nitta Yoshisada nở nụ cười. Ông cầm lấy tách trà trên bàn, thong thả uống một hớp, lúc này mới nói rằng: "Chúng tôi có thể cung cấp một khoản lớn tài chính cho các ngài, có thể giúp đỡ quá trình nghiên cứu cơ khí của 'Founder'. Chúng tôi cũng có thể gây ảnh hưởng tới phần lớn các nước trên thế giới, để giúp các ngài bảo vệ nhân viên của các ngài. Đương nhiên, những chi tiết cụ thể liên quan để tiến hành bước hợp tác lâu dài tiếp theo, chúng ta cần phải có thời gian để bàn bạc tiếp."

Heinz nhếch miệng lên, nhưng không hề cười, lẳng lặng nhìn ông ta: "Vậy có gì lợi với bên các ngài?"

Nitta Yoshisada hạ thấp người: "Chúng tôi luôn cảm thấy hứng thú với những phát minh khoa học có giá trị thương nghiệp cao. Từ khía cạnh thương nghiệp nhìn nhận, 'Founder' của các ngài có một tiềm lực rất lớn trong thị trường. Tất nhiên nếu có thể phát triển tiếp, thì tôi cũng mong muốn nó có thể có hiệu quả như lý tưởng của Heinz tiên sinh cùng Antinogen tiên sinh. Đương nhiên, nếu như có thể khống chế toàn bộ tư duy nhân loại, tốt nhất nên chừa lại một số ít bộ tộc có thể bảo trì được sự thanh tỉnh, tránh khỏi cô đơn. Hơn nữa, có thêm một đồng minh cũng không tệ mà phải không?"

Heinz suy nghĩ một chút, cảm thấy hứng thú: "Xin hỏi, các ngài cho rằng tiềm lực của 'Founder' trên thị trường chính xác là tiềm lực nào?"

Nitta Yoshisada như đã định liệu trước, chậm rãi trả lời: "Hiện giai đoạn 'Founder' là loại máy thích hợp nhất để dùng làm thẩm vấn. Jack đã thử qua 2 lần, ngay cả hắn cũng không chịu nổi, thì tôi nghĩ phần lớn những người khác cũng sẽ như vậy. Huống hồ, các ngài chỉ cho hắn sử dụng đến cấp 4, nếu như đến cấp 5 cấp 6, bản thân hắn cũng sẽ bị hủy hoại. Bởi vậy, tôi cho rằng, cơ cấu tình báo, quân đội cùng bộ cảnh sát nếu như có 'Founder', vậy không cần phải bức cung tù binh hoặc là đánh phạm nhân nữa rồi, đây quả là một phương thức thẩm vấn hiệu quả rõ rệt mà còn rất ưu nhã. Tôi tin rằng các quốc gia khác đều sẽ thấy hứng thú với nó, cho dù giá có cao cũng sẽ muốn mua về. Cứ như vậy, không phải các ngài có thể thị trường hóa nó rồi sao? Hơn nữa, còn có thể hợp pháp công khai thành lập sở nghiên cứu, kêu gọi đầu tư tài chính, vay ngân hàng, rồi còn có thể triển khai luôn cả công ty để hoạt động chính thức. Vậy chẳng phải sẽ đỡ phiêu lưu mạo hiểm hơn bây giờ sao?"

Heinz cười ha ha: "Tốt, quả không hổ là người Nhật Bản, quả nhiên luôn biết cách kinh doanh, bất kì cái gì cũng có thể biến thành thương phẩm."

"Trong thương mại không đánh mà thắng chính là phương cách tốt nhất, đương nhiên, không chỉ trong thương mại, mà còn trong lĩnh vực văn hóa, đây cũng là phương pháp tốt nhất để tiến hành chiếm lĩnh các quốc gia khác." Nitta Yoshisada mỉm cười. "Nếu như Heinz tiên sinh cho phép tôi được nói, tôi còn muốn ngài mời Âu Dương Hào Sinh tiên sinh đến để nói chuyện."

"Vậy tôi phải hỏi qua ý kiến của ông ta rồi. Tôi có hứa với một người rằng, sẽ không làm thương tổn Âu Dương tiên sinh, hiện tại cũng không thể lật lọng, ép buộc ông ấy gặp ngài. Chuyện này liên quan đến danh dự của tôi. " Heinz hờ hững nói.

"Tôi hiểu rồi, là Jones tiên sinh phải không?" Trong mắt Nitta Yoshisada lóe ra một quang mang kỳ lạ. "Tôi rất muốn gặp người này."

Khóe miệng Heinz lộ ra một nụ cười đầy châm chọc: "Jack rốt cục đã đưa cho ngài những gì về cậu ấy rồi? Có cái gì mà ông chưa tra ra chứ? Rốt cuộc thân phận chính xác của Jones là gì?"

Nitta Yoshisada khách khí mà nói: "Jack chỉ đề cập sơ lược mà thôi, cũng không nói thêm gì cả. Tình cảm của hắnvới Heinz tiên sinh là chân thật, không hề có ý định bán đứng ngài, chuyện này chúng tôi đều hiểu, cũng rất hoan nghênh. Cơ bản chúng tôi chỉ biết qua được bề ngoài của Jones, sau khi điều tra, phát hiện bối cảnh gia đình của cậu ấy cùng lý lịch đều không có gì đáng nghi. Đương nhiên cậu ấy cũng có thể là liệp nhân Trung Quốc thần bí kia, nhưng cũng có khả năng là một phóng viên bình thường."

"Kỳ thực, những việc này đã không còn quan trọng nữa rồi." Heinz uống một hớp cà phê, nói. "Nitta tiên sinh vừa đề nghị chúng tôi đi qua con đường thương mại hóa, thế nhưng hiệu quả của Founder trên Jones lại không phải rõ ràng, nếu vậy chỉ khiến cho uy tín sản phẩm bị giảm sút thì sao?"

"Cho nên tôi mới muốn gặp Jones." Nitta Yoshisada mỉm cười. "Nghe nói tổ tiên của cậu ấy đã từng tu luyện nội gia công phu thần bí từ xưa ở Trung Quốc, bởi vậy ý chí của cậu ấy khác hẳn người thường. Nhật Bản chúng tôi cũng có người như vậy. Bất quá, người như thế rất ít, bởi vậy không đủ để thử nghiệm, mà đa phần bọn họ cũng chỉ đơn giản tập trung toàn bộ sức lực của mình vào trong lĩnh vực tinh thần, không ngừng nghiên cứu, không quan tâm đến chính trị, không hứng thú với vật chất, bởi vậy họ không phải là đối tượng để những người tiêu thụ 'Founder' sử dụng làm gì, cũng sẽ không sợ giảm uy tín đến khả năng sử dụng của nó."

"Vậy à? Đề nghị của Nitta tiên sinh cùng với một số quan điểm của ngài quả thật khiến tôi rất ấn tượng." Ngoài miệng Heinz khích lệ, nhưng ánh mắt tự tiếu phi tiếu hướng về phía Jack. "Jack, nói như vậy nghĩa là cậu đã đích thân đưa cho thượng cấp của cậu toàn bộ kế hoạch nghiên cứu 'Founder'?"

Jack lập tức lắc đầu: "Không, em không có. Em chỉ nói đại khái một số thứ liên quan mà thôi. Hơn nữa, Antinogen không muốn em tới gần phòng thí nghiệm, cho nên có rất nhiều thứ em hoàn toàn không biết."

Đôi mắt màu lam của Heinz tựa như đang đóng băng lại, lộ ra hàn quang lãnh khốc. Qua một hồi lâu, y mới chuyển ánh mắt sang Nitta Yoshisada, ôn hòa mà nói: "Đề nghị của Nitta tiên sinh tôi cảm thấy rất hứng thú. Nhưng tôi cần phải thương lượng lại với Antinogen, sau đó mới trả lời cho ngài được. Tôi thấy hay là vậy đi, Nitta tiên sinh tạm thời ở lại đây đi, dù sao bão cũng sắp tới, nhất thời cũng không đi liền được. Tôi cùng Antinogen thương lượng xong sẽ đi gặp ngài bàn tiếp."

Nitta Yoshisada lập tức khom người về phía trước, lễ phép mà nói: “Tốt, Nitta xin kính chờ tin lành từ ngài.”

“Vậy được rồi, Jack, cậu dẫn khách tới phòng nghỉ ngơi đi.” Heinz rõ ràng rất lãnh đạm với Jack.

Jack có chút do dự, muốn giải thích với y, nhưng không thể làm trò trước mặt Nitta Yoshisada, vì vậy liền đứng dậy, nhanh chóng nói: “Heinz, một lát em tới tìm anh sau.”

Heinz không để ý đến hắn, chỉ nhìn ra cửa sổ, bình thản uống cà phê.

Nitta Yoshisada hơi hơi khom người chào y, lập tức cười đi ra ngoài. Thái độ của ông rất trấn định, hiển nhiên rất có lòng tin với những lời thuyết phục của chính mình hồi nãy.

Đợi hai người kia rời đi, khuôn mặt Heinz mới dần thâm trầm lại. Y uống một hớp cà phê xong liền quăng mạnh tách cà phê xuống bàn, cầm lấy micro: “Woolf, tìm người coi chừng cái tên người Nhật Bản kia, còn Jack, nếu như không có lệnh của tôi, không được để hắn ra khỏi phòng. Nếu như hắn cứ cố ương bướng, cứ giết tất bất luận tội.” Nói xong, y liền đứng dậy, nhanh chóng ra khỏi phòng.

HẾT CHAP 26

Mục lục

(1) Abuja, chính thức là Hội đồng khu vực đô thị Abuja hay AMAC, là thủ đô của Nigeria. Thành phố này nằm ở trung tâm của Lãnh thổ Thủ đô Liên bang (FCT). Thành phố có Sân bay quốc tế Nnamdi Azikiwe.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Abuja

(2) Genève là thành phố đông dân thứ hai ở Thụy Sĩ (sau Zürich), và là thành phố Romandy (phần nói tiếng Pháp của Thụy Sĩ) đông dân nhất. Genève được nhiều người xem như là thành phố toàn cầu, chủ yếu là do sự có mặt của nhiều tổ chức quốc tế ở đây, kể cả tổng hành dinh châu Âu của Liên Hiệp Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Gen%C3%A8ve

(3) Jordan là một quốc gia Ả Rập tại Trung Đông trải dài từ phần phía nam của sa mạc Syria tới vịnh Aqaba.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Jordan

(4) Người Tuareg (còn được gọi Twareg hay Touareg Amazigh: Imuhagh hay Itargiyen) là một dân tộc mục đồng du cư Berber. Họ là những người chủ yếu ở nội địa Sahara của Bắc Phi.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ng%C6%B0%E1%BB%9DiTuareg

(5) Lagos là thành phố lớn nhất Nigeria và là một trong những thành phố đông dân nhất châu Phi với số dân từ 10 đến 15,5 triệu người. Từ năm 1991 trở về trước, Lagos là thủ đô của Nigeria (nay là thành phố Abuja).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Lagos

(6) Ghardaia là một đô thị thuộc tỉnh Ghardaïa, Algérie. Dân số thời điểm năm 2002 là 87.599 người.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ghardaia

147. Quyển 4 - Chương 27

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bên ngoài trời u ám, nhìn qua cứ tưởng đã đến lúc hoàng hôn. Khí áp rất thấp, khiến người khác cảm thấy trong lòng rất buồn bực, hô hấp không dễ dàng. Heinz suy nghĩ một chút, xoay người đi xuống lầu, qua một đoạn hành lang dài, đi tới chỗ Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn vẫn còn đang mê man, đủ loại ảo giác khủng bố ùn ùn kéo đến, khiến cậu không ngừng giãy dụa trong bóng đêm.

Cho dù đối mặt với ác ma dữ tợn trong bóng tối, cậu vẫn cố gắng trấn định, thế nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn có chút e ngại mơ hồ, đó là cảm giác mà trước giờ cậu chưa từng có. Có thể tiềm thức của cậu biết được cậu sắp sụp đổ rồi, cho nên mới sợ hãi như vậy chăng? Cậu không thể cho phép bản thân sụp đổ trước mặt kẻ thù, đó chính là sỉ nhục của cậu.

Chính mình sắp chết sớm rồi phải không? Cậu suy nghĩ rồi nhất thời cảm thấy thoải mái. Nếu chỉ đơn giản là linh hồn xuống đến địa ngục, đối mặt với hàng ngàn loại quỷ không biết tên, lúc đó mới sợ, thì chắc không coi là mất mặt đâu nhỉ? Nhưng từ nhỏ đến giờ cậu không hề sợ yêu ma quỷ quái, vì sao bây giờ lại sợ?

Tuy rằng nhìn từ bề ngoài, cậu là ngủ say, đang ngon giấc, nhưng trong đầu cậu hiện giờ đang rối loạn vô cùng, khiến cậu cảm thấy thân thể như đang ở giữa một ngọn suối, thân bất do kỷ mà trầm luân.

Heinz đứng ở bên giường cậu, cẩn thận nhìn cậu.

Người thanh niên Trung Quốc mang phong độ của người trí thức hiện tại đã gầy, hai gò má hóp xuống khiến khuôn mặt tựa như một bóng ma, hốc mắt trũng sâu, đôi môi gợi cảm cũng không còn chút máu, cả người không có chút sức sống nào.

Y ngồi xuống, quay người nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên đưa tay, nhẹ nhàng bế cậu lên ôm vào lòng, ôm luôn cả chăn đang đắp ngang người cậu.

Qua một hồi lâu, Lăng Tử Hàn bỗng nhiên giật mình, cố sức mở mắt.

Heinz ôm lấy cậu, để cậu ngồi lên chân của y, đặt cậu ở trong lòng, thân thể của cậu rất nhẹ, hầu như không cảm giác được trọng lượng.

Đầu Lăng Tử Hàn tựa ở vai y, một lát mới nhận thức được vấn đề. Cậu nhìn về phía những cành cây đang tán loạn vì gió bão, cúi đầu hỏi: "Gió bão à?" Cậu đang nói tiếng Trung Quốc.

"Đúng vậy." Khuôn mặt của Heinz nhẹ nhàng đặt lên trán của cậu, ôn hòa cười, dùng tiếng Anh trả lời: "Bão đang tới!"

"À!" Lăng Tử Hàn tựa như không hiểu được y đang nói cái gì. "Nếu như tôi chết, chỉ cần đem tro cốt của tôi bỏ xuống biển là được." Thanh âm của cậu rất nhẹ, câu nói có chút trống vắng.

"Đừng suy nghĩ lung tung, cậu sẽ không chết." Heinz ôn nhu ôm lấy cậu. "Chờ thí nghiệm hoàn thành rồi, chúng tôi sẽ chữa trị cho cậu. Chỉ là hiện tại thân thể cậu không ổn, cảm thấy có chút khó chịu mà thôi, cố một chút là sẽ ổn cả mà."

Lăng Tử Hàn không nói gì thêm, nằm trong lòng ngực của y, cảm giác buồn ngủ bắt đầu dâng tới.

Heinz cứ ôm cậu như vậy, đưa mắt nhìn mây đen ngoài cửa sổ dần kéo tới.

Lúc này, có người đẩy cửa bước vào, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: "Jack muốn gặp anh."

Heinz trầm mặc một hồi, hơi hơi gật đầu.

Người nọ liền đi ra.

Heinz không nói gì, dùng gương mặt đặt lên cái trán lạnh lẽo của Lăng Tử Hàn.

Không lâu sau, Jack đi đến.

Heinz biết là hắn, nhưng chẳng thèm để ý tới.

Jack đi tới đối diện y, ngồi vào bên giường, nhìn người mà y đang ôm, sau đó lại nhìn mặt y, lúc này mới thành khẩn nói: "Heinz, tình yêu của em đối với anh là thật."

Heinz lạnh lùng mà nói: "Tôi không cần tình yêu, tôi cần sự trung thành."

"Trong chuyện tình cảm em tuyệt đối trung thành với anh." Jack nghiêm túc nói, đưa tay lên muốn nắm lấy tay y.

Heinz đưa tay đẩy ra, cười lạnh một tiếng: "Cậu chắc là biết tôi đang nói tới chuyện gì mà?"

Jack bình tĩnh nói: "Heinz, trong sự nghiệp, cả hai chúng ta đều là người lý trí. Em tán thành lý tưởng của anh, cũng ủng hộ anh, em đã vì anh mà chỉ huy biết bao hành động, giết vô số người, chẳng lẽ tất cả đều là giả hay sao? Thế nhưng, tiếp tục như vậy cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Chúng ta cần một số đại quốc ủng hộ, cần tiền để tiếp tục, như vậy mới có đủ thời gian và chi phí để tiếp tục nghiên cứu của Antinogen, thực hiện lý tưởng của anh. Lẽ nào vậy là sai hay sao? Lúc trước Đức, Italia cùng Nhật Bản hợp tác, là chiến hữu, vì sao bây giờ không thể?"

Heinz trầm mặc một hồi, gật đầu: "Em nói đúng, Jack, là do anh xử lý theo cảm tính. Xem ra, sau này chúng ta vẫn là chiến hữu, tình nhân thì thôi vậy, nó làm suy yếu khả năng phán đoán của anh."

Jack vừa nghe, nhất thời mừng rỡ: "Heinz, ý của anh là anh cũng yêu em, phải không?"

"Biết đâu là vậy." Heinz nhún vai. "Quên đi, chúng ta không nói tới chuyện này nữa. Hôm nay có vài chuyện bất ngờ, anh phải suy nghĩ lại."

"Được!" Jack cảm thấy thoả mãn với kết quả, vì vậy đưa mắt nhìn người trong lòng y. "Jones thế nào rồi? Còn có thể tiếp tục không?"

"Antinogen nói có thể." Heinz cúi đầu nhìn Lăng Tử Hàn đang say ngủ. "Anh không hy vọng cậu ấy chết sớm như thế, bằng không thí nghiệm sẽ phải dừng lại giữa chừng, Antinogen nhất định không vui."

Jack đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, khó có dịp có được một vật phẩm quý hiếm đến vậy."

Heinz gật đầu, lúc này mới nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Jack, chờ bão tan, chúng ta sẽ dời đi, em đi chuẩn bị đi."

Jack rất hài lòng, nhỏm người hôn lên môi y.

Heinz một tay ôm Lăng Tử Hàn, một tay ôm lấy cổ của hắn, kéo hắn lại gần, mạnh mẽ hôn hắn một lúc lâu, lúc này mới cười nói: "Được rồi, đi đi, đêm nay đừng đi đâu cả, ở trong phòng chờ anh. Đợi thí nghiệm kết thúc, anh sẽ quay lại giáo huấn em."

"Được!" Jack mừng rỡ ghé vào lỗ tai y nói. "Nhất định phải tàn nhẫn một chút."

"Em yên tâm, tuyệt đối khiến em mai khỏi phải xuống giường." Heinz cười, đưa tay đánh vào bên hông hắn một cái.

Jack cười ha ha, đi ra khỏi phòng.

Chờ hắn đi xa, Antinogen đang chờ ở gian phòng kế bên bước vào, lạnh như băng lên tiếng: "Heinz, nếu anh muốn chơi đùa với thằng nhóc đó, tốt nhất tránh xa chỗ này ra một chút, đừng có làm trò đó trước người của em."

"Người của em? Ha hả, xin lỗi, lần sau anh nhất định chú ý." Heinz nhìn về phía hắn, ôn hòa mà cười nói. "Em biết không? Jones hiện tại rất giống em lần đầu tiên anh gặp đó."

Antinogen ngẩn ra, dường như nhớ tới chuyện cũ, nét mặt cũng hiền hòa hơn một chút, hờ hững nói: "Lúc trước em khó coi đến vậy sao?"

"Không không, đương nhiên không phải." Heinz cười nói. "Jones cũng đâu có xấu, là một thanh niên Trung Quốc anh tuấn mà. Anh nói giống ở đây là sự suy yếu đó. Khi đó em bệnh rất nặng, cũng giống như vậy nè, không có chút khí lực nào, cứ vậy để anh ôm vào trong lòng, hoặc ngủ, hoặc đờ người ra, rất ít nói chuyện. Nhưng anh chính là thích em như vậy."

Antinogen cười lạnh một tiếng: "Thông thường khi người nào nhặt được một con chó con mèo ở thùng rác cũng đều có cái cảm giác đó."

"Ha hả, Antinogen, Antinogen, kỳ thực tính cách mạnh mẽ hiện giờ của em, cũng khiến anh thích đó." Heinz cẩn thận đặt Lăng Tử Hàn nằm xuống giường, đi qua ôm lấy hắn. "Antinogen, em có ý định thương mại hóa nghiên cứu của mình không?"

Antinogen lạnh lùng nói: "Anh muốn để quốc gia khác mua máy của em, sau đó kiếm một đống người về đổ xô tiếp tục tiến hành nghiên cứu của em à?"

Heinz có cảm giác như bị xối nước lạnh, lập tức hiểu được: "Antinogen, cũng là em thông minh nhất. Thiếu chút nữa anh bị cái tên người Nhật Bản kia thuyết phục rồi. Anh còn tưởng, em có phân nửa huyết thống Nhật Bản, sẽ không phản đối chứ?"

"Em là người Italia." Antinogen lạnh lùng lên tiếng, đẩy y ra. "Được rồi, hãy bớt sàm ngôn đi, đưa cậu ấy đến phòng thí nghiệm đi."

Heinz lập tức đi ra ngoài, gọi hai người đang canh giữ bên cửa đẩy xe lăn đến.

Trong quá trình di chuyển, thần trí Lăng Tử Hàn vẫn có chút mơ hồ. Đến tận khi nằm lên bàn phẩu thuật, Antinogen mới đánh thức cậu, ghé vào lỗ tai cậu ôn hòa nói: "Jones, từ hôm nay trở đi, chúng tôi sẽ dùng thêm chút thuốc để hỗ trợ. Trước đây cậu có từng sử dụng qua thuốc mê hoặc là chất kích thích gì không?"

Lăng Tử Hàn hơi hơi lắc đầu.

Antinogen rất vui mừng: "Tốt lắm, hôm nay lần đầu tiên chúng tôi cho cậu sử dụng thuốc gây ảo giác, để kích thích thần kinh của cậu, cậu chú ý cảm nhận, sau đó miêu tả lại cho chúng tôi, được không?"

Qua một hồi lâu, Lăng Tử Hàn chậm rãi gật đầu.

Antinogen hưng phấn mà bắt đầu điều khiển xe lăn, ra dấu hiệu tay với bác sĩ trong đó.

Một vị bác sĩ cầm lấy ống tiêm trong tay, đi lên, nhắm ngay huyết quản trên cánh tay Lăng Tử Hàn, tiêm vào.

Các bác sĩ trong phòng đều nín thở, cố gắng tập trung nhìn vào màn hình theo dõi, trong mắt có chút ánh lửa, tựa như chính họ mới là người vừa được tiêm thuốc vậy.

Có người mở máy, lập tức nâng cấp.

Thân thể Lăng Tử Hàn bắt đầu run nhẹ, lập tức đổ mồ hôi. Cậu đã không còn sức chống lại dần vặt đáng sợ này, khiến lực đạo quỷ dị lần lượt phá hủy tinh thần phòng ngự đang dần yếu đuối của cậu, thuốc bắt đầu bài sơn đảo hải chạy ào vào trung khu thần kinh của cậu.

Antinogen muốn cậu miêu tả lại cảm thụ của mình, cho nên không có bịt miệng của cậu lại. Thế nhưng đến tận giờ vẫn không nghe cậu nói gì.

Lăng Tử Hàn cắn răng, nỗ lực suy nghĩ, có nên buông tha ngay bây giờ hay không? Hay đợi đồng nghiệp tới rồi mới buông tha?

Ngay đêm nay sẽ tiến công, cậu không cần phải nhẫn nại thêm nữa phải không? Tất cả đều kết thúc rồi phải không?

Thế nhưng, còn có một việc … Một việc …

HẾT CHAP 27

148. Quyển 4 - Chương 28

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bóng đêm như mực, toàn bộ thế giới chỉ còn chìm trong tiếng gào thét cuộn trào mãnh liệt của cuồng phong. Mọi người trên đảo đều đóng chặt cửa sổ, lặng yên ngủ say. Mấy người có trách nhiệm canh gác cũng lười biếng hơn. Thời tiết như vậy, có ai mà dám đánh lén cơ chứ?

Ngay khi đội đột kích Thiểm Điện đến được Lagos, một tàu ngầm loại nhỏ đã bắt đầu khởi hành từ quân cảnh, dùng tốc độ cao nhất thẳng tiến tới hướng tây nam.

Mai Lâm, Triệu Thiên, Du Dặc cùng La Y đều mặc áo lặn, lần thứ hai kiểm tra những vật dụng tùy thân.

La Hãn cùng Tác Lãng Trác Mã đang trên đỉnh thuyền, đang chuyên tâm làm việc trên bàn phím máy vi tính. Bọn họ đang truyền tín hiệu quấy nhiễu, làm tê liệt toàn bộ hệ thống bảo an trên Cung Đảo. Nếu khí trời sáng sủa hơn một chút thì công tác của bọn họ có lẽ sẽ hơi phức tạp, ví dụ như việc lợi dụng hệ thống internet không dây lẻn vào internet nội bộ Cung Đảo, mô phỏng hình ảnh, chuyển đến máy quan sát chủ, cùng với màn hình của những người canh gác. Hiện tại với thời tiết này, việc này vừa có hại cho họ, nhưng cũng có lợi cho họ, ví dụ như có thể đơn giản bắt với hệ thống chính, những người đó nếu có thấy bất ổn thì cũng cho rằng do một cơn lốc làm máy móc trục trặc, không để tâm nhiều.

Nếu công tác này đơn giản, Vệ Thiên Vũ cũng không đứng ở trên đỉnh thuyền làm gì. Trong lòng anh nóng như lửa đốt, nhưng vẫn quật cường không chịu nói tiếng nào, đi mặc áo lặn.

Người tốt cách mấy một khi ngang bướng, thì dù khuyên cỡ nào cũng không được. Du Dặc nói với La Hãn: "Để anh ấy đi đi. Chúng ta nên tin tưởng Thiên Vũ, anh ấy sẽ không xung động đâu."

Vệ Thiên Vũ cúi đầu, trầm giọng nói: "Tôi không quên nhiệm vụ của mình. Tôi chỉ muốn cứu Tử Hàn ra, tuyệt đối không để tâm tình làm ảnh hưởng đến công tác đâu."

Mai Lâm lập tức đứng bên cạnh hỗ trợ: "Đúng vậy, để Thiên Vũ theo tổ của bên tôi đi, cùng nhau đi tìm lão đại."

La Hãn suy nghĩ một hồi, rốt cục gật đầu: "Nếu vậy, Thiên Vũ, cậu cùng Mai Lâm một tổ, Triệu Thiên thêm vào tổ 2. Nhớ kỹ, chỉ có thể âm thầm trinh sát, không được vội vàng hành động. Đội đột kích đến trễ hơn chúng ta khoảng 30 , phải đợi cho bằng được bọn họ, sau đó đợi lệnh phát động tiến công, tuyệt không

được đả thảo kinh xà."

"Yes!" Mọi người trong cả hai tổ đều cao giọng đáp, lập tức nở nụ cười.

Vệ Thiên Vũ bỏ vào bên hông một công cụ nhỏ do chính mình chế tạo ra, trên mặt đầy chờ mong.

Tới được địa điểm dự định, La Hãn nhìn đồng hồ rồi hạ lệnh: "Xuất phát."

Năm người lần lượt ra khỏi tàu ngầm, bơi nhanh dưới nước hướng thẳng đến Cung Đảo.

Ngoài khơi sóng gió rất lớn, mạch nước ngầm dưới đáy biển bắt đầu khởi động chảy xiết, nhưng bọn họ có kinh nghiệm, đã được huấn luyện qua, nên không bị ảnh hưởng gì nhiều, nhanh chóng tới được một góc hình cánh cung của đảo, sau đó lén lút lên bờ.

Bầu trời tối đen, gió lớn, các thiết bị theo dõi chung quanh cung đảo toàn bộ đều bị La Hãn quấy nhiễu, nên không ai có thể trông thấy bọn họ.

Bọn họ nhanh chóng cởi áo lặn, ném bình dưỡng khí, lập tức chia làm hai tổ, cẩn thận dựa vào bờ tường kiến trúc, như con dơi dán chặt vào tường, dùng trang bị dò xét điều tra từng phòng một.

Cùng lúc đó, 4 phi cơ trực thăng vũ trang vô thanh cất cánh khỏi Lagos, bay thẳng ra ngoài khơi. Từ hình ảnh trên vệ tinh truyền lại, bọn họ tựa như đang tiến thẳng đến cơn lốc, quả thật mạo hiểm vô cùng.

Lôi Chấn ngồi ở bộ chỉ huy, chăm chú chú ý hình ảnh truyền từ vệ tinh đến các màn hình lớn được lắp đặt ở đây. Trong phòng tràn ngập bầu không khí khẩn trương, toàn bộ các công tác đều đang được triển khai triệt để.

Lôi Hồng Phi cùng các đội viên khác, mặc chiến phục đen, mang dù lên lưng chuẩn bị nhảy dù trong gió, đáp xuống Cung Đảo.

Trên đảo, Triệu Thiên dựa vào manh mối nhanh chóng tìm được Âu Dương Hào Sinh. Ông được giam riêng một mình trong một phòng, cửa sổ bằng lưới sắt, có máy giám thị hồng ngoại tuyến. Âu Dương Hào Sinh chưa ngủ, đang tựa đầu vào giường đọc sách.

Bọn Du Dặc lập tức vòng quanh bên ngoài toàn nhà, dùng trang bị dò xét tổng hợp lại, khẳng định vị trí cùng số lượng của những tên canh gác, sau đó bắt đầu chia vị trí ra mà ẩn núp.

Nhưng Mai Lâm, Vệ Thiên Vũ vẫn chưa tìm được Lăng Tử Hàn.

Bọn họ lo lắng nhiều lần phóng xuất sứa thăm dò mini tại các tầng, kiểm tra từng tầng một, nhưng vẫn

không thấy được người mà bọn họ muốn tìm, cũng chẳng thấy Heinz cùng Antinogen đâu.

Hai người nói chuyện với nhau một chút, Vệ Thiên Vũ muốn mạo hiểm đi vào tìm, nhưng Mai Lâm kiên quyết ngăn cản: "Đợi lát nữa đi đã, có thể bọn họ đang tra tấn lão đại, chúng ta tùy tiện xuất hiện, nguy hiểm với lão đại lắm."

Tim Vệ Thiên Vũ đau như bị ai cắt, nhưng cũng biết y nói đúng, chỉ có thể cố gắng nhẫn nại.

Dường như qua thật lâu, bọn họ mới thấy trong tòa nhà dường như có động tĩnh, vì vậy lập tức phi thân qua.

Mấy người kia đột nhiên xuất hiện, đứng bên cạnh mép tầng lầu nói gì đó, nét mặt rất hưng phấn, trong đó có một người là Heinz, người còn lại thì không biết.

Hai người nhìn lại, vẫn chẳng thấy Lăng Tử Hàn đâu, vì vậy chỉ có thể lùi lại về hướng núi.

Gió rất lạnh, thổi mạnh đến nỗi khiến họ khó mà mở mắt được. Bọn họ ẩn trong rừng cây, dùng toàn bộ các thiết bị hồng ngoại, nhiệt cảm, X quang, quan sát từ trên cao xuống.

Đợi một hồi lâu, rốt cục bọn họ thấy ngay tại một góc hành lang bị phong kín dường như có bóng người đi lại lờ mờ, hơn nữa dựa vào sự phân tích tư liệu sinh vật của máy dò trong đêm mà bọn họ mang theo, trong đó có một người chính là Lăng Tử Hàn. Bọn họ nhất thời kích động, lập tức xuống, lao thẳng tới bên đó.

Rất nhanh, bọn họ liền thấy có hai người đàn ông cao to mặc đồ đen đang đẩy một chiếc xe lăn từ hành lang tiến vào trong tầng lầu. Hai người họ bò lên trên trần nhà, nhìn bọn họ chuyển vào một căn phòng. Qua một hồi lâu, hai người đó mới đẩy xe trống đi ra, từ từ rời khỏi đó.

Vệ Thiên Vũ không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng trở mình nhảy xuống mặt đất, rút súng ra. Mai Lâm ngăn không được, cũng không muốn ngăn, liền rút súng ra, đi theo sau anh. Hai người yểm hộ cho nhau, đi theo lối nhỏ đến căn phòng đó.

Dựa vào biểu thị của máy kiểm tra X quang, bên trong chỉ có 1 người, đang nằm bên giường sát tường.

Vệ Thiên Vũ ra một thủ thế với Mai Lâm, ý bảo chính mình đi vào trước. Mai Lâm gật đầu, dựa vào tường, canh động tĩnh hai bên.

Tiếng gió thổi thê lương, hàn khí vây quanh, khiến cho tất cả ngọn đèn ngay lối đi cũng trở nên ảm đạm hơn.

Vệ Thiên Vũ nhiệt huyết sôi trào, vừa cầm được nắm cửa, vừa nắm chặt súng trong tay. Anh nhẹ nhàng vặn nắm cửa, phát hiện cửa không khóa, vì vậy mở mạnh cửa ra, vọt người nhảy qua một bên.

Trong phòng vắng vẻ.

Vệ Thiên Vũ lập tức vọt người vào trong.

Mai Lâm lập tức lắc mình đi vào, đóng cửa lại.

Trên giường, Lăng Tử Hàn đang nằm hôn mê, một cái máy dưỡng khí đính trên tường được nối với miệng mũi trên mặt cậu. Sắc mặc cậu xám mét, hô hấp yếu ớt, gầy đến mức chỉ có thể nhìn ra được đường viền trên khuôn mặt.

Vệ Thiên Vũ tiến lên, cẩn thận vuốt ve khuôn mặt cậu, nước mắt liền rơi.

Mai Lâm tiến lên, nhìn người trước mặt, vành mắt cũng đỏ, lẩm bẩm: "Lão đại …"

Vệ Thiên Vũ nhỏ giọng nói với cậu: "Cậu ấy không ổn rồi, mà bây giờ cũng không chịu nổi xóc đẩy đâu. Chúng ta không thể di động cậu ấy, phải cấp cứu tại chỗ thôi."

Mai Lâm nhìn đồng hồ, lập tức gọi cho La Hãn, tóm tắt lại tình huống hiện giờ. La Hãn quyết định thật nhanh, mệnh lệnh tổ 2 hành động, sau đó tiếp viện cho tổ 1.

Lúc này, bọn Lôi Hồng Phi đã lần lượt nhảy ra khỏi phi cơ, tung dù trong gió, hướng thẳng về phía Cung Đảo.

La Hãn gọi cho bộ tổng chỉ huy, yêu cầu lập tức phái đội cấp cứu tới.

Phi cơ trực thăng nhận được mệnh lệnh, lập tức có hai cái quay về Lagos, đón bọn Đồng Duyệt.

Triệu Thiên rất có tay nghề trong việc mở ổ khóa, liền trổ tài, lần lượt tháo gỡ hết toàn bộ vòng rào trên tường, may mắn là toàn bộ hệ thống giám thị hồng ngoại tuyến đã bị La Hãn cài vi-rút máy tính làm tê liệt rồi. La Y lập tức trở mình vào phòng của Âu Dương Hào Sinh.

Âu Dương Hào Sinh thấy có một người mặc đồ đen, bên trên có một đường sáng trắng xoạt ngang qua nhảy vào phòng mình, nhưng không hề giật mình hoảng sợ, chỉ ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô.

La Y thấp giọng, nói rõ từng lời: "Âu Dương tiên sinh, chúng ta đến đây cứu viện."

Âu Dương Hào Sinh nghe được tiếng cô nói là tiếng Trung, có chút động đậy, nhưng cũng có chút chần chừ.

Du Dặc cũng nhảy vào theo, nhanh chóng hỏi: "Âu Dương tiên sinh, trừ ngài ra, những người bị bắt cùng

ngài hiện đang ở đâu?"

Âu Dương Hào Sinh lúc này liền tin, lập tức đứng dậy nói: "Bọn họ sát vách, là hai người trợ thủ của tôi, những người khác hình như không có ở đây, ở chỗ khác. Còn một phóng viên một người Trung Quốc, đang ở tòa nhà bên kia."

"Được, tôi đã biết. Xin yên tâm, đội bên kia cũng đang nghĩ cách cứu viện." Du Dặc phản thân, ra thủ thế với bọn Triệu Thiên, ý bảo bên sát vách còn hai người nữa.

Triệu Thiên lập tức nhảy qua, cũng theo cách cũ mà bẻ gãy lưới sắt của cửa sổ bên kia.

Du Dặc cùng La Y đỡ Âu Dương Hào Sinh ra cửa sổ, Triệu Thiên cũng đưa hai người đàn ông kia theo sát phía sau.

Bọn họ một người đỡ 1 người, nhanh chóng chạy tới một chỗ, nơi cuồng phong đang mạnh mẽ trào dâng, giúp Âu Dương Hào Sinh mặc áo lặn, mang bình dưỡng khí.

Du Dặc canh giữ ở trên bờ, Triệu Thiên cùng La Y giúp bọn họ xuống nước, bơi ra phía ngoài.

Tác Lãng Trác Mã đã điều khiển tàu ngầm đến một chỗ cách đó không xa. Bọn họ nhanh chóng tập hợp.

Triệu Thiên cùng La Y đưa ba người họ vào trong tàu xong, lập tức phản thân bơi lại vào bờ.

Lúc này, bọn Lôi Hồng Phi đã chạm đất thành công, bắt đầu liên lạc với Du Dặc. Một số ít đội viên rơi xuống biển, lập tức tháo dù, bơi lên bờ.

Lôi Hồng Phi bình tĩnh hỏi vị trí con tin, Du Dặc nói cho y biết, Âu Dương Hào Sinh đã được cứu ra, hiện tại chỉ còn một phóng viên Trung Quốc Ngô Tiệp đang còn trên đảo, sau đó gọi cho Vệ Thiên Vũ cùng Mai Lâm, kêu bọn họ báo cáo tình huống.

Mai Lâm lập tức báo cáo lại chính xác vị trí tòa nhà nơi Heinz đang ở cùng chỗ bọn họ.

Lôi Hồng Phi mang 200 đội viên đột kích, chia làm 10 tổ, phân biệt tấn công từng mục tiêu khác nhau.

Nghe xong báo cáo của Mai Lâm, Lôi Hồng Phi lập tức nhanh chóng hạ lệnh, lập tức: "Hành động."

Những đội viên đột kích này như mãnh hổ xuống núi vậy, yên lặng tiến tới mục tiêu của mình trong gió mạnh.

Lôi Hồng Phi dẫn hai tổ đi bắt Heinz cùng Antinogen, còn Ninh Giác Phi dẫn một tổ tìm cách cứu bằng được Lăng Tử Hàn.

Lúc này, trong bóng tối bỗng vang lên tiếng súng.

HẾT CHAP 28

Mục lục

149. Quyển 4 - Chương 29

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Mai Lâm vừa nói xong, liền nghe được có tiếng nói vang lên từ bên ngoài hành lang.

"Kỳ quái, sao toàn bộ hệ thống giám sát của chúng ta bị hỏng cùng một lúc thế nhỉ?"

"Có lẽ do bão đó!"

"Trước đây cũng gặp phải một cơn lốc, cũng có máy bị hỏng, nhưng đâu có bị hỏng cùng lúc toàn bộ hệ thống như bây giờ đâu."

"Nhưng tôi thấy cũng chẳng có gì to tát, sóng gió lớn như vậy, ai cũng chẳng dám ra ngoài, nguy hiểm lắm. Còn tên phóng viên Trung Quốc kia chẳng còn sức để cử động nữa là, chẳng lẽ cậu sợ nó chạy mất hay sao?"

"Cẩn thận một chút vẫn hay hơn, dù sao cũng là bảo bối của Antinogen đại nhân."

Hai người dùng tiếng Đức nói chuyện với nhau, nói xong thì cùng cười, sau đó tiếng cười của bọn chúng đứng lại ngay trước cửa phòng mà bọn họ đang đứng.

Vệ Thiên Vũ cùng Mai Lâm lập tức phi thân nép vào bên tường.

Cửa mở ra.

Người đứng ở trước cửa nhìn một chút, cười nói: "Chẳng phải đang ngủ ngon hay sao?"

Một người khác nghiêm túc nói: "Vào xem thử coi, lỡ chết rồi thì sao?"

"Ừ, đúng vậy, để tôi xem thử xem." Một người nói, trực tiếp đi đến bên giường Lăng Tử Hàn.

Mời vừa bước vào hai bước, gã liền phát hiện bên tường có người, theo bản năng, gã liền rút súng ra.

Mai Lâm giơ cây súng lục giảm thanh trên, bắn liền hai phát, khiến gã ngã gục.

Cùng lúc đó Vệ Thiên Vũ nghiêng người nhảy qua một bên, giơ súng bắn liên tục vài phát về phía cửa.

Người bên ngoài bất ngờ không phòng bị, lảo đảo vài bước, liền ngã gục.

Lập tức có người đứng bên kia hành lang nhìn thấy, kêu lớn lên, một loạt súng tự động bắn thẳng về phía hai người bọn họ.

Nhất thời, toàn bộ canh gác ở lầu một chạy hết lên lầu hai, tiếng cảnh báo vang vọng toàn bộ đảo.

Phân tử khủng bố trên đảo tất cả đều đã được huấn luyện qua, dù không bật đèn, nhưng vẫn có thể hướng súng bắn thẳng ra phía ngoài.

Đội viên đột kích đã được huấn luyện qua tình huống này, động tác cực kỳ nhanh, liền giơ súng lên đáp trả như vũ bão, khiến bọn chúng phải nép lại vào trong.

Trận đánh dữ dội này liền loan rộng đến từng ngõ ngách trên đảo.

Heinz đang đè Jack trên giường, cả hai đang hôn nhau liền nghe được tiếng súng cùng tiếng cảnh báo chói tai. Phản ứng đầu tiên của y chính là siết chặt cổ họng Jack, trong mắt đầy ngọn lửa tức giận: "Hỗn đản, hôm nay cậu đưa thằng quỷ Nhật Bản kia đến, đến tối thì có người đánh lén. Nói, rốt cục cậu có ý định gì hả?"

Jack nâng đầu gối lên, một tay đánh mạnh vào khửu tay đang siết chặt cổ hắn, cố sức đẩy y ra.

Heinz muốn tránh đòn tấn công của hắn nên phải buông hắn ra. Y một thân xích lõa nhảy xuống giường, liền cầm lấy cây súng lục nhắm ngay Jack.

Jack thổ hổn hển, ngồi dậy, kích động: "Vì sao anh cứ nghi ngờ em chứ? Nếu như kẻ địch là do em đưa tới, lúc này em còn nằm trên giườngvới anh ư? Không phải tự tìm đường chết hay sao? Heinz, em thật sự yêu

anh, có phải anh muốn em chết trước mặt anh anh mới chịu tin hay không? Vậy anh cứ nổ súng đi. Còn nếu anh không có ý định giết em, thì em phải nhắc anh, tình huống hiện tại rất khẩn cấp, chúng ta phải cùng chống kẻ thù, đây không phải lúc để nội chiến."

Suy nghĩ Heinz nhanh chóng biến đổi, lập tức đi lấy quần áo, mặc vào người, rồi nói với hắn: "Được rồi, tôi tin cậu, mặc quần áo lẹ đi, chúng ta phải đi."

Jack thở phào nhẹ nhõm, cũng không chần chờ, lập tức nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, lập tức rút súng ra.

Heinz nói với hắn: "Cậu đi tìm Nitta, tôi đi đón Antinogen, gặp tại đường số 6."

"Được!" Jack nói, sau đó đi mở cửa, thăm dò tình hình bên ngoài một chút rồi mới bước ra ngoài.

Heinz thấy những hành động của hắn rất hiển nhiên là quan tâm đến đại cuộc chung hơn là sự sống chết của bản thân, trong lòng cũng thoáng ổn định hơn một chút, tuy rằng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cũng không sợ hắn giở trò. Còn bên Nitta Yoshisada thì đã có thân tín của y đang canh giữ, nếu lần tập kích này là do hai người họ làm chủ, thì hai người họ sẽ là con tin, còn nếu quả thực là kẻ thù bên ngoài, thì hai người họ chính là cường viện.

Vừa nghĩ, y liền lấy ra một mini micro bỏ vào tai, nhanh chóng ra lệnh cho người của y, bước chân vẫn không ngừng lại, chạy ào vào con đường ngầm, rồi lần lượt đóng từng cánh cửa bằng inox nặng nề xuống.

Lôi Hồng Phi mang theo người của y, như con chim ưng ào vào trong bên trong, lập tức cùng với người ở trong sảnh giao tranh dữ dội.

Y ra lệnh cho một tổ ngăn chặn kẻ thù ở lầu 1, còn mình mang theo 1 tổ từ ngoài tường bò lên trên lầu hai.

Bọn họ nhanh chóng tìm tòi từng phòng một, nhưng không tìm được bất kì người nào, vì vậy nhảy xuống theo đường cầu thang, cùng tổ kia tiền hậu giáp kích, nhanh chóng tiêu diệt hết phân tử khủng bố trong sảnh.

Đội viên đột kích tìm tòi cẩn thận khắp lầu 1, rốt cục phát hiện một cửa ngầm xuống một đường ngầm.

Lôi Hồng Phi lần mò trên cánh cửa, không tìm được cách mở cửa, cũng không muốn lãng phí thời gian, liền quả quyết hạ lệnh: "Nổ tung nó."

Ngay lúc tiếng nổ mạnh vang lên thì Heinz đã chạy tới phòng thí nghiệm.

Antinogen cùng những chuyên gia đang tập trung tinh thần phân tích những số liệu mới vừa thu thập được, đang cùng nhau đưa ra những quan điểm riêng của bản thân, hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh bên

ngoài. Huống hồ, dù là có tiếng nổ mạnh đi nữa, cũng không thể truyền được tới đây, tiếng súng gì gì đó càng không có đường lọt tới.

Heinz đạp cửa vào trong, tay cầm theo súng, nhưng Antinogen ngay cả đầu cũng chẳng thèm quay lại, mấy chuyên gia khác cũng coi như không thấy, chỉ nhiệt tình tiếp tục thảo luận.

Heinz đến bên cạnh Antinogen, trầm giọng nói rằng: "Antinogen, kẻ thù có quy mô lớn tấn công, chúng ta phải lập tức di tản."

Antinogen ngẩng đầu nhìn y, vẻ mặt đầy mơ hồ, dường như không rõ y đang nói tới chuyện gì.

Heinz nóng nảy, liền đẩy xe lăn của hắn ra ngoài.

Antinogen đè mạnh tay vịn của xe, nắm chặt cần điều khiển xe để ngừng xe lại, phẫn nộ hỏi: "Anh đang làm gì vậy? Đừng có quấy rối suy nghĩ của em."

Heinz hét lên: "Antinogen, kẻ thù đến rồi, hiện tại không phải lúc để nghiên cứu. Chúng ta phải lập tức di tản."

Antinogen khẩn trương, đôi mắt bỗng dưng chuyển tới nhìn cái máy lớn được đặt trong phòng: "Không được, em phải mang theo nó, còn Jones nữa."

"Không thể đâu." Heinz nỗ lực chế trụ thân thể đang giãy dụa của hắn, đẩy cánh tay đang đè cái cần điều khiển của xe ra, đẩy xe ra ngoài. "Antinogen, giờ không có thời gian để tranh cãi vấn đề này đâu, em phải lập tức đi theo anh."

Mấy chuyên gia ở đây thì có lý trí hơn Antinogen, tuy rằng cực kỳ không muốn, nhưng chỉ thoáng do dự, sau đó vội vàng đi theo bọn họ ra bên ngoài.

Khuôn mặt Antinogen đỏ bừng vì giận: "Heinz, em tốn nhiều năm mới có được thành quả như hôm nay, anh muốn công em dã tràng đổ biển hay sao?"

"Antinogen, chờ khi chúng ta đến được nơi an toàn rồi, em có thể tiếp tục nghiên cứu mà." Heinz vừa đi vừa nói chuyện. "Anh có thể cử một đội người đến Trung Quốc, tìm những người như Jones vậy, không, tìm những người còn tốt hơn cả cậu ta cho em."

Lúc này Antinogen mới bình tâm lại, nhưng lập tức nhớ ra: "Số liệu, số liệu, số liệu của em."

Heinz lập tức quay đầu lại nói với một bác sĩ: "Joseph, nhờ anh quay lại mang máy vi tính của Antinogen đến đây giùm tôi."

Mấy chuyên gia khác cũng lập tức nhao nhao: “Còn của tôi nữa!”

Heinz quát lên: “Đi nhanh về nhanh, tôi ở đây chờ các người.”

Mấy chuyên gia đó lập tức cởi bỏ áo blouse, nhanh chóng chạy về phòng cũ lấy đồ.

Heinz một tay đẩy xe lăn của Antinogen, đồng thời truyền lệnh qua microphone: “Hans, cậu lập tức đến hầm thí nghiệm, đặt bom vào trong máy. Tôi muốn cho bọn khốn đó lên trời cùng với nó.”

Bên kia lập tức có người đáp: “Rõ!”

Antinogen vô cùng không muốn, nắm chặt tay Heinz: “Có thể đừng …”

Heinz nhìn thẳng hắn, đôi mắt màu lam hiện rõ sự chân thật: “Antinogen, lẽ nào em muốn đem tâm huyết của mình lọt vào tay kẻ thù hay sao?”

Antinogen thở dài một tiếng, không nói gì cả, buông lỏng đôi tay.

Heinz lập tức cầm tay hắn, trong miệng vẫn dùng tiếng Đức, liên tục ra lệnh: “Walter, lập tức giết chết toàn bộ con tin.”

Vang vọng cùng với tiếng súng, bên kia có người lớn tiếng nói lại: “Chúng tôi không thể vào trong được, người ở bên trong rất lợi hại!”

Heinz lập tức nói: “Vậy cho nổ cả phòng luôn đi!”

“Rõ!” Người bên kia lập tức lớn tiếng nói. “Muler, đem rocket lại đây …”

Heinz không có truyền lệnh nữa, nhưng cũng không ngắt đường truyền, vừa đẩy xe lăn vừa lắng nghe tình hình chiến đấu bên ngoài.

Mấy chuyên gia kia ôm trong lòng máy vi tính, còn cầm theo túi chứa tư liệu cũng đã đuổi kịp theo phía sau. Bọn họ ai cũng đã thuộc hàng trung niên, bình thường chẳng phải lao động chân tay gì, nên lúc này người nào người nấy thở hồng hộc

Heinz sải bước tiến thẳng về phía trước, nét mặt vô cùng trấn định lãnh tĩnh.

Sâu trong hầm, có một tàu ngầm nhỏ đang đậu sẵn, bọn họ sẽ dùng nó vô thanh vô tức tiến thẳng ra đại dương bên ngoài, chạy trốn trong lòng biển tối đen.

HẾT CHAP 29

Mục lục

150. Quyển 4 - Chương 30

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trong phòng Lăng Tử Hàn, Vệ Thiên Vũ cùng Mai Lâm đang cố gắng chống cự.

Phân tử khủng bố mạnh mẽ tấn công từ hai đầu hành lang, đạn như mưa tiến thẳng đến chỗ họ. Nhưng bọn họ chỉ có súng lục, đạn cũng không còn nhiều.

Hai người đứng ở hai bên cửa, hình thành hỏa lực đan xen, phong tỏa trước cửa.

Có phân tử khủng bố muốn vào từ đường cửa sổ, nhưng chỉ mới thò đầu vào, liền bị bọn họ giết chết. Năng lực phản ứng của bọn chúng còn kém xa bọn họ nhiều. Sau khi thấy có vài người bị giết, bọn chúng cũng không thử thêm lần nào nữa.

Giữ lẫn nhau khoảng chừng 10 phút, Vệ Thiên Vũ thỉnh thoảng lại quay đầu quan sát đến tình huống Lăng Tử Hàn, bỗng nhiên phát hiện nét mặt của cậu có gì đó không ổn. Vệ Thiên Vũ lập tức chạy đến tỉ mỉ kiểm tra mạch đập cùng hô hấp của Lăng Tử Hàn, sợ rằng cậu sẽ ra đi vào thời điểm đó.

Mai Lâm một tay cầm súng lục của mình, một tay cầm cây súng mới lấy từ trên người của phân tử khủng bố hồi nãy, vô cùng khó khăn chống đỡ kẻ thù đang tấn công từ hai phía.

Phân tử khủng bố phát hiện tuyến phòng vệ của hai tên đang chống đỡ với chúng nãy giờ xuất hiện kẻ hỡ, lập tức tiến công mãnh liệt, bắn thẳng đạn vào bên trong phòng.

Vệ Thiên Vũ không chút nghĩ ngợi, liền nghiêng người ngã lên giường, dùng thân thể mình bảo vệ Lăng Tử Hàn.

Đạn bắn thẳng vào đùi, lưng, đầu vai của anh, nhưng anh không kêu một tiếng nào, trái lại còn xem thử liệu Lăng Tử Hàn có bị thương hay không.

Mai Lâm cúi đầu mắng: “Mẹ nó!” Lập tức vọt ra ngoài cửa, đưa súng bắn liên tục vào hai bên trái phải.

Mấy tên phân tử khủng bố đang đứng trên hành lang đều trúng đạn ngã xuống đất.

Thân thể Mai Lâm cũng bị trầy xước nhiều chỗ, bất quá đều là vết thương nhẹ. Y rụt người lại, lập tức chạy vào phòng, tiếp tục ẩn mình sát bên tường.

Lúc này, nghe được có người dùng tiếng Đức kêu to: "Bắn rocket vào đó!"

Mai Lâm lập tức đưa mắt nhìn chung quanh, xem thử có thứ gì có thể làm giảm lực đạn tạm thời được hay không.

Kỳ thực phương pháp tốt nhất chính là nhảy từ cửa sổ xuống, bởi vì các tiểu tổ đội đột kích đã chặn đường bọn chúng, bọn chúng đang chiến đấu gian khổ ở đằng kia, phía này chẳng có ai cả, lúc này nhảy xuống là an toàn nhất. Nhưng Lăng Tử Hàn lại không chịu nổi sự chấn động này, bọn họ tình nguyện để mình chết, chứ không thể để lão đại chết ngay trước mặt mình.

Trong lúc rối rắm, Mai Lâm mới nhìn thấy cả người Vệ Thiên Vũ toàn là máu, liền hỏi thăm: "Thiên Vũ, anh sao rồi?"

Vệ Thiên Vũ cắn răng nói: "Tôi không sao."

Mai Lâm nhanh chóng quyết định, đóng cửa lại, lập tức nhảy ra, nằm sấp bên cạnh hai người.

Cùng lúc đó, đạn hỏa tiễn bắn nát cánh cửa, bức tường ngang cùng với cánh cửa bị phá nát, văng thẳng đến chỗ bọn họ.

Lúc này Ninh Giác Phi đã bò lên được cửa sổ phòng của Lăng Tử Hàn, thiếu chút nữa bị sóng xung kích đó làm rơi xuống dưới. Hắn nắm chặt song cửa sổ, thân thể quay một đường trong không trung để né những mảnh vỡ. Chờ chấn động giảm bớt, hắn lập tức thu người lại, nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng.

Trên đường tới đây thì hắn đã gọi cho Vệ Thiên Vũ hỏi tình hình chiến đấu, vì vậy đã hạ lệnh toàn bộ tổ viên của mình tấn công ngược lên từ tầng 1, còn hắn và hai người khác sẽ leo vào bằng đường cửa sổ.

Trong phòng bây giờ đã là một đống hoang tàn, ba người trên giường đã bị gỗ vụn cùng gạch nát chôn vùi.

Phân tử khủng bố bên ngoài thấy trong phòng không có động tĩnh, lập tức ào vào.

Ninh Giác Phi cùng hai đồng đội cầm súng trường đột kích, nép vào bên tường, mãnh liệt chống trả.

Mấy tên vọt tới trước bị hạ gục, người phía sau lập tức nâng súng bắn trả.

Cách đó không xa, có người vai mang rocket đang chuẩn bị bắn loạt đạn thứ hai, nhưng phía sau liền vang lên tiếng súng. Loạt súng bắn vào gã cùng người bên cạnh gã, ngăn trở thành công hành động của bọn họ.

Lực nặng đột ngột cùng trùng kích liên tục rốt cục đánh thức Lăng Tử Hàn đang chìm sâu trong hôn mê, cậu khôi phục được chút ý thức, lập tức nghe được thanh âm quen thuộc bên tai đang lo lắng hô lên: "Lập tức phái đội chữa bệnh đến đây, nhanh lên!" Cậu cố gắng suy nghĩ, qua thật lâu thật lâu, cậu mới nhớ được, đó là tiếng của Vệ Thiên Vũ.

Tay cậu hơi giật giật.

Ninh Giác Phi thấy đã khống chế được cục diện, liền chạy lại đỡ Mai Lâm ra, đặt y nằm thẳng trên mặt đất. Mai Lâm không bị thương, chỉ là choáng váng do bị sự chấn động của cơn nổ hồi nãy, không thể động đậy.

Lúc này Ninh Giác Phi mới thấy Vệ Thiên Vũ đang bị trọng thương, vội vã lấy túi cấp cứu băng bó cho anh, tiêm thuốc cầm máu cho anh. Vệ Thiên Vũ không quan tâm đến hắn, chỉ lo gọi đội chữa bệnh.

Trận nổ đã phá nát đường ống oxi, Vệ Thiên Vũ vừa kết thúc trò chuyện, liền tháo mặt nạ bảo hộ dưỡng khí xuống, dự định để lên mặt của Lăng Tử Hàn.

Lúc này, bọn họ đều thấy ngón tay đang giật của Lăng Tử Hàn. Vệ Thiên Vũ kích động cầm lấy tay cậu, cúi người ghé vào lỗ tai cậu kêu lên: "Tử Hàn, Tử Hàn, bọn anh tới rồi, cố gắng lên, đội chữa bệnh lập tức tới, là đội của Đồng viện trưởng, chú ấy chắn chắn có thể chữa trị cho em."

Ninh Giác Phi nghe xong, không khỏi giật mình. Tử Hàn? Chẳng lẽ là … Lăng Tử Hàn? Không phải đội trưởng đã nói người này chỉ là một phóng viên thôi sao, với lại tên là Ngô Tiệp mà? Hắn liền thấy nghi ngờ, suy nghĩ lại, rồi lập tức biết dược, trách không được Lôi Hồng Phi khi giao nhiệm vụ này cho hắn luôn nói mãi, bảo rằng dù có chết, cũng phải cứu bằng được người này ra. Lúc đó khi thấy nét mặt kích động khác lạ của Lôi Hồng Phi, hắn đều ngây ngẩn cả người, nhưng không can đảm hỏi nhiều. Lúc đó, Lôi Hồng Phi vô cùng trịnh trọng nói với hắn: "Giác Phi, anh ước gì anh có thể tự mình đi cứu cậu ta, nhưng chức trách của anh không cho phép. Anh cử em đi, cũng coi như anh tự mình đi. Em nhất định không được phụ sự tin tưởng của anh, ngàn vạn lần phải cứu bằng được cậu ta ra, hơn nữa phải đảm bảo sự an toàn cho cậu ta."

Nghĩ tới đây, hắn lập tức chạy lên trước, lên tiếng kêu: "Lăng đại ca, em là Giác Phi. Sư phụ cũng tới rồi. Lăng đại ca, anh nhất định phải cố lên. Dù có mất mạng, thì chúng em cũng sẽ cứu anh ra."

Lăng Tử Hàn nghe những tiếng nói quen thuộc này, nghe những cái tên quen thuộc. Nhưng trong lòng chỉ nhớ mãi một việc. Cậu dùng hết sức, gián đoạn nói: "Thiên Vũ … hủy … máy …"

Vệ Thiên Vũ thấy cậu có thể nói được, thực sự là mừng rỡ, lập tức đáp ứng: "Được, anh sẽ làm." Nhưng bản thân anh cũng không ngờ mình đã bị trọng thương, bước nửa bước cũng khó khăn.

"Giết chết.. Antinogen …" Thanh âm Lăng Tử Hàn càng ngày càng thấp, nhưng vẫn kiên trì nói. "Nhất

định phải …"

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, cả người như bị điện giật. Nhiệm vụ lần này là phải bắt sống Antinogen, vì sao Lăng Tử Hàn nhất định muốn giết bằng được hắn? Là trả thù sao? Không giống. Lăng Tử Hàn chưa bao giờ trả thù riêng cả. Vậy là vì nguyên nhân gì?

Lăng Tử Hàn không thấy tiếng trả lời, gấp đến độ xanh cả mặt, yếu ớt kêu: "Thiên Vũ … Nhất định … giết … Antinogen …"

Vệ Thiên Vũ cắn răng một cái, ghé vào lỗ tai cậu nói: "Được, anh nhất định sẽ giết hắn."

Lăng Tử Hàn rốt cục yên tâm. Tên bác sĩ tà ác cùng chiếc máy tà ác kia có thể bị hủy diệt, thế giới sẽ không lo bị rơi vào vực thẳm nữa, nhân loại cũng sẽ không rơi vào tối tăm. Miệng cậu nhếch lên một nụ cười, sau đó nhanh chóng rơi vào hư không.

Vệ Thiên Vũ cùng Ninh Giác Phi quá sợ hãi.

Bỗng nhiên Lăng Tử Hàn ngừng thở.

Lôi Hồng Phi biết Lăng Tử Hàn thử nghiệm 'Ma trảo', tất nhiên sẽ bị thương nghiêm trọng, đã cử một bác sĩ cứu hộ trong đội, theo Ninh Giác Phi bò lên trên tường để cùng vào phòng.

Ninh Giác Phi lớn tiếng hét: "Mau, lập tức cứu giúp." Lập tức thay vị trí cho người đó để chiến đấu với kẻ thù.

Người đó nhanh chóng buông súng, lấy ra túi dưỡng khí cùng mặt nạ bảo hộ trong túi bên người bịt lên miệng mũi Lăng Tử Hàn, sau đó lấy một kim tiêm đâm thẳng vào lòng ngực của cậu.

Trong tiếng súng quyết liệt, một chiếc phi cơ trực thăng vũ trang chậm rãi theo sự hướng dẫn của đội viên đột kích, đáp xuống một chỗ bằng phẳng trên một đỉnh núi.

Từ phi cơ nhảy xuống hai người chiến sĩ, cảnh giác quan sát bốn phía, đến khi xác nhận không có kẻ thù xung quanh, lúc này mới nói: "Đồng bác sĩ, xin mời!"

Đồng Duyệt mang theo 1 cái valy lớn, nhảy xuống từ phi cơ. Phía sau hắn có thêm ba người bác sĩ nữa, mang theo dụng cụ, có thêm hòm thuốc.

Gió thổi rất lớn, làm bay quần áo cùng tóc của bọn họ. Bọn họ mang theo thùng thuốc nặng nề, đi nhanh trong gió. Lòng Đồng Duyệt nóng như lửa đốt, không ngừng hỏi: "Tới chưa?"

Dọc theo đường đi không ngừng có người chạy ra bảo vệ bọn họ, đưa bọn họ bước qua chiến trường rực lửa, đưa bọn họ tới trước tòa lầu vẫn còn vang vọng tiếng súng.

Hai người chiến sĩ bò từ tường bò lên trên lầu trước, lập tức thả dây xuống, để bọn họ túm chặt rồi kéo lên, còn người khác thì canh giữ bên dưới.

Đồng Duyệt nhảy xuống bệ cửa sổ, liền đưa chân đá gạch vụn dưới chân. Nét mặt của hắn vẫn bình tĩnh, không có chút sợ hãi nào, đưa mắt nhìn qua một vòng liền nhìn thấy Lăng Tử Hàn trên giường cùng Vệ Thiên Vũ, Mai Lâm bên giường. Hắn lập tức nói với những bác sĩ bên cạnh: "Tiểu Diền, cậu đi điều trị cho hai người kia. Chu bác sĩ, Vương bác sĩ, chúng ta lập tức cấp cứu cho bệnh nhân này."

"Rõ!" Bọn họ trả lời rồi bắt đầu công tác.

Trong tiếng súng đinh tai nhức óc, bọn họ đâu vào đấy lấy ra các dụng cụ, thuốc, lập tức bắt đầu cấp cứu cho Lăng Tử Hàn.

Lôi Hồng Phi đã cho nổ tung 5 cánh cửa inox, vào được tới ngầm. Qua headphones y biết Đồng Duyệt đã tới, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lập tức dẫn một đội hướng thẳng tới phòng thí nghiệm.

Lúc này, Hans cũng mới dẫn hai người tới đó cách đây không lâu, đang lắp bom.

Lôi Hồng Phi chỉ huy đội viên, quăng đạn gây mê vào trong.

Nhưng mà,mấy tên phân tử khủng bố này mạnh kinh khủng, trong dưới tình huống như vậy vẫn có thể lắp bom, sau đó phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, cho bản thân mình cùng cái máy nổ tung.

Đội viên đột kích lập tức nằm sấp xuống, có mấy chiến sĩ bị thương vì trận nổ đó.

Lôi Hồng Phi mắng một câu, ra lệnh cho bác sĩ trong đội kiểm tra những đội viên bị thương, sau đó phán đoán hướng chạy của kẻ thù, lưu lại 2 người để đưa người bị thương ra đi, còn mình cùng người khác vẫn tiếp tục đuổi theo.

Tốc độ của bọn họ nhanh hơn bọn Heinz mang theo đám chuyên gia kia nhanh hơn gấp 10, hầu như tên rời khỏi dây cung, nhanh chóng chạy dọc theo con đường hầm.

HẾT CHAP 30

Mục lục

151. Quyển 4 - Chương 31

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đường hầm số 6 thực ra là một hang ngầm được nước biển bao phủ chung quanh, sau khi Heinz mua xong Cung Đảo, liền lập tức cho khai quật một con đường thủy dài, lúc đầu định xây dựng một bến tàu giản dị, để tàu ngầm loại nhỏ có thể trực tiếp đậu tại đây.

Lúc Heinz mang theo người của y đến được bến tàu thì Lôi Hồng Phi cũng đã đuổi kịp phía sau. Lập tức một làn mưa đạn được bắn ra, kèm theo là lựu đạn cùng bom liên tục quăng về phía bọn chúng nhằm cản đường bọn chúng lên tàu ngầm.

Lúc này, Jack cùng Nitta Yoshisada đều cầm súng tự động chạy tới, lập tức cùng Heinz bắn trả bọn theo đuôi.

Heinz nói với Antinogen: "Bọn em lên thuyền trước đi, bọn anh lên sau."

Antinogen lập tức gật đầu, liền điều khiển xe lăn leo lên tàu ngầm.

Cửa tàu ngầm mở ra, hai tên mặc đồ đen đứng ngay cửa, đỡ hắn bước vào trong. Những chuyên gia khác cũng nhanh chóng chui vào theo.

Heinz cũng nhanh chóng quyết định, vừa bắn về phía đối phương vừa lui về phía tàu ngầm.

Nhưng bọn Lôi Hồng Phi đã dùng hỏa lực phong tỏa đường lui của y.

Heinz đánh giá tình thế một chút, lập tức ra lệnh qua micro: "Otto, các cậu đi trước đi, chúng tôi sẽ tự mình rời khỏi đây sau."

"Rõ!" Người trên thuyền dùng tiếng Đức trả lời, lập tức đóng cửa lại.

Tàu ngầm lập tức rời khỏi bến, chậm rãi lặn xuống biển.

Trong buồng nhỏ trên tàu, một người thanh niên dùng tiếng Anh nói với mấy chuyên gia vẫn còn chưa hoàn hồn kia: "Trên đường đi sẽ có rung xóc một chút, tôi đưa các ngài vào khoang tàu nghỉ ngơi nha."

Những người đó chưa ai gặp qua trận thế mưa bom bão đạn như thế này bao giờ, nên ngoại trừ việc ôm chặt máy vi tính cùng túi tư liệu của chính mình ra, chỉ biết gật đầu mà thôi, chẳng nói nổi câu nào nữa.

Hai thanh niên trẻ tuổi lần lượt đưa bọn họ vào từng khoang nhỏ, bên trong có một chiếc giường và một thùng rác. Người nọ lễ phép nói: "Chúng ta cần phải đi gần 5 tiếng đồng hồ, các ngài từ từ ngủ 1 giấc, để tránh thấy khó chịu."

Những người đó đồng ý, lúc này mới thả lỏng, thấy giờ mình đã được an toàn.

Người thanh niên đưa bọn họ vào khoang tàu xong liền đóng cửa lại, sau đó khóa trái bên ngoài, lúc này mới trở lại khoang điều khiển, cười nói: "Xong rồi, bọn họ quả thật rất nghe lời."

Người đang điều khiển tàu bằng các loại máy móc liền nở nụ cười, lập tức cầm lấy micro, dùng tiếng Trung nói: "02,02,03 báo cáo, cá lớn đã lọt lưới, cá lớn đã lọt lưới."

Thanh âm La Hãn truyền tới: "02 đã rõ, 02 đã rõ, trực tiếp tiến cảng, trực tiếp tiến cảng."

"03 đã rõ." Người điều khiển cúp máy truyền âm, quay đầu lại cười với hai người còn lại.

Ba người họ đều tháo kính sát tròng màu xanh lam ra, cởi bỏ khăn trùm đầu, lau mặt.

Thì ra, bọn họ chính là Du Dặc, La Y cùng Triệu Thiên.

Sau khi có hiệu lệnh tấn công, bọn họ không cùng bọn Lôi Hồng Phi hành động, mà bí mật tìm kiếm đường hầm của kẻ địch. Triệu Thiên rất có sở trường trong mấy vụ này, nên nhanh chóng phát hiện một con đường nhập khẩu được che giấu rất cẩn mật bên cạnh hồ. Bọn họ bước vào con đường âm u chật hẹp, sau đó phát hiện ra bến tàu ngầm ngay tận cùng.

Ở đây chỉ có bốn tên phân tử khủng bố đang đợi lệnh, hai tên trong tàu, hai tên đứng ngay bến.

Cả hai bên đều mặc đồ đen, bọn họ liền giả thành phần tử đang chạy trốn, chạy thẳng đến chỗ bọn họ. Phân tử khủng bố nhất thời không phát hiện ra, còn dùng tiếng Đức hỏi bọn họ: "Tình huống bên ngoài thế nào rồi?"

Du Dặc lập tức trả lời: "Rối lắm, chúng ta không còn cầm được đâu."

Trong lúc nói, hai người còn lại liền chạy tới chỗ gần đó, giơ tay lên chém xuống, hai tên đó liền vô thanh vô tức bị giết chết.

Hai tên còn lại đang ở ngay khoang điều khiển, một tên đang phát động tàu ngầm, một tên đang trò chuyện với Heinz, không chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Để tránh kinh động Heinz, Du Dặc kiên trì chờ tên đó nói chuyện với y xong, mới cùng La Y nhảy vào. Bọn

họ không dùng vũ khí, sợ làm ảnh hưởng đến hệ thống điều khiển bên trong tàu ngầm. Nhưng dù sao hai người họ thân thủ bất phàm, tập kích bất ngờ khiến hai tên phân tử khủng bố không đỡ được mấy chiêu đã bị vặn cổ.

Bọn họ ném thi thể vào trong nước, lau sạch vết máu, sau đó vào trong tàu ngầm hóa trang đơn giản, chờ địch mắc câu.

Tất cả đều tốt, chỉ là Heinz không cùng vào, nên không được coi là hoàn mỹ.

Du Dặc nhún vai: "Cũng phải chia cho đội đột kích ít công lao chứ."

Triệu Thiên thong thả ngồi xuống ghế, nhìn màn hình radar sonar trước mắt.

La Y mỉm cười nói: "Đội trưởng đột kích kia nhìn cũng được, nghe nói là thanh mai trúc mã của lão đại đó."

Triệu Thiên ôm cánh tay, miễn cưỡng mà nói: "Chỉ cần y có được 3 phần công lực giống lão đại là bắt được tên Heinz đó rồi."

Du Dặc thở dài: "Không biết lão đại hiện tại thế nào rồi?"

Nụ cười của La Y biến mất, một lát mới nói: "Không phải trực thăng đưa Đồng viện trưởng đến đây rồi sao? Chắc cứu được tính mệnh lão đại mà phải không?"

Triệu Thiên buông thỏng cánh tay, có vẻ khổ sở. Trầm mặc một hồi, y nhẹ giọng hỏi: "Các người nghĩ lão đại có thể sẽ về hưu hay không?"

Du Dặc cùng La Y nhìn nhau, không ai trả lời.

Tàu ngầm của bọn họ nhanh chóng hội hợp với tàu ngầm của La Hãn dưới đáy biển, lập tức cùng nhau hướng thẳng về Lacos.

Ngay khi tàu ngầm rời khỏi đó không bao lâu, Heinz kêu lên: "Jack, cậu đưa Nitta tiên sinh đi trước đi, chúng ta mỗi người tự đột phá vòng vây, cậu biết tìm tôi ở đâu mà phải không?"

Jack cùng Nitta Yoshisada đang chắn đạn phía bên kia, hoàn toàn không có cách nào đi về phía y, vừa nổ súng vừa nói: "Được, anh cẩn thận 1 chút."

Heinz nhanh chóng bắn đạn liên tục khiến đối phương không thể không tránh né, tiếng súng cũng giảm bớt phần náo. Y lập tức lăn 1 vòng về phía sau, nhảy vào nước.

Lôi Hồng Phi vừa thấy liền ném súng như 1 con báo phi thẳng về phía trước để đuổi bắt con mồi. Đội viên khác lập tức toàn lực ngăn chặn hỏa lực của địch để hỗ trợ y nhảy xuống biển.

Jack cùng Nitta Yoshisada hỗ trợ nhau, lui nhanh về phía sau, cũng muốn nhảy xuống biển.

Các đội viên liền nổ súng bắn trúng chân của hai người bọn họ, sau đó liền chậm rãi làm tiêu hao đạn của hai người họ, rồi mới đi tới bắt hai người họ lại.

Nitta Yoshisada bình tĩnh nói với Jack: "Điều lệ quốc tế có lệnh 'Không giết đặc công', không cần lo lắng."

Nhưng Jack chỉ là nhìn mặt nước tối như mực, không nói câu nào.

Lôi Hồng Phi vừa nhảy xuống biển liền cảm nhận được dòng nước có chút biến đổi, nhanh chóng phán đoán hướng bơi của kẻ địch, lập tức như mũi tên mới được phóng ra, bơi theo sau.

Heinz cảm nhận được khí thế của truy binh phía sau, biết không thể lặng yên trốn thoát, chỉ có thể xoay người lại ứng chiến.

Lôi Hồng Phi rút ra mã tấu ngay đùi, đánh thẳng vào sau gáy của y.

Hai người cao to vật lộn nhau dưới đáy biển, không ngừng giơ chân đá quyền về phía đối phương.

Ngọn đèn từ bến tàu bên kia rọi đến chỗ bọn họ, dù rất mờ nhưng hai người họ vẫn có thể thấy được mặt của đối phương. Mã tấu của Lôi Hồng Phi nhanh chóng đâm vào vai của đối phương, Heinz liền đánh ra một quyền thẳng vào ngực y. Lôi Hồng Phi buông lỏng chuôi đao, ngoi lên mặt nước thở hổn hển, rồi ngay lập tức bơi qua một bên. Đoán được Heinz đang đuổi theo phía mình, y xoay người lặn xuống nước.

Heinz nắm chặt chuôi đao ở vai mình, nhổ ra rồi đâm về phía Lôi Hồng Phi. Lôi Hồng Phi tránh ra kịp thời, đao cắt ngang quần áo của y, lướt qua cánh tay y. Tuy trên người y có mặc áo chống đạn, nhưng phần cánh tay thì không có gì che chắn, giờ bị thương, đồng thời nước biển lập tức thâm nhập vào vết thương, khiến y đau nhức vô cùng.

Heinz lập tức thu đao, định đâm thêm 1 lần nữa. Lôi Hồng Phi liền quay người, một tay trụ cổ tay đang cầm đao của Heinz, một tay ôm chặt lấy y, lặn thẳng xuống mặt biển sâu.

Heinz nỗ lực giãy dụa, dần dần khó thở, rất nhanh khí lực liền biến mất.

Ngực Lôi Hồng Phi cũng như muốn nổ tung ra. Y ngừng việc trầm mình xuống, cảm nhận động tĩnh của người trong lòng mình. Qua một hồi lâu, mới từ từ ngoi lên mặt nước.

Heinz nhịn không nổi nữa, theo bản năng hít thở liên tục, kết quả khiến 1 lượng lớn nước biển xộc thẳng vào mũi y, khiến y không thể thở được.

Lôi Hồng Phi ôm lấy y trồi lên mặt nước, bơi nhanh về phía bờ.

Mấy đội viên chạy vội tới, lôi Heinz lên bờ, hô hấp nhân tạo cho y, băng bó vết thương, giúp y hồi phục lại hơi thở.

Heinz sặc nước. Y nằm trên mặt đất, cả người đều ướt sũng nhưng cũng không đến nỗi chật vật.

Lôi Hồng Phi thở hổn hển, nhìn chằm chằm người trên mặt đất, dùng tiếng Anh trầm giọng nói: "Heinz, anh bị nghi ngờ có liên quan đến những vụ cướp máy bay, bắt cóc công dân Trung Quốc, vơ vét tài sản, giết người, có hành vi phạm tội liên quan đến sự kiện khủng bố tại biên giới Trung Quốc, giờ tôi chính thức bắt anh."

Heinz nhắm mắt lại, thả lỏng hô hấp, sau đó mới cười lạnh một tiếng: "Người thắng là kẻ viết nên lịch sử, cái gọi là chân tướng cũng vậy. Mày không cần giả bộ, muốn bắt thì cứ bắt."

Lôi Hồng Phi không thèm để ý đến y nữa, ra hiệu cho đội viên bắt y đứng lên rồi đem đi, sau đó đi qua một bên, lấy tai nghe mini từ người một đội viên khác nhét vào lỗ tai mình, ra lệnh: "Các tiểu tổ báo cáo tình huống."

Lập tức, các tiểu tổ lần lượt báo cáo: "Mục tiêu hoàn thành." Sau đó báo cáo tình huống thương vong.

La Hãn thông qua tín hiệu mã hóa nói với y: "Cá lớn đã lọt lưới."

Ninh Giác Phi báo cáo: "Mục tiêu hoàn thành, con tin Ngô Tiệp hiện nay còn đang hôn mê, đội cấp cứu đã đưa cậu ấy lên máy bay."

Trong lòng Lôi Hồng Phi đau nhức, nhanh chóng đánh một quyền vào vách núi. Một lát sau, y mới lấy lại bình tĩnh, báo cáo lại với bộ chỉ huy: "Hành động kết thúc, toàn bộ mục tiêu đã hoàn thành."

Toàn bộ bộ chỉ huy đang đóng tại Lacos vui mừng, mọi người đều đứng dậy vỗ tay, có người còn ôm nhau.

Lôi Chấn cầm lấy điện thoại, gọi tới Bắc Kinh: "Chủ tịch, hành động thành công."

"Rất tốt." Thanh âm của Chủ tịch quân ủy Trung ương vang lên sang sảng. "Lôi tướng quân, các ngài cực khổ rồi."

Sau đó, Lôi Chấn gọi tới "Thứu tháp."

Lăng Nghị Xuất hiện trên màn hình có vẻ đã già đi rất nhiều, ông khẩn trương nhìn Lôi Chấn, nhưng không dám hỏi gì cả.

Lôi Chấn cũng không biết phải nói sao. Một lúc lâu, ông mới nói ngắn gọn. "Tử Hàn còn sống."

Lăng Nghị chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, nhắm hai mắt lại.

HẾT CHAP 31

Mục lục

152. Quyển 4 - Chương 32

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngay lúc ánh bình minh vừa lên, toàn bộ thế giới như bị rung động.

Sau khi nhận được báo cáo của Lôi Chấn, phó thủ tướng Trung Quốc đang trú ngụ tại tổng lãnh sự quán Trung Quốc ở Nigeria lập tức đến phủ tổng thống gặp tổng thống Nigeria.

Sau đó, bộ trưởng ngoại giao Nigeria tự mình gọi điện thoại thông báo cho các nước nước Nga, Mỹ, Anh, Áo, Thụy Sĩ, Hà Lan, Thuỵ Điển, Đan Mạch, Israel, Nam Phi, báo lại tin tức an toàn của các con tin đã bị bắt cóc.

Abuja lập tức sôi trào.

Trên con đường cái lúc nào cũng thưa thớt xe vào lúc sáng sớm, giờ đã chật kín, tất cả xe hơi đều hướng thẳng ra phía sân bay. Bọn họ là nhân viên bảo an của Nigeria, ngoài ra còn có quan viên chính phủ, người của lãnh sự quán các nước, phóng viên tại Abu Dhabi, trong đó cũng có không ít người Hoa đến xem xét tình hình.

Trong lúc rối ren, quân đội cùng cảnh sát Nigeria thiết lập cảnh giới chung quanh sân bay. Trải qua kiểm tra an toàn, người của lãnh sự quán các nước cùng các phóng viên đều được vào sân bay. Có rất nhiều người Hoa yêu cầu quyết liệt, phản ứng dữ dội, nên rốt cục cũng được phép vào trong.

Không khí sáng sớm rất nhẹ nhàng khoan khoái, sân bay an tĩnh, mọi người ai cũng kiễng chân nhìn bầu

trời phía xa.

Rất nhanh, một dàn máy bay hành khách thuộc hãng hàng không máy bay chiến đấu cùng máy bay chiến đấu không quân Nigeria dần xuất hiện tại phía chân trời. Mọi người nhìn hình ảnh đồ sộ trước mặt, không khỏi cảm thấy hưng phấn.

Tổng thống Nigeria cũng tới sân bay. Thân thể cao to của ông đứng ngay trước sân bay, khuôn mặt đen bóng ánh lên sự tự hào.

Máy bay hành khách nhanh chóng bay tới, đáp xuống trước mặt đoàn người đang đứng. Đợi máy bay ngừng hoạt động, cầu thang lập tức hạ xuống. Quân nhân Trung Quốc mở cửa khoang, có người xuống máy bay, có người đứng ngay cửa. Sau đó con tin lần lượt bước xuống.

Mấy quân nhân Trung Quốc này không phải đội viên đột kích, bọn họ đều là văn chức quan quân đến từ bộ quốc phòng Trung Quốc.

Sau khi đội viên đột kích tập kích đem vào doanh địa phân tử khủng bố tại cao nguyên Nigel, giải cứu con tin xong, lập tức đưa về Ghardaia, leo lên chuyên cơ do quan quân Trung Quốc điều khiển bay thẳng đến Abuja.

Bởi vì con tin được cứu lần này đến từ các quốc gia khác nhau, nên đại sứ hoặc là lãnh sự các nước không hẹn mà cùng nhau mặc âu phục đem theo quốc kỳ của nước mình. Hơn 200 người vừa bước xuống máy bay liền nhanh chóng tìm được quan viên của nước mình.

Đại sứ hay lãnh sự các nước đều nho nhã lễ độ nhiệt tình biểu đạt sự quan tâm của mình với các con tin, sau đó thể hiện ý định muốn đưa họ về nước để tiến hành khám chữa trị.

Con tin trải qua hơn 10 ngày bị giam giữ, nhận hết bao nhiêu khổ sở, không lúc nào không cảm thấy sợ hãi, không biết khi nào mình sẽ chết, lúc này thoát khỏi cái chết, có nhiều người không kiềm được, lập tức khóc rống lên.

Không khí lập tức trở nên bi thương.

Phó thủ tướng Trung Quốc cùng tổng thống Nigeria tiến lên nhiệt liệt bắt tay quan quân Trung Quốc, biểu đạt sự kính phục của mình với họ.

Máy bay chiến đấu không quân Nigeria đi theo hộ tống tạo đội hình ngay bầu trời phía trên, dường như đang ăn mừng thắng lợi.

Để bảo đảm an toàn, chính phủ Trung Quốc cho rằng Âu Dương Hào Sinh không nên lộ diện, vì vậy ông được giữ lại Lacos. Có vài người Trung Quốc giả làm con tin Trung Quốc cũng xuống máy bay. Đại sứ Trung Quốc nhiệt tình nghênh tiếp bọn họ.

Sau đó lập tức truyền ra 1 thông báo yêu cầu quý khách sau khi xuống máy bay lập tức đến đại sảnh dự họp.

Đầu tiên, bộ trưởng quốc phòng Nigeria giới thiệu giản đơn hành động bao vây diệt trừ tổ chức khủng bố 'Founder' của mình liên hợp với quân đội Trung Quốc, còn tuyên bố hành động quân sự tại biên giới Algeria lần này là đã được sự cho phép cùng hỗ trợ của Algeria.

Sau đó, phó thủ tướng Trung Quốc lập tức giới thiệu những con tin đã bị phân tử khủng bố bắt cóc, từ du khách Trung Quốc đến các con tin ở các quốc gia khác, sau đó báo cáo sự nỗ lực của chính phủ Trung Quốc, chính phủ Nigeria cùng chính phủ Algeria, tán dương cao độ sự hữu nghị nguyên viễn lưu trường của Trung Quốc và Phi Châu. Thành công của hành động lần này do kết quả của sự hiệp lực ở cả 3 nước Trung Quốc, Nigeria Algeria.

Thanh âm của Phó thủ tướng vang vọng: "Trung Quốc luôn nỗ lực tại UNSC, vì hòa bình quốc tế cùng sự an toàn xã hội mà cố gắng hết mực phát triển. Trong đó, kinh tế cùng lực lượng quân sự của Trung Quốc duy trì liên tục tăng trưởng, càng thấy được sự kỳ vọng đặt vào Trung Quốc càng lúc càng cao, các nước luôn hy vọng Trung Quốc có thể cùng quốc tế kết thúc xung đột, cùng hỗ trợ nhau đoàn kết và phát triển, xây dựng đất nước, duy trì hòa bình … Nếu có hành động khác, chúng ta có thể cùng nhau hợp lực cứu trợ. Hiện tại, thế giới phải đối mặt với sự phát triển không ngừng của khủng bố, cũng vì vậy mà Trung Quốc luôn tích cực tham gia vào các hoạt động ở các lĩnh vực, bao gồm cả hoạt động chống lại chủ nghĩa khủng bố …. Hành động quân sự duy trì hòa bình cùng chống khủng bố không thể ngày 1 ngày 2 là có thể giải quyết được, thế nhưng, mỗi một hành động đều có thể cứu giúp được biết bao sinh mạng đang lâm nguy, giữ gìn hòa bình quốc tế. Trung Quốc sẽ tiếp tục sự nghiệp duy trì hòa bình thế giới, và đây cũng là mục đích chính của hành động lần này."

Cuộc nói chuyện của ông đã nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt.

Sau đó, tổng thống Nigeria lên nhiệt tình phát biểu: "Hôm nay, là một ngày lễ vô cùng long trọng, sẽ có rất nhiều nơi, rất nhiều gia đình hân hoan, vì bọn họ có thể đoàn tụ với những người mất tích bấy lâu … Chủ nghĩa khủng bố là uy hiếp mang tính toàn cầu, là điều mà không ai có thể thờ ơ. Dù cho xuất phát từ mục đích gì đi nữa, thì cũng không ai có quyền sát hại bình dân vô tội. Nếu như có ý đồ lợi dụng chủ nghĩa khủng bố để thực hiện tham vọng của chính mình, dù cho mục đích có cao thượng đến đâu thì kết quả cũng chỉ là một việc làm bẩn thỉu mà thôi. Chủ nghĩa khủng bố là một tội ác, phân tử khủng bố thường rất lý tính, chúng là những người luôn biết suy tính trước khi hành động, tính toán chiến lược cặn kẽ, giết người, bắt cóc, phạm tội đều lấy danh nghĩa là vì nhân dân, từ đó đạt lấy mục tiêu chính trị. Đối với tội ác như vậy, chúng ta tuyệt không thỏa hiệp. Hành động hôm nay, chính là cú đánh mạnh nhất dành cho chủ nghĩa khủng bố ngày càng tràn lan. Thời khắc này, Trung Quốc chính là tấm gương cho chúng ta. Chúng tôi thật sự cám ơn, thay mặt các gia đình có thể đoàn tụ cám ơn bọn họ."

Cuộc họp tuyên bố kết thúc, không ai trả lời những câu hỏi vồn vã của phóng viên.

Lúc này, Lôi Hồng Phi cùng đội viên của y lên máy bay cuối cùng, cất cánh trước khi cơn bão đổ bộ tới. Lôi Hồng Phi nhìn máy bay dần bay xa khỏi Cung Đảo, lập tức nhấn nút điều khiển từ xa của kíp nổ. Một tiếng nổ rầm trời vang lên, toàn bộ kiến trúc cùng đường hầm đều bị hủy. Mặt đất chậm rãi sụp đổ.

4 chiếc máy bay chiến đấu Trung Quốc cũng bay trên không trung, nhắm ngay khe núi ngay cao nguyên

Nigel, phóng đạn đạo đối không. Một trận bão cát nổi lên, bụi bay mù mịt, toàn bộ khe núi bị san lấp thành đất bằng.

Ngay khi phi cơ trực thăng cuối cùng đáp xuống sân bay quân dụng Lacos, Lôi Hồng Phi liền khẩn cấp nhảy xuống, chạy nhanh về phía "Bệnh viện không trung".

Bên trong đang khẩn trương tiến hành công tác cấp cứu.

Đội đột kích Thiểm Điện lần này có 3 người tử trận, 7 người bị trọng thương, 11 người bị thương nhẹ, đây là sự tổn thất lớn nhất trong các hành động từ trước đến giờ.

Ngoài ra, Vệ Thiên Vũ cũng bị trọng thương, Mai Lâm bị chấn động não nhẹ, nhưng không có chuyện gì.

Trong số tất cả những người đó, tình huống Lăng Tử Hàn là nguy hiểm nhất.

Những người bệnh sau khi đã tiến hành giải phẫu hoặc băng bó vết thương xong liền chuyển qua hai máy bay vận tải loại lớn bên cạnh, chuẩn bị chuyển về Bắc Kinh.

Hiện tại, trên máy bay chỉ có 1 mình Lăng Tử Hàn, trên trán Đồng Duyệt đổ đầy mồ hôi, khẩn trương cấp cứu cho cậu.

Lôi Hồng Phi lén lút bước vào, nhịn không được hỏi Đồng Duyệt: "Đồng thúc thúc, em ấy … thế nào rồi?"

Đồng Duyệt không rảnh để ý tới y. Bác sĩ bên cạnh lễ phép mà nói: "Mời anh ra ngoài. Xin đừng cản trở chúng tôi."

Lôi Hồng Phi chỉ có thể lui ra bên ngoài.

Vừa vào bộ chỉ huy, mọi người liền đứng lên vỗ tay chào mừng y. Y đưa tay lên đáp trả theo phép, liền nghiêm chào Lôi Chấn.

Lôi Chấn trả lễ, lập tức nói với y: "Các cậu cứ rút theo kế hoạch đi."

Lôi Hồng Phi lúng túng: "Tôi muốn … gặp Tử Hàn …"

Lôi Chấn ngắt lời y: "Tuân theo mệnh lệnh."

Lôi Hồng Phi không thể làm gì khác hơn: "Yes, sir."

Đội viên đột kích thu xếp xong xuôi, xếp thành hàng leo lên máy bay vận tải quân dụng.

Có rất nhiều quân nhân Nigeria tới căn cứ không quân Lacos vui vẻ đưa tiễn bọn họ. Tuy rằng bọn họ không thể thấy rõ mặt của các đội viên đột kích, nhưng những hành động thần kỳ của bọn họ vừa qua khiến quân nhân Phi Châu bội phục sát đất.

Rất nhanh, máy bay liền cất cánh, thẳng về hướng Đông trở về Bắc Kinh.

Máy bay vận tải vừa bay đi, chiếc A380 của hãng hàng không Đông Phương đang đậu tại sân bay quốc tế Abu Dhabi liền hạ thang xuống, bước xuống máy bay chính là phó thủ tướng Trung Quốc.

Khuôn mặt của ông tràn đầy vui vẻ bước vào bộ chỉ huy, thân thiết bắt tay từng nhân viên công tác, sau đó còn khen ngợi toàn bộ những nhân viên tham dự hành động lần này trước mặt Lôi Chấn.

Sau đó ông đi theo Lôi Chấn tới chỗ bên cạnh, nơi Âu Dương Hào Sinh đang nghỉ ngơi, nhiệt liệt bắt tay: "Âu Dương tiên sinh, tôi thay mặt chủ tịch cùng thủ tướng tới đây nghênh tiếp ngài."

"Thật sự là không dám nhận." Âu Dương Hào Sinh khiêm tốn nói. "Tôi thật sự cám ơn tổ quốc, còn nữa, cảm ơn Lôi tướng quân, đội viên đột kích, cùng toàn thể tất cả mọi người."

"Âu Dương tiên sinh không cần khách khí, ngài luôn cống hiến rất lớn cho quốc gia, chính là hình tượng đại biểu cho nền kinh tế Trung Quốc, với nguy hiểm mà ngài vừa phải trải qua, chúng tôi không thể ngồi yên." Phó thủ tướng rất thành khẩn nói. "Âu Dương tiên sinh, nếu như thân thể ngài không có gì, chúng ta có thể đi ngay lập tức. Chuyên cơ đang chờ ở bên ngoài, chúng ta sẽ bay thẳng đến Bắc Kinh. Thủ tướng đang chờ ngài."

Thân thể Âu Dương Hào Sinh rất khỏe, không có tổn thương gì cả. "Tôi không có vấn đề."

"Vậy là tốt rồi, mời."

Lôi Chấn đứng thẳng ngay đường biên, nhìn theo chiếc máy bay hành khách cùng máy bay chiến đấu Trung Quốc đi theo bảo vệ biến mất tại phía chân trời, sau đó mới leo lên bệnh viện trên không Boeing 797.

Cabin rộng lớn đang vô cùng bận rộn. Bác sĩ mời Lôi Chấn không được tới gần, để tránh gây trở ngại cho công việc của họ. Lôi Chấn đứng từ xa nhìn, nhìn bộ dạng vô cùng thê thảm của Lăng Tử Hàn, quả thực không dám nghĩ tới cảm nhận của Lăng Nghị khi nhìn thấy con trai mình lúc này.

Đồng Duyệt mệt đến kiệt sức, ngẩng đầu lên hít thở, mới thấy Lôi Chấn. Hắn tức giận nói: "Cái tên khốn khiếp đó mà dám tự nhận mình là bác sĩ sao? Quả là tên sát nhân biến thái mà."

Lôi Chấn vội vã hỏi: "Nó sao rồi?"

Đồng Duyệt lắc đầu, buồn bã nói: “Lôi tướng quân, tôi yêu cầu ngay lập tức chuyển Lăng Tử Hàn về Bắc Kinh, không thể chậm trễ.”

“Được.” Lôi Chấn gật đầu. “Tôi lập tức thông báo máy bay cất cánh.”

HẾT CHAP 32

Mục lục

153. Quyển 4 - Chương 33

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bắc Kinh lúc này đã vào tối, sân bay thủ đô vừa được mở rộng đang vô cùng bận rộn, vô số màn hình TV cỡ lớn được đặt ngay trong đại sảnh phòng chờ đang truyền phát tin, bỗng nhiên tự động chuyển sang đài truyền hình trung ương, phát thanh viên xuất hiện nói: “Vừa mới nhận được một tin đặc biệt.”

“Theo phóng viên Hoa kiều đang sinh sống tại thủ đô Nigeria, Abuja, vào lúc nửa đêm giờ địa phương, đội đột kích đến từ Trung Quốc đã bí mật khởi xướng tổng bộ công kích tổ chức khủng bố số một thế giới ‘Founder’, giải cứu thành công toàn bộ các con tin đã bị bọn chúng bắt cóc, đến từ các nước nước Nga, Mỹ, Anh, Áo, Thụy Sĩ, Hà Lan, Thuỵ Điển, Đan Mạch, Israel, Nam Phi, tổng cộng khoảng 189 người. Hành động không gây thương vong đến bất kì con tin nào. Chính phủ các nước đánh giá cao hành động lần này, xem đây là đòn công kích nặng nề nhất với chủ nghĩa khủng bố đang ngày càng phát triển …”

Tin này khiến nhiều người chú ý, những người Trung Quốc đang chờ trong phòng chờ đều thấy hưng phấn. Trung Quốc trên thị trường luôn bị các cường quốc khác áp chế giờ đã xuất đòn công kích. Rất nhiều du khách đều nhanh chóng lên mạng, xem các tin liên quan ở các kênh cùng trang web lớn khác.

Một số đài truyền hình có tiếng liền lập tức mời chuyên gia về các vấn đề quốc tế đến, mở tiết mục phát sóng trực tiếp, tham khảo căn nguyên tiến hành hành động chống khủng bố cùng ý nghĩa của đợt hành động lần này.

Khắp chốn đều xôn xao, nào là sự hưng phấn, nào là sự tán dương, thanh âm vang dội.

Sân bay vô cùng bận rộn, máy bay ra vào liên tục, mọi người từ khắp nơi trên thế giới đến đây, hoặc từ đây mà đi đến nơi khác, bốn phương tám hướng, không ai để ý có một chuyến bay đặc biệt đang bay tới từ trong màn đêm.

Máy bay chuyên chở Lăng Tử Hàn đã bay suốt 6 tiếng, rốt cục xuất hiện tại bầu trời thủ đô.

Rất nhiều cảnh sát, bác sĩ cùng xe cứu thương đều đang chờ ở sân bay.

Ngay lúc máy bay trượt trên sân băng, xe cầu thanh cùng xe cứu thương lập tức khởi động. Lúc máy bay đã hoàn toàn dừng lại, các xe nhanh chóng chạy tới cửa máy bay. Cửa mở ra, hai bác sĩ mang cáng cứu thương ra.

Lăng Tử Hàn đang nằm trên đó, hôn mê.

Mấy người cảnh sát lập tức chạy tới, cùng giúp mang cáng cứu thương xuống, trực tiếp chuyển vào xe cứu thương.

Đồng Duyệt với khuôn mặt mệt mỏi rã rời cùng các bác sĩ khác lập tức xuống máy bay, nhanh chóng lên xe.

Đoàn xe lập tức chạy ra khỏi sân bay.

Bắc Kinh vẫn đang chìm trong những ánh đèn rực rỡ, rất phồn thịnh. Đoàn xe từ sân bay đi thẳng tới đường cao tốc số 4, tốc độ rất mau. Dọc theo đường đi, không ai quan tâm bọn họ từ đâu đến, và muốn đi đến đâu.

Lúc này, khu bệnh đặc biệt tại bệnh viện 643 cũng đang chìm trong bầu không khí khẩn trương. Trong phòng cấp cứu được trang bị đầy đủ thiết bị y học tiên tiến, có hai chuyên gia y học đang chờ ở đó, 1 là chuyên gia tổ điều trị của bệnh viện 643, còn 1 người thì rất thần bí. Hai người họ cũng không ai nói chuyện với nhau, chỉ nghiêm túc chờ đợi, thỉnh thoảng thấp giọng thương lượng vài câu với người trong tổ của mình.

Lăng Nghị đang đứng ở đây. Ông vẫn đứng trước cửa sổ, ngây người nhìn những ánh đèn cam đang chiếu rọi toàn bộ bầu trời đêm, tâm loạn như ma.

Rốt cuộc Lăng Tử Hàn thế nào rồi? Dù là Lôi Chấn hay Đồng Duyệt, cũng không ai nhẫn tâm nói cho ông biết tình hình thực tế, mà chính bản thân ông cũng không dám hỏi. Thế nhưng, trong lòng ông biết rõ, Lăng Tử Hàn nhất định không ổn.

Ngay khi nhìn thấy phương án hành động đó, ông đã biết rõ, kế hoạch này rất tàn nhẫn với người phải chấp hành nhiệm vụ đó, hơn nữa cũng không cần đến máy móc chứng minh thì ông cũng rõ được người có điều kiện tốt nhất để được lựa chọn chính là Lăng Tử Hàn.

Cho tới nay, ông luôn làm việc theo nguyên tắc, khi đã giao nhiệm vụ, dù đó có là con trai mình thì vẫn không hề phân biệt nặng nhẹ. Nếu như đau lòng cho con trai mình, thì ngay khi bắt đầu, ông đã không cho nó vào đây. Nếu máy vi tính đã được ra được kết luận, Lăng Tử Hàn chính là người tốt nhất có thể chấp hành nhiệm vụ này, thì ông cũng sẽ không hề do dự lựa chọn nó. Dù sao thì cũng cần phải có người hy sinh.

Thế nhưng, nếu kết quả này còn đáng sợ hơn cả cái chết thì sao?

"Còn sống", thật sự sẽ là sống sao?

Nó sẽ sống sao?

Nó liệu có tha thứ cho người làm cha này không?

Mỗi ngày ông đều suy nghĩ đến những vấn đề như vậy, nhưng ông lại không dám đối mặt với đáp án.

Thậm chí ông cũng không dám ra sân bay, nói là vì lý do "Bận việc công", nên quyết định ở lại đây.

Dù thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn là phải đối mặt.

Để thực hiện hành động lần này, bọn họ đã phải hy sinh đến 5 đặc công. Những người đó, ai cũng là nhân viên công tác cực kỳ ưu tú của Bộ Quốc An, bọn họ ai cũng trải qua toàn cuộc sống cực kỳ ác liệt suốt nhiều năm qua, thầm lặng công tác, không 1 câu câu oán hận, vì tham dự hành động lần này là bại lộ thân phận, vô thanh vô tức bị kẻ thù giết chết, hơn nữa vĩnh viễn cũng không được khen ngợi công khai.

Ngay cả Lăng Tử Hàn, tên của bọn họ, thân phận cùng những cống hiến đã từng làm ra vĩnh viễn sẽ không được nhắc tới.

Tuy rằng cảm xúc phập phồng, nhưng nét mặt của Lăng Nghị vẫn luôn lãnh tĩnh trấn định như bình thường, những người biết nội tình, không ai là không kính phục ông.

Rốt cục, tiếng xe cứu thương vang vọng tới.

Mọi người lập tức hành động.

Xe cứu thương vừa dừng trước cửa, y tá liền chạy tới cửa, mang cáng cứu thương từ trong xe ra, đặt lên xe đẩy, lập tức đưa tới phòng cấp cứu.

Đồng Duyệt đã nhận được mệnh lệnh từ trước, vì vậy để những chuyên gia đến từ Bộ Quốc An đi vào phòng cấp cứu trước, tạm thời để bác sĩ của mình chờ bên ngoài.

Lăng Tử Hàn sắc mặt trắng bệnh đẩy thẳng vào phòng cấp cứu, chuyển lên bàn phẫu thuật.

Lăng Nghị nhìn nét mặt của Đồng Duyệt, biết hai ngày hai đêm hắn không hề chợp mắt, chỉ có thể yên lặng cầm tay hắn. Vẻ mặt Đồng Duyệt ủ rũ, không nói gì cả.

Hai người đi vào cuối cùng, đặc công Bộ Quốc An lập tức đứng ngay cửa trước phòng cấp cứu, canh giữ ở bên ngoài.

Có người mở bọc giữ ấm của Lăng Tử Hàn. Thân thể của cậu giống như một cổ thây khô mới được khai quật từ dưới mộ lên, tựa như toàn bộ máu thịt đều bị yêu ma quỷ hút hết, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Mấy người chuyên gia hiển nhiên đã được huấn luyện, lập tức lắp đặt kĩ thuật trên người Lăng Tử Hàn.

Một chuyên gia nhẹ nhàng đè xương sườn thứ 1, 2 cùng thứ 3, sau đó bắt đầu điều chỉnh robot. Chỉ thấy robot linh xảo cầm lấy kim dò xét có chứa mini camera chậm rãi chích vào xương sườn thứ 2 cùng thứ 3. Khi kim dò xét đi vào, màn hình bên cạnh xuất hiện toàn bộ tình cảnh trong cơ thể Lăng Tử Hàn. Dần dần màn hình hiện rõ một vật gì đó đang bám chặt vào xương sườn thứ 2 của Lăng Tử Hàn.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng nói chuyện rất nhỏ của các chuyên gia.

"Chậm một chút, chậm một chút … Tốt, chính là ở đây … ổn định rồi …"

"Xem ra tình hình rất tốt."

"Ừ, trạng thái rất ổn định."

Đồng Duyệt không nói gì cả, chỉ yên lặng nhìn cái thứ xuất hiện trên màn hình. Nó được chế tạo từ tư liệu cao phân tử sinh vật thiên nhiên đặc biệt, không có bất luận kim loại nào. Bản thân hắn ngay từ đầu cũng đã tham gia vào hạng mục nghiên cứu chế tạo bí mật này, nhưng không biết sau này bọn họ sẽ sử dụng nó vào chuyện gì mà thôi. Căn cứ vào tính chất của vật này, hắn luôn cho rằng bọn họ sẽ dùng nó để chế tạo tài liệu y học đặc biệt mà thôi.

Những chuyên gia đó bắt đầu cẩn thận tiếp tục thao tác tiếp theo: "Được rồi, hiện tại bắt đầu, chúng ta lấy nó ra."

Động tác của bọn họ rất thành thạo, mở ra da thịt Lăng Tử Hàn, lấy ra cái máy nhỏ được cài chặt vào bên trong xương sườn của cậu, bỏ vào bình, sau đó nhanh chóng khâu lại, toàn bộ quá trình đều rất nhanh chóng thuận lợi.

Mấy chuyên gia mới thở dài, trầm mặc xoay người rời đi.

Người cuối cùng rời khỏi đó hỏi Lăng Nghị: "Sếp, ngài theo chúng tôi hay ở lại đây?"

Tin tức nằm trong vật được lấy ra từ trong người Lăng Tử Hàn thực sự là quá quan trọng, Lăng Nghị do dự một chút, liền nói: "Tôi đi cùng với các cậu."

Người nọ gật đầu, mở cửa đi ra.

Lăng Nghị nhìn về phía Đồng Duyệt: "Tử Hàn giao lại cho em, anh xin em đó."

Đồng Duyệt nhìn ông. Thời gian gần đây, tóc ông từ màu đen tuyền giờ gần như biến thành tuyết trắng, hầu như một đêm đầu bạc. Chỉ sợ không ai có thể cảm nhận được sự giày vò bên trong lòng của 1 người cha như ông. Đối mặt với ánh mắt tha thiết của Lăng Nghị, hắn trịnh trọng gật đầu: "Anh yên tâm đi."

Lăng Nghị không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Chờ hắn bước vào phòng cấp cứu, toàn bộ bác sĩ của bệnh viện 643 cũng tiến vào theo, lập tức bắt đầu tiến hành công tác.

HẾT CHAP 33

Mục lục

154. Quyển 4 - Chương 34

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Giữa mùa hè, Lăng Tử Hàn hôn mê mấy tháng rốt cục chậm rãi mở mắt.

Trong phòng rất an tĩnh, chỉ có tiếng vù vù phát ra từ mấy cái máy y học đang vận hành mà thôi.

Ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp nơi, dù có rèm cửa sổ che bớt lại, nhưng vẫn có vài tia nắng gắt ngoan cố xuyên thấu qua, tạo thành một dãy bóng lên trên tường.

Lăng Tử Hàn đưa đôi mắt đầy mờ mịt nhìn cái bóng đó. Một lúc lâu, cậu mới ý thức được bên tai đã không còn tiếng súng tiếng nổ rầm trời nữa, trong đầu cũng không còn quay cuồng. Thế nhưng, cậu vẫn cảm nhận được từng tế bào trong thân thể, từng gốc ngọn trong hệ thần kinh đều đau đớn vô cùng, tựa như cả người như một tảng đá, nặng nghìn cân, ngay cả muốn cử động tay chân cũng không nổi.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân lộn xộn. Rất nhanh, cửa được mở ra, một đám người liền tiến vào, vây chung quanh giường bệnh.

Lăng Tử Hàn vẫn thờ ơ. Cậu cứ đưa mắt nhìn chằm chằm vào luồng sáng, sau đó cảm thấy trước mắt bắt đầu xuất hiện một vầng sáng mờ ảo, cảm giác như thân thể sắp rơi vào một vực sâu không đáy, khiến cậu thấy choáng váng.

Đồng Duyệt chú ý tới đường nhìn của cậu, lập tức trách cứ y tá trưởng, nhẹ giọng nói: "Sao vậy hả? Chẳng phải tôi đã dặn không được để ánh sáng mạnh lọt vào đây hay sao?"

Một y tá lập tức kéo kín rèm cửa sổ lại, toàn bộ ánh sáng liền biến mất.

Nhưng ánh mắt Lăng Tử Hàn vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào chỗ đó, không hề di chuyển.

Đồng Duyệt thân thiết nhìn cậu. Trong ánh mắt Lăng Tử Hàn tràn đầy sự tối tăm mù mịt, hơn nữa chẳng có chút biến đổi nào. Hắn nhìn nhìn sóng não đồ, sóng não Lăng Tử Hàn hiện giờ không còn hỗn loạn giống như trước nữa, đã bằng phẳng được hơn một chút.

Hắn nhẹ giọng gọi cậu: "Tử Hàn, Tử Hàn."

Thanh âm này dường như qua thật lâu thật lâu mới có thể vượt qua được sương mù dày đặc, truyền tới lỗ tai Lăng Tử Hàn. Cậu cảm thấy mù mờ, không biết tại sao lại có người gọi tên mình, nhưng theo bản năng chớp mắt, dường như tỏ ý mình đã nghe thấy.

Tất cả bác sĩ cùng y tá chung quanh đều đưa ánh mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn nhau.

Đồng Duyệt mỉm cười hòa ái, đưa tay sờ lên trán cậu. Bỗng nhiên cả người Lăng Tử Hàn run lên, tựa như đang sợ hãi, nhưng không có khí lực tránh né. Đồng Duyệt chú ý thấy sự sợ hãi xuất hiện trong ánh mắt cậu, liền nhanh chóng thu hồi tay mình lại. Qua thật lâu, Lăng Tử Hàn mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại.

Đồng Duyệt dịu dàng nói với cậu: "Tử Hàn, con đã qua khỏi nguy hiểm rồi. Hiện tại cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, được không?"

Lăng Tử Hàn không thể hiện gì cả, chỉ nhắm hai mắt mà thôi.

Đồng Duyệt đưa toàn bộ bác sĩ và y tá ra khỏi phòng, lần thứ hai nghiêm giọng nhắc nhở: "Vào phòng này, nhất định phải cẩn thận, không được có ánh sáng cường độ mạng, không có âm thanh, còn nữa, ngoại trừ những lúc phải kiểm tra cùng trị liệu ra, không được đụng vào thân thể của nó."

Hắn bước vào văn phòng, gọi điện cho Lăng Nghị.

"Nó tỉnh rồi sao?" Lăng Nghị hỏi, thanh âm có chút run.

Đồng Duyệt mỉm cười nhìn khuôn mặt trên màn hình, gật đầu: "Đúng vậy, nó tỉnh rồi."

"Nó … thế nào rồi?"

"Em nghĩ thần chí của nó rất minh mẫn."

"Nó … có nói gì không?"

"Không, không có, nó không có sức lực để mở miệng nói chuyện đâu." Đồng Duyệt ôn hòa nói. "Chúng ta cần phải nhẫn nại một chút."

"Đương nhiên, đương nhiên anh biết điều đó." Lăng Nghị liên tục gật đầu. "Vậy anh có thể đến thăm nó không?"

"Có thể, bất quá đừng nên nói nhiều với nó quá." Thanh âm Đồng Duyệt rất ôn nhu. "Còn nữa, đừng đụng vào nó."

"Anh biết, anh biết."

Chờ tới khi Lăng Nghị vội vã chạy tới được bệnh viện, Lăng Tử Hàn cũng đã mệt mỏi rã rời mà ngủ say.

Ông đứng bên giường lặng người nhìn đứa con trai của mình, cố gắng kìm nén suy nghĩ muốn vuốt nhẹ lên khuôn mặt con. Đợi nửa ngày, Lăng Tử Hàn cũng không tỉnh, ông đành phải rời khỏi phòng, đi tìm Đồng Duyệt. Ông cần phải biết bệnh tình hiện tại cùng phương án trị liệu của con mình.

Kỳ thực Lăng Tử Hàn cũng không có ngủ say. Chỉ đơn giản cậu cảm thấy rất mệt khi phải mở mắt, vì vậy liền nhắm mắt lại. Đầu cậu vẫn xoay mòng mòng, cảm giác như thiên toàn địa chuyển, thân thể cũng tựa như đang chìm trong vào vòng xoáy nước mạnh. Ngay cả khi nằm yên không nhúc nhích gì mà cậu cũng cảm thấy mệt chết đi.

Thân thể này thực sự là gánh nặng.

Cậu suy nghĩ. Thật sự là rất nặng nề, mà còn vụng về nữa chứ.

Bên ngoài thật sự quá ầm ĩ, dường như tiếng cười cùng tiếng nói chuyện đằng xa đều đang không ngừng lan truyền trong không khí tới chỗ cậu, ngay cả một tia sáng cũng khiến cậu thấy phiền nhiễu.

Cậu muốn tắt hết ánh sáng, tắt hết âm thanh, tắt hết tất cả, nhưng cậu không thể cử động, hoàn toàn không thể cử động.

Khí lạnh tựa như một con rắn nhỏ, len vào từ cửa sổ, từ cửa chính, từng chút từng chút tràn ngập phòng, chậm rãi tiến vào thân thể cậu.

Cậu thấy rất lạnh, lạnh đến từng đầu khớp xương, khiến tế bào toàn thân không ngừng co rúm lại.

Sự đau đớn trong tận cốt tủy vẫn đang đeo theo cậu dai dẳng, khiến cậu không muốn tỉnh. Thế nhưng, nếu như cậu vừa nhắm mắt để ngủ thì lập tức ác mộng liền tấn công vào đại não cậu, khiến cậu sợ hãi giấc ngủ. Vô cùng vô tận bóng ma đủ loại kiểu dáng khó có thể diễn tả không ngừng đeo bám cậu, kéo cậu vào trong bóng tối khủng bố, không ai có thể cứu được cậu.

Các bác sĩ và y tá luôn cố gắng nhẹ nhàng bước vào, tiêm, truyền dịch, thỉnh thoảng dùng xe đẩy đưa cậu đi kiểm tra. Không ai nói với cậu câu nào, luôn cẩn thận chăm sóc cho cậu. Bản thân cậu cũng không muốn nói, hơn nữa cũng không muốn nghe.

Bầu trời bên ngoài rèm cửa sổ cứ lần lượt qua hết ngày đến đêm, từ lâu cậu đã đánh mất khả năng nhận thức thời gian. Mỗi lần mở mắt ra, trong phòng đều có cùng một tia sáng, cùng một cách trang trí, bên tai vẫn luôn là tiếng vù vù của mấy cái máy đang chạy. Chỉ có 1 thứ khác, chính là tiếng nói cùng tiếng cười luôn phát ra từ đằng xa, truyền theo không khí đến chỗ cậu.

Đối với cậu, thanh âm đó là đến từ thế giới kia, dễ nghe êm tai, tràn ngập sung sướng, có điều lại chẳng liên hệ gì tới cậu cả.

Cậu cứ vô tri vô giác như thế, lúc ngủ lúc tỉnh. Bên người có đôi khi có người, có đôi khi không ai, nhưng cậu không hề lưu ý. Phần lớn thời gian cậu đều nhắm mắt lại, hy vọng bản thân có thể mau chóng mất đi tri giác, như vậy sẽ không cần phải cảm nhận sự đau đớn của thân thể nữa.

Luôn bên cạnh chăm sóc cho cậu là Vệ Thiên Vũ cùng Lôi Hồng Phi. Chỉ cần thấy cậu vừa mở mắt, cả hai đều sẽ đến trước mặt cậu, mỉm cười gọi: "Tử Hàn."

Trong một thời gian dài, ánh mắt của Lăng Tử Hàn vẫn là rã rời, thường coi như không thấy gì cả, rồi mau chóng ngủ.

Vệ Thiên Vũ vẫn còn đang trong thời kỳ dưỡng thương, cho nên rất kiên trì. Nhưng Lôi Hồng Phi lại cảm giác như kiến bò trên chảo nóng, xoay như chong chóng. Y phải nhanh chóng trở về đơn vị, ngay cả nói chuyện cùng Lăng Tử Hàn cũng không có.

Vệ Thiên Vũ biết y là thanh mai trúc mã của Lăng Tử Hàn, cũng có đến 6 năm làm người yêu. Lôi Hồng Phi cũng biết anh là đồng nghiệp của Lăng Tử Hàn, và cũng là người yêu hiện tại của cậu. Tình cũ tình mới cùng nhau đối mặt, nhưng quả thật hiện giờ không ai có tâm tình tính toán ai thân ai lạ. Bọn họ chỉ có chung 1 tâm trạng, dù là ai cũng được, chỉ cần có thể khiến cậu tỉnh lại là được. Chỉ cần có thể giúp cậu hồi phục ý thức, một lần nữa thức tỉnh, một lần nữa hồi phục, lúc đó cậu lựa chọn ai cũng được cả.

Thế nhưng Lăng Tử Hàn không thèm nhìn ai, cũng không thèm nghe ai nói, dường như ý thức luôn rất hỗn

loạn, không thể thức tỉnh.

Vết thương Vệ Thiên Vũ dần dần hồi phục, nhưng việc đi lại vẫn có chút bất tiện, nhưng mỗi ngày anh đều từ phòng mình đến chỗ cậu, ngồi bên giường Lăng Tử Hàn.

Lôi Hồng Phi đã nghe Ninh Giác Phi kể lại, ngay thời khắc mấu chốt, là do chính Vệ Thiên Vũ dùng thân thể của chính mình bảo vệ Lăng Tử Hàn, bằng không sợ rằng Lăng Tử Hàn không thể sống được đến giờ. Cho dù Vệ Thiên Vũ là tình địch của y, nhưng y vẫn cảm thấy cảm kích anh.

Bọn họ thường thường ngồi ở hai bên giường bệnh, cũng ít nói chuyện với nhau. Bọn họ không thể nói những chuyện liên quan đến công việc, mà những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống hằng ngày cũng chẳng thể tìm ra chủ đề, mà chuyện liên quan đến Lăng Tử Hàn thì họ lại không muốn nói tới, vì vậy hai người họ luôn rất trầm mặc.

Có đôi khi bác sĩ tiến vào kiểm tra cùng trị liệu thì bọn họ sẽ đi ra ngoài, đứng ngay hành lang. Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ, tràn đầy sức sống, hai người hít thở sau, cố gắng khống chế nỗi lo trong lòng.

Lôi Hồng Phi không tự do như Vệ Thiên Vũ. Mỗi ngày y đều chạy tới bệnh viện, rốt cục cũng khiến cha mẹ y chú ý.

Sáng sớm, y vừa ăn xong bữa sáng, chuẩn bị dẹp chén đi ra ngoài. Tưởng Ngọc Lan gọi y lại. Vị lãnh đạo bộ văn hóa này luôn rất nghiêm khắc, ngay cả Lôi Chấn khi ở nhà cũng theo chế độ sợ vợ sống lâu, chứ đừng nói tới Lôi Hồng Phi. Vừa nghe tiếng mẹ gọi, y lập tức ngoan ngoãn đứng lại.

Tưởng Ngọc Lan nhìn y: "Mấy ngày nay con cứ mất hồn mất vía, rốt cuộc đang làm gì hả?"

Lôi Hồng Phi ấp a ấp úng nói: "Chuyện là … Tử Hàn bị bệnh, con đi đến bệnh viện … thăm em ấy."

"Bị bệnh? Bệnh gì?" Tưởng Ngọc Lan quan tâm hỏi. "Thằng nhóc này thật là, thân thể cũng yếu quá đi, cứ ba ngày lại bệnh hết hai ngày."

"À, là …" Lôi Hồng Phi suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết nên nói là bệnh gì, nên không thể làm gì khác hơn là bịa ra lý do cũ rích. "Tai nạn xe cộ, em ấy bị tai nạn, bị thương rất nghiêm trọng."

Lôi Chấn đang chăm chú ăn, cũng che giấu giúp y. "Đúng vậy, Tử Hàn bị tai nạn xe cộ, nằm suốt trong bệnh viện bữa đến giờ."

"À." Tưởng Ngọc Lan thoải mái. "Vậy con cũng đâu cần mỗi ngày đều đến đó. Còn Úc Tình thì sao?"

"Đến hai lần rồi, đều bị đuổi ra." Lôi Hồng Phi hỡ hững. "Là do cô ấy không muốn gặp con."

"Nó không muốn gặp con? Cũng là tính tình con gái mà thôi, giận dỗi là vậy đó, con dỗ dành là được rồi." Tưởng Ngọc Lan cau mày nhìn y. "Các con bên nhau cũng hơn hai năm rồi phải không? Sao lại thế hoài vậy? Rốt cục có phải hai đứa đang yêu nhau hay không?"

Lôi Hồng Phi tâm loạn như ma, do dự một lát, cố lấy dũng khí nói: "Con muốn chia tay với cô ấy, hai đứa con rõ ràng là không có tiếng nói chung, hiện tại cô ấy không muốn gặp con, mà con cũng không muốn tiếp tục nữa, chán!"

"Chia tay?" Tưởng Ngọc Lan vỗ mạnh lên bàn. "Chia cái gì tay hả? Rõ ràng đang rất tốt, sao lại không hợp? Có phải muốn quay lại với Tử Hàn hay sao? Mẹ nói cho con biết, chuyện này mẹ kiên quyết phản đối. Hai đứa có thể làm bạn, nhưng tuyệt đối không làm người yêu, càng đừng nói tới kết hôn. Mấy năm nay rốt cục đang xảy ra chuyện gì cơ chứ? Rõ ràng là chuyện tình cảm cùng hôn nhân không hề bình thường, sao hết người này tới người khác rủ nhau làm chứ. Nếu là người khác, mẹ sẽ không xen vào, nhưng con là con của mẹ, mẹ sẽ không để con đi làm cái chuyện ghê tởm này đâu."

HẾT CHAP 34

Mục lục

155. Quyển 4 - Chương 35

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Mẹ!" Lôi Hồng Phi bực dọc lên tiếng. "Rốt cục là thời đại nào rồi chứ? Nói như mẹ, 200 năm trước phụ nữ Trung Quốc không được ra ngoài đi làm, phải ở trong nhà thêu hoa, sinh con, lo gia đình, 100 năm trước, quả phụ tái giá cũng bị người đời thóa mạ, hiện tại tất cả chẳng phải đều là chuyện bình thường hay sao? Đúng, 50 năm trước, đồng tính luyến ái còn bị người đời khinh thường, nhưng chẳng phải giờ đã đổi khác rồi hay sao? Hiện tại, dù là luật pháp hay người đời, tình yêu đồng tính cũng là quang minh chính đại. Dù con thích đồng tính, cũng có thể kết hôn sinh con, cũng có thể kế thừa sự nghiệp, con thấy không hề có vấn đề gì cả. Long Tiềm cùng Hải Dương chẳng phải cũng đã kết hôn rồi sao? Cha mẹ hai bên cùng lãnh đạo của họ đều ủng hộ, hiện tại cũng không ngừng phát triển sự nghiệp, ngay cả con trai cũng có rồi, Long gia cùng Trương gia ai cũng vui mừng. Vì sao đến con lại không được?"

"Con giờ cũng có sức để tranh cãi với mẹ hay sao?" Tưởng Ngọc Lan giận dữ. "Thế nào? Hiện tại đủ lông đủ cánh rồi phải không? Có thể lên tiếng rồi phải không? Rõ ràng con đang cùng Úc Tình bên nhau đang rất hạnh phúc hay sao? Chuyện này càng chứng minh con không phải đồng tính luyến ái, vì sao cứ phải nhất định chui vào cái vòng lẩn quẩn đó hả? Qua ngày tháng bình thường chẳng phải tốt hơn hay sao?"

Lôi Hồng Phi không biết nên khóc hay cười: "Mẹ, yêu đồng tính cũng giống như yêu khác giới mà thôi, đều rất bình thường, cũng giống như có người thích ăn cay, cũng có người thích ăn ngọt, khẩu vị tuy khác

nhau, nhưng chẳng có gì khác thường cả."

"Giờ con còn lôi cái mớ đạo lý méo mó đó ra nói với mẹ hay sao?" Tưởng Ngọc Lan cười nhạt. "Bỏ qua một bên chuyện cùng giới khác giới đi, vậy Tử Hàn có lợi gì với sự nghiệp của con hả? Tuy vị trí hiện giờ của Lăng Nghị rất cao, nhưng công việc của ông ấy là làm bên tình báo, luôn bị người ta xem là ngành nghề đầy giảo hoạt, quỷ bí, tối tăm, khiến người khác phản cảm vô cùng. Bản thân Tử Hàn lại không có chí tiến thân, suốt ngày chơi bời lêu lổng, chẳng có chút tiền đồ. Con ở cùng 1 người như vậy, có tiền đồ gì hả? Nói chung, mẹ kiên quyết phản đối."

Lôi Hồng Phi càng nghe càng thấy bực mình, nhưng không thể nói ra thân phận thực sự của Lăng Tử Hàn. Y thở dài 1 hơi, nói lấy lệ: "Việc này để sau nói tiếp, chờ Tử Hàn khỏi bệnh cái đã, mẹ muốn nói gì cũng được."

Lôi Chấn thấy y chuẩn bị đi, liền đứng dậy nói: "Hồng Phi, con ra đây với cha."

Tưởng Ngọc Lan thấy Lôi Chấn nói như vậy, cũng không muốn ngăn con mình lại, chỉ tức giận hừ một tiếng, liền tiếp tục ăn.

Lôi Chấn vừa đi ra khỏi biệt thự vừa nói: "Hồng Phi, mẹ con nói cũng có lý. Tử Hàn là một đứa tốt, nhưng hiện giờ thân thể nó như vậy, khó mà hỗ trợ được gì cho con lắm."

Lôi Hồng Phi có chút phản cảm: "Cha, tình cảm không phải giao dịch. Cha mẹ luôn cho rằng hôn nhân là một cuộc giao dịch có lợi cho hai bên, khiến người nghe rất không thoải mái. Lúc trước cũng tại do nghe lời mẹ, nên bây giờ con mới hối hận tới dường này. Con biết, muốn phát triển, thì phải xây dựng quan hệ, chuyện này con hiểu, cũng không phản đối, nhưng đừng áp chuyện tình cảm vào trong đây được không? Nói thật, đời này nếu như không thể ở bên Tử Hàn, con vĩnh viễn sẽ không tìm người khác, càng không kết hôn với ai. Vậy vừa lòng hai người chưa?" Nét mặt y rất nghiêm túc, hiển nhiên không phải nói cho có.

Lôi Chấn trầm mặc chốc lát, vỗ vỗ vai y: "Con trai à, con còn ngây thơ quá. Chuyện này con phải suy nghĩ thật kỹ lại. Cha cũng nói cho con biết trước, con chuẩn bị được thăng lên 1 cấp, hơn nữa còn là phó chủ nhiệm bộ hành động đặc biệt của Bộ Quốc Phòng. Nói cách khác, con cách chức tướng quân chỉ có 1 bước, thế nhưng có người mất cả đời cũng không bước qua được bước này. Hiện tại hy vọng con có thể suy nghĩ kỹ càng, không nên xung động. Cha mẹ dù có làm gì nói gì, cũng vì muốn tốt cho con mình mà thôi."

"Cha, con hiểu rõ." Lôi Hồng Phi gật đầu. "Với Tử Hàn mà nói, hiện tại quả thật con không thể nào buông tay được nữa rồi. Còn Úc Tình, cô ấy là một cô gái tốt, xinh đẹp, có tính cách, tài hoa hơn người, có điều không hợp với con. Cô ấy luôn có cái nhìn khắc nghiệt với người khác, hơn nữa chẳng thèm phân biệt ai với ai, luôn mặc kệ tất cả. Lần trước chúng con ăn ở nhà cô ấy, TV đang đưa tin về hành động lần này của chúng ta. Vì hành động đó mà chúng ta đã hy sinh nhiều người như vậy, nhưng vào miệng cô ấy, lại thành vì một chuyện cỏn con mà sử dụng vũ lực, bảo đó là tín ngưỡng tự do của mỗi người. Chúng ta tổ chức quốc táng cho liệt sĩ, cô ấy xem thường nói bất quá chỉ là đang tẩy não, mị dân, nói chúng ta … những người đang tham gia quân ngũ chính là đứa ngốc, tùy tiện đi chết cho người khác, không có giá trị nào cả." Y càng nói càng kích động. "Cha, từ trước tới giờ con không hề tính toán với con gái, nhưng lúc đó con tức giận quăng đũa, đập chén, lúc đó cô ấy cũng đập bàn bảo con cút, nói con khờ khạo, còn tự cho cô ấy đúng. Hai đứa con kỳ thực đã sớm là cùng sàng dị mộng rồi. Ngoài ra, cô ấy cũng rất ghét con việc tự tiện biến mất không tung tích. Con luôn phải chấp hành nhiệm vụ, hơn nữa đều là nhiệm vụ mật, đương nhiên

không thể nói với cô ấy, nhưng cô ấy không chịu hiểu. Cha, cha nói thử xem sao chúng con có thể tiếp tục đây? Đương nhiên, con cũng không thể bắt buộc cô ấy, cô ấy có thể có 1 cuộc sống bình thường, tìm một người khác ưu tú hơn con, cần gì phải chịu đựng một luôn vô duyên vô cớ mất tích như con chứ?"

Lôi Chấn vừa nghe liền hiểu rõ mọi chuyện: "Thật sự mà nói, Úc Tình cũng tốt, chỉ là do hiện tại nó còn trẻ người, lại luôn tiếp xúc với những người hận đời, phản nghịch, hơn nữa nó còn là lãnh đạo của đám người đó, nên có thể hiểu được. Bất quá, nếu nó không thể bao dung cùng quan tâm tới công việc của con, vậy quả thật không thể bên nhau."

"Cha, con biết là cha sẽ hiểu mà." Lôi Hồng Phi vô cùng vui sướng. "Tử Hàn không giống như thế, con làm gì em ấy cũng hiểu, cũng thông cảm con. Tính cách lại rất tốt. Hai năm qua … dù con rời bỏ em ấy, em ấy vẫn xem con là bạn, chưa từng trở mặt với con. Trước đây con cho rằng … đời người còn rất dài, mọi người ai cũng có thể thử trải nghiệm một cuộc sống mới, sau đó nếu thấy không thích hợp thì quay đầu lại là được. Thế nhưng … giờ con đã biết con thật sự sai rồi." Nói xong, vành mắt y bỗng đỏ, không khỏi cúi đầu.

Lôi Chấn nhìn y. Từ năm 18, ngay khi Lôi Hồng Phi mặc vào người bộ quân trang đến nay cũng đã 11 năm rồi. Từ một quân nhân lỗ mãng giờ đã trở thành một quan quân trưởng thành, quả thật không thể phủ nhận công lao của Lăng Tử Hàn. Những việc này, tất nhiên với tư cách làm cha ông rất hiểu. Lúc trước Tưởng Ngọc Lan cường liệt phản đối hai đứa nó, lý do cũng rất chính đáng, bản thân ông không có ý kiến. Nhưng hiện tại nhìn đứa con của mình như vậy, ông đã biết rõ, nó cũng có chủ kiến của nó, và lần này nó sẽ khư khư cố chấp. Bản thân ông dạo gần đây cũng đã thử suy nghĩ qua vấn đề này.

Hành động lần này, Lăng Tử Hàn đã lập được đại công, tuy ngoại giới không biết, nhưng toàn bộ người lãnh đạo cấp cao đều nắm rõ, ngay cả chủ tịch cũng từng đề cập qua, tỏ ý rất coi trọng nó. Nếu như có thể chữa khỏi bệnh cho Lăng Tử Hàn, khôi phục thân thể, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng. Nếu vậy, tình cảm cùng hôn nhân của hai đứa nó đều có thể ủng hộ rất lớn tới sự nghiệp của Lôi Hồng Phi.

Ngoài ra, bản thân thế lực của Lăng Nghị trong chính giới cũng rất mạnh. Tuy rằng mọi người thường tỏ ý kính nhi viễn chi với những người làm công tác tình báo, nhưng nếu nước Nga từng có tổng thống xuất thân từ KGB (1), thì tại sao Trung Quốc lại không thể có người lãnh đạo xuất thân từ giới tình báo?

Nghĩ tới đây, ông cười với Lôi Hồng Phi: "Được rồi, chuyện của con với Tử Hàn cha ủng hộ. Còn mẹ con, để cha nói. Bất quá, chuyện chia tay với Úc Tình, con phải xử lý tốt, không nên để xảy ra vấn đề gì ảnh hưởng đến hình tượng của con."

"Được, con hứa." Lôi Hồng Phi cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, liên tục nói. "Cha, cám ơn cha, thật sự là rất cám ơn cha."

Lôi Chấn cười lắc đầu: "Thằng quỷ ngốc."

Lôi Hồng Phi cười hì hì, xoay người lên xe, nổ máy chạy đi.

Dọc theo đường đi, y không thể kiềm chế tâm tình kích động của mình. Tới bệnh viện, y liền nhảy xuống xe, chạy vèo lên lầu, vào phòng bệnh Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn vẫn đang nhắm mắt, không hề cử động.

Lôi Hồng Phi không thể kiềm được, cúi người luồn tay vào người cậu, cẩn thận ôm lấy cậu, ghé vào lỗ tai cậu tràn ngập kích tình nói: "Tử Hàn, Tử Hàn, em có thể mau chóng tỉnh lại không? Trước đây anh đã làm sai rất nhiều chuyện, khiến em bị tổn thương, em phải ngồi dậy, đứng lên mắng anh đánh anh, đừng ngủ hoài như vậy được không? Tử Hàn, anh muốn ở bên em, muốn chăm sóc em cả đời, được không? Em đồng ý không?"

Thân thể Lăng Tử Hàn rất gầy, tựa như chỉ còn lại khớp xương, ôm trong lòng tựa như một lông chim, không có chút trọng lượng nào cả. Dù đắp chăn nhưng cả người cậu đều lạnh, xuyên thấu qua cả bộ quần áo bệnh nhân vẫn có thể cảm nhận được hàn khí. Trong lòng Lôi Hồng Phi đau xót, càng lúc càng đau. Y dùng thân người nóng như lửa của mình ôm chặt lấy người cậu, hy vọng có giúp người cậu ấm lại.

Tư thế như vậy bảo trì thật lâu, nhưng Lôi Hồng Phi không cảm thấy mệt. Hai năm rồi, đã hai năm y không có chạm vào cậu, thật hy vọng có thể mãi ôm cậu như vậy, vĩnh viễn cũng không buông ra.

Qua thật lâu thật lâu, Lăng Tử Hàn nửa tỉnh nửa mê mới có một chút khí lực, tập trung lực chú ý, mở mắt.

Trong phòng rất tĩnh, cậu đưa mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, dường như không có chút cảm giác nào với cái người đang ôm thắt lưng của mình.

HẾT CHAP 35

Mục lục

(1) KGB (chuyển tự của) là tên viết tắt trong tiếng Nga của (Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti), nghĩa là "Ủy ban An ninh Quốc gia".

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/KGB

156. Quyển 4 - Chương 36

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ mở cửa ra thì thấy Lôi Hồng Phi đang ôm chặt Lăng Tử Hàn, liền cảm thấy bực mình. Đồng Duyệt đã từng dặn bọn họ, ngàn vạn lần không được đụng vào người cậu, tuy rằng bọn họ trước đây luôn có mong muốn đó nhưng không ai trong hai người dám lỗ mãng. Hiện tại Lôi Hồng Phi lại dám hành động

lỗ mãng như vậy, có thể nào làm ảnh hưởng xấu đến quá trình trị liệu của Lăng Tử Hàn hay không?

Anh không dám lên tiếng, sợ ầm ĩ đến Lăng Tử Hàn, chỉ có thể bước nhanh đến chỗ họ, muốn đẩy Lôi Hồng Phi ra. Nhưng vừa đi đến bên giường, thì liền thấy Lăng Tử Hàn đang mở to con mắt, nhưng trong nét mặt không hề có chút bài xích đặc biệt nào cả. Anh không khỏi ngẩn người, liền đi lên, nhẹ nhàng đặt tay lên trán cậu.

Lăng Tử Hàn chớp mắt một cái, nhưng không hề chống cự.

Vệ Thiên Vũ cúi người xuống, nhẹ giọng gọi: "Tử Hàn."

Lúc này Lôi Hồng Phi mới nhận ra có người vào, chỉ có thể lưu luyến buông ra, đứng thẳng người dậy.

Lăng Tử Hàn cảm thấy cái cảm giác đầu mình luôn đau như búa bổ giờ đã giảm bớt đi nhiều, cả người tuy vẫn đau nhức, nhưng cũng đã dần quen, không giống như trước không thể nào chịu nổi. Cậu chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Vệ Thiên Vũ, trong mắt loáng thoáng có nghi vấn cùng chần chờ, dường như có rất nhiều chuyện muốn hỏi nhưng lại không biết phải hỏi từ đâu.

Vệ Thiên Vũ ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng cầm tay cậu, nói: "Hành động rất thành công, Lôi đội trưởng bắt được Heinz, bọn Du Dặc bắt được Antinogen. Tử Hàn … Xin lỗi, tuy rằng đã hủy diệt xong 'Ma trảo', nhưng anh không thể giết được Antinogen …"

Trong lòng Lăng Tử Hàn trầm xuống, trên mặt hiển hiện uể oải cực độ, chậm rãi chuyển ánh mắt.

Lôi Hồng Phi vừa nghe liền hiểu rõ mọi việc, lập tức nói: "Tử Hàn, chuyện này không thể trách anh ấy được. Lúc đó vì bảo vệ cho em, mà anh ấy phải bị thương nặng, hoàn toàn không có năng lực hành động. Anh lại không biết việc này, nếu không sẽ nhất định nghĩ mọi biện pháp giết tên khốn đó."

Lăng Tử Hàn chậm rãi nhìn về phía Vệ Thiên Vũ, trong mắt có chút nghi vấn.

Vệ Thiên Vũ lập tức cười nói: "Vết thương của anh đều đã lành rồi, không sao, chỉ có chân là còn gặp chút vấn đề, bất quá cũng không có gì, em yên tâm đi."

Dường như Lăng Tử Hàn yên tâm, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, liền nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên Vệ Thiên Vũ tiến đến bên tai cậu, thanh âm rất nhẹ: "Tử Hàn, anh hứa với em, nếu tính chất điên cuồng của 'Ma trảo' và phương hướng nghiên cứu của Antinogen không thay đổi, anh sẽ truy sát tên điên ấy đến cùng."

Lăng Tử Hàn không có nhiều khí lực để hỏi lại anh, chỉ có thể nhẹ nhàng cầm tay Vệ Thiên Vũ, thể hiện rằng cậu đã biết.

Vệ Thiên Vũ rất vui. Mấy tháng qua, đây là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn chủ động phản ứng lại với tác nhân bên ngoài. Dựa theo những gì mà Đồng Duyệt nói, có thể coi đây là tiến triển vượt bậc rồi chăng?

Lôi Hồng Phi cũng không để mình bị tụt lại phía sau, nhanh chóng cầm lấy tay kia của cậu, sang sảng cười nói: "Lần này Đồng viện trưởng tự mình đi máy bay vượt bão đến tận tiền tuyến, bất chấp mưa bom bão đạn để cứu bằng được em, thật sự là khiến người khác bội phục. Tử Hàn, em không nên phụ công sức của mọi người, nhất định phải mau chóng khỏe lại."

Tay Lăng Tử Hàn hơi hơi run, dường như đại não luôn bị tê liệt của mình bị chấn động bởi những lời mà y nói, tri giác dần có chút biến đổi.

Đang nói chuyện thì Đồng Duyệt vội vã chạy vào.

Từ máy quan sát hắn thấy cả Lôi Hồng Phi cùng Vệ Thiên Vũ đều tiếp cận với thân thể Lăng Tử Hàn, nhất thời lo lắng, liền bỏ hết công việc chạy tới đây.

Đợi thấy trong ánh mắt Lăng Tử Hàn đã không còn cảm giác khiến người khác phải sợ hãi, hắn liền mừng rỡ, quan tâm hỏi: "Tử Hàn, con thấy sao rồi?"

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mình dường như đang bị rút hết sức lực, rất nhiều cảm giác đã dần bị chậm lại. Cậu chậm rãi suy nghĩ, từng ngọn lửa bập bùng mất trật tự cứ bay qua bay lại, bay loạn không hề có quy luật, khiến cậu không thể nào nắm bắt được.

Một lúc lâu, cậu mở miệng, không đầu không đuôi hỏi: "Hai người … đã kết hôn chưa?" Thanh âm rất yếu, do dự bất định.

Đồng Duyệt nhẹ nhàng xoa tóc cậu, ôn hòa cười nói: "Nếu con không khỏe lại, chú tuyệt đối không kết hôn với cha con đâu, nhất định phải khiến ông ấy hối hận cả đời. Lúc trước chính con cũng từng nói, muốn tham gia hôn lễ của chú, cho nên, cả chú và cha con đều chờ cho đến khi con khỏe lại, tự mình đến tham gia hôn lễ được mới kết hôn."

Lăng Tử Hàn không thể hiện gì cả, qua thật lâu, mới hờ hững nói: "Con … chỉ sợ … không tốt lên được."

"Nói bậy." Đồng Duyệt thương yêu cười với cậu. "Có chú ở đây, con nhất định không sao. Bất quá, con phải phối hợp với chú, biết không?"

Lăng Tử Hàn ngơ ngác nhìn ngọn đèn trên đầu mình, một lúc lâu mới nói: "Có thể … giúp con … không … mơ … thấy ác mộng … được không?"

"Gì cơ?" Ba người vẫn chưa hiểu được ý của cậu.

Lăng Tử Hàn nhớ tới những cảnh tượng mà mỗi lần nằm mơ đều nhìn thấy, đều có hàng ngàn hàng vạn con rắn cứ lần lượt tiến vào não của cậu, cứ tham lam mà gặm cắn não của cậu, còn nếu không thì lại là những con quỷ nhe răng cười tiến vào đầu khớp xương toàn thân cậu, hút hết cốt tủy của cậu, khiến những đau đớn kịch liệt quỷ dị đó làm cậu không thể chống cự, càng không thể nào chịu đựng được. Bao nhiêu dằn vặt đáng kể đó đã làm tiêu hao biết bao là ý chí cùng khí lực của cậu, cậu sợ bóng tối, nhưng cũng không dám nhìn ánh sáng. Cậu không muốn có ý thức, không muốn có cảm giác, chỉ hy vọng bản thân có thể an nghỉ chân chính, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Đồng Duyệt đã dự liệu, 'Ma trảo' không chỉ hủy hoại thân thể cậu, mà càng phá hủy tâm lý cậu, nhưng sự tổn thương tinh thần này ảnh hưởng lớn thế nào, hiện nay vẫn không thể tính được, chỉ có thể chờ thần trí Lăng Tử Hàn hoàn toàn thanh tỉnh, đồng ý nói chuyện với chuyên gia tâm lý thì mới có thể phán đoán được mức độ tổn thương. Còn lúc này, chỉ nhìn ánh mắt của Lăng Tử Hàn, bản thân hắn chỉ cảm thấy đau lòng.

Đứa trẻ luôn đối mặt nguy hiểm cùng tử vong nhưng chưa từng 1 lần sợ hãi, giờ lại nhu nhược khủng hoảng đến thế này. Dù sau này cậu không tham gia hành động, về hưu hẳn, thì cũng có thể làm gì được nữa đây?

Chỉ mới nói mấy câu mà Lăng Tử Hàn đã mệt mỏi rã rời, vì vậy liền nhắm mắt lại. Trái tim cậu bỗng run lên, chính cậu không khống chế được bản thân chìm vào ác mộng.

Đồng Duyệt kiểm tra mấy thiết bị bên giường, thấy tất cả trên cơ bản đều bình thường, lúc này mới ra dấu với hai người còn lại, kêu bọn họ đi ra ngoài cùng mình.

Lôi Hồng Phi cùng Vệ Thiên Vũ đều rất nghe lời, ngoan ngoãn đi đến văn phòng hắn, ngồi xuống ghế.

Đồng Duyệt rót nước cho hai người họ, sau đó ngồi vào bàn công tác, nghiêm túc nhìn bọn họ: "Chú coi như là trưởng bối của hai đứa, cũng là bác sĩ chịu trách nhiệm chính của Tử Hàn, mà hai đứa đứa nào cũng đã hay đang là người yêu của nó, cho nên chú cũng muốn nói rõ với hai đứa. Vì tính công bằng, chú kêu cả hai đứa ngồi ở đây, nói rõ cho cả hai đứa cùng nghe, để hai đứa có thể tự mình đưa ra quyết định."

Hai người đều gật đầu.

Đồng Duyệt suy nghĩ 1 chút, lúc này mới bình tĩnh lên tiếng: "Vết thương lần này của Tử Hàn mang tính chất huỷ diệt, thân thể nó đã bị tan vỡ toàn diện, có thể kiên trì tiếp là một kỳ tích. Mấy tháng qua, bên bọn chú đang xây dựng lại hệ thống miễn dịch của nó, còn hệ thống khác của nó đang từng bước chữa trị. Thế nhưng, có một số thương tổn không thể nào chữa trị, ví dụ như những hệ thống liên quan đến sinh dục. Chú hy vọng hai đứa có thể hiểu ý của chú."

Lôi Hồng Phi cùng Vệ Thiên Vũ nghe xong đều giật mình.

Đồng Duyệt nói tiếp: "Ngoài ra, 'Ma trảo' trực tiếp công kích đại não con người, sẽ ảnh hưởng lớn tới tâm lý của nó. Chờ thân thể của nó khôi phục đến trình độ nhất định, bọn chú sẽ tiến hành phân tích tâm lý cùng tiến hành tâm lý trị liệu đối với nó. Thế nhưng, bởi vì 'Ma trảo' vẫn là một thứ mới, ảnh hưởng thế nào tới con người, hiện giờ đối với chuyên gia tâm lý của bọn chú thì vẫn còn là 1 ẩn số. Hiện nay, bọn họ

đã đưa ra nhiều phương án, mà toàn bộ chúng đều cần nghị lực cùng tính nhẫn nại rất lớn, trong đó quan trọng nhất chính là người bạn đời của nó. Chú nói cho hai đứa biết chuyện này … chính là muốn hai đứa cân nhắc kĩ một chút, không nên hành sự xung động. Chăm sóc một người không phải ngày 1 ngày 2, 1 tháng 2 tháng, mà phải kiên trì 1 năm 2 năm, thậm chí 10 năm 20 năm, đây không phải là chuyện đơn giản. Nếu như hai đứa bỏ dỡ nửa chừng, đây là sẽ là sự đả kích lớn đối với bệnh nhân, nói thẳng ra có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên, hai đứa phải suy nghĩ cho kỹ. Nếu như hiện tại đứa nào muốn buông tay, chú có thể hiểu, vì đó là chuyện thường tình, còn nếu không buông thì chú hy vọng hai đứa có thể kiên trì cho đến cùng."

Vệ Thiên Vũ liền nói: "Con sẽ không buông."

Lôi Hồng Phi cũng lập tức nói: "Con cũng vậy, tuyệt không buông."

"Hai đứa không cần trả lời liền cho chú ngay hôm nay, suy nghĩ cho kỹ, vài ngày sau trả lời chú cũng được." Đồng Duyệt rất lý trí. "Hai đứa phải hiểu cho rõ, bây giờ không phải chỉ là chuyện tranh chấp tình cảm bình thường, mà có liên quan đến sức khỏe của Tử Hàn. Hai đứa cũng không muốn sau này nó trở thành phế nhân mà phải không? Cho nên, nếu hai đứa không ai chịu buông tay, vậy hãy cùng nhau hợp tác, chú trọng đến Tử Hàn, không được có bất kì chuyện gì đã kích đến nó, càng không được vì chuyện cỏn con mà nảy sinh tranh chấp, hiểu chưa?"

Hai người trăm miệng một lời: "Dạ rõ!"

Lôi Hồng Phi xoay người, vươn tay ra với Vệ Thiên Vũ: "Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không phải kẻ địch mà là chiến hữu."

Vệ Thiên Vũ sảng khoái đưa tay ra, bắt tay với y: "Phải, chúng ta là chiến hữu."

Đồng Duyệt nhìn hai người thanh niên trước mặt mình, vui mừng nở nụ cười.

Bắt đầu từ đó, hai người họ bắt đầu cùng nhau hợp tác.

Mỗi ngày bọn họ hầu như đều chạm mặt nhau tại phòng Lăng Tử Hàn, cùng nhau chăm sóc cho cậu, giúp cậu lau người, đút cậu uống nước, nói với cậu mấy chuyện cỏn con. Lôi Hồng Phi thường nói cho Vệ Thiên Vũ nghe những chuyện hồi nhỏ của hai người họ, rất thích thú. Có nhiều lúc, Lôi Hồng Phi gây sự đánh nhau, Lăng Tử Hàn chưa bao giờ tham gia, nhưng luôn đứng phía sau gợi ý cho y, nếu như mọi việc bại lộ, thì cũng do chính y tự mình chịu, tuyệt không làm ảnh hưởng tới anh em. Y nói xong, có đôi khi sẽ cười lên, mà Vệ Thiên Vũ nghe xong cũng sẽ thấy mắc cười. Đồng Duyệt nói như vậy sẽ giúp cho Lăng Tử Hàn khôi phục tâm tính rất mau, mà cũng sẽ giúp cậu mau chóng khôi phục thân thể. Cho nên mỗi ngày đều nói chuyện như thế.

HẾT CHAP 36

Mục lục

157. Quyển 4 - Chương 37

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn vẫn không hề muốn nói chuyện, biểu tình lúc nào cũng lãnh đạm, bất quá, thân thể cậu cũng từ từ được khôi phục, hơn nữa nhờ có hiệu quả của thuốc, cộng với sự cẩn thận chăm sóc của hai người họ, tâm tình cùng tinh thần sa sút của cậu cũng bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp.

Lúc này, Đồng Duyệt phát hiện rằng, tuy rằng tinh thần của Lăng Tử Hàn rất sa sút, nhưng dường như ý chí của cậu đã tách hẳn ra khỏi ý thức, có một sinh mạng độc lập, đồng thời đang ngoan cường khôi phục lại, chỉ là hiện tại vẫn chưa biểu hiện ra ngoài mà thôi. Vì vậy hắn cảm thấy rất hưng phấn, nhưng không dám lộ ra, hơn nữa luôn nghiêm ngặt bảo mật bệnh án cùng số liệu chữa bệnh của Lăng Tử Hàn. Hắn không muốn Lăng Tử Hàn bị biến thành một con chuột trắng nhỏ mỗi ngày nằm trong phòng thí nghiệm bị người ta nghiên cứu.

Ngay lúc Lôi Hồng Phi nhận được lệnh điều chuyển, đến Bộ quốc phòng báo danh thì Lăng Tử Hàn cũng đã xuống giường được.

Thân thể cậu vẫn rất suy yếu, phần lớn thời gian đều nằm trên giường, thỉnh thoảng Vệ Thiên Vũ dìu cậu đứng lên, để cậu ngồi xe lăn, đẩy cậu ra ngoài, đi dạo ngoài khuôn viên bệnh viện.

Tiết trời bắt đầu vào cuối thu, bầu trời xanh thẳm, nghìn dặm không mây, Vệ Thiên Vũ chậm rãi đẩy xe đi tới bãi cỏ, nhỏ nhẹ trò chuyện bên tai cậu mấy câu chuyện phiếm, nào là đứa con gái của La Hãn càng ngày càng nghịch ngợm đến chuyện Mai Lâm đã có con trai, nào là trong nội thành mới mở một nhà hàng hải sản đến chuyện đại nhạc hội Bắc Kinh có ban nhạc giao hưởng đến từ Philadelphia.

Lăng Tử Hàn vẫn cứ trầm mặc nghe, hơi hơi ngửa đầu, nhìn bầu trời đặc biệt xanh trong, nét mặt rất yên bình.

Một lát sau, Vệ Thiên Vũ đẩy xe sát bên hàng rào tường, nhìn thẳng ra phía bãi cỏ, sau đó ngồi xuống, mỉm cười nhìn về phía Lăng Tử Hàn: “Chúng mình nghỉ ngơi một chút rồi quay về, được không?”

Lăng Tử Hàn chậm rãi cúi đầu, lẳng lặng nhìn anh, nói rõ: “Thiên Vũ, anh không phải làm việc sao?”

Vệ Thiên Vũ giật mình, lập tức mừng rỡ: “Tử Hàn, em … em … em nói lại lần nữa được không?”

Lăng Tử Hàn nhìn ánh mắt ôn hòa của anh: “Sao anh cứ ở đây hoài vậy? Khoảng thời gian này không có việc gì để làm sao?”

"Vết thương của anh mới hồi phục, chưa đủ thể lực, không thích hợp tham gia hành động." Vệ Thiên Vũ lập tức hăng hái bừng bừng mà nói. "Còn nữa, sếp không kiêm nhiệm chức nữa, giờ chỉ đảm nhiệm mỗi phó bộ trưởng thôi, La Hãn tiếp nhận vị trí của sếp. Vốn hắn không hề đồng ý, cho rằng em mới là người thích hợp nhất, sau đó sếp mới nói với hắn, hiện tại thân thể của em không tốt, tạm thời không có khả năng công tác, nên hắn mới chịu làm. Tử Hàn, em mau chóng khỏi bệnh đi, lúc đó chúng ta có thể cùng 1 chỗ."

Lăng Tử Hàn nhìn anh chốc lát, hơi hơi lắc đầu: "Thiên Vũ, anh phải biết rõ, em không có khả năng khỏi bệnh. Em không muốn làm lỡ cuộc đời anh, anh nên từ bỏ đi, để em một mình là được rồi."

Sắc mặt Vệ Thiên Vũ khẽ biến, tiện đà nhớ tới lời khuyên bảo của Đồng Duyệt, nên lập tức lại mỉm cười: "Em đừng có mượn cơ hội mà quăng bỏ anh, dù sao anh vẫn là ở cùng 1 chỗ với em, em về hưu, anh cũng sẽ về hưu, nếu em muốn rời khỏi Bắc Kinh, dù là chân trời góc biển, anh cũng sẽ đi theo em."

Lăng Tử Hàn bất vi sở động, hờ hững nói: "Thiên Vũ, em đã là một phế nhân, anh ở bên em còn ý nghĩa gì nữa chứ? Anh không cần thương hại em, lại không cần để bản thân mình chịu uất ức."

"Không, Tử Hàn, anh không hề thương hại em, lại càng không thấy uất ức." Vệ Thiên Vũ kích động. "Nhiều năm qua, tình cảm anh dành cho em vẫn là thủy chung như một, vĩnh viễn không đổi. Hiện tại em đuổi anh đi, vậy em có nghĩ đến cảm giác của anh không? Nếu như đổi lại vị trí, hôm nay người bị bệnh là anh, cũng không cho em bên cạnh anh, vậy em sẽ như thế nào?"

Lăng Tử Hàn không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn bãi cỏ phía trước, không hề nhúc nhích, tựa như đã biến thành 1 pho tượng.

Vệ Thiên Vũ thử nghiêng người, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cậu.

Lăng Tử Hàn không có biểu thị chống cự.

Vệ Thiên Vũ nắm tay cậu, cứ như vậy lẳng lặng ngồi thật lâu. Trong lòng anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Thái dương dần dần hạ xuống phía Tây, gió bắt đầu nổi lên. Vệ Thiên Vũ sợ cậu bị cảm lạnh, lập tức đứng dậy, đẩy cậu về phòng.

Đi tới cửa phòng bệnh thì đã thấy Lăng Nghị ngồi chờ ở đó.

Vệ Thiên Vũ có chút băn khoản bất an, theo quy củ mà chào: "Bộ trưởng."

Lăng Nghị cười gật đầu với anh, rất hòa ái hỏi thăm: "Thương thế của cậu thế nào rồi?"

Vệ Thiên Vũ vội vã nói: "Tất cả đều tốt ạ!"

"Vậy là tốt rồi. Cậu vì cứu Tử Hàn mà bị thương, phận làm cha như tôi, tôi muốn cám ơn cậu." Lăng Nghị nói rất nghiêm túc.

Khuôn mặt Vệ Thiên Vũ chợt đỏ lên một chút, bỗng nhiên luống cuống tay chân: "Không, không, đây là chuyện tôi phải làm mà. Bộ trưởng, ngài đừng nói vậy, tôi … tôi … vốn là … chuyện đó … Tử Hàn là lão đại của chúng tôi, ai cũng phải làm vậy mà."

Lăng Nghị mỉm cười, tiến lên trước tiếp nhận xe lăn của Lăng Tử Hàn: "Thiên Vũ, mấy ngày nay cực cho cậu rồi. Cậu cứ đi nghỉ ngơi đi, hôm nay để tôi chăm sóc cho nó."

"Vâng, được ạ." Vệ Thiên Vũ không dám nhiều lời, nhìn ông đẩy Lăng Tử Hàn vào phòng bệnh, liền xoay người đi, khuôn mặt vẫn còn thấy nóng bừng không giảm.

Lăng Nghị đẩy Lăng Tử Hàn đến bên giường, sau đó cúi người xuống, bế cậu lên, cẩn thận đặt cậu xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho cậu, lúc này mới ôn nhu hỏi: "Tử Hàn, muốn uống nước không?"

Lăng Tử Hàn nhìn ông, con mắt đen kịt mơ hồ lóe lên một tia sáng. Một lát sau, cậu nhẹ giọng nói: "Cha."

Lăng Nghị cúi người xuống, ôn hòa nói: "Cái gì?"

Thanh âm Lăng Tử Hàn rất nhẹ: "Cha, trước đây … chưa từng … ôm con."

Lăng Nghị nghe xong, trong lòng bỗng nhiên đau xót, nhất thời cảm thấy khổ sở. Ông ngồi trên giường, ôm lấy Lăng Tử Hàn, để cậu gác đầu lên vai mình, sau đó ôm chặt lấy cậu. Lăng Tử Hàn vô lực dựa vào người ông, chỉ cảm thấy bóng ma luôn dày đặc trong lòng đang từng chút một nhạt nhòa dần.

Lăng Nghị hôn lên khuôn mặt Lăng Tử Hàn, nói: "Con à, cha xin lỗi."

Lăng Tử Hàn thấp giọng hỏi: "Cha, bệnh của con … có thể khỏi không?"

"Có thể." Lăng Nghị kiên định nói. "Hiện tại khoa học phát triển, y học cũng không ngừng phát triển từng ngày, Đồng thúc thúc của con rất có lòng tin, cha cũng vậy. Con à, con cũng phải tin tưởng, tuyệt đối không được từ bỏ."

Lăng Tử Hàn không nói gì nữa, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Lăng Nghị cũng không nói gì nữa, cứ ngồi vậy ôm lấy cậu, không hề nhúc nhích.

Màn đêm buông xuống, bao phủ khắp nơi, Đồng Duyệt đẩy cửa phòng bước vào.

Lăng Nghị nhìn hắn, mỉm cười nhẹ.

Đồng Duyệt đi tới bên cạnh ông, nhìn kỹ Lăng Tử Hàn đang nằm trong lòng ông, sau đó ngồi xuống, đặt tay lên cánh tay Lăng Nghị, nhẹ giọng hỏi: "Mệt không?"

Lăng Nghị lắc đầu: "Có thể ở cùng 1 chỗ với con mình như vậy, anh cảm thấy rất hạnh phúc."

Đồng Duyệt hiểu được ý của ông, liền cười, nhìn Lăng Tử Hàn, liền thở dài: "Sau này nó còn phải chịu khổ nhiều lắm. Đứa nhóc này, cho tới bây giờ, vẫn không hề có một câu trách móc oán hận."

Lăng Nghị nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của con mình, bùi ngùi nói: "Anh không xứng là một người cha, thật sự cảm thấy có lỗi với nó."

"Cho tới bây giờ Tử Hàn không hề nghĩ như thế." Đồng Duyệt thoải mái nói. "Nó luôn cảm thấy quang vinh vì anh."

Lăng Nghị than nhẹ: "Anh cũng cảm thấy tự hào vì nó."

Đêm đó, Lăng Nghị không hề rời khỏi cậu. Ông vẫn ôm lấy Lăng Tử Hàn, đây là việc mà kể từ khi con mình tròn 3 tuổi ông chưa từng làm qua lần nào.

Trong lòng Lăng Tử Hàn, cha cậu chính là biểu tượng của sự mạnh mẽ, nằm trong lòng cùng cái ôm của cha, những bóng ma tựa như không dám lại gần cậu nữa.

Đã lâu rồi, lần đầu cậu lại có thể có được một đêm không mộng mị, yên bình ngủ 1 giấc thật ngon.

158. Quyển 4 - Chương 38

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi vừa nhậm chức, liền phải đi khắp nơi trên toàn quốc, tuần tra đội đột kích đang chuyên biệt hành động ở các nơi. Đợi khi y trở lại Bắc Kinh thì đã bắt đầu vào mùa đông.

Máy bay vừa đáp xuống đất, y liền khẩn cấp gọi cho Đồng Duyệt, hỏi bệnh tình của Lăng Tử Hàn.

Đồng Duyệt ôn hòa nói: "Nó đã xuất viện về nhà rồi."

"Thật sao?" Lôi Hồng Phi mừng rỡ. "Vậy nghĩa là em ấy đã hồi phục rồi phải không?"

"Nói thế nào nhỉ?" Đồng Duyệt thở dài. "Tình hình của thân thể thì đúng là có chuyển biến tốt đẹp được một chút, nhưng tinh thần thì vẫn vậy. Nó không thích nói chuyện, cũng không muốn cử động nhiều, chỉ muốn ngồi trên xe lăn di chuyển mà thôi. Chú nghĩ để nó ở bệnh viện hoài cũng không tốt, để nó về nhà, dù sao bản thân chú cũng có thể chăm sóc được cho nó. Nhưng giờ nó vẫn cứ thích ngồi trong phòng 1 mình, không chịu ra ngoài, chú với chú Lăng của con không có cách nào khác cả."

Lôi Hồng Phi liền chạy ra ngoài, lập tức nhảy lên xe của quân đội đang đợi đón y. Nụ cười của y đã biến mất, sốt ruột mà hỏi thăm: "Đồng thúc thúc, vậy phải làm sao bây giờ?"

Đồng Duyệt cũng cảm giác nan giải: "Bọn chú đang tìm cách. Nó không chịu hợp tác, ngay cả bác sĩ tâm lý của không có cách. Con cứ thử đi thăm nó đi, nói chuyện với nó thử xem. Bất quá, nó rất ít nói, con phải kiên trì mới được."

"Con biết rồi. Đồng thúc thúc, chú yên tâm đi." Y cúp máy, nói với tài xế. "Đưa tôi tới Mai Uyển ở Áo Vận Thôn trước đi."

Xe chạy ra khỏi sân bay quân dụng, hướng thẳng về phía bắc.

Lôi Hồng Phi nhìn phong cảnh ven đường, âm thầm thở dài.

Mấy ngày qua, ban ngày bận rộn vô cùng, có đôi khi đến tối còn phải họp, nhưng chỉ cần có 1 giây nghỉ ngơi, y sẽ lập tức nhớ tới Lăng Tử Hàn. Nhiều năm qua, y chưa từng nhớ 1 người nào đến thế cả. Khi đó còn quá trẻ, cho rằng tương lai còn dài, bởi vậy chưa từng đặc biệt quý trọng tình cảm của bọn họ. Lúc y bên Úc Tình, cũng đã từng tùy tiện bảo Lăng Tử Hàn nên đi nếm thử mùi vị của phụ nữ, nhưng Lăng Tử Hàn luôn mỉm cười, chưa từng tức giận. Mỗi khi nhờ tới việc đó, y đều cảm thấy đỏ mặt, âm thầm mắng chính mình ngu xuẩn, trì độn, sao lại làm ra cái chuyện như thế được cơ chứ? Cho dù lúc gặp vấn đề với Úc Tình, cảm thấy dần dần không hợp, y vẫn luôn cảm thấy chỉ cần quay đầu lại là có thể cùng với Lăng Tử Hàn 1 chỗ, cho nên trong lòng luôn cảm thấy ung dung, chưa bao giờ cảm thấy hoảng loạn như bây giờ.

Qua 1 thời gian, xe dừng lại trước cửa Mai Uyển. Lôi Hồng Phi nhảy xuống xe, nhanh chóng chạy vào cửa chính, hướng thẳng đến Lăng gia.

Triệu Tiểu Lan vừa thấy y liền vui vẻ: "Lôi ca, sao lâu rồi không thấy anh tới chơi?

"À, nhiều việc quá." Lôi Hồng Phi mỉm cười cởi quân mạo cùng quân phục ra. "Tử Hàn đâu?"

Triệu Tiểu Lan vội vã tiếp nhận rồi móc lên giá treo, thở dài nói: "Lăng ca đang trong phòng anh ấy. Gần đây anh ấy rất hay bị bệnh, lúc nào cũng nằm nghỉ trong phòng, ít khi nào xuống đây lắm."

Lôi Hồng Phi gật đầu với cô, nhanh chóng lên lầu, nhẹ nhàng mở cửa, bước vào căn phòng quen thuộc từ lâu.

Lăng Tử Hàn không ở trong phòng mà ngồi ngoài ban công. Cậu ngồi trên xe lăn, ngơ ngác nhìn những cây mai trong vườn, có vẻ đặc biệt an tĩnh.

Lôi Hồng Phi nhìn cậu. Lúc trước, y chưa từng nhìn thấy qua dáng dấp cô đơn chiếc bóng giống như lúc này của Lăng Tử Hàn, mỗi lần thấy cậu, cậu luôn mỉm cười ôn hòa, tựa như một người không thích dính dáng tới đời, khiến người khác không thể không thương yêu cậu. Hiện tại thấy cậu lẳng lặng ngồi ở đó, cả người như đang dùng 1 chiếc vỏ bao bọc mình lại trong thế giới cô đơn, khiến một người cẩu thả như y cũng phải thấy lo lắng.

Lôi Hồng Phi nhẹ nhàng đi tới, sợ làm kinh động tới cậu, cố ý đến trước mặt cậu, để cậu nhìn thấy rõ y.

Lăng Tử Hàn nhìn y, hơn nữa ngày mới nhoẻn miệng, nhưng không nói gì.

Lôi Hồng Phi kéo ghế qua ngồi bên cạnh cậu, đưa tay nắm lấy tay cậu, sau đó lấy cả hai tay mình bọc chặt lại bàn tay gầy trơ cả xương băng lãnh kia.

Lăng Tử Hàn không có giãy ra, nét mặt vẫn rất lạnh nhạt.

Lôi Hồng Phi nhẹ giọng gọi: “Tử Hàn.”

Lăng Tử Hàn nhìn y đầy thắc mắc.

Lôi Hồng Phi hỏi cậu: “Em thấy sao rồi? Thân thể có tốt không? Có thấy khó chịu không.”

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một hồi lâu, dường như vấn đề này rất khó trả lời. Một lát, cậu mới nhẹ giọng: “Cũng tốt.”

Lôi Hồng Phi cẩn thận đánh giá cậu, tựa như đang nhìn ngắm một trân bảo đã bị mất từ lâu, cho dù tạm thời không còn thuộc về y, nhưng dù sao hiện tại cậu vẫn đang nguyên vẹn, không có bị vỡ.

Hôm nay Lăng Tử Hàn mặc một bộ áo lông đen dày cùng quần nhung sáng màu, cả người nhìn qua rất gầy, tựa như một ngọn cỏ lau trong gió, vừa chạm sẽ gãy lìa. Sắc mặt cậu tái nhợt, tựa như bức tượng đất sét, đôi mắt cũng không có chút thần nào, nhìn chẳng giống người sống, mà giống như Quỷ Hồn vậy.

Lôi Hồng Phi khổ sở nhìn cậu, hơn nữa ngày cổ họng mới phát ra tiếng: “Anh đã chia tay với Úc Tình rồi.”

“Vậy à?” Nét mặt của Lăng Tử Hàn vẫn không hề thay đổi, cũng giống như hai năm trước khi Lôi Hồng

Phi nói với cậu rằng y đang quen với Úc Tình vậy.

Lôi Hồng Phi càng cảm thấy xấu hổ, trong lòng co rút đau đớn, không khỏi cúi đầu, một lát mới nói: "Tử Hàn, trước đây anh … sai rồi, em tha thứ cho anh được không?"

Lăng Tử Hàn quay đầu, nhìn phong cảnh bên ngoài, không nói gì.

Lôi Hồng Phi rất hiểu tính cậu, trong cuộc sống hằng ngày, từ trước đến nay tuyệt không nói mấy lời vô nghĩa, mấy câu sáo rỗng hay mấy chuyện vòng vèo cậu cũng chẳng thích. Bởi vậy cậu luôn ít lời, trong mắt người khác thì giống như cậu là một người ngại ngùng, nội liễm, kỳ thực khi cẩn thận suy nghĩ lại, cậu là người rất đứng đắn. Giống như chuyện này, bản thân mình đã làm sai, giờ không tha thứ thì sao? Tha thứ thì sao? Lẽ nào có thể thay đổi sự thật hay sao? Trong lòng Lôi Hồng Phi gấp gáp, cảm thấy chán nản khi Lăng Tử Hàn là một người luôn thông hiểu mọi việc, y chỉ mong cậu có thể một lần hồ đồ thôi cũng được.

Lúc trước, Lôi Hồng Phi có thể không hề cố kỵ nói bậy trước mặt cậu, nhưng lúc này một chữ cũng không dám nói lung tung.

Hai người không ai nói gì, cứ ngồi yên như vậy.

Qua thật lâu, sắc trời dần dần tối. Hoàng hôn mênh mông, gió đêm mang theo cảm giác mát lạnh. Lúc này Lôi Hồng Phi mới tỉnh mộng, vội vã đẩy Lăng Tử Hàn vào phòng.

Lôi Hồng Phi đói bụng, rồi mới nhớ ra: "Tử Hàn, anh đưa em xuống dưới ăn chút gì nha?"

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một hồi lâu, nói nhẹ: "Anh đi ăn đi."

Lôi Hồng Phi bắt đầu phát tác tính bướng bỉnh, cố chấp ngồi xuống bên cạnh cậu: "Không, nếu em không ăn, anh cũng không ăn."

Nhưng Lăng Tử Hàn lại trầm mặc. Cậu luôn tỏ thái độ như người đãng trí, thật khó để người khác biết được cậu đang nghĩ cái gì.

Bầu không khí có chút bế tắc, Lôi Hồng Phi dù muốn tự quyết định, cũng không biết phải nói thế nào. Suy nghĩ kỹ lại, bọn họ đã có hơn 4 năm không ở bên nhau, nói chuyện tình cảm thì y thấy xấu hổ, nói chuyện công việc thì đó là việc cần phải bảo mật, nói chuyện tương lai thì càng không thích hợp, hiện tại y đang mây xanh thẳng thượng, còn Lăng Tử Hàn dù đã hy sinh rất nhiều, dù có tặng huân chương hay khen thưởng gì cũng đều không bù đắp được.

Hai người cứ ngồi như thế, nhìn tia sáng trong phòng dần dần mờ dần, khiến căn phòng chìm vào bóng đêm.

Đúng lúc này, Đồng Duyệt bước vào, thấy thế không khỏi ngẩn ra, lập tức đến cạnh cửa, bật đèn. Trong phòng liền sáng sủa trở lại.

Trong tay Đồng Duyệt bưng một khay thức ăn, trên đó có 1 chén cháo. Hắn mỉm cười bước vào, ôn hòa nói: "Tử Hàn, ăn đi thôi."

Lôi Hồng Phi đứng dậy, tiếp nhận chén từ tay hắn, nhíu nhíu mày: "Sao lại ăn cái này vậy? Có dinh dưỡng không?"

Đồng Duyệt hòa ái giải thích: "Hệ tiêu hoá của nó rất kém, lâu ngày không ăn cơm khiến dạ dày héo rút nghiêm trọng, phải thích ứng từ từ. Cháo này bên trong có một ít nhung gà, không có mỡ, mùi vị cũng rất ngon."

Lúc này Lôi Hồng Phi mới hiểu được, trong lòng dù không thoải mái cũng không thể nói thêm gì, liền ngồi xuống cầm lấy muỗng múc cháo lên thổi, dường như đang định đúc cậu ăn.

Nhưng Lăng Tử Hàn lắc đầu, đưa tay muốn cầm lấy chén, ý bảo muốn tự mình ăn.

Lôi Hồng Phi do dự, nhưng vẫn đưa chén cho cậu.

Hiển nhiên Lăng Tử Hàn không có nhiều khí lực, tay cầm chén có chút run, nhưng vẫn kiên trì múc từng muỗng ăn đến hết.

Đồng Duyệt cùng Lôi Hồng Phi đều ngồi bên cạnh cậu, thân thiết nhìn cậu, đến khi cậu ăn xong, hai người mới cười thoải mái.

Đồng Duyệt cổ vũ mà nói: "Rất tốt, con càng lúc càng hồi phục nhanh đó."

Lăng Tử Hàn không nói chuyện, đưa chén không cho hắn.

Đồng Duyệt đặt chén lên bàn, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cậu, ôn nhu nói: "Tử Hàn, nếu chú đồng ý kết hôn với cha con, con có thể tặng lễ vật cho chú không?"

Lăng Tử Hàn nhìn nụ cười lịch sự trên mặt hắn, chậm rãi gật đầu.

Đồng Duyệt rất hài lòng, nói rằng: "Chú muốn lễ vật do chính chú quyết định, được không?"

Trong mắt Lăng Tử Hàn bỗng nhiên xuất hiện sự cảnh giác, nhìn hắn nửa ngày, thấy dường như hắn không có âm mưu gì, lúc này mới hơi hơi gật đầu một cái.

Thanh âm Đồng Duyệt vẫn rất ôn nhu, mỉm cười nói: “Chú muốn con đứng lên.”

Lăng Tử Hàn nãy giờ không nói gì. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng kêu khổ, cũng chưa từng kêu đau, đến giờ vẫn vậy. Tuy rằng cậu ngồi yên bất động, vẫn cảm thấy từng tế bào toàn thân đều đang vặn vẹo khiến cậu khó chịu đến nỗi khó nói thành lời, nhưng cậu sẽ không nói ra. Mỗi ngày, cậu vẫn luôn muốn ngủ một giấc sâu, không tỉnh lại nữa, như vậy sẽ không còn thấy cảm giác thân thể ngàn sự khổ sở như thế này nữa.

Đồng Duyệt thấy cậu không nói gì, liền không ngừng cố gắng: “Tử Hàn, khi nào con có thể đứng lên, lúc đó chú mới kết hôn với cha con.”

Lăng Tử Hàn trầm mặc một hồi, chậm rãi thả chân xuống đất, lập tức đứng dậy. Động tác của cậu rất bình thường, tựa như đang hồi phục lại khí thế đang bị giấu tận sâu bên trong lòng.

Đồng Duyệt vui mừng quá đỗi, chậm rãi đứng dậy theo cậu, kích động nhìn cậu, trong lúc nhất thời dĩ nhiên nói không ra lời.

Lôi Hồng Phi vui mừng vô cùng, thì thào nói: “Tử Hàn, Tử Hàn, thật sự rất tốt, thật tốt quá …”

Lăng Tử Hàn nhìn Đồng Duyệt, nhẹ giọng nói: “Vậy được chưa?”

Đồng Duyệt liên tục gật đầu: “Cám ơn con, Tử Hàn, đây chính là lễ vật tốt nhất, trân quý nhất mà trong cuộc đời chú có thể có được.”

Đứng bên ngoài cánh cửa phòng bằng gỗ sừng, Lăng Nghị đứng trầm mặc. Ông đưa mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, đôi mắt chợt thấy nóng lên, thiếu chút nữa ông đã không kiềm được.

Lăng Tử Hàn đứng một hồi, cảm thấy rất mệt, vì vậy chậm rãi đi tới bên giường nằm xuống, nhẹ giọng nói: “Con muốn ngủ một chút.”

“Được.” Đồng Duyệt cũng biết thể lực của cậu rất kém, phải cần nghỉ ngơi nhiều, nên lập tức tiến lên đắp chăn cho cậu, rồi tỏ ý bảo Lôi Hồng Phi ra ngoài cùng hắn.

HẾT CHAP 38

Mục lục

159. Quyển 4 - Chương 39

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Nghị xuống lầu trước, đang ngồi bên bàn ăn chờ họ.

Cơm nước rất đơn giản, hình như người trong nhà này ít khi nào ăn thịt cá. Triệu Tiểu Lan sau khi kết hôn cũng không còn ở đó nữa, mỗi tối cô thường về nhà cùng chồng. không có tiếng của cô, trong nhà càng thêm quạnh quẽ.

Ăn một hồi, Lôi Hồng Phi cảm thấy bầu không khí rất nặng nề, liền nói rằng: "Chú Lăng, chú cùng chú Đồng hãy mau chóng kết hôn đi được không? Con biết Tử Hàn rất hy vọng có thể nhìn thấy hai người có thể chung 1 chỗ."

Lăng Nghị dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Đồng Duyệt: "Ý của em thế nào?"

Đồng Duyệt mỉm cười, khẽ thở dài: "Hôm nay Tử Hàn vừa đứng lên được, dù em không muốn cũng không được."

Lăng Nghị cũng cười, khuôn mặt luôn luôn nghiêm nghị giờ đã trở nên hiền hòa hơn rất nhiều. Ông nói: "Vậy hai chúng ta sắp xếp chút thời gian, đi đăng ký kết hôn."

"Được!" Đồng Duyệt gật đầu.

Lôi Hồng Phi vui mừng nói: "Tử Hàn nhất định rất vui."

Lăng Nghị khẽ gật đầu, nhưng đột nhiên hỏi y: "Còn con? Khi nào kết hôn?"

Lôi Hồng Phi vừa nghe, nhất thời cứng họng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, tràn đầy xấu hổ.

Lăng Nghị cảm thấy vô cùng kinh ngạc: "Sao thế? Lần trước chú nghe cha con nói, không phải con đang quen một cô gái rất tốt sao? Cha mẹ con đều hài lòng. Hiện tại cũng quen hơn 2 năm rồi phải không? Thế nào? Còn chưa định kết hôn à?"

Lôi Hồng Phi suy nghĩ tìm từ để nói, sau đó lại nghĩ, trước mặt Lăng Nghị mà cố tình che giấu quả thật không tốt tí nào, cỡ gì cũng bị nhìn ra, không bằng ăn ngay nói thật, vì vậy thành thật nói: "Con đã chia tay cô ấy rồi. Tính cách tụi con không hợp, cảm thấy không nên miễn cưỡng nữa."

Lăng Nghị nao nao, nhưng cũng không hỏi chuyện riêng của y nữa, liền gật đầu: "À, cũng phải, miễn cưỡng cũng không tốt. Bất quá, chỉ sợ mẹ con không vui thôi."

"Dạ, có 1 chút." Lôi Hồng Phi hì hì cười nói. "Cha con cũng có nói với mẹ rồi, mẹ không phản đối nữa. Tục ngữ nói, dưa hái xanh không ngọt, mẹ con cũng không muốn con cả đời không có hạnh phúc."

Lăng Nghị cười nói với Đồng Duyệt: "Anh rất thích tính cách của Hồng Phi, dù hơi lơ đễnh nhưng không kém phần tinh tế, không chấp nhặt so đo, không dễ từ bỏ, rất thẳng thắn, kỳ thực rất phù hợp với thời đại này, tương lai khẳng định rất có tiền đồ."

"Đúng vậy, rất hợp làm quan." Đồng Duyệt cũng cười gật đầu. "Em thấy Hồng Phi tiền đồ vô lượng, tương lai chỉ sợ còn có thành tựu hơn cả Lôi tướng quân."

"Đâu ạ?" Lôi Hồng Phi có chút xấu hổ. "Sao con so được với hai người chứ? Càng không thể so với cha con đâu."

"Không cần khiêm tốn." Lăng Nghị cười nói. "Ngành mà con đang theo trong quân đội rất dễ đạt được thành tích, cố gắng làm, nói không chừng con sẽ trở thành tướng quân tuổi trẻ nhất Trung Quốc."

Lôi Hồng Phi gãi gãi đầu, mỉm cười nói: "Phải, con nhất định không phụ lòng kỳ vọng của chú Lăng."

"Thằng nhóc này." Lăng Nghị mỉm cười, không nói gì nữa.

Lôi Hồng Phi suy nghĩ gì đó rồi nói: "Haizzz, chú Lăng, chú Đồng, hai chú kết hôn, trong hôn lễ chẳng biết sẽ có bao nhiêu lãnh đạo sẽ đến đây, chỉ sợ nhà này không đủ chứa đủ đâu? Làm sao bây giờ? Lẽ nào mở tiệc ngoài sân sao? Nhưng sợ công tác bảo an không tốt đâu, chỉ sợ khiến cục cảnh vệ trung ương đau đầu mà thôi."

Lăng Nghị liếc nhìn Đồng Duyệt, nhỏ giọng nói với hắn: "Anh không muốn tổ chức hôn lễ, nhưng chỉ sợ như vậy sẽ khiến em thấy thiệt thòi. Em thấy sao?"

Đồng Duyệt lập tức phụ họa: "Em cũng không muốn làm, không những không có thời gian mà cũng chẳng có sức. Hơn nữa, hai chúng ta cũng có tuổi rồi, không cần học đòi theo bọn trẻ bây giờ, phô trương làm gì."

"Vậy chẳng phải đáng tiếc lắm sao?" Lôi Hồng Phi có chút thất vọng. "Con nghĩ, Tử Hàn rất muốn được tham gia hôn lễ của hai chú."

Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt nhìn nhau 1 chút, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Lúc trước Lăng Tử Hàn có thể muốn tham gia, nhưng giờ thì sao? Chỉ sợ làm vậy chỉ càng khiến người khác nghĩ mình khoa trương? Bọn họ vốn dĩ không suy nghĩ gì nhiều, cũng chưa khẳng định được gì, chỉ

có mỗi Lôi Hồng Phi nhanh mồm nhanh miệng như thế.

Bọn họ nhanh chóng ăn xong bữa tối, Đồng Duyệt dọn chén bỏ vào trong máy rửa chén trí năng, Lôi Hồng Phi giúp dọn đồ ăn cất đi, còn Lăng Nghị thì lau bàn.

Lôi Hồng Phi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên phát hiện bàn thân mình hình như đang làm bóng đèn siêu cấp, vì vậy nhanh chóng chạy lên lầu, lén lút vào phòng Lăng Tử Hàn.

Ngay khi Lăng Tử Hàn xuất viện về nhà thì Vệ Thiên Vũ cũng đi theo. Nhưng ở trong nhà của boss, anh luôn cảm thấy bất an không thôi, tuy rằng Lăng Nghị khi ở nhà vẫn rất luôn hòa nhã dễ gần, cũng không đá động gì tới công việc của anh, nhưng như vậy càng khiến anh thêm căng thẳng, cả người không thấy thoải mái tí nào. Nếu như không phải vì có tình cảm mãnh liệt đối với Lăng Tử Hàn, chắc anh đã sớm chạy trối chết.

Bất quá, mấy ngày nay thì Vệ Thiên Vũ không có ở đây. Có nhiệm vụ phái anh đi, hiện tại trong nhóm liệp thủ đời mới chưa ai có được một tay tuyệt kỹ như anh, bởi vậy không ai có thể thay thế được cho anh cả.

Chờ anh đi rồi, dường như Lăng Tử Hàn cũng không có sự biến đổi đặc biệt nào, vẫn rất trầm mặc, không thích nói chuyện với người khác, nhất là với bác sĩ tâm lý. Điều này làm cho Đồng Duyệt khó nắm bắt được nghị lực của cậu còn bao nhiêu, mấy nhà tâm lý học cũng hết cách, đừng nói tới việc tiến hành chữa bệnh tâm lý, thậm chí bây giờ còn chưa phán đoán được tâm lý hiện tại của cậu, chỉ có thể đưa ra kết luận: "Có khuynh hướng trầm cảm, là hội chứng tự kỷ điển hình, có các triệu chứng u sầu." Sau đó cho cậu dùng thuốc chống trầm cảm, còn việc có hiệu quả hay không thì còn phải chờ thời gian sau.

Trong phòng rất tối, chỉ có đèn ngủ đầu giường đang mở. Lăng Tử Hàn nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, dường như đang ngủ.

Lôi Hồng Phi nhẹ nhàng bước vào, lén lút ngồi ở bên giường cậu, yên lặng chăm chú nhìn cậu.

Dường như từ trước tới nay y chưa từng nghiêm túc ngắm nhìn khuôn mặt Lăng Tử Hàn lúc ngủ. Trước đây khi còn có thể ôm cậu, y đã cảm thấy thỏa mãn, thích kéo cả người cậu qua ôm lấy, nhưng tư thế đó khiến y không thể nhìn thấy được mặt cậu. Sau này hai người chia tay thì càng không thể nhìn thấy được mặt, ngay cả cơ hội bắt tay nhau còn không có, đừng nói tới việc nhìn cậu lúc ngủ.

Lôi Hồng Phi xuất thần nhìn rồi khe khẽ thở dài.

Ngay từ nhỏ y đã biết rõ người bạn thanh mai trúc mã này của mình rồi, cậu là người ngoài mềm trong cứng, nhìn qua tưởng như rất nhu hòa, biết nhường nhịn, nhưng một khi chuyện gì cậu đã quyết thì dù thế nào cũng đừng mong nó sẽ thay đổi.

Hiện tại, điều y lo nhất chính là Lăng Tử Hàn không chịu tha thứ cho y. Đừng nói hiện tại bên cạnh cậu còn có Vệ Thiên Vũ, dù từ lúc cậu chia tay y đến giờ vẫn còn độc thân thì cũng không có khả năng chịu quay lại với y. Nếu bây giờ còn dính tới tiền đồ gì đó chính giới gì đó nữa thì cũng khỏi cần hy vọng. Ngay

lúc này, y chỉ hy vọng trên đời này thật sự có thần linh, rồi sẽ phát sinh kỳ tích.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên Lăng Tử Hàn giật giật, mở mắt.

Lôi Hồng Phi lập tức cúi người, quan tâm hỏi: "Tử Hàn, muốn gì à?"

Lăng Tử Hàn thấy y, trầm mặc một chút, liền chậm rãi ngồi dậy.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng đứng dậy, 1 tay đỡ vai cậu, 1 tay kéo gối nhét sau lưng cậu, để cậu dựa vào thoải mái một chút.

Lăng Tử Hàn bị ác mộng làm giật mình tỉnh giấc, nên toàn thân ra mồ hôi lạnh. Thấy trong phòng có người, cậu theo thói quen không hề lên tiếng, cũng không hề nói ra.

Lôi Hồng Phi không phải là người trầm mặc, thấy cậu không nói gì, liền chủ động hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Lăng Tử Hàn lắc đầu, chậm rãi nói: "Muộn rồi, ngày mai anh còn phải đi làm, về nhà đi."

"Anh không sao." Trên mặt Lôi Hồng Phi vẫn hiện nụ cười rực rỡ. "Nếu như muộn quá thì anh tìm phòng khách ngủ cũng được, trước đây cũng đã từng thế rồi mà."

Lăng Tử Hàn cũng không đuổi y nữa. Suy nghĩ một chút, cậu cúi đầu nói: "Nghe nói anh được điều đến Bộ quốc phòng."

"Phải!" Lôi Hồng Phi nhìn cậu. "Kỳ thực công lao phải thuộc về em mới đúng, công anh chẳng đáng gì cả."

"Cũng không thể nói như vậy." Lăng Tử Hàn hờ hững nói. "Anh dám nhảy dù ngay trong bão, phát động tập kích, đồng thời một lưới bắt hết toàn bộ, rất tài giỏi."

Trong lúc nhất thời Lôi Hồng Phi cảm xúc dâng trào, nhịn không được cầm tay cậu. "Tử Hàn, người giỏi nhất là em mới đúng." Y bỗng nhiên thấy không thể nhịn được nữa, liền nói hết ra. "Trước đây, tuy rằng bình thường em cũng rất hay bị thương, nhưng anh luôn nghĩ em chính là một viên kim cương rắn chắn không bao giờ bị vỡ, lại còn trẻ, nên luôn cho rằng tương lai sau này chúng ta còn cơ hội bên nhau nên không hề quý trọng em. Hiện tại anh đã biết mình sai rồi, thật sự sai rồi, em có thể cho anh thêm 1 cơ hội nữa hay không? Anh nhất định sẽ không phạm vào sai lầm ngu xuẩn như vậy nữa, sẽ càng thêm quý trọng em, bảo vệ em."

Lăng Tử Hàn lẳng lặng nghe xong, trên mặt vẫn không có cảm xúc này, chỉ nhẹ giọng nói: "Hồng Phi, tất cả đều đã qua. Hai năm trước, lựa chọn của anh không hề sai. Dựa vào thân phận của anh, bạn đời của anh phải là người có thể giúp đỡ cho anh, lúc đó em không thể làm được, hiện tại lại càng không được.

Chúng ta chỉ làm bạn thôi."

Thanh âm của cậu rất nhu hòa, nhưng rất chắc chắn, chuyện quá khứ đã không còn cơ hội để cứu vãn.

Lôi Hồng Phi cảm thấy rất khó chấp nhận, vô ý thức siết chặt tay cậu, thành khẩn nói: "Tử Hàn, anh chưa từng để chuyện tình cảm và chính trị dính vào với nhau. Bên ngoài liều mạng đánh nhau, chẳng lẽ về tới nhà cũng phải sống 1 cuộc sống với một người đồng sàng dị mộng hay sao? Cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Cho dù có thành tựu, gia đình cũng không có hạnh phúc. Tử Hàn, anh thật lòng muốn chung sống với em. Cho dù thân thể của em không thể khôi phục hoàn toàn, anh cũng muốn bên em cả đời."

Lăng Tử Hàn cũng rất bình tĩnh: "Hồng Phi, hiện tại anh đang thăng tiến, tuổi còn trẻ đã có quyền cao chức trọng, từ trên xuống dưới chẳng biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ. Anh đã không thể tùy hứng được nữa rồi, cố gắng tập trung cho sự nghiệp đi được không. Bây giờ anh phải từ đội trưởng đột kích tuổi trẻ khí thịnh trở thành tổng chỉ huy tam quân đa mưu túc trí mới được."

Nét mặt Lôi Hồng Phi tràn đầy hối hận, vành mắt chậm rãi đỏ lên. Giọng y nặng trĩu tâm tình: "Tử Hàn, em nói đều đúng, anh nhất định sẽ nghe lời em. Nhưng em có thể cân nhắc lại 1 chút được không? Đừng từ chối anh nhanh như vậy."

Vẻ mặt Lăng Tử Hàn ủ rũ, nhắm hai mắt lại. Cậu lẩm bẩm: "Hồng Phi, mau trở về nhà ngủ đi."

Lôi Hồng Phi lo lắng thân thể cậu, không dám nói thêm gì cả, chỉ biết ôm cậu lên chút, rút gối ra, để lại rồi đỡ cậu nằm xuống, sau đó đắp chăn cẩn thận, lúc này mới đóng cửa, buồn bã rời đi.

HẾT CHAP 39

Mục lục

160. Quyển 4 - Chương 40

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Quả nhiên Đồng Duyệt cùng Lăng Nghị không có tổ chức rầm rộ, chỉ đơn giản đi đăng ký kết hôn, sau đó mở một buổi tiệc nhỏ ở nhà, lần lượt mời bạn bè gia quyến hai bên ăn bữa cơm, sau đó kết thúc.

Hiện tại Lăng Nghị đã đảm nhiệm chủ tịch uỷ ban Quốc Gia An Toàn, kiêm cả Bộ Quốc An, ngoài ra còn có rất nhiều danh hiệu hiển hách, đảm nhận nhiều trọng trách, có vị thế rất mạnh trong chính giới. Nhưng

phong cách của ông vẫn rất chuẩn mực, người người bình thường rất khó kết nối quan hệ với ông. Để tránh phiền phức, hai người họ mời khách hai lần, đầu tiên là bạn của Lăng Nghị, vài ngày sau thì mời bạn của Đồng Duyệt.

Thú vị nhất là, để tránh người ta đến tặng quà cưới, nên lúc mời khách tới chỉ với danh nghĩa là thông báo "họp mặt" mà thôi. Bình thường Lăng Nghị rất ít khi nào công khai lộ diện, đừng nói tới việc mời khách, lúc này bất kì ai vừa nhận được lời mời ăn cơm từ ông, không ai không đến cả. Tới cuối tuần, mới sáng sớm tất cả mọi người đều đi tới nhà ông, hăng hái muốn xem thử ý định của ông là gì.

Kết quả, đợi tất cả mọi người an vị trên bàn ăn, ông mới từ tốn nói từng tiếng một: "Tôi mới vừa kết hôn với Tiểu Đồng, hôm nay mời mọi người tới đây ăn một bữa cơm, sẵn tiện thông báo cho mọi người biết."

Cả phòng nhất thời ồ lên, rất nhiều người lên tiếng chỉ trích ông, trách ông không chịu nói sớm 1 tiếng, khiến bọn họ chẳng ai kịp chuẩn bị quà mừng.

Đồng Duyệt ôn hòa cười nói: "Chính vì không muốn mọi người chuẩn bị quà mừng nên chúng tôi mới làm vậy, mọi người ai cũng bận rộn, có thể dành chút thời gian đến đây ăn 1 bữa với chúng tôi, đó cũng là quà mừng đáng quý rồi."

"Đúng." Lăng Nghị cười gật đầu. "Chúng tôi không nhận quà, cho nên mọi người về sau cũng không cần tặng. Nói chung, hôm nay uống nhiều một chút, nhất định phải để mọi người nhân khi cao hứng mà đến, tận hứng mà về."

Mọi người trầm mặc chốc lát, liền hô vang, sau đó đều xoa tay, chuẩn bị chuốc rượu mừng cho hai người họ, đặc biệt là Lăng Nghị, cho tới bây giờ vẫn chưa ai thấy qua bộ dáng của ông khi say cả, nên lần này nhất định phải thu phục bằng được ông.

Hôm nay Lăng Nghị rất phóng khoáng, rượu đến liền uống, tuyệt không thoái thác. Có người muốn mời Đồng Duyệt, ông cũng chống đỡ giúp. Hầu như không ai thấy được ông như thế cả, lúc này toàn bộ mọi người đều được mở rộng tầm mắt. Uống nhiều như vậy mà sắc mặt ông cũng không chút biến đổi, tửu lượng rất cao, dường như một bình không đáy, sâu xa khó hiểu.

Lăng Tử Hàn ngồi ở trên xe lăn, chậm rãi uống nước, nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, sắc mặt cũng tốt hơn được 1 chút.

Lôi Chấn cùng Tưởng Ngọc Lan tất nhiên cũng tới. Tuy rằng Tưởng Ngọc Lan cực kỳ phản cảm đồng tính kết hôn, nhưng đối mặt với thế mạnh, nhất là trước Lăng Nghị như mặt trời ban trưa, bà không thể hiện chút khinh thị nào, trái lại còn rất nhiệt tình liên thanh chúc phúc.

Thấy Lăng Tử Hàn ngồi trên xe lăn, hơn nữa vừa gầy vừa xanh xao, khác xa hẳn với con người trong quá khứ, Lôi Chấn biết rõ nguyên do, nên không khỏi xúc động, tiến lên hỏi han ân cần, thực lòng quan tâm. Tưởng Ngọc Lan cũng rất thương tiếc, thân thiết nói với cậu: "Tử Hàn, lúc nào rảnh thì tới nhà dì chơi, dì nấu chút canh tẩm bổ cho con, tẩm bổ thân thể một chút."

Lăng Tử Hàn lễ phép gật đầu: "Dạ, cám ơn bác Lôi, dì Tưởng."

Lôi Chấn nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, ôn hòa mà nói: "Thằng nhóc này, còn khách khí với bọn chú làm gì. Con lớn lên từ nhỏ cùng với Hồng Phi, tựa như anh em ruột, chú vẫn luôn xem con như người một nhà, đừng có tỏ ra như người xa lạ như thế."

Lăng Tử Hàn cười cười với bọn họ, nét mặt vẫn ôn hòa.

Lôi Hồng Phi từ nãy đến giờ đã đứng bên cạnh cậu, có người sau khi kính rượu Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt xong, muốn tiến lại mời rượu Lăng Tử Hàn, nhưng đều bị y cản lại.

Nét mặt Lăng Tử Hàn vẫn rất ôn hòa, nhìn qua cũng không tỏ ý phản đối y, nên khiến y rất vui sướng.

Vì ngay cuối tuần, nên dù bữa ăn đó bắt đầu đúng 12g thì cũng phải mất mấy tiếng sau mới kết thúc được. Phần lớn bạn của Lăng Nghị đều là tinh anh chính giới, nên liền nhân cơ hội này kết nối quan hệ một chút, cảm thấy rất hài lòng.

Cuối cùng, mọi người đều nói "Chúc hai người trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm", sau đó lục tục cáo từ.

Lôi Hồng Phi cứ lề mề không muốn về, Lăng Nghị vỗ vỗ vai y: "Hồng Phi, chuyện này không phải cứ một sớm một chiều là được, cứ từ từ đi. Bọn chú muốn cùng Tử Hàn đi ra ngoài một chút, con về nhà trước đi."

Lôi Hồng Phi bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể khác nên nói: "Chú Lăng, chú Đồng, chúc hai người bạch đầu giai lão." Sau đó lưu luyến không rời đi về.

Chờ khách về hết, Đồng Duyệt đi tới trước mặt Lăng Tử Hàn, quan tâm hỏi: "Sao rồi? Con mệt lắm không?"

Lăng Tử Hàn nhìn hắn, khẽ cười, lập tức chậm rãi đứng dậy, ôm lấy hắn.

Đồng Duyệt nhớ tới "Lễ vật kết hôn" mà mình đòi lần trước, liền kích động, đưa tay ôm lấy cậu.

Lăng Tử Hàn ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Ba."

Mặt Đồng Duyệt đỏ lên, lập tức nhịn không được lệ nóng doanh tròng.

Lăng Nghị đứng ở một bên nhìn, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự hài lòng không thể diễn tả được.

Qua một hồi lâu, Lăng Tử Hàn mới buông Đồng Duyệt ra, ngồi xuống xe lăn. Quả thật là cậu thấy rất mệt.

Lăng Nghị tiến đến, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, ôn nhu mà nói: "Chúng ta sẽ đến chỗ Lữ Hâm, gặp đồng nghiệp của con."

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu.

Trên cơ bản Đồng Duyệt không uống rượu, vì vậy do hắn lái xe, chạy tới nhà của Lữ Hâm.

Hiện tại Lữ Hâm là phó bộ trưởng Bộ Quốc An, nhưng không ở biệt thự mà là một căn hộ ngay tầng cao nhất của một khu chung cư cao cấp, vốn 4 phòng 2 sảnh, nhưng ông chỉ lưu lại 1 phòng ngủ cùng 1 phòng làm việc, còn lại đều đập tường thông sảnh, nhìn qua rất rộng rãi.

Ông có 1 vợ 2 con trai, nhưng hôm nay đều để bọn họ ra ngoài, để tất cả liệp thủ có thể ở nhà càn quấy 1 trận ra trò.

Lúc Lăng Nghị đến thì tất cả thành viên tổ 1 liệp nhân đều ở đó rồi. Vừa thấy bọn họ, liền mỉm cười tiến lên, cười hì hì nói: "Chúc mừng, chúc mừng." Sau đó lần lượt từng người một ôm lấy Lăng Tử Hàn.

Lăng Nghị nhịn không được cười: "Rốt cục các người đang chúc mừng ai vậy?"

La Y nhanh mồm nhanh miệng mà nói: "Đương nhiên chúc mừng Tử Hàn, cậu ấy có một người ba thật tốt là Đồng viện trưởng, lại còn có thể hạ gục được boss của chúng ta nữa."

Những người khác tất cả đều không sợ chết liên tục gật đầu.

Lăng Nghị cười tủm tỉm nhìn về phía Lữ Hâm: "Bọn họ đều là thuộc hạ tốt của cậu đấy sao?"

Lữ Hâm sợ đến run lên, lập tức kêu thảm thiết: "Sếp à, bọn họ cố ý hãm hại tôi đó, anh ngàn vạn lần đừng lọt vào mưu kế của bọn họ nha."

Hai hàng lông mày Lăng Nghị hơi nhíu lại: "Vậy à? Thật sao?"

"Thiên chân vạn xác." Lữ Hâm đau thương lên án. "Trước đây bọn họ dám hack máy tính của tôi, lấy trộm rượu ngon của tôi, nói chung là tội ác ngập trời, tội lỗi chồng chất."

Tác Lãng Trác Mã nghiêm trang mà nói: "Sếp à, đừng có vu hãm chúng tôi nặng nề như vậy được không?"

Du Dặc nghiêm túc gật đầu: "Chúng tôi có học luật đó nha, phỉ báng là tội nặng đó."

Mai Lâm cũng giả bộ thành thật nói: “Đúng vậy, chúng tôi muốn yêu cầu được bồi thường tinh thần.”

“Còn phải trịnh trọng xin lỗi chúng tôi nữa.” Triệu Thiên ở một bên thêm mắm thêm muối.

Lữ Hâm thở dài: “May là hiện tại tôi đã nhảy ra khỏi hố lửa. La Hãn, hiện tại bọn họ đều là cấp dưới của cậu đó, cậu dọn dẹp sạch sẽ giùm tôi đi.”

La Hãn cười haha nói: “Bọn họ là chiến hữu cùng chung chiến tuyến với tôi, hiện tại nói rất đúng, sao tôi có thể dùng quyền lực áp chế, can thiệp tự do ngôn luận được chứ?”

Bọn họ đứng đó chọc cười, Đồng Duyệt nhịn không được cười rộ lên. Lăng Tử Hàn nhìn những chiến hữu đứng trước mắt mình, trong mắt cũng có vài phần tiếu ý.

Vệ Thiên Vũ không nói gì cả, chỉ đứng bên cạnh cậu, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu với cậu, đa phần là hỏi han tình hình thân thể của cậu. Lăng Tử Hàn thỉnh thoảng nhẹ giọng trả lời, luôn luôn nói chính mình rất ổn, bảo anh không cần lo lắng.

HẾT CHAP 40

Mục lục

161. Quyển 4 - Chương 41

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Món ăn hôm nay do đích thân Lữ Hâm cùng 7 liệp thủ cùng nhau trổ tài, mỗi người một món, nên bàn ăn vô cùng phong phú. Trong đó có một số món làm theo khẩu vị của Lăng Tử Hàn, bọn họ ai cũng đã hỏi qua Đồng Duyệt, hỏi riêng về cậu, làm món ngon nhưng có vị cực kỳ thanh đạm lại dễ tiêu hóa.

Bầu không khí của bữa cơm này hoàn toàn khác hẳn bữa hồi trưa, rất ấm áp.

Ngân Dực Liệp Thủ là một tồn tại cực kỳ bí mật, người trong Bộ Quốc An rất ít người biết, toàn bộ tư liệu của bọn họ cũng chỉ có Lữ Hâm cùng Lăng Nghị là nắm rõ nhất. Đồng Duyệt là do bình thường hay chữa trị cho bọn họ, nên dần dần mới biết. Bởi vậy, khi bọn họ ở bên nhau, giống như là một đại gia đình, ai cũng xem mọi người là người một nhà thân mật khăng khít, không cần phòng bị, không cần giấu diếm, muốn nói thì nói, muốn cười thì cười, đây chính là sự tự do thoải mái hiếm có mà họ có được.

Mặc dù bọn họ có cười có nói, nhưng tất cả mọi người đều ăn ý không đề cập tới bệnh của Lăng Tử Hàn. Bệnh tình của cậu, kỳ thực bọn họ đều biết rõ, muốn giấu cũng không giấu được. Nếu như Đồng Duyệt có dự định giấu bọn họ, bọn họ ai cũng có khả năng đột nhập vào kho số liệu của bệnh viện 643 cùng máy vi tính của Đồng Duyệt, nhìn qua tình hình.

Trước đây, bọn họ đều biết, thân thể Lăng Tử Hàn đã bị mất rất nhiều công năng, khiến ngay cả những hạnh phúc nhỏ nhoi nhất cũng đã bị tước đoạt. Trong lòng từng người bọn họ, đều hy vọng bản thân có thể làm chút gì đó, khiến trong lòng Lăng Tử Hàn vui vẻ hơn một chút. Vì vậy bọn họ không ai dám nói tới hai chữ "Về hưu".

Lăng Tử Hàn cũng rất bình tĩnh, nét mặt luôn rất nhu hòa. Nghe mọi người kể chuyện cười, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ cười 1 cái.

Vệ Thiên Vũ cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc cậu, giúp cậu uống chút canh, ăn chút món ăn, thêm chút cháo. Lăng Tử Hàn không muốn làm phật ý của anh, nên rất hợp tác từ từ ăn uống.

Lăng Nghị nhìn hai người bọn họ, trong lòng khe khẽ thở dài.

Ông biết rất rõ, Lăng Tử Hàn đã đánh mất một số chức năng quan trọng, hiện tại khó mà chữa trị được. Không biết mối quan hệ giữa cậu và Vệ Thiên Vũ trong thời gian này có thể duy trì được bao lâu, hay nói đúng hơn là duy trì vì cái gì bây giờ.

Đồng Duyệt vừa nhìn ánh mắt của ông liền biết ông đang suy nghĩ cái gì, vội vã thoải mái huých nhẹ tay ông, cười nói: "Bọn họ nói Lữ phó bộ trưởng có lén giấu 1 bình rượu quý, hỏi em có muốn cùng bọn họ giúp anh ấy xử lý bình rượu đó không?"

Lăng Nghị nhìn khuôn mặt xám tro của Lữ Hâm, không khỏi cười nói: "Tốt, Tiểu Lữ, lấy ra để mọi người cùng giám định và thưởng thức đi nào."

La Y cười nói: "Cái này chẳng khác gì đào khoét vào tim của sếp một vết sâu vậy."

Triệu Thiên hăng hái bừng bừng đứng dậy: "Sếp, tôi biết nơi sếp giấu rượu ở đâu nè, hay để tôi giúp sếp đi lấy nha."

Lữ Hâm giả vờ giận: "Cậu còn đi lấy giúp tôi? Có phải nhân cơ hội đó trộm sạch không vậy hả?"

Triệu Thiên lập tức ủy khuất: "Mọi người xem đi, sếp đó, còn vu tội tôi nữa kìa. Dù thế nào thì tôi cũng không dám trộm nhà sếp lần nữa đâu."

Mai Lâm đưa đũa gắp 1 con tôm, thuận miệng nói rằng: "Bất quá chỉ mượn gió bẻ măng mà thôi."

Du Dặc ôm cánh tay, cười nói: " Khổng Ất Kỷ (1) có nói qua, trộm rượu không tính là trộm."

Tác Lãng Trác Mã phi thường nghiêm túc thỉnh giáo: "Được rồi, nói đến Khổng Ất Kỷ, sếp à, rốt cuộc chữ Hồi có bao nhiêu kiểu viết vậy? Tôi không hiểu các nét của nó."

Mọi người càng nói càng xa chủ đề chính, khiến Lữ Hâm không thể thoát thân, Triệu Thiên đã nhanh như chớp trở về, trong tay cầm hai bình rượu vang đỏ Bourgogne từ thời Rome năm 1985.

Lăng Nghị vừa nhìn liền tán thưởng: "Được đó nha, Tiểu Lữ, ngay cả loại rượu này mà cậu cũng có, rất giỏi."

Lữ Hâm lắc đầu thở dài, làm ra hình dạng vô cùng đau lòng.

Tất cả liệp thủ lập tức cười ha ha đứng lên chuẩn bị, người thì lấy ly, người thì khai nắp, cố ý làm ra tiếng thật lớn, sau đó nói: "Tim của sếp sắp lên cơn đau rồi."

"Cơ tim tắc nghẽn."

"Có thể chảy máu não hay không vậy?"

"Nếu không thì cũng phải rối loạn các chức năng đó nha."

Lăng Nghị nhìn Lữ Hâm đang khổ não nhìn cái đám nhí nhố kia liền nói: "Tôi thấy hình như sắp bị tâm thần phân liệt luôn rồi."

Đồng Duyệt buồn cười.

Lăng Tử Hàn nhìn thấy, bỗng nhiên nói rằng: "Sếp, sau này sếp chế lại phòng chứa rượu như mấy kho chứa tiền trong ngân hàng ấy, vậy sẽ bảo đảm an toàn hơn."

Mọi người an tĩnh một chút, nhất thời lớn tiếng kêu tốt.

Bọn họ vẫn huyên náo như vậy, phần lớn là vì muốn chọc cho Lăng Tử Hàn nói chuyện, cố ý phá vỡ sự trầm mặc của cậu, giúp cậu phá tan sự cản trở tâm lý. Lúc này thấy cậu mở miệng, mọi người đều rất vui vẻ.

Vệ Thiên Vũ hài lòng gật đầu: "Như vậy đi, sếp, tôi giúp sếp thiết kế một hệ thống bảo vệ, chỉ lấy 8 phần phí bình thường thôi."

La Y cười xua tay: "Tôi cùng Du Dặc kiêm chức trong coi hầm rượu cho sếp, thu phí theo việc, bảo đảm sẽ

không tự mình trộm đâu."

La Hãn đồng tình mà nói: "Sếp thảm thật nha, vì vài bình rượu mà cả gia sản bị vơ vét hết rồi."

Ai cũng cười haha, rồi thất chủy bát thiệt trêu chọc ông. Mắt thấy sắc mặt Lăng Tử Hàn càng ngày càng tốt, tiếu ý càng ngày càng đậm, trong lòng bọn họ đều là hài lòng đến cực điểm.

Sau đó mọi người nâng cốc hoan hô, cùng nhau đứng lên: "Boss, chúc boss cùng Đồng viện trưởng cử án tề mi, hạnh phúc suốt đời."

Lăng Tử Hàn cầm ly nước, liền xoay bánh xe, nhỏm người khỏi lưng ghế.

Tất cả liệp thủ vừa nhìn thấy giật mình, nhưng đều mỉm cười nhìn về phía cậu.

Lăng Tử Hàn mỉm cười đứng lên.

Bữa cơm vui vẻ đã kết thúc, đèn đường cũng đã lên. Tuy rằng Lăng Tử Hàn kiệt lực nhẫn nại nhưng trên trán vẫn thể hiện sự uể oải. Các liệp thủ lập tức nói rằng: "Lão đại mau trở về nghỉ ngơi đi, Thiên Vũ đưa lão đại về đi."

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói với Lăng Nghị: "Cha, con quay về Long Quan ở. Hai người đang trong tuần trăng mật, con không muốn quấy rối đâu."

Đã hơn nửa năm rồi, Lăng Nghị đã không nghe thấy cậu nói 1 câu dài như vậy, hiện tại thấy cậu nguyện ý thể hiện suy nghĩ của bản thân bằng 1 câu nói hoàn chỉnh, liền thấy an lòng. Ông liên tục gật đầu: "Được, con đi đi, bất quá, phải thường xuyên về nhà, ăn chung bữa cơm, hoặc ở lại nhà vài ngày, không được như trước đây nữa, luôn lẫn đi đâu mất tăm."

"Dạ!" Lăng Tử Hàn gật đầu.

Vệ Thiên Vũ hài lòng đưa cậu ra cửa. Đồng Duyệt đi theo, ôn hòa mà nói: "Thiên Vũ, Tử Hàn chú giao cho con. Nếu có chuyện gì phải lập tức liên lạc với chú liền."

"Dạ." Vệ Thiên Vũ cười nói. "Đồng viện trưởng, chú cứ yên tâm."

Đi vào trong thang máy, nụ cười của Lăng Tử Hàn liền biến mất. Cậu mệt mỏi rã rời dựa vào lưng ghế dựa, nhắm hai mắt lại.

Vệ Thiên Vũ không hỏi gì cả, ra khỏi thang máy đi thẳng đến ngầm ga ra, đưa cậu lên xe rồi đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi hai người cũng không nói gì, trong xe rất an tĩnh. Mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên Vệ Thiên Vũ chân chính cùng một chỗ với Lăng Tử Hàn, trong lòng triều cuồn cuộn, thiếu chút nữa khống chế không được.

Nhà ở Long Quan rất sạch sẽ, Vệ Thiên Vũ cũng quét dọn sơ qua. Lăng Tử Hàn không chống đỡ được nữa, liền cởi hết quần áo rồi trực tiếp nằm thẳng trên giường.

Vệ Thiên Vũ biết cậu mệt mỏi rã rời, cũng không quấy rối, yên lặng dọn quần áo của cậu, đem xe lăn đặt lên sảnh, sau đó lấy ra bàn chải mới mua kiểu mới có thân cùng đầu đều chứa siêu sóng tự động làm sạch, đánh răng rửa mặt cùng lau người giùm cậu, để cậu ngủ thoải mái một ít.

Lăng Tử Hàn từ từ nhắm hai mắt, mặc anh loay hoay thân thể của chính mình. Hành động của Vệ Thiên Vũ rất nhẹ, phảng phất tựa như gió mát thoáng qua, rất ôn nhu. Dần dần, cậu chìm vào giấc ngủ giữa tiếng hoạt động của máy.

Đợi tới nửa đêm, Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên tỉnh lại, mở to mắt, nhìn thấy bên cạnh mình rỗng tuếch, không khỏi quá sợ hãi, đứng dậy chạy ra khỏi phòng ngủ.

Phòng khách đều tối mịt, xe lăn cũng đang ở nguyên vị trí cũ, trong phòng không có tiếng động nào.

Trái tim anh đập đập bịch bịch, đi vào nhà vệ sinh tìm không thấy, liền chạy tới lan can.

Lăng Tử Hàn đang dựa người bên thành lan can, nhìn ngọn đèn sáng chói đằng xa, bóng lưng cực kỳ thon gầy nhìn qua có vẻ yếu đuối, cô đơn tịch mịch.

Vệ Thiên Vũ đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ phía sau.

Lăng Tử Hàn không có giãy ra, để mặc anh ôm, chỉ yên lặng nhìn những ngọn đèn cam trải dài khắp nơi, bỗng nhiên nói: “Thành phố thật đẹp.”

Vệ Thiên Vũ không thể kiềm được, rốt cục rơi lệ.

HẾT CHAP 41

Mục lục

(1) Khổng Ất Kỷ (Hán tự: Bính âm: Kǒng Yǐjǐ) là tên một truyện ngắn của nhà văn Lỗ Tấn, cũng là tên nhân vật chính của truyện.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Kh%E1%BB%95ng%E1%BA%A4tK%E1%BB%B7

162. Quyển 4 - Chương 42: Tái Hồi Thủ

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Úc Tình ngồi bên trái quán cà phê, thong thả chờ Lôi Hồng Phi.

Lần trước hai người họ cãi nhau một trận ầm ĩ, nên đã hai tháng rồi không gặp. Biết được Lôi Hồng Phi đã được điều tới Bộ Quốc Phòng, nhưng vẫn còn đang ở tại Bắc Kinh, bình thường đi làm rồi tan ca, nên Úc Tình chờ y gọi điện cho mình, đồng thời âm thầm quyết định, sẽ không cãi nhau với y nữa, cũng tận lực không châm chọc khiêu khích, cùng y hòa hảo lại.

Thế nhưng, Lôi Hồng Phi bặt vô âm tín, không hề tìm cô.

Úc Tình là một người cao ngạo. Cô vốn tài mạo song toàn, hiện tại sự nghiệp thành công, bao nhiêu thanh niên tuấn ngạn vây quanh cô, cho nên mới khiến cô trở thành 1 cô gái chua ngoa coi mình là trung tâm, đồng thời không dễ thỏa hiệp, chứ đứng nói hạ mình gọi điện cho người ta trước. Thế nhưng lúc này đây, cô cảm thấy mình chờ không nổi nữa.

Nói thật, cô thật lòng rất thích Lôi Hồng Phi, bởi vì tính cách y phóng khoáng, nhiệt tình, có nghĩa khí lại ẩn chứa sự đơn thuần, thẳng thắn. Ở bên Lôi Hồng Phi hơn 2 năm, tuy rằng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng chỉ cần hai người cùng 1 chỗ, thì cô luôn cảm thấy vui vẻ. Mặc dù có thời gian cũng ảo não vì sự vô tri lại lỗ mãng của y, nên dễ xung đột, bất quá lần nào cũng là Lôi Hồng Phi nhượng bộ, chủ động tìm cô, hai người bắt tay thân thiện, cho nên tóm lại cô rất hài lòng về y. Hơn nữa Lôi Hồng Phi có bối cảnh gia thế rất cao, bản thân lớn lên cao to anh tuấn, rất có khí thế, điều này khiến cô không chỉ hài lòng mà đôi khi còn có chút tự hào.

Lần này, qua 1 thời gian Lôi Hồng Phi cũng có gọi điện cho cô, thế nhưng cô vẫn như cũ, cứng đầu không chịu bỏ qua, đợi đến khi y không từ biệt rồi biến mất, biệt tin một thời gian dài, vì vậy cô liền chửi y, xóa số của y, trong lòng cũng rất chắn chắn, thế nào rồi y cũng phải gọi cho mình thôi. Quả nhiên, nửa tháng sau, y lại gọi cho cô, hẹn sẽ tới nhà cô.

Úc Tình ở nhà làm món ăn. Hai người vừa ăn vừa xem TV.

Vốn tưởng rằng mọi việc vẫn sẽ như cũ, Úc Tình không hề nói gì y, chỉ mỉm cười cùng y bàn chuyện nhà. Nhưng Lôi Hồng Phi dường như có tâm sự, chỉ miễn cưỡng mỉm cười lắng nghe, không giống như trước chuyện trò vui vẻ với cô. Úc Tình không hề chú ý, chỉ chuyên tâm xem tin tức.

Chờ đến lúc thời sự phát tin, nói về đội đột kích Trung Quốc thực hiện hành động giải cứu con tin. Tiết mục đầu tiên chính là cử hành quốc táng cho liệt sĩ. Tinh thần Lôi Hồng Phi có chút hoảng hốt, giờ càng thêm chấn động, chuyên tâm xem.

Nhưng Úc Tình cực kỳ phản cảm mấy cái nghi thức "Tẩy não" này, lập tức lấy remote chuyển kênh, kiếm đài khác.

Lôi Hồng Phi nóng nảy, lập tức giựt lấy remote trong tay cô, quay lại kênh thời sự.

Úc Tình nhịn không được, châm chọc mà nói: "Thế nào chứ? Đừng nói anh ngu tới mức tin mấy cái thứ này đi."

Ngọn lửa trong lòng Lôi Hồng Phi bỗng nhiên được châm ngòi. Y nắm chặt đũa trong tay, một tay mạnh mẽ cầm chặt cái chén cơm, cố gắng ức chế sự phẫn nộ trong tim.

Úc Tình chỉ biết y là lục quân, nhưng không rõ đơn vị của y là gì, còn tưởng chỉ là một bộ đội dã chiến bình thường, bởi vậy không hề biết y chính là chỉ huy hành động lần này. Sau khi hành động chấm dứt, tận mắt y nhìn thấy thuộc hạ của mình tử thương, sự đau đớn trong lòng này cô vĩnh viễn không thể hiểu được. Thế nhưng, mặc dù vậy đi nữa, những người hy sinh này đáng bị sự chê cười như thế sao? Bọn họ ai cũng còn trẻ, ai cũng ưu tú, hiện tại vì nước hy sinh thân mình, được cử hành quốc táng, chẳng phải là nên hay sao?

Úc Tình vừa xem nhịn không được cười nhạo: "Mấy việc như vậy, không biết có mấy người tin nữa đây. Những người đó chính là như vậy, chỉ cần có cơ hội nhất định gióng trống khua chiêng, tuyên dương chủ nghĩa anh hùng, làm như có thật vậy. Kỳ thực, đáng lẽ ra không nên dùng tấn công quân sự. Nếu không thì tại sao lại cử người Trung Quốc lên làm bí thư trưởng Liên Hợp Quốc chứ? Chẳng lẽ không thể sử dụng phương pháp hòa bình sao? Founder đúng là chủ nghĩa khủng bố toàn cầu, bất quá bọn họ chỉ là có tín ngưỡng riêng của mình mà thôi. Đối với người có tư tưởng bất đồng, chúng ta đáng lẽ phải dùng phương thức giao lưu ngôn ngữ, không nên động 1 chút là dùng vũ lực. Này, anh thấy có đúng không? Mấy người này tham gia quân ngũ thật quá đơn thuần đi, muốn các anh đánh các anh liền đánh, không biết sử dụng suy nghĩ của chính bản thân hay sao?"

Lôi Hồng Phi rất phản cảm, nhưng miễn cưỡng nhịn xuống, phiền muộn nói: "Lời này của em có ý gì? Muốn quân nhân cãi lệnh cấp trên sao? Đó là muốn lên toà án quân sự à? Nếu như trên chiến trường, có thể xử bắn tại chỗ đấy."

"Hừ. Thật không hiểu nỗi, sao lại có chuyện như vậy? Độc tài." Úc Tình không cho là đúng nói.

Lôi Hồng Phi quăng mạnh chiếc đũa lên bàn, khuôn mặt âm trầm nói với cô: "Úc Tình, thiên chức của quân nhân là phải tuân theo mệnh lệnh, khắp thế giới đều như vậy. Nếu một quân đội không có kỷ luật, đó chính là quân bại, không thể thắng trận, đừng nói đến việc bảo vệ quốc gia. Đến lúc đó, chỉ sợ không có cảnh hòa bình để mấy người có tư tưởng giỏi giang như là cô nêu ra ý kiến đâu."

Cho tới bây giờ Úc Tình chưa từng thấy qua bộ dáng nghiêm tú như thế này của y, không khỏi ngẩn ra,

lập tức tức sùi bọt mép: "Anh có ý gì? Chỉ trích em sao? Em biết tâm tư của anh mà, quân nhân nào mà không mong chiến tranh cơ chứ? Quân nhân nào mà không muốn trở thành tướng quân? Huống chi nhà anh hiển hách đến thế, rất có thể trở thành tướng quân. Bất quá, em là người theo chủ nghĩa hòa bình, thống hận chiến tranh, anh nói em sai chỗ nào? Em nói cho anh biết, anh đừng có ở đây ra lệnh cho em, cái gì mà tác phong quân nhân chứ, em cũng không phải thuộc hạ của anh." Từ trước tới giờ cô luôn chiếm thượng phong trước mặt đàn ông, làm gì tới phiên đàn ông giáo huấn chứ?

Lần này Lôi Hồng Phi tới đây, vốn là muốn nói chia tay với cô, nhưng vẫn chưa biết phải mở miệng thế nào, lúc này nghe được mấy câu này của cô, trong đầu phát hỏa, cũng không thể nào khống chế, trừng mắt nói với cô: "Úc Tình, mấy người văn nhân yêu hòa bình như cô bất quá chỉ đang xây lâu đài trên cát mà thôi, một hòa bình chân chính chính là phải sử dụng lực lượng quân sự rất mạnh xây dựng và bảo vệ mà nên. Bọn cô có thể ngồi đó nói phét, cũng có thể châm chọc khiêu khích tôi, nhưng xin cô tôn trọng những chiến sĩ kia một chút, nhất là những người đã hy sinh, còn có những người vì trọng thương mà tàn phế nữa, bọn họ có rất nhiều người còn chưa được 25 tuổi, hơn nữa còn rất ưu tú, có tài năng, có dũng khí, có ước mơ, nhưng bọn họ lại vì những người luôn thong thả ăn chơi, có cuộc sống sung túc vui sướng như cô mà phải hy sinh đó …"

Úc Tình cuồng nộ, thốt ra: "Đó là bọn ngốc …"

Lôi Hồng Phi vừa nghe lời này, thuận tiện cầm cái chén trong tay quăng mạnh xuống đất. Tiếng chén vỡ tan cắt ngang lời Úc Tình.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, nhất thời không ai nói gì, trong phòng chỉ có tiếng TV quanh quẩn. Đó là tiếng của người MC chủ trì buổi lễ.

Đó cũng là một vị chuyên gia có tuổi chuyên môn nghiên cứu chủ nghĩa khủng bố mỉm cười nói: "Hành động lần này khiến tôi nhớ tới lần Mông Kha Đại hãn (1) của Mông Cổ phái đại quân tây chinh, cuối cùng tiêu diệt triệt để khủng bố giáo phái A Tát Tân. Ở thời Trung cổ, bọn trở thành từ đồng nghĩa với hai từ 'Sát thủ', cũng giống như từ nguyên tiếng Anh hiện đại 'Sát thủ'. Hoạt động của Giáo phái A Tát Tân vô cùng điên cuồng, bọn sát nhân vô cùng kiêu ngạo, bọn họ luôn hy vọng nhân cơ hội đó thành lập vương quốc mới của mình. Sau này, bọn giáo phái khủng bố vùng Trung Đông mà các các quốc gia bó tay toàn bộ đều bị người Mông Cổ tiêu diệt. Năm 1251, Mông Kha lên làm Đại Hãn Mông Cổ, lập tức phái Húc Liệt Ngột (2) tây chinh, một lần tiêu diệt hết bọn A Tát Tân. Một vị học giả nổi tiếng của Mĩ René Grousset (3) rất chú ý tới hành động tiêu diệt tiêu diệt A Tát Tân của Mông Cổ lần đó. Ông nói rằng: 'Giáo phái khủng bố đã từng khiến các Sudan (4) bó tay trong suốt 12 thế kỷ, từng khiến các Sudan cùng Vương Triều Khalīfah (5) rợ hãi, từng cho người tiến vào xã hội đạo Hồi ở Á Châu tiến hành hủ hóa cùng phân liệt hiện tại cuối cùng bị diệt trừ. Người Mông Cổ tiêu diệt phái A Tát Tân, đó chính là cống hiến không thể đo lường cho nền văn minh thế giới.' Tôi nhận thấy lời này cũng có thể đem ra sánh với hành động lần này của Trung Quốc …"

Úc Tình nghe được cười lạnh một tiếng: "Giả dối."

Lôi Hồng Phi trong cơn giận dữ, cầm lấy chiếc đũa quăng đi.

Úc Tình giận dữ, vỗ mạnh bàn: "Lôi Hồng Phi, anh cút đi cho tôi."

Lôi Hồng Phi hoắc mắt đứng dậy, ôm lấy áo khoác, không hề ngoảnh đầu lại cứ thế bước đi.

Và cứ thế không còn bất kì tin nào nữa.

Vốn Úc Tình đã chuẩn bị sẵn trong bụng cả ngàn lời châm chọc khiêu khích, chuẩn bị lần sau y gọi điện thoại là lập tức nói ra. Thế nhưng, thời gian dần trôi, lửa giận trong lòng cô dần dần tiêu tan thành mây khói.

Không lâu sau, Lôi Hồng Phi điều đến tổ hành động đặc biệt của Bộ Quốc Phòng. Sau đó, tên của y dần dần xuất hiện trên truyền thông, được trong ngoài nước vô cùng quan tâm.

Nhìn Lôi Hồng Phi trên màn hình TV, cô mới giật mình nhận ra, người quan quân thanh niên huyết khí phương cương mà lúc trước cô biết giờ đã trở thành một danh tướng trầm ổn trưởng thành rồi. Có lẽ cô nên thay đổi mình một chút, thay đổi cách sống của hai người một chút, dùng cái nhìn mới nhìn nhận y, phải chăng sẽ có một tin mừng.

Chờ đợi nhiều tháng, rốt cục cô cũng phải bỏ qua tự tôn cá nhân, chủ động gọi điện thoại cho y.

Nghe được tiếng của cô, Lôi Hồng Phi không hề tỏ ý mừng rỡ, cũng không nói năng ngọt ngào như lúc trước nữa. Thái độ của y rất bình thản, vô cùng khách khí nói: "Được, sau khi tan tầm, em cứ tìm chỗ đi, ăn uống gì cũng được cả." Hoàn toàn không có ý định đến nhà cô.

Úc Tình nghĩ ăn thì không tiện nói chuyện, vì vậy nhân tiện nói: "Quán cà phê đi, 8g tối."

"Được, anh sẽ đến đúng giờ." Lôi Hồng Phi sau khi nói xong liền lập tức cúp máy.

Úc Tình tới sớm, sau đó nhìn thấy Lôi Hồng Phi lái xe tới, rồi tiêu sái đi vào cửa.

Y ngồi đối diện cô, nói với nhân viên phục vụ: "Một ly Mocha."

Úc Tình nhìn Lôi Hồng Phi tựa như thoát thai hoán cốt, có chút không quen.

Lôi Hồng Phi trầm ổn nói: "Úc Tình, vốn anh dự định để giải quyết xong hết mấy chuyện bận rộn này xong mới nói chuyện với em. Thế nhưng, nói sớm một chút cũng được, như vậy đối với cả hai chúng ta cũng tốt."

Úc Tình nghe ngữ khí của y có chút bất thường, vì vậy nhướng mắt lên nhìn y, bình tĩnh nói: "Anh muốn nói gì?"

Lôi Hồng Phi nói thẳng vào vấn đề: "Úc Tình, em là một người vô cùng ưu tú, đó cũng là nguyên nhân mà lúc trước anh bị em hấp dẫn. Thế nhưng, quen nhau 1 thời gian như vậy, đã khiến anh hiểu rõ thêm rất

nhiều điều. Tính cách chúng ta bất hòa, mâu thuẫn rất sâu, rất khó bên nhau. Cho nên, chúng ta chia tay đi."

Úc Tình rất bất ngờ.

Trước đây đều là do cô đá người ta, cho đến bây giờ chưa từng đá ai qua cả, trong lúc nhất thời trong lòng cảm thấy rất không thoải mái. Bất quá, nếu Lôi Hồng Phi dùng thái độ đầy lý trí nói ra suy nghĩ của mình, cô cũng sẽ không làm quá lên. Cầm ly uống lấy một hớp cà phê xong, cô bình tĩnh nói: "Tại sao? Vì giận em vụ cãi nhau lần trước sao?"

Lôi Hồng Phi lắc đầu: "Đó không phải lần đầu tiên. Phải nói là tích lũy trường kỳ, đến một ngày giọt nước làm tràn ly."

"Ngọn cỏ cuối cùng trên lưng lạc đà? Em hiểu rồi." Úc Tình hạ mi mắt, lẳng lặng mà nói. "Nếu là vì chuyện đó, vậy em xin lỗi anh vậy."

Lôi Hồng Phi có chút giật mình. người con gái có ngôn từ sắc bén, tính cách mạnh mẽ này là chịu nhận lỗi sao? Y trầm mặc chốc lát, thành khẩn mà nói: "Không, phải là anh xin lỗi em mới đúng. Hai năm qua, bởi vì công việc, anh không thể hoàn thành được trách nhiệm của một người bạn trai. Úc Tình, em là người ưu tú, hẳn là tìm một người bạn đời ưu tú giống vậy mới đúng. Anh không hợp, cho nên không thể nào níu kéo em thêm nữa."

Úc Tình nhìn một chút ngoài cửa sổ, bỗng nhiên chuyển đề tài: "Hồng Phi, Lăng Tử Hàn đang ở tại Bắc Kinh phải không?"

Trong lòng Lôi Hồng Phi nao nao, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh: "Thì sao?"

Úc Tình mỉm cười: "Mỗi lần cậu ta ở Bắc Kinh, biểu hiện của anh rất kỳ lạ."

Lôi Hồng Phi hồ nghi nhìn cô: "Thật sao?"

"Phải." Úc Tình bỗng nhiên trầm tĩnh lại, cười như hoa xuân. "Chắc là do anh không tự cảm thấy được thôi. Em đã sớm phát hiện ra rồi, chỉ là chưa từng hỏi tới. Em không phải dạng con gái nhu nhược, tất nhiên là không có nghi thần nghi quỷ với người anh em tốt nhất của anh rồi. Thế nhưng, trong lòng anh, anh vẫn còn yêu cậu ta phải không?"

Lôi Hồng Phi nhíu mày, nỗ lực suy nghĩ một hồi, rồi thành thật nói: "Cùng một chỗ với em hơn hai năm, thật lòng anh rất thích em. Nhưng trước đó, và cũng như bây giờ, người anh yêu chính là Tử Hàn, tương lai cũng chỉ có một mình em ấy."

"Cám ơn anh đã nói thật." Úc Tình mỉm cười gật đầu. "Kỳ thực anh với Lăng Tử Hàn rất xứng đôi. Tuổi tác các anh gần bằng nhau, gia thế tương đương, thanh mai trúc mã nữa. Tuy rằng tính cách Lăng Tử Hàn

nhu nhược hướng nội, lại không có chí cho sự nghiệp, nhưng rất hợp với anh. Em thấy cậu ấy luôn bao dung cho anh, không giống em, thường thường nhịn không được sẽ phát giận với anh. Nếu vậy, anh có thể quay đầu lại, một lần nữa bên cạnh cậu ấy rồi, phải không?"

Lôi Hồng Phi lắc đầu, nét mặt có chút buồn bã.

Úc Tình bất ngờ: "Sao thế?"

Lôi Hồng Phi cười khổ một chút: "Em ấy có người khác rồi."

Úc Tình ngẩn ra, lập tức cười khổ lắc đầu: "Thì ra hai chúng ta giống nhau, khi quay đầu lại cũng không tìm được đường về."

Nhưng nét mặt Lôi Hồng Phi lại rất kiên định: "Anh vẫn sẽ chờ em ấy, tuyệt không thay đổi."

Úc Tình nhìn y, dường như lại thấy được người thanh niên lần đầu gặp gỡ lúc kia, đơn thuần, chấp nhất, tràn ngập nhiệt tình. Cô vươn tay ra hướng về phía y: "Nếu vậy, sau này chúng ta có thể làm bạn được không?"

"Đương nhiên." Lôi Hồng Phi nở nụ cười, nắm tay cô. "Có bạn trai nhất định phải nói cho anh biết, anh giúp em giám định."

"Thôi đi." Úc Tình khôi phục lại phong cách cũ, cười trào phúng: "Với đôi mắt thấp kém của anh mà đòi giám định người khác sao?"

Lôi Hồng Phi cầm lấy ly cà phê: "Nếu vậy, xin anh kính em một ly, cao nhân."

Úc Tình cười không thể ngừng, cầm lấy ly cà phê chạm nhẹ vào ly của anh.

Hai người uống 1 hơi cạn sạch.

Mấy nhân viên phục vụ nhìn thấy cảnh đó ai cũng lắc đầu.

Bộ hai người đó già lắm sao, ai lại uống cà phê kiểu đó bao giờ.

Lôi Hồng Phi và Úc Tình bèn nhìn nhau cười, lập tức bắt tay nói lời từ biệt.

PHIÊN NGOẠI HOÀN

Mục lục

(1) Đại hãn Mông Kha, còn gọi là Mông Ca sinh khoảng năm 1208 và mất năm 1259). Ông là đại hãn thứ tư của đế quốc Mông Cổ từ năm 1251 tới năm 1259. Là con trai trưởng của Đà Lôi và Sorghaghtani Beki, anh trai của Hốt Tất Liệt và Húc Liệt Ngột, cháu nội của Thành Cát Tư Hãn và là con nuôi của Oa Khoát Đài. Sau được nhà Nguyên truy phong là Nguyên Hiến Tông ( ).

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/M%C3%B4ngKha

(2) Húc Liệt Ngột (khoảng 1217 – 8/2/1265) là một Hãn vương của Mông Cổ. Ông là em ruột của Mông Kha và Hốt Tất Liệt, con trai của Đà Lôi, cháu nội của Thành Cát Tư Hãn.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%BAcLi%E1%BB%87tNg%E1%BB%99t

(3) René Grousset

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Ren%C3%A9Grousset

(4) Sudan: Người đúng đầu đạo Hồi

(5) Một caliphate, khalifah, khilafat hay Triều đại khalip là một thể chế Hồi giáo được lãnh đạo bởi một lãnh tụ tôn giáo (và thường cả chính trị) tối cao gọi là khalip – nghĩa là "người kế tục"

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Caliphate

163. Quyển 4 - Chương 43: Đào Nguyên

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ lái chiếc xe việt dã ổn định chạy trên con đường đến thảo nguyên.

Chiếc xe này đã được anh tân trang lại, không chỉ có mã lực mạnh, có thể ứng phó với mọi tình huống hiểm ác đáng sợ, hơn nữa ghế sau còn có thể trải dài ra làm thành một chiếc giường ngủ thoải mái.

Lúc này, Lăng Tử Hàn đang nằm ở đó, có dây an toàn vắt ngang qua người cậu, nên dù trên đường đi có gập ghềnh thì cậu vẫn có thể an ổn ngủ.

Vệ Thiên Vũ có thể thành thạo thoải mái lái chiếc xe mà mình yêu thích đi dã ngoại, bên cạnh còn có người yêu sớm chiều làm bạn, tâm tình vô cùng khoái trá.

Từ Cung Đảo trở về đến bây giờ đã hơn một năm rồi, thân thể Lăng Tử Hàn cũng dần có biến chuyển tốt. Vệ Thiên Vũ rất lạc quan, so với những ngày mà cậu nằm viện, bây giờ dù thân thể vẫn còn yếu, vẫn trầm mặc ít lời, nhưng ít nhất giờ cũng có sức sống, thỉnh thoảng sẽ nói ra suy nghĩ của mình, hoặc là đáp lại sự quan tâm của anh. Đối với một người đã từng bị "Ma trảo" tàn phá tàn nhẫn, đồng thời cũng bị tiêm vào người không ít thuốc có chất gây ảo giác mạnh, thì đây là tiến bộ rất lớn rồi.

Nhớ lại lúc trước, khi anh nghe Đồng Duyệt nói những dằn vặt mà Lăng Tử Hàn phải chịu, khiến tim anh như muốn nát ra, thiếu chút nữa liều lĩnh xâm nhập vào doanh địa bí mật, giết chết Antinogen, nhưng nhờ La Hãn đoán trước được, cực lực khuyên can, mới có thể ngăn ngừa được đại họa.

Từ đó đến giờ, anh luôn cẩn thận che chở Lăng Tử Hàn, cẩn thận tỉ mỉ đúng hạn đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra, thực hiện phục hồi chức năng, ngay cả việc uống thuốc cùng massage mỗi ngày cũng đều nghiêm ngặt chấp hành theo lời dặn của bác sĩ. Điều khó tin chính là, Lăng Tử Hàn không hề phản đối hành động của anh, trái lại còn cực kỳ hợp tác. Đây cũng có thể coi là một trong những nguyên nhân có thể khiến cho bệnh tình của cậu chuyển biến tốt đẹp nhỉ?

Giữa tháng 2, không khí Bắc Kinh ô nhiễm nghiêm trọng, cực kỳ có hại với hệ hô hấp của Lăng Tử Hàn. Vệ Thiên Vũ suy xét nhiều ngày, sau đó thương lượng với Đồng Duyệt cùng Lăng Nghị, quyết định lái xe đưa Lăng Tử Hàn đi ra ngoài du lịch.

Tuy rằng hành động tại Cung Đảo cùng cao nguyên Nigel đều thành công, Heinz và Antinogen tất cả đều sa lưới, nhưng Jack vẫn còn đang lẫn trốn, hơn nữa Heinz cũng cự tuyệt hợp tác. Tuy rằng uỷ ban Quốc Gia An Toàn Trung Quốc thông qua tổ chức chống khủng bố của Liên Hợp Quốc để liên hệ với các quốc gia khác liên kết hành động, khiến hệ thống tổ chức Founder trên toàn cầu bị hỏng nặng, nhưng vẫn chưa thể diệt trừ triệt để. Tổ chức khủng bố này vẫn đang tồn tại, chỉ là được Jack đích thân chỉ huy chuyển sang hoạt động ngầm bí mật không gây động tĩnh lớn, dường như đang hồi phục, trong lúc nhất thời không có hành động gì. Bất quá, trong thời gian Bắc Kinh đăng cai thế vận hội Olympic mùa hè rất có khả năng trở thành mục tiêu công kích của tổ chức khủng bố này, tuy rằng không liên quan đến tổ liệp nhân, nhưng bộ tình báo đặc biệt trực thuộc Bộ Quốc An ra lệnh, yêu cầu những liệp thủ không đảm nhiệm nhiệm vụ thì phải ở lại Bắc Kinh tham dự thế vận hội Olympic, tùy thời ứng phó tình huống đột phát.

Từ đây cho tới đó, Vệ Thiên Vũ có ba tháng để cùng Lăng Tử Hàn đi ngao du khắp chốn.

Công tác chuẩn bị rất ít, Vệ Thiên Vũ mang theo đủ loại thuốc cùng trang thiết bị cấp cứu, còn có những vật dụng dùng trong lúc dã ngoại. Những việc này đối với liệp thủ bọn họ đều là việc cỏn con. Bản lĩnh sinh tồn dã ngoại của bọn họ tuyệt đối đứng nhất.

Lăng Tử Hàn luôn luôn trầm mặc chưa bao giờ phản đối đề nghị của anh, nét mặt luôn luôn bình tĩnh giờ cũng hiện lên chút hăng hái tựa như một đứa trẻ khiến Vệ Thiên Vũ rất hài lòng.

Chạy xe ra khỏi Bắc Kinh, anh chạy một đường thẳng hướng Tây Nam. Anh cùng Lăng Tử Hàn thích thanh tĩnh, không hứng thú với phía Đông Nam đầy phồn hoa, chỉ thích những cánh đồng hoang vu ở phía Tây.

Bọn họ cũng không có gì vội, trên đường rất thong thả. Buổi sáng thì đợi Lăng Tử Hàn ngủ đủ giấc tự nhiên tỉnh, cho cậu thong thả ăn xong bữa sáng, Vệ Thiên Vũ mới tiếp tục lái xe. Nếu như gặp phải phong cảnh đẹp, thì anh sẽ dừng xe lại, cùng Lăng Tử Hàn đi dạo, hoặc là đậu ở đó xem một chút. Nếu như Lăng Tử Hàn mệt mỏi, thì sẽ ra chiếc giường ở phía sau nằm ngủ, đợi tinh thần hồi phục, thì lại tiếp tục ngồi trên xe nhìn phong cảnh. Trong tay Vệ Thiên Vũ có bản đồ rõ ràng, buổi tối sẽ tìm được các thị trấn nhỏ, tìm một quán trọ nhỏ tốt nhất ở qua đêm, để Lăng Tử Hàn nghỉ ngơi hoàn toàn.

Thời gian ở bên nhau lâu, tuy rằng Vệ Thiên Vũ vẫn luôn ở bên cạnh cậu, nhưng không hề có hành động nào thái quá. Lăng Tử Hàn đánh mất đi khả năng ***, nên Vệ Thiên Vũ không dám thể hiện chút ham muốn dục vọng nào, sợ khiến cậu cảm thấy khó chịu, làm ra những chuyện khó mà dự tính được.

Bất quá, mỗi tối được ngủ bên cạnh cậu, mỗi sáng được đồng hành cùng cậu, cùng nhau ăn, cùng nhau uống nước, cùng nhau nhìn phong cảnh mỹ lệ, không bao giờ lo lắng việc cậu sẽ gặp nguy hiểm nữa, không có những tác nhân bên ngoài quấy rầy, có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cậu, Vệ Thiên Vũ cảm thấy đây là thời gian hạnh phúc nhất từ lúc chào đời cho tới nay của anh.

Bọn họ xuyên qua Hà Bắc, Sơn Tây, Thiểm Tây, vượt qua Lan Châu, tiến vào khu Cam Nam. Vệ Thiên Vũ dự định xuyên bắc từ đây, dọc theo đường đi có thể xem nhiều cảnh đẹp. Tuy rằng trên đường phải vượt qua một số ngọn núi có độ cao với mặt biển hơn lớn, nhưng xe của anh đã được tân trang toàn diện, sử dụng kỹ thuật hai tầng ngăn chặn sự tăng áp, còn có hệ thống cung cấp khí hoàn thiện, không hề gây tổn hại gì tới thân thể Lăng Tử Hàn.

Phong cảnh thảo nguyên trước mặt dần hiện ra, khiến Lăng Tử Hàn luôn tương đối đạm mạc cũng dần có tinh thần, có đôi khi liên tục ngồi ở phía trước hơn 3 tiếng đồng hồ, nhìn không chuyển mắt vào phong cảnh trước mặt.

Tuy rằng Vệ Thiên Vũ rất vui, nhưng lại sợ cậu quá hưng phấn, có hại tới thân thể, nên thường căn dặn cậu phải chú ý nghỉ ngơi. Lăng Tử Hàn cũng nghe lời, nếu Vệ Thiên Vũ kiên trì bắt cậu đi ngủ một chút, cậu cũng sẽ chuyển ra phía sau nằm xuống ngủ.

Bọn họ cứ thế nhàn nhã hai ngày, liền bắt đầu chạy vào núi. Ngày thứ hai, bọn họ đi dọc một con đường núi tới một thôn làng nhỏ.

Một con sông nhỏ trong suốt tách biệt giữa đường núi và làng, thấp thoáng trong các tán cây xanh là những căn nhà bằng gỗ, khói bếp lượn lờ, hòa cùng 1 thể với không khí trong rừng, chung quanh đều là những đóa hoa ngàn sắc, thỉnh thoảng có tiếng chim hót vang lên. Làng dựa vào ven sông, núi xanh phía sau trùng điệp, xanh ngắt.

Lăng Tử Hàn đã tỉnh ngủ, vừa mới chuyển chỗ ngồi đã thấy xe dừng ở đây, không khỏi 'A' một tiếng: "Chỗ này quả thật rất tốt nha."

Vệ Thiên Vũ nghe xong, mỉm cười, vừa chuyển tay lái, chạy qua cây cầu gỗ bắt ngang sông, chạy vào làng.

Lăng Tử Hàn có chút nghi hoặc nhìn anh.

Vệ Thiên Vũ dừng xe lại, kéo cậu ôm vào lòng, nhẹ giọng hỏi: "Có muốn gặp cha mẹ anh không?"

Lăng Tử Hàn mở to mắt nhìn: "Họ ở đây sao?"

"Ừ." Vệ Thiên Vũ ôn nhu mà nói. "Cha mẹ anh cơ bản đều đã về hưu rồi, họ không thích ở thành phố lớn, cảm thấy quá ồn ào, một năm hơn phân nửa thời gian đều ở đây hết, chỉ có đôi lúc ra ngoài tham gia hội nghị về các phương pháp nghiên cứu mà thôi. Bọn họ thích phong cảnh ở đây cùng bầu không khí an tĩnh, muốn ở đây nghiên cứu, bình thường thì trồng hoa, đôi lúc thì liên hệ với các đồng nghiệp qua mạng internet hay điện thoại."

"À." Lăng Tử Hàn nhìn mỹ cảnh bốn phía, không khỏi nở nụ cười. "Bác trai bác gái thật biết hưởng phúc."

Vệ Thiên Vũ thấy cậu không có ý bài xích, liền đánh bạo nói: "Vậy em có muốn gặp bọn họ không? Nếu như em đồng ý, chúng ta sẽ ở lại vài ngày. Còn nếu em không muốn, chúng ta sẽ ăn bữa cơm rồi đi. Tử Hàn, em đừng miễn cưỡng bản thân, nhất định phải nói thật với anh."

Lăng Tử Hàn nhìn anh rất hiền hòa, mang theo nụ cười mỉm: "Em đồng ý, nói thật đó."

Trong lòng cậu, tuy rằng đã không thể liên kết với cuộc sống hiện thực, nhưng không có nghĩa cậu đánh mất đi sự nhạy cảm trong việc quan sát sự vật sự việc. Cậu có thể hiểu được tâm lý mâu thuẫn của Vệ Thiên Vũ. Anh muốn Lăng Tử Hàn gặp cha mẹ anh, nhưng lại không dám nói, sợ bị từ chối. Hiện tại chạy tới cửa nhà mới nói, lại sợ cậu thấy phản cảm. Trên thực tế, tuy rằng hiện giờ tâm lý cậu không ổn, nhưng lý trí thì rất sáng suốt, mặt tình cảm cậu cũng có thể cảm nhận được. Nếu Vệ Thiên Vũ không chịu buông tay cậu, thì cậu cũng đồng ý tiếp tục với anh, tất nhiên sẽ không từ chối gặp cha mẹ anh.

Vệ Thiên Vũ nghe vậy, nhất thời vui mừng, tươi cười rạng rỡ cùng cậu xuống xe, đi đến một căn nhà bên cạnh.

Sân nhà này giống các sân khác, đều dùng thân cây làm thành hàng rào cao ngang vai, ở giữa có một căn nhà hai tầng, cũng dựng bằng gỗ, hiên nhà còn phơi vài xâu bắp trái, nhìn rất bắt mắt.

Vệ Thiên Vũ đẩy ra cửa hàng rào, kéo Lăng Tử Hàn vào sân, trực tiếp bước vào nhà.

Người dân trong núi rất thuần phác, nên cửa nhà ở đây đều không có khóa, chỉ khép hờ mà thôi.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có bóng người.

Vệ Thiên Vũ kêu to: “Cha, mẹ.”

Lầu hai lập tức truyền đến một tiếng rất lớn, dường như có vật gì đó bị rớt xuống sàn nhà, sau đó là tiếng của một người đàn ông: “Sao bỗng dưng tôi nghe được tiếng con trai đang gọi mình nhỉ? Ảo giác sao?”

Sau đó là một giọng nữ ôn nhu: “Tôi cũng nghe thấy nè, kỳ quái.”

Vệ Thiên Vũ nhìn thoáng qua Lăng Tử Hàn đang mỉm cười, cũng hài lòng mà cười rộ lên, lần thứ hai lên tiếng kêu to: “Cha, mẹ, không phải ảo giác. Xuống lầu lẹ đi, con về nè.”

Nhất thời, liền nghe thấy tiếng nói liên tục: “Mau mau, con nó về thiệt kìa.”

Sau đó là tiếng bước chân đùng đùng xuống sàn nhà, tiếp đó là một đôi lão phu phụ xuất hiện ngay cầu thang.

Lăng Tử Hàn nhìn qua. Người đàn ông đi phía trước vẫn rất tráng kiện, tướng mạo thanh liêm, chính là viện sĩ viện công trình Trung Quốc, Vệ Trọng. Lão thái thái đi phía sau vừa nhìn là biết mang huyết thống Arab, da hơi nâu, con ngươi hơi hơi phiếm lam, mái tóc chỉ mới bạc nửa sau đầu, nhìn qua rất có tinh thần. Bà chính là nhà thực vật học, tên Trung Quốc là Ngả Toa.

Hai vị lão khoa học gia vừa nhìn thấy con mình, liền kích động chẳng khác gì những bậc cha mẹ bình thường cả.

Vệ Trọng nhanh chóng chạy xuống lầu xém chút là ngã nhào, Vệ Thiên Vũ vừa thấy liền kinh hồn bạt vía, nhanh chóng chạy lại đỡ cha mình, liên thanh nói: “Cha, cha đi chậm chút, nếu như trượt chân thì làm sao?” Sau đó cũng đưa tay đỡ lấy mẹ mình.

Vệ Trọng ôm chặt vai con mình, yên lặng nhìn khuôn mặt anh, một lát mới nói: “Tốt, tốt, chịu về là tốt rồi.”

Ngả Toa kéo tay con mình, cũng nhìn chằm chằm anh, trong mắt đã có ánh nước: “Thiên Vũ, thời gian dài không gặp con rồi, sao bỗng dưng chẳng nói gì hết lại chạy tới đây, không gọi điện trước?”

Vệ Thiên Vũ cười nói: “Lần này là đột nhiên nhớ tới muốn ghé, trước đó không có dự định. Cha, mẹ, con còn dẫn theo một người nữa.”

Vệ Trọng cùng Ngả Toa lập tức hướng mắt về phía cửa, liền thấy một người thanh niên thon gầy tái nhợt.

Vệ Thiên Vũ vẫy vẫy tay với Lăng Tử Hàn, chờ cậu tới gần, cười nói: “Cha, mẹ, em ấy là Lăng Tử Hàn, là người yêu của con.”

Lăng Tử Hàn ôn hòa chào: “Bác trai, bác gái, hai bác khỏe.”

Vệ Thiên Vũ nhìn cậu, trong mắt tràn đầy nét cười.

Hiểu con không ai bằng mẹ, vừa nhìn biểu hiện của anh, Ngả Toa liền biết vị trí của người thanh niên này trong lòng con trai mình. Bà mỉm cười tiến đến, kéo tay Lăng Tử Hàn, rộng rãi cười nói: “Tử Hàn phải không? Hoan nghênh hoan nghênh.”

Vệ Trọng cũng nhanh chóng quan sát người trong tim của con trai mình, mấy cái khác tạm thời không nói, nhưng ông vô cùng thích đôi mắt trong suốt trong trẻo kia, vì vậy bắt tay với cậu, nhiệt tình mà nói: “Thiên Vũ lớn rồi, cuối cùng cũng tìm được người mình yêu, khiến cho bác trai bác gái thở phào nhẹ nhõm.”

Vệ Thiên Vũ mặt đỏ: “Cha, cha nói vậy làm con mất mặt quá đi.”

Lăng Tử Hàn chỉ là mỉm cười, đặc biệt nhu thuận.

Ngả Toa quan tâm hỏi: “Ăn chưa vậy?”

Lúc này Vệ Thiên Vũ mới nhớ ra, vội nói: “Còn chưa ăn, để con đi làm.”

“Không cần, không cần.” Ngả Toa cười nói. “Con với Tử Hàn nói chuyện với cha đi, để mẹ đi làm.”

Vệ Thiên Vũ do dự một chút, lúc này mới nói: “Vậy được rồi, bất quá, đừng quá nhiều đồ mỡ, làm nhiều đồ chay một chút. Thân thể Tử Hàn không được tốt, phải ăn kiêng hơi nhiều.”

“Được.” Ngả Toa tỉ mỉ quan sát một chút Lăng Tử Hàn, thân thiết nói. “Sắc mặt không được tốt, phải dưỡng thân thể cho tốt mới được. Được rồi, cứ để cho mẹ, mọi người cứ ngồi uống trà một chút đi.”

Vệ Thiên Vũ hài lòng đáp ứng, lôi kéo Lăng Tử Hàn lên lầu.

Lăng Tử Hàn đi rất chậm, may mà thang lầu cũng không quằn quèo chút nào, cũng không cao lắm, cậu đi lên cũng không thấy mệt.

Lầu hai có 5 phòng, phòng trong cùng rất lớn, ghế bành làm bằng gỗ có đệm ngồi và dựa đặt ngay ngắn ở giữa. Nhưng Vệ Thiên Vũ lại sợ nó quá cứng, Lăng Tử Hàn giờ chỉ còn lại thân thể đầy xương chịu không nổi, nên cầm lấy một đống đệm đặt lên, sau đó mới để cậu ngồi xuống.

Trong núi tương đối lạnh, nhưng trong phòng có một lò sưởi lớn, đốt lửa bằng gỗ, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Vệ Thiên Vũ rất quen thuộc mà sắp xếp, rót nước sôi cho Lăng Tử Hàn, sau đó mới tự mình rót trà.

Vệ Trọng ngồi ở đó, nhìn dáng dấp quan tâm lo lắng của con mình đối với người thanh niên kia, khuôn mặt liền hiện nét cười. Nhìn anh pha nước trà cho mình, có chút không hiểu: "Thiên Vũ, Tử Hàn không thích uống trà à?"

"Dạ, dạ dày em ấy không tốt, không thể uống nước có tính kích thích, cà phê cùng trà đều không được, chỉ có thể uống nước sôi hay nước trái cây ấm thôi." Vệ Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh Lăng Tử Hàn, mỉm cười giải thích.

Vệ Trọng lúc này mới gật đầu, quan tâm nhìn về phía Lăng Tử Hàn, cười nói: "Tử Hàn còn trẻ như thế, sao thân thể lại kém đến vậy, vậy phải chú ý nhiều mới được."

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Là Thiên Vũ quá khẩn trương thôi, kỳ thực con cảm thấy rất khá."

Vệ Thiên Vũ cũng không có ý định nói nhiều về bệnh tình của Lăng Tử Hàn, chỉ là ôn hòa nói: "Cẩn thận một chút luôn luôn tốt." Sau đó liền nói việc nhà với cha mình.

Vệ Trọng hài lòng nói cho anh biết rằng năm ngoái bọn họ mới đến Mỹ thăm đứa con trai cả: "Hai đứa con của anh con quả đúng là nghịch ngợm, cũng may nói tiếng Trung khá tốt." Ông vừa nói vừa cảm thán.

Vệ Thiên Vũ lập tức hăng hái bừng bừng hỏi tình hình hai đứa cháu trai cháu gái.

Vệ Trọng liền mở máy vi tính, cho anh xem một số tấm hình chụp ở bên đó, hai cha con vừa coi vừa cười.

Lăng Tử Hàn cầm cái chén, nhìn hai cha con hoà thuận vui vẻ, thì cũng mỉm cười.

Bữa tối rất phong phú, phần lớn nguyên liệu đều là nấm hoặc nấm hoang, cũng có không ít rau dại không biết tên, mùi vị thanh đạm mà ngon, khiến khẩu vị Lăng Tử Hàn rất tốt, ăn rất nhiều.

Vệ Thiên Vũ rất hài lòng, nhưng lại sợ cậu ăn nhiều dạ dày sẽ chịu không nổi, lại không muốn ngăn cản cậu, đã hơn 1 năm rồi, khó có được dịp thấy cậu ăn ngon đến vậy, thực sự không muốn làm cậu mất hứng. Cứ như vậy, anh cứ lo được lo mất, nên cũng không nếm được vị gì nhiều trên bàn ăn đầy mĩ vị này.

Vệ Trọng cùng Ngả Toa thấy nét phức tạp trong ánh mắt của con mình, dường như biết anh đang suy nghĩ cái gì, không khỏi nhìn nhau bật cười.

Bọn họ không ai hỏi tình hình của Lăng Tử Hàn, chỉ thể hiện qua lời nói cử chỉ, ám chỉ rằng chỉ cần con hai người họ thích, thì bọn họ cũng sẽ thích vô điều kiện, loại thái độ này khiến Lăng Tử Hàn cảm giác rất thoải mái, không hề có chút áp lực nào.

Ăn xong cơm tối, bọn họ hàn huyên hai câu, Lăng Tử Hàn liền cảm thấy mệt mỏi.

Vệ Thiên Vũ rất hiểu tình hình thân thể cậu, lập tức dẫn cậu đến phòng ngủ của mình. Hàng năm anh có thể có dịp tới thăm cha mẹ, có dài có ngắn, cho nên đây là phòng cố định của anh.

Căn phòng này rất giản đơn ngăn nắp sạch sẽ, sàn nhà sáng bóng, gần cửa sổ có một cái giường lớn, trên tường có hệ thống sưởi hơi nhiệt điện đang mở khiến phòng rất ấm áp. Vệ Thiên Vũ lấy đệm chăn từ trong tủ ra trải lên giường, sau đó đặt hai cái gối sạch lên, ôn nhu nói với Lăng Tử Hàn: "Em đi ngủ trước đi, anh nói chuyện với cha mẹ chút nữa đã."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Vệ Thiên Vũ lại dẫn cậu đi toilet, nhanh nhẹn pha nước nóng cho cậu, giúp cậu rửa mặt, sau đó nhìn cậu cởi đồ đi ngủ, lúc này mới đóng cửa, tắt đèn, ra ngoài.

Xuống lầu, Ngả Toa cười nói: "Thiên Vũ, mẹ thấy con yêu cậu ta yêu đến khắc cốt luôn rồi."

Vệ Trọng cười ha hả: "Tuổi con cũng không còn nhỏ, nếu tìm được đối tượng tình đầu ý hợp, sao không nghĩ đến việc kết hôn." Tuy rằng là cha, nhưng thái độ của ông với con mình cũng rất lý trí thông suốt.

"Con rất muốn kết hôn với em ấy." Vệ Thiên Vũ thở dài. "Nhưng lần này em ấy bệnh rất nặng, không muốn liên lụy đến con, nên con cũng không thể miễn cưỡng em ấy. Chờ em ấy hết bệnh rồi tính đến chuyện kết hôn sau vậy."

Ngả Toa suy nghĩ một chút, thân thiết mà nói: "Cậu ta còn trẻ, bệnh gì mà nặng vậy? Khiến cho cả người hư nhược mệt mỏi đến vậy, chẳng tốt tí nào."

Vệ Trọng đưa tay ra ngăn bà lại: "Thiên Vũ, chuyện của con, con tự quyết định đi, nói chung, cha mẹ chỉ hy vọng con cảm thấy vui vẻ."

"Con biết, cám ơn cha mẹ." Vệ Thiên Vũ cười đến khoái trá. "Có thể ở bên cạnh em ấy, con cảm thấy rất vui vẻ."

"Vậy là tốt rồi." Vệ Trọng cười gật đầu. "Nào, đến đây, Thiên Vũ, chúng ta lên lầu đánh cờ, sau đó con nghỉ ngơi. Ngày mai, các con có thể đến đào nguyên hoa hồng của mẹ con, đó là nơi mẹ con hướng dẫn nông dân làm vườn đó. Trồng bằng giống mới, hàng năm công ty nước hoa đều thu mua toàn bộ dùng làm nước hoa. Hiện tại, mọi người ở đây đều có thể sống qua ngày, cha mẹ cảm thất rất vui."

"Tốt, tụi con nhất định sẽ đi." Vệ Thiên Vũ cao hứng, nhẹ nhàng theo cha lên lầu.

Hai cha con sắp bàn cờ, chơi vài bàn mới đã ghiền.

Đợi cha mẹ ngủ hết, Vệ Thiên Vũ kiểm tra rồi cửa sân cùng cửa sổ trong nhà, sau đó mới tắt đèn đại sảnh, bước vào phòng mình.

Lăng Tử Hàn ngủ rất say. Tiếng nước chảy róc rách ở bên sông giữa núi rừng tựa như một khúc nhạc nhẹ êm ái giúp cậu không gặp ác mộng.

Kỳ thực, mỗi đêm Vệ Thiên Vũ đều ngủ bên cạnh cậu, ban ngày cũng bên cạnh, vô thì vô khắc luôn chăm sóc cho cậu, khiến bóng đêm luôn ăn mòn trong tiềm thức của cậu làm cậu luôn thấy đại não hỗn loạn bất kham dần dần ổn định biến mất. Hiện tại, số lần bị quỷ mị tập kích trong những giấc mơ cũng đã giảm nhiều, khoảng cách xuất hiện ác mộng cũng càng lúc càng xa, khiến trạng thái tinh thần cùng thân thể dần có chuyển biến tốt đẹp.

Lúc này, cậu đang nằm trong bóng tối, nghe tiếng chim đêm vang vọng ngoài cửa sổ, quanh quẩn trong sơn cốc, khiến cho người ta cảm thấy yên tĩnh an bình.

Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng bước vào phòng. Anh không bật đèn, vừa cởi đồ vừa nghe tiếng hít thở của Lăng Tử Hàn, trong lòng đầy thương tiếc cùng vui sướng.

Anh vén lên chiếc chăn bông vải dệt thủ công, cảm thấy rất ấm áp. Hoa văn thô ráp vuốt ve da thịt của anh, khiến cho anh cảm thấy rất kiên định. Anh từ từ tiến sát lại gần Lăng Tử Hàn, đưa tay mày mò, ôm lấy thắt lưng cậu.

Lăng Tử Hàn di chuyển, gối đầu lên vai anh, mơ mơ màng màng hỏi: “Anh về rồi à?”

“Ừ.” Vệ Thiên Vũ hài lòng trả lời, hôn lên mặt cậu.

Lăng Tử Hàn khoái trá mỉm cười, hàm hồ hỏi: “Chỗ này gọi là gì?”

Vệ Thiên Vũ nhẹ giọng đáp: “Đào nguyên.”

Lăng Tử Hàn lẩm bẩm một câu “Chỗ tốt.” Lập tức lại ngủ say.

Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng cười, ôm thân thể gầy yếu của cậu, dần dần ngủ say trong khí tức hoà thuận vui vẻ.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lăng Tử Hàn mở mắt thì trời đã sáng choang.

Cậu ngây ngốc một chút, kéo rèm cửa sổ bằng vải lam ra, ôm chăn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sườn núi tựa như thảm cỏ xanh trải dài trước mặt, bụi cỏ ướt sũng, thỉnh thoảng có những chú chim nhỏ đầy màu sắc bay ngang qua.

Thế nhưng, phong cảnh mỹ lệ này vẫn không thể nào tác động đến trái tim đã bị bóng đêm ăn mất của cậu. Cậu không nói cho bất kì người nào biết, Lăng Tử Hàn trong sáng khỏe mạnh lúc trước đã chết ở Cung Đảo rồi, hiện tại, cậu chỉ là một Quỷ Hồn.

Lý trí cậu luôn nhắc nhở cậu rằng, chỉ là tâm lý cậu bị tổn hại mà thôi, trị khỏi sẽ không suy nghĩ như vậy nữa, thế nhưng, đau đớn cùng hỗn loạn khó chịu đã phá hủy đi ý chí, sâu trong nội tâm cậu, vẫn đều có những uể oải cùng mờ mịt không muốn người khác biết. Từ khi tỉnh lại ở bệnh viện tới nay, cậu luôn trầm mặc, không muốn xa cách người khác, nhưng cũng không muốn nói, thế nhưng từ người thân đến người yêu đều luôn quan tâm chăm sóc khiến cậu không thể nào trốn tránh.

Cậu khe khẽ thở dài, nằm thẳng trên giường, thả lỏng toàn thân. Nằm ngây ngốc 1 mình như vậy khiến cậu thấy rất dễ chịu. Ngay cả căn phòng ở đây cũng đều tràn ngập phong vị nguyên thủy, không có hệ thống quản chế nhất cử nhất động của cậu, khiến cậu ngay cả ánh mắt cũng phải luôn điều chỉnh cho đúng mực, một phút cũng không dám thả lỏng.

Chẳng biết qua bao lâu, Vệ Thiên Vũ lặng lẽ đẩy ra cửa phòng đi đến. Thấy Lăng Tử Hàn đã tỉnh ngủ, anh vội vã cúi người vuốt nhẹ mặt cậu, xác nhận cậu không phát sốt, lúc này mới yên tâm mà nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi? Ngủ ngon không?”

“Ừ, rất ngon.” Lăng Tử Hàn chậm rãi ngồi dậy.

Vệ Thiên Vũ vội vã lấy quần áo giữ ấm đặt sẵn trên ghế cạnh giường đưa cho cậu, nhìn cậu mặc vào, sau đó mặc thêm áo lông cùng quần vải thô.

Lăng Tử Hàn đã quen thấy anh nhìn chằm chằm vào cậu rồi, nét mặt vẫn rất bình thường, mặc xong quần áo thì liền rửa mặt, sau đó theo anh xuống lần một ăn sáng.

Trong phòng không có ai, Lăng Tử Hàn uống một hớp sữa bò rồi hỏi anh: “Hai bác đâu rồi?”

“Đến ruộng hoa rồi.” Vệ Thiên Vũ múc cho cậu một chén cháo hạt sen loãng đang ngào ngạt hương thơm.

“Chờ em ăn xong chúng ta đến đó tham quan một chút.”

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Cơm nước xong, Vệ Thiên Vũ tìm thêm một chiếc áo ba-đờ-xuy lông dê ấm bảo cậu mặc vào, lại quàng thêm một chiếc khăn cổ, sau đó mới cùng cậu ra khỏi cửa.

Lăng Tử Hàn không có phản đối. Cậu trầm mặc, nhưng cũng không quá tùy ý. Cậu biết trong núi rất lạnh, nếu như bị cảm thì coi như đả kích trí mạng với cơ thể mình.

Vệ Thiên Vũ lái xe, đi theo con đường núi tới phía trước, chạy qua hai đỉnh núi đứng song song nhau, hàng cây xanh thẳm với phong cảnh tuyệt hảo tựa như hành lang dọc hai bên, mở ra con đường sáng trước mắt.

Ngay đồng ruộng mênh mông vô bờ là từng ruộng hoa hoa lớn trải dài. Những đóa hoa diễm lệ rực rỡ này tựa như đang chào đón bọn họ, cảnh sắc đẹp, hương hoa thơm ngát bao bọc cả người khiến bất kì ai bước vào cũng không muốn rời khỏi đó.

Lăng Tử Hàn xuất thần nhìn ruộng hoa trước mặt. Có rất nhiều loại hoa hồng, từng đóa màu vàng cùng màu trắng chập chờn trong gió, nhưng cũng quá đặc biệt, cho đến khi cậu nhìn thấy các đóa màu xanh da trời, màu xanh lá và màu đen, Lăng Tử Hàn mới giật mình, không khỏi mở to mắt ra.

Vệ Thiên Vũ dường như biết cậu đang nghĩ gì, vừa chạy xe chậm lại vừa giải thích: “Những hoa này đều đã được chuyển gen. Kỳ thực, hoa hồng dại màu nào cũng có cả, chỉ là ngoại trừ hồng sắc, hoàng sắc cùng bạch sắc ra thì những màu khác khó hình thành hơn, cho nên mọi người ít khi nào thấy qua. Mẹ anh sưu tập các gen của các loại hoa hồng, chiết cây cấu gen với hoa đỗ quyên núi, đợi thêm 1 hệ thì sẽ có được những hoa này, sau đó mẹ sẽ đem nó ra trồng ở ruộng hoa. Thế nào? Có đẹp không?”

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu.

Vệ Thiên Vũ hăng hái mà nói: “Những hoa này không chỉ đẹp, mà còn có hương thơm đặc biệt, hơn nữa rất lâu không tan, cho nên các công ty chế tạo nước hoa hàng hiệu trên thế giới đều rất muốn mua chúng làm nguyên vật liệu.”

Lăng Tử Hàn biết, khu này lúc trước là khu nghèo khó, cuộc sống của người dân rất nghèo khổ, hôm nay thấy được các ruộng hoa lớn, có thể suy đoán được, thu nhập của người dân nhất định đã tăng, dù sao giá trị của 1 mẫu hoa hồng cao hơn nhiều so với 1 mẫu cải trắng.

Cậu nhẹ giọng nói: “Mẹ anh thật giỏi.”

“Đúng vậy.” Vệ Thiên Vũ đồng ý. “Đầu óc mẹ anh rất linh hoạt, anh với anh của anh đều thấy mặc cảm vì điều đó.”

Lăng Tử Hàn lúc này mới nhớ tới: "Đúng rồi, anh còn một người anh nữa phải không? Sao trước đây không nói cho em biết?"

Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút, cười nói: "Hình như trước đây anh chưa bao giờ nói tới người nhà của anh nhỉ? Em cũng chưa nói cho anh biết người nhà của em cho anh biết mà, cha em thì là tình cờ mà anh mới biết đó thôi."

Lăng Tử Hàn bị anh chọc cười.

Vệ Thiên Vũ cười nói: "Nhà anh có hai anh em, ảnh lớn hơn anh 6 tuổi, công tác tại Mỹ, là một nhà thiên văn vật lý học, rất hứng thú tìm kiếm người ngoài hành tinh."

Lăng Tử Hàn mỉm cười hỏi: "Vậy có tìm được gì không?"

"Hình như có nói qua là thu được không ít sóng điện từ người ngoài hành tinh, hiện đang dịch thuật." Vệ Thiên Vũ nhún vai. "Anh hỏi ảnh rốt cục trên địa cầu có người ngoài hành tinh thật hay không, ảnh nói có khả năng là có, chỉ bất quá bây giờ không có căn cứ chính xác mà thôi. Em biết không, kỳ thực khoa học gia cũng chẳng khác mấy nghệ thuật gia lắm đâu, đều là những người biết cách nói năng khiến người khác câm nín. Nên mỗi lần nghe ảnh nói thì anh cũng chỉ biết im lặng nghe mà thôi."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu.

Rất nhanh, bọn họ liền thấy có vài người đang đứng một chỗ trên đồng ruộng, trong đó có Vệ Trọng cùng Ngả Toa đầu đầy tóc bạc, bọn họ đang đứng cùng một số người dân mặc trang phục địa phương, hình như đang thảo luận gì đó.

Vệ Thiên Vũ dừng xe ven đường, cùng Lăng Tử Hàn bước xuống chậm rãi đi tới đó.

Gió trong mang hương quê thổi tới, hòa cùng với hương hoa thấm tận ruột gan.

Vệ Trọng thấy hai người họ, mỉm cười hiền hòa: "Các con tới vừa lúc. Thiên Vũ, thiết bị bơm nước cùng hệ thống tưới ở đây đã cũ lắm rồi, nên khiến lượng nước cung cấp thường không đủ lắm, có thể cải tiến lại được hay không?"

"Dạ, để con xem." Vệ Thiên Vũ vừa nghe lập tức hiểu, đi tới phía trước, theo chân người dân đi xem thiết bị cùng hệ thống của họ.

Lăng Tử Hàn mặc áo ba-đờ-xuy màu đen, thân hình có vẻ đặc biệt thon dài, quàng thêm một khăn quàng cổ màu xám, khiến khuôn mặt tái nhợt có chút nhỏ gầy, phía sau lưng cậu là dãy ruộng hoa muôn màu, khiến cậu càng thêm tiêu trí không giống người thường.

Ngả Toa nhìn cậu, nhất thời đau lòng, quan tâm mà hỏi thăm: “Có lạnh lắm không?”

Lăng Tử Hàn lắc đầu, mỉm cười nói: “Thiên Vũ chỉ hận không thể biến con thành một con gấu lớn mà thôi, làm sao mà lạnh được?”

Ngả Toa nghe cậu nói xong liền cười: “Với thân thể của con, dù thế nào cũng không biến con thành gấu được đâu.”

Người dân bên cạnh nhiệt tình mà hỏi thăm: “Vệ lão sư, Ngả lão sư, anh trai này là người thân của hai vị sao?”

Vệ Trọng mở miệng nói: “Ừ, con tôi.”

Lăng Tử Hàn rất có lễ phép cười cười với mọi người.

Mấy người dân ở đó lập tức vây quanh cậu, thất chủy bát thiệt mà nói: “Cậu ta thật đẹp trai nha.”

“Đúng vậy, nào, hôm nay đến nhà tôi ăn cơm đi.”

“Đúng vậy, nếu không chúng tôi lên núi bắt một con cửu vĩ hồ, nướng cho cậu ăn.”

“Đúng vậy, tôi lập tức lấy súng săn, nếu không bắt được cửu vĩ hồ thì bắt một con lợn rừng cũng được. Đều là món ăn thôn quê, người thành phố các cậu ít khi nào ăn, nên ở đây ăn thử đi.”

Lăng Tử Hàn nghe được vài câu, càng hoảng sợ, nhanh chóng nói: “Không, không, tôi ăn chay.”

Ngả Toa cũng giúp cậu giải vây: “Đúng vậy, thằng nhóc này thích ăn mấy món sơn dã của chúng ta hơn là mấy cái lợn rừng.”

Mấy người dân nó nghe xong liền cười haha: “Ăn rau dại thì quá dễ. Trên núi chúng tôi có rất nhiều rau dại có thể ăn lắm, cậu nhất định sẽ thích. Đi thôi, về nhà chúng tôi đi, lập tức lên núi hái, rất tươi đó.”

Lăng Tử Hàn nhìn về phía Vệ Trọng cùng Ngả Toa, biểu thị ý để họ quyết định, cậu không có ý kiến.

Vệ Trọng rất thích người thanh niên sạch sẽ, đặc biệt nhu thuận khả ái này, cảm thấy con mình lớn hơn cậu ta rất nhiều, sợ rằng sẽ ăn hiếp cậu, nên quyết định phải thương yêu cậu hơn mới được.

Tuy rằng đã ở chung với người dân ở đây nhiều năm, đã rất thân quen, nhưng nhớ lại hồi sáng con mình có nói, đứa nhóc này dạ dày không tốt, ăn uống nhất định phải sạch sẽ, không thể có bất luận gia vị mang

tính kích thích nào cả, mà người dân ở đây thì ít khi nào chú ý mấy cái đó, nấu ăn thường bỏ thêm nhiều tỏi hay ớt, mà bản thân cũng không thể yêu cầu họ làm theo khẩu vị của cậu được, như vậy không tiện lắm, mà cậu ăn không được thì sợ họ hiểu lầm, cho rằng cậu ghét bỏ bọn họ, nên hành động không tốt. Nghĩ như vậy ông liền cười nói: "Mọi người không cần khách khí, nó vừa mới ăn xong, bây giờ chưa đói bụng đâu. Buổi tối chúng tôi về nhà ăn, không cần phiền mọi người. Tụi nó còn ở đây mấy ngày nữa lận, sau này còn nhiều thời gian, không cần gấp."

Mấy người dân ở đây rất tôn thờ hai vợ chồng họ, nghe ông nói thế, họ cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là cười rồi phất tay chào Lăng Tử Hàn, bảo cậu khi nào rảnh ghé chơi, sau đó tiếp tục thảo luận với Ngả Toa.

Lăng Tử Hàn một người chẳng có việc gì làm, liền chậm rãi tản bộ trên đường đê của bờ ruộng, nhìn ruộng hoa trước mặt. Trên đầu là bầu trời xanh trong, không gợn chút mây, ánh nắng dịu nhẹ, khiến không khí thêm khô mát.

Vệ Trọng quan tâm không đi cùng cậu, để cậu tự do tản bộ, chỉ là giúp đỡ Ngả Toa trả lời mấy vấn đề của mọi người, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên coi cậu, chỉ là cảm thấy thân ảnh của cậu nhìn qua rất cô độc, khác hẳn với con trai mình, vừa nhìn là biết nó đang chìm đắm trong tình yêu. Đứa trẻ kia dường như siêu thoát hồng trần, những ruộng hoa sặc sỡ này dường như không vướng được tới người cậu.

Ngả Toa cũng đã nhìn ra, nói chuyện với mọi người xong, liền đi tới cạnh Vệ Trọng, cùng hướng mắt nhìn thân ảnh tịch mịch cao ngất đằng xa, nhẹ giọng nói: "Ông thấy sao? Thằng nhỏ này nhìn qua chẳng thấy có chút vui vẻ gì cả, chẳng lẽ nó không muốn ở bên cạnh con mình?"

"Không giống." Vệ Trọng lắc đầu. "Lúc nó ở bên cạnh Thiên Vũ nhìn qua rất hòa hợp. Hơn nữa, con mình cũng không phải dạng người thích ép buộc người khác, nếu nó thật sự không muốn, chẳng lẽ Thiên Vũ có thể ép buộc hay sao?"

"Đúng vậy." Ngả Toa thở dài. "Tôi thấy Thiên Vũ thật sự rất lo lắng cho nó, mà nó cũng rất nghe lời Thiên Vũ, nhìn biểu hiện cũng rất tốt, thế nhưng sao tôi lại cảm thấy hình như nó không được vui?"

Vệ Trọng nhẹ giọng nói: "Có lẽ do bị bệnh quá lâu, tâm tình không tốt lắm. Không phải con mình cũng có nói, lần này chủ yếu là dẫn nó đi khuây khỏa hay sao?"

"Ừ, có lẽ là vậy." Ngả Toa gật đầu. "Khó có dịp con mình đưa người nó yêu tới, mà nó cũng đồng ý theo Thiên Vũ lại đây, coi như chúng ta giúp con mình chăm sóc nó, làm cho nó thấy vui đi."

"Ừ." Vệ Trọng vỗ vỗ tay bà, cười. "Nó là một đứa tốt, con mình có thể tìm được một người bạn đời như thế, quả thật là may mắn."

Ngả Toa cũng cười. Hai người lão nhân cùng nhìn người thanh niên trẻ tuổi kia đang từng bước tản bộ, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Buổi chiều, Vệ Thiên Vũ trở về tìm Lăng Tử Hàn, đưa cậu lên xe, sau đó đi đón cha mẹ mình, cùng nhau

về nhà.

Khuôn mặt Lăng Tử Hàn càng lúc càng trắng. Vệ Thiên Vũ có chút lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn cậu, sau đó cũng không quan tâm đến việc cha mẹ mình đang ngồi ghế sau, liền đưa tay đặt lên trán cậu, xem cậu có phát sốt hay không.

Lăng Tử Hàn mệt mỏi nhẹ giọng nói: "Em không sao, anh lái xe đi."

Vệ Thiên Vũ nghĩ cậu đang sốt nhẹ, cũng không dám lơ là, chỉ có thể nhấn mạnh chân ga, chạy thẳng về nhà.

Nhanh chóng nhảy xuống xe, Vệ Thiên Vũ chạy qua bên kia, dự định bế Lăng Tử Hàn. Nhưng Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng đẩy anh ra, cười cười: "Không cần khẩn trương như thế, em tự đi được."

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, lập tức biết cậu không muốn tỏ ra quá yếu đuối trước mặt cha mẹ anh, lúc này mới nhớ tới những hành động nãy giờ của anh đã bị cha mẹ nhìn thấy, khuôn mặt liền có chút đỏ, quay đầu lại nhìn cha mẹ mình.

Vệ Trọng cùng Ngả Toa đều hiền lành cười, ý bảo anh cứ đi lo cho Lăng Tử Hàn. Vệ Thiên Vũ hài lòng gật đầu, cùng Lăng Tử Hàn bước vào nhà.

Bước chân Lăng Tử Hàn không vững lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng ổn định, tự mình đi vào. Cậu do dự chốc lát, dường như muốn trực tiếp lên lầu nghỉ ngơi, nhưng lại sợ thất lễ với cha mẹ anh, nên đứng lại trong đại sảnh đợi.

Vệ Thiên Vũ ôm thắt lưng cậu nói: "Nghỉ ngơi trước đi, cha mẹ anh rất rộng rãi, hiện tại cũng biết em không khỏe, sẽ không hiểu lầm em đâu. Ở chỗ này em không cần quá giữ lễ tiết đâu, nếu không anh sẽ hối hận khi mang em tới đây đó."

"Đúng vậy." Vệ Trọng cười nói phía sau bọn họ. "Tử Hàn, con cứ đi nghỉ trước đi. Tới đây rồi thì cứ coi đây là nhà mình, không cần quá khách khí, nếu con như vậy sẽ là quá khách khí đó."

Vẻ mặt Lăng Tử Hàn ủ rũ, quay đầu lại cúi thấp người chào vị lão nhân đang mỉm cười hiền hòa, không cố chống cự mình nữa, để cho Vệ Thiên Vũ đỡ mình lên lầu.

Cởi quần áo nằm xuống giường xong, cậu dần trầm tĩnh lại, lúc này mới thở phào một cái. Rốt cục không cần kiên trì nữa, cậu cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Vệ Thiên Vũ rất bận rộn, múc cho cậu một chén cháo gà nóng, đúc cậu ăn xong, cho cậu uống nước, cho cậu uống thuốc, sau khi làm xong hết, anh mới bưng một chậu nước ấm tới, chuẩn bị rửa mặt cho Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn rất băn khoăn, kiên trì muốn tự mình làm, vừa rửa vừa nói với anh: "Thiên Vũ, ở bên em, thực sự làm liên luỵ anh quá nhiều rồi. Cha mẹ anh nhìn thấy, nhất định là rất đau lòng?"

"Đừng nghĩ bậy, người mà họ đau lòng là em đó." Vệ Thiên Vũ ôn nhu cười, chờ cậu rửa xong, liền bưng chậu nước ra ngoài.

Lăng Tử Hàn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cũng càng thêm buồn ngủ, liền nằm trên giường, nhắm hai mắt lại.

Vệ Thiên Vũ bước nhẹ vào phòng, mở hòm thuốc, lấy ra lọ thuốc nhỏ cùng kim tiêm, thành thạo rút thuốc trong lọ vào kim, sau đó tiêm vào tĩnh mạch cậu, cuối cùng mới hoàn toàn yên tâm.

Lăng Tử Hàn đã sớm quen với việc mỗi ngày phải tiêm, uống thuốc, nên lúc này con mắt không hề động, chỉ yên tĩnh nằm, rất nhanh liền ngủ say.

Ngả Toa cùng Vệ Trọng thấy con mình chạy tới chạy lui, cứ liên tục từ trên xuống dưới, nhịn không được muốn tới giúp anh, thì đã thấy anh đang tiêm thuốc cho cậu, sau đó thấy anh bỏ tiêm và thuốc vào trong một hòm thuốc tinh xảo liền không tới hỗ trợ nữa. Hai người họ đứng đó, trong lúc nhất thời nét mặt đều có chút phức tạp.

Vệ Thiên Vũ quay người lại thấy cha mẹ đứng ngay cửa. Anh có kinh ngạc, lập tức dò xét tình huống Lăng Tử Hàn, sau đó lặng yên không một tiếng động đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Cha, mẹ, có việc gì sao?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Ngả Toa đưa tay vuốt nhẹ mặt anh, cúi đầu nói: "Mới một năm không gặp, sao con lại gầy thế này."

Vệ Thiên Vũ ôn nhu cười nói: "Mẹ, con không sao."

Vệ Trọng đứng ở một bên, cười nói: "Đúng vậy, khí sắc Thiên Vũ rất tốt, bà đừng quá lo lắng."

Ngả Toa là nhà khoa học, không phải là một thôn phụ không có trí thức, lúc này tuy rằng tình mẫu tử nổi lên, cũng vẫn có lý trí bình tĩnh, nghe vậy cũng cười: "Tôi biết Thiên Vũ sinh long hoạt hổ rồi, không có vấn đề gì, chỉ là thấy con mình gầy đi, có chút đau lòng thôi. Được rồi, Thiên Vũ, làm xong hết việc rồi, ăn cơm đi thôi."

Vệ Thiên Vũ kinh ngạc hỏi: "Cha mẹ chưa ăn sao?"

"Coi con nói gì kìa." Ngả Toa ra vẻ mất hứng. "Khó có được dịp con mình về nhà, cha mẹ không đợi con mà lại ăn trước sao?"

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng kéo tay Ngả Toa, cười nói: "Đúng đúng, là con hồ đồ, nói lung tung, mẹ đừng nóng giận, đi thôi, con cùng hai người ăn."

Bữa tối rất phong phú, đều là Ngả Toa làm, trên núi có gà rừng, dưới sông có cá tuyết, còn có không ít món bằng rau dại, nấm dại, đều là những món ngon trong thành phố khó mà ăn được.

Vệ Thiên Vũ vừa ăn vừa nói: "Cha mẹ, cuộc sống của hai người quả thật khiến người khác ước ao đó nha, hoàn cảnh ưu mỹ, không ô nhiễm, lại có ruộng hoa lớn, cực kỳ phiêu lượng, giúp cho dân bản xứ thoát khỏi nghèo khó, làm giàu, đều là việc tốt khó đếm được, uống nước chảy ra từ núi tuyết, ăn những món quý trong núi, thực sự là cuộc sống thần tiên nha."

Vệ Trọng cười nói: "Nếu con thích thì ở lại lâu hơn chút đi."

"Đúng vậy." Ngả Toa thỏa mãn nhìn con trai mình ăn uống ngon miệng. "Gần đây công việc có gì gấp gáp không, có thời gian rảnh không, có thể ở lại đây được bao lâu?"

Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút: "Con còn 2 tháng nghỉ phép, nếu như bệnh tình Tử Hàn không có gì biến đổi, thì có thể ở lại đây một tháng."

"Thật sao? Vậy thật tốt quá." Ngả Toa cao hứng gắp một cái chân gà rừng bỏ vào chén con mình. "Các con ở lại đây lâu, mẹ làm nhiều đồ ăn hơn, tẩm bổ cho Tử Hàn."

Vệ Trọng nhìn dáng dấp hài lòng của con trai, cũng biết là anh đang vui vẻ. Thằng con này của ông rất thông minh, tâm linh, khéo tay, tính cách ngoài mềm trong cứng, vợ chồng họ luôn yêu thương anh, nhưng cũng không quá khắc khe với anh, luôn thông tình đạt lý ủng hộ sự lựa chọn con đường đi riêng của anh. Giờ anh trở thành một cố vấn an toàn internet, không giống như truyền thống từ trước tới giờ của Vệ gia, theo con đường khoa học, nhưng bọn họ cũng không ngăn cản. Hiện tại, thấy anh yêu một người đến vậy, Vệ Trọng cũng có chút lo lắng cho anh.

"Thiên Vũ, rốt cục Tử Hàn bị bệnh gì vậy?" Vệ Trọng nhỏ nhẹ mà hỏi thăm. "Cha thấy tuổi nhỏ vậy mà bệnh lại như thế, không tốt chút nào. Hơn nữa, cha luôn cảm thấy tâm lý của nó có chút vấn đề, có phải có chứng tự kỷ hay không?"

"Đúng vậy, mẹ cũng thấy vậy đó." Ngả Toa thở dài. "Bệnh của nó chữa được không vậy?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là cần thời gian mà thôi." Vệ Thiên Vũ ngẩng đầu lên, nét mặt đầy kiên định nhìn cha mẹ mình. "Dù thế nào đi nữa, con vẫn sẽ ở bên cạnh em ấy."

Vệ Trọng vội vã xoa dịu anh: "Yên tâm, Thiên Vũ, cha mẹ không muốn chia cách tụi con, chỉ hy vọng có thể giúp con mà thôi."

"Đúng vậy, con đừng khẩn trương. Nào, uống chút canh đi. Này, đừng dừng đũa chứ, tiếp tục ăn đi." Ngả

Toa từ ái cười, không ngừng gắp thức ăn vào chén con mình. “Thằng bé đó cả cha và mẹ đều thấy thích, không phản đối chuyện của tụi con. Bất quá, nếu nó bị tự kỷ, việc này cũng không nhỏ, cha mẹ muốn giúp con để nó mau khỏe lại.”

Vệ Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, cao hứng mà nói: “Cám ơn cha mẹ.” Sau đó lại tiếp tục ăn.

Sắc trời dần tối, bên ngoài chợt có mưa rào, trong phòng tình cảm ấm áp hoà thuận vui vẻ. Ba người Vệ gia khó có dịp đoàn tụ, ngồi xem TV, thỉnh thoảng cười nói, cảm thấy rất hài lòng.

Trên lầu, bỗng nhiên Lăng Tử Hàn bị ác mộng kéo tới làm bừng tỉnh, liền mở mắt ra trong bóng đêm.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng sớm, khi Vệ Thiên Vũ tỉnh lại, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Tối qua tuy anh ngủ rất khuya, nhưng giấc ngủ lại rất ngon. Ngồi nói chuyện với cha mẹ gần nửa ngày, sau đó lại nói chuyện với anh trai mình ở Mỹ qua internet. Nhìn khuôn mặt tươi cười của chị dâu qua webcam, lại nghe thấy tiếng hét chói tai của bọn nhóc, anh giống như cha mẹ vậy, cảm thấy rất hạnh phúc. Lúc về phòng thì cũng hơn nửa đêm rồi.

Lăng Tử Hàn nằm nghiêng người, mặt hướng về phía tường. Vệ Thiên Vũ nằm xuống ngủ, vẫn theo thói quen cẩn thận ôm lấy thắt lưng thon gầy của cậu, cảm giác được người Lăng Tử Hàn có chút run lên, nhưng sau đó không cử động nữa. Anh thỏa mãn cứ vậy ôm lấy cậu, nhanh chóng ngủ say.

Một đêm không mộng mị, khi mở mắt ra thì trời đã sáng bừng.

Anh vẫn ôm Lăng Tử Hàn từ phía sau, dường như hai người cứ như vậy ngủ cả đêm, không hề đổi tư thế. Vệ Thiên Vũ lấy lại phản ứng, có chút vội vàng. Anh sợ Lăng Tử Hàn cứ nằm một chỗ như vậy, thân thể sẽ đau, lập tức cử động, cẩn thận đỡ người Lăng Tử Hàn nằm thẳng lại.

Lăng Tử Hàn vốn vẫn đang nhìn cửa sổ, lúc này liền nhắm hai mắt lại, sau đó mới mở, dường như vừa tỉnh ngủ. Một đêm đầy ác mộng tràn đầy sợ hãi, hầu như cậu không hề ngủ, hiện tại đầu khớp xương cả người

đều đau. Cậu chậm rãi thả lỏng người ra, nhưng khuôn mặt vẫn không thể hiện chút khó chịu nào, vẫn an tĩnh như thường.

Vệ Thiên Vũ quan sát cậu một chút, thấy sắc mặt cậu so với đêm qua còn tệ hơn, trán thể hiện rõ sự ủ rũ, không khỏi ngẩn ra: "Tử Hàn, em thấy sao rồi?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười với anh: "Đừng nóng vội, không phải em phát sốt đâu, chỉ là có chút mệt mỏi rã rời"

"À." Lúc này mới Vệ Thiên Vũ mới yên tâm, nhưng vẫn xoay người xuống giường, nhanh chóng lấy thiết bị y tế ra kiểm tra cho cậu.

Các hạng mục cùng chỉ số sinh lý của Lăng Tử Hàn cũng không có khác thường gì lớn, tuy rằng rất không khỏe mạnh, nhưng không khác gì với tình hình lúc trước cho lắm, không có biến đổi gì nhiều, nên Vệ Thiên Vũ cũng không lo lắng gì nhiều nữa. Anh đưa mắt nhìn bên ngoài, sau cơn mưa khiến không gian mang chút cảm giác ẩm ướt, bầu trời xanh có chút u ám, cây cỏ chung quanh đều là màu xanh thẫm khiến tâm tình con người có chút buồn.

Suy nghĩ chốc lát, anh leo lên giường ôm lấy Lăng Tử Hàn, ôn nhu mà nói: "Ngủ thêm chút nữa đi, có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?"

Lăng Tử Hàn không hề thấy đói, gác đầu lên vai anh, nhẹ nhàng cười: "Hôm nay anh không đi phụ mấy người dân kia sao?"

"Vốn định đi ấy chứ." Thanh âm Vệ Thiên Vũ rất nhẹ. "Bất quá, tình hình hôm nay của em không tốt lắm, anh cùng em ở nhà nghỉ ngơi, ngày mai rồi đi."

"Vậy không tốt lắm đâu, như thế chẳng phải là thất tín hay sao?" Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Em không sao, anh đi đi. Nếu không thì em đi với anh."

"Như vậy sao được? Tối qua trời mưa nên hôm nay rất lạnh, em không thể ra ngoài, rất dễ cảm lạnh." Vệ Thiên Vũ nhịn không được hôn tóc cậu, nhẹ nhàng nói. "Không sao, ngày mai anh sẽ nói với họ sau, người dân ở đây ai cũng rất chất phác, họ sẽ hiểu cho anh mà. Hơn nữa, hôm qua mưa như vậy, không sợ hôm nay thiếu nước đâu, chậm 1 ngày cũng không có vấn đề gì."

Lăng Tử Hàn cười khẽ: "Anh quên là khí trời trên núi rất thất thường à, hơn nữa 10km lại khác hẳn nhau, sợ ở đây mưa nhưng bên kia chưa chắc có mưa. Anh nên đi đi, em thật sự không có việc gì."

Vệ Thiên Vũ biết cậu không muốn liên lụy anh, ảnh hưởng cuộc sống cùng công tác bình thường của anh, mà anh cũng không muốn cậu có cảm giác như vậy, nên sảng khoái nói: "Vậy được rồi, hai chúng ta cùng đi. Bất quá, em phải ngồi trong xe, không cho phép xuống xe, hiểu không?"

Lăng Tử Hàn khẽ gật đầu: "Được, nghe lời anh."

Môi cậu hiện lên nụ cười mỉm. Hiện tại Vệ Thiên Vũ cũng không giống như lúc trước luôn cẩn thận dè dặt cậu, thỉnh thoảng cũng sẽ bá đạo mệnh lệnh cho cậu, khiến cậu rất khoái trá.

Hôm nay ngoài trời rất lạnh, đường lại trơn, Ngả Toa cùng Vệ Trọng không có ý định lái xe ra ngoài, đang làm việc qua máy vi tính trong phòng làm việc. Bọn họ cũng không coi con mình và cậu là khách, nên cứ để hai người tùy ý. Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đi xuống lầu, cơm nước xong liền ra cửa.

Lăng Tử Hàn mở màn hình TV tinh thể lỏng trong xe, mở kênh thể thao.

Đang phát sóng trận NBA giữa hai đội Houston Rocket (1) và Philadelphia 76ers (2), vô cùng kịch tính.

Vệ Thiên Vũ mặc dù đang chuyên tâm lái xe, không có xem TV, nhưng nghe lời bình, cũng nắm được chút tình hình, vì vậy cười nói: "Năm nay hình như là Houston Rocket đoạt giải quán quân đấy."

"Nhưng em lại thích đội Philadelphia 76ers." Lăng Tử Hàn mỉm cười nhìn về phía anh. "Thì ra anh thích Rocket, giờ em mới biết."

Vệ Thiên Vũ thoải mái mà nhún vai: "Kỳ thực là anh của anh thích Rocket. Ảnh làm tại Houston, ở đó nhiều năm, tất nhiên là sẽ ủng hộ đội Rocket rồi. Anh là em của ảnh, nhiều năm liền lúc nào cũng nghe ảnh khen đội Rocket, mà bản thân cũng không có sở thích đặc biệt, nên tự nhiên cũng ủng hộ Rocket."

"Thì ra là vậy." Lăng Tử Hàn cười gật đầu. "Vậy giờ thì sao? Còn thích đội Rocket không?"

Vệ Thiên Vũ nghe xong, bỗng nhiên hiểu được, không khỏi thoải mái cười to: "Không, từ giờ anh sẽ đổi lập trường, kiên quyết ủng hộ đội Philadelphia 76ers, đồng thời hy vọng bọn họ có thể lấy được quán quân."

Lăng Tử Hàn nghe xong, nhịn không được cũng cười. Đã hơn một năm rồi, hầu như cậu chưa từng cười vui đến vậy, điều này làm cho khiến cho Vệ Thiên Vũ mừng rỡ như điên.

Xe bình ổn chạy tới con đường núi ướt sũng, chung quanh rất an tĩnh, phảng phất toàn bộ thế giới chỉ có hai người bọn họ.

Sắp chạy vào hành lang đầy cây xanh, tiến vào ruộng hoa thì Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên nhớ tới gì đó, cười nói: "Em có thấy hậu vệ Marvin Mike của đội Philadelphia 76ers không?"

Lăng Tử Hàn nhìn một chút, thì thấy người thanh niên kia. Y là một cầu thủ người da trắng khó kiếm được trong giải NBA, cao to, tướng mạo anh tuấn, thân thể cường tráng, hai cánh tay đều là hình xăm. "Em thấy rồi? Thì sao?" Cậu đưa mắt nhìn Vệ Thiên Vũ.

Vệ Thiên Vũ cười nói: “Em có chú ý hình xăm của y không?”

Lăng Tử Hàn lập tức nhìn tỉ mỉ. Hai cánh tay của cầu thủ Mỹ kia đều có xăm ảnh chân dung, bên cạnh có dòng chữ, cánh tay phải là tiếng Anh, cánh tay trái là tiếng Trung: “Hồ ly (Fox), anh yêu em.”

Cậu nhìn một chút, vẫn không hiểu được: “Hình xăm này thì sao? Bộ có sự tích gì sao?”

Vệ Thiên Vũ cười nói: “Tên gọi tiếng Anh của Triệu Thiên là gì?”

Lăng Tử Hàn bừng tỉnh đại ngộ, rồi lại đưa mắt nhìn ảnh chân dung trên cánh tay của y, quả thật có nét giống Triệu Thiên. Cậu không khỏi bật cười: “Đây là có chuyện gì? Thế nào mà Triệu Thiên lại có quan hệ với một cầu thủ NBA vậy?”

Vệ Thiên Vũ nhún vai: “Lúc y lẻn vào Cung Đảo trinh sát, thì Mike cũng là một người bị đưa đến làm thí nghiệm, nửa đêm dám lẻn trốn, ai ngờ lại té xỉu giữa chừng. Lúc đó phân tử khủng bố lục soát đảo đại quy mô, nếu như không phải Triệu Thiên mạo hiểm cứu y ra, sợ rằng tên Mike này nhất định sẽ chết. Sau khi đưa y ra khỏi đó thì y nhất định phải hỏi bằng được tên của Triệu Thiên, Triệu Thiên nói y là đội viên đột kích Trung Quốc, nói tên tiếng Anh của y cho Mike biết. Không nghĩ tới Mike không màng thế sự, dám chạy tới Trung Quốc tới hai lần, mang cả cha mẹ tới luôn, nói là phải cảm ơn ngay mặt Triệu Thiên, mấy người ngoài bộ phải vất vả lắm mới khuyên về nước được. Kết quả y lại xăm hình này, còn không ngừng thể hiện tâm ý của mình trên truyền thông mỗi lần được phỏng vấn. Triệu Thiên bị Mai Lâm cùng Du Dặc chọc phá hoài, khiến y rất bực mình.”

“Thì ra là thế.” Lăng Tử Hàn buồn cười, cười gật đầu. “Triệu Thiên có gì mà phải bực? Coi như hình mình được xăm trên người người khác, giống như người ta đem mình lập bài vị trường sinh, mỗi ngày thắp nhanh niệm Phật, chẳng phải tốt sao?”

Vệ Thiên Vũ cười ha ha: “Đúng vậy, anh phải trở lại nói cho y biết lời khuyên của em, bảo đảm y sẽ không bực nữa.”

Lăng Tử Hàn bị anh chọc không thể ngừng cười.

Chạy vào ruộng hoa thì mới biết quả nhiên ở đây không có mưa, ánh nắng rọi sáng khắp nơi. Từng khóm hoa nhẹ nhàng lay động trong gió, tựa như một biển hoa tản ra hương thơm mê người, khiến người ta say sưa.

Vệ Thiên Vũ mê muội nhìn mỹ cảnh trước mắt, không khỏi thốt ra: “Kỳ thực sau khi về hưu đến đây ở cũng rất tốt.”

Lăng Tử Hàn thấy anh trong lúc vô tình nói đến việc về hưu, không khỏi trầm mặc chốc lát, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Thiên Vũ, anh không cần nghĩ tới việc về hưu. Em nghĩ, đợi khi chúng ta về lại Bắc Kinh, sau đó, em có thể tiếp nhận khóa huấn luyện khôi phục. Nếu như bác sĩ cho phép, em có thể chuyển sang làm văn chức. Anh tiếp tục làm việc của anh, không cần vì em mà từ bỏ.”

“Thật sao?” Vệ Thiên Vũ nghe xong, trong lúc nhất thời quá mừng rỡ, phanh gấp xe lại, quay đầu nhìn cậu. “Em … em thật sự có thể?”

Nếu như Lăng Tử Hàn đồng ý tham gia khóa huấn luyện khôi phục, cân nhắc tới việc làm văn chức, vậy có nghĩa là cậu đã tiếp nhận được tình hình thân thể của mình, cố gắng nỗ lực khắc phục cản trở tâm lý của bản thân, có ý muốn trở lại cuộc sống bình thường lúc trước. Đối với Vệ Thiên Vũ mà nói, đây chính là tin vui rất lớn, là hy vọng xa vời mà anh chưa từng dám vọng tưởng. Anh chỉ luôn nghĩ sẽ chăm sóc thật tốt cho Lăng Tử Hàn, giúp bệnh tình của cậu dần chuyển biến tốt đẹp, sau đó cùng cậu về hưu, không nghĩ tới, Lăng Tử Hàn sẽ vì anh mà cố gắng khôi phục, trong thời gian ngắn chủ động đồng ý khôi phục công tác. Đây quả là một tin vui với tất cả người thân cùng bạn bè của cậu, mà đối với giới y học, đây cũng là một kỳ tích.

Lăng Tử Hàn nhìn đôi mắt lam hiện rõ sự vui mừng, liền đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của anh, cười gật đầu: “Đúng vậy, em có thể. Em nghĩ rằng, đời người sau này rất dài, chúng ta già rồi mà không có việc gì, cứ suốt ngày tản bộ, cũng không thích hợp cho lắm. Em nghĩ nên đi làm thử xem sao, chắc cũng có lợi với bệnh của em.”

Vệ Thiên Vũ chỉ cảm thấy sóng triều hạnh phúc không ngừng tiến tới, khiến anh có chút choáng váng. Anh không dè chừng nữa, ôm chặt lấy Lăng Tử Hàn, không ngừng mà nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá. Tử Hàn, anh thật sự rất mừng.”

Lăng Tử Hàn cũng ôm lấy anh, nhẹ nhàng vỗ vai anh.

Vệ Thiên Vũ kìm lòng không đậu hôn lên đôi má lạnh của cậu, khuôn mặt sạch sẽ, mịm màng, tản ra hương thơm dịu nhẹ, quả là lực hấp dẫn không gì sánh được. Anh hôn, dần dần hôn tới đôi môi đã lâu rồi anh luôn mộng tưởng, bỗng nhiên dừng lại, nhẹ nhàng hỏi: “Có thể chứ?”

Lăng Tử Hàn không có hé răng, hơi hơi nghiêng đầu, đưa đôi môi không có chút máu chạm vào đôi môi nóng rực của anh.

Trái tim Vệ Thiên Vũ dường như muốn nổ tung, nhưng vẫn không dám lỗ mãng. Động tác của anh vô cùng ôn nhu, chậm rãi hôn qua, nhẹ nhàng mà mút vào, cứ như vậy qua thật lâu không ngừng.

Chung quanh bọn họ, ánh nắng rọi xống, khiến đào nguyên hoa hồng dần bừng sáng rực rỡ.

HẾT PHẦN 03

Mục lục

(1) Houston Rocket

(2) Philadelphia 76ers

164. Quyển 4 - Chương 44: Túng Sử Tương Phùng

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Phóng viên nổi tiếng Ngô Tiệp sau khi bị bọn phân tử khủng bố bắt cóc thì bị trọng thương, sau khi được cứu về không lâu sau đó thì mất. Đây là người đã hi sinh vì nhiệm vụ, hiệp hội nhà báo Trung Quốc đã tổ chức lễ truy điệu long trọng cho cậu tại Bắc Kinh.

Có rất nhiều người đến tham gia, bao gồm cả lãnh đạo bộ văn hóa và bộ truyền thông, các văn nhân cùng phóng viên nổi tiếng, còn có rất nhiều người thuộc mọi tầng lớp có sở thích du lịch, thậm chí ngay cả đại danh đỉnh đỉnh Âu Dương Hào Sinh cùng phu nhân cũng tới.

Khi tới lễ truy điệu, Âu Dương Hào Sinh nhìn bức di ảnh, thấy muôn vàn cảm khái. Đó là một người thanh niên có khí khái anh hùng, mang nụ cười nhã nhặn, hoàn toàn khác hẳn với người mà ông đã gặp lúc cậu bị bọn phân tử khủng bố, lúc đó cậu trông vô cùng tái nhợt gầy gò. Âu Dương phu nhân cũng đã nghe chồng mình nói qua, chàng thanh niên là vì cứu ông cùng hai trợ thủ của ông mà đồng ý hợp tác với phân tử khủng bố, đem bản thân mình ra cho bọn chúng làm thí nghiệm, vì vậy mới mất. Trong lòng hai người họ đều cảm thấy cảm kích.

Bọn họ vốn định gửi lại một số tiền cho gia đình Ngô Tiệp, nhưng cha mẹ của Ngô Tiệp lại vô cùng hờ hững, dường như họ rất thấu hiểu được nguyên nhân tại sao con họ mất, nên thoải mái nói với ông: "Chết cũng chỉ là sự khởi đầu mới mà thôi, có thể với nó đó mới là may mắn, chúng ta không cần vì chuyện đó mà đau lòng." Bọn họ kiên trì không lấy một đồng xu nào của ông, còn nói nếu ông muốn cho họ tiền, chi bằng quyên tiền cho những đứa trẻ nghèo khó ở vùng núi Tây Bộ, xây trường học cho bọn nhỏ. Âu Dương Hào Sinh tất nhiên là vui vẻ đồng ý.

Sau mới biết được, hai người đó là những cao nhân tu luyện lâu năm, vốn dĩ là cùng nhau song tu, nhưng giờ thì đã tách ra riêng biệt, tự mình tu hành, công lực đã đạt đến cảnh giới rất cao, từ lâu đã không màng đến chuyện tình cảm thế tục nữa rồi. Hai người họ rất được người Tây Bộ tôn trọng. Sau khi kết thúc lễ truy điệu, bọn họ trở về đó, không hề nói bất luận yêu cầu gì với các phương tiện truyền thông, cũng vì vậy mà được mọi người vô cùng cảm thán.

Chuyện này nhanh chóng chìm vào quá khứ, nhưng Âu Dương Hào Sinh vẫn không thể quên được khuôn mặt của người thanh niên đó, có đôi khi nằm mộng lại mơ thấy cậu. Ánh mắt yếu đuối đó luôn hiện hữu trong tâm trí ông. Ông luôn nhớ đến câu nói cuối cùng của cậu là muốn ông hãy thường xuyên đến nói chuyện với cậu, nhưng ông lại không thực hiện được điều đó.

Ông vẫn tiếp tục bận rộn, càng không ngừng bôn ba khắp nơi, thế nhưng tận sâu trong đáy lòng luôn ẩn

giấu sự tiếc nuối đó, lại không có ai phát hiện được.

Đến mùa hè năm thứ hai, Âu Dương Hào Sinh tới Bắc Kinh. Tập đoàn Hào Sinh là nhà tài trợ chính cho thế vận hội Olympic lần này, vì vậy ông được mời tới ngồi ghế chủ tịch tại lễ khai mạc. Thủ tướng bắt tay thân thiết với ông, khen ngợi ông không ngừng cống hiến cho nước nhà.

Trong quá trình diễn ra lễ khai mạc hoa lệ, Âu Dương Hào Sinh cũng tranh thủ đi thị sát công ty nhánh tại Bắc Kinh. Đây là công ty bất động sản trực thuộc trực tiếp dưới tập đoàn của ông, bản thân nó cũng là một tập đoàn lớn. Công ty bất động sản này hiện tại đang tiến hành xây dựng một khu chung cư tại phương Bắc, vì vậy ông quyết định đi thị sát một chuyến.

Âu Dương Hào Sinh ngồi trên xe, đang chăm chú xem văn kiện trên máy vi tính. Khi cảm thấy mắt bắt đầu mỏi mệt, ông quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, để con mắt được nghỉ ngơi một chút.

Có một khuôn viên được xây giữa đường, có cây xanh, chia con đường thành hai luồn giao thông, ở đó có một thanh niên đang ngồi khiến ông chú ý. Ông không chút nghĩ ngợi lập tức nói rằng: "Ngừng xe."

Tổng giám đốc của tập đoàn Bắc Kinh không hiểu gì nhưng vẫn nói với tài xế: "Mau ngừng xe."

Xe dừng lại ở ven đường, ông kích động xuống xe bước nhanh tới chỗ người thanh niên đó.

Hiện tại đang giữa mùa hè, nhiệt độ không khí rất cao, thế nhưng người thanh niên đó lại mặc áo sơmi tay dài, sắc mặt tái nhợt, cả người rất gầy. Cậu ngồi ngay chỗ bồn cây được xây giữa hai đường, mắt nhắm lại, ngửa đầu, rất an tĩnh.

Âu Dương Hào Sinh càng nhìn càng thấy giống, không phải là diện mạo, hiện tại ngay cả chính ông sợ rằng cũng không nhớ rõ nữa là, mà là cảm giác, người thanh niên này mang lại cho ông một cảm giác y như người thanh niên Ngô Tiệp trên đảo kia.

Rất nhanh, ông đứng trước mặt người thanh niên đó. Đến lúc này, ông lại không biết phải nói gì, thậm chí cũng chẳng biết phải gọi cậu là gì.

Người thanh niên đó dường như cảm nhận được có người nhìn mình, vì vậy chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi mắt đen vô cùng ôn nhuận, lẳng lặng nhìn ông, không hề có sự kinh ngạc khi gặp người xa lạ, cũng chẳng có sự vui vẻ khi gặp người quen, trong ánh đó vô cùng phẳng lặng.

Người bên cạnh nhanh chóng chạy kịp theo bước chân ông, đứng ngay phía sau.

Âu Dương Hào Sinh mỉm cười nhìn người thanh niên trước mặt, rất có lễ phép mà nói: "Xin lỗi, quấy rối rồi, có thể hỏi quý danh tiên sinh không?"

Người thanh niên đó nhẹ nhàng đáp: “Không cần khách sáo, họ Lăng.”

Thanh âm của cậu có chút lãnh đạm, có chút lạnh, hoàn toàn không giống với Ngô Tiệp.

Nhưng Âu Dương Hào Sinh vẫn không bỏ qua, ngồi xuống bên cạnh cậu, mỉm cười vươn tay về phía cậu: “Tôi là Âu Dương Hào Sinh.”

Người thanh niên “À” một tiếng, khách khí bắt tay với ông, nói rằng: “Thì ra là Âu Dương tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu. Tôi là Lăng Tử Hàn.”

Cảm giác bàn tay rất giống với Ngô Tiệp, tinh tế thon dài, kỳ lạ là lại lạnh giá giữa mùa hè nóng bức này.

Âu Dương Hào Sinh vẫn mang trên mặt nụ cười có sức cuốn hút, nhiệt tình hỏi cậu: “Lăng tiên sinh hiện đang làm việc ở đâu?”

Các trợ thủ cao cấp của ông đều bất ngờ. Bọn họ mồ hôi đầm đìa đứng ở đó, nghe thấy Âu Dương Hào Sinh bắt chuyện với một người xa lạ, đều không thể nào hiểu được.

Lăng Tử Hàn là đi mua sắm với Vệ Thiên Vũ, kết quả siêu thị hôm nay có đợt giảm giá, nên rất đông. Vệ Thiên Vũ sợ Lăng Tử Hàn khó khăn lắm mới dưỡng khỏe được một chút bị mấy bà cô chen lấn làm mệt người, nên kêu cậu ra đây ngồi chờ, lại không nghĩ rằng cậu sẽ gặp lại Âu Dương Hào Sinh. Người này đang kiên nhẫn hỏi cậu, hiển nhiên là đang tìm hiểu cậu rồi.

Lăng Tử Hàn trầm mặc, một lát sau mới lãnh đạm nói: “Tôi không khỏe cho lắm, tạm thời không có làm việc.”

“Thật à? Chỗ nào không khỏe vậy? tôi có quen không ít bác sĩ nổi tiếng đấy.” Âu Dương Hào Sinh vô cùng nhiệt tâm.

Toàn bộ tổng giám đốc, phó tổng giám đốc cùng trợ lý đều hoảng sợ. Âu Dương Hào Sinh ở giữa đường xá lại đang dụ dỗ một người thanh niên yếu đuối sao? Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của ông. Rốt cục mọi chuyện là sao? Mọi người đều nhìn nhau, quyết định để tránh xảy ra scandal dính đến sếp của mình, ai cũng khuyên ông mau rời khỏi đây.

Lăng Tử Hàn lễ phép hạ thấp người: “Cám ơn, bệnh tôi dưỡng tốt sẽ mau khỏe thôi.”

Âu Dương Hào Sinh cười gật đầu, sau đó lại hỏi: “Cậu là người ở đây?”

Lăng Tử Hàn nhìn ông một chút mới nói: “Phải.”

Âu Dương Hào Sinh càng nhìn càng thấy cậu giống Ngô Tiệp, tuyệt đối không thể buông tha, vì vậy cười: "Có thể đến nhà cậu uống tách trà được không?"

Các trợ thủ của ông kinh hãi không hiểu, cho rằng sếp mình chắc là bị điên rồi.

Âu Dương Hào Sinh thể hiện phong cách ngoan cường thường có trong thương giới ra, khiến Lăng Tử Hàn không có cách nào đối phó được, không thể làm gì khác hơn là đưa ra đòn sát thủ với ông. Cậu lễ phép nhẹ giọng nói: "Âu Dương tiên sinh, cha tôi là Lăng Nghị, nhà tôi ở Mai Uyển, nên không tiện mời ngài tới đó."

Âu Dương Hào Sinh giật mình, lập tức nghiêm túc quan sát cậu kĩ lại, lúc này mới cười vang: "Trách không được tôi thấy cậu quen mắt, thì ra cậu giống cha cậu. Tốt tốt, nếu là lệnh công tử của Lăng chủ tịch, tôi sẽ không quấy rối nữa, lúc nào đó sẽ đến quý phủ hỏi thăm sau vậy."

Lăng Tử Hàn vội vã mỉm cười với ông: "Không dám nhận."

Trợ thủ Âu Dương Hào Sinh lúc này mới minh bạch chân tướng, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Vệ Thiên Vũ đã khiêng được đống đồ đi ra. Nhìn thấy có vài người đang đứng quanh Lăng Tử Hàn, anh nhất thời nóng nảy, nhanh chóng chạy lại hỏi: "Tử Hàn, chuyện gì vậy?"

Lăng Tử Hàn cười cười với anh: "À, đây là Âu Dương tiên sinh, bạn của cha em."

Vệ Thiên Vũ lúc này mới thấy rõ Âu Dương Hào Sinh, lập tức biểu hiện ra nét mặt kinh hỉ: "A, thì ra là Âu Dương tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Âu Dương Hào Sinh nhìn một chút người thanh niên anh tuấn văn nhã kia, lập tức hiểu được mối quan hệ giữa hai người họ, vì vậy cười đứng dậy: "Được rồi, tôi sẽ không quấy rầy hai cậu nữa, hẹn gặp lại."

Lăng Tử Hàn cũng đứng lên, lễ phép mà nói: "Hẹn gặp lại."

Nhìn đoàn người trở lại ven đường, lên xe hơi, chạy về phía trước, Vệ Thiên Vũ lúc này mới hỏi: "Ông ta tới làm gì?"

Lăng Tử Hàn cười cười: "Ánh mắt của ông ta rất sắc bén, nếu không đưa cha em ra, sợ rằng sẽ bị ông ta truy đến cùng mất."

Vệ Thiên Vũ lập tức hiểu được, cũng không nói lại nữa, cười đưa tay vuốt nhẹ mái tóc có ánh bạc của cậu, ôn hòa mà nói: "Chúng ta về nhà thôi."

"Ừ." Lăng Tử Hàn chậm rãi theo anh trở về, thân hình thon dài dưới ánh mặt trời càng thêm vẻ nhu nhược.

Âu Dương Hào Sinh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn bóng lưng càng ngày càng nhỏ kia, không khỏi than thở: "Quả thật rất giống …"

Nhưng giống cũng chỉ là giống mà thôi. Ông hiểu rất rõ, Lăng Tử Hàn là một thái tử gia có người cha là quyền cao chức trọng đến vậy làm sao lại đi làm phóng viên? Cũng sẽ không đi đến Sahara có điều kiện khắc nghiệt đến thế. Hiện tại ở Bắc Kinh ở nơi sang mặc đồ đẹp, rảnh thì đi chơi với bạn trai, mà lại yếu đuối đến vậy, làm sao có thể đối mặt cũng không chịu cúi đầu với bọn phân tử khủng bố đây?

Suy nghĩ một chút, ông tự cười.

Quả thật là ông rất nhớ người kia, tuy rằng biết rõ người đó đã không còn ở nhân thế nữa, thế nhưng luôn hy vọng có thể gặp lại người đó, thành khẩn nói với người đó hai tiếng "Cám ơn".

PHIÊN NGOẠI HOÀN

Mục lục

165. Quyển 4 - Chương 45: Tối Viễn Đích Cự Ly

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sau khi Lôi Hồng Phi được điều tới Bộ Quốc Phòng, trợ thủ của y, La Hổ, thăng nhiệm đội trưởng đội đột kích Thiểm Điện, còn Ninh Giác Phi do có biểu hiện xuất sắc, nên nghiễm nhiên được tiếp nhận chức vụ của La Hổ. Vị thượng úy lục quân 23 tuổi này không hề hay biết mình đã bắt đầu được các sếp cấp cao quan tâm.

Gần đây, một Ninh Giác Phi luôn luôn vô ưu vô lự lại có chút phiền muộn, tâm trạng này là bị sư phụ Lôi Hồng Phi của hắn ảnh hưởng.

Năm 2052, thế vận hội Olympic lần thứ hai tổ chức tại Bắc Kinh. Vì để bảo đảm an toàn, phòng ngừa bọn phân tử khủng bố phát động tập kích khủng bố trong thời gian này, mà đội đột kích Thiểm Điện tuân lệnh vào trong thành, đảm nhiệm công tác bảo vệ tại các khu vực quan trọng, tùy thời chuẩn bị đối phó.

Hiện tại, thượng cấp trực tiếp của bọn họ chính là phó chủ nhiệm Bộ hành động đặc biệt Bộ quốc phòng – thượng tá Lôi Hồng Phi.

Từ khi y bắt đầu kế nhiệm tới nay, liền kiên quyết tiến thủ, ra sức chỉnh đốn đội đột kích, đưa ra các phương án xây dựng quân đội theo kiểu mới, cho rằng hiện tại thời đại luôn đổi mới, các kế hoạch tác chiến đặc chủng càng ngày càng cần thiết, tính thiết thực cũng càng được phổ biến, bởi vậy y đã tách ra một đội bộ đội đặc chủng riêng, thành lập một tổ mới, vừa dễ chỉ huy, càng dễ phát huy tác dụng của bộ đội đặc chủng. Phương án của y có rất nhiều phía tán thành, tổ chức trung ương quân ủy cũng đề cử một số chuyên gia đang nghiên cứu tính khả thi của phương án này.

Nhưng dù được khen ngợi tán dương thế nào thì Lôi Hồng Phi cũng không nở nụ cười vui vẻ tiếp nhận như trước đây nữa, cũng không còn giống lúc trước, thích tùy tiện, mà giờ đây lại trở nên trưởng thành hơn rất nhiều. Dù thế với cách nhìn nhận sự vật sự việc thì y vẫn không hề đánh mất tài năng của mình, chính vì vậy đã trở thành nhân tài mới xuất hiện trong quân đội, là nhân vật đại diện của Bộ Quốc Phòng, thậm chí còn được truyền thông nước ngoài xưng là "Thủ lĩnh trẻ nhất trong quân đội Trung Quốc"

Hiện tại, người bình thường khó nhìn ra được tâm tình thực tế của Lôi Hồng Phi. Chỉ khi nào y ngồi riêng với đồ đệ Ninh Giác Phi của mình thì mới có thể tạm thời buông mặt nạ ra, biểu hiện tâm tình bản thân. Phần lớn thời gian y thường hay thở dài.

Sau khi kết thúc Thế vận hội Olympic, Ninh Giác Phi cùng đội đột kích cùng nhau về căn cứ ở ngoại thành Bắc Kinh.

Nếu như không có đi công tác hoặc là tăng ca thì thường mỗi tuần Lôi Hồng Phi đều chừa ra một ngày ở lại đây, cùng huấn luyện với các đội viên. Tựa như chỉ khi có thể thống thống khoái khoái đánh một trận đầy mồ hôi với thuộc hạ thì y mới thấy thoải mái.

Ninh Giác Phi thường cùng y đối luyện, lần nào cũng đánh nhau kịch liệt.

Gần đây Lôi Hồng Phi ra tay càng ngày càng nặng, Ninh Giác Phi hoàn toàn có thể cảm nhận được phiền muộn trong lòng y, dường như nghẹn thật lâu như không có cách nào phát tiết ra được, điều đó càng khiến người ta không thể nào hiểu rõ, đường làm quan rộng mở nhưng vì sao lại sầu não?

Hôm nay, sau khi Lôi Hồng Phi đánh với hắn xong, đem người toàn mồ hôi đi tắm sạch sẽ thì mới thư thích ngồi trên ban công ký túc xá, thong thả uống trà.

Căn cứ bọn họ ở ngay trong núi viền phía Bắc của thành phố, sát với cảnh nội Mông Cổ. Ngồi ở chỗ này, đưa mắt nhìn ra xa, bốn phía tất cả đều là tất cả đều là núi non xanh um xanh um tươi tốt trùng điệp, tiếng chim không ngừng truyền đến, an tĩnh hòa bình.

Ninh Giác Phi thấy y hơi nhíu mày, liền hỏi: "Sư phụ, rốt cục anh có chuyện gì vậy? Hình như anh luôn không vui, có phải có người âm thầm phá rối làm ảnh hưởng công tác của anh hay không?"

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức lắc đầu, một lát mới thở dài: "Không phải, công tác đều thuận buồm xuôi gió, không có vấn đề gì."

Ninh Giác Phi lúc này mới yên tâm, mỉm cười: "Nếu không phải chuyện công tác, vậy là chuyện tình cảm rồi phải không? Haha, sao rồi? Chưa hòa với chị dâu sao?"

Lôi Hồng Phi đưa tay đánh mạnh vào ót hắn một cái: "Tiểu tử thối, còn dám chọc tôi sao. Tôi đã chia tay Úc Tình rồi, người ta cũng có bạn trai mới, cậu đừng có hở chút là chị dâu này nọ, ảnh hưởng danh dự người khác, biết không?"

"Yes, sir." Ninh Giác Phi cười hì hì nói, lập tức hiếu kỳ. "Vậy anh buồn chuyện gì? Thích ai mà không bày tỏ được à? Hay đã bày tỏ mà bị từ chối? Uhm, không thể nào phải không? Hiện tại chẳng phải anh rất có giá trên thị trường hay sao?"

Lôi Hồng Phi nghe được không biết nên khóc hay cười, "Cậu dùng từ gì để hình dung vậy hả? Gì mà thị trường? Nói lung tung."

"Anh rất có giá trên thị trường đó nha." Ninh Giác Phi kiên trì, cười bí hiểm. "Nói thật, sư phụ, có thiệt là sư phụ bị từ chối không vậy? Chẳng lẽ anh kém đến thế sao? Bất quá, em cũng tin rằng trên đời này cũng có người mà anh không thể theo đuổi được, ví dụ như, Lăng đại ca chẳng hạn, haha."

Lôi Hồng Phi buồn cười nhìn về phía hắn: "Thật à? Nói nghe lý do thử coi?"

"Nguyên nhân rất rõ mà, anh không xứng với Lăng đại ca." Ninh Giác Phi nghiêm túc nói. "Nếu đề cập đến tuổi tác gia thế, các anh là môn đăng hộ đối, không có gì không xứng cả. Nhưng Lăng đại ca là bác học đa tài, cái gì cũng biết, còn anh thì kém xa ảnh. Nói về tính cách, bây giờ anh còn đỡ, chứ hồi trước không có chút trưởng thành gì, không giống Lăng đại ca. Đương nhiên, tính cách này của anh cũng tốt, nhưng thích hợp theo đuổi con gái hơn, haha."

Lôi Hồng Phi tung một quyền về phía hắn, lập tức hỏi: "Ồ? Nghe câu này của cậu cứ như cậu mới gặp Tử Hàn gần đây vậy."

"Đúng vậy. Không phải em đang theo học tại Học Viện Chỉ Huy Lục Quân sao, gần đây chuẩn bị viết luận văn, một số vấn đề không hiểu được, mà nghe giảng bài trên internet thì thầy lại nói không rõ, cũng không muốn mất thời gian ngồi tra sách, nên đi tìm ảnh." Ninh Giác Phi cười cười, nét mặt có chút thành khẩn. "Em cũng muốn đi thăm Lăng đại ca, lần trước ảnh bị thương nặng vậy, em hơi lo."

Lôi Hồng Phi trầm mặc, hỏi: "Hiện giờ cậu ấy sao rồi?"

"Gầy lắm, còn thường bệnh nữa." Ninh Giác Phi thở dài. "Bất quá đã cười được rồi, cũng nguyện ý nói chuyện, dạy cho em khá nhiều thứ. Tuy rằng bộ đội chỉ cần chúng ta sử dụng thành thạo một ngoại ngữ, nhưng em rất muốn giống anh ấy, có thể nắm được 10 ngôn ngữ, nếu vậy sẽ giảm được rất nhiều cản trở trong quá trình công tác."

Lôi Hồng Phi gật đầu: "Đúng vậy."

Nói đến người đó lại khiến Ninh Giác Phi hăng hái bừng bừng: "Hiện tại ngoại trừ học tiếng Pháp cùng tiếng Đức ra, em còn đang học thêm tiếng Urdu (1) cùng tiếng Pashtun (2). Em nghiên cứu thấy phân tử khủng bố thích ẩn mình tại mấy nơi sâu xa, mà ở Á Châu tập trung chính ở Trung Á, hai ngôn ngữ đó có lợi cho tương lai khi chấp hành nhiệm vụ."

"Tốt, đương nhiên là vậy." Lôi Hồng Phi khen ngợi gật đầu, trái tim cũng bắt đầu bay tới Long Quan.

Ninh Giác Phi nhìn nét mặt của y, đột nhiên hỏi: "Sư phụ, nếu như anh thích Lăng đại ca, sao lại không nói cho ảnh biết?"

Trong mắt Lôi Hồng Phi xẹt qua một tia cay đắng: "Là do tôi đã làm sai, khó mà cứu vãn."

"Anh chưa thử làm sao biết được?" Ninh Giác Phi nghiêm túc hỏi, trên mặt tràn đầy huyết khí phương cương của thanh niên.

Lôi Hồng Phi thở dài, lau mặt một cái rồi nhẹ giọng nói: "Cậu ấy đã lựa chọn được người cho mình rồi, tôi chỉ có thể chúc phúc cho cậu ấy thôi, chẳng lẽ giờ lại liều chết đi cướp người? Nếu vậy không những khiến cậu ấy không vui, mà tôi cũng không muốn thế. Cho dù cậu ấy không ở bên cạnh tôi, nhưng chỉ cần cậu ấy vui, thì tôi cũng thỏa mãn rồi."

Ninh Giác Phi cảm động: "Sư phụ, tình cảm của anh với Lăng đại ca thật sự là … quá sâu, trước đây em lại không biết. Em còn cho rằng, trước đây nếu như anh đã thích gì đó, nhất định sẽ lấy cho bằng được, không hề buông tha."

Lôi Hồng Phi trầm mặc thật lâu, dường như nhớ tới sự việc lúc trước. 9 năm trước, khi lần đầu tiên y cùng Lăng Tử Hàn khẳng định mối quan hệ yêu đương, đến nay đã qua bao nhiêu năm rồi. Nếu là người bình thường thì đã kết hôn rồi, sợ ly hôn luôn rồi, còn bọn họ lại thành ra cục diện hôm nay.

Kỳ thực, 2 năm qua y cũng có gặp qua Lăng Tử Hàn vài lần. Mỗi lần Lăng Tử Hàn đều luôn ôn hòa với y, cũng giống như đối xử với người anh em đã lớn lên từ nhỏ với mình vậy, chẳng khác gì với Long Tiềm cùng Trương Hải Dương. Y cảm thấy rất khó chịu, nhưng có thể làm gì khác đây?

Y rất quan tâm đến bệnh tình của Lăng Tử Hàn, biết rõ rằng thân thể cậu đã bị tổn thương nghiêm trọng, vài công năng cũng bị mất, có thể xem như đây là nguyên nhân cậu không muốn quay lại với y không? Mỗi lần nghĩ đến đó, y chỉ có thể cười khổ. Lẽ nào trong lòng Lăng Tử Hàn, không có *** thì y không thể yêu thương ai đó sao? Không biết nếu y nói với cậu, cho dù vĩnh viễn không thể làm tình với cậu được nữa, y vẫn muốn cùng một chỗ với cậu, có chịu tin không?

Huống hồ, Vệ Thiên Vũ chăm sóc cậu rất tốt, sợ rằng bản thân mình không có được thời gian cùng sự kiên trì đến vậy, cũng biết khó mà làm được như anh.

Từ khi điều đến Bộ Quốc Phòng, công tác Lôi Hồng Phi càng ngày càng bận rộn, hầu như chiếm hết thời gian cùng tinh lực của y. Lăng Tử Hàn lựa chọn Vệ Thiên Vũ, có lẽ đó mới là lựa chọn đúng đắn chẳng?

Bản thân mình không hề đáng tin, lúc trước đã từng rời bỏ cậu 1 lần rồi, hiện tại chỉ sợ không còn được cậu tin tưởng nữa mà thôi.

Giờ đây cha mẹ Lôi Hồng Phi cũng không phản đối nữa tình cảm của y với Lăng Tử Hàn nữa, nhưng y cũng không còn cách nào bước vào cuộc sống của cậu nữa rồi. Hiện tại y liều mạng công tác, không nói chuyện tình cảm, không ra ngoài chơi bời, rất ít cười, cũng không còn nói bậy khiến người khác cười nữa. Cả người gầy hẳn đi, người khác còn tưởng rằng là do công tác quá bận, dù là thượng cấp hay thuộc hạ, khi nhắc tới sự nhiệt tình của y đều tán thưởng.

Lôi Chấn cùng Tưởng Ngọc Lan đều biết rõ nguyên nhân, dù cho đau lòng nhưng cũng không dám nhúng tay. Bản thân Lăng Tử Hàn cũng không phải người dễ dãi, mà Lăng Nghị lại càng không thể động vào. Thường thường hai người thảo luận chuyện này, cuối cùng chỉ có thể nói: "Con cháu tự có phúc của con cháu, chỉ có thể xem bản lĩnh của nó thôi."

Ninh Giác Phi thấy sự phiền muộn mơ hồ trên mặt Lôi Hồng Phi, bỗng nhiên thì thầm: "Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải em không thể nói em yêu anh, mà là nhớ anh đến đau thấu tim gan, nhưng chỉ có thể giấu sâu vào tận đáy lòng." (3)

"Gì cơ?" Lôi Hồng Phi phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc hỏi.

"Do Rabindranath Tagore (4) viết đấy, em thấy bài này rất hợp với anh." Ninh Giác Phi ngiêm túc nói. "Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải làm bộ vô tình trước tình cảm không thể nào che đậy được nữa, mà là phải giả vờ vô tâm, nhìn thấy em cùng người yêu tay trong tay mà chỉ có thể đứng yên một chỗ."

Tiếng lòng Lôi Hồng Phi lập tức chấn động, lắng nghe.

Ninh Giác Phi mỉm cười tiếp tục nói: "Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải khoảng cách giữa cây và cây, mà là nhánh cây cùng sinh trưởng trên cùng một gốc, nhưng không thể nương tựa vào nhau trước những cơn gió"

Lôi Hồng Phi thở dài: "Đúng vậy, những câu này nói rất hay."

"Khoảng cách xa nhất trên thế giới, là khoảng cách giữa cá và chim, một con trên trời, một con lặn dưới đáy biển sâu" Ninh Giác Phi đọc xong, không khỏi cảm thán. "Câu cuối y như hai người vậy. Hiện tại sư phụ như mặt trời ban trưa, danh dương thiên hạ, còn Lăng đại ca lại mai danh ẩn tích, không ai biết đến."

Lôi Hồng Phi nghe xong cảm thấy tim như bị dao cắt. Y nắm chặt nắm tay, một lát sau mới nhẹ giọng nói: "Giác Phi, sau này cậu phải nhớ cho kỹ, nếu như xuất hiện người mình thích, một khi đã xác định rồi, nhất định phải đợi người đó, ngàn vạn lần đừng giống như tôi, không biết quý trọng thời gian, không biết quý trọng cơ hội, hễ chút là buông tay, rốt cục hối hận không kịp."

Ninh Giác Phi lập tức gật đầu: "Em hiểu."

Lôi Hồng Phi cũng không ngồi tiếp nữa, đứng dậy: “Được rồi, tôi đi trước.”

Ninh Giác Phi nao nao, lập tức biết y muốn làm gì nên không ngăn cản y nữa.

Lôi Hồng Phi lười bước ra cửa, trực tiếp nhảy xuống từ ban công, thẳng tới bãi đỗ xe.

Dọc theo đường đi có không ít người cúi chào y, y chỉ vội vã đáp lễ, nhanh chóng lên xe chạy đi.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

(1) Tiếng Urdu là một ngôn ngữ Ấn-Arya thuộc nhánh Ấn-Iran, thuộc hệ Ấn-Âu. Đây là một trong hai ngôn ngữ chính thức (ngôn ngữ kia là tiếng Anh) của Pakistan.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%BFngUrdu

(2) Tiếng Pashtun cũng được gọi là tiếng Afghani. và tiếng Pathani là một ngôn ngữ thuộc Nhóm Đông Iran của Ngữ hệ Ấn-Âu được sử dụng chủ yếu ở Afghanistan và phía tây Pakistan. Hiến pháp Afghanistan công nhận tiếng Pashtun là một ngôn ngữ quốc gia và chính thức của đất nước.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%BFngPashtun

(3) Bài hát Khoảng cách xa nhất trên thế gian này

http://kaori0kawa.wordpress.com/2012/07/06/khoa%CC%89ng-ca%CC%81ch-xa-nha%CC%81t-tren-the%CC%81-gian-na%CC%80y/

(4) Rabindranath Tagore, hay Rabindranath Thakur, (6 tháng 5 năm 1861 – 7 tháng 8 năm 1941) là một nhà thơ Bengal, triết gia Bà La Môn và nhà dân tộc chủ nghĩa được trao Giải Nobel Văn học năm 1913, trở thành người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/RabindranathTagore

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Khi y sắp chạy tới khu nhà nơi Lăng Tử Hàn đang ở thì thấy cậu cùng Vệ Thiên Vũ đang chậm rãi đi ra từ lối dành cho người đi bộ từ một bãi giữ xe rồi bước vào siêu thị, Lôi Hồng Phi vội vàng tìm chỗ đậu xe rồi bước theo sau.

Lăng Tử Hàn rất gầy, sắc mặt tái nhợt, bất quá đã có chút khí sắc. Cậu chậm rãi bước bên cạnh Vệ Thiên Vũ, nét mặt rất đạm bạc. Vệ Thiên Vũ đẩy xe, không ngừng lấy đồ bỏ vào trong xe, đôi lúc cũng hỏi ý kiến của cậu. Lăng Tử Hàn nhìn một cái, sau đó gật đầu, hiển nhiên sao cũng được. Vệ Thiên Vũ dường như lại rất vui vẻ, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Lôi Hồng Phi thấy Lăng Tử Hàn vào siêu thị. Trước đây y chưa từng cùng Lăng Tử Hàn đi dạo mua sắm trong mấy khu siêu thị hay cửa hàng tổng hợp gì cả, mỗi lần tới nhà Lăng Tử Hàn thì đều thấy trong tủ lạnh nhà cậu có sẵn đồ ăn rồi. Bản thân y ở nhà quen thói, cứ thản nhiên mở tủ lạnh lấy đồ ăn mà không hề nghĩ qua Lăng Tử Hàn mua chúng vào lúc nào. Đương nhiên, có thể Lăng Tử Hàn đặt mua chúng qua internet, nhưng y lại chưa từng hỏi qua, từ trước đến nay luôn cho đó là điều hiển nhiên, lúc này nhớ ra lại thấy xấu hổ.

Y thất thần, tưởng tượng thấy nếu như trước đây bản thân mình có thể cùng Lăng Tử Hàn đi siêu thị mua sắm, chắc đó là một chuyện rất thú vị.

Lăng Tử Hàn hờ hững nhìn những vật phẩm trước mặt, bỗng nhiên nhỏ giọng nói với Vệ Thiên Vũ: “Có người theo dõi.”

Vệ Thiên Vũ cũng cảm giác được, hơi hơi gật đầu.

Hai người bất động thanh sắc, tiếp tục mua sắm, lấy những gì cần mua bỏ vào xe rồi đến bàn thu ngân trả tiền, sau đó mang túi đến bãi đỗ xe.

Đợi xe nổ máy chạy ra ngoài thì bọn họ nhanh chóng thấy được chiếc xe hơi của người đang theo dõi họ cũng đang chạy theo sau bọn họ. Vệ Thiên Vũ vừa nhìn thấy biển số xe liền cười, “Là Lôi Hồng Phi. Sao y lại tự dưng theo dõi chứ? Bộ muốn thử tài với chúng ta sao?”

Lăng Tử Hàn mỉm cười, không nói gì.

Vệ Thiên Vũ bỗng dưng nổi tính trẻ con lên, tăng tốc, quay vòng mấy cái liền không thấy tăm hơi.

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, xem xét tình hình một hồi, liền quyết định quay đầu xe lại chạy tới khu nhà của Lăng Tử Hàn đứng chờ, nhưng vừa tới nơi thì đã thấy xe của Vệ Thiên Vũ đậu ngay con đường nhỏ gần đó.

Vệ Thiên Vũ mỉm cười nhìn y, thể hiện ý tứ rất rõ, nếu như anh là kẻ địch thì Lôi Hồng Phi đã chết từ lâu.

Lôi Hồng Phi thở dài, sao y lại dám theo dõi những liệp thủ này chứ? Không cần bọn họ nói thì y cũng biết đó chính là tự tìm cái chết.

Vệ Thiên Vũ cười lái xe chạy ra, ôn hòa hỏi: "Tìm chúng tôi à?"

Lôi Hồng Phi gật đầu: "Phải, tôi đến thăm Tử Hàn."

Lăng Tử Hàn cũng cười với y.

Vệ Thiên Vũ ngó đầu ra, nhiệt tình nói: "Cùng ăn tối nhé?"

Lôi Hồng Phi có chút do dự, nhưng cũng nói: "Được."

Vào đến nhà của bọn họ thì Lôi Hồng Phi lại cảm khái một lần nữa. Trước đó không bao lâu, đây là nơi mà y cùng Lăng Tử Hàn có những thời khắc vui vẻ bên nhau, y có đến 6 năm ký ức ở nơi này, đó chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của y. Hiện tại, nơi này vẫn sáng sủa sạch sẽ, thư thả an toàn, nhưng đã không thuộc về y nữa rồi.

Bất quá, các chi tiết trong phòng đã không giống trước đây nữa. Trên bàn có bình hoa bách hợp, các đóa hoa lớn đang nở rộ tỏa mùi hương thơm ngát khiến người ta vui vẻ thoải mái, trên tường có treo các màn hình phản quang, cứ 1 tiếng là nó lại thay nhau hiện lên các danh họa đầy màu sắc, tăng thêm sức sống cho căn nhà an tĩnh gọn gàng này, mặt sàn được trải các thảm lông, có thể đi chân trần, dù lỡ chân ngã xuống thì cũng không sợ bị thương.

Toàn bộ những thay đổi này chắc chắn đều là tâm ý của Vệ Thiên Vũ, Lăng Tử Hàn sẽ không để ý đến chúng. Lôi Hồng Phi cũng sẽ không nghĩ đến những việc như thế, dù sao có gì thì dùng đó, không có thì thôi, cũng chẳng quan trọng. Vài năm về trước, nơi này vô cùng đơn giản, ngoại trừ những vật dụng hằng ngày ra, hầu như chẳng có gì hết.

Y đang đứng đó cảm thán thì Vệ Thiên Vũ đã bưng tách trà ra cho y, cười nói: "Hai người nói chuyện đi." Sau đó mang mấy túi đồ vào nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Lôi Hồng Phi nhìn Lăng Tử Hàn ngồi đối diện, ôn hòa hỏi: "Gần đây em có khỏe không?"

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu: "Rất tốt."

Lôi Hồng Phi cố gắng nghĩ chủ đề: "Bình thường hay làm gì?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Tản bộ, đọc sách, nghe nhạc, xem TV, thỉnh thoảng lên mạng."

Nhìn cậu y như học trò đang trả lời câu hỏi của giáo viên, Lôi Hồng Phi cũng cười: "Ừ, rất tốt, cuộc sống rất thư thả."

"Đúng vậy." Lăng Tử Hàn ôn hòa nhã nhặn cười nói. "Em thấy trên TV có rất nhiều tin tức về anh, mạng online cũng có nữa. Anh phát triển rất tốt, em mừng cho anh."

Lôi Hồng Phi có chút xấu hổ: "Tử Hàn, em đừng nói vậy với anh. Nếu so ra thì em giỏi hơn anh rất nhiều, đừng có mà khen anh như thế. Lúc trước nếu em bước vào quân đội sợ rằng sẽ xuất sắc hơn anh nữa đi."

"Con đường mỗi người đều khác nhau, anh thích hợp nhập ngũ, còn em thì lại không thích xuất đầu lộ diện." Lăng Tử Hàn cười nói. "Không phải hồi nhỏ anh luôn mơ ước trở thành một vị danh tướng một đời hay sao? Xem ra cũng sắp thành hiện thực rồi, bây giờ mọi người đều cho rằng trước 35 tuổi anh có thể trở thành tướng quân đấy."

"Tử Hàn, những gì em nói đều là quá khứ rồi." Lôi Hồng Phi thở dài. "Kỳ thực có thể trở thành tướng quân hay không anh thấy không quan trọng, nguyện vọng lớn nhất của anh chính là có thể cùng em kề vai chiến đấu."

"Sợ rằng nó không thể trở thành hiện thực rồi." Lăng Tử Hàn bình tĩnh mỉm cười. "Hồng Phi, bản thân anh vốn dĩ phải được giương cánh bay cao. Em rất muốn được giống như trước đây, cùng mọi người đứng trên mặt đất, nhìn anh bay lượn trên bầu trời."

Lôi Hồng Phi không khỏi nhớ tới ngày đó, vào một ngày cách đây rất lâu, Lăng Tử Hàn 19 tuổi đứng dưới ánh mặt trời, nhìn y biểu diễn trong không trung. Khi đó y vừa nghĩ đến người mình yêu đang đứng dưới đất nhìn mình, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào cùng hưng phấn, cho nên biểu hiện đặc biệt tốt, kỳ thực tất cả chỉ vì một người mà thôi.

Cảm giác hạnh phúc lúc đó bản thân luôn cho rằng đó là hiển nhiên, cho nên tại thời điểm đó không cảm thấy gì hết. Nhưng giờ đây, dù chỉ là một tích tắc hạnh phúc nhỏ nhoi của quá khứ, lúc đó không cảm thấy gì, giờ lại nhận ra vốn dĩ nó đã khắc cốt minh tâm.

Lôi Hồng Phi đầy tâm sự, nhất thời không nói gì. Lăng Tử Hàn liền trầm mặc, tiện tay mở TV, mở kênh tin tức.

"Tin địa phương, chiều hôm qua, quân nhân Trung Quốc tham gia hành động ở quốc gia E tại Phi Châu đã lên máy bay, được đích thân lãnh đạo bộ quốc phòng ra sân bay tiễn, hy vọng bọn họ cố gắng …"

Hai người nhìn về phía màn hình.

Lôi Hồng Phi mặc quân phục thượng tá, đang cúi chào các quân nhân mặc đồng phục xanh da trời có tia sét làm nền, sau đó nhiệt liệt bắt tay.

Sau đó, y đứng trước microphone, nói với các quân nhân. Sống lưng y thẳng tắp, nét mặt nghiêm túc, ánh mắt hữu thần, thanh âm hữu lực, cực kỳ sức cuốn hút.

Lăng Tử Hàn vẫn mỉm cười, xem từ đầu đến cuối.

Lôi Hồng Phi có chút xấu hổ gãi gãi đầu, muốn lấy điều khiển từ xa lại: "Được rồi, đừng xem nữa, đều là mấy câu hay dùng thôi mà, không phải em không biết rồi sao, có gì dễ nghe đâu."

"Em lại thấy nghe rất hay." Lăng Tử Hàn cười nói. "Nói rất hay, rất có phong độ của một đại tướng."

Vừa nói thì tin cũng hết. Lôi Hồng Phi không thể làm gì khác hơn là rút tay về, cười haha.

Vệ Thiên Vũ từ trong phòng bếp nhô đầu ra, nói: "Chuẩn bị ăn thôi."

Lăng Tử Hàn liền đứng dậy giúp bưng các dĩa đồ ăn. Vệ Thiên Vũ không để cậu làm: "Em cứ ngồi đó đi, hoặc sắp đũa cũng được, đừng bưng cái này, nóng."

Lôi Hồng Phi lập tức tiếp nhận dĩa đồ ăn trong tay cậu, bưng ra ngoài.

Lăng Tử Hàn không có cách nào khác, chỉ có thể cầm mấy thứ vụn vặt đem ra.

Vệ Thiên Vũ nói với Lôi Hồng Phi: "Chúng ta không uống rượu, chỉ ăn cơm thôi."

Lôi Hồng Phi gật đầu: "Tôi cũng phải lái xe, không cần uống rượu đâu."

Hôm nay Vệ Thiên Vũ làm rất nhiều món, Lăng Tử Hàn nhìn một chút, đều thấy phần lớn là món mặn, bản thân mình không ăn được, cười nói với Lôi Hồng Phi: "Anh ấy cố ý làm cho anh ăn đó, anh ăn nhiều chút đi."

"Thật à? Vậy phải nếm thử mới được." Lôi Hồng Phi cười sang sảng, lập tức cầm lấy đũa.

Mỗi liệp thủ đều có thể nấu ăn, tuy mấy món này đều khác với phong cách làm của Lăng Tử Hàn, nhưng đều ngon miệng. Lôi Hồng Phi ăn liên tục, cảm thất rất đã.

Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn nhìn thấy bộ dạng ăn ngấu nghiến của y, đều vui vẻ mỉm cười.

Bầu không khí hòa hợp, Vệ Thiên Vũ trêu chọc khen tặng Lôi Hồng Phi hai câu, sau đó nói chuyện phiếm.

Đợi cơm nước xong, Lôi Hồng Phi cũng không tiện quấy rối thêm, tuy rằng luyến tiếc, nhưng cũng phải từ biệt.

Lăng Tử Hàn tiễn y đến cửa cửa thang máy, thân thiết mà nói: "Trên đường lái xe cẩn thận, chạy chậm một chút."

Lôi Hồng Phi nhịn không được tiến lên trước một bước, kéo cậu vào lòng mình.

Lăng Tử Hàn thực sự quá gầy, bị y ôm chẳng khác gì bị bao phủ cả người trong lòng ngực y vậy. Lôi Hồng Phi vùi mặt vào hõm vai cậu, tham lam hít thở lấy mùi hương thơm mát từ người cậu, không muốn buông ra.

Lăng Tử Hàn để mặc y một lát, sau đó lẳng lặng mà nói: "Thang máy tới rồi."

Lôi Hồng Phi thở dài, chậm rãi buông cậu ra, trong lòng cảm nhận từng đợt cảm xúc cuộn trào mãnh liệt, khó có thể kiềm nén. Y nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lăng Tử Hàn, không thể kiềm được, bỗng nhiên nói: "Tử Hàn, anh yêu em, so với trước đây bây giờ còn yêu em hơn."

Nhưng Lăng Tử Hàn chỉ bình tĩnh mỉm cười, chậm rãi lắc đầu: "Hồng Phi, bây giờ em đã không thích hợp trở thành bạn đời của một tướng quân nữa rồi. Tương lai chắc rằng sẽ có người thích hợp đứng bên cạnh anh hơn em."

Lời này trước đây là chính mẹ Lôi Hồng Phi đã từng nói qua, Lôi Hồng Phi nghe thấy rất chói tai, nhưng không dám nổi nóng. Y cười khổ một chút, nghiêm túc nói: "Tử Hàn, nếu em quyết định ở bên cạnh anh ta, anh tuyệt không sẽ không phá rối. Chỉ là, hy vọng em nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, chỉ cần hai người không bên nhau nữa, nhất định phải nghĩ tới anh. Anh sẽ luôn chờ em. Trong lòng anh chỉ có một mình em, sẽ không có thêm bất kì ai khác."

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Cần gì phải thế?"

"Đây là do anh kiên trì, em không cần phải thấy áp lực." Nét mặt của Lôi Hồng Phi trở nên ôn nhu. "Hiện tại anh mới biết, anh đã từng có biết bao nhiêu thời gian hạnh phúc."

Lăng Tử Hàn nghe câu đó, trên mặt trong nháy mắt có chút hoảng hốt, lập tức khôi phục bình tĩnh. Cậu ôn hòa nói: "Về đi, ngày mai anh phải đi làm nữa."

Rốt cục Lôi Hồng Phi đi vào thang máy.

Lăng Tử Hàn nhìn cửa thang máy đóng lại, mới xoay người vào nhà.

Lúc Lôi Hồng Phi đi ra khỏi tòa nhà, toàn bộ khu nhà đã lên đèn. Trong bóng đêm, y ngẩng đầu nhìn lên,

nhà của Lăng Tử Hàn cũng đã tỏa ra ánh sáng cam hiền hòa.

Giờ khắc này, y bỗng nhiên nhớ tới câu nói mà Ninh Giác Phi đã đọc:

"Khoảng cách xa nhất trên thế giới, là khoảng cách giữa cá và chim, một con trên trời, một con lặn dưới đáy biển sâu."

HẾT PHẦN 02

Mục lục

HẾT PHIÊN NGOẠI

PHIÊN NGOẠI HOÀN

166. Quyển 5 - Chương 1-1: Tiết Tử

Editor: Maikari

Một ngày đầu xuân năm 2054, một chiếc xe tải được giả trang thành một chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa chạy xuyên việt qua màn tuyết, chuẩn bị tiến vào cửa khẩu Tháp Khắc Mãn Tô, là giao giới giữa Trung Quốc và Afghanistan.

Cục trưởng Cục Quốc An Tân Cương – Triệu An tự mình đến cửa khẩu để chờ. Xe hàng đó chưa qua kiểm tra đã thuận lợi tiến vào cảnh nội Trung Quốc. Triệu An lập tức leo lên xe hơi, cùng bọn họ tiến vào sân bay quân dụng Tháp Thập Khố Nhĩ cách đó không xa.

Những người từ trên xe nhảy xuống đều lặn lội đường xa, trèo đèo lội suối liên tục, nên người nào cũng bẩn, uể oải, nhưng vẫn còn nhanh nhẹn, động tác linh hoạt. Bọn họ lập tức dỡ mấy bao tải từ thùng hàng phía sau xuống, sau đó leo lên một chiếc máy bay khách đang chờ sẵn ở đó. Máy bay lập tức bay đến Urumqi.

Hơn một tháng sau, đại đội trưởng đại đội chống khủng bố đặc chủng Lâm Tĩnh nhận được lệnh xuất phát. Ngay lúc này, Cục Quốc An tại biên cương đã gửi đến một tin tình báo chính xác, khiến Lâm Tĩnh luôn để mắt mình cao hơn cả trán cũng phải khen ngợi.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, toàn bộ đại đội chống khủng bố liền xuất phát, lập tức hành động, thế lực tựa như đàn hổ xuống núi, tiến hành một trận càn quét lớn khắp vùng Nam Cương, lần lượt phá hủy hơn 11 cứ điểm cùng trại tập trung của tổ chức khủng bố Trung Á được thành lập ở đây, đánh một trận đả kích mạnh vào thế lực khủng bố ngày càng kiêu ngạo đó.

Sau đó, Urumqi tổ chức đại hội công thẩm. Đứng ngay khu bị cáo, người đầu tiên là nhân vật số 2 của tổ chức chủ nghĩa khủng bố "Dawn" – Musalla Eclanamine, cùng với cha gã, cũng là thủ lĩnh nổi danh tàn bạo của "Dawn" – Mohammed Eclanamine.

Musalla Eclanamine là do liệp thủ đời thứ 2 của Bộ Quốc An bí mật bắt về từ ngoại quốc. Đầu lĩnh phân tử khủng bố gây bao máu đổ, hiện tại rốt cục đền tội, không chỉ Trung Quốc, ngay cả các quốc gia thuộc Trung Á, Tây Á cùng Nam Á cũng đều tổ chức ăn mừng.

Lâm Tĩnh nhìn người đàn ông trẻ tuổi mang vẻ mặt tàn nhẫn kia, trong mắt hiện chút sắc lạnh.

Không lâu sau, trong quân đội liền lập tức cử hành đại hội khen ngợi long trọng. Trong đó, "Dã lang" Lâm Tĩnh tiếng tăm lừng lẫy được trao tặng huân chương cấp sao đỏ. Vị thượng tá thân hình cao lớn cân xứng, gương mặt thanh tú tuấn dật, mặc lễ phục lên đài nhận thưởng, đều nhận được ánh nhìn yêu mến từ các tướng quân.

Truyền thông luôn không hề e thẹn phòng về những thành tích lẫy lừng của vị tướng nổi danh này, nhưng Lâm Tĩnh luôn giữ vững sự lạnh lùng như thường, từ chối tất cả các yêu cầu được phỏng vấn. Cuối cùng, cho đến khi tư lệnh viên quân khu tự mình hạ mệnh lệnh, hắn mới miễn cưỡng tiếp nhận phỏng vấn của phía truyền thông chính phủ, nhưng với hầu hết các vấn đề đều giữ kín như bưng, như bối cảnh gia đình hoặc một số thông tin cá nhân. Bất quá, các phóng viên sinh ra đều có khả năng viết lách thần kỳ, liên tục chụp hình người đàn ông tên Lâm Tĩnh anh tuấn tiêu sái, dù chỉ có hình cũng đủ để gây chú ý rồi.

Nhưng mà, Tây Bắc lúc đó vẫn chưa được yên bình, tổ chức khủng bố càng lúc càng thâm nhập sâu vào, tạo nên sự rung chuyển ngầm trong khu.

29 năm trước, Lăng Nghị, người được xưng là "Quốc An đệ nhất dũng sĩ", do trí dũng song toàn, đã đưa ra được kế hoạch liên hợp 8 quốc gia lân cận cùng lúc hành động, một lần phá hủy toàn bộ thế lực chủ nghĩa khủng bố tại khu Tây Bắc Trung Quốc cùng Trung Á. Lúc đó Lăng Nghị 30 tuổi xuất sinh nhập tử, nhiều lần lẻn vào long đàm hổ huyệt, lấy được tin tình báo quan trọng, lại không ngừng cùng các cấp lãnh đạo liên tiếp đi Trung Á, Nam Á, cùng nước Nga để thuyết phục người lãnh đạo của 8 quốc gia tham gia vào đợt hành động đó.

Hành động chống khủng bố lần đó không có uy thế cùng quy mô oanh động thế giới như bây giờ. Lúc đó, Trung Quốc, Nga, Pakistan Afghanistan cùng 5 nước Trung Á song song hành động, một lần tiêu diệt hơn 59 cứ điểm của tổ chức chủ nghĩa khủng bố, hoàn toàn phá hủy thế lực khủng bố chiếm giữ toàn khu ở đây, một số ít cá lọt lưới chạy trốn sang Thổ Nhĩ Kỳ, LiBăng trốn tránh nhiều năm, nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hành động tại cảnh nội Trung Quốc do Lăng Nghị chỉ huy, một lưới bắt hết phân tử khủng bố tại Tân Cương, Thanh Hải, Cam Túc, Sơn Tây, từ đó khu Tây Bắc hưởng hơn 20 năm hòa bình, kinh tế phát triển, cơ sở hạ tầng nhanh chóng được xây dựng, mỗi năm cũng nhiều sự đầu tư từ nước ngòai.

Thế nhưng, 10 năm trước, tổ chức khủng bố chủ nghĩa Trung Á được một số thế lực khủng bố quốc tế ủng hộ, bắt đầu tro tàn lại cháy. Qua mấy năm qua, khu Tây Bắc liên tiếp phát sinh những sự kiện giết toàn gia vô cùng tàn nhẫn cùng các sự kiện tạc bom nổ xe. Máu tanh dần nhuộm đỏ toàn khu Tây Vực mỹ lệ.

Tháng 4/2054, Uỷ Ban Quốc Gia An Toàn bổ nhiệm Lăng Nghị làm tổng chỉ huy hành động chống khủng bố, yêu cầu ông nhanh chóng diệt trừ thế lực chủ nghĩa khủng bố ngày càng hung hăng ngang ngược, vì hòa bình an ninh của khu Tây Bắc.

Lăng Nghị trải qua nhiều lần nghiên cứu, chuẩn bị lần thứ hai liên hợp các nước láng giềng cùng hành động. Kế hoạch hành động của ông sau khi báo cáo xong, lập tức nhận được phê chuẩn, đồng thời yêu cầu ông nhanh chóng thực hiện.

Kế hoạch của Lăng Nghị là dùng 01 năm để dự kiến, bố trí, đồng thời chuẩn bị tiếp cận các quốc gia, thuyết phục người lãnh đạo đồng ý hợp tác hành động với Trung Quốc. Lần này, việc chuẩn bị của ông so với lần trước dễ hơn nhiều, bởi vì những tinh anh của các quốc gia lúc trước đã từng cùng ông kề vai chiến đấu, giờ đây đa phần đều trở thành người lãnh đạo cao cấp trong chính phủ hoặc là quân đội, nên mối quan hệ hợp tác hữu nghị hiện tại có thể phát huy hết tác dụng.

Đúng lúc này, Tân Cương truyền ra một sự kiện nghe rợn cả người.

Cục cảnh sát của Hetian ở Nam Cương tại vùng A Á Khắc Mã Gừng gần sa mạc Taklamakan phát hiện cứ điểm của phân tử khủng bố, đây là cứ điểm vô cùng bí mật, có sự đề phòng cẩn mật, hỏa lực mạnh, là cứ điểm quan trọng nhất của "Dawn". Phân tử khủng bố ở chỗ này trước sau tiếp thu huấn luyện đến 9 tháng, bao gồm sử dụng các loại vũ khí, ám sát, nổ bom, đầu độc … Để có thể 1 lần phá hủy được cứ điểm này, bọn họ liền báo cáo lại với quân khu, đề nghị cử đội đại đội chống khủng bố đặc chủng đến đây xử lý.

Rất nhanh, Lâm Tĩnh luôn thích ra chiến trường tự mình giết giặt đã dẫn dắt một trung đội đến Hetian.

Lâm Tĩnh tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh, tính cách lãnh liệt cao ngạo luôn giữ vững phong cách của hắn, kiên quyết cự tuyệt sự trợ giúp của quân đội địa phương. Bọn họ thừa đêm tối tiến vào sa mạc, tập kích cứ điểm.

Cư dân vùng lân cận đều nghe được tiếng súng cùng tiếng nổ mạnh vang tròn một đêm.

Khi ánh bình minh ló dạng, Lâm Tĩnh người đầy máu dẫn đội quay về Hetian.

Rất nhiều đội viên đều dính máu toàn thân, có hai người được đưa về bằng cáng cứu thương, nhưng không có một tù binh nào.

Lâm Tĩnh chỉ nói đơn giản với cục trưởng cảnh sát Hetian: "Bọn họ dựa vào địa thế hiểm trở tìm cách chống trả, toàn bộ đều bị chúng tôi giết chết."

Cùng ngày, bọn họ đi ô-tô quay trở về doanh trại ở Ukraine.

Cục Quốc An cùng Cục Cảnh Sát Hetian lập tức phái người đi xem xét thăm dò thử coi có manh mối nào không, sau đó tiến hành công tác giải quyết hậu quả.

Thế nhưng, nơi đó đã không còn sinh vật nào còn sống cả.

Trên thực tế, nơi này cũng không phải là cứ điểm đơn thuần của phân tử khủng bố, mà còn là một thôn trang của bình dân. Thế nhưng, nhìn qua, dường như bọn Lâm Tĩnh không chỉ tiêu diệt hơn 300 phân tử khủng bố, mà giống như là huyết tẩy cả làng, giết sạch hơn 100 thôn dân, chó gà không tha.

Bọn họ không có chứng cứ xác thực, chỉ nhìn thấy khắp nơi đều là máu. Đứng ở giữa ngôi làng tĩnh mịch, nhìn những đợt cát vàng bay khắp nơi, trong lòng bọn họ rét run.

167. Quyển 5 - Chương 1-2: Tử Sắc Dã Tính

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bình minh, một máy bay thương vụ tư nhân cất cánh từ thủ đô Tegucigalpa (1) thuộc Honduras, Trung Mỹ, sau đó đáp xuống tiểu quốc Nauru (2) trên Thái Bình Dương tiếp thêm nhiên liệu. Đây là máy bay tư nhân của Ngô Lợi Dương, phú thương người Nam Mỹ gốc Hoa, tiếp nhiên liệu xong thì lập tức cất cánh hướng thẳng phía Tây đến Bắc Kinh.

Đợi khi đi vào vùng trời quốc gia Trung Quốc, người trên máy bay mới dần trầm tĩnh lại.

Máy bay thương vụ cá nhân này được công ty chế tạo máy bay châu Âu sản xuất, là loại hình máy bay viễn trình loại nhẹ, trong khoang thuyền rất rộng, có ghế da, bàn làm việc, quầy bar nhỏ.

Lúc này, trong khoang thuyền có tổng cộng 8 người, trong đó 6 thanh niên ngồi ở bên ghế mềm bên phải, nét mặt đầy cảnh giác.

Ghế bên trái chỉ có 1 người ngồi, quần áo giản đơn, đó là Lăng Tử Hàn. Cậu đưa mắt nhìn cửa sổ bên ngoài, rồi nói với 6 thanh niên kia: "Các cậu nghỉ ngơi một chút đi, giờ không có gì nữa rồi."

6 thanh niên hiển nhiên vô cùng kính phục cậu, lập tức nói: "Yes, sir!" Sau đó mới thả lỏng người.

Đối diện sofa của Lăng Tử Hàn là một người đàn ông trung niên. Mái tóc ông hoa râm, gương mặt có chút tiều tụy, tay phải bị khóa chặt vào tay vịn sofa bằng một còng khóa bằng điện tử có pass, tay trái tự do hoạt động, dùng để uống nước, ăn, hút thuốc.

Trải qua hơn 10 mấy tiếng bay dài, trên trán Lăng Tử Hàn dần hiện lên sự mệt mỏi. Tuy rằng có đến 3 năm trị liệu cùng tĩnh dưỡng, nhưng thân thể cậu vẫn chưa khỏe hẳn, sắc mặt luôn tái nhợt, nhìn qua rất

gầy yếu. Đôi mắt cậu cũng không còn thần thái như trước đây nữa, mà là một màu đen không thấy đáy. Nét mặt cậu luôn luôn lạnh lùng, dường như ẩn hiện chút chán ghét với sự vật sự việc chung quanh.

Chỉ là, không có ai dám hỏi cậu đáng chán ghét việc gì, cũng không ai dám suy đoán điều đó.

1 năm rưỡi trước, Lăng Tử Hàn quyết định đi làm trở lại, đồng ý chuyển sang làm văn chức. Bởi Ngân Dực Liệp Thủ đời thứ nhất thể hiện công tác vô cùng xuất sắc, khiến Bộ tình báo đặc biệt mở rộng được thêm cơ quan tình báo, nên cử La Hãn làm cục trưởng, Lăng Tử Hàn cùng Du Dặc đảm nhiệm phó cục trưởng. Công tác của Lăng Tử Hàn chủ yếu là là tiến hành phân tích cùng ước định kế hoạch hành động của các chuyên gia thiết lập kế hoạch, Du Dặc phụ trách chỉ huy hành động cùng hậu viên. Bọn họ đều là những liệp thủ nhiều năm đi đầu xuất sinh nhập tử, nên luôn hiểu được tình thế địch ta rắc rối phức tạp, vừa đảm bảo được sự thành công của hành động, cũng vừa đảm bảo được sự an toàn của nhân viên tiến hành hành động.

Biểu hiện của Lăng Tử Hàn khiến người ta kinh hỉ không ngớt.

Sự thực chứng minh, cậu không chỉ có kinh nghiệm hành động cực kỳ phong phú, mà còn có một con mắt vô cùng chiến lược, kế hoạch được cậu sửa chữa qua không những hoàn thiện hơn, mà còn cân nhắc rất nhiều tới việc đảm bảo an toàn cho người nhà. Tuy rằng vết thương nặng trong một lần nhận nhiệm vụ nguy hiểm khiến sức khỏe của cậu không tốt, tính cách cũng trở nên đạm mạc, nhưng sự bình tĩnh cùng những dự kiến chuẩn xác của cậu khiến thượng cấp không thể không cần cậu. Rất nhanh, Lữ Hâm đang là bộ trưởng Bộ Quốc An muốn cậu kiêm nhiệm tổ phó tổ huấn luyện liệp thủ.

Hiện tại, nhóm liệp thủ thứ hai đã bắt đầu tiến hành xâm nhập thực chiến, 8 liệp thủ nhóm liệp thủ thứ 1 của Lăng Tử Hàn không chỉ toàn bộ thăng chức, mà ai cũng kiêm nhiệm luôn chức giảng viên, trợ giúp bồi dưỡng nhóm liệp thủ thứ ba.

Bên ngoài nhìn vào, Lăng Tử Hàn vẫn là một quan chức nhàn nhã ở Bộ Quốc An, làm nghiên cứu viên phòng nghiên cứu xử lý công văn, khiến cho các lãnh đạo cấp cao của quốc gia không thể chấp nhận được, yêu cầu Lăng Nghị chuyển cậu về Cục đốc tra Bộ Quốc An, đảm nhiệm phó cục trưởng tổ phân công quản lý hành động, chủ yếu phụ trách điều tra, đuổi bắt, thanh trừ kẻ phản bội bại hoại trong nội bộ Quốc An.

Lăng Nghị cùng Lăng Tử Hàn đều hiểu rõ, các lãnh đạo đều muốn thân phận Lăng Tử Hàn dần dần trong sáng hóa, nhanh chóng an ổn trong chính giới, cũng sẽ khiến cậu được tiến xa hơn. Nhưng mà, dù Lăng Tử Hàn hay Lăng Nghị, trong lòng đều biết rõ bệnh tình của Lăng Tử Hàn, càng biết rõ cậu không thể nào bước vào chính giới được, mệnh lệnh chung quy vẫn là mệnh lệnh, trừ khi Lăng Tử Hàn chính thức từ chức, bằng không cậu bắt buộc phải tuân theo sự sắp xếp.

Sau khi tới Cục đốc tra, bởi vì danh tiếng bên ngoài của cậu luôn là một thái tử gia chơi bời lêu lổng, vô tâm công tác, nên ai cũng cho rằng cậu nhờ vào Lăng Nghị "lấy công mưu tư" mà được điều vào, tuy rằng bình thường rất nhiệt tình với cậu, nhưng không ai dám để cậu tham dự những công tác mang tính sự vụ thực tế, khá là né tránh cậu. Dường như cậu được gãi đúng chỗ ngứa, rất ít cùng người khác gặp gỡ, lại thường thường đi công tác, người không biết nội tình lại cho rằng cậu dùng tiền công đi du lịch. Bất quá, cho dù bất mãn thế nào đi nữa, những người này cũng chỉ dám lén nghị luận, còn cha con Lăng gia đều bảo trì trầm mặc, không hề giải thích.

Trên thực tế, mỗi lần cậu đi công tác đều là bí mật ra ngoài điều tra, hoặc nhận được lệnh đi khảo sát các cán bộ các cấp.

Mà lúc này đây, cậu tự mình ra tay thực hiện hành động "thanh lý môn hộ".

Người đang ngồi đối diện cậu nguyên là Phó Cục trưởng Bộ Quốc An, tên là Trần Dự. Ông quản lý hậu cần, mua vật tư, nhưng âm thầm rút khoét hơn 5.000.000, lại nhận hối lộ trong quá trình mua vật tư, làm hàng nhái, mua các thiết bị thấp kém, cho nên khiến hai đặc công trong quá trình hành động bị giết. Cục đốc tra vừa mới bắt đầu triển khai điều tra, thì ông nhanh chân chạy trước.

Việc này cực kỳ tồi tệ, Bộ Quốc An vận dụng mạng lưới tình báo, nhanh chóng nắm được tin tức, biết được ông đang ẩn mình ở Honduras, một nơi chưa hề thành lập ngoại giao với Trung Quốc. Lăng Tử Hàn dẫn một tổ liệp thủ, bay qua Trung Mỹ, trải qua bố trí cùng trinh sát chu đáo chặt chẽ, rốt cục cũng bí mật bắt được người này áp giải về nước.

Trần Dự từ khi sa lưới vẫn luôn giữ sự trầm mặc, Lăng Tử Hàn cũng không nói gì, mà những người khác cũng không ai lên tiếng.

Dọc theo đường đi, ngoại trừ Lăng Tử Hàn chỉ đơn giản tóm tắt lệnh bắt ra, một chữ cũng không nói thêm, nhìn qua rất lạnh lùng.

6 thanh niên đó là trong tổ liệp thủ thứ 2, nhóm bọn họ có tất cả 20 người, chia làm 3 tổ, đây là lần đầu tiên hợp tác chung với Lăng Tử Hàn, được điều về bên cậu, do cậu đích thân chỉ huy, từ sự không tín nhiệm ngay từ đầu giờ đây đều biến thành tâm phục khẩu phục.

Trần Dự nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói rằng: "Tôi không nghĩ tới, thì ra cậu không phải là người mà người bên ngoài hay kể lại."

Lăng Tử Hàn nhìn ông một cái, không nói gì.

Trần Dự quay đầu nhìn cậu, mỉm cười: "Không nghĩ tới Lăng đại công tử cũng không phải là gối thêu hoa. Nhưng vì sao Lăng chủ tịch lại giấu giếm giùm cậu như vậy? Lẽ nào cậu chính là liệp nhân thần bí nhất trong truyền thuyết hay sao?"

Lăng Tử Hàn lạnh lùng nhìn ông, hờ hững nói: "Tôi cũng không nghĩ, Trần cục lại dám làm chuyện như vậy. Ông cho rằng mình có thể chạy trốn sao?"

Trần Dự không nghĩ là sẽ đề cập đến vấn đề này, nghe vậy cười khổ một chút: "Chỉ hy vọng chút may mắn thôi."

Lăng Tử Hàn lãnh đạm nói: "Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, đó không chỉ đơn giản là một câu thành ngữ."

“Tôi biết,” Trần Dự quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. “Một lần sảy chân để hận nghìn đời, xảy ra chuyện mới hối hận thì đã quá muộn.”

Lăng Tử Hàn nhìn ông, bình tĩnh nói: “Ông tham ô nhận hối lộ, tất cả đều vì con ông đã tham ô tiền công, ông giúp y kiếm tiền bù lỗ hổng. Nhưng nếu lúc trước ông khuyên y tự thú, tình huống sẽ không trở nên như thế. Ông với vợ và con ông chia hai đường chạy trốn, cho là dùng bản thân làm mồi hấp dẫn sự chú ý của bọn tôi thì con ông sẽ tránh được tai kiếp sao?”

Trần Dự nhìn cậu, khẩn trương: “Hai người họ … sao rồi?”

“Con trai ông phạm luật hình sự, tự có cảnh sát bắt y. Y đã bị bắt rồi.” Lăng Tử Hàn lạnh lùng nói. “Bản thân y không có kinh nghiệm như ông, tuy rằng ông đã sắp xếp đường trốn cho y, nhưng khi y hành động thì kẽ hở chồng chất, chớp kịp xuất cảnh đã sa lưới. Nếu ông không thể dạy được y cách sống, ít nhất cũng phải dạy y cách trốn chứ.”

Trần Dự cười khổ: “Cậu cần gì móc tôi? Chuyện tới nước này tôi còn có thể nói gì nữa đây? Chỉ hận từ nhỏ đến lớn đều cưng chiều nó, giờ hại nó cũng hại cả mình.”

Lăng Tử Hàn không nói gì nữa, dựa vào sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Khi bọn họ bay tới Bắc Kinh thì đường đã lên đèn, một biển đèn đập vào mắt. Không cần Lăng Tử Hàn ra lệnh, người trong khoang thuyền đều có chuẩn bị đứng lên có trật tự.

Máy bay không đáp xuống sân bay thủ đô quốc tế mà đáp xuống sân bay Nam Uyển. Vài chiếc xe của Cục Đốc Tra đã chờ sẵn ở đây, vài đặc cảnh Quốc An mang vũ trang hạng nặng đi theo Trưởng phòng trong Cục Đốc Tra leo lên máy bay, áp Trần Dự xuống.

Lăng Tử Hàn bắt tay với trưởng phòng đó, khách khí hàn huyên hai câu. Bản thân cậu mang khí chất lạnh lùng không muốn tiếp xúc với người ngoài, còn vị trưởng phòng đó cũng có công sự trong người, nên không muốn nói thêm gì với cậu, chỉ nói câu “Khổ cực” rồi rời đi.

Chờ bọn họ đi rồi, cậu đưa mắt nhìn 6 thanh niên trước mặt, hờ hững nói: “Làm rất tốt. Các cậu về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai đến Bộ nhận bảng đánh giá.”

Cậu nói “Bộ” chính là Bộ Tình Báo đặc biệt, nói cách khác, tiểu tổ này từ giờ trở đi sẽ không nhận sự lãnh đạo của cậu nữa, 6 thanh niên đứng nghiêm, tổ trưởng thành khẩn mà nói: “Lăng cục, hành động lần này khiến chúng tôi học thêm được rất nhiều điều, cám ơn anh.”

Lăng Tử Hàn ôn hòa gật đầu: “Các cậu về nghỉ đi.”

“Rõ.” 6 người nọ cùng trả lời, nhưng không hề động đậy. Bọn họ đang đợi cậu xuống trước.

Lăng Tử Hàn tự nhiên cũng biết, liền cầm lấy túi du lịch nhỏ bên cạnh, bước xuống mặt đất.

HẾT CHAP 01

Mục lục

(1) Tegucigalpa (còn gọi tắt là Tegus): là thủ đô cùng là thành phố lớn nhất nước Honduras với dân số vùng đô thị hơn một triệu. Tegucigalpa cũng là thủ phủ tỉnh Francisco Mozarán.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tegucigalpa

(2) Nauru: tên chính thức là Cộng hoà Nauru trước đây có tên Đảo Pleasant, là một quốc đảo thuộc Micronesia nằm ở Nam Thái Bình Dương.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Nauru

168. Quyển 5 - Chương 2

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đợi khi mấy chiếc xe của Cục Đốc Tra chạy đi. Trong bóng đêm, bên sườn cầu thang có một chiếc xe con đang đậu, Vệ Thiên Vũ đứng bên cạnh, vừa thấy cậu bước xuống, liền hài lòng nở nụ cười. Tuy rằng xa xa nhìn không rõ, nhưng Lăng Tử Hàn vẫn có thể cảm nhận được nụ cười ấm áp của anh.

Cậu vừa bước xuống, Vệ Thiên Vũ liền chào đón tiếp nhận túi du lịch trong tay cậu, thân thiết hỏi: "Mệt không?"

Lăng Tử Hàn "Ừ," một tiếng, cúi đầu nói: "Có một chút."

Vệ Thiên Vũ bây giờ đã là Phó cục trưởng Cơ quan tình báo, nếu rảnh thì bị Cục khoa học kỹ thuật nhờ đi hỗ trợ, cũng là một người nhật lí vạn kỵ, vô cùng bận rộn. Bất quá, trước mặt Lăng Tử Hàn, anh luôn trong bộ dáng thoải mái, tựa như không hề có chuyện gì có thể làm khó được anh. 3 năm qua, thân thể ốm đau cùng linh hồn đầy thương tổn yên lặng giãy dụa trong bóng tối của Lăng Tử Hàn nhờ có Vệ Thiên Vũ luôn che chở cũng khiến cậu dễ chịu hơn được một chút, giúp cậu đứng dậy ngay khi cậu bước đến gần biên giới của sự tan vỡ.

Cậu vừa xuống phi cơ, Vệ Thiên Vũ liền chú ý thấy sự uể oải trên mặt cậu, lập tức nhẹ nhàng ôm cậu một cái, sau đó mở cửa xe cho cậu ngồi vào, cài dây an toàn rồi nhanh chóng chạy về Long Quan.

Lăng Tử Hàn trầm mặc dựa vào lưng ghế, rất nhanh liền ngủ.

Lúc về đến nhà thì Đồng Duyệt gọi điện cho anh, quan tâm hỏi: "Đón nó chưa? Nó sao rồi?"

Vệ Thiên Vũ nghiêng đầu nhìn một chút. Ngoài của sổ xe thỉnh thoảng xẹt qua ánh đèn đường, có thể nhìn thấy được khuôn mặt tái nhợt thon gầy như cũ của Lăng Tử Hàn. Anh thở dài: "Cũng vậy, nhìn qua không tốt lắm. Em ấy vừa mới bay mấy chục tiếng, nhất định mệt chết đi."

"Đó là hiển nhiên, hiện giờ thân thể của nó …" Đồng Duyệt than thở. "Ngày mai con dẫn nó đến bệnh viện kiểm tra đi."

"Dạ." Vệ Thiên Vũ thở dài một tiếng. "Sáng mai được không, con đưa em ấy tới."

Đồng Duyệt cúp máy, nhìn về phía Lăng Nghị bên cạnh, nhẹ nhàng lắc đầu: "Thân thể của Tử Hàn rất kém, các anh lại để nó làm mấy việc như thế, thực sự không nên. Nếu cứ để nó vạn lý bôn ba như thế, sợ rằng khiến nó bệnh càng thêm nặng."

Lăng Nghị đang xem tin tức quốc tế, nghe hắn nói xong, trầm mặc chốc lát mới nói: "Nếu như là người khác, anh sẽ không do dự cho người đó về hưu, an bài thân phận mới cho người đó, cho người đó bắt đầu 1 cuộc sống mới. Thế nhưng, Tử Hàn còn trẻ, lại gặp tình huống như vậy, nếu anh để nó về hưu, nó còn có thể đi đâu đây? Trở về làm công tử chơi bời lêu lổng à? Hay cả đời nằm trong bệnh viện?"

Đồng Duyệt một thời nghẹn lời, một lát mới nói: "Có thể làm công tác văn phòng mà."

Lăng Nghị vốn đang nhìn chằm chằm vào màn hình TV, lúc này chuyển hướng nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Tiểu Duyệt, kinh nghiệm công tác của Tử Hàn với bọn anh mà nói là một tài sản rất lớn, sự tham gia của nó khiến cho rất nhiều nhân viên ưu tú của bọn anh không phải hy sinh oan uổng. Huống hồ, bản thân em cũng biết rõ trình tự công tác của một người mà, nếu như không có sự đồng ý của chính bản thân nó, bọn anh không thể ép buộc dùng lệnh bắt nó nhận việc được."

Đồng Duyệt tự nhiên đây là bản thân Lăng Tử Hàn là tự mình chấp nhận công việc hiện giờ. Nhớ tới tình hình sức khỏe hiện tại của Lăng Tử Hàn, trong đầu hắn liền nhớ lại các số liệu kiểm tra của cậu. Trầm ngâm chốc lát, hắn tỉnh táo lại, ôn hòa mà nói: "Hệ thần kinh của Tử Hàn có sự biến đổi rất lớn, nhất là trung khu thần kinh, xảy ra tình trạng phát sinh nhiều lưới kết cấu mới, bọn em cho rằng điều này khiến nó phát huy được năng lực đặc thù khác hẳn người thường. Nhưng cứ mỗi lần kiểm tra thì nó lại cũng không chịu phối hợp với bọn em, khiến bọn em không thể nào phát hiện được sự ảnh hưởng của việc biến đổi này, anh có phát hiện gì không?"

Lăng Nghị chuyên tâm suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Anh có xem qua báo cáo của các thuộc hạ từng dưới trướng chỉ huy của nó, ai cũng nói dường như nó có thể biết trước, nhất là với sự công kích của địch

nhân, có thể chuẩn xác dự kiến, nhanh chóng đưa ra biện pháp. Cũng vì vậy mà tránh sự thương vong của rất nhiều nhân viên, đồng thời có thể xoay chuyển tình thế ở những giây phút cuối cùng giúp nhóm đạt thành công. Bất quá, điều đó cũng không nói rõ được gì. Nó đã trải qua huấn luyện trường kỳ, có kinh nghiệm thực chiến nhiều năm, có thể làm điều đó cũng không quá mức kỳ lạ. Có thể so với các nhân viên khác nó xuất sắc hơn, nhưng cũng không đến nỗi không thể tưởng tượng."

"Anh nói đúng, bọn em cần phải quan sát tỉ mỉ." Đồng Duyệt gật đầu. "Với lại, em muốn hỏi ý kiến anh một chút."

Lăng Nghị lập tức nhìn về phía hắn: "Nói đi."

Nét mặt Đồng Duyệt vô cùng nghiêm túc: "Bọn em muốn có con của Tử Hàn."

"Bọn em?" Lăng Nghị có chút nghi hoặc. "Bọn em là ai? Vì sao muốn có con của nó?"

Đồng Duyệt mỉm cười: "Rốt cục em cũng thấy anh quan tâm tới nó. Hiện tại giờ anh trông giống một người cha có tình lắm đó."

Lăng Nghị cũng cười: "Đó là đương nhiên, giờ anh đang ở vai trò một người cha mà."

"Đúng vậy, bé cũng sắp đầy tháng xuất viện rồi." Đồng Duyệt than thở. "Kỳ thực chúng ta cũng mau già thôi, thật sự không nên có thêm con làm gì, một mình Tử Hàn là đủ rồi."

"Em còn trẻ." Lăng Nghị mỉm cười. "Cần phải có 1 đứa con. Tử Hàn có em, cũng sẽ rất vui."

"Thật sao? Tử Hàn sẽ vui à?" Đồng Duyệt không tự tin lắm. "Em thấy nó tương đối hờ hững với trẻ con."

Trên thực tế, bản thân Lăng Nghị cũng không chắc. Ông do dự chốc lát, bình tĩnh mà nói: "Tử Hàn thích em, đương nhiên cũng sẽ thích đứa em này."

"Ừ." Đồng Duyệt gật đầu, lại nói về chủ đề trước. "Tổ chuyên gia bọn em thống nhất ý kiến, muốn có con của Lăng Tử Hàn. Bọn em cho rằng sự biến hóa của đại não cùng hệ thần kinh vô cùng có khả năng di truyền, thế hệ tiếp theo sẽ có biến hóa không tưởng được, có thể nhìn thấy được công năng đặc dị mà người thường không có. Bọn em rất muốn thấy sự biến đổi này, có khi đó là phương hướng tiến hóa mới của nhân loại."

Lăng Nghị nhíu mày: "Em muốn biến cháu nội mình thành vật thí nghiệm?"

"Không không, sao em lại có thể vô nhân tính như thế chứ?" Đồng Duyệt nở nụ cười. "Ý kiến của bọn em là để đứa trẻ lớn lên trong trong hoàn cảnh tự do bình thường, chỉ là định kỳ tiến hành kiểm tra thân thể, không làm không ảnh hưởng đến cuộc sống của nó cho đến khi nó hoàn toàn trưởng thành. Em nghĩ,

chuyện này cũng không quá phận?"

Lăng Nghị trầm tư, khe khẽ thở dài: "Việc này phải do Tử Hàn quyết định, anh không thể bắt buộc nó."

"Được, em sẽ bàn với nó." Đồng Duyệt sảng khoái nói.

Lăng Nghị cười cười với hắn, sau đó tiếp tục xem tin tức.

XXXXXXXXXXXXXXXX

Thời gian qua mau, đêm càng ngày càng tối.

Vệ Thiên Vũ dừng xe dưới lầu, đưa tay lắc lắc Lăng Tử Hàn, ôn nhu mà nói: "Lên nhà ngủ tiếp."

Lăng Tử Hàn bị anh đụng phải nên mở mắt, hơn nữa lập tức thanh tỉnh. Cậu nhìn cảnh sắc bên ngoài liền biết đã tới nhà, vì vậy mở cửa bước xuống.

Bóng đêm ôn nhu, nhiệt độ không khí vào tháng 5 ở Bắc Kinh rất thoải mái, đình viện của khu chung cư trăm hoa nở rộ, mang lại cảm giác an toàn. Lăng Tử Hàn hít một hơi không khí tràn đầy hương hoa ấy, cậu như cảm thấy sự lạnh lẽo tỏa ra từ trong xương cốt mình phai đi một ít.

Vệ Thiên Vũ nhập mật mã, mở cửa, Lăng Tử Hàn đi vào. Hai người ở bên nhau nay đã được năm năm rồi, tất cử diễn ra tự nhiên như nó phải vậy. Lăng Tử Hàn không nói một lời, bước vào thang máy với anh, nhìn thang máy lên tầng cao nhất, sau đó ra ngoài, chờ anh mở cửa thì vào nhà mình.

Ngay khi bọn họ cất cánh từ Tegucigalpa, Vệ Thiên Vũ đã lập tức nhìn số liệu mà bộ tình báo đặc biệt cung cấp, biết cậu hôm nay về Bắc Kinh, bởi vậy đã chuẩn bị sẵn sàng. Động tác của anh rất nhanh, lập tức để Lăng Tử Hàn tắm, sau đó cho cậu ăn chút gì đó rồi mới uống thuốc.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn thấy đống thuốc liền thấy phiền, cau mày, không nói gì, có vẻ chống cự.

Những năm gần đây, cậu uống rất nhiều thuốc, tiêm rất nhiều thuốc, nhưng hiệu quả rất chậm. Dạ dày của cậu vốn rất yếu, mỗi lần uống thuốc xong đều thấy không thoải mái. Lúc trước cậu còn miễn cưỡng theo lời dặn của bác sĩ, kiên quyết uống thuốc, cho rằng như thế sẽ giúp bệnh tình của mình đỡ hơn. Bất quá, theo thời gian, cậu nhận thấy tình hình của mình cũng chẳng có thay đổi gì nhiều. Tuy rằng cậu không nói gì, trong lòng lại càng lúc càng không muốn uống mấy viên thuốc đầy màu sắc này vào người.

Vệ Thiên Vũ tất nhiên cảm giác được sự chống cự của cậu, cũng không mắc công thuyết phục, chỉ đơn giản lấy đống thuốc uống theo đơn bác sĩ ra, đặt trước mặt cậu, sau đó rót nước cho cậu, trong từng cử chỉ đều thể hiện sự đáng tin nồng đậm.

Lăng Tử Hàn biết ở trước mặt anh không thể nào trốn được, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận ly nước, rồi bắt đầu uống thuốc.

Vệ Thiên Vũ nhìn cậu trầm mặc nuốt xuống đống thuốc đó, trong lòng đau đớn giùm cho cậu. Tuy rằng biết mấy viên thuốc này không giúp ích được gì cho bệnh tình của cậu, nhưng dù sao cũng có thể giúp cậu giảm bớt đau đớn, ngăn cản bệnh tình chuyển biến xấu, cho nên cũng chỉ có thể ép buộc cậu.

Uống thuốc cùng nước xong, Lăng Tử Hàn mệt mỏi rã rời nói: "Em ngủ trước."

"Được, nhanh đi ngủ đi." Vệ Thiên Vũ lập tức đỡ cậu đứng dậy. "Sáng mai anh cùng em tới bệnh viện."

"Ừ." Lăng Tử Hàn không nói gì thêm. Bây giờ ngay cả sức để cười cậu cũng không có. Đợi khi Vệ Thiên Vũ tắm rửa sạch sẽ bước ra thì cậu đã ngủ say ngủ trên giường rồi.

Trong bóng tối, Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng ôm lấy cậu, chỉ cảm thấy thân thể thon gầy này y như cỏ lau, ôm chặt sợ bẻ gẫy, còn ôm không chặt thì sợ rơi mất, dù thế nào đi nữa, kết quả cuối cùng vẫn là mất đi. Mỗi lần nghĩ đến đó, trái tim anh đều co rút đau đớn.

Lăng Tử Hàn an tĩnh nằm ở bên cạnh anh, dường như đã mất đi sinh mệnh, chỉ có hơi thở nhẹ nhàng chậm chạp của cậu mới khiến người khác biết cậu còn sống, cảm giác tồn tại mờ ảo này, chỉ có Vệ Thiên Vũ thân cận với cậu mới có thể nhận thấy được, bình thường, cái người tái nhợt gầy yếu này tuyệt sẽ không khiến người khác cảm giác được chút gì.

Từ khi Lăng Tử Hàn bắt đầu rời nhà Vệ Thiên Vũ đã lo lắng. Đây là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn sau khi khôi phục công tác đến một nơi xa như thế, trên thực tế là ra tiền tuyến, chỉ huy chiến đấu, thân thể cùng trạng thái tâm lý có thể chịu được đến đâu cũng không thể đoán được. Hiện tại, Lăng Tử Hàn bình an trở về, nhìn qua bệnh tình vẫn chưa có biến hóa, nhưng thật sự khiến anh rất vui. Anh lẳng lặng suy nghĩ, liền ôm chặt lấy người trong lòng, sau đó mới mỉm cười nhắm hai mắt lại.

HẾT CHAP 02

Mục lục

169. Quyển 5 - Chương 3

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngay thời điểm ánh bình minh ló dạng dần xua tan màn đêm, Lăng Tử Hàn bỗng nhiên mở mắt.

Ác mộng đáng sợ lại tập kích cậu, khiến cậu giật mình tỉnh giấc trong mồ hôi lạnh.

Cậu không hề nhúc nhích, lắng nghe tiếng hít thở bình ổn của người bên cạnh, cảm nhận được sự ấm áp kề sát người mình, cảm thấy so với một mình mình trong bóng đêm chịu đựng ác mộng đáng sợ này thì giờ tốt hơn nhiều.

Cậu cứ nằm yên không hề nhúc nhích, nhìn ánh rạng đông từng chút tiến vào sau rèm cửa sổ, dần rọi sáng căn phòng.

Một lát sau, Vệ Thiên Vũ tỉnh lại. Tinh thần anh rất tốt, tâm tình khoái trá. Dù thế nào đi nữa, chỉ cần Lăng Tử Hàn ở bên cạnh anh thì anh liền cảm thấy thỏa mãn.

Lăng Tử Hàn bình tĩnh rời giường, tự đi rửa mặt, sau đó cùng Vệ Thiên Vũ ăn bữa sáng, cuối cùng bị anh lôi ra khỏi nhà. Ngồi ở trong xe, nét mặt cậu vẫn lạnh nhạt như vậy, hoàn toàn không có hứng thú với mấy kì kiểm tra thân thể.

Từ hơn 3 năm trước lúc nhận nhiệm vụ "Tử vong" kia rồi may mắn còn sống trở về đến nay, cậu vẫn mang một thân đầy bệnh, toàn bộ đều là dựa vào ý chí ngoan cường mà nhẫn nại, cũng từng bị chuyên gia tâm lý chẩn đoán bệnh "tình trạng bệnh vĩnh viễn không thể hồi phục" mà đưa ra kết luận bệnh cậu ngày càng trầm trọng. Những năm gần đây, cậu luôn nỗ lực che giấu phần tâm lý bị tổn hại của mình, tận lực biểu hiện ra sự bình thường, mỗi khi bệnh tình phát tác, cậu luôn cắn răng chịu đau, không cho ai biết. Tất cả điều đó đều hao tổn tâm huyết cùng tinh lực của cậu, khiến cơ thể cậu ngày càng sa sút, sự khôi phục vẫn chậm rãi.

Đồng Duyệt tổ chức nhiều cuộc hội chuẩn, mời các chuyên gia nổi tiếng ở các khoa về tham gia, cùng đưa ra một kết luận. Bọn họ kiên quyết phản đối Lăng Tử Hàn tiếp tục làm việc, muốn cậu về hưu triệt để, nghỉ ngơi toàn diện. Nhưng đồng thời những chuyên gia này cũng rất có hứng thú với bệnh tình của cậu, đưa ra đủ loại phương pháp điều trị, nhưng không có phương pháp nào chắc chắn thành công cả.

Lăng Tử Hàn cũng chưa từng hỏi qua bệnh tình của mình, hoàn toàn hờ hững. Cho dù bị Đồng Duyệt, Vệ Thiên Vũ ép phải đi kiểm tra, nhưng sau khi hoàn tất, cậu cũng không hỏi đến kết quả. Chỉ là, cậu không có phản đối phương án trị liệu của bác sĩ, vẫn rất nghe lời uống đúng thuốc, khiến cơ thể phần nào cũng chống đỡ được, nhưng cũng không mấy khởi sắc.

Sau khi cậu chuyển sang làm văn chức, La Hãn xét thấy tình hình cơ thể của cậu, có một khoảng thời gian không cho cậu làm gì cả, không muốn cậu mất quá nhiều sức, chỉ hy vọng cậu có thời gian thoải mái. Cậu không có gì để làm, cũng không muốn gặp người, lập tức chạy tới trại huấn luyện Tây Sơn một mình huấn luyện. Ở đó, cả ngày cậu chẳng nói một câu, cứ ở riết trong núi cảm nhận sự cô đơn.

Vệ Thiên Vũ nghe thấy cậu chạy tới đó huấn luyện, lập tức hoảng sợ, chạy tới đó bắt cậu về, nhìn thấy sắc mặt ngày càng tái nhợt không bình thường cùng cơ thể gầy gò khiến người ta vừa nhìn liền đau lòng không thôi, nói không nên lời. La Hãn cùng Du Dặc cũng giật mình, nhanh chóng sắp xếp một đống công việc cho

cậu, lúc này mới khiến cậu ngồi yên trong văn phòng.

Lăng Tử Hàn chưa bao giờ cùng ai thảo luận qua bệnh tình của mình, thậm chí đối với sự hỏi han của Đồng Duyệt cùng các bác sĩ khác cũng chỉ qua loa cho xong, nhưng bản thân cậu lại hiểu rất rõ tình hình của mình, cũng biết rõ chỉ sợ suốt đời này bệnh cũng không thể nào khỏi được. Đã như vậy, kiểm tra, trị liệu gì gì đó cũng chỉ giúp tinh thần thêm thoải mái mà thôi, với cậu mà nói, không có ý nghĩa gì cả.

Vào Đặc Biệt Y Liệu của bệnh viện 643, đã có y tá đẩy xe lăn chờ sẵn ở đó. Mỗi lần đến đều y như vậy, Lăng Tử Hàn cũng quen rồi. Cậu không nói tiếng nào cứ vậy đi tới ngồi xuống, để mặc y tá đẩy mình đi kiểm tra.

Đồng Duyệt ngồi trong văn phòng, nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính. Số liệu kiểm tra của Lăng Tử Hàn lập tức truyền tới máy vi tính của hắn, hắn vừa nhìn vừa nhíu mày. Cho tới khi màn hình hiện lên ảnh chụp X quang não bộ của cậu, hắn liền kế sát mắt mình vào cẩn thận xem xét.

Lúc này, có người gõ cửa.

Hắn ngẩng đầu nhìn, Vệ Thiên Vũ đang đứng tại, nhẹ nhàng gõ cánh cửa đang mở.

Đồng Duyệt nở nụ cười: "Là Thiên Vũ à, vào đi, vào đi."

Vệ Thiên Vũ đi vào, mỉm cười ngồi đối diện hắn: "Chú Đồng, kết quả kiểm tra của Tử Hàn đã có chưa?"

"Chưa kiểm tra xong nên kết quả vẫn chưa ra hết, vẫn chưa xem xong." Đồng Duyệt ôn hòa cười.

Trên thực tế, hắn chỉ lớn hơn Vệ Thiên Vũ 8 tuổi, vẫn cùng 1 thế hệ, nhưng do hắn là bạn đời của Lăng Nghị, nên nghiễm nhiên trở thành trưởng bối của Vệ Thiên Vũ. Trong lòng hắn, hắn rất thích Vệ Thiên Vũ, nhất là trong suốt thời gian qua khi Lăng Tử Hàn trọng bệnh triền miên, luôn lạnh lùng với mọi người, nhưng Vệ Thiên Vũ vẫn không hề rời bỏ, cẩn thận chăm sóc cho cậu, không một câu oán than, khiến Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt đều yêu thích.

Vệ Thiên Vũ thấy nụ cười của hắn, cũng có chút thoải mái. Anh chờ đợi hỏi: "Thế nào rồi? Bệnh tình của Tử Hàn có đỡ hơn được chút nào không?"

Nhưng nụ cười của Đồng Duyệt dần có chút phai, lắc đầu: "Nói thật, không có. Với tình hình của nó, hiện tại bọn chú cũng không nuôi nhiều hy vọng, chỉ cần không chuyển biến xấu, thì đã tốt lắm rồi."

Vệ Thiên Vũ nhịn không được nắm chặt lòng bàn tay, cảm thấy các ngón tay đều run không ngừng. Anh nhíu mày: "Chú Đồng, lẽ nào suốt đời Tử Hàn đều như vậy mà sống hay sao? Chẳng lẽ các chú không có cách nào khác hay sao?"

"Thiên Vũ, Tử Hàn có thể sống đó đã là một kỳ tích." Đồng Duyệt hiểu tâm trạng của anh, nhẹ giọng giải thích. "Bệnh của nó là xưa nay chưa từng có, cũng là độc nhất vô nhị. Hiện tại toàn bộ phương pháp trị liệu cho nó đều đang tiến hành, nhưng không có cách nào chắc chắn cả. Chỉ là, khoa học kỹ thuật ngày nay phát triển, y học cũng lớn mạnh hơn trước, trong quá trình trị liệu cho Tử Hàn, bọn chú phát hiện rất nhiều thứ mà trước nay chưa từng phát hiện, do đó phát minh rất nhiều công cụ để chữa bệnh, điều chế ra rất nhiều thuốc mới trị bệnh rất hiệu quả, nên khiến chú rất tự tin."

Vệ Thiên Vũ tất nhiên hiểu rõ đạo lý mà hắn đang nói, nhưng nhìn thấy Lăng Tử Hàn cả người đều bị đau đớn như thế anh vẫn không thể nào bình tĩnh chấp nhận được. Thanh âm của anh trầm thấp, trên mặt không có chút vui vẻ gì, chậm rãi nói: "Chú Đồng, các loại máy móc cùng thuốc đó đều hiệu quả với người khác, cũng vì vậy mà danh tiếng của 643 ngày càng lan rộng, trở thành bệnh viện nổi nhất hiện nay, toàn bộ điều đó con đều biết. Con không thể ích kỷ nói con không quan tâm đến những người bệnh khác, con cũng hy vọng bệnh tình của bọn họ có thể giảm bớt nhờ những phương pháp trị liệu hiệu quả. Thế nhưng, bệnh của Tử Hàn lại không đỡ chút nào, con thật sự rất nóng lòng. Các chú phát minh ra các loại máy mới, chế ra các thuốc mới, nhưng không có cái nào mang lại hiệu quả rõ rệt cho Tử Hàn cả."

"Chú biết, chú biết." Đồng Duyệt thở dài. "Thiên Vũ, hiện tại bọn chú đều đang cố hết sức, chưa từng lười biếng phút giây nào. Tuy rằng hiệu quả không rõ, nhưng vẫn có mà. Con phải kiên trì, chúng ta ai cũng phải kiên trì."

Vệ Thiên Vũ chán nản chống tay lên trán, khổ sở mà nói: "Con hiểu. Thế nhưng … Tử Hàn như vậy … thật sự con rất đau lòng … con … con sợ rằng ngày nào đó em ấy không chống đỡ nổi nữa, hoặc là không muốn chống đỡ nữa."

"Thiên Vũ, chú cũng sợ điều đó." Đồng Duyệt nghiêm túc nói. "Hơn nữa, cha nó cũng rất sợ ngày đó."

"Gì cơ? Boss cũng …" Vệ Thiên Vũ quả thực không thể tin được, một người giống như vị thần tối cao Lăng Nghị cũng sẽ có lúc sợ hãi sao.

"Haizzz, Thiên Vũ, ông ấy cũng là một người có máu có thịt mà, Tử Hàn là con trai duy nhất của ổng đấy." Đồng Duyệt thở dài. "Tuy bình thường ổng không chịu nói, nhưng cũng không có nghĩa ổng là động vật máu lạnh."

Vệ Thiên Vũ nhanh chóng nói: "Không không, con không có ý đó, đương nhiên con biết Boss cũng rất quan tâm tới Tử Hàn, bất quá, con không nghĩ rằng Boss cũng sợ một ngày nào đó Tử Hàn chống đỡ không được …" Nói đến đây, anh cảm thấy mắt có chút nóng, liền cúi đầu.

Đồng Duyệt phát hiện chỉ cần cùng Vệ Thiên Vũ hoặc là Lăng Nghị nói tới bệnh của Tử Hàn, bản thân sẽ không nhịn được mà thở dài. Hắn nhìn Vệ Thiên Vũ, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Con đừng hở chút là Boss này Boss nọ thế, con cùng Tử Hàn bên nhau nhiều năm như vậy, cũng nên gọi ổng một tiếng chú Lăng đi."

HẾT CHAP 03

170. Quyển 5 - Chương 4

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vệ Thiên Vũ hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này. Từ khi bắt đầu cùng Lăng Tử Hàn chính thức quan hệ tới nay, cũng hơn 5 năm rồi, nhưng Lăng Nghị trong mắt anh, thì chỉ có hai thân phận là Boss cùng cha của Lăng Tử Hàn ra, bản thân anh không hề có ý nghĩ sẽ có quan hệ gì với "Boss" sáng chói đó. Suy nghĩ một chút, anh ngẩng đầu lên nhìn Đồng Duyệt, có chút ngại ngùng: "Con không quen, cũng không dám."

Đồng Duyệt buồn cười: "Vì sao các con ai cũng sợ ổng như thế cơ chứ? Kỳ thực ổng không có gì đáng sợ cả, ngay cả nói chuyện cũng không lớn tiếng nữa là."

Vệ Thiên Vũ cắn cắn môi, suy nghĩ một hồi, cũng có chút hoang mang: "Đúng vậy, cho tới giờ ông ấy chưa mắng ai, nhưng chúng con ai cũng sợ cả, toàn bộ hệ thống Quốc An hơn 100.000 người, ngoại trừ Tử Hàn ra, không ai không sợ ông ấy. Bất quá, tất cả chúng con ai cũng yêu quý ông ấy, nếu muốn đem sinh mạng mình ra bảo vệ cho ông ấy, chúng con đều không do dự."

"Việc này chú tin." Đồng Duyệt mỉm cười. "Nếu vậy, Thiên Vũ, có thể giúp chú một việc không, coi như cũng là giúp ổng."

"Chuyện gì?" Vệ Thiên Vũ lập tức gật đầu. "Chú cứ việc nói."

Đồng Duyệt chậm rãi nói: "Chú muốn có con của Tử Hàn."

Vệ Thiên Vũ quá sợ hãi: "Gì cơ? Có … có được không? Hệ thống sinh sản của em ấy không phải bị hủy rồi sao? Còn nữa, về mặt pháp luật, em ấy chưa kết hôn …"

"Con nghe chú nói hết đã." Đồng Duyệt bình tĩnh khoát tay áo. "Hệ thống sinh sản của nó tuy rằng bị hủy, nhưng tinh trùng trong người nó vẫn hoạt động bình thường, bọn chú có thể dùng chút mưu mẹo lấy ra được. Đó là điều đầu tiên. Thứ hai, căn cứ vào đơn xin của bọn chú, các phương diện liên quan đều đặc biệt cho phép, dù Tử Hàn kết hôn hay chưa, đều có thể có con của mình."

Vệ Thiên Vũ nghi hoặc nhìn hắn: "Chú Đồng, các chú muốn con của em ấy để làm gì?"

"Con đừng hiểu lầm." Đồng Duyệt thở dài. "Chú không phải Antinogen, con đừng xem chú như tên cuồng

khoa học máu lạnh kia. Nếu con đồng ý, sau khi đứa bé ra đời, con có thể tự mình nuôi dưỡng nó. Nếu con thấy khó, thì chú sẽ đưa bé đến Thượng Hải, giao cho em gái chú nuôi. Bọn chú chỉ hy vọng có thể định kỳ quan sát quá trình phát triển của bé, không có ý định đem bé làm thí nghiệm, lại càng không sắp đặt cuộc sống của bé. Bé sẽ lớn lên trong hoàn cảnh bình thường, con cùng Tử Hàn đều cha của bé, sẽ không có gì thay đổi được việc đó. Đối với việc nuôi dưỡng bé, bọn chú tuyệt đối không nhúng tay vào."

"À." Lúc này Vệ Thiên Vũ mới thả lỏng. Anh ngưng thần suy nghĩ một hồi, nghĩ rằng nếu có thể có con của Lăng Tử Hàn, liền kích động. Một lát sau, nụ cười của anh dần biến mất: "Chú Đồng, chuyện này con rất tán thành, thế nhưng, với Tử Hàn thì sao, chúng ta không biết được. Việc này phải thông qua sự đồng ý của em ấy, con không thể tự quyết được."

Đồng Duyệt nhìn màn hình máy vi tính, suy tư chốc lát, thẳng thắn mà nói: "Thiên Vũ, hồi trước chú cũng từng nói qua việc này với Tử Hàn, nhưng nó kiên trì không chịu. Chú cũng có nói qua với cha nó, ổng cũng không đồng ý việc dùng mệnh lệnh hành chính ép buộc Tử Hàn. Thế nhưng, Tử Hàn hiện tại là bệnh nhân, nên trong một số vấn đề cá nhân có cái nhìn hơi cực đoan, đứng trên cương vị là bác sĩ, chú cho rằng tâm lý của nó có vấn đề. Bởi vậy, chú mới thương lượng với con, chỉ cần con đồng ý, chúng ta sẽ tiến hành."

Vệ Thiên Vũ giật mình, có chút khó xử: "Chú Đồng, con biết chú nói có lý, nhưng, chuyện lớn như vậy, chú muốn con giấu Tử Hàn, tự mình thay em ấy quyết định, thực sự làm khó con rồi. Con không muốn Tử Hàn đau lòng, không muốn em ấy hiểu lầm con bất kì chuyện gì."

Đồng Duyệt chuyên chú nhìn anh một hồi, thở dài: "Vậy được rồi, việc này cứ để chú."

Vệ Thiên Vũ nhíu mày: "Chú Đồng, chú vẫn muốn gạt Tử Hàn sao?"

Đồng Duyệt nói: "Tổ chuyên gia bọn chú hy vọng Tử Hàn có thể có con. Nhà tâm lý cho rằng, đâu cũng là một cách trị liệu tâm lý cho nó, rất khả năng sẽ có hiệu quả. Ngoài ra, chú nghĩ cha nó cũng hy vọng nó có con. Thiên Vũ, lẽ nào con không muốn?"

"Tất nhiên là con muốn." Vệ Thiên Vũ cuống cả lên. Anh suy nghĩ chốc lát, rốt cục hạ quyết tâm. "Được rồi, chú Đồng, chú cứ làm đi. Chờ khi bé ra đời, con sẽ nuôi bé."

"Vậy là tốt rồi. Có con nuôi bé thì không còn gì tốt hơn, chú rất yên tâm." Đồng Duyệt thoả mãn gật đầu, thái độ chuyên nghiệp hỏi anh. "Thiên Vũ, hiện tại hai đứa có quan hệ hay không?"

Mặt Vệ Thiên Vũ có chút đỏ.

Nét mặt Đồng Duyệt nghiêm túc: "Thiên Vũ, chú đang dùng thân phận là một bác sĩ hỏi con. Con cũng biết, hiện tại dù bất kì sự biến đổi nào trong cuộc sống của hai đứa cũng sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của Tử Hàn, có thể có ảnh hưởng tốt, cũng có thể có ảnh hưởng xấu, bọn chú cần phải xem xét cẩn thận."

"Vâng, con biết." Vệ Thiên Vũ gật đầu, lúng túng một lát, mới cố lấy dũng khí nói ra. "Thỉnh thoảng bọn con cũng có."

Đồng Duyệt mỉm cười: "Bắt đầu từ lúc nào?"

"Cũng được nửa năm rồi." Vệ Thiên Vũ lúc này khôi phục lại sự bình tĩnh. "Ngay từ đầu là do Tử Hàn kiên trì muốn thử một lần, con biết tâm ý của em ấy, em ấy không muốn con ở bên cạnh em ấy phải chịu ủy khuất, nên lúc đầu con cũng phản đối. Nhưng sau đó em ấy cứ kiên trì, nên sau đó chúng con có làm. Bất quá, lần nào con cũng rất cẩn thận."

"Rất tốt." Đồng Duyệt vui mừng. "Nếu vậy có thể thấy rõ, về mặt tâm lý có thể thấy nó đã khá hơn trước. Vậy nói chú biết, nó có cao trào không? Là cảm giác thế nào?"

Vệ Thiên Vũ lắc đầu: "Em ấy không có hứng thú làm tình như người thường. Nói thẳng ra thì em ấy không có khoái cảm, cũng không có cao trào. Nhưng em ấy nói em ấy vẫn cảm nhận được sự ấm áp, như có một luồng nước nóng lan tràn toàn bộ cả người, cảm thấy rất thoải mái, khiến em ấy ngủ rất ngon. Đây cũng là nguyên nhân con đồng ý làm tình với em ấy."

"Vậy sao? Ấm áp?" Đồng Duyệt trầm tư. "Loại cảm giác này … rất kỳ lạ …"

Vệ Thiên Vũ thấy hắn tự hỏi, không có quấy rối hắn.

Không lâu sau, máy vi tính trên bàn vang lên tiếng. Đồng Duyệt nhìn màn hình, mỉm cười nói: "Kiểm tra của Tử Hàn đã xong hết rồi, tình hình rất tốt, so với lần trước không có thay đổi gì nhiều. Nói chung, cũng là những lời đó, chú ý tĩnh dưỡng, đúng hạn uống thuốc, đúng hạn đến bệnh viện kiểm tra, còn nữa, không được để quá quá mệt mỏi, lại không được để bản thân bị thương."

"Con hiểu." Vệ Thiên Vũ nghe thấy bệnh tình của Lăng Tử Hàn không có chuyển biến xấu, thấy thoải mái. "Vậy, chú Đồng, con ra ngoài trước."

"Được." Đồng Duyệt tiễn anh, sau đó mới ngồi xuống, bắt đầu tỉ mỉ đối chiếu phân tích sự thay đổi hệ thần kinh của Lăng Tử Hàn.

Vệ Thiên Vũ đi xuống lầu một, liền thấy Lăng Tử Hàn đang ngồi xe lăn yên lặng nhìn sân.

Ánh nắng mặt trời tháng năm xúc động lòng người, hòn non bộ phun làn nước trong, tản ra một cầu vòng rất đẹp. Trên sân cỏ có vài đóa hoa nở rộ, thỉnh thoảng có vài con bướm bay tới bay lui. Toàn bộ thế giới đều bừng bừng sinh sống, khiến toàn bộ bác sĩ y tá qua lại không ngớt cũng thấy vui vẻ hơn. Chỉ có Lăng Tử Hàn bàng quan, trái tim cậu dường như không ở trong thế giới này, chung quanh cậu đều là bức tường vô hình, tách cậu ra hẳn mọi người, những người đó đi qua cậu đều theo bản năng tránh ra, không ai tiến tới hỏi thăm hay quan tâm tới cậu.

Vệ Thiên Vũ đã sớm cảm nhận được, lúc này cũng không nói thêm cái gì, nét mặt trở nên ôn hòa, trong mắt cũng có nét cười ấm áp. Anh từ tốn bước lên chỗ cậu, tiến tới phía sau Lăng Tử Hàn, ôn hòa hỏi: "Kiểm tra xong hết rồi à?"

"Ừ." Lăng Tử Hàn liền thong dong đứng dậy. "Chúng ta cùng đi đến Bộ đi."

"Được." Vệ Thiên Vũ biết dựa theo quy trình công tác bây giờ cậu phải đến Bộ để báo cáo lần công tác này, vì vậy đưa xe đến thẳng "Thứu tháp".

HẾT CHAP 04

Mục lục

171. Quyển 5 - Chương 5

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn áp tải Trần Dự tới Viện thẩm phán nội bộ để tiếp nhận hình phạt. Ông phạm vào tử tội, hơn nữa có chứng cứ vô cùng xác thực, trừ phi lập đại công ra, như bắt được một tội phạm lớn hơn, hoặc vạch trần được những án lớn mà bọn họ chưa phá được, bằng không thì không cách nào cứu vãn. Hiện tại Lăng Tử Hàn về văn phòng muốn viết một bản tường trình đơn giản để nộp lên cho Viện thẩm phán, Bộ Quốc An cùng chủ tịch uỷ ban Quốc Gia An Toàn.

Cậu vừa vào văn phòng, Lữ Hâm gọi điện tới, muốn cậu qua chỗ ông một chút. Cậu lập tức vào thang máy tới văn phòng của Lữ Hâm.

Lữ Hâm hiển nhiên cũng biết kết quả kiểm tra tại bệnh viện của cậu, nên không hỏi tình hình cơ thể cậu nữa, vào thẳng vấn đề: "Thu năm ngoái, liệp thủ nhóm thứ ba đã cùng Đội đột kích Thiểm Điện tiến hành rồi diễn tập đối kháng, chắc cậu biết phải không?"

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Đây là lần đầu tiên các nhân viên hành động bí mật do hệ thống quốc an huấn luyện ra đối kháng chính diện với bộ đội đặc chủng do quân đội huấn luyện, bản thân cậu là tổ phó tổ huấn luyện liệp thủ lại rất hờ hững với quá trình này, bất quá cũng có đến hệ thống giám sát toàn bộ để xem, nhưng không ra tận nơi thực nghiệm mà thôi.

Liệp thủ nhóm thứ ba tổng cộng có 21 người, chia làm 3 tổ, sắm vai phân tử khủng bố. Đội đột kích Thiểm Điện như đang truy nã người, cho ra 60 người, chia thành 3 tổ. Song phương triển khai truy đuổi tại sa mạc, rừng rậm cùng thành phố. Trải qua 5 ngày 5 đêm kịch liệt, bên liệp thủ có 8 người bị "Bắn chết", 3 người "Trọng thương" rồi bị bắt, 10 người thuận lợi chạy trốn, nhưng đội đột kích lại tổn thất nghiêm trọng, 37 người "Tử trận", 11 người "Trọng thương", còn lại đa phần đều đầu hàng.

Kết quả này khiến cả hai bên đều giật mình.

Lăng Tử Hàn nói toàn bộ 21 liệp nhân toàn bộ thất bại, trở lại huấn luyện. Còn Lôi Hồng Phi tổ chức cuộc họp cùng các chuyên gia trong quân đội lập lại kế hoạch tác chiến đặc chủng chỉnh sửa đại cương huấn luyện bộ đội đặc chủng lần thứ hai, bắt đội đột kích Thiểm Điện làm thí điểm.

Lữ Hâm cười nói: "Bộ Quốc Phòng đầu tuần có nói, yêu cầu tiến hành đối kháng lần thứ hai. Chúng tôi rất hiếu kỳ, rất muốn biết bọn họ tìm ra được cách gì để kìm chế phương pháp của liệp thủ bên chúng ta." Dù rất bình tĩnh nhưng vẫn có thể nhìn ra được chút kiêu ngạo ẩn chứa trong nụ cười của ông.

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu.

Lữ Hâm mỉm cười nhìn về phía cậu: "Lần này, Lôi Hồng Phi yêu cầu con dẫn đội tham gia. Y cũng sẽ tự mình dẫn quân, chống đỡ toàn lực với chúng ta. Phương chủ tịch đồng ý thỉnh cầu của y, muốn con tự mình dẫn mình vào tham gia. Ý kiến của con thế nào? Có được không?"

Lăng Tử Hàn cảm thấy bất ngờ, thoáng suy tư một chút, bình tĩnh nói: "Con không chắc, chủ yếu là về mặt thân thể, không biết có thể trụ vững từ đầu đến cuối hay không, bất quá, có thể thử xem."

"Chú hiểu." Lữ Hâm gật đầu. "Chú đã nói với chủ tịch, công tác của con rất bận, cho dù con đồng ý dẫn đội, cũng không thể tới sa mạc hay rừng rậm, không có nhiều thời gian. Bọn họ đều đồng ý. Cho nên, lần này chúng ta chỉ chiến đấu trên đường phố thành thị."

"Yes, sir." Nét mặt Lăng Tử Hàn vẫn rất lạnh nhạt, tựa như hai người họ đang nói chuyện không liên quan tới mình. "Bọn họ bao nhiêu người? Chúng ta bao nhiêu người?"

"Lần này Lôi Hồng Phi kiên trì không chịu nhường con, muốn hai bên có 20 người. Chú có khuyên y không nên cố chấp, vì hai bên cách huấn luyện đều khác nhau." Lữ Hâm từ tốn nói. "Cuối cùng Lôi bộ trưởng ra tay, kêu y mang 50 người xuất chiến." Nói đến đây, ông cười. "Chỉ có 50 người, chú nghĩ họ muốn thắng chúng ta cũng khó. Coi như con chơi với họ đi, thả lỏng 1 chút."

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn khẽ gật đầu. "Bất quá, không được lộ thân phận của con."

"Đây là đương nhiên." Lữ Hâm lập tức nói. "Chú đã ra yêu cầu với tướng quân Lôi Chấn cùng Lôi Hồng Phi, bọn họ đều đáp ứng. Trên thực tế, liệp thủ bên chúng ta không ai bại lộ thân phận, bằng không uổng công huấn luyện họ rồi."

Lăng Tử Hàn không hề nói thêm cái gì. Lữ Hâm liền chuyển các tư liệu liên quan đến trận đối kháng này đến máy của cậu, sau đó cậu về phòng nghiên cứu.

Thời gian công tác của cậu cũng không nhiều, nên không có tìm trợ thủ cho mình. Trên thực tế, người chịu sự chỉ đạo trực tiếp của cậu cũng rất ít, rất nhiều lúc người ta quên mất cả sự tồn tại của cậu, nhưng lại

khiến cậu rất thích. Cậu không thích người khác chú ý.

Lúc tan tầm, Vệ Thiên Vũ đang đậu xe ngay tầng hầm chờ cậu.

Tinh thần Lăng Tử Hàn dường như có chút khá hơn, lúc lên xe cậu nở nụ cười, Vệ Thiên Vũ rất hài lòng. Mỗi khi Lăng Tử Hàn có dấu hiệu chuyển tốt, anh đều cảm thấy mừng rỡ.

Cảm giác vui sướng này kéo dài cho đến khi lên giường. Trong bóng đêm an tĩnh, khi anh nằm xuống kế bên cậu, Lăng Tử Hàn chủ động đưa tay ra cầm tay anh.

Phản ứng Vệ Thiên Vũ rất cường liệt, lập tức xoay người ôm lấy cậu, nhưng do dự mà ghé vào lỗ tai cậu hỏi: "Em được không đó? Đừng miễn cưỡng bản thân."

Lăng Tử Hàn không nói gì, chỉ đưa tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng nhích người về phía anh.

Vệ Thiên Vũ không hề chống cự, thuận thế bao trùm tới, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cậu.

Tuy rằng đã vào hè, nhiệt độ không khí rất cao, nhưng cả người Lăng Tử Hàn lại rất lạnh, ôm vào người chẳng khác gì đang ôm lấy chạm ngọc, nhẵn nhụi trơn truột, nhưng không có nhiệt độ. Vệ Thiên Vũ đã quen rồi, kiềm chế xung động, tinh tế hôn lên thân thể cậu, khiến cảm giác ấm áp có thể lưu lại trong người cậu.

Lăng Tử Hàn dưới sự hầu hạ đầy yêu thương của anh không có phản ứng gì, ngay cả hô hấp cũng rất bình thường. Vệ Thiên Vũ cũng không bắt buộc, ôn nhu xoay người cậu lại, bôi KY cho cậu rồi mang BCS vào, từ từ tiến vào.

Lăng Tử Hàn nằm trên chiếc giường mềm mại, theo sự dịch chuyển của anh hơi hơi lay động. Một lát sau, hô hấp của cậu có chút ngắt quãng, nhưng nghe qua không có chút yếu ớt như trước.

Vệ Thiên Vũ yên tâm, chậm rãi cúi người xuống, đưa cánh tay ôm lấy thắt lưng gầy của cậu, dần dần tăng tốc độ, nhưng vẫn không gắng sức quá, không quá mãnh liệt, để khiến cậu thấy không tốt.

Thân thể cứng đờ của Lăng Tử Hàn dần trầm tĩnh lại, chậm rãi dễ chịu.

Vệ Thiên Vũ cảm giác được cơn kích tình đang đánh mạnh về phía mình, nhịn không được cẩn thận hôn lên gương mặt cùng vai của người dưới thân. Hai tay của anh càng lúc ôm càng chặt, nhưng khửu tay chống nệm, để thân thể mình không đè lên người Lăng Tử Hàn. Anh chuyển động thắt lưng, tăng tốc hơn. Dũng đạo chặt ấm áp kia cũng có chút rung động kỳ lạ, đánh mạnh vào dục vọng như lửa nóng của anh, khiến anh không thể kiềm chế, cúi đầu kêu lên. Cao trào lập tức dâng lên, khiến anh đẩy mạnh toàn bộ vào sâu bên trong nơi kín đầy lực hấp dẫn kia, phun ra toàn bộ *** nóng hổi.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy tế bào toàn thân dường như tê dại, từng chút đau đớn đang bị đông lạnh dần bị tình cảm ấm áp tập kích vào, có chút khó chịu nhưng lại rất thoải mái. Thân thể nóng rực của Vệ Thiên Vũ kề sát lưng cậu, như một tầng giữ ấm có chất lượng tốt khiến thân thể cậu cũng có chút nóng. Làn hơi ấm lan toàn thân theo tốc độ lưu động của máu trong người cậu, đại não nhất thời có chút choáng váng, nhưng không còn cảm thấy sợ hãi yêu quái đáng sợ trong bóng tối nữa, khiến cậu thở phào nhẹ nhõm.

Vệ Thiên Vũ nằm trên người Lăng Tử Hàn, vừa thở dốc vừa thỏa mãn hôn vai cậu. Qua một hồi lâu, anh mới nhẹ giọng hỏi: "Tử Hàn, em sao rồi? Có khỏe không?"

"Ừ." Trong đêm vắng, tiếng của Lăng Tử Hàn rõ ràng, lại có chút lười biếng, nhưng lại có nhiều sức sống.

Vệ Thiên Vũ vui mừng, kế sát tai cậu hỏi: "Có cảm giác gì?"

Lăng Tử Hàn trầm mặc chốc lát, chậm rãi nói: "Ấm áp."

Vệ Thiên Vũ hài lòng ôm chặt cậu, kích động mà nói: "Tử Hàn, anh yêu em."

Lăng Tử Hàn không nói gì, quay người lại ôm lấy anh, sau đó buồn ngủ nhắm hai mắt lại.

HẾT CHAP 05

Mục lục

172. Quyển 5 - Chương 6

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Cuộc quyết đấu thượng đỉnh" nho nhỏ giữa Bộ Quốc An cùng Bộ Quốc Phòng được tiến hành vào tháng sáu, do mang tính chất quan trọng nên trong mức độ nào đó cũng thu hút được sự quan tâm từ nhiều nơi.

Vào ngày chính thức tiến hành đối kháng, ngoại trừ thủ lĩnh, tướng quân của Bộ Quốc Phòng, Lăng Nghị cùng Lữ Hâm của Bộ Quốc An ở phòng quan sát ra, còn có vài bộ trưởng nằm trong uỷ ban Quốc Gia An Toàn cùng Quân Ủy Trung Ương, thậm chí ngay cả Phương Quốc Cơ cũng dành chút thời gian ghé qua, khiến thượng cấp hai bên đều có chút căng thẳng.

Để đảm bảo tính công bằng, địa điểm diễn ra đối kháng là sân huấn luyện đặc công của Bộ Công An. Đây

là một sân tập rất rộng, có đủ các loại hình kiến trúc cùng đường xá, được mô phỏng giống như đúc các khu vực điển hình trong thành phố.

Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi dẫn người trong Đội đột kích Thiểm Điện tham gia đối kháng tới trước. Bọn họ mang theo 48 người, chia thành 4 tổ, ai cũng là tinh anh, nhìn qua đều nhanh nhẹn dũng mãnh, ai cũng xoắn tay áo lên, nóng lòng muốn được tỷ thí.

Một lát sau, Lăng Tử Hàn mang theo 21 liệp thủ tuổi trẻ tới. Bọn họ hoàn toàn khác hẳn với đội viên Đội Đột Kích được trang bị vũ trang hạng nặng, họ đều ăn mặc khác nhau, có người mặc T-shirt, có người mặc áo sơmi, có âu phục giày da, thậm chí có đến 6 nữ, có người nhìn như sinh viên, có người nhìn như người mẫu, có người như một thiếu nữ mới lớn, nhìn qua chẳng khác gì những người bình thường. Ngoại trừ Lăng Tử Hàn mang nét mặt hờ hững ra, toàn bộ những người còn lại đều mỉm cười, tựa như đang vào thành phố dạo chơi, nhìn không ra chút sát khí nào.

Bất quá, bọn Lôi Hồng Phi không dám khinh thường, lần trước cũng bị mấy người trẻ tuổi này đánh cho một trận "Thương vong" thảm hại, khiến bọn họ khắc sâu đợt giáo huấn đó. Bên này cũng vậy, các liệp thủ không ai dám khinh địch, một lần bị mấy tên đội viên đột kích đầy điêu luyện này bao vây chặn đường, thiếu chút nữa khiến toàn quân bị diệt, cuối cùng bị Lăng Tử Hàn phê bình nghiêm khắc, phán toàn đội thất bại khiến họ ai cũng khắc cốt minh tâm.

Hàng ngũ 2×8 một đông một tây, lần lượt tiến hành chuẩn bị trong phòng chờ. Lăng Tử Hàn nhìn lướt qua những người thanh thiếu niên đang hưng phấn kia, nói nhẹ: "Dù lần này các cậu 1 chọi 2, đừng nói đến việc bị thua, dù thắng mà quá miễn cưỡng, thì tôi cũng cho là thua, rõ chưa?"

21 thanh niên kia đều thu lại nụ cười, đồng thanh trả lời: "Yes, sir!"

"Tuy rằng lần này tôi cũng tham gia, nhưng sức chiến đấu chính là thuộc về các cậu. Nếu như để tôi phải 'ra tay', nghĩa là toàn bộ các cậu đều đã 'tử vong'. Nếu như các cậu có năng lực để tự mình giải quyết bọn họ một cách công bằng, tôi chỉ đơn giản dùng 1 cây súng nhắm vào một mình tên thủ lĩnh của bọn họ mà thôi. Đương nhiên, nếu các cậu có bất kì ai có thể 'giết' y, thì tôi cũng chẳng cần nổ súng làm gì." Lăng Tử Hàn lạnh lùng nhìn bọn họ. "Cho nên, tuyệt đối không nghĩ đến cái gọi là may mắn, các cậu không ai có thể dùng nó để chiến đấu cả. Nếu lần này chúng ta là phân tử khủng bố, vậy phải y như một đám khủng bố thật sự, đối phương là kẻ địch, ra tay nhất định không được lưu tình."

"Yes, sir!" Toàn bộ bọn họ đều đồng thanh trả lời, nhưng đều nhịn không được nở nụ cười.

Bọn họ đều thích dạng đối kháng thế này, tuy rằng kịch liệt, nhưng so với huấn luyện lại tốt hơn, hơn nữa 'kẻ địch' chỉ có 50 người, đối phó vô cùng dư dả, bởi vậy tâm tình của bọn họ ai cũng thả lỏng.

"Không được khinh địch." Lăng Tử Hàn căn dặn lần cuối, lập tức vung tay lên, để cho bọn họ lần lượt tiến ra trước tìm chỗ trú, chờ còi báo hiệu bắt đầu.

Trong phòng quan sát đã đầy người, bốn tường đều lắp đặt màn hình, hiện rõ từng khu vực trong sân huấn luyện.

Phương Quốc Cơ ngồi một mình ở trên ghế sofa được đặt phía trước, hai bên là Lăng Nghị cùng Lôi Chấn. Ông uống một hớp trà, thoải mái mà cười nói: "Với tư cách là hai người cha, hai anh thử đoán xem, ai sẽ thắng?"

Lôi Chấn không chút do dự nói: "Hơn phân nửa là Tử Hàn."

"Không thể nói vậy được." Lăng Nghị bất động thanh sắc mỉm cười. "Đối kháng loại này kỳ thực không công bằng cho lắm. Bởi vì cách huấn luyện của bọn tôi khác hẳn với cách huấn luuyện bên quân đội của bọn họ, chúng tôi là tập trung tác chiến cá nhân, còn bọn họ lại lấy tập thể làm trọng. Nói thật, bản thân tôi cho rằng bên tôi cho đến 21 người là quá nhiều, đáng lẽ ra chỉ cần Tử Hàn dẫn 8 người là đủ rồi."

"Đạo lý này tất cả chúng tôi đều biết, nhưng tên nhóc Hồng Phi kia lại không phục." Lôi Chấn cười nói. "Để Tử Hàn giáo huấn nó một trận cũng là một chuyện tốt."

Phương Quốc Cơ nghe, cười ra tiếng: "Tốt tốt tốt, vậy cứ tiến hành thử đi. Nếu như thấy thực lực cách xa thì lúc đó điều chỉnh sau."

Lăng Nghị cùng Lôi Chấn cùng nhau gật đầu.

Đồng hồ điểm 10g, còi báo vang lên, đối kháng bắt đầu.

Đội Đột Kích đều mặc trang phục chiến đấu thành thị màu đen, mang mũ giáp mặt nạ bảo hộ. Ngân Dực Liệp Thủ cũng trùm mũ màu xám lên. Cả hai bên đều che mặt mình lại, chỉ để lại quần áo để phân biệt rõ ràng, nên người ngoài vừa nhìn là biết.

Vừa thấy đồng hồ điểm 10g, toàn bộ đội viên Đội Đột Kích tựa như thủy triều tiến vào sân huấn luyện.

Tình cảnh này hoàn toàn y như chiến đấu "Quét sạch khu trú ẩn của bọn phân tử khủng bố" chân thật ngoài đời, chỉ có súng trong tay hai bên đều đã được điều chỉnh qua, tựa như một vũ khí thông minh, chỉ cần nhấn cò súng, vị trí của đạn sẽ lập tức truyền đến máy giám sát tại phòng quan sát, đưa ra phán đoán xem đã 'bắn bị thương' hay 'Hạ gục' đối phương.

Lãnh đạo trong phòng quan sát bắt đầu nhiệt tình thảo luận.

Hai bên đều thi triển toàn bộ phương thức đối kháng, đầu tiên là quấy nhiễu sóng điện từ, sau đó thâm nhập vào trong hệ thống truyền tin của đối phương, quấy nhiễu sự truyền lệnh của chỉ huy hay phá hủy liên hệ, sau đó triển khai tìm tòi truy đuổi, ở vài khu vực bắt đầu phát sinh tiếng súng nổ cùng tiếng đánh nhau.

Lăng Tử Hàn hoàn toàn không liên lạc với đội viên của mình, thậm chí không mang theo bất kì thiết bị điện tử nào, để tránh máy dò tìm tra được. Cậu nhanh nhẹn ẩn mình trên một góc nhà trên đường, luôn luôn chuẩn xác xuất hiện phía sau lưng nhiều đội viên đột kích. Cho dù cách một tầng kiến trúc, không thể

nhìn thấy đối phương, nhưng dường như cậu có thể cảm nhận được động tĩnh của đối phương, từ nóc nhà nhảy qua, xuất hiện trên đầu đội viên, mở cửa sau của vài tòa nhà, lộ ra một kẽ hở, quan sát động tĩnh của bọn họ. Bất quá, cậu không hề ra tay, dường như chỉ đang quan sát người một nhà đang cùng đối kháng với đối phương. Nếu như cậu thật sự ra tay, chỉ sợ không cần nửa giờ, hơn phân nửa đội viên đột kích sẽ 'chết'.

Tuy rằng cậu cũng che mặt, nhưng Lôi Chấn lại rất quen thuộc thân hình của cậu, hơn nữa cậu chỉ quan sát, không hề ra tay, theo hành động của cậu có thể thấy rõ cậu là thủ lĩnh bên đội Quốc An, nên nhìn có thể đoán ra, cậu chính là Lăng Tử Hàn. Nhìn thân thủ tuyệt hảo không gì sánh kịp của cậu, người trong phòng quan sát đều khen ngợi không ngớt, thậm chí có nhiều người lãnh đạo cao cấp bắt đầu chú ý tới cậu.

Phương Quốc Cơ cười nói: "Lão Lôi à, chỉ sợ một mình Tử Hàn cũng có thể khiến các anh thảm bại đó nha."

Lôi Chấn lại không thấy xấu hổ, trái lại khoái trá cười nói: "Đúng vậy, Tử Hàn hoàn toàn khác biệt. Đừng nói là chúng tôi, chỉ sợ bên Lão Lăng cũng không tìm được ai sánh được với nó. Nói thật, nếu như không có nó tham gia, thì bên đội viên chúng tôi có thể sáng ngang với bọn họ rồi."

Lăng Nghị rất chú ý đến hành động của con trai mình, tuy rằng biểu hiện bên ngoài vẫn là sự bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy lo sợ. Từ sau khi Lăng Tử Hàn bắt đầu ra ngoài hành động thì đã từ lâu ông chưa từng nhìn thấy tận mắt thân thủ của con trai mình, chỉ có thể một mình suy đoán mỗi khi con trai mình ra ngoài thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm. Nhưng lúc này biểu hiện của Lăng Tử Hàn đã vượt qua cả dự đoán của ông cùng tiêu chuẩn đánh giá của Lữ Hâm, dự cảm chuẩn xác cùng thân thủ nhẹ nhàng kia quả thực không một người thường nào có thể có được. Nghe Lôi Chấn nói xong, trong lòng ông cũng phải thầm thừa nhận, con trai mình quả thực là liệp thủ tuyệt nhất trong lịch sử, chỉ sợ sau này cũng không tìm được ai siêu việt hơn nó. Suy nghĩ, bỗng dưng nhớ lại những gì mà Đồng Duyệt từng nói, khiến ông có chút thất thần.

Lẽ nào vì thân thể nó đã từng trải qua Ma trảo, nên hình thành nên hiệu ứng như vậy? Nếu thật là vậy, ông không biết nên mừng hay lo đây?

Ông cùng Lữ Hâm đều là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mà trận đấu cũng gần kết thúc.

Rất rõ ràng, hai bên lần này đều được chuẩn bị kĩ càng mới vào trận, được huấn luyện rất nghiêm. Đánh giáp lá cà thì kịch liệt nhưng ngắn, nhanh chóng phân rõ thắng bại. Có nhiều lúc, liệp thủ đều ẩn mình ở một nơi nào đó gần đó rồi nhanh chóng hành động, thình lình bắn lén khiến đội viên đột kích không ngừng 'Ngã xuống', thật sự là khó lòng phòng bị. Bất quá, theo thời gian trôi qua, liệp thủ cũng có 3 người bị 'Hạ gục', 2 người ' Bị thương nặng', những người khác cũng có một ít 'Vết thương nhẹ'.

Lăng Nghị mỉm cười đứng lên: "Hồng Phi huấn luyện ra được người như thế quả thật rất giỏi."

Lôi Chấn cười lắc đầu: "Không không, còn kém bên anh nhiều lắm."

Phương Quốc Cơ công bằng nói: "Lão Lôi cũng không cần khiêm tốn, những đội viên đội đột kích xác thực

rất tuyệt, có thể làm nhiều người bên Lão Lăng bị thương như vậy, đổi lại là người khác thì quả thật rất khó."

Đối kháng sắp kết thúc, mọi người trong phòng quan sát đều thấy thoải mái hơn, mỉm cười uống trà, lãnh đạo hệ thống Quốc An cùng Quốc Phòng đều khiêm nhường khen ngợi nhau, khiến bầu không khí rất hòa nhập.

Trong sân huấn luyện, Lôi Hồng Phi vừa tìm kiếm hình bóng Lăng Tử Hàn, vừa chỉ huy chiến đấu. Y thông qua hệ thống quan sát của bản thân, tận mắt nhìn thấy đội viên của mình dần 'biến mất', cảm thấy khó chịu vô cùng.

Rốt cục, hai đội viên cuối cùng đi theo y tiến vào một building để tiến hành lục soát, chưa gì cũng đã 'tử vong', chỉ còn lại duy nhất 1 mình y. Cho đến tận giờ y vẫn chưa thấy Lăng Tử Hàn đâu cả.

Y suy nghĩ một chút, không hề phí công nữa, trực tiếp bước lên mái nhà.

Bắc Kinh vào tháng 6 trời cũng dần nóng lên, y đứng dưới ánh nắng mặt trời, chậm rãi đi vòng quanh, trong lòng tự nhủ, "Tử Hàn, em ra đi, để anh nhìn thấy em".

Chờ y đi hết một vòng, thân ảnh Lăng Tử Hàn liền xuất hiện ở trước mặt y. Cậu không hề tháo mặt nạ của mình xuống, chỉ bình tĩnh đứng đó, trầm mặc giơ súng lên.

HẾT CHAP 06

Mục lục

173. Quyển 5 - Chương 7

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi không cảm giác được bất kì khí tức gì từ người cậu, không có sung sướng, cũng không có sát khí, tựa như cậu chỉ là một cái bóng hư thoát không thật, khiến người ta khó mà nắm bắt. Lôi Hồng Phi nhìn cậu, bất chợt mỉm cười.

Lăng Tử Hàn nhắm ngay trái tim của y, nhấn cò.

Đây là phát súng duy nhất của cậu kể từ khi bắt đầu trận đối kháng này.

Bên tấn công toàn quân bị diệt.

Trong phòng quan sát, có người vỗ tay, có người phát ra tiếng cười.

Phương Quốc Cơ vỗ tay nói: "Lão Lăng à, Tử Hàn xác thực là một nhân tài cực kỳ ưu tú, có phải hiện giờ bên các anh đang đại tài tiểu dụng hay không?"

Lăng Nghị nhất thời nghẹn lời.

Trên thực tế, phần lớn các lãnh đạo cao tầng tới đây hôm nay đều không biết Lăng Tử Hàn chính là một liệp thủ, thậm chí cũng không biết được biên chế dành cho Ngân Dực Liệp Thủ của Bộ Quốc An, bọn họ chỉ biết người bên Bộ Quốc An đến đây tham gia trận đối kháng lần này chỉ là những người được Bộ Quốc An huấn luyện bí mật ra mà thôi. Đương nhiên, Lăng Tử Hàn có được thân thủ như vậy, đều khiến bọn họ giật mình. Ngay từ đầu, nghe nói Lăng Tử Hàn thăng làm Phó Cục trưởng, bọn họ còn có chút không cho là đúng. Tuy rằng cán bộ cấp cục cơ sở ở Bắc Kinh rất nhiều, nhưng từ trước tới nay ấn tượng mà Lăng Tử Hàn tạo ra cho bọn họ là một người làm việc không đàng hoàng, chơi bời lêu lổng, bỗng nhiên lên tới cấp bậc như vậy, không khỏi làm cho người ta oán thầm, lúc này mọi người đều tận mắt nhìn thấy thân thủ của cậu, nhất là thấy được sự trấn định khác thường của cậu, quan niệm liền biến đổi.

Phương Quốc Cơ khoái trá cười nói: "Đối kháng hôm nay, tuy rằng đột kích thua, bất quá vẫn được coi là thua trong vinh quang. Dù sao đối thủ của bọn họ đều khác thường cả, dù cho phân tử khủng bố có huấn luyện thêm 100 năm nữa, cũng sợ không huấn luyện ra được nhóm người nào được như họ vậy. Tôi thấy, dựa theo biểu hiện của đội đột kích hiện tại, nếu thật sự đối phó với phân tử khủng bố hẳn là thắng chắc nhỉ?"

Lôi Chấn mỉm cười không đáp, nhưng trong lòng vô cùng hài lòng với con trai mình.

Lăng Nghị cười nói: "Đúng vậy, tôi thấy hoàn toàn không có vấn đề gì, ai cũng đều ưu tú cả."

"Lão Lăng, anh đừng có bôi thuốc lên mắt tôi nha." Lôi Chấn cười xua tay. "Nếu như bọn họ thật sự ưu tú như anh nói thì hôm nay đã không thành ra thế này rồi."

"Không giống, hoàn toàn không giống." Lăng Nghị trầm ổn lắc đầu, mỉm cười nhìn về phía ông. "Lão Lôi, chúng ta là bạn nhiều năm rồi, tôi không cần phải khách khí với anh làm gì. Nếu như người bên chúng tôi huấn luyện ra cũng giống bên anh, vậy chúng tôi chẳng cần nhiều chuyện tạo nhiều đội làm gì nữa rồi, đến lúc cần chỉ cần điều người bên anh là xong hết chẳng phải sao? Kỳ thực, đối kháng hôm nay chỉ là để cho bọn họ luyện binh, cho bọn họ tỉnh ngộ thôi, còn ai thắng ai thua, hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế. Anh nói thử xem, giáo cùng khiên có thể so sánh cái nào hơn sao? Hoàn toàn không thể so sánh được."

"Đúng vậy, Lão Lăng nói đúng." Phương Quốc Cơ cười đứng dậy đi ra ngoài. "Được rồi, Lão Lăng, anh còn chưa trả lời cho tôi, có phải bên các anh đang đại tài tiểu dụng Tiểu Lăng hay không? Tôi thấy lão Lôi biết

cách trọng dụng Tiểu Lôi lắm nha, nhưng hình như anh đối với Tiểu Lăng đang chèn ép thì phải."

Lăng Nghị đi bên cạnh ông, nghe xong lời này, ôn hòa mà nói: "Vài năm gần đây sức khỏe Tử Hàn không được tốt lắm, khôi phục rất chậm, tôi sợ nó lực bất tòng tâm, khó mà đảm đương trọng trách. Vinh nhục của nó dù sao cũng là chuyện nhỏ, nhưng tôi không thể để tình hình sức khỏe không tốt của nó làm ảnh hưởng vinh nhục quốc gia được."

"Tôi thấy biểu hiện hôm nay của nó không giống như đang bị bệnh gì cả." Phương Quốc Cơ nhíu mày, nở nụ cười. "Thực sự là 'Vô tình vị tất chân hào kiệt, liên tử như hà bất trượng phu' (1), lẽ nào 'Boss' của giới tình báo luôn nổi tiếng lãnh tĩnh trí tuệ mà chỉ cần nghe tên đã khiến địch nghe tin đã sợ mất mật của chúng ta, 'Bậc thầy Quốc Gia An Toàn' tiếng tăm lừng lẫy cũng phải đau lòng xót con hay sao?"

Lôi Chấn nhịn không được cười ha ha.

"Chủ tịch lại chọc tôi rồi, cái cách hình dung này về tôi quả thật tôi khó mà tiếp nhận được." Lăng Nghị mỉm cười. "Được rồi, sau khi trở lại tôi sẽ nghiên cứu sắp xếp công tác cho Tử Hàn."

"Còn nghiên cứu gì nữa chứ?" Lôi Chấn cướp lời. "Cứ để cho tôi đi."

Lăng Nghị còn chưa kịp mở miệng, Phương Quốc Cơ liên tục gật đầu. "Chủ ý này tốt đó, để Tử Hàn huấn luyện cho bên Hồng Phi đi. Về việc huấn luyện của bọn họ quả thật có chút bất ổn, cần phải tăng cường."

Lôi Chấn vui mừng: "Đúng vậy, để Tử Hàn nhập ngũ bên tôi, tôi chăm sóc cho."

Ba người vừa nói vừa cười, bước vào một căn phòng lớn đã được mã hóa trước đó, cảnh vệ theo sau bọn họ, còn những người khác trong phòng quan sát đều không ai theo bọn họ cả.

Ba người ngồi xuống, Phương Quốc Cơ trở nên nghiêm túc.

Ngoại trừ Lôi Chấn, ông cùng Lăng Nghị đều là nét thư sinh, nhìn qua rất tao nhã, dù xảy ra chuyện lớn gì cũng đều bất động thanh sắc, nói chuyện cũng rất trầm thấp, thong dong lãnh tĩnh.

Phương Quốc Cơ nhẹ giọng nói: "Tổng hợp lại báo cáo của những người thuộc hệ thống Hình Cảnh, Quốc An cùng bên Cảnh Giới, đã chứng thực được chuyện này. Mấy tháng qua, đều là Lâm Tĩnh tự mình dẫn đội tiến công, giết sạch chó gà không tha."

Lăng Nghị cùng Lôi Chấn nhíu mày, nét mặt vô cùng nghiêm trọng. Chuyện này nếu là thật, quả thật là một chuyện khó mà tha thứ.

Phương Quốc Cơ tiếp tục nói: "Việc này đã phát sinh không ít lời đồn tại nơi đó, càng lúc càng lớn, cũng vì vậy mà gây mâu thuẫn mối liên kết các dân tộc, cục diện tốt đẹp ở Tây Bắc hơn 10 năm trong chớp

mắt sẽ bị hủy hoại bởi chuyện này. Nếu như chuyện này là thật, quả thật rất rợn người, nhất định phải cử người tới nhanh chóng, mạnh tay giải quyết, xua tan cơn bạo động của người dân. Tất nhiên không loại trừ đây là âm mưu của bọn khủng bố. Lâm Tĩnh nhiều lần báo cáo sau khi hành động, đều là nói bọn phân tử khủng bố tàn sát thôn dân. Bởi vậy, chân tướng sự thực rốt cuộc làm sao, phải điều tra rơ. Hiện nay, chúng ta đang chuẩn bị áp dụng hành động, lần thứ hai tiêu diệt tổ chức khủng bố đang ẩn mình ở Trung Á, cho nên, không thể vướng vào kế ly gián của kẻ địch, nhưng cũng không thể bỏ qua việc có con sâu làm rầu nồi canh trong quân đội chúng ta."

Lăng Nghị cùng Lôi Chấn vừa nghe vừa chậm rãi gật đầu.

"Tôi đã nói qua với Lão Lôi. Có thể thấy rõ, bản thân ổng cùng tổng tham và mấy lão tướng đều có ý thiên vị Lâm Tĩnh." Phương Quốc Cơ trầm ổn mà nói. "Thế nhưng, chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng, bởi vậy phải tiến hành điều tra đặc biệt. Sau khi tôi thương lượng với Lão Lôi xong, quyết định do Bộ Quốc An phái người đảm nhiệm điều tra độc lập, bí mật điều tra. Trách nhiệm của người này rất lớn, vừa có thể bí mật điều tra, mà lại không gây ra bất kì mâu thuẫn nào trong quá trình đó, càng không được xử trí theo cảm tính. Hành động của người này phải vô cùng cẩn thận, vừa phải điều tra cho rõ chân tướng, vừa không được để lộ tin tức để tránh dao động quân tâm. Lâm Tĩnh là một tướng giỏi, nếu như hắn bị hãm hại, chúng ta sẽ làm rõ chân tướng, trả lại trong sạch cho hắn. Nhưng nếu như hắn thật làm chuyện đó, chúng ta tuyệt không bỏ qua, nhất định giết hắn để dân an tâm, lấy đó làm gương."

Nét mặt của Lăng Nghị cùng Lôi Chấn đều nghiêm túc, lần thứ hai gật đầu.

Sắc mặt Phương Quốc Cơ ngưng trọng: "Lần này chúng ta sắp sửa thực hiện hành động chống khủng bố đại quy mô, nhưng phải đợi kết quả điều tra lần này. Nếu như không thể điều tra được, Tây Bắc không thể yên ổn, tổ chức khủng bố sẽ có cơ hội cắm rễ, cho nên, tình hình vô cùng khẩn cấp."

"Tôi rõ rồi." Lăng Nghị chậm rãi nói. "Vốn hành động lần này của chúng tôi cũng cần 1 năm để chuẩn bị. Trong thời gian này có thể tranh thủ tiến hành điều tra."

"Rất tốt." Phương Quốc Cơ nhìn ông. "Ông có chọn được người thích hợp chưa?"

Lăng Nghị do dự một hồi, nói rằng: "La Hãn hợp."

Phương Quốc Cơ không biết người này nên nghi hoặc nhìn ông.

Lăng Nghị lấy ra một cái laptop thường mang theo người, nhập vào hệ thống máy tính của Bộ Quốc An, đem tư liệu cơ bản của La Hãn trình ra, đưa cho Phương Quốc Cơ xem.

Nhưng Phương Quốc Cơ phất phất tay: "Tôi không xem, chỉ cần anh giới thiệu sơ cho tôi một chút là được rồi."

Lăng Nghị tắt máy, nói tóm tắt: "Năm nay hắn 39 tuổi, là một chuyên gia tâm lý học cùng chuyên gia máy vi tính …"

Phương Quốc Cơ tỉ mỉ nghe xong, liền nhìn về phía Lôi Chấn: “Anh thấy sao?”

Lôi Chấn lắc đầu: “Tuổi không thích hợp cho lắm, không thể sắp xếp cho hắn nhập ngũ được, chứ đừng nói tới việc điều hắn tới đó.”

Lăng Nghị suy nghĩ một chút, lại đưa ra một người khác.

Lôi Chấn lắc đầu: “Lão Lăng, tất nhiên tôi rất tin anh, những người mà anh đề cử chắc chắn có lý của anh. Nhưng, tôi đều không biết họ, bọn họ có năng lực làm việc này hay không? Có thể bị dẫn dắt mà tuân theo sự chỉ huy của Lâm Tĩnh hay không, có thể điều tra rõ ràng chân tướng hay không? Tôi rất lo lắng. Lâm Tĩnh là một người cương trực, hơn nữa vô cùng nhạy bén, không dễ ở chung đâu. Nếu như người được cử đến không đủ năng lực, thì không thể khai triển công tác được.”

Phương Quốc Cơ lập tức gật đầu: “Lão Lôi nói rất có lý. Lâm Tĩnh là một vị tướng có tính cách, người này phải phối hợp ăn ý với hắn, không thể ảnh hưởng tới công tác bình thường của hắn được.”

“Tôi hiểu.” Lăng Nghị trầm tư.

Phương Quốc Cơ nhìn ông, có chút không hiểu. “Lão Lăng, làm sao vậy? Ở chỗ anh có một người rất thích hợp, mà sao anh lại làm như không thấy vậy?”

Lăng Nghị biết ông đang nói đến ai, nhưng vẫn do dự, không muốn nói ra.

HẾT CHAP 07

Mục lục

(1) Vô tình chưa hẳn là hào kiệt, thương con ai nói không trượng phu

Nguồn: http://www.thivien.net/viewauthor.php?ID=1337

174. Quyển 5 - Chương 8

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Phương Quốc Cơ nhìn Lăng Nghị, lại nhìn Lôi Chấn, cười lắc đầu: "Lão lăng xót con."

"Chuyện này có thể hiểu được mà." Lôi Chấn thở dài. "Ba năm trước trong nhiệm vụ đó Tử Hàn đã bị thương rất nặng, đến nay vẫn chưa khỏi. Người làm cha nào mà không xót con? Huống chi còn thấy con mình chịu dằn vặt suốt bao năm qua."

Phương Quốc Cơ trầm mặc, gật đầu: "Được rồi, Lão Lăng, người do anh quyết định, nhưng phải đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa tuyệt đối bảo mật. Bất quá, tôi tin Tử Hàn hoàn toàn đảm nhiệm được nhiệm vụ lần này. Lão Lôi cũng cùng ý kiến với tôi, ổng cũng cho rằng Tử Hàn là người thích hợp nhất. Bỏ đi biểu hiện lúc trước của cậu ấy, thì cậu ấy giờ cũng đảm nhiệm vị trí Phó Cục trưởng Cục Đốc Tra Bộ Quốc An cũng được mấy tháng rồi, cũng có kinh nghiệm điều tra mấy vụ thế này. Hiện tại thời gian không nhiều, chúng ta không thể khảo sát những người khác. Nhiều năm như vậy, ấn tượng mà Tử Hàn để lại vẫn là một 'Thái tử gia' chơi bời lêu lổng, không cầu tiến, không làm việc đàng hoàng. Với thân phận của Lăng đại công tử, thì cậu ấy chính là người thích hợp nhất, cũng là cách sắp xếp tốt nhất. Anh chỉ cần sắm vai làm một người cha lợi dụng chức quyền để nâng đỡ con mình, Lão Lôi cũng sẽ trợ giúp anh 'dùng công mưu tư', tận lực bảo vệ tốt cho cậu ấy."

Nghe Phương Quốc Cơ trêu chọc, Lăng Nghị nhịn không được mỉm cười: "Làm sao tôi không biết Tử Hàn là sự lựa chọn tốt nhất chứ? Thế nhưng, sức khỏe nó quả thực khiến tôi lo lắng, mà nhiệm vụ lần này liên quan đến danh dự quân đội, sự thành bại của hành động chống khủng bố liên hợp cùng sự yên ổn của Tây Bắc, việc quá lớn, khiến tôi có chút lo ngại."

"Lão Lăng cân nhắc rất cẩn thận chu đáo, đây tất nhiên là chuyện tốt." Phương Quốc Cơ cười nói. "Về phương diện này tôi cũng có chút lo lắng, bất quá, nhìn biểu hiện hôm nay của Tử Hàn, tôi rất tin tưởng."

"Tôi cũng cho là vậy." Lôi Chấn cười tủm tỉm. "Nói thật, Lão Lăng, tôi cũng hy vọng Tử Hàn nhận lời, coi như tạo một tấm gương cho thằng quỷ nhà tôi, khiến nó mau chóng trưởng thành."

"Lời này của Lão Lôi đã khách khí quá rồi." Lão lăng cười nhìn về phía ông. "Hiện tại ai chẳng biết Hồng Phi là hổ con, trò giỏi hơn thầy rạng trời xanh mà."

"Không không." Lôi Chấn liên tục xua tay. "Còn kém xa Tử Hàn."

"Được rồi, hai người các anh không cần khách khí như vậy, đều là biết cách dạy con, khiến người khác ước mong." Phương Quốc Cơ nở nụ cười, sau đó nghiêm mặt, lần thứ hai nhấn mạnh. "Chuyện này phải tiến hành bí mật, tránh xảy ra bất an trong hệ thống quân đội, gây rung chuyển cục diện. Tôi cũng không mong xảy ra nghi kỵ cùng ngăn cách giữa hai hệ thống lớn các anh, có hại tới Quốc Gia An Toàn. Hiện tại, lần này chúng ta bí mật điều tra, chỉ có ba người chúng ta biết. Lão Lăng, anh phải nói cho Tử Hàn, dù xảy ra chuyện gì, cậu ấy cũng không được làm lộ ra thân phận cùng mục đích chuyến này, cũng không được xử lý theo cảm tính. Chờ khi có kết quả điều tra, sẽ do bên chúng ta tự mình xử lý."

Lăng Nghị lập tức nói: "Xin chủ tịch yên tâm, tôi nhất định dặn nó. Hơn nữa, tôi có thể đảm bảo, Tử Hàn dù chết cũng sẽ không để lộ thân phận thực sự cùng nhiệm vụ chấp hành này. Nó luôn như vậy, chưa từng xảy ra sai lầm."

Phương Quốc Cơ gật đầu, trịnh trọng nói với Lăng Nghị: "Lão Lăng, con của anh đã hy sinh rất nhiều cho quốc gia này, cũng đã lập được công huân bất hủ. Việc này người khác không biết, nhưng tôi lại nắm rất rõ. Hôm nay tôi nói thẳng, với tính tình cùng tài cán của cậu ấy, tương lai hoàn toàn có thể nối nghiệp anh. Anh cũng có thể gỡ đi gánh nặng trên vai rồi. Cho nên, chúng ta phải bồi dưỡng cậu ấy cho tốt. Tử Hàn còn trẻ, thời gian còn dài, anh phải nhìn xa một chút mới được."

"Cám ơn chủ tịch." Lăng Nghị thu liễm nụ cười, nghiêm túc nói. "Tử Hàn nó … chỉ sợ không đồng ý công khai thân phận. Cứ để nó vì nước phục vụ với thân phận này, cũng là tâm nguyện của nó."

Phương Quốc Cơ gật đầu, nói: "Anh có một đứa con rất tốt."

Lăng Nghị trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khe khẽ thở dài: "Đúng vậy …"

Lôi Chấn hoàn toàn hiểu được tâm tình của ông, nhịn không được vươn tay, thoải mái vỗ vỗ vai ông.

XXXXXXXXXXXXXXX

Trên nóc nhà của sân huấn luyện, Lôi Hồng Phi bị hệ thống giám sát tuyên bố 'Tử vong' xong, cười ha ha, đi thẳng đến chỗ Lăng Tử Hàn, ôm lấy cổ cậu.

Hôm nay Lăng Tử Hàn mặc T-shirt màu xám cùng quần vải thô, mặt nạ bảo hộ trên đầu cũng là màu xám, dưới ánh mặt trời tựa như làn khói, không có trọng lượng, thậm chí không có chút cảm giác nào. Nhưng Lôi Hồng Phi không chút nào lưu ý, ôm chặt vào lòng thân thể cực kỳ thon gầy không chút cảm giác nào này của cậu, sau đó tháo mũ của cậu xuống.

Lăng Tử Hàn biết rõ tính tình của y, biết y sẽ làm vậy nên cứ mặc kệ.

Lôi Hồng Phi kịch liệt vận động dưới nhiệt độ cao trong thời gian lâu vậy, cả người đều đầy mồ hôi, tựa như một ngọn lửa, tản ra hơi ấm. Nhưng Lăng Tử Hàn không có một giọt mồ hôi nào, thân người vẫn lạnh ngắt, lúc này bị y ôm chặt lấy, cảm thấy có chút ấm áp.

Lôi Hồng Phi ôm cậu đi xuống lầu, nhanh chóng đến một góc chết nơi mấy cái máy giám thị kia không thể giám sát được, lập tức ôm chặt lấy cậu, ghé vào lỗ tai cậu kêu liên tục: "Tử Hàn, Tử Hàn, Tử Hàn …"

Lăng Tử Hàn ôn hòa hỏi: "Thế nào? Bị thua nên muốn trả đũa sao?"

Lôi Hồng Phi nở nụ cười, vô lại nói: "Là muốn trả đũa đấy. Thế nào? Không được à?"

"Đương nhiên được, sao lại không được chứ?" Khóe miệng Lăng Tử Hàn hơi nâng lên, trong mắt có chút ý cười hiếm thấy. "Nhưng cẩn thận để người bên anh nhìn thấy, thanh danh cả đời bị quăng vào thùng rác bây giờ."

Lôi Hồng Phi vùi khuôn mặt đầy mồ hôi chặt vào đôi má hơi lạnh của Lăng Tử Hàn, cảm thấy thoải mái vô cùng, nhịn không được hôn cậu. Nhưng Lăng Tử Hàn lập tức muốn đẩy y ra, càng bị y ôm chặt lấy.

"Hồng Phi, đừng như vậy." Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói.

Lôi Hồng Phi vùi sâu mặt mình vào hõm cổ cậu, rầu rĩ nói: "Tử Hàn, thật sự cả đời này chúng ta cứ vĩnh viễn bỏ lỡ như thế sao?"

Lăng Tử Hàn nhìn bức tường loang lổ trước mắt, ôn hòa mà nói: "Hồng Phi, chúng ta suốt đời là anh em tốt."

"Không, anh không muốn làm anh em với em." Lôi Hồng Phi kích động, nhưng thân thể cao lớn kia lại có chút rung động. "Tử Hàn, anh yêu em. Thời gian càng trôi qua, càng khiến anh yêu em. Nói cho anh biết đi, anh phải làm thế nào để chuộc lại lỗi lầm mà anh đã gây ra? Anh muốn bên em, lẽ nào cả đời này không còn một cơ hội nào hay sao?"

Lăng Tử Hàn khe khẽ thở dài: "Hồng Phi, cơ thể của em đã hư hỏng toàn bộ, nếu muốn bên cạnh em, anh không đủ kiên nhẫn đâu. Chuyện này không hề lãng mạn gì, cũng khiến anh không vui đâu. Cần gì phải thế? Chúng ta cứ làm anh em tốt, hơn nữa, em cũng không thể phụ Thiên Vũ được."

Lôi Hồng Phi không muốn xa rời mà cứ vậy ôm lấy cậu, chui vào hõm cổ cậu, cảm nhận mùi hương sạch sẽ đặc biệt, cảm thấy đau lòng vô cùng. Qua một hồi lâu, y mới hỏi: "Em yêu anh ta?"

"Đương nhiên yêu. Bọn em bên nhau nhiều năm như vậy, nếu như không có tình cảm, đã sớm chia tay rồi." Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng nói. "Hồng Phi, hiện tại bản thân em không chỉ mong có thể chống đỡ cơ thể này, còn phải làm việc không thể phạm sai lầm, thực sự không còn tinh lực chú ý đến chuyện khác. Anh có sự nghiệp của bản thân, còn có tiền đồ, có tinh lực, có thân thể khỏe mạnh, có thể tìm một người thích hợp với anh. Theo một nghĩa nào đó mà nói, em đã là một phế nhân rồi …"

"Không, em không phải." Lôi Hồng Phi kích động. "Tử Hàn, em nói vậy, rốt cục nghĩ anh thế nào? Lẽ nào anh yêu em chỉ vì muốn thỏa mãn dục vọng cá nhân? Tùy tiện tìm một người lên giường là được rồi, có gì khó đâu? Nhưng mấy năm nay, có ai mà không yêu cầu anh như vậy? Nhưng Tử Hàn, anh chỉ yêu em, muốn ở bên cạnh chăm sóc cho em, dù chỉ đơn giản như thế anh vẫn cảm thấy hạnh phúc."

Lăng Tử Hàn trầm mặc.

Hai năm qua, Lôi Hồng Phi kiên nhẫn biểu đạt tình cảm của y đối với cậu, càng lúc càng khiến cậu không thể từ chối. Với sự chăm sóc cẩn thận cùng tình yêu vô hạn mà Vệ Thiên Vũ dành cho cậu đã khiến cậu không biết làm thế nào, giờ còn thêm Lôi Hồng Phi càng khiến cậu không thể chịu nổi. Từ lúc tiếp nhận tình cảm của Vệ Thiên Vũ vào lúc 4 năm về trước, trước khi tiếp nhận 'Nhiệm vụ tử vong' hồi 3 năm trước, cậu vẫn luôn yêu Vệ Thiên Vũ. Chỉ là, từ khi cậu trở về, từ một người khỏe mạnh biến thành một Quỷ Hồn suy nhược. toàn bộ khí lực đều dùng để chống đỡ sự tập kích của ốm đau, không có khí lực để yêu ai.

Lôi Hồng Phi cũng cảm nhận được sự khó xử của cậu, y biết được tâm tình của Lăng Tử Hàn, chính mình cũng không biết phải làm sao. Y nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ thon dài của cậu: "Tử Hàn, anh biết anh làm em khó xử, xin lỗi, xin lỗi.. anh chỉ muốn bên cạnh em mà thôi … chỉ muốn được ở bên em mà thôi …"

Lăng Tử Hàn nhắm hai mắt lại, một lát bình tĩnh mà nói: "Hồng Phi, đừng như vậy, thuộc hạ của anh còn đang chờ anh kìa."

Lôi Hồng Phi cũng biết thuộc hạ cùng thượng cấp của y đều đang chờ y, bọn họ không có thời gian dây dưa ở chỗ này, y cũng không nhẫn tâm làm khó Lăng Tử Hàn. Dù không muốn y cũng phải ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào đường viền tuyệt mỹ trên khuôn mặt Lăng Tử Hàn nhưng vẫn tái nhợt, nhẹ nhàng nói: "Tử Hàn, em không cần khó xử, anh chỉ muốn nói với em, anh yêu em, rất yêu rất yêu."

"Em biết." Lăng Tử Hàn lẳng lặng nhìn y, hơi hơi gật đầu. "Hồng Phi, anh là người anh em tốt nhất của em, vĩnh viễn là vậy."

Lôi Hồng Phi cũng biết loại chuyện này không thể nóng vội, nhất là trong tình hình này. Nghe Lăng Tử Hàn bảo chứng, trong lòng y vừa có chút ngọt ngào lại có cay đắng, nhưng không nói gì thêm, chỉ ôm chặt thắt lưng Lăng Tử Hàn, không chịu buông ra.

HẾT CHAP 08

Mục lục

175. Quyển 5 - Chương 9

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngày tiếp theo sau khi kết thúc trận đối kháng, Lăng Nghị tự mình gọi điện thoại kêu Lăng Tử Hàn đến uỷ ban Quốc Gia An Toàn tiếp nhận nhiệm vụ.

Lúc này Lăng Tử Hàn phải chạy về từ trại huấn luyện Tây Sơn. Cậu nhẹ nhàng bước vào tòa cao ốc màu xám đậm, ngồi xuống trước mặt Lăng Nghị.

Lăng Nghị nhìn đứa con trai trước mặt mình, bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua các lãnh đạo cao tầng đều đánh giá rất cao cậu, nên lúc này ông lại cẩn thận quan sát cậu, không hề nói gì.

Lăng Tử Hàn kiên trì chờ, cũng không hé răng.

Bây giờ cậu còn chưa tới 30, nhưng nét mặt lại chẳng khác gì một lão nhân 100 tuổi, dường như đã trải qua biết bao đau thương trong cuộc đời này. Đôi mắt luôn trong sáng phiêu lượng kia của cậu giờ đây đã mất đi thần thái, bên trong chỉ còn lại sự ủ dột cùng hoảng hốt.

Nửa năm qua, số lượng hai cha con gặp nhau không phải vì công việc chỉ tính được trên đầu ngón tay.

Lăng Nghị thật sự là quá bận rộn, còn tính cách Lăng Tử Hàn cũng càng ngày càng trầm, ngoại trừ lúc làm việc hay đến bệnh viện kiểm tra, điều trị ra thì bản thân cậu luôn ngồi suốt ở Long Quan, cách ngăn hoàn toàn với bên ngoài.

Nửa năm đó Lăng Nghị cũng có gọi cậu về nhà ăn cơm mấy lần, Đồng Duyệt càng thường gọi điện cho cậu hơn, muốn cậu về nhà ở. Tuy rằng Lăng Tử Hàn đã trở về, nhưng nét mặt cùng biểu hiện vẫn khiêm cung có lễ, dù vậy Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt vẫn có thể nhạy cảm phát triển ra, đứa trẻ này càng lúc càng lãnh đạm hơn, luôn thờ ơ với tất cả mọi việc, nhất là với bệnh tình của chính mình.

Từ lúc cậu bắt đầu làm việc trở lại đến nay, Đồng Duyệt vẫn yêu cầu cậu đúng hạn đi kiểm tra, nhưng cậu lại thường "quên" chuyện này, khiến mấy vị bác sĩ như hắn vô cùng khó xử.

Lúc này, Lăng Nghị nhìn cậu, trong lòng lo lắng vô cùng. Thế nhưng, lần này do chính Phương Quốc Cơ tự mình chỉ định đích danh cậu nhận nhiệm vụ này, ông không còn lựa chọn nào khác. Suy nghĩ một chút, ông nhấn nút điều khiển trên bàn làm việc, mở toàn bộ tư liệu liên quan đến nhiệm vụ lần này ra cho cậu xem.

Lăng Tử Hàn nghiêm túc nghe Lăng Nghị giải thích, vừa nhìn màn hình chứa đầy hình ảnh cùng chữ viết.

Nhiệm vụ lần này thật sự ngoài dự đoán của cậu. Giả như đang chấp hành công tác bình thường, trà trộn vào trong quân đội để điều tra độc lập bí mật là một nhiệm vụ chưa từng có, hơn nữa đối tượng điều tra lại là đại danh đỉnh đỉnh "Dã lang" Lâm Tĩnh, lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu cảm thấy có chút không chắc với nhiệm vụ mà mình sắp chấp nhận.

Dựa theo quy định thì Quân Đội, Quốc An, hệ thống Công – Kiểm – Pháp cùng nhà giam đều có kỷ luật kiểm tra nội bộ riêng, thế nhưng, cũng như một nhà thơ La Mã cổ đại Juvenal (1) đã từng nói qua: "Ai sẽ giám sát những người giám sát?" Cho nên, quốc gia liền thiết lập "Cơ chế điều tra đặc biệt", trong từng tình huống cụ thể mà tiến hành điều tra chéo xoay vòng. Ví dụ như, Bộ Quốc An phái người điều tra vào trong Quân Đội, thì Bộ Cảnh Sát sẽ phái người tới điều tra những hoạt động của Bộ Quốc An,v.v… Nhưng cái "cơ chế" này hầu như chưa từng khởi động qua, đây chắc là lần đầu tiên tiến hành hoạt động.

Lăng Nghị nói thì nhìn thấy Lăng Tử Hàn vẫn trầm mặc lắng nghe, dường như biết được suy nghĩ của cậu nên nói thẳng: "Chủ tịch cùng Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng đều cho rằng con là người duy nhất thích hợp cho nhiệm vụ này, cha cũng cho rằng con là người thích hợp nhất để chấp hành nhiệm vụ này. Nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng, muốn biết rõ chân tướng sự thực, lại không được để quân đội cùng bên chúng ta phát sinh mâu thuẫn trong lúc kiểm tra, quan trọng nhất, tuyệt đối không được xử lý theo cảm tính, trong quá trình điều tra không được để phát sinh cái nhìn chủ quan, cho nên, mọi người chọn con."

Lăng Tử Hàn nhìn Lâm Tĩnh đang mặc quân phục thượng tá, vô cùng anh tuấn trên màn hình, chậm rãi gật đầu.

Lăng Nghị lẳng lặng nhìn con trai mình, ôn hòa mà nói: "Việc sắp xếp cho con nhập ngũ cần mất thêm một khoảng thời gian nữa, con có thể tới Tân Cương trước để thu thập tư liệu, thăm dò tình hình."

Lăng Tử Hàn đáp: "Yes, sir." Lập tức đứng dậy rời đi, không nói một câu đối thoại nào với cha mình.

Lăng Nghị nhìn bóng lưng của con trai, âm thầm thở dài, lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho Lôi Chấn.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ngày thứ hai, Lăng Tử Hàn giả thành một du khách mang túi balô đi du lịch, một mình từ Bắc Kinh bay đến Korla, không hề gấp gáp cứ thế đón chiếc xe đò đường dài đi tới Asku, sau đó thuê một chiếc xe jeep chạy vào Taklamakan.

Đường sa mạc kéo dài một đường tới tận chân trời, ở hai bên đường là hàng rừng dương đang chìm ngập trong bãi cát vàng.

Trời đất mênh mông chỉ có duy nhất mình cậu.

Lăng Tử Hàn lái xe chạy thẳng tới mục đích, trong lòng thư thích vô cùng. Càng ngày cậu càng thấy mình không thích sinh hoạt nơi xã hội đông người, dường như chỉ có thiên nhiên hoang tàn vắng vẻ mới là bằng hữu thân thiết nhất của cậu.

Taklamakan trong tiếng Loulan cổ đại có nghĩa là "Gia đình nơi xa xôi", lúc này bỗng dưng nghĩ tới cái tên này, trong lòng Lăng Tử Hàn bỗng cảm thấy phiền muộn, cái gọi là gia đình trong lòng cậu đã xa tận phương trời nào rồi.

Bởi sai múi giờ nên Tây Bộ Tân Cương trễ hơn 2 tiếng so với Bắc Kinh, lúc Lăng Tử Hàn lái xe chạy tới một cái làng nhỏ trong sa mạc thì cũng đã 7g tối, tuy nhiên vẫn có thể nhìn thấy mặt trời đang tà tà lặng phía chân trời.

Làng nhỏ trong sa mạc phảng phất như một nơi hoang sơ, bên trong không hề có ai, thậm chí cả mấy côn trùng nhỏ cũng không có, toàn bộ đều yên ắng như tờ.

Lăng Tử Hàn đậu xe ngay cửa làng, xuống xe, cẩn thận chậm rãi đi vào trong làng. Cậu vừa đi vừa cẩn thận xoi xét cảnh tượng chung quanh.

Những căn nhà nhỏ có nóc làm bằng đất vàng badan, từ trong nhà đến ngoài đường dường như đều bị cát vàng che phủ, tựa như một làng nhỏ đang dần bị chôn vùi trong cát.

Lăng Tử Hàn tỉ mỉ khảo sát thực địa, nhưng nhìn không ra chỗ nào kỳ lạ, dường như sa mạc đã che giấu toàn bộ sự thật.

Cuối cùng, trong ánh tà dương như màu máu, cậu tìm thấy một món đồ chơi con nít trong một căn nhà nhỏ, đó là một con cừu được làm bằng đất badan, đang nằm trên mặt đất, hoàn toàn tan rã.

Cậu trở lại trong xe, dựa người vào tay lái, nhìn bóng đêm đang nhanh chóng bao phủ khắp nơi, trong lòng quyết định, dù khó khăn thế nào, cũng nhất định phải điều tra bằng được chân tướng sự việc.

Khi cậu trở lại Bắc Kinh, liền nhận được điều lệnh chính thức, đưa cậu từ Cục Đốc Tra Bộ Quốc An điều Bộ Hành Động Đặc Biệt Bộ Quốc Phòng. Cậu được xem như nhân tài đặc biệt được thêm vào trong quân đội, dựa theo những chính sách liên quan, cậu được thăng hàm trung tá lục quân.

Vì chuyện này, Lôi Chấn cùng Lăng Nghị phải tung một ít hỏa mù, chủ yếu là để việc thêm Lăng Tử Hàn vào trong quân đội hợp lý hơn một chút, còn việc người ngoài có nhìn nhận việc này kiểu như "dùng quyền mưu tư" hay không thì không quan trọng.

Trong mắt người bình thường, hai vị đại nhân đã sắp xếp hết tất cả rồi, chỉ cần đợi vị công tử vô tích sự được bố thí cái chức "nhân tài" kia đến báo danh mà thôi.

Đưa cậu đến cổng chính là trợ lý Bộ trưởng Bộ An Toàn Quốc Gia, được trợ thủ Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng Lôi Chấn cũng tự mình ra cửa đón cậu, cẩn thận dẫn cậu vào cửa, dẫn cậu đi báo danh ở Bộ Hành Động Đặc Biệt, sau đó đưa cậu đến chỗ quân nhu (2) để nhận quân phục cùng đồ dùng cá nhân, cuối cùng đưa cậu đến văn phòng, nhiệt tình chiếu cố một chút rồi mới rời đi.

Vài người trong phòng khe khẽ nói nhỏ, uy thế "thái tử gia" quả nhiên không hề tầm thường.

Trợ lý Bộ trưởng Bộ Hành Động Đặc Biệt vào phòng cậu, nói những vấn đề liên quan đến tác phong và kỷ luật quân đội, phương diện điều lệ, chế độ cùng các thủ tục cần thiết đều được chuyển vào máy tính của cậu, vô cùng khách khí căn dặn cậu nhớ xem, sau đó mới rời đi.

Lăng Tử Hàn thay quân trang, cẩn thận ngồi trước bàn công tác, mở máy tính. Trong mắt những người khác, cậu cũng không có cử chỉ gì kiêu ngạo, nhìn qua chỉ thấy dường như không an lòng, luôn luôn nhíu mày, tỏ vẻ lười biếng, không nói chuyện gì với ai, mà cũng không giống như một người thích làm việc.

Mọi người không biết cậu chính xác là gì, chỉ biết cậu là con cưng của 1 vị bộ trưởng, không thích làm việc, lại đây nhận thức làm nhàn nhã cho có, cho qua một ngày mà thôi. Lúc này xem ra, vị vị công tử này ngày thường sắc mặt tái nhợt, thân thể nhu nhược, quả thực giống như thái tử tay trói gà không chặt, lại được điều tới Bộ Hành Động Đặc Biệt, thực sự là một chuyện nực cười.

Mấy người quân nhân hiếu kỳ nhìn cậu một chút, sau đó cũng bận rộn chạy đi lo chuyện của chính mình.

HẾT CHAP 09

Mục lục

(1) Decimus Iunius Iuvenalis, known in English as Juvenal, was a Roman poet active in the late 1st and early 2nd century AD, author of the Satires. The details of the author's life are unclear, although references within his text to known persons of the late 1st and early 2nd centuries AD fix his terminus post quem (earliest date of composition).

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Juvenal

(2) quân nhu: Đồ cần dùng cho đời sống của quân đội như quần áo, lương thực.

176. Quyển 5 - Chương 10

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi biết được Lăng Tử Hàn chính thức gia nhập quân đội, liền muốn cậu điều tới Bộ của y làm, chủ yếu là sửa chữa lại giáo trình huấn luyện bộ đội đặc chủng, giúp y đánh giá sức chiến đấu của các bộ đội đặc chủng hiện tại. Bởi vậy khi nghe được chuyện đó khiến y mừng rỡ như điên, thế nhưng đang mang công sự trong người, đi công tác ở Quảng Châu, không thể lập tức quay về. Y suy nghĩ nửa ngày, điện thoại cũng không thèm gọi, chỉ nhanh chóng tăng giờ, tranh thủ xong việc sớm để trở về Bắc Kinh.

Ngày thứ hai Lăng Tử Hàn đến Bộ Quốc Phòng báo danh, Lôi Chấn liền bắt đầu theo trình tự bình thường, phái Lăng Tử Hàn đến đại đội chống khủng bố Tân Cương để rèn đúc, đảm nhiệm Phó đại đội trưởng ở đó.

Lâm Tĩnh năm nay 31 tuổi, là một vị đại đội trưởng đại đội đặc chủng chống khủng bố danh tiếng gần xa, bây giờ còn kiêm nhiệm Phó quan chỉ huy Ban chống khủng bố của quân khu. Vị thượng tá này tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh, lúc đánh trận vô cùng dũng mãnh, bởi vậy được gọi là "Dã lang". Vì đây là tên hiệu nổi tiếng của hắn tại khu Tây Bắc, nên đội quân đặc chủng chống khủng bố do hắn chỉ huy cũng được gọi là "Đại đội Dã Lang".

Ngoài trừ hắn ra, 3 trung đội trưởng cùng tham mưu trưởng cũng đều dũng mãnh thiện chiến, mọi người cũng lần lượt đặt tên hiệu cho họ, gọi là "Bạch lang", "Hắc lang", "Ngân lang" cùng "Hồng lang". Trên thực tế, còn có một "lang" nữa, là Phó đại đội trưởng của đại đội này, nhưng đầu năm trong một trận đánh kịch liệt đã hy sinh rồi.

Bộ đội đặc chủng uy chấn Tây Vực này đã được thành lập hơn 30 năm rồi, đã lập biết bao chiến công hiển

hách trong những cuộc chiến chống khủng bố bao năm qua. Lâm Tĩnh 14 năm trước gia nhập vào đại đội này, chỉ dùng hơn 8 năm, từ một chiến sĩ từng bước thăng làm đại đội trưởng. Trong những năm hắn đảm nhận chức đại đội trưởng, đại đội Dã Lang đã phá hủy hơn 10 trại huấn luyện cùng căn cứ địa của tổ chức khủng bố, thu được rất nhiều vũ khí hạng nặng, ngay cả lựu đạn cũng thu được hơn 10.000 quả. Mà vị tướng quân "Dã lang" anh tuấn phiêu dật này được khắp nơi gọi là "Đệ nhất mỹ nam tử trong quân đội", đã khiến cho phân tử khủng bố Tây Bắc thậm chí cả Trung Á đều vừa hận thấu xương vừa sợ hãi.

Hiện tại, đại đội Dã Lang cũng giống như đội đột kích Thiểm Điện, đều lệ thuộc trực tiếp Bộ Hành Động Đặc Biệt của Bộ Quốc Phòng, chỉ là hai đội 1 đông 1 tây, được coi là hai thanh kiếm thánh trong quân đội, sắc sảo tài năng, chỉ cần 1 nhát thì không cách nào đỡ được.

Chỉ có điều khác hẳn với đội trưởng đột kích Thiểm Điện khôi ngô to lớn Lôi Hồng Phi thì Lâm Tĩnh lại cao to cân xứng, mang phong cách của một người đàn ông thanh tú lịch sự tao nhã. Ngũ quan của hắn vô cùng tiêu trí, khí chất cao ngạo lại thanh cao, do dầm mưa dãi nắng nên làn da thâm đen, mang một màu cà phê thuần khiết, lại khiến cho hắn thêm gợi cảm. Dù bất kì ai nhìn thấy hắn, cũng không ai ngờ hắn chính là người đã tung hoành ngang dọc khắp đại mạc Gobi (1) cùng Ice Lake Kawagebo (2).

Trong chiến đấu hắn vô cùng dũng mãnh, làm việc bình thường cũng quang minh lỗi lạc, cho nên các các tướng lĩnh cao cấp của Bộ Quốc Phòng, tổng tham, tổng chính đều yêu thích vị đại tướng trí dũng song toàn này. Mỗi lần Lôi Chấn nhìn thấy hắn cũng thấy hắn có nét tương tự như Lôi Hồng Phi nên vô cùng thương yêu, xem hắn chẳng khác gì con trai của mình cả.

Bất quá, lần này Lâm Tĩnh lại không có ý định nhận 1 cục nợ về chỗ mình, nên lúc Lôi Chấn lấy danh nghĩa cá nhân gọi điện cho hắn dặn hắn nhớ chăm sóc tốt cho Lăng Tử Hàn thì hắn lạnh lùng nhìn thẳng vào màn hình lớn, nói: "Boss, lần này ngài muốn sắp một thái tử gia vào trong quân đội để giám sát thật sao?"

"Nói bậy." Lôi Chấn bật cười. "Thái tử gia gì chứ? Lăng Tử Hàn bất quá là con trai của 1 người bạn của tôi. Bản thân nó chưa từng nhập ngũ, chứ nói gì để giám sát quân đội chứ. Tới chỗ cậu học tập đấy."

Lâm Tĩnh hừ lạnh một tiếng: "Muốn nói học tập, sao lại không để vị công tử đó học tập con trai ngài, vậy chẳng phải tốt hơn sao? Nói thẳng ra, nếu vị công tử này muốn đến chỗ Lôi đại công tử học tập, tôi không những không phản đối mà còn hai tay hoan nghênh nữa đó."

"Cậu toàn nghĩ toàn chuyện đâu, làm sao có chuyện tốt như vậy chứ?" Lôi Chấn cười nói. "Hiện tại Lôi Hồng Phi đã rời khỏi đội đột kích, sao mà học tập nó được? Chỉ có chỗ cậu còn đang trong kỳ chiến đấu, nên muốn nói đến việc học tập thì phải để nó đến chỗ Dã Lang tiếng tăm lừng lẫy như cậu chứ."

"Boss, đừng có khen tôi quá, tôi nhận không nổi." Khuôn mặt tuấn dật thanh tú của Lâm Tĩnh vẫn lạnh như băng. "Nơi này là Tân Cương, không phải khu vui chơi, tôi không cần phế vật."

Lôi Chấn nhìn ánh mắt chẳng khác gì một đứa trẻ bốc đồng của hắn, mỉm cười lắc đầu: "Cậu đó, đừng có kiêu ngạo thế được không?"

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Boss, nếu người đó tới đây, có phải sẽ nghe lệnh tôi hay không?"

"Đương nhiên." Lôi Chấn cười nói. "Cậu là đại đội trưởng, nó là phó đại đội trưởng, đương nhiên là phải nghe lời cậu rồi."

"Được, nếu người đó tới đây, sẽ theo quy định của chúng tôi, bình thường tham gia huấn luyện hằng ngày, chiến đấu thì phải tùy đội xuất kích, nếu như lâm trận lùi bước, tôi sẽ chấp hành kỷ luật chiến trường, giết tất bất luận tội." Lâm Tĩnh cười lạnh nói. "Người đó đường đường là phó đại đội trưởng, nếu không làm gương cho binh sĩ, làm sao phục chúng?"

Lôi Chấn âm thầm hít sâu một hơi. Lăng Tử Hàn đã nhiều lần độc thân nhập hang hổ, lâm trận lùi bước tuyệt đối không thể có, nhưng hiện nay dựa vào tình hình sức khỏe của cậu, muốn cậu phải tham gia huấn luyện hằng ngày, thời gian chiến tranh cũng không cố định, chỉ sợ sẽ ngay lập tức lấy đi cái mạng mỏng manh của cậu. Độ huấn luyện của "Dã lang" từ xưa đã nổi tiếng tàn khốc, Lâm Tĩnh luôn dùng những phương thức huấn luyện gian khổ nhất để nâng cao cực hạn binh sĩ, giảm khả năng thương vong. Đừng nói đến ra chiến trường, chỉ mới là huấn luyện thôi ông cũng sợ rằng Lăng Tử Hàn khó mà chịu được.

Lôi Chấn biết Lăng Tử Hàn lúc trước đã từng là đặc công bí mật cao cấp của Bộ Quốc An, bất quá, huấn luyện của bên bọn họ khác hẳn với bên bộ đội đặc chủng, tuy rằng Lăng Tử Hàn là một người người thông minh, nhưng sức khỏe của cậu đã không còn thích hợp tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng, càng không nói đến những cuộc huấn luyện ma quỷ của đại đội Dã Lang nổi danh cực đoan nghiêm khắc này.

Cúp máy, ông lập tức tìm Lăng Tử Hàn, thân thiết mà hỏi thăm: "Sức khỏe của con thế nào rồi?"

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói: "Đã đỡ nhiều ạ."

Lôi Chấn nhìn sắc mặt suốt 3 năm cứ tái nhợt như thế cùng thân hình gầy gò không cải thiện được chút nào, thật sự không đành lòng đưa cậu vào trong "Ổ Lang ", vì vậy nói rằng: "Tử Hàn, con đến bệnh viện kiểm tra một chút đi."

Lăng Tử Hàn thoáng do dự một chút, nói: "Kỳ thực không cần, bác Lôi, con mới kiểm tra gần đây rồi, bác có thể đến bệnh viện 643 xem bệnh án của con. Cơ thể của con quả thực không khỏe, bất quá, con sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ." Thanh âm của cậu vẫn rất bình thường, nhưng nét mặt lại hờ hững, giữa trán lại ẩn hiện sự u buồn thấp thoáng.

Lôi Chấn nhìn cậu một chút, nhẹ nhàng gật đầu: "Vậy được rồi, lần này khổ cực con rồi. Mặc dù lần này con đi, nhưng nếu có gì cần, có thể gọi trực tiếp cho bác."

"Dạ." Lăng Tử Hàn đứng dậy, nghiêm cúi chào, sau đó xoay người rời đi.

Một loạt động tác hoàn toàn theo đúng tiêu chuẩn quân nhân, tiêu sái lưu loát, khiến Lôi Chấn đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, lập tức trong lòng bắt đầu suy tính, chờ khi nhiệm vụ này hoàn thành, ông nhất

định giữ cậu lại ở trong quân đội.

Chuyện tới hôm nay rồi thì ông cũng không do dự nữa. Ông tin tưởng nghị lực của Lăng Tử Hàn, càng tin tưởng năng lực của cậu, lần này cậu đi cũng không phải sào huyệt kẻ địch, mà chính là quân đội của mình, dù thế nào thì Lâm Tĩnh cũng sẽ không giết chết cậu, nên không phải là vấn đề gì lớn.

HẾT CHAP 10

Mục lục

(1) Sa mạc Gobi: là sa mạc lớn nhất châu Á. Sa mạc Gobi nằm trên lãnh thổ Trung Quốc và phía nam Mông Cổ.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Sam%E1%BA%A1cGobi

(2) Ice Lake Kawagebo

Nguồn: http://wikimapia.org/21425421/Kawagebo-Ice-lake-%E6%A2%85%E9%87%8C%E9%9B%AA%E5%B1%B1%E5%86

177. Quyển 5 - Chương 11

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Hai ngày sau, Lăng Tử Hàn nhận được mệnh lệnh, tuần sau cậu sẽ đến Tân Cương báo danh, đảm nhiệm phó đại đội trưởng đại đội chống khủng bố đặc chủng, quân hàm trung tá.

Lăng Tử Hàn thu thập đồ đạc trong văn phòng, chuẩn bị về nhà.

Ngay lúc đó, Lôi Hồng Phi chạy thẳng vào trong văn phòng của Lăng Tử Hàn. Y đang mặc bộ quân phục đại tá lục quân, nhìn qua vô cùng uy vũ thần khí.

Lăng Tử Hàn chậm rãi ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn người bạn của mình.

Lôi Hồng Phi không hề ngại ngần đưa tay ra đánh nhẹ vào người cậu một cái: "Thằng quỷ, đến đây làm cũng không chịu báo cho anh biết một tiếng. Có phải nếu anh không gọi cho em thì em cũng chả thèm gọi

cho anh một cuộc nào phải không?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Dù sao anh có thể tự do ra vào đây mà, muốn tới gặp em là tới được thôi."

Lôi Hồng Phi quan sát cậu từ trên xuống dưới một chút: "Haha, nhìn thân thể của em, mặc long bào vào cũng chả giống thái tử, quả thực đang chà đạp quân trang của bọn anh mà."

Mọi người trong văn phòng nở nụ cười.

Lăng Tử Hàn vẫn chỉ mỉm cười, nhìn qua là một người khá dễ chịu.

Lôi Hồng Phi buồn cười hỏi cậu: "Không chào anh sao?"

Lăng Tử Hàn chậm rãi nói: "Có chào chứ."

Lôi Hồng Phi cười ha ha: "Trả lời sai rồi, phải nói, "Yes, sir" hoặc là "No, sir". Quân hàm của anh cao hơn em, quy luật cứ người nào quân hàm cao hơn em thì đều là thượng cấp của em, hiểu không?"

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Hiểu rồi."

"Ha ha, lại sai rồi." Lôi Hồng Phi cười đến ngửa tới ngửa lui. "Em phải nói, "Yes, sir ", hiểu chưa?"

Lăng Tử Hàn đáp: " Yes, sir."

"Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy." Lôi Hồng Phi ôm bụng cười. "Nào, đứng dậy chào anh một cái xem nào."

Lăng Tử Hàn nhìn y, không hề nói gì.

Lôi Hồng Phi gõ trước mặt bàn trước mặt cậu, bá đạo mà nói: "Em có đọc qua điều lệ chưa? Biết quân kỷ không vậy? Biết quân pháp không hả? Không nghe lệnh của thượng cấp à? Tuân theo mệnh lệnh chính là thiên chức quân nhân, hiểu không?"

Những người khác trong văn phòng đều buồn cười, nhìn Lôi Hồng Phi "Sửa chữa lính mới", trong lòng có chút hả hê.

Lăng Tử Hàn đứng dậy, nói rằng: "Yes, sir." Sau đó, cậu đứng nghiêm, chào Lôi Hồng Phi theo đúng tiêu chuẩn chào theo nghi thức quân đội.

Lôi Hồng Phi quan sát cậu, gật đầu nói: "Ừ, rất tốt, xem ra là có cố gắng luyện tập đó."

Lăng Tử Hàn thu hồi tay, nén cười nói: "Xin hỏi thượng cấp, còn mệnh lệnh nào nữa không?"

Lôi Hồng Phi vỗ vỗ vai cậu: "Mệnh lệnh của thượng cấp chính là, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chúng ta đi ăn."

Lăng Tử Hàn nghiêm trang đáp: "Yes, sir."

Lôi Hồng Phi mừng rỡ cười to.

Dọc theo đường đi, Lôi Hồng Phi đều là mi phi sắc vũ, vui vẻ không gì sánh được. Lúc bản thân mặc quân trang thì không cảm thấy gì, nhưng khi thấy Lăng Tử Hàn mặc quân phục cùng mình sánh bước bên nhau, cảm giác lại thấy cực kỳ tuyệt vời. Thân thể cao gầy của Lăng Tử Hàn mặc quân phục trung tá, mang cravat, nhìn qua vô cùng tiêu trí, rất thuận mắt. Giờ khắc này, y mới hiểu được cảm giác hạnh phúc của Long Tiềm cùng Trương Hải Dương, cảm thấy rất hài lòng. Hơn nữa, hiện tại Lăng Tử Hàn mặc quân trang, lại đang làm tại Bộ của y, không chỉ có thể chăm sóc cho cậu, còn có thể làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, quả thật tiện cả đôi đường.

Y vừa nghĩ vừa mỉm cười, vừa vào nhà hàng liền kêu phòng, gọi món, làm gì cũng cười, chẳng hề từ chối mấy món ăn đắt tiền mà nhân viên phục vụ giới thiệu cho, tính tình thoải mái đầy khác thường.

Lăng Tử Hàn cởi áo khoác cùng mũ, móc lên giá áo, sau đó mới ngồi xuống. Lôi Hồng Phi lập tức đưa thực đơn cho cậu: "Em xem chút đi, rồi tự nhiên chọn."

Lăng Tử Hàn nhìn tờ giấy gọi món trên tay nhân viên phục vụ, thấy trên đó hơn phân nửa là thức ăn chay, liền ôn hòa nói: "Anh cũng chọn những món mà anh thích đi. Anh là động vật ăn thịt mà, ăn chay sao chịu nổi chứ?"

"Nổi chứ." Lôi Hồng Phi mừng khấp khởi nhìn cậu. "Em thích món gì anh cũng thích cả."

Lăng Tử Hàn gật đầu với nhân viên phục vụ. Nữ nhân viên mỉm cười: "Xin chờ một chút." rồi đi ra ngoài.

Lôi Hồng Phi cũng cởi áo khoác, mũ móc lên giá rồi ngồi xuống bên cạnh Lăng Tử Hàn, nghiêm túc mà nói: "Tử Hàn, nói thật, điều em tới khảo sát là việc anh kiên quyết phản đối, nhưng cha anh đã kiên trì đến mức đó, nói là vì công việc mà em phải đến những đội đột kích khảo sát thực địa, tốt nhất là phải tham chiến để có thể nắm rõ những sự biến đổi của cuộc chiến chống khủng bố hiện nay để có thể vạch ra được hướng phát triển trong tương lai, trạm thứ nhất đương nhiên là đội Dã Lang đã có biết bao kinh nghiệm. Anh thừa nhận cha nói có lý, nhưng sức khỏe của em rất kém, muốn nghiên cứu thì có thể nghiên cứu mấy trận điển hình trong quá khứ mà, không cần nhất định phải thực chiến chứ, phải không? Tử Hàn, em nghĩ sao? Nếu em không muốn đi, anh có thể nói với cha. Vì em, anh có thể dùng quyền mưu tư được mà, cho em đi một chuyến giả định đến một cơ sở nào đó, sau đó lại điều em trở về lại."

Lăng Tử Hàn nâng chung trà lên uống, bình tĩnh nói: "Quân lệnh như núi, anh muốn em vừa mới gia nhập đã trái lệnh rồi sao? Vậy sao em còn làm quân nhân được nữa đây? Không bằng trở về lại Bộ Quốc An cho rồi."

"Không, không, em cũng không thể trở lại đó." Lôi Hồng Phi nóng nảy. "Tốt, được rồi, anh không cản em nữa. Nếu như chính em đồng ý đi, đương nhiên anh sẽ ủng hộ. Hừ, cái tên Lâm Tĩnh luôn luôn tâm cao khí ngạo đó, tốt nhất là anh phải gọi điện cảnh cáo hắn, nếu tên nhóc đó dám khi dễ em, anh sẽ xử lý hắn."

Lăng Tử Hàn nhìn y, hỏi: "Sao anh có thể xử lý hắn được?" Nhìn nét mặt của cậu, dường như rất có hứng thú với việc hai dũng tướng có lực tương đương nhau quyết chiến.

Lôi Hồng Phi nắm chặt nắm tay, vung mạnh trong không trung: "Lập tức chạy tới Tân Cương, đánh một trận với hắn."

Lăng Tử Hàn buồn cười, hiếm lắm mới hiện ra nụ cười thích thú. Cậu gật đầu, chậm rãi mà nói: "Được, em tán thành."

Lôi Hồng Phi nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, nhất thời trong lòng nóng lên, nhịn không được ôm cậu, xung động mà nói: "Tử Hàn, anh cảm thấy hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh. Em mặc quân trang, ở bên cạnh anh, anh cảm thấy rất thỏa mãn. Tử Hàn, anh nhập ngũ hơn 10 năm rồi, ngay cả mơ cũng muốn cùng em kề vai chiến đấu, lúc này cuối cùng cũng được toại nguyện."

Lăng Tử Hàn cũng cảm thấy thân thể luôn lạnh băng kia có chút hơi ấm nhẹ, liền cười với y, ôn hòa mà nói: "Hồng Phi, em cũng cảm thấy vậy. Lần này có thể mặc quân trang, chính thức làm một người quân nhân, em rất vui."

"Thật tốt quá, Tử Hàn, thật sự tốt quá." Lôi Hồng Phi hài lòng đến mức thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng, cười nói: "Chúng ta mặc kệ sau này thế nào, bây giờ cứ tận hưởng đã. Trong tuần này, mỗi ngày anh sẽ đưa đón em đi làm, em không cần lái xe, có thể thư thả được một chút, cũng tiết kiệm nguồn lực. Em thấy anh thông minh không, ngay cả anh cũng phải khâm phục bản thân đấy."

Lăng Tử Hàn bị y chọc cười không thể nào nhịn được, ngay cả đôi mắt đen khịt cũng dần hiện chút tiếu ý mờ ảo.

Lúc này, mấy người phục vụ mở cửa ra, bắt đầu bưng món lên.

Bữa cơm này, Lôi Hồng Phi đều ngồi ở bên cạnh Lăng Tử Hàn ân cần hầu hạ, trên mặt cười đến dương quang sáng lạn, tâm tình tốt vô cùng. Lăng Tử Hàn không né tránh, chỉ ngồi đó chậm rãi ăn, vừa ôn hòa nói chuyện phiếm với y, trọng tâm câu chuyện đều nói về đứa con trai của Long Tiềm và Trương Hải Dương.

Thanh âm của Lăng Tử Hàn luôn nhẹ, rất rõ ràng, ôn nhu, đặc biệt êm tai. Lôi Hồng Phi lắng nghe cậu nói, nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn dần có chút huyết sắc, trong mắt tràn đầy cảm phức tạp, nhưng đều chỉ dám thể hiện qua ánh mắt chứ không dám nói câu nào, sợ phá hỏng bầu không khí tốt đẹp lúc này.

Tình cảm mà Lôi Hồng Phi đối với Lăng Tử Hàn luôn như nước thủy triều, không hề có ý định che giấu thì làm sao Lăng Tử Hàn không biết? Thế nhưng, cậu không có tâm tư đặt mình vào trong tình cảm này, chỉ có thể lãnh đạm, hy vọng y lạc đường biết quay lại, không muốn y đặt lòng vào một người mang thân bệnh tật như cậu, có thể đưa mắt ra một chút, tìm kiếm người bạn đời thích hợp hơn.

HẾT CHAP 11

Mục lục

178. Quyển 5 - Chương 12

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ăn cơm xong, tuy rằng Lôi Hồng Phi vẫn luyến tiếc nhưng không muốn Lăng Tử Hàn quá mệt mỏi, kiên trì muốn đưa cậu về. Lăng Tử Hàn thấy y quá kiên quyết cũng không nói gì. Hai người đều tự mình lên xe rồi cùng nhau trở về Long Quan.

Khi Lãng Tử Hàn tan tầm thì cũng đã gọi điện báo cho Vệ Thiên Vũ biết là cậu cùng Lôi Hồng Phi đi ăn cơm chiều để anh không mắc công chờ. Đợi khi cậu về đến nhà, vừa mở cửa thì đã nghe tiếng TV trên tường đang phát, trên sofa đối diện có một người đang ngồi xem TV. Cậu nhìn thoáng qua thì lúc đó Vệ Thiên Vũ cũng từ phòng sách bước ra.

Lăng Tử Hàn mỉm cười, chỉ chỉ Lôi Hồng Phi, nghiêm trang mà nói: "Đây là thượng cấp của em, sếp Lôi."

Vệ Thiên Vũ buồn cười nhưng vội vã giả sự tiếp đãi nồng nhiệt, bắt tay với Lôi Hồng Phi: "Thì ra là lãnh đạo đại giá quang lâm, hân hạnh, hân hạnh."

Lôi Hồng Phi cảm thấy vui vẻ, liên thanh nói rằng: "Không dám, không dám, phải nhờ anh chỉ dẫn, cùng nhau học hỏi rồi."

Người đang ngồi trên sofa cũng muốn đứng dậy bước đến tiếp đón, nhưng vừa nghe xong đoạn đối thoại giữa bọn họ, xém chút nữa cười đến ngã xuống đất. Lôi Hồng Phi tập trung nhìn vào, thì ra người nọ là Ninh Giác Phi, lập tức hét lớn một tiếng: "Thằng nhóc quỷ, quay về Bắc Kinh cũng không thèm nói tôi biết một tiếng mà lại chạy tới đây trước là sao?"

Ninh Giác Phi hiện giờ là đội trưởng đội đột kích Thiểm Điện, quân hàm thượng tá. Hắn đã cởi bỏ áo khoác cùng mũ ra, giờ chỉ mặc mỗi áo sơmi, mang cravat, nhìn rất tiêu trí. Nghe Lôi Hồng Phi nói xong, hắn liền nhanh chóng đứng lên, nghiêm chào, rồi cất cao giọng: "Báo cáo lão đại, em đã trở về, hiện tại

đang ở nhà Lăng đại ca, xin chờ lệnh."

"Thằng quỷ." Lôi Hồng Phi yêu thương cười nói. "Cậu chạy tới đây làm gì?"

Ninh Giác Phi đi tới, cười tươi: "Lăng đại ca hiện tại đã là lão đại của chúng em, đương nhiên trước tiên phải đến chào hỏi, thiết lập tình cảm. Aiii, Lăng đại ca, nghe nói anh muốn chuyển tới đại đội Dã Lang, sao vậy? Nếu muốn chọn cơ sở, có thể đến chỗ Thiểm Điện bọn em mà."

"Đúng vậy." Lôi Hồng Phi vỗ đùi. "Nghe chưa Tử Hàn? Em cũng nên cân nhắc một chút lời mời của bọn anh chứ?"

Lăng Tử Hàn nhìn người thanh niên kia, mỉm cười nói: "Không phải là lão đại đâu, quân hàm của em cao hơn anh mà, đáng lẽ anh phải gọi em một tiếng thượng cấp mới đúng."

Ninh Giác Phi lắc đầu: "Lăng đại ca, anh nói vậy chẳng khác gì đang mắng em cả."

Lăng Tử Hàn liếc mắt nhìn Lôi Hồng Phi, hờ hững nói: "Hồi chiều anh mới bị thủ trưởng chỉ dẫn qua, phàm là quân hàm cao hơn anh thì đều là thượng cấp của anh."

Lôi Hồng Phi nhất thời cười đến ngửa tới ngửa lui: "Đúng vậy, nhớ kỹ chỉ thị của thủ trưởng là một quân nhân tốt."

Lăng Tử Hàn lắc đầu, không để ý đến y nữa, vào phòng ngủ thay đồ rồi đi ra, rửa tay, sau đó mới thoải mái ngồi xuống sofa.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng cởi mũ, sau đó đi rửa tay.

Trong nhà này khó có được dịp náo nhiệt như thế, Vệ Thiên Vũ rất hài lòng. Anh mỉm cười rót một ly nước, sau đó giục Lăng Tử Hàn uống thuốc.

Lăng Tử Hàn không nói gì cả, đầu tiên uống thuốc, sau đó xem TV một chút, rồi cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh.

Ninh Giác Phi nhìn màn hình một chút rồi bỗng dưng đỏ mặt, lắp bắp mà nói: "Lăng đại ca, không nhất thiết phải coi cái này đi?"

"Tại sao? Anh thấy hay mà?" Lăng Tử Hàn nhìn người quan quân trẻ tuổi tràn ngập khí tức dương quang, trong mắt ánh lên vài phần ấm áp.

Ninh Giác Phi mới 25 tuổi đã thăng hàm thượng tá, đó là điều cực kỳ đặc biệt. Hai năm qua, sự nghiệp

của hắn tiến rất mạnh, khiến trong ngoài nước đâu cũng chú ý, nhiều người khen thưởng hắn là một quan quân trời sinh. Người thanh niên này khi đánh trận thì vô cùng dũng mãnh, khi quản quân thì vô cùng nghiêm khắc, trong quân đội được xưng danh "Thiết hổ", tiếng tăm lừng lẫy, sánh ngang với Lâm Tĩnh. Không ít người rất xem trọng hắn, cho rằng hắn tiền đồ vô lượng. Biểu hiện ở bên ngoài của hắn cũng rất quả quyết, nhưng lúc này khuôn mặt lại đỏ bừng, là một cảnh vô cùng hiếm thấy.

Vệ Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào màn hình TV, không khỏi mỉm cười, khoái trá mà nói: "Đúng vậy, giờ anh cũng thấy mấy phim này khá hay đấy."

Đang nói chuyện, Lôi Hồng Phi đi ra, nghe câu đó, lập tức hiếu kỳ: "Phim gì vậy? Các người ai cũng nói hay, vậy nhất định là hay, tôi cũng muốn coi."

Ninh Giác Phi nhìn dáng dấp hứng thú dạt dào của y, thực sự là không biết nên khóc hay cười.

Lôi Hồng Phi nhìn TV, ngẩn ngơ chốc lát, ai nha một tiếng, lập tức luống cuống tay chân giật lấy điều khiển từ xa: "Không nên không nên, đừng xem nữa."

Đây là một bộ phim truyền hình khoảng 30 tập, có tên là Bích Huyết Kinh Đào , chính là chiếu lại hành động oanh động thế giới tại Cung Đảo hơn 3 năm về trước. Bất quá, bộ phim này chỉ đề cập nhiều tới đội đột kích, từ thời điểm bọn họ trong kỳ huấn luyện đến lúc ra trận, thêm vào không ít tình tiết lừa tình, đương nhiên cũng có không ít cảnh tình cảm yêu đương lãnh mạn, chẳng biết từ đâu mọc ra một nữ quân nhân, cùng với vị đội trưởng đột kích kia sinh ly tử biệt, làm cho bộ phim vô cùng lãng mạn, nhưng hoàn toàn không hề đề cập gì tới tổ liệp thủ của Bộ Quốc An.

Lôi Hồng Phi cùng toàn bộ thuộc hạ đã từng tham gia vào lần hành động đó đều căm thù bộ phim này đến tận xương tủy, nếu là người khác thì đừng mong xem trước mặt họ, nhưng giờ đây lại bị Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ xem, khiến y cùng Ninh Giác Phi nhất thời đều cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Điều khiển từ xa trong tay Lăng Tử Hàn, không để cho y lấy đi, mà y cũng không dám giật lấy, nên chỉ biết đứng trước màn hình che tầm nhìn lại, nghiêm túc giải thích: "Tử Hàn, cái này anh chẳng có hứng thú gì cả, tất cả đều là kịch bản dựng nên mà thôi, đều là chuyện bậy, người khác có thể coi như đang xem kịch vui, em đừng coi."

Lăng Tử Hàn dựa lưng vào sofa, ngửa đầu nhìn y, trên mặt hiện sự thích thú. Cậu hờ hững nói: "Phim này cũng khá hay, sao em lại không được xem? Coi như có thể hiểu thêm cuộc sống của các anh mà."

"Nếu em muốn tìm hiểu thì cứ hỏi thẳng anh, anh sẽ thẳng thắn nói hết cho em biết, so với bộ phim này còn thực tế hơn." Lôi Hồng Phi năn nỉ.

Vệ Thiên Vũ đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy rất hài lòng. Lâu rồi bản thân anh chưa từng cười sảng khoái như vậy, nhất là giờ có thể nhìn thấy Lăng Tử Hàn có chút vui vẻ chân chính, điều đó càng khiến anh mừng rỡ như điên.

Lôi Hồng Phi vừa thấp giọng khẩn cầu vừa nhìn thoáng qua Ninh Giác Phi. Hắn lập tức tiến lên rút dao tương trợ, thành khẩn nói: "Lăng đại ca, đừng xem TV nữa nha? Lần này em tới nhà anh, thứ nhất là muốn thăm anh, thứ hai là muốn nhờ anh một việc. Luận văn thạc sĩ của em đang dự định lấy đề tài là phương thức tác chiến của đặc chủng hiện đại có sự kết hợp của chiến thuật của kỵ binh cổ đại Trung Quốc, gần đây đang nghiên cứu một đề cương, anh xem giúp em một chút, được không?"

Lăng Tử Hàn cũng không muốn làm khó Lôi Hồng Phi, mỉm cười thả điều khiển từ xa ra, gật đầu với Ninh Giác Phi: "Được rồi."

Lôi Hồng Phi nhanh lên cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển kênh xong sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh Lăng Tử Hàn.

Đêm nay, trong ngôi nhà luôn luôn an tĩnh mấy năm qua giờ đây lại tràn ngập khí tức sung sướng. Nhìn sắc mặt Lăng Tử Hàn dần có chút khỏe mạnh, Vệ Thiên Vũ, Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi đều cảm thấy vui mừng vô cùng.

HẾT CHAP 12

Mục lục

179. Quyển 5 - Chương 13

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tại vùng ngoại ô Urumqi gần đài hoa sen, có một vùng núi hoang vu, quân khu đại đội chống khủng bố được đặt tại đây.

Lúc này, "Dã lang" tiếng tăm lừng lẫy Lâm Tĩnh đang triệu tập cán bộ họp tại văn phòng của mình.

"Phó đại đội trưởng được điều tới đây lần này, có người nói người đó là công tử của một vị Bộ trưởng tại Bắc Kinh, là một thái tử gia." Hắn nhìn bốn người thuộc hạ ngồi chung quanh mình. "Lôi bộ trưởng có gọi riêng với tôi, nói tôi phải bảo đảm an toàn cho người này, đừng để người đó gặp nguy hiểm gì. Tôi nghe ý tứ trong đó, cảm thấy vị thái tử này đến chỗ chúng ta, chẳng khác gì làm kiểu cho có, đơn giản là cử tới nơi tiền tuyến lập công lao gì đó để danh chính ngôn thuận quay về Bắc Kinh thăng quan mà thôi."

"Hồng lang" vừa tròn 30 tuổi Lô Thiếu Hoa vừa nghe liền mất bình tĩnh: "Vậy mắc gì lại cử tới chỗ chúng ta? Chẳng phải cử cậu ta tới ngồi văn phòng trong quân khu Bộ tư lệnh là an toàn nhất sao?"

"Đúng vậy đó." "Bạch lang" cùng tuổi với y, Chu Khải Minh, lập tức đồng ý: "Một ngày nào đó đã vào trận chiến thì còn ai có tâm trí bảo vệ an toàn cho cậu ta chứ? Nếu vị thái tử đó bị thương tổn gì ở chỗ chúng ta thì chúng ta làm sao ăn nói với cha người ta đây?"

Lâm Tĩnh nhìn 4 vị thuộc hạ đắc lực nhất của mình, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều: "Không có biện pháp. Cái gì tôi cũng đã nói hết với Lôi bộ trưởng rồi, liều mạng từ chối, nhưng ngài ấy hoàn toàn chẳng nghe, nói nếu có thể để cậu ta ở lại quân khu Bộ tư lệnh thì hà cớ gì chuyển cậu ta tới tận Tân Cương? Nếu có thể cũng đã để cậu ta lại chỗ Bộ rồi. Hiện tại, chỉ có ở chỗ chúng ta mới có hành động chống khủng bố mà thôi, những chỗ khác đều gió êm sóng lặng, nên chẳng thể nào để cậu ta lập công được cả. Cho nên, chúng ta đã nhận lấy lệnh thì không thể làm gì khác hơn là chấp nhận mà thôi."

Chu Khải Minh nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Ý của Lôi bộ trưởng, nếu có chiến thì cũng phải mang vị công tử kia theo sao?"

Lâm Tĩnh gật đầu: "Đúng vậy, nếu không làm sao để cậu ta lập công? Dù cậu ta không bắn phát nào thì cũng có mặt tại trận tuyến, nói chung là chỉ huy có tài, lãnh đạo có pháp."

"Ngân lang" 28 tuổi Liễu Dũng không khỏi bật cười: "Trời ạ, chúng ta phải kiêm nhiệm luôn chức trông trẻ sao?"

Lô Thiếu Hoa lớn tiếng nói: "Lâm đại, boss hẳn phải biết rõ mấy tên phân tử khủng bố có bao nhiêu ác độc, một khi vào trận rồi, ai dám đảm bảo chứ? Vạn nhất …"

"Trong lúc chiến đấu, phái người bảo vệ cậu ta." Lâm Tĩnh nói. "Nếu có vạn nhất, trách nhiệm tôi gánh."

Lô Thiếu Hoa lập tức tức giận mà nói: "Dù sao tôi không gánh vụ bảo hộ cậu ta, Lâm đại anh ngàn vạn lần đừng có hại tôi."

Chu Khải Minh lập tức xua tay: "Tôi không quản đâu."

Liễu Dũng cười hì hì nói: "Đừng có nhìn tôi, tôi làm không nổi, với lại tôi cũng chưa từng được huấn luyện qua việc này đâu."

Lâm Tĩnh nhìn mấy quan quân của mình, vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ có thể chuyển mắt tới tham mưu trưởng Lạc Thiên Thu từ nãy tới giờ vẫn không hề hé răng. Vị "Hắc lang" 33 tuổi này tuy rằng bề ngoài nhỏ gầy, nhưng cực kỳ mưu kế, hành sự quả quyết, cũng là thuộc hạ trung thành đã theo hắn nhiều năm, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của hắn.

Lạc Thiên Thu chậm rãi nói: "Tôi cảm thấy không cần quyết định ngay bây giờ, chờ vị công tử kia tới, chúng ta xem cái đã."

"Đúng." Trung đội trưởng ba đội kia liền đồng ý với kiến nghị của anh.

"Được, vậy chờ cậu ta tới đã." Lâm Tĩnh gật đầu. "Nghe nói cậu ta tới rồi, hiện tại đang ở quân khu báo danh, tôi đã cho xe đi đón cậu ta. Bất quá, các anh nhớ kỹ, đừng làm khó cậu ta quá, biểu hiện phải có chút hoàn thuận. Hôm qua tôi có hỏi thăm bạn bè ở Bắc Kinh về vị này, Lăng công tử hình như là bạn thân của Lôi Hồng Phi, công tử của Lôi Bộ trưởng. Lôi Hồng Phi là một người mà chúng ta vô cùng bội phục, cũng là bạn thân của tôi, từ Bộ Hành Động Đặc Biệt điều đến, cũng là người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, dù thế nào đi nữa, mọi người cũng nên cho y chút mặt mũi, đừng khiến bạn bè của y mất mặt, hiểu chưa?"

"Yes, sir." Bốn người đó vừa nghe thấy là bạn của Lôi Hồng Phi, liền thu hồi sự ngạo mạn của mình.

Lâm Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Tôi cũng có nói qua với Boss, chúng ta không chào đón cậu ta, nếu cậu ta thực sự muốn tới, nhất định phải tuân theo quy tắc của chúng ta, bình thường phải tham gia huấn luyện, thời gian chiến tranh tùy đội xuất chinh, nếu như lâm trận lùi bước, giết tất bất luận tội." Câu cuối cùng của hắn lại vô cùng băng lãnh.

4 người đó lập tức hiểu rõ. Haha, đừng nói tới vào trận, chỉ huấn luyện hằng ngày cũng đảm bảo vị công tử này này quăng mũ cởi giáp, chạy trối chết. Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, lập tức cười.

Đang nói thì Lôi Hồng Phi gọi điện tới.

"Lâm Tĩnh." Y tươi cười rạng rỡ mà nói. "Đã lâu không gặp rồi, sao thằng quỷ cậu lại đẹp trai đến thế?"

Lâm Tĩnh nhìn y, khuôn mặt luôn luôn lãnh ngạo toát ra chút hưng phấn. "Này, Lão Lôi, hiện tại tác phong của anh rất quan liêu đó nha, càng ngày càng có kiểu cách rồi."

Lôi Hồng Phi lập tức nắm chặt nắm tay, hướng hắn giơ lên. "Thằng quỷ cậu, vừa mở miệng đã móc tôi rồi, có phải đang tìm cớ để bị đánh phải không?"

"Tốt." Lâm Tĩnh nở nụ cười. "Lúc nào đó anh tới Tân Cương đi, chúng ta đánh một trận."

"Có gì đâu chứ?" Lôi Hồng Phi cười hì hì nói. "Chờ tôi rảnh nhất định sẽ chạy tới đánh cậu khiến cậu nằm úp sấp luôn."

Lô Thiếu Hoa cùng Chu Khải Minh cười ha ha, Liễu Dũng cùng Lạc Thiên Thu cũng cười tủm tỉm nhìn màn hình.

Lôi Hồng Phi nghiêng đầu nhìn bọn họ, cười nói: "Mấy quỷ quái các anh, đều là mặt lang lòng lang hết, haha, Lâm Tĩnh cậu thật có phúc nha, có đến 4 viên Đại tướng bên cạnh, thực sự là nắm trong tay thiên hạ mà."

"Nhìn bộ dạng hùng hổ của anh chẳng khác gì đang thèm chảy cả dãi cả." Lâm Tĩnh mỉm cười nói. "Vậy sao không tới đây luôn đi, bọn họ xem như cũng là thuộc hạ của anh rồi."

Bốn người kia lập tức liên tục gật đầu: "Đúng vậy, sếp Lôi, anh cũng tới đại đội Dã Lang chúng tôi đi."

Lôi Hồng Phi cười hì hì nói: "Một núi không thể có hai hổ được, tôi không đến ổ sói các anh đâu."

Lâm Tĩnh rất thông minh, biết y bỗng nhiên thiên lý gọi điện thoại tới, cũng không phải để nói chuyện phiếm. Nói hai ba câu nhàn nhạt xong, sắc mặt hắn trầm xuống: "Được rồi, bớt nói dông dài, anh nói thẳng đi. Nếu là vì cậu công tử kia, tôi khuyên anh tốt nhất nên câm miệng lại."

Lôi Hồng Phi nghẹn họng, nhưng khuôn mặt liền tươi cười: "Dã Lang, Tử Hàn muốn đến chỗ cậu tạm giữ chức để rèn đúc, cậu cũng vừa phải chút đi. Thân thể cậu ấy không khỏe lắm, cậu đừng bắt cậu ấy phải tập luyện y theo cái lịch huấn luyện ma quỷ kia. Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi đó, nếu như cậu ấy bị chuyện gì, nhất định phải cho tôi biết."

"Vậy để cậu ta ở lại Bắc Kinh đi, rồi anh đi hầu hạ cậu ta." Lâm Tĩnh lạnh lùng nghiêm nghị nhìn y. "Chúng tôi không cần phế vật."

"Quân lệnh như núi, làm sao tôi dám giữ cậu ấy." Lôi Hồng Phi khẽ thở dài một tiếng. "Trước đây Tử Hàn không phải quân nhân, bất quá, cũng không phải phế vật. Tuy rằng cậu ấy ít nói, nhưng là một người rất có nghĩa khí. Cậu ấy đồng ý bước vào quân đội, nói thật tôi rất mừng. Chuyển tới chỗ cậu, cũng coi như cùng học tập với các cậu. Các cậu cố gắng nương cho cậu ấy một chút, coi như giúp tôi đi. Chờ khi các cậu tới Bắc Kinh, hoặc khi tôi tới Tân Cương, nhất định đãi rượu các cậu."

Lâm Tĩnh hừ một tiếng, liếc nhìn y. "Sếp Lôi à, quả thật không giống như anh lúc bình thường nha."

Lôi Hồng Phi làm sao không biết tâm tình của hắn, nếu đổi lại là y, khi còn đảm nhiệm chức đội trưởng đột kích Thiểm Điện, có ai đó thình lình nhét vào đội y một người như vậy, y cũng sẽ bốc hỏa. Y cũng không muốn gọi một cú điện thoại thừa thãi, nhưng, người được chuyển tới đây là Lăng Tử Hàn, là bạn thân nhất của y, cũng là người mà y yêu nhất, y quả thật lo lắng. Dù rất tức giận, nhưng vì an toàn của Lăng Tử Hàn, cũng vì phải bảo mật tuyệt đối quá khứ của Lăng Tử Hàn, y không thể tiết lộ một chữ, cho nên trở nên lắp bắp, trong lúc nhất thời không biết phải thuyết phục tên "Dã Lang" cố chấp kiêu ngạo này.

Lâm Tĩnh lạnh lùng nhìn y khiến y không được tự nhiên. Rốt cục y quyết định buông tha. Suy bụng ta ra bụng người thì thật ra Lâm Tĩnh cũng không đến mức quá đáng, nhưng bản thân hắn từ trước tới nay chiến đấu trong những trận chiến máu đổ, luôn đối mặt với tình thế hiểm ác đáng sợ, hiện tại bỗng nhiên bắt hắn phải nhận một "Cậu ấm" chẳng bao giờ trãi qua trận địa, hơn nữa vị trí trong quân đội còn tương đương với hắn, tất nhiên là hắn thấy khó chịu.

Nghĩ vậy, Lôi Hồng Phi thở dài, trịnh trọng mà nói: "Được rồi, Lão Lâm, cậu là đội trưởng đại đội Dã Lang, tôi cũng không nhiều lời. Đối với những chuyện trong phạm vi quyền hạn của cậu, tôi không có tư cách vung tay múa chân. Bất quá, tôi chỉ xin cậu một việc, Tử Hàn tuyệt đối không thể uống rượu, tuyệt đối không thể bị thương, cũng không thể để quá mệt mỏi, thật sự sẽ lấy mạng của cậu ấy mất. Các cậu ngàn vạn lần đừng ép cậu ấy uống rượu, khi lâm trận cũng bảo hộ cậu ấy một chút, được không?"

Lâm Tĩnh mỉm cười: "Lão Lôi, cậu hồ đồ rồi à? Chúng tôi không được phép uống rượu mà. Bất quá, tôi

đồng ý, chúng tôi không ép cậu ta uống rượu, khi lâm trận cũng sẽ phái người bảo vệ cậu ta, vậy được rồi phải không? Bất quá, súng đạn không có mắt, nếu cậu ta muốn an toàn tuyệt đối, nên ngồi yên ở trụ sở là tốt nhất."

"Lão Lâm, cám ơn cậu." Lôi Hồng Phi yên lòng, mặt mày rạng rỡ. "Tôi biết súng đạn không có mắt, bất quá, chỉ cần có cậu chú ý tới cậu ấy, chắc là không có vấn đề gì, tôi tin tưởng cậu."

Chờ hai vị thượng cấp kết thúc trò chuyện, 3 vị thiếu tá nhìn nhau.

HẾT CHAP 13

Mục lục

180. Quyển 5 - Chương 14

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Liễu Dũng nhún vai: "Người ta biết chọn chỗ mà sinh ra như vậy, tụi mình còn biết làm sao."

Lô Thiếu Hoa cười ha ha: "Nói đúng đó."

"Kỳ thực tôi thấy cũng không có gì quá khó khăn." Chu Khải Minh mỉm cười nói. "Chúng ta đánh trận, cứ đưa cậu ta theo, đánh xong thì lập công giúp cho cậu ta rồi tiễn cậu ta về nhà vui vẻ."

"Đúng." Lô Thiếu Hoa nóng lòng. "Bằng không, chúng ta cao cường huấn luyện trong ba ngày, đảm bảo cậu ta sẽ lập tức kêu khóc đòi về thôi."

Nghe thấy vậy, ba người họ liền cười haha.

Lạc Thiên Thu không nói chuyện, chỉ chậm rãi gật đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xe.

Lâm Tĩnh đứng dậy, lạnh lùng mà nói: "Cậu ta tới, chúng ta ra ngoài tiếp đón thôi."

Bọn họ bước ra khỏi văn phòng đại đội trưởng, nhìn xe việt dã đang tiến lại gần.

Chờ xe dừng hẳn, từ trong xe bước xuống một người thanh niên trẻ tuổi mặc quân phục quân đội mang dáng dấp thư sinh. Vóc người cậu cao, thon gầy, sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng không có chút máu, nhìn qua yếu đuối vô cùng. Nhìn mấy vị quan quân ra chào đón mình, cậu nhanh chóng đưa mắt nhìn Lâm Tĩnh đang mặc quân phục thượng tá, lập tức theo quy củ nghiêm chào, nói rõ ràng: "Báo cáo thượng cấp, Lăng Tử Hàn đến đây báo danh."

Lâm Tĩnh nhìn cậu ấm trước mặt, không khỏi nao nao, người này hoàn toàn khác với hình ảnh thái tử gia mà hắn tưởng tượng trong đầu. Hắn cẩn thận tỉ mỉ hoàn lễ, sau đó lãnh đạm mà nói: "Hoan nghênh."

Dường như Lăng Tử Hàn có chút khó xử, chần chừ một chút mới nói: "Lâm đại đội trưởng, xin chiếu cố nhiều hơn."

"Tới chỗ này rồi sẽ không ai chiếu cố đâu, tự dựa vào mình là chính thôi." Lâm Tĩnh lạnh lùng nghiêm nghị nói, rồi chỉ ngón tay ra phía sau mình đến mấy người kia. "Bọn họ là tham mưu trưởng cùng ba vị trung đội trưởng, Lạc Thiên Thu, Chu Khải Minh, Lô Thiếu Hoa, Liễu Dũng."

Hắn nói đến ai, người đó liền nghiêm chào Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn quy củ hoàn lễ, sau đó nói với mỗi người họ: "Xin chiếu cố nhiều hơn."

Thanh âm của cậu rất thấp, thái độ lại ôn hòa, không có chút kiêu ngạo ương ngạnh nào của vị thái tử gia mà bọn họ tưởng tượng cả. Chí ít trong ấn tượng ban đầu, không ai thấy ghét cậu.

Lăng Tử Hàn đã xem qua tư liệu của bọn họ, biết "Hắc Lang" Lạc Thiên Thu có nhiều mưu kế, hành sự tàn nhẫn, "Bạch Lang" Chu Khải Minh lãnh tĩnh, xử sự quả đoán, "Ngân Lang" Liễu Dũng phiêu lượng suất khí, thập phần cơ trí, "Hồng Lang" Lô Thiếu Hoa có chút lỗ mãng, nhưng khi đánh trận lại vô cùng dũng mãnh.

Lúc này nhìn thấy, quả thật danh bất hư truyền.

Về phần "Dã Lang" Lâm Tĩnh, bên ngoài nhìn chẳng khác gì một thư sinh, chỉ thấy vóc người hắn cân xứng, dung mạo thanh tú, nhìn qua nhã nhặn, khí chất trong sáng, thật sự khiến người ta không thể ngờ được, hắn chính là người được bọn phân tử khủng bố xưng là "Ma quỷ", là đối tượng bị bọn chúng hận đến tận xương tủy.

Lâm Tĩnh để Lăng Tử Hàn vào trong ký túc xá thu xếp xong, sau đó hờ hững nói: "Lăng phó đại đội trưởng, cậu cứ nghỉ ngơi một chút đi. Từ ngày mai, xin cậu bắt đầu tham gia huấn luyện hằng ngày của chúng tôi, cũng xin cậu mau chóng bắt đầu tiến hành công việc của mình."

Lăng Tử Hàn tao nhã nghiêm cẩn nói: "Yes, sir!"

Bọn họ nhìn bóng lưng của cậu, nhất thời không ai nói gì. Đây chính là thái tử gia được đích thân bộ trưởng Bộ Quốc Phòng cùng phó bộ trưởng Bộ Hành Động Đặc Biệt tự mình nhờ vả chăm sóc, nhưng bản thân lại không có chút thái độ kiểu cách nào. Cậu chỉ mang theo một cái túi du lịch màu đen nhỏ gọn, hoàn toàn không giống như một cậu ấm chỉ thích hưởng thụ, hơn nữa thái độ cũng ôn hòa, nho nhã lễ độ, không khiến người ta thấy ghét.

Liễu Dũng Tuổi trẻ phiêu lượng cất tiếng trước: "Thật không rõ, người như vậy mà đến chỗ chúng ta chịu khổ à?"

"Chắc có bệnh đó." Lô Thiếu Hoa thốt ra. "Ở yên thấy chán, nên muốn kiếm chỗ để thay đổi khẩu vị."

Mọi người đều nở nụ cười.

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, nói với bọn họ: "Được rồi, hôm nay sẽ không giày vò cậu ta làm gì, để cậu ta nghỉ ngơi đi. Sáng mai, để cậu ta bắt đầu tham gia huấn luyện hằng ngày. Chúng ta cũng không đặc biệt gia tăng huấn luyện làm gì, cứ như bình thường là được, đừng để người khác nói chúng ta đặc biệt nhắm vào cậu ta. "Ngân Lang", vị phó đại đội trưởng mới tới kia sẽ giao cho trung đội bên cậu. Cậu đi nói chuyện với cậu ta một chút, ngày mai sẽ chạy việt dã 10km, cậu ta cứ đi tay không, không cần mang phụ trọng, không cần cầm súng, chỉ cần đúng giờ rời giường ra sân là được."

"Vậy tôi đồng ý." Lô Thiếu Hoa cười nói. "Dù cậu ta không cần mang theo súng, nhưng chỉ cần chạy được 10km cùng với chúng ta, tôi cũng sẽ phục cậu ta."

Ba vị lang khác đều mỉm cười, liên tục gật đầu.

"Ngân Lang" Liễu Dũng tới chỗ Lăng Tử Hàn, nói kế hoạch huấn luyện ngày thứ hai nói cho cậu biết, cũng chuyển mệnh lệnh của Lâm Tĩnh tới chỗ cậu. Lăng Tử Hàn tỉ mỉ nghe xong, lập tức biểu thị minh bạch, đồng thời khách khí nói lời cảm ơn với hắn.

Ngoại trừ thỉnh thoảng có nhiệm vụ phải tiếp xúc với bên ngoài ra, Liễu Dũng thật đúng là chưa từng gặp qua người nào có phép tắc nhã nhặn như thế, người trong quân đội, ai chẳng hào phóng, nếu có chút văn nhã thì sẽ lập tức bị xem là ẻo lả. Ngay cả chính hắn cũng từng có hai bằng thạc sĩ trong tay, nhưng bình thường cũng không dám lộ ra chút văn học nào. Hắn do dự một chút, không nói gì thêm liền lập tức rời đi.

4 "Lang" bọn họ, tuy rằng tuổi tác, bối cảnh gia đình, lý lịch cá nhân, trình độ văn hóa, tính cách sở thích đều không giống nhau, nhưng trong tất cả mọi việc hầu như đều là cùng tiến cùng lui. Bỗng nhiên xuất hiện một vị phó đại đội trưởng từ đâu chạy tới, bọn họ tất nhiên phải giúp Lâm Tĩnh đẩy đi rồi.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời đen kịt, trung đội "Ngân Lang" tập hợp hoàn tất. Nhưng điều khiến mọi người giật mình chính là, vị phó đại đội trưởng nhìn qua gầy yếu không gì sánh được kia cũng tới đúng giờ. Cậu y chang bọn họ, mặc đồng phục huấn luyện, chỉ có điều khác là cậu đi tay không.

Liễu Dũng mỉm cười với cậu, không nói gì cả, liền bắt đầu mang đội của mình chạy ra ngoài.

10km này lộ trình không phải là đường thẳng, mà là đi đường núi gồ ghề, sông nhỏ chảy xiết, dọc theo đường đi cũng phải qua vài khúc quẹo quanh co lòng vòng, rất mệt.

Chạy đến quãng cuối, tất cả chiến sĩ đều mồ hôi đầm đìa, tiếng hít thở dồn dập mệt mỏi vang vọng rất rõ.

Lăng Tử Hàn vốn lúc đầu ở phía trước, dần dần cũng bị tụt lại phía sau.

Kỳ thực, tuy rằng thân thể cậu không khỏe cho lắm, chưa khôi phục lại trạng thái trước đây, nhưng chạy 10km với cậu mà nói cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Trước đây những huấn luyện mà mỗi ngày cậu phải trải qua, đều ít nhất 30km, mang trọng lượng trên người ít nhất 50kg, hơn nữa còn phải chạy qua đủ loại địa hình, huấn luyện lần này người nhẹ như tênh, khiến bước đi của cậu cũng nhẹ như bay. So với cường độ huấn luyện của bọn họ, thì khoản này chẳng thấm vào đâu với cậu. Thế nhưng, hiện tại cậu cũng không muốn thể hiện tài năng của mình ra để tránh người khác nghi ngờ. Đương nhiên, bản thân cậu cũng không thể tỏ ra vô dụng, nếu không "Dã Lang" tuyệt đối sẽ không giao việc cho cậu.

Đây mới là chuyện khiến cậu khó nghĩ nhất.

Theo sự do dự của cậu, khiến tốc độ của cậu cũng chợt chậm dần, bước dần có chút nặng, không dứt khoát. Giả làm lính mới là một trong những chuyện mệt nhất, trạng thái của cậu cũng không khôi phục lại như cũ, thân thể vẫn chưa khỏe, lúc này dần cảm thấy ***g ngực như muốn nổ tung ra, cổ họng có chút vị máu. Vì vậy, cậu từ từ thả chậm tốc độ, nỗ lực điều hoà hô hấp.

Đến cuối cùng chỉ còn cách đích hơn 3m nhưng cậu vẫn kiên trì chạy, so với những vị chiến sĩ kia cũng chậm khoảng nửa giờ là cùng.

Toàn thể đội viên đại đội Dã Lang cùng trung đội trưởng, đại đội trưởng của bọn họ cùng nhau đứng ở trong quân khu, không hề giải tán, một mực chờ cậu. Bọn họ đều kinh ngạc nhìn thấy vị phó đại đội trưởng mới tới cật lực chạy về đích, rốt cục đứng trước mặt bọn họ, chỉ thấy khuôn mặt cậu trắng bệch, phảng phất ngay cả hô hấp cũng đều khó khăn, nhưng vẫn kiên trì đứng thẳng, không ngã xuống. Và điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, cậu không hề đổ một giọt mồ hôi nào, ngoài trừ khuôn mặt trắng bệch có chút tái ra, thì y như một tảng băng.

Lăng Tử Hàn nhìn bọn họ, nhất thời không biết nên biểu hiện thái độ nào, chỉ có thể đứng ở đó, đối mặt với hơn trăm cặp mắt lấp lánh hữu thần. Cả đời cậu đều không thích bị người khác chú ý, hiện tại bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, quả thật có chút khó chịu.

HẾT CHAP 14

Mục lục

181. Quyển 5 - Chương 15

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh nhìn cậu một chút, quả thực cũng rất khâm phục ý chí của cậu, có thể kiên trì chạy hết 10km, xác thực không dễ dàng gì. Hắn đứng trên bục, cao giọng nói: "Đây là phó đại đội trưởng mới tới của chúng ta, Lăng Tử Hàn, mọi người vỗ tay chào mừng."

Nhất thời, tiếng vỗ tay vang lên.

Lăng Tử Hàn chậm rãi đi tới bên người Lâm Tĩnh, thân thể gầy yếu đứng bên cạnh Lâm Tĩnh nhìn thấy hoàn toàn đối lập nhau.

Lâm Tĩnh nói rằng: "Tiếp theo, xin mời Lăng phó đại đội trưởng nói chuyện."

Các quân sĩ khác đều đứng thẳng người, mỉm cười nhìn cậu. Lăng Tử Hàn do dự chốc lát, mới cúi đầu nói: "Tôi … tới đây học tập thêm ở mọi người."

Lô Thiếu Hoa cao giọng hét lớn: "Lăng phó, lớn tiếng một chút được không, chúng tôi không nghe rõ mệnh lệnh của ngài."

Trung đội của y lập tức cười to, khiến các trung đội khác cũng mỉm cười theo.

Lâm Tĩnh nhìn những quan quân cấp dưới của mình, khóe miệng nhếch lên, nhưng không hề lên tiếng ngăn cản.

Lăng Tử Hàn cũng không thấy xấu hổ, đứng yên lặng chờ mọi người ngừng cười, sau đó mới nâng cao giọng lên: "Tôi tới đây học tập thêm ở mọi người. Xin mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ tự lo cho chính mình, không làm liên lụy tới mọi người, cũng không khiến mọi người bận tâm, không làm ảnh hưởng tới danh dự của đại đội Dã Lang. Nói chung, xin mọi người quan tâm hướng dẫn tôi. Tôi đã nói xong, cám ơn mọi người." Hiển nhiên cậu rất mệt, tuy rằng thanh âm có lớn hơn một chút, nhưng vẫn có vẻ tản mát trong không khí, nghe qua rất yếu.

Cách nói chuyện của cậu không dùng từ giống như trong quân đội, lọt vào tai bọn họ, chẳng ra thể thống gì cả, nhưng mọi người đều nghĩ rằng một người chưa từng trải qua huấn luyện trong quân đội, có thể làm tới mức này, nói ra rằng có thể tự lo cho bản thân mình, cũng là hiếm thấy rồi, nên mọi người kìm tiếng cười, coi như cho cậu chút mặt mũi.

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn Lâm Tĩnh rồi lùi về sau. Lâm Tĩnh vung tay lên, nói lớn: "Giải tán."

Các quân sĩ lập tức giải tán, chạy đi rửa mặt, chuẩn bị ăn sáng.

Lăng Tử Hàn chậm rãi bước về ký túc xá, mệt mỏi ngồi xuống ghế. Ngoài cửa sổ, ở đằng xa là ngọn Borger cao nhất trong dãy Tianshan, dưới ánh nắng mặt trời mùa hạ, băng tuyết bao phủ quanh núi lóe ra các tia sáng. Đưa mắt nhìn ra xa, chung quanh quân khu đều là các rừng tùng lâm cao ngất, cảnh sắc vô cùng yên bình.

Cậu nhìn phong cảnh bên ngoài, cảm thấy đỡ hơn được một chút, lúc này mới đứng dậy mở ngăn kéo, lấy ra một thùng thuốc bên trong có nhiều hũ thuốc. Cậu vừa mới lấy ly rót nước chuẩn bị uống thuốc thì cánh cửa bị mở tung ra.

"Bạch lang" Chu Khải Minh bước vào, mỉm cười nói: "Lăng phó, đi ăn cơm thôi."

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu: "Được."

Chu Khải Minh ngước mắt nhìn thấy một đống thuốc nằm trong lòng bàn tay cậu, có chút kinh ngạc: "Lăng phó, anh bị bệnh sao?"

"Không có." Lăng Tử Hàn cười nói. "Chỉ là Vitamin mà thôi."

Chu Khải Minh cảm thấy buồn cười: "Anh toàn dùng thứ này sao? Thật biết cách bảo dưỡng thân thể nha."

Lăng Tử Hàn cảm thấy dường như y đang đợi mình, nên nhanh chóng uống thuốc rồi cùng y ra khỏi cửa.

Cho dù chỉ là ăn sáng thì món ăn cũng toàn là thịt dê thịt bò không. Tất cả quân sĩ đều như lang thôn hổ yết, rất có khí thế ăn uống.

Lăng Tử Hàn cùng Chu Khải Minh cùng nhau đi tới bàn của Lâm Tĩnh cùng các sĩ quan cấp tá, khách khí ngồi xuống. Lúc này Lâm Tĩnh cầm lấy chiếc đũa, bắt đầu ăn.

Lăng Tử Hàn nhìn thức ăn trên bàn một chút, thấy toàn là món mặn, hiếm có thức ăn chay, nên chậm rãi cầm lấy chén cơm trắng ăn.

Lạc Thiên Thu nhìn cậu, hờ hững nói: "Sao vậy? Lăng phó, ngại mấy món ăn của chúng tôi không ngon hay sao? Hay không đúng khẩu vị của anh?"

Lăng Tử Hàn vội vã giải thích: "Không phải, dạ dày của tôi không được tốt lắm, chỉ có thể ăn chay."

Lô Thiếu Hoa cảm thấy kì lạ nói: "Vậy quả là khó hầu hạ đó nha, chúng ta đang ở biên cương, rau dưa còn

hiếm hơn cả thịt nữa, nếu như lỡ vào mùa đông tuyết rơi, là khỏi tìm đồ ăn cho anh luôn đó."

Lăng Tử Hàn dường như không nghe thấy ý chế giễu trong lời nói của y, chỉ ôn hòa: "Không cần đặc biệt làm riêng cho tôi gì cả, tôi có thể ăn cơm không, không sao."

Liễu Dũng nhìn thấy sức ăn yếu ớt của cậu, không khỏi cười nói: "Lăng phó, chúng ta là quân nhân, ăn vậy không được đâu, ăn nhanh chút đi."

"Dạ dày của tôi chịu không nổi." Lăng Tử Hàn có chút bất đắc dĩ lắc đầu. "Bất quá, tôi ăn rất ít, chắc cũng không mất nhiều thời gian đâu."

Chu Khải Minh đã ăn xong một chén cơn, nghe vậy cười nói: "Trách không được anh lớn như vậy mà còn ăn thêm vitamin."

Lăng Tử Hàn cười cười, chậm rãi đẩy cơm trong chén vào miệng nhai.

Lâm Tĩnh không nói gì cả, chỉ ăn xong cơm rồi cầm chén đặt lên bàn, đứng dậy ra ngoài. Đi tới cửa, hắn gọi hậu cần dặn dò: "Buổi trưa làm nhiều món rau hơn chút."

Hắn vừa đứng dậy thì bốn người kia cũng ăn xong 2 3 chén rồi, đứng lên đi phía sau hắn, cùng ra ngoài cửa.

Lăng Tử Hàn nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh.

Người đàn ông có bề ngoài tiêu sái bất phàm này quả thực rất khiến đối phương đau lòng, nghĩ đến cảnh hắn đã lập ra biết bao công huân hiển hách suốt bao năm qua, Lăng Tử Hàn cũng thấy được đây là một anh hùng thực thụ.

Sáng hôm nay, quân sĩ của đại đội Dã Lang tiến hành huấn luyện đánh nhau kịch liệt. Căn nhắc đến vấn đề Lăng Tử Hàn 'ngay cả chút căn bản cũng không có', Lâm Tĩnh để "Hắc lang" Lạc Thiên Thu sắp xếp một tiểu đội trưởng trong đội đi huấn luyện cho cậu, trước tiên phải nắm được công phu cơ sở. Tên tiểu đội trưởng đó đã được Lạc Thiên Thu dặn rằng cứ tùy cơ ứng biến, nên hoàn toàn không đề cập gì tới kiến thức cơ bản với cậu, thiếu chút nữa quăng ngã Lăng Tử Hàn muốn chết.

Lăng Tử Hàn bị quăng ngã mấy hiệp xong, cảm giác như thở không nổi nữa, trước mắt đều là sao Kim, trong lòng không biết nên khóc hay cười. Vì đối phương không phải kẻ địch, nên cậu không muốn phản kích, cũng không thể tức giận, quả thực không biết nên dùng loại tâm trạng nào để đối mặt với việc này.

Buổi trưa cho cậu nghỉ ngơi, buổi chiều sắp xếp cho cậu buổi tập huấn bắn súng. Lâm Tĩnh để tay súng thiện xạ nhất đội Lô Thiếu Hoa dạy cho Lăng Tử Hàn.

Vị "Hồng lang" này làm gia sư cũng rất "nhiệt tình thẳng thắn". Y đưa cho Lăng Tử Hàn một cây súng

trường, dạy cho cậu tư thế chuẩn xong, sau đó bắt cậu cứ đứng đó ghìm súng không được nhúc nhích, nói là trước tiên cần luyện thể lực, sau đó bỏ đi một nước.

Lăng Tử Hàn chỉ biết cười khổ trong lòng. Cậu đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, suy nghĩ xem một người bình thường mang trên người một cây súng nặng hơn 10kg có thể kiên trì được bao lâu. Qua gần 10 , thân thể của cậu có chút yếu, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, sau 20 , cậu hoàn toàn gục ngã.

Lúc này, chẳng biết Lô Thiếu Hoa từ nơi nào xông ra, một tay chống nạnh, đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn cậu, trong mắt đầy ý châm chọc, tựa như một con sói cứ từ từ chậm rãi thưởng tức con mồi.

Lăng Tử Hàn có chút bất đắc dĩ nhìn y một cái, khuôn mặt tràn đầy ý xin lỗi.

Lô Thiếu Hoa nhìn chòng chọc vào cậu một cái, bỗng nhiên nói rằng: "Lăng phó, anh đang sống yên lành, có phúc lại không chịu hưởng, chạy tới đây chịu khổ làm gì vậy?"

Lăng Tử Hàn cười cười, ôn hòa nói: "Thể nghiệm cuộc sống của các anh một chút."

"Hừ." Lô Thiếu Hoa vung tay, quay đầu đi.

Lăng Tử Hàn nhìn bóng lưng của y, cảm thấy có chút mờ mịt.

Đứng cách đó không xa là "Bạch lang" Chu Khải Minh, nhìn thấy sự việc liền đi tới bên cạnh cậu nói: "Lăng phó, tự luyện đến đây là được rồi, anh đi nghỉ chút đi."

Lăng Tử Hàn lúc này mới yếu đuối bỏ súng xuống.

Chu Khải Minh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cậu dưới ánh mặt trời, chậm rãi lắc đầu: "Lăng phó, với thân thể này của anh, tôi thấy anh nên về Bắc Kinh đi."

Lăng Tử Hàn cũng y bọn họ, đều mặc quân phục, nhưng không thể che giấu được thân thể cực kỳ gầy gò của mình. Lần đầu tiên Lô Thiếu Hoa nhìn thấy cậu cũng đã phải thốt lên: "Coi thân người của Lăng phó, chẳng khác gì cây tăm."

Quân sĩ của y vừa nghe xong đều lập tức cười vang.

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Chu Khải Minh, Lăng Tử Hàn chần chờ một chút: "Dù cho tôi có muốn đi thì thế nào cũng phải qua thêm một khoảng thời gian nữa mới được, nếu không, tôi không biết cách nào mở miệng nói với bác Lôi."

Chu Khải Minh gật đầu, cũng xoay người đi.

Lăng Tử Hàn cầm theo súng bước đi, dáng người cao ngất của Lâm Tĩnh đứng từ xa nhìn cảnh tượng, không khỏi thở dài.

HẾT CHAP 15

Mục lục

182. Quyển 5 - Chương 16

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Rất nhanh, toàn bộ các "Lang" trong đại đội Dã Lang đều nhận thấy được vị thái tử gia này so với những gì mà bọn họ nghĩ thì thật ra rất dễ hầu hạ.

Cậu là một người rất trầm tính, hầu như có thể khiến người khác không phát hiện ra sự tồn tại của cậu.

Cậu được hưởng một cách giáo dục tốt, nên đối xử với mọi người đều ôn hòa, rất ít nói chuyện, mà dù có lên tiếng thì cũng nói chuyện rất nhẹ, không quát nạt ai, cũng chẳng sai bảo ai, đối với mọi người đều rất khách khí. Trong sinh hoạt bình thường, cậu cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh, cũng không soi mói chuyện gì. Tuy rằng sức khỏe cậu yếu, dường như tay trói gà không chặt, nhưng vẫn cố gắng tham gia các đợt huấn luyện của bọn họ, chưa bao giờ mở miệng than thở, cũng không hề oán trách câu nào.

Điều khiến mọi người giật mình chính là, vì cậu không có căn bản, nên bọn họ sắp xếp các buổi huấn luyện căn bản cho cậu, bình thường đều là đơn luyện, nhìn qua giống như "nhập môn", kỳ thực cũng chỉ là các buổi tập đại khái nhưng cũng rất cực khổ, lại không theo hệ thống luyện binh bình thường, thế nhưng, mỗi lần bọn họ nghĩ rằng cậu sẽ gục ngã, thì cậu luôn kiên trì đứng vững. Đừng nói tới "thái tử gia" có gia thế hiển hách, dù chỉ là một người bình thường, cũng không có tính ngoan cường cao như vậy. Mọi người trong toàn bộ đại đội dần có thiện cảm với vị phó đại đội trưởng này.

Với lại, vị công tử này dường như không hề bước chân ra khỏi cửa chính quân khu một bước, giống như không hề cảm thấy cuộc sống quân doanh là khô khan cả. Mỗi tháng bọn họ sẽ có được 2 ngày nghỉ, các quân sĩ sẽ lập tức chạy ra ngoài chơi để giải sầu, thăm bạn bè, hoặc ít nhất cũng đi ăn uống cho đã. Nhưng Lăng Tử Hàn thì lại không thế, chỉ đơn giản ngồi ở trong khu tổng bộ xem tư liệu, hoặc trở về ký túc xá một mình nghỉ ngơi.

Trong mắt bọn họ, dường như Lăng Tử Hàn đang cố gắng bình thản chịu đựng gian khổ các buổi huấn luyện, chuẩn bị cắm rễ luôn ở đây rồi. Bình thường lãnh đạo đại đội họp, cậu cũng đúng giờ tham gia nhưng cũng chỉ tỉ mỉ lắng nghe, không hề phát biểu ý kiến, có vẻ khiêm tốn thành khẩn, khiến người khác

không thể tìm được cách nào để công kích cậu, đuổi cậu đi cả.

Hơn nửa tháng trôi qua, Tân Cương gió êm sóng lặng, bọn họ vẫn không có dịp ra trận. Lăng Tử Hàn hoàn toàn tuân theo sự sắp xếp của đại đội, ban ngày huấn luyện, buổi tối ngồi ở tổng bộ, xem các trận đánh điển hình hồi xưa của đội cùng tiểu sử, đồng thời so sánh với những tư liệu mà mình đã từng xem qua ở Bắc Kinh, truy tìm manh mối.

Lâm Tĩnh không thích cậu, cậu có thể thấy rõ. Còn ba trung đội trưởng kia luôn tìm cách đuổi cậu đi khỏi đây, hành động cũng không e dè gì, cậu có thể cảm giác rõ được sự bài xích mạnh mẽ mà bọn họ đối với mình. Huấn luyện ngày qua ngày, cậu càng phải cẩn thận đối phó. Cậu không thể để mình bại lộ thân phận, nên không thể thể hiện được tài năng chân chính của mình, đồng thời cũng không được quá yếu đuối để bọn họ kinh bỉ, có thể thẳng thừng yêu cầu cậu rời đi.

Thỉnh thoảng, cậu cũng thở dài trong lòng, suy xét cẩn thận. Nhiệm vụ lần này do chính lãnh đạo tối cao của quốc gia cùng quân đội cử đích danh cậu, cậu cũng hy vọng có thể điều tra chân tướng, lấy lại công bằng cho tất cả người dân bị chết oan uổng, cũng sẽ lấy lại sự trong sạch cho Lâm Tĩnh. Thế nhưng, bản thân mình thật sự có thể kiên trì đến cuối cùng được sao? Nếu sau này huấn luyện tăng thêm cường độ, cậu phải làm sao đây? Theo lý thuyết, tất nhiên phải cắn răng gắng gượng, thế nhưng lỡ không thể chịu được thì sao? Cậu có thể không tuân theo chuẩn tắc công tác của bọn họ từ trước tới nay, từ bỏ nhiệm vụ này hay không?

Hôm nay, lần đầu tiên cậu không thể nào nắm được tình hình sức khỏe của mình. Ý chí của cậu vẫn kiên cường cứng như sắt thép, nhưng thân thể lại giống như tờ giấy mỏng, so ra còn yếu hơn ngọn cỏ lau. Cậu vẫn tuân theo lời dặn của bác sĩ uống thuốc đúng giờ, thế nhưng, các chuyên gia của bệnh viện 643 đã cho cậu biết bao nhiêu thuốc rồi, nhưng kết quả vẫn không mấy khả quan. Lúc trước, cậu còn mang trong mình hy vọng, cho rằng uống thuốc sẽ giúp mình mau khỏi bệnh, dù về mặt tâm lý hay thân thể, nên cố gắng nhẫn nại nghe lời bác sĩ uống thuốc, tiếp nhận đủ mọi phương pháp điều trị, sử dụng đủ loại thuốc. Thế nhưng, hiện tại cậu đã không còn hy vọng gì nữa rồi. Cậu có thể biết rõ được, bệnh của mình thuốc không hề có tác dụng, sống chết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bệnh tình càng phát triển càng khiến cho cậu thêm đau đớn dằn vặt trong sinh hoạt bình thường. Các chứng viêm trong thân thể dần phát tác, khiến cho cậu bình thường hay sốt nhẹ, rất khó chịu. Bất quá, sau khi đã quen thuộc với đau đớn, sốt nhẹ cùng cảm, cũng không đến nỗi nào nữa. Nhưng trên thực tế, cậu đã không nhớ nổi cảm giác khi khỏe là thế nào nữa, cũng không nhớ được cả giác đau là thế nào.

Hơn nửa tháng huấn luyện, cả người cậu đều gầy đi, thân thể càng thêm yếu, mặt cũng tái, đôi mắt càng thêm âm u, mất đi thần thái. Các quân sĩ đều là người có máu có tim, nhìn thấy cậu vậy đều có chút không đành lòng, ngay cả Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh cũng không nhẫn tâm cho cậu tham gia vào các đợt huấn luyện cường độ cao của đội mình, đồng thời cũng dần có ý chăm sóc cho cậu hơn.

Mỗi một ngày trôi qua, Lăng Tử Hàn sáng sớm đúng giờ rời giường, theo bọn họ tập luyện buổi sáng. Thân thể cậu nhìn càng lúc càng yếu, chạy xong một vòng khuôn mặt xinh đẹp cũng trắng bệch đi, thậm chí còn thở hổn hển, chỉ có thể đứng yên một chỗ, cả ngày không nói được câu nào.

Qua vài ngày, Lâm Tĩnh rốt cuộc không đành lòng, nhịn không nổi nữa, nói với cậu: "Lăng phó, sức khỏe cậu không tốt, có thể nghỉ ngơi mà, chỉ cần nói với tôi một tiếng là được."

"Tôi có thể kiên trì được." Lăng Tử Hàn ôn hòa cười cười. "Tôi không thể giúp được gì rồi, nên càng không thể liên lụy mọi người. Không sao, tôi luyện tập thường xuyên rồi cũng sẽ quen thôi."

Lâm Tĩnh cũng dần có thiện cảm với cậu, lúc này có chút không hiểu hỏi cậu: "Kỳ thực cuộc sống của cậu rất tốt, chạy tới đây chịu khổ làm gì vậy?"

Lăng Tử Hàn nhìn hắn chốc lát, bình tĩnh mà nói: "Cha tôi cùng bác Lôi đều nghĩ để tôi đến đây thể nghiệm cuộc sống của các anh mới tốt."

Lâm Tĩnh nhịn không được hỏi: "Cha cậu là ai?"

Lăng Tử Hàn hời hợt nói: "Là một cán bộ bình thường thôi."

Lâm Tĩnh liền không hỏi nữa. Hiển nhiên, quả là một "thái tử gia" có gia giáo. Hắn cũng đã nghe bạn ở Bắc Kinh nói qua, "thái tử" chân chính vốn dĩ không khoe khoang, suốt ngày ồn ào nói cha tôi làm sao, cha tôi thế nào, những người như thế hơn phân nửa đều là giả.

Các buổi huấn luyện sau đó, Lăng Tử Hàn vẫn kiên trì tham gia, tuy rằng vẫn không có tiến bộ rõ rệt, nhưng tư thế cũng dần có chuẩn hơn. Các quân sĩ có kinh nghiệm sa trường cũng dần khoan dung với cậu, dần dần cũng có người nói chuyện cười đùa với cậu. Dù người khác nói gì, châm chọc khiêu khích cũng tốt, thân thiết quan tâm cũng được, cậu đều ôn hòa trả lời, tâm bình khí hòa mỉm cười. Cách ứng xử như thế này, khiến cho mấy quân sĩ có tính cách như lửa cũng không thể không phục.

Trong mắt các quân sĩ cấp thấp, vị công tử này trước đây chưa trải qua huấn luyện, dường như luôn hứng thú với tất cả mọi thứ, nên thường hiếu kỳ hỏi han các quân sĩ, về tất cả mọi thứ, từ nội dung huấn luyện, đến phương pháp sử dụng các loại vũ khí, kỹ xảo đặc biệt cùng kỹ thuật đánh nhau kịch liệt, về các trận đánh lúc xưa, từ lớn đến nhỏ, đều hỏi han chi tiết. Nhất là với các trận đánh của bọn họ lúc trước, vào tai cậu cứ như đang nghe truyện truyền kỳ, thường thường chăm chú lắng nghe, có khi cũng tấm tắc khen ngợi, khiến bọn họ càng kể càng hăng.

Lâm Tĩnh với sự hiếu kỳ trẻ con này của cậu cũng không nói gì, giống như đối với một đứa trẻ, chỉ mỉm cười chứ không can ngăn.

Liễu Dũng thật ra còn có hứng thú với vị phó đại đội trưởng hào hoa phong nhã này hơn người khác nhiều. Bản thân hắn có hai bằng thạc sĩ, một là chỉ huy quân sự, một là triết học. Bình thường hắn cũng ít khi nào giao lưu nói chuyện với các quân sĩ của mình về những vấn đề mang tính triết học hàn lâm, hiện tại cuối cùng cũng tìm thấy được một vị thượng cấp 'có đọc sách', không khỏi mừng rỡ, với lại nhìn thấy vị thượng cấp này cũng mang rất nhiều sách tới, càng khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Lăng Tử Hàn có mang theo một sách điện tử đời mới, có thể khi rảnh rỗi lấy ra nghe máy đọc. Khi nghỉ ngơi, ngoại trừ xem TV ra, bình thường cậu nằm trên giường, mở máy ra đọc. Cậu điều chỉnh giọng đọc trong máy thành giọng nam, trầm thấp ôn hòa, nghe vào tai rất êm.

HẾT CHAP 16

Mục lục

183. Quyển 5 - Chương 17

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lần đầu tiên Liễu Dũng vào phòng cậu tham quan, cậu đang dựa ở đầu giường nghe The Beauty of the Wild (1) bản tiếng Anh. Đó là một quyển sách liên quan đến loài sói do một nhà bác học về động vật nổi tiếng Canada viết ra.

Lăng Tử Hàn mở, lập tức mỉm cười mời hắn vào rồi đi tắt sách.

Liễu Dũng liền ngăn cản: "Lăng phó, đây là sách gì vậy? Tôi cũng muốn nghe thử."

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu, liền đi rót trà cho hắn.

Liễu Dũng nghe được một chút, thấy hay, bất chấp cả chuyện đến đây nói chuyện với cậu, hắn chỉ ngồi nghe sách mãi. Đến tận giờ tắt đèn, hắn vẫn chưa thấy đã, rồi liền mượn máy của cậu, dự định chép hết sách của cậu qua máy của hắn rồi từ từ nghe sau. Nửa đường đụng phải Lâm Tĩnh, hắn nhịn không được vui rạo rực nói: "Lâm đại, tôi tìm thấy một quyển sách rất hay đó." Lập tức khoe ra cho Lâm Tĩnh xem.

Lâm Tĩnh coi một chút, sau đó liền cầm lấy: "Cho tôi xem trước đi."

Liễu Dũng cười nói: "Do Lăng phó mang đến đấy, không nghĩ tới anh ta lại thích xem loại sách như vậy."

Lâm Tĩnh vừa nghe, cũng có chút kinh ngạc, bất quá không nói gì thêm. Lăng Tử Hàn có thể kiên trì lâu như vậy, hơn một tháng cũng không chạy trốn quả thực khiến hắn kinh ngạc. Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiếu Hoa cũng dần nhịn không được nữa, chuẩn bị dùng thủ đoạn mạnh hơn, nhanh chóng bắt cậu ấm kia phải rút lui, nhưng bị Lâm Tĩnh ngăn trở. Thấy hình dạng yếu đuối của Lăng Tử Hàn, hắn sợ bọn họ sẽ lấy mạng của cậu mất.

Trở về phòng của mình, Lâm Tĩnh mở máy ra, lướt qua một số thư mục trong máy, không khỏi giật mình. Bên trong có đủ loại sách, đủ loại chủ đề, đủ mọi ngôn ngữ, có The fall of the Roman Empire (2) bản tiếng Anh, Golden age time recording (3) bản tiếng Pháp, The Prince (4) bản tiếng Ý, Age Empires (5) bản tiếng Đức, War and Peace (6) bản tiếng Nga, Arms and Armor (7) bản tiếng Tây Ban Nha,

Jerusalem (8) bản tiếng Hebrew, History of Arab (9) bản tiếng Arab, truyện Genji (10) bản tiếng Nhật, còn có thêm các sách viết bằng các tiếng Tibetan, Mông Cổ, Pashtun, Urdu, Uighur …. về các vấn đề như tôn giáo, địa lý, lịch sử, văn học, kinh tế, quân sự, phong tục tập quán dân tộc.

Lâm Tĩnh xem một hồi, nhịn không được nghĩ: "Thật không nghĩ tới, cứ tưởng rằng đó là một công tử không học thức không nghề nghiệp, thì ra là có nội tình, tại sao cậu ta không đi làm phiên dịch viên chứ?"

Lâm Tĩnh không có thời gian xem xét, thẳng thắn sao chép lại hết toàn bộ sách trong máy của cậu qua máy của mình, ngày thứ hai trả lại cho Liễu Dũng.

Liễu Dũng chép hết vào máy mình, đêm đó hăng hái chạy đến trong phòng Lăng Tử Hàn, vừa nghe vừa hỏi.

"Lăng phó, máy này có rất nhiều ngôn ngữ, anh nghe hiểu hết sao?" Liễu Dũng rất hiếu kỳ. "Tôi cũng học qua một số ngôn ngữ, nhưng cũng không giỏi lắm, như tiếng Pashtun, Urdu, Arab gì gì đó, chúng tôi có học qua vài câu, nhưng chúng khó học quá."

Lăng Tử Hàn ngồi ở mỉm cười: "Về phương diện ngôn ngữ tôi có chút thiên phú, mẹ tôi là nhà ngôn ngữ học. Kỳ thực hiện tại cũng chỉ biết được tí chút mà thôi."

"Vậy là giỏi rồi." Liễu Dũng thật tình nói. "Chính anh cũng có thể trở thành nhà ngôn ngữ học mà, nhập ngũ làm gì?"

Lăng Tử Hàn cười lắc đầu: "Mấy cái này học chỉ vì sở thích mà thôi, hoàn toàn qua loa đại khái, đừng nói gì tới chuyên gia. Lần này vào quân đội, chủ yếu là muốn học tập thêm để có thể từ đó chỉnh sửa giáo trình huấn luyện bộ đội đặc chủng. Tôi không quen với quân đội lắm, càng không nắm rõ về tình huống tác chiến cùng huấn luyện của bộ đội đặc chủng, nên mới bị đưa tới đây, chủ yếu là quan sát học tập các anh."

"Thì ra là vậy." Liễu Dũng gật đầu. "Chúng tôi cũng có thể học tập ở anh đấy."

"Không cần khách khí." Lăng Tử Hàn ôn hòa. "Nếu tôi đã tới, lại đảm nhiệm chức vụ này, thì cứ thế nào thì làm thế đó, không cần khách khí."

"Được." Liễu Dũng cười với cậu. "Lăng phó, anh yên tâm, tôi sẽ không xem anh như người ngoài."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu, đang muốn nói cái gì thì Chu Khải Minh đẩy mạnh cửa vào: "Lăng phó, tôi nghe nói anh mang tới khá nhiều sách hay hả?"

Lăng Tử Hàn chỉ tay lên bàn: "Chỗ đó đó, anh cứ tự nhiên xem."

Chu Khải Minh lập tức chạy tới chỗ Liễu Dũng: "Tiểu tử anh dám ăn một mình."

"Hừ, cái này gọi là phỉ báng." Liễu Dũng liếc mắt nhìn y."Tôi dự định mượn xong rồi cho anh lấy sau, để tránh mọi người làm phiền Lăng phó."

Chu Khải Minh liền lấy máy của mình đặt lên bàn, ra lệnh: "Này, kết nối nó lại thành nhóm đi, cùng nhau đọc."

Liễu Dũng ngừng máy của mình lại, chuẩn bị kết nối.

Lúc này, cánh cửa đang đóng hờ lại bị đẩy ra, Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiếu Hoa kích động chạy vào.

Bốn người vây quanh cái bàn, lấy máy tính cùng máy đọc sách điện tử của mình ra, ồn ào muốn Liễu Dũng kết nối, đồng thời sao chép các thư mục sách trong máy của Lăng Tử Hàn qua máy mình.

Lăng Tử Hàn không nói gì hết, chỉ hiền lành ngồi bên cạnh mỉm cười, nhìn bọn họ ồn ào.

Một lát sau, Chu Khải Minh có chút ngạc nhiên mà hỏi thăm: "Lăng phó, anh biết tiếng Afghanistan cùng tiếng Uighur à?"

Lăng Tử Hàn "Ừ" một tiếng.

Lô Thiếu Hoa có chút giật mình: "Thật sao? Lăng phó, anh biết nhiều thứ tiếng đến vậy à?"

Lăng Tử Hàn mạn bất kinh tâm nói: "Mỗi thứ biết một chút."

Lạc Thiên Thu suy nghĩ một chút, xoay người lại, ngồi đối diện Lăng Tử Hàn, mỉm cười nói: "Lăng phó, tôi thấy anh có thể dạy chúng tôi một số ngôn ngữ vùng Trung Á. Đôi lúc chúng tôi phải xuất cảnh chấp hành nhiệm vụ, đi tới đều là mấy khu này, cũng phải sử dụng mấy thứ tiếng này, nếu biết thì tiện hơn nhiều."

"Được." Lăng Tử Hàn đồng ý.

Từ đó, huấn luyện của đại đội Dã Lang tăng thêm chương trình học ngoại ngữ. Lăng Tử Hàn không giảng bài một lượt, mà là giảng cho từng đội một. Căn cứ vào tình hình thực tế của bọn họ, chỉ cần dạy chữ cái cùng những câu giao tiếp đơn giản, trước tiên để bọn họ có thể nói chuyện, sau đó mới tới các loại ngữ pháp. Đối với những phương thức phân biệt tâm tư tình cảm cùng hành động của con người, cậu cũng dạy họ luôn. Trong từng quá trình huấn luyện cụ thể, cậu bắt bọn họ kể ra các tình hình đã từng xuất hiện trong các trận đánh trước, sau đó dạy cho họ những câu nói phù hợp.

Những loại ngôn ngữ này đều rất phức tạp, từng chữ cái đều có cách biến âm khác nhau, cách thức biểu đạt cũng khác. Các quân sĩ trong quân đội chống khủng bố tuy rằng đã có trình độ đại học, nhưng với mấy loại ngôn ngữ này cũng lực bất tòng tâm, ngay cả Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu cùng các đội trưởng khác đều gặp rất nhiều khó khăn. Lăng Tử Hàn kiên trì dạy, hơn nữa dùng nhiều phương pháp, cố gắng khiến bọn

họ không thấy quá khó khăn.

Rất nhanh, toàn bộ đại đội bộ đội đặc chủng đều vô cùng yêu thích vị phó đại đội trưởng tao nhã này. Cậu y như một con dê lạc vào bầy sói, vốn định ăn thịt cậu, nhưng hiện tại lại cảm thấy cậu dễ thương vô cùng, dần dần suy nghĩ có lẽ nên đào tạo cậu thành một con sói, tuy rằng yếu đuối, nhưng cũng là một con sói.

Hiện tại, trong ba đội trưởng thì đã có 2 người có thái độ bình thường với Lăng Tử Hàn. Buổi tối, Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh thường chạy tới chỗ cậu mời cậu chơi bài. Lăng Tử Hàn luôn luôn đồng ý, sau đó cùng đi với bọn họ tới câu lạc bộ lớn, ngồi xuống chơi bài.

Người người đều biết Lăng Tử Hàn đánh bài cũng không giỏi, là lính mới, nên thường thích xem bọn họ chơi nhiều hơn.

Lăng Tử Hàn luôn luôn nói bọn họ chơi bài quá phức tạp, khiến cậu không rõ, khi cầm bài sẽ suy nghĩ rất lâu, khiến người bên cạnh không thể chịu nổi, cướp lấy bài của cậu, mấy người chỉ điểm trong lúc đó cũng sẽ phát sinh tranh chấp kịch liệt, thậm chí có khi cãi lộn. Còn tính cách Lăng Tử Hàn lại rất hiền hoà, ai chỉ cậu đều nghe, trên cơ bản thường nghe theo lời người ta, kết quả thua nhiều, thắng ít.

Người khác đánh bài đều rất nghiêm túc, sau khi kết thúc đều tham khảo thử, nói rõ đạo lý nguyên nhân thắng thua xong, để bọn họ có thể nhớ rõ tránh lần sau tái phạm, Lăng Tử Hàn ở bên cạnh lắng nghe, không hề lên tiếng, thỉnh thoảng cảm thán 1 2 câu, thật sự là rất bội phục trí nhớ của bọn họ.

Bọn họ không bài bạc, nếu thua chỉ uống nước, hiển nhiên là vì lo cho Lăng Tử Hàn. Lăng Tử Hàn chỉ có thể uống nước, mỗi lần thua, cậu sẽ cười một cái, ngoan ngoãn cầm lấy chén nước uống sạch, mà tính cậu cũng tốt, chịu chơi chịu phạt rõ ràng.

HẾT CHAP 17

Mục lục

(1) The Beauty of the Wild – Vẻ đẹp nơi hoang dã

(2) The fall of the Roman Empire – Sự sụp đổ của đế chế LA MÃ

(3) Golden age time recording – Đi tìm thời gian đã mất

Là bộ tiểu thuyết gồm 7 tập của nhà văn Pháp Marcel Proust, được viết từ 1908-1909 đến 1922 và xuất bản từ 1913 đến 1927, trong đó 3 tập cuối chỉ được xuất bản sau khi tác giả qua đời.

(4) The Prince –Quân Vương

Quân Vương là một cuốn sách bàn về khoa học chính trị của nhà ngoại giao, nhà sử học, nhà triết học chính trị người Ý tên Niccolò Machiavelli. Cuốn sách được cho là xuất hiện lần đầu vào năm 1513 với tiêu đề tiếng Latin là De Principatibus.

(5) Age Empires

(6) War and Peace – Chiến tranh và hòa bình

Chiến tranh và hòa bình là một bộ tiểu thuyết sử thi của Lev Nikolayevich Tolstoy, được nhà xuất bản Russki Vestnik in lần đầu từ năm 1865 đến 1869.

(7) Arms and Armor

(8) Jerusalem

(9) History of Arab – Lịch sử Ả Rập (10) Genji story – Truyện kể Genji

Truyện kể Genji, là một trường thiên tiểu thuyết của nữ sĩ cung đình Nhật Bản có biệt danh là Murasaki Shikibu sống dưới trướng của thứ phi Akiko trong cung Fujitsubo, triều đại Thiên hoàng Nhất Điều, không rõ tên thật của bà là gì.

184. Quyển 5 - Chương 18

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngay thời điểm Lăng Tử Hàn cùng phần lớn quân sĩ trong đại đội Dã Lang ở chung với nhau càng ngày càng hòa hợp, thì cũng là lúc quân y của bọn họ mang vẻ mặt nghi ngờ đi tìm Lâm Tĩnh. Y lúng túng hồi lâu, không biết là có nên nói hay không.

Lâm Tĩnh nhìn y cứ ấp a ấp úng, nhất thời phát hỏa: "Có chuyện gì thì nói, cứ lề mề như thế mà là người của đại đội Dã Lang chúng ta hay sao?"

Lúc này quân y thở dài: "Tôi … gần đây có nghe nói … Lăng phó đang tự mình tiêm thuốc gì đó vào người. Tôi sợ Lăng phó bị bệnh, nên thường ghé qua thăm anh ấy. Kết quả, hôm qua tôi tình cờ trông thấy … anh ấy … đang tiêm … Atropine vào người …"

Lâm Tĩnh nhướng mày: "Atropine? Tại sao cậu ta lại tiêm atropine vào mình chứ? Cậu có hỏi cậu ta chưa?"

"Tôi có. Anh ấy nói do bệnh cũ của anh ấy, đó là thuốc bác sĩ của anh ấy đã kê."

"Vậy theo ý kiến của cậu, những bệnh gì cần sử dụng atropine?"

"… rất nhiều bệnh đều có thể sử dụng nó, nó có tác dụng giúp thả lỏng các tế bào cơ thể, giảm đau."

Hàng lông mày của Lâm Tĩnh càng nhíu chặt lại: "Vậy cậu thấy tình hình của Lăng phó thuộc loại nào?"

"Tôi cũng không biết." Vị quân y tuổi trẻ kia có chút nghi hoặc. "Phần lớn thuốc mà Lăng phó dùng cho mình đều là thuốc tê, như morphine, atropine, ketamine, các bệnh viện thường dùng những loại này để giảm đau, nhưng những tên nghiện thuốc thường dùng chúng như thuốc thay thế ma túy, vì vốn dĩ tính chất chính của chúng cũng khá giống ma túy. Bên cạnh đó anh ấy cũng sử dụng các chất kháng sinh có tác dụng mạnh, những người bình thường sẽ không dùng kết hợp các loại thuốc như thế đâu, bác sĩ cũng sẽ không kê đơn như thế, vì sẽ có tác dụng phụ."

"Thuốc tê? Thuốc thay thế ma túy?" Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, liền tham khảo với y. "Vậy cậu thử xem có phải khả năng này không nhé? Lăng phó dùng chúng vì muốn giảm bớt sự tổn thương sau các đợt huấn luyện, như đau nhức cơ thể hay mấy cảm giác không khỏe gì đó chẳng hạn."

Quân y suy tư chốc lát, gật đầu: "Có khả năng này."

Lâm Tĩnh hoắc mắt, tức giận nói: "Cậu ấm này, quả thực bừa bãi mà, sao có thể dùng thuốc bậy bạ như thế chứ? Cái đống thuốc đó từ đâu mà cậu ta có hả?"

"Không rõ lắm." Quân y lắc đầu. "Mấy loại thuốc này đều là thuốc phải có toa mới được bán, nên thường không mua được ở mấy tiệm thuốc bên ngoài đâu. Cho dù ngay tại bệnh viện, thì cũng phải kê đơn hồng mới lấy thuốc được, phải tuân theo quy định chuyên môn. Đây đều là những loại thuốc mà bất kì bác sĩ nào cũng phải tuân theo sự quản lý nghiêm ngặt mới có thể kê ra."

Lâm Tĩnh hừ một tiếng: "Tôi sợ là cậu ta sử dụng đặc quyền từ cha mình đó."

Quân y không hé răng.

Lâm Tĩnh không hề chần chờ, liền đá cửa đi ra ngoài tìm Lăng Tử Hàn.

Lúc này Lăng Tử Hàn đang ở câu lạc bộ cùng Lô Thiếu Hoa, Chu Khải Minh đánh bài tú-lơ-khơ, Liễu Dũng ngồi bên cạnh cậu xem bài giúp.

Đang tập trung chơi, bỗng nhiên Lô Thiếu Hoa hiếu kỳ hỏi: "Lăng phó, anh nhiêu tuổi rồi."

Lăng Tử Hàn nao nao, nhìn y một cái rồi mới trả lời: "30."

"Nhìn không ra đó nha." Chu Khải Minh cười nói. "Tôi còn tưởng anh mới 25."

Lô Thiếu Hoa thốt ra: "Vậy kết hôn rồi phải không?"

Lăng Tử Hàn sửng sốt, một lát mới nói: "Chưa."

"Gì?" Lô Thiếu Hoa bất ngờ. "Vậy, chắc cũng có người yêu rồi phải không? Là bạn trai hay bạn gái?"

Lăng Tử Hàn bị y hỏi có chút rối loạn, tuy rằng đôi mắt vẫn nhìn bài, nhưng lại không thấy gì hết, nửa ngày vẫn không mở miệng được. Liễu Dũng nhìn cậu, rồi chỉ bài trong tay cậu: "Ra cái này." Lăng Tử Hàn liền máy móc rút tấm bài ra đánh.

Lô Thiếu Hoa vẫn không nhìn ra sự bối rối của cậu, hăng hái bừng bừng mà hỏi thăm: "Lăng phó, người yêu của anh nhất định rất đẹp phải không? Sao lại không liên lạc với anh vậy?"

Lăng Tử Hàn bị y hỏi một hồi, không còn cách nào khác, chỉ phải trả lời: "Có, là bạn trai, thỉnh thoảng chúng tôi cũng có liên lạc."

Lô Thiếu Hoa cảm thấy hứng thú: "Anh ta làm gì vậy? Cũng là quân nhân à?"

"Không phải." Lăng Tử Hàn hờ hững nói. "Là chuyên gia an toàn internet."

"Tốt đó nha." Lô Thiếu Hoa cười nói. "Thì ra là hacker."

Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Theo mặt nào đó mà nói, thì cũng có thể coi như vậy."

Lô Thiếu Hoa không kìm được sự hiếu kỳ, nghiêm túc mà hỏi thăm: "Lăng phó, vậy chuyện anh đến chỗ chúng tôi, anh ta đồng ý à?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười, tiện tay rút bài, sau đó chậm rãi nói: "Anh ấy không phản đối."

"Vậy à …" Lô Thiếu Hoa còn muốn hỏi tiếp, ở dưới bàn Liễu Dũng đá vào chân y một cái thật mạnh, mới có thể giúp y im miệng.

Thừa dịp bọn họ nói chuyện, Chu Khải Minh đã đánh xong hết bài trong tay mình, thắng được một trận.

Lăng Tử Hàn liền cầm lấy ly nước, chậm rãi uống sạch. Dưới ánh đèn, sắc mặt cậu vô cùng tái nhợt. Vài ngày gần đây, thân thể cậu dường như lại bắt đầu có triệu chứng phát bệnh, cảm giác vô cùng khó chịu.

Chu Khải Minh có chút lo lắng nhìn cậu, nhưng cũng nhanh chóng đưa tay xào bài.

Tất cả mọi người không ai nói gì.

Đúng lúc này, Lâm Tĩnh bước vào.

Lập tức, toàn thể quân sĩ đều đứng dậy nghiêm chào.

Lâm Tĩnh vung tay lên, bảo bọn họ cứ tiếp tục làm việc của mình, sau đó đi đến trước mặt Lăng Tử Hàn, nghiêm túc mà nói: "Lăng phó, mời cậu theo tôi một chút."

Lăng Tử Hàn không nói gì, đứng dậy đi theo hắn ra cửa.

Lâm Tĩnh dừng bước đứng lại trong màn đêm bên ngoài cửa, nét mặt nghiêm túc nói: "Lăng phó, tôi muốn đến phòng cậu khám xét một chút, tôi nghe nói cậu đang tự mình dùng thuốc, tôi muốn biết thuốc đó là thuốc gì."

Lăng Tử Hàn ngẫn người, nhưng không nói gì, chỉ gật đầu.

Bọn họ một trước một sau đi đến ký túc xá, quân y đi theo phía sau bọn họ, ba trung đội trưởng cùng mấy tiểu đội trưởng theo sau bọn họ từ phía xa, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Vào phòng của Lăng Tử Hàn, Lâm Tĩnh đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu, nói: "Lăng phó, thuốc cậu để ở đâu? Tôi hy vọng cậu tự mình lấy ra, đừng để tôi phải xét."

Lăng Tử Hàn trực tiếp đi tới cái bàn kê đầu giường, kéo ngăn kéo ra, đem hết thuốc bên trong để lên bàn.

Các bình thuốc uống, thuốc tiêm nằm hết gần nửa cái bàn, làm cho Lâm Tĩnh giật mình, không thật nghĩ tới, Lăng Tử Hàn lại mang nhiều thuốc tới vậy, bất quá, nét mặt hắn vẫn giữ sự lạnh lùng nghiêm nghị, lập tức cùng quân y đi tới kiểm tra.

Quân y lần lượt cầm các bình thuốc uống, thuốc tiêm lên, xem rõ tên thuốc. Trong đây ngoại trừ những thuốc tê mà y đã từng đề cập qua, còn có một số thuốc như Lacidpine Table, Starch Blocker do Âu Châu cùng Mỹ xuất xưởng, ngoài ra có thêm một số loại thuốc mới do bệnh viện 643 chế tạo ra, đều là các thuốc đặc biệt, ngoài ra còn có thêm một số chất kháng sinh, thuốc dạ dày, thuốc tim cùng một số thuốc bổ phổi,

thuốc trị thiếu máu, thuốc tăng cường sức khỏe, vi-ta-min cùng một số nguyên tố vi lượng, ở dạng nước, dạng viên, dạng tấm, loại nào cũng có.

Quân y xem một hồi, nhịn không được nói: "Lăng phó, với nhiêu đây thuốc anh mở tiệm được luôn rồi đó."

Lâm Tĩnh mặt trầm xuống: "Ít nói nhảm, làm chính sự."

"Yes, sir." Quân y lập tức nghiêm túc, bắt đầu phân biệt từng loại thuốc, sau đó lấy ra tất cả thuốc tê. "Lâm đại, chính là mấy loại này."

Lâm Tĩnh tiến lên nhìn một chút, xác thực có không ít loại được Bộ Y Tế phân là "Thuốc có tác dụng tương tự ma túy ". Hắn nghiêm khắc nhìn Lăng Tử Hàn: "Lăng phó, tôi hy vọng cậu có thể giải thích cho tôi biết, những thuốc này từ đâu cậu có?"

Lăng Tử Hàn do dự, nhẹ giọng nói: "Là bác sĩ kê."

Lâm Tĩnh lạnh lùng nói: "Được, tôi muốn có bản kê khai tình trạng sức khỏe của cậu, đơn thuốc hoặc tất cả những giấy tờ có xác minh từ bệnh viện."

Lăng Tử Hàn chần chờ một chút, nói: "Tôi không có."

Lâm Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Lăng phó, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tôi mặc kệ ở ngoài kia cậu làm mưa làm gió kiểu gì cũng được, nhưng nếu đã đến chỗ tôi, thì nếu không có lý do chính đáng, dù thế nào đi nữa cũng không được sử dụng những loại thuốc có khả năng vi phạm vào loại thuốc cấm."

Lăng Tử Hàn từ từ đáp: "Yes, sir!"

"Biết là tốt rồi." Lâm Tĩnh đưa tay ra lệnh với quân y. "Lần này tôi chỉ tịch thu các loại thuốc này thôi, lần sau không dễ dàng thế này đâu."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Quân y lập tức thu hết mấy loại thuốc này lại, sau đó cầm đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh nhìn Lăng Tử Hàn, không nói gì nữa, xoay người ra ngoài.

Lăng Tử Hàn tiến lên đóng cửa lại, đi tới trước bàn, nhìn lại đống thuốc trên bàn. Một lát sau, cậu cảm thấy phiền não đem bỏ hết đống thuốc còn lại vào trong hộc tủ, sau đó đóng mạnh tủ lại.

Cái đống thuốc này, cậu uống sắp phát ngán lên rồi, vốn cũng không muốn uống tiếp nữa.

Chết thì chết thôi.

HẾT CHAP 18

Mục lục

185. Quyển 5 - Chương 19

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngày thứ hai, Lăng Tử Hàn không để vụ "tịch thu thuốc" ảnh hưởng tới mình, vẫn dậy đúng giờ như thường lệ, cùng bọn họ ra ngoài tập thể dục buổi sáng, ngay cả Lâm Tĩnh cũng có chút khen ngợi cậu.

Kỳ thực, từ khi Lăng Tử Hàn tới đây, chưa từng được ngủ ngon qua ngày nào cả, thường thường nằm ngủ được 2, 3 tiếng sẽ lại bị cơn ác mộng đánh thức, sau đó cứ mở trừng mắt suốt đêm. Hiện tại, cho dù mỗi ngày đúng 5h sáng là phải rời giường đi huấn luyện, cậu cũng không thấy sớm, cũng không nghĩ đó là khổ cực, trái lại còn xem nó như cứu cánh cho mình, mình không cần phải trằn trọc trên giường.

Chỉ bất quá, từ hôm nay trở đi, tính tình Lăng Tử Hàn dường như bắt đầu trở nên quái gở, ngoại trừ huấn luyện cùng công tác hằng ngày ra, cậu luôn đóng cửa ở rì trong ký túc xá, cho dù bị Chu Khải Minh cùng Liễu Dũng ép đến câu lạc bộ chơi, cậu cũng tỏ vẻ không yên lòng, thường khiến người khác mất hứng.

Theo quy định, mỗi tối, toàn bộ quan binh đều xem tin tức thời sự tập thể. Lăng Tử Hàn đến đại đội Dã Lang hai tháng, tin thời sự liền bắt đầu nói đến những tin quan trọng liên quan tới bọn họ.

"Trung Quốc cùng nước Nga vào trưa hôm nay đã ký kết liên minh tạo xây dựng một tổ chức tình báo chống chủ nghĩa khủng bố quốc tế, đồng thời tăng mạnh hợp tác trong việc ngừng mở rộng việc phát tán các loại vũ khí có tính sát thương cao. Văn kiện này do chủ tịch Uỷ Ban Quốc Phòng & An Toàn của Liên bang Nga – Petrushevsky và chủ tịch uỷ ban Quốc Gia An Toàn Trung Quốc – Lăng Nghị đồng ký tên.

Sau khi kết thúc nghi thức ký tên, Petrushevsky đã khẳng định lại một lần nữa các lĩnh vực quan trọng trong việc hợp tác hai bên, đồng thời quy định thêm một số các phương pháp cụ thể về việc hợp tác, đó chính là việc kết hợp công tác giữa nhân viên đặc công cùng chuyên gia giữa hai nước.

Lăng Nghị đã nhấn mạnh, việc ký kết này nhằm xác định mối quan hệ của hai nước trong việc chống chủ

nghĩa khủng bố, vì chống lại những tổ chức phạm tội có tính uy hiếp cao nên cần phải áp dụng các chiến thuật cao cấp, văn kiện có nêu rõ cả hai bên cần phải thường xuyên trao đổi tình báo, liên hợp ứng phó tất cả các uy hiếp ảnh hưởng tới Trung – Nga.

Lăng Nghị từ hôm trước đã đến Moscow tiến hành viếng thăm, lần lượt tiến hành hội đàm với Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng nước Nga, tổng kiểm sát trường, bộ trưởng Bộ An Toàn Liên Bang cùng bộ trưởng Bộ Nội Vụ. Sáng mai ngài ấy sẽ đến Điện Kremli (1) chào tổng thống nước Nga …"

Theo sự tường thuật của MC, trên màn hình liên tiếp xuất hiện hình ảnh của Lăng Nghị, Lăng Nghị đến Moscow, Lăng Nghị cùng bắt tay mỉm cười với các lãnh đạo bên Nga, nghiêm túc tiến hành hội đàm tại hội nghị, Lăng Nghị cùng Petrushevsky ký kết, sau đó trao đổi văn kiện, nhiệt tình bắt tay, ôm, Lăng Nghị dự họp tuyên bố các tin tức liên quan, v.v…

Toàn bộ quân sĩ trong đại đội Dã Lang nhìn hình ảnh của Lăng Nghị, bỗng nhiên đều quay đầu nhìn Lăng Tử Hàn. Hai người bọn họ trông quá giống nhau, hơn nữa đều là họ Lăng. Trước đây chỉ là tin vịt mà thôi, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ mới nhìn thấy một 'thái tử' chân chính. Gia thế bối cảnh của Lăng Tử Hàn giờ đã quá rõ ràng rồi. Thì ra cậu không phải con trai của một Bộ trưởng nào đó, mà là con trai của chủ tịch.

Lăng Tử Hàn nhìn ảnh cha mình trên màn hình, nhưng khuôn mặt không chút cảm xúc.

Hồi lúc trước, cha cậu chính là thần tượng, là mục tiêu, là con đường, chân lý, là tất cả trong lòng cậu, toàn bộ trong trí óc tâm hồn cậu đều in đậm dấu ấn của cha. Khi còn bé, cậu nỗ lực huấn luyện, hy vọng cha có thể vì sự tiến bộ của cậu mà vui vẻ, mỉm cười, sau khi lớn lên, cậu xuất sinh nhập tử mà công tác, chiến đấu, cũng vì muốn đem sự nghiệp cả đời của cha trở thành của mình, hy vọng có thể vì cha gánh vác phần nào nặng nhọc, đóng góp sức mình vì mục tiêu bảo vệ nước nhà.

Còn bây giờ, cậu thực sự đã chết. Cậu nhìn cha mình, giống như một người đang ở cõi âm nhìn người thân đang ở cõi dương, tuy có tình cảm, nhưng cũng biết rõ âm dương vĩnh viễn chia cách, thế giới của cha đã không còn là của cậu nữa. Tuy rằng chỉ cần cậu còn một hơi thở, vẫn có thể nghe theo mệnh lệnh của cha bất kì lúc nào, nhưng nghĩ kỹ lại cũng giống như một âm hồn đang lang thang ở chốn dương thế, sống thực sự là dư thừa.

Suy nghĩ một chút, cậu quên mất lúc này đang ở nơi nào, đứng dậy bỏ đi.

Bóng lưng của cậu tràn ngập sự quyết tuyệt lạnh lùng kỳ lạ, hoàn toàn không giống sự ôn thuần khiêm tốn ngày xưa.

Lâm Tĩnh nhìn cậu không coi ai ra gì, cứ thế bỏ đi, không khỏi đưa mắt nhìn Lạc Thiên Thu.

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh liền gọi điện thoại cho Cục trưởng Cục Quốc an Tân Cương, Triệu An, nói thẳng: "Lão Triệu, Lăng chủ tịch của bên anh có con trai không?"

Triệu An ngẩn ra: “Sao lại hỏi vậy chứ?”

Lâm Tĩnh mỉm cười: “Anh cứ trả lời trước đi, rồi tôi nói lý do cho anh biết sau.”

“Cậu đó nha, sao lại dám ra điều kiện với tôi thế này chứ?” Triệu An là bạn thân nhiều năm của hắn, cười lắc đầu. “Sếp của chúng tôi có con chứ, hai người.”

“Hai người?” Lâm Tĩnh sửng sốt. “Anh đều gặp hết rồi à?”

Triệu An thành thật nói: “Chưa thấy qua con trai út, con trai út của sếp hình như mới sinh. Tôi mới gặp con trai lớn của sếp thôi à.”

“À.” Lâm Tĩnh gõ gõ bàn, trầm ngâm chốc lát. “Vậy con trai lớn của sếp anh tên gì?”

Triệu An cười nói: “Dã Lang bên cậu tự dưng chạy qua điều tra hộ khẩu sếp chúng tôi làm gì thế?”

Lâm Tĩnh kiên trì: “Đương nhiên là có lý do rồi, nhưng anh trả lời tôi trước đi.”

Triệu An biết rõ tính cách của hắn, nếu như không có việc gì thì hắn cũng không hỏi nhiều đến vậy, vì vậy trả lời: “Con trai lớn của sếp chúng tôi tên Lăng Tử Hàn.”

Lâm Tĩnh trầm mặc một chút, mới nói: “Bắc Kinh có cử một phó đại đội trưởng đến chỗ chúng tôi, tên Lăng Tử Hàn, có người nói cậu ta là được Bộ Quốc An điều đến Bộ Quốc Phòng.”

“Gì cơ?” Triệu An sửng sốt, liền vội vã nói. “Cậu chờ chút, tôi đến chỗ cậu.”

Không đợi cậu trả lời, Triệu An liền cúp máy, chạy ra khỏi văn phòng Cục Quốc An, lên xe chạy tới quân khu đại đội Dã Lang.

Lâm Tĩnh nhìn thấy xe của y chạy thẳng tới trước cửa ký túc xá, dừng lại, Triệu An nhảy xuống xe, chạy thẳng lên lầu, không khỏi lắc đầu. “Gì vậy chứ? Định đi nịnh bợ sao?” Thấy Triệu An vào cửa, hắn mở miệng châm chọc.

Triệu An thở hổn hển, sau đó mới nói: “Nịnh bợ cái gì chứ? Thái độ làm người của tôi ra sao chẳng lẽ cậu lại không biết? Tôi do một tay sếp đào tạo ra. Lúc trước tự tay chỉ dẫn tôi, dạy tôi làm người, dạy tôi sống, coi tôi như con ruột, cũng từng cứu mạng tôi, tôi xem sếp ân trọng như núi. Nếu con của ngài ấy tới Tân Cương, dù thế nào tôi cũng phải gặp, có thể chăm sóc nhất định sẽ chăm sóc. Lão Lâm, tôi hiểu tính cách cậu quá mà, nếu cậu ngại phiền, không muốn cậu ấy, vậy giao cho tôi đi.”

Lâm Tĩnh cười nói: “Tôi nói không cần cậu ta hồi nào? Anh chạy ào vào đây rồi làm như mình là chủ ấy.”

Triệu An thở dài: “Cậu với tôi là tâm đầu ý hợp, tính cậu ra sao chẳng lẽ tôi không rõ. Cậu ấy nhất định không vừa mắt cậu.”

Lúc này Lâm Tĩnh không làm bộ làm tịch với y nữa, vì vậy sắc mặt nghiêm túc lại, nói: “Lão Triệu, chúng ta là người một nhà, nói thẳng ra, tôi không thích bỗng nhiên có người ngoài chạy tới đây, một người chưa từng trải qua huấn luyện cơ sở, hơn nữa chưa gì hết lại đảm nhận chức phó đại đội trưởng. Anh nghĩ đi, đại đội chúng tôi bình thường nhất cũng không phải là những kẻ kẻ đầu đường xó chợ, với lại, các trung đội trưởng của chúng tôi có ai kém cậu ta? Vì sao lại phải nghe mệnh lệnh của cậu ta? Bằng cái gì chứ? Vì có một người cha tài giỏi sao? Anh nói vậy sao tôi phục?”

“À?” Triệu An có chút vô cùng kinh ngạc. “Vậy sao cậu ấy tới được chỗ cậu?”

Lâm Tĩnh hừ một tiếng: “Là sếp Lôi của Bộ Quốc Phòng chúng tôi điều cậu ta tới đây tạm giữ chức để rèn đúc, muốn cậu ấy giúp bộ đội đặc chủng chúng tôi sửa đổi giáo trình huấn luyện.”

“Cậu ấy?” Triệu An sửng sốt. “Sao cậu ấy lại đồng ý nhập ngũ chứ?”

“Không biết.” Lâm Tĩnh lắc đầu. “Nghe nói do sếp Lôi ép buộc tiến vào tổng bộ, sau đó đi theo đường vòng điều tới đây.”

Triệu An bừng tỉnh đại ngộ: “À, tôi hiểu rồi.”

HẾT CHAP 19

Mục lục

186. Quyển 5 - Chương 20

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Triệu An bừng tỉnh đại ngộ: “À, tôi hiểu rồi.”

Lâm Tĩnh nhịn không được hỏi: “Này, Lão Triệu, chúng ta là người một nhà, anh cũng vòng vo với tôi làm gì, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Triệu An cười nói: “Cậu đó nha, lẽ nào khi bọn họ phái cậu ta tới, không nói gì cho cậu biết hết sao?”

"Có chứ, nói là con của một vị bộ trưởng nào đó." Thanh âm Lâm Tĩnh lạnh lùng, tràn ngập châm chọc. "Lại đây lập công, sau đó quay về Bắc Kinh mây xanh thẳng thượng."

Triệu An nhìn nét mặt đầy khinh miệt của hắn, không khỏi bật cười: "Trong mắt cậu, chỉ sợ bầu trời khắp nơi đều tối đen, cứ là thái tử, đều là đồ ham tửu sắc, là thái tuế. Cậu không nghĩ rằng, với thân phận của cha cậu ấy, cậu ấy muốn mây xanh thẳng thượng cũng chuyện dễ dàng, đâu cần đánh vòng rườm rà đến thế."

Lâm Tĩnh nghe y nói xong, cũng biết bản thân mình khá là cực đoan, trên mặt luôn lãnh ngạo xuất hiện chút nghi hoặc: "Với thân thế hiển hách của cậu ta, tới đây làm gì chứ? Cha cậu ta sắp cậu ta đến một nơi nguy hiểm như ở đây làm gì?"

"Không rõ ràng lắm." Triệu An lắc đầu. "Bất quá, tôi cũng có nghe vài điều về cậu ta. Hình như về mặt tâm lý cậu ta có chút vấn đề, bị chứng tự kỷ hay trầm cảm gì đó thì phải, không thích ra ngoài gặp người, cũng không thích nói chuyện. Sau khi tốt nghiệp cấp 3 cậu ta không đi học đại học, nên sếp của chúng tôi sắp xếp cho cậu ta một công việc văn phòng tại tổng bộ, là nhân viên phân tích dữ liệu cơ sở, nhưng cậu ta lại ít khi nào đi làm đàng hoàng, cứ 3 ngày hết 2 ngày tàn tàn, chỉ cần một chút sơ suất là cậu ta liền biến mất dạng. Có không ít người ở Bắc Kinh đều biết, Lăng bộ trưởng là một anh hùng đỉnh thiên lập địa, oai phong một cõi, khi còn trẻ là "Quốc an đệ nhất dũng sĩ", giờ là "Boss Quốc Gia An Toàn", thế nhưng lại cực kỳ đau đầu với đứa con này, không có cách nào cả. Ngài ấy là bạn thân nhiều năm với Lôi bộ trưởng, nên giao đứa con này cho Lôi bộ trưởng cũng chuyện bình thường. Chuyển một vòng trong tổng bộ, sau đó lại đến Bộ Quốc Phòng công tác, hẳn là đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi. Về việc điều cậu ta đến đây, tôi nghĩ chắc sếp sợ cậu ấy lại giống như trước, không chịu đi làm, hở một chút là chạy mất. Quân đội mà, ít nhất cũng nghiêm ngặt hơn, có quân kỷ quản giáo, cậu ấy chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo. Phối hợp với một dũng tướng như cậu, lập chút công, ít nhất cũng phù hợp với xuất thân của mình, vậy cũng dễ ăn nói hơn."

Lúc này mới Lâm Tĩnh rốt cuộc hiểu được, không biết không biết nên khóc hay cười: "Xuất thân tốt như vậy, lại bị bệnh tự kỷ? Vậy mấy người chúng tôi luôn phải chịu đau đớn khó khăn, chắc toàn bộ thắt cổ hết quá."

"Cái này gọi là 'Sinh vào nhà tốt không bằng sinh vào mạng tốt'." Triệu An cũng cười. "Kỳ thực vị con trai lớn của sếp tính cách cũng được, không thích chỉ huy, kiêu ngạo ương ngạnh, cũng không phải là người lười biếng yếu đuối. Haha, đây là cơ hội tốt cho cậu đó nha, nếu cậu hầu hạ tốt vị công tử này, có thể lấy lòng được cả hai nhân vật lớn của nước là Lôi bộ trưởng cùng Lăng chủ tịch, tiền đồ vô lượng đó nha."

Lâm Tĩnh lạnh lùng cười: "Triệu cục, anh đang chọc tôi sao? Lâm Tĩnh tôi là loại người dựa vào quan hệ mà đi lên sao? Tôi chính là nhờ vào súng đạn chiến trường mà có được ngày hôm nay đấy."

Triệu An lập tức nói: "Đó là tất nhiên, ai chẳng biết đến danh Lâm Tĩnh "Dã Lang" dũng mãnh thiện chiến chứ?"

Lâm Tĩnh chỉ vào y cười nói: "Lão Triệu, anh đang mắng tôi đấy à? Bên Cục Quốc An tại Tây Bắc các anh phá được nhiều đại án, còn bắt được con trai của Eclanamine từ Afghanistan về nước. So với anh, tôi thật mặc cảm."

Triệu An khoát tay áo: "Chúng ta là anh em, không cần thổi phồng nhau như thế."

Hai người đều nở nụ cười.

Mỗi lần ở cùng với Triệu An, Lâm Tĩnh luôn cao ngạo như băng tuyết cũng có thể tan rã, trên mặt hiện lên nụ cười rực rỡ như dương quang.

Trò chuyện xong, Triệu An mới hỏi hắn: "Vậy tôi có thể gặp Lăng công tử không?"

"Đương nhiên có thể." Lâm Tĩnh nói, sau đó cầm lấy điện thoại.

Một lát sau, Lăng Tử Hàn im lặng xuất hiện tại cửa, nói: "Lâm đại, ngài tìm tôi?"

Thái độ của Lâm Tĩnh đối với cậu đã hòa nhã hơn một chút, nghe vậy gật đầu, đưa tay chỉ vào Triệu An: "Đây là Triệu cục trưởng Cục Quốc An Tân Cương, y tới tìm cậu."

Lăng Tử Hàn lễ phép mỉm cười với Triệu An: "Triệu cục, ngài tìm tôi có việc?"

Mấy năm trước Triệu An báo cáo công tác tại tổng bộ ở Bắc Kinh, đã từng đến nhà Lăng Nghị ăn cơm, lúc đó vừa lúc Lăng Tử Hàn chuẩn bị đi ra ngoài, nên có gặp qua, nhưng không nói chuyện, lúc này thấy cậu, không khỏi giật mình. So với mấy năm trước, dù hình dáng bên ngoài hay khí chất của Lăng Tử Hàn đều như biến thành 2 người hoàn toàn khác hẳn, khiến y nhất thời không nhận ra.

"Lăng phó, mạo muội hỏi một câu, ngài …" Triệu An do dự mà, nhưng cũng quyết định hỏi thẳng. "Ngài con trai lớn của sếp chúng tôi sao?"

Lăng Tử Hàn thành thật thừa nhận: "Đúng vậy."

Triệu An lập tức tiến lên, nhiệt tình bắt tay cùng cậu: "Vậy … Lăng công tử, ngài còn nhớ tôi không?"

Lăng Tử Hàn đã từng trải qua huấn luyện quá nghiêm khắc, có một môn là khả năng ghi nhớ, đương nhiên cậu nhớ kỹ y. Bất quá, bây giờ cậu thể hiện khuôn mặt mờ mịt, mỉm cười lắc đầu: "Triệu cục, xin lỗi, chúng ta trước đây … có gặp nhau sao?"

Triệu An cười nói: "Vài năm trước tôi có đến nhà ngài ăn cơm, có từng gặp mặt qua, bất quá chưa nói nói chuyện."

"À, xin lỗi, xin lỗi." Lăng Tử Hàn vội vàng áy náy. "Triệu cục, tôi … trí nhớ không được tốt lắm, thật sự là xin lỗi."

"Không sao, không sao." Triệu An thoải mái. "Ở chỗ cha ngài tất nhiên phải gặp qua rất nhiều người, sao có thể nhớ hết được chứ? Bất quá, ngài tới Tân Cương là tốt rồi, chúng ta có thể kề vai chiến đấu."

Lăng Tử Hàn khách khí: "Không dám nhận, là tôi phải học tập ở anh rồi."

"Lăng công tử, ngài khiêm tốn quá rồi, nếu nói học tập, thì cha ngài chính là người thầy tốt nhất đó." Triệu An cười nói. "Ngài có thể đến chỗ chúng tôi, quả thực rất giỏi đó."

Thái độ Lăng Tử Hàn ôn hòa, nghe vậy liền nói: "Đâu có, Triệu cục quá khách khí, người giỏi phải là các anh mới đúng."

Hai người khách sáo vài câu. Triệu An nói nhất định phải đãi tiệc mừng Lăng Tử Hàn, Lăng Tử Hàn chối từ, còn nói cha cậu biết sẽ mắng cậu mất, lúc đó Triệu An mới chịu thôi.

Chờ Triệu An đi rồi, Lăng Tử Hàn mới nhìn đến Lâm Tĩnh đang đưa ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn mình.

Từ ngày đó trở đi, liên tiếp vài ngày, toàn bộ đại đội Dã Lang đều mang bầu không khí kỳ dị, ánh mắt của mỗi người khi thấy Lăng Tử Hàn cũng có chút khác lạ. Lăng Tử Hàn càng thêm trầm mặc, ánh mắt cậu càng thêm mơ hồ, tựa như bụi mù cuồn cuộn nổi lên trong sa mạc đầy gió, khiến người ta cảm thấy cậu rất thần bí khó lường, nên trở nên âm thầm sợ hãi.

Tuy rằng cho tới nay sự nhẫn nhục chịu đựng của Lăng Tử Hàn khiến Lâm Tĩnh không thể thẳng tay loại trừ, nhưng dáng vẻ thư sinh của cậu thật sự không hợp với đại đội Dã Lang, huống hồ, biết được cậu chính là con của "Boss Quốc Gia An Toàn", tuy rằng nghiêm nghị khởi kính, nhưng càng thêm xa cách với cậu. Người bình thường khi nói tới đặc công, gián điệp, sẽ nghĩ rằng những người đó đều là người gian trá, quỷ bí, hắc ám, có cảm giác khủng bố, nên tất nhiên không hợp với những người thuộc đại đội Dã Lang luôn quang minh chính đại.

"Hắc Lang" Lạc Thiên Thu cùng "Hồng Lang" Lô Thiếu Hoa vốn không ưa gì cậu, lúc này liền khuyến khích Lâm Tĩnh thẳng thắn đưa ra một cuộc huấn luyện cực hạn để cậu chịu không nổi phải rút lui.

Lâm Tĩnh do dự thì ở Bắc Kinh truyền đến tin tức, dường như trung ương tại Tây Bắc chuẩn bị tổ chức một đợt hành động lớn, trong đó đại đội Dã Lang có hơn phân nửa cơ hội để tham gia. Đây là một trận đánh lớn, cũng là cơ hội lớn, đa phần bạn bè ở Bắc Kinh của hắn không muốn hắn bỏ qua cơ hội này.

Cho nên, Lâm Tĩnh không chần chừ nữa, lập tức định ra kế hoạch huấn luyện bắt đầu thực thi.

Ngay lúc này, Lăng Tử Hàn cảm thấy rất mệt mỏi.

Đây là sự mệt mỏi rã rời chân chính, từ đáy lòng phát sinh ra, khiến cậu không thể chống đỡ.

Cậu không còn khí lực để kiên trì nữa.

Từ nhỏ đến lớn, tuy rằng Lăng Tử Hàn tiếp thu huấn luyện rất khốc liệt, nhưng tất nhiên hoàn toàn khác hẳn với hệ thống huấn luyện của bộ đội đặc chủng, nhất là từ hơn 3 năm trước cậu phải chịu vết thương khiến cậu vạn kiếp bất phục kia, cậu cũng không trải qua huấn luyện nữa, tự căn cứ vào tình hình bản thân mà tự mình an bài khóa huấn luyện cho mình, chính mình giữ vững cường độ huấn luyện.

Từ sau khi tới đại đội Dã Lang, cậu liền điều chỉnh trạng thái của chính mình để phù hợp, nhưng lực bất tòng tâm. Không còn thuốc làm vật giảm đau, đa phần đều dùng ý chí bản thân để ngoan cường chống đỡ.

Thế nhưng, hiện tại, cậu nghĩ rằng cậu không làm được nữa rồi.

HẾT CHAP 20

Mục lục

187. Quyển 5 - Chương 21

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Dã Lang" Lâm Tĩnh vừa tiến hành các đợt huấn luyện ma quỷ tại quân khu, vừa sắp xếp một đợt huấn luyện dã ngoại đường dài.

Lộ tuyến lần này là từ Ukraine đến Kanas, phía Bắc Xinjiang, trên đường sẽ xuyên qua sa mạc Gurbantunggut thuộc bồn địa Junggar (1), sau đó đi đến sa mạc Gobi, ghềnh thác, vào dãy núi Altai (2), đến hồ Kanas (3) đẹp như cõi tiên, núi cứ tiếp tục đi về phía trước thì sẽ đến tận chỗ giao giới nước Nga. Toàn bộ kế hoạch hành trình dự kiến hoàn thành trong 10 ngày, sau đó không nghỉ ngơi, lập tức quay về quân khu trong 10 ngày.

Bọn họ mỗi người đều mang theo nguyên bộ vũ khí, trang bị, ban ngày hành quân tốc độ cao nhất, buổi tối cắm trại ngay tại chỗ, hoặc là tự mình đào hang, chui vào đó nghỉ ngơi.

Đến ngày thứ 8, bọn họ tiến vào Khu bảo tồn thiên nhiên Kanas.

Ở đây ngay giữa bụng núi Altai, chung quanh đều là cây xanh nước biếc, bãi cỏ trải dài, rừng rậm rạp, cảnh sắc đẹp như tiên cảnh.

Bọn họ đi qua khu rừng, thỉnh thoảng có vài con sóc chạy nhảy trên các tán cây, các động vật hoang cũng lúc ẩn lúc hiện, toàn bộ thiên nhiên có vẻ hài hòa, an bình, tràn đầy sức sống.

Các quân sĩ đều cảm thấy vui vẻ, tuy rằng mệt, thế nhưng nhìn cảnh đẹp như vậy, so với sa mạc, núi hoang thì ở đây quả thực chính là thiên đường.

Chỉ có tâm tình Lăng Tử Hàn lại rất u ám. Trong lòng cậu đã dần muốn từ bỏ.

Dựa theo quy định hành động của bọn họ, trừ phi trước đó có mệnh lệnh không tiếc bất kì điều gì, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ ra thì, nếu bình thường trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, phát hiện trạng thái bản thân có điều bất ổn, đều có quyền từ bỏ ngang. Lăng Tử Hàn rất kiên cường, thế nhưng thân thể của cậu đã từng trọng thương nghiêm trọng, mặc dù các chuyên gia y học đã tận lực chữa trị cho câu, nhưng rốt cục do vết thương quá sâu, nguyên khí đại thương, đối mặt với huấn luyện cường độ cao thì dù cậu có muốn kiên trì đến cùng, cũng sợ là bất lực.

Cậu chuẩn bị thông qua đường liên lạc mật để nói chuyện với cha, nói rằng cậu muốn từ bỏ. Thế nhưng, thời gian trò chuyện riêng của cậu không có nhiều, vì phần lớn thời gian cậu đều phải ở cùng với các quân sĩ của đại đội Dã Lang, mà gần đây Lăng Nghị cũng phải thường xuyên qua lại giữa các quốc gia, vì khác múi giờ, nên khó liên hệ được. Nhiệm vụ này cậu tuyệt đối phải giữ bí mật, không thể nói cho bất kì ai, mà nếu không thương lượng trước được với Lăng Nghị, bản thân cậu cũng không thể tùy tiện nói với Lôi Chấn ý định của bản thân, nên không thể làm gì khác hơn là ban ngày hành quân theo đội ngũ, ban đêm tiếp tục cố gắng liên lạc.

Chạng vạng hôm nay, bầu trời bắt đầu lất phất tuyết rơi, giữa rừng rậm xanh um dần biến thành một vùng trời trắng. Lâm Tĩnh hạ lệnh dừng bước, cắm trại ngay tại chỗ.

Lăng Tử Hàn đi thêm một khoảng nữa, tìm một chỗ cách xa bọn họ, tự mình đào một hốc nhỏ trong một gốc cây thông lớn. Bản thân cậu rất thích các chỗ trong hốc cây.

Chờ cậu đào xong được cái hốc để chui vào nằm thì trời đã tối đen.

Tuyết dần trở nên dày đặc hơn, cứ từng chút từng chút rơi xuống khỏa lấp tất cả mọi nơi.

Lăng Tử Hàn cuộn người mình lại, dựa vào trong hốc, lẳng lặng nhìn các hoa tuyết rơi xuống mặt đất bên ngoài cửa hốc, càng lúc càng dày. Trong bóng đêm, tuyết trắng phản xạ ánh sáng nhạt, mọi âm thanh dần biến mất, khiến người ta cảm nhận được một sự yên lặng đến đáng sợ.

Cậu vẫn không nhúc nhích, nhìn tuyết chất càng lúc càng cao, cuối cùng muốn che khuất cả cửa hốc. Cậu có cảm giác như bản thân đang bị giam trong một ngôi mộ bằng tuyết, trong lòng có chút vui sướng. Có thể an nghĩ tại một nơi như thế này, cũng là một cái chết đẹp.

Hừng đông, toàn bộ quân sĩ đại đội Dã Lang đều chui ra khỏi hốc, động, chuẩn bị xuất phát. Sau khi tập hợp, Lâm Tĩnh phát hiện thiếu Lăng Tử Hàn, nhất thời mặt trầm xuống, lập tức mệnh lệnh đi tìm cậu ấm

kia.

Khắp nơi đều là tuyết trắng, tuyết động dày đặc, nhìn không ra chỗ nào có hốc hoặc động, vậy làm sao mà tìm. Các quân sĩ tìm khắp mọi nơi, nhưng vẫn chẳng tìm ra được cái hốc mà tối hôm qua Lăng Tử Hàn đã đào để nằm ngủ.

Mất một khoảng thời gian mà vẫn chưa tìm được cậu, các tiểu đội trưởng có chút thấp thỏm. Bọn họ nhìn Lâm Tĩnh rồi cũng tham gia tìm kiếm với các quân sĩ. Có vài quân sĩ bắt đầu thiếu kiên nhẫn, liền mở miệng gọi "Lăng phó, Lăng phó".

Tiếng gọi tên cậu càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Lâm Tĩnh cũng bắt đầu lo lắng, lập tức ra lệnh đào tuyết ra để tìm.

Trải qua hơn mấy tiếng đồng hồ tra tìm, rốt cục có người la lên: "Ở chỗ này". Y vừa nói vừa đào tuyết, các quân sĩ khác cũng lập tức chạy lại giúp đỡ.

Lâm Tĩnh chạy nhanh qua đó. Chờ khi hắn đạp qua được đống tuyết dày đến được chỗ cậu thì những người khác đã đào ra được cái hốc.

Lăng Tử Hàn suy yếu dựa trên vách cây băng lãnh, sắc mặt tái không còn chút máu. Nếu như không phải có cây thông che bớt phần nào tuyết, đồng thời có các khe hở để không khí tràn vào, sợ rằng cậu đã chết ngộp từ lâu. Cậu không hề lên tiếng, không hề có ý định trả lời lại bất kì tiếng gọi nào cả, chỉ muốn nằm yên như thế này thôi. Cứ như vậy mà ra đi, xong hết mọi chuyện, chẳng lo gì hết.

Lâm Tĩnh chạy tới vừa lúc cậu mở mắt ra nhìn, tuy rằng ánh mắt cậu hướng về hắn, nhưng không hề có chút sức sống nào. Ngay lúc này, toàn bộ sự ghét bỏ, phản cảm bấy lâu nay của hắn đối với cậu đều bay lên chín từng mây, hắn liền thân thiết mà hỏi thăm: "Lăng phó, cậu thấy sao rồi?"

Lăng Tử Hàn bất đắc dĩ mỉm cười nhẹ, nhẹ giọng nói: "Lâm đại, tôi quyết định từ bỏ. Tôi quyết định rời khỏi đại đội Dã Lang, rời khỏi quân đội … Các người cứ đi tiếp đi, không cần phải lo cho tôi. Tôi sẽ tự mình rời đi."

Nghe thấy cậu tự mình nói sẽ từ bỏ, nhưng Lâm Tĩnh lại không có chút vui vẻ nào. Nhìn nụ cười khổ trên mặt Lăng Tử Hàn, trái tim Lâm Tĩnh bỗng nhiên thắt lại. Thanh âm hắn trở nên nhu hòa: "Lăng phó, cậu đi ra trước đã, tạm thời ngồi xe đi đi. Chờ cậu nghỉ ngơi khỏe rồi, chúng ta sẽ tiếp tục hành trình bộ."

Lúc này Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy một trận âm hàn cùng đau đớn mãnh liệt tập kích ngũ tạng lục phủ tứ chi bách hài, toàn thân như bị tê liệt, lại có cảm giác như ngàn cây châm đang tiêm vào người, cậu không thể nào điều khiển được. Cậu mềm người cuộn tròn trong hốc, chỉ là mỉm cười, chậm rãi nói: "Lâm đại, các người thôi đi, đừng lo cho tôi."

Lâm Tĩnh nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu, dần dần tái trắng rồi thành màu tro, liền buột miệng: "Lăng phó, dù thế nào đi nữa thì cậu cũng đi ra trước đi."

Trước mắt Lăng Tử Hàn dần trở nên mờ ảo, tất cả khí lực đều dường như biến mất, hô hấp càng ngày càng khó khăn. Cậu lẩng lặng nhắm mắt lại, hờ hững nói: "Lâm đại, anh có thể lấp cửa hốc này lại được không. Phần mộ thế này, tôi thực sự rất thích …"

Lâm Tĩnh quá sợ hãi, lập tức đưa tay ra nắm lấy Lăng Tử Hàn, chỉ cảm thấy tay cậu không chỉ băng lãnh, mà còn cứng băng, mạch đập vô cùng yếu. Hắn la lớn lên: "Quân y, cáng cứu thương, mau."

Các quân sĩ khác đều bắt đầu rối, lập tức chạy đi lấy cáng cứu thương, trải trên mặt tuyết trước cửa hốc.

Khi quân y chạy tới thì Lâm Tĩnh đã lôi được Lăng Tử Hàn ra khỏi cửa hốc, đặt lên cáng cứu thương. Lăng Tử Hàn đã hôn mê, sắc mặt xám xanh, hô hấp yếu ớt. Quân y kiểm tra, sắc mặt liền thay đổi: "Lâm đại, lập tức đưa anh ấy đi bệnh viện, tình trạng của anh ấy rất nguy hiểm."

Lâm Tĩnh lập tức gật đầu: "Được, cậu đi theo Lăng phó, đến bệnh viện Altai gần đây nhất."

Các bác sĩ của bệnh viện Altai không có nhiều kinh nghiệm, nên không giúp được gì với bệnh tình của Lăng Tử Hàn, hầu như vô pháp xử lý. Bọn họ chỉ có thể tiến hành cấp cứu theo thường lệ, nhưng tiếp theo thì lại không biết phải thế nào.

Lăng Tử Hàn vẫn hôn mê, tình hình càng lúc càng nguy hiểm. Trong bệnh viện đã cấp cứu hơn 3 lần, cũng đã có bác sĩ cùng y tá ám chỉ Lâm Tĩnh nên chuẩn bị hậu sự.

Lúc này Lâm Tĩnh mới thật sự lo lắng. Tuy rằng hắn không thích vị 'thái tử gia' này, nhưng chỉ muốn đuổi cậu đi mà thôi, đâu có mong cậu chết.

Đứng bên cạnh giường bệnh của Lăng Tử Hàn, Lâm Tĩnh nhìn khuôn mặt thon gầy trắng bệch của cậu, bỗng nhiên phát hiện, người thanh niên này còn chưa tới 30 tuổi, vậy mà tóc mai đều đã bạc. Hắn nhớ lại từng khoảnh khắc từ ngày đầu tiên Lăng Tử Hàn đến đại đội Dã Lang cho đến tận bây giờ, lúc này mới chú ý tới, dù người thanh niên xuất thân từ danh gia vọng tộc, có cuộc sống vô ưu vô lự này luôn mỉm cười, nhưng chưa bao giờ vui sướng thật lòng, thật sự khó mà hiểu được. Lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ tới, Triệu An đã từng nói qua, Lăng Tử Hàn có bệnh tự kỷ trầm cảm …

Việc đã tới nước này, hắn cũng không dám giấu diếm, vội vã gọi điện thoại đến Bắc Kinh tìm Lôi Hồng Phi, nói bệnh tình của Lăng Tử Hàn cho y biết. Sau đó, hắn thành khẩn mà nói: "Lão lôi, tôi thật sự không biết phải làm thế nào để liên lạc với người nhà của Lăng phó, phiền anh thông báo cho họ biết giùm tôi."

"Được, để tôi liên hệ với họ." Sắc mặt Lôi Hồng Phi nghiêm trọng. "Tôi cũng tới đó."

HẾT CHAP 21

Mục lục

(1) Dzungaria cũng viết là Zungaria, là một vùng địa lý ở phía tây bắc Trung Quốc, tương ứng với nửa phía bắc của Tân Cương. Phần lõi của Dzungaria là bồn địa Dzungaria (cũng gọi là bồn địa Junggar) với sa mạc Gurbantunggut ở trung tâm. Nó giáp Thiên Sơn về phía nam, dãy núi Altai về phía đông bắc và dãy núi Tarbagatai về phía tây bắc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Dzungaria

(2) Dãy núi Altay, hay dãy núi Altai: là một dãy núi ở trung tâm châu Á, nằm trên khu vực biên giới Nga, Trung Quốc, Mông Cổ và Kazakhstan, và là thượng nguồn của các con sông lớn như Irtysh, Obi và Enisei.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/D%C3%A3yn%C3%BAiAltay

(3) Khu bảo tồn thiên nhiên Kanas:Nằm trong Burqin, Quận Altay, khu vực tự trị Tân Cương, và chung đường biên giới với Kazakhstan, Nga và Mông Cổ, bảo tồn thiên nhiên Kanas tự hào có một hệ sinh thái thiên nhiên tuyệt đẹp được hình thành bởi các hồ, sông, sông băng, rừng và đồng cỏ.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Khub%E1%BA%A3ot%E1%BB%93nthi%C3%AAnnhi%C3%AAnKanas

188. Quyển 5 - Chương 22

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngày thứ hai, Đồng Duyệt mang theo một tổ chuyên gia cùng rất nhiều loại thuốc đặc biệt, đi máy bay quân dụng do Bộ Quốc Phòng sắp xếp, từ Bắc Kinh trực tiếp tới Altai.

Viện trưởng lập tức nhận ra vị chuyên gia y học nổi danh quốc tế này, lập tức tôn kính: "Đồng giáo sư, ngài tự mình tới đây sao?"

"Đúng vậy. Tôi là ba Lăng Tử Hàn. Cha nó không có nhà, nên tôi tới." Đồng Duyệt lễ phép gật đầu với ông, vừa giải thích vừa mang theo các chuyên gia vội vã chạy tới phòng bệnh Lăng Tử Hàn.

Hắn cùng các chuyên gia khác đều biết rõ bệnh tình Lăng Tử Hàn, sau khi cẩn thận kiểm tra các số liệu ở các thiết bị giám sát y học trong phòng bệnh xong liền lập tức tiến hành cấp cứu.

Dưới sự chỉ huy của Đồng Duyệt, việc cấp cứu này mất hơn 1 tuần mới dần ổn định được bệnh tình Lăng Tử Hàn. Đồng Duyệt lập tức đưa cậu ra xe cứu thương, chuyển tới tổng y viện lục quân ở Urumqi để tiếp tục trị liệu. Bây giờ cậu không thể đi máy bay được, việc cất cánh cùng đáp xuống khiến áp suất không khí

thay đổi, sẽ ảnh hưởng tới cậu, nếu không thì Đồng Duyệt đã trực tiếp chuyển cậu về Bắc Kinh rồi.

Lúc này, Lôi Hồng Phi bỗng nhiên mang theo Ninh Giác Phi xuất hiện tại Urumqi, hai người họ chạy thẳng tới bệnh viện, lo lắng canh giữ bên cạnh. Thì ra do Đội đột kích Thiểm Điện đến Tân Cương huấn luyện, để chuẩn bị cho kế hoạch liên minh quốc tế hợp chống khủng bố của Lăng Nghị.

Lúc Lăng Tử Hàn tỉnh lại, bỗng nhiên trong lòng thấy tiếc nuối vô cùng. Mỗi lần cậu bị sự trong thống khổ cực độ khiến bản thân chìm trong hôn mê, thời điểm đó cậu luôn hy vọng mình sẽ không tỉnh lại nữa, thế nhưng, hết lần này tới lần khác không như mong muốn, mọi người luôn tìm mọi cách bắt cậu tỉnh lại.

Lôi Hồng Phi thấy Lăng Tử Hàn mở mắt, không khỏi vui mừng: "Người anh em à, em đúng là biết cách làm anh sợ đó."

"Lăng đại ca, rốt cục anh cũng tỉnh rồi, thật tốt quá." Ninh Giác Phi vui mừng lộ rõ trên nét mặt. "Mới mấy tháng không gặp, sao anh lại thành ra thế này?"

Lăng Tử Hàn nhìn bọn họ, nỗ lực lắm mới có thể mỉm cười, thanh âm yếu ớt: "Là do thân thể … càng lúc càng kém rồi."

Đúng lúc này, Lâm Tĩnh mang theo ba trung đội trưởng tới thăm Lăng Tử Hàn, vừa đến cửa phòng, liền nghe thấy đoạn đối thoại của họ. Lâm Tĩnh lập tức ngừng bước, ba trung đội trưởng phía sau cũng lập tức đứng lại theo ngoài cửa.

Lôi Hồng Phi nhìn người bạn thân nhất của mình, cũng là người mà mình yêu nhất giờ đây thành ra cái dạng này, đau lòng vô cùng: "Tử Hàn, về Bắc Kinh thôi."

"Được." Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu. "Em đã quyết định từ bỏ rồi. Chờ khi xuất viện, em sẽ trở về Bắc Kinh, từ nay về sau rời khỏi quân đội."

"Vậy không được." Lôi Hồng Phi phản đối. "Em phải ở lại quân đội. Anh đã quyết rồi, anh sẽ xin em về Bắc Kinh. Anh xin điều đội đột kích về Bắc Kinh rồi xin cho em về đội anh. Dù sao đi nữa anh cũng muốn kề vai sát cánh với em, thực sự rất tuyệt vời." Y càng nói càng hăng say, nhất thời vui mừng.

Lăng Tử Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười như trẻ con của y, không khỏi lắc đầu: "Anh nghĩ thật hão huyền, làm vậy có khác nào xin hàng chức chứ? Hơn nữa, quân đội có kỷ luật riêng, không phải cứ muốn là được."

Lôi Hồng Phi cợt nhả mà nói: "Dù bằng bất cứ cách nào, anh cũng phải làm được việc đó, coi như dĩ quyền mưu tư đi. Anh đi tìm chủ tịch xin một chút, rồi kêu cha anh hạ lệnh là được."

Ninh Giác Phi cũng cười hì hì: "Đúng vậy, Lăng đại ca, anh cùng lão đại vào đội đột kích chúng em, chúng em đồng ý cho các anh lãnh đạo. Chỉ cần có hai người các anh, đại đội Dã Lang thì làm được gì cơ chứ? Em lần này tới đây để đón anh đó, anh vào đội của bọn em đi."

"Cái tên Dã Lang đó luôn kiêu ngạo. Trong quân đội chỉ có một mình hắn là dám chống lại anh thôi." Lôi Hồng Phi cười nói. "Vậy mà lần này, hắn lại chẳng có mắt nhìn người, không nhìn ra được giá trị của em, muốn đuổi em đi, không được thì giày vò em thành như vậy. Chỉ cần em rời khỏi đây, đến chỗ của anh, chúng ta hai người liên thủ, nhất định nắm thiên hạ trong tay."

Lâm Tĩnh ở ngoài cửa nghe đến đó, có chút mơ hồ đưa mắt nhìn ba trung đội trưởng sau lưng mình. Bọn họ không rõ, một vị công tử yếu đuối ngoại trừ có cha mang địa vị hiển hách cùng biết nhiều ngôn ngữ ra, thì còn giá trị gì nữa cơ chứ?

Lăng Tử Hàn nghe y hăng hái bừng bừng miêu tả, không khỏi mỉm cười: "Hồng Phi, anh thấy thân thể em bây giờ, thật sự lực bất tòng tâm rồi. Em không muốn liên lụy đại đội Dã Lang, cũng không muốn ảnh hưởng tới đột kích Thiểm Điện bọn anh. Em chỉ muốn về hưu mà thôi."

Lôi Hồng Phi biến sắc: "Vậy khi về hưu em sẽ làm gì?"

Lăng Tử Hàn tránh ánh mắt của y, một lát mới nói: "Em muốn sống 1 mình."

Lôi Hồng Phi khẩn trương cao độ, phản ứng mau lẹ, liền cầm lấy tay cậu, cường điệu: "Tử Hàn, em đừng quên, từ ngày đầu tiên em sinh ra, khi anh thấy em, liền quyết định sẽ coi em như anh em ruột thịt. Nếu em dám bỏ anh đi một mình, dù phải chạy tới âm tào địa phủ, anh cũng sẽ đi tìm em để tính sổ, không tin em cứ thử xem."

Lăng Tử Hàn trong lòng nóng lên, thở dài nói: "Em nào dám thử chứ. Anh đúng là hỗn đản bá đạo."

Lôi Hồng Phi nghe thấy cậu đã hồi tâm chuyển ý, nhất thời thở dài một hơi, đắc ý dào dạt cười nói: "Với em thì phải bá đạo vậy thôi, nếu không em lại ức hiếp anh."

Ninh Giác Phi nhịn không được cười ra tiếng.

Lăng Tử Hàn suy nghĩ đến việc lần đầu tiên từ bỏ nhiệm vụ đang thực thi, không khỏi cười khổ: "Đại đội Dã Lang thực sự là danh bất hư truyền, ngoại trừ Lâm Tĩnh, bốn người còn lại cũng rất lợi hại, em thực sự chống đỡ không được nữa rồi."

Lôi Hồng Phi uy vũ sinh uy mà nói: "Hứ, đặc biệt gì chứ? Hắn có 4 "Lang" bên cạnh, anh có đến 8 "Hổ" kề bên nè." Nói xong, liền đưa một tay lên chỉ về phía Ninh Giác Phi. "Nó chính là 'Thiết hổ', ngoài ra còn 7 hổ kia nữa. Haha, nếu anh thả toàn bộ 8 người đó ra, nhất định cắn chết "Ổ Lang" kia đó."

Ninh Giác Phi liên tục gật đầu, xoa tay, nóng lòng muốn tỉ thí.

Ba trung đội trưởng đứng ngoài cửa vừa nghe tới đó, muốn bước vào lý luận, lại bị Lâm Tĩnh ngăn lại.

Lần đầu tiên Lăng Tử Hàn nghe thấy Lôi Hồng Phi có 'nuôi' 8 hổ, không khỏi hiếu kỳ: "Thật không nghĩ ra, bản thân anh là chúa sơn lâm nha. Vậy chắc anh cũng có biệt hiệu tiếng tăm lừng lẫy như Lâm Tĩnh phải không, gọi là gì thế?"

Lôi Hồng Phi cười hì hì nói: "Kỳ thực không đáng nhắc tới."

"Sao tự dưng lại khiêm tốn như vậy chứ?" Lăng Tử Hàn buồn cười, tâm tình cũng khá hơn.

Ninh Giác Phi cười, đứng bên cạnh nói: "Lão đại bọn em xuất thân từ phi công, nên gọi là' Phi hổ'."

Lăng Tử Hàn nghe vậy cười: "A, thì ra đại danh đỉnh đỉnh 'Thiểm Điện phi hổ' chính là anh sao?"

"Hiện tại mọi người đều gọi anh ấy là 'Thiết tí phi hổ'." Ninh Giác Phi nói tiếp. "Lão đại luôn luôn có những thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn."

Lăng Tử Hàn vừa nghe càng khoái trá: "Quả nhiên chuẩn xác."

Lôi Hồng Phi biết rất rõ, bản thân mình chưa chắc bằng một góc Lăng Tử Hàn, lúc này nghe cậu khen ngợi, không khỏi có chút xấu hổ: "Cũng là phóng đại mà thôi, kỳ thực có tiếng mà không có miếng đó."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Sếp, anh quá khiêm nhượng rồi."

Lôi Hồng Phi nghe cậu gọi mình là 'Sếp', nhất thời nhớ tới khi còn ở Bắc Kinh chính y đã bắt cậu phải chào mình theo đúng quy tắc, không khỏi buồn cười: "Đúng vậy, anh là sếp của em, sếp đã nói thì em phải nghe theo. Anh lệnh cho em dưỡng thân thể cho khỏe, đến Bắc Kinh báo danh lại."

Lăng Tử Hàn lắc đầu: "Sếp à, em đã quyết định xuất ngũ rồi."

Lôi Hồng Phi bá đạo: "Anh không đồng ý, em còn dám chạy."

Lăng Tử Hàn nhìn y, cười khổ: "Hồng Phi, thân thể hiện giờ của em thế nào anh cũng thấy rõ, đã không thể tiếp tục trong quân ngũ được nữa rồi."

Lôi Hồng Phi liên tục lắc đầu: "Em mới 30 mà thôi, thân thể vẫn có khả năng hồi phục mà. Hiện tại do tên Lâm Tĩnh thối kia muốn đuổi em đi, nên cố ý sắp xếp một loạt huấn luyện cực hạn cho em, khiến em suy sụp đến thế này đó. Nhưng cũng không thể trách hắn, hắn cũng có lý của hắn. Nếu em đến chỗ anh, hoặc đến Thiểm Điện, chắc chắn sẽ không thế này đâu, em sẽ hồi phục lại bình thường thôi."

Lăng Tử Hàn nãy giờ nói cũng nhiều, nên giờ thấy mệt mỏi. Cậu mỉm cười nói: "Em cũng không trách hắn. Hắn không thích em, đó là chuyện bình thường. Em đã sớm biết, cũng không phải là do ai hết. Haizzz,

cũng là do cha anh và cha em tự quyết mà thôi, kỳ thực thân thể của em bây giờ, vào quân đội thì làm được gì cơ chứ?"

"Em còn trẻ, thời gian còn dài, đừng nói mấy việc nhụt chí như vậy." Lôi Hồng Phi cười nói. "Em phát triển ở trong quân đội, kỳ thực rất tốt. Haizzz, em cứ về Bắc Kinh đã, chúng ta sẽ cùng nhau phối hợp, nhất định quần anh tụ hội, nước chảy thành sông."

Lăng Tử Hàn lại nghe y loạn dùng thành ngữ, không khỏi ách nhiên thất tiếu.

Ninh Giác Phi nỗ lực khuyến khích: "Lăng đại ca, anh vào đội đột kích bọn em đi. Cả nhà chúng ta cùng nhau huấn luyện, chiến đấu, lại cùng chơi đùa, sẽ rất náo nhiệt đó."

Lăng Tử Hàn uể oải bất kham mỉm cười, lắc đầu.

Lôi Hồng Phi nói chắc: "Anh sẽ quay về Bắc Kinh ra lệnh điều động, quân lệnh như núi, em cũng phải đi thôi."

HẾT CHAP 22

Mục lục

189. Quyển 5 - Chương 23

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đúng lúc này, Lâm Tĩnh đã đưa ra quyết định. Hắn bước vào phòng bệnh, cười nói với Lôi Hồng Phi: "Hay quá nha, Lão Lôi, dám chạy tới đây bắt cóc phó đại đội trưởng của tôi, anh nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp như anh nghĩ sao?"

Lôi Hồng Phi vừa nghe thấy liền giẫy nảy, trợn tròn mắt hỏi: "Này, không phải cậu không cần em ấy hay sao? Tôi là đang dọn đồ giùm cậu đấy thôi."

Khuôn mặt luôn lãnh ngạo của Lâm Tĩnh lúc này lại có phần hòa ái dễ gần: "Tôi nói là tôi không cần Lăng phó hồi nào vậy nhỉ? Anh đừng có vu oan hãm hại tôi."

Lôi Hồng Phi nhất thời giật mình: "Lão Lâm, cậu có bị bệnh không vậy?"

“Anh mới bệnh đó.” Sắc mặt Lâm Tĩnh lạnh lẽo, hừ một tiếng.

Ba trung đội trưởng kia cũng đã hiểu được ý định của đại đội trưởng mình, lập tức mở miệng trợ giúp.

Liễu Dũng cất tiếng trước: “Sếp à, xin anh đừng gây hiểu lầm khiến mối quan hệ giữa Lâm đại cùng Lăng phó chúng tôi xấu đi được không, anh đừng nghĩ dùng cách đó thì anh sẽ đạt được mục đích của mình nha.”

Lôi Hồng Phi vừa tức giận vừa buồn cười: “Mục đích của tôi có gì mà sợ người ta biết chứ? Tôi chẳng phải đang quảng cáo rầm rộ đây sao?”

Lô Thiếu Hoa nhân tiện nói: “Quân trọng người tài, người tài trong tay cần phải giữ, Lăng phó là người của chúng tôi, anh không thể dùng quyền mưu tư, ép buộc bắt người như thế được.”

Lôi Hồng Phi nghe xong không biết nên khóc hay nên cười, nhất thời không biết phải phản bác làm sao cho phải.

Chu Khải Minh chậm rãi nói: “Có chúng tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để anh mang Lăng phó đi đâu hết.”

Ninh Giác Phi vừa nghe liền cảm giác được tình hình có chút không ổn, lập tức đứng ra hỗ trợ: “Ổ lang này của các người có gì tốt chứ? Chúng tôi nhất định phải đưa Lăng đại ca đi.”

Lô Thiếu Hoa phản bác: “Vậy hang hổ của các cậu có chỗ nào tốt hả? Đại đội Dã Lang chúng tôi có hơn 1.000 lang, các người đừng mơ tới việc mang Lăng phó đi khỏi đây.”

Nhất thời hai bên xảy ra tranh luận kịch liệt. 1 hổ nghênh chiến 3 lang, tất nhiên là không thể sánh ngang bằng, thua là cái chắc.

Lăng Tử Hàn nghe bọn họ cứ lần lượt công kích nhau bằng “ổ lang”, “hang hổ” Không khỏi bật cười, thì thào mà nói: “Không biết còn có ‘đầm rồng’ nào nữa không?”

Lôi Hồng Phi ngồi bên cạnh cậu, vừa nghe thấy liền kề sát bên tai cậu nói nhỏ: “Có chứ, những người như em đó. Em chẳng phải là mạng Thìn đó sao?”

Lăng Tử Hàn nhất thời nhớ ra: “À, đúng, còn anh chính là mạng Dần, hèn gì.”

Lôi Hồng Phi bỗng nhiên cười nói: “Lâm Tĩnh là mạng Mão, nhưng thật ra con thỏ đó cũng không khác loài lang là bao nhiêu, cũng là một loài bốn chân, đầy lông, tai nhọn nhọn…”

Lâm Tĩnh không có tham gia cuộc đấu khẩu kia, chỉ đứng một bên nghe, lúc này đi ngang qua bọn họ tới bên giường Lăng Tử Hàn, vừa vặn nghe được Lôi Hồng Phi đang nói xấu mình, liền trừng mắt nhìn y một

cái rồi không thèm để ý đến y nữa, cúi người thân thiết hỏi: “Lăng phó, cậu thấy sao rồi?”

Dương quang ngoài cửa sổ tà tà rọi sáng gương mặt hắn, khiến khuôn mặt vốn dĩ bình thường đã thanh tú tuấn mỹ giờ càng thêm động nhân. Đôi mắt hắn sáng rực, trong suốt, đặt biệt hữu thần, lúc này hình như có ba quang lưu động, tràn đầy quan tâm. Bản thân hắn luôn có tiếng là người mặt lạnh, chính Lôi Hồng Phi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt như thế này của hắn, nhất thời cảnh giác.

Tâm tình Lăng Tử Hàn hiển nhiên khôi phục rất nhiều, ôn hòa cười nói: “Lâm đại, tôi không sao đâu, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Lâm Tĩnh lắc đầu: “Đừng nói như vậy, chuyện này cũng do tôi mà ra …”

“Không, không thể trách anh được.” Lăng Tử Hàn cười. “Một người không có căn bản nào giống như tôi, hoàn toàn không có tư cách vào đại đội Dã Lang. Làm phiền anh trong suốt thời gian qua như vậy, là nên trách tôi mới đúng. Tôi đã quyết định từ bỏ, rời khỏi đại đội Dã Lang, anh cũng không cần phải thấy khó xử nữa.”

Lâm Tĩnh ngồi xuống, nghiêm túc mà nói: “Lăng phó, hiện tại cậu vẫn là người thuộc đội chúng tôi. Đại đội đặc chủng chống khủng bố của chúng ta từ khi thành lập tới này, chưa từng có ai nói hai từ “từ bỏ”, tôi hy vọng cậu không là người đầu tiên làm điều đó.”

Lăng Tử Hàn rất là bất ngờ, không khỏi nhìn hắn, nhất thời không nói gì.

Lôi Hồng Phi cứng họng: “Lâm Tĩnh, cậu … cậu … cậu có ý gì vậy?”

Lâm Tĩnh cười với y: “”Thiết tí phi hổ”, anh muốn giành người với tôi à? Không thể nào đâu. Nếu anh muốn Lăng phó thì cũng được thôi, trừ phi anh dám phóng hết toàn bộ đám hổ bệnh của anh ra, đấu một trận với đàn lang của tôi, xem thử ai sẽ cắn chết ai.”

Ninh Giác Phi lập tức chạy tới, hưng phấn nói: “Tốt, tôi đồng ý. Lão đại, hay anh sắp xếp một chút, cho chúng em cùng bọn họ tiến hành một buổi diễn tập đối kháng đi? Dùng huấn luyện diễn tập để so tài, đó cũng là một ý hay đó.”

Lâm Tĩnh nhìn hắn một cái, có chút không quen với người nhỏ hơn mình tới 6 tuổi đã có thể lên được quân hàm thượng tá, quả thật không dễ gặp. Trong những năm gần đây cũng biết hắn có lập được không ít công huân, nhưng nếu giao những việc đó cho đại đội bọn họ, với khả năng của bọn họ cũng sẽ thành công mà thôi. Nói chung, hắn quả là có mệnh tốt.

Trên mặt Lăng Tử Hàn hiện nét vui vẻ. Cậu nhẹ giọng nói: “Quên đi, hai bên đừng cãi nữa. Nếu Lâm đại không chê tôi phiền, tôi sẽ tiếp tục ở lại đại đội Dã Lang. Giác Phi, các em nên tiếp tục huấn luyện đi, đây không phải lúc để tiến hành diễn tập.”

Ninh Giác Phi lập tức gật đầu: "Được, Lăng đại ca, em nghe lời anh."

Lăng Tử Hàn nhìn biểu tình Lâm Tĩnh, trong lòng sáng như tuyết. Cậu suy nghĩ một chút rồi nói với Lôi Hồng Phi: "Anh mau về đi. Công việc nhiều như vậy, đừng để bản thân gián đoạn ở đây."

Lôi Hồng Phi trừng con mắt: "Gián đoạn gì chứ? Hôm nay là cuối tuần, ngày mai anh sẽ trở lại, thứ hai đi làm, vậy là tốt nhất."

Lăng Tử Hàn biết không có cách nào với y, nên chỉ có thể bất đắc dĩ mà nói: "Vậy anh đưa Giác Phi ra ngoài đi dạo chút đi, em có việc muốn nói riêng với Lâm đại."

Chuông cảnh báo trong đầu Lôi Hồng Phi vang lên inh ỏi, lập tức quan sát Lâm Tĩnh từ trên xuống dưới một phen, chợt nhớ ra, người đàn ông nhỏ hơn mình 1 tuổi nhưng đã là thượng tá ngoại trừ việc được người người xưng là 'Dã lang', thì còn là 'Đệ nhất mỹ nam tử' trong quân đội, khi đánh trận hắn rất nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng bề ngoài của hắn lại vô cùng nho nhã, từ đầu đến chân hoàn mỹ không sứt mẻ chút nào, là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu người. Y nghĩ đến đó, lập tức đưa mắt nhìn Lăng Tử Hàn, bỗng nhiên tiến đến bên tai cậu, thanh âm rất thấp nhưng rất hung hăng: "Tử Hàn, nếu em dám thích hắn, anh sẽ không để em yên đâu."

Lăng Tử Hàn không nghĩ tới y sẽ tưởng tượng ra đến mức đó, sao bỗng dưng lại chuyển sang vụ này vậy, nhất thời không biết nên khóc hay cười, cười lắc đầu, ôn hòa mà nói: "Được rồi, đi nhanh đi, đừng có ở đó miên man suy nghĩ, rồi nói bậy bạ."

Lôi Hồng Phi vừa nghe liền biết cậu không có ý gì với Lâm Tĩnh, nhất thời mặt mày rạng rỡ, liên tục gật đầu: "Được rồi, bọn anh lập tức đi đây. Giác Phi, chúng ta đi, để cho trưởng phó bọn họ bàn công việc nào. Thật là, Lâm Tĩnh, cậu đang có phúc mà không biết hưởng, bản thân tôi có nằm mơ cũng muốn có 1 ngày có thể cùng Tử Hàn ngồi xuống thương lượng công tác, kề vai chiến đấu, còn cậu lại đi ghét bỏ em ấy, hứ."

Ninh Giác Phi xoay người đi ra ngoài, căm giận bất bình: "Em cũng vậy đó, nếu như Lăng đại ca đảm nhận chức phó đội trưởng bên đội em là tốt rồi, sao lại chuyển qua cho anh ta chứ? Không công bằng chút nào."

Lâm Tĩnh không hé răng, trầm tĩnh nhìn hai người kia đi ra phòng bệnh, lập tức vung tay lên, Liễu Dũng lập tức nói: "Lăng phó, chúng tôi ra ngoài chờ."

Chu Khải Minh lập tức nói tiếp: "Đúng vậy, một lát anh phải tiếp chuyện với chúng tôi đó."

Lô Thiếu Hoa vẫn còn bài xích cậu, nên lúc này cũng không có mấy lời quan tâm nào khác để nói, chỉ cười cười với cậu.

Lăng Tử Hàn cười gật đầu với ba trung đội trưởng, nhẹ nhàng nói: "Được."

Đợi bọn họ ra ngoài rồi đóng cửa lại, Lâm Tĩnh mới ngồi vào bên giường.

Đây là phòng bệnh đơn, có đầy đủ trang thiết bị, cửa kính dùng thủy tinh lấy ánh sáng vô cùng tốt, dù bệnh nhân ở trong phòng trong lòng không cảm thấy ngột ngạt. Lâm Tĩnh ngồi xuống liền thấy có những tia sáng bao quanh Lăng Tử Hàn, khiến như chung quanh cậu có một lớp ánh sáng mỏng manh bao phủ, trông cậu cũng không đến mức nào tiều tụy quá. Gương mặt thon gầy của cậu càng làm rõ nét thêm đường cong ngũ quan cực kỳ tiên minh, có một nét đẹp rất đặc biệt. Hắn nhìn cậu một hồi, liền nhận ra có chút ủ rũ ẩn sâu trong khuôn mặt cậu, liền nhẹ nhàng nói: "Cậu quá mệt mỏi rồi, hay nên nghỉ ngơi một chút đi."

"Không cần, sự mệt mỏi này của tôi không phải chỉ nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục được đâu." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Trừ phi an nghỉ vĩnh viễn mới có thể giải thoát."

Lâm Tĩnh có thể nhìn ra được, sự phóng khoáng này của cậu, cũng chính là sự từ bỏ với tất cả mọi thứ. Nhớ tới những gì mà Lôi Hồng Phi hồi nãy đã nói, hắn liền đưa tay luồn vào trong chăn Lăng Tử Hàn, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cậu, thành khẩn mà nói: "Lăng phó, chỉ là do hiện tại cậu bị bệnh, nên khó tránh được cảm giác chán nản. Thế nhưng, chúng ta là quân nhân, một ngày nào đó phải xuất trận, nhất định phải phản kích, chiến đấu tới cùng với địch, bệnh cũng là một loại địch. Cậu không được lùi bước, nhất định phải kiên trì."

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy tay mình thật ấm áp, bàn tay kia 5 ngón tay thon dài, cũng rất thô ráp, y như tay của Lôi Hồng Phi vậy, lòng bàn tay đầy vết chai, lại mang đến cảm giác kiên định, khiến người khác cảm thấy yên tâm.

HẾT CHAP 23

Mục lục

190. Quyển 5 - Chương 24

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Cảm nhận được sự thân thiết của Lâm Tĩnh, Lăng Tử Hàn chậm rãi nở nụ cười: "Cám ơn anh, Lâm đại, tôi nhất định sẽ cố gắng kiên trì."

Lâm Tĩnh cười gật đầu: "Vậy là tốt rồi, giờ mới giống phó đại đội trưởng của đại đội Dã Lang chúng ta chứ."

Lăng Tử Hàn trầm mặc chốc lát, nghiêm túc mà nói: "Lâm đại, anh không cần vì muốn chọc giận Hồng Phi nên mới nhận tôi đâu. Thật lòng mà nói, tôi rất kính nể anh, cũng thật sự rất muốn đi theo anh học tập, sau đó dựa vào quá trình huấn luyện cùng thực chiến của các anh mà giúp Hồng Phi chỉnh sửa giáo trình huấn luyện, coi như ra chút lực cho quân đội. Bất quá, việc anh không thích tôi, tôi biết chứ, vốn dĩ

tôi định cố gắng để anh thay đổi cách nhìn của anh về tôi, bản thân tôi cũng không phải là cậu ấm được nuông chiều từ bé, cũng có thể làm được một số việc, thế nhưng hiện tại cơ thể của tôi lại kém thế này, tôi nghĩ nên từ bỏ là tốt nhất, tránh liên lụy tới anh nếu đội phải xuất trận."

"Lăng phó, nếu cậu đã nói vậy, thì tôi phải nói lời xin lỗi cậu rồi." Lâm Tĩnh đã không còn sự lạnh lùng nghiêm nghị cao ngạo như bình thường, giờ đây hắn nở nụ cười. "Là do bản thân tôi có cách nhìn phiến diện với cậu, mới cho cậu luyện tập khắc nghiệt thế này. Tôi không hề nghĩ cậu sẽ cắn răng kiên trì đến cùng, cho đến khi vượt cực hạn của cơ thể mới chấp nhận ngã xuống. Nói chung, Lăng phó, cậu đã dùng hành động của cậu chứng minh rồi, cậu không hề yếu đuối, hoàn toàn có tư cách đứng trong hàng ngũ đại đội Dã Lang chúng tôi, cho nên, tôi thật lòng mong cậu ở lại. Lăng phó, bản thân cậu có rất nhiều sở trường có thể hỗ trợ cho chúng tôi rất nhiều, thiên phú ngôn ngữ chỉ là một trong số đó mà thôi. Tôi hy vọng cậu có thể tĩnh dưỡng cho tốt, mau chóng hồi phục, trở về hỗ trợ cho tôi."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn một hồi, không hề nghĩ rằng chuyện cậu phát bệnh lại có thể khiến mọi chuyện thành ra thế này, hoặc nói đúng hơn là do Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi khởi nguồn trước mới khiến mọi chuyện phát triển thế này. Bất quá, dù thế nào đi nữa, đây cũng là một chuyển biến tốt. Cậu khe khẽ thở dài: "Được rồi, tôi sẽ tiếp tục theo anh học tập."

Lâm Tĩnh nghe thấy thanh âm của cậu càng ngày càng thấp, thấy được cậu đang dần kiệt sức, liền vỗ vỗ tay cậu, ôn hòa nói: "Được rồi, cậu mệt rồi đó, mau ngủ đi, tôi đi trước. Cậu cố gắng phối hợp trị liệu cho tốt, có thời gian tôi sẽ ghé qua thăm cậu."

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn đồng ý rồi mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Lâm Tĩnh ngồi một hồi, thấy cậu đã ngủ say, mới thay cậu đắp chăn cẩn thận, rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh.

Ba trung đội trưởng kia đang dựa lưng vào tường, chán đến chết nói chuyện tào lao, vừa thấy hắn bước ra liền đứng thẳng người dậy.

Không đợi bọn họ nói gì, Lâm Tĩnh liền nhẹ nhàng xua tay một chút, chuẩn bị cùng bọn họ rời khỏi bệnh viện.

Lúc này, bỗng nhiên Đồng Duyệt xuất hiện ngay tại cửa cầu thang, tao nhã nói: "Lâm đại đội trưởng, tôi có thể nói chuyện với cậu không?"

"Đương nhiên." Lâm Tĩnh đã biết vị chuyên gia y học nổi danh quốc tế này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng đã trở thành bạn đời của cha Lăng Tử Hàn, cũng chính là trưởng bối của mình, nên vô cùng tôn trọng hắn.

Đồng Duyệt khách khí gật đầu chào ba vị thiếu tá đứng sau lưng hắn, sau đó nói với Lâm Tĩnh: "Xin mời đến văn phòng tôi."

Lâm Tĩnh ra hiệu "Chờ" với ba người họ, sau đó đi cùng với Đồng Duyệt.

Để tiện việc điều trị cho Lăng Tử Hàn, văn phòng của Đồng Duyệt ở đây cũng nằm cách phòng bệnh của cậu không xa lắm. Bản thân hắn cũng không mang nhiều chuyên gia trong tổ cho lắm, nhưng bọn họ ai cũng là tinh anh y học nổi danh trong ngoài nước, tổng y viện lục quân vừa thấy, liền như vừa có được chí bảo, lập tức đồng ý để bọn họ ở lại đây trị liệu cho Lăng Tử Hàn, nhân cơ hội liền lôi kéo bọn họ tiến hành hội chẩn với một số bệnh nan y trong bệnh viện, giúp bọn họ đưa ra chủ ý. Đồng Duyệt đối với việc cứu người luôn rất tận tâm, nên hằng ngày ngoại trừ tiến hành kiểm tra cùng trị liệu cho Lăng Tử Hàn ra, hắn cũng hay xem qua một ít bệnh án cùng đưa ra một số phương án trị liệu giúp cho bệnh viện.

Lâm Tĩnh đi vào văn phòng của Đồng Duyệt, thấy trên bàn có chút mất trật tự, mặt bàn đầy hồ sơ, máy vi tính cũng đang mở, bênh trong đều đang hiện các biểu đồ sóng đang biến hóa.

Đồng Duyệt mời hắn ngồi xuống chiếc ghế đặt bên giường, rót nước mời hắn rồi mới ngồi xuống.

Đối mặt Đồng Duyệt nhưng sắc mặt Lâm Tĩnh cũng không đến mức quá lạnh lùng. Hắn lễ phép nhìn Đồng Duyệt, lẳng lặng chờ hắn nói.

Đồng Duyệt đưa mắt nhìn hắn một chút, liền nhận thấy vị "Dã Lang" không như mọi người thường nói là kiệt ngạo bất tuân, là một người biết nói đạo lý, nên mỉm cười nói: "Lâm đại đội trưởng, từ lâu tôi đã ngưỡng mộ danh tiếng của cậu. Tử Hàn đến chỗ cậu làm việc, trước đó tôi cũng không đồng ý, nhưng lúc nó đi lại không nói cho tôi biết, khiến tôi không thể tiến hành kiểm tra cùng trị liệu trước cho nó. Lần này bệnh của nó lại trở thành như vậy, thật sự khiến tôi trở tay không kịp."

"Xin lỗi, là do tôi mà ra." Lâm Tĩnh lễ phép hạ thấp người trước Đồng Duyệt. "Tôi không nghĩ rằng thân thể Lăng phó lại kém đến vậy."

"Cũng không thể trách cậu." Thanh âm Đồng Duyệt rất ôn hòa, không nhanh không chậm, lại rất bình tĩnh. "Thân thể Tử Hàn thật ra cũng không đến mức đó, nhưng lần này là do nó ngưng uống thuốc quá lâu, mới khiến bệnh tình chuyển tiếp đột ngột đến vậy, đến gần sát mức tan vỡ, làm tôi xém chút nữa không thể cứu chữa được. Thời gian trước khi nó rời khỏi Bắc Kinh, vốn dĩ đã mang theo đủ thuốc để uống, nhưng ai biết nó lại không chịu uống, khiến bệnh tình trở xấu thế này đây."

Lâm Tĩnh có chút mất tự nhiên. bản thân hắn luôn quang minh lỗi lạc, lúc này cũng không dự định giấu diếm, thẳn nhiên nói: "Đồng viện trưởng, thực sự xin lỗi, thuốc của Lăng phó là do tôi tịch thu. Thuốc mà cậu ấy mang có nhiều loại là thuốc cấm, phải có đơn thuốc do bác sĩ có quyền hạn tương đương kê ra mới được phép mang theo sử dụng, nhưng bản thân cậu ấy lại không chịu đưa đơn thuốc hoặc đơn chứng thực của bệnh viện, nên tôi dựa theo quy củ mà tịch thu. Xin lỗi."

Đồng Duyệt ngẩn ra, lập tức hiểu được, không khỏi có chút khen ngợi nhìn hắn, mỉm cười nói: "Không phải lỗi của cậu đâu, cậu không cần xin lỗi. Cậu chỉ dựa theo quy củ mà làm việc, rất tốt. Tính cách của Tử Hàn, có đôi khi thật đúng là cố chấp, kỳ thực nó chỉ cần gọi điện cho tôi, tôi có thể chuyển chứng cứ qua chỗ cậu để cậu chứng thực mà."

"Đúng vậy, đó cũng là chuyện khiến tôi thắc mắc." Lâm Tĩnh có chút khó hiểu.

Đồng Duyệt thở dài: "Lâm đại đội trưởng, mấy năm qua Tử Hàn vẫn đều đặn uống thuốc, không có ngày nào ngưng, chắc nó cảm thấy rất phiền. Việc này tôi hiểu được, tôi biết cậu cũng hiểu được, nên đây chính là nguyên nhân tôi đến đây tìm cậu. Nó làm việc ở đây, quả thực là ngoài tầm tay của tôi, mà cha nó lại vô cùng bận rộn, cho nên chỉ biết trông cậy vào cậu mà thôi."

"Đồng viện trưởng, chú cứ dặn dò." Lâm Tĩnh lập tức nói. "Tôi nhất định cố hết sức chăm sóc cho Lăng phó."

"Tốt, có câu này của cậu, tôi rất yên tâm." Đồng Duyệt cười gật đầu. "Kỳ thực cũng không phải chuyện gì lớn, tôi cũng không có ý định can thiệp vào công việc của bất kì ai, đây là nguyên tắc của tôi, cho nên cậu không cần phải thay đổi phong cách làm việc của cậu, lại không cần phải phá vỡ quy củ của bên các cậu. Tôi chỉ muốn nhờ cậu nhắc nhở Tử Hàn uống thuốc đúng hạn. Với lại, tốt nhất đừng để nó mệt nhọc quá độ, nếu có thể, xin hãy giảm bớt lượng huấn luyện cho nó, cho nó chút thời gian để nghỉ ngơi nhiều hơn một chút."

Lâm Tĩnh suy nghĩ một hồi, có chút thắc mắc hỏi: "Đồng viện trưởng, Lăng phó rốt cuộc bị bệnh gì vậy?"

Đồng Duyệt nhìn hắn, nhất thời không biết phải nói sao, một lát mới nói: "Là một loại bệnh khá hiếm, vì toàn bộ hệ thần kinh của nó đã bị một loại tổn hại làm ảnh hưởng, hiện nay giới y học vẫn chưa đưa ra được chuẩn đoán chính xác về bệnh này, trên thế giới cũng chưa từng thấy qua. Cho nên cứ xem như nó chính là người đầu tiên, bởi vậy chúng tôi vẫn đang tìm cách trị liệu cho nó, hiện nay chỉ có thể dùng thuốc để hạn chế bệnh tình phát triển, nhưng lại không có cách nào trị hết. Trên thực tế, tất cả các bộ phận trong cơ thể nó đều phải trải qua sự trùng kiến lại của y học, nhưng vẫn có nhiều công năng chưa được khôi phục, hoặc nói thẳng ra đã hoàn toàn mất luôn rồi."

Lâm Tĩnh giật mình: "Vậy … không phải có nghĩa là thân thể Lăng phó rất kém hay sao?"

"Đúng vậy." Đồng Duyệt gật đầu, nghiêm mặt. "Tất cả các chuyên gia điều trị cho nó đều kiên quyết phản đối nó làm việc, bảo nó phải tĩnh dưỡng."

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, nghiêm túc mà hỏi thăm: "Vậy … Lôi bộ trưởng chúng tôi biết chuyện này không?"

"Chắc biết rồi." Đồng Duyệt khe khẽ thở dài. "Có thể do cha Tử Hàn sợ nó sẽ đột nhiên mất tích, mới nhờ Lão Lôi đưa nó vào quân đội. Kể từ khi sinh bệnh, Tử Hàn nó … tương đối bị tự kỷ, không thích ra ngoài gặp người, cũng không thích nói chuyện. Nếu ngày nào đó chúng tôi có chút lơ là, sợ rằng nó sẽ lập tức mất tích … không bao giờ có thể gặp nó được nữa."

Lâm Tĩnh có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới bệnh tình Lăng Tử Hàn so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Đồng Duyệt nhìn hắn, ôn hòa mà nói: "Lâm đại đội trưởng, tôi thật không ngờ là cha nó lại cùng Lão Lôi sắp nó vào đội của cậu. Tôi từ lâu đã nghe được danh tiếng của cậu, thân thể Tử Hàn chỉ sợ liên lụy tới cậu, mà bản thân nó cũng không thể thích nghi với huấn luyện của bên cậu. Haizzz, coi như cậu thông cảm

cho tâm tình của người làm cha một chút, tạm thời cho nó ở chỗ cậu một thời gian nữa. Chờ khi cha nó trở về, tôi sẽ khuyên ông ấy, để kêu Tử Hàn về."

Lâm Tĩnh rất tôn kính hắn, lập tức gật đầu: "Đồng viện trưởng, chú cứ yên tâm, tôi nhất định chăm sóc tốt cho Lăng phó."

Đồng Duyệt gật đầu rồi thở dài một hơi.

HẾT CHAP 24

Mục lục

191. Quyển 5 - Chương 25

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Rốt cuộc Lôi Hồng Phi không thể qua mặt được Lâm Tĩnh. Lôi Chấn vừa nghe thấy y nói muốn yêu cầu triệu hồi Lăng Tử Hàn, nhất thời giận tím mặt: "Ấu trĩ, hồ đồ, quả thực không có đầu óc, bộ điều động người trong quân đội là chuyện đơn giản như cho con nít qua nhà người khác chơi à?"

Lôi Hồng Phi bị cha y giáo huấn một bài qua điện thoại một hồi, cuối cùng chỉ có thể ủ rũ rời khỏi Tân Cương.

Không lâu sau, Lăng Tử Hàn yêu cầu xuất viện. Chuyên gia điều trị cho cậu đều kiên quyết phản đối, Lăng Tử Hàn cũng rất cố chấp, kiên trì đến cùng. Lúc này, Lâm Tĩnh nhận thấy thật ra bản thân cậu cũng có sự bướng bỉnh đặc biệt mang tính "thái tử gia".

Sau khi Đồng Duyệt cho tiến hành kiểm tra toàn diện xong, mới đồng ý cho cậu xuất viện, thế nhưng yêu cầu cậu không được vận động mạnh, không được mệt nhọc quá độ, phải uống thuốc đúng hạn, chú ý nghỉ ngơi. Lăng Tử Hàn lập tức đồng ý toàn bộ.

Lúc này, Lăng Nghị đang ở Pakistan phỏng vấn, lịch công tác dày đặc, tuy rằng thông qua đường dây mật biết được con trai mình đang bệnh nặng, nhưng không có thời gian để lo lắng. Lăng Tử Hàn hiện tại vẫn chưa liên lạc với ông, càng chưa thể hiện ý định muốn từ bỏ nhiệm vụ, thì ông cũng sẽ không hỏi qua.

Đồng Duyệt thấy mối quan hệ giữa hai cha con vừa bất đắc dĩ lại vừa đau lòng. Bọn họ đều giống nhau, mà cũng chính vì mà lại tạo cảm giác xa cách, vì cả hai không ai chịu biểu lộ cảm xúc của mình ra cả, cứ

cách ly bản thân ra khỏi thế giới chung quanh, một mình chịu đựng sự thống khổ cùng cô đơn. Coi như trên thế giới này hiện tại chỉ có mỗi mình hắn là có thể tiếp cận nội tâm của hai cha con họ đi, cho nên hắn luôn quan tâm đặc biệt tới bọn họ, hơn nữa cũng chưa bao giờ sợ bọn họ.

Đồng Duyệt nhìn Lăng Tử Hàn đang cố gắng gượng đứng trước mặt mình, nhịn không được thở dài: "Thằng nhỏ này, thực là cố chấp quá đi. Nói thật, ba hoàn toàn không đồng ý con làm việc, vậy mà con lại còn vào tận quân đội. Nếu con làm công nhân viên chức, thì ba cũng không đến nỗi nào, nhưng sao lại chạy tới bộ đội đặc chủng? Con muốn chết sớm à? Rốt cục tim của cha con làm bằng gì vậy chứ? Chờ ổng trở về ba phải hỏi mới được."

Lăng Tử Hàn nghe hắn cằn nhằn, lại cảm thấy thoải mái vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, quả thực cậu chưa từng nghe trưởng bối lải nhải, khi còn bé, nghe Lôi Hồng Phi, Long Tiềm cùng Trương Hải Dương hay oán giận "Lão nhân lão thái thái trong nhà" quá dài dòng, trong lòng cũng có chút ước ao, không nghĩ tới hiện giờ mình cũng có thể hưởng thụ sự lải nhải này rồi. Cậu cười hiền, thấp giọng nói: "Ba, mạng này của con là do ba cứu về, sao con lại không muốn chứ? Ba cũng đừng giận cha con, cha cũng không muốn đâu. Thật lòng, nếu nói về công việc, thì dù thế nào cũng phải tuân theo mệnh lệnh, đúng không ạ? Chẳng phải ba cũng như vậy sao?"

Từ khi Đồng Duyệt cùng Lăng Nghị chính thức kết hôn, Lăng Tử Hàn cũng rất tự nhiên gọi hắn một tiếng "ba", khiến hắn rất vui. Lăng Nghị cũng y như vậy. Hiện tại bệnh của cậu tuy biến nặng như vậy, nhưng cậu vẫn luôn biết cách hiểu rõ ý người, săn sóc tỉ mỉ cho người khác, thật sự là khiến Đồng Duyệt đau lòng vô cùng. Nhìn nụ cười nhẹ trên mặt Lăng Tử Hàn, hắn lắc đầu: "Con đó, haizzz, nói chung, ba cảnh cáo con, nếu còn dám để chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa, ba lập tức mang con về thẳng Bắc Kinh, kiên quyết sẽ không cho con xuất viện, dù cho cha con có ra lệnh gì đi nữa cũng không được, hiểu không?"

"Yes, sir!" Lăng Tử Hàn cười nghiêm, chào hắn theo nghi thức quân đội.

Cậu đã thay đồ bệnh nhân thành quân phục trung tá, tuy rằng vẫn còn rất gầy yếu, nhưng đứng rất thẳng lưng. Quân trang này khiến cậu thêm phần anh khí, so với lúc ở Bắc Kinh thì tốt hơn nhiều. Đồng Duyệt nhìn cậu, trên mặt cậu đang hiện nụ cười khoái trá. Hay là Lăng Nghị nói đúng, để cậu trong quân đội, tuy rằng mệt, nhưng sẽ giúp cậu có tinh thần hơn.

Suy nghĩ một hồi, hắn mỉm cười cầm tay Lăng Tử Hàn, tiễn cậu ra khỏi bệnh viện, ôn hòa mà nói: "Con có thể tiếp tục kiên trì, tất nhiên ba ủng hộ con, bất quá, câu kia ba nhất định phải nói, con phải khá bảo trọng thân thể của chính mình."

"Con biết." Lăng Tử Hàn cười khẽ gật đầu. "Ba yên tâm đi."

"Không ở bên cạnh để chăm sóc cho con, làm sao ba yên tâm được?" Đồng Duyệt thở dài. "Thế nhưng ba cũng biết ba không thể ở bên cạnh lo cho con được. Thiên Vũ ra nước ngoài cùng cha con, ba cũng không có cách nào liên lạc được với nó, nếu như nó biết tình hình này của con, có phải khiến nó đau lòng chết đi không? Con không nghĩ cho mình, không vì ba cùng cha con, thì cũng hãy nghĩ đến tình cảm mấy năm nay của con và Thiên Vũ mà bảo trọng thân thể mình chút đi."

"Dạ, con biết. Kỳ thực con thật sự không có gì, ba cũng không cần phải quá lo lắng." Lăng Tử Hàn cười

quay đầu nhìn hắn. “Ba, con hứa với ba, nhất định uống thuốc đúng hạn, với lại lúc rảnh rỗi sẽ về nhà thăm cha, ba cùng Thiên Vũ.”

Đây là lần đầu tiên trong suốt bao năm qua Lăng Tử Hàn hứa với hắn sẽ uống thuốc đúng hạn, cũng là lần đầu tiên chủ động nói lúc rảnh rỗi sẽ về nhà thăm bọn họ, Đồng Duyệt mừng rỡ vô cùng, không khỏi liên tục gật đầu: “Tốt tốt.”

Lăng Tử Hàn đi ra khỏi bệnh viện, ngồi lên chiếc xe việt dã được đưa đến để đón cậu, trực tiếp trở về quân khu của đại đội Dã Lang.

Toàn bộ các phân đội trong đại đội đều đang tự huấn luyện, thấy Lăng Tử Hàn đã trở về, rất nhiều người ngừng tay, chạy tới chỗ cậu.

Lăng Tử Hàn vẫn đang suy yếu, nhưng cậu tự mình bước xuống xe, vững vàng bước thẳng phía trước.

Lâm Tĩnh rất thích sự kiên cường này của cậu, liền nhanh chóng tiến ra đón, mỉm cười cầm tay cậu: “Lăng phó, hoan nghênh trở về. Kỳ thực, thân thể cậu vẫn chưa khỏe hẳn, nên nghe theo kiến nghị của chuyên gia, trở lại tĩnh dưỡng đi.”

Lăng Tử Hàn hào hiệp mỉm cười nói: “Cũng không thể nào tĩnh dưỡng cả đời mà phải không?”

Lâm Tĩnh cười gật đầu.

Lăng Tử Hàn kiên trì về đơn vị đã khiến toàn bộ quân nhân trong đại đội Dã Lang cổ vũ. Đây cũng coi như bằng chứng thắng lợi của bọn họ đối với đội đột kích Thiểm Điện. Trong lúc nhất thời, người người tươi cười rạng rỡ, đều chạy đến ký túc xá để thăm phó đại đội trưởng của mình.

Lăng Tử Hàn nằm nửa người trên giường, mỉm cười với bọn họ, tâm tình cũng tốt rất nhiều.

Lâm Tĩnh dặn cậu tĩnh dưỡng cho tốt, không cần phải tham gia huấn luyện mỗi ngày. Lăng Tử Hàn cũng không kiên trì, chỉ là an tĩnh đứng ở một bên, thỉnh thoảng xem mọi người huấn luyện, còn phần lớn thời gian thì nghỉ ngơi ở ký túc xá.

Trong lúc đó, Lôi Hồng Phi có vài lần gọi điện cho cậu, quan tâm hỏi han tình hình của cậu, hỏi cậu “Mấy tên trong ổ lang” có làm khó cậu nữa hay không. Lăng Tử Hàn luôn luôn mỉm cười khẳng định là không, tất cả đều rất tốt. Lôi Hồng Phi lúc này mới yên tâm, bất quá vẫn luôn miệng nói “Phải quý trọng thân thể mình …”, thường thường khiến Lăng Tử Hàn nhịn không được phải mỉm cười.

Gần đây Lâm Tĩnh vẫn thường quan tâm đến tình hình sức khỏe của cậu, mỗi khi thấy cậu ở một mình trong ký túc xá, liền nhớ tới ‘hay bị tự kỷ’ mà Đồng Duyệt hay nói lúc trước, lập tức cho mấy thuộc hạ của mình, nếu lúc rảnh rỗi sẽ kéo cậu ra ngoài chơi.

Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiếu Hoa cảm thấy vậy có chút không ổn, nhưng Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh lại rất hăng hái, lập tức đưa ra một loạt các mục du lịch, đưa Lăng Tử Hàn ra ngoài, đến Xinjiang nhìn Lake Tianchi. Lăng Tử Hàn không có ý kiến, hình như cũng rất hăng hái.

Lúc này, Lake Tianchi đã có miếng băng mỏng trên mặt nước, bên bờ có những hoa tuyết lẻ tẻ. Không khí mát loạnh, khiến tinh thần con người cũng phấn chấn. Nổi bật giữa Lake Tianchi là ngọn Borger đầy tuyết vô cùng khí thế, trầm mặc đứng sừng sững giữa bầu trời xanh.

Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh cầm theo camera, nhưng Lăng Tử Hàn lại không chịu chụp hình với họ. Cậu ôn hòa mà nói: "Tôi không thích chụp hình. Tôi luôn cho rằng trời đất mới là đẹp nhất, nếu như có người bước vào thì sẽ làm giảm đi vẻ đẹp tự nhiên lắm."

Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh cũng hiểu được tâm tình của cậu, vì vậy cười cười, cất camera đi.

Đã qua mùa du lịch, hiện tại du khách không nhiều lắm, ở đây có vẻ rất thanh tĩnh. Lăng Tử Hàn thích bầu không khí sự yên lặng như vậy. Giữa không khí mát lạnh, có núi, sông, cây cối … Tất cả đều như đang đọng lại, khiến người ta cảm giác như đang trong một bức tranh vậy.

Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh tràn ngập sức sống, dồn hết sức bắt Lăng Tử Hàn leo lên đỉnh núi. Lăng Tử Hàn cũng không từ chối, cùng bọn họ đi vào con đường mòn trong rừng lên tới đỉnh, nhìn ra ngon Borger ở phía xa, sau đó lại chậm rãi leo xuống.

HẾT CHAP 25

Mục lục

192. Quyển 5 - Chương 26

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Dọc theo đường đi, Lăng Tử Hàn cứ mải suy nghĩ không biết nên hỏi bọn họ thế nào đây. Cậu đã âm thầm điều tra qua toàn bộ các quân sĩ thuộc đại đội Dã Lang, phần lớn các tiểu đội trưởng cũng bị cậu bí mật hỏi qua, hiện tại, chỉ có các trung đội trưởng, cậu chưa hỏi được ai trong số họ cả.

Nhìn đồng hồ một chút, trời đã về chiều, cậu mỉm cười nói: "Chúng ta nên về ăn thôi. Hôm nay tôi mời."

Liễu Dũng lập tức cười ha ha: "Tốt, vậy chúng tôi chỉ còn cách theo hầu Lăng phó thôi."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Tự nhiên."

Chu Khải Minh nhìn sắc trời, thương lượng với Liễu Dũng: "Ăn ngay chân núi đi, kêu bọn họ làm thịt dê rừng ăn."

Liễu Dũng lắc đầu: "Nguyên con dê ăn làm sao hết chứ? Với lại Lăng phó ăn chay mà."

"Vậy làm nửa con thôi?" Chu Khải Minh dò ý trước.

Liễu Dũng nhún vai: "Vậy họ có chịu làm cho mình không?"

Chu Khải Minh chẳng hề để ý: "Nói với bọn họ vài câu, chắc cũng được mà."

Liễu Dũng liền cười gật đầu: "Ừ, còn nếu không được thì quay nguyên con, rồi mang về cho bọn kia luôn."

"Ừ." Chu Khải Minh nói, rồi bọn họ cùng nhau leo lên xe việt dã chạy xuống chân núi.

Liễu Dũng nói với Lăng Tử Hàn: "Lăng phó, chúng ta đến chân núi Kazakhs ăn cơm lều bạt đi nha, sẵn tiện kêu bọn họ làm thịt dê rừng luôn. Chúng tôi biết anh không ăn thịt, vậy kêu bọn họ làm ít rau dại trên núi cho anh, cũng ngon lắm đó."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Được, các anh cứ tự nhiên, tôi không có ý kiến."

Xe hơi chạy theo con đường dốc xuống tới chân núi. Đây là khe giữa hai núi, ở một bên đường cái có một bãi cỏ xanh, ở trên có vài lều bạt của người Kazakhs, còn một bên là một con sông nhỏ, nước sông là từ trên núi tuyết chảy xuống, tuy rất lạnh nhưng cũng sạch sẽ vô cùng.

Bọn họ đậu xe ven đường, xuống xe đi đến 1 cái lều bạt.

Lập tức có một cô gái người Kazakhs còn trẻ ra đón, vô cùng nhiệt tình mà dùng tiếng Hán có chút cứng nói chuyện với bọn họ. Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh không nói tiếng Kazakhs, nhưng dù sao loại ngôn ngữ này là ngôn ngữ Altaic thuộc hệ Turkic, cũng có nét tương tự với ngôn ngữ trong hệ Turkic của họ, gần như giống y như tiếng Uighur. Vì vậy bọn họ đều dùng tiếng Uighur để chào hỏi hai ba câu với cô, trong đó cũng có chút vui đùa chọc ghẹo.

Ba người bọn họ hôm nay mặc thường phục, khí chất đều tao nhã, tựa như phần tử trí thức, khiến đối phương rất tôn trọng.

Chu Khải Minh chạy đi tìm chủ quán, thương thảo chuyện làm nửa con dê. Liễu Dũng dẫn Lăng Tử Hàn vào trong lều bạt, muốn cậu ngồi gần bếp lửa. Ở trên bếp lửa có bắt một ấm nước đang sôi, đang tỏa ra

làn khí nóng. Liễu Dũng mở nắp ấm nước ra, không khỏi vui mừng: "Ha ha, là trà sữa," lập tức tìm đồ đựng trà sữa để uống.

Trong phòng không có cái chén hoặc tách nào cả, hắn liền nói: "Lăng phó, anh chờ chút nha." rồi chạy ra ngoài.

Lăng Tử Hàn mỉm cười, vừa nhóm lửa, vừa đánh giá cách bố trí của lều bạt. Đây là một cái lều bạt điển hình theo phong cách bình thường (lều sống mỗi ngày) của người Kazakhs, không có trang trí hoa văn đặc biệt gì quá nhiều. Bên trong rất bình dị, chỉ có một ngọn đèn chân không bằng ngói được treo ngay giữa lều, phát ra ánh sáng mờ ảo. các bức vách bằng vải chung quanh đều được vén rộng ra, ở trên có treo vài thảm lông dê có các nét vẽ rất đẹp, trên các vách cũng có treo các tấm thảm, ngoài ra còn có thêm vài bộ quần áo, mũ nón … y hệt như một căn nhà nhỏ của người dân tộc thiểu người.

Bỗng nhiên, phía sau lều bạt truyền đến tiếng phì phì của ngựa, khiến không gian càng thêm giống.

Ngồi ở chỗ này, hoàn toàn cách ly với thế giới công nghệ cao kia, dường như Lăng Tử Hàn đang trở về thời trung cổ, trở thành một thành viên du mục dân tộc. Cậu ngã lưng dựa vào chiếc ghế phía sau, cảm thấy rất thích thú.

Chỉ chốc lát sau, Liễu Dũng có chút kích động trở về. Cùng bước vào trong với hắn là một cô gái người Kazakhs, trong tay cô đang cầm vài chiếc vò tráng men từ thời xưa. Liễu Dũng tiếp lấy vò trong tay cô, đưa cho Lăng Tử Hàn một cái, mình cũng cầm lấy một cái. Cô gái kia đến chỗ ấm nước, nhấc lên rồi rót trà sữa nóng hổi vào trong vò của bọn họ.

Lăng Tử Hàn dùng Kazakhs nói: "Cám ơn." Phát âm của cậu rất thuần khiết, giống y như người Kazakhs vậy.

Cô gái đó có chút kinh ngạc nhìn cậu một cái, rồi cười rộ lên, khoái trá nói: "Không cần cám ơn."

Cô rót trà sữa cho bọn họ xong rồi đặt ấm lên bếp lò lại, sau đó ra ngoài.

Liễu Dũng ngồi xuống, uống một hớp trà sữa rồi cười hì hì nói: "Bạch Lang đang sử dụng hết khả năng thuyết pháp của mình, cuối cùng cũng khiến đá hóa mềm thôi."

Lăng Tử Hàn thiếu chút nữa cười ra tiếng, cách nói nho nhã như vậy, quả thực người thường khó mà hiểu được. "Vậy ông chủ có đồng ý không?", cậu hỏi.

Liễu Dũng cười nói: "Dường như ông chủ đồng ý rồi."

"Quả thật Chu trung đội xác thực lợi hại, có thể nhanh mồm nhanh miệng đến thế." Lăng Tử Hàn uống một hớp trà sữa, nhất thời cảm giác có một mùi hương nhẹ, cùng một dòng nước ấm chảy xuống dạ dày. Cậu liền uống thêm một hớp lớn, cảm nhận được dòng nước ấm đó chạy xuống ngũ tạng lục phủ.

Liễu Dũng cười đến thiếu chút nữa làm đổ cả vò trà sữa: “Y nói là y dụ người ta, nói cái gì mà nửa con dê kia cứ để đó, hai ngày sau chúng ta trở lại.”

Lăng Tử Hàn cũng biết đây chỉ là lời nói dối: “Vậy mà ông ta tin sao?”

“Tôi không biết ông ta tin hay không, dù sao biểu hiện ra mặt thì là tin, nhưng không biết là thật lòng hay không thôi.” Liễu Dũng cười đến ngửa tới ngửa lui.

Lăng Tử Hàn cũng cười: “Xem ra tất cả mọi người đều là người thông minh, chỉ là đang giả bộ hồ đồ mà thôi.”

“Tôi cũng thấy vậy.” Liễu Dũng nở nụ cười sáng lạng, dưới ánh đèn mờ càng toát lên phong thái rực rỡ.

Lăng Tử Hàn cười, tiếp tục uống trà sữa, nhẹ giọng nói: “Vậy chắc cuộc làm ăn này sẽ thành công thôi.”

Trong lúc cười đùa, Chu Khải Minh cười tủm tỉm đi vào, thấy bọn họ đang bưng trà sữa uống, y lập tức đưa mắt nhìn quanh, lập tức thấy một chiếc vò để trên bàn. Y cầm lấy rồi tự rót cho mình một vò đầy trà sữa, sau đó ngồi xuống.

Liễu Dũng nhìn y cười nói: “Nhóc quỷ, đại công cáo thành không?”

Chu Khải Minh chẳng hề để ý mà nói: “Đương nhiên rồi, có tôi ra ngựa, làm sao mà không thành?”

Liễu Dũng hài hước: “Không biết xấu hổ.”

Chu Khải Minh không hề để tâm: “Vậy một lát cậu đừng có ăn, nếu mà cậu ăn một miếng nhỏ thôi thì cũng là vô sỉ đó.”

“Vô sỉ thì vô sỉ.” Liễu Dũng cười nói. “Không thể để anh có lợi được.”

Hai người thân thiết đấu võ mồm, Lăng Tử Hàn chỉ là ngồi ở một bên nghe, không nói xen vào.

Mấy sĩ quan cấp tá của đại đội Dã Lang không ai không thông minh cả, ngoại trừ Lô Thiếu Hoa có hơi thẳng tính, thì những người khác đều là những người khó mà đoán được, trong lúc nhất thời cậu không biết phải dùng từ gì để hỏi mà lại không khiến họ nghi ngờ.

Náo loạn một hồi, một cô gái Kazakhs bưng một khay thịt dê quay nóng hổi đặt lên bàn.

Chu Khải Minh cùng Liễu Dũng lập tức bắt chuyện Lăng Tử Hàn: “Nào, Lăng phó, chúng ta thử nào.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười mở nắp khay ra, rồi ngồi xếp bằng bên cạnh bàn ăn. Nhìn khối thịt dê to dài đặt trên bàn, cậu cười nói: "Rất thơm, đáng tiếc tôi không thể ăn."

Chu Khải Minh cùng Liễu Dũng nhìn nhau, dường như đồng thời ngừng đũa rồi cảm thấy có chút xấu hổ.

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: "Các anh cứ ăn trước đi, không cần khách khí."

Vì vậy Chu Khải Minh liền đưa tay cầm lấy một xâu thịt dê lên. Y vừa ăn vừa nói "Dê của Tân Cương không ăn thức ăn gia súc để lớn, chúng nó chỉ uống nước tuyết, ăn cây cỏ được dưỡng bằng nước tuyết, cho nên thịt rất ngon, không có vị gây."

Lăng Tử Hàn gật đầu. Cậu biết điều đó, bởi vì trước đây cậu đã từng ăn một lần rồi. Lúc đó, cậu đang cùng Vệ Thiên Vũ du lịch với nhau, hai người cùng ngồi với nhau ăn thịt dê, uống sữa chua, cười rất vui vẻ … bất quá, đó là chuyện từ rất lâu rất lâu về trước rồi.

HẾT CHAP 26

Mục lục

193. Quyển 5 - Chương 27

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn vẫn mỉm cười, chậm rãi uống trà sữa. Vị trà sữa này không có chất kích thích bao tử, không khiến dạ dày cậu khó chịu, nên cậu uống thêm mấy ly.

Một lát sau, một dĩa rau xanh được bưng vào.

Chu Khải Minh lập tức nói với Lăng Tử Hàn: "Lăng phó, cái này làm cho anh đấy, ăn nhanh đi. Hình như đây là rau trồng đó, ăn rất ngon."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu, cầm lấy chiếc đũa, từ từ ăn.

Chu Khải Minh cùng Liễu Dũng lập tức ăn như hổ đói, vô cùng thoải mái. Những xiên thịt dê không ngừng được bưng vào, mà sức ăn của cả hai người họ cũng rất mạnh, nên có thể xử hết toàn bộ số thịt dê trên bàn.

Sau đó lại ngó sang bàn thức ăn chay, toàn bộ đều là rau dại trong núi, bọn họ cũng không rõ chúng tên là gì. Lăng Tử Hàn ăn chỉ cảm thấy mùi thơm ngát, rất ngon miệng.

Thừa dịp Chu Khải Minh cùng Liễu Dũng đang vui vẻ ăn uống, không có phòng bị, Lăng Tử Hàn giả bộ hỏi thăm "Này, tôi luôn được nghe qua mấy tên phân tử khủng bố, nhưng lại chưa từng gặp qua bọn chúng, bộ chúng thật sự khủng bố lắm sao?"

"Tất nhiên rồi." Chu Khải Minh không chút nghĩ ngợi, mở miệng nói. "Lăng phó, anh chưa từng gặp qua bọn chúng nên tất nhiên không tưởng tượng được. Phần lớn bọn chúng chẳng ai là người tốt cả, đều là những tên xấu xa mà các quốc gia không thể nào trừng trị bằng luật pháp được, sau đó bọn chúng mới chạy ra nước ngoài tham gia vào mấy tổ chức khủng bố. Trên thực tế, các quốc gia, các dân tộc đều rất ghét bọn chúng, chẳng ai ủng hộ hành động của bọn chúng đâu."

"Đúng vậy." Liễu Dũng nghiêm túc mà nói. "Anh cứ nghĩ đi, dù là người thuộc dân tộc nào, có ai chẳng mong có được một cuộc sống tốt? Chỉ cần có cơm no áo ấm thì bọn họ sẽ cảm thấy cảm thấy mỹ mãn, còn ai muốn phân chia ra làm gì. Mấy quốc gia Trung Á, từ rung chuyển chính trị đến lạc hậu kinh tế, tất cả bọn họ đều tự mình chứng kiến, nhưng có ai lại muốn sống trong sự khủng hoảng này đâu. "

"Đúng vậy, chỉ có bọn người có dã tâm là dùng những trò chính trị kích động người khác thay chúng bán mạng, đạt mục đích mà thôi." Chu Khải Minh vô cùng bình tĩnh phân tích.

Lăng Tử Hàn chậm rãi gật đầu, có chút thắc mắc hỏi: "Nếu vậy tại sao lại có nhiều người thêm vào tổ chức khủng bố chứ? Nhất là thanh niên. Bọn họ còn tạo ra bao nhiêu sự kiện khủng bố, giết rất nhiều người, thậm chí không chỉ giết người ngoài tộc, mà giết luôn cả người trong tộc của mình."

Liễu Dũng khe khẽ thở dài: "Cái này liên quan đến việc giáo dục ý thức rồi. Nơi này có rất nhiều đứa trẻ không được đi học, nhất là mấy đứa con của dân du mục, bọn họ cứ nửa năm lên Bắc, lại nửa năm xuống Nam, suốt năm cứ du mục, mấy đứa bé làm sao có thể cố định học tập tại một nơi chứ. Không có văn hóa thì tất nhiên dễ bị người khác kích động. Bọn họ lại chẳng thể phân biệt được đúng sai, có đôi khi chỉ cần 1 người thủ lĩnh dẫn dắt là cứ thế nghe theo mà thôi."

"Đúng vậy." Chu Khải Minh tiếc hận lắc đầu. "Mỗi lần đi bao vây mấy doanh địa bọn phân tử khủng bố, thấy có hơn chục mấy đứa nhóc chỉ mới hơn 10 tuổi đã cầm súng hướng về chúng tôi bắn trả, những lần như thế cảm thấy đau lòng vô cùng."

"Trong bọn chúng có không ít người tay đã dính đầy máu tanh, biết rõ dù đầu hàng cũng không thể tránh khỏi cái chết, nên lúc đánh nhau vô cùng hung hãn, hơn nữa không muốn đầu hàng, chẳng thà tự sát. Chuyện này khiến cho mấy đứa nhỏ nhìn vào, cứ nghĩ bọn chúng là thần tượng để sùng bái, coi bọn chúng như anh hùng, nên cứ vậy mà bắt chước theo." Cái nhìn của Liễu Dũng vô cùng có lý.

"Việc này cũng làm khó chúng tôi nhiều lắm." Chu Khải Minh gãi đầu. "Chúng tôi cứ một mực càn quét mấy tên ác đồ này, nhưng lại không cách nào ngăn cản việc có người mới gia nhập vào tổ chức khủng bố."

Lăng Tử Hàn cũng không có nghiên cứu tỉ mỉ qua vấn đề này, mấy cái này thuộc về các bài phát biểu về

chiến lược phát triển của mấy nguyên thủ quốc gia rồi. Cậu suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Tôi có xem qua một ít tư liệu, các tổ chức khủng bố gần đây có tạo ra không ít sự kiện khủng bố bạo lực, khiến rất nhiều người chết. Vậy … khi các anh bao vây bọn họ, nếu quanh bọn chúng là dân thường, bọn chúng có bắt cóc người dân ở đó làm con tin để uy hiếp không?"

"Việc này bọn chúng không có làm." Chu Khải Minh thốt ra. "Bọn chúng cứ thế mà giết thôi."

Lăng Tử Hàn lấy làm kinh hãi: "Gì cơ?"

Liễu Dũng không có nghi ngờ gì ý định của cậu, cho rằng phó đại đội trưởng mang dáng vẻ thư sinh này của mình chắc cho tới bây giờ chưa nghe qua mấy chuyện máu me như thế bao giờ, cho nên mới giật mình, vì vậy nghiêm túc giải thích với cậu: "Là thật đó. Một năm gần đây, bọn phần tử khủng bố này càng lúc càng tàn bạo, ngay lúc chúng tôi tấn công, bọn chúng sẽ lập tức giết chết toàn bộ dân thường ở chỗ đó, chẳng phân biệt nam nữ già trẻ, chó gà không tha, chẳng biết ý định của bọn chúng là gì, chẳng lẽ là một khái niệm hay triết lý mới của chủ nghĩa lý luận phát triển của bọn khủng bố?"

Lăng Tử Hàn trầm ngâm. Lúc trước khi cùng các quân sĩ khác trò chuyện, cậu cũng từng nghe các tiểu đội trưởng cùng các phân đội trưởng nói qua điều này, chẳng lẽ đều là thật? Hay đó là cách nhìn nhận vấn đề chung của tất cả bọn họ? Theo lý thuyết thì không thể nào được, làm sao có khả năng tất cả mọi người có thể có cùng một cách nhìn nhận như thế được? Cho dù là quân nhân thì bọn họ ai cũng có tính cách. Thường thì cậu đều nhân thời gian rãnh rỗi để nói chuyện phiếm với bọn họ, bằng sự nhạy cảm hơn người của cậu, cũng không nhìn ra được bọn họ đang đóng kịch, bởi vậy, chỉ có thể khẳng định, bọn họ là đang nói thật.

Thấy cậu không nói gì, Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh cũng đều trầm mặc. Đến tận khi cô gái Kazakhs bưng dĩa thịt dê bước vào lều, sau đó ông chủ cũng theo vào, cùng bọn họ nhiệt tình hàn huyên vài câu mới khiến không khí trong lều trở lại bình thường. Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh lại hoạt bát, cười rất vui vẻ.

Chờ bọn họ trở về quân khu thì đêm đã khuya.

XXXXXXXXXXXXXXXX

Tại bầu trời đầy sao ở Tân Cương, có thể nhìn thấy rõ các vì sao đang tỏa sáng lập lánh, cảm giác như bản thân đang đứng giữa vũ trụ, nhìn các vì sao như ngay trước mắt mình.

Lăng Tử Hàn ngồi ở sân thượng, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao mỹ lệ, chìm dần vào suy nghĩ riêng.

Những chuyện từ chính miệng Liễu Dũng cùng Chu Khải Minh nói khiến cậu nghi hoặc không ngớt. Nhiều năm qua, chưa từng nghe qua vụ nào mà tổ chức khủng bố lại vô duyên vô cớ giết hết người dân vô tội trong các thôn xóm, nên có lẽ không hợp lý cho lắm. Bỏ qua sự kỳ lạ của việc bọn khủng bố giết hết dân thường qua một bên, trong một năm trở lại đây, hành động của đại đội Dã Lang đều không bắt được một tù binh nào, toàn bộ bọn phần tử khủng bố đều bị giết hết, vậy làm sao để chứng thực mọi chuyện đây?

Quân khu rất an tĩnh, cơn gió nhẹ thổi lướt qua rừng dương lâm, khiến lá cây không ngừng xào xạt, tựa như có người đang nhẹ giọng nỉ non.

Lăng Tử Hàn nhắm hai mắt lại, lắng nghe.

Bỗng nhiên, có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng cậu.

Cậu không động đậy, bằng sự linh mẫn lập tức cảm nhận được, ngoài cửa là Lâm Tĩnh.

Tiếng đập cửa rất nhẹ nhưng vẫn duy trì liên tục không ngừng. Đèn trong phòng cậu còn mở, nhìn thấy rõ là cậu chưa ngủ, nên cậu đành phải đứng dậy, đi ra ngoài mở cửa.

Lâm Tĩnh đứng ở cửa, nhẹ giọng nói: "Lăng phó, sao cậu còn chưa ngủ?"

Lăng Tử Hàn nhìn hắn một chút, ôn hòa cười nói: "Ngủ không được nên ngồi chơi một chút."

Lâm Tĩnh hơi trách cứ: "Cậu cứ như vậy sao thân thể có thể khỏe được?"

"Tôi cũng không muốn." Lăng Tử Hàn nhẹ giọng giải thích. "Uống thuốc ngủ cũng không có hiệu quả, không còn cách nào hết."

Lâm Tĩnh bước vào phòng, quan tâm nhìn cậu. "Sắc mặt của cậu kém quá, cứ mất ngủ hoài cũng không phải việc nhỏ, hay cậu đến bệnh viện kiểm tra lại đi."

"Đã kiểm tra nhiều rồi." Lăng Tử Hàn có chút bất đắc dĩ mỉm cười. "Đã uống rất nhiều thuốc, bác sĩ cũng đã dùng nhiều phương pháp, nhưng chẳng khá hơn gì."

Lâm Tĩnh nhẹ nhàng lắc đầu: "Vậy cũng không tốt, vậy có thử khám khoa tâm thần chưa? Có thể do tâm lý bất ổn hay do lo lắng mà ra đó." Hắn không dám nói đến bệnh tự kỷ cùng bệnh trầm cảm, cố gắng tìm từ nào khác để nói.

Lăng Tử Hàn bật cười: "Lâm đại, anh nói cứ như là xuất thân từ viện y học ấy."

"Cũng không hẳn." Lâm Tĩnh cười rộ lên. "Tôi chỉ tốt nghiệp học viện chỉ huy lục quân mà thôi, bất quá có học qua môn tâm lý học cùng sang thương học (1)."

Lăng Tử Hàn cũng đã từng xem qua tư liệu cá nhân của hắn trước khi tới đây. Lúc Lâm Tĩnh còn học ở học viện chỉ huy lục quân đã có tiếng là thiên tài, khi tốt nghiệp thì cả Bộ Quốc Phòng cùng tổng tham đều muốn có hắn, nhưng hắn nhất quyết ở lại Tân Cương, kiên trì về đại đội chống khủng bố đặc chủng, mấy năm qua xuất sinh nhập tử, thật sự là khiến người ta kính nể.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói rằng: “Một quân nhân như anh, nhất định sẽ lưu danh sử sách.”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, lập tức hào hiệp nở nụ cười: “Tôi không có nghĩ tới việc này. Có thể lưu danh sử sách hay không cũng không quan trọng, tôi chỉ hy vọng có thể sống có ý nghĩa mà thôi, không uổng cuộc đời này.”

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói: “Lâm đại, cuộc đời của anh so với nhiều người có ý nghĩa nhiều lắm. Không chỉ có thể khiến anh kiêu ngạo, mà còn có thể khiến người khác mong ước.”

Lâm Tĩnh chỉ nhẹ nhàng cười. Ngay lúc này, Dã Lang luôn trước mặt người khác luôn lạnh lùng nghiêm nghị giờ trở nên vô cùng hòa ái, như biến thành một người khác vậy.

Trong lúc nhất thời hai người lâm vào trầm mặc. Trong rừng thỉnh thoảng có tiếng chim truyền đến, khiến cho thế giới như chìm vào khoảng không tĩnh lặng.

Một lúc lâu, Lâm Tĩnh hòa ái mà nói: “Lăng phó, nên ngủ sớm đi, sáng mai chúng ta còn phải đến Bộ Tư Lệnh để họp đó.”

Lăng Tử Hàn gật đầu: “Yes, sir!”

Lâm Tĩnh xoay người rời đi.

Lăng Tử Hàn đứng ở cửa, nhìn bóng lưng cao dài tiêu sái của hắn biến mất ngay chỗ rẽ thang lầu. Đôi mắt cậu đen thẳm, tựa như bóng đêm dày đặc.

HẾT CHAP 27

Mục lục

(1) Sang thương: là chỉ các tổn thương rách đứt da, cơ, mạch máu… có thể to nhỏ hoặc sâu nông tuỳ thuộc vào lực và vật rắn sắc nhọn trực tiếp gây nên.

194. Quyển 5 - Chương 28

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thiên Thu liền lái xe đến trước ký túc xá chờ. Lăng Tử Hàn vội vã uống thuốc rồi lập tức chạy xuống lầu lên xe. Xe lập tức chạy thẳng tới Urumqi cách đó hơn 50km.

Trên đường, Lâm Tĩnh ngồi ở ghế phó, tâm tình vô cùng hưng phấn quay đầu lại nói với Lăng Tử Hàn: "Chúng ta sắp nhận được nhiệm vụ mới rồi đó."

Lăng Tử Hàn cũng cảm thấy khá vui, vì điều này sẽ giúp công việc của cậu tiến triển thêm một bước.

Lâm Tĩnh nói sơ lược qua vài vấn đề cho Lăng Tử Hàn nghe: "Lần này, chúng ta chủ yếu tập trung phối hợp với hành động của Cục Quốc An. Gần đây, Bộ Quốc An tại Tân Cương, Sơn Tây, Cam Túc, Thanh Hải liên tục phá được các vụ án lớn về buôn lậu vũ khí. Căn cứ vào khẩu cung của bọn phần tử khủng bố bị bắt, gần đây hành động của bọn chúng tập trung chủ yếu ở Urumqi, chuyên về cướp đoạt cùng ám sát. Cục Quốc An Tân Cương đã có được thông tin chứng thực, Muhanmetemin Hazret – đầu xỏ của tổ chức khủng bố nổi danh đã lẻn vào Urumqi rồi. Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là phối hợp với bọn họ, muốn bắt cho bằng được tên phần tử khủng bố đã tạo ra biết bao sự kiện bạo lực này, phá nát hoàn toàn tổ chức này."

Lăng Tử Hàn gật đầu nhưng không nói gì cả. Chuyện Bộ Quốc An phá được mấy vụ trọng án cậu cũng có nghe nói qua, nhất là hành động bí mật được tiến hành ở 5 nước Trung Á cùng Afghanistan, tuy rằng cậu không thể đi, nhưng toàn bộ liệp thủ khác đều có mặt trong hành động đó.

Muhanmetemin Hazret theo lời Lâm Tĩnh kể, là một tên đầu lĩnh tổ chức khủng bố nổi tiếng thế giới, 7 năm trước đã từng tụ họp 1 nhóm phần tử khủng bố tiến hành huấn luyện khủng bố bạo lực tại Chechnya (1), lần lượt cho các thành viên trong tổ chức nhập cảnh để tạo các sự kiện khủng bố. Để mở rộng phạm vi hoạt động của bọn chúng, gã đã thiết lập một số tổ khác ở Kazakhstan, Kyrgyzstan … tập trung chính ở các quốc gia Trung Á. Những năm gần đây, vì gom góp tài chính, nên đã tiến hành biết bao sự kiện sát nhân cướp đoạt tiền bạc ở hai nước đó.

Ba năm trước đây, cảnh sát quốc tế phối hợp với cảnh sát sở ở cả 3 nước, yêu cầu thiết lập lệnh truy nã đỏ ở tất cả các nước trên thế giới.

Năm nay, gã đã tập hợp được 1 số lượng thành viên lớn thuộc cảnh nội Trung Quốc, lập tức thành lập mấy chỗ huấn luyện bí mật, thu gom lậu không ít súng ống đạn dược, tạo ra biết bao sự kiện giết người cùng cướp bóc. Quá đáng hơn là, năm ngoái, gã ngang nhiên cho người ám sát quan ngoại giao Trung Quốc trú ở Kazakhstan.

Bộ An Toàn Quốc Gia cùng Bộ cảnh sát đã truy tìm người này không biết bao lâu rồi.

Mấy ngày trước, Abdurishit được Muhanmetemin Hazret phái đến Sơn Tây đã bị cảnh sát bắt được. Theo lời của chúng, bọn chúng đã thu gom không ít 6 khẩu súng tự động, 19 khẩu súng lục cùng hơn 3.000 viên đạn đến Tân Cương, chủ mưu tiến hành hoạt động khủng bố, Muhanmetemin Hazret cũng đã đến Urumqi, chuẩn bị hành động.

Lúc này do toàn bộ hệ thống quân đội, quốc an cùng cảnh sát tiến hành liên hợp hành động, muốn bắt

trọn lưới các tên chủ mưu của tổ chức khủng bố này 1 lần. Lâm Tĩnh là chỉ huy hành động lần này, Triệu An sẽ là hậu cần, cung cấp tin tình báo cùng tiếp ứng. Hôm nay, hắn mang theo Lạc Thiên Thu cùng Lăng Tử Hàn đến Ban chỉ huy chống khủng bố ở Bộ Tư Lệnh quân khu họp, chủ yếu là nghe hai vị cục trưởng Cục quốc an cùng Cục cảnh sát tóm lược tình hình, sau đó bán bạc kế hoạch hành động.

Trong lúc họp, Lăng Tử Hàn rất yên tĩnh ngồi ở 1 bên lắng nghe, không nói 1 tiếng nào. Nhiệm vụ lần này của cậu không phải tham gia hành động, lại càng không phải là chỉ huy hành động, nên cậu chỉ cần đi theo Lâm Tĩnh, nghiêm túc lắng nghe cùng xem mà thôi.

Cuộc họp mất tròn 1 buổi sáng. Sau khi tan họp, Triệu An nhiệt tình bước vào, cùng bắt tay với Lăng Tử Hàn, quan tâm hỏi han tình hình sức khỏe của cậu, đồng thời luôn miệng căn dặn cậu phải chú ý giữa gìn sức khỏe.

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu, không ngừng cảm ơn.

Cục trưởng Cục cảnh sát Trần Vũ đứng bên cạnh nghe thấy, lập tức biết được thân phận của Lăng phó đại đội trưởng mới tới này ra sao, cũng lập tức tiến lên bắt tay với cậu, hoan nghênh cậu đến Tân Cương công tác.

Lăng Tử Hàn vẫn ôn hòa, nhiều lần nói mình chỉ tới đây học tập là chính.

Lâm Tĩnh vẫn cảm thấy bực mình với tính cách này của Lăng Tử Hàn. Hắn đã từng gặp qua không ít "Thái tử gia" hàng thật giá thật lúc còn ở Bắc Kinh, mặc dù vẫn được học hành đàng hoàng, nhưng đa phần đều thoải mái vui vẻ, không có tâm cơ, luôn hăng hái muốn kiến công lập nghiệp. Còn Lăng Tử Hàn lại vô cùng điềm đạm an tĩnh, luôn nhẫn nhục chịu đựng với tất cả mọi việc bên ngoài thế giới này, không phản công cũng chẳng để tâm, luôn sợ khiến người khác chú ý, thật sự là không hề giống 1 cậu ấm có gia thế hiển hách tí nào.

Đương nhiên, cũng vì vậy mà ấn tượng của hắn đối với Lăng Tử Hàn càng ngày càng tốt.

Xe của bọn họ vừa ra khỏi cửa chính Bộ Tư Lệnh, Lâm Tĩnh liền thoải mái mà cười nói: "Lăng phó, cậu đến đây lâu như vậy rồi mà dường như chưa tham quan qua Urumqi lần nào nhỉ?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu: "Phải."

"Hôm nay đưa cậu đi tham quan, sẵn làm quen với địa hình một chút." Nói xong, hắn nhẹ giọng nói với Lạc Thiên Thu. "Đi Cửu Đạo Loan (2)."

Đây là thành phố chính của Urumqi, quy hoạch chỉnh tề, kiến trúc mang phong cách tân tiến, rất đặc sắc, phần lớn người dân ở đây đều là dân trí thức, có tố chất nhân phẩm, thường là người Uighur hay dân tộc Hán, cũng có lẫn 1 số người dân tộc khác nữa, nhưng ít hơn.

Xe bọn họ đi qua con đường lớn. Lâm Tĩnh đưa mắt nhìn tòa nhà đã được định là mục tiêu, nhưng không có dừng lại trước tòa nhà đó. Biển số xe của bọn họ quá bắt mắt, dễ khiến bọn chúng nghi ngờ.

Qua được con đường đó, tâm tình Lâm Tĩnh cũng khá hơn, thoải mái mà nói: "Lăng phó, hôm nay tôi đưa cậu đến 1 nhà hàng ngon tuyệt để thử nhé."

Lăng Tử Hàn cũng cười: "Tốt, tôi cũng muốn thử qua."

"Yên tâm, đảm bảo cậu sẽ không hối hận khi đến đó." Lâm Tĩnh nói, sau đó đưa tay ra hiệu với Lạc Thiên Thu.

Có thể nhìn thấy được sự ăn ý của hai người bọn họ. Hai người họ chẳng cần nói, Lạc Thiên Thu đã quẹo tay lái, chạy về hướng tây, rất nhanh chạy tới trước 1 nông trang. Lăng Tử Hàn chỉ kịp nhìn thấy bảng hiệu bên ngoài nông trang là "Quán ăn Cổ Lệ", thì xe đã chạy thẳng vào bên trong luôn rồi.

Trong tiếng Uighur thì "Cổ Lệ" có nghĩa là "Hoa", Lăng Tử Hàn có thể khẳng định chủ quán ăn này là nữ.

Đường đi vào bên trong cửa chính nông trại cũng là 1 đoạn khá dài. Trên đường là rừng cây cùng bãi cỏ, thỉnh thoảng có vài mái đình xây ở giữa, nhìn qua rất có phong cách.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một căn nhà trệt có phong cách đạo Hồi. Lâm Tĩnh nhảy xuống xe, cùng Lăng Tử Hàn đi vào bên trong. Sau đó Lạc Thiên Thu xuống xe, khóa cửa xe, lúc này mới theo sau.

Còn chưa tới cửa thì đã có một cô gái trẻ tuổi, thân người cao, khuôn mặt xinh xắn ra đón tiếp. Cô mặc trang phục Uighur truyền thống, nạm vàng khảm bạc, rất xinh đẹp. Cô có đôi mắt sáng, đôi môi đỏ thắm, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt tràn đầy nụ cười.

"Lâm đại, ngài tới à?" Cô dùng tiếng phổ thông chuẩn nói chuyện. "Vị này là bạn ngài?"

"Đây là phó đại đội trưởng của chúng tôi." Lâm Tĩnh mỉm cười nói. "Lăng phó, cô ấy là chủ của quán ăn này, tên là Bagedi Gusly Abu Dourezake, nghĩa là Hạnh Hoa. Chúng tôi thường gọi cô ấy là Cổ Lệ."

Bagedi Gusly theo tiếng Uighur nghĩa là "Bông hoa hạnh phúc", Lăng Tử Hàn nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, khách khí gật đầu hỏi: "Chào cô."

Cổ Lệ nhiệt tình đưa bọn họ vào trong, vừa đi vừa khen: "Lăng phó, tại sao toàn bộ người trong đại đội Dã Lang các ngài ai cũng đẹp trai hết vậy? Người nào cũng tuổi trẻ anh tuấn, đẹp trai như thế, khiến các cô gái thèm nhỏ dãi."

Lăng Tử Hàn cảm thấy có chút bối rối, nhất thời không biết phải ăn nói thế nào cho phải. Lâm Tĩnh nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của cậu, liền cười to: "Cổ Lệ cô đó, biết ăn nói ghê vậy nha, hèn gì việc buôn bán

của cô lại tấp nập nhộn nhịp đến vậy."

"Tôi chỉ nói sự thật thôi mà." Cổ Lệ ngọt ngào cười, nhẹ nhàng cất bước đưa bọn họ tới 1 căn phòng nhỏ. "Lâm đại, Lăng phó, mời ngồi."

Phòng trong của quán ăn Cổ Lệ này chỉ có 1 mặt tường đá, còn 3 mặt còn lại đều là bằng cửa sổ thủy tinh, nhìn thẳng ra vườn cây xanh bên ngoài. Phòng không lớn, chung quanh bàn ăn có 6 chỗ ngồi, Lâm Tĩnh bắt chuyện Lăng Tử Hàn: "Nào, Lăng phó, ngồi xuống đi."

Lăng Tử Hàn không hề khách khí ngồi xuống.

Lúc này Lạc Thiên Thu mới đi vào cửa, cùng Cổ Lệ nói vài câu vui đùa rồi ngồi xuống bên đối diện cậu.

Lâm Tĩnh hỏi ý kiến của Lăng Tử Hàn, thấy cậu chẳng nói gì cả, liền tự mình quyết định món ăn, trong đó có phân nửa là món chay, đương nhiên cũng vì Lăng Tử Hàn mà chọn. Sở thích của Lạc Thiên Thu hắn đã sớm biết, cho nên cũng chọn món mà anh thích. Lạc Thiên Thu chỉ từ tốn uống trà, không nói gì cả.

Cổ Lệ gọi nhân viên phục vụ lên, nhanh nhẹn viết món rồi cười với bọn họ: "Chờ 1 chút, món ăn sẽ lập tức lên ngay."

Lâm Tĩnh phất phất tay với cô: "Cổ Lệ, cô không cần ở đây phục vụ riêng cho chúng tôi đâu, cô cứ đi làm việc của cô đi."

"Sao lại vậy được chứ?" Cổ Lệ thẳng thắn ngồi xuống. "Nếu là người khác thì tôi sẽ không tự mình bắt chuyện vậy đâu. Nhưng nếu là Lâm đại tới, thì đối với quán của tôi chính là khách quý, dù thế nào thì tôi cũng phải kính ngài 1 ly mới được."

Lâm Tĩnh cười nói: "Uống rượu không được đâu, chiều nay tôi có việc rồi, lần sau đi."

Lúc này Cổ Lệ mới cười đứng dậy rồi nhanh chóng rời đi.

HẾT CHAP 28

(1) Chenya: Cộng hòa Chechen (tiếng Nga: ´ ´ Čečenskaja Respublika tiếng Chechen: /Noxçiyn Respublika), là một nước thuộc liên bang Nga.

195. Quyển 5 - Chương 29

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đợi thân hình cô biến mất sau cửa, Lâm Tĩnh mới mỉm cười giới thiệu những đặc sắc của cửa tiệm này với Lăng Tử Hàn, lúc mới khai trương, tình hình làm ăn buôn bán, dường như biết rất rõ, Lăng Tử Hàn có chút bất ngờ, không nghĩ tới một Lâm Tĩnh chẳng màn thế sự này lại biết rõ chuyện của nhà hàng này đến vậy.

Lâm Tĩnh nhìn thấy sự thắc mắc trong mắt cậu, liền cười rộ lên: "Lăng phó, cậu đừng hiểu lầm. Những cô gái thuộc dân tộc Uighur từ nhỏ đã được dạy là chỉ gả cho người Uighur mà thôi, tôi cũng không phải người không an phận mà mơ tưởng làm gì. Quán ăn này cung cách phục vụ tốt, hoàn cảnh tốt, món ăn lại ngon, thỉnh thoảng tôi có ghé qua 1 lần, cho nên biết được chút tình hình của họ."

Lăng Tử Hàn gật đầu, không nói cái gì, tiếu ý trên mặt vẫn còn.

Lâm Tĩnh cũng không giải thích nữa.

Lạc Thiên Thu thỉnh thoảng pha trà rót cho bọn họ, không nói gì nhiều.

Rất nhanh, các món ăn lần lượt được bưng lên chiếc bàn rộng lớn.

Tại Tân Cương, mấy món ăn ở đây qua qua lại lại chỉ có "3 món", thịt dê nướng, xương cừu hầm canh, bữa nào cũng có, mấy món khác cũng có liên quan đến thịt dê hay thịt cừu, may là cũng có không ít món chay, Lăng Tử Hàn mới có thể ăn được chút ít. Bất quá, nghe Lâm Tĩnh giới thiệu, mấy món thịt dê nướng, xương cừu hầm, bò burst là ngon nhất, bởi vậy khách đến rất đông. Lăng Tử Hàn vừa nghe vừa mỉm cười gật đầu.

Bọn họ vừa ăn vừa trò chuyện phiếm, bỗng nhiên bên ngoài nghe được tiếng động lớn, thanh âm cực lớn, cho dù phòng đã đóng cửa thì bọn họ vẫn nghe rất rõ ràng.

"Con mẹ nó, con quỷ cái, không biết xấu hổ, tao đây mời mày một chén rượu, đó là để mắt tới mày, con mẹ mày lại làm giá, cũng không thèm hỏi thử coi tao là ai, tao là ai hả …" Người đàn ông kia đang hét ầm lên kia nói giọng Bắc Kinh tiêu chuẩn, hiển nhiên là người Bắc Kinh.

Gã đó đứng mắng, người ở bên cạnh cũng cũng hùa theo.

"Đúng vậy, mày mở mắt to ra mà nhìn, đây là quý tộc số một trong thủ đô bọn tao đấy, mày theo người này, thì cần cái quái gì cái quán ăn này chứ hả, cả đời chỉ cần hưởng thụ thôi …"

"Đúng đúng, mày tên Cổ Lệ phải không? Nếu là chủ thì phải đối đãi với khách thế nào chẳng lẽ mày lại không hiểu?"

"Đúng, chỉ kêu mày uống một chén rượu, chứ có phải kêu mày lên giường đâu …"

Tiếng cười vang to khắp nơi, Lâm Tĩnh hoắc mắt đứng dậy, sắc mặt tái mét, định chạy ra ngoài.

Lăng Tử Hàn lại không nhúc nhích, nhẹ giọng khuyên hắn: "Lâm đại, đừng kích động …"

Lạc Thiên Thu nhìn cậu, không có hé răng.

Lâm Tĩnh lạnh lùng nói: "Đây là Urumqi, không phải Bắc Kinh. Tên khốn đó muốn làm càn ở đây, cũng phải xem coi chỗ này là chỗ nào." Nói xong, hắn bước ra tới cửa, mở cửa bước ra ngoài.

Cách cửa phòng bọn họ không xa đang tụ tập một đám người, Lâm Tĩnh vừa nhìn liền biết đó là đám công tử nổi tiếng ở Urumqi này. Đám người đó đều là dân phi phú tức quý (không có tiền cũng có quyền), luôn đi quậy phá khắp nơi, hiện tại cả đám lại đang bu quanh 1 người đàn ông một người cao lớn mập mạp như tên đó là ngôi sao chính vậy. Tên này mặc áo sơmi màu lục cùng áo jacket màu gỉ sét hiệu Valentino, mái tóc đen được vuốt keo cẩn thận, đang đứng mắng thẳng vào mặt Cổ Lệ.

Cổ Lệ không biết phải làm thế nào mới ổn. Có mấy bảo vệ ở bên ngoài cũng chạy tới, nhưng không dám ra tay. Đám thanh niên này bọn họ đều biết là ai, nên không dám lỗ mãng.

Lâm Tĩnh thấy đám đó, liền bước tới, chen vào giữa đám đông. Hắn nhìn tên mập mạp kiêu ngạo kia, lạnh lùng nói: "Tiên sinh, xin anh nói nhỏ một chút. Mấy câu nói không có học lại ồn ào như thế, nghe vào tai làm tôi chẳng ăn được tí nào, tổn thất này anh bồi thường được không?"

Gã ngẩn ngơ, nhìn hắn từ đầu xuống dưới, cười nhạt: "Hừ, một thượng tá nho nhỏ thôi mà, lại dám lên giọng ở đây, hay là do ở biên giới không có ai được chức thượng tá như mày sao? Mày cứ đến trong thủ đô thử đi, ở đó đâu đâu cũng có tướng quân, tới phiên mày lên tiếng hay sao?"

"Bà chủ, cô đi làm việc của cô đi." Lâm Tĩnh nhìn Cổ Lệ. "Hiện tại chúng ta không ở trong thủ đô, mà là ở ngay biên giới, tôi rất muốn nói chuyện phải trái với vị tiên sinh này."

Cổ Lệ như trút được gánh nặng, nhanh chóng quay đầu rời đi.

"Này, tao còn chưa lên tiếng, mày dám đi?" Gã giận dữ, định xông lên trước kéo tay cô lại.

Lâm Tĩnh nắm chặt tay gã: "Tiên sinh, chỉ sợ giờ chúng ta bận nói chuyện với nhau rồi."

Gã giận tím mặt: "Con mẹ nó mày chỉ là một tên thượng tá nhỏ nhoi mà dám đụng đến tao. Mày có biết tao là ai không hả?" Gã vừa nói vừa né tránh.

Lâm Tĩnh nắm chặt lấy tay gã, tựa như một chiếc kìm sắt kiềm chặt tay gã vậy. Hắn lạnh lùng mỉm cười: "Tôi cũng đang muốn biết đây, anh là ai?"

Gã càng ngày càng tức giận, lấy tay kia đẩy tay hắn ra: "Này, con mẹ mày buông tay tao ra, bộ quần áo này của tao hơn 30.000 đó, bán thân mày cũng đền không nổi đâu."

Lăng Tử Hàn nghe cuộc đối thoại bên ngoài, không khỏi lắc đầu, tên nhóc đó đụng phải Lâm Tĩnh còn kiêu ngạo như thế, chắc chắn thiệt thòi lớn rồi. Thanh âm này có chút quen tai, cậu biết hơn phân nửa là "Một người quen trong giới cao cấp" đã từng gặp qua ở thủ đô. Suy nghĩ, cậu lại càng không muốn đi ra.

Lạc Thiên Thu nghe động tĩnh bên ngoài, cũng cười lắc đầu, nhưng vẫn thong thả cầm lấy 1 xiêng thịt dê ăn.

Quả nhiên, một lát sau, gã béo kia không chịu được lực của hắn nữa, đau đến kêu to: "Con mẹ nó mày muốn làm gì? Muốn giết người hả?"

Vốn những người chung quanh gã đều biết Lâm Tĩnh, cũng đều tính tình Dã Lang, nên đều câm như hến, không dám hé răng, lúc này thấy sắp xảy ra tai nạn chết người thật, mới chạy ào lên, một bên thì kéo kéo người tên mập ra, một bên thì cố gắng nới lỏng tay của Lâm Tĩnh.

Khóe miệng Lâm Tĩnh nhếch lên, để bọn họ cứ đưa đưa đẩy đẩy, nhưng không hề suy giảm lực, "Tôi đang thỉnh giáo tiên sinh, anh là ai?" Hắn chậm rãi mà nói. "Mong tiên sinh vui lòng chỉ giáo."

Tên công tử béo kia bị kìm chặt tay đau đến mức muốn đứt ra, mới miễn cưỡng nhịn xuống, nói với một tên thanh niên ở bên cạnh: "Tiểu Cao, mày nói cho đồ quê mùa này biết đại gia tao là ai."

Tiểu Cao kia dường như cũng từ trong thủ đô tới, trên người mặc âu phục hàng hiệu, vẻ mặt kiêu ngạo: "Này, mày hãy nghe cho kỹ, anh ấy chính là công tử của Kim phó bộ trưởng Bộ mậu dịch quốc gia, lần này là tới Tân Cương khảo sát. Lần này vì hành vi này của mày, hay do chính thái độ này của mày, mà có thể khiến cho vụ đầu tư hơn 1 tỷ này mất trắng đó, mày có thể xin lỗi người dân ở đây được rồi."

Lâm Tĩnh chỉ là cười nhạt: "Vụ đầu tư hơn 1 tỷ của quốc gia lại giao vào tay một tên thế này sao? Đừng có khoác lác."

Gã kia đau đến mức đứng không nổi nữa, thân thể dần dần mềm xuống, kêu càng lúc càng lớn, cực kỳ thê lương.

Tiểu Cao thấy Lâm Tĩnh không bị những lời mình nói làm giảm uy thế, cũng dần luống cuống, lập tức lấy điện thoại di động gọi 110 báo cảnh sát, nói ở quán ăn Cổ Lệ có người đang giết người.

Lâm Tĩnh nhịn không nổi mấy tên công tử phú quý đang quấy rầy mình, liền nhấc chân lên muốn đá, khiến mấy tên cậu ấm tay chân mềm yếu này sợ hãi thối lui.

Lăng Tử Hàn nhìn Lạc Thiên Thu, nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta cần ra ngoài khuyên hay không?"

"Không cần." Lạc Thiên Thu chẳng hề để ý. "Loại người này, nên dạy dỗ một chút."

Lăng Tử Hàn không nói gì nữa.

3 phút sau, liền có tiếng còi xe cảnh sát vang lên, hai tuần cảnh xuống xe, chạy nhanh đến chỗ họ. Vừa nhìn thấy Lâm Tĩnh, bọn họ không khỏi sửng sốt, lập tức chạy tới, khách khí mà nói: "Lâm đại, xin anh buông tay trước."

Lâm Tĩnh lúc này mới buông lỏng tay ra. Gã kia giờ bất chấp bộ đồ này bao nhiêu tiền, cứ thế ngã xuống đất, tê liệt nằm trên đất, cầm chặt tay mình rên rỉ.

"Xin hỏi là có chuyện gì?" Cảnh sát lễ phép hỏi.

Người chung quanh bọn họ đều biết, hai bên đều không thể đắc tội, trong đó có 1 cảnh sát lập tức gọi điện thoại, báo cáo tình hình lại cho Sở.

Tiểu Cao bên này đã nhảy dựng lên, vươn tay chỉ thẳng Lâm Tĩnh: "Chính là nó, nó muốn giết công tử của Kim bộ trưởng đó."

Cảnh sát kia nghe xong không biết nên khóc hay cười: "Vị tiên sinh này, hình như đây là lần đầu tiên ngài đến Urumqi phải không?"

"Đúng thì sao chứ? Lẽ nào chỗ các người có cái chủ nghĩa bảo hộ dân địa phương hả?"Tiểu Cao kia nghếch cổ lên, như đang nạt người vậy.

Cảnh sát trẻ kia nở nụ cười: "Tiên sinh, vị quan quân này là Dã Lang đại danh đỉnh đỉnh ở chỗ chúng tôi, Lâm Tĩnh, hắn chỉ giết phần tử khủng bố, không làm thương tổn dân thường."

Gã té trên mặt đất kia giận dữ, giãy dụa đứng dậy, vừa kéo kéo tay áo mình ra, lộ ra cánh tay đang bầm tím: "Đây là gì chứ hả? Cái này không gọi là thương tổn hả? Hay ý của các người tôi là phần tử khủng bố?"

"Đúng vậy." Tiểu Cao lúc này cũng hùa theo, kêu to: "Nói cho các người biết, Kim tổng của chúng tôi cũng không phải là dân thường, mà chính là công tử của Kim phó bộ trưởng, địa vị cao quý."

Cảnh sát nhìn cánh tay của gã, không thể phủ nhận đây không phải là thương tổn, chỉ có thể nhìn Lâm Tĩnh: "Lâm đại, có thể nói chúng tôi rốt cục là có chuyện gì được không?"

Trên khuôn mặt thanh tú tuấn dật của Lâm Tĩnh vẫn âm u, lạnh lùng nghiêm nghị liếc mắt nhìn cậu ấm: "Anh có thể hỏi vị công tử này, hồi nãy anh ta vừa làm gì?"

Cảnh sát nhìn lại tên công tử béo mập đang ôm chặt tay mình.

Nhưng gã lại lẽ thẳng khí hùng nói: "Tôi chỉ kêu bà chủ tới uống rượu cùng tôi thôi, bộ phạm pháp sao?"

Cảnh sát lập tức biết rõ chuyện. Hắn do dự một chút, lễ phép mà hỏi thăm: "Vậy … tiên sinh, ngài muốn thế nào?"

Người nọ lập tức nói: "Tôi muốn các người bắt nó lại. Tôi muốn tới bệnh viện chụp X-quang, thử máu, làm toàn bộ các xét nghiệm, điều trị. Tôi muốn nó bồi thường tiền thuốc men cùng tiền phí bồi thường tổn thất tinh thần."

Cảnh sát khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh thiếu chút nữa giơ chân đá chết tên mập mạp kia.

HẾT CHAP 29

Mục lục

196. Quyển 5 - Chương 30

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trải qua sự phát triển của giới truyền thông luôn tuyên truyền rộng rãi, ở Urumqi Lâm Tĩnh dần trở thành nhân vật nổi tiếng trong mắt công chúng. Những cảnh sát này đều từng đi lính, tất nhiên cũng biết rõ tính tình hắn. Người cảnh sát kia vừa nhìn ánh mắt của Lâm Tĩnh, liền biết tên công tử kia sắp không ổn rồi, lập tức chạy lại, ngăn cản tầm ra tay của Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh cũng biết ý của y, nên mới ngừng.

Náo loạn nửa ngày, Cục trưởng Cục cảnh sát Trần Vũ Đồng cùng Cục trưởng Cục phát triển mậu dịch Trương Chính đều chạy tới, vừa nhìn thấy tình cảnh giữa Lâm Tĩnh cùng công tử của Bộ trưởng kia, biết khó mà xử lý ổn thỏa.

Kim công tử kia vừa thấy Trương Chính, lập tức nổi giận, mắng ông: "Ở chỗ các người rốt cục là sao vậy hả? Không có pháp luật gì hết sao? Một tên quan quân nho nhỏ cũng dám làm vậy với tôi, muốn giết người mà."

Trương Chính thấy cánh tay của gã, thân thiết thấp giọng nói: "Kim tổng, xin ngài bớt giận, tôi cùng ngài tới bệnh viện được không?"

Kim công tử lập tức chỉ Lâm Tĩnh: "Không, tôi muốn nó đưa tôi đi."

Trong lòng mọi người đều xuất hiện 4 chữ: "Không biết sống chết"

Lâm Tĩnh cười nhạt, nhưng nói: "Được, tôi đưa anh đi."

Trần Vũ Đồng cùng những cảnh sát khác đều cười thầm trong lòng. Để Lâm Tĩnh đưa đi, chỉ sợ đưa xuống địa ngục luôn.

Trương Chính cũng biết ý của hắn cũng không phải ý tốt, nên cố gắng khuyên bảo gã: "Kim tổng, công tác của Lâm đại rất bận rộn, tôi nghĩ chắc là hiểu lầm thôi, oan gia nên giải không nên kết mà phải không? Để tôi đưa ngài đi bệnh viện, chúng ta kiểm tra cẩn thận 1 chút, ngài thấy thế nào?"

Kim công tử dù thế nào cũng không nuốt nổi cục tức này, trừng mắt nhìn Lâm Tĩnh, kiên trì muốn hắn đưa đi.

Lăng Tử Hàn thấy không thể ngồi yên nữa, đứng dậy đi ra. Lạc Thiên Thu không ngăn cản, đứng dậy đi theo.

Trần Vũ Đồng vừa thấy Lăng Tử Hàn, không khỏi đại hỉ: "Lăng phó, thì ra nãy giờ anh ở đây."

Lâm Tĩnh nhưng chỉ liếc mắt nhìn cậu, dường như đang trách cậu xen vào việc người khác.

Kim công tử đứng một bên, vừa tức vừa đau, không thấy rõ mặt người đang đi đến, chỉ có thể thấy được đó là 2 trung tá, kiêu ngạo hừ hừ: "Một tên trung tá thôi, oai phong gì chứ? Bắc Kinh có cả đống."

Lăng Tử Hàn tới gần, chậm rãi nói: "Tiểu Kim, bỏ qua đi, đừng làm lớn chuyện nữa."

Kim công tử vừa nghe tiếng cậu, liền giật mình, vội vã quay đầu nhìn cậu, một lát nghi hoặc mà hỏi thăm:

“Anh là … Lăng đại công tử?”

Lăng Tử Hàn hơi hơi gật đầu.

Kim công tử nhìn Lâm Tĩnh, lắp bắp hỏi Lăng Tử Hàn: “Anh … cùng hắn … các người … sao anh lại nhập ngũ chứ?”

Lăng Tử Hàn không có trả lời vấn đề của gã, chỉ đơn giản nói: “Tiểu Kim, Lâm đại là thượng cấp của tôi, tất cả đều là người một nhà, chỉ do hiểu lầm thôi, tôi thấy hay là thôi đi.”

Kim công tử lập tức yên lặng, nét mặt biến đổi, thân thiết cười nói: “Thì ra là vậy, nếu là người một nhà, vậy chính là hiểu lầm rồi.”

“Cám ơn anh đã nể mặt.” Thanh âm Lăng Tử Hàn thủy chung nhu hòa. “Tiểu Kim, chỗ này không thích hợp với anh đâu. Anh ăn xong chưa? Bữa cơm này coi như tôi mời, tôi tính hóa đơn, anh cứ đi trước đi, qua chỗ khác chơi.”

Kim công tử lập tức lập tức: “Đúng đúng, chỗ này quả thực không hợp với tôi, chúng tôi lập tức qua nơi khác. Lăng công tử, anh không cần khách khí, tôi tự mình tính hóa đơn, tự mình tính.” Nói xong, gã lập tức cùng đám thiếu gia kia rời đi.

Vừa đi ra cửa, Tiểu Cao liền không hiểu mà hỏi gã: “Kim tổng, trung tá kia là ai? Tôi thấy anh rất nể mặt nó. Một thượng tá mà anh còn không sợ, trung tá thì tính gì?”

“Mày biết gì chứ?” Kim công tử trách mắng. “Trung tá thì tính là gì. Tao không sợ nó, mà là sợ cha nó.”

“Cha nó? Chẳng lẽ lớn hơn cả cha anh sao?” Tiểu Cao càng không hiểu.

Kim công tử rốt cục nhịn không được, hung hăng đá thằng nhóc đó một cái: “Thằng ngu này. Trên thế giới đương nhiên là có người lớn hơn cha tao rồi. Cha nó chính là chủ tịch Quốc An đó. Ai mà lại không sợ người bên Quốc An chứ? Tao dám đụng tới nó sao.”

Tiểu Cao vừa nghe thấy cha của tên trung tá đó là chủ tịch uỷ ban Quốc Gia An Toàn, nhất thời rùng mình một cái, co cổ lại, chui vào trong xe.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Lâm Tĩnh thấy bọn chúng đều leo lên những chiếc xe hàng hiệu đậu trong bãi rồi lần lượt chạy ra khỏi cửa chính, bầu không khí mới bắt đầu đỡ hơn.

Lâm Tĩnh nhìn Lăng Tử Hàn, tức giận mà nói: “Ai cùng 1 nhà với tên khốn đó chứ?”

Nhưng Lăng Tử Hàn mỉm cười hiền hòa: "Cần gì xem đó là thật chứ? Bất quá cho gã một bước thang leo xuống thôi mà."

"Không phải từ đầu cậu đã mặc kệ rồi sao? Ai cho phép cậu lúc này xen vào việc người khác chứ?" Lâm Tĩnh khó chịu.

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói: "Tôi không thích xen vào việc người khác, vì tôi không giống anh, không có năng lực xen vào việc người khác. Anh một tay bắt gã, lây chuyển núi thì dễ, lây chuyển Dã Lang mới khó (1), tôi làm có gì lực đó? Nếu tôi muốn xen vào, chỉ có thể đưa tên cha tôi ra thôi, nên tôi không hề thích vậy."

Cậu nói ra câu này, người chung quanh đều cười vang. Trần Vũ Đồng cười: "Lăng phó nói rất đúng, quả thật là lây chuyển núi thì dễ, lây chuyển Dã Lang mới khó mà."

Lâm Tĩnh cũng cười: "Này, sao cậu lại so tôi với Nhạc Phi chứ, người ta là chiến binh hạng nhất đó, nhưng suy nghĩ lại vô cùng cổ hũ, cuối cùng chết lúc còn trẻ chẳng rõ nguyên nhân, chẳng chút ý nghĩa."

Lăng Tử Hàn vẫn mỉm cười: "Tôi chỉ nói về chiến tranh thôi, không có ý gì khác."

Lâm Tĩnh nhìn cậu, sự băng lạnh bình thường cũng dần biến mất. Hắn cười nói: "Lăng phó, cậu cũng không cần coi thường mình đến thế. Cậu ở trong đại đội bên chúng tôi huấn luyện mấy tháng, chiến tranh có thể không được, bất quá đối phó với đám cặn bã này, dư sức."

"Tôi cũng không dám đánh người đâu." Lăng Tử Hàn lắc đầu. "Người ta vừa thấy hai chúng tôi giơ tay lên thì chắc chắn phóng to sự việc, nghĩ không biết giữa cha tôi và cha gã có mâu thuẫn hay không, rồi đoán thử giữa hai hệ thống của hai bên có vấn đề gì không, có thể nháo ra việc lớn đó. Haizzz, dựa vào thân phận chúng tôi, kỳ thực có rất nhiều chuyện đều bị trói buộc, không dám hành động thiếu suy nghĩ, có những chuyện người thường có thể làm, nhưng chúng tôi lại không dám, chỉ sợ phiền tới cha mình thôi."

Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu, Trần Vũ Đồng cùng Trương Chính đều chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nghe vậy đều là ngẩn ra. Suy nghĩ kỹ lại, bọn họ đều biết rõ điều cậu nói quả thật rất có lý.

"Lăng phó nói đúng. Quan trường như giang hồ vậy, kỳ thực cũng hiểm ác đáng sợ, tuy nói người ở vị trí cao, nhưng cũng giống như đứng lên miếng băng mỏng, chẳng biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm," Trương Chính cười nói. "Kim phó bộ trưởng chỉ sợ bị cậu con này làm phiền chết mất. Kỳ thực theo thân phận của cha gã, gã cũng không được xem là Thái tử đâu, vậy mà lại kiêu ngạo như thế, lại quá ngây thơ, sợ có ngày gây họa cho cha gã."

Trần Vũ đồng nhìn vị Thái tử chính quy luôn luôn ôn hòa khách khí này, không khỏi thở dài: "Lăng phó, vì sao mấy Thái tử gia lại không giống anh chứ?"

"Cây có cành thế này cành thế khác, là chuyện bình thường mà." Lăng Tử Hàn cũng rất bình tĩnh. "Nước trong không có cá, nếu người người đều không có chí tiến thủ như tôi, Trung Quốc sẽ diệt vong đó."

“Lăng phó quá khiêm nhượng.” Trương Chính cười nói. “Ai dám nói phó đại đội trưởng đại đội Dã Lang là một người không có chí tiến thủ chứ?”

Lăng Tử Hàn cười nhìn Lâm Tĩnh: “Tôi chỉ là kẻ ngốc bước theo ánh trăng thôi, là nhờ đại đội trưởng hết.”

Lâm Tĩnh rốt cục thoải mái, cười rộ lên.

Trần Vũ đồng thoải mái mà nói: “Tính trước không bằng ngẫu nhiên. Lâm đại, chắc anh còn chưa ăn? Tôi cũng vậy, chỉ sợ Trương cục cũng thế, không bằng hôm nay cùng nhau ăn một bữa đạm bạc đi. Hôm nay tôi làm chủ.”

Lâm Tĩnh vui vẻ cùng họ bước vào phòng. “Cùng nhau ăn không thành vấn đề, bất quá hóa đơn để tôi tính …”

“Được đó, anh mời thì tôi không khách khí.” Trần Vũ đồng lấy điện thoại ra. “Tôi sẽ gọi Triệu cục tới. Nếu hắn biết chúng ta ăn mà không gọi hắn, nhất định mắng chết chúng tôi mất.”

HẾT CHAP 30

Mục lục

(1) Câu này phỏng theo câu “Hám sơn dịch, hám Nhạc gia quân nan.”

Nguồn: http://baike.baidu.com/view/6526226.htm

197. Quyển 5 - Chương 31

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Một tuần sau, 3 trung đội của đại đội Dã Lang liền lục tục xuất phát.

Bọn họ chia làm ba đường, phân ra đi Bắc Cương, Nam Cương, cùng Tây Cương, các phân đội của từng trung đội lại phân ra tới các khu khác nhau của chỗ đó, chấp hành các nhiệm vụ khác nhau.

Nhưng Lâm Tĩnh không đi, mà tự mình dẫn theo phân đội bí mật của trung đội tinh nhuệ nhất Bạch Lang

tiến đến Urumqi. Bản thân hắn cũng lo lắng khi phải để Lăng Tử Hàn ở trung đội khác, vì vậy tự mình dẫn cậu theo.

Bọn họ mang theo các trang bị vũ khí thích hợp cho việc tác chiến thành thị, nhanh chóng lặng lẽ tiến vào Ürümqi.

Triệu An đích thân đến để báo cáo lại các tin tính báo mới nhất mà họ mới nắm được cho Lâm Tĩnh, đồng thời xác nhận lại kế hoạch hành động. Hành động lần này vẫn dựa theo phương án trước đó, do Lâm Tĩnh chỉ huy, đại đội Dã Lang đi bắt người, nhân viên Cục Quốc an phụ trách trợ giúp.

Lúc chia tay, Triệu An lại nghiêm túc nhờ vả Lâm Tĩnh, hy vọng hắn toàn lực bảo hộ an toàn cho Lăng Tử Hàn.

Đối với lời nhờ vả của người bạn tri kỷ này thì Lâm Tĩnh đương nhiên đáp ứng. Cho dù Triệu An không nhờ vả thì hắn cũng sẽ bảo vệ Lăng Tử Hàn, sẽ không để cậu phải gặp nguy hiểm. Đây là trận chiến đầu tiên kể từ khi Lăng Tử Hàn đến đại đội Dã Lang, đâu thể mạo hiểm để cậu đi chiến đấu giành công được?

Trở lại sở chỉ huy của trung đội "Bạch lang", Lâm Tĩnh lập tức chỉ định hai người bảo hộ Lăng Tử Hàn, ngoài ra, căn dặn cậu nhất định phải mặc áo chống đạn, với lại, trong lúc hành động không được xuất chiến, chỉ cần ở đằng sau xem là được.

Lăng Tử Hàn nghe lời mặc áo chống đạn, cầm súng giắt vào thắt lưng, gật đầu bảo "Rõ" với những lời dặn của Lâm Tĩnh.

Hành động bắt người lần này vô cùng thuận lợi.

Tình báo của Cục Quốc an rất chính xác. Bọn họ vẫn bí mật theo dõi thành viên của tổ chức khủng bố đang ẩn núp tại Urumqi. Tên này mỗi ngày sẽ đến hai con đường chợ khác nhau, mua tiểu đao của Dân tộc Duy Ngô Nhĩ cùng hàng hàng mỹ nghệ của các dân tộc khác, nhìn qua rất thong thả. Nhưng nhờ đi theo gã mà bọn họ tìm được ổ của chúng ở Cửu Đạo Loan.

Lâm Tĩnh bố trí đội viên đợi ở gần đó khoảng hai ngày. Ngay khi xác nhận được Muhanmetemin Hazret đã vào trong, đang họp cùng các thành viên tổ chức khủng bố lẻn vào trước đó thì Lâm Tĩnh tự mình dẫn phân đội đặc biệt phá cửa xông vào, xu thế sét đánh không kịp bưng tai, một lượt bắt được 7 tên phân tử khủng bố.

Bọn họ thực sự quá nhanh, khiến phân tử khủng bố đang họp không kịp rút súng chống lại, đã bị người thuộc bộ đội đặc chủng vững vàng trói chặt, không thể động đậy.

Lăng Tử Hàn ngồi ở sở chỉ huy cách đó không xa, nhìn tình hình trên màn hình. Hai quân sĩ phụ trách bảo vệ cậu sắc mặt không tốt cho lắm, nắm chặt súng không nói tiếng nào.

Lăng Tử Hàn hiểu tâm tình của bọn họ, do dự một hồi, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, có phải tôi liên lụy các anh không?"

Hai quân sĩ đó nghiêng đầu đưa mắt nhìn anh, không biết nói gì mới tốt.

"Tin tôi đi, kỳ thực tôi cũng không muốn." Lăng Tử Hàn thở dài. "Tôi có thể tự lo cho mình được, sau này các anh cũng không cần bảo vệ tôi đâu."

"Việc này … chỉ sợ anh phải trực tiếp nói với Lâm đại." Hai người đó biểu hiện sự bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể thở dài 1 tiếng. "Lăng phó, chúng tôi tất nhiên là phải bảo vệ anh rồi …"

Rất nhanh, người của Cục Quốc an đã áp giải những phân tử khủng bố từ trong tay Lâm Tĩnh đi, những người khác vào trong hiện trường, bắt đầu lục soát căn phòng.

Lâm Tĩnh dẫn đội quay về quân khu.

Hành động lần này rất gọn gàng, cũng là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn đứng ngoài xem, có thể tận mắt thấy được hành động của bộ đội đặc chủng. Trên thực tế, cậu hoàn toàn biết được nguyên nhân của việc Lâm Tĩnh tự mình dẫn đội tiến vào trong, trong lòng không khỏi cảm thán.

Ngày thứ ba, Lâm Tĩnh vẫn đang mật thiết quan tâm sự tiến triển của các hành động nhận được báo cáo của "Hắc lang" Lạc Thiên Thu, gần đây phân tử khủng bố tại khu Kashgar tạo ra 1 loạt các sự kiện nổ bom khủng bố, bọn họ tìm hiểu nguyên nhân thì biết được ổ của bọn phân tử khủng bố gần Peyziwat (1). Chỉ là, hỏa lực đối phương rất mạnh, người lại đông, hai phân đội bên trung đội "Hồng lang" đi cùng anh lại binh lực hữu hạn, cần phải tiếp viện gấp.

Lâm Tĩnh không nói gì, lập tức hạ lệnh "Bạch lang" Chu Khải Minh nhanh chóng mang trung đội của mình đến đó tiếp viện. Hắn cũng lưu lại 1 phân đội ở lại quân khu để phòng ngừa chuyện xảy ra, còn mình thì dẫn theo phân đội đặc biệt đi máy bay quân dụng đến Kashgar.

Lăng Tử Hàn vẫn an tĩnh đi theo bên cạnh hắn, không có khẩn trương cũng chẳng có sự hưng phấn.

Khu Kashgar hiện nay tình thế phức tạp, các thành viên của tổ chức khủng bố lẻn vào hòa cùng với nhân viên nội địa đến đây phát triển và bình dân dân tộc thiểu số sống ở đây hỗn tạp lại, hành động của bọn họ có thể để lộ tiếng bất kì lúc nào. Để bí mật, Lạc Thiên Thu dẫn đội cùng Chu Khải Minh và Lâm Tĩnh hội hợp tại hoang dã, sau đó thừa đêm tối hành quân gấp, chạy tới một ốc đảo nhỏ ở phía đông Peyziwat. Nơi này trước đây là một khu bình dân ở, hiện tại là chỗ huấn luyện quy mô lớn của tổ chức khủng bố "Lê minh chi tử".

Trên đường phần lớn đều là sa mạc, Lâm Tĩnh dẫn đội đi nhanh cũng không quên quay đầu lại xem Lăng Tử Hàn, sợ cậu bị tụt lại phía sau. Lăng Tử Hàn mặc bộ quân phục màu sa mạc vẫn đang nối gót theo sau, xem chừng hai tháng huấn luyện qua không hề uổng phí. Các quân sĩ khác đều mang trang bị vũ khí hạng nặng trên lưng, chỉ có Lăng Tử Hàn đi tay không, trên người cậu chỉ mang theo micro và súng lục. Dù vậy

thôi Lâm Tĩnh cũng rất thoả mãn với biểu hiện của cậu.

Trong bóng tối lúc hừng đông, bọn họ đến gần ốc đảo. Lâm Tĩnh ra dấu, lập tức, hơn hai trăm quân sĩ đều cúi người xuống.

Trinh sát ban đầu do Lạc Thiên Thu phái tới lập tức vẽ ra trên mặt cát địa hình đại thể bên trong cùng từng phương vị phân bố của phân tử khủng bố. Bọn họ tính qua, phân tử khủng bố cũng hơn 150 người.

Lâm Tĩnh lập tức căn cứ vào tình báo này, phân công Lạc Thiên Thu dẫn đội từ 2 phía Đông – Nam đánh vào, Chu Khải Minh dẫn đội bọc đánh từ 2 phía tây, bắc, còn hắn thì dẫn đội đột kích chính diện.

Cuối cùng, hắn nói: "Phải giết toàn bộ". Thanh âm rất nhẹ, nhưng ngữ khí rất tàn độc.

Lạc Thiên Thu cùng Chu Khải Minh đều lãnh tĩnh đáp: "Yes, sir."

Lúc này Lâm Tĩnh mới nhớ Lăng Tử Hàn đang đứng bên cạnh hắn, liền ra lệnh: "Bạch lang, Hắc lang, mỗi bên các anh phái ra 3 người, bảo hộ cho Lăng phó."

Lạc Thiên Thu cùng Chu Khải Minh do dự một chút: "Yes, sir."

"Không cần." Lăng Tử Hàn lập tức nói. "Tôi có năng lực tự bảo vệ mình, không có việc gì. Phần tử khủng bố nhiều như vậy, không được vì tôi mà làm giảm binh lực của các anh."

Lâm Tĩnh cũng không dám mạo hiểm. Hắn kiên trì thấp giọng giải thích: "Lăng phó, cần phải cử người bảo vệ cho cậu, ở đây không thể sơ suất, chúng tôi kém vài người cũng không có vấn đề gì."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút: "Vậy để lại 1 người là được rồi, không cần nhiều đến vậy."

Lâm Tĩnh nhìn Lạc Thiên Thu cùng Chu Khải Minh. Hai người đều sợ hãi. Rất sợ hắn sẽ kêu mình ở lại. Cuối cùng Lâm Tĩnh nói rằng "Vậy đi, Hắc Lang, anh kêu 1 người ở lại bảo vệ cho Lăng phó, những người khác vẫn hành động theo kế hoạch."

Chu Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, lập tức đứng dậy, triệu tập thuộc hạ của mình đi chuẩn bị.

Lạc Thiên Thu trở lại đội của mình ở bên kia, cúi đầu phân phó. Chốc lát sau, có 1 quân sĩ ủ rũ bước tới, nói với Lăng Tử Hàn: "Lăng phó, tôi sẽ bảo vệ cho anh, xin anh nghe theo lời sắp xếp của tôi, đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Lăng Tử Hàn ôn hòa gật đầu: "Được."

Lâm Tĩnh lúc này mới rời đi, chuẩn bị dẫn theo phân đội đặc biệt đột nhập từ Cửa Nam nguy hiểm nhất. Đó chính là đường ra vào chính của ốc đảo này, phân tử khủng bố canh phòng rất nghiêm.

Lăng Tử Hàn nghe theo lời của người bảo vệ cậu ẩn tại cồn cát phía sau. Quân sĩ kia cầm súng trường đột kích cầm trong tay, khẩn trương chú ý động tĩnh bốn phía. Lăng Tử Hàn hơi ló người ra. Ở chỗ này nhìn từ trên cao xuống, có thể nhìn rõ toàn bộ ốc đảo phía trước.

10 sau, bốn phương tám hướng song song phát động đánh bất ngờ.

Lăng Tử Hàn nhìn Lâm Tĩnh mẫn tiệp dẫn đội xuất kích, nhanh chóng đánh trạm gác thiết lập tại cửa Nam, mã tấu vung lên, lập tức không 1 tiếng động giải quyết đối phương.

Cùng lúc đó, các quân sĩ của các hướng khác cũng giết chết lính gác không để lộ ra 1 tiếng động nào.

Lập tức, hơn 200 quân sĩ mặc quân phục màu sa mạc như mãnh hổ xuống núi, lao thẳng tới mục tiêu. Trong đêm tối, việc tiêu diệt được tiến hành lặng lẽ.

Lăng Tử Hàn nhìn Lâm Tĩnh trong bóng đêm giơ đao đâm chém, vô cùng mạnh mẽ, kẻ địch đều ngã xuống, thực sự là người ngã như cây đổ, không khỏi thầm khen, thực sự là một dũng tướng mạnh mẽ.

Bỗng nhiên, chẳng biết từ đâu vang lên tiếng súng, phá vỡ ánh bình minh vắng vẻ.

Nhất thời, trong thôn như nổ tung, khắp nơi đều là tiếng nổ mạnh của lựu đạn cùng tiếng súng.

Đối kháng kịch liệt giằng co chưa tới nửa tiếng thì phần tử khủng bố cảm nhận ra được phong cách sắc bén của người đang đánh úp, không ít người kêu lớn: “Đây là đại đội Dã Lang, mau lui.”

Vì vậy, có vài người bắt đầu phá vòng vây. Bất quá, tay súng bắn tỉa chờ đã lâu ở xung quanh khu tập kích cũng bắt đầu bắn, tiêu diệt bọn khủng bố định chạy ra khỏi ốc đảo.

Đột nhiên, Lăng Tử Hàn nghe được tiếng khóc của trẻ nhỏ cùng tiếng thét chói tai của phụ nữ vang vọng trong ánh rạng đông, không khỏi giật mình. Ở đây có bình dân sao? Cậu lập tức đứng dậy chạy đi.

HẾT CHAP 31

Mục lục

(1) Peyziwat là một huyện thuộc địa khu Kashgar, Tân Cương, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Huyện này có diện tích 6528 ki-lô-mét vuông, dân số năm 2002 là 320.000 người. Mã số bưu chính là. Chính quyền huyện đóng ở. Về mặt hành chính, huyện này được chia thành 2 trấn, 11 hương.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Peyziwat

198. Quyển 5 - Chương 32

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Quân sĩ vẫn đang nắm chặt súng không tay luôn khẩn trương đề phòng đưa tay kéo cậu lại: "Lăng phó, anh đi đâu vậy? Nguy hiểm."

Lăng Tử Hàn nhanh chóng tỉnh táo lại, nghe tiếng súng trong thôn dần thưa thớt, liền nói: "Tôi không thể ẩn núp tại đây hoài được. Hiện tại cuộc chiến đã gần kết thúc rồi, tôi có thể vào được rồi."

Quân sĩ kia không đồng ý: "Đội trưởng nói không được để anh đi khắp nơi, nhất định phải bảo đảm an toàn cho anh."

Lăng Tử Hàn trầm tĩnh mà nói: "Hiện tại tôi ra lệnh cho anh, lập tức đưa tôi vào thôn."

Quân sĩ kia không biết làm sao.

Lăng Tử Hàn thừa cơ nhấn mạnh: "Tôi là thượng cấp của anh, anh phải nghe theo lệnh của tôi."

Quân hàm cùng chức vụ của cậu đều tương đương với Lạc Thiên Thu, khiến vị quân sĩ đơn thuần kia trong khoảnh khắc không thể giải quyết được tình huống phức tạp này, chỉ có thể theo bản năng nói: "Yes, sir."

Lăng Tử Hàn lập tức đứng dậy, nhanh chóng chạy vào trong thôn. Quân sĩ kia lập tức chạy theo bên cạnh cậu.

Lúc này, tiếng súng đã dừng lại.

Lăng Tử Hàn chạy vào ốc đảo, hướng về phía phát ra tiếng súng.

Trong thôn khắp nơi đều có thi thể, khắp nơi đều là máu, rất nhiều căn nhà được xây bằng cây gỗ đều đã bị phá hủy. Lăng Tử Hàn thấy rất nhiều thanh niên chưa đến 20 tuổi đang ngã dưới đất, trong tay có súng, bên hông đang cầm chặt mìn. Cậu hoàn toàn không thương xót gì bọn phần tử khủng bố này, ánh mắt lạnh lùng đảo qua rồi chạy lướt qua bọn chúng.

Trong góc, đội viên đại đội Dã Lang đang bao vây khoảng chừng 20 người, đều là người già, phụ nữ, còn có mấy trẻ nhỏ. Những người lớn đều trầm mặc, còn những bé nhỏ thì đang nức nở do bị kinh hoảng.

Sắc mặt Lâm Tĩnh tái mét, nhìn chăm chú người trước mặt.

Lâm Tĩnh chậm rãi giơ tay phải lên.

Lăng Tử Hàn vừa mới vào đang chạy tới, thấy sự tình khẩn cấp, không kịp suy nghĩ đã quyết định hành động, cũng không suy nghĩ kỹ là hắn đang chuẩn bị giết tù binh hay giết bình dân, chỉ xông thẳng lên trước, đưa tay ngăn hắn lại: "Lâm đại, đừng …"

Chưa từng có người nào dám ngăn cản hắn như vậy, Lâm Tĩnh không chút suy nghĩ, liền rút tay về quất mạnh.

Trước mắt bao người, Lăng Tử Hàn không thể thể hiện thân thủ của mình. Cậu không né tránh, cũng không thể đỡ, chỉ có thể mở to mắt nhìn cánh tay kia quất thẳng vào mặt mình 1 cái. 1 tiếng "Ba" cực kỳ vang dội, nửa bên mặt của cậu nhất thời nóng bừng rồi đau nhói.

Lập tức, tất cả quân sĩ đều ngây ngẩn cả người.

Lâm Tĩnh nhìn cậu, cũng hơi giật mình. Sau một lát, hắn mới phản ứng, lập tức hướng về phía quân sĩ bên người Lăng Tử Hàn, nổi giận nói: "Tôi kêu cậu bảo vệ Lăng phó, không cho cậu ta chạy loạn, vậy mà cậu làm gì thế hả?"

Lăng Tử Hàn lập tức bước lên, che trước mặt quân sĩ đó, ôn hòa mà nói: "Lâm đại, là do tôi ra lệnh cho cậu ta dẫn tôi vào."

Tất cả quân sĩ trong đại đội Dã Lang đều ngạc nhiên với hành động này của cậu, không nghĩ tới một thư sinh có vẻ yếu đuối này thật ra không hề yếu đuối gì. Ánh mắt Lạc Thiên Thu có chút khác lạ, trong mắt Chu Khải Minh cũng có chút khen ngợi.

Lâm Tĩnh nhìn Lăng Tử Hàn, chỉ thấy trên gương mặt luôn tao nhã, tái nhợt thon gầy của cậu hiện rõ dấu bàn tay ửng đỏ, nhưng hình như cậu không hề cảm giác gì, chỉ đưa ánh mắt thành khẩn nhìn hắn.

Lâm Tĩnh lạnh lùng nhìn cậu: "Lăng phó, cậu đang làm gì vậy?"

"Tôi …" Lăng Tử Hàn do dự một hồi, mới nhẹ giọng nói. "Xin lỗi, có thể do tôi hiểu lầm, Lâm đại, bọn họ chỉ là bình dân."

"Tôi biết bọn họ có thể là bình dân. Thì sao chứ? Cậu nghĩ tôi định làm gì?" Lâm Tĩnh hoàn toàn không đồng tình với hành động này của cậu, đưa 1 ngón tay chỉ vào đám người. "Tôi ra lệnh cho từng người một

tiến lên để phân biệt, xem bọn họ có phải bình dân thật hay không."

Lăng Tử Hàn do dự một chút, thành khẩn mà nói: "Xin lỗi, Lâm đại, là tôi lỗ mãng."

Ánh mắt Lâm Tĩnh sắc bén, như hai thanh đao chĩa thẳng vào cậu. Nhưng Lăng Tử Hàn thản nhiên nhìn hắn, ánh mắt rất bình thản.

Một lúc lâu, Lâm Tĩnh thu hồi ánh mắt, quay đầu với nói Lạc Thiên Thu cùng Chu Khải Minh: "Các anh tiếp tục làm việc đi. Với lại, gọi cho người của Cục Quốc An Kashgar."

Các quân sĩ lại tiếp tục làm việc của mình, phân ra từng nhóm, nào là thanh trừ tàn quân, cứu người bị thương, tiểu tổ quản trị người dân bắt đầu phân biệt thôn dân này, từng mục công tác đều rõ ràng. Lâm Tĩnh không hề để ý tới Lăng Tử Hàn, lạnh lùng xoay người đi.

Lăng Tử Hàn bất chấp ánh mắt của mọi người, chạy theo hắn.

Lâm Tĩnh thủy chung không để ý tới cậu, chậm rãi đi qua thôn, ánh mắt đánh giá bốn phía, thỉnh thoảng có người xin chỉ thị của hắn qua microphone, hắn chỉ ngắn gọn ra lệnh, hoàn toàn thể hiện sự lãnh tĩnh trước bất kì tình huống nào.

Lăng Tử Hàn đi theo bên cạnh hắn, vẫn không làm phiền hắn. Đến tận khi hắn nói xong tình hình với người của Cục Quốc an Kashgar, biết người của Cục Quốc an đã xuất phát, sẽ nhanh chóng tới, lần thứ hai cậu mới thành khẩn mà nói: "Lâm đại, xin lỗi."

Lâm Tĩnh quay đầu nhìn về phía cậu, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như 1 thanh kiếm, đâm thẳng vào cậu. Hắn cố gắng nén giọng, phẫn nộ mà nói: "Lăng phó đại đội trưởng, cậu có biết cậu vừa làm gì hay không?"

Lăng Tử Hàn nhận toàn bộ ánh mắt của hắn, chân thành tha thiết gật đầu: "Yes, sir, tôi biết sai rồi."

"Chỉ sợ là không biết thôi?" Lâm Tĩnh cười nhạt. "Thân phận của cậu là gì hả? Là "Thái tử", có thể trước mặt mọi người ngay trong trận chiến vô cớ cản trở công tác của người chỉ huy sao?"

"No, sir, Lâm đại, xin anh đừng hiểu lầm." Lăng Tử Hàn thở dài. "Tôi không có kinh nghiệm, làm việc khó tránh khỏi lỗ mãng, xin anh tha thứ. Lần này là do tôi sai, anh có thể phạt, tôi hoàn toàn chấp nhận."

"Phạt?" Lâm Tĩnh lạnh lùng nhìn cậu, chậm rãi nói. "Lăng phó, đây không phải việc phạt hay không. Đây là chiến trường, tình hình phức tạp, phần tử khủng bố có khả năng giả thành thôn dân, bất kì lúc nào cũng có người đột nhiên tập kích, bỗng nhiên cậu ào vào như vậy, nếu như lúc đó trong tay tôi có súng, theo phản ứng bản năng sẽ nổ súng, chỉ sợ người trúng đạn đầu tiên là cậu. Cậu có biết chuyện cậu làm nghiêm trọng thế nào chưa vậy?"

"Yes, sir, giờ tôi đã hiểu." Lăng Tử Hàn lập tức ôn thuần gật đầu. "Lâm đại, tôi đảm bảo lần sau sẽ chú ý, sẽ không lỗ mãng như thế nữa."

Nhưng Lâm Tĩnh không có tiếp nhận lời hứa đó của cậu, chỉ trào phúng cười cười: "Lăng phó, nếu như cha của cậu không phải là Lăng chủ tịch, cậu có dám làm thế không? Đây không phải chuyện lỗ mãng hay không. Thân phận cậu cao quý, Lâm Tĩnh tôi không dám có 1 trợ thủ như vậy …"

Hắn còn chưa nói xong, thì đột nhiên ánh mắt ngưng lại, bàn tay trái như điện chớp chụp lấy Lăng Tử Hàn, tay phải rút súng, hướng về phía chỗ cậu đứng.

Trong giây phút ngắn ngủi, Lăng Tử Hàn còn cảm nhận được động tĩnh phía sau nhanh hơn cả hắn, thậm chí theo bản năng đã rút súng ra. Nhưng Lâm Tĩnh khẽ động thì cậu liền hiểu được, lập tức theo lực nắm của hắn mà hướng người qua 1 bên né tránh.

Cùng lúc đó, súng trong tay Lâm Tĩnh vang lên.

Lực kéo Lăng Tử Hàn của Lâm Tĩnh quá mạnh, khiến cậu đứng hơi khó khăn. Cậu cũng rõ ý của Lâm Tĩnh, liền thuận thế ngã xuống. Lâm Tĩnh vừa nổ súng, vừa cúi người xuống, dùng thân thể mình bảo vệ cho cậu.

Tên phần tử khủng bố bị thương nằm trên mặt đất giả chết nãy giờ, lúc này thấy hai vị quan quân cấp cao hình như đang tranh chấp kịch liệt, không có chú ý động tĩnh chung quanh, nên dự định dùng phương thức tập kích để giết 1 người, không nghĩ tới phản ứng của cả hai đều nhanh như nhau, gã vừa giơ súng lên, chưa kịp nổ súng thì đạn của đối phương đã chuẩn xác bay về phía gã. Gã rên lên 1 tiếng đau đớn, chấn động khi bị trúng đạn rồi lập tức mất mạng.

Các quân sĩ đang tỉ mỉ quét sạch chiến trường chung quanh, nghe thấy tiếng súng liền chạy ào tới.

Lâm Tĩnh cảnh giác nhìn bốn phía, xác nhận không hề có nguy hiểm, lúc này mới thong dong đứng dậy, mệnh lệnh: "Các cậu tiếp tục tìm kiếm, cẩn thận những tên đang giả chết, chú ý an toàn."

"Yes, sir." Các quân sĩ đáp rồi lập tức phân tán.

Lăng Tử Hàn cũng đứng dậy. Cậu nhìn Lâm Tĩnh, ôn hòa mà nói: "Thanks, sir."

Lâm Tĩnh lạnh lùng nhìn cậu, nói rõ: "Lăng phó, cậu không thích hợp ở trong đại đội chúng tôi, quay về Bắc Kinh đi." Nói xong, hắn xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

Lăng Tử Hàn không đuổi theo hắn. Cậu nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh đi về hướng ánh mặt trời đang mọc, trong lòng thầm nghĩ, chắc phải quay về Bắc Kinh một chuyến thôi.

HẾT CHAP 32

Mục lục

199. Quyển 5 - Chương 33

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Cuối tháng 10, các phân đội đại đội Dã Lang lục tục về tới quân khu gần Thiên Sơn. Nhưng bầu không khí trong quân khu lại vô cùng áp lực, hoàn toàn không có sự phấn khởi hay hoan hô vui vẻ của người vừa mới hoàn thành nhiệm vụ trở về giống lúc trước nữa.

Đại đội Dã Lang lần này xuất kích tứ diện, tổng cộng phá nát 9 ổ bí mật của phần tử khủng bố, hạ gục hơn 300 tên phần tử khủng bố, trợ giúp Cục Quốc an bắt tên trùm của tổ chức khủng bố này, phá nát âm mưu tổ chức sự kiện khủng bố bằng bom tại Urumqi. Chiến tích lẫy lừng như vậy, ngay lập tức được thông lệnh của Bộ Quốc Phòng khen ngợi, quân khu cũng tổ chức một buổi khen thưởng long trọng.

Tại tiệc rượu khen thưởng, Lâm Tĩnh luôn luôn cao ngạo lại mang ánh mắt âm trầm, không hề vui mừng gì. Hắn mặc quân phục thượng tá, nhìn qua tiêu sái suất khí, nhưng gương mặt thanh tú lại không có 1 nét cười. Có không ít phóng viên muốn đến phỏng vấn vị danh tướng truyền kỳ này, nhưng đều bị hắn lạnh lùng từ chối.

Thân là phó đại đội trưởng đại đội dã lang Lăng Tử Hàn lại không xuất hiện, có người nói là đã quay về Bắc Kinh nghỉ ngơi, dường như càng thêm chứng thực lời đồn đãi giữa Lâm Tĩnh và Lăng Tử Hàn đã xuất hiện mâu thuẫn.

"Mới đến chưa được nửa năm đã về nghỉ ngơi hay sao?" Có người nói thầm. "Cũng chỉ có thân phận như anh ta mới được như vậy thôi."

Tại quân khu của đại đội Dã Lang, Lạc Thiên Thu cùng tam trung đội trưởng đang họp. Hội nghị này là do bọn họ tự phát. Bọn họ muốn thảo luận cục diện phức tạp hiện tại trong đội.

Chu Khải Minh chầm chập mà nói: "Chuyện phát sinh tại Peyziwat tôi đã kể rồi đó, lúc đó "Hắc Lang" cũng ở đó. Vị Lăng phó này nhìn có vẻ nhu nhược, không ngờ lại can đảm đến thế, dám ra tay ngăn cản Dã Lang, tôi thật có chút phục anh ta."

Lạc Thiên Thu trầm tư, chậm rãi nói: "Lần này Lăng phó làm vậy trước mặt nhiều người, cũng dám tự mình ra tay, ngăn cản Lâm đại hạ mệnh lệnh, xác thực khiến hắn bị mất mặt không ít."

Liễu Dũng gõ nhịp tán thưởng: "Quả nhiên không hổ là thư sinh, rất có khí tiết."

"Ít nói xàm đi." Lô Thiểu Hoa trừng mắt liếc hắn. "Lâm đại không hề làm sai, cần gì đến thằng nhóc đó mở miệng chứ? Anh ta xem Lâm đại là người như thế nào vậy hả?"

Lạc Thiên Thu suy tư về: "Cha cậu ta là "Boss Quốc Gia An Toàn" tiếng tăm lừng lẫy, cho nên, tuy thân thể cậu ta yếu, về mặt tinh thần có chút vấn đề, thế nhưng, dù lúc hấp hối cũng không sợ hãi, quả thật là công phu gia truyền."

Bỗng nhiên Lô Thiểu Hoa khẩn trương, lỗ mãng nói: "Đừng nói anh ta đến đây là để cướp quyền của Lâm đại nha?"

"Cậu lo chi nhiều vậy." Chu Khải Minh ách nhiên thất tiếu. "Bối cảnh của anh ta như vậy, muốn vị trí của Lâm đại làm gì chứ? Nếu anh ta muốn thăng chức tá, chỉ cần cha anh ta thôi thì chuyện đó có khó gì? Đâu cần đến đây mạo hiểm chứ?"

"Đúng." Lạc Thiên Thu liền phân tích 1 cách rõ ràng. "Mấy ngày nay tôi cũng đã cẩn thận suy nghĩ, căn cứ vào biểu hiện của Lăng phó, quả thực cậu ta có chứng tự kỷ, đây không hề giả. Hiện tại, điều mà chúng ta cần thương lượng, chính là đến tột cùng Lăng phó tới đây làm gì? Làm thế nào để cậu ta chịu rời khỏi đây?"

"Chuyện đó dễ quá còn gì." Lô Thiểu Hoa không cần nghĩ ngợi, liền nói. "Lần sau lúc nào chiến đấu, thì cứ để anh ta ra tiền tuyến, để anh ta bị thương, sau đó quang vinh rời trận, đuổi về Bắc Kinh dưỡng thương."

Ba người kia vừa nghe, tất cả đều tự tiếu phi tiếu nhìn y. Y nhìn chung quanh 1 chút, bỗng nhiên lắc đầu. "Đừng nhìn tôi nữa, coi như nãy giờ tôi chưa nói gì đi."

Liễu Dũng cười ha ha: "Anh thảm rồi, Hồng Lang, anh chết chắc rồi. Đây là chủ ý của anh, tự anh đi làm đi nha."

Chu Khải Minh cùng Lạc Thiên Thu cũng liên tục gật đầu, cười không thể dứt.

Lô Thiểu Hoa hận nhìn bọn họ: "Các người đừng có hại tôi, tôi không muốn nửa đời sau bị người của Bộ Quốc An truy sát đâu."

Cười 1 hồi, Chu Khải Minh mới lãnh tĩnh nói: "Kỳ thực, đứng ở vị trí trung lập, lần này Lăng phó cũng không làm gì sai. Tuy rằng anh ta hiểu lầm Lâm đại, nhưng cũng do dưới tình thế cấp bách, không thể cân nhắc nên mới khiến Lâm đại bị bẽ mặt."

Lô Thiểu Hoa lập tức trừng mắt: "Anh ta hiểu lầm Lâm đại, chính là không tín nhiệm Lâm đại, chính là không tín nhiệm đại đội Dã Lang chúng ta, một phó đại đội trưởng như thế thì cần làm gì cơ chứ?"

"Ừ, anh nói cũng có lý. Bất quá, tôi nghĩ Lăng phó cũng từ hảo tâm mà ra thôi." Thái độ Liễu Dũng tương đối lý trí. "Lúc đó sự việc cấp bách, Lăng phó mới từ ngoài vào, chưa biết rõ tình hình, nên mới hiểu lầm. anh ta chưa đánh trận bao giờ, nên chắc không biết phải làm thế nào, mới có thể náo loạn thành ra vậy. Tôi nghĩ cũng không thể trách anh ta hoàn toàn được."

Lạc Thiên Thu bất động thanh sắc hỏi: "Sao cậu lại bị cậu ta tẩy não nhanh vậy?"

"Cũng chưa tới mức tẩy não." Chu Khải Minh nhìn anh. "Chúng ta phải có cái nhìn vào sự thực, không thể quá cực đoan."

Lô Thiểu Hoa lạnh lùng nhìn y. "Bạch Lang, anh đừng quên, bọn phần tử khủng bố này đã từng làm gì Lâm đại? Bọn chúng có gì mà chúng ta phải đồng tình với chúng chứ?"

Không khí nhất thời ngưng trọng.

Lát sau, bốn người mới thở dài.

Tâm địa Lô Thiểu Hoa đơn thuần, xúc động nói: "Dù sao, tôi mặc kệ các anh ai có lý ai không, Lâm đại là thượng cấp của tôi, tuân theo mệnh lệnh của hắn là quyết định của tôi."

"Nói đúng." Chu Khải Minh cười với y. "Tôi cũng vậy."

Liễu Dũng nhún vai: "Tôi cũng không cãi lệnh."

Lạc Thiên Thu nhìn Lô Thiểu Hoa, ý vị thâm trường mà nói: "Tôi thấy, có lẽ Lăng phó chủ yếu là chưa cảm nhận được sự tàn độc của kẻ thù nên mới có phản ứng như vậy. Sự hiểu biết của cậu ta với Tân Cương chỉ giới hạn ở những cô gái trong nội thành, những cây nho ở Turpan City (1). Tôi thấy phải để cho cậu ta nhìn thấy những mặt khác ở Tây Vực, như vậy cậu ta sẽ không có cái khí phách như thư sinh này nữa."

Lô Thiểu Hoa ngầm hiểu, mỉm cười, chậm rãi gật đầu.

Chu Khải Minh giật mình, cảnh giác nhìn họ: "Các anh muốn làm gì thế? Cẩn thận nháo tai nạn chết người đó nha."

Liễu Dũng cũng không đành lòng: "Các anh kiềm chế chút đi, bối cảnh Lăng phó không giống người thường, cẩn thận gây chuyện lớn đó."

Lô Thiểu Hoa nhìn nhìn, bỗng nhiên cười nói: "Thân thể đó của Lăng phó, chỉ giống một cây cỏ lau, chỉ sợ thổi một cái là bay. Tôi không biết các anh đang nói gì cả, tôi sẽ không ra tay với anh ta thì các anh lo cái gì?"

"Ai nói là muốn ra tay chứ?" Lạc Thiên Thu đạm đạm cười. "Bất quá nếu có cơ hội thì dẫn cậu ta đi thăm thú tình hình chút mà thôi. Nếu cậu ta có thể biết khó mà rút lui, thì hay quá rồi. Còn nếu cậu ta ở lại đây cản tay cản chân thì chỉ khiến Lâm đại khó chịu thêm thôi."

Chu Khải Minh nhìn bọn họ, rốt cục thở dài một tiếng: "Được rồi, rốt cuộc Lâm đại là thượng cấp của chúng ta, cùng chúng ta xuất sinh nhập tử, chúng ta không nên vì một người ngoài mà nháo ra thế này."

Lô Thiểu Hoa đập bàn: "Đây mới là những gì mà Bạch Lang cần nói nè."

"Haizz, được rồi, rốt cuộc Lăng phó đâu rồi?" Chu Khải Minh nhìn về phía Lạc Thiên Thu. "Tôi nghe nói hình như anh ta về Bắc Kinh rồi, có phải đi tố cáo với cha anh ta không?"

"Không thể nào." Lô Thiểu Hoa hồ nghi nhìn về phía Lạc Thiên Thu. "Một cái bạt tay thôi mà, cũng đâu đến mức đó phải không?"

Lạc Thiên Thu nét mặt nghiêm lại, suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu: "Không biết được, đợi cậu ta về rồi xem sao."

Hội nghị kết thúc.

XXXXXXXXXXX

Lâm Tĩnh nửa đêm cũng về được tới quân khu. Lần đầu tiên hắn uống say như thế, ngay cả cửa cũng không khóa.

Lúc này, Lăng Tử Hàn vừa trở về quân khu cũng thấy phòng Lâm Tĩnh đang sáng đèn, liền bước tới coi, phát hiện cửa lại không khóa, cậu cảm thấy rất bất ngờ, liền nhẹ nhàng gõ cửa. Nhưng trong phòng lại vắng vẻ, dường như không có ai, cậu có chút vô cùng kinh ngạc, liền thử đẩy cửa, chậm rãi bước vào.

Đây là Lăng Tử Hàn lần đầu tiên bước vào phòng của người khác trong ký túc xá, nhất là phòng Lâm Tĩnh, bình thường cậu cũng chưa từng có 1 suy nghĩ nào về việc này cả.

Dưới ngọn đèn nhu hòa, cậu có thể thấy phòng của Lâm Tĩnh cũng giống cậu, rất gọn gàng, đồ dùng cá nhân rất ít, hơn nữa cũng sắp rất gọn. Lăng Tử Hàn tắt đèn, lẳng lặng nhìn người trên giường.

Lâm Tĩnh đã ngã xuống giường ngủ say, thậm chí cũng không đắp chân. Trong phòng mùi rượu tràn ngập, dường như còn đang lay động trong ánh trăng, Lâm Tĩnh cau mày, khuôn mặt tuấn dật hiện lên nét bi thương.

Động tác Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng cởi bỏ quân trang giúp hắn, sau đó giúp hắn đắp chăn. Giờ này khắc này, trong lòng cậu tràn ngập quan tâm đối với Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh vẫn chưa tỉnh, tựa như 1 đứa trẻ đang mệt mỏi, ôn thuần bất lực.

Lăng Tử Hàn yên lặng nhìn hắn một chút, rồi lặng yên rời đi.

HẾT CHAP 33

Mục lục

(1) Turpan: cũng được gọi là Turfan hayTulufan, là một thành phố cấp huyện trên một vùng ốc đảo thuộc địa khu Turpan, khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Turfan%28th%C3%A0nhph%E1%BB%91%29

200. Quyển 5 - Chương 34

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nhanh chóng cũng tới cuối mùa thu, bên ngoài rất lạnh, Lăng Tử Hàn vào căn phòng được mở hệ thống sưởi hơi, nhưng vẫn cảm thấy được khí lạnh xâm nhập vào cốt tủy vẫn chưa tan đi, khiến cậu khó chịu vô cùng, không thể ngủ ngon giấc được.

Cậu nhắm mắt lại hơn mấy tiếng vẫn không ngủ được, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, muốn nôn, càng nằm càng khó chịu, vì vậy không hề miễn cưỡng nữa, rời giường ngồi xuống ban công.

Ở đây so với Bắc Kinh lệch 2 tiếng đồng hồ, mặt trời cũng dần lên rồi. Cậu có thể nghe thấy trong bóng tối truyền đến tiếng bước chân cùng khẩu lệnh, biết mọi người trong đại đội đang bắt đầu ra ngoài tập luyện. Ngày nghỉ của cậu vẫn còn, nên hôm nay không cần ra ngoài tập luyện. Cậu nằm trên chiếc ghế dài, nhìn phía chân trời xuất thần.

Lần này cậu nhận được lệnh quay về Bắc Kinh, Lăng Nghị muốn cậu báo cáo lại toàn bộ những gì mà cậu điều tra được. Cậu viết lại 1 bản báo cáo, cho rằng có dấu hiệu cho thấy Lâm Tĩnh không hạ lệnh giết hại bình dân. Thế nhưng, cậu cũng thành thật thừa nhận, hiện tại chứng cứ không đủ, kết luận vẫn còn sớm. Lăng Nghị cùng Lôi Chấn nghiên cứu những hình ảnh, tư liệu và các bản ghi âm mà cậu mang về, cũng cho rằng chứng cứ mà cậu thu thập được chưa đầy đủ, hơn nữa có vài chứng cứ hơi chút kỳ quặc, càng khiến người ta thêm hoài nghi.

Phương Quốc Cơ nhấn mạnh với Lăng Nghị cùng Lôi Chấn: “Nhất định phải tìm cho ra bằng chứng chắc

như núi mới có thể khiến người khác tin một cách tuyệt đối. Các anh không thể thiên vị Lâm Tĩnh, cho rằng cậu ta là người một nhà thì dù phạm lỗi gì cũng phải che chở. Chuyện quá khứ mà Lâm Tĩnh gặp phải xác thực khiến người khác đồng tình, khiến người ta kính nể, nhưng đồng thời cũng khiến người khác hoài nghi, có phải cậu ta đã giết đỏ cả mắt giờ không thể thu tay hay không? Nếu là với người khác, việc này không có khả năng bàn tới, nhưng cân nhắc đến những gì mà cậu ta gặp phải hồi trước thì quả thực không thể không phủ nhận. Lăng Nghị, anh cần nói cho Tử Hàn biết, việc này không thể đùa, nhất định cậu phải cẩn thận tỉ mỉ, tìm ra bằng chứng chính xác, mới đưa ra kết luận cuối cùng."

Sau đó Lăng Nghị nhắn lại mệnh lệnh của cấp trên với Lăng Tử Hàn, kêu cậu tiếp tục công tác, đồng thời nói: "Con không cần phải gấp để thành việc lớn, cứ cố gắng hoàn thành tốt công tác. Chúng ta còn đến mấy tháng, đủ cho con điều tra."

"Dạ, con biết." Lăng Tử Hàn do dự một chút, chậm rãi nói. "Nếu như … việc này là thật, có thể nào … giữ an toàn cho Lâm Tĩnh được không? Quả thật hắn là 1 dũng tướng rất giỏi, hơn nữa, sự việc này cũng có nguyên nhân, không thể hoàn toàn trách hắn …"

"Lăng Tử Hàn, con xử lý theo cảm tính rồi, đây là chuyện không thể được." Lăng Nghị mặt trầm xuống, thái độ cũng trở nên nghiêm khắc. "Nếu như Lâm Tĩnh thật sự có hạ lệnh giết bình dân, thì nhất định phải bị quân pháp trừng phạt nghiêm khắc. Súng trong tay hắn là do quốc gia cấp, quyền được hạ lệnh nổ súng cũng là do quốc gia cấp, quốc gia cho hắn quyền lực như vậy, là muốn hắn gánh vác trách nhiệm bảo hộ nhân dân. Nếu như hắn lại dùng nòng súng trong tay bắn giết bình dân, thì đó chính là phá hỏng hòa bình, lạm dụng quyền lực quốc gia. Tử Hàn, con là con trai của cha, thế nhưng, nếu con làm ra loại chuyện này, thì đừng nói tới pháp luật, quân kỷ, cha là người đầu tiên giết con."

Lăng Tử Hàn làm sao không biết đạo lý này? Cậu chỉ yên lặng gật đầu, không nói gì nữa. Hai ngày sau, cậu lại trình lên báo cáo cho Lăng Nghị.

Trên thực tế, chuyện hiềm nghi Lâm Tĩnh Tàn sát bình dân đều tập trung vào những trận đấu tiêu diệt có dính tới tổ chức khủng bố "Lê minh chi tử", bởi vậy, Lăng Tử Hàn cho rằng việc chờ đợi rất dài, phương thức điều tra mà tùy theo tình thế này rất mất thời gian, tốt nhất nên chủ động một chút, nghĩ biện pháp mau chóng bức bách hoặc là dụ dỗ "Lê minh chi tử" xuất hiện tại Tân Cương, trong trong quá trình Lâm Tĩnh dẫn đội tiêu diệt tổ chức khủng bố này có thể điều tra, đồng thời nghĩ cách bắt tù binh, tra hỏi tình hình lúc trước của bọn chúng.

Lăng Nghị nhìn báo cáo, tỉ mỉ cân nhắc, liền đồng ý kế hoạch của cậu. Về phần chuẩn bị thì đương nhiên do Lăng Nghị đi bố trí. Nhắc tới "Lê minh chi tử", nét mặt Lăng Nghị có chút buồn bã. Ông nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lăng Tử Hàn, do dự chốc lát, rốt cục không nói gì, chỉ hờ hững nói: "Vậy con về đi, cẩn thận giữ gìn sức khỏe."

Lăng Tử Hàn rời khỏi Bắc Kinh, về tới Tân Cương.

Giờ này khắc này, trong đầu cậu hiện ra hình ảnh Lâm Tĩnh, khuôn mặt hoàn mỹ nhưng trên mặt luôn thể hiện khí thế lạnh lùng, thỉnh thoảng mỉm cười lại khiến người ta huyễn hoặc, thân người thon gầy từng tế bào từng phần cơ thể đều tràn ngập sức mạnh hoang dã, nhất là khi đánh nhau với kẻ thù, có khí thế có thể nghiền nát đối phương, từng cử động đều khiến người khác đau lòng, mà đêm hôm qua, một vị dũng tướng nổi tiếng gần xa trong cơn say lại thể hiện sự thống khổ tột cùng càng khiến cậu thêm chấn động.

Lăng Tử Hàn nhắm mắt lại, hít sâu 1hơi, sau đó chậm rãi thở ra, trong đầu khôi phục sự thanh tĩnh. Trong lúc chấp hành nhiệm vụ, tuyệt đối không thể để tình cảm làm lay động. Quả thực cậu rất chú ý đến sự thiện chiến dũng mãnh của Lâm Tĩnh, càng yêu thích sự quang minh lỗi lạc, căm ghét tội ác của hắn, về trực giác, cậu hoàn toàn tin tưởng Lâm Tĩnh sẽ không ra lệnh tàn sát bình dân, nhưng tình cảm không thể qua được lý trí, cậu cần phải tìm ra chứng cứ xác thực, thì mới có thể ra quyết định cuối cùng được.

Lúc này, phía chân trời đằng đông dần xuất hiện ánh rạng đông mỹ lệ, ráng nắng hút lấy tâm hồn con người dần lan rộng ra bầu trời rộng lớn.

Lăng Tử Hàn ngưng thần nhìn tất cả, bỗng nhiên nhớ tới một buổi sáng nhiều năm trước đây. Ngày đó, Vệ Thiên Vũ trải qua 1 đêm dài kinh tâm động phách, mang hai người bọn họ trở về ngay từ đường tuyến tử vong, bọn họ cùng sóng vai ngồi ngay sa mạc, nhìn thái dương chậm rãi mọc lên. Ngay lúc đó, gió nhẹ thổi qua mặt bọn họ, ánh sáng mờ ảo hiện lên trong mắt bọn họ, thiên địa mỹ lệ vô cùng. Suy nghĩ lại, có phải ngay tại thời khắc đó, cậu đã yêu Thiên Vũ rồi không? Nếu không 2 tháng sau chắc cũng sẽ không đồng ý tiếp nhận tình cảm của anh.

Khi đó cho tới bây giờ, cũng đã 5 năm rồi, nhưng trong lòng cậu thì đã dài 1 một đời người. Năm năm qua, tình cảm của họ đã phải trải qua thử thách đến không tưởng được, cậu không biết Vệ Thiên Vũ làm sao mà duy trì được tình cảm ấy mãi như vậy, cũng không ngờ mình có thể chịu đựng được bệnh tật đến ngày hôm nay.

Trên thực tế, bọn họ đã từng trải qua 1 năm hạnh phúc, sau đó thì cậu gặp phải nhiệm vụ tử vong, cũng là nhờ Đồng Duyệt và Vệ Thiên Vũ kéo cậu trở về, kiên trì tranh đoạt cậu từ tay tử thần.

Ngay từ giây phút cậu tỉnh lại trong bệnh viện, khôi phục tri giác thì trong mắt cậu, thế giới này, vẫn luôn trống rỗng, không có màu sắc, không có nhiệt độ, cậu luôn cố gắng từng giây từng phút, nhưng từng giây từng phút cũng muốn buông tay …

Hơn ba năm qua, hơn 1000 ngày, cậu luôn sống trong trong bóng tối đau đớn, ngoại trừ lẳng lặng nhẫn nại ra thì không còn nhìn lại quan tâm đến ai.

Nhưng người luôn bên cạnh cậu thì sao? Anh có đau lòng không?

Lăng Tử Hàn trầm mặc nhìn ánh mặt trời đỏ đang dần mọc lên, trái tim luôn tĩnh lặng dần có chút rối loạn.

Lần này quay về Bắc Kinh, tuy rằng Vệ Thiên Vũ vui mừng, nhưng cậu có thể cảm nhận được, trong lòng Vệ Thiên Vũ có giấu bí mật, cũng không phải việc nhỏ. Cậu không hỏi, Vệ Thiên Vũ cũng không nói. Đây là lần đầu tiên Vệ Thiên Vũ gạt cậu, khiến cậu có chút hoang mang, đồng thời cảm thấy mê loạn.

Lúc trước, khi còn hẹn hò với Lôi Hồng Phi, y cũng từng có việc giấu diếm Lăng Tử Hàn, đó chính lần giấu diếm đầu tiên của y, kết quả hai người họ vĩnh viễn kết thúc chuyện tình cảm đó. Lúc này, rốt cục Vệ Thiên Vũ giấu cậu chuyện gì? Lần của Lôi Hồng Phi, cậu dùng hệ thống tra tìm mà phát hiện chân tướng, nhưng lần này cậu không định làm vậy. Cậu tin tưởng Vệ Thiên Vũ không phải loại người như vậy,

nếu như anh muốn chia tay, Lăng Tử Hàn nhất định đồng ý, tuyệt đối không níu kéo anh không tha. Cậu nguyện ý chờ Vệ Thiên Vũ nói cho cậu biết.

Tuy nói vậy, nhưng trái tim vẫn loạn. Lúc trước, cậu đã từng tin Lôi Hồng Phi tuyệt đối, từ khi cậu tiếp nhận tình cảm của Vệ Thiên Vũ, cũng đã quyết tâm, tuyệt đối tin tưởng Vệ Thiên Vũ, chỉ cần anh không nói thẳng ra trước, thì cậu sẽ không tra hỏi, cũng tuyệt đối không nói chia tay trước. Thế nhưng, xét đến cùng, trong nội tâm cậu, cũng không dám trông mong gì ở chuyện tình cảm, bởi vậy cũng không định miệt mài theo đuổi. Cậu sợ làm Vệ Thiên Vũ tổn thương, cũng sợ khiến bản thân tổn thương.

Như vậy, có phải cũng là 1 sự tổn thương hay không? Cậu có nên hỏi không?

Suy nghĩ, cậu đứng dậy quay về phòng, cầm lấy điện thoại, nhấn số gọi Vệ Thiên Vũ.

Chuông vang lên 1 tiếng, Vệ Thiên Vũ liền bắt, màn hình xuất hiện khuôn mặt anh. Anh vẫn anh tuấn như cũ, nhưng càng thêm ổn trọng trưởng thành, lúc này nét mặt đầy kinh hỉ, hài lòng hỏi: "Tử Hàn, em có khỏe không?"

Lăng Tử Hàn đã lâu rồi chưa từng chủ động gọi điện cho anh, tất nhiên có thể hiểu được sự vui mừng lúc này của anh. Cậu mĩm cười ôn hòa mà nói: "Em khỏe. Lần này quay về Bắc Kinh, em ở chưa được vài ngày đã đi, thực sự là xin lỗi."

"Không có việc gì, em cần phải công tác mà." Vệ Thiên Vũ cao hứng mi phi sắc vũ. "Tử Hàn, em gọi cho anh, anh thật sự rất vui, thế nhưng đừng khách khí với anh như thế, được không?"

Lăng Tử Hàn nhìn khuôn mặt anh, nhìn đôi mắt hơi phiếm lam của anh, nhìn nét mặt mừng rỡ của anh, lập tức quyết định không hỏi gì cả. Nếu như anh muốn nói, cậu nhất định lắng nghe, nếu như anh không chịu nói, thì cậu cũng sẽ tôn trọng anh. Anh quyết định sao cũng tốt cả, bản thân cậu sẽ không cưỡng cầu, càng không chỉ trích. Vệ Thiên Vũ ở bên cậu nhiều năm đến vậy, thực sự là anh cho cậu quá nhiều rồi, cậu cho anh quá ít, suy nghĩ lại, giờ cậu chỉ có thể cho anh sự khoan dung, tín nhiệm cùng sự tiếp nhận vô điều kiện thôi.

Nghĩ, cậu mỉm cười: "Anh yên tâm, em sẽ không khách khí với anh. Lần này em chỉ công tác bình thường mà thôi, không có gì quan trọng, có thể gọi điện. Anh cũng có thể liên lạc với em, nhưng tốt nhất là gọi buổi tối, ban ngày em phải công tác, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài, không tiện nói chuyện điện thoại."

Vệ Thiên Vũ càng thêm vui mừng, liên tục gật đầu: "Được, anh biết rồi." Anh thấy tinh thần Lăng Tử Hàn dường như tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng không còn tái nhợt như trước nữa, thật sự cao hứng khó diễn tả bằng lời.

Sự vui sướng của anh quả thật xuất phát từ nội tâm, nhưng Lăng Tử Hàn quá hiểu anh, có thể cảm nhận được tận sâu trong lòng anh có chút khẩn trương. Cậu mỉm cười, lẳng lặng nhìn khuôn mặt anh tuấn ôn nhu của anh trên màn hình, thầm hỏi: "Thiên Vũ, rốt cuộc anh đang khẩn trương chuyện gì? Đến tột cùng vì chuyện gì mà anh lo lắng như thế? Có chuyện gì mà anh không thể nói cho em biết?"

Vệ Thiên Vũ nhìn ánh mắt lặng im của cậu, bỗng nhiên có chút chột dạ. Giờ này khắc này, con của Lăng Tử Hàn đã bắt đầu dựng dục trong tử cung nhân tạo. Chuyện này khiến anh không thể thản nhiên đối mặt với đôi mắt quang minh kia của Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn không muốn làm khó anh, nhẹ nhàng cười cười, ôn hòa mà nói: "Thiên Vũ, anh tiếp tục làm việc đi, có việc gì thì gọi điện cho em."

"Ừ, em cũng vậy nhé." Vệ Thiên Vũ nhanh chóng gật đầu. "Tử Hàn, em giữ gìn sức khỏe, anh chờ em trở về."

Lăng Tử Hàn cười cúp máy, trong lòng trở nên bình tĩnh, bắt đầu suy nghĩ về công tác tiếp theo.

HẾT CHAP 34

Mục lục

201. Quyển 5 - Chương 35

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Sáng ngày thứ hai, Lăng Tử Hàn trả phép lên ban lại. Người trong đại đội cũng không ai nhắc lại chuyện trước đó, ai cũng bình thường mà tiếp tục công tác, huấn luyện.

Lần này Lăng Tử Hàn quay về Bắc Kinh, 4 "Lang" trong đại đội đều lo lắng, chỉ có Lâm Tĩnh không hề phản ứng. Sau khi trở về Lăng Tử Hàn, ở trên cũng không có động tĩnh gì, sự thừa nhận với Dã Lang vẫn như như thủy triều ào tới giống như trước. Vì vậy quân sĩ cũng dần khôi phục sự hoạt bát, trong quân khu lại xuất hiện cảnh tượng khí thế ngất trời.

Dưới nét mặt ôn hòa bình tĩnh, nhưng tâm tình của Lăng Tử Hàn lại trầm trọng.

Cậu nhìn thấy được, Lâm Tĩnh thực sự là được các quân sĩ kính yêu hết mực. Đối với 1 danh tướng trí dũng song toàn như vậy, xác thực Lăng Tử Hàn xử trí theo cảm tính, rất muốn hết sức mình bảo vệ cho hắn.

Lâm Tĩnh vẫn công tác như bình thường, nhưng Lạc Thiên Thu nhìn thấy được sự dao động bên trong hắn. Anh không hỏi gì, chỉ suy đoán tâm tình phức tạp này của Lâm Tĩnh chắc là do Lăng Tử Hàn mà ra. Nếu vậy, anh không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cuối tuần, sáng sớm, Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiểu Hoa bỗng nhiên mang theo mấy người phân đội trường đứng trước tòa lầu ký túc xá của Lăng Tử Hàn. Lúc Lăng Tử Hàn ra khỏi cửa không khỏi giật mình.

Lạc Thiên Thu mỉm cười nhìn cậu: "Lăng phó, hôm nay là cuối tuần, chúng ta được nghỉ, cậu mời khách được không?"

Những người khác liền ồn ào: "Đúng, Lăng phó, anh còn chưa mời khách qua đường bọn tôi đó nha."

Lăng Tử Hàn lập tức cười nói: "Được thôi."

Những quân sĩ trẻ tuổi tiêu sái này lúc này đều mặc đồ thường, hỉ hả vây quanh Lăng Tử Hàn cũng đang mặc đồ thường lên xe việt dã, chạy đến Urumqi. Bọn họ hăng hái quanh co lòng vòng, tới trước 1 tiệm cơm thịt dê nướng xiên, trịnh trọng giới thiệu với Lăng Tử Hàn, ở đây món thịt dê nướng là nổi tiếng Urumqi.

Lăng Tử Hàn nhìn trước cửa tiệm 1 chút, chỉ thấy ở đây thịt dê nướng quả thật rất nhiều, từng xiên thiết dài đâm xuyên qua các khối thịt dê thật lớn, nướng trên lò than đang rực lửa, các ngọn lửa tí tách, hương bay ngập trời.

Các quân sĩ ào vào, vây quanh tiệm thịt dê nướng mà gọi món. Lăng Tử Hàn nhã nhặn cười, lễ phép theo sát 1 nữ nhân viên phục vụ mặc trang phục dân tộc Tajik vào trong tiệm, ngồi xuống 1 chỗ gần cửa sổ.

Các khách tới đây phần lớn đều ăn thịt dê nướng, uống sữa dê, nhân viên phục vụ cũng không hỏi cậu, liền bưng tới cho cậu 1 ly sữa dê. Lăng Tử Hàn nếm thử 1 ngụm, không dám nuốt xuống, chỉ ngậm trong miệng, làm ấm sữa lại, sau đó mới nuốt. Sữa dê ở đây là chính tông, vừa nồng vừa chua, rất thích.

Nữ nhân viên phục vụ ở đây đều là người dân tộc Tajik, hình như tới đây chưa lâu nên nói tiếng Hán hơi khó. Lăng Tử Hàn dùng tiếng Tajik lưu loát của mình nhẹ giọng hỏi cô có thức ăn chay nào không, nhân viên phục vụ chạy vào bếp xem 1 chút, trở về nói cho cậu biết có rau xanh, cậu liền gọi 1 dĩa rau xanh xào. Nghe phát âm của cậu rõ tiếng Tajik, nữ nhân viên phục vụ rất vui, nên phục vụ cậu cũng chu đáo hơn.

Lúc này, những đội trưởng kia cũng đang tươi cười đi vào. Bàn ngồi rải rác nên bọn họ liền kéo lại xếp thành 1 dạy, gây tiếng động lớn, khiến người khác hiếu kỳ. Lăng Tử Hàn thấy không tốt, chỉ có thể dùng tiếng Tajik nói tiếng cảm ơn với nhân viên cửa hàng.

Rất nhanh sau bọn họ liền ngồi xuống, sau đó, một dĩa thịt dê xiên nóng hổi được bưng lên. Bọn họ như lang thôn hổ yết mà ăn, vừa trò chuyện vui vẻ nhìn qua rất khoái trá.

Nhưng Lăng Tử Hàn không hùa theo bọn họ. Cậu vẫn chậm rãi từ tốn, thỉnh thoảng ăn vài cọng rau xanh, uống 1 ngụm sữa dê.

Thống thống khoái khoái ăn một hồi, lúc tính tiền cũng hơn 200, Lăng Tử Hàn sảng khoái bỏ tiền. Lúc ra khỏi cửa, những thanh niên này rất khí phách để Lăng Tử Hàn đi trước, chính mình cố ý đi lùi về phía sau.

Lăng Tử Hàn mới vừa bước ra khỏi cửa vài bước thì từ bên cạnh có 1 người ào tới. Cậu không biểu hiện thân thủ của mình, chỉ có hơi sợ run 1 chút, người đó đụng mạnh vào người cậu, khiến cậu có chút lảo đảo, hầu như đứng không vững. Người đó lập tức đứng thẳng lại, đánh ra 1 quyền, trong miệng hùng hùng hổ hổ, mang đậm tiếng Hán cứng ngắc. Có 1 ít người cách đó không xa cười nhìn về phía này, có người trầm trồ khen ngợi, có người huýt sáo, lại có người vỗ tay.

Rất hiển nhiên, những tên này là cố ý.

Lăng Tử Hàn hơi hơi né người, tránh nắm tay của gã. Người nọ ngẩn ra, lại vung tay tung quyền, Lăng Tử Hàn liền đưa tay đỡ tay của gã. Động tác của cậu rõ ràng kém với các đội trưởng, có chút chậm nhưng đối phó với mấy tên côn đồ ngoài đường không qua huấn luyện thì không mấy khó khăn.

Người nọ không chút do dự lấy 1 con dao nhỏ mang kiểu dáng của 1 dân tộc ra, định đâm vào bụng cậu. Tốc độ đâm rất mau, nhìn qua Lăng Tử Hàn đang gặp nguy hiểm rất lớn.

Lạc Thiên Thu, Lô Thiểu Hoa cùng các đội trưởng đều sợ hãi, lập tức chạy lại cứu viện, nhưng bọn họ cách hai người kia quá xa, chỉ sợ chạy tới không kịp.

Ngay trong lúc chỉ mành treo chuông thì có 1 quyền đánh mạnh vào tên côn đồ khiến gã bay ra chỗ khác.

Mấy người phân đội trưởng mừng rỡ kêu lớn: “Lâm đại.”

Lâm Tĩnh đang mặc đồ thường đứng ngay bên người Lăng Tử Hàn, lạnh lùng mà nhìn đám côn đồ gây sự đứng đó.

Những người đó nhìn hắn, có người nhẹ nhàng kêu lên: “Dã Lang.”

Nhất thời, bọn chúng đều chạy tán loạn, nhanh chóng biến mất.

Lâm Tĩnh không để ý đến Lăng Tử Hàn, chỉ là trừng mắt nhìn Lạc Thiên Thu, nói rằng: “Trở về.”

Lạc Thiên Thu quy củ đáp: “Yes, sir.”

Lâm Tĩnh nhìn anh, ánh mắt rất kỳ lạ. Lạc Thiên Thu lập tức biết có chuyện lớn xảy ra, lập tức nhỏ giọng hỏi: “Lâm đại, chuyện gì vậy?”

Lâm Tĩnh cúi đầu mà nói: “Eclanamine tới rồi.”

Vừa nghe lời này, Lạc Thiên Thu, Lô Thiểu Hoa cùng mấy người phân đội trưởng lập tức chạy nhanh ra xe. Hai xe nhanh chóng chạy nhanh đến trước Lâm Tĩnh cùng Lăng Tử Hàn, chờ bọn họ lên xe rồi nhanh

như điện chớp hướng đến quân khu.

Xe đến cửa chính thì cũng không giảm tốc độ lại mà trực tiếp chạy tới cửa chung cư, lúc này mới thắng gấp ngừng xe.

Toàn bộ bầu không khí trong quân khu đều ngưng trọng.

Liễu Dũng, Chu Khải Minh đã chờ trước cửa. Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu, Lô Thiểu Hoa nhảy xuống xe, sải bước vào trong cùng hai người họ.

Cùng lúc đó, mấy người phân đội trường cũng nhảy xuống xe, chạy nhanh đến phân đội của mình, triệu tập thuộc hạ, lập tức chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời xuất phát.

Trong quân khu nhất thời ầm ĩ. Thanh âm động cơ xe hơi đang thử khởi động, đinh tai nhức óc. Khẩu lệnh không ngừng tiếng vang lên, các phân đội ngay ngắn điều động trong quân khu, làm công tác chuẩn bị.

Lăng Tử Hàn trở về phòng mình, nhanh chóng cởi thường phục, thay quân phục, lập tức mang súng, chạy đi ra ngoài.

Liễu Dũng nói với cậu: "Lăng phó, chúng ta lập tức xuất phát, lần này anh theo tôi."

Lăng Tử Hàn gật đầu, theo hắn xuất môn, leo lên đoàn xe đang chờ trước cửa của hắn.

Mohammed Eclanamine là nhân vật đứng đầu của thế lực khủng bố "Lê minh chi tử" tàn ác nhất Trung Á trong mấy năm qua. Hơn hai mươi năm trước, gã chưa đầy 30 tuổi, đã trở thành tên đắc lực trong tổ chức, làm ra biết bao sự kiện khủng bố, chuyên môn tiến hành bắt cóc, ám sát.

Ngay lúc Lăng Nghị đưa ra hành động liên minh quốc tế, đẩy mạnh việc hợp tác cùng nhau chống khủng bố, thì gã đang ở Thổ Nhĩ Kỳ, cho nên mới có thể may mắn chạy trốn, Bộ An Toàn Quốc Gia Trung Quốc tận hết sức lực đuổi bắt gã. Nhưng gã vẫn trốn đông trốn tây, ngủ đông hơn 15 năm, mới bắt đầu ngóc trở lại dưới sự ủng hộ của các tổ chức khủng bố quốc tế.

Vùng dậy được 3 năm, gã lập ra "Lê minh chi tử", hợp lại hơn 10 tổ chức nhỏ phân tác nhiều nơi, thống nhất chỉ huy, hành động, nhanh chóng nổi danh. Eclanamine nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh tối cao của thế lực khủng bố Trung Á.

Eclanamine lúc này trở nên càng thêm tàn nhẫn. Gã phái người lẻn vào Tây Bắc Trung Quốc, không ngừng tạo ra các sự kiện tập kích khủng bố máu tanh, nổ xe taxi, đầu độc nguồn nước, nhiều lần chỉ huy tàn sát tàn khốc gia quyến của các quân cảnh cùng các cán bộ, khiến người khác giận sôi hành động tàn ác đó.

Mười năm trước, cảnh sát Trung Quốc trình lên cảnh sát quốc tế phát lệnh truy nã đỏ. Các quốc gia Âu

Mỹ đều liệt gã vào phần tử khủng bố cực độ nguy hiểm. Nhưng gã nhiều năm trong vùng núi hoang khu Trung Á, nên không thể tìm ra được hình bóng của gã.

Không nghĩ tới, gã lại dám lẻn vào Tân Cương.

Lăng Tử Hàn biết, đây nhất định là do người của Lăng Nghị bố trí, nhưng sao lại có thể trong thời gian ngắn lại có thể dụ được một tên khủng bố khủng bố cực kỳ giảo hoạt này mạo hiểm nhập cảnh, khiến cậu nhất thời khó có thể nghĩ ra.

HẾT CHAP 35

Mục lục

202. Quyển 5 - Chương 36

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lần ra quân này, Lâm Tĩnh mang theo hai trung đội, để lại trung đội của Chu Khải Minh ở lại trấn giữ quân khu, đối phó với các tình huống phát sinh bất ngờ. Trung đội "Hồng Lang" dùng máy bay vận tải quân dụng bay đi Nam Cương, trung đội "Ngân Lang" dùng xe xuyên qua đường cao tốc hướng thẳng tới Korla, sau đó tiến vào Taklamakan. Hai trung đội chia làm 4 đường bọc đánh, bảo đảm kẻ địch không đường nào chạy thoát.

Dọc theo đường đi, toàn bộ quân sĩ thuộc trung đội "Ngân Lang" sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt chứa đầy ngọn lửa tức giận. Lăng Tử Hàn nhìn Liễu Dũng đầy thắc mắc. Liễu Dũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, nhưng không hề nhìn lại cậu, mà chỉ hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai bên đường đều là sa mạc mênh mông vô bờ, nhìn từ cửa sổ thì giống như cảnh vật đang lướt nhanh qua, mang lại cảm giác rộng lớn.

Thật lâu sau, Liễu Dũng mới nhẹ giọng nói: "Hai năm trước, tại Urumqi có nảy sinh 1 vụ án giết cả nhà. Hơn 10 tên phân tử khủng bố trong đêm khuya xông vào 1 nhà bình dân. Nhà đó có một đôi vợ chồng già hơn 60 tuổi, 1 hiệu trưởng tiểu học 27 tuổi cùng một đứa bé chưa đầy 3 tuổi. Phần tử khủng bố cực kỳ tàn nhẫn, đầu tiên dùng đao chém chết đôi vợ chồng già, sau đó đâm 21 nhát đao vào đứa bé, cuối cùng, cắt đứt đầu khớp xương toàn thân vị hiệu trưởng kia, sau đó dùng đao khắc bàn cờ ô vuông lên thân thể cùng mặt của người đó, sau đó dùng đao chém, tổng cộng hơn 58 nhát …"

Lăng Tử Hàn hít một hơi thật sâu.

Thanh âm Liễu Dũng càng nhẹ: "Đó là cha mẹ, bạn đời cùng con trai của Lâm đại."

Lòng Lăng Tử Hàn run lên. Tuy rằng cậu đã từng biết qua việc này khi đọc tư liệu, nhưng khi tận tai nghe kể đến hành vi hành vi man rợ nghe rợn cả người vẫn chấn động. Có lẽ vì nguyên nhân đó, mà cậu luôn tràn ngập khoan dung, thương tiếc cùng sự quan tâm xuất phát từ tận sâu trong lòng đối với Lâm Tĩnh.

Một hồi lâu sau, Liễu Dũng mới có thể tiếp tục nói: "Lúc chúng tôi nhận được tin tức thì đang chấp hành nhiệm vụ ở Bắc Cương, không thể chạy về. Cục Quốc an, Cục cảnh sát cùng các võ cảnh lập tức xuất động, truy tìm đến tận cao nguyên Pamir mới có thể vây quanh được đám phần tử khủng bố đó, giết 14 tên, bắt được 3 tên. Bọn chúng khai ra là hành động lần này do Eclanamine chỉ huy."

Lăng Tử Hàn gật đầu. Đây chính là ác mộng luôn ẩn sâu trong lòng Lâm Tĩnh, là một bóng ma khiến người ta cảm thấy đau khổ khôn cùng.

"Chúng tôi tìm Eclanamine rất nhiều năm, nhưng vẫn không thể tìm ra được tung tích của gã." Liễu Dũng oán hận mà nói. "Lần này rốt cục gã cũng chịu lò đầu ra, chúng tôi tuyệt không bỏ qua cho gã."

Toàn bộ trung đội dọc theo đường đi hầu như cũng không có nghỉ ngơi, tốc độ di chuyển rất nhanh, hầu như bay lướt trên mặt đường, chỉ dùng nửa ngày đã bắt đầu tiến thẳng đến trung tâm Taklamakan.

Khi bọn họ đến điểm tập kết thì trung đội trung đội hồng đã đợi sẵn ở đó.

Lúc này, đã nửa đêm, trong sa mạc vắng vẻ. Bầu trời đen ẩn hiện chút tinh quang thưa thớt, chỉ có thể thấy bóng người lờ mờ mà thôi.

Phía trước khoảng chừng 30km, có một thổ ốc nhỏ nằm ẩn trong bóng tối, bên ngoài có 1 tường rào chắn. Đó chính là cứ điểm của "Lê minh chi tử", có người báo rằng Eclanamine đang ẩn bên trong.

Lâm Tĩnh triệu tập Lạc Thiên Thu cùng hai trung đội trưởng bố trí nhiệm vụ, Lăng Tử Hàn cũng không làm phiền hắn, chỉ đứng bên cạnh chờ hắn phân bổ nhiệm vụ.

Không lâu sau, Liễu Dũng tiến lên nói với cậu: "Lăng phó, tôi dẫn theo hai tiểu đội đảm nhiệm cảnh giới ngoại vi cùng phối hợp tác chiến. Anh cứ theo tôi là được."

Lăng Tử Hàn gật đầu.

Nơi này là doanh địa của tổ chức khủng bố thuần túy nên không hề có bình dân. Các quân sĩ đại đội Dã Lang linh hoạt không tiếng động đi qua sa mạc tiếp cận tường rào, sau đó lần lượt từng phân đội nhảy qua, nhanh như chớp tiến hành đánh bất ngờ, giết chết người bên trong trạm gác. Lập tức, người trong đại đội liền đồng loại tiến vào doanh địa, triển khai hành động bao vây tiễu trừ.

Cuối cùng tiếng súng cũng vang lên, nhưng chỉ có mấy tiếng thì đã quay về yên lặng.

Không lâu sau, Lâm Tĩnh dùng microphone gọi Liễu Dũng kêu hắn vào trong, nhưng lưu lại trung đội của hắn tiếp tục cảnh giới ngoại vi.

Tuy rằng hắn không đề cập tới Lăng Tử Hàn nhưng Liễu Dũng cũng biết được ý định của hắn, lập tức mang theo Lăng Tử Hàn từ cồn cát phía sau xuống, đi qua sa mạc tiến vào doanh địa.

Các quân sĩ đại đội Dã Lang đâu vào đấy dọn dẹp chiến trường. Trên mặt bọn họ lại chẳng có chút vui mừng gì, hiển nhiên không phát hiện được Eclanamine.

Ngay trung tâm doanh địa là một căn phòng bắt đất, Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiểu Hoa đang thẩm vấn hai tên tù binh.

Hai tên phần tử khủng bố đó vô cùng ngoan cố, không hề rên tiếng nào.

Lăng Tử Hàn đi vào thì có 1 tên tuổi cũng khá lớn nhìn cậu, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ.

Lăng Tử Hàn đi ngang qua, yên lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiểu Hoa đang bức cung. Lăng Tử Hàn xuất hiện ở phía sau, khiến bọn họ có chút lo lắng, sợ vị phó đại đội trưởng này giống như lần trước đột nhiên xông ra ngăn cản bọn họ giống như ngăn cản Lâm Tĩnh, nên nhìn cậu đề phòng.

Nhưng nét mặt Lăng Tử Hàn như thường, cũng không có ý sẽ ngăn cản. Lúc trước, cậu cũng từng thẩm tra kẻ địch, ép hỏi bức cung, thủ đoạn cậu dùng có khi còn hung ác hơn bọn họ nhiều, mà kẻ địch khi thẩm tra cậu cũng chưa từng nương tay qua. Nên cậu lạnh lùng nhìn, đứng ngay cạnh cửa, không hề nói gì.

Tên đàn ông đang nhìn chằm chằm vào cậu chợt hỏi: "Mày rất giống Lăng Nghị, mày chính là Lăng Tử Hàn sao?"

Lăng Tử Hàn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào gã.

Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu cùng Liễu Dũng đều âm thầm khen ngợi biểu hiện lúc này của cậu. Bộ dáng này mới chính là người của đại đội Dã Lang.

Lạc Thiên Thu lạnh lùng hét: "Ở đây tới phiên mày lên tiếng hỏi sao? Lo thành thật trả lời câu hỏi của bọn tao đi."

Lâm Tĩnh trầm giọng nói: "Nói mau, Eclanamine đang ở đâu?"

Tên đàn ông kia vẫn nhìn chằm chằm Lăng Tử Hàn, bình tĩnh 1 cách bất thường nói: "Nếu mày là Lăng Tử Hàn thì tao sẽ nói, nếu mày không phải thì tao hoàn toàn chẳng biết gì cả, tụi mày cứ giết tao đi."

Lâm Tĩnh lập tức bị gã chọc đến tức điên, đưa tay muốn rút súng.

Lăng Tử Hàn tiến lên một bước, đặt tay lên vai hắn, nhẹ nhàng dùng lực như đang thoải mái hắn, cũng tựa như khuyên can. Cậu nhìn gã, bình tĩnh nói: "Tao chính là Lăng Tử Hàn, hiện tại mày nói đi, Eclanamine đang ở đâu?"

Tên kia nhìn cậu, bỗng nhiên nở nụ cười nói rằng: "Được, tao đưa tụi bây đi."

Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu nhìn nhau, cảm thấy sao gã có thể bỗng chốc thẳng thắn đến vậy, cảm thấy kỳ quặc, nhưng dù bọn chúng có tài cao mật lớn đến đâu thì đây cũng là đội của chính mình, không sợ gã làm ra loại chuyện gì. Lâm Tĩnh vung tay lên, Liễu Dũng liền áp giải gã ra cửa. Sau đó Lạc Thiên Thu đi ra theo, để Lô Thiểu Hoa tiếp tục ở lại ép cung tên còn lại.

Lâm Tĩnh đi trước hai bước, bảo hộ Lăng Tử Hàn phía sau. Lăng Tử Hàn hiểu được ý của hắn, trong lòng cảm thấy ấm áp. Lúc trước mỗi lần hành động, đều luôn do cậu đứng ngay tuyến đầu nơi nguy hiểm nhất, lần này tại đây bất cứ lúc nào cũng được Lâm Tĩnh bảo hộ, cho dù hắn đang rất tức giận cũng chưa bao giờ quên việc bảo vệ sự an toàn cho cậu, việc chưa từng có này khiến Lăng Tử Hàn cảm giác được sự ấm áp kỳ lạ.

Tên tù binh kia chậm rãi đi về rìa thôn, Lạc Thiên Thu lập tức điều động hai tiểu đội, vây quanh gian nhà nằm lẻ loi ở đó.

Tên tù binh kia đi tới trước một gốc cây dương, bỗng nhiên đưa tay vỗ mạnh lên thân cây. Ai ngờ trong cây lại có gắn cơ quan bên trong, chỉ có 1 tiếng thé nhọn vang vọng, từ ngọn cây lóe lên ba phát pháo hoa, nổ tung trên không trung.

Sau đó, gã bỗng nhiên hướng thân nhào tới Lăng Tử Hàn đang đứng bên cạnh Lâm Tĩnh định đánh móc.

Lâm Tĩnh tay mắt lanh lẹ, lấy tay kéo người Lăng Tử Hàn qua bảo vệ. Súng trong tay Liễu Dũng lập tức vang lên, gã chưa kịp nhào tới được người Lăng Tử Hàn thì thân đã trúng đạn, ngã xuống.

Mặt Lăng Tử Hàn không đổi sắc nhìn cảnh tượng trước mắt, ngưng thần suy tư về hàm nghĩa hành vi tự sát này của gã.

Chỉ vì muốn phát ra tín hiệu đó thôi sao? Hy sinh lớn đến thế, là vì lý do gì?

Lâm Tĩnh nhíu chặt lông mày, cẩn thận suy nghĩ về đích tình có chút kỳ lạ này, tham luận với Lạc Thiên Thu: "Tín hiệu này, lúc trước chưa từng thấy qua. Hành động lần này của bọn chúng rốt cuộc có ý gì?"

Lạc Thiên Thu cũng cau mày, chậm rãi lắc đầu: "Không nghĩ ra được. Bọn chúng cho chết nhiều người đến thế, rốt cục có giá trị gì?"

"Nhất định có nguyên nhân." Lâm Tĩnh nhìn pháo hoa đang dần tắt trên bầu trời, thì thầm. "Lẽ nào lần này bọn chúng cố ý lộ ra ý định để truyền đến dân nằm vùng của chúng ta?"

Lạc Thiên Thu liền hiểu, vì sao Lâm Tĩnh đột nhiên lại xuất hiện ngay chỗ bọn họ đang ăn, có không ít dân thường đều nằm vùng cho bọn họ, nếu bọn họ muốn biết tin gì, thì đều có thể biết được."

Lúc này Lăng Tử Hàn đã suy nghĩ cẩn thận, nhẹ giọng nói rằng: "Eclanamine đang nhắm vào tôi."

Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu, Liễu Dũng đều nhìn cậu, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Lăng Tử Hàn trấn định chậm rãi nói rằng: "Hơn 20 năm trước, Trung Quốc liên hợp 7 quốc gia gần bên đồng thời ra tay, một lần phá hủy thế lực khủng bố Trung Á. Lúc đó người đưa ra phương án hành động, đồng thời chỉ huy hành động cảnh nội Trung Quốc chính là cha tôi. Eclanamine may mắn lọt lưới, nhưng anh 3 bị bộ đội do đích thân cha tôi chỉ huy giết chết, còn cha gã thì do chính tay cha tôi bắt được, sau cũng bị bắn chết. Gần đây, con trai gã cũng bị bắt. Eclanamine với Lăng gia chúng tôi thật sự là có thù hận thấu xương."

Nhất thời, ánh mắt của bọn Lâm Tĩnh nhìn cậu đều tràn đầy kính nể cùng sửng sốt. Hơn 20 năm trước, Lâm Tĩnh chỉ là 1 đứa bé, nhưng cũng bị hành động khiến cho toàn bộ thế giới khiếp sợ kia làm cho nhiệt huyết sôi trào, từ đó lập chí tòng quân, muốn làm một đại danh tướng, giết địch báo quốc …

Lăng Tử Hàn đối với ánh mắt của bọn họ, không khỏi mỉm cười: "Các anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi không có mạnh mẽ gì đâu. Toàn bộ mọi việc đều do cha tôi, không phải tôi."

Lâm Tĩnh chậm rãi gật đầu: "Tôi hiểu. Eclanamine lần này dám mạo hiểm lẻn vào Tân Cương, xác thực chỉ có cậu mới có thể hấp dẫn đến mức khiến gã liều lĩnh như vậy."

"Đúng vậy. Eclanamine lần này tới, nhất định là muốn tận tay lấy mạng tôi." Lăng Tử Hàn mỉm cười nhìn về phía bầu trời.

Dưới ánh bình minh mờ ảo, ba pháo hoa sau khi tắt lửa chỉ để lại làn khói trắng phập phềnh torng không trung an tĩnh. Cậu nhẹ giọng nói: "Đây chính là muốn báo cho Eclanamine biết, Lăng Tử Hàn đang ở đây phải không? Nếu vậy, Eclanamine, mày chừng nào tới? Tao đợi."

Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu cùng Liễu Dũng đều nhìn vị thư sinh văn nhược có vẻ vô dụng này. Lúc này, khuôn mặt ôn hòa tái nhợt lại khiến bọn họ cảm nhận được sự nghiêm nghị không hãi sợ cùng kiên nghị.

Lúc này, Lô Thiểu Hoa chạy tới, hưng phấn mà nói với bọn họ: "Có người báo tin, Eclanamine xác thực đã nhập cảnh, hiện tại đang ở Bố Luân."

HẾT CHAP 36

Mục lục

203. Quyển 5 - Chương 37

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ánh mặt trời của một ngày mùa thu trải dài khắp nơi, khiến sa mạc mênh mông vô bờ nhìn có vẻ ấm áp an bình.

Lăng Tử Hàn chậm rãi đi ra ngoài thôn, đứng ngay giữa sa mạc, đưa mắt nhìn ra xa, hướng về phía chân trời xa xôi.

Cồn cát màu da cam như những sóng biển liên miên vô tận, trời cao không có một bóng mây nào, gần như là một bầu trời lam nhạt vô ngần, toàn bộ thế giới dường như dường như chỉ còn lại đúng 2 màu sắc đó. Gió lạnh thổi qua, nhẹ nhàng thổi bay vài hạt cát, tựa như làn khói nhẹ, tung bay được 1 khoảng rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Lăng Tử Hàn hơi hơi ngẩng đầu lên, hít sâu làn khí thanh lương khô mát, rồi nhắm đôi mắt lại dưới dưới ánh mặt trời.

Đứng phía sau cậu, cách đó không xa là 4 quân sĩ. Bọn họ được sắp xếp bảo hộ phó đại đội trưởng, lúc này cũng không đi làm phiền cậu, chỉ là cảnh giác cầm súng, chú ý động tĩnh bốn phía.

Một lát sau, Lâm Tĩnh đi lại chỗ cậu. Hắn nhìn thấy thân ảnh đơn bạc đứng ngay trên cồn cát thấp bé, dưới bầu trời xanh càng làm nổi bật thêm vẻ cô đơn khác biệt của cậu. Hắn bước tới, thấy 4 quân sĩ nghiêm chào thì khoát tay, sau đó đi tới bên cạnh Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn cảm giác được sa mạc bên cạnh hơi sụt xuống, liền mở mắt, quay đầu nhìn.

Lâm Tĩnh thấy ánh mắt đặc biệt trong sáng của cậu, trái tim chợt đập mạnh, tựa như vừa mới bị trúng 1 quyền, mới đánh mạnh vào đó vậy. Trong cuộc đời hắn chưa từng thấy qua ánh mắt nào giống như vậy, không có chút dục vọng, có hề hiển thị tâm trạng, an tĩnh đến trong cuộc đời, tựa như hồ nước trong cao nguyên, trong sự vắng vẻ thê lương vô tận càng thêm mỹ lệ.

Lăng Tử Hàn cũng chưa thấy qua sự ngẩn người của Lâm Tĩnh, vị dũng tướng nổi tiếng này luôn được biết

đến là xác định mục tiêu rõ ràng, phương hướng chuẩn xác, dường như chưa từng loạn bao giờ. Trước khi cậu đến Tân Cương đã từng xem qua tư liệu tư liệu liên quan đến Lâm Tĩnh. Lúc Lâm Tĩnh nghe thấy chuyện cả nhà bị giết, toàn bộ người thân trong thời gian đó cũng bị giày vò không ít, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ đâu vào đấy, bố trí xong hết công tác về sau, mới chạy ô tô trở về nhà. Sau khi hắn nghe xong đội trưởng hình cảnh Cục cảnh sát tóm lại tình hình, nhìn hiện trường, mới đi nhận thi thể cha mẹ, bạn đời cùng con trai, đưa bọn họ hoả táng, rồi lập mộ. Toàn bộ thời gian đó, toàn bộ nhân viên trong các bộ môn liên quan, quân đội cùng chính phủ đều cầm lòng không đặng, nước mắt chảy xuống, nhưng hắn thì không hề có 1 giọt nước mắt nào. Hậu sự xong xuôi, hắn không nói tiếng nào quay về quân đội. Từ đó trở đi, cuộc sống của hắn ngoại trừ huấn luyện cùng chiến tranh ra thì không còn bất kì chuyện gì khác, hơn nữa mỗi lần xuất kích hắn đều làm gương cho đội viên, sát khí tàn nhẫn khiến cho nhiều khủng bố khủng bố cùng hung cực ác cũng phải rét run. Đây chính là một lực sĩ chân chính khó thấy được trong cuộc sống hiện đại.

Hai người sóng vai như thế đứng ngay giữa sa mạc, không nói gì, chỉ đang xuất thần.

Bốn quân sĩ phía sau nghi hoặc nhìn nhau, nhưng không dám nói nhiều, chỉ tản ra, càng thêm chú ý cảnh giác tình hình chung quanh.

Mọi âm thanh tịch, ngay cả gió cũng ngừng thổi, không khí thanh lương, tinh thuần như nước. Giờ này khắc này, bọn họ phảng phất như đang hòa mình vào trong không gian, cắt đứt với thế giới hiện thực. Bọn họ vốn dĩ là hai con người khác nhau, nhưng lại mang tâm tình giống nhau, đều không muốn tiến vào cuộc sống thế tục, chán ghét sự ồn ào, thích sự cô độc, lựa chọn tịch mịch, không thích nói. Điều bất đồng chính là, Lăng Tử Hàn còn có cha bảo vệ, còn Lâm Tĩnh trên đời này chẳng còn bất kì ai, bởi vậy không thể không nhẫn nhịn phải ra ngoài xã giao.

Trong giây phút ngắn ngủi, tâm ý hai người bỗng nhiên tương thông, trong lúc đó đều có thể hiểu được nỗi lòng ẩn sâu trong lòng đối phương.

Lâm Tĩnh nhìn khuôn mặt tái nhợt trước mặt, nhẹ giọng nói: “Lăng phó, đứng ở đây sẽ dễ trúng gió đấy. Sức khỏe cậu không tốt, nên chú ý một chút.”

“Không sao.” Thanh âm Lăng Tử Hàn cũng rất nhẹ. “Tôi thích phong cảnh ở đây, nên muốn ra ngắm.”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn ra xa. Cảnh sắc này hắn đã thấy rất nhiều rồi, cũng không có nhiều cảm xúc lắm, nhưng vẫn hiểu ý cậu: “Quả rất đồ sộ, đối với người từ thành phố mà tới thật sự rất hấp dẫn.”

Lăng Tử Hàn cười rộ lên: “Đúng.”

Lâm Tĩnh thân thiết nói: “Đưa tay cho tôi.”

Lăng Tử Hàn liền vươn tay ra.

Lâm Tĩnh nắm một chút, lắc đầu: “Lạnh quá rồi, cậu như vậy rất dễ sinh bệnh. Chúng ta về thôi, chờ sau

này khí trời ấm lên, công tác không bận nữa, tôi sẽ cho người đưa cậu đến đây chơi."

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn liền xoay người cùng hắn trở về.

Lâm Tĩnh khẽ nói với cậu: "Tên tù binh kia vừa vào "Lê minh chi tử", nên biết rất ít chuyện, không có nhiều giá trị. Hiện nay chúng ta chỉ có hai lựa chọn, một là sẽ đích thân đến Bố Luân điều tra tình hình một chuyện, một là phái người đi xác minh tình báo, rồi mới quyết định hành động hay không. Ý của cậu thế nào?"

Lâm Tĩnh khó có được dịp hỏi ý kiến của cậu trước khi hành động, nhưng lần này Eclanamine đến là vì cậu, tình hình cũng khác xưa rồi. Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, ôn hòa nói: "Về chuyện này tôi không có nhiều kinh nghiệm, chỉ có thể nói ra cách nhìn của mình mà thôi. Tôi nghĩ Eclanamine ở Bố Luân vì nơi đó thuận lợi, rất gần biên giới, lại ngay khu cao nguyên, nên khó bắt gã, gã có thể tùy thời xuất cảnh, cho nên, thứ nhất chúng ta không thể đả thảo kinh xà, thứ hai cũng phải để gã nghĩ rằng gã có rất nhiều cơ hội để giết tôi, mới có thể dụ gã vào tròng. Anh thấy sao?"

"Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy." Lâm Tĩnh gật đầu. "Biểu hiện của tôi sẽ lỗ mãng 1 chút, như vậy sẽ làm Eclanamine nghĩ tôi đang nóng lòng, không khó đối phó. Gã biết rất rõ, nếu là người khác thì tôi hẳn sẽ không như vậy, nhưng chỉ cần liên quan đến gã thì cho dù núi đao biển lửa tôi cũng sẽ xông tới."

"Tôi hiểu, nếu không gã cũng không thực hiện 1 loạt các hành động liên tiếp như vậy." Thái độ Lăng Tử Hàn thủy chung ôn hòa. "Eclanamine vẫn đang là muốn chứng thực đến tột cùng tôi có phải con trai Lăng Nghị có đúng hay không. Nếu như tôi không phải thì gã sẽ không chút do dự mà xuất cảnh. Còn nếu là tôi, hơn nữa không khác gì 1 cậu ấm, rất dễ giết, gã chắc chắn không kìm lòng nổi trước mê hoặc này."

Ngữ khí của cậu khi nói vẫn bình thản lãnh tĩnh, hoàn toàn không giống như là đang nói chuyện của chính mình. Lâm Tĩnh cũng hiểu được tính cách của cậu, nhưng vẫn không hiểu được một thái tử có người cha mang quyền cao chức trọng lại có thể có tính cách như vậy được. Nhưng hắn chưa bao giờ thám thính việc tư người khác, vì vậy liền luận sự, tán thành mà nói: "Đúng vậy, tôi đã bàn với Lão Lạc rồi, kết quả cũng như thế. Nếu vậy, Lăng phó, chúng ta cùng đi Bố Luân thôi."

Lăng Tử Hàn không hề do dự, mỉm cười gật đầu: "Yes, sir."

HẾT CHAP 37

Mục lục

204. Quyển 5 - Chương 38

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Taklamakan, cuối mùa thu là mùa đẹp nhất, cũng là thời tiết tốt nhất để xuyên sa mạc. Trên con đường bộ đều có rất nhiều xe du lịch tự lái nối liền không dứt. Những người này đều là tự mình đi du lịch, lái xe việt dã nối đuôi nhau, vui vẻ tiến vào sa mạc, hưng phấn mà thỉnh thoảng dừng lại chụp ảnh, hoàn toàn không chú ý đến xe quân đội vừa mới chạy ngang qua họ.

Lâm Tĩnh tự mình lái chiếc xe việt dã việt dã báo tuyết cùng Lăng Tử Hàn hướng về phía Tây. Theo phía sau chính là tiểu đội đặc biệt trực thuộc đại đội trưởng.

Lô Thiểu Hoa cùng Liễu Dũng và trung đội phân biệt của mình chạy con đường khác để rời khỏi sa mạc, Lạc Thiên Thu cùng hai tiểu đội tới Kashgar trước, phối hợp cùng trú quân địa phương, Cục Quốc Gia An Toàn, Cục cảnh sát cùng bộ đội cảnh sát vũ trang phối hợp, nhờ họ cung cấp các tin tình báo cùng cung cấp kỹ thuật, tùy thời hậu viện.

Đây là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn ngồi xe Lâm Tĩnh lái, cảm giác được hắn lái rất nhanh, cũng rất ổn.

Đường cái Tân Cương chỉnh sửa rất khá, con đường này được thế giới gọi là đường cao tốc "Con đường tơ lụa mới", càng thêm bằng phẳng. Lâm Tĩnh lái xe rất nhanh, nhưng lại khiến người ngồi trong xe không cảm giác được tốc độ.,

Lăng Tử Hàn mang dây đai an toàn, ngồi ở ghế phó, nhìn phong cảnh đại mạc ngoài cửa sổ, nét mặt rất bình tĩnh.

Lâm Tĩnh vẫn chuyên chú nhìn con đường phía trước, lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh chung quanh. Chạy được nửa giờ thì thấy chung quanh không còn xe nữa, hắn thả lỏng một chút, mới nhớ tới Lăng Tử Hàn đang đi cùng, đã gần 1 ngày đêm không chợp mắt, cũng không uống thuốc, liền thân thiết mà nói: "Lăng phó, tới giờ uống thuốc rồi. Thuốc của cậu cậu có mang theo không?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười, nói nhẹ: "Không mang. Lúc đó đi gấp quá, tôi quên rồi."

Lâm Tĩnh vừa nghe dường như hơi phanh lại, tốc độ xe cũng chậm hẳn. "Không uống thuốc sao được chứ?" Hắn trách cứ nhìn Lăng Tử Hàn. "Tôi đã hứa với Đồng viện trưởng, phải nhắc nhở cậu uống thuốc đúng giờ. Sức khỏe của cậu quả thật không thể qua loa. Tôi nghĩ hay là cậu lập tức trở về, đừng đi cùng chúng tôi nữa."

Lăng Tử Hàn trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: "Tôi nghĩ, nếu không ngại thì gọi điện thoại gọi người của trung đội Chu mang thuốc tới cho tôi đi."

Lâm Tĩnh nao nao, lập tức hiểu được dụng ý của cậu. Trước giờ, hắn biết Lăng Tử Hàn không phải là dạng công tử thích sai khiến người khác, đề nghị này của cậu, tự nhiên là muốn để cho Eclanamine thấy. Ngẫm nghĩ lại, quả thật là nhất cử lưỡng tiện, hắn cười gật đầu: "Lăng phó, thấy cậu bình thường vô thanh vô tức, kỳ thực đưa ra ý kiến khá hay đó. Say này cậu đừng khiêm tốn như vậy nữa, cứ gặp chuyện không hề

chịu lên tiếng. Hiện tại nếu cậu đã là trợ thủ của tôi, thì phải tự mình thể hiện cho tốt, đúng với danh phận mình, chẳng phải vậy tốt hơn sao?"

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn hiểu ý cười. "Tôi cũng không có ý gì, chỉ sợ nói nhiều lời sai, trái lại hỏng việc. Công tác của mọi vẫn tốt, tôi cũng không có ý kiến gì nhiều."

Lâm Tĩnh vừa nhấn phanh, vừa thả chân ga, cười lắc đầu: "Lăng phó, cậu đừng quá khiêm tốn như vậy."

Lăng Tử Hàn ôn hòa nói: "Tôi chỉ nói thật thôi."

Lâm Tĩnh không nói thêm gì cả, chỉ thân thiết nhìn cậu: "Cậu tranh thủ thời gian ngủ chút đi, tới Kashgar tôi sẽ gọi."

Nhưng Lăng Tử Hàn lắc đầu: "Đường quá dài, tôi và anh đổi lái đi. Anh cũng cần phải nghỉ ngơi mà, dù sao cũng không phải bằng sắt."

"Cũng được, theo ý cậu vậy." Lâm Tĩnh nở nụ cười, khoái trá ngừng xe. "Vậy đi, từ đây đến Kashgar cần 7 tiếng, cậu lái 3 tiếng trước, sau đó đến tôi. Sa mạc này đường năm ngoái mới sửa lại, tình hình giao thông rất tốt, cậu lái chắc cũng không có vấn đề gì."

Hai người liền nhảy xuống xe, thay đổi vị trí.

Lăng Tử Hàn chậm rãi cầm lái, rồi dần tăng tốc. Lâm Tĩnh quan sát một chút, phát hiện cậu lái rất ổn, liền yên tâm mà mang dây an toàn, ngã ghế xuống sau một chút, rồi nhanh chóng ngủ. Đối với bọn họ, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi rất quan trọng.

Con đường này Lăng Tử Hàn đã từng đi qua rất nhiều lần, từ nhỏ đến lớn, huấn luyện, chấp hành nhiệm vụ, cùng du lịch với Vệ Thiên Vũ, cậu đều đã dọc qua từng con đường ở đây, cũng rất nhiều thời gian phải đi qua những con đường xuyên qua những nơi bí hiểm như nhiều lúc chạy trên những nơi chưa hề có đường lớn để đến những nơi bí ẩn như 'Biển tử vong', 'Quê hương nơi xa', "Nơi chôn báu vật', con đường dài nhất có khi hơn 1000km. Đó là một quá trình cực kỳ nghiêm khắc, không hề có ít người ưu tú đã bị loại ở đây. Bất quá, gian khổ mà cậu từng trải qua so với vết thương mà cậu đang mang, thì quả thật nhỏ bé không đáng kể.

Cậu giống như Lâm Tĩnh, không hề mở hệ thống hướng dẫn vệ tinh trên xe, hệ thống phát thanh thông qua tín hiệu radui cũng im ắng, hiển nhiên Nam Cương không có sự kiện gì. Cậu cứ lẳng lặng lái xe, tuy rằng thời gian dài phải nhìn cảnh vật khô khan suốt một chặng dài ở hai bên đường, nhưng lại không cảm thấy mệt mỏi.

Đường ở đây rất thẳng, đã từng có người hình dung: "Cậu cứ đặt chân ngay chân ga, sau đó ngủ một giấc, tỉnh lại thì thấy xe mình vẫn đang chạy trên đường."

Chân cậu vẫn đặt ngay chân ga, tay lái rất ổn, không hề thấy uể oải khi nhìn cảnh trí khô khan ở hai bên đường như những tài xế bình thường. Đối với cậu, chuyện này không đáng kể.

3 tiếng đồng hồ sau, bọn họ đã đến sát biên giới sa mạc. Lăng Tử Hàn không định đánh thức Lâm Tĩnh. Dạo gần đây tâm tình hắn khá kích động, sau đó lại phải khẩn trương công tác, có khả năng còn phải lên cao nguyên Pamir, sức khỏe không ổn thì quả thật rất nguy hiểm, Lăng Tử Hàn hy vọng hắn có thể nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút.

Thế nhưng, trong thân thể Lâm Tĩnh hình như có lắp thiết bị báo thức, vừa đến giờ liền tỉnh. Hắn mở mắt, nhanh chóng triệt để thanh tỉnh. Hắn nhìn đồng hồ trên xe, liền nhìn về phía Lăng Tử Hàn, trách cứ: "Vì sao không gọi tôi?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói:"Đến giờ rồi sao? Tôi không để ý."

Lâm Tĩnh ngồi thẳng, ôn hòa nói: "Được rồi, đến tôi lái, cậu nghỉ ngơi đi."

Lăng Tử Hàn liền giảm bớt tốc độ, dừng ở bên đường.

Hai chiếc xe phía sau đều là quân sĩ thuộc tiểu đội đặc biệt, yên lặng quan sát theo sát bọn họ, nhìn hai người họ dừng xe đổi vị trí, cũng không ai xuống hỏi, nét mặt không chút cảm xúc, nhìn qua ai cũng rất ngầu.

Đi ra khỏi sa mạc thì xe trên đường cũng nhiều lên, Lăng Tử Hàn ngủ không được, dựa vào lưng ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, Lâm Tĩnh dọc theo đường đi cũng không nói gì, nhìn qua rất an tĩnh.

Đây là lần đầu tiên hai người đơn độc ở chung lâu như thế, trong lúc đó tuy rằng không nói gì cả, hơn nữa không có chút tiếp xúc, nhưng vẫn tràn ngập tình cảm. Lâm Tĩnh không còn sự bén nhọn như lúc trước, Lăng Tử Hàn cũng không còn lãnh đạm hậm hực, quan hệ hai người rốt cục tựa như một phó đại đội trưởng cùng đại đội trưởng rồi. Dọc theo đường đi, bọn họ nói chuyện với nhau rất ít, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thoải mái.

Lúc chạng vạng, bọn họ đến Kashgar, điện thoại trong xe Lâm Tĩnh vang lên, là một giọng nữ: "Lâm Tĩnh, Thiên Thu nói em tới rồi, Lăng phó cũng ở chỗ em. Tốt nha, đêm nay đến nhà chị, đừng có mượn cớ từ chối đấy, bằng không chị cho em một trận."

Lâm Tĩnh nghe được nở nụ cười, sảng khoái mà nói: "Được, bọn em vào thành rồi, sẽ đến thẳng nhà chị."

"Tốt đó, bạn chí cốt." Cô ấy thoả mãn cười nói. "Món ăn làm xong hơn phân nửa rồi, mau tới đi."

Lâm Tĩnh cười ấn nút tắt, quay đầu cười nói với Lăng Tử Hàn: "Đó là Cục trưởng Cục Quốc an Kashgar, Liễu Mộ, rất lợi hại. Ngoại trừ khi chấp hành nhiệm vụ khẩn cấp hoặc là hành động bí mật ra, bình thường khi tôi tới đây đều đến nhà chị ấy, nếu không sẽ bị chị ấy cho một trận đó."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu. Lúc đảm nhiệm phó cục trưởng cục điều tra ở bộ, cậu cũng biết ít nhiều về vị cục trưởng ở thành thị trọng điểm thứ hai này. Dù là một cô gái, chỉ hơn 40, lại đảm nhiệm chức cục trưởng tại thành phố nằm trong tuyến đầu về chống khủng bố nhưng vẫn đa mưu túc trí, dũng mãnh ngoan cường, khi người trong bộ nhắc tới cô đều khen ngợi.

Lâm Tĩnh quay tay lái, chạy đến nhà của Liễu Mộ. Khi sắp tới nơi, hắn mới nhớ ra, trưng cầu ý kiến: "Lăng phó, chúng ta tới trước nhà Liễu đại tỷ ăn, sau đó bàn công việc tiếp, được không?"

Lăng Tử Hàn lập tức đáp: "Được."

HẾT CHAP 38

Mục lục

205. Quyển 5 - Chương 39

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tám giờ tối ở đây là giờ tan tầm, nên trên đường đều đầy người và xe, nhìn qua rất náo nhiệt.

Đặc khu kinh tế Kashgar chính thức thành lập cũng hơn 40 năm, Kashgar bây giờ cũng đã mở rộng gấp hai lần so với 40 năm trước, công ty ở khắp các nước đều đầu tư ở đây, nhất là ngành công nghiệp sản xuất, gia công cùng hậu cần, giao thông cũng rất phát đạt, các sản phẩm được sản xuất ở đây sẽ được trực tiếp chuyển sang các nước Trung Á và Nga, cũng có khi dùng đường cái cùng đường sắt chuyển sang khu vịnh Péc-xích, có những nông sản còn được chuyển thẳng sang Âu Châu.

Thành lập đặc khu này không chỉ mở rộng việc phát triển nghề chăn nuôi cùng nông nghiệp ở Tân Cương, mà còn gián tiếp thúc đẩy kinh tế Trung Á, dường như Tây Vực đang tái hiện lại lúc kỳ hưng thịnh thời Hán Đường, khi các công ty khắp các nước nhắc tới này, đều nói Tân Cương đã tiến nhập vào thời đại hoàng kim của lịch sử.

Song song đó, việc kinh tế phát triển nhanh chóng cũng khiến cho dân bản xứ mau chóng giàu có, người người có cơm no áo ấm, cuộc sống yên ổn, cũng khiến cho bọn chủ nghĩa khủng bố khó tìm cách len lỏi nuôi dưỡng mọc rễ ở đây.

Lâm Tĩnh lái xe qua thành thị cũ, tới khu thành mới được quy hoạch chỉnh tề, phần lớn cơ cấu chính phủ đều ở đây.

Khu ký túc xá Cục Quốc an cùng các tòa cao ốc làm nơi làm việc đều mang phong cách dân tộc thiểu số, trong vườn là hoa cỏ, dưới ánh tà dương càng thêm phong tình vạn chủng.

Những võ cảnh ngay cổng đều biết Lâm Tĩnh, cục trưởng cũng đã gọi điện tới, vì vậy vừa thấy xe của hắn liền mở rộng cửa cho vào. Lâm Tĩnh tiến quân thần tốc, nhưng tiểu đội của hắn thì không vào theo cùng, trực tiếp quay đầu lại đi.

Lăng Tử Hàn không có hỏi nhiều, theo Lâm Tĩnh xuống xe, đi thang lầu lên tầng 3.

Lâm Tĩnh nhấn chuông, cửa nhà mau chóng mở, cục trưởng Cục Quốc an Kashgar, Liễu Mộ tươi cười rạng rỡ xuất hiện ngay cửa, vui vẻ nói: "Mau vào, đây là Lăng phó à?" Cô tranh thủ cầm tay Lâm Tĩnh, sau đó đưa tay về phía người thanh niên đứng ngay cạnh hắn.

Lăng Tử Hàn mỉm cười bắt tay với cô, lễ phép mà nói: "Liễu cục, tôi là Lăng Tử Hàn, hân hạnh."

"Đúng vậy, hân hạnh, hân hạnh." Liễu Mộ kích động. "Lần trước tôi đến Urumqi họp thì chợt nghe Triệu cục nói công tử của sếp đã tới Tân Cương. Lúc đó mọi người đều muốn gặp cậu, nhưng Triệu cục ngăn lại, nói hiện nay cậu đã vào đại đội Dã Lang rồi, bọn tôi không tiện quấy rối. Lăng công tử, nếu cậu đã tới Kashgar thì phải ở lại nhà tôi vài ngày đó."

Nói được mấy câu thì trong nhà bỗng nhiên ào ra 1 đám người, nhiệt tình vươn tay về phía Lăng Tử Hàn, tha thiết nắm chặt lấy, sau đó vây chung quanh cậu mời cậu vào nhà.

Lâm Tĩnh bất ngờ, những người này hắn đều biết. Trong đó phần lớn đều là các quan quân đã xuất ngũ nhiều năm, còn có mấy người đứng đầu các tôn giáo ở đây, những người khác đều là dân thường, dân tộc nào cũng có. Ngoài ra, mấy phó cục ở Cục Quốc an cũng có mặt, thậm chí cục trưởng Cục cảnh sát cũng tới. Mọi người đều mang vẻ mặt kinh hỉ, vây chung quanh Lăng Tử Hàn, hỏi sức khỏe cha cậu hiện tại ra sao, lúc nào sẽ đến Tân Cương, sau đó thể hiện sự chào mừng với cậu. Hiển nhiên, nhiệt tình mà bọn họ thể hiện với Lăng Tử Hàn đều từ kính ý với Lăng Nghị.

Lăng Tử Hàn không ngờ tới mình lại được nghênh đón như thế này, cảm thấy bất ngờ. Cậu đều là thân bất do kỷ, để người khác sắp ngồi xuống ngay sofa trong phòng khách, những người khác vây quanh cậu, có người ngồi trên ghế, có người ngồi thẳng dưới chiếc thảm lông dê trải trên mặt đất. Trong lúc nhất thời, cả căn nhà đều vang tiếng người, Lăng Tử Hàn chỉ có thể cười gật đầu với từng người, hoàn toàn không biết phải nói với ai trước.

Liễu Mộ mang 1 ly trà sữa đến cho cậu, thân thiết nói: "Tôi có nghe Hắc Lang nói dạ dày cậu không tốt, không thể uống rượu uống trà uống cà phê, nhưng có thể uống trà sữa của chúng tôi."

"Vâng, cảm ơn." Lăng Tử Hàn ôn hòa cười cười với cô, cầm lấy ly uống một ngụm.

Liễu Mộ đứng thẳng dậy, cười cao giọng nói: "Được rồi, mọi người phải để Lăng phó uống một ngụm trà lấy hơi đã chứ. Mọi người cũng đừng có hỏi chuyện của sếp nữa, Lăng phó tới Tân Cương công tác cũng

gần nửa năm rồi, chuyện của sếp chắc cũng không nắm rõ. Kỳ thực cũng chẳng có gì để hỏi cả, chẳng phải mọi người đều nhìn thấy ngài ấy ở trên TV hay sao? Sức khỏe sếp rất tốt, nhưng sức khỏe của Lăng phó lại không được tốt. Được rồi, Lăng phó, hiện tại cậu thấy sao? Có cần nằm nghỉ 1 chút hay không?" Nói xong lời cuối cùng, nét mặt cô tràn đầy sự quan tâm.

Những người khác cũng đều nhìn về phía Lăng Tử Hàn, thất chủy bát thiệt hỏi thăm sức khỏe của cậu.

Hiện tại cậu vẫn đang mặc bộ quân phục, quân hàm là trung tá, nhưng hoàn toàn không thể hiện khí thế đặc biệt của người thuộc đại đội Dã Lang. Cậu ngoan ngoãn ngồi yên đó, cầm ly trà, tao nhã cười, khuôn mặt thanh tú lại có chút yếu đuối, giống như 1 đứa trẻ ôn thuần, tuy rằng vẻ ngoài rất giống đại danh đỉnh đỉnh Lăng Nghị, nhưng khí chất kém rất xa.

Thấy mọi người đều quan tâm nhìn mình, cậu cười nói: "Cám ơn, Liễu cục, tôi không mệt, cơ thể của tôi chỉ là hơi yếu thôi, không có vấn đề gì lớn cả."

Lâm Tĩnh thấy có nhiều người như vậy, không biết Liễu Mộ sẽ an bài thế nào. Nhà của cô cũng chỉ là 3 phòng 2 hành lang, lúc này lại đầy người, ăn ở đâu đây?

Đang suy xét thì Liễu Mộ nói rằng: "Lăng phó, những người này đều là không mời mà tới, vừa nghe công tử của Lăng chủ tịch định đến chỗ chị thì tất cả đều ào tới, muốn nhìn thấy cậu. Chị cũng không có chuẩn bị cơm cho bọn họ, quả thật khiến cho chị trở tay không kịp. Chị thấy hay là mọi người cùng nhau ra ngoài ăn, cậu thấy sao?"

Lăng Tử Hàn chưa kịp nói thì có người đã bắt đầu tranh cãi: "Đúng đúng, đến quán của tôi đi, muốn ăn gì cũng được."

"Không được, muốn đi đương nhiên phải đến nhà tôi, lúc trước Lăng trưởng phòng luôn ăn tại nhà tôi, hiện tại công tử của ngài ấy tới, đương nhiên cũng phải ăn ở nhà tôi chứ."

"Vậy có gì đáng kể, Lăng tổng lúc chỉ huy còn mời tôi ăn cơm đó, lần này tất nhiên phải do tôi mời lại Lăng công tử."

"Các anh không ai được phép giành với tôi. Hơn hai mươi năm trước, Lăng cục đã cứu mạng cả nhà tôi, hôm nay con ngài ấy tới, dù thế nào tôi cũng phải làm chủ."

Những người đó trong lúc nhất thời cãi đến mặt đỏ, với Lăng Nghị cũng gọi đủ loại danh xưng, hiển nhiên là ở những thời gian khác nhau mà biết Lăng Nghị, Lăng Tử Hàn nghe được nhịn không được mỉm cười.

Những người này đều đã lớn tuổi, lúc trước khi Lăng Nghị ở chỗ này chỉ huy hành động chống khủng bố, cũng bọn họ kết tình hữu nghị thâm hậu, còn những lão quan quân xuất ngũ đã từng dưới trướng của Lăng Nghị mà chiến đấu hăng hái đẫm máu, trong cuộc đời bọn họ, đó chính là ký ức đáng giá nhất cũng chính là năm tháng anh hùng máu lửa nhất. Giờ đây, bọn họ nhìn Lăng Tử Hàn, tựa như đang thấy lại Lăng Nghị 20 năm trước, rất nhiều người không kiềm được nước mắt.

Lăng Tử Hàn đã từng nhiều lần đến Tân Cương, nhưng chưa từng dùng thân phận con trai Lăng Nghị để tiếp xúc với người ở đây, tuy rằng thỉnh thoảng nghe được một ít người kể lại chuyện lúc đó, đặc biệt nhắc tới Lăng Nghị, nhưng những người đó cũng không kích động như bây giờ, phần lớn đều như kể chuyện ký sự, đầy lý tính để kể mà thôi. Cậu biết cha mình tiếng tăm lừng lẫy ở Tây Vực, công tích hầu như trở thành truyền kỳ, nhưng gần gũi thân thiết nghe kể lại như giờ vẫn khiến cậu cảm động.

Dù thế nào thì cha vẫn huy hoàng hơn cậu nhiều lắm. Tư cách là con trai Lăng Nghị, cậu hẳn phải kiêu ngạo. Cậu xuất sinh nhập tử công tác cho tới hôm nay, vẫn luôn hy vọng có một ngày cha cũng có thể kiêu ngạo vì đứa con như cậu.

Nhưng giờ, cậu có thể làm được không?

Cậu xuất thần suy nghĩ, nét mặt tuy rằng vẫn mỉm cười, nhưng đáy mắt xẹt qua sự yếu đuối mê man mơ hồ, khiến người ta đặc biệt thương tiếc.

Liễu Mộ đã nghe Triệu An kể lại, công tử của sếp dường như có chứng trầm cảm, nói mọi người nếu có cơ hội gặp mặt, nhất định phải đem hết toàn lực chiếu cố cho tốt. Ngay từ lúc nhìn thấy cậu, thấy cậu mặc trang phục quan quân bộ đội đặc chủng, nhìn qua anh khí bừng bừng, hoàn không cảm thấy, nhưng giờ nhìn thấy nét mặt đó của cậu, lập tức nhớ lại lời Triệu An nói, trong lòng mẫu tính phát huy, lập tức nói: "Được rồi, mọi người đừng nháo nữa. Vậy đi, hôm nay vốn dĩ tôi mời khách, không ai được tranh với tôi, nếu không tôi đá mọi người ra ngoài."

Mọi người vừa nghe, đều cười haha, không nói thêm gì nữa,

Đúng lúc này, điện thoại nhà cô vang chuông.

Võ cảnh ngay cửa gọi tới: "Liễu cục, ở đây có mấy người nói là thuộc đại đội Dã Lang, bọn họ chuyển đồ tới cho Lăng phó đại đội trưởng của bọn họ."

Liễu Mộ vừa nghe liền nói: "À, vậy cho họ vào đi"

Rất nhanh, trong nhà xuất hiện 4 quân sĩ phong trần mệt mỏi, người phía trước mang theo 1 cái rương, nghiêm chào Lâm Tĩnh: "Lâm đại, Chu trung đội ra lệnh bảo chúng tôi mang thuốc tới cho Lăng phó."

"Ừ." Lâm Tĩnh đưa tay nhận lấy, nét mặt đầy sự nghiêm túc. "Các cậu trở về tìm tham mưu trưởng, ăn cơm trước rồi nghỉ ngơi."

"Rõ." Bốn người cùng nhau cúi chào, sau đó xoay người rời đi.

Trước mắt bao người, Lâm Tĩnh mở cái rương ra trước mặt Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng nói rằng: "Cậu mau uống thuốc đi, sau này đừng có quên nữa."

Người trong phòng nhìn Lăng Tử Hàn từ rương lấy ra nào là bình thuốc uống, thuốc tiêm, thuốc viên, thuốc nước, sau đó cầm ống chích đứng lên, dưới sự chỉ dẫn của Liễu Mộ 1 mình vào một căn phòng, hiển nhiên là đi tiêm thuốc. Toàn bộ gian phòng lặng ngắt như tờ, có người cũng thấy sắc mặt cậu không tốt, nhưng cho là cậu bị mệt, chưa từng để tâm, lúc này thấy cậu uống nhiều thuốc đến thế, hiển nhiên bệnh cũng không nhẹ, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Lăng Tử Hàn đi ra thì không có biểu hiện gì lạ ca, chỉ cất ống tiêm vào trong rương rồi đóng lại, ôn hòa nhìn về phía Liễu Mộ, cười nói: "Chúng ta đi ăn thôi."

Liễu Mộ thấy tình hình sức khỏe của cậu cũng không có vấn đề gì, mà Lâm Tĩnh cũng không phản đối, liền khôi phục tính cách hào sảng, cùng mọi người ra cửa chính, đến một nhà hàng gần đó vô cùng náo nhiệt ăn cơm.

Tuy rằng Lăng Tử Hàn không uống rượu, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người, rượu ba tuần, mọi người liền kể lại chuyện lúc trước, những người chưa từng tham gia vào sự kiện chấn động thế giới đó cũng bị mê hoặc. Lăng Nghị chưa từng có đề cập qua chuyện mình đã làm, mà Lăng Tử Hàn cũng thấy rất ít các tư liệu liên quan đến hành động đó, có rất nhiều râu ria nhưng có chứa chi tiết truyền kỳ chưa ai kể qua, lúc này mỉm cười nghe, cảm thấy hứng thú.

Cơm này ăn rất lâu, rượu vào lời ra, khiến những người đàn ông hào phóng càng thêm náo loạn, khiến cho toàn bộ hơn trăm khách ở nhà hàng này đều biết con trai Lăng chủ tịch đã tới Kashgar, đồng thời đang được tiếp đãi nhiệt tình.

Đợi được ăn uống no đủ, mọi người vẫn chưa thỏa lòng bước ra khỏi cửa chính nhà hàng, lúc này trăng đã lên cao. Lăng Tử Hàn có hơn hai ngày một đêm không ngủ, cảm thấy có chút mệt, nét mặt hiện rõ sự rã rời. Lâm Tĩnh lập tức cười nói với những người khác: "Lăng phó mệt rồi, tôi đưa cậu ấy về nghỉ. Còn nhiều thời gian, sau này chúng ta lại tiếp tục."

Những người đó lập tức ồn ào nói không chịu, nhất định phải đổi nơi khác uống tiếp. Nhưng Liễu Mộ như đinh đóng cột mà nói: "Được rồi, để Lăng phó nghỉ ngơi, mọi người đều tự về nhà đi, không được uống nữa."

Mọi người cũng không kiên trì nữa, tiếp tục tiến lên nhiệt liệt bắt tay với Lăng Tử Hàn, sau đó nửa tỉnh nửa say đưa cậu đến tận cổng của Cục Quốc an, mới tự mình rời đi.

Ban ngày Lâm Tĩnh ở trên xe ngủ ba tiếng đồng hồ, lúc này tinh thần sáng láng, nên lo lắng cho trạng thái Lăng Tử Hàn. Bọn họ cùng Liễu Mộ tiến vào khu nhà của Cục Quốc an, Lâm Tĩnh đi bên cạnh Lăng Tử Hàn, nhịn không được thấp giọng hỏi: "Lăng phó, cậu thấy sao rồi? Ngàn vạn lần đừng cố chống, nếu thấy không ổn thì cứ nói, chúng ta lập tức đi bệnh viện."

Lăng Tử Hàn quay đầu lại, mỉm cười với hắn: "Lâm đại, tôi không sao, anh không cần quá lo lắng, nếu không sẽ khiến tôi bận lòng đó."

Trong bóng đêm, đèn trong vườn rọi sáng khắp nơi, bao bọc lên nụ cười ôn nhu điềm đạm của cậu, khiến

trong nháy mắt Lâm Tĩnh hoảng hốt. Hắn yên lặng nhìn người trước mặt, nhanh chóng điềm tĩnh lại, ôn hòa mà nói: "Sức khỏe của cậu không thể coi thường được."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Tôi biết, anh yên tâm đi, tôi cũng không phải làm bằng đậu hủ, bằng không cha tôi và Lôi bá bá cũng không đưa tôi tới đây."

Liễu Mộ đi bên cạnh họ, vẫn không nói gì. Nghe xong lời Lâm Tĩnh nói, cô quay đầu nhìn về phía hắn, trên mặt có chút suy tư, dường như có chút vô cùng kinh ngạc. Bất quá, cô thông minh, không nói gì cả, chỉ cùng hai người họ trở về nhà của mình.

Dưới sự kiên trì của cô, Lâm Tĩnh cùng Lăng Tử Hàn không có đến quân khu ở vùng ngoại ô mà ở lại phòng khách của nhà cô.

Đêm dài không sao, tất cả các cửa sổ đều sáng đèn, khiến cho thành thị rất an ninh.

Lăng Tử Hàn tắm rửa sạch sẽ, mặc áo ngủ mà Liễu Mộ đưa, nằm trên giường chưa được bao lâu thì ngủ.

Đêm đó, cậu không hề gặp ác mộng.

HẾT CHAP 39

Mục lục

206. Quyển 5 - Chương 40

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lăng Tử Hàn tỉnh lại thì căn phòng che kín rèm cửa sổ vẫn còn tối đen. Cậu lẳng lặng nằm ở đó, nhìn Lâm Tĩnh cách đó không xa đang hít thở.

Khách phòng không lớn, nhưng cách bố trí lại giống như một căn phòng trong nhà trọ, ở hai bên tường có kê giường đơn, ở giữa có một tủ nhỏ, ngay góc tướng bên cạnh là tủ quần áo, toàn bộ gian phòng đều giản dị mà thư thái.

Chồng của Liễu Mộ nhỏ hơn cô 2 tuổi, tại Tân Cương nhanh chóng được thăng làm đội trưởng bộ đội phản ứng, khó khi trở về, nhưng hai vợ chồng trời sinh tính hiếu khách, cho nên khi bạn của họ đến Kashgar,

thường thường ở lại nhà họ ngủ qua đêm, cảm giác như đang ở nhà vậy.

Lăng Tử Hàn luôn luôn thích ứng trong mọi tình cảnh, lúc này được Liễu Mộ nhiệt tình khoản đãi, trong lòng cảm động. Cậu biết Liễu Mộ đối xử cậu như vậy, không phải vì cậu đã từng đảm nhận chức phó cục trưởng tại Cục đốc tra tại tổng bộ, mà là do kính ngưỡng cha cậu, mới thành ra yêu ai yêu cả đường đi, tình cảm này vô cùng thuần túy, tại nơi đầy những người luôn chỉ tư dục cá nhân, trong thời đại con người chỉ biết đến lợi ích, thì càng khiến người ta cảm động.

Nằm chốc lát, cậu cảm thấy tinh thần tốt lên, sự uể oải mấy ngày nay cũng dần biến mất, cảm giác đau đớn luôn quấn trên từng cơ thể của cậu cũng giảm đi rất nhiều, khiến cậu cảm thấy thoải mái vô cùng, tâm tình của tốt hơn nhiều.

Cậu lẳng lặng rồi giường, nhẹ nhàng cửa đi ra ngoài, sau đó một lần nữa đóng cửa, đi vào phòng tắm.

Tắm rửa giản đơn xong, cậu mặc lại quần áo hôm qua, sau đó nhẹ nhàng mở rộng cửa đi ra.

Trời đã tảng sáng, dường như nhà bếp có động tĩnh, cậu do dự một chút liền đi đi đến,

Liễu Mộ đang ở trong đó nấu cháo, lửa rất nhỏ, nồi cháo trên bếp tỏa ra hương thơm tràn ngập. Hiển nhiên do nhà có khách nên cô ăn mặc rất chỉnh tề, đang ở trước bếp thái thịt.

Lúc Lăng Tử Hàn bước đi thì luôn luôn vô thanh vô tức, cũng không phải cậu cố ý, mà là do trường kỳ hình thành thói quen, lúc này đứng ngay bếp, Liễu Mộ vẫn chưa phát hiện, chỉ là chuyên tâm chuẩn bị thức ăn. Lăng Tử Hàn không dám gọi cô, sợ cô thái trúng tay, đợi cô thái xong hết rồi, đứng thẳng người dậy, mới ôn hòa cất tiếng: “Liễu cục, tôi cũng có thể nấu được món gì đó đấy.”

Liễu Mộ quay đầu nhìn về phía cậu, cười nói: “Sao dậy sớm vậy? Sức khỏe cậu không tốt, nên ngủ nhiều hơn một chút.”

“Không có việc gì.” Lăng Tử Hàn mỉm cười đi ra phía trước. “Tôi ngủ rất ngon, không có vấn đề gì nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Liễu Mộ nhìn cậu tựa như đang nhìn người thân trong nhà, rất thân thiết, thân cận. “Có chuyện chị muốn nói cùng với cậu.”

“Được, mời nói.” Lăng Tử Hàn ôn hòa cười nói. Dưới ánh đèn nhu hòa, mái tóc đen ướt sũng lóe sáng, càng tôn thêm sắc mặt tái nhợt của cậu, khiến cậu nhìn chẳng khác gì một đứa trẻ.

Liễu Mộ nhìn cậu, ý định càng thêm kiên quyết, nên thẳng thắn nói: “Lăng phó, ngày hôm qua Thiên Thu đã nói ra phương pháp của cậu cho chị biết, thẳng thắn mà nói, chị phản đối.”

Lăng Tử Hàn đương nhiên biết vì sao cô phản đối, suy nghĩ nhưng không mở miệng, chỉ mỉm cười, chờ cô

nói xong.

Liễu Mộ nhìn cậu hình như hơi không tập trung, càng thêm khẩn trương: "Lăng phó, đây không phải việc nhỏ. Chắc cậu chưa biết, thủ đoạn Eclanamine máu tanh hung ác biết bao nhiêu, cái gì gã cũng làm được cả. Tuy rằng bọn tôi mất rất nhiều công sức, nhưng biên giới quá dài, có nhiều nơi địa thế hiểm yếu, bọn tôi cũng đành bất lực. Gã lẻn vào làm chuyện gì cũng đều có thể thành công cả. Hiện tại địch trong tối ta ngoài sáng, mục tiêu của cậu quá rõ, nếu Eclanamine dự định không tiếc tất cả mà quyết thương tổn cậu, bọn tôi khó lòng phòng bị được. Lăng phó, chị đã nghe Triệu cục cùng Lâm Tĩnh nói, cậu tới đại đội Dã Lang bất quá chỉ vì muốn thu thập tư liệu, giúp Bộ Quốc Phòng chỉnh sửa giáo trình huấn luyện bộ đội đặc chủng, căn bản là viên chức thôi, ra trận không thuộc trách nhiệm của cậu, cậu không thể mạo hiểm được. Nói thật, sếp chỉ có mình cậu là con trai, nếu như cậu ở nơi này gặp phải chuyện gì bất trắc, chị thực sự không biết phải ăn nói sao với boss, càng không còn mặt mũi làm người của Cục Quốc an."

Lăng Tử Hàn tất nhiên hiểu cảm giác lúc này của cô. Lăng Nghị ở trong hệ thống quốc an hơn nửa đời người, hệ thống quốc an có rất nhiều người đều xem ông là bậc cha chú, thậm chí còn tôn kính ngưỡng mộ ông hơn cả phụ thân thân sinh của mình, gần như 10.000 người thuộc hệ thống quốc an trải rộng thế giới đều là đội quân con em dưới trướng của Lăng Nghị, nên với đứa con trai duy nhất của Lăng Nghị tự nhiên là phát sinh mong muốn có thể bảo vệ. Nhất là khi Lăng Nghị còn trẻ đã từng nhiều lần xuất sinh nhập tử ở Tây Vực, người ở đây khi nhắc tới ông đều rất thân thiết, nếu như con của ông ở tại đây gặp chuyện không hay, quả thật khiến Liễu Mộ không mặt mũi nào nhìn mặt Giang Đông phụ lão.

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: "Dù sao đây cũng là chỗ của chúng ta, một trung tá thuộc bộ đội đặc chủng như tôi còn trốn tránh thì chẳng phải khiến người khác nhụt ý chí, làm giảm uy phong chính mình hay sao?"

Liễu Mộ thở dài ở trong lòng, quả thật là một cậu ấm sống lâu năm ở thành thị, không biết trời cao đất rộng, cũng may sếp cũng biết dạy con, người thanh niên này thái độ làm người khiêm tốn có lễ, tuy rằng ngây thơ, nhưng không có thói quen gì quá quắc, cũng xem là khá tốt. Trước cũng từng nghe nói qua đại công tử của sếp được thăng chức trong tổng bộ, đảm nhiệm phó cục trưởng cục đốc tra, nhưng dường như lại thấy cậu cũng chưa từng làm được chuyện lớn gì. Mọi người thỉnh thoảng khi nói chuyện với nhau, tuy rằng kính yêu sếp nên không dám đưa ra đánh giá gì, nhưng đều cho rằng Lăng công tử kia đứng ở vị trí đó cũng chỉ là làm cảnh, cũng giống như giờ đến Tân Cương vào đại đội Dã Lang, bọn họ cũng cho rằng là một vai diễn đi ngang sân khấu, để sau này làm bệ phóng lên chức cao hơn, cũng không ai cho rằng cậu có khả năng, bản lĩnh để chân chính xử lý tình hình ở đây, càng không hi vọng cậu trực tiếp đối mặt nguy hiểm.

Cô chỉnh lại suy nghĩ của mình một chút, cố gắng khách khí để tránh làm tổn thương đến tự tôn của cậu mà tìm từ tới khuyên: "Lăng phó, đối phó phần tử khủng bố không thể hành sự lỗ mãng. Theo chị thấy, hay là, nếu cậu đã tới thì đi dạo vòng quanh đây 1 chút, nhìn ngắm phong cảnh, sau đó quay về Urumqi. Còn phần hành động bắt giữ Eclanamine, bọn chị sẽ bàn bạc kĩ hơn, cố gắng lập ra kế hoạch tường tận rồi mới hành động, vậy sẽ tương đối thỏa đáng."

"Vậy à?" Lăng Tử Hàn hiền hòa mỉm cười, cúi đầu nói ra ý kiến ra bản thân. "Thế nhưng, bộ đội đặc chủng vốn là tùy thời chuẩn bị xử lý tình huống đột phát, bình thường bọn họ huấn luyện cũng tập trung cho mục đích này mà. Hơn nữa, hiện tại chúng tôi cũng không phải muốn lùng bắt Eclanamine đại quy mô, chỉ là muốn để gã xác nhận thân phận của tôi mà thôi, cũng chưa đề cập gì tới kế hoạch cả mà? Tôi nghĩ, nếu gã đã dám vì tôi mà mạo hiểm nhập cảnh, thì chúng ta nên nắm chắc cơ hội này, cố gắng khiến gã ổn định, hay nhất có thể dụ gã nhịn không được động thủ, làm bại lộ hành tung của gã."

"Cách này đương nhiên rất tốt." Trong mắt Liễu Mộ tràn đầy tiếu ý, hiển nhiên rất khen thưởng với dũng khí của cậu. "Lăng phó, nếu cậu muốn lập công, thì chị hiểu, nhưng cậu không thể đem mạng của mình ra giỡn như vậy. Bắt Eclanamine tất nhiên quan trọng, cậu cũng không thể mạo hiểm."

Lăng Tử Hàn không hề cãi lại, chỉ là ôn hòa kiên trì nói: "Cũng không xem là mạo hiểm. Tôi ở cùng với Lâm đại, rất an toàn, tôi tin hắn."

Liễu Mộ do dự một chút, rốt cục kiềm chế xung động, kỳ thực, hành động chung với Lâm Tĩnh mới càng nguy hiểm. Cho tới nay, những lần ra trận đột xuất đều có thể mang mặt nạ che mặt, hoặc là vẽ họa tiết trên mặt, nên mặt thật của bọn họ người ngoài khó mà biết được, nhưng Lâm Tĩnh thật sự là quá nổi tiếng, nhất là sau khi hắn gặp cảnh cửa nát nhà tan, hắn càng gióng trống khua chiêng tiến hành hành động chống khủng bố, hoàn toàn không có ý định che giấu hình tượng bản thân, hành vi này của hắn chính là đang khiêu chiến với chủ nghĩa khủng bố, điều này khiến cho nhiều người kính phục, nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó mà nguy hiểm mà hắn phải đối mặt càng lớn hơn nữa. Bản thân Liễu Mộ đương nhiên không sợ, nên mới có thể thiết lập mối quan hệ cá nhân với Lâm Tĩnh tốt như vậy, mọi người bên ngoài đều biết họ là bạn thân, nhưng với công tử của sếp thì hoàn toàn khác.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn ánh mắt Liễu Mộ thì biết cô đang nghĩ gì, nhưng nếu cô không nói gì thêm thì bản thân cậu cũng không hé răng. Cậu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, nhẹ giọng nói: "Tôi ra ngoài tản bộ."

Liễu Mộ nhanh chóng căn dặn: "Vậy cậu chỉ nên đi trong sân vườn thôi, đừng ra khỏi cửa chính. Với lại, đừng mặc quân trang, gây chú ý. Tôi tìm áo ba-đờ-xuy của chồng tôi cho cậu, trong phòng khách đó, cậu mặc thử xem."

Lăng Tử Hàn thấy cô coi cậu chẳng khác gì trẻ nhỏ, chăm sóc quá cẩn thận, nở nụ cười, nhưng vẫn nói: "Được." Sau đó bước đến mặc thêm áo ba-đờ-xuy lông dê màu xám chuột lên người rồi mở rộng cửa ra ngoài.

Chờ cậu đóng cửa lại, Lâm Tĩnh trong phòng tắm đi ra, trực tiếp vào nhà bếp.

Liễu Mộ nhìn hắn, ánh mắt phức tạp. Một lúc lâu, cô thở dài một tiếng: "Lâm Tĩnh, tâm tình của em chị hiểu, đây quả thật là một cơ hội khó mà có được, nếu là người khác thì chị sẽ không có ý kiến. Thế nhưng, cậu ấy là con trai duy nhất của sếp bên bọn chị, dù thế nào chị cũng không thể để cậu ấy gặp nguy hiểm được. Tâm tình của chị em hiểu mà phải không?"

"Em hiểu." Lâm Tĩnh lẳng lặng nhìn cô, thanh âm rất nhẹ, nhưng vô cùng kiên định. "Đại tỷ, chị yên tâm, em sẽ dùng cả tính mạng mình bảo vệ cậu ấy."

Liễu Mộ cầm lấy cái môi khoáy cháo trong nồi, lúc này mới nhàn nhạt mà nói: "Lâm Tĩnh, lời này của em chị không thích nghe, lẽ nào mạng của em thì không phải là mạng sao? Tính tình liều mạng này của em cần phải sửa lại, chị không thích thấy em làm việc theo cách như thế. Trong mắt em, Eclanamine cùng các đầu lĩnh phần tử khủng bố khác chẳng khác gì nhau, bọn chúng đều thủ đoạn độc ác, lạm sát kẻ vô tội, đều đáng bị diệt trừ. Nhưng trước khi hành động, chúng ta đều phải lãnh tĩnh, lý trí, lập mưu rồi mới hành động, mới có thể thành công. Lâm Tĩnh, em để tay lên ngực tự hỏi mình xem, có phải chỉ cần bắt được

Eclanamine thì thiên hạ thái bình liền không, lúc đó em sẽ về hưu à? Còn nếu không phải vậy, thì em phải tỉnh táo lại, cần đem công tư tách ra."

Lâm Tĩnh trầm mặc một hồi lâu, hơi hơi gật đầu: "Đại tỷ, chị nói đúng, lần này quả thật em có chút xung động. Dù thế nào thì Eclanamine với em cũng thù sâu như biển, em không thể nào giữ lãnh tĩnh tuyệt đối được. Bất quá, em nhập ngũ nhiều năm, cũng tuyệt không hành sự lỗ mãng. Hiện tại, nếu bọn em đã tới, mà Lăng phó cũng không phản đối, thì em vẫn muốn tiếp tục hành động, chỉ cần cẩn thận một chút là được."

"Đương nhiên rồi, không thể để cho các em đến đây công cốc được." Liễu Mộ khen ngợi nở nụ cười, nét mặt cũng nhu hòa hơn. "Một lát chúng ta ăn cơm rồi thương lượng một chút. Hiện nay, từ sự phân tích của các dấu hiệu thì xác thực Eclanamine đã lén vào biên cảnh nước ta, tin tức mà các em mang đến càng thêm chứng thực phán đoán của bọn chị. Một lát cơm nước xong, chúng ta đi đến văn phòng thương lượng, sau đó bàn tới hành động bước tiếp theo."

"Được." Tâm tình Lâm Tĩnh lúc này mới thả lỏng một ít, liền bước ra ban công, trên cao nhìn xuống thân ảnh đang chậm rãi tản bộ ngay giữa vườn cây rộng lớn kia.

HẾT CHAP 40

Mục lục

207. Quyển 5 - Chương 41

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Tin con trai của Lăng Nghị hiện tại đang là phó đại đội trưởng đại đội Dã Lang, đang cùng "Dã Lang" ở Kashgar đã lập tức truyền khắp 7 triệu người ở thành thị này, đủ mọi loại người không ngừng gọi điện thoại đến bộ phận thông tin, có người thì muốn phỏng vấn, có người muốn mời khách, có người muốn nhìn thấy con trai của cố nhân, có người nói là muốn cung cấp tình báo cơ mật cho cậu, nhiều vô cùng, không thể kể hết. Những cuộc điện thoại này cuối cùng đều được chuyển đến cho Liễu Mộ cùng Lâm Tĩnh, để bọn họ xem xét, không hề kinh động gì tới Lăng Tử Hàn.

Liễu Mộ biết Eclanamine có thể đến để giết Lăng Tử Hàn, mối thù của gã với Lăng Nghị dĩ nhiên đủ khiến gã phải mạo hiểm nhập cảnh, có thể biết được gã đủ kiên nhẫn, có thể dùng tất cả thủ đoạn tàn ác nhất để thực hiện kế hoạch trả thù này. Do vậy, từ nội tâm của cô, cô hy vọng có thể tận lực giảm thiểu sự tiếp xúc của Lăng Tử Hàn với bên ngoài, nhưng những người mà mấy ngày nay gọi điện tới muốn gặp Lăng Tử Hàn đều là cố nhân của cha cậu, lúc trước ít nhiều cũng có giao tình với Lăng Nghị, cô lại không thể tùy tiện thay Lăng Tử Hàn quyết định, nên trong lòng cũng thấy do dự.

Lúc này, sự kiên cường lãnh tĩnh của Lâm Tĩnh lại thể hiện rất đúng lúc, dùng đúng chỗ, hắn hoàn toàn không hề cân nhắc gì, với tất cả mọi người đều từ chối khéo, lạnh lùng nói: "Lăng phó cũng có việc của bản thân cần làm, cậu ấy cũng không phải khách du lịch, làm sao có thời gian ra ngoài vui chơi?" Với tư cách là thượng cấp của Lăng Tử Hàn, tuy hắn làm vậy không hợp tình nhưng lại rất hợp lý, khiến người khác không thể nói gì, chỉ có thể âm thầm oán giận.

Lăng Tử Hàn mừng rỡ, mỗi ngày đều có thời gian sắp xếp chuyện của bản thân. Liễu Mộ săn sóc tỉ mỉ, cố gắng để cậu nghỉ ngơi nhiều, cậu thường dùng thời gian rảnh đó, dùng laptop luôn mang theo người của mình đăng ký vào trang web mật của Bộ Quốc An, coi các tin liên quan đến Eclanamine, cũng xem qua các phân tích dựa trên các tin tình báo mới cập nhật, coi tình thế hiện tại cùng sự tiến triển của các hành động.

Lăng Nghị khua chuông gõ mỏ triển khai bố trí thời gian thực hiện hành động liên minh quốc tế chống khủng bố, còn Vệ Thiên Vũ tất nhiên là công tác về phương diện thông tin, anh không những phải sưu tập cùng phân biệt tất cả tin tức tình báo, còn phải hỗ trợ cho bộ khoa học kỹ thuật, mỗi ngày đều tăng ca, bận tối mày tối mặt. Lăng Tử Hàn cũng không còn gọi cho anh nữa, chỉ từ các tin tức trên trang web có thể suy ra được hành động của anh, trong lòng cũng yên ổn hơn.

Công tác xong, cậu đăng nhập vào một web của một thương hiệu thời trang nổi tiếng Âu Châu, đặt hai bộ quần áo, từ nội y đến áo lông, áo khoác, áo ba-đờ-xuy, đầy đủ hết. Thương hiệu này rất có tiếng, nhìn trang nhã, kiểu dáng đơn giản, màu lại thanh tao, dù xa hoa cũng không khiến người khác chú ý, nhìn rất hàm súc. Cậu chính là khách VIP của thương hiệu này, dù chân trời góc biển, chỉ cần đặt hàng online, thì cửa hàng này đảm bảo trong vòng ba tiếng sẽ mang bộ quần áo cậu đặt giao đến tận tay cậu, đợi cậu thử thỏa mãn rồi mới trả tiền. Đương nhiên, mỗi bộ cũng rất sang quý, vô cùng tương xứng với sự phục vụ của họ, nên càng thêm phù hợp với thân phận thái tử "bề ngoài không khoe khoang nhưng bên trong vẫn rất sang quý".

Lúc nhân viên của thương hiệu tới tất nhiên bị võ cảnh cản đường, gọi điện thoại cho Lăng Tử Hàn xong mới được vào. Liễu Mộ cùng Lâm Tĩnh đương nhiên biết trước chuyện này, chỉ cười lắc đầu, cũng hiểu cậu làm hoành tráng như vậy cũng không có gì xấu.

Cứ vậy ở không ngây người hai ngày, tại nhà Liễu Mộ ăn xong bữa trưa, cậu liền nói với Lâm Tĩnh: "Tôi định tới quân khu ở."

"Sao vậy? Thấy chán rồi à?" Liễu Mộ cười nói.

"Cứ ở mãi chỗ chị hoài, không định quấy rối thêm nữa." Lăng Tử Hàn có chút ngại ngùng cười cười. "Khó có dịp tới đây 1 lần, tôi muốn ra ngoài tham quan một chút. Với lại, nếu tôi không ra cửa, Eclanamine không thấy có cơ hội ra tay, chỉ sợ sẽ chuồn đi mất."

"Lăng phó, cậu nói vậy nghĩa là sao chứ?" Lâm Tĩnh tức giận, trong giọng nói hơi trách cứ. "Tôi đưa cậu tới đây không phải để cậu làm mồi, quá lắm chỉ muốn cho Eclanamine biết, cậu chính là Lăng đại công tử hàng thật giá thật mà thôi. Eclanamine là thứ gì chứ? Gã tội ác tày trời, không đủ tư cách để cậu phải mạo hiểm."

Lăng Tử Hàn nhìn hắn, trong mắt dần dần có nụ cười vui vẻ. Người quân nhân tuấn mỹ luôn lạnh lùng

đầy sát khí này giờ đây đôi lúc lại khiến cậu cảm thấy tình cảm ấm áp. Đó chính là một sự tâm ý tương thông giữa những người chung cảnh ngộ, từ đó nảy sinh cảm giác vui vẻ, thậm chí không cần ngôn ngữ, chỉ cần 1 ánh mắt, 1 nét mặt, thì đối phương sẽ lập tức hiểu được tâm tình của người còn lại.

Kỳ thực, là một Ngân Dực Liệp Thủ, thì tuyệt đối không có quyền hy sinh một cách vô ích. Đối với quốc gia, thì họ chính là vũ khí vô cùng trân quý, tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ, trừ khi có được một lợi ích tương đương, dưới sự cân nhắc kĩ lưỡng nhiều lần, thì mới được phép hy sinh 1 người. Lần này Lăng Tử Hàn tiếp nhận nhiệm vụ thì đã được báo, cậu có quyền từ bỏ giữa chừng, nói cách khác, cậu không quyền hy sinh.

Lăng Tử Hàn tin tưởng, dù Lăng Nghị cũng sẽ không ngờ Eclanamine sẽ vì cậu mà mạo hiểm lẻn vào nước, nhưng nếu xảy ra tình huống như vậy, cậu cứ làm bộ ra mặt, để Eclanamine xác nhận chân thân của cậu cũng không có gì. Nhiệm vụ lần này của cậu không phải là bắt Eclanamine, mà là điều tra Lâm Tĩnh. Đối với 1 liệp thủ mà nói, thì cậu không được tùy tiện thực hiện nhiệm vụ bên ngoài, càng không được nhúng tay vào công việc của người khác.

Lần này, cậu có thể dùng hết sức trợ giúp Lâm Tĩnh, nhưng tuyệt đối không để bản thân mình dính vào nguy hiểm, vì đó là chuẩn tắc công tác của liệp thủ là bọn họ.

Nhìn Lâm Tĩnh trở thành bộ dáng diều hâu hộ gà con, Lăng Tử Hàn khoái trá nở nụ cười, ôn hòa mà nói: "Tôi biết mà. Anh yên tâm, tôi sẽ không lỗ mãng đâu. Dù sao thì đây cũng là quốc thổ của chúng ta, tôi chỉ ra ngoài tham quan thôi, chắc không có nguy hiểm gì. Với lại, nếu tôi cứ ẩn núp như thế, người ta sẽ coi thường tôi mất."

Liễu Mộ cùng Lâm Tĩnh vừa nghe, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ. Quả thật là vậy, nếu như cậu cứ không ra khỏi cửa, không bước ra khỏi cổng, mọi người sẽ suy đoán nói cậu sợ Eclanamine nên không dám ra mặt, nghị luận này không chỉ làm mất mặt đại đội Dã Lang, mà còn tổn hại anh danh một đời của cha cậu, Lăng Nghị.

Lâm Tĩnh lập tức gật đầu: "Đúng, đại tỷ, em thấy Lăng phó nói đúng, vậy hai ngày này cứ cử người cùng Lăng phó đi ra ngoài tham quan, tối cũng sắp xếp các bữa tiệc, để có thể giao hữu với các bằng hữu."

"Được." Liễu Mộ cười nói."Quá dễ, cứ để chị sắp xếp."

Phong cách làm việc của cô luôn luôn nhanh gọn, buổi chiều mới vừa đi làm không lâu sau, thì đã gọi điện cho Lăng Tử Hàn, nói cô có cử một người thanh niên dân tộc Hồi tới, lái xe dẫn cậu tham quan mấy thắng cảnh ở bên trong thànhKashgar.

Lâm Tĩnh lo lắng, gọi hai quân sĩ trực thuộc tiểu đội đặc biệt của hắn, để bọn họ thay quần áo thường đi theo Lăng Tử Hàn, còn căn dặn phải đặc biệt bảo vệ cậu.

Người thanh niên mà Liễu Mộ cử tới gọi là Mã Tiểu Đông, tính cách rộng rãi, nói rất nhiều, ăn mặc bình thường, giống y như 1 tài xế đơn thuần. Y vừa lái xe vừa giới thiệu lịch sử cùng một ít thắng cảnh ở khách thập cho Lăng Tử Hàn, từ Mộ Hương Phi (1) đến Thạch Đầu Thành (2), từ K2 (3) đến Dãy Muztagh Ata

(4), nói đến mi phi sắc vũ, sinh động như thật, lôi cuốn ngoạn mục.

Lăng Tử Hàn mỉm cười nghe, thỉnh thoảng gật đầu, trong lòng lập tức phán đoán ra đây là một thủ hạ rất có năng lực của Liễu Mộ. Y có thể giả long thành long, giả hổ thành hổ, có thể ẩn mình trong đám hỗn tạp, giấu được tung tích thật, tuyệt đối là một cao thủ trong giới tình báo.

Tới Kashgar đầu tiên đều muốn xem nhà thờ Hồi giáo Hëytgah Meschiti (5) nổi tiếng xa gần, đây là nhà thờ Hồi giáo mang kiến trúc theo đạo Islam lớn nhất Tân Cương, Lăng Tử Hàn dưới sự hướng dẫn của Mã Tiểu Đông nhàn nhã thăm thú, cũng nhanh chóng đến giờ cơm chiều.

Lúc này Lăng Tử Hàn mặc bộ quần áo mua online, cũng giống như thói quen của cậu, vừa nhẹ lại thoải mái, màu nếu không phải đen thì là lam, mặc lên người cậu càng khiến cậu thêm tiêu trí, dọc theo đường đi có người không tự chủ được hướng mắt ngước nhìn, thường thường khiến hai quân sĩ bên cạnh cậu khẩn trương, càng thêm đề phòng.

Đi ra cửa chính nhà thờ Hồi giáo, sân rộng bên ngoài có rất nhiều người. Sóng người cuộn trào mãnh liệt, tiếng động ầm ĩ, như là xảy ra chuyện gì đó lớn, nhưng nhìn thấy mọi người ai cũng đang cười, nhìn rất hưng phấn, không giống như có chuyện xấu.

Đoàn người thật sự là lẫn lộn, hiện trường càng hỗn loạn hơn, lúc này khiến Mã Tiểu Đông luôn hoạt bát lại khẩn trương, y kéo Lăng Tử Hàn, hết nhìn đông tới nhìn tây, tự nhủ: "Kỳ quái, hôm nay không phải chủ nhật, sao có nhiều người đến thế?"

Đang nói thì sóng người bỗng ào tới, thế tới hung mãnh, khiến bọn họ tránh không kịp phải hòa vào đám người. Mã Tiểu Đông dùng hết lực nắm cánh tay Lăng Tử Hàn, hai quân sĩ kia cũng nỗ lực bảo hộ bên cạnh phó đại đội trưởng, nhưng vẫn không thể không chịu nổi xung lượng của người nhiều như vậy, rốt cuộc cũng bị tách ra.

HẾT CHAP 41

Mục lục

(1) Mộ Hương Phi ( )

Lăng mộ của Apak Khojar nằm ở ngoại ô Kashgar, được xây dựng vào năm 1640 và bao gồm một khu phức hợp lớn với thánh đường và trường học Hồi giáo, khu nhà mộ của năm thế hệ gia đình Apak Khoja, trong đó có cả thi hài của Hương Phi.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/H%C6%B0%C6%A1ngPhi

(2) Thạch Đầu Thành ( )

(3) K2 là đỉnh núi cao thứ nhì trên mặt đất, nằm tại giáp ranh biên giới giữa huyện Taxkorgan, địa khu Kashgar, Tân Cương, Trung Quốc và Pakistan, thuộc dãy núi Karakoram.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/K2

(4) Dãy Muztagh Ata

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/MuztaghAta

(5) Nhà thờ Hồi giáo Hëytgah Meschiti: Hay còn được gọi là The Id Kah mosque.

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/IdKahMosque

208. Quyển 5 - Chương 42

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn vừa phát hiện Mã Tiểu Đông đã thả tay mình ra, liền nhanh trí vặn người, như một con cá động trong nước, trơn trượt nhanh chóng thoát ra khỏi đoàn người, trong mắt mọi người xung quanh chỉ thấy như cậu mới bị đẩy ra khỏi đoàn người.

Nhìn trái phải một chút, cậu liền thong thả đi đến bãi đỗ xe, không hề tỏ ý đang cảnh giác đề phòng gì cả.

Mới vừa đi ra khỏi sân rộng, thì cách đó không xa vang lên tiếng gọi vui vẻ: "Lăng công tử, thì ra anh ở đây, tốt quá đi."

Lăng Tử Hàn đảo mắt nhìn lại, lập tức nhận ra y là một trong những người đã đến nhà Liễu Mộ tối hôm kia để chào đón cậu. Y còn khá trẻ, gọi là Phó Quân, là tài xế xe taxi. Mẹ y là người dân tộc Mông Cổ, cha là người dân tộc Hán, hơn 20 năm trước đã từng là quan quân bộ đội đặc chủng, theo Lăng Nghị đánh giặc, nhưng trong lúc hành động lại khiến thân chịu trọng thương, cột sống bị tổn hại, khiến liệt nửa người, khi xuất ngũ được phong là thương binh, hiện tại đang ở trong bệnh viện dành cho quân nhân thương binh ở vùng ngoại thành Kashgar. Liễu Mộ lúc giới thiệu Phó Quân cho cậu thì có đặc biệt nhắc tới cha y là Phó Hùng, tối hôm đó, người thanh niên này là đại diện cho cha y đến thăm Lăng Tử Hàn.

Phó Quân hưng phấn mà vọt tới trước mặt cậu, cười nói: "Lăng công tử, hai ngày qua cha tôi nói muốn gặp anh, nhưng vì Lâm đại cùng dì Liễu luôn nói anh bận làm việc, không có thời gian, nói không thể hẹn gặp được anh, cha tôi đã mắng tôi té tát, lại tức giận bản thân đi đứng bất tiện, không thể ra cửa nhìn anh.

Vậy thì tốt rồi, nếu như anh rảnh rỗi, có thể đi thăm cha tôi không?"

"Đương nhiên có thể." Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu."Tôi cũng rất muốn gặp cha anh."

"Thật tốt quá, xe tôi ở chỗ kia kìa." Phó Quân vui mừng dẫn cậu đi đến xe taxi đậu ở ven đường, lập tức chạy ra ngoại ô.

Lăng Tử Hàn ngồi ở ghế phó, nhưng không thắt dây an toàn. Nét mặt cậu thoải mái, nghe Phó Quân lải nhải chuyện cha y nghe tin cậu đến Kashgar thì kích động vui mừng, thỉnh thoảng lại gật đầu mỉm cười.

Phó Quân đại khái rất vui, hai tay run nhè nhẹ, khuôn mặt ửng đỏ, hai mắt tỏa sáng, dưới chân đạp chân ga mạnh dần, khiến xe càng lúc càng nhanh.

Lăng Tử Hàn nhìn con đường trước mặt, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Tiểu Phó, đến phía trước dừng 1 chút."

Phó Quân đã ra khỏi thành, đang chạy trên con đường cái qua Taxkorgan (1). Trời đang hoàng hôn, xe cũng không nhiều, cũng không còn tiếng ồn ào trong thành phố lớn, tâm Lăng Tử Hàn rất tĩnh, cảm giác càng thêm linh mẫn. Cậu không chỉ biết Phó Quân hiện tại khẩn trương, cũng biết rõ vì sao y lại khẩn trương đến vậy, ẩn chứa trong đó là sự hưng phấn đặc biệt mạnh mẽ, nhưng lại giống như đang sợ hãi hơn. Loại cảm giác này khiến y bấn loạn, hoàn toàn không có nghe lời Lăng Tử Hàn đang nói.

Lăng Tử Hàn đưa tay đặt lên vai y, bình tĩnh mà nói: "Tiểu Phó, dừng xe lại."

Phó Quân mới hồi phục tinh thần lại, hoảng loạn: "Vì … vì sao?"

Lăng Tử Hàn không nhanh không chậm nói: "Anh cứ dừng lại trước, tôi có việc."

"Này … sắp đến nơi rồi." Phó Quân vẫn chưa giảm tốc độ, cố gắng trấn định mà nói. "Tới nhà tôi rồi, cái gì cũng có thể nói mà. Cha tôi muốn gặp anh lắm."

"Chỉ sợ người đang muốn gặp tôi không phải cha anh thôi?" Lăng Tử Hàn an tĩnh nói, tay phải hơi khẽ động, rút ra cây súng đặt ngay thắt lưng. "Quay đầu xe."

"Anh … Lăng phó … anh đây là … có ý gì … đừng hiểu lầm … tôi …" Phó Quân quá sợ hãi, tay lái cũng hơi bất ổn. Xe hơi loạng choạng với tốc độ cao, vô cùng nguy hiểm.

Lăng Tử Hàn nhấc chân lên đá qua, khiến y phải bỏ chân ra khỏi chân ga, xe nhanh chóng chậm lại.

"Dừng xe." Thanh âm Lăng Tử Hàn vẫn ôn hòa như cũ, không có chút sát khí nào. "Tiểu Phó, đừng ép tôi

nổ súng, tôi không muốn giết anh."

Phó Quân miễn cưỡng trấn định, chậm rãi dừng xe lại bên đường.

Tay trái Lăng Tử Hàn khoát lên trên vai y, nhìn qua rất thân thiết, tay phải lại cầm súng hướng ngay phía y, nhìn từ bên ngoài không hề thấy gì. Cậu nhìn người thanh niên đầu đầy mồ hôi kia, nhẹ giọng nói: "Vì sao phải làm vậy? Vì lý tưởng? Vì tín ngưỡng? Hay là muốn náo động? Hay là vì tiền?"

Cậu một hơi nói ra tất cả các khả năng, toàn là những khả năng đối phương có thể suy nghĩ, dường như đã định liệu trước, khiến đối phương không kịp suy nghĩ gì, mà Phó Quân cũng không phải dân chuyên nghiệp, hiển nhiên chưa bao giờ được huấn luyện qua, bị cậu hỏi 1 hơi như thế, nhất thời không chịu nổi, vừa có chút chần chừ lại lúng túng nói: "Là … vì tiền. Bọn họ ….ra giá … 1 triệu … chỉ cần … gặp được anh."

"Bọn họ là ai?" Thanh âm Lăng Tử Hàn vẫn rất nhu hòa, nhưng hỏi thẳng vấn đề, khiến Phó Quân chỉ có thể thành thật trả lời, không thể né tránh.

"Bọn họ là dân ngoại thương buôn bán ở đây, nghe nói là từ Almaty (2) tới."Phó Quân có thể nói thật ra, dường như tâm tình cũng trầm tĩnh lại, cũng biết không thể ngừng, nên phải nói hết ra tất cả." Người đứng đầu gọi là Shaiyiti Aji, là người rất trượng nghĩa. Mấy năm qua, vết thương của cha tôi càng lúc càng chuyển biến xấu, hiện tại đã gần liệt toàn thân, trời lạnh sẽ đau nhức không chịu nổi. Để mua thuốc đặc hiệu cho ông ấy dùng, tôi đến mượn Aji rất nhiều tiền. Mẹ tôi năm kia bị bệnh cấp tính, sau khi qua đời, tôi cũng mượn ông ấy không ít tiền. Tính trước tính sau, tôi thiếu ông ấy hơn 200.000, nhưng ông ấy chưa từng giục tôi trả. Gần đây, Aji nói cho tôi biết, trên thế giới này có một bệnh viện ở một nơi có thể chữa được bệnh cho cha tôi, hình như là dùng 1 hệ thống nhập con chip máy tính vào hệ thần kinh, nhưng tiền chữa trị rất cao. Ông ấy nói, chỉ cần đưa anh đến gặp ông ấy, ông ấy lập tức đưa tôi 1 triệu, còn giúp tôi liên hệ bệnh viện đó. Ông ấy nói ông ấy không có ý gì cả, chỉ là ngưỡng mộ anh, muốn gặp anh 1 lần …." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của y càng lúc càng thấp.

Lăng Tử Hàn vẫn nhìn y, trong đầu cảm nhận được sự dao dông trong lòng y, lập tức phán đoán được điều y nói là thật. Chờ y nói xong, cậu hờ hững nói: "Gã lừa anh rồi, chữa trị bị hao tổn thần kinh cột sống không cần nhiều tiền đến vậy. Vậy đi, chuyện của cha anh, tôi đảm bảo giúp anh giải quyết.Còn giờ, anh lập tức lái xe quay đầu lại."

Phó Quân liếc mắt nhìn cậu, ấp úng nói: "Lăng công tử, anh … sẽ không … bắt tôi chứ? Nếu như anh bắt tôi, tôi sợ cha … cha tôi sẽ tức chết."

"Yên tâm, tôi không bắt anh." Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói. "Chúng tôi sẽ bảo vệ cho anh, cũng sẽ tìm cách giúp cha anh điều trị."

Phó Quân nhìn cậu một hồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liên thanh nói lời cảm tạ, lập tức nổ máy, quay đầu hướng về trong thành Kashgar.

Lăng Tử Hàn phán đoán, lần này đối phương chỉ là lợi dụng Phó Quân thực thi trinh sát, nếu như Phó Quân có thể dẫn được cậu đến đó, thì đó chính là vui mừng không kịp, nếu như không được, thì cũng nằm

trong dự liệu, chủ yếu là chỉ cần thấy được phản ứng của cậu cùng động tĩnh của các bộ môn thì có thể xác nhận được thân phận của cậu. Cậu vẫn ngồi yên trong xe cùng Phó Quân, hơn nữa đây chính là thành phố chống khủng bố trọng yếu, đối phương chỉ có thể hành động ẩn núp, không thể bày binh bố trận ở đây để theo dõi hoặc phục kích cậu, cho nên cậu để Phó Quân trực tiếp lái xe trở về, không gọi điện cho Lâm Tĩnh điều binh đến đây yểm hộ. Quả nhiên một đường thông suốt, không có gặp tình huống gì bất ngờ cả, bọn họ nhanh chóng tới Cục Quốc an.

Chưa tới cửa chính đã cảm giác được bên trong đang rối loạn, có không ít người chạy tới chạy lui, có người lên xe chạy ra ngoài, có người đang gọi điện thoại. Liễu Mộ cùng Lâm Tĩnh đang đứng ngay cửa, dường như vừa đang đang thương lượng vừa đang chỉ huy.

Tay trái Lăng Tử Hàn vẫn đang khoát lên trên vai Phó Quân, súng trong tay phải vẫn đang hướng về phía y. Phó Quân không dám lộn xộn, chỉ một đường thành thật lái đến tận nơi.

Chạy đến trước cửa thì xe ngừng lại, Lâm Tĩnh cùng Liễu Mộ cùng lúc thấy Lăng Tử Hàn trong xe, lập tức chạy tới, khi thấy Lăng Tử Hàn chĩa súng vào Phó Quân, họ hơi ngẩn ra rồi lập tức hiểu được tình hình. Bọn họ vừa muốn nói thì Lăng Tử Hàn thu hồi cánh tay đang rảnh, quay cửa kính xe xuống, nói với bọn họ: "Để chúng tôi vào trước đã."

Liễu Mộ phất tay về phía cửa chính, võ cảnh không ngăn xe taxi đó lại nữa.

Phó Quân dưới sự chỉ huy của Lăng Tử Hàn lái xe vào trong, đến thẳng ga ra, mới dừng lại.

Bọn Liễu Mộ cũng chạy xe vào theo sau, vây quanh chiếc xe đó.

Sắc mặt Phó Quân trắng bệch, có chút sợ hãi lại vừa có chút cầu xin nhìn về phía Lăng Tử Hàn.

Lăng Tử Hàn khẳng định mà nói: "Anh yên tâm, tôi đã nói thì nhất định làm được. Thế nhưng, anh phải hợp tác với chúng tôi."

Phó Quân lập tức gật đầu: "Tôi nhất định hợp tác, nhất định."

Lăng Tử Hàn mở cửa xe đi ra ngoài, thấp giọng nói nói mấy câu với Liễu Mộ, Liễu Mộ liên tục gật đầu, lập tức nói với cấp dưới bên cạnh: "Cậu đưa Phó Quân đến phòng họp nhỏ chờ tôi. Không được còng tay y, thái độ hài hòa 1 chút, nhưng không được để ai tiếp xúc với y."

Người đó đồng ý rồi dẫn Phó Quân đi.

Lúc này mới Lăng Tử Hàn mới cầm cây súng đang nắm trong tay bỏ vào bộ súng ngay thắt lưng, vừa nhắc mắt, liền thấy Lâm Tĩnh hiện nụ cười kỳ lạ.

Lâm Tĩnh thật không nghĩ tới có thể nhìn thấy Lăng Tử Hàn chỉ súng vào người người khác. Cậu ấm này đến đội cũng sắp nửa năm, kỳ thực vẫn chưa tiếp thu hệ thống huấn luyện, hồi trước bọn họ chỉ muốn chỉnh cậu, nhưng sau đó thì mặc kệ, bình thường đều để cậu tự mình sắp xếp lịch huấn luyện, bọn họ ít khi nào hỏi qua. Vốn dĩ hắn cũng không trông mong gì cậu sẽ tham gia vào trận chiến, nhưng lúc này khi thấy nét mặt bình tĩnh của cậu khi dùng súng áp chế người khác, nhưng vẫn có bầu không khí giương cung bạt kiếm nào cả, tựa như 1 đứa trẻ đang cầm súng đồ chơi, không khỏi nảy sinh cảm giác tức cười, liền cười.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn mặt hắn liền biết hắn đang nghĩ gì, cũng cười cười.

Lâm Tĩnh đi tới trước mặt cậu, cười nói: “Rất tốt, biết rút súng, rất giỏi, Được rồi, trước đây có từng bắn ai chưa?”

HẾT CHAP 42

Mục lục

(1) Taxkorgan: Huyện tự trị Tajik Taxkorgan (âm Hán Việt: Tháp Thập Khố Nhĩ Can, chữ Hán giản thể:) là một huyện tự trị thuộc địa khu Kashgar, Tân Cương, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Taxkorgan

(2) Almaty là thành phố lớn nhất, thủ đô thương mại của Kazakhstan, với dân số ngày 1 tháng 8 năm 2005 là 1.226.000 người, chiếm 8% dân số quốc gia này. Thành phố đã là thủ đô của Kazakhstan từ năm 1929 đến 1998.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Almaty

209. Quyển 5 - Chương 43

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh đi tới trước mặt cậu, cười nói: “Rất tốt, biết rút súng, rất giỏi. Được rồi, trước đây có từng bắn ai chưa?”

Lăng Tử Hàn bị hắn trêu chọc dường như có chút xấu hổ, do dự một hồi mới mỉm cười nói: “Bắn súng giỏi không có nghĩa là có gan giết người, chuyện này tôi hiểu, tôi sẽ cố gắng.”

Liễu Mộ thấy cậu xấu hổ, vội vã che chở: "Cậu làm rất tốt, gặp nguy không loạn, có thể một mình kêu y đưa về, hơn nữa cũng khiến kẻ địch không nắm rõ tình hình, chuyện này xử lý rất xuất sắc. Với lại, có thể giết người cũng chẳng phải việc tốt, không chiến mà có thể khiến người phục mới là kế tốt nhất." Nói xong, cô lườm mắt nhìn Lâm Tĩnh một cái.

Lâm Tĩnh vội vã cười gật đầu, thoải mái nói: "Đúng vậy, Lăng phó, đại tỷ nói đúng, cậu là phó đại đội trưởng đại đội Dã Lang của chúng ta, đương nhiên cực kỳ ưu tú, không cần tự coi nhẹ mình."

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà cười, không hề tỏ ý kiêu ngạo vì việc mình làm được hôm nay.

Ngay sau đó Liễu Mộ ra lệnh, toàn bộ người đang ở ngoài tìm kiếm Lăng Tử Hàn toàn bộ trở về, những người chuẩn bị ra ngoài cũng lập tức thu binh. Lâm Tĩnh đã dùng đường dây nội tuyến mã hóa của đại đội Dã Lang gọi cho quân sĩ của mình, báo bọn họ biết Lăng phó đã trở về, kêu bọn họ toàn bộ trở lại đợi mệnh.

Thì ra, hôm nay khi bọn Lăng Tử Hàn từ nhà thờ Hồi giáo Hëytgah Meschitiđi ra thì gặp ngay lúc một công ty về rượu nổi tiếng đang có một cuộc đại hạ giá nhằm xử lý hàng tồn kho, mua 1 tặng 3, không chỉ tặng mà còn có phần thưởng, rút thăm trúng thưởng, từ xe hơi đến TV tinh thể lỏng, máy vi tính, điều hòa, rất nhiều thứ khác nữa, cho nên mới khiến mọi người đổ xô ra đường, trong khoảnh khắc khiến sân rộng đầy kín người. Liễu Mộ đã phái người âm thầm điều tra công ty đó, hiện tại qua tin tức sơ bộ, sếp của công ty này là thương nhân nước ngoài được gọi là Shaiyiti Aji đến từ Almaty.

Sau khi Lăng Tử Hàn trở về, Quốc an, Cảnh sát, võ cảnh cùng đại đội Dã Lang không hề gióng trống khua chiêng triển khai hành động tiếp theo. Liễu Mộ cùng Lâm Tĩnh đều nói với thuộc hạ của mình đó hiểu lầm, Lăng Tử Hàn ra khỏi nhà thờ Hồi giáo thì gặp bạn cũ, liền lên xe người đó, dự định đến thăm cha của người đó, nhưng sau đó lại thấy đường xa, nên được nửa đường thì quay lại. Cậu không hề báo gì, cũng không hề biết nên báo cho mọi người biết việc này trước khi đi, cứ thế trực tiếp đi luôn, nên mới khiến bọn họ khẩn trương như thế. Các nhân viên thực hiện hành động tìm kiếm này tuy thở phào nhưng cũng âm thầm nói vài câu, cậu ấm này chắc ở Bắc Kinh tự do thành thói rồi, không biết đã khiến mọi người lo lắng biết bao.

Liễu Mộ sau đó phái người đi đón cha của Phó Quân, Phó Hùng, đây là một thương binh chỉ mới hơn 50, nhưng tóc đã trắng xóa, nhìn già yếu vô cùng, hơn nữa sức khỏe rất kém, toàn thân gần như bị liệt. Sau khi nhìn thấy Lăng Tử Hàn, ông kích động, nhưng không hề kêu khổ, chỉ cảm thấy hài lòng.

Sau khi ăn tối ở nhà Liễu Mộ xong, Lăng Tử Hàn liền thông qua tín hiệu mã hóa gọi điện thoại về nhà tìm Đồng Duyệt, nói thẳng vấn đề: "Ba, nếu người bị thương khiến thần kinh cột sống tổn hại thì có thể chữa trị được không?"

Đồng Duyệt mỉm cười nói: "Chuyện này, hiện nay có vài loại phương pháp tiến hành trị liệu, có thể dùng cách nuôi tế bào phôi để chữa trị, cũng có thể cấy vào trong điện não tâm một tế bào khác thay thế, nhưng cụ thể thế nào thì cũng phải xem bệnh tình bệnh nhân mới có thể quyết định."

"Được rồi ạ." Lăng Tử Hàn rất trực tiếp. "Hiện tại con đang ở Kashgar, ở đây có 1 bệnh nhân, ngày mai con đưa ông ấy lên máy bay, ba cho người đón ông ấy tại sân bay, được không?"

Đây là lần đầu tiên Lăng Tử Hàn làm chuyện như vậy, Đồng Duyệt ngẩn ra, nhưng vẫn thể hiện sự trầm ổn nho nhã, mỉm cười nói: "Tốt, con chỉ cần báo cho ba biết số chuyến bay, ba cho người đi đón."

Lúc này, nghe thấy một thanh âm ôn hòa bên cạnh hắn: "Là Lão Phó à?" Thanh âm này rất giống thanh âm Lăng Tử Hàn, chỉ là trọng ổn hơn giọng cậu mà thôi.

Phó Hùng vừa nghe liền kích động: "Phải, là tôi, tổng chỉ huy, ngài khỏe không?"

Lăng Nghị xuất hiện trên màn hình, mỉm cười nhìn về phía ông: "Lão Phó, tôi khỏe, nhưng nhìn anh thì không được tốt lắm nha. Bệnh thành như vậy sao lại không gọi điện cho tôi biết? Hơn 20 năm trước tôi đã từng nói, anh là cấp bậc ưu tiên, bất kì lúc nào cũng có thể tìm tôi, hiện tại cấp bậc này vẫn chưa bị hủy."

Phó Hùng lệ nóng doanh tròng, vô lực ngồi tê liệt trên xe lăn, nhưng nghiêm túc mà nói: "Anh bận rộn đến vậy, việc của tôi nhỏ nhặt, sao có thể làm phiền anh chứ?"

"Anh nói vậy là sao?" Lăng Nghị trách cứ. "Được rồi, hiện tại tôi cũng không tiện nói nhiều qua điện thoại với anh, để Tử Hàn sắp xếp cho anh tới Bắc Kinh, đến lúc đó tôi đến thăm anh, chúng ta trò chuyện sau. Các chi phí anh không cần lo, cứ yên tâm dưỡng bệnh là được."

"Được, được." Phó Hùng đáp ứng liên tục. "Tổng chỉ huy, tôi sẽ nghe theo anh."

Lúc này Lăng Nghị mới nhìn về phía Lâm Tĩnh, trong ánh mắt có tán thưởng, nhưng lời nói ra vẫn rất ôn hòa: "Lâm đại đội trưởng, tôi là cha của Lăng Tử Hàn, hiện tại nó đang công tác ở chỗ cậu, nếu có chỗ nào không phải, xin cậu tha thứ cho."

Lâm Tĩnh là một người cao ngạo, ngay cả Lôi Chấn cũng không khiến hắn cúi xuống được, nhưng lúc này Lăng Nghị dùng vẻ mặt ôn hoà nói với hắn, lại vô cùng khách khí, hắn lại cảm thấy một khí thế uy nghiêm đập vào mặt, lập tức thẳng người, cung kính nói: "Chủ tịch, Lăng phó làm việc rất tốt, là do tính tình con không tốt, phải xin cậu ấy tha thứ mới đúng."

"Lời này nói sai rồi." Lăng Nghị cười khẽ lắc đầu. "Không ai rành con hơn cha, bản lĩnh cùng tính cách của nó tôi hiểu hơn ai hết, chỉ sợ sẽ khiến cậu phải đau đầu rồi."

"Không đâu, tụi con hợp tác rất vui vẻ." Lâm Tĩnh nhanh chóng nói. "Chủ tịch yên tâm đi."

Lăng Nghị cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Liễu Mộ, nhẹ giọng: "Tiểu Liễu, khổ cực rồi."

Liễu Mộ vốn nổi tiếng là một cô gái mạnh mẽ ở Kashgar, nhưng lúc này chỉ bằng 1 câu nói nhẹ nhàng như vậy lại khiến cô vành mắt đều đỏ, cố gắng kiềm nén 1 chút mới nói: "Sếp à, con không khổ cực gì cả, làm việc rất vui."

“Vậy là tốt rồi.” Lăng Nghị mỉm cười. “Nhiều năm rồi chú cũng chưa gặp lại con. Trước đây con chỉ là một bé gái, nhưng giờ đã thành một cô gái rồi.”

“Đúng vậy.” Trong mắt Liễu Mộ đầy lệ, cười nói. “Sếp ơi, con rất nhớ ngài, chúng con đều rất nhớ ngài.”

“Chú cũng rất nhớ con, đặc biệt là nhớ bọn nhỏ ở Tân Cương bọn con.” Lăng Nghị cảm thán. “Thêm thời gian nữa chờ khi nào chú rảnh rồi, tranh thủ đến Tân Cương gặp bọn con.”

“Thật tốt quá.” Liễu Mộ cười tươi. “Chúng con nhất định mừng phát điên luôn.”

Lăng Nghị cười gật đầu với cô, cuối cùng mới nhìn Lăng Tử Hàn nhìn một chút, nhẹ giọng nói: “Chú ý an toàn một chút, giữ sức khỏe.”

“Dạ, con biết.” Lăng Tử Hàn cũng nhẹ giọng.

“Ừ, vậy cứ thế thôi.”Lăng Nghị định cúp máy.

Đồng Duyệt nhanh chóng cản ông, thân thiết hỏi thăm. “Tử Hàn, con có uống thuốc đúng giờ không đó? Sức khỏe sao rồi?”

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: “Ăn đúng buổi, uống thuốc đúng giờ, sức khỏe rất tốt, ba yên tâm đi.”

Đồng Duyệt lúc này mới thoả mãn cúp máy.

Đêm đó, Phó Hùng cùng Liễu Mộ đều hưng phấn, cùng Lăng Tử Hàn nói chuyện phiếm tới khuya. Phó Hùng nhớ lại trận chiến đấu thảm liệt lúc xưa, nói đến chuyện khi đánh đến cuối cùng đại đội đặc vụ bọn họ chỉ còn lại đúng 40 người, sau đó nhịn không được rơi lệ.

“Lăng công tử, chú không hề oán giận gì cả, cũng chưa bao giờ thấy không hài lòng.” Phó Hùng than thở. “Mấy năm qua, con chú luôn kêu rằng vậy là không công bằng, nhưng chú chưa từng suy nghĩ như vậy 1 lần nào cả. Nghĩ đến những chiến hữu đã hy sinh của chú, còn chú thì vẫn đang sống, cho dù thân thể đau nhức nhiều năm, ăn nhiều khổ, nhưng cũng không đáng gì.”

Lăng Tử Hàn trầm mặc một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu.

Màn đêm buông xuống, luồng khí lạnh tràn từ Siberia đến Kashgar, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm, mưa to bắt đầu rơi từ nửa đêm, đến tận bình minh cũng không ngừng. Vừa ra khỏi phòng thì khí lạnh đập thẳng vào mặt, người qua đường vội vã đi nhanh, tất cả đều mặc áo lông, nhưng vẫn thấy lạnh không chịu được.

Đến trưa thì Lâm Tĩnh lái xe cùng Lăng Tử Hàn tiễn Phó Hùng đến sân bay. Liễu Mộ mang theo hai nhân viên công tác, cùng Phó Quân trên xe Cục Quốc an, theo sau xe bọn họ.

Nhân viên công tác đi cùng Liễu Mộ tại sân bay lấy vé máy bay, nhanh chóng làm thủ tục, Lăng Tử Hàn ôm Phó Hùng, mỉm cười nói: "Chú Phó, tới Bắc Kinh rồi nhớ dưỡng bệnh cho tốt, khi nào đó con sẽ tới thăm chú."

"Được, được." Phó Hùng kích động, trong mắt ẩn ngấn lệ.

Phó Quân vô cùng cảm động, nhưng không nói cái gì, chỉ là tiến lên đẩy xe lăn của Phó Hùng, dùng người của Cục Quốc an vào cửa kiểm an.

Nhìn bọn họ vào trong phòng rồi, Lâm Tĩnh lúc này mới ôn hòa nói: "Chúng ta trở về đi."

Lăng Tử Hàn cười gật đầu: "Được."

Chờ bọn họ ra khỏi sân bay thì khí lạnh hỗn lẫn trong mưa, làm trời càng thêm lạnh.

HẾT CHAP 43

Mục lục

210. Quyển 5 - Chương 44

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh chia tay với Liễu Mộ tại sân bay, lái xe cùng Lăng Tử Hàn ra quân khu ở vùng ngoại ô.

Do Kashgar là thành phố chống khủng bố trọng yếu, bọn họ thường thường qua đây chấp hành nhiệm vụ, có khi phải phái một trung đội đóng quân ở chỗ này một thời gian dài, nên ở đây có 1 quân khu chuyên dành cho bọn họ ở phía Tây, cũng giống như quân khu Ukrumqi vậy, đầy đủ các loại thiết bị.

Bọn họ đi tới cửa chính quân khu thì có lính gác nói: "Có hai người đang đợi Lăng phó, nói là bạn của anh."

Lâm Tĩnh lập tức cảnh giác hỏi: "Ở đâu?"

Lính gác chỉ ra bên ngoài cách đó không xa.

Lâm Tĩnh cùng Lăng Tử Hàn song song quay đầu nhìn lại.

Dưới tàng cây hồ dương bên đường, có hai người một cao một thấp đang đứng, người cao thì đang dựa vào thân cây ướt sũng, nhìn qua rất lười biếng, còn người nhỏ gầy thì đứng bên cạnh, hai tay khoanh vào nhau đang đứng nói chuyện với người cao. Hai người mặc đồ khá mỏng, đứng ngay trong mưa, nhưng lại không thấy lạnh, nhìn dáng người bọn họ rất thoải mái, nụ cười vui vẻ, khiến người ta không hề thấy sự uy hiếp nào cả.

Lăng Tử Hàn vừa thấy bọn họ liền cười, mở cửa xe bước xuống.

Người cao thấy trước, lập tức thẳng người lên, cười chạy tới. Người thấp lúc này cũng quay đầu, lập tức cười cũng chạy tới.

Lăng Tử Hàn mở rộng hai tay, ôm chặt lấy người chạy đến trước, nhẹ giọng cười nói: "Du Dặc, sao anh cùng Triệu Thiên lại ở đây?"

Du Dặc hì hì cười nói: "Chúng tôi tới đây công tác, nghe bạn cũ ở Bắc Kinh nói cậu nhập ngũ ở đây, nên đương nhiên ghé qua thăm cậu rồi, cũng muốn coi thử hình tượng quang huy của cậu trông như thế nào."

"Đúng vậy, nhìn cũng không tệ nha." Triệu Thiên khuôn mặt tươi cười nói. "Đúng là chờ nghìn năm mới được một lần mà, qua dịp này rồi làm sao mà thấy được nữa chứ."

Lăng Tử Hàn cười thả Du Dặc ra, lại ôm chặt lấy Triệu Thiên, mới nhớ ra cần phải giới thiệu với Lâm Tĩnh: "Lâm đại, bọn họ là bạn của tôi, Du Dặc, Triệu Thiên."

Cậu đang định giới thiệu Lâm Tĩnh, Du Dặc đã vươn tay ra với hắn, mỉm cười nói: "Đây nhất định là đại danh đỉnh đỉnh "Dã lang" rồi. Lâm đại đội trưởng, hân hạnh."

Nét mặt Lâm Tĩnh hờ hững, cùng bắt tay với hai người họ: "Hân hạnh."

Lăng Tử Hàn hỏi hắn: "Bọn họ có thể vào trong không?"

"Đương nhiên." Lúc Lâm Tĩnh nhìn cậu, trong mắt tràn đầy sự ấm áp.

Du Dặc cùng Triệu Thiên liền lên xe của Lâm Tĩnh, để hắn đưa đến trước chung cư của quan quân, đến tận phòng được cấp riêng cho Lăng Tử Hàn.

"Cậu nhanh thay đồ đi, đừng để bị cảm lạnh." Lâm Tĩnh chỉ vào tủ quần áo.

Lăng Tử Hàn mỉm cười gật đầu: "Được rồi."

"Vậy cậu tiếp bạn đi, tôi đi trước, một lát cậu dẫn bạn cậu xuống ăn trưa luôn." Hắn hòa ái nói xong, gật đầu nhẹ với bọn Du Dặc rồi trực tiếp đi.

Trong mắt hắn, hai người kia chẳng có gì đặc biệt cả, nhìn qua chắc cũng là cậu ấm trong kinh thành, hắn không muốn nói nhiều với họ. Nhiều việc như vậy, hắn rất bận rộn, chẳng có hứng thú cùng thời gian xã giao với người lạ.

Triệu Thiên nhanh chóng mở tủ quần áo, lấy một trọn bộ quân trang bên trong mang ra.

Lăng Tử Hàn cười nói: "Các anh cũng vậy, quần áo ướt hết rồi, nhanh chóng thay đi." Nói xong, cậu vào phòng tắm, thay đồ.

Du Dặc cùng Triệu Thiên cũng không khách khí, lấy đồ cậu mới đưa cho thay ra. Nhìn cái mác gắn trên bộ đồ, hai người líu lưỡi: "Lão đại thật là sang nha. Muốn đến hai bộ quần áo thế này, tiền lương một năm của chúng ta ngâm nước hết rồi còn đâu."

Lăng Tử Hàn đẩy cửa đi ra, vừa nghe lời này thở dài: "Nói đúng đó, làm thái tử gia thật khó mà."

Hai người nhất thời cười ha ha.

Thấy Lăng Tử Hàn mặc quân phục trung tá, Du Dặc huýt sáo, cảm thán nói: "Đây đúng là Phật phải mặc áo vàng, người mặc áo thường mà. Biết cậu 18 năm rồi, chưa bao giờ thấy cậu ăn mặc khiến người khác chú ý thế này."

Triệu Thiên cũng hưng phấn mà nói: "Lão đại, vận khí cậu tốt, chúng tôi chưa có ai đảm nhận qua đội viên đột kích cả. Lúc nào đó chúng tôi có thể may mắn đảm nhận thử xem sao, nhất định ghiền chết được."

Lức trước khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ thì thân phận nào cũng từng giả trang qua, trong đó cũng có quân nhân, nhưng việc này cùng với việc được nhập ngũ một cách chân chính có thời hạn nghĩa vụ quân sự đàng hoàng thì hoàn toàn khác biệt.

Lăng Tử Hàn ngồi xuống, cười lắc đầu: "Lần này chắc không phải các anh tới nhập ngũ đó chứ?"

"Đương nhiên không phải." Du Dặc cười khẽ, nhấc chân ngồi lên bàn." Sếp phái chúng tôi tới, dặn chúng tôi phải giám định lại những tư liệu đã được ghi chép, coi có thể trợ giúp cho cậu hay không."

Triệu Thiên ngồi trên ghế, nghiêm túc mà nói: "Lão đại, lần này sếp nhìn qua khá có chút khẩn trương, rốt cục ở đây cậu gặp chuyện gì vậy?"

Bọn họ nói "Sếp" chính là trường Bộ Quốc An Lữ Hâm, những người khác đều gọi ông là Lữ bộ trưởng, còn sếp thì ám chỉ Lăng Nghị. Cách xưng hô đó là do Lữ Hâm từng làm thượng cấp trực tiếp của họ.

Lăng Tử Hàn nghe xong bọn họ nói, vô cùng kinh ngạc: "Ở đây tôi đâu có chuyện gì. Mohammed Eclanamine lẻn vào cảnh nội, dường như là muốn giết tôi. Nhưng cũng không phải chuyện lớn gì, đâu có gì phải khẩn trương?"

Du Dặc cùng Triệu Thiên liếc nhau, thấy khó hiểu: "Nếu thế thì chắc không có vấn đề gì rồi. Kỳ quái."

Mohammed Eclanamine đúng là một phân tử khủng bố cực kỳ nguy hiểm, nhưng sự nguy hiểm của gã không phải nằm ở khả năng chiến đấu. Đừng nói hiện tại gã đã hơn 50, dù trẻ lại thêm 30 tuổi nữa thì cũng phải đối thủ của liệp nhân bọn họ, nhất là Lăng Tử Hàn là liệp nhân số một, dù 10 tên Eclanamine cũng không uy hiếp được cậu. Tình hình hiện nay bất quá chỉ là Eclanamine triệu tập nhiều tên nồng cốt trong "Lê minh chi tử", dự định đối phó Lăng Tử Hàn. Tuy nói minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng, nhưng Lăng Tử Hàn hiện tại là người thuộc đại đội đặc chủng chống khủng bố, đại đội này có hơn 1000 tinh anh đặc biệt, tất cả đều dũng mãnh thiện chiến, cho dù không có quốc an, cảnh sát, những hậu viên thuộc bộ đội dã chiến, chỉ bằng vào đại đội này cũng đủ để có thể đối phó Eclanamine rồi. Quả thật Lữ Hâm không thể vì chuyện này mà khẩn trương được.Thật không rõ.

Ba người thảo luận một hồi, đem hết toàn bộ các tin tình báo gom lại 1 chỗ, phân tích, vẫn không nắm được trọng điểm, dù thế nào cũng không thấy Eclanamine có gì đặc biệt. Lần này gã nhập cảnh, chỉ vì muốn ám sát Lăng Tử Hàn, vì cha, anh và con trai báo thù, không có gì đáng nghi cả, không cần khiến Lữ Hâm lo lắng như thế?

Lăng Tử Hàn nhiều lần nghiên cứu các tình báo liên quan, bình tĩnh nói: "Lần này tôi cũng không có yêu cầu hậu viên, cũng cảm thấy không cần. Rốt cục bây giờ không giống với trước, đây là quốc thổ của chúng ta, bọn chúng mới là chó chết chủ. Đối phó với chúng, dựa vào lực lượng ở đây cũng đủ rồi, Liễu cục ở Kashgar rất có kinh nghiệm, năng lực công tác rất tuyệt. Lâm Tĩnh thì có nhiều kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhất là dùng để đối phó với loại người như Eclanamine. Theo tôi thấy, lần này sếp phái các anh lại đây, là do quá lo thôi, cha tôi nhất định không biết. Kỳ thực cũng không cần thiết, hiện tại bên các anh đang bận rộn, nhân viên vốn không đủ, còn đưa hai người có lực nhất tới đây nhàn rỗi, đúng là phí phạm mà. Dù tôi có là cậu ấm, thái tử gia thật, cũng không xa xỉ đến mức đó đâu.Các anh cứ quay về làm việc của mình đi, bên tôi không có chuyện gì cả. Nếu như thật sự có trận đánh giữa hai bên, thì coi như xả gân cốt vậy, đó là chuyện tôi cầu còn không được." Nói đến sau, cậu mỉm cười khoái trá.

Du Dặc cùng Triệu Thiên vốn lòng tràn đầy lo lắng, vừa nhận được mệnh lệnh Lữ Hâm lập tức bỏ qua công việc đang làm, trực tiếp bay đến Kashgar, chuẩn bị tiếp viện Lăng Tử Hàn. Bọn họ đều biết rõ tinh thần và thể xác của lão đại cực yếu, thấy ngay cả Lữ Hâm cũng khẩn trương đến vậy, tưởng rằng bên lão đại lão đại huống vô cùng nguy hiểm, bởi vậy chuẩn bị đến đây liều mạng. Ai ngờ hình ở đây hoàn toàn không như bọn họ tưởng. Lăng Tử Hàn không chỉ cực kỳ thoải mái, mà thân thể cùng tinh thần cũng tốt hơn trước nhiều.

Tâm tình Du Dặc tốt, ha hả cười nói: "Xem ra cậu rất thích ứng với cuộc sống quân đội nha, sao thế? Có dự định ở trong quân đội luôn không?"

"Vậy cũng tốt." Triệu Thiên hăng hái mà nói. "Nếu tương lai chúng tôi về hưu, có thể tới đây tìm nơi nương

tựa rồi. Lão đại, giờ cậu là trung tá, cho tôi một chức thiếu tá chắc cũng không khó hả?"

Lăng Tử Hàn buồn cười: "Làm như tôi là Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng vậy, muốn thăng quan cho ai là thăng sao? Nếu để Lâm Tĩnh nghe được lời này của anh, nhất định sẽ xử lý anh đó."

"Này, biết rồi, nghe nói hắn từng xử lý cậu khá mạnh tay nhỉ?" Du Dặc cảm thấy thú vị. "Lão đại, nói chút nghe xem, tư vị sao?"

"Quá dữ." Lăng Tử Hàn mỉm cười lắc đầu. "Tôi tin rằng, nếu như đại đội Dã Lang muốn xử lý ai, người đó sống chẳng nổi đâu."

Du Dặc cùng Triệu Thiên đều là người hiểu biết, vừa nghe liền biết, nhiệm vụ lần này của lão đại nhất định không được để lộ thân thủ bản thân, bằng không dù Lâm Tĩnh xử lý cậu thế nào cũng không thể khiến cậu bị thương tổn, trách không được sếp khẩn trương. Hai người liếc nhau, nhân tiện nói: "Chúng tôi ở lại đây hai ba ngày cái đã, để nhìn tình hình xem sao."

Lăng Tử Hàn không tán thành lắc đầu: "Nếu như không có tôi ở đây thì theo quy củ, đối phó phân tử khủng bố ở đây cũng là quân đội, quốc an cùng cảnh sát liên thủ, đâu cần các anh ra tay? Bất quá, nếu sếp đã phái các anh tới, thì các anh có thể ở lại hai ngày, đừng để tình cảm cá nhân làm chậm thời gian là được. Nói thật thì tôi không chấp nhận hành động tiếp viên của các anh. Tôi không hành động một mình, cũng tuyệt không đánh một mình. Hiện tại tôi là một quan quân thì tương lai cũng phải ra chiến trận, bên người có hơn 100 bộ đội đặc chủng. Còn về mặt trợ giúp kỹ thuật, lực lượng quân đội cũng không kém chúng ta là bao, chỉ bất quá mỗi người mỗi vẻ, không giống nhau mà thôi. Với lại, các anh cũng không phải người nắm được kỹ thuật của quân đội, ở đây cũng chỉ lãng phí mà thôi. Có phải sếp quá lo lắng nên không điều động thích hợp người hay không vậy?"

HẾT CHAP 44

Mục lục

211. Quyển 5 - Chương 45

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Du Dặc vừa nghe liền cười: "Lão đại, cậu vẫn thông minh như thế, đương nhiên không có gì có thể gạt cậu được cả. Tổng bộ gần đây bận rối tung rối mù, boss luôn phải có mặt ở "Thứu tháp", Thiên Vũ đương nhiên trấn giữ bên kia, ngay khu trung tâm, ở đó không thể để xảy ra bất kì sơ suất nào, nên không thể đi đâu được. La Hãn cùng Trác Mã, Mai Lâm cùng La Y đều rời khỏi Bắc Kinh. Tổ hai của chúng ta hiện tại cũng bắt đầu ra ngoài làm việc, còn tổ ba vẫn chưa tốt nghiệp, chỉ có thể giao vài việc nhỏ, coi như đang

thực tập. Vốn dĩ tôi và Triệu Thiên định vài ngày sau mới ghé qua đây. Nhưng sếp nhất định bắt chúng tôi phải đến chỗ cậu trước, khẳng định đẳng cấp nguy hiểm hiện tại của vị trí cậu đang đứng, mới khiến chúng tôi hiểu lầm."

"Đúng vậy, lão đại, dù thế nào thì cậu cũng không thể xảy ra chuyện gì được." Triệu Thiên nghiêm túc. "Vài năm qua, chúng tôi chưa ai có được một ngày vui vẻ, nhìn cậu bị thương nặng vậy, cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu như phải bảo vệ cậu, chúng tôi nhất định không rời khỏi đây."

"Đúng vậy." Du Dặc gật đầu khẳng định. "Tôi đã liên hệ với La Y trước khi tới đây rồi, nếu như tôi phải ở lại làm hậu viện cho cậu thì công tác tôi đang làm sẽ giao lại cho cô ấy, để cô ấy hoàn tất. Cô ấy nói cậu cứ yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề."

Triệu Thiên cướp lời: "Lão đại, cậu đừng có ngăn chúng tôi nữa. Nếu thay đổi chuyện này ngược lại, đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ làm vậy thôi."

Lăng Tử Hàn nhìn hai chiến hữu cùng sinh cùng tử, cũng là anh em của mình, cười gật đầu: "Được rồi, tôi không cản các anh nữa. Các anh cứ theo trình tự công tác mà đưa ra đánh giá. Thế nhưng, dù tôi có bệnh thế nào cũng không phải làm bằng đậu hũ, hơn nữa sức khỏe hiện tại cũng đã khôi phục không ít, lúc các anh đánh giá cũng nên khách quan 1 chút."

"Đó là đương nhiên." Du Dặc bảo chứng. "Lão đại, cậu cứ yên tâm. Về mặt công việc, chúng tôi tuyệt không xử trí theo tình cảm."

Lăng Tử Hàn tất nhiên hiểu rõ tố chất chuyên nghiệp của một liệp thủ cần có, đặc biệt là 8 người bọn họ, tuyệt đối không để tình cảm che mắt lý trí, khi công tác càng tuyệt đối không để tình cảm cá nhân tác động đưa ra đánh giá chủ quan.

Ngoài cửa sổ mưa dầm liên miên, trong phòng ấm áp như xuân, sắc mặt tái nhợt do đứng dưới mưa của cậu giờ đã đỡ hơn nhiều. Du Dặc cùng Triệu Thiên đều cảm thấy vui mừng, nhìn đồng hồ rồi đứng dậy.

"Lão đại, chúng tôi vừa xuống xuống phi cơ liền chạy tìm cậu liền, giờ phải đi rồi." Du Dặc cười nói. "Lâm Tĩnh chăm sóc cậu rất khá, chúng tôi cũng an tâm."

"Đúng vậy, tôi thấy hắn chẳng hoan nghênh chúng tôi đâu, nhưng phải nể mặt cậu nên mới để chúng tôi vào đây đó." Triệu Thiên cười ha ha, cảm thấy thú vị. "Bất quá cái vụ ăn thì thôi đi, giờ chúng tôi phải đi giải quyết công việc."

Lăng Tử Hàn tất nhiên không cần phải khách khí với họ, cùng bọn họ ra ngoài. Nhìn Du Dặc lái chiếc xe việt dã lục hổ chạy đi, cậu mới xoay người đi vào quân khu, vào văn phòng của Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu đối diện màn hình máy vi tính, vừa nhìn vừa thương lượng, thấy cậu bước vào, liền cùng cậu thương lượng.

Lạc Thiên Thu đem toàn bộ tư liệu thu thập được cùng các tình báo mà Cục Quốc an tới được đưa cho Lăng Tử Hàn, sau đó giới thiệu kế hoạch hành động của mình.

Lâm Tĩnh không chút nghĩ ngợi đã bãi bỏ, hắn kiên quyết không chịu để Lăng Tử Hàn làm mồi dụ Eclanamine.

Lăng Tử Hàn thuyết phục hắn không được, chỉ có thể cười khổ.

Liên tiếp hai ngày gió êm sóng lặng, đại đội Dã Lang bắt đầu hành động, dường như chuẩn bị trở về Ürümqi.

Du Dặc cùng Triệu Thiên đến Bố Luân trinh sát một ngày đêm, phát hiện một số tình huống khả nghi, lập tức báo lại cho Lăng Tử Hàn, sau đó trở về Bắc Kinh dưới sự kiên trì của cậu. Lăng Tử Hàn không muốn để họ phát hiện nhiệm vụ của bản thân mình đang làm, hơn hết, cậu làm vậy vì muốn giữ tôn nghiêm cho Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh là đại đội trưởng đại đội đặc chủng chống khủng bố, là "Dã Lang" tiếng tăm lừng lẫy, nhưng cần phải nhờ người khác âm thầm viện trợ mới có thể thắng lợi, đây chính là vũ nhục hắn. Chuyện này hoàn toàn khác hẳn với việc phối hợp với nhau thực hiện kế hoạch, càng khiến cho giá trị của việc thắng lợi thêm giảm xuống. Trên thực tế, cậu tin tưởng Lâm Tĩnh không chỉ đủ khả năng đánh thắng, mà còn thắng rất đẹp, nhất là trong trận chiến với Eclanamine, đây chính là sự tôn trọng mà hắn nên có. Với lại, bản thân đang danh chính ngôn thuận tham chiến, không tin Eclanamine có ba đầu sáu tay, khiến cậu không thể đối phó được.

Hiện tại cậu đang là lão đại của tổ liệp thủ, Du Dặc cùng Triệu Thiên rất tôn trọng ý kiến của cậu, nên lập tức rời khỏi Kashgar, tiếp tục thực hiện công tác của chính mình.

Trưa ngày kế tiếp, có tin tức, một đội người có sở thích leo núi nghiệp dư đến từ thành phố lớn vùng nội địa đang leo Dãy Muztag Ata thì gặp tuyết lở, một người tử vong, 4 người mất tích, 7 người bị thương nặng nhẹ khác nhau, hiện tại có 16 người đang bị kẹt trên núi, trong đó có 5 hướng đạo sinh cùng người dẫn đường núi, bọn họ dùng điện thoại vệ tinh thỉnh cầu cứu viện khẩn cấp cảnh sát Kashgar.

Chuyện này hằng năm đều có, nên từ sớm đã có dự án khẩn cấp. Vừa nhận được điện thoại cầu cứu thì chính phủ Kashgar, hiệp hội leo núi, cục cảnh sát, đội phòng cháy chữa cháy, bệnh viện cùng các bộ môn liên quan liền lập tức hành động áp dụng, phi cơ trực thăng cứu viện của quân đội lập tức bay ra, hướng thẳng đến Dãy Muztag Ata.

Đêm đó truyền đến tin tức, bởi vì đội leo núi bị kẹt ngay khúc đường dốc, nơi đang có trận bão tuyết lớn, phi cơ trực thăng không thể đáp xuống, cũng không thể cứu hộ trên không được, cần nghĩ cách cứu viện khác. Toàn bộ đường lên núi đều bị tuyết lở vùi lấp, đội cứu viện tới trước đến nửa đường bị chặn, chính phủ Kashgar khẩn cấp cầu viện đại đội Dã Lang.

Cứu người như cứu hoả, Lâm Tĩnh không có do dự, lập tức phái một tiểu đội của trung đội "Hồng Lang" dùng phi cơ trực thăng đến đó trợ giúp trước. Các quân sĩ của đại đội Dã lang đều là tinh anh trong trong

tinh anh được huấn luyện đặc biệt, đi bộ trên bão tuyết, sau đó leo lên ngọn núi tuyết, cứu người bị kẹt ra, nắm chắc vô cùng.

Sáng sớm hôm sau, Triệu An cùng Liễu Mộ tới quân khu của bọn họ. Sắc mặt hai người nghiêm trọng, mang theo vài người bên cạnh, vừa nhìn liền biết Quốc An đặc cảnh thân thủ bất phàm.

Thì ra, trên trang chủ website chính thức của "Lê minh chi tử" vừa post lên 1 bảng thông báo được viết bằng 10 loại ngôn ngữ, liệt kê từng cái từng "Hành vi phạm tội" của Lăng Nghị lúc trước, treo giải thưởng 3.000.000 Euro muốn mạng của Lăng Tử Hàn, nói rõ thấy mạng mới nhận tiền, kí tên Mohammed Eclanamine.

Vài năm qua, tên của Lâm Tĩnh, Triệu An cùng Liễu Mộ cũng thường được đem lên trên các thông báo muốn mạng của bọn tổ chức khủng bố hàng năm, thế nhưng, mức thưởng của Lăng Tử Hàn lại cao nhất. Triệu An cùng Liễu Mộ đều rất lo lắng, hy vọng Lâm Tĩnh có thể để Lăng Tử Hàn quay về Bắc Kinh, lúc này Lâm Tĩnh đồng ý, nhưng Lăng Tử Hàn kiên quyết không chịu rời đi.

"Những người đó bất quá chỉ là bọn bại tướng dưới tay cha tôi, sao tôi phải sợ chúng? Haha, sao tôi có thể lâm trận bỏ chạy chứ, làm tổn hại một đời anh danh của cha tôi?" Dường như Lăng Tử Hàn không hề để tâm." Triệu cục, Liễu cục, mọi người không cần khuyên tôi, tôi không thể làm cha tôi tự hào, thì cũng không thể để ông ấy mất mặt. Chỉ cần Eclanamine còn ở đây, thì tôi nhất định không đi. Mọi người cũng không cần cho người ở lại bảo vệ cho tôi, tôi ở đây rất an toàn. Bất quá, tôi thật sự cảm tạ mọi người."

Triệu An sợ run, rốt cục không khuyên nữa: "Được rồi, Lăng phó, chúng ta nhất định gia tăng trinh sát nơi Eclanamine đang ở, mau chóng gửi tình báo tới đây, trợ giúp Lâm đại tướng bắt gã. Trong khoảng thời gian này, cậu cần phải chú ý an toàn 1 chút, đừng ra ngoài nhiều."

Lăng Tử Hàn gật đầu: "Tốt."

Lúc rời khỏi quân khu, Triệu An cầm tay Lâm Tĩnh, muốn nói lại thôi. Lâm Tĩnh hiểu tâm tư của y, lập tức nói: "Lão Triệu, anh yên tâm, toàn bộ đại đội chúng tôi nhất định toàn lực bảo vệ Lăng phó."

Liễu Mộ khe khẽ thở dài, nhìn hắn nói: "Lâm Tĩnh, Lăng công tử tuổi trẻ thịnh, có đôi khi không biết sâu cạn, hành sự khó tránh khỏi lỗ mãng, em nên chú ý cậu ta một chút."

Lâm Tĩnh nở nụ cười: "Đại tỷ, em biết mà."

Triệu An cùng Liễu Mộ lúc này mới yên tâm mà gật đầu, lên xe rời đi.

Lâm Tĩnh xoay người trở về, thấy Lăng Tử Hàn đang chạy bộ trong mưa. Cậu mặc không xem là ít, nhưng nhìn vẫn thấy đơn bạc, nhịp chân vừa phải, tiết tấu đều đều, hô hấp của cậu lại có quy luật, thở ra một làn khói trắng ngưng kết trong mưa, sau đó bị tán đi trong gió. Hắn nhìn chốc lát, trong mắt hiện lên sự tán dương, quyết định không cản cậu, trở về văn phòng, tiếp tục việc đang làm.

Lăng Tử Hàn một vòng một vòng chạy trong sân, cũng không nhanh không chậm, hoàn toàn không có sự tráng kiện hữu lực giống các quân sĩ nên không ai nhìn thấy có gì hấp dẫn cả. Kỳ thực, nhìn qua tưởng như chạy bộ bình thường, nhưng kỹ xảo cậu sở dụng hoàn toàn khác người thường, lúc chạy bộ không ngừng điều chỉnh, cậu dùng hết toàn lực từng cơ thể, mỗi một dây thần kinh, mỗi đầu khớp xương đều đang tỉnh lại, trạng thái thân thể nhanh chóng được nâng cao. Cậu hít 1 hơi khí O2 lạnh thật sâu, rồi từ từ thở ra CO2 trong ***g ngực, trong lúc hô hấp, thân thể cậu càng ngày càng nhẹ, ý nghĩ càng ngày càng linh mẫn, tâm tình trống trãi tĩnh lặng.

Việc này trong mắt người khác là khô khan chán nản, cần phải huấn luyện cùng sự nghị lực phải kiên cường, nhưng với cậu lại là một sự hưởng thụ.

Lạc Thiên Thu thấy không thuyết phục được Lâm Tĩnh, mang theo Lô Thiểu Hoa cùng Liễu Dũng tìm Lăng Tử Hàn, cố gáng thuyết phục cậu. Bọn họ cùng cậu chạy trong mưa, vòng vo hơn nửa ngày, cũng không dám đề cập đến vấn đề đó. Bọn họ đều là người có máu có thịt, trong lòng vẫn không đành lòng, lấy dũng khí hơn nửa ngày, nhưng không nói được nên lời.

Lăng Tử Hàn cũng biết họ đang định nói gì, ôn hòa hỏi: "Là muốn tôi làm mồi, đến cao nguyên dẫn dụ Eclanamine?"

Ba người họ thấy cậu tự mình nói ra, nhất thời như trút được gánh nặng, lập tức gật đầu.

Lăng Tử Hàn không chút do dự: "Tôi đồng ý."

Ba người kia quả thực không tin cái lỗ tai chính mình, ngừng lại, nhìn cậu chằm chằm.

Lăng Tử Hàn đứng lại, xoay người nhìn bọn họ, mỉm cười nói lại: "Tôi đồng ý."

Ba người sợ run một lát, Lô Thiểu Hoa là người đầu tiên vui mừng nhảy dựng lên: "Thật tốt quá, Lăng phó, cảm tạ anh."

"Đừng có khách khí như vậy." Lăng Tử Hàn cười nói. "Đây coi như là vì dân trừ hại, tôi không thể đổ trách nhiệm lên người khác."

Hai người kia cũng tươi cười rạng rỡ, lập tức nói cảm ơn cậu.

Lăng Tử Hàn cười lắc đầu: "Không cần cảm ơn, là việc tôi phải làm."

Ba người cao hứng xoay người chạy đi, vội vàng nói cho Lâm Tĩnh biết.

Lăng Tử Hàn nhìn bọn họ vui mừng khôn xiết rời đi, trong lòng rất hy vọng chính mình có thể dẫn dắt Eclanamine ra, giúp Lâm Tĩnh diệt trừ tâm tật ẩn sâu trong lòng hắn bấy lâu nay. Cậu biết quyết định

này nếu sai lầm, có thể khiến cậu không không kịp hoàn thành nhiệm vụ chính mình thì đã chết dưới nòng đạn phân tử khủng bố, nhưng cậu vẫn quyết định.

Một lát sau, Lâm Tĩnh đi một mình tới chỗ cậu, đứng bên cạnh trường chạy.

Xa xa, Lạc Thiên Thu kéo lại Lô Thiểu Hoa, Liễu Dũng đứng ở gần đó, ngưng thần nhìn bọn họ.

HẾT CHAP 45

Mục lục

212. Quyển 5 - Chương 46

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh đứng thẳng ngay tại đó, sự kiệt ngạo bất tuân lạnh lùng ngày xưa giờ đã hoàn toàn biến mất. Nét mặt hắn tràn đầy sự phức tạp, có cảm kích, có áy náy, có đau xót khắc cốt minh tâm, còn có cả hồi ức xa xôi.

Lăng Tử Hàn chạy xong 1 vòng, tới trước mặt hắn, ánh mắt bình thản.

Qua một hồi lâu, Lâm Tĩnh mới khôi phục bình tĩnh, nhẹ giọng nói rằng: "Lăng phó, cám ơn cậu."

Lăng Tử Hàn hơi hơi lắc đầu: "Lâm đại, đừng khách khí. Tôi cũng là người thuộc đại đội Dã Lang, cũng không muốn bỏ qua cơ hội vẻ vang này."

Lâm Tĩnh cảm động, nhưng vẫn đang chần chờ, một lát mới nói: "Chuyện này … rất nguy hiểm."

"Tôi biết." Lăng Tử Hàn sảng khoái nở nụ cười. "Tôi biết rất rõ, nhưng không có vấn đề gì."

Lâm Tĩnh do dự: "Thế nhưng, cha cậu … còn cả Lôi bộ trưởng nữa … tôi … phải ăn nói thế nào đây?"

Lăng Tử Hàn cười nói: "Vì nước hy sinh thân mình, cần phải nói thêm gì nữa chứ?"

Sắc mặt Lâm Tĩnh xấu đi, dường như thấy không đúng.

"Tôi có thể viết di chúc trước mà." Lăng Tử Hàn mỉm cười. "Anh không cần phải do dự nữa."

Lâm Tĩnh chấn động, không nói gì được. Một cậu ấm xuất thân hiển hách như cậu lại không hề sợ hãi, thấy chết không sờn, dù thế nào hắn cũng không tưởng ra được.

"Huống hồ, dù là mồi, cũng chưa chắc sẽ chết." Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một nụ cười tràn đầy thê lương.

"Đương nhiên." Lâm Tĩnh gật đầu. "Chúng tôi trước đó chỉ cần bố trí tốt, lặng lẽ đi theo sát cậu, nếu gặp tình huống bất trắc, lập tức tới cứu viện ngay."

"Chiến thuật này cũng không thông minh lắm đâu." Nhưng Lăng Tử Hàn lắc đầu. "Kẻ địch không phải kẻ ngốc, mà Eclanamine càng thêm gian hoạt, tuyệt không dễ mắc lừa. Nếu đã quyết tâm thả lưới bắt cá lớn, thì càng phải vững chắc, chứng thực cá lớn đã mắc câu mới có thể thu lưới, anh thấy đúng không?"

Lâm Tĩnh nhìn cậu: "Lăng phó, cậu nói đúng, nhưng như vậy càng khiến cậu thêm nguy hiểm."

"Chỉ cần là chiến tranh thì tất nhiên sẽ có nguy hiểm." Lăng Tử Hàn chậm rãi nói. "Lâm đại, không cần do dự như vậy, anh cứ đi sắp xếp đi. Cho dù tôi hy sinh thì cũng là vì nước vì dân, không phải vì anh, trong lòng anh không cần đè nặng chuyện này, cha tôi cùng Lôi bá bá sẽ vì tôi mà thêm tự hào, không trách anh đâu, anh yên tâm đi."

Lâm Tĩnh nhìn con mắt của cậu. Đó là một con mắt đen vô biên vô hạn, lại mang theo một sức mạnh khiếp người, lại dường như mang theo một ngọn lửa đen có thể thiêu đốt tất cả thế gian này thành đốt thành tro. Trong lòng hắn dâng lên một sóng nhiệt mạnh mẽ, không ngừng ập tới, dần tan chảy trái tim băng giá từ lâu của hắn. Bỗng nhiên hắn giơ rộng hai tay ra, ôm chặt người trước mặt.

Lăng Tử Hàn cũng ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói: "Lâm đại, tôi biết mọi người trong đại đội Dã Lang đều là anh em thân thiết của anh, tôi cũng vậy."

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, thốt ra: "Người anh em tốt."

Lăng Tử Hàn khoái trá nở nụ cười.

Lâm Tĩnh ôm một hồi, trong lòng dần bình tĩnh lại. Hắn buông người trong lòng ra, nhẹ nhàng gật đầu: "Được rồi, chúng ta cứ quyết định như vậy đi, tôi lập tức cho người sắp xếp. Lăng phó, trong ba trung đội trưởng của chúng ta, anh muốn cùng hành động với ai?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười: "Bọn họ ai cũng rất xuất sắc, anh cứ tự sắp xếp."

Kết quả, vì chuyện này mà ba trung đội trưởng cãi nhau ầm ĩ trong trong văn phòng Lâm Tĩnh, không ai nhường ai, đều tranh nhau muốn đi, cãi loạn xạ, khiến Chu Khải Minh thông qua internet, hận không thể lập tức mọc cánh bay qua đó.

Lâm Tĩnh biết, trung đội trưởng hành động chung với Lăng Tử Hàn lần này trách nhiệm rất lớn, càng mạo hiểm hơn Lăng Tử Hàn nhiều lần, vì người đó phải dùng sinh mạng của mình bảo vệ Lăng Tử Hàn, thậm chí có thể nói, nếu như đến lúc Lăng Tử Hàn trực tiếp đối mặt nguy hiểm thì có nghĩa lúc đó trung đội trưởng cùng toàn quân của họ đều đã bị tiêu diệt, nên càng phải thêm thận trọng.

Cuối cùng, sau khi hắn cùng Lạc Thiên Thu nhiều lần thương lượng, quyết định cử "Ngân Lang" Liễu Dũng đi.

Khi mệnh lệnh được đưa ra, Liễu Dũng cực kỳ hài lòng: "Vận khí của tôi luôn tốt mà."

Lâm Tĩnh nói: "Ngân Lang, cậu đi mời Lăng phó tới, mọi người cùng nhau thương lượng 1 chút."

Lăng Tử Hàn không hề có ý kiến gì với phương án hành động của họ.

Lập tức, trong quân khu bắt đầu công việc lu bù lên. Lâm Tĩnh cùng Liễu Dũng tập trung tiến hành huấn luyện riêng cho trung đội Ngân Lang, Lạc Thiên Thu bắt đầu bố trí kế hoạch "Câu cá".

Trong lúc bọn họ bận rộn, Eclanamine cũng không hề rảnh rỗi.

Buổi chiều cùng ngày, tại cục cảnh sát Tháp Trung Huyền ngay trung bộ Taklamakan báo cáo, gần đó phát hiện phần tử khả nghi. Bọn chúng hóa trang thành đoàn lái xe du lịch, nhưng hành tung quỷ bí, dường như cực kỳ có hứng thú với khu mỏ dầu. Với lại, bọn họ còn nhận được báo cáo từ dân chúng, cách chỗ bọn họ gần 40km có một ốc đảo nhỏ là khu huấn luyện của phân tử khủng bố, bên trong có thể có hơn 50 tên, hơn nữa có vũ khí, cực kỳ nguy hiểm, yêu cầu mau chóng hành động.

Đêm đó, Chu Khải Minh dẫn trung đội đặc biệt của y chạy tới Tháp Trung Huyền, một tiểu đội của trung đội "Bạch Lang" theo một con đường khác trực tiếp tiến đến chỗ gần ốc đảo kia. Trải qua trinh sát, chuyện đó là thật, trong ốc đảo xác thật có một khu huấn luyện phân tử khủng bố, còn nơi gần Tháp Trung Huyền cũng có một đám lữ hành khả nghi, dường như muốn làm nổ tung giếng dầu.

Chu Khải Minh nhanh chóng báo cáo kết quả trinh sát cho Lâm Tĩnh. Thấy tình huống phức tạp, Lâm Tĩnh phái Lô Thiểu Hoa dẫn hai tiểu đội còn lại của trung đội "Hồng Lang" tới đó.

Lúc hừng đông, Cục Quốc an nhận được tin, tại núi Côn Lôn phát hiện hành tung của Eclanamine. Liễu Mộ lập tức thông báo cho Lâm Tĩnh. Lạc Thiên Thu dẫn hai tiểu đội của trung đội "Ngân Lang" xuất động, một đoàn xe chạy ra khỏi quân khu, chạy thẳng về phía Nam.

Trong sân tập bắn của quân khu, Liễu Dũng hăng hái bừng bừng đưa cây súng trường đột kích đưa cho

Lăng Tử Hàn nói: "Có lẽ tên khốn Eclanamine đã cao hứng lắm rồi, nên không thể nhịn nổi mà ló cái đầu ra."

Lăng Tử Hàn cười nói: "Tất nhiên rồi, mất đi cơ hội này, thì không còn lần sau nữa."

"Chúng ta quả thật đối xử với gã thật tốt mà, cử toàn bộ đội ngũ để ngăn chặn hành động của gã." Liễu Dũng mi phi sắc vũ mà nói. "Hiện tại mọi người của chúng ta đều ra trận cả, gã cũng nên thả mồi được rồi."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một bì thư, nói nhẹ: "Phiền anh giao lại cho Lâm đại."

"Ngay giờ sao?" Liễu Dũng tiếp nhận bì thư kia, thấy trên đó có điền tên của Lăng Tử Hàn, không khỏi khó hiểu. "Có gì mà không thể nói trực tiếp được chứ, còn phải viết thư?"

Lăng Tử Hàn nhấn cò súng, nhẹ nhàng nói: "Di thư."

Liễu Dũng biến sắc, lập tức nghiêm túc: "Được, tôi lập tức chuyển."

Trong bộ đội, từng người bọn họ đều có di thư của chính mình, cho nên trước khi xuất binh cũng không ai viết cái này nữa, nhưng cho tới giờ không có ai nói việc này cho Lăng Tử Hàn biết, giờ càng không ai dám đề cập. Lúc này Lăng Tử Hàn chủ động lấy ra nữa, càng khiến trong lòng Liễu Dũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn không nói gì, xoay người rời đi.

Lăng Tử Hàn ghìm súng, bắn ra toàn bộ đạn hướng về tâm hình nhân đằng xa, sau đó bình tĩnh buông, đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh tiếp nhận bì thư từ tay Liễu Dũng, sắc mặt ủ dột, như có chút suy nghĩ. Bì thư này rất nhẹ, bên trong quá lắm cũng chỉ có 1 trang giấy, nhưng Lâm Tĩnh cầm trong tay lại cảm thấy nặng như ngàn cân.

Liễu Dũng có chút hiếu kỳ: "Lâm đại, có muốn nhìn qua hay không? Nếu như Lăng phó có gì đó khó nói, chúng ta cũng không cần miễn cưỡng."

Lâm Tĩnh nghe xong, cảm thấy có lý, liền mở bì thư, lấy tờ di thư ra.

Trên tờ giấy trắng mỏng manh chỉ có hai hàng chữ tiêu sái: "Thanh sơn xử xử mai trung cốt, bất tất mã cách khỏa thi hoàn." (Chôn xương cốt tại nơi núi xanh, không quan tâm đến thân xác còn vẹn hay không). Chữ viết cứng cáp, nét chữ cứng cáp.

Liễu Dũng thăm dò nhìn thoáng qua, không khỏi thốt ra: "Văn hay, quả thật văn rất hay."

Lâm Tĩnh không nói gì, cầm lấy cây bút trên bàn, ngay bên cạnh chỗ trống gần tên "Lăng Tử Hàn" điền thêm tên mình vào. Sau đó đem di thư đó bỏ lại vào trong bì thư, cất đi.

"Hai năm qua, tôi chưa từng viết di thư, vì cảm thấy không cần thiết. Bất quá, hai câu này của cậu kỳ thực cũng là những gì tôi luôn nghĩ." Lâm Tĩnh bỏ bì thư vào trong tủ khóa kỹ lại, bình tĩnh xoay người, cười cười với Liễu Dũng: "Có thể chôn xương cốt nơi núi xanh, chính là vinh hạnh của một quân nhân."

Liễu Dũng nghiêm trước mặt hắn, trịnh trọng nói: "Lâm đại, chỉ cần còn có tôi, Lăng phó nhất định không sao."

"Tôi biết." Lâm Tĩnh cười vỗ vỗ vai hắn. "Ngân Lang, có anh bảo vệ Lăng phó, tôi rất yên tâm."

Đêm đó, có tuyến dân liên lạc với Lâm Tĩnh, nói vùng thôn Lặc Khắc ở Bố Luân tụ tập một đám phân tử khủng bố, mang theo súng, đang chuẩn bị hành động.

Đây đúng là dịp để Lăng phó đại đội trưởng đem mạng mình ra lập công lao lớn nhất.

Rất nhanh, tiểu đội đặc biệt của trung đội "Ngân Lang" chuẩn bị xuất phát.

Lăng Tử Hàn thay quần áo tác chiến, trên người cũng giống như những người khác, được cấp cho hệ thống tác chiến giúp tăng mạnh nhất thể được chế tạo riêng cho bộ đội đặc chủng cực kỳ tiên tiến. Cậu đi ra từ chung cư, đi ngang qua sân chạy đến thẳng cửa nhà trệt khu công nghệ.

Lâm Tĩnh đứng ở đó, lẳng lặng nhìn Lăng Tử Hàn lần đầu tiên mang vũ trang hạng nặng bước đi. Trên người mang theo trang bị nặng như vậy, nhưng bước đi của cậu vẫn rất thong thả, nhìn qua đúng thật là người của đại đội Dã Lang.

Lăng Tử Hàn tới trước mặt hắn, mỉm cười nói: "Lâm đại, tôi xuất phát." Dưới màn trời đen kịt mùa hạ, nụ cười của cậu càng thêm phiêu lượng, nét mặt thoải mái.

Lâm Tĩnh không nói câu gì, chỉ giơ tay lên, kính lễ với cậu.

Lăng Tử Hàn thu lại nụ cười, cũng thành thạo chào theo nghi thức quân đội, lập tức đi đến phi cơ trực thăng ở đằng xa.

Lâm Tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng đơn bạc của Lăng Tử Hàn, bước đi tiêu sát, nhìn cậu leo lên phi cơ trực thăng vận tải người cùng vũ trang đột kích của Liễu Dũng, nhìn hai máy bay đồng thời cất cánh, sau đó hòa vào bầu trời đêm đen kịt.

Đến tận khi tiếng phi cơ trực thăng dần mất, hắn hơi hơi xoay người, lạnh lùng nhìn hướng tây nam, nhẹ nhàng mà nói: "Eclanamine, mày nhất định phải đợi tao, đừng chết nhanh quá."

HẾT CHAP 46

Mục lục

213. Quyển 5 - Chương 47

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn cùng Liễu Dũng dẫn tiểu đội đặc biệt hơn 20 quân sĩ trong bóng đêm hướng thẳng đến cao nguyên Pamir.

Rất nhanh, đèn đóm ở Kashgar liền biến mất, trước mắt bọn họ là một bầu trời tối đen, nhưng tất cả bọn họ đều mang kính gió có hiển thị số liệu, hồng ngoại, nhiệt điện, sóng dài trên mặt kính, đang dò xét, lần lượt hiển thị tư liệu. Từ những tư liệu này, họ biết phía dưới là địa hình vùng núi, phần lớn đều bao trùm trong lớp băng tuyết, hơn nữa độ cao so với mặt biển càng lúc càng cao, nhiệt độ trên mặt đất cũng dưới -20 độ, đồng thời trời đang đổ tuyết, hoàn cảnh rất ác liệt.

Liễu Dũng nhẹ giọng hỏi Lăng Tử Hàn: "Lăng phó, anh thấy sao rồi? Có chịu được không?"

"Được." Lăng Tử Hàn cười cười với hắn. "Tôi không sao cả, anh yên tâm đi."

Khoảng chừng một giờ sau, phi cơ trực thăng đến địa điểm dự định ban đầu, chậm rãi hạ xuống, treo lơ lưng ngay sườn dốc phủ tuyết. Đội viên ở cả hai máy bay đầu mở cửa khoang thuyền, nhanh chóng nhảy xuống, chạy nhanh ra phía ngoài.

Phi cơ trực thăng nhanh chóng bay lên, quay đầu trở về.

Hệ thống định vị toàn cầu vệ tinh Bắc đẩu lần lượt hiển thị rõ vị trí của từng người bọn họ, trên hệ thống mũ giáp của họ cũng hiện thị rõ ràng tình hình chung quanh ngay vị trí đứng của từng người.

Liễu Dũng thông qua microphone nhẹ giọng chỉ huy toàn bộ đội ngũ tiến về hướng tây nam, sau đó báo cáo tình hình với Lâm Tĩnh, đôi mắt vẫn luôn xem chừng tình hình của Lăng Tử Hàn.

Động tác Lăng Tử Hàn rất khuôn mẫu, nhanh nhạy theo sát đội ngũ tiến về phía trước. Tuy rằng trang bị vũ khí trên người hơn 50kg, lại đang leo lên ngọn núi trong cơn giá lạnh, nhưng nhìn không ra sự khó khăn nào của cậu cả.

Lâm Tĩnh nghe hắn báo cáo xong, hỏi: "Lăng phó thế nào?"

"Anh ta rất tốt." Liễu Dũng mỉm cười. "Chắc anh không tưởng tượng được đâu, biểu hiện của anh ta chẳng khác gì một người thuộc đại đội Dã Lang cả."

"Có thể tượng tưởng được mà," Khẩu khí Lâm Tĩnh ôn hòa. "Vốn dĩ nên để cậu ta tham chiến sớm một chút."

"Hiện tại cũng không trễ." Liễu Dũng thoải mái mà nói. "Anh ta có thể nhanh chóng ứng phó, tôi thấy không có vấn đề gì."

Lâm Tĩnh nhìn màn hình trên tường ở phòng tác chiến, nhanh chóng dưới khung cảnh ảm đạm nhìn thấy được thân ảnh Lăng Tử Hàn. Động tác di chuyển của cậu quả thật gọn gàng hoạt bát, hoàn toàn không khác gì các đội viên chung quanh. Hắn thỏa mãn gật đầu, dần yên tâm.

Liễu Dũng rất nhanh đến khe núi, dừng lại một chút, liền chuyển sang hướng đông, bắt đầu đi tới thôn Lặc Khắc.

Từ nơi này bắt đầu, mỗi lúc mỗi giây đều là hiểm cảnh, toàn bộ tinh thần mỗi người đều đề phòng, tùy thời ứng phó đột phát.

Dù tuyết đang rơi nhưng gió cũng lớn lắm. Gió núi gào thét, mang theo hoa tuyết xẹt qua sườn dốc phủ tuyết, hướng vào khe núi. Dưới cơn gió lạnh, dường như đang đọng lại, ngoại trừ băng tuyết chính là băng tuyết, toàn bộ thế giới ngoại trừ bọn họ ra thì không còn sinh vật nào khác.

Bọn họ mặc chiến phục tác chiến trong tuyết, cũng không thấy lạnh, đang tiến lên với tốc độ nhanh khiến bọn họ toàn thân phát nhiệt. Mỗi người bọn họ đều mang theo súng trường đột kích, yên lặng tìm kiếm sát khí.

Lăng Tử Hàn vốn dĩ đã mang cảm giác vượt xa hơn người bình thường, giác quan thứ 6 của cậu rất mạnh. Dù bọn họ mang theo bao nhiêu dụng cụ dò xét quân dụng cũng không phát hiện bất kì tình huống dị thường nào, nhưng cậu lại cảm giác được sự nguy hiểm càng lúc càng gần.

Cậu lập tức ra dấu với Liễu Dũng dừng lại. Lúc này, Liễu Dũng hoàn toàn quên mất việc cậu chưa từng được huấn luyện qua các dấu hiệu này, nhưng lại có thể làm thành thạo như thế, tựa như đã cùng bọn họ chiến đấu bên nhau nhiều năm, từ lâu đã trở thành một thể thống nhất với họ.

Liễu Dũng cúi đầu ngầm ra lệnh, tất cả mọi người dừng bước, lặng yên không một tiếng động cúi người xuống.

Bọn họ vừa lướt qua lưng núi, đang bước lên một bờ dốc đầy tuyết, chung quanh hoang tàn vắng vẻ, hàn lãnh, trong bóng đêm, chỉ có tiếng gió thổi, hệ thống dò xét của bọn họ không nhận thấy được sự nguy

hiểm nào cả.

Các quân sĩ nghi hoặc nhìn Liễu Dũng, Liễu Dũng lặng lẽ tiến đến bên cạnh Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng hỏi cậu: "Lăng phó, làm sao vậy?"

Trong nháy mắt, Lăng Tử Hàn cảm giác được một sát khí cực kỳ dã man đang tràn ngập trong bóng đêm, lan ra khắp bờ dốc đầy tuyết này, đồng thời len lỏi ngay dưới phần đất mà bọn họ đang đứng. Cậu không kịp giải thích, chỉ có thể gấp gáp nói với Liễu Dũng: "Mau, lui về, vịn lên phía đá núi bên trái đằng sau, mau."

Tuy rằng trong đội ngũ trung tá cùng chức vụ của cậu thì cậu là thượng cấp, thế nhưng quan chỉ huy hành động lần này là Liễu Dũng, cậu chỉ có thể kiến nghị, không thể trực tiếp hạ lệnh, trừ phi Liễu Dũng mất đi năng lực chỉ huy, thì cậu mới có thể tiếp nhận, bởi vậy giờ đây cậu chỉ có thể nói với Liễu Dũng.

Liễu Dũng nghe cậu nói xong, hơi kinh ngạc, nhanh chóng nhìn thấu kính, nhưng không có phát hiện tình huống nào khác lạ. Hắn do dự một chút, lập tức quyết định, mệnh lệnh toàn thể quân sĩ lui nhanh về bên trái phía sau.

Các quân sĩ lập tức đổi tuyến đường, bước nhanh về phía mỏm núi đá phía bên trái đằng sau.

Vài phút sau, dưới bờ dốc phủ đầy băng bỗng nhiên vang lên các tiếng vang nặng nề liên tục, chấn động toàn bộ khu đất, khiến mặt đất run rẩy, sau đó an tĩnh chốc lát, rồi có một tiếng băng nứt vang lên.

Liễu Dũng cùng các quân sĩ khác lập tức hiểu tình hình, có thể chấn động như vậy, chỉ có thể là có người đặt bom dưới tầng băng này, nói chung, toàn bộ băng phủ trên bờ dốc này gần như tung tóe, sụp đổ, trở thành một uy hiếp mà người thường khó chống đỡ nổi. Bọn họ lập tức tăng tốc, chạy nhanh về phía vách núi đầy mỏm đá nham thạch. Đây là chỗ gần bọn họ nhất, mặt băng xuyên qua mặt đất hướng thẳng lên trên, là nơi an toàn duy nhất mà bọn họ có thể chạy đến.

Tầng băng dần xuất hiện nhiều vết nứt, lập tức tốc độ càng lúc càng nhanh tiến thẳng về phía trước, ngay mặt băng xuất hiện môt mạng nhện các khe nứt.

Các quân sĩ toàn lực chạy nhanh trên tầng băng, thuận lợi cầm súng trường đột kích ngay trên người. Liễu Dũng vẫn ở bên cạnh Lăng Tử Hàn, sợ cậu trượt chân hoặc bị tụt lại phía sau. Bước chân Lăng Tử Hàn cũng rất vững vàng, nhanh chóng chạy theo bọn họ.

Tầng băng bắt đầu rung động, dường như đang từ tách ra khỏi bờ dốc vốn dĩ đang bám chặt, từng khối băng lớn lần lượt trượt xuống.

Các quân sĩ chạy tới sau nham thạch, lập tức bám chặt vào leo lên phía trên. Động tác Lăng Tử Hàn cũng không chậm, nhưng cũng không có gì đặc biệt, hoàn toàn giống các quân sĩ khác, tay không leo núi, toàn bộ thân người đều trầm ổn. Liễu Dũng ở bên cạnh cậu, tùy thời chuẩn bị cậu bị tụt tay liền nắm chặt lấy.

Lúc này, tầng băng dần sụp đổ, mang theo tiếng ầm ầm âm hưởng chảy xuống dưới chân núi, tốc độ càng lúc càng nhanh, thẳng xuống thâm cốc vạn trượng. Trong lúc nhất thời, các khối băng lớn va chạm vào nhau, trên đường còn va chạm vào nham thạch ngay sườn núi, càng khiến cho các mảnh vụn băng tuyết bay cao, tiếng oanh không ngừng vọng lại, thanh thế kinh người.

Bọn Liễu Dũng bám ngay nham thạch, tựa như đang đứng ngay giữa đỉnh núi tuyết mênh mông, chung quanh là sóng to gió lớn, chấn động khiến nham thạch chỗ bọn họ không ngừng run lên, nhưng với một đá núi đã gần như mọc rễ ngay vào núi này, thì dù cho lực lượng sông băng đổ nát lớn cách mấy cũng không thể lay động được, bởi vậy bọn họ sẽ được an toàn. Toàn bộ các quân sĩ nhìn không chuyển mắt vào một màn kinh tâm động phách qua thấu kính giám sát không gì sánh được kia, thấy được toàn cảnh, trong lòng hiểu rõ, nếu không nhờ Lăng Tử Hàn, chỉ sợ bọn họ hiện tại sẽ bị diệt toàn quân.

Liễu Dũng nhẹ giọng nói: "Lăng phó, cám ơn."

"Liễu trung đội, đừng khách khí với tôi như thế." Lăng Tử Hàn trầm giọng nói rằng. "Chúng ta hành động cùng nhau, chúng ta là chiến hữu."

"Được." Liễu Dũng lập tức đáp. "Tôi sẽ không nói thế nữa."

Lăng Tử Hàn ngưng thần nhìn rõ cảnh nổ tung long trời lở đất kia, sau đó sát khí nhằm vào bọn họ cũng biến mất. Cậu thoáng nhíu mày, nhỏ giọng nói với Liễu Dũng: "Đây không phải thiên tai, có người cài kíp nổ. Eclanamine đại khái đều cài đặt mai phục trên suốt quãng đường đi qua Bố Luân, chúng ta phải thêm cẩn thận."

Trong lòng Liễu Dũng có một cảm giác kỳ lạ, vị phó đại đội trưởng bình thường không hề quan tâm gì nhiều tới chuyện lớn nhỏ trong quân khu, thường khi thương lượng cũng là do họ nói, đôi lúc khi đến phiên cậu thì cậu lại tỏ ra do dự, nhưng tới thời khắc mấu chốt, thì hành động cùng lời nói không hề dư thừa, ẩn trong đó mang lại một uy thế, khiến người khác không thể tự chủ được mà tuân theo. Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không muốn phí thời gian đàm luận về những cảm giác ko đâu này, lập tức gật đầu: "Được, tôi biết."

Đường đi của bọn họ vốn phải ghé qua thôn Khố Khắc gần chỗ bọn họ nhất, sau đó mới xuyên địa thế hiểm yếu đến thôn Kha Khắc, cuối cùng đến thôn Lặc Khắc đặt ngay khe núi. Trải qua sự tình này, Liễu Dũng thương lượng với Lăng Tử Hàn, quyết định đổi đường đi.

Bọn họ vừa xuất hiện tại tầng băng này thì kẻ địch đã phát hiện, lập tức điều khiển kíp nổ từ xa, muốn đưa bọn họ vào chỗ chết, bởi vậy có thể khẳng định, đối phương nhất định trang bị quân sự tiên tiến, không phải đám đám ô hợp.

Đợi hai người họ thương lượng xong thì Liễu Dũng lập tức ra lệnh mới, động tĩnh của tầng băng cũng dần yên ắng lại. Hoa tuyết còn đang bay bay, toàn bộ sườn núi hoàn toàn thay đổi, xuyên qua đó vẫn khá nguy hiểm.

Bọn Liễu Dũng lục tục xuống nham thạch, hướng về phía lưng núi, sau đó lại qua thêm 1 ngọn núi, lúc này

mới mới một lần nữa hướng về phía đông nam, qua thôn Mục Khắc rồi mới thôn Lặc Khắc.

Độ cao ở đây so với mặt biển hơn 4 cây số, núi non hiểm trở, hầu như không có đường, bọn họ phải cẩn thận vô cùng, nhưng tốc độ di chuyển không hề chậm.

Thôn Mục Khắc ngay giữa sườn núi, bọn họ cần đi qua một sơn khẩu, mới có thể xuống đến thôn đó. Hơn hai giờ sau, sơn khẩu kia hiện ra trước mặt, đội quân tiên phong phía trước báo cáo với Liễu Dũng: "Có mai phục."

Từ kính nhìn trong đêm không thấy người, nhưng máy dò xét nhiệt cảm thì có thể hiện thị rõ ràng hai bên sơn khẩu có không ít người đang ẩn nấp, dùng tín hiệu dò xét vệ tinh thì phán đoán được có khoảng 30 tên, hơn kém 2 tên. Từ phương vị mà đối phương bố trí binh lực, hướng mà bọn chúng muốn phục kích đã sai rồi, hẳn không ngờ đại đội Dã Lang sẽ đi bên này, cũng không ngờ bọn họ sẽ đến thôn Mục Khắc.

Hiện tại, trên quân phục tác chiến của bộ đội đặc chủng đều có quét một loại vật chất phản dò xét bên ngoài, mà hệ thống tác chiến của bọn họ cũng có thể phóng ra sóng quấy nhiễu, khiến bọn họ dễ dàng tiếp cận kẻ địch. Đại đội Dã Lang cũng như nhau, chỉ cần hoạt động của bọn họ không trực tiếp bại lộ trong phạm vi nhìn hoặc phạm vi đèn rọi của kẻ địch thì kẻ địch khó mà phát hiện.

Để phòng ngừa kẻ địch nghe lén, Liễu Dũng không sử dụng hệ thống trò chuyện nữa mà triệu tập quân sĩ, thấp giọng bố trí phương án chiến đấu.

Bọn họ lập tức chia là các tiểu tổ chiến đấu gồm 4 – 5 người, phân ra đánh bọc từ hai bên sơn khẩu. Lăng Tử Hàn tất nhiên là cùng 1 tổ với Liễu Dũng, vị trí của bọn họ ở phía sau.

Bọn họ từ phía ngoài sơn cốc tay không leo lên, gió núi từ thâm cốc thổi lên, sắc như lưỡi dao, mãnh liệt như trường tiên, khiến hành động của bọn họ gặp nhiều khó khăn. Bất quá, kinh nghiệm bọn họ phong phú, tình hình này cũng không phải gặp mới một hai lần, lúc này toàn bộ đều điều chỉnh khí tức, trầm ổn leo lên, không phát ra âm thanh nào.

HẾT CHAP 47

Mục lục

214. Quyển 5 - Chương 48

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Liễu Dũng lo lắng cho Lăng Tử Hàn, vốn muốn cậu chờ ở hậu phương, phái 1 quân sĩ bảo vệ cậu, chờ tiểu đội đặc biệt của mình dẫn binh tiêu diệt xong địch, thì sẽ đón cậu sau, nhưng Lăng Tử Hàn kiên quyết không đồng ý. Liễu Dũng không có cách nào khác, chỉ có thể vừa lo lắng mà dẫn cậu theo, vừa phải leo lên núi rồi nhìn cậu. Lăng Tử Hàn sợ hắn nhất tâm nhị dụng (chú ý quá nhiều chuyện), lại khiến bản thân mới là người rớt xuống, lại không thể lên tiếng nhắc nhở, chỉ có thể lắc đầu nhìn hắn, ý bảo mình "Không có việc gì".

Liễu Dũng thấy cậu di chuyển nhẹ nhàng, cách cậu leo núi tuy rằng khác với kỹ thuật của theo chân bọn họ, nhưng rất vững, lúc này mới an tâm, chuyên tâm leo lên phía trước, trong lòng tràn đầy sự kinh ngạc.

Trang bị trên người bọn họ cũng gần 60kg, nhưng đặc biệt đặc cách cho Lăng Tử Hàn, ngoại trừ vũ khí thì không để cậu mang theo gì khác, nhưng dù thế nào thì cũng hơn 40kg, mang như vậy mà tay không leo núi là cực kỳ hao tổn thể lực, hơn nữa khiến toàn bộ cơ thể phải chịu một trọng lực nặng, đừng nói tới việc bọn họ vừa mới trèo đèo lội suối hành quân gấp mấy tiếng vừa rồi, chỗ này cao hơn mặt biển khá cao, dù cho phó đại đội trưởng nhìn qua yếu đuối mỏng manh này ngủ 1 giấc thật ngon cho lại sức rồi đi leo lên núi, chỉ sợ cũng không chịu nổi, nhưng biểu hiện Lăng Tử Hàn lại khiến người khác phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, quả thật khó mà tin được.

Hắn không muốn suy nghĩ nhiều, chuyên tâm leo lên vách núi, lặng yên không một tiếng động tiến lên, thông qua hệ thống trên mũ nhìn các tiểu tổ dùng mã tấu ở hai bên hành động bí mật nhanh chóng giải quyết kẻ địch, tùy thời chuẩn bị trợ giúp hỏa lực.

Phân tử khủng bố đều đang phân tán, phân tổ mai phục, vừa lúc để bọn họ có thể từng tổ một ra giải quyết từng tốp. Đây là một trận chiến tĩnh lặng, từ đầu tới đuôi không hề có tiếng súng nào. Dưới hoa tuyết tung bay trong bóng đêm, các quân sĩ lặng yên tiếp cận phía sau kẻ địch, dùng 1 chiêu kết liễu mạng đối phương, không ai kịp phát ra 1 tiếng kêu nào trước khi chết.

Chưa được nửa tiếng đồng hồ thì cuộc chiến kết thúc. Bình quân một người giải quyết 2 tên, đối với bọn họ đó là 1 chuyện dễ dàng. Còn đối phương, tuy rằng bọn chúng cũng từng được huấn luyện qua nhưng chỉ là bọn nghiệp dư mà thôi.

Liễu Dũng cùng Lăng Tử Hàn lướt qua sơn khẩu, trên cao nhìn xuống đánh giá thôn Mục Khắc ngay sườn núi. Các quân sĩ công tác theo trình tự, có người canh chừng bên người bọn họ, có người thì lục soát thi thể của đám phân tử khủng bố, có người thông qua máy quan sát giám sát động tĩnh chung quanh.

Thôn Mục Khắc là một thôn khá nhỏ, chỉ có khoảng 10 hộ dân, lúc này nơi đó một mảnh đen kịt, vô thanh vô tức.

Liễu Dũng nhìn chốc lát, lập tức dùng thấu kính để đọc các số liệu được thu lại bằng hệ thống dò xét, không khỏi nghi hoặc: "Bên trong chẳng có ai cả, kì lạ."

Lăng Tử Hàn xuyên qua kính gió, nhìn thẳng thôn xóm phía dưới.

Một luồng khí chết chóc lập tức ập tới, xâm nhập sâu vào tận xương tủy của cậu. Gió lạnh thổi qua núi

dường như mang theo tiếng tức giận mắng chửi, khóc, kêu thảm của mọi người lúc sắp chết, thậm chí còn có tiếng súng dày đặc. Cậu nắm chặt lòng bàn tay, nhẹ nhàng mà nói: "Bọn họ chết hết rồi."

Liễu Dũng ngạc nhiên nhìn cậu: "Gì cơ?"

Lăng Tử Hàn thở dài 1 hơi, thanh âm chậm rãi: "Tôi nói, toàn bộ thôn dân ở đây có thể đã bị bọn phân tử khủng bố tàn sát rồi."

"Hả?" Liễu Dũng nửa ngờ nửa tin, lập tức phái một tiểu tổ chiến đấu vào trong đó trinh sát.

Hai mươi phút sau, tiểu tổ báo cáo, người trong thôn quả thực toàn bộ đã bị sát hại.

Liễu Dũng cùng các quân sĩ nhanh chóng chạy tới đó.

Quả nhiên, thông qua kính nhìn trong đêm, có thể nhìn thấy thi thể nằm trong từng gian nhà, phần lớn đều là người già, phụ nữ cùng trẻ nhỏ, máu chảy ra từ thân thể bọn họ đều đã đóng băng lại.

Khu Bố Luân hoàn cảnh ác liệt, phần lớn thanh niên trai tráng đều đã đi làm công ở Kashgar, ở đây chỉ còn lại những người không muốn xa xứ hoặc những người không có khả năng tìm được việc trong thành phố, bọn họ khai hoang 1 mảnh đất nhỏ trong núi, làm ruộng bậc thang, nuôi vài con dê, tuy thu nhập không cao nhưng cuộc sống an tĩnh bình yên, dữ thế vô tranh, thật không nghĩ tới, những người già phụ nữ và trẻ em tay không tấc sắt này có thể bị sát hại tàn nhẫn chỉ trong 1 đêm.

Liễu Dũng phẫn nộ mắng: "Cái bọn súc sinh."

Lăng Tử Hàn ức chế tâm tình phẫn hận bên trong, nghiêm túc mà người chết, nhưng phát hiện những tên khả nghi mà Du Dặc cùng Triệu Thiên liệt kê cho cậu không nằm trong đó. Những người này khi chết vẫn mang theo bộ mặt đầy nghi hoặc, phẫn nộ, sợ hãi, tuyệt vọng, trước khi chết ai cũng rất thống khổ, hiển nhiên người giết bọn họ có thể là người thân hoặc bạn bè, là người mà họ tin tưởng, có thể là người mà họ yêu.

Cậu nhanh chóng tỉnh táo lại, suy nghĩ dụng ý của việc Eclanamine khi ra lệnh diệt toàn thôn. Vì muốn chọc tức Lâm Tĩnh? Hay đang đe dọa mình? Hay là bản thân gã bị lộ hành tung nên giết người diệt khẩu? Đây là một vụ hoàn toàn độc lập, không hề có liên quan gì tới viêc tàn sát bình dân trước đây? Đây chỉ là 1 hành động nhất thời hay là phương thức hoạt động của gã?

Liễu Dũng đi tới bên cạnh cậu, nhẹ giọng nói: "Đây là thủ pháp mà bọn "Lê minh chi tử" quen dùng. Trước đây bọn chúng cũng thường tàn sát bình dân, bất quá lần này hung ác hơn những lần trước nhiều."

Tổ chức khủng bố khi giết người, đều hô lên khẩu hiệu đều là "Giết Hán, diệt Hồi, trừ gian", nhưng bình dân bình thường tay trói gà không chặt này thì bọn chúng e ngại gì chứ? Tất cả bọn họ đều là người Tajik. Cũng không ai có công chức, so sánh với đối tượng mà bọn chúng nhắm tới hoàn toàn không hề xứng, đây

coi như là lạm sát kẻ vô tội.

Thế nhưng, có 1 điểm quan trọng, nếu như bọn họ đi con đường thông thường đã dự tính, sẽ tiến thôn Mục Khắc trước, sau đó bọn phân tử khủng bố đang mai phục tại sơn khẩu có thể phát động tập kích, dù kết quả thế nào thì những thôn dân này đều có thể bị những người cuối cùng đến giải quyết tốt hậu quả cho là bọn Lâm Tĩnh giết. Chuyện Lâm Tĩnh tàn sát bình dân trước đây có thể cũng giống như vụ này mà phát sinh hay sao?

Lăng Tử Hàn hít sâu một hơi, quyết định bảo lưu chứng cứ trước, sau khi kết thúc chiến tranh rồi kết luận cũng không muộn. Hiện tại cậu cần phải lãnh tĩnh, như vậy mới thể hoàn thành nhiệm vụ mà không xảy ra sai lầm nào.

"Liễu trung đội, tiếp tục hành động thôi." Cậu nhìn Liễu Dũng, có vẻ bình tĩnh.

"Yes, sir, chúng ta phải đáp lễ Eclanamine thật tốt mới được." Liễu Dũng nghiến răng nghiến lợi xoay người, nhanh chóng ra lệnh với quân sĩ. "Đi đường số 3, đến thôn Tra Khắc."

Lúc này, 1 quân sĩ tiến lên, mang lại một máy bộ đàm cho hắn: "Liễu trung đội, cái này lục soát được từ người của một tên phân tử khủng bố. Tôi đã kiểm tra rồi, bọn chúng sử dụng kênh thông tin số 57."

"OK." Liễu Dũng tiếp nhận, mang theo trên người, dùng kênh giám sát tổng chỉ huy chỉnh lại kênh 57, lập tức vung tay, cùng quân sĩ xuất phát trong bóng đêm,

Thôn Tra Khắc cách đây không xa, có 1 con đường núi thông qua đó, khoảng chừng hơn 20km, dọc theo sườn núi hướng về phía trước, độ cao so với mặt biển cũng tăng lên 200m.

5 thôn ở Bố Luân không có thông đường cho xe hơi, phương tiện giao thông của bọn họ phần lớn đều là ngựa, chỉ có 1 số ít thanh niên dùng xe máy, rất nhiều người không nuôi nổi ngựa thì đi bộ, cũng may con đường này cũng không mấy gập gềnh, với những người đã quen đi đường núi thì cũng không tính là khó đi.

Bọn họ đi rất nhanh, nhưng cũng rất cẩn thận.

Dọc theo đường đi cũng không có mai phục, nhưng truyền đến những tiếng súng vụn vặt, trong đó còn có tiếng chó sủa cùng thét chói tai của phụ nữ.

Liễu Dũng cùng Lăng Tử Hàn biến sắc, các quân sĩ cũng gấp. Những thanh âm này thuận gió mà đến, còn chỗ phát ra thanh âm này chính là thôn Tra Khắc. Hơn phân nửa là bọn phần tử khủng bố đang tàn sát thôn dân.

Liễu Dũng nhanh chóng ra lệnh: "Mau tăng tốc."

Dù nhiệm vụ lúc ban đầu của bọn họ là gì, thì bây giờ đều đặt sang 1 bên, hiện tại nhiệm vụ quan trọng chính là cứu vớt bình dân.

Bọn họ chạy nhanh về phía trước.

Gió lạnh gào thét, hoa tuyết bay phủ người họ, bốn phía là cánh đồng tuyết, không có một ngọn cỏ, dưới thấu kính thì tựa như 1 cánh đồng hoang vu thời kỳ viễn cổ, không có sự sống nào cả. Bọn họ trầm mặc đi lên cao nguyên, chỉ có việc thiếu dưỡng khí không bằng 1 nửa đất bằng là khiến bọn họ khó chịu. Liên tục hành quân, leo núi, đánh bất ngờ, 4 5 tiếng khiến thể lực cùng tinh thần của bọn họ bị khảo nghiệm nghiêm trọng. Huấn luyện nghiêm khắc bình thường lúc này lại thể hiện được ích lợi của nó, tốc độ của bọn họ vẫn nhanh không hề giảm.

Liễu Dũng vừa đi vội, vừa chú ý tình hình Lăng Tử Hàn. Cậu theo sát phía sau Liễu Dũng, nhắm mắt theo đuôi, bước chân không nặng nề, hô hấp cũng không gấp. Liễu Dũng cũng không còn sức để chú ý đến tình hình khác lạ này của cậu, thấy cậu không gặp khó khăn gì, bản thân yên tâm mà hết sức chăm chú vào cuộc chiến sắp tới.

Hai mươi phút sau, bọn họ vẫn chia làm 5 tổ chiến đấu, phân ra từng cụm, yểm hộ nhau ào vào thôn Tra Khắc.

Lúc này, tất cả thanh âm đều tĩnh lặng, thôn trang nhỏ vắng vẻ dựa trên vách núi, trong bóng tối mang theo sát khí.

HẾT CHAP 48

Mục lục

215. Quyển 5 - Chương 49

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Bọn họ cẩn thận lẻn vào đó. Rất nhanh, khung cảnh đầy máu tanh không ngừng xuất hiện trước mắt bọn họ.

Cũng giống như thôn Mục Khắc, thôn dân ở đây đều bị giết, bao gồm cả chó mà bọn họ nuôi cũng không thể may mắn tránh khỏi. Điều khác với thôn Mục Khắc chính là, bọn họ mới vừa bị giết, máu vẫn còn đang tuôn chảy hướng ra phía ngoài, không ngừng hòa tan thấm vào mặt tuyết trên đất, dần dần đọng lại.

Các quân sĩ tuy rằng phẫn nộ, nhưng rất lãnh tĩnh, vừa kiểm tra xem có người nào còn sống hay không, vừa tìm kiếm bọn phân tử khủng bố chưa đi xa khỏi đây.

Rất nhanh, bọn họ phát hiện có 1 đám người đang đi về phía Tây, người có hơn 40 tên, trên tay đều có súng. Do đường đi tối như mực, đang có bão tuyết, tuy rằng bọn chúng có mang theo đèn nhưng vẫn đi rất chậm, chỉ sợ không ngờ việc người của đại đội Dã Lang đã gần trong gang tấc.

Liễu Dũng lập tức hạ lệnh truy kích bí mật. Hắn không chỉ muốn giết bọn khốn không có tính người này, mà còn muốn bắt bọn chúng tra hỏi cho rõ ràng.

Lúc này, từ micro của bọn phân tử khủng bố truyền ra thanh âm, hình như Eclanamine đang nghe bọn chúng báo cáo tình hình chỗ này. Bọn chúng báo cáo là đã giải quyết toàn bộ những người trong thôn không chịu hợp tác với họ, đang hướng đến thôn Khố Khắc, cùng người ở đó hợp lại. Eclanamine nhiều lần hỏi bọn chúng có tình hình gì khác thường hay không, bọn chúng trả lời đều bình thường, ngoại trừ bọn chúng ra, không có kẻ nào khác. Dường như Eclanamine có chút nghi hoặc, nhưng vẫn để bọn chúng chấp hành theo kế hoạch đã định ra, sau đó cúp máy không cùng bọn chúng trò chuyện nữa, lại quay sang hỏi tình hình của tốp khác.

Liễu Dũng vừa lặng yên không tiếng động tiến về phía trước, vừa nhanh chóng căn cứ vào tín hiệu của Eclanamine điều tra rõ phương vị của gã. Lăng Tử Hàn còn nhanh hơn cả hắn, cậu sử dụng không chỉ sử dụng hệ thống quân dụng, còn có thêm các thiết bị truy tung tín hiệu mini do Vệ Thiên Vũ trang bị giúp cậu. Hệ thống trò chuyện mà bọn Eclanamine sử dụng tuy được trang bị thiết bị phản truy tung tiên tiến, nhưng loại này cũng có trình tự cơ bản như loại mà Tứ Thái Thái của Guzman, Vệ Thiên Vũ nghiên cứu thiết bị đó vô cùng triệt để, nhanh chóng phá được lá chắn nhiều lớp của trang bị này, lúc này tốc độ truy tung cùng phá giải nhanh hơn Liễu Dũng nhiều.

4 tiểu tổ của tiểu đội đặc biệt bọc thành 2 cánh đánh qua. Tốc độ hành động của bọn họ còn nhanh hơn bọn phân tử khủng bố. Dù sao Eclanamine có kinh tế hậu thuẫn, cũng không có thể sánh được với một cường quốc giàu có và đông đúc. Trang bị trên người bộ đội đặc chủng bọn họ cũng có giá trị hơn 600.000 nhân dân tệ, còn phân tử khủng bố chỉ bất quá là từng tốp tổ nhỏ hợp thành 1 tổ lớn, hơn nữa không được đầy đủ, tất nhiên khả năng theo dõi cùng phản theo dõi không sánh được với quân đội. Những người này chỉ nhờ vào hoàn cảnh tự nhiên cao nguyên cùng hàn lãnh, nhưng người thuộc đại đội Dã Lang có sức chiến đấu tại khu giá lạnh cũng vượt xa xa bọn họ.

Tổ của Liễu Dũng cùng Lăng Tử Hàn ở phía sau chặn đường, 4 tổ khác nhanh chóng vây quanh kẻ địch, nòng súng nhắm ngay những kẻ đang mang bộ quần áo cồng kềnh, dò dẫm từng bước trên mặt tuyết, bọn họ nhanh chóng thảo luận rồi giơ súng nhắm vào mục tiêu xạ kích đã khẳng định trước.

Liễu Dũng nhìn vị trí của từng quân sĩ trên màn hình thấu kính, sau đó nhìn phân tử khủng bố, lập tức hạ lệnh: “Bắn.”

Lập tức, tiếng súng vang lên. Toàn bộ quân sĩ đều dùng súng bắn tỉa, chuẩn xác nhắm vào chỗ hiểm của bọn chúng mà bắn.

Bọn họ đã được huấn luyện, còn đối phương không hề phòng bị, chỉ lo chú tâm vào mặt đất ẩm ướt phía

dưới chân. Chúng giờ chẳng khác gì tấm bia, một súng vừa vang lên, liền kêu lên 1 tiếng rồi kêu thảm, ngã xuống, những người khác theo bản năng cúi người, giơ súng lên bắn loạn xạ.

Các quân sĩ lập tức ném lựa đạn ra, chuẩn xác nổ ngay giữa bọn chúng, nhất thời huyết nhục tung bay, bi thảm vô cùng. Tên phân tử khủng bố dẫn đầu mới vừa mới chuẩn bị báo cáo với Eclanamine thì đã bị lựa đạn bay tới bên người nổ chết, micro trong tay cũng bị nát theo.

Các quân sĩ đều cực kỳ hận phân tử khủng bố không bằng cầm thú này, vừa ném lựu đạn ra, lập tức đứng dậy chạy ào tới, giơ cao đao lên chém xuống. Trong bóng tối, bọn họ có thể thấy rõ động tĩnh của đối phương, nhưng phân tử khủng bố lại không thể nhìn thấy gì cả, bị mãnh liệt tập kích thình lình xảy ra. Dưới tình hình này, không ai hạ thủ lưu tình, nhiều người chỉ dùng 1 chiêu đã giết chết kẻ địch. Dưới sự đả kích chuẩn xác mà hữu lực của bộ đội đặc chủng, phân tử khủng bố lập tức mất đi năng lực chống lại, nhanh chóng ngã xuống nền tuyết trắng.

Liễu Dũng cùng Lăng Tử Hàn nhanh chóng chạy qua. Liễu Dũng kiểm tra nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được 1 tên có thể nói chuyện. Hắn mở chiếc đèn nhỏ chiếu thẳng vào mặt gã. Người nọ bị ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào, theo bản năng nhắm hai mắt lại. Nhìn qua biết gã khoảng ba mươi tuổi, đường viền gương mặt biết rõ là đến từ Trung Á.

Liễu Dũng dùng Hán ngữ, tiếng Anh, tiếng Uighur, tiếng Tadjik lần lượt hỏi gã, nhưng gã vẫn nghiêm mặt không nói tiếng nào, rõ ràng dự định ngoan cố chống lại. Liễu Dũng liên tiếp nhìn thấy bình dân vô tội ở cả hai thôn bị giết, trong lòng xúc động phẫn nộ, lúc này thấy gã không chịu nói, nhấc chân đạp gã. Gã ngã xuống đất nhưng vẫn không chịu nói gì.

Bọn họ không có thời gian tiêu tốn ở đây, Lăng Tử Hàn đã truy tung được phương vị của Eclanamine hiện nay đang ở thôn Kha Khắc, bọn họ cần nhanh chóng tới đó. Thấy Liễu Dũng hỏi, nhưng không nắm được không bắt được trọng điểm, Lăng Tử Hàn bắt lấy gã, rồi rút mã tấu ra, hung hăng đâm mạnh vào hõm vai của gã. Lực đạo của cậu rất xảo diệu, vị trí đâm rất chuẩn xác đó chính là dây thần kinh tập trung, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, cũng không thương cân động cốt, nhưng lại cảm nhận được sự đau đớn. Gã vốn cắn chặt răng, dự định đối kháng đến cùng với Liễu Dũng, đột nhiên bị một cú đâm như thế, nhất thời đau đến kêu to lên.

Lăng Tử Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, xoay đao lại, gã đau đến liều mạng giãy dụa, kêu thảm thiết.

Lăng Tử Hàn lạnh lùng ra lệnh cho quân sĩ bên cạnh: “Đè nó lại.”

Các quân sĩ mạnh mẽ này lần đầu tiên thấy phó đại đội trưởng thư sinh này ngoan độc như thế, chỉ cảm thấy vừa mới mẻ vừa ngạc nhiên, nhưng không chút do dự nghe theo mệnh lệnh của cậu, vững vàng đè chặt tên phân tử khủng bố kia.

Lăng Tử Hàn ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mặt gã, lạnh như băng nói: “Mày không nói phải không? Eclanamine hiện tại đang ở thôn Kha Khắc phải không? Muốn tụi bây đến thôn Khố Khắc chặn viện binh của bọn tao phải không?”

Gã đau đến cả người mềm nhũn, nghe cậu hỏi liên tiếp nhiều vấn đề, trên mặt hiện thị nét mặt ngạc nhiên không biết phải làm sao, quả nhiên Lăng Tử Hàn nói đúng.

Muốn đi vào thôn Kha Khắc phải qua thôn Khố Khắc, Eclanamine triệu tập đông người ở đó chờ thỏ tới, hơn nữa đang trong bão tuyết cùng đồi núi cao hơn mặt biển, xác thực là một phương pháp giản đơn mà hiệu quả, có thể chặn được quân của Lâm Tĩnh tiến đến viện binh.

Nếu vậy, Eclanamine dự định cùng tiểu đội nhỏ của bọn họ quyết chiến tại thôn Kha Khắc sao?

Lăng Tử Hàn nhìn tên hai tay dính đầy máu trước mặt, rút đao từ vai gã ra. Gã quát to một tiếng, hôn mê bất tỉnh. Lăng Tử Hàn biết tâm tư của chúng, trên tay bọn chúng đầy máu, dù không nói cũng chết, mà nói cũng chết, tất nhiên sẽ ngang ngạnh tới cùng. Bọn chúng cũng không có thời gian dùng thủ đoạn bức cung, phải lập tức hành động.

Lăng Tử Hàn không hề nhìn gã nữa, đứng dậy nói với Liễu Dũng: "Đem tình hình ở đây báo cáo lại với Lâm đại, để hắn cẩn thận thôn Khố Khắc. Động tác chúng ta phải nhanh hơn mới được, đến thôn Kha Khắc bắt Eclanamine."

Liễu Dũng nhìn cậu bằng 1 ánh mắt kì lạ, nhưng lúc này không phải lúc nói những lời vô nghĩa. Hắn gật đầu, ra lệnh các quân sĩ lục soát người của phân tử khủng bố, gom lấy toàn bộ vũ khí, lựa đạn của chúng, lập tức đi tới thôn Kha Khắc.

Độ cao ở đây so với mặt biển càng cao, nhiệt độ không khí càng thấp, tuyết rơi càng lúc càng dày. Gió núi lạnh giá gào thét, mang theo từng đợt hoa tuyết dày đặc, hướng về phía cao nguyên, sơn cốc, ập vào người họ.

Trong lúc đó trời đất càng thêm tối tăm.

HẾT CHAP 49

Mục lục

216. Quyển 5 - Chương 50

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Trải qua 2 tiếng chạy gấp, tiểu đội đặc biệt do Liễu Dũng dẫn đã đi tới gần thôn Kha Khắc. Bọn họ ẩn sau

núi đá đằng xa, không dám lộ diện bản thân mình ngay gò đất trống bên ngoài.

Dọc theo đường đi, cứ nửa tiếng Eclanamine gọi cho các tổ, nhưng hai tổ ở thôn Mục Khắc và thôn Kha Khắc hiển nhiên không thể trả lời gã được rồi. Dường như Eclanamine có chút khẩn trương, gọi cho người của thôn Lặc Khắc nhanh chóng chạy tới thôn Kha Khắc, ra lệnh cho người ở thôn Khố Khắc vẫn ở yên đó chờ lệnh, theo kế hoạch cũ.

Gió trên núi càng lúc càng mạnh, khí lưu hay thay đổi phức tạp, phi cơ trực thăng không có khả năng đáp được đến đây, thực sự nguy hiểm. Cho dù Lâm Tĩnh xuất phát ngay bây giờ thì đi đường bộ tới được đây cũng mất khá nhiều thời gian, cho dù suốt đường thuận lợi, không gặp phải đất lún, tuyết lở, bão tuyết, thì bọn họ cũng phải mất gần 7, 8 tiếng mới có thể tới được thôn Kha Khắc, hơn nữa bọn họ còn phải đi qua thôn Khố Khắc. Nếu bị chặn đường ở đó thì thời gian bọn họ tới được đây còn mất nhiều hơn. Sợ rằng trong khoảng thời gian này Eclanamine sẽ nhân cơ hội để bắt hoặc giết chết Lăng Tử Hàn cùng tiểu đội của cậu, sau đó lập tức chạy qua biên giới, trốn khỏi sự truy đuổi của Lâm Tĩnh.

Hơn mười năm qua, phân tử khủng bố Trung Á thường không sử dụng các chiến thuật phức tạp, nhiều thời gian chỉ là dũng cảm không sợ chết, phát động hình thức tập kích tự sát, giản đơn mà trực tiếp. Eclanamine ở Trung Á cùng Tây Vực nhiều năm qua, cũng chỉ chọn lựa hình thức đó, nhưng hành động thì càng ngày càng máu tanh, tàn nhẫn, chỉ cần đạt được mục đích thì không tiếc điều gì cả. Lần này cũng như nhau, phương thức Eclanamine sử dụng vẫn nhanh chóng trực tiếp như thế, không chỉ giết hại người thường, nhưng ngay cả người một nhà cũng không tiếc hy sinh, chỉ cần để giết được Lăng Tử Hàn báo thù.

Liếc mắt đó có thể thấy được, lão già gian manh như Eclanamine thực tế đã bị thù hận làm mờ mắt, nảy sinh ra ý nghĩ cực đoan. Tại cao nguyên này, gã đã định sẽ khiến thi để khắp nơi, máu chảy thành sông.

Lăng Tử Hàn cùng Liễu Dũng y như nhau, cẩn thận đánh giá thôn Kha Khắc từ xa. Các quân sĩ khác theo đúng nhiệm vụ, cẩn thận đánh giá quan sát động tĩnh chung quanh. Bọn họ đều nằm trong tuyết, vừa lẳng lặng nhìn quanh, vừa ăn các thực phẩm năng lượng cao giúp chống chứng say núi, đồ hộp, cao nhiệt lượng, lòng trắng trứng high protein, tiếp thêm khí ô xi, sau đó đun thêm canh thịt bò uống.

10 sau, bọn họ đều ăn uống no đủ, mệt nhọc cũng dần biến mất được phân nửa, tinh thần mỗi người chấn hưng, chuẩn bị khai chiến với Eclanamine.

Thôn Kha Khắc cũng giống như 4 thôn trước, không lớn lắm, chỉ có 20 hộ, phòng ốc cùng tường đều dùng đá xây dựng, vừa chống được dã thú, mà toàn bộ thôn xóm cũng dùng một bức tường cao bằng đá chắn lại chung quanh, nhìn qua rắn chắc vô cùng.

Từ hình ảnh mà vệ tinh từ xa truyền đến hệ thống của bọn họ, từng nhà trong thôn có không ít người, nhìn qua dường như đang ngủ, từ phương vị của bọn họ, hiển nhiên thôn dân vẫn còn sống, nhưng trong đó có hơn phân nửa người đang hoạt động, chắc là phân tử khủng bố do Eclanamine dẫn đầu.

Liễu Dũng nhỏ giọng nói với Lăng Tử Hàn: “Bọn chúng có bố trí ba trạm gác trên vách đá, bên tường ngay rìa thôn đều có người. Chúng ta khó mà tiếp cận bọn chúng mà không làm lộ thân lắm.”

Lăng Tử Hàn không hề sử dụng hệ thống mũ giáp, mà là hoàn toàn vận dụng năng lực nhận biết của bản thân. Trong bóng đêm cậu đang dừng hẳn tại thôn kha khắc, toàn bộ dây thần kinh dường như đang tiến thẳng thâm nhập vào trong đó.

Bên trong có rất nhiều tư tưởng ầm ĩ, nhưng đều rất mạnh mẽ, vừa có lo lắng không biết, vừa có hưng phấn giết chóc, vừa có chờ mong, sợ hãi, tàn nhẫn … muôn hình muôn vẻ. Tư tưởng Lăng Tử Hàn chậm rãi tiến vào trong thôn, nhưng hoàn toàn không hề cảm nhận được sát khí hoặc là ý hận bén nhọn.

Cậu nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Eclanamine không có trong đó."

"Gì cơ?" Liễu Dũng tưởng mình nghe lầm.

"Eclanamine không có trong thôn." Lăng Tử Hàn hời hợt mà nói. "Bên trong có hơn 70 người, hơn phân nửa là phân tử khủng bố, nhưng Eclanamine không có trong đó."

Liễu Dũng nghi hoặc nhìn về phía cậu: "Lăng phó, sao anh lại biết việc này? Hệ thống chúng ta có thể dò xét được số người bên trong, nhưng sao anh có thể kết luận Eclanamine không có trong đó?"

Lăng Tử Hàn nhàn nhạt mà nói: "Không có quy luật gì cả, chỉ là trực giác thôi. Bên trong có rất nhiều người, phần lớn đều có sát khí. Loại sát khí này quá mãnh mẽ, dù cách xa vẫn có thể cảm giác được."

Liễu Dũng kinh dị mở to hai mắt nhìn cậu, dường như bội phục sát đất: "Là năng lực đặc biệt à?"

"Sao vậy được chứ? Tôi không có năng lực đặc biệt gì đâu?" Lăng Tử Hàn bật cười. "Nhưng do bọn chúng chủ yếu nhằm vào tôi, nên tôi có thể cảm giác được."

"À, cũng có thể là vậy." Liễu Dũng miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này của cậu, sau đó nhíu mày. "Nếu như Eclanamine không ở trong đó, thì gã đang ở đâu?"

Lăng Tử Hàn đánh giá địa hình bốn phía thôn kha khắc, cùng hắn thương lượng. "Anh xem thử có thể nào gã đang ở vách núi đằng sau thôn không?"

Liễu Dũng suy nghĩ một chút, có chút do dự: "Nếu chúng ta chia ra tìm ở sau núi, thì càng thiếu nhân lực."

Lăng Tử Hàn thoáng suy tư, bình tĩnh nói: "Vậy anh báo cáo với Lâm đại đi, xem có phải hắn đã khai chiến ở thôn Khố Khắc rồi không?"

Lúc này Lâm Tĩnh đã dẫn đội vào núi, Lạc Thiên Thu, Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa cũng dẫn theo đội mình tiến hành bọc đánh từ 3 phía. Lạc Thiên Thu cùng Lô Thiểu Hoa vốn dĩ là giả bộ rời đi, nhưng bí mật trở về, hiện tại đã tiến nhập Pamir.

Nghe xong báo cáo của Liễu Dũng cùng sự phân tích của Lăng Tử Hàn, Lâm Tĩnh nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói rằng: "Nhiệm vụ của hai người là điều tra tung tích Eclanamine, không cần mạo hiểm, chờ chúng tôi tới đó tập hợp rồi tính tiếp." Hắn vẫn đang lo lắng cho an toàn của Lăng Tử Hàn.

Liễu Dũng nói đồng ý, nhưng Lăng Tử Hàn giành nói: "Lâm đại, như vậy không thích hợp, chúng tôi vẫn nên dựa theo kế hoạch lúc trước, để chúng tôi dẫn dụ Eclanamine, các anh thì vây bắt gã. Với lại, Eclanamine tàn nhẫn ngầm tàn sát thôn dân, nếu như gã vẫn ra tay ở đây, thì dù thế nào chúng tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn."

"Đúng vậy." Liễu Dũng lập tức đồng ý. "Lâm đại, tôi sẽ điều tra tung tích của Eclanamine, nếu có tình huống bất thường thì chúng tôi nhất định phải hành động."

"Được." Lâm Tĩnh tất nhiên hiểu lý do tại sao họ nói vậy. Tình thế chiến trường thay đổi trong nháy mắt, nhất là bọn họ phải tiến hành hành động đánh bất ngờ thâm nhập vào hang hổ, người chỉ huy mặt trận phải biết xử trí kịp thời, không thể báo cáo với hắn rồi mới quyết định được. Hắn gật đầu: "Liễu trung đội, anh cùng Lăng phó có thể hành động, nhưng phải chú ý an toàn."

"Yes, sir." Liễu Dũng kết thúc trò chuyện, lập tức cùng Lăng Tử Hàn thương lượng phương án khởi hành. Hiện tại, hình tượng của vị phó đại đội trưởng trong suy nghĩ của hắn đã hoàn toàn khác hẳn lúc trước. Hắn rất nghiêm túc lắng nghe ý kiến Lăng Tử Hàn, dần dần xem cậu là một thượng cấp chân chính của mình.

Bọn họ quyết định chia thành 2 nhánh, một vào thôn trinh sát, tùy thời giết địch, 1 lên núi điều tra, tìm kiếm hành tung Eclanamine. Tuy rằng địch đông ta ít, nhưng bọn họ đánh bất ngờ, trọng điểm chính là bắt Eclanamine, bởi vậy cũng không làm bản thân phải vướng phải khó khăn. Bọn họ tận lực đợi đội quân của Lâm Tĩnh hoặc các trung đội khác tới gần, sau đó cùng nhau hợp tác, nội ứng ngoại hợp, tiêu diệt kẻ địch.

Trước phương án đó, Liễu Dũng liền muốn hạ mệnh lệnh, Lăng Tử Hàn nói thẳng: "Anh vào thôn, tôi lên núi, ngược lại cũng không sao, anh cứ chọn đi."

Liễu Dũng phát hiện thời điểm mấu chốt cậu luôn lời ít mà ý nhiều, hơn nữa khẩu khí chắc chắn, chân thật, lúc này không khỏi tán thán, uy thế thái tử quả nhiên bất phàm. Nhưng đề nghị này của Lăng Tử Hàn cũng rất chính xác, từ phương án hành động cùng chiến thuật, nếu bọn họ chia làm 2 đường, đương nhiên hai người chỉ huy bọn họ cũng phải chia ra theo hai đường.

Xét về mặt nguy hiểm, thì vào thôn càng gặp nhiều nguy hiểm hơn lên núi, dù sao ở đó tập trung nhiều phân tử khủng bố cùng hung cực ác như vậy, nếu như khởi chiến thì đó chính là tử chiến. Thế nhưng, nếu trong bóng đêm phải men theo vách đá, hơn nữa không thể biết được tình hình trong núi, nếu làm không tốt sẽ thành bia sống cho người khác, cũng không chừng vừa đặt chân lên liền ngã xuống, nguy hiểm cũng khá cao.

Liễu Dũng suy nghĩ, trong lúc nhất thời thế khó xử, nhưng không nói gì.

Lăng Tử Hàn tất nhiên biết hắn đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: "Liễu trung đội, đây không phải đang du

lịch, tôi không phải đứa trẻ nhỏ. Thời cơ tới trong chớp mắt, chúng ta không thể lãng phí thời gian. Nếu như Eclanamine còn đang ở gần đây thì ngay lúc Lâm đại khai chiến cùng bọn chúng ở thôn Khố Khắc thì gã nhất định sẽ hành động, có thể sẽ nhanh chóng rời khỏi đây."

"Tôi hiểu." Liễu Dũng không hề do dự, gật đầu. "Yes, sir, anh lên núi, tôi vào thôn."

Lăng Tử Hàn kiên trì chỉ đưa theo 2 quân sĩ, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

Liễu Dũng dẫn theo các quân sĩ khác, đi vào đường ngầm, lén lút lẻn vào trong thôn.

HẾT CHAP 50

Mục lục

217. Quyển 5 - Chương 51

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn cùng 2 quân sĩ khác từ sau núi leo lên vách đá, tiến vào một con đường tuyết chật hẹp, sau đó tà tà trượt xuống dưới, cuối cùng phát hiện 1 cái động ẩn sau trong bụng núi.

Động này diện tích không lớn, khô ráo, ấm áp, có những bình đèn bằng bình ắc-quy năng lượng cao mắc trên vách đông, còn có máy sưởi bằng nhựa treo trên vách, tản ra khí ấm. Ngoài ra, ngay 1 góc kẹt của động có 1 cái bàn vuông, trên bàn có một chiếc máy điều chỉnh tần số, đây chính là thiết bị đổi tần số mà người nọ dùng biến giọng mình thành giọng của Eclanamine, khiến cho những người đuổi bắt Eclanamine cho rằng gã đang ở đây, có thể yểm trợ cho vị trí ẩn nấp chính xác của gã.

Bên trong tổng cộng có 4 người, trong đó có 1 tên đang trò chuyện cùng Eclanamine, còn 3 tên kia ngồi ở bên động, miễn cưỡng ôm súng vào trong ngực, thả lỏng, nhìn mặt 2 tên có vẻ ủ rũ, dường như đang buồn ngủ.

Lăng Tử Hàn làm dấu với hai quân sĩ, ý bảo bản thân cậu sẽ đối phó vớii cái tên đang gọi điện ngay giữa, còn hai người họ xử lý 3 tên ngồi ngay góc động. 2 quân sĩ kia gật đầu, lặng lẽ rút dao, vận sức chờ hiệu lệnh.

Lăng Tử Hàn thấy tên ở giữa đã cúp máy, chậm rãi bước đến góc động, lập tức dựng thẳng người lên, phi thân ào xuống dưới, một tay giơ ra nắm chặt mục tiêu, một tay ấn chặt gã xuống dưới. Cậu dùng động tác

võ thuật mà trong đại đội Dã Lang đã hướng dẫn, lực sử dụng cùng kỹ xảo lại dựa theo bản năng của liệp thủ.

Hai người quân sĩ phía sau cậu cũng vọt ra theo cậu, một trái một phát xuất kích, con dao ở giữa thì song song hướng thẳng đến tên thứ 3, chuẩn xác nhắm thẳng vào tim.

Phần tử khủng bố bên cạnh bỗng nhiên thấy có người nhảy vào, đều ngẩn ra, theo bản năng cầm lấy súng, nhanh chóng nâng lên.

Hai quân sĩ đều nắm lấy súng của đối phương, 1 người đá, 1 người đấm, chỉ một chiêu đã lấy mạng của tên đó.

Lăng Tử Hàn vừa đảo người tên đó lại liền nắm chặt tay gã, nhanh chóng soát người, trói hai tay tên đó ra sau lưng, ngăn ngừa tên đó tự sát nên liền đưa tay nắm chặt cằm tên đó, rồi dựng tên đó ngồi dậy. Động tác của cậu quá nhanh, khiến tên đó hoàn toàn không có cơ hội phản công thì đã bị cậu chế trụ. Trong phòng rất ấm, cậu đã gỡ kính gió cùng mũ ra, làm lộ khuôn mặt mình ra.

Tên bị cậu bắt khoảng hơn 30, mặc áo da màu cà phê, vẻ mặt sắc bén, lúc này nhìn chằm chằm Lăng Tử Hàn, trong mắt tràn đầy thù hận.

Lăng Tử Hàn nhìn gã một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười, dùng tiếng Uighur: "Mày là trợ thủ cao cấp của Eclanamine, Bazha phải không, tao nghĩ chắc mày cũng biết tao."

Bazha phun nước miếng: "Tao tất nhiên biết mày rồi, Lăng Tử Hàn, thằng nhãi con của tên ác ma Lăng Nghị."

Hai quân sĩ kia vừa nghe tên đó mắng phó đại đội trưởng của mình, lập tức bùng nổ, muốn tiến lên đánh gã. Nhưng Lăng Tử Hàn vung tay lên, ngăn trở bọn họ.

"Được, nếu cả hai bên đều rõ nhau thì tao cũng nói ngắn gọn thôi." Lăng Tử Hàn dừng ngay trước mặt gã, mỉm cười, nói thẳng: "Eclanamine ở đâu?"

Bazha âm trầm nói: "Không có đâu mà ngài ấy không có mặt cả."

"Thật à? Thần thông vậy sao?" Lăng Tử Hàn lạnh lùng cười, sau đó lục soát người gã lấy ra 1 micro, liên tiếp dùng hệ thống truy tung của mình, bắt đầu thăm dò cuộc trò chuyện lúc trước của mirco. Nếu như micro đối phương không có tắt máy, thì có thể tra ra được phương vị của gã.

Bazha hiển nhiên có chút nóng nảy, muốn đứng dậy ào vào người cậu.

Lăng Tử Hàn cũng không động thủ, thì hai quân sĩ bên cạnh cậu đã bắt được tên đó, kéo gã vào sát vách

động, ép gã ngồi xuống.

Bazha vừa liều mạng giãy dụa, vừa mắng to.

Lăng Tử Hàn cũng không ngẩng đầu lên "Bịt miệng nó lại."

Một quân sĩ lập tức dùng dao cắt đứt vạt áo của thi thể bên cạnh, nhét vào miệng gã.

Nhất thời an tĩnh lại.

Lăng Tử Hàn nhìn máy vi tính trong tay, bỗng nhiên cười rộ lên: "Trốn cũng không xa lắm, lần này Eclanamine thật đúng là liều mạng."

Cậu ngẩng đầu nhìn Bazha, hờ hững nói: "Có phải con đường gần đây có thể trực tiếp qua biên giới hay không?"

Bazha phẫn hận nhìn cậu, nhưng trên trán đã đổ mồ hôi hột.

Lăng Tử Hàn mở từng kênh đơn vị, muốn câu thông với Liễu Dũng để báo cáo tình hình này, liền nghe được tiếng súng. Cậu nhanh chóng hỏi: "Liễu trung đội, chuyện gì xảy ra?"

"Mẹ nó, có mấy phân tử khủng bố nghe nói em trai của 1 phụ nữ trong thôn là cảnh sát Kashgar, liền ào vào phòng cô ta lôi cô ta ra, muốn dùng đao chém loạn vào cô ta. Các anh em nhịn không nổi, nổ súng giết phân tử khủng bố, cứu cô gái kia, chúng tôi liền bị lộ." Thanh âm Liễu Dũng tuy rằng trầm ổn, nhưng vẫn ẩn sự phẫn nộ. "Việc này không thể phớt lờ được, kệ nó, đánh thì đánh, mẹ nó, cái thứ cầm thú không bằng đó, tôi không tin không giết được tụi nó."

Bình thường Liễu Dũng nhìn qua hào hoa phong nhã, trước đây Lăng Tử Hàn cùng hắn tham gia hành động, nhìn hắn luôn dễ dàng tự tại, chưa từng bao giờ mở miệng chửi má nó như lần này. Lăng Tử Hàn rất hiểu, trải qua sự kiện tàn sát cả 2 thôn Mục Khắc cùng thôn Tra Khắc, lại chuẩn bị nhìn thấy tận mắt phân tử khủng bố đang sắp ra tay lần nữa, dù là ai cũng không thể nhẫn được.

Cậu không nói gì thêm, chỉ nói với quân sĩ bên cạnh: "Mang nó theo, chúng ta vào thôn." Nói xong, cậu thu hồi máy vi tính trên bàn, đập máy biến đổi tần số thành một đống mảnh vụn, lúc này mới một mình đi ra cửa động.

Một quân sĩ đi bên cạnh cậu, một quân sĩ thì bắt Bazha.

Đây là một đường thẳng thông cả động, tà tà đi xuống. Đường không có băng, tất cả đều là nham thạch phập phồng bất định, trên đỉnh cứ một khoảng cách nhất định thì có một ngọn đèn giản dị chiếu sáng, hiển nhiên cũng là dùng bình ắc-quy cung cấp điện. Bọn Lăng Tử Hàn rất nhanh tiến lên, trong động vòng vo

mấy vòng, liền nhìn thấy phía trước có 1 cánh cửa gỗ đang đóng.

Cậu dừng lại, nhanh chóng phán đoán mặt bên kia là một căn nhà có người sinh sống, nếu có người nhìn thấy cánh cửa này, nhất định cho rằng bên trong là một căn phòng, sẽ không chú ý trên thực tế có 1 con đường bên trong động. Cậu cùng hai quân sĩ dùng máy dò xét nhiệt tỉ mỉ quan sát huống cửa bên kia, tổng cộng có 5 tên. Căn cứ đại thể kết cấu phòng ốc, bọn chúng đang ẩn bên cạnh cửa sổ, vừa nhìn là biết không phải dân thường.

Lăng Tử Hàn cùng hai quân sĩ kia nhìn thoáng qua, lấy tay xác định mục tiêu sẽ đối phó. Lăng Tử Hàn khẽ gật đầu, một quân sĩ đưa chân lên đạp mạnh.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn "Phanh", cánh cửa gỗ gãy nát.

5 phân tử khủng bố trong phòng là những tên bảo vệ ngầm, lúc này cảm thấy bên ngoài đang yên bình, nhưng bọn chúng cũng không rời đi, đều nằm ngay cửa sổ, cảnh giác động tĩnh bên ngoài, hoàn toàn không nghĩ tới có sẽ có từ bên trong thông đạo xông ra, lúc này liền ngẩng ra, lập tức xoay người, nổ súng liên tục.

Lăng Tử Hàn nhanh chóng nhào tới bên cửa sổ, vừa lắng nghe tiếng súng xối xả, vừa quan sát tình hình bên ngoài.

Hai quân sĩ kia hạ gục 5 tên phân tử khủng bố, xác nhận đã tử vong, lúc này mới xoay người lại bắt Bazha kéo ra.

Lăng Tử Hàn thông qua kênh đơn vị gọi cho Liễu Dũng: "Liễu trung đội, chúng tôi xuống tới rồi, bắt được trợ thủ cao cấp của Eclanamine Bazha. Anh đang ở đâu? Chúng ta cần phải thảo luận hành động bước tiếp theo."

"Được, tốt quá." Liễu Dũng thật cao hứng. "Lăng phó, anh đừng tới đây, nguy hiểm lắm. Anh chờ tôi, tôi lập tức tới chỗ anh."

Bọn họ rất nhanh khẳng định phương vị song phương, Liễu Dũng để các tiểu tổ khác yểm hộ, còn bản thân mang theo hai quân sĩ khác lặng lẽ thoát ly chiến trường, chạy nhanh về chỗ cậu.

Chỗ của bọn Lăng Tử Hàn là một góc hẻo lánh bên góc thôn, ở mỏm núi đá, ngay cả phân tử khủng bố cũng có khá nhiều tên không biết chỗ bí mật này, cho nên, với tình hình chiến đấu kịch liệt trong thôn, thì ở đây có vẻ an tĩnh.

Rất nhanh, Liễu Dũng tựa như 1 mũi tên, từ trong bóng tối bắn ra. Nhưng Lăng Tử Hàn liếc mắt liền thấy trên người hắn có máu, vội vã hỏi: "Anh bị thương?"

"No, sir." Hô hấp Liễu Dũng có chút gấp, nhưng nét mặt vẫn thoải mái. "Là máu địch."

"À, vậy thì tốt." Lăng Tử Hàn chỉ tay vào 1 tên. "Nó là Bazha. Với lại, tôi tra ra được phương vị Eclanamine, anh xem thử đi. Chỗ gần đây khả năng có một con đường ngầm trực tiếp qua biên giới, chúng ta cần chặn nó lại."

Liễu Dũng tiếp nhận máy vi tính từ tay cậu, tỉ mỉ nhìn màn hình, lập tức đồng ý ý kiến của Lăng Tử Hàn: "Anh nói đúng, vậy tôi đi."

Lăng Tử Hàn không có ý kiến: "Được."

Liễu Dũng nhìn cậu, trong lúc nhất thời cũng rất do dự. Ở đây thực sự quá nguy hiểm, phân tử khủng bố có hơn 50 tên, hơn nữa hỏa lực mạnh, tuy rằng bọn họ đã giết được hơn 10 tên, nhưng bên mình cũng có 2 người bị thương. Bản thân hắn thì không sợ hãi, nhưng tuyệt không muốn để Lăng Tử Hàn ở lại, vạn nhất cậu gặp phải chuyện gì bất ngờ, thì bản thân mình quả thật không còn mặt mũi nào trở về.

HẾT CHAP 51

Mục lục

218. Quyển 5 - Chương 52

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Liễu Dũng quay đầu nhìn về phía Lăng Tử Hàn, trong lòng có chủ ý: "Lăng phó, hay anh đi cùng tôi đi. Chúng ta có bốn người, xem như là 1 tiểu tổ chiến đấu."

"OK." Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu.

Nếu như bọn họ muốn chặt đứt đường lui Eclanamine, thì phải để cuộc chiến trong thôn vẫn còn đang diễn ra, như vậy sẽ khiến Eclanamine tưởng lầm cuộc chiến đó đã vây chặt toàn bộ bọn họ, nhất thời cũng không vội chạy qua biên giới. Bởi vậy, hiện tại chỉ có 4 người bọn họ là có thể rời khỏi đây.

Hai quân sĩ đi cùng với Lăng Tử Hàn là do Liễu Dũng đặc biệt chọn ra, là tinh anh hàng nhất hàng nhì ở trong trung đội "Ngân Lang", 4 người họ giờ chấp hành nhiệm vụ đánh lén này, tính ra về lực lượng cũng không yếu. Cho dù bị lộ thì cũng dễ trốn thoát hơn. Tình thế hiểm ác đáng sợ, Liễu Dũng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy để bản thân mình đích thân bảo vệ Lăng Tử Hàn vẫn là tốt nhất.

Bốn người bọn họ lúc này lặng lẽ chuồn ra khỏi căn nhà, mem theo vách núi lẻn vào cửa động, muốn tới

cánh đồng tuyết bên ngoài thôn Kha Khắc.

Lúc này, tuyết đã ngừng, gió cũng dịu lại, chỉ có nhiệt độ không khí càng lúc càng giảm, xuống gần tới âm 30 độ, nhưng cũng không gây trợ ngại gì tới việc di chuyển của bọn họ.

Giờ này khắc này, một ngọn núi tuyết hiểm trở phức tạp rộng lớn khắp nơi đều tràn đầy nguy hiểm, Hoàn toàn cắt đứt với chốn thế giới phồn hoa bên ngoài. Nó rời xa hồng trần, một mình độc lập, trong bóng đêm trở thành chiến trường, lạnh lùng nhìn vào tử thần đang chuẩn bị mai táng mạng người.

Hiện tại, bọn Liễu Dũng đang ở ngay trung tâm của phân tử khủng bố, có thể xem là đang bị vây quanh, còn ở vòng ngoài phân tử khủng bố lại là đại đội Dã Lang. Hiện tại, tất cả chỉ có thể trông chờ vào tiểu tổ của bọn Liễu Dũng hành động, nếu như bọn họ không thể chống đỡ được, thì Eclanamine rất có khả năng sẽ chạy trốn an toàn, còn nếu bọn họ có thể cắt được đường lui của Eclanamine thì cho dù cuối cùng toàn quân của họ có bị diệt thì Eclanamine cũng trốn không thoát.

Bọn họ đi rất nhanh, chỉ cần dùng nửa tiếng đồng hồ, thì đã có thể tiếp cận vào chỗ ẩn thân của Eclanamine.

Vừa nhìn thấy ngọn núi tiêu sái, Lăng Tử Hàn rồi đột nhiên nhớ lại, gần núi này quả thật có một đường ngầm, có thể nối thẳng qua biên giới, 7, 8 năm trước cậu đã từng đi qua 2 lần. Nếu như mấy năm qua ở đây không có xảy ra địa chấn mạnh thì có lẽ đường ngầm đó vẫn còn.

Cậu ra dấu, Liễu Dũng lập tức ngừng lại, thắc mắc nhìn về phía cậu.

Cậu nhỏ giọng nói: "Tôi biết đường ngầm đó ở đâu, cần phải đi lên đỉnh núi của chỗ này, sau đó đặt thuốc nổ dưới mỏm đá, thì có thể hoàn toàn phá nát đường ngầm đó. Các anh nên đưa toàn bộ thuốc nổ cho tôi đi, tôi sẽ đi. Các anh cứ ở đây điều tra phương vị chính xác của Eclanamine."

Liễu Dũng do dự chốc lát, lập tức kiên định mà nói: "No, sir, cùng đi."

"Liễu trung đội, anh không phải là giáo viên của nhà trẻ, tôi cũng không phải trẻ con, không cần anh cái gì cũng phải bảo vệ." Thái độ Lăng Tử Hàn trở nên rất nghiêm khắc. "Hiện tại là thời khắc quan trọng, tôi ở bên kia cho nổ, nói không chừng Eclanamine sẽ chạy trốn. Anh cần phải giữ chân gã lại, hiểu chưa? Nếu như anh không thể xem xét thời thế, quyết định thật nhanh, thì tôi sẽ tước lấy quyền chỉ huy của anh, trở thành người chỉ huy."

Liễu Dũng chần chờ vài giây, lập tức vung tay lên với hai quân sĩ phía sau: "Đem toàn bộ thuốc nổ đưa cho Lăng phó."

Hai người kia lập tức lấy ra toàn bộ thuốc nổ loại mạnh mang theo bên người, sau đó Lăng Tử Hàn tiếp nhận, lấy cái bao đặt bên hông lấy ra đạn của mình có, giao lại cho Liễu Dũng cùng hai quân sĩ, sau đó bỏ thuốc nổ vào trong lại.

“Liễu trung đội, anh cần phải tránh chính diện giao đấu với Eclanamine.” Lăng Tử Hàn có chút lo lắng, liền căn dặn. “Tốt nhất là nên cầm chân gã, chờ đại đội của chúng ta đến, lúc đó hãy ra tay.”

“Yes, sir.” Liễu Dũng gật đầu. “Tôi biết mà, Lăng phó, anh yên tâm đi. Anh cũng chỉ đi có một mình, nên cẩn thận một chút.”

“Tôi biết.” Tuy rằng cách qua chiếc kính gió cùng hệ thống mũ, lại trong bóng đêm, nhưng Lăng Tử Hàn vẫn mỉm cười với hắn. “Con đường ngầm này rất dài, Eclanamine không có khả năng phái người canh giữ con đường đó, cho nên bọn họ sẽ không phát hiện đâu. Các anh ở đây mới nguy hiểm, nên bảo trọng.”

Liễu Dũng nghe cậu nói vậy, lúc này mới yên tâm. Hắn gật đầu, khẽ cười nói: “Vấn đề của bên chúng tôi không lớn, loại chuyện này cũng không phải mới một hai lần.”

Lăng Tử Hàn đã sẵn sàng, liền cười với hắn: “Tôi đi đây.” Liền tà tà chạy vội đi ra ngoài.

Liễu Dũng thông qua kính nhìn đêm nhìn cậu nhanh chóng lướt qua triền núi biến mất trong một khúc, lúc này mới xoay người, lặng lẽ di chuyển người đến chỗ của Eclanamine.

Rất nhanh, bọn họ liền thấy được một căn nhà đá ngay giữa núi.

Đó là một căn nhà dùng đá tảng lớn xây dựng lên, có rất nhiều năm lịch sử, lúc trước là nơi dùng để đoàn ngựa thồ nghỉ ngơi, rất rắn chắc. Lúc này nhìn trong nhà tối đen, tựa như không có ai cả.

Tuy rằng hiện tại là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển cao, nhưng dưới điều kiện khắc nghiệt, thí dụ như ngay giữa sa mạc, hay cao nguyên tuyết, có rất nhiều khí hậu cùng điều kiện địa hình phức tạp làm giảm đi tính năng của máy móc thiệt bị, khiến cho nó đưa ra thông số sai, hoặc là hoàn toàn không tiếp nhận được tín hiệu, trở thành một chiếc máy mù điếc, đến cuối cùng, đáng tin cậy nhất chính là năng lực nhận biết cùng năng lực quan sát phán đoán của chính con người, loại năng lực này có thể là trời sinh, nhưng phải trải qua nhiều năm huấn luyện nghiêm ngặt, cũng có khi phải trải qua nhiều kinh nghiệm mới có được.

Liễu Dũng là một cao thủ trong tuyết, bởi vậy mới được gọi là “Ngân Lang”, hắn có năng lực này, không cần dùng thiết bị công nghệ cao đã có thể phán đoán chuẩn xác các tình huống, đây cũng chính là lý do mà hắn có thể tín nhiệm cảm giác của Lăng Tử Hàn.

Lúc này, máy dò xét của bọn họ cũng không có dò ra được bên trong nhà có người hay không, nhưng Liễu Dũng đã có thể kết luận, bên trong khẳng định có không ít phần tử khủng bố. Bọn chúng đang chuẩn bị ra trận. Tựa như một đám dã thú khát máu, có chứa đựng sự hưng phấn tà ác, lại ẩn chứa máu tanh.

Bão tuyết đã hoàn toàn chấm dứt, núi vắng vẻ không tiếng động. Liễu Dũng cùng hai quân sĩ bí mật ẩn mình tại sau nham thạch cách căn nhà đá không xa, kiên trì chờ đợi.

Một mình Lăng Tử Hàn chạy qua cánh đồng hoang vu, cảm thấy có chút lạnh, có chút mệt, nhưng về mặt tinh thần lại cảm nhận được sự tự do cùng khoái trá không gì sánh được.

Đã có hơn 3 năm cậu không tham gia được hành động nào giống như tối nay, ý chí chiến đấu đang ngủ say trong cơ thể cậu dường như đều đã tỉnh lại, toàn bộ kỹ xảo kỹ năng hòa quyện bên trong từng tế bào một của cậu, trở thành bản năng. Qua quá trình hành động, cậu cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng nhẹ, động tác càng lúc càng linh hoạt, sự nhận biết càng lúc càng linh mẫn chuẩn xác.

Hơn hai mươi phút sau, cậu đã băng qua một đỉnh núi tuyết, tới một ngọn núi tuyết khác. Tại lưng núi cậu khảo sát thực địa vài phút, tìm được mỏm đá còn trong trí nhớ của mình, lập tức dùng mã tấu nậy lớp băng tuyết bên trên ra, sau đó đem cánh tay vùi sâu vào bên dưới mỏm đá, đặt thuốc nổ mạnh cho bám vào bên trong vách đá phía dưới đó. Cậu nhanh chóng tính toán vị trí, cứ cách một cự ly thích hợp thì đặt hai bao thuốc nổ, nếu đó là một chỗ khá kiên cố thì đặt 4 bao thuốc nổ.

Làm xong toàn bộ, cậu trở về qua lại ngọn núi bên kia, nói với Liễu Dũng: "Liễu trung đội, tôi chuẩn bị cho nổ."

Bên tai nghe truyền ra tiếng của Liễu Dũng: "Yes, sir."

Lăng Tử Hàn ẩn thân sau một tảng đá lớn, nhấn nút điều khiển từ xa kíp nổ.

Chỉ nghe liên tiếp các tiếng nổ vang vọng, Lăng Tử Hàn cảm thấy đất dưới chân run dữ dội.

An tĩnh chốc lát, lưng núi kia chậm rãi sụp xuống phía dưới. Thanh âm "Ầm ầm" vang lên, lớp băng vỡ vụn, từng nham thạch bay lạc tứ tung.

Tính toán Lăng Tử Hàn rất chuẩn xác, thanh âm nổ cũng không quá vang, hoàn toàn ẩn trong núi. Biến hóa thương hải tang điền chỉ trong vài phút, sau đó nhanh chóng an tĩnh lại.

Con đường ngầm nối qua biên giới đã hoàn toàn bị phá hủy, hơn trăm tảng đá lớn đã ngăn chặn con đường ngầm, biến con đường này thành tử lộ. Hơn nữa, bạo tạc kịch liệt đã chấn động vào kết cấu địa chất trong núi, cho dù có một con đường ngầm nào khác mà Lăng Tử Hàn không biết, thì đoán Eclanamine cũng không dám đi. Một khi bị lún trong đó, chỉ có đường chết.

Lăng Tử Hàn quan sát huống bạo tạc một chút, nhẹ nhàng nói vào micro: "Xong rồi, tôi lập tức quay về."

"Yes, sir." Liễu Dũng nhẹ giọng nói. "Trong phòng có động tĩnh, có thể có người muốn đi ra. Anh coi chừng một chút."

"OK." Lăng Tử Hàn không nói gì nữa, dựa vào tảng đá lớn ngồi xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Rốt cuộc cũng không thể sánh được với lúc trước.

Nhìn đồng hồ một chút, đã sắp 7g sáng rồi, nhưng bốn phía vẫn còn tối đen, chỉ có phía chân trời đằng đông lộ ra một chút tia xám trắng.

Đêm nay quả thật quá dài.

HẾT CHAP 52

Mục lục

219. Quyển 5 - Chương 53

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Ngay lúc tiếng ầm ầm vang lên, khiến mặt đất cũng rung động thì trong căn nhà đá vang lên những tiếng ồn xôn xao.

Liễu Dũng mơ hồ nghe được từ "Động đất", còn có người cất tiếng gọi.

"Nhà sẽ sập mất."

"Mau chạy ra ngoài."

Sau đó, cửa mở ra, một đám người liền chạy nhanh ra ngoài thẳng ra phía trước.

Bỗng nhiên, nghe được 1 thanh âm trầm ổn ra lệnh: "Đứng lại."

Những người đó lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn lại.

Người nọ vẫn còn ở trong nhà, chưa bước ra, nhưng từ tiếng của người đó, Liễu Dũng có thể đoán ra, đây chính là Eclanamine.

"Đây không phải động đất, có người lén đặt thuốc nổ trên núi, muốn chúng ta loạn đầu trận tuyến."

Eclanamine hừ một tiếng. “Sadik, mày dẫn theo mười đứa chạy lên đó, nếu như đối phương không nhiều thì có thể giết cứ giết, có thể bắt sống thì cứ bắt. Còn nếu đối phương nhiều người thì lập tức rút về, chúng ta lập tức dời đi.”

“Dạ.” Một người trong đó liền đứng ra chỉ tay, lần lượt kêu tên mấy người, sau đó chạy qua một bên.

Liễu Dũng thấy hướng chạy của bọn chúng thì có chút lo lắng, Lăng Tử Hàn đang từ bên kia trở về, nếu không may có thể sẽ đối mặt nhau. Hắn vội vã nhỏ giọng gọi: “Lăng phó, Eclanamine phái 11 tên đi về hướng anh đó.”

“Rõ rồi.” Thanh âm Lăng Tử Hàn bình tĩnh. “Tôi sẽ tách khỏi bọn chúng.”

Liễu Dũng có chút yên tâm, liền yên lặng chăm chú nhìn căn nhà đá.

Eclanamine dường như không hề cố kỵ gì, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, lộ ra từ các khe cửa sổ chưa từng đóng kính. Gã lại dùng micro gọi người của thôn Kha Khắc, hỏi tình hình bên đó. Bên kia trả lời, chiến đấu vẫn đang kịch liệt, bọn chúng tử thương không nhỏ, nhưng hỏa lực của đại đội Dã Lang đã giảm, không phải là có người chết mà là do sắp hết đạn.

Người nọ tràn ngập lòng tin mà nói: “Em thấy quá lắm là nửa giờ nữa, chờ bọn nó hết đạn rồi, thì bọn em sẽ lập tức xông lên bắt bọn chúng.”

Eclanamine nói “Tốt” rồi cúp máy.

Sau đó, có không ít tên đi ra, tay cầm súng tạo thành đội hình dần tản binh ra phía ngoài. Liễu Dũng vừa nhìn liền biết bọn chúng đang tìm tòi chung quanh căn nhà đá, kiểm tra xem có ai tiếp cận chỗ này hay không.

Chỗ ẩn thân của bọn họ cũng không phải đặc biệt bí mật, nếu đi gần rất dễ bị phát hiện.

Liễu Dũng quay đầu lại nhìn địa hình phía sau, ý bảo hai quân sĩ kia cùng hắn dần thoái lui về phía sau. Ba người chậm rãi từ khe núi lùi về sườn núi, ẩn thân sau một nham thạch thật lớn.

Bọn chúng rà soát rất cẩn thận, đi rất chậm, Liễu Dũng cùng hai quân sĩ đều hết sức chăm chú mà quan sát đến hành động của bọn chúng. Hơn mười phút sau, thanh âm Lăng Tử Hàn vang lên, nhẹ giọng hỏi bọn hắn: “Các anh ở đâu?”

Liễu Dũng gấp gáp, sợ Lăng Tử Hàn vô ý có thể sẽ gặp ngay bọn phân tử khủng bố đang tìm kiếm chỗ này, liền nói: “Anh đừng nhúc nhích, Eclanamine đang phái người lục soát chỗ này.”

Qua vài giây sau, Lăng Tử Hàn lãnh tĩnh nói: “Tôi thấy bọn chúng rồi. Anh xác nhận Eclanamine ở chỗ

này?"

"Mới vừa nghe thấy tiếng của gã, bất quá chưa nhìn thấy gã." Liễu Dũng kể lại. "Là tiếng của gã vang lên từ trong căn nhà đá, tôi cho rằng là tiếng của chính gã."

"OK." Lăng Tử Hàn trốn ở trong sơn cốc, nhìn căn nhà đá cách đó không xa, trong lòng xung động, muốn lặng lẽ đi qua đó, đánh rắn phải đánh dập đầu.

Nhưng ý định đó vừa mới xuất hiện trong đầu, cậu liền vô cùng kinh ngạc. Trước đây dù dưới tình huống nào, cậu đều rất bình tĩnh, không có xung động như vậy. Chẳng lẽ do ở trong đại đội Dã Lang quá lâu nên cái tính cách dã tính thích sự hoang dã này đã bị nhiễm luôn rồi sao?

Cậu lập tức đưa tay tháo mũ cùng kính gió xuống, để khí lạnh ập vào mặt, nhất thời lòng yên tĩnh như nước, cả người đều dường như trở nên trong suốt như băng tuyết, không còn tạp niệm này nữa.

Cậu đưa mắt nhìn người đang đi ra, nhìn bọn chúng càng lúc càng đi xa khỏi căn nhà đá, có 3 người đang chạy gần đến chỗ cậu, nhưng vẫn không nhúc nhích, nhẹ giọng hỏi Liễu Dũng: "Anh đoán trong căn nhà đá kia có khoảng bao nhiêu người?"

Liễu Dũng tính toán một chút, nói: "Có thể còn có 7, 8 tên."

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, hỏi hắn: "Tôi sẽ nổ súng ở chỗ này, dẫn bọn kia đến đây, các anh nhân cơ hội tiến lên bắt Eclanamine, thế nào?"

"Không được." Liễu Dũng lập tức kiên quyết cự tuyệt. "Anh vừa nói chúng ta không thể cùng bọn chúng khai chiến. Hiện tại không phải là lúc tốt. Chúng ta chỉ cần giữ chân Eclanamine ở đây là được."

Lăng Tử Hàn không hề kiên trì nữa, chỉ dùng kính nhìn trong đêm nhìn toàn bộ tất cả trước mắt, nhanh chóng phân tích cục diện hiện nay, tính toán phương án hành động thích hợp nhất.

Bỗng nhiên, từ trong nhà có 10 chiếc mô – tô chạy trên tuyết chạy ra, sau đó có 1 tên thấp bé bước ra, leo lên chiếc mô – tô đầu tiên. 10 tên đó cùng nhau phát động hướng thẳng về phía Tây Bắc. Hiển nhiên bọn họ muốn đi qua biên giới.

"Muốn trốn, không dễ vậy đâu." Lúc này Liễu Dũng không thể nào do dự được nữa. Hắn vừa nói vừa nhanh chóng dùng súng trường đột kích nhắm thẳng vào mặt tên ở mô-tơ đầu tiên, nói "Bắn", liền nổ súng, sau đó nhanh chóng mang ra hai quả lựa đạn quăng ra ngoài.

Hai quân sĩ ở bên cạnh hắn cũng phản ứng mẫn tiệp, người trong căn nhà vừa bước ra thì họ đã lập tức cầm súng, lúc này nghe thượng cấp mở miệng kêu bắn, chính là cầu còn không được, lập tức nổ súng hướng mấy chiếc mô – tô kia mà bắn phá, lập tức lấy lựa đạn ra, liên tiếp quăng về phía đó.

Tên ở trên mô – tô đầu tiên lập tức ngã mình xuống đất, sau đó, trong lúc đó mô – tô bị lựu đạn làm nổ tung, khiến cả chiếc mơtơ cùng người lái xe đều bị nổ văng lên. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Phần tử khủng bố đang tìm tòi tất cả đều dời đi đường nhìn, vọt tới chỗ bọn Liễu Dũng đang ẩn thân, mưa đạn từ ba hướng thẳng về phía họ. Bọn họ dựa vào vách núi, phía trước có cự thạch yểm hộ, mặc dù không đến mức thụ thương, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Địch rất đông.

Địa hình không hề có lợi với họ.

Bọn họ không thể rút lui. Ngay tại cánh đồng tuyết mênh mông không có chỗ ẩn núp, bọn họ chắc chắn sẽ trở thành bia ngắm.

Lăng Tử Hàn nghe tiếng súng chợt vang lên, mạnh xoay người, hướng phần tử khủng bố đang chạy về phía Liễu Dũng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời đang tảng sáng, phút chốc đứng dậy, lập tức chạy về phía mô – tô mới bị nổ tung kia.

11 tên được cử đi tìm người kia chạy tới, cúi người kiểm tra người tử thương trên mặt đất, sau đó cẩn cẩn dực dực nâng cái tên có thân người nhỏ gầy.

Liễu Dũng bắn gã đầu tiên, lúc này trên người gã trúng hai phát đạn, nhưng không trúng chỗ hiểm.

Gã cắn răng nói: “Vây bắt bằng được cái đám đó cho tao, giết hết.”

Rất nhanh, thế tiến công vào bọn Liễu Dũng càng dũng mãnh.

Lăng Tử Hàn giơ súng lên, nhắm ngay gã.

Trời giá rét, đông lạnh, đối phương cũng đang bị bao vây kính, khi cậu nhắm vào kính thì chỉ thấy được nửa khuôn mặt của gã. Trong ánh mắt nheo lại kia mang âm lãnh, trên mặt hiện rõ sự tàn nhẫn. Cậu có thể cảm nhận rõ được trong lòng đối phương chỉ toàn máu cùng thù hận.

Đó chính mục tiêu lớn nhất của bọn họ lần này, Mohammed Eclanamine.

Hơn 10 tên phần tử khủng bố kia chắc là thuộc hạ trung thành nhất của Eclanamine, lúc này đều đang che chở chung quanh gã, bảo bọc gã không có kẽ hở nào.

Lăng Tử Hàn dần hạ nòng súng xuống, nhắm vào chân của bọn chúng, lập tức nhấn cò.

Những tên đó giống như cây trồng mới bị chém đứt, rên rỉ ngã xuống.

Hai chân Eclanamine đều bị bắn, đau đớn té trên mặt đất, đầu óc quay cuồng, không mở miệng ra lệnh nổi

Phần tử khủng bố đang vây công Liễu Dũng thất kinh, không ít tên chạy về phía này, áp lực của bọn Liễu Dũng giảm dần.

Lăng Tử Hàn tay phải nổ súng, tay trái lấy ra một bao thuốc nổ, dán lên tảng đá bên cạnh, lập tức khom người chạy dọc xuống khe suối.

Phần tử khủng bố thấy chỉ có một mình cậu, lập tức cùng nhau đuổi theo cậu.

Đợi cho vài tên chạy qua khối đá đó, phần lớn đều đang ở gần đó, Lăng Tử Hàn ấn kíp nổ điều khiển từ xa. Chỉ nghe một tiếng nổ, không ít tên bị nổ tung, nham thạch chung quanh nát ra, mấy tên đứng gần đó cũng chết 7, 8 tên.

Lăng Tử Hàn cố gắng dùng súng bắn tỉa, lần lượt giết chết toàn bộ đám người đuổi theo cậu.

Trong tai nghe truyền ra tiếng hô hoán lo lắng của Liễu Dũng: “Lăng phó, Lăng phó, anh sao rồi?”

“Tôi không sao.” Lăng Tử Hàn lãnh tĩnh nói. “Anh có thấy Eclanamine không?”

“Có.” Liễu Dũng vừa xạ kích vào đám phân tử khủng bố đang tiến về phía mình, vừa không ngừng nhìn về phía chỗ Eclanamine vừa ngã xuống.

Có mấy tên bao vây Liễu Dũng chạy qua đó, một tên đỡ Eclanamine, vài tên khác bảo hộ chung quanh, nhanh chóng chạy vào nhà đá.

“Bọn chúng về ổ rồi.” Liễu Dũng nói với Lăng Tử Hàn. “Một lát nữa đám tìm anh cũng sẽ trở về đây tập trung. Lăng phó, chúng ta cần họp lại.”

“Được.” Lăng Tử Hàn chạy vội theo khe suối, từ sơn khẩu bên kia lên núi, quan sát huống bốn phía, sau đó leo xuống sườn núi.

HẾT CHAP 53

Mục lục

220. Quyển 5 - Chương 54

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc này, phân tử khủng bố vây quanh bọn Liễu Dũng không còn nhiều người lắm, khí thế cũng bị giảm phần nào. Liễu Dũng liền nhân cơ hội cùng hai người lính vừa đánh vừa lùi, sau đó đột phá vòng vây dưới sự tiếp ứng của Lăng Tử Hàn mà chạy nhanh tới chỗ sườn núi chỗ cậu.

Ở đây khá dốc, phần lớn đều là mặt băng, nếu như không có dụng cụ thì hoàn toàn không có khả năng leo lên. Nên giờ bọn Liễu Dũng chỉ cần bảo vệ cho đường mòn đi lên chỗ bọn họ là được. Nếu như phân tử khủng bố không có vũ khí hạng nặng, thì cũng khó mà làm tổn thương bọn họ.

Nhà đá cách đó không xa liền khiêng ra một cáng cứu thương, ở trên có một tên đang nằm, được che chắn vô cùng kín. Tên Sadik cùng đồng bọn nhanh chóng trở về bảo hộ chung quanh cáng.

Rất hiển nhiên, tên nằm trên cáng cứu thương chính là Eclanamine.

Eclanamine gọi Sadik, nói với y mấy câu. Sadik gật đầu, sau đó lập tức gọi micro.

Liễu Dũng có thể nghe rõ được, y đang gọi phân tử khủng bố đang ở thôn Lặc Khắc, muốn bọn chúng mang toàn bộ rocket đang có tới, dự định tập trung hỏa lực, tiêu diệt bọn họ.

Liễu Dũng nhìn Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng nói: “Lăng phó, chúng ta phải rút sớm thôi.”

Còn bọn Eclanamine lập tức hướng thẳng đến thôn Kha Khắc.

Bốn người Liễu Dũng đứng dậy chạy lùi về trên núi, địch dưới chân núi lập tức tấn công lên.

Chờ bọn họ đến được đỉnh núi, thì thấy phân tử khủng bố từ Lặc Khắc cũng chạy tới. Bọn chúng lập tức hội họp lại với đám ở đây, hướng thẳng đến chỗ bọn họ.

Đám quân này cũng có hơn 50 tên, Liễu Dũng vừa nhìn biết không có thể cùng bọn chúng tiếp chiến chính diện. Bốn người họ cũng không hứng với danh anh hùng, lập tức lui nhanh về phía Tây.

Trời đã sáng choang, phần tử khủng bố có thể thấy rõ bọn họ chỉ có 4 người, nhất thời khiến chúng sĩ khí đại chấn, tất cả đều hò hét, điên cuồng đuổi theo.

Liễu Dũng che chắn ở phía sau Lăng Tử Hàn, cùng cậu chạy lên đỉnh núi băng cao ngất.

Sadik thấy có thể không đuổi kịp nữa, liền ra lệnh cho đám người mang theo rocket châm ngòi, luân phiên phóng ra về phía bốn người bọn họ.

Lăng Tử Hàn nghe tiếng huýt gió xé nát không trung, biết không ổn, theo bản năng xoay người lại, đẩy mạnh Liễu Dũng, dự định yểm hộ cho hắn.

Phản ứng Liễu Dũng cũng rất nhanh, trong nháy mắt lực đẩy của hắn còn mạnh hơn cậu. Hắn vừa đẩy người Lăng Tử Hàn qua một bên, vừa lập tức nhào tới úp lên người cậu.

Liên tục vài tiếng tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc vang lên bên người bọn họ, các khối băng bị nổ tung văng vào mặt Lăng Tử Hàn, khiến cậu hít thở không thông.

Liễu Dũng rung người vài cái, sau đó mềm người nằm trên người cậu. Trái tim Lăng Tử Hàn trầm xuống, vội vã cẩn thận lật người hắn qua, nhanh chóng kiểm tra thương thế của hắn.

"Ngân Lang" tuấn lãng suất khí lúc này lại thành 1 người đầy máu, kính gió đã vỡ vụn, làm lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt hắn. Hắn ho nhẹ hai tiếng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Lăng Tử Hàn vừa nhìn liền biết hắn không thể cứu được nữa, nhưng vẫn cố nói: "Liễu trung đội, anh … anh cố gắng một chút." Nói xong, liền muốn băng bó vết thương cho hắn.

Hai người quân sĩ phía sau bọn họ vốn là định yểm hộ cho bọn họ chạy trước, cho nên bị rớt lại phía sau. Lúc rocket phóng tới thì bọn họ đang đúng lúc hụp xuống, nên không bị thương nặng, nhưng vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy trung đội trưởng của mình, thì con mắt họ liền đỏ, nhất thời kinh sợ, nhanh chóng đứng dậy chạy tới.

Sadik vừa thấy, nhất thời đại hỉ, liền dẫn đầu chạy tới chỗ đó.

Lăng Tử Hàn ngăn hai quân sĩ kia, rống to hơn: "Ngăn chúng nó lại."

Hai người xoay người lại liền đánh, lựu đạn không ngừng mà phóng ra, lập tức cản trở thế tiến công của phần tử khủng bố.

Liễu Dũng hơi thở mong manh, nhưng khóe miệng vẫn hiện lên một nụ cười trấn an. Hắn nhẹ giọng nói: "Lăng phó, có … một việc …"

"Anh cứ nói đi." Lăng Tử Hàn cúi đầu để tai sát ngay miệng hắn, cẩn thận lắng nghe.

Thanh âm Liễu Dũng yếu ớt: "Lăng phó … hứa với tôi …"

"Được, anh cứ nói, tôi nhất định hứa với anh." Lăng Tử Hàn thương tiếc cầm chặt bàn tay vô lực của hắn.

Liễu Dũng tiếng được tiếng mất nói: "Nhất định phải … sống … bảo vệ … Lâm đại … bảo vệ … anh …"

Lăng Tử Hàn hơi hơi chấn động, ngẩng đầu lên, trịnh trọng hứa với hắn: "Tôi nhất định dùng hết sức bảo vệ Lâm đại, anh cứ yên tâm."

Liễu Dũng mỉm cười nhìn cậu chốc lát, rồi vui mừng nhắm hai mắt lại.

Lăng Tử Hàn lệ nóng doanh tròng. Lúc trước cho tới giờ đều là cậu vì bảo vệ người khác mà xuất sinh nhập tử, đây là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời đến nay có người vì bảo vệ cậu mà hy sinh. Giờ khắc này, cậu bỗng nhiên cảm nhận được sự uể oải từ sâu trong nội tâm dần dần bị một sức mạnh lớn lan ra toàn thân, tựa như một mãnh hổ đang phá áp, ngọn lửa hừng hực đã dập tắt từ lâu bỗng dưng dấy lên, khiến dòng máu lạnh của cậu như sôi trào.

Cậu nhẹ nhàng buông Liễu Dũng, nắm chặt súng trường đột kích bên cạnh, mắt sáng như đuốc, sáng quắc nhìn chăm chú địch nhân phía dưới.

Hai quân sĩ kia vẫn chưa quay đầu lại, nhưng vẫn lo lắng hỏi: "Lăng phó, Liễu trung đội thế nào rồi?"

Lăng Tử Hàn chạy tới trước bọn họ, vừa bắn vào địch nhân vừa nói: "Liễu trung đội hy sinh, hiện tại do tôi tiếp nhận quyền chỉ huy. Tôi lệnh cho hai anh lập tức mang thi thể của Liễu trung đội đi trước."

"No, sir." Hai quân sĩ kia bi phẫn, vừa điên cuồng bắn phá về phía địch nhân vừa điên cuồng hét lên: "Chúng tôi liều mạng với chúng nó."

Lăng Tử Hàn đột nhiên ra tay, nắm chặt lấy đầu vai của một quân sĩ bên cạnh, lạnh lùng nói: "Các anh liều mạng với chúng nó? Ai ra lệnh đó cho các anh? Mọi người cùng nhau chết ở đây không có gì khó, nhưng lẽ nào các anh muốn Liễu trung đội ở lại đây cho chúng nó chà đạp? Hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính, các anh lập tức mang anh ấy đi mau. Tôi lập lại lần nữa, đây là mệnh lệnh."

Hai quân sĩ thấy ánh mắt của cậu, lại bị câu nói của cậu đả kích mạnh, rốt cục tỉnh táo, sau đó tuân theo mệnh lệnh. Một người cõng Liễu Dũng trên lưng, người còn lại yểm hộ phía sau, hai người vài bước lướt qua triền núi, sau đó qua tới bên kia.

Lăng Tử Hàn trên cao nhìn xuống, lãnh tĩnh xạ kích, nhắm vào đám người mang rocket trước, sau đó xông vào đánh với những tên trước mặt. Cứ một lần hạ súng thì có 1 tên hét lên rồi ngã gục, thuật bắn súng chuẩn xác của cậu khiến kẻ địch rét run lên.

Đây là một ngọn núi lớn đầy băng tuyết, phân tử khủng bố không có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn có thể chạy lên đỉnh, các chỗ khác phần lớn đều là tuyệt địa, không thể leo được, chỉ có thể đi theo con đường dài này mà thôi.

Lăng Tử Hàn một người đã đủ giữ quan ải, ngoan cường chặn bọn chúng.

Lúc này, Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu, Lô Thiểu Hoa cùng Chu Khải Minh mới biết Liễu Dũng đã hy sinh, hai quân sĩ kia mang Liễu Dũng rút khỏi đó, ở đó chỉ còn lại Lăng Tử Hàn một người kháng cường địch, lòng nóng như lửa đốt.

Lâm Tĩnh nghiêm lệnh Lô Thiểu Hoa cùng Chu Khải Minh lập tức giở bỏ các trọng trang nặng, tăng tốc tới đó.

Lăng Tử Hàn qua micro nói với Lâm Tĩnh: "Lâm đại, Eclanamine đã bị thương, hành động bất tiện, hiện tại đang nằm trên cáng cứu thương, được đưa tới thôn Kha Khắc. Các anh nhanh chóng tới thôn Kha Khắc, đừng để gã chạy mất."

Lâm Tĩnh quyết định thật nhanh: "Được, Lăng phó, chúng tôi đi bắt Eclanamine. Hồng Lang sẽ nhanh chóng tới chỗ cậu, cậu nhất định phải kiên trì."

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn ngắn gọn đáp, sau đó ném hết súng trường đã hết đạn, nhanh tay rút ra súng lục bên hông.

Cậu đã ném hết toàn bộ lựu đạn, ngay cả bao thuốc nổ cực mạch cũng đã sử dụng. Thi thể địch nằm rải khắp mặt đất, cậu cũng đã gần đạn tận lương tuyệt rồi.

Sadik cũng đã trúng đạn, nhưng vẫn cường hãn cố chống không ngã xuống, lúc này nghe thấy thanh âm súng trường xạ kích ngừng, đổi thành súng lục, lập tức lớn tiếng hét: "Nó hết đạn rồi, mọi người xông tới đi."

Phần tử khủng bố còn lại khoảng 10 tên lập tức xông lên, gầm rú.

Lăng Tử Hàn ném xuống súng lục, nhảy ra, rút con dao ra nắm trong tay.

Cậu tiến thẳng vào địch, một tay giơ đao, liền cắt đứt yết hầu một tên, sau đó đưa chân đá, đá văng 1 tên bay ra bên ngoài. Tên đó kêu sợ hãi trong không trung, sau đó quơ quào mà rớt thẳng xuống dưới chân núi, nhất thời khiến toàn thân nát bấy, lập tức bị mất mạng. Cùng lúc đó, đao của cậu đã đâm vào tim một tên khác.

Giờ này khắc này, cậu giống như một sứ giả của địa ngục, mỗi một một động tác đều có thể đưa 1 tên vào vực sâu tử vong.

Những tên theo Eclanamine đều là quân cận vệ của gã, cũng tàn nhẫn giống như gã, nhưng lúc này thấy tên bộ đội đặc chủng này tuy là hung mãnh tàn nhẫn, thế nhưng chỉ còn lại có lẻ loi một mình, có thể giết chết dễ dàng. Bọn chúng ném súng, từ bên hông hoặc trong giày rút ra đủ loại kiểu dáng đao, nào là trường đao, đoản đao, Kukri (1), Yingjisha knife (2). Hưng phấn mà thét to ào tới, đồng loạt hạ đao xuống

người Lăng Tử Hàn.

HẾT CHAP 54

Mục lục

(1) Kukri:

Nguồn: http://en.wikipedia.org/wiki/Kukri

(2) Yingjisha knife:

Nguồn: http://qaynam.blogspot.com/2007/08/uyghur-knife-of-yengisar-kashgar.html

221. Quyển 5 - Chương 55

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc này, Lô Thiểu Hoa mang theo nửa trung đội của y xuất hiện ngay đỉnh núi đối diện.

Từ xa nhìn thấy cảnh đó, toàn bộ mọi người trong trung đội Hồng Lang đều sợ hãi.

Lô Thiểu Hoa lập tức ra lệnh: "Súng bắn tỉa, lập tức trợ giúp Lăng phó, những người khác theo tôi tới đó."

Lúc này cũng chỉ có súng trường ngắm bắn là có thể có tầm xa đến mức này, mấy người mang tay súng bắn tỉa lập tức nâng súng lên, hạ người nhắm bắn.

Lô Thiểu Hoa mang theo người chạy vội xuống dưới, trực tiếp chạy lên thì nhìn thấy khắp nơi đều là thi thể, máu, súng ống cùng các mảnh vụn đất đá bị nổ tung đang rải rải khắp núi.

Dưới ánh đao, Lăng Tử Hàn xuất thủ như điện, đưa tay ra liền nắm được cổ tay của một tên, ra sức kéo.

Người nọ cố sức rút lui, nhưng cuối cũng lảo đảo, gục xuống, chắn ngay trên người cậu.

Hơn mười bả đao lúc này cùng lúc chém vào, chỉ nghe thấy kêu thảm thiết của người nọ, máu thịt của tên đó văng ra.

Những người này ngẩn ra, lập tức rút dao, nhấc chân đá bay thi thể của tên đó ra, lại đồng loạt chém vào.

Lăng Tử Hàn linh xảo lăn một vòng, tránh được nhát dao bên trái, tay phải mãnh chém ra, ngăn toàn bộ dao bên phải lại. Khí thế chưa giảm, cậu thuận lợi chém đùi của một tên đứng ngay cạnh, chặt đứt động mạch của gã. Chỉ thấy máu phun ra, tên đó ôm chân té trên mặt đất, kinh hoảng kêu to lên.

Những tên kia không để ý đến gã, tiếp tục giơ đao lên, vây chặt xung quanh cậu, khiến Lăng Tử Hàn không thể né tránh được nữa.

Bọn chúng quá chú ý vào việc muốn giết cậu, hoàn toàn không phát hiện thấy sự xuất hiện của trung đội Hồng Lang.

Khi bọn chúng giơ đao lên lần thứ hai thì súng trường ngắm bắn đã vang lên, đạn đã tới chỗ chúng. Đầu của hai tên nhất thời nổ tung, còn hai tên khác thì cảm thấy đầu vai tê dại, không thể cầm nổi dao.

Bọn chúng ngẩn ra, mờ mịt ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Các tay súng Lô Thiểu Hoa mang tới đã nhắm được tầm ngắm, mưa đạn lập tức tuôn ra. Phần tử khủng bố vây bắt Lăng Tử Hàn giãy dụa thân thể, tựa như nhảy múa trong cơn mưa đạn, sau đó mới mềm người ngã xuống.

Các quân sĩ trung đội Hồng xông thẳng lên núi, thấy môt vài tên phân tử khủng bố bị thương ngã xuống trước đó giờ vẫn còn cầm súng dựa vào nơi ẩn nấp để chống lại, bọn họ lập tức không chút lưu tình hạ gục.

Lăng Tử Hàn cả người đẫm máu, chậm rãi đứng dậy, nhìn Lô Thiểu Hoa chạy vội tới trước mặt mình.

"Lăng phó …" Lô Thiểu Hoa Luôn luôn cứng cỏi chỉ kêu 1 tiếng, rồi không thể nói được gì nữa.

Trong mắt Lăng Tử Hàn lóe ra hàn quang trong suốt. Cậu nhẹ nhàng nói: "Lô trung đội, sau khi giải quyết xong hậu quả ở đây, anh lập tức cho người đi đón Liễu trung đội. Những người khác theo tôi đến thôn Kha Khắc, nhất định phải bắt bằng được Eclanamine."

Lô Thiểu Hoa nhớ tới Liễu Dũng, không khỏi nghẹn ngào, hồi lâu mới nói: "Lăng phó, trên người anh đều là máu, cần phải xử lý vết thương trước đã."

Lăng Tử Hàn lẳng lặng mà nói: "Tôi không bị thương, đây là máu của … Liễu trung đội, còn của địch."

Lô Thiểu Hoa nghe được đó là máu của Liễu Dũng, vành mắt nhất thời đỏ lên: "Lăng phó, Lâm đại nói, anh cần phải nghỉ ngơi lập tức. Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, bắt Eclanamine là chuyện của hắn."

Lăng Tử Hàn đã xoay người đi.

Lô Thiểu Hoa nhanh chóng nắm lấy 1 tiểu đội trưởng, dặn dò y dẫn đội hoàn thành các công tác ở đây, sau đó lập tức mang theo trung đội của mình chạy đuổi theo.

So với quân của trung đội Hồng Lang thì sức đi của Lăng Tử Hàn hiển nhiên chậm hơn hẳn. Rốt cuộc thân thể cũng không thể so với lúc trước, cuộc đánh giáp lá cà hồi nãy quả thực đã khiến cậu tiêu hao không ít thể lực. Hiện tại trầm tĩnh lại, rốt cục cảm thấy chỉ còn 1 chút sức, nên chậm rãi bước đi.

Cậu phất tay ý bảo Lô Thiểu Hoa đi thôn Kha Khắc trước. Cậu biết vị "Hồng Lang" nóng tính này hiện tại đang rất thù hận, một lòng muốn đi tham chiến, bắt được Eclanamine, báo thù cho "Ngân Lang".

Lúc này, Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu đã dẫn đội vây quanh làng, Chu Khải Minh mang theo trung đội "Bạch Lang" chạy đến ngay sau đó.

Dù rất xa, nhưng Lăng Tử Hàn vẫn còn nghe thấy tiếng tiếng súng cùng lựu đạn kịch liệt, tiếng nổ mạnh, không lâu sau liền thấy ánh lửa cùng khói bốc lên từ trong thôn Kha Khắc.

Cậu yên lòng, chậm rãi bước đi, điều hòa hô hấp, để thân thể uể oải từng chút một khôi phục lại.

Không lâu sau, tiếng súng dần dần thưa thớt, dường như chiến đấu đã dần kết thúc.

Hệ thống mũ giáp của Lăng Tử Hàn đã bị hư do trận đấu kịch liệt vừa rồi. Cậu nói với quân sĩ bên cạnh cần micro của họ, rồi nói qua kênh nội bộ: "Lâm đại, tình hình sao rồi?"

Lâm Tĩnh còn chưa kịp nói thì Lăng Tử Hàn đã nghe thấy được thanh âm Eclanamine.

Gã rất càn rỡ, cười lớn: "Lâm Tĩnh, mày tốt nhất là nên thông minh một chút. Toàn bộ người trong thôn này đều là con tin trong tay người của tao, nếu người của mày cứ tiếp tục nổ súng, thì tao sẽ ra lệnh giết chết bọn nó."

Lâm Tĩnh không có hé răng.

Eclanamine cười ha ha: ""Đồ tể" đại danh đỉnh đỉnh hôm nay sao lại do dự thế? Trong mắt mày, mạng người chỉ sợ không bằng 1 cắc bạc mà."

Lâm Tĩnh lạnh lùng mà nói: "Eclanamine, lời này dùng lên người mày mới đúng chứ."

Trước mặt hắn ngay cách đó không xa, chính là Eclanamine râu tóc bạc trắng, cả người đẫm máu, nhưng tinh thần rất tốt. Gã ngồi trên cáng cứu thương, dựa vào tường đá bên thôn, trong tay nắm lấy 1 đứa bé trai khoảng 8 tuổi, đang giằng co với Lâm Tĩnh. Gã dùng đứa bé che ngay trước người, súng trong tay nhắm ngay đỉnh đầu thằng bé.

Bên cạnh gã, phân tử khủng bố cũng có mấy tên đang kèm con tin bên cạnh, nào là phụ nữ, trẻ nhỏ. Những con tin trong lòng run sợ, khóc. Nòng súng hoặc là đao phong của phân tử khủng bố đều chỉ ngay phụ nữ và trẻ em bọn họ, khiến các quân sĩ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lâm Tĩnh ngưng thần nhìn, nhưng trong miệng vẫn quan tâm hỏi: "Lăng phó, cậu không bị thương chứ?"

"No, sir." Lăng Tử Hàn ngưng thần suy tư, nhưng trong miệng vẫn thân thiết mà hỏi thăm: "Quân sĩ thuộc trung đội Ngân Lang trong thôn này thế nào rồi?"

"Thương vong hơn phân nửa." Lâm Tĩnh cắn răng đầy thù hận, "Thật muốn xông lên giết chết tên khốn này."

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói: "Lâm đại, anh cần phải bình tĩnh. Chúng ta không phải Eclanamine, không thể không để tâm đến an toàn của bình dân vô tội. Đối phó với tội phạm có con tin bên cạnh, kinh nghiệm của anh có thừa, nhất định có thể thu xếp ổn thỏa mà."

"Tôi biết, tôi đang sắp xếp, cậu cứ yên tâm." Lâm Tĩnh tỉnh táo lại. "Cậu cứ nghỉ ngơi trước đi, đừng vội vàng chạy tới đây."

"Yes, sir." Lăng Tử Hàn không muốn nhiễu loạn tinh thần của hắn, nên không nói gì nữa.

Cậu trả micro lại cho quân sĩ kia, trầm ổn an tĩnh đi về trước.,

Phía trước, thôn Kha Khắc đang hiện ra từ xa xa

Lúc này, Lâm Tĩnh hành động.

Hắn chậm rãi bước ra từ chỗ bí mật, toàn thân bại lộ trước mặt Eclanamine. Hắn bình tĩnh gở xuống kính gió, để lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ của mình trước mắt Eclanamine. Hắn hờ hững nói: "Eclanamine, không phải mày muốn mạng của tao sao? HIện tại tao đang đứng ngay trước mặt mày, mày có muốn thử đánh cược không? Chỉ cần 1 phát súng là có thể giết được tao rồi."

Eclanamine nhìn thấy hắn không hề có phòng bị gì đứng cách đó không xa, thực sự là một mê hoặc lớn với gã. Quả thật gã chỉ cần 1 phát súng là có thể giết chết tên Dã Lang nghe tiếng xa gần này, so với giết chết Lăng Tử Hàn thì sự rung động này có thể còn lớn hơn.

Lăng Tử Hàn bất quá chỉ là con trai của Lăng Nghị, không có công tích lan truyền hậu thế, không giống Lâm Tĩnh, chiến công hiển hách, danh tướng uy chấn Tây Vực, các nước Trung Á đều biết đến tên của hắn. Nếu như có thể giết chết được Lâm Tĩnh, đây được coi là thành tựu huy hoàng nhất trong cuộc đời Eclanamine.

Gã chần chừ, tay cầm súng không còn ổn định nữa, đôi mắt âm lãnh dần xuất hiện sự do dự.

Lăng Tử Hàn nghe Lâm Tĩnh nói vậy, sợ hắn có sơ xuất, liền chạy nhanh về phía trước.

Nhưng Eclanamine âm lạnh cười: "Lâm Tĩnh, quỷ kế của mày là gì tao biết rất rõ. Mày muốn báo thù cho người nhà à? Haha, người bạn đời của mày lớn lên khá đẹp đấy, lại là thầy giáo, quả thực mi thanh mục tú, da thịt hồng hào. Các anh em của tao đều nói, tiếng cắt đứt đầu khớp xương của nó nghe rất êm tai, lúc dùng đao khắc hoa trên người nó cảm giác thật là tuyệt vời. Bọn nó thiếu chút nữa luyến tiếc giết nó, muốn giữ nó lại chơi với nó một chút, haha …"

Phần tử khủng bố bên cạnh gã cũng cười.

Lâm Tĩnh hét lớn một tiếng: "Eclanamine, mày muốn chết? Tao giúp mày." Nói xong, hắn xoay người lại, tựa hồ như đang tiến về chỗ bí mật hạ lệnh tấn công.

Eclanamine thấy hắn tức giận, hoàn toàn không bận tâm việc lưng của hắn đã hoàn toàn bại lộ trước mặt mình. Cơ hội này thực sự thật tốt quá, gã không nhịn được nữa, đầu súng đang chỉ đầu của đứa bé bỗng nhiên xoay lại hướng về Lâm Tĩnh.

Gã vừa khẽ động, Lạc Thiên Thu nãy giờ vẫn luôn chú ý động tĩnh của gã liền nói: "Giết."

Lâm Tĩnh lập tức cúi người xuống, xoay người vài vòng, đầu đạn của Eclanamine sượt qua đầu vai của hắn.

Chỗ của những quân sĩ nãy giờ ẩn núp đồng lúc nổ súng, tất cả đều nhắm thẳng vào trên đầu phân tử khủng bố đang nắm con tin. Những tên đó lập tức ngã xuống, con tin không hề hấn gì.

Hai người lính ở tiểu đội đặc cần đang nép sát vào tường đá chờ đợi thời cơ mạnh chân đạp tường nhảy lên, một người đánh gục Eclanamine, một người thì ôm lấy đứa bé trong tay gã, lăn người qua 1 bên.

Hành động đó kết thúc chỉ trong vòng 10s.

Con tin không hề bị thương, Eclanamine bị bắt, toàn bộ cảnh vệ của gã cũng bị hạ gục.

Lâm Tĩnh đứng dậy, bước đi trước mặt Eclanamine, hung hăng đánh ra một quyền.

Đầu Eclanamine bị đánh mạnh, khiến máu trong miệng gã tuôn ra. Gã quay đầu nhìn Lâm Tĩnh, trên mặt có nụ cười đầy hận ý.

Lâm Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Eclanamine, sự nghiệp của mày đến hôm nay có thể kết thúc rồi. "Lê minh chi tử" không thể nào tồn tại nữa."

"Tụi bây có thể giết hết được sao?" Eclanamine kiêu ngạo mà cười nói. ""Lê minh chi tử" kết thúc, nhưng còn có "Hắc dạ chi tử", chắc chắn tụi tao sẽ ngóc đầu trở dậy. Tao hy sinh vì chính sự nghiệp của tao, người của tao nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng."

"Mày đừng nằm mơ." Mặt Lâm Tĩnh như sương lạnh, chỉ tay vào một con tin mới được giải cứu. "Sự nghiệp của mày là gì? Chính là tàn sát người dân vô tội sao? Người dân tại thôn Mục Khắc, thôn Tra Khắc đều bị người của mày tàn sát không còn 1 ai, còn người của thôn Lặc Khắc, thôn Khố Khắc cùng người dân ở đây lại bị tụi bây bắt làm con tin, đỡ đạn giùm tụi mày, đây chính là sự nghiệp của mày sao? Quả thật là vừa ăn cướp vừa la làng. Eclanamine, người dân tất nhiên sẽ nhớ kỹ mày, nhưng chỉ nhớ sự tàn nhẫn của mày, nhớ kỹ sự máu lạnh của mày, nhớ kỹ dù mày có chết 100 lần cũng không hết được tội."

Bọn họ ở đó đấu võ mồm, tình hình chung quanh vẫn còn hỗn loạn. Con tin được giải cứu phần lớn đều là trẻ em, phụ nữ khóc kêu chạy tới, ôm lấy con mình, sau đó dưới sự khuyên giải an ủi của các quân sĩ mới lui qua 1 bên.

Eclanamine đã bị bắt, trong tay phân tử khủng bố không còn con tin, các cuộc nổ súng lặt vặt vang lên. Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa dẫn người bao vây tiễu trừ khủng bố vẫn còn cố chống chọi.

Người đại đội Dã Lang đều giết đỏ cả mắt rồi, hoàn toàn khí thế như thế như chẻ tre.

Không mất quá nhiều thời gian, các cuộc chiến nhỏ trong thôn đều đã được dập tắt.

HẾT CHAP 55

Mục lục

222. Quyển 5 - Chương 56

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lăng Tử Hàn chạy tới thôn thì bọn Lâm Tĩnh đã vào thôn.

Tù binh còn sống được giải tới đất trống ngay trung tâm thôn, bình dân vẫn đang được lần lượt phân biệt.

Lăng Tử Hàn vừa đi vừa nhìn, thấy các quân sĩ vẫn đang ngay ngắn rõ ràng công tác, nên không hề nói gì.

Bỗng nhiên, cậu đứng lại, cảm thấy hình như vừa nãy có thấy 1 người khá quen.

Người nọ là một người phụ nữ trung niên, mặc trang phục Tajik truyền thống, đang đứng ngay trên ban công lầu hai, dường như đang hướng người về phía bãi đất trống trong thôn. Đương nhiên hiện tại ở chỗ đó rất náo nhiệt nên bà hiếu kỳ nhìn cũng là rất bình thường.

Cậu gọi 1 người quân sĩ tới, chỉ vào sân kia hỏi: "Người ở bên kia đã phân biệt chưa?"

Quân sĩ kia cẩn thận nhìn qua, nghiêm: "Đã phân biệt. Lăng phó, nếu như không phân biệt qua, sẽ không để bọn họ tự do hoạt động vậy đâu."

Lăng Tử Hàn gật đầu, tiếp tục đi, nhưng trong đầu vẫn đang suy nghĩ đã từng gặp qua người ấy ở đâu.

Đột nhiên, cậu đứng lại.

Người phụ nữ đó chính là người trong bức ảnh chụp những người khả nghi mà Du Dặc đã cho cậu xem.

Cậu quay đầu nhìn mấy người quân sĩ đứng bên cạnh mình ra lệnh: "Các anh mau chóng đến bắt người phụ nữ ở ban công lầu hai kia." Lập tức chạy đi đến bãi đất trống ngay trong thôn.

Mấy quân sĩ kia thấy khuôn mặt nghiêm trọng của cậu, hiện nhiên biết tình huống khẩn cấp, lập tức xoay người chạy theo.

Lăng Tử Hàn vừa chạy vừa nhìn về phía ban công kia.

Bà ta đã nằm trên tường đá ngay ban công, lấy nòng súng ngắn ra.

Lăng Tử Hàn nóng nảy, lại không thể thông báo cho Lâm Tĩnh biết qua hệ thống trò chuyện đã bị hư. Cậu dùng hết toàn lực, càng chạy càng nhanh, tựa như 1 con linh dương trên cao nguyên, nhanh chóng lướt nhanh qua mặt tuyết ẩm ướt, vọt thẳng tới khoảng không trước mặt.

Lâm Tĩnh đang đứng ở đó, sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Eclanamine.

Lăng Tử Hàn đã thấy được mục tiêu của bà ta chính là Lâm Tĩnh, lúc này hoàn toàn không kịp cảnh báo. Cậu nhảy người lên, đổ nhào về phía Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh xoay người, rút súng ra, đang muốn nhấn cò thì thấy Lăng Tử Hàn, vội vã thu tay lại.

Lúc này, hai tiếng nổ súng vang vọng lướt qua không gian, bay thẳng tới Lăng Tử Hàn ngay trước mặt hắn.

Chỉ nghe hai tiếng súng, thân thể Lăng Tử Hàn run lên một chút, lập tức chậm rãi ngã xuống trước mặt Lâm Tĩnh.

Máu chảy từ vùng ngực của cậu nhanh chóng ào ra, thấm ướt cả một mảng tuyết trắng. Chiến phục màu trắng dùng để chiến đầu trong tuyết của cậu vốn đầy máu, giờ càng thêm đỏ sẫm.

Lâm Tĩnh vĩnh viễn nhớ kỹ hình ảnh này.

Lăng Tử Hàn tựa như 1 tinh tinh màu trắng, bay lên trời, lao thẳng ra trước mặt hắn, rồi chậm rãi ngã xuống. Đôi mắt vừa ôn nhu vừa đen thẳm tựa như 1 con linh dương của cậu vẫn nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Nếu như không phải cậu che chắn cho Lâm Tĩnh, thì hai phát súng đó sẽ tiến thẳng vào ngay ngực Lâm Tĩnh.

Toàn bộ quân sĩ ở đây đều thấy rất rõ, vị phó đại đội trưởng cả người đầy máu chạy vội tới đây, tốc độ nhanh chưa từng thấy, cuối cùng cả người bay cao lên nhìn qua vô cùng đẹp. Bọn họ đều nhớ kỹ, dưới bầu trời đầy hơi mù, người này nhanh chẳng khác nào đại bàng vỗ cánh, dùng phương thức chấn động như vậy đập ngay vào mắt bọn họ, liều mình cứu vị đại đội trưởng mà bọn họ kính yêu nhất.

Người phụ nữ trên ban công kia chỉ kịp nhấn hai phát súng thì đã bị các quân sĩ xông lên nổ súng bắn chết.

Lâm Tĩnh cúi người xuống, lo lắng kiểm tra thương thế của Lăng Tử Hàn.

Lạc Thiên Thu hét lớn: “Bác sĩ, bác sĩ, mau, mau tới.” Lập tức chạy tới chỗ họ.

Quân y nhanh chóng chạy tới, lập tức xé quần áo của Lăng Tử Hàn ra, kiểm tra một chút rồi nói: “Đạn còn trong cơ thể.” Lập tức giúp cậu băng bó vết thương, rồi tiêm cho cậu thuốc cầm máu.

Lăng Tử Hàn tựa như không cảm giác được sự đau đớn của vết thương. Cậu nghĩ tới lời nói trước lúc lâm chung của Liễu Dũng, cảm thấy bản thân mình rốt cục không hề phụ nguyện vọng của một người dũng sĩ trẻ tuổi vì cậu mà hy sinh, trong lòng thấy rất thoải mái.

Lâm Tĩnh nhìn cặp mắt đen thẳm của cậu, trong lòng bỗng cảm nhận được sự rung động cường liệt. Hắn thân thiết hỏi: “Lăng phó, cậu sao rồi?”

Lăng Tử Hàn chưa kịp mở miệng thì Eclanamine đang ngồi dưới đất cười haha: "Lăng Tử Hàn, tao vẫn chưa thấy mày, tưởng mày rùa đen rút đầu chứ. Thật không ngờ, mày lại tự tìm đến cái chết. Haha, cái này quả thật đã giúp tao báo được huyết hải thâm cừu rồi."

Lâm Tĩnh hoắc mắt đứng dậy, muốn qua đó xử lý gã.

Lăng Tử Hàn lập tức ngăn cản: "Lâm đại, không được …" Vừa mới nói mấy chữ, cậu liền ho, nhất thời đau đến nhăn mày.

Lâm Tĩnh dừng lại bước chân, xoay người lại quan tâm nhìn cậu.

Quân y lập tức báo: "Lăng phó, anh không được nói. Chúng tôi đã gọi cứu viện khẩn cấp rồi, phi cơ trực thăng cùng nhân viên cứu viện sẽ lập tức tới."

Lăng Tử Hàn nằm trên mặt tuyết băng lạnh cứng rắn, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đã mất. Cậu vô lực nhìn bầu trời tựa như gần trong gang tấc, cảm thấy thân thể mình như không tồn tại nữa, còn mình thì đang bay về phía bầu trời kia.

Eclanamine vẫn đang cười to: "Lăng Tử Hàn, lúc trước Lăng Nghị giết chết hơn mấy chục ngàn anh em của tao, còn giờ, rốt cục mày cũng phải chết. Haha, không giết được cha mày, giết mày cũng tốt. Chắc mày không biết, hơn hai mươi năm trước, chính do tao cử người đi giết mẹ mày đó. Haha, người mẹ xinh đẹp của mày bị chúng tao làm nổ tung phấn thân toái cốt, cuối cùng thi thể cũng không thể nguyên vẹn, từng miếng thịt đều biến thành tro bụi, haha, thật sảng khoái mà …"

Sắc mặt Lăng Tử Hàn nhanh chóng trắng bệch, trong cổ họng phát ra tiếng thì thầm. Quân y kinh nghiệm phong phú lập tức nhẹ nhàng nâng đầu cậu lên nghiêng qua 1 bên, để cậu nhổ máu trong họng ta, không làm sặc khí quản, hít thở thông thuận hơn.

Eclanamine thấy Lăng Tử Hàn thổ huyết, càng hài lòng cười to: "Chứng tự kỷ, trầm uất đó của mày có phải là bị vào lúc đó không? Haha, lúc đó mày mấy tuổi? Hai tuổi? Hay ba tuổi? Haha, chắc Lăng Nghị nhất định khó chịu lắm đây, hahaha."

Phần tử khủng bố bên người gã cũng cười haha, tiếng trầm trồ khen ngợi vang vọng.

Lăng Tử Hàn chỉ cảm thấy trái tim bị xé ra, đau nhức như đao cắt, lại ói thêm 1 ngụm máu.

Lúc này, tiếng rống giận dử vang lên: "Bắt gã câm miệng."

"Bạch Lang" Chu Khải Minh cách đó không xa nhanh chóng tiến lên, lấy báng súng đập xuống.

"Không được …" Lăng Tử Hàn miễn cưỡng kêu lên, sau đó phun ra thêm 1 ngụm máu.

Chu Khải Minh dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

Quân y đỡ cậu, khẩn cầu nói: "Lăng phó, anh đừng nói chuyện nữa."

Lăng Tử Hàn chậm rãi nói: "Để tôi … nói hết …"

Lâm Tĩnh ngồi xổm xuống, thành khẩn nói: "Lăng phó, cậu nói đi, cậu muốn tôi làm sao? Tôi sẽ thay cậu làm."

Thanh âm Lăng Tử Hàn rất nhẹ, nhưng vẫn rõ ràng như cũ: "Lâm đại, người này … muốn làm liệt sĩ, anh không được … dính mưu gã, bắt gã trở về, để gã … nhận … thẩm lí và phán quyết …"

Lâm Tĩnh lập tức nói: "Được."

Lúc này mới Lăng Tử Hàn yên tâm. Cậu buồn ngủ nhắm hai mắt lại, thanh âm càng ngày càng nhẹ: "Lâm đại … anh đi làm … chuyện anh có thể làm … những chuyện … không nên làm … tuyệt đối … đừng làm …." Dần dần, đầu của cậu vô lực ngã xuống.

Quân y cẩn thận buông cậu ra, lo lắng nhìn Lâm Tĩnh: "Lâm đại, Lăng phó rất nguy hiểm."

Lâm Tĩnh bình tĩnh nói với y: "Lập tức gọi cáng cứu thương, đưa Lăng phó vào phòng, truyền dịch, truyền máu, truyền oxy. Lăng phó không được chết dễ dàng như vậy."

Chu Khải Minh đã gọi người mang cáng cứu thương tới. Bọn họ cẩn thận đưa Lăng Tử Hàn vào 1 căn phòng, luống cuống tay chân giúp cậu đắp chăn, đốt lò lửa lên.

Lâm Tĩnh bình tĩnh nói: "Hắc Lang, anh phụ trách chỉ huy giải quyết tốt hậu quả. Lập tức một lần nữa phân biệt cùng trấn an bình dân. Bạch Lang, anh cùng Hồng Lang tiếp tục quét tước chiến trường, kiểm tra tù binh. Nếu bị thương thì trị cho chúng …"

Rất nhanh, mọi người dựa theo trình tự công tác bình thường, đâu vào đấy công tác.

Lâm Tĩnh giúp đỡ quân y mang mặt nạ bảo hộ dưỡng khí cho Lăng Tử Hàn, sau đó giúp cậu truyền máu, truyền dịch.

Lúc quân y đi trị cho những người khác thì Lâm Tĩnh vẫn canh giữ ở bên cạnh Lăng Tử Hàn đang hôn mê. Hắn nhìn người luôn văn nhược trước mắt mình, nhẹ nhàng nói: "Lăng phó, cậu nhất định phải cố lên, đại đội Dã Lang không thể không có cậu."

Không lâu sau, tiếng kêu ầm ầm phi cơ trực thăng truyền tới trong từ không trung.

HẾT CHAP 56

Mục lục

223. Quyển 5 - Chương 57

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Đại đội Dã Lang đạt được thắng lợi huy hoàng oanh động Tây Vực cùng Trung Á. "Lê minh chi tử" toàn quân bị diệt, Eclanamine bị bắt giữ, mấy trợ thủ của gã trừ tên Bazha bị bắt sống ra thì toàn bộ đều bị giết chết. Toàn bộ phần tử nồng cốt được gã phái tới Tân Cương cũng bị một lưới bắt hết.

Song song, việc Lâm Tĩnh đã từng hạ lệnh nổ súng giết chết bình dân cũng đã được điều tra rõ ràng, có kết luận chính xác, danh tướng đó quả thật thuần khiết, toàn bộ chuyện giết hại bình dân đều do Eclanamine ra lệnh cho phân tử khủng bố làm, mục đích chính là muốn hãm hại Lâm Tĩnh.

Hai ngày sau, Lôi Chấn cùng Lăng Nghị đến Tân Cương. Đồng hành cùng họ còn có chuyên gia hành động của Bộ Quốc Phòng cùng Bộ Quốc An, còn có chuyên gia y học của bệnh viện 643.

Lúc này, Lâm Tĩnh đang ở nghĩa trang liệt sĩ tổ chức lễ tưởng niệm cho các quân sĩ thuộc đại đội Dã Lang đã hy sinh, đặc biệt nhất là tổ chức tang lễ cho "Ngân Lang" Liễu Dũng cùng 31 quân sĩ thuộc đại đội Dã Lang.

Đây là tổn thất thương vong nghiêm trọng nhất của đại đội tinh anh chống khủng bố từ trước tới đồng thời cũng là chiến dịch huy hoàng nhất của đại đội Dã Lang này

Lâm Tĩnh nhìn mộ bia của Liễu Dũng, người sĩ quan chưa đầy 29 tuổi luôn mang nụ cười suất khí, nhưng đã vĩnh viễn mà an nghỉ. Hắn đứng yên một lúc lâu, trong lòng đau nhức như đao cắt, trong mắt lệ quang chớp động.

Phía sau hắn chính là sĩ quan cùng quân sĩ của đại đội Dã Lang.

Lâm Tĩnh xoay người lại, nhìn bọn họ, nhưng không nói gì.

Lạc Thiên Thu quan tâm hỏi: "Lâm đại, anh có phải đi thăm Lăng phó hay không?"

Lâm Tĩnh gật đầu.

"Lâm đại, anh nói Lăng phó sẽ không gặp chuyện gì cả đúng không?" Lô Thiểu Hoa kích động.

Chu Khải Minh lo lắng nói: "Sinh mạng Lăng phó không bị nguy hiểm chứ?"

Mấy người phân đội trưởng mặt đỏ cả lên vì kích động: "Lâm đại, chúng tôi cũng muốn đi thăm Lăng phó."

Lâm Tĩnh nhìn bọn họ, bình tĩnh mà nói: "Các cậu trở về đi, tôi đại diện đi là được rồi."

Ba tam lang kia cứ tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đều lo lắng.

Dù thế nào thì Lăng Tử Hàn cũng là công tử của chủ tịch quốc an.

Lâm Tĩnh bước ra khỏi nghĩa trang, lên xe việt dã, đến thẳng bệnh viện tổng lục quân.

Lăng Tử Hàn đã được giải phẫu, hiện tại đang nằm trong phòng hồi sức, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Tĩnh đứng ở ngoài cửa sổ quan sát, kinh ngạc nhìn cậu.

Sắc mặt Lăng Tử Hàn rất xấu, cả người rõ ràng đã gầy đi rất nhiều. Hai má cậu hõm sâu, cau mày, nhìn qua vô cùng tiều tụy. Tuy rằng hiện tại cậu không hề biểu lộ cảm xúc gì, nhưng Lâm Tĩnh dường như có thể cảm nhận được tận sâu trong nội tâm của cậu một sự thống khổ khắc cốt minh tâm không thể biểu lộ bằng lời.

Trong lòng Hắn cũng vô cùng dậy sóng, trăm ngàn cảm xúc, xuất thần nhìn Lăng Tử Hàn, trong lòng âm thầm nói: "Lăng phó, cậu nhất định phải tỉnh lại, nhất định phải cố lên."

Đúng lúc này, một đám người từ cầu thang bước lên, dọc theo hành lang vắng vẻ đi tới chỗ hắn.

Lâm Tĩnh bị tiếng bước chân kinh động, quay đầu nhìn lại.

Đi đằng trước chính là thượng tướng Lôi Chấn, Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng. Một người đàn ông trung niên tướng mạo mảnh khảnh đi bên cạnh ông, nhưng mang khí độ bất phàm, ánh mắt nhu hòa, Lâm Tĩnh đã từng nhiều lần nhìn thấy người đó trên TV cùng trên internet. Ông chính là nhân vật truyền kỳ được xưng danh là "Boss Quốc Gia An Toàn", Lăng Nghị. Phía sau hai người họ là rất nhiều nhân viên bảo vệ.

Bọn họ đi tới trước mặt Lâm Tĩnh, liền đứng lại.

Lôi Chấn nhìn vị dũng tướng mà bản thân vô cùng yêu thương, không hề nói gì. Lăng Nghị cũng cẩn thận đánh giá hắn, nét mặt bình tĩnh.

Lâm Tĩnh nghiêm cúi chào, sau đó thành khẩn nói với Lăng Nghị: "Thủ trưởng, xin lỗi."

"Cậu không hề sai, không cần xin lỗi." Lăng Nghị chậm rãi lắc đầu. "Tử Hàn làm vậy là đúng."

Lâm Tĩnh rất bất ngờ, không hề nghĩ tới vị "Boss" của giới tình báo Trung Quốc khiến người ta vừa nghe đã sợ hãi lại có thể thông tình đạt lý, nhất thời không biết phải làm sao, trên gương mặt tuấn dật tràn đầy áy náy.

Lăng Nghị ôn hòa mà nói: "Lâm đại đội trưởng, cậu là một dũng tướng chân chính. Đối với việc đau thương mà cậu gặp phải lúc trước, vì hòa bình đất nước mà phải để bản thân hy sinh lớn đến vậy, tôi vô cùng kính nể."

"No, sir." Lâm Tĩnh lắc đầu. "Thủ trưởng, so với chú con kém rất xa, cũng kém xa Lăng phó."

Lăng Nghị mỉm cười: "Thằng nhóc này, sao bỗng nhiên khách khí như vậy chứ."

Trong lòng Lâm Tĩnh nóng lên, cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: "Lăng chủ tịch, vết thương Lăng phó … ổn không?"

Lăng Nghị trầm mặc.

Lâm Tĩnh lập tức ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn ông: "Sao vậy? Cậu ấp gặp nguy hiểm sao?"

"Chúng tôi đều hy vọng cậu ấy sẽ ổn." Lôi Chấn thở dài. "Lâm Tĩnh, chuyện của Tử Hàn cậu không cần lo lắng nữa. Bất quá, cậu ấy không thể đảm nhiệm chức vụ phó đại đội trưởng bên cậu nữa rồi. Với lại, Liễu Dũng đã hy sinh, cậu cần đề cử 1 trung đội trưởng khác lên. Hay là, bên đại đội các cậu vừa tu chỉnh vừa bổ sung lại cán bộ đi. Cứ theo quy định, bên đại đội các cậu đề cử trước, để Bộ Hành động đặc biệt xét duyệt rồi quyết định."

"Yes, sir." Lâm Tĩnh nghiêm đáp, nhưng cũng nói thêm. "Thủ trưởng, Lăng phó chính là phó đại đội trưởng của chúng tôi, hiện tại cậu ấy chỉ là đang dưỡng thương, vị trí này vốn dĩ là thuộc về cậu ấy. Chúng tôi chỉ cần bổ sung thêm 1 trung đội trưởng cùng hai tiểu đội trưởng nữa là được."

Lôi Chấn biết tâm tư của hắn, vốn dĩ đó cũng là ý của ông, để Lăng Tử Hàn tiếp tục ở lại trong quân đội, liền cười gật đầu với hắn: "Được, vậy nhanh chóng quay về xử lý đi."

Lâm Tĩnh kính chào hai vị thủ trưởng, rồi lập tức quay người đi.

Lúc này mới Lăng Nghị mới nhìn về đứa con trai đang nằm trên giường bệnh của mình, không nói gì. Lôi Chấn đứng bên cạnh ông khe khẽ thở dài.

Qua hai ngày, đại tá Lôi Hồng Phi, phó bộ trưởng Bộ Hành động đặc biệt bộ quốc phòng xuất hiện trong quân khu của đại đội Dã Lang.

Y nghiêm túc lắng nghe Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu báo cáo, sau đó cùng bọn họ nghiên cứu việc điều động cán bộ.

Y ngồi đó lúc bàn luận chuyện công, lúc yên lặng lắng nghe, lúc nói ra phương án của mình, lúc đưa ra chỉ thị, đều mang một khí thế đủ để uy hiếp người.

Y là thượng cấp của Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu, hai người họ đều rất nghiêm túc, báo cáo lại toàn bộ thương vong của trung đội mình, chế độ đang xây dựng cùng vấn đề điều chỉnh cán bộ với y.

Hiện tại đại chiến sắp tới, cán bộ không đồng đều không được, cũng không kịp tiến trình khảo sát, nghiên cứu, Lôi Hồng Phi đồng ý người mà bọn họ đề cử lên nhậm chức trước, sau khi đánh xong trận này mới tính tiếp.

Sau đó, y nói qua với họ về kế hoạch hành động cùng cách bố trí, yêu cầu bọn họ ngay lập tức chuẩn bị hành động.

Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu nghe xong, hỏi thêm mấy vấn đề, rồi cũng nhau gật đầu: “Yes, sir.”

Lôi Hồng Phi nhìn Lâm Tĩnh, cười đến kỳ lạ, trầm giọng nói rằng: “Hắc Lang, cậu có thể đi trước, tôi muốn nói vài chuyện với đại đội trưởng của cậu.”

“Yes, sir.” Lạc Thiên Thu nhìn y một cái, lại nhìn Lâm Tĩnh, thấy hắn ngồi đó không thể hiện chút cảm xúc nào, liền đứng dậy rời đi.

Lôi Hồng Phi chậm rãi bước qua đến gần chỗ Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh ngồi ở đó không nhúc nhích, vẫn tĩnh lặng nhìn thẳng vào y.

Lôi Hồng Phi bỗng nhiên đưa tay nắm lấy vạt áo ngay ngực hắn, một tay ấn chặt hắn lên bàn, cắn răng nói: “Tên khốn nhà cậu, dám để Tử Hàn đi làm mồi nhử, vậy mà lại dám không báo cáo với tôi đã tự ý hành động.” Nói xong, y vung nắm tay lên đánh mạnh xuống.

Lâm Tĩnh không hề né tránh, bị trúng một quyền mạnh như vậy, má lập tức bị bầm tím, miệng cũng vương mùi máu. Hắn cắn chặt môi, cố gắng nuốt ngụm máu đó xuống.

“Đầu cậu không còn tỉnh táo nữa rồi phải không?” Lôi Hồng Phi kéo mạnh hắn lên, đẩy mạnh hắn ra. “Eclanamine là thứ gì chứ? Vậy mà cậu dám vì gã mà hy sinh Tử Hàn?”

Lâm Tĩnh bị văng vào tường, nhưng không hề nói gì.

Lôi Hồng Phi nhào tới, đè hắn lại, vung quyền lên đánh tiếp, oán hận nói. “Cậu vì báo thù mà khiến Tử Hàn thiếu chút nữa mất mạng. Cậu hoàn toàn không nghĩ tới cậu ấy sao? Đánh một cái đã muốn đẩy cậu ấy vào chỗ chết sao? Dã Lang, có phải cậu thật sự đã biến thành một con lang rồi không? Cậu không còn nhân tính nữa à?”

Lâm Tĩnh nhìn Lôi Hồng Phi đang tràn đầy sự phẫn nộ, nhưng không hề giải thích gì, chỉ cố chịu đựng đau nhức, cúi đầu mà nói: “Xin lỗi.”

Lôi Hồng Phi nắm chặt quyền, vốn muốn đánh tiếp, nhưng lúc này nhìn khuôn mặt bầm tím của hắn, cùng ánh mắt tràn đầy áy náy, rốt cục cũng không thể ra tay. Y thở phì phò, nhưng phẫn nộ trong nội tâm vẫn như ba đào cuộn trào mãnh liệt cuộn trào mãnh liệt, khó có thể ức chế.

HẾT CHAP 57

Mục lục

224. Quyển 5 - Chương 58

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lúc này, cửa phòng bị mở mạnh ra, Lạc Thiên Thu, Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa ào vào. Lô Thiểu Hoa cùng Chu Khải Minh song song ôm lấy Lôi Hồng Phi, dùng sức kéo ra. Lạc Thiên Thu đỡ lấy Lâm Tĩnh, nhìn vết thương trên mặt hắn.

Chu Khải Minh liên tục nói: “Sếp Lôi, việc này không nên trách Lâm đại, vốn dĩ hắn luôn phản đối, dù thế nào cũng không đồng ý.”

“Đúng, là do 3 người chúng tôi trực tiếp đi tìm Lăng phó.” Lô Thiểu Hoa nói ngay. “Lăng phó đã đáp ứng, nên Lâm đại không còn cách nào khác, mới phải làm như vậy”

Lạc Thiên Thu thành khẩn nhìn Lôi Hồng Phi: “Sếp Lôi, anh muốn trách thì trách tôi đi. Đưa ra kế hoạch, dẫn bọn họ đi tìm Lăng phó đề là chủ ý của tôi.”

Lôi Hồng Phi nhìn bốn người trước mặt mình, tức giận vô cùng: "Muốn cạy đông để thay nhau gánh tội có phải không? Tại sao các người lại không báo cáo trước chứ hả? Trong mắt các người có còn người thượng cấp là tôi nữa hay không? Lần này hoàn toàn là do các người khinh địch nên mới tạo nên thương vong lớn như vậy. Nếu như các người sớm báo cáo, thì tôi sẽ điều thêm đội Thiểm Điện tới giúp các người. Cái đám … đám lang không có quy củ các cậu, tôi nên đem toàn bộ cái đám lang nhà các cậu đến nông trường cho ăn cỏ hết, sau này tuyệt đối không cho các cậu ăn thịt nữa."

Lạc Thiên Thu vội vã giải thích: "Lúc đó chúng tôi chỉ định bắt Eclanamin, nhưng phương án chiến thuật vẫn chưa lập ra chặt chẽ, bởi vì Lâm đại không đồng ý, nên chỉ có thể báo cáo phương án đơn giản, cũng được anh phê chuẩn. Đợi khi Lăng phó đồng ý, lúc đó Lâm đại mới đồng ý, nhưng ngay lúc đó sự việc khẩn cấp, hoàn toàn không có thời gian báo cáo. Chúng tôi cũng muốn nghĩ qua, nếu có quá nhiều sự trợ giúp, sợ rằng Eclanamine sẽ không mạo hiểm như vậy, nhất định bỏ qua cơ hội trả thù, trốn qua biên giới, tìm được gã càng thêm khó khăn hơi, cho nên, chúng tôi quyết định làm trước."

"Đúng vậy." Lô Thiểu Hoa liên tục gật đầu. "Lăng phó cũng đồng ý kế hoạch này. Lâm đại yếu phái chúng tôi đi theo sát sau bọn họ, nhưng anh ta không đồng ý, sợ rằng đả thảo kinh xà, khiến Eclanamine bỏ chạy."

"Sếp Lôi, bộ đội đặc chủng chúng tôi trong lúc hành động khẩn cấp có quyền tự do đưa ra chiến thuật, chúng tôi không hề vi phạm quân quy." Chu Khải Minh vẻ mặt ôn hoà mà nói. "Lăng phó cũng cùng ý kiến với chúng tôi."

Lôi Hồng Phi nghe bọn họ khi nói đến hành động lần này đều cố ý nhắc tới việc trước đó Lăng Tử Hàn đã đồng ý và hoàn toàn ủng hộ, cơn tức dần nguôi đi. Y biết tính cách Lăng Tử Hàn, tức giận chen cùng bất đắc dĩ, bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt khổ sở.

Y dùng đẩy Lô Thiểu Hoa cùng Chu Khải Minh ra, xoay người đi ra cửa, vừa đi vừa nói: "Tôi đến bệnh viện thăm Tử Hàn, nếu như cậu ấy gặp chuyện gì, tôi không để yên cho các cậu đâu."

Lâm Tĩnh nhìn bóng lưng của y, không khỏi cười khổ trong lòng, một đôi thiết quyền của tiểu tử này quả thật lợi hại. Nếu bọn họ Lạc Thiên Thu không chạy vào ngăn cản, mà bản thân lại không đánh trả, chỉ sợ cuối cùng sẽ bị y đánh trọng thương. Bất quá, hắn cũng biết tuy Lôi Hồng Phi rất tức giận, nhưng vẫn luôn biết đúng mực, cũng không ra tay nặng lắm, bằng không chỉ một quyền đó của y, cũng khiến hắn chịu không nổi rồi.

Lôi Hồng Phi sải bước ra khỏi tòa nhà, như một cơn gió, lên xe liền chạy thẳng đến tổng bệnh viện lục quân.

Đứng ở bên ngoài phòng hồi sức, Lôi Hồng Phi nhìn người yêu thương đã nhiều lần trải qua đau khổ, trong lòng khó chịu vô cùng. Lăng Tử Hàn rõ ràng vào quân đội là giúp y, kết quả lại biến thành như vậy, thiếu chút nữa mất mạng, y còn có thể nói gì được đây? Đứng 1 hồi, y cảm thấy lo lắng, liền đi tìm bác sĩ hỏi tình hình.

Lúc này, trong văn phòng Đồng Duyệt đang có Lăng Nghị cùng Lôi Chấn. Lôi Hồng Phi lỗ mãng đẩy cửa vào, Lôi Chấn chỉ nhìn y một cái, nhưng cũng không lên tiếng trách cứ y.

Lôi Hồng Phi thành thật đứng ngay cạnh cửa, nghe Đồng Duyệt nói sơ qua tình hình sức khỏe của Lăng Tử Hàn.

Thanh âm Đồng Duyệt trầm: "Theo lý thuyết, hiện tại Tử Hàn hẳn là phải tỉnh rồi chứ. Vết thương của nó tuy nghiêm trọng, nhưng giải phẫu rất thành công, chúng tôi cũng đã truyền máu cùng tiêm đủ các thuốc cần thiết, sinh mạng hẳn không còn nguy hiểm nữa. Thế nhưng, nó vẫn hôn mê, khiến chúng tôi không thể hiểu được. Hai ngày qua, chúng tôi luôn nghiên cứu việc này. Theo chuyên gia tâm lý học, thì tình trạng này của nó giống như về mặt tâm lý đã bị một cú shock lớn, mới khiến bản thân lâm vào hôn mê nhằm trốn tránh thực tế, dường như trong tiềm thức không muốn tỉnh lại nữa …"

Lăng Nghị cùng Lôi Chấn nhìn nhau, nét mặt ẩn chứa nhiều sầu lo. Lôi Hồng Phi thiếu kiên nhẫn: "Em ấy gặp phải cú shock gì mà lại thành như thế chứ? Kỳ quái."

Lôi Chấn nhìn y một cái, kêu y ngừng nói.

Đồng Duyệt có chút thắc mắc nhìn Lôi Chấn, lại nhìn về phía Lăng Nghị.

Lăng Nghị mặt trầm như nước, không hề hé răng.

Lôi Chấn trầm ngâm một hồi, mới nói: "Tử Hàn đã biết nguyên nhân thật sự về cái chết của mẹ nó."

"Gì cơ?" Lôi Hồng Phi giật mình. "Dì Tiết không phải vì bệnh qua đời hay sao?"

"Không phải." Lôi Chấn lắc đầu. "Hơn 24 năm trước, dì Tiết của con đến Tân Cương thì gặp bất trắc, một đám phân tử khủng bố dùng mìn cùng đạn lửa tập kích xe hơi của dì con … Sau đó, khi đã điều tra rõ ràng thì chứng thực chủ mưu chính là Eclanamine, vì gã muốn trả thù chú Lăng của con … lúc đó, các con đều rất nhỏ, nên mọi người mới không muốn nói ra chân tướng cho các con biết, nên nói bà ấy là bệnh mất."

Lôi Hồng Phi cứng họng: "Vậy … vậy … Tử Hàn … em ấy … em ấy …"

Lôi Chấn biết y muốn hỏi việc gì, nên nói thẳng: "Lúc Tử Hàn bị thương, Eclanamine đột nhiên nói ra chuyện này, hơn nữa dùng từ ngữ lại tàn nhẫn vô cùng. Tên khốn đó muốn mạng của Tử Hàn mà, haizzz, mà quả thật xíu chút nữa cũng lấy cái mạng của nó rồi."

Đồng Duyệt nghe xong trong lòng kịch chấn, nhìn nhìn chăm chú vào Lăng Nghị, trong mắt tràn đầy thương tiếc cùng thân thiết.

Lôi Hồng Phi nghe xong, xoay người đi: "Con … con đi thăm Tử Hàn …"

"Hồng Phi." Lôi Chấn gọi y. "Con thăm Tử Hàn xong phải lập tức trở về, chuẩn bị sẵn sàng, theo kế hoạch xuất kích. Lần này các con phải triệt để tiêu diệt tổ chức khủng bố này, cũng thay Tử Hàn đòi lại nợ máu."

Lôi Hồng Phi vừa nghe, tinh thần rung lên, nghiêm giọng nói: "Yes, sir."

Lôi Chấn nhìn đứa con trai luôn khiến ông tự hào này, ôn hòa nói: "Chờ con hoàn thành nhiệm vụ trở về, sau đó chăm sóc cho Tử Hàn nhiều hơn."

Lôi Hồng Phi gật đầu: "Dạ."

Giờ này khắc này, chỉ có Lôi Hồng Phi mới hiểu rõ tâm trạng của Lăng Tử Hàn nhất. Lúc này đây, khi y trở về phòng hồi sức, không khỏi suy nghĩ, rồi lập tức đẩy y tá đang ngăn cản, mở cửa bước vào trong.

Lăng Tử Hàn đang truyền dịch, Lôi Hồng Phi ngồi xuống giường bệnh của cậu, cẩn thận cầm lấy bàn tay không có gắn tiêm.

Bàn tay cậu lạnh lẽo mà vô lực, Lôi Hồng Phi dùng hai bàn tay mình nắm chặt lấy bàn tay của cậu, muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình làm ấm cậu.

Hô hấp Lăng Tử Hàn rất yếu, hình dạng hôn mê của cậu khiến Lôi Hồng Phi suy nghĩ, dường như cậu đã bỏ cuộc rồi, không định tỉnh lại nữa.

Lôi Hồng Phi nhìn khuôn mặt cậu, nhẹ nhàng gọi: "Tử Hàn."

Lăng Tử Hàn nhắm mắt, đầu hơi hơi nghiêng trên gối, không có dấu hiệu thức tỉnh.

Lôi Hồng Phi cầm tay cậu, nói: "Tử Hàn, em phải tỉnh lại. Em không thể có việc gì được. Nếu như em gặp chuyện gì, Lâm Tĩnh sẽ xong đời, mà anh cũng xong đời. Em sẽ không nhẫn tâm để hai quân nhân tốt như vậy vì em mà chết phải không?"

Tay Lăng Tử Hàn dường như hơi hơi giật mình.

Lôi Hồng Phi vui mừng quá đỗi, nhìn kỹ, nhưng Lăng Tử Hàn vẫn không có động tĩnh gì khác. Y bất chấp tất cả, tiếp tục nói: "Tử Hàn, em đã hứa với anh, em nhất định sẽ cố gắng mà, em sẽ không dễ dàng buông tha như vậy có phải không? Mẹ em cũng không muốn thấy em như vậy đâu."

Tay Lăng Tử Hàn giật.

Lôi Hồng Phi mừng rỡ.

Thời gian qua đi, Lăng Tử Hàn vẫn hôn mê, Lôi Hồng Phi vẫn ngồi bên cạnh giường, nắm tay cậu, nói liên miên rất nhiều chuyện, nào là chuyện khi hai người họ còn bé, nói về hình tượng dì Tiết trong mắt y, nói tình yêu của 1 người mẹ dành cho con trai mình nhiều bao nhiêu, nói bản thân y cùng Lâm Tĩnh còn có

Giác Phi đều phải ra chiến trường, nói chính mình yêu cậu rất nhiều, nói cậu chính là sinh mạng của y …

Đến tận hoàng hôn, y bắt buộc phải rời đi. Y còn phải làm việc.

Lăng Nghị cùng Lôi Chấn không có ở bệnh viện quá lâu, lập tức phân biệt hành động.

Lăng Nghị đi gặp một số bạn cũ của ông, bọn họ có người là đứng đầu tôn giáo, có người là lãnh đạo hành chính, rất nhiều người thuộc dân tộc thiểu số, lúc trước thân như anh em, lúc này lâu ngày gặp lại, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Rất nhanh, chuyện Lâm Tĩnh bị Eclanamine vu oan giá họa tạo thành lời đồn xấu đã được công bố chính thức, truyền thông cũng đánh giá cao việc bao năm qua Lâm Tĩnh đứng trên chiến tuyến chống khủng bố đã lập biết báo công huân hiển hách. Mấy đứng đầu tôn giáo nói chuyện, hô hào kêu gọi các tín đồ đạo Hồi: "Nhận sự chỉ đường của Thánh A La", rời xa chủ nghĩa khủng bố.

Tân Cương lần thứ hai khôi phục bình an.

HẾT CHAP 58

Mục lục

225. Quyển 5 - Chương 59

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Nửa đêm, Lăng Tử Hàn bỗng nhiên mở mắt.

Lập tức, đau đớn kịch liệt như thủy triều đánh up vào người cậu.

Cậu cắn chặt môi, nhíu mày, chịu đựng đau nhức, cố gáng nhớ lại. Cậu cảm thấy dường như mình vừa mới trải qua 1 giấc mộng, hình như Lôi Hồng Phi có nói với cậu, muốn cậu mau chóng tỉnh lại, nếu không thì Lâm Tĩnh xong đời, Lôi Hồng Phi cũng xong đời.

Bọn họ bị gì vậy?

Cậu hoang mang nhớ lại, nhưng vẫn không rõ ràng. Sự nghi hoặc càng khiến cho thân thể vốn yếu ớt của cậu có thêm chút khí lực, cậu giãy dụa, chậm rãi giơ tay lên, muốn rung chuông gọi người.

Y tá chịu trách nhiệm chăm sóc cậu đã nhìn thấy cậu tỉnh lại từ màn hình quan sát, lập tức đẩy cửa bước vào.

"Trung tá, anh đừng cử động." Cô nhẹ nhàng đè tay cậu lại. "Anh muốn gì cứ nói cho tôi biết."

Môi Lăng Tử Hàn vẫn còn run, nhất thời không nói nên lời. Y tá kiên trì cầm lấy 1 ly nước, vừa dùng bông gòn chấm nước, nhẹ nhàng xoa lên đôi môi khô nứt của cậu.

Lăng Tử Hàn liếm liếm nước ngay vành môi, hơn nửa ngày mới phát ra thanh âm: "Xin tìm … Lôi Hồng Phi đến … hoặc … Lâm Tĩnh …"

Trên mặt y tá vẫn mang mỉm cười dịu dàng, nghe vậy lập tức nói: "Anh cứ yên tâm, thủ trưởng đã sớm ra chỉ thị, anh chỉ cần vừa tỉnh thì chúng tôi lập tức thông báo cho ngài ấy."

"Được …" Lúc này mới Lăng Tử Hàn yên tâm.

Cậu cảm thấy mệt vô cùng, cũng không dám ngủ, sợ chính mình sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Cậu cố gắng chống đỡ, miễn cưỡng mở to mắt, chờ bọn họ tới.

Rất nhanh, Lăng Nghị đẩy cửa bước vào.

Lăng Tử Hàn thấy người vào lại là cha mình, không khỏi ngạc nhiên. Thanh âm cậu yếu ớt: "Cha? Là cha à?"

Lăng Nghị nhanh chóng tiến tới, trấn định mà nói: "Là cha."

Lăng Tử Hàn nghi hoặc: "Cha, Lâm Tĩnh … bị sao vậy? Còn … Hồng Phi …"

"Bọn họ rất tốt, chỉ là lo lắng cho con thôi." Lăng Nghị lãnh tĩnh nói. "Bọn họ chuẩn bị ra quân. Nếu như con vẫn chưa tỉnh, chỉ sợ bọn họ sẽ lo lắng, không thể tập trung chú ý, vậy rất nguy hiểm."

"À, vậy cha … cứ nói với họ … con rất tốt …" Lúc này mới Lăng Tử Hàn yên tâm, nhất thời cảm thấy mệt mỏi vô cùng, vô lực nhắm hai mắt lại.

Lăng Nghị cầm tay cậu, ôn nhu nói: "Tử Hàn, chuyện của mẹ con, sở dĩ cha không nói chân tướng cho con nghe, vì không muốn tâm trí con bị ảnh hưởng. Cha hy vọng con có thể lớn lên khỏe mạnh bình thường."

Lăng Tử Hàn mở mắt nhìn ông, chậm rãi gật đầu.

Lăng Nghị ôn hòa nói: "Tuy rằng cha chưa nói gì với con, nhưng con đã thay cha báo thù cho mẹ con rồi. Chắc đây là ý trời, để con đến Tân Cương tự mình báo thù."

Lăng Tử Hàn lại gật đầu, ánh mắt dần ngưng tụ.

Lăng Nghị thương yêu nhẹ nhàng vuốt tóc cậu: "Con trai, mau tỉnh lại, mẹ con khi còn sống yêu con như trân bảo, mẹ con trên trời có linh thiên, cũng không muốn thấy con như vậy."

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng hỏi: "Cha, nếu như con chết, có thể gặp mẹ không?"

Trong lòng Lăng Nghị run lên, nhưng vẻ mặt vẫn giữ sự điềm tĩnh. Ông trấn định vuốt ve khuôn mặt con, nhẹ giọng nói: "Chắc chắn. Nhưng mẹ con hy vọng con có thể tiếp tục sống."

Lăng Tử Hàn tựa như nhìn thấy được đôi mắt xinh đẹp tràn đầy yêu thương của mẹ mình nhưng cũng chứa muôn vàn lo lắng, sự trầm uất ẩn hiện trên mặt cậu dần dần mất đi.

Lăng Nghị đắp chăn lại cho cậu, ôn nhu nói: "Con cứu Lâm Tĩnh, giờ hắn bình yên vô sự. Hành động lần này của hắn cũng có công rất lớn, con có thể yên tâm."

Trên mặt Lăng Tử Hàn dần hiện sự an tâm.

Lăng Nghị nhẹ giọng nói: "Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều từng đến thăm con."

Lăng Tử Hàn biết được ký ức hồi nãy cũng không phải ảo giác, quả thật Lôi Hồng Phi có tới, có nói với cậu rất nhiều. Cậu khẽ cười.

"Vẫn có rất nhiều người muốn đến thăm con, nhưng đều bị Tiểu Duyệt từ chối. Tiểu Duyệt mà nghiêm mặt lại cũng rất lợi hại đấy." Lăng Nghị mỉm cười. "Cha biết thời gian con ở đây cũng không tiện phô bày bản thân, chỉ là, đào lý bất ngôn, hạ tự thành hề." (Người ngay thẳng không cần nói nhiều, tính chính trực đã nói giùm họ)

"Con biết." Lăng Tử Hàn cũng cười. Nét mặt cậu bình thản, tinh thần cũng ổn hơn, thanh âm cũng trở nên rõ ràng. "Kỳ thực là con nhờ vào uy danh của cha. Bất quá, một tình báo lại nổi tiếng như vậy, cũng coi như là thất bại rồi nhỉ?"

Lăng Nghị khó có dịp thấy con trai mình trêu chọc mình, lập tức cười gật đầu: "Đúng vậy, con nói đúng. Cho nên, bản thân cha quả thật không có gì đáng để hãnh diện cả."

Lăng Tử Hàn ôn nhu cười, nhìn cha mình. Bọn họ rất lâu rồi không có thân thiết như vậy.

Lăng Nghị bỗng nhiên nâng người lên, hôn nhẹ lên trán cậu, sau đó kề sát lỗ tai cậu nói nhỏ: "Con trai, con còn ưu tú hơn cha, chính con khiến cha cảm thấy hãnh diện."

Tay của Lăng Tử Hàn bị cha mình nắm chặt, lúc này khẽ run lên, lập tức cố sức nắm chặt tay cha mình.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Lăng Nghị thể hiện tình cảm giống như vậy.

Cho tới nay, ông luôn nghiêm khắc với con trai mình, với những công huân cùng thương tổn của cậu luôn hoàn toàn lãnh đạm. Nhưng thực tế, ông chỉ không muốn con mình bị tình cảm trói buộc, trở nên yếu đuối, như vậy vô cùng nguy hiểm với cậu. Bất quá, dù thế nào trong công việc con trai ông luôn thể hiện xuất sắc, nhất là lúc này, khi cậu đột nhiên biết được chuyện mẹ mình bị hại vẫn có thể khống chế được tâm tình bản thân, xử lý công việc đúng mức, chứng tỏ cậu đã hoàn toàn trưởng thành. Từ giây phút này, Lăng Nghị có thể yên tâm mà trở về vai trò của một người cha rồi.

Không cần Lăng Nghị nhiều lời, Lăng Tử Hàn cũng đã hiểu được những nỗi khổ trong lòng ông, trong lòng cảm thấy ấm áp, lan chảy khắp toàn thân. Cậu nắm chặt tay cha mình, trên mặt chậm rãi hiện nụ cười.

Lăng Nghị cứ như vậy bồi bên người cậu, nhẹ giọng nói việc nhà với cậu, cho đến khi cậu chìm sâu vào giấc ngủ, lúc này mới lặng lẽ rời đi.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Duyệt vẫn ngồi trong văn phòng chờ Lăng Nghị. Thông qua máy giám sát, hắn nhìn Lăng Nghị và Lăng Tử Hàn, hai cha con đang ở chung rất hòa hợp, tuy rằng không nghe được họ đang nói gì, nhưng nhìn nét mặt của Lăng Tử Hàn, hắn đã biết bệnh tình của đứa nhỏ này đã dần chuyển biến tốt đẹp. Hắn thấy yên tâm, liền nhìn chăm chú vào Lăng Nghị, trong ánh mắt không hề che giấu tình cảm yêu thương.

Qua vài ngày sau, tình hình Lăng Tử Hàn khá hơn. Đồng Duyệt mới đồng ý cho vài người được đặc cách đến thăm hỏi.

Khi Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi sóng vai đi vào phòng bệnh Lăng Tử Hàn, thì ánh dương đằng đông đang tà tà chiếu rọi vào từ bên khung cửa sổ.

Lăng Tử Hàn đang nằm ở đó, yên tĩnh nhìn họ.

Hai người quan quân trước mắt cậu đều rất oai hùng cao to, cũng vô cùng tiêu sái, khiến người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Cậu cười rộ lên.

Lâm Tĩnh nhìn Lăng Tử Hàn rất gầy, nét mặt vô cùng phức tạp.

Lôi Hồng Phi khẩn cấp chạy tới, cẩn thận đánh giá Lăng Tử Hàn, lòng tràn đầy vui mừng: "Người anh em, rốt cục em cũng tỉnh lại rồi, cảm ơn trời đất."

Lăng Tử Hàn chỉ cười nhẹ. Tay phải cậu đang truyền dịch, không thể động, vì vậy cố sức đưa tay trái từ trong chăn ra, hướng về phía Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh lập tức đi tới, dùng hai bàn tay ấm áp cầm chặt bàn tay lạnh lẽo của cậu, sau đó ngồi xuống bên người cậu.

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Lâm đại, lần này thật phải nói hẹn gặp lại rồi."

"Lăng phó, đừng nghĩ vậy." Lâm Tĩnh có chút trách cứ nói. "Toàn bộ đại đội chúng tôi đều mong cậu có thể trở lại."

Lăng Tử Hàn hơi hơi lắc đầu: "Tôi không được nữa rồi, không có khả năng ở trong quân đội nữa."

"Sao lại không được? Còn rất sớm mà." Lâm Tĩnh thân thiết nhìn cậu. "Lăng phó, cậu còn trẻ như thế, đừng nói mấy câu buồn thương như vậy. Lúc này, chúng ta đều đã được báo thù, tôi rất hài lòng, tôi hy vọng cậu có thể phấn chấn trở lại, cố gắng dưỡng thương, sớm trở về đơn vị."

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Tôi sẽ dưỡng thương thật tốt. Kỳ thực, có thể cùng làm việc với anh mấy tháng qua, tôi đã cảm thấy vinh hạnh rồi."

"Không cần khách khí." Lâm Tĩnh cười nói. "Lăng phó, tuy rằng thân thể cậu có hơi yếu, nhưng tinh thần tuyệt không yếu. Hành động lần này, biểu hiện của cậu quả thật khiến toàn bộ đại đội chúng tôi tâm phục khẩu phục, bọn họ đều nói không hổ danh cậu là phó đại đội trưởng của chúng tôi."

"Lâm đại, cám ơn anh." Lăng Tử Hàn nở nụ cười. "Trong cuộc đời tôi, mấy ngày qua quả thật là một khoảng thời gian đặc biệt, tôi trải qua rất nhẹ nhàng, cũng tràn đầy vui sướng."

HẾT CHAP 59

Mục lục

226. Quyển 5 - Chương 60

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

"Không, tôi biết cậu sẽ không hề thấy thoải mái, càng không hề thấy vui sướng." Lâm Tĩnh nghe cậu nói như vậy, càng cảm thấy xấu hổ. "Tôi phải xin lỗi cậu mới đúng."

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: "Anh rất tốt với tôi, còn những quân sĩ khác nữa, đều rất tốt với tôi."

Lâm Tĩnh thở dài một tiếng: "Lăng phó, cậu nói vậy quả thật khiến tôi vô cùng xấu hổ."

"Lâm đại, đừng tự trách mình nữa, đều qua hết rồi, anh không hề sai." Lăng Tử Hàn chậm rãi nói, quay đầu nhìn về phía Lôi Hồng Phi. "Sếp, anh cũng nghĩ vậy mà phải không."

Lôi Hồng Phi vẫn nhìn cậu nãy giờ, lúc này gật đầu: "Đúng vậy."

Lăng Tử Hàn thấy bộ dáng vô tình của y, không khỏi cười nói: "Làm sao vậy?"

"Còn hỏi anh làm sao vậy hả?" Lôi Hồng Phi rất không vui, liếc mắt nhìn cậu. "Em xem bộ dáng này của em, định dằn vặt anh chết phải không, tức chết anh rồi mà."

"Nói năng lung tung, sao em lại dằn vặt anh chứ?" Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng mà cười, ôn hòa nhìn y.

"Anh van em, người anh em à, em có thể thông cảm cho tâm linh yếu đuối của người anh em này của em không hả, luôn bị dính mấy vụ tai nạn xe cộ này là sao?" Lôi Hồng Phi khẩn cầu nói.

Lâm Tĩnh nghe không hiểu: "Tai nạn xe cộ gì chứ? Cậu ấy rõ ràng là bị phân tử khủng bố đả thương mà."

"Cũng đâu có khác tai nạn xe cộ lắm đâu, đều làm bất ngờ cả." Lôi Hồng Phi phẫn nộ nói. "Hừ, hoàn toàn là cố ý mà."

"Anh đó, lớn như vậy rồi, mà tính tình vẫn trẻ con như thế." Lăng Tử Hàn hài lòng lắc đầu.

Lôi Hồng Phi nhìn đồng hồ đeo tay, ôn hòa cười nói: "Tử Hàn, bọn anh phải đi rồi. Cố gắng dưỡng thương, chờ tin vui của bọn anh nhé. Công lao của anh cùng Dã Lang sẽ tính một phần cho em."

Lăng Tử Hàn nhịn không được buồn cười: "Không cần, công là do các anh tạo, em không cần."

Lâm Tĩnh lập tức nói: “Sao lại không cần? Cậu cũng là người của đại đội là chúng ta mà.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười: “Vô công bất thọ lộc.”

Lôi Hồng Phi rất hiểu tính cách của cậu, hơn nữa, giờ Lăng Tử Hàn đã thành như vậy, công lao hay không công lao, cũng không còn quan trọng nữa rồi. Y khe khẽ thở dài: “Cũng còn tùy. Bất quá, em phải hứa với anh, chờ anh trở lại, em nhất định phải khỏe mạnh.”

Lăng Tử Hàn nhìn y, nhẹ giọng nói: “Vậy phải chờ anh sống trở về trước đã.”

“Không thành vấn đề, người có thể lấy mạng anh vẫn chưa sinh ra đâu.” Lôi Hồng Phi há mồm nói, khí thế vô cùng.

Lăng Tử Hàn nở nụ cười, nhưng động tới vết thương, đau đớn khiến cậu phải nhíu mày lại.

Lôi Hồng Phi vừa nói xong, lập tức chạy lại, nhanh chóng nhìn cậu, nét mặt vô cùng khó xử. Y vội vã nói: “Chỉ tính địch, không tính bạn bè, anh em cũng không tính luôn. Trên thế giới này, quả thực người có thể lấy mạng anh vẫn chưa sinh ra, haha, nói vậy tương đối chính xác mà. Nếu như anh em muốn mạng của anh, cứ lấy.” Y nói đến câu cuối, hào khí hàng vạn hàng nghìn, thành khẩn vô cùng.

Lăng Tử Hàn chỉ là cười, không hề nói gì.

Lâm Tĩnh nắm chặt tay cậu: “Lăng phó, nhất định phải khỏe mạnh, coi như là vì Ngân Lang, vì những quân sĩ đã hy sinh.”

Sắc mặt Lăng Tử Hàn hơi đổi, lập tức nắm chặt tay hắn, nhẹ giọng nói: “Lâm đại, Liễu trung đội lúc lâm chung, có bắt tôi phải hứa với hắn là tôi phải sống, nhất định phải bảo vệ được anh, tôi đã hứa với hắn rồi.”

Lâm Tĩnh nghe được lúc Liễu Dũng lại giao phó cho Lăng Tử Hàn bảo vệ mình, vành mắt nhất thời đỏ, một lát nói không ra lời.

Lăng Tử Hàn mỉm cười nói: “Lâm đại, vì anh em của anh, vì những chiến hữu của anh, anh cần phải sống thật tốt, còn phải kết hôn, sinh con, có một cuộc sống hoàn mỹ toàn vẹn.”

Lâm Tĩnh nhất thời không biết phải phản ứng thế nào mới tốt.

Lăng Tử Hàn ý vị thâm trường nói: “Mãn mục sơn hà không niệm viễn, bất như tích thủ nhãn tiền nhân.” (Núi non xa vạn dặm, chẳng bằng người ngay trước mắt)

Lâm Tĩnh biết cậu đang nhắc nhở bản thân mình, cần phải quý trọng những người yêu quý ngay bên cạnh

mình. Hắn nắm tay Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng run lên 1 chút, một lúc lâu mới nói:"Lăng phó, cậu nói đúng, tôi sẽ quý trọng."

Lăng Tử Hàn đạm đạm cười, liền không nói gì nữa.

Lôi Hồng Phi nhịn không được ho lên 1 tiếng: "Các người đánh đố nhau đủ chưa? Tử Hàn, ý của em vậy là sao chứ? Còn nữa, Dã Lang, cậu đứng có nắm tay Tử Hàn hoài vậy được không? Cũng phải để tôi nắm chứ."

Lâm Tĩnh nhịn không được nở nụ cười, nhưng không buông tay.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng đi lên, một tay kéo tay hắn ra, lập tức lấy tay mình cầm lấy tay cậu, đắc ý dào dạt mà nói: "Dã Lang, đừng nghĩ cậu là đệ nhất mỹ nam tử trong quân đội, bản thân tôi cũng cao to anh tuấn vậy …"

Lăng Tử Hàn cười đến ho: "Được rồi, Hồng Phi, đừng chọc em nữa."

Lôi Hồng Phi chỉ tay vào Lâm Tĩnh: "Này, Dã Lang, có nghe thấy không? Nhanh chóng kết hôn sinh con, để con của cậu tương lai hiếu thuận với chú Lăng đi."

Lâm Tĩnh lập tức liếc mắt: "Vậy còn anh? Quân hàm của anh cao hơn tôi, chức cũng to hơn tôi, tuổi cũng già hơn tôi, vì sao không kết hôn sinh con trước đi?"

"Già cái gì mà già? Tôi chỉ lớn hơn cậu có 1 tuổi thôi." Lôi Hồng Phi hừ một tiếng. "Phải nói là tôi trưởng thành hơn cậu."

Lăng Tử Hàn mỉm cười, nhẹ giọng nhắc nhở: "Các anh hình như cần phải đi rồi."

Lôi Hồng Phi nắm tay cậu cẩn thận bỏ vào chăn, Lâm Tĩnh lập tức đắp chăn lại cẩn thận cho cậu, nói với cậu: "Cố gắng nghỉ ngơi, sớm ngày bình phục."

Lăng Tử Hàn nhẹ giọng nói: "Anh cũng phải bảo trọng, sống để trở về."

"Cậu yên tâm, vũ khí có thể giết chết tôi vẫn chưa được làm ra." Lâm Tĩnh cười xoay người, cùng Lôi Hồng Phi nhanh chóng rời đi.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, Lôi Hồng Phi nhân tiện nói: "Cậu đi trước đi, tôi lập tức theo sau."

Lâm Tĩnh nhìn thấy y lại quay người lủi vào trong phòng, liền đứng ở ngoài cửa chờ, không hề đi trước.

Lôi Hồng Phi thực sự kiềm chế không được sự nhớ nhung trong lòng. Lần này Lăng Tử Hàn bị thương nặng, thật sự khiến y kinh hãi vô cùng, mấy ngày nay nghĩ, vạn nhất lần này Lăng Tử Hàn không trở về nữa, y phải làm gì đây? Mỗi lần nghĩ vậy, đều thấy đau lòng như cắt.

Y chạy tới bên cạnh giường bệnh Lăng Tử Hàn, không đợi cậu kịp phản ứng, liền cúi đầu hôn lên môi cậu.

Lăng Tử Hàn vô lực né tránh, chỉ có thể để mặc đôi môi nóng rực của y không ngừng chạm vào môi cậu, lên trán, lên má, lên mắt, sau đó lập tức trở lại môi.

Lôi Hồng Phi cuồng nhiệt hôn lên đôi môi mỏng của cậu, khiến đôi môi ấy vốn dĩ không có chút huyết sắc nào dần ửng đỏ lên, sau đó mới thở hồng hộc buông ra. Y nhìn chằm chằm vào người trước mắt, nhất thời không hề nói gì.

Lăng Tử Hàn nhìn y, bỗng nhiên hiểu được, người mà cậu luôn cho rằng chỉ là một chàng trai có tính cách trẻ con giờ đã trưởng thành thật rồi. Trong mắt người ngoài, y là một danh tướng trẻ thiện chiến dũng mãnh, khí vũ bất phàm, thần thái phi dương. Trong mắt cha mẹ cùng trưởng bối, y chính là người trò giỏi hơn thầy, có dũng có mưu, tiền đồ vô lượng. Chỉ có trong mắt Lăng Tử Hàn, y mới chân chính là con người thật của mình. Trước đây, Lôi Hồng Phi vẫn là một cậu nhóc bốc đồng, nhưng cũng rất vui vẻ hoạt bát, đơn thuần. Giờ đây, y đã thật sự trưởng thành.

Cậu cố gắng giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lôi Hồng Phi, ôn hòa mà nói: “Hồng Phi, đừng quá để tâm vào chuyện vụn vặt, em hy vọng anh luôn cảm thấy vui vẻ.”

Trong mắt Lôi Hồng Phi nóng lên, vội vã cúi đầu xuống, đem mặt vùi vào trong hõm vai của cậu. Thân thể y run nhè nhẹ, bao nhiêu hối hận, khổ sở, quyến luyến tình cảm yêu thương chân thành vô hạn tất cả đều như thủy triều ập vào trong lòng.

Tay Lăng Tử Hàn đặt ở gáy của y, nhẹ nhàng mà vuốt ve, mang theo bao nhiêu lý giải cùng an ủi.

Thanh âm của cậu rất nhẹ: “Hồng Phi, lúc chiến đấu phải cẩn thận 1 chút.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi không muốn xa rời đôi má của cậu, không hề chịu rời đi. Y cũng không dám đè nặng lên vết thương Lăng Tử Hàn, hai tay vẫn chống bên người cậu. Cho dù như thế thôi Lôi Hồng Phi cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lâm Tĩnh đợi 1 hồi không thấy động tĩnh, liền lén lút đi vào, ẩn bên cạnh yên lặng nhìn tình cảnh ấy. Hắn nghĩ quan hệ hai người họ không giống như là người yêu, nhưng cũng không phải là anh em đơn thuần, có vẻ rất phức tạp, nhưng dù là gì đi nữa thì tình cảm đó cũng khiến người khác cảm động.

Một lúc lâu, Lôi Hồng Phi rốt cục đứng dậy, hôn lên môi Lăng Tử Hàn một chút, lập tức hài lòng cười cười với cậu, cũng không nói thêm gì, liền xoay người rời đi.

Lâm Tĩnh lui ra ngoài cửa, chờ y đi ra, cùng nhau ra ngoài.

Lăng Tử Hàn nghe thấy tiếng bước chân của hai người họ trên hành lang dần dần đi xa, lúc này mới an tĩnh nhắm hai mắt lại.

Thấy Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều bình yên vô sự, cậu hoàn toàn yên tâm. Hiện tại, có thể nghỉ ngơi cho tốt rồi.

HẾT CHAP 60

Mục lục

227. Quyển 5 - Chương 61

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Do Eclanamine cùng rất nhiều tổ chức khủng bố nồng cốt đồng loạt sa lưới, thế lực khủng bố của Trung Á cùng Tân Cương bất ngờ không phòng bị lập tức rơi vào cục diện bị động.

Lâm Tĩnh dẫn đại đội Dã Lang, Ninh Giác Phi dẫn đội đột kích Thiểm Điện, chia thành 2 đường đồng thời xuất kích, mang theo khí thế lôi đình vạn quân lao thẳng tới sào huyệt của địch, khai hỏa phản kích toàn diện hướng thẳng tới chủ nghĩa khủng bố.

Theo sự xuất kích của họ, hành động của toàn bộ các quốc gia khác chung quanh cũng đồng thời phát động. Chiến sự tiến hành thuận lợi, một ít phân tử khủng bố nghe tiếng quốc tế lần lượt bị đánh gục hoặc bắt được, thế lực khủng bố sụp đổ.

Rất nhanh bộ đội phản ứng, cục an, cục cảnh sát Tân Cương cũng phối hợp hành động lần này. Do quân đội vây công doanh địa cùng cứ điểm phân tử khủng bố, còn cục quốc cùng cục cảnh sát lần lượt bắt trọn những phân tử khủng bố ẩn núp kín đáo.

Toàn bộ hành động giằng co hơn 3 tháng, chờ đến khi tết âm lịch truyền thống Trung Quốc qua đi mới kết thúc được. Sau đó việc thanh trừ tàn quân cùng trùng kiến trật tự đều do quân cùng các bộ môn liên quan của chính phủ ở địa phương tiếp nhận, bộ đội đặc chủng các quốc gia lần lượt rút về.

Sau đó, chính phủ các quốc gia báo cho dân chúng, thế lực khủng bố khu Trung Á đã bị đả kích trầm trọng khiến hủy diệt, khu này thời gian tới tương đối hòa bình.

Khi Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều tự suất quay về quân khu thì Ürümqi đã mưa liên tục 5 ngày.

Do khí trời quá lạnh, nên rất ít người ra ngoài, trong thành thị một mảnh sự yên lặng.

Trong quân khu cũng là nước đóng thành băng, vô cùng hàn lãnh, ngay cả không khí cũng rất an tĩnh. Toàn bộ quân sĩ của đại đội Dã Lang cũng rất nghĩ ngơi và hồi phục, nói chung, cũng rất ít khi ra ngoài.

Không lâu sau, bọn họ nhận được ngợi khen của quân ủy trung ương đưa đến. Đại đội chống khủng bố Tân Cương được chính thức mệnh danh là đại đội Dã Lang, Lâm Tĩnh được trao tặng huân chương anh dũng nước cộng hoà, quân hàm thăng đại tá.

Lạc Thiên Thu, Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa quân hàm thăng 1 cấp, được trao tặng huân chương hồng tinh cấp 1, Chu Khải Minh được thăng phó tham mưu trưởng, Lô Thiểu Hoa thăng phó đại đội trưởng.

Đồng dạng, Ninh Giác Phi cũng nhận được huân chương anh dũng nước cộng hoà, quân hàm thăng đại tá. Phó đội trưởng cùng các tiểu đội trưởng của đội đột kích Thiểm Điện cũng đều nhận được phần thưởng.

Ngoại trừ quan quân, thì các quân sĩ của đại đội Dã Lang cùng Đội đột kích Thiểm Điện đã lập công cũng được thưởng.

Chỉ có phó đại đội trưởng đại đội Lăng Tử Hàn không giống người thường, tuy rằng cậu cũng được trao tặng huân chương hồng tinh cấp 1, dùng quân hàm thượng tá, chấm dứt thời hạn nghĩa vụ quân sự.

Lệnh ngợi khen được đưa ra, mọi người đầu tiên là cao hứng, kinh ngạc, lập tức nổ tung.

Sau khi Lâm Tĩnh trở về, bận rộn rối tinh rối mù, quả thực làm liên tục, hoàn toàn không có thời gian đi thăm Lăng Tử Hàn. Chỉ là nghe được tin cậu đã quay về bệnh viện 643, hiện tại vẫn chưa xuất viện. Hắn vốn dự định chờ xong hết việc sẽ bay Bắc Kinh thăm cậu, nhưng không hề ngờ cậu lại xuất ngũ.

Ngạc nhiên xong, hắn lập tức gọi điện thoại tìm Lôi Hồng Phi, dự định để hỏi đến tột cùng.

Lâm Tĩnh vừa nhìn hình ảnh trên màn hình xuất hiện liền cười lạnh: “Sếp Lôi à, sếp Lôi, tiểu tử anh có phải cướp mất Lăng phó của chúng tôi rồi?”

“Gì cơ?” Lôi Hồng Phi nhất thời hồ đồ. “Tôi muốn cướp đó nhưng mà chưa ra tay đâu, thằng quỷ cậu đang nói gì vậy?”

“Chưa ra tay?” Lâm Tĩnh liên thanh cười nhạt, còn lấy giấy ngợi khen đặt lên bàn. “Anh còn dám nói chưa ra tay hả, vậy sao Lăng phó lại xuất ngũ nhanh như vậy hả?”

Lôi Hồng Phi tất nhiên biết rõ giấy ngợi khen này, vừa thấy liền tấm tắc khen: "Thằng quỷ cậu đó, đại đội Dã Lang của cậu lúc này quả thật là đánh một trận thành danh thiên hạ luôn rồi nha."

"Gì mà đánh một trận?" Lâm Tĩnh liếc mắt trừng y. "Đại đội Dã Lang là dựa vào bách chiến mà thành danh đó."

Lôi Hồng Phi cợt nhả mà nói "Nhưng trước đây không gọi đại đội Dã Lang nha, tôi nói cái tên chính thức kìa."

Lâm Tĩnh không để ý tới câu này của y, chỉ là lạnh lùng thốt: "Anh nói thật đi, có phải anh ngứa tay ngứa chân, cướp mắt Lăng phó rồi?"

Lôi Hồng Phi lập tức nghiêm túc mà nói: "Tôi đem danh dự bảo đảm, tuyệt đối không có. Tôi cũng vừa mới trở về từ ban chỉ huy, rảnh lúc nào chứ? Mấy ngày nay cũng chỉ mới nghĩ thôi, chưa kịp ra tay."

Lâm Tĩnh nhìn y một lát, bỗng nhiên lo lắng: "Lẽ nào Lăng phó thật sự xuất ngũ?"

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức vỗ bàn: "Không được, tôi phải tìm ông cha của tôi hỏi mới được, không thể để Tử Hàn chạy được."

Lâm Tĩnh lúc này mới tin y, nhìn y gọi điện tới văn phòng bộ trưởng.

Sau khi điện thoại chuyển, khuôn mặt bình tĩnh của Lôi Chấn, đang muốn răn dạy con trai, nhưng thấy trên màn hình đối diện đang hiện ra một cửa sổ thoại hiện khuôn mặt Lâm Tĩnh, vì vậy nhịn xuống không có mở miệng.

Khiến hai người họ bất ngờ, chính là Lăng Nghị đang ngồi trong trong văn phòng Lôi Chấn. Ông chuyên chú nhìn màn hình máy vi tính trước mặt ông, không để ý bọn họ.

Lâm Tĩnh không giống Lôi Hồng Phi, rốt cuộc không phải người một nhà, lập tức quy củ cúi chào.

Lôi Chấn vô cùng thân thiết với cậu: "Lâm Tĩnh, có việc gì không?"

Lâm Tĩnh do dự chốc lát, thẳng thắn nói: "Thủ trưởng, xin hỏi vì sao Lăng phó lại xuất ngũ? Rõ ràng cậu ấy có lập công, nếu làm vậy, các quân sĩ sẽ không phục, mà tôi cũng không thể hiểu được."

Lôi Chấn quay đầu nhìn Lăng Nghị, nở nụ cười: "Anh xem đi, tôi đã nói Tử Hàn không thể xuất ngũ mà."

Lăng Nghị nhìn về phía Lâm Tĩnh, chậm rãi lắc đầu: "Các cậu mới là chuyên gia chiến tranh. Còn nó chỉ mới ở trong quân đội mấy tháng, chỉ có thể giúp nó thông tỏ được vài thứ, nhưng vẫn không thích hợp ở

trong quân mãi được."

Lâm Tĩnh ngẩn ra, lập tức nói rằng: "Thủ trưởng, Lăng phó tự mình dẫn đội, thâm nhập hang hổ, dụ bắt Eclanamine. Tự mình cậu ấy bắt được Bazha, lại khiến Eclanamine trọng thương, lúc này mới có thể để chúng tôi có cơ hội bắt được gã. Cậu ấy chiến đấu quên mình, độc thân đánh địch, giết chết rất nhiều phân tử khủng bố. Cuối cùng, cậu ấy còn liều mình đã cứu tôi. Những điều này chứng minh, cậu ấy là một quân nhân cực kỳ xuất sắc, hơn nữa còn là quan quân ưu tú mà bộ đội đặc chủng chúng tôi đang cần."

"Dụ bắt Eclanamine chủ yếu là nhờ Liễu Dũng chỉ huy. Trong quá trình hành động, lập đại công chính là toàn bộ quân sĩ của tiểu đội đặc biệt trong trung đội Ngân Lang, không phải nó." Lăng Nghị mỉm cười. "Bắt được Eclanamine, giải cứu con tin, là do đại đội Dã Lang chính cậu chỉ huy, cũng không phải nó."

Lâm Tĩnh luôn luôn nghĩ chính mình có thể ngôn thiện biện lập tức cảm thấy rơi xuống hạ phong. Hắn sửng sốt một lát mới nói: "Lúc trước khi thủ trưởng cử Lăng phó tới đã nói, công lao của đại đội chúng tôi phải tính cho cậu ấy một phần."

"Thực sự là xằng bậy." Lăng Nghị bật cười. "Anh Lôi, sao anh lại nói bậy như thế chứ? Tôi không tin."

Lôi Chấn khoát tay áo, cười nói: "Tôi không có nói vậy, là do bọn nhóc này hồ đồ đoán mò, nhắc đến hai từ "Thái tử" thì sẽ lập tức nghĩ tới quan hệ cạp váy rồi."

Lăng Nghị mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh: "Có phải vậy không?"

"Phải, là do chúng tôi tự đoán." Lâm Tĩnh bị một câu của Lôi Chấn khiến phải lão lão thật thật thừa nhận. "Được rồi, tôi thu lại câu nói đó. Thủ trưởng, những lời ngài nói cũng không được xem là lý do, vì sao không để Lăng phó quay về đại đội chúng tôi?"

Lăng Nghị cười nói:"Nó không cần phải ở đó nữa, cho nên rời đi thôi."

"Cậu ấy sẽ đi đâu?" Lâm Tĩnh khống chế không được đích tình chính mình, truy vấn.

Lăng Nghị hiểu được tâm tình của hắn, ôn hòa mà nói: "Hiện tại nó không thể làm gì được cả, phải rời khỏi quân đội, tĩnh dưỡng tốt."

"Không được." Lôi Hồng Phi lập tức phản đối. "Lăng thúc thúc, Tử Hàn thật vất vả mới vào được quân đội, hơn nữa ở lại đại đội Dã Lang lâu đến vậy, cũng đã từng cùng họ tham gia vài trận, với năng lực cùng lý lịch của em ấy, đủ để đảm nhiệm quân chức ở bộ chúng cháu, nói chung, Tử Hàn không thể rời khỏi quân đội. Hiện tại em ấy chỉ là cần phải tịnh dưỡng, chuyện này cháu đồng ý, nhưng không cần rời xuất ngũ. Hơn nữa, em ấy là người thuộc bộ hành động đặc biệt chúng cháu, cháu còn chưa đồng ý, sao em ấy lại xuất ngũ được chứ? Đây không phù hợp với trình tự công tác. Hai người đã vượt cấp."

"Có nghe thấy không?" Lôi Chấn cười nhìn về phía Lăng Nghị. "Đây là kiến nghị của quần chúng, kêu tôi

không được để Tử Hàn đi kìa."

Lăng Nghị lắc đầu: "Thân thể Tử Hàn đã không thể đảm nhiệm được các công tác hằng ngày tối thiểu, sao có thể ở lại quân đội được chứ? Anh xem đi, lần này chỉ bị một phát súng là bị thương đến vậy, đến bây giờ còn chưa khôi phục, vậy sao có thể làm quân nhân."

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh hầu như song song hỏi: "Hiện tại cậu ấy/ em ấy thế nào?"

Lăng Nghị nhìn bọn họ, ôn hòa mà nói: "Đã xuất viện. Bất quá, sức khỏe nó tương đối suy yếu, cần phải tịnh dưỡng tại nhà."

Lôi Hồng Phi sợ run một hồi, quay đầu nói: "Con đi thăm em ấy."

Lâm Tĩnh cũng không nói gì nữa, liền cúp máy. Một tuần sau, hắn dùng ngày nghỉ phép mà suốt ba năm qua chưa từng dùng tới, lập tức bắt đầu xếp lịch để xin nghỉ. Sau khi sắp xếp công việc xong, hắn liền leo lên máy bay, hướng tới Bắc Kinh.

Lúc này, khí tức mùa xuân đã tràn ngập toàn bộ đại địa Trung Quốc.

HẾT CHAP 61

228. Quyển 5 - Chương 62: Thử Tình Khả Đãi

PHẦN 01

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn nằm ở trên giường, nhìn Vệ Thiên Vũ từ phòng tắm đi ra, mở tủ quần áo thay đồ.

Cậu mới xuất viện không lâu, tuy vết thương đã lành, nhưng thân thể vẫn còn hơi suy yếu, thường hay mệt, sáng sẽ nằm nướng 1 hồi, dù sao cũng không có việc gì để làm.

Hiện tại tuy cậu đã xuất ngũ, đã được triệu hồi thủ tục về lại Bộ Quốc An, nhưng cũng đồng thời trình ra hồ sơ bệnh án của bệnh viện nên trong quá trình xử lý thủ tục được phép nghỉ 1 tháng trị liệu. Lăng Nghị, Đồng Duyệt cùng đồng nhất ý kiến, để cậu nằm ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, công việc thì từ từ.

Vệ Thiên Vũ vẫn bận rộn, công việc mà anh phải phụ trách càng lúc càng nhiều, mỗi ngày đi sớm về trễ, người gầy đi thấy rõ. Có người nói vì biểu hiện của anh trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, tin tức cùng tình báo vô cùng ưu tú, Bộ tin tức an toàn quốc gia cùng Bộ tổng tham tình báo đều muốn có được anh, nhưng cao tầng Quốc An tất nhiên cũng không buông anh ra được, đang có ý định thăng anh lên thành Phó bộ trưởng, đảm nhiệm tin tức tình báo, khoa học kỹ thuật cùng phương diện an toàn internet.

Anh là chuyên về kỹ thuật, bình thường ngoại trừ những hoạt động lớn ra, hầu như anh không mặc chính trang, hôm nay cũng vậy. Lăng Tử Hàn nhìn anh mặc áo sơmi cùng áo lông màu xám, mang quần jean, nhìn qua chẳng khác gì một tinh anh IT bên ngoài vậy, không khỏi cười lên.

Vệ Thiên Vũ đưa lưng về phía giường, nhưng vẫn thỉnh thoảng nhìn người trên giường từ chiếc gương. Thấy trên gương mặt gầy gò của cậu hiện lên nụ cười khoái trá, anh cũng hài lòng nở nụ cười.

Lăng Tử Hàn trêu ghẹo mà nói: "Em nghe được rất nhiều tin lề đường, người ngưỡng mộ anh xếp hàng thành dãy dài luôn rồi đó, người theo đuổi cũng quá giang chi tức rồi."

"Nói vậy là cũng quá khoa trương rồi." Vệ Thiên Vũ buồn cười. "Mấy tin lề đường không thể tin được đâu, em nghe từ đâu vậy?"

"Có nhiều người nói tự nhiên sẽ biết mà thôi." Lăng Tử Hàn vui đùa nói. "Một người tài mạo song toàn như anh rất khó tìm, tất nhiên sẽ muốn tranh đoạt rồi."

"Hình như anh cảm thấy em đang móc anh thì phải." Vệ Thiên Vũ khoái trá đi tới bên giường, cúi người xuống hôn cậu.

Lăng Tử Hàn ôn nhu đáp lại anh.

Một lúc lâu, Vệ Thiên Vũ nâng người lên, cười nói: "Sắp tới sinh nhật em rồi, 30 tuổi, coi như là một sự kiện lớn rồi. Chúng ta mời một số bạn bè tới chúc mừng đi được không? Em muốn quà gì?"

Lăng Tử Hàn nhìn đường viền khuôn mặt rõ ràng của anh, đôi mắt hơi hơi phiếm lam nhìn mình tràn đầy tình yêu thương, cảm thấy anh đã gần 37 tuổi rồi, cũng nên có 1 đứa con, nhớ lại 6 năm qua hai người họ đi cùng 1 chặng đường khá dài, trong lòng nóng lên, thốt ra: "Chúng ta kết hôn đi."

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, lập tức liền bị sự vui sướng như bài sơn đảo hải ập tới. Anh khó tin, nhìn người trước mặt mình, một lát mới nói: "Thật à? Là thật à?"

"Đương nhiên là thật." Lăng Tử Hàn nghiêm túc nhấn mạnh. "Em đang nói thật đó. Thiên Vũ, chúng ta kết hôn đi."

Vệ Thiên Vũ vừa muốn mở miệng đồng ý, bỗng nhiên nhớ tới hai đứa trẻ đang cấy nuôi trong bệnh viện, trong lòng chợt nhói lên. Anh do dự, không biết hiện tại có nên nói ra tất cả hay không. Tâm lý hiện tại

của Lăng Tử Hàn giờ đã ổn rồi, hẳn sẽ không làm ra chuyện cực đoan gì. Nếu như cậu tức giận, vậy thì để cậu mắng mình vài câu cũng được.

Nhưng Lăng Tử Hàn hiểu lầm sự chần chờ của anh, lập tức nói rằng: "Em không muốn làm khó anh, nếu như anh chưa suy nghĩ xong, không cần phải quyết định gấp gáp."

Nhưng Vệ Thiên Vũ nóng nảy, lập tức giải thích: "Tử Hàn, không phải như em nghĩ đâu, anh là … là …" Anh vốn chưa định nói bây giờ, có nên bàn trước với Đồng Duyệt cùng Lăng Nghị trước hay không, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Lăng Tử Hàn mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của anh, ôn nhu mà nói: "Không có việc gì, anh không cần giải thích, em không có gì đâu. Giữa chúng ta không cần sự giải thích nào cả. Việc này cứ để sau đi, dù sao cũng không phải chuyện lớn. Tình cảm giữa hai người cũng không cần phải có 1 tờ giấy mới có thể gắn bó được."

Vệ Thiên Vũ nhìn nét mặt thoải mái của cậu, nhịn không được hôn mạnh. Triền miên một hồi lâu lâu, anh thành khẩn mà nói: "Tử Hàn, anh yêu em, đây là chuyện vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi."

"Em biết. Em cũng yêu anh." Lăng Tử Hàn cười nói. "Được rồi, anh nhanh đi làm đi, nếu không sẽ muộn đó."

Vệ Thiên Vũ vẫn lo lắng ôm cậu, còn đang do dự có nên nói ra hết mọi việc ra cho cậu ngay bây giờ hay không.

Lăng Tử Hàn đẩy đẩy anh: "Được rồi, đi thôi đi thôi."

Vệ Thiên Vũ lúc này mới buông cậu ra.

Anh đi cùng với Đồng Duyệt. Đến gara của biệt thự, anh nhịn không được nói: "Thiếu chút nữa con đã nói hết cho Tử Hàn nghe rồi."

Đồng Duyệt trầm mặc chốc lát, vững vàng mà nói: "Con hãy tự cân nhắc đi, dù con nói hay không nói thì chú cũng không phản đối."

Vệ Thiên Vũ thở dài: "Con thật sự không biết nên nói hay không. Tính tình Tử Hàn chú cũng biết mà, con không sợ em ấy mắng con, con chỉ em ấy không nói câu gì, cũng không hề trách cứ con, nhưng lại tự làm tổn thương bản thân."

"Đúng vậy. Không chỉ mình con sợ, mà chú cùng cha nó cũng đều lo lắng việc này." Đồng Duyệt gật đầu, thở dài. "Hiện tại khó khăn lắm nó mới có chút khởi sắc, cả thân thể cùng tâm lý đều đang bình phục tích cực, chúng ta đều sợ vì chuyện này mà bệnh tình sẽ có triệu chứng xấu, như vậy rất phiền phức. Nếu như có chuyện bất ngờ gì, thật khiến cho chú hối hận không kịp."

Vệ Thiên Vũ nghe hắn nói xong, trong lòng đã định. Anh tình nguyện tạm thời không thể cùng người mình yêu kết hôn, tình nguyện bị hiểu lầm, cũng không muốn cậu xảy ra chuyện gì.

Nụ cười trên mặt Lăng Tử Hàn dần biến mất. Cậu nằm ở trên giường, nghe xe Vệ Thiên Vũ cùng Đồng Duyệt lần lượt chạy đi, lập tức đi xa, nhất thời không hề cử động.

Hiện tại đã trung tuần tháng 2, khí trời đang ấm dần lên. Dưới ánh nắng, vườn mai chung quanh biệt thự bọn họ không còn hoa nữa, những cành cây vươn lên đầy sức lực mang lại một ý thơ.

Lăng Tử Hàn ăn xong điểm tâm liền tản bộ. Em trai Đồng Húc của cậu hiện tại chỉ mới nửa tuổi, đang ngủ trong phòng, có bảo mẫu được họ mời tới chăm sóc riêng, không cần người làm anh như cậu phải bận tâm. Cậu liền nhàn nhã bước trong khu vườn rộng lớn.

Trước đây, khi Lăng Nghị còn là phó bộ trưởng, trong đại viện này còn có thêm 2 viên chức thuộc phó bộ trưởng các bộ và uỷ ban trung ương, nhưng từ khi ông được thăng làm bộ trưởng thì 2 viên chức này lần lượt được điều ra bên ngoài đảm nhiệm phó tỉnh trưởng, mà bộ môn cũng không sắp xếp những viên chức mới tới đến ở, mà người khác cũng không muốn ở cùng với ông trong 1 đại viện. Dù thế nào, một nhân vật kiệt xuất trong tình báo cũng sẽ khiến người khác có một cảm giác không an toàn khá mạnh, nghĩ trước mặt ông, toàn bộ bí mật của mình đều sẽ bị phơi bày ra ánh sáng.

Sau khi Lăng Nghị đảm nhiệm chủ tịch Uỷ Ban Quốc Gia An Toàn, dựa theo cấp bậc của ông thì sẽ được dời sang 1 nơi khác, diện tích lớn hơn, cách bài trí cũng hiện đại hơn, nhưng ông xin miễn, nói là ở đây đã quen rồi, cũng không có thời gian cùng tinh lực dọn nhà, bộ môn đó tất nhiên cũng tôn trọng ý kiến của ông.

Hiện tại, trong đại viện này ngoài ra một nhà bọn họ ra, thì toàn bộ đều là nhân viên bảo vệ cùng hậu cần, những người này đều tiếp thu huấn luyện quá nghiêm khắc, luôn qua lại làm nhiệm vụ, cho nên trong trong viện luôn luôn an tĩnh, mấy chú chim nhỏ thường là khách quen thuộc ở đây. Trong viện có 1 bãi cỏ rộng, suốt năm luôn xanh, vườn hoa một năm tứ quý đều có hoa tươi nở rộ, trong không khí sạch sẽ luôn nhàn nhạt hương thơm thoang thoảng, bước chậm trong đó thật sự là vui vẻ thoải mái.

Lăng Tử Hàn chậm rãi đi dưới ánh nắng, chậm rãi hô hấp, có thể cảm thấy phiền muộn ở chỗ sâu trong mơ hồ dần dần hòa tan, cũng cảm thấy thoải mái.

Bỗng nhiên, cậu nghe tiếng điện thoại di động vang lên. Đây là số điện thoại di động bình thường, cậu sẽ cho những người bạn không biết thân phận thật của cậu dãy số này. Nhìn số trên màn hình, cậu liền cười nhấn nút trò chuyện.

Khuôn mặt Lâm Tĩnh mỉm cười xuất hiện màn hình: “Này, Lăng phó.”

“Lâm đại.” Lăng Tử Hàn cũng hài lòng cười rộ lên.

Lâm Tĩnh nhìn thấy cậu đang ở bên ngoài, hiển nhiên thân thể hồi phục hơn rồi, liền nói thẳng: “Lăng

phó, tôi đang ở Bắc Kinh, cậu có thể ra đây không?"

"Đương nhiên có thể." Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu. "Anh đang ở đâu?"

Lâm Tĩnh nói số phòng cùng khách sạn nơi hắn đang ở. Lăng Tử Hàn biết đó là một khách sạn kinh doanh theo chuỗi ở khắp nước, liền nói: "Được, nửa tiếng nữa tôi tới."

Cậu cúp máy, trở lại lấy ví tiền, rồi đến gara thử máy xe mình. Dù cho cậu không ở nhà thì người trong nhà vẫn lưu ý giữ gìn bảo dưỡng chiếc xe này khá tốt, hiện tại tình trạng rất tốt. Cậu vui vẻ lái xe chạy thẳng đến khách sạn kia.

Do đang nghỉ phép nên Lâm Tĩnh không có mặc quân trang. Trong phòng hệ thống sưởi hơi đang mở, hắn chỉ mặc một chiếc áo lông dê cọc tay màu thủy ngân bên ngoài áo sơmi, một bộ trang phục đơn giản lại khiến hắn đẹp một cách kỳ lạ, vừa nhu hòa vừa hào hứng, khiến người ta vừa nhìn sẽ nhất kiến khuynh tâm.

Lăng Tử Hàn nhìn Lâm Tĩnh mở cửa, trong mắt lập tức xuất hiện thần tình tán thưởng.

Lâm Tĩnh nhiệt tình mời cậu vào cửa, mời cậu ngồi xuống rồi rót cho cậu 1 ly nước, lúc này mới cẩn thận đánh giá cậu.

Lăng Tử Hàn cởi áo khoác, nhìn gian phòng, lập tức hỏi hắn: "Ở Bắc Kinh trong bao lâu?"

"Tôi có nửa tháng nghỉ phép." Lâm Tĩnh mỉm cười. "Nếu như trong đội không có tình huống khẩn cấp thì tôi sẽ ở chỗ này 2 tuần."

"À, thì ra là nghỉ phép." Lăng Tử Hàn cười nói. "Tới Bắc Kinh chơi à?"

Lâm Tĩnh lắc đầu: "Bắc Kinh tôi cũng biết rành rồi, muốn chơi cũng không chơi ở đây. Tôi đến thăm cậu."

Lăng Tử Hàn cảm thấy bất ngờ, lập tức liền hiểu rõ. Cậu cười nhìn Lâm Tĩnh, ôn hòa mà nói: "Tôi vừa lúc cũng đang nghỉ ngơi tịnh dưỡng, có thể cùng anh đi khắp nơi chơi 1 chút."

Lâm Tĩnh vốn không hề mong đến đây cậu sẽ bồi mình đi chơi, thầm nghĩ ở đây có thể thấy cậu cũng tốt rồi, lúc này nghe cậu nói vậy, không khỏi vui mừng: "Vậy thật tốt quá. Thế nhưng, cậu không cần cố gắng quá, chúng ta cứ chơi ở Bắc Kinh luôn đi."

"Được." Lăng Tử Hàn nhìn căn phòng 1 chút, tự nhiên mà nói. "Lâm đại, nếu không phải đi công tác thì đừng ở khách sạn. Tôi có 1 phòng ghép, hiện tại không ở, anh cứ ở đó đi."

“Tôi có thể yêu cầu trước 1 việc được không?” Nét mặt Lâm Tĩnh nghiêm trang.

Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu: “Anh cứ nói.”

“Gọi tên tôi đi.” Lâm Tĩnh rất kiên quyết, không giống như là trưng cầu ý kiến, mà mang lại 1 cảm giác thiên kinh địa nghĩa.

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: “Được, anh cũng vậy đi. Hiện tại chúng ta không phải đồng nghiệp, mà là bạn.”

Lâm Tĩnh cao hứng đứng dậy, sảng khoái nói: “Nếu là bạn, thì nghe cậu vậy, tôi đi trả phòng.”

Hắn chỉ mang theo hai bộ quần áo, laptop quân dụng quân đội cấp cùng vật dùng hằng ngày cũng chỉ là cái máy tính, bỏ vào 1 cái valy nhỏ liền xong hết. Hắn không để Lăng Tử Hàn mang gì cả, mặc áo ba-đờ-xuy cùng cậu xuống lầu.

HẾT PHẦN 01

Mục lục

PHẦN 02

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Lăng Tử Hàn lái xe, đưa hắn về Long Quan.

Lúc cậu ở Tân Cương thì phòng đó vẫn có Vệ Thiên Vũ ở, kể từ khi cậu xuất viện về Mai Uyển thì Vệ Thiên Vũ tự nhiên cũng chuyển chỗ theo cậu. Bất quá, tuy rằng ở đây không ai ở, nhưng nhìn qua vẫn sáng sủa sạch sẽ, ngay ngắn rõ ràng, thiết bị phương tiện đầy đủ hết, đơn giản mà thực dụng, nhỏ nhưng rất thư thích.

Lâm Tĩnh nhìn một chút rồi hỏi cậu: “Còn cậu ở đâu?”

“Lúc tôi xuất viện thì bị ba buộc phải về nhà ở.” Lăng Tử Hàn thành thật nói. “Bọn họ muốn tôi ở nhà, coi như tiện để canh tôi uống thuốc ăn uống đầy đủ, nói chung, không có tự do gì cả, rất là chán.”

Lâm Tĩnh cười rộ lên: “Đúng, tôi cũng nghĩ như họ, nên vậy mới tốt.”

Lăng Tử Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức cẩn thận tỉ mỉ chuyển tư liệu sinh vật phân biệt của hắn vào máy vi tính, để sau này hắn tự vào cửa, sau đó giới thiệu cho hắn kết cấu trong phòng cùng cách sử dụng các thiết bị. Lâm Tĩnh nhìn dáng cười trên mặt cậu, nghe giọng nói ôn hòa của cậu, cảm thấy cậu đã khỏe mạnh, không khỏi cảm thấy vui mừng.

Nói xong, Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói: "Tủ lạnh cũng không có gì cả, chúng ta ra ngoài ăn đi."

Lâm Tĩnh gật đầu: "Được."

Rất nhanh, Lăng Tử Hàn phát hiện, thái độ Lâm Tĩnh lần này cùng lúc ở Tân Cương y như hai người khác nhau vậy, dù cậu ra ý kiến gì, Lâm Tĩnh đều có thể cười nói "Được.". Được vài lần, Lăng Tử Hàn cười lắc đầu: "Lâm Tĩnh, anh không thể cái gì cũng nghe tôi được, anh muốn gì cứ nói đi, chỉ cần không phải có trên trời không có ở đất thì làm cũng dễ mà."

Lâm Tĩnh yêu quý nhìn cậu, trêu chọc mà nói: "Tôi thật sự không có ý kiến gì cả. Tôi ở quân đội hơn 10 năm, lại ở Tân Cương, nên ở thành thị là một tên nhà quê. Hiện tại nội địa lưu hành cái gì, cái gì tốt tôi hoàn toàn không biết. Hơn nữa, cậu là thái tử gia đại danh đỉnh đỉnh, là một Lăng đại công tử nổi tiếng, về mặt sống phóng túng tất nhiên tôi phải nghe cậu rồi."

Lăng Tử Hàn nghe được cười ra tiếng: "Lúc này tôi hiểu được rồi, gì mà tới Bắc Kinh thăm tôi chứ? Anh là tới xử lý tôi mới đúng."

"Cũng không khác cho lắm." Nụ cười Lâm Tĩnh phút chốc tiêu thất, hai đôi mắt đen láy ngưng thần nhìn cậu. "Tử Hàn, vì sao cậu lại xuất ngũ? Hiện tại vết thương cậu đã lành, sức khỏe cũng khá tốt, tuy rằng hơi yếu, nhưng so với lúc cậu mới tới đội thì giờ khỏe hơn hẳn rồi, hoàn toàn có thể tiếp tục làm quân nhân. Tôi hoàn toàn không hiểu được lý do mà cậu muốn rời khỏi. Cậu không phải người sợ khổ sợ chết, rốt cuộc là vì sao?"

Lăng Tử Hàn mỉm cười, ôn hòa mà nói: "Lâm Tĩnh, tôi thực sự không thích hợp làm quân nhân bộ đội đặc chủng, dù là văn chức trong quân đội tôi cũng không hiểu rõ hết. Từ nội tâm thì tôi không thích sự quản thúc trong quân đội. Nói thẳng ra tôi là một người thích tản mạn, trong quân đội ở lâu như vậy, với tôi mà nói là một sự chịu đựng cực hạn rồi. Chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì tới vết thương của tôi cả. Cái gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh cần gì nhất định phải ép buộc tôi chứ?"

Nghe được câu cuối, Lâm Tĩnh lập tức quyết định buông tha: "Được rồi, Tử Hàn, nếu như cậu nói tiếp tục làm quân nhân sẽ khiến cậu không vui, tôi sẽ không kiên trì nữa. Chỉ là, thực sự đáng tiếc, tôi còn muốn sau này cùng cậu kề vai chiến đấu."

Lăng Tử Hàn đem chén canh móng heo đặt trước mặt hắn: "Làm bạn không tốt sao?"

Lâm Tĩnh nhìn cậu, khe khẽ thở dài, lập tức chấn tác tinh thần, rộng rãi cười rộ lên: "Đúng, làm bạn cũng tốt."

Hai người vô cùng cao hứng cơm nước xong, Lăng Tử Hàn nhìn đồng hồ một chút, đề nghị: "Thời gian còn sớm, nếu được chúng ta đi tham quan vườn Minh Viên (1) hay Di Hòa Viên (2) gì đó đi, được không?"

"Cậu đang định hướng dẫn du lịch ở Bắc Kinh sao?" Lâm Tĩnh ách nhiên thất tiếu. "Trước đây khi còn đi học, những nơi này tôi đều đi qua rồi, sợ rằng tôi đến cả những nơi mà người Bắc Kinh các cậu còn không biết nữa đó."

"À …" Bạn Lăng Tử Hàn rất ít, nhưng toàn là những người sinh trưởng từ nhỏ ở Bắc Kinh, nhất thời nghĩ không ra nên dẫn hắn đi đâu chơi mới tốt. "Hay chúng ta đi tắm nước nóng đi, giờ đi cũng tốt."

Lâm Tĩnh nhìn khuôn mặt khó xử của cậu, cười đến ngửa tới ngửa lui: "Quên đi, quên đi, cậu không cần phiền vụ này đâu. Chúng ta cứ về nhà uống trà, không thì đi xem phim cũng được."

Đề nghị này cũng tốt, Lăng Tử Hàn lập tức gật đầu. Chờ cơm nước xong, hai người hăng hái bừng bừng chạy đến rạp, chọn vé một bộ phim chiến tranh của Mỹ.

Mười lăm Tháng giêng đã qua, tất cả mọi người đều đang đi làm, ban ngày ở rạp chiếu cũng khá ít người. Lâm Tĩnh giành trả tiền hai vé phim, cùng Lăng Tử Hàn ngồi xuống ghế ngay rạp đang chiếu.

Mới vừa ngồi xuống không lâu sau, hắn chợt đứng dậy, Lăng Tử Hàn chẳng biết hắn muốn làm gì, cũng sẽ không hỏi, chỉ là an tĩnh ngồi ở trên ghế chờ. Một lát sau, Lâm Tĩnh đi đến, một người cao to oai hùng như hắn mà trên tay lại cầm bắp rang, một tay cầm trà sữa ấm.

Lăng Tử Hàn mở to hai mắt, nhìn hắn ngồi bên cạnh, đưa bắp rang qua cho cậu, bật cười.

Lâm Tĩnh cũng cười, có vẻ khoái trá: "Cậu đừng có cười, trước đây chưa từng hưởng thụ cảm giác này sao?"

"Không có." Lăng Tử Hàn cười tiếp nhận bắp rang, bỏ vào trong miệng. Một mùi bắp cùng bơ hòa vào nhau lập tức khuếch tán ngay đầu lưỡi.

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy." Lâm Tĩnh cười, nhếch mi. "Vây cá bào ngư chắc cậu ăn đến ngán luôn rồi, nhưng thứ này hơn nửa là cậu chưa từng ăn qua."

Trong lòng Lâm Tĩnh, chưa từng bao giờ nghĩ đến bản thân mình tuấn mỹ cỡ nào phiêu lượng cỡ nào, cho dù truyền thông hay người khác có nói, thì hắn cũng cười nhạt, nhưng hoàn toàn không hề để ý, từng nhất cử nhất động của hắn có thể suất khí cỡ nào. Lăng Tử Hàn nhìn khuôn mặt trước mắt mình, quả thật như đang thưởng thức 1 bức tranh chân dung hoàn mỹ.

Đang khi nói chuyện, đèn đuốc sáng trưng đột nhiên tắt, sau đó màn ảnh rộng sáng lên.

Đây là một bộ phim bom tấn của Hollywood đang được trình chiếu khắp toàn cầu, nguyên bản tiếng Anh có phụ đề tiếng Trung, rất hay. Bối cảnh phát sinh trong phim là thật, mấy năm trước quân đội Mỹ đã phái bộ đội đặc chủng thực hiện một hành động có tiếng vang dội ở Nam Mỹ, hành động này đã được quay chụp lại để làm tư liệu về sau. Âm nhạc hòa cùng với những trận đấu súng, còn không có không ít máu cùng người chết, nhìn qua thật sự là kinh tâm động phách.

Lâm Tĩnh vừa xem vừa cầm trà sữa trên tay, chờ ly nước nóng hổi chuyển sang âm ấm mới đưa qua, lấy tay huých nhẹ vào tay Lăng Tử Hàn. Lăng Tử Hàn liền tiếp nhận, há mồm ngậm ống hút, chậm rãi hút 1 ngụm, mạch hương cùng vị sữa đậm đà từ yết hầu chảy xuống dạ dày, khiến cậu cảm giác đặc biệt ấm áp.

Lâm Tĩnh thấy bộ đội trên màn hình chuẩn bị xuất quân, nhịn không được nghiêng đầu qua bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Phim của bên Mỹ giống thật quá. Cậu xem vũ khí của họ xem, đó chính là thứ vừa trang bị cho du kỵ binh của họ cách đây không lâu, quả thật nhìn đã ghiền mà."

"Đúng vậy." Lăng Tử Hàn cười biểu thị tán thành. "Phim của Mỹ quả thật rất tốt, xác thực là đứng nhất thế giới."

Lâm Tĩnh hăng hái bừng bừng, nhất là lúc bộ đội đặc chủng Mỹ dùng phi cơ trực thăng đến địa điểm dự định, lập tức đổ bộ, sau đó xuyên qua rừng rậm hướng về phía mục tiêu, phát sinh chiến đấu kịch liệt, hắn mi phi sắc vũ, cao hứng cực kỳ.

Sau khi xem xong thì hắn vẫn chưa hết cao hứng, kích động nói với Lăng Tử Hàn: "Này, tôi muốn đi mua đĩa phim này."

"Được." Lăng Tử Hàn hài lòng cười, dẫn hắn đến tiệm đĩa trong thành phố.

Nơi này bày bán hơn 50 bộ phim điện ảnh tiêu thụ đợt cuối, có không ít người đang chọn phim điện ảnh. Lâm Tĩnh thấy tựa đề phim này trên màn hình, liền bỏ nó vào trong giỏ, sau đó lại đi tìm tiếp một loạt phim chiến tranh, hành động, bắn nhau. Lăng Tử Hàn đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn mấy dòng giới thiệu phim rồi bình luận. Hai người thương lượng, nhiều lần nghiên cứu, sau đó chọn những phim đáng mua, sau đó mới đến quầy thu ngân.

Lăng Tử Hàn tới trước một bước, trực tiếp đưa thẻ tín dụng ra cho nhân viên thu ngân. Cô gái thu ngân mặc đồng phục nhìn hai người đàn ông đẹp trai trước mặt, sau đó nhìn giỏ hàng trên máy tính, liền cười nói: Chúng tôi có một phần khuyến mãi nhân dịp tình nhân, có đĩa của các bộ phim tình cảm kinh điển trong vòng 100 năm nay, ưu đãi 7%, hai vị có muốn xem thử không?"

Lăng Tử Hàn cùng Lâm Tĩnh, lúc này mới ý thức được hôm nay là lễ tình nhân phương tây. Hai người vốn dĩ trong cuộc sống hằng ngày cũng là người hiền hòa, vốn không tính toán, cũng không muốn cô gái này không vui, liền gật đầu: "Được, chúng tôi lấy."

Cô gái vui mừng, liền đặt mua bộ phim đặc biệt Tinh Tuyển Ái Tình Trăm Năm bỏ vào giỏ, dùng tín dụng của Lăng Tử Hàn thanh toán, sau đó lần lượt theo trình tự xử lý giỏ hàng của họ. Một phút đồng hồ sau, bọn họ nhận được một USB trong đó có tất cả những phim mà họ chọn.

Lâm Tĩnh đưa tay tiếp nhận, nhưng Lăng Tử Hàn đã cầm lấy trước, bỏ vào cái túi giữ thẻ, cất vào túi của mình.

Đương nhiên Lâm Tĩnh không tranh với cậu, cười cùng cậu đi ra khỏi tiệm, mới thấy trời đã tối. Hắn nhìn đồng hồ, nói: "Có chút không quen, ở Tân Cương đâu có tối sớm như vậy."

"Phải, 4h chiều ở đây mặt trời đã về tây rồi." Lăng Tử Hàn gật đầu. "Kỳ thực, tôi mới vừa ở Tân Cương về, cũng có chút không quen."

"Thật à? Thấy không ra vụ này đó nha." Lâm Tĩnh nghĩ rồi cười nói. "Khi đó cậu đúng là lợi hại, rõ ràng chống đỡ không được những vẫn muốn gắng gượng, dù các quân sĩ ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã công nhận cậu rồi."

"Tôi đâu có được vậy chứ." Lăng Tử Hàn cười khẽ. "Kỳ thực tôi luôn luôn không cầu hữu công, đãn cầu vô quá." (không mong lập được công, chỉ mong không sai lầm)

"Đây là khiêm tốn." Lâm Tĩnh xoắn tay áo lên.

Lăng Tử Hàn lắc đầu.

Hai người sóng vai cùng đi, cảm giác rất vui.

HẾT PHẦN 02

Mục lục

(1) Viên Minh Viên: ban đầu được gọi là Ngự Viên, là một tổ hợp các cung điện và vường nằm cách thành Bắc Kinh 8 km về phía tây bắc, được xây vào thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19, là nơi các hoàng đế của nhà Thanh ở và cai quản triều chính.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Vi%C3%AAnMinhVi%C3%AAn

(2) Di Hòa Viên (tiếng Trung: / bính âm: Yíhé Yuán), hay cung điện mùa hè – là một cung điện được xây dựng từ thời nhà Thanh, nằm cách Bắc Kinh 15 km về hướng tây bắc. Di Hòa Viên (nghĩa đen là "vườn nuôi dưỡng sự ôn hòa") đến nay vẫn còn được bảo tồn tốt. Nơi đây nổi tiếng về nghệ thuật hoa viên truyền thống của Trung Quốc.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/DiH%C3%B2aVi%C3%AAn

PHẦN 03

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Cũng đã vào giờ tan tầm, con đường trở nên đông đúc hơn. Khắp nơi đều đang bày bán các mặt hàng, dịch vụ đặc biệt dành cho lễ tình nhân, dường như ngay cả trong không khí cũng tràn ngập khí tức ngọt ngào. Lâm Tĩnh cùng Lăng Tử Hàn đi bộ dọc trên con đường đầy người, nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì. Hàng năm vào thời điểm này, quân đội, cảnh sát cùng Bộ Quốc An đều đang trong thời điểm bận rộn, vì để đảm bảo sau tết tết âm lịch sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, để người ta có thể bình an đón mừng năm mới. Ngoại trừ tết âm lịch, ngày mồng một tháng năm cùng quốc khánh, thì đối với các ngày lễ khác bọn họ không thể khái niệm gì cả.

Lúc đi đến lộ khẩu, bỗng nhiên Lâm Tĩnh nhớ tới, lập tức thân thiết nói: "Cậu có cần về nhà nghỉ ngơi không? Theo tôi nãy giờ rồi, nhất định là mệt lắm."

"Đâu có, không mệt." Lăng Tử Hàn cười cười với hắn. "Mới ngồi 1 khoảng thời gian dài như vậy, đâu dễ mệt thế chứ?"

Lâm Tĩnh kiên trì: "Nhưng cậu vẫn nên uống thuốc trước đi, hay trở về đã, ngày mai lại gặp."

"Anh không cần lo lắng, tôi có mang thuốc ở trên xe." Lăng Tử Hàn cười nói. "Khó có dịp anh đến đây chơi, tôi tất nhiên phải tận tình địa chủ rồi."

Lâm Tĩnh cười nói: "Tốt lắm, tôi liền khách tùy chủ."

Vừa đến Long Quan, Lăng Tử Hàn trực tiếp vào thư phòng, từ trong túi trước lấy ra USB, để vào máy kiểm tra đo lường đặc biệt cẩn thận kiểm tra thực hư. Bên trong chiếc túi của cậu có một tầng cách ly đặc biệt, có thể chặn phần lớn thiết bị theo dõi trên thế giới. Tuy rằng việc bọn họ mua phim là đột xuất, nhưng cũng không thể khẳng định không có người không lợi dụng nó để gian lận. Cậu cẩn thận kiểm tra đo lường toàn diện, đến tận xác nhận tất cả bình thường, có thể sử dụng an toàn, lúc này mới yên tâm mà đặt USB trên bàn.

Dù là Lâm Tĩnh hay Lôi Hồng Phi, thì cũng không có sự cẩn thận tỉ mỉ này giống Lăng Tử Hàn, đây được coi là tình trạng trông gà hoá cuốc, vì cậu có thể hiểu được sự phát triển của khoa học kỹ thuật của phần lớn các tổ chức tình báo, nên biết có biết bao nhiêu cách thức với bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhiều năm qua, đối với phần lớn sự việc sự vật và con người, trong lòng cậu đều có bản năng hoài nghi. Cậu không bao giờ đơn giản tin tưởng bất luận cái gì, lại càng không tùy tiện tín nhiệm bất luận kẻ nào. Đối với thế giới này, cậu luôn như vậy, bảo trì cự ly chính là an toàn nhất.

Cho nên bạn bè của cậu rất ít, nhưng vì vậy mà càng thêm đặc biệt đáng quý, đối với những tình cảm phải trải qua biết bao trải nghiệm khó mà chịu nổi, thì cậu càng cảm nhận được sự quý giá của nó hơn người bình thường gấp mấy lần.

Nhìn USB, cậu bỗng nhiên nhớ tới Lâm Tĩnh cầm bắp rang cùng trà sữa, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ.

Sau khi cậu đi vào thư phòng thì Lâm Tĩnh liền cởi áo ba-đờ-xuy, lấy máy vi tính của bản thân ra, lên trang mua bán online, đặt mua một đống nguyên vật liệu chế biến thức ăn cùng gia vị. 20 sau, nhân viên công tác siêu thị lập tức chuyển đồ hắn mua tới nơi.

Lăng Tử Hàn đi ra thư phòng, Lâm Tĩnh đã bắt đầu nấu ăn trong nhà bếp. Cậu hiếu kỳ bước vào, phát hiện động tác cắt thịt của Lâm Tĩnh rất có nghề, không khỏi cười nói: " Anh đúng là giỏi toàn diện mà. Lĩnh vực nào anh cũng giỏi như vậy thì người khác làm sao dám ngẩng mặt nhìn đời đây?"

"Thôi đi, tôi xuất thân từ quân ngũ mà. Chỉ cần làm quân binh thì ai mà không từng vào bếp chứ? Bao nhiêu năm cũng phải có được tay nghề chứ." Lâm Tĩnh thoải mái mà cười nói, động tác nhanh nhẹn bận rộn trước bếp, khiến người ta nhìn đặc biệt đẹp mắt.

Lăng Tử Hàn cũng kéo tay áo qua hỗ trợ.

Hai người vừa làm vừa nói chuyện, Lăng Tử Hàn dần hỏi tình hình của quan binh của đại đội Dã Lang, Lâm Tĩnh liền kể lại tình hình của mọi người hiện giờ, con gái Lạc Thiên Thu đã ra đời, Lô Thiểu Hoa về nhà cưới vợ, còn có người thì chuyển nghề, còn có người thì từ chức, điều đến đội khác, mỗi người ở lại trong đại đội đều rất tốt, nhưng vẫn luôn nhớ tới phó đại đội trưởng như cậu.

"Nói thật, không hề nghĩ một người có thân thể yếu đuối như cậu lại mạnh mẽ đến vậy." Lâm Tĩnh cười nói với cậu. "Rất giỏi."

"Lúc đó là do tôi sĩ diện nên cố gắng." Lăng Tử Hàn mỉm cười lắc đầu. "Nói thật, quả thật bị binh quân thủ hạ của anh chỉnh đốn dữ dội quá."

"Ai kêu cậu không chịu bỏ cuộc?" Lâm Tĩnh nhịn không được cười. "Tất nhiên là phải bị đau khổ thể xác rồi."

"Sao tôi phải bỏ cuộc?" Lăng Tử Hàn phản bác. "Tôi có thể yếu ớt nhút nhát, có thể tự mình đóng cửa không gặp người khác, nhưng nếu vậy mặt mũi cha tôi phải để đâu?"

"Nói vậy cũng đúng." Lâm Tĩnh lập tức thừa nhận. "Lúc đó chúng tôi không biết cha cậu chính là Lăng chủ tịch, nhưng lúc đó cậu lại chẳng nói gì."

Lăng Tử Hàn thuận miệng đã nói: "Là tôi vào quân đội, đề cập đến cha tôi làm gì?"

Lâm Tĩnh nhịn không được vỗ vỗ cậu, thành khẩn nói: "Cho nên tôi rất phục cậu."

"Vậy thì không dám." Lăng Tử Hàn cười đến hài lòng. "Tôi mới phục anh đó."

“Cái này nếu không xem là không đánh nhau mới thành bạn thì cũng được xem là duyên phận của chúng ta.” Lâm Tĩnh tắt bếp, nhìn về phía người bên cạnh, ôn hòa nói. “Cậu nói phải không?”

“Đúng.” Lăng Tử Hàn hoàn toàn đồng ý.

Vừa làm vừa nói chuyện, hai người rất nhanh làm ra 4 món 1 canh, 2 mặn 2 chay, đều là chăm sóc đặc biệt.

Bọn họ ngồi vào đại sảnh, vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, Lâm Tĩnh nói đa phần đều là những chuyện liên quan đến quân sự, đặc biệt là những trận kinh điển của bộ đội đặc chủng nước ngoài, khi nói hắn liền mi phi sắc vũ, lại chứa đầy tình cảm, trong lúc miêu tả mang theo trêu đùa. Lăng Tử Hàn thấy hay, thỉnh thoảng bị hắn đùa liền cười ra tiếng.

Cơm nước xong, hai người hứng thú nói chuyện lảm nhảm, sau đó ngồi xuống sàn nhà, dựa vào sofa tiếp tục trò chuyện.

Một hồi lâu sau, Lâm Tĩnh đứng dậy lấy ra hộp trà, pha một bình trà, rót một ly, sau đó đặt xuống giữa hai người.

Lăng Tử Hàn nghe thấy được mùi hoa tràn ngập trong hương trà, nhưng nhất thời không nhớ nổi tên, liền hiếu kỳ, vừa quan sát vừa hỏi: “Đây là trà gì?”

“Bích Loa Xuân.” Lâm Tĩnh cầm lấy chén trà đưa cho cậu. “Lúc tôi đặt hàng trên online, thấy có một khoảng khuyến mãi cho tình nhân, gì mà Bích Loa Xuân “tịnh đế hoa khai”, thấy cũng ngạc nhiên, liền chọn mua.”

“Kỳ quái, đây không phải Bích Loa Xuân phổ thông, vị rất đặc biệt.” Lăng Tử Hàn nghe xong, lại quan sát chốc lát, nhịn không được uống một ngụm.

Lâm Tĩnh nghe cậu nói vậy, cũng hiếu kỳ, vội vã hỏi cậu: “Sao rồi?”

Lăng Tử Hàn ngậm lá trà trong miệng, cẩn thận nếm, sau đó mới nuốt xuống, lập tức cẩn thận nhớ lại. Cậu suy nghĩ một hồi, lắc đầu: “Thưởng không ra, dù sao cũng có hương hoa, cảm giác rất tốt, uống rất thoải mái.”

“À?” Lâm Tĩnh liền cầm lấy chén trà uống 1 ngụm. “Có một hương thơm nhẹ thoảng, bất quá tôi cũng không thưởng được. Chắc là giống hoa mới.”

“Ừ, hiện tại các món ăn không còn tinh khiết như trước nữa, đủ thứ hòa trộn vào, chúng ta không ngăn được dòng thay đổi này.” Lăng Tử Hàn vươn người ra, tựa người lên cái đệm sofa mềm mại, cười thoải mái.

Lâm Tĩnh nhìn nụ cười của cậu, có chút do dự, nhưng không muốn giả vờ nữa, liền nhắc nhở: “Hôm nay là

lễ tình nhân, chẳng lẽ cậu không ở cùng người yêu à?"

"Anh ấy đang tăng ca, khuya mới về nhà." Lăng Tử Hàn nhún vai. "Chúng tôi chưa bao giờ trải qua kỳ lễ nào cả."

"À." Lâm Tĩnh cười gật đầu. "Xem ra tình cảm rất ổn định rồi, sao lại chưa kết hôn? Tuổi của cậu cũng nên kết hôn rồi mà."

Lăng Tử Hàn có chút hoang mang nhấp môi dưới, suy nghĩ một chút, liền nói với hắn: "Kỳ thực, sáng hôm nay tôi có cầu hôn anh ấy, nhưng, anh ấy lại do dự, tôi nghĩ, hay là chờ thêm thời gian nữa đã."

"Thì ra cầu hôn bị từ chối nha, thật đáng thương." Lâm Tĩnh cười nói. "Nguyên nhân gì vậy? Vì sao anh ta lại muốn từ chối 1 người như cậu chứ? Người tốt như cậu, người khác cầu còn không được."

"Tôi có gì tốt chứ?" Lăng Tử Hàn ôn hòa mỉm cười. "Ngoại trừ có người cha tốt ra, bản thân có chút thông minh, thì cái gì cũng không có gì ưu điểm. Cơ thể thì luôn không khỏe, tính cách lại khó chịu, quả thật không phải người bạn đời tốt."

"Sự đánh giá về bản thân của cậu chẳng có chút khách quan nào cả, hoàn toàn sai rồi." Lâm Tĩnh cười lắc đầu. "Hai người bên nhau bao lâu rồi?"

Lăng Tử Hàn có chút cảm khái: "Đã 6 năm rồi."

"6 năm? Lâu vậy sao? Vậy chắc đã hiểu rõ nhau rồi chứ?" Lâm Tĩnh như 1 người tri kỷ, nghiêm túc giúp cậu phân tích. "Vì sao anh ta không chịu kết hôn với cậu? Cậu hỏi thử chưa?"

"Đương nhiên tôi sẽ không hỏi." Lăng Tử Hàn lý trí mà nói. "Anh ấy không muốn kết hôn, đây chính là đáp án, dù là lý do gì cũng không quan trọng nữa."

"Cậu vậy không tốt tí nào." Lâm Tĩnh không cho là đúng. "Nguyên nhân anh ta do dự có lẽ rất nhiều, ví dụ như thân phận địa vị của cha cậu, ví dụ như người nhà các cậu có sự cản trở nào đó, hoặc là trưởng bối nhà anh ta không đồng ý, hoặc do bản thân anh ta có vấn đề gì đó, nhưng không muốn nói làm cậu rối. Tôi nghĩ, cậu cần hỏi anh ta, nếu có vấn đề gì, hai người càng phải cùng nhau đối mặt mới tốt."

Lăng Tử Hàn bị hắn nhắc, nhất thời tỉnh ngộ: "Đây đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Anh nói rất đúng, tôi sẽ về cùng anh ấy nói chuyện."

"Được đó." Lâm Tĩnh cười gật đầu, không hề tiếp tục câu chuyện này nữa. "Được rồi, chúng ta xem phim thôi."

Lăng Tử Hàn liền lấy USB ra, bỏ vào khe đọc trong điều khiển từ xa, sau đó nhấn phím. Màn hình TV

Trên tường xuất hiện danh sách các phim trong USB.

Lâm Tĩnh nhìn một chút, rồi chọn 1 bộ phim chiến tranh.

Bọn họ cứ như vậy vừa nói chuyện phiếm vừa xem phim, Lăng Tử Hàn uống trà xong, cảm nhận qua 1 một thời gian dài mà lại không thấy xuất hiện bệnh trạng khó chịu như lúc trước nữa, liền cảm đảm hơn, tự mình ngâm trà uống tiếp. Lâm Tĩnh cũng không để ý, thấy cậu không có vấn đề gì thì để cậu tự ý.

Thời gian phi khoái qua đi, Lâm Tĩnh không hề buồn ngủ nhưng Lăng Tử Hàn có chút mệt nhọc.

Đây là nhà cậu, bên trong ấm áp xuân, bên người hương trà thoang thoảng, trò chuyện vui vẻ thật là tốt, còn có một người có khuôn mặt như họa kế bên, tất cả đều khiến cậu thả lỏng, hưởng thụ, vốn là một người thường thường mất ngủ như cậu cũng cảm giác được sự buồn ngủ.

Dần dần, mi mắt cậu hạ xuống, thân thể cũng chậm rãi ngã xuống.

Lâm Tĩnh liền hạ thấp âm thanh, lặng lẽ đứng dậy, từ phòng ngủ lấy chăn ra, sau đó ngồi bên người cậu, vươn một cánh tay đặt dưới thân cậu, sau đó không làm gì thêm nữa.

Qua một hồi lâu, Lăng Tử Hàn từng chút từng chút một, cuối cùng ngã xuống khuỷu tay hắn.

Hắn cẩn thận nhẹ nhàng ôm người thanh tú này vào lòng, sau đó đắp chăn cho cậu.

Lăng Tử Hàn ngủ rất say, cảm giác rất thoải mái, không bị động tác của hắn đánh thức.

Lâm Tĩnh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, nhìn lông mi thật dài của cậu đang nhu hòa khép lại, chiếc mũi thẳng cùng làn môi mỏng rất gợi cảm, mang lại một mê hoặc dịu dàng thắm thiết, dù không mạng mẽ nhưng lại kéo dài. Mái tóc đen mềm mại của cậu có chút ánh bạc, dưới ngọn đèn tỏa ra ngân quang, khiến trong lòng người ta phát sinh cảm giác tiếc thương.

Lâm Tĩnh ngừng lại, chậm rãi vươn người, đem đôi môi nhẹ nhàng đặt lên thái dương cậu.

Da thịt nhẵn nhụi lạnh chạm vào làn môi hắn, cảm giác này khiến trái tim hắn chấn động không ngớt. Giờ khắc này, rốt cục hắn đã xác nhận được tình cảm trong lòng mình, đó chính là cảm giác mà từ khi người bạn đời của hắn mất đi, hắn cho rằng bản thân sẽ không bao giờ có lại cảm giác này nữa. Chỉ là, loại tình cảm này hiện giờ chỉ có thể ẩn sâu trong lòng, có thể vĩnh viễn cũng không có cơ hội biểu đạt.

Thế nhưng, hắn đã rất thỏa mãn.

Hắn dời môi đi, chậm rãi hạ thấp người, để người trong lòng nằm thoải mái hơn 1 chút, sau đó cứ vậy mà

ôm cậu, ngồi đó từ từ nhìn bộ phim dần hết, sau đó thấy màn hình trắng, rồi nhìn bên ngoài từng chút từng chút bừng sáng theo thái dương mới chậm rãi mọc lên …

Lễ tình nhân này, hắn cảm thấy rất hạnh phúc.

HẾT PHẦN 03

HẾT PHIÊN NGOẠI

Mục lục

229. Quyển 5 - Chương 63: Trì Đáo Đích Tình Nhân Tiết

Editor: Maikari

Beta: Kaori0kawa

Vi-rút máy tính mới nhất tên "Yên hoa mộng tỉnh" lại bùng phát ngay lễ tình nhân, thế tấn công cực kỳ hung mãnh, lan tràn cực nhanh, trình độ nguy hại rất cao. Virus này không chỉ khiến hệ thống bị liệt, mà còn có thể nhiễm sang máy tính khác trên mạng lưới internet, khuếch tán đại quy mô, được coi là virus nguy hiểm nhất trong đầu năm này.

Vệ Thiên Vũ cũng từng nghe qua về loại virus này, chỉ là chưa thấy tận mắt, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, gia cố các lá chắn của hệ thống quốc an. Mấy ngày nay, anh vẫn thường xuyên liên lạc với chuyên gia của cục an toàn tin tức Bộ Quốc An, Bộ an toàn tin tức quốc gia, Cục giám sát an toàn internet tin tức công cộng của Bộ cảnh sát, Bộ tình báo tổng tham, cùng trao đổi để đưa ra chiến lược để giải quyết nạn bùng nổ quy mô lớn của loại virus này, cần phải bảo đảm an toàn của hệ thống nội bộ cảnh sát, quốc an cùng quân đội, chính phủ, đồng thời phải tìm ra cá nhân hoặc là tổ chức làm ra loại virus này.

Ngay lúc virus này chân chính bùng nổ, thì anh vẫn đang tọa trấn Cục an toàn tin tức trong bộ, chỉ huy các chuyên gia toàn lực ứng phó, tận lực ngăn chặn "Yên hoa mộng tỉnh" cùng các virus biến chủng khác, nhưng lại gặp phải một số công nhân cá biệt của các bộ môn khác vì không nắm được quy tắc làm việc mà lại để virus xâm nhiễm vào, anh liền lập tức chặt đứt các đường truyền của virus này, tìm ra được ít thông tin của người chế tạo ra virus này, sau đó thông báo cho bộ cảnh sát để cho bọn họ phái người đi trinh sát, chỉ cần chứng thực liền lập tức bắt.

Bận rộn xong thì cũng đã qua 2 ngày. Thấy toàn bộ hệ thống quốc an bình yên vô sự, Vệ Thiên Vũ lập tức ăn bừa thứ gì đó ở văn phòng, sau đó mới lái xe ra khỏi "Thứu tháp". Lúc này đã hừng đông, toàn bộ thành thị đều ngủ say.

Vệ Thiên Vũ trở lại Mai Uyển, người trong nhà đều đang ngủ, bóng tối bao phủ. Anh lặng lẽ đi lên lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ.

Trong phòng rất ấm, Lăng Tử Hàn nghiêng người ngủ, nhìn rất an tĩnh.

Vệ Thiên Vũ cố gắng không gây ra tiếng động vào trong phòng tắm rửa mặt, sau đó chậm rãi nằm trên giường.

Nệm mềm mại có chút lún xuống, Lăng Tử Hàn liền tỉnh lại, nhẹ giọng hỏi: "Đã trở về?"

Vệ Thiên Vũ "Ừ" một tiếng rồi nằm bên cạnh cậu.

Lăng Tử Hàn thuận miệng nói: "Tăng ca nhiều như vậy, mệt không?"

"Không mệt." Vệ Thiên Vũ cười rộ lên, cầm tay cậu.

Lăng Tử Hàn trầm mặc chốc lát, ôn hòa hỏi: "Thiên Vũ, gần đây anh có tâm sự nhiều lắm phải không, sao vậy? Cha mẹ anh có chuyện gì không?"

Vệ Thiên Vũ sợ run một chút, lập tức vui mừng. Biểu hiện Lăng Tử Hàn hiện tại càng ngày càng tốt, dường như dần thoát ra khỏi sự tự bế tâm lý, dần chú ý hơn vào chuyện bên ngoài, với người bên cạnh cũng chủ động quan tâm hơn, chuyện này khiến anh cảm thấy hạnh phúc, giống như cảm giác khổ tẫn cam lai vậy.

Anh xoay người, thuận lợi ôm lấy Lăng Tử Hàn, nhẹ giọng nòi: "Không có việc gì, chỉ là công việc áp lực nặng quá, nhất thời anh chưa quen thôi."

"À." Lăng Tử Hàn không cố gắng nói nữa, chỉ quan tâm mà nói:"Nếu như anh gặp phải chuyện gì khó khăn, cứ nói em biết, đừng để trong lòng 1 mình."

"Anh biết." Vệ Thiên Vũ chỉ cảm thấy một cổ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, miễn cưỡng trấn định nói. "Nếu như anh làm chuyện gì sai, em có tha thứ cho anh không?"

"Đây là đang hỏi một Cục trưởng cục đốc tra hay hỏi người yêu của anh vậy?" Lăng Tử Hàn đùa giỡn nói. "Nếu anh thông đồng với địch bán nước, em nhất định không tha thứ. Nếu như anh có người khác, thì việc này em phải cân nhắc lại."

Vệ Thiên Vũ bị cậu chọc liền cười, hỏi cậu: "Cân nhắc gì?"

"Xem coi nên buông tay anh, hay là cướp anh về." Lăng Tử Hàn cười khẽ.

Vệ Thiên Vũ nhịn không được hiếu kỳ hỏi cậu: "Vậy kết quả cân nhắc thế nào? Có cướp anh về không?"

Lăng Tử Hàn thấy được sự lo lắng của anh, lập tức khẳng định mà nói: "Có."

Vệ Thiên Vũ nghe xong, cũng nhịn không được nữa, liền đè lên người cậu, mạnh mẽ hôn cậu.

Nhiều năm qua anh chưa từng có hành động kịch liệt như vậy, Lăng Tử Hàn bị anh ôm chặt lấy, trong mũi cảm giác được mùi hoa mơ hồ trên người anh, trong lòng có cảm giác sung sướng, liền không ức chế nữa, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, chủ động đáp lại nụ hôn hôn nồng nhiệt của anh.

Vệ Thiên Vũ đã gạt cậu 1 chuyện cực lớn, thời gian qua trong lòng luôn bất ổn, quả thực không mặt mũi nào đối mặt cậu. Thừa dịp có bóng đêm trước bình minh che giấu, anh nhiệt liệt ôm người dưới thân, dùng toàn bộ kích tình để cầu xin sự tha thứ cùng thể hiện sự quyến luyến của bản thân mình trước cậu. Tâm loạn như ma, anh thoả thích xông tới, cố sức mút lấy, cẩn thận hôn môi, ôm chặt, trong niềm vui cực hạn, anh gần như quên hô hấp, đến tận khi suy nghĩ xuất hiện sao Kim, anh mới ngẩng đầu lên thở. Anh không ngừng mà đem bản thân mình xâm nhập vào thân thể vĩnh viễn mê người kia, tưới vào đó tình yêu say đắm nóng rực của mình, đồng thời dùng sự im lặng, cầu xin sự tha thứ của cậu.

Lăng Tử Hàn cảm nhận được sự khác thường của anh, nhiệt tình nóng hổi tràn đầy như nham thạch nóng chảy phun trào dưới nền đất, đập thẳng vào huyết quản cùng thần kinh toàn thân cậu, nhất thời kích hoạt rồi thân thể luôn ở trong trạng thái hàn lãnh hôn mê. Cậu chỉ cảm thấy một sự kích động kỳ lạ tựa như một cảm giác điện giật toàn thân, tựa như có tĩnh điện không ngừng truyền qua lại giữa hai người họ, một ngọn lửa nhỏ lại không ngừng kích thích đại não của cậu, khiến cậu cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió phập phềnh trong không trung. Dưới sự cuồng nhiệt tiến công của Vệ Thiên Vũ, khóe môi cậu liền thoát ra một tiếng rên rỉ.

Vệ Thiên Vũ nghe thấy, tựa như đang nghe một âm thanh của tự nhiên. Anh kích động khó có thể ức chế chính mình, tốc độ nhanh hơn, lực lượng mạnh hơn, nhanh chóng phóng ra tình triều của bản thân.

Lăng Tử Hàn run rẩy dưới thân anh, một cảm giác xa lạ mà từ lâu đã lãng quên ập vào người cậu. Cậu ôm lấy vai Vệ Thiên Vũ, ôm chặt lấy anh.

Hai người tha thiết ôm nhau, trong sự run rẩy của kích tình song song đạt được cao trào.

Vệ Thiên Vũ mồ hôi nhễ nhại nằm trên người Lăng Tử Hàn, mừng rỡ như điên hưởng thụ dư âm còn sót lại. Hô hấp Lăng Tử Hàn có chút gấp, suy nghĩ như thiên toàn địa chuyển, an tĩnh nằm yên ở đó, không hề nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, Vệ Thiên Vũ bình tĩnh trở lại mới bỗng nhiên phản ứng, Lăng Tử Hàn có cao trào. Anh nâng người dậy xem người dưới thân mình, không thể tin được hỏi: "Tử Hàn, Tử Hàn, em có cảm giác à? Em khôi phục rồi sao?"

Trong bóng tối, Lăng Tử Hàn cười rộ lên: "Đúng vậy, hình như lần này em có cảm giác. Em thấy rất vui

sướng."

Vệ Thiên Vũ kinh ngạc nhìn đường phác họa của cậu, trong lúc nhất thời có cảm giác muốn khóc. Anh ôm chặt lấy cậu, liên tục hỏi: "Thật tốt, thật tốt quá, Tử Hàn, quả thật là quá tốt."

Lăng Tử Hàn hôn nhẹ lên gương mặt anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng hỏi: "Hình như em bắt đầu sống lại rồi."

"Thật tốt quá, thật tốt quá …" Vệ Thiên Vũ ôm chặt lấy cậu, chỉ nói được một câu.

Lăng Tử Hàn ôn nhu vỗ nhẹ lưng anh, khóe môi vẫn mang theo tiếu ý sung sướng.

Bên ngoài, mặt trời đỏ xuất hiện ngay đường chân trời, dần dần lan tỏa ra khắp mặt đất, toàn bộ thế giới lại bắt đầu toả sáng, bừng bừng sức sống.

HẾT PHIÊN NGOẠI

Mục lục

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngan-duc-liep-thu-he-liet